

3 1761 08825431 3

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

<https://archive.org/details/commentariiadho01eust>

66i

(47)

US

D

E U S T A T H I I

ARCHIEPISCOPI THESSALONICENSIS

archep. Thessalonica

COMMENTARI

A D

HOMERI ILIADEM.

AD FIDEM

EXEMPLI ROMANI

EDITI.

(Edited by Gottfried Stallbaum)

TOMUS I.

*1821/10
1825/11
1829/12*

LIPSIÆ,

SUMTIBUS JOANN. AUG. GOTTL. WEIGEL

MDCCCXXVII.

LITTERIS GUILIELMI HAACK.

24.2
0.10
2.10

U S A

COMMISSION

FOR REVENUE

INTERNAL REVENUE

19540
12/22/91
E.

UNITED STATES

DEPARTMENT OF THE INTERIOR

INTERNAL REVENUE

Ε Τ Σ Τ Α Θ Ι Ο Υ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑ.

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν.

ED. Bas.

Tom. I.

PAG. 1

Ed. Rom.

Tom. I.

PAG. 1

Τῶν Ὀμήρου Σειρήνων καλὸν μὲν ἴσως εἴ τις ἀπόσχοιτο τὴν ἀρχὴν ἢ κηρῶ τὰς ἀκοὰς ἀλειψάμενος ἢ ἄλλ' ἐτέραν τραπόμενος, ὡς ἂν ἀποφύγη τὸ θέλητρον. μὴ ἀποσχόμενος δὲ, ἀλλὰ διὰ τῆς φθῆς ἐκείνης ἔλθων, οὐκ ἂν, οἶμαι, οὔτε παρέλθῃ ῥαδίως, εἰ καὶ πολλὰ δεσμὰ κατέχοι, οὔτε παρελθὼν εἴη ἂν εὐχαρις. εἰ γὰρ που, ὡς περ θεάματά τινα, ὅποια τὰ θρυλλούμενα ἑπτὰ ἐν λόγοις κεῖνται, ἀριθμήσει τις καὶ ἀκούσματα τινα ἐπιστροφῆς ἄξια, εἴη ἂν ἐν αὐτοῖς μάλιστα καὶ ἡ Ὀμηρικὴ ποίησις, ἧς οὐκ οἶμαι εἰς τις τῶν πάλαι σοφῶν οὐκ ἐγέυσατο καὶ μάλιστα τῶν ὅσοι τῆς ἕξω σοφίας ἠρύσαντο. ἐξ Ὠκεανοῦ μὲν γὰρ ποταμοὶ πάντες, πηγαὶ πᾶσαι, φρέατα πάντα κατὰ τὸν πάλαι λόγον· ἐξ Ὀμήρου δὲ, εἰ καὶ μὴ πᾶσα, πολλὴ γοῦν παρεισέρρευσεν τοῖς σοφοῖς λόγου ἐπιρροή. οὐδεὶς γοῦν οὔτε τῶν τὰ ἄνω περιεργαζομένων οὔτε τῶν περὶ φύσιν οὔτε τῶν περὶ ἦθος οὔθ' ἀπλῶς τῶν περὶ λόγους 10 ἐξωτερικῶν, ὁποῖους ἂν εἴποι τις, παρῆλθε τὴν Ὀμηρικὴν σκητὴν ἀξεναγώγητος, ἀλλὰ πάντες παρ' αὐτῷ κατέλυσαν, οἱ μὲν ὡς καὶ διάγειν παρ' αὐτῷ μέχρι τέλους καὶ τῶν αὐτοῦ συσσιτίων ἀποτρέφεσθαι, οἱ δὲ ὥστε χρειαῖν ἀποπλῆσαι τινὰ καὶ συνεισενεγκεῖν ἐξ αὐτοῦ τῷ λόγῳ τι χρήσιμον. ἐν οἷς καὶ ἡ Πυθία, πολλοὺς τῶν χρησμῶν πρὸς Ὀμηρικὴν μέθοδον ἀποξέουσα. φιλόσοφοι περὶ αὐτὸν, εἰ καὶ Ἰππαρχος φθονεῖ, ὡς μετ' ὀλίγα ἱστορηθήσεται. ῥήτορες περὶ αὐτὸν. γραμματικοὶ δὲ οὐκ ἄλλως εἰς τέλος, εἰ μὴ δι' αὐτοῦ. ὅσοι δὲ μετ' αὐτὸν ποιηταὶ, οὐκ ἔστιν ὅς ἕξω τι τῶν αὐτοῦ μεθόδων τεχνάζεται, μιμούμενος, περιποιῶν, πάντα ποιῶν δι' ὧν ὀμηρίζειν δυνήσεται. ἄγουσιν αὐτὸν καὶ γεωγράφοι διὰ ζήλου πολλοῦ καὶ θαύματος. ὁ περὶ τὴν ἀσκληπιαδῶν διαίταν καὶ τὰ τραύματα ἐρανίζεται καὶ αὐτὸς ἐκεῖθεν ἀγαθὰ. ἐφέλκεται τὸ πρᾶγμα καὶ βασιλεῖς· καὶ μαρτυρεῖ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, κειμήλιον εἴτε καὶ ἐφόδιον καὶ ἐν αὐταῖς μάχαις τὴν Ὀμηρικὴν βίβλον ἐπαγόμενος, καὶ τὴν κεφαλὴν, ὅτε 20 ὑπνοῦν δέοι, ἐπαναπαύων αὐτῇ, ἵνα τάχα μὴδὲ ἐν ὑπνοῖς αὐτοῦ ἀπέχοιτο, ἀλλὰ καὶ φανταζόμενος εἴη εὐόνειρος. καὶ ἔστιν ἀληθῶς βασιλικὸν πρᾶγμα ἡ Ὀμήρου ποίησις, καὶ μάλιστα ἡ Ἰλιάς. καὶ παροιμία μὲν τις κακῶν Ἰλιάδα φησίν· αὐτὴ δὲ καλοῦ παντός ἐστιν Ἰλιάς· δραματικώτερον μὲν σχηματιζομένη διὰ τῆς μονοειδοῦς μὲν, πολυπροσώπου δὲ ἀφηγήσεως· γέμουσα δὲ μυρίων ὧν ἂν τις εἴποι καλῶν, φιλοσοφίας, ῥητορείας, στρατηγικῆς εὐτεχνίας, διδασκαλίας τῆς περὶ ἠθικῶν ἀρετῶν, τεχνῶν ὅλως παντοίων καὶ ἐπιστημῶν. ἔχει τις καὶ δόλους ἐπαινετοὺς ἐκεῖθεν μαθεῖν καὶ ψευδῶν κερδαλέων συνθέσεις καὶ σκωμμάτων δριμύτητας καὶ ἐγκωμίων μεθόδους. φρόνησιν δὲ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅσην περιποιεῖται τῷ προσέχειν ἐθέλοντι. καὶ ὅσα δὲ τῇ ἱστορίᾳ ἐπιθεωροῦνται σεμνὰ, οὐκ

ἂν οὐδὲ τὴν Ὀμήρου τέχνην τῶν τοιούτων ἀποστερήσει τις, τῆς πολυπειρίας, τοῦ τὰς ἀκοᾶς ἠδύνειν, τοῦ τὰς ψυχὰς παιδεύειν, τοῦ εἰς ἀρετὴν ἐπαίρειν, τῶν ἄλλων οἷς ἱστορῶν ἐνευδοκιμεῖ. εἰ δ', ὅτι μύθων γέμει, ἐκπίπτειν αὐτὸν κίνδυνός ἐστι τοῦ θαυμάζεσθαι, ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐ πρὸς γέλωτα οἱ Ὀμηρικοὶ μῦθοι ἀλλὰ ἐννοιῶν εὐγενῶν σκιαί εἰσιν ἢ περιπετάσματα, οἱ μὲν ὑπ' αὐτοῦ πλαττόμενοι πρὸς τὰ ὑποκείμενα, οἱ καὶ πρὸς αὐτὰ οἰκείως ἀλληγοροῦνται, πολλοὶ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν μὲν τεθειμένοι, ἐλκόμενοι δὲ χρησίμως καὶ εἰς τὴν τούτου ποιήσιν, ὧν ἡ ἀλληγορία οὐ πάντῃ πρὸς τὰ Τρωϊκὰ, ἀλλὰ ὅπως ἂν ἐξ ἀρχῆς ἠνίξαντο οἱ αὐτοὺς πλασάμενοι. ἔπειτα οὐδὲ ἔχαιρεν αὐτόθεν μύθοις 2 ὁ τῆς σοφίας τρόφιμος. ἡ σοφία τε γὰρ θεωρία ἐστὶν ἀληθευτική· καὶ ὁ σο*φός δὲ τοιοῦτος· οὐκοῦν καὶ ὁ Ὀμηρος. ἀλλὰ διὰ τὸ τῶν πολλῶν ἐπαγωγὸν αὐτοὺς τῇ ποιήσει παρεμπλέκων τεχνάζεται, ἵνα δελεάσας καὶ θέλξας τῷ προφαινομένῳ δικτύῳ, ὃ φασιν, ἔσω λάβῃ τοὺς ὀκνοῦντας τὸ τῆς φιλοσοφίας 10 γλαφυρόν· εἶτα καὶ γεύσας τῆς ἐν ἀληθείᾳ γλυκύτητος ἀφήσει σοφοὺς πορεύεσθαι καὶ θηρᾶσθαι αὐτὴν καὶ ἄλλοθεν. ἔτι δὲ γίγνεται καὶ μεθοδευτῆς οὕτω τῆς τῶν μύθων πιθανῆς πλάσεως, ἵνα καὶ τούτου τοῖς φιλομαθέσιν, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν εἰδῶν τοῦ λόγου, καθηγήσῃται. ἐκεῖνο δὲ καὶ μάλιστα θαυμαστόν ἐν τούτοις Ὀμηρος ἔχει, ὅτι καὶ μύθοις μεμεστωμένος ὅμως οὐ φεύγεται, ἀλλὰ στέργεται, καὶ οἱ μισεῖν αὐτὸν προῖσχύοντες οὐκ ὀκνοῦσιν αὐτοῦ ἄλλως ἀπτεσθαι, καὶ ἀποδιοπομποῦντες αὐτίς προσιένται, ὅμοιοι τῷ παροιμιακῷ Σκύθῃ, ὃς θεωμένων μὲν Ἑλλήνων ἀπέσχετο ἵππου εὐγενοῦς ἐκπεπνευκότος· ἀνακάμψας δὲ καθ' ἡσυχίαν τὸ σύνηθες ἔπραττεν, ἀπολαύων οὐ ἠθέλεν. εἰ δὲ καὶ 2 οἱ χρώμενοι δηλοῦσι τὸ χρηστὸν πρᾶγμα, οὐκ ἔχει ἀντιλογίαν πολύχρηστον εἶναι χρῆμα τὴν Ὀμηρικὴν ποιήσιν. ἀλλ' ὅτι μὲν εὐχρηστος ὁ ποιητής, οὕτως ἀμυδρῶς δηλοῦντες ὑπεκρουσάμεθα, ὅτι μηδὲ πρό- 4 θεις ἡμῖν Ὀμήρου ὑπερλαλεῖν. ὡς εἴ γέ τις ἐν σκοπῷ θήσει τὸ πρᾶγμα, οὐ πολλῶν δεήσεται λόγων, 20 ἀλλὰ προβαλεῖται τὰς βίβλους ἐκ προχείρου, ὧν αἱ μὲν εἰς αὐτὸν, αἱ δὲ ἐξ αὐτοῦ συνεκροτήθησαν, καὶ ἀνύσει ῥαδίως τὸ προτεθέν.

Λείπεται δὴ ἡμῖν, ἐπεὶ ἀποπέφανται μὴ γελοῖος εἶναι πάντῃ ὁ πονησάμενος περὶ τὴν Ὀμήρου ποιήσιν, γενέσθαι οὐ ἐσκοπήσαμεν καὶ μὴ ἐπὶ πλεον συνιστᾶν τὸν ποιητὴν, ἀλλὰ ποιεῖν ὅπερ εἰς αὐτὸν οὐ πρὸς μεγιστάνων τινῶν ἐπετάχθημεν, ὅποια τινὰ πλάττονται οἱ κομποὶ, ἀλλὰ πρὸς φίλων ὁμιλητῶν, οἷς ὑπολήψεώς τι χρηστῆς περὶ ἡμῶν ὑπεστίν. ἦν δὲ τὸ φιλικὸν θέλημα διὰ τῆς Ἰλιάδος ἐλθεῖν καὶ ἐκπορίσασθαι τὰ χρήσιμα τῷ διεξοδούντι· οὐ λέγω ἀνδρὶ λογίῳ, ἐκεῖνον γὰρ οὐδὲν ἂν τῶν τοιούτων εἰκὸς λανθάνειν, ἀλλὰ νέῳ ἄρτι μανθάνοντι· τυχὸν δὲ καὶ μαθόντι μὲν, δεομένῳ δὲ ἀναμνήσεως. καὶ δὴ γίγνεται τοῦτο· καὶ τὰ χρήσιμα κατὰ ἀκολουθίαν ἐνσυνθέτως ἐκλέγονται, οὐχ' ὥστε μέντοι 30 τὰ πάντων ἐνταῦθα εἶναι τῶν πονησαμένων εἰς ποιητὴν, τοῦτο γὰρ καὶ μόχθος μάταιος καὶ περιττός καὶ οὐδὲ ῥᾶον ἀνύσιμος, ἀλλ' ὥστε τὸν γινώσκων ἐθέλοντα εὐρίσκειν κατὰ τόπον εὐτάκτως τὰ μὴ παρελκοντα, οἷον· ἐννοίας εὐχρηστοὺς τῷ καταλογάδῃ γράφοντι καὶ βουλομένῳ ῥητορικῶς ποιεῖν εὐκαιρῶς περιπλοκάς· μεθόδους, ἐξ ὧν καὶ ὠφελείται τις μιμείσθαι θέλων, καὶ τῆς εὐτεχνίας θαυμάζει τὸν ποιητὴν· λέξεις, τὰς πλείους μὲν ὡς πεζῷ λόγῳ προσηκούσας, πολλάκις δὲ καὶ σκληρὰς καὶ τραχείας καὶ ποιητικὰς, ἃς εἰ μὴ ἀναπτύξει τις ἐτυμολογικώτερον, οὐκ εὐγνωστον ἔσται τὸ χωρίον, ὃ παρεμβληται· γνώμας, αἷς καὶ αὐταῖς πολλαχῶς ἡ Ὀμηρικὴ σεμνύνεται ποιήσις· ἱστορίας, οὐ μόνον αἷς ὁ ποιητὴς χρᾶται κατὰ κανόνα οἰκείον, ἀλλ' ἔστιν ὅπου καὶ πλατύτερον, ὡς ἐξ ὧν ἱστορήσαν ἕτεροι· ἔτι δὲ μύθους, τοὺς μὲν ἀκράτους καὶ ἀθεραπεύτους καὶ κατὰ μόνον θεωρουμένους τὸ προφερόμενον, 40 τοὺς δὲ καὶ μετὰ θεραπείας ἀλληγορικῆς εἴτε καὶ ἀναγωγικῆς· καὶ ἕτερα μυσία καλὰ εἰς βίον χρήσιμα· καὶ ταῦτα οὐ μόνον συντόμως, ἀλλὰ καὶ ποικίλως. ὥστε εἴ τις ἀφθονήτως τὸ πᾶν περιελθὼν τοῦτο 40 πόνημα εἴποι ἐπιεικέστερον, ὡς οὐκ ἀνωφελὲς πάντῃ ἐστὶ τὸ ἐγχείρημα, οἶμαι, οὐ ψεύσεται. νέων γὰρ ἀγωγὴ καὶ διατριβὴ ἀναγνώσεως, συντελοῦσα εἰς τὴν Ὀμηρικὴν Ἰλιάδα, καλὴ ἂν καὶ αὕτη γένοιτο, εἴτε καταμόνας τις ἀπολαβὼν τὸ παρὸν ἔργον αὐτὸ καθ' αὐτὸ θεωροίη, εἴτε καὶ τὴν Ἰλιάδα χειριζόμενος σκέπτεσθαι τὴν ἐργασίαν ταύτην βούλεται, εἴ τί πον ἐν χρῶ ἐκείνης παράπτεται. πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις οὐδὲ ἐκτέταται τὸ προκείμενον ἔργον εἰς ἕν ὕφος καὶ σῶμα κατὰ συνέχειαν ἀδιάστατον, ἵνα τῷ ἀδιακόπῳ ἀποκναίῃ τὸν ἐντυγχάνοντα καὶ δυσεύρετον ἔχη τὸ κατάλυμα, ἀλλ' ἕκαστον τῶν χρησίμων

καθ' αὐτὸ ἴδιόν κείται, καὶ περατωθέντος αὐτοῦ μετάβασις ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἐπὶ ἕτερον γίνεται, καὶ οὕτως ὁ διὰ τοῦ συγγράμματος τούτου ἐρχόμενος συχνὰ οἶον καταλύων ἀναπαύεται. ὁποῖόν τι καὶ ἐν τοῖς εἰς τὸν *περιηγητὴν ἡμῖν γέγονε, καὶ εἰς τὴν Ὀδύσειαν δέ. καὶ ἐκεῖ γὰρ ὁμοίως τὸ ἔργον μεθώδευται, 3 παρεκβαλοῦσι τὰ εὐχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ κατὰ ἀκολουθίαν εὐσύνθετον, οὐ μὴν πλατεῖαν ποιησαμένοις αὐτὸ τοῦτο ἐξήγησιν, ἵνα μὴ τις ἐκφλυαρίζων τὸ πρᾶγμα μυκτηρίσῃ μηδὲν ἡμᾶς καινότερον πραγματευσασθαι. ὅπου γε καὶ νῦν ὁ μὴ πάνυ εὐγνώμων τοιοῦτος ἴσως ἔσται· καὶ θαρρόων τὰ παρ' ἄλλοις ἀριζήλως εἰρημένα ἐξευρίσκειν καὶ ἐνταῦθα κείμενα οὐδὲν ἱερὸν εἶναι κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ παρὸν ἔργον ἔρει. ἀλλ' ὁ τοιοῦτος ἴστω κακῶς κρίνων, ἵνα μὴ τι πλεῖον ἐροῦμεν, συνιστῶντες ἑαυτοὺς κατὰ τὸν παροιμιακὸν Ἀστυδάμαντα. εἰ δὲ καὶ τυχὸν ὁ οὕτω δοξάζων ὀρθῶς ἔκρινεν, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ οὕτως ἐπι- 10 βαλοῦμεν τῷ ἔργῳ, ἵνα, εἰ μὴ ἑτέροις, ἀλλὰ τοῖς γούν ἀγγαρεύσασιν ἀρέσωμεν, ἀγογγύστως τὸ ἐπιτεθέν φορτίον ἄραντες. ὅσα μὲν οὖν ἐκ προθύρων οἱ σοφοὶ τῆς Ἰλιάδος προγράφουσιν, ἐξ ἐκείνων ἀναλεκτέον, ὅτι μηδὲ πρόκειται ἡμῖν ἀμαυρῶσαι τὰ τῶν ἄλλων καὶ κενὴν δόξαν θηράσασθαι καὶ σκῶμμα τοῦ πάντη τὰ ἀλλότρια μεταγράφειν ἐφελκυσσασθαι. Ἐκεῖνα δὲ καὶ μόνα πάνυ συντόμως προγραπτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὴν Ὀμήρου ποιήσιν οἱ μὲν εἰς τὸ παντελὲς ἐσχίασαν, καὶ ὡς οἶον αἰσχυρόμενοι, ἐὰν ὁ ποιητὴς ἀνθρωπίνως λαλῇ, ἀνήγαγον πάντα καὶ εἰς ἀλληγορίαν μετέθεντο, καὶ οὐ μόνον εἴ τί που μυθικόν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὁμολογουμένως ἱστορούμενα, τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν Ἀχιλλεῖα, τὸν Νέστορα, τὸν Ὀδυσσεῖα, τοὺς λοιποὺς ἥρωας, ὡς δοκεῖν τὸν ποιητὴν ἐν ὀνείροις ἡμῖν ὀμιλεῖν. ἕτεροι δὲ ἀπεναντίας πάντη ἐκείνοις ἐλθόντες ἐξέσπασαν τὰ Ὀμηρικὰ πτερὰ καὶ οὐκ ἀφῆκαν αὐτὸν πτερόσσεσθαι ὅλως μετέωρον, ἀλλὰ τοῦ φαινομένου γενόμενοι μόνου καὶ κατασπάσαντες τοῦ ἀναγωγικοῦ ὕψους τὸν ποιη- 20 τὴν οὐδὲν οὐδ' ὅλως ἀφῆκαν ἀλληγορεῖσθαι παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἱστορίας ἀφῆκαν οὕτως ἔχειν, καλῶς γε τοῦτο ποιοῦντες, καὶ τοὺς μύθους δὲ ἀπαραποιήτους εἰς ἀλληγορίαν εἶναι προσέταξαν. ἐν οἷς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται, καὶ ὁ Ἀρίσταρχος, οὐ πάνυ καλῶς τοῦτο νομοθετήσας. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ὡς περ τὰς ἱστορίας ἐφ' ἑαυτῶν μένειν ἀφῆκαν, οὕτω καὶ τοὺς μύθους τὰ πρῶτα μὲν τίθενται οὕτως ἔχειν ὡς λέγονται, καὶ ἐπισκέπτονται τὴν πλάσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ πιθανότητα, δι' ἧς ἐν μύθοις ἀλήθειά τις εἰκονίζεται. εἶτα διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φύσει ψευδὲς ἀφέντες τὸ σωματικὸν εἰκόνισμα 3 ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἐξ ἀλληγορίας θεραπείαν τοῦ μύθου, ἢ φυσικῶς ἐξετάζοντες, ὡς ἄλλοι δηλοῦσι πλατύτερον, ἢ κατὰ ἡθος· πολλαχοῦ δὲ καὶ ἱστορικῶς. οὐκ ὀλίγοι γὰρ μῦθοι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐκθεραπεύονται, ὡς ἀληθῶς μὲν γενομένου τοῦδε τινὸς πράγματος ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ, τοῦ δὲ μύθου τὸ ἀληθὲς ἐκβιαζόμενον πρὸς τὸ τερατωδέστερον. ταύτης τῆς ὁδοῦ ἐχομένη καὶ ἡ παρούσα πραγματεία 30 οὐδὲ τοὺς μύθους ἀνεπισκέπτους εἰς τὸ πᾶν ἀφήσει, ἀλλὰ περιεργάσεται πού αὐτοὺς ἀκολουθῶς τοῖς παλαιοῖς. οὐ γὰρ ἀναπεσεῖν οὐδὲ νῦν τὸν ἀκούσαντα τοῖς παλαιοῖς ἡμᾶς καὶ ἐν τούτοις ἀκολουθεῖν, ὡς δυνατόν ὄν καὶ αὐτὸν ἐκείθεν τὰ τοιαῦτα ἐρανίσασθαι. πρῶτον μὲν γὰρ, καθάπερ τοῖς μαγειροῦσιν χεῖρις, οὐχ' ὅτι τὰ μὴ ἔντα δαιτρεύουσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ ἐπιπόνως ἔχοντα τοῦ συναγαγεῖν αὐτοὶ ἀγείραντες εἰς ἓν παρεθένιο, οὕτω καὶ ἡμῖν ἔσται τι χάριτος, ὅτι πόνου δίχα οἱ περιτυχόντες ἔχουσι πολλαχόθεν ἐπισυναχθέν τὸ ζητούμενον. εἶτα, εἰ καὶ ἀγέρωχόν τι καὶ γαῦρον ὁ λόγος ἔχει, οὐκ οἶδα, εἰ μὴ τινες τῶν ὑπνώθρων μόλις περιτύχοιεν ἐκείνοις, ἐξ ὧν πολλὰ τῶν ἐνταῦθα ἠράνισται. εἰ δὲ τι ἐν διαφόροις καὶ προσεπιενόηται, αὐτό, φασί, δείξει.

Ἐπεὶ δὲ ποιητὴν μέγαν περιεργαζόμεθα, σκοπητέον τὸ τοιοῦτον ὄνομα, καὶ σημειωτέον, ὅτι, καθάπερ ἔπος ἀπλῶς μὲν ὁ λόγος, ὡς τὸ, ἔπεα πτερόεντα, ἰδίως ἔπος ὁ ἑμαυτοῦ λόγος· οὕτω καὶ 40 ποιεῖν ὅλως μὲν τὸ πράττειν· καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ· ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψωδούντων κατὰ τι ἐξαιρετικὸν διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἐξέχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον. ὅθεν καὶ συνθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος καὶ τὸ ῥαψωδικῶς ποιεῖν ὠνόμασαν συνθέτως ἐποποιούς τοὺς ἐν ἀπλότῃ λεγομένους καὶ *ποιητὰς, μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ ἠρωίζοντας. 4 ὧν κατάρξαι λέγεται τις Φημονόη, γυνὴ προφῆτις Ἀπόλλωνος, ἐφευροῦσα, φασί, αὐτῇ πρώτη τὸ ἔπος, κληθέν οὕτω κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐ μόνον καθ' ὑπεροχὴν, δι' ἣν τὸ ἐξάμετρον ἰδιώσατο τὴν κοινὴν προσηγορίαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ διότι ἔπονται, φασί, τὰ πράγματα τοῖς χρησμοῖς. εἰ δὲ

ἢ τοιαύτη ἐτυμολογία δασύνεσθαι ἀπαιτεῖ τὸ ἔπος, ἀλλ' ἔστι συνηγορησαί καὶ τῇ ψιλώσει τούτου πιθανῶς, εἴ τις βουλευθείη. τίς δὲ ἢ ἐποποιΐα καὶ ὅτι ποιήσεως εἶδος καὶ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ τραγωδία καὶ ἡ κωμωδία καὶ ἡ τῶν κυκλίων ποιημάτων καὶ ἡ λυρική καὶ ἕτεραι, ζητητέον ἐν ἄλλοις. καὶ οὕτω μὲν κατέστη τὸ ποιεῖν, ἐξ οὗ καὶ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ ποιήσις. καὶ δῆλον ὅτι ποιεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει, τὸ ποιητικῶς ἤγουν ἐμμέτρως ἀεΐδεν καὶ γράφειν, ὡς τὸ, ἐποίησάς ποτε, ὦ Εὐριπίδη, ἀντὶ τοῦ, ἔγραψας ἐν τῇ ποιήσει σου. καὶ τοίνυν καὶ ποιητὴς ὁ οὕτω γράφων, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη εἴτε κωμικὸς εἴτε ὀστισοῦν ἕτερος, ἐξόχως δὲ Ὅμηρος. ὡς γὰρ, εἴ τις εἴπῃ ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθύς ὑπερεχόντως ἐνοήθη, κἂν τὸν λυρικὸν ἀκούσωμεν, εἰς τὸν Πίνδαρον ἀναγόμεθα· οὕτω καὶ τὸν ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸν Ὅμηρον ἐνόησε. διατί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πᾶσα ποιήσεως καὶ διότι σπερματικῶς ἀρχὴ καὶ καθηγητὴς αὐτὸς πᾶσι γέγονε 10 ποιηταῖς τοῦ εἶναι ὁ περ λέγονται. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, ἵνα μὴ ἐπὶ πλεόν πόρῳ τοῦ σκοποῦ πλαζώμεθα.

Ὅμηρον δὲ γένος οὐδ' αὐτὸ περιεργασόμεθα. εἴρηται γὰρ πολλοῖς ἑτέροις, ὡς οὐκ ἂν ἡμεῖς κρειτόνως εἴπωμεν· εἰ μὴ ἄρα τοῦτο καὶ μόνον ῥητέον κατὰ τὸ ἐπιτρέχον, ὅτι ἐπικρούσας ἑαυτὸν ὁ ποιητὴς καὶ σιγήσας, ὅς τις ποτε καὶ ὄθεν ἦν, περιμάχητος μᾶλλον ἐγένετο καὶ πολύπατρις. ἔστι γὰρ κατὰ τὴν τῶν ποθοῦντων ἔφασιν καὶ Ἰήτης καὶ Συμυρναῖος καὶ Ἀθηναῖος καὶ Αἰγύπτιος, ἤδη δὲ καὶ Ἰταλός. ἀμφισβητοῦσι δ' αὐτοῦ καὶ Χίοι, μαρτύριον προχειρίζομενοι τοὺς καλουμένους Ὀμηρίδας, ὧν καὶ Πίνδαρος (Nem. II. 1.) μέμνηται. καὶ ἕτεροι δὲ πολλοὶ Ὅμηρον μεταποιοῦνται σφετεριζόμενοι, καὶ ἀβρονόμενοι αὐτὸν ἔχειν πολίτην ἢ ἑτέροις ἀγαθοῖς σεμνύνεσθαι. Ὅτι δὲ καὶ ἕτεροι πρὸ αὐτοῦ ἦσαν ποιηταί, ὧν καὶ Μουσαῖος, ἀκείσις νόσων συγγραψάμενος, καὶ ὅτι, ὡς καὶ Αἰλιανὸς ἱστορεῖ 20 (Var. Hist. XIV. 21.), μετὰ Ὀρφεία καὶ Μουσαῖον Σύναγρος γέγονε ποιητὴς, ὃς πρῶτος τὸν Τρωϊκὸν ἤσε πόλεμον, καὶ τοῦτο ἐς τοσοῦτον εἰρήσθω· καὶ ὅτι ἔπνεε τὰ ἔπη Ὅμηρος καὶ οὕτως εἶχε τῆς περιέργου καὶ ἐμμελοῦς Μούσης, ὡς οὐδὲ τοῦ ἐν ἀπλότητι πεζολογεῖν ἕτεροι, καθὰ καὶ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ (Vita Homeri) ἐν οἷς ἔγραψεν εἰς τὸν Ὅμηρον. ὡς δὲ καὶ πολλοὶ Ὀμηροὶ, καὶ αὐτὸ ἱστορήσαν ἕτεροι. καὶ ὅτι δὲ ὁ νῦν προκείμενος ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄραν ὠνόμασται, ὡς οἰοῦν μῆρορος καὶ κατὰ μετάφασιν Ὅμηρος, ἢ ὡς αὐτὸ τοῦτο γενόμενος Ὅμηρος, ὁποῖους τοὺς ἐπὶ εἰρήνῃ διδομένους εἰς ἐνέχυρον οἶδαμεν, καὶ τοῦτο εἰς πλάτος κεῖται παρ' ἄλλοις· οἱ καὶ φασὶ τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ ὁμηρα οὕτω λέγεσθαι παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀρῶ τὸ ἀρμόζω· εἰς ὁμόνοιαν γὰρ ἀρμόττονται διὰ τῶν ὁμήρων οἱ διεστιῶτες ἀλλήλων καὶ στασιάζοντες. χρῆσις δὲ τοιαύτης λέξεως παρὰ πολλοῖς τε ἄλλοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ· συλλάβετε ὁμηρον τήνδε (Orest. v. 1189.). εἰ δὲ καὶ ἕτερα ποιήματά εἰσιν Ὀμήρου, οἷον καὶ 30 ὁ Μαργίτης καὶ ἡ τῶν μυνῶν καὶ βατράχων μάχη, ἄλλοι καὶ αὐτὸ ἐξήτασαν πρὸς ἀκριβείαν, καὶ ἐὰν ἢ Ἰλιάς τῆς Ὀδυσσεΐας προπεποιήται ἢ καὶ ἀνάπαλιν. εἰ δὲ καὶ ἤρισεν Ὅμηρος Ἡσιόδῳ τῷ Ἀσκραίῳ καὶ ἠττήθη, ὁ περ ὄκνος τοῖς Ὀμηρίδασι καὶ λέγειν, ζητητέον ἐν τοῖς εἰς τοῦτο γράψασιν, ἐν οἷς ἔκκεινται καὶ τὰ ῥητὰ τῆς ἐριδος. ὡσαύτως καὶ ἐὰν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐτυχεν ὧν ἢ μᾶλλον μετὰ τὰ Τρωϊκά. ταῦτα γὰρ πάντα εἰ ἐπιμελῶς φυλοκρινήσει τις, βιβλὸς ἱστορικὴ πολυλόγος συντεθήσεται. ἡμῖν δὲ οὐ τοῦτο σκοπὸς, ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον ὁ καὶ προεξεθέμεθα. Ἐτι κακεῖνο προλαβεῖν χρὴ ἐχόμενον ἤδη καὶ προκλητικὸν τοῦ παρεκβολικοῦ, ὅτι ἀνδρώδης μὲν ἢ Ἰλιάς καὶ σεμνοτέρα καὶ ὕψος ἔχουσα, ἐπεὶ καὶ ἠρωϊκώτερα· ἠθικὴ δὲ ἢ Ὀδύσεια, ὡς ἐκεῖ σαφέστερον γέγραπται· καὶ ὅτι τὴν Ὀμηρικὴν 5 ἰσχὺν οὐ τοσοῦτον ἐν τῇ Ἰλιάδι ἔστι καταμαθεῖν, ὅσον ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα. ἐν* ταῦθα μὲν γὰρ πολλὰ 4 ἀφουρμαὶ εἰς ῥητορείας δαψίλειαν, ἐκεῖ δὲ γλισχρότατος καὶ πάντῃ ὀλιγόυλος ὁ τοῦ βιβλίου σκοπός. 40 καὶ ὁμῶς ἐξήρκεσεν ὁ ποιητὴς βιβλίον καὶ ἐκείνην τηλικήνδε καὶ τοιαύτην διασκευάσασθαι, παραδεικνύων ὅτι παμπλούσιός ἐστι καὶ πάννυ φιλότιμος ἐν τε πολυαφόροις καὶ ἐν μὴ τοιαύταις γραφαῖς. ὄθεν ἐκεῖνο μὲν τὸ βιβλίον ἀπὸ ἐνὸς προσώπου τοῦ Ὀδυσσεῶς ὠνόμασεν, ὑποδηλῶν τὸ ὀλίγον τῆς τοῦ γράφειν ὕλης, ὡς μόνον δῆθεν λέγων τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῶα, εἰ καὶ ἄλλως κατὰ μέθοδον οἰκείαν καὶ ἕτερα πολλὰ παρενέπλεξε. ταύτην δὲ τὴν βίβλον συλληπτικώτερον Ἰλιάδα ἐκάλεσε καὶ οὔτε ἀπὸ ἐνὸς τινος ὡς ἐὰν Ἀχιλλεῖα ἢ τι τοιοῦτον ἐκαλεῖτο, οὔτε διὰ τοὺς Ἰλιεῖς, ὡς δηλαδὴ τὰ τῶν Ἰλιέων

μόνων περιέχουσιν κακά· ἀλλ' ὅτι περιέχει τὰ κατὰ τὴν Ἰλιον συμπεσόντα ἦτοι τὰ Τρωϊκά. εἰ δέ
 τινες ἐπαγωνίζονται δεῖξαι, ὅτι ὡς οἶον ἀπὸ προσώπου παθόντος, τοῦ τῶν Ἰλιέων δηλαδὴ λαοῦ,
 ἢ ποιήσις αὕτη ὠνόμασται Ἰλιάς, ὅθεν κερδήσαντες καὶ οἱ μετὰ τὸν Ὀμηρον τραγικοὶ καὶ ἕτεροι
 ἐκ προσώπων παθόντων οἰκεία πολλάκις ἐπιγράφουσι δράματα, οἱ τοιοῦτοι αὐτόθεν ἐλέγχονται
 ἄλλως τε καὶ ὅτι οὐχ' ἀπλῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς περὶ τῶν Ἰλιέων λέγει τί ἔπαθον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο
 μὲν. Σκοπὸς δὲ αὐτῷ τοῦ βιβλίου, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν προοιμίῳ ἐκτίθεται, εἰπεῖν ὅσα κακὰ ἐν τῷ
 καιρῷ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιδος καὶ οἱ Τρῶες καὶ οἱ Ἕλληνες ἔπαθον, καὶ μάλιστα οἱ Ἕλληνες.
 διὸ καὶ οὐλομένην εἰπὼν τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν ἐπάγει· ἢ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, μονονουχὶ
 λέγων ὀλεθρίαν γενέσθαι τὴν τοιαύτην μῆνιν διότι κακὰ ἐξ αὐτῆς οἱ Ἀχαιοὶ ἔπαθον κατὰ τινὰ εἰμαρ-
 10 μὲνιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται. καὶ διὰ ταῦτα μὲν τὸ βιβλίον τοῦτο καλεῖται Ἰλιάς. Δοκεῖ δὲ
 ἢ τοιαύτη λέξις κτητικὴ εἶναι καὶ ἑλλειπτικῶς ἔχειν. ὡς περὶ γὰρ λόγῃ καὶ γῆ καὶ Τροία καὶ μάχῃ καὶ
 σκοπιᾷ Ἰλιάς παρὰ τοῖς Τραγικοῖς ἀντὶ τοῦ Ἰλιακῆ, ὅ ἐστι Τρωϊκῆ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα Ἰλιάς, βίβλος
 δηλαδὴ, ἢ Ἰλιάς ποιήσις ἢ ἱστορία Ἰλιάς. ὡς περὶ καὶ τὸ Ἰάς. καὶ τοῦτο γὰρ ἑλλέλειπται, δηλοῦν
 ὅτι Ἰωνικὴ διάλεκτος. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ μὲν εἰπεῖν Ὀμήρου Ἰλιάς ταῦτόν ἐστι τῷ
 Ὀμήρου Τρωϊκά· τὸ δὲ Ἰλιάς μάχῃ τραγικῶς ἴσον δύναται τῷ Τρωϊκὸς πόλεμος. ἀλλὰ γὰρ ἤδη τῷ
 σκοπῷ ἐγχειρητέον, ἵνα μὴ ποθεν ἀκούσωμεν περιττὰ ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι.

Ρ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ Τ Η Σ Α Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ. *)

Χρῆσις, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, παραγίνεται ἐπὶ τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων, βουλόμενος λυτρώ-
 20 σασθαι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Χρυσήδα. οὐκ ἀπολαβὼν δὲ, ἀλλὰ καὶ μετ' ὕβρεως ἀποδιωχθεὶς ὑπὸ
 Ἀγαμέμνονος, ἠΰξαστο τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. λοιμοῦ δὲ γενομένου καὶ πολλῶν, ὡς εἰκὸς,
 διαφθειρομένων, ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς συνήγαγε. Κάλχαντος δὲ διασαφήσαντος τὴν ἀληθῆ αἰτίαν καὶ
 κελεύσαντος Ἀχιλλέως ἐξιλάσκεσθαι τὸν θεὸν Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς διηρέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ
 αὐτοῦ τὸ γέρας ἀπέσπασε τὴν Βρισηίδα. ὁ δὲ ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ, τοῦ υἱοῦ δεηθέντος,
 εἰς Ὀλυμπον ἀνελθοῦσα ἠτήσατο παρὰ τοῦ Διὸς, ὅπως τοὺς Τρῶας ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑλλήνων
 ποιήσῃ. Ἦρα δὲ γνοῦσα τοῦτο διηρέχθη πρὸς τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς διέλυσεν Ἥφαιστος, οἰνοχοήσας
 ἐν ἐκπῶματι χρυσεῖῳ. οἱ δὲ, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εὐωχηθέντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

5

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Α Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α.

Ὅτι ἐν μὲν τι σῶμα συνεχὲς διόλου καὶ εὐάρμοστον ἢ τῆς Ἰλιάδος ποιήσις. οἱ δὲ συνθέμενοι
 ταύτην (κατ' ἐπιταγὴν, ὡς φασί, Πεισιστράτου τοῦ τῶν Ἀθηναίων τυράννου) γραμματικοὶ καὶ
 30 διορθωσάμενοι κατὰ τὸ ἐκείνοις ἀρέσκον, ὧν κορυφαῖος ὁ Ἀρίσταρχος καὶ μετ' ἐκείνον Ζηνόδοτος διὰ
 τὸ ἐπίμηκες καὶ δυσεξίτητον καὶ διατοῦτο προσκορὲς κατέτεμον αὐτὸ εἰς πολλὰ. καὶ τὰ τοιαῦτα τμήματα
 οὐκ ἠθέλησαν ὀνομάσαι πρῶτον τυχὸν λόγον καὶ δεῦτερον καὶ τρίτον καὶ τὰ ἐξῆς, καθάπερ ἐποίησε Κόϊν-
 τος ἐν τοῖς μετὰ τὸν Ὀμηρον, ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ ἢ βίβλος ἐξήρκει πρὸς πλείω τμήματα, ἔκριναν σεμνὸν

*) Argumenta priorum quinque librorum, in edit. Rom. ommissa, ex ed. Basileensi describenda curavimus.

ὀνομάσαι τὰς τομὰς τοῖς ὀνόμασι τῶν εἰκοσιτεσσάρων στοιχείων τῆς ἀνθρωπίνης ἑναρμονίου φωνῆς. ὅθεν καὶ τὸ μὲν προκατάρχον τμήμα ἄλφα ὠνόμασαν, τὸ δὲ μετ' αὐτὸ βῆτα καὶ γάμμα τὸ ἐφεξῆς, καὶ τὰ ἐχόμενα ὁμοίως κατὰ εὐτακτον λόγον, ἕως τοῦ μεγάλου ὦ, τιμῶντες οὕτω τὴν Ὀμηρικὴν ποιήσιν τῷ πρὸς βραβεῖω τῶν στοιχειωδῶν γραμμάτων καὶ μηδὲ πράγματα ἔχοντες τῇ εὐρεσιλογίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν, 6 καὶ φιλοσόφων δὲ ἔργον ποιοῦντες οἱ πολλαχοῦ τὰ οἰκεία συγγράμματα οὕτως ἐπιγράφουσι σεμνότερον. διὸ καὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως, τῆς τε κατὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ τῆς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα, οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται, καθὰ καὶ τὰ ῥηθέντα στοιχεῖα τῆς φωνῆς, οὐ μὴν δράματα, ὡς τὰ παρὰ τοῖς τραγικοῖς· αὐτὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ μιμηλῶς ἐν θεάτροις δρᾶσθαι δράματα λέγονται, οὐ μὴν γράμματα. εἰ δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν ποιήσιν οἱ ὕστερον ὑπεκρίνοντο δραματικώτερον, τὴν μὲν Ὀδύσειαν ἐν ἀλουργοῖς ἐσθήμασι, τὴν δὲ 10 Ἰλιάδα ἐν ἐρυθροβαφέσιν, ἐκεῖνο μὲν κατὰ τοὺς παλαιοὺς διὰ τὴν ἐν θαλάσῃ πλάνην τοῦ Ὀδυσσεῶς, 10 τοῦτο δὲ διὰ τοὺς ἐν Τροίᾳ φόνους καὶ τὰ ἐντεῦθεν αἵματα, ἀλλὰ τοῦτο μὲν σύμβαμα καὶ καινότερον ἐπινόημα τῶν ἐσύτερον· ὁ δὲ ποιητὴς εἰ καὶ δραματικῶς ἔγραψεν, ἀλλ' οὐκ ἐδραματούργησε σκηνηκῶς. διὸ οὐδὲ δράματα τὰ τῆς ἐκείνου ποιήσεως τμήματα. οὐ μόνον δὲ γράμματα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ ῥαψωδίαι καλοῦνται διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι οἷον τὴν ᾠδὴν. καὶ φέρεται εἰς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν Ἡσιόδου ῥῆσις αὕτη ἐν μέτρῳ ἡρώω·

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰοῖδοι

Μέλομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοιδῆν.

Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἢ ῥαψωδία εἴρηται, οἷον εἰ ῥαβδωδία τις οὔσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ εἰπόντι τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον. δαφνίνη δὲ ἦν ἡ ῥάβδος, ἣν 20 κατέχοντες ἐποιοῦντο τὰς τοιαύτας ᾠδὰς. καὶ τὴν αἰτίαν οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταὶ λέγουσι. καὶ 20 οὕτω μὲν τὰ Ὀμηρικὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα καὶ ῥαψωδίαι ἐλέγοντο, μερικαὶ τινες οὔσαι περιπέτεια, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ μικραὶ ὑποθέσεις. αἱ δὲ αὐταὶ ῥαψωδίαι καὶ ποιήματα ἐκαλοῦντο ὡς μέρη ποιήσεως μὲν γὰρ ἢ ὅλη βίβλος· ποίημα δὲ τόδε τὸ γράμμα ἤγουν ἢδε ἢ ῥαψωδία, τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα, καὶ τὰ λοιπά. οἱ δὲ πλείους τῶν παλαιῶν τὴν τε ὅλην Ὀμηρικὴν ποιήσιν ῥαψωδίαν λέγουσι καὶ ῥαψωδούς τοὺς αὐτὴν ἔδοντας· ἔτι δὲ καὶ ῥαβδωδούς διὰ τὴν ἄνω ῥηθεῖσαν δαφνίνην ῥάβδον· διὰ δὲ τὴν αὐτὴν καὶ στιχωδούς· στίχοι γὰρ, φασιν, ὑπὸ τινων αἱ ῥάβδοι ἐλέγοντο. ἀλλὰ καὶ ἀρσωδούς· ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν ᾠδῇ Ὀμηρικῇ καὶ νικῶντες ἄρνα ἐλάμβανον ἔπαθλον. Πινδάρῳ δὲ ἀρέσκει οὐκ ἀπὸ 6 ῥάβδου ἀλλ' ἐκ τοῦ ῥάπτειν τοὺς ῥαψωδούς λέγεσθαι. περιγράφων γὰρ τοὺς ῥαψωδούς, ῥαπτῶν ἐπέων αἰοιδούς (Nem. 2.) αὐτοὺς λέγει. ῥάπτειν δὲ ἢ ἀπλῶς, ὡς εἴρηται, τὸ συντιθέναι ἢ τὸ 30 30 κατὰ εἰρμόν τινα ῥαψῆ ὁμοίως εἰς ἕν ἄγειν τὰ διεστῶτα. σποράδην γὰρ, φασί, κειμένης καὶ κατὰ μέρος διηρημένης τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως, οἱ ἔδοντας αὐτὴν συνῆράπτου οἷον τὰ εἰς ἕν ὕψος ἄδόμενα. ἢ καὶ ἄλλως, διότι κατὰ μέρος, φασί, τῆς ποιήσεως διαδεδομένης τὴν σύμπασαν ποιήσιν ἐπιμόντες οἱ ἔδοντας καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρας Ὀμηρικῆς βίβλου συῆράπτοντες, ὡς ἐβούλοντο, ῥαψωδοὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. τῆς δὲ τοιαύτης ῥάψεως παράδειγμα σαφὲς καὶ οἱ κέντρωνες, τουτέστι τὰ λεγόμενα Ὀμηροκέντρα. κέντρωνές τε γὰρ κυρίως λέγονται τὰ ἐκ διαφόρων χοροῶν συνῆραμμένα εἰς ἕν, οἷς ὁμοίω- 40 τὰί πως τὰ Ὀμηροκέντρα· καὶ ῥαψωδία δὲ ἢ ἐξ ἑκατέρων Ὀμηρικῶν ποιήσεων συῆραφεῖσα ᾠδὴ ἀναλόγως τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι, γάμῳ τυχὸν ἢ ἑορτῇ. Τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὀμήρου ποιήσιν 40 σκεδασθεῖσαν ἀρχὴν ἐποίησατο Κύναιθος ὁ Χίος. ἐλυμήναντο δὲ, φασιν, αὐτῇ πάμ*πολλὰ οἱ περὶ τὸν Κύναιθον καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες παρενεβαλον. διὸ καὶ διορθώθησαν αἱ Ὀμηρι- 40 καὶ βίβλοι, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. τοῦτο δὲ οὐ μόνον οἱ ῥηθέντες γραμματικοὶ ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι Ὀμηρικαὶ διορθώσεις μνημονεύονται, οἷον καὶ ἡ ἱστορουμένη ἀπὸ νάρθηκος καὶ Μασσαλιωτικῆ δὲ τις καὶ Σινωπικῆ. καὶ ταῦτα μὲν ἰκανῶς ἕως ἴδε. Τὸ δὲ πᾶν τοῦ παρόντος λόγου εἰπεῖν ἐν βραχεῖ, ἐπιγραφὴ τοῦ παρόντος γράμματος τριπλῆ· Ἰλιάδος Ἄλφα καὶ Ῥαψωδία καὶ Γράμμα. καὶ δηλοῦται 7 ἐν τούτοις τοῖς τρισὶ κατὰ πολωνυμίαν ἐν νόημα. φέρονται δὲ καὶ ἕτεροι ἐκάστου γράμ*ματος ἐπι- 7 γραφαὶ ἀνὰ δύο· μία μὲν ἐν πεζαῖς λέξεσιν, ἕτερα δὲ ἐν στίχῳ ἡρωϊκῷ. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι ῥηθήσονται

κατὰ καιρόν. τῆς δὲ παρουσίας ῥαψωδίας ἢ μὲν περὶ ἐπιγραφὴ αὐτῆ· Λοιμὸς καὶ Μῆνις. ἢ δὲ ἔμμετρος ἦδε· Ἄλφα, λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος ἀνάκτων. λείπεται δὲ πάντως αὕτη ῥήματος, ἵνα λέγῃ ὅτι ἢ ἄλφα ῥαψωδία περιέχει ἢ ἱστορεῖ τὰ καὶ τά. Ὅτι δέκα ἐτῶν περιπλομένων τοῖς Ἕλλησι περὶ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον Ὅμηρος τὴν Ἰλιάδα ἐκ τῶν τελευταίων ἤγουν ἐκ τοῦ δεκάτου ἔτους ἐποίησεν, οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ ὅλου, ἀλλ' ἐκ μέρους τινός, τουτέστι τῆς ἐν αὐτῷ συμπεσοῦσης μῆνιδος τοῦ Ἀχιλλέως. ἐμεθόδευσε δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο ἅμα μὲν διὰ τὸ καινοπρεπὲς καὶ τῷ ἀνεπιπόλῳ ξενίζον, τὸ γὰρ κατὰ φύσιν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρξασθαι οὔτε καινόν τι ἔχει καὶ ὁ ἀκροατῆς δὲ ὡσεπιπολὺ οὕτως 10 ἐλπίζει γενέσθαι, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ δεινότερον, τουτέστιν οἰκονομικώτερον. οὐδὲ γὰρ εἶχεν ἄλλως ἀξιόλογον ὕλην γραφῆς, διότι τὰ μὲν προηγησάμενα ἐννέα ἔτη ἀνεμμένως εἶχον τῆς μάχης, πολεμαρχοῦντος τοῦ ἀνδρειοτάτου Ἀχιλλέως καὶ τοὺς Τρῶας ὡς ταπολλὰ τῇ πόλει διὰ δέος ἐγκατακλείοντος. ὅτε δὲ αὐτὸς ἐμήνισε, συνετάθη ὁ πόλεμος, ἀναθαρόρησάντων τῶν Τρῶων. καὶ τεχνικὴν εὐπορίαν ἐνταῦθα εὔρε τοῦ γράφειν ὁ ποιητὴς· ὃν καὶ οἱ μετ' αὐτὸν μιμησάμενοι τραγικοὶ τε καὶ κωμικοὶ καθ' ὁμοιότητά τινα καὶ αὐτοὶ μετεχειρίζοντο τὰ οἰκεία ποιήματα. ἢ αὐτὴ δὲ τῷ Ὀμήρῳ μέθοδος καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα διεχειρίσθη. ἐὰν δὲ τις λίχνος τὴν ἀκοήν καὶ ζητητικὸς τὰ εἰς μάθησιν δυσκόλως ἔχη περὶ τὴν μέθοδον, βαρυνόμενος ὅτι τὸ τέλος μαθῶν ἀνήκουστος ἔσται τῶν πρὸ τοῦ τέλους, πραινέσθω οἷς οὐδὲ τὰ ἐν ἀρχῇ παραλείπουσιν οἱ ὄντως ἐκ *τῶν τελευταίων ἀρχόμενοι, ἀλλ' εὐμεθόδως καὶ αὐτὰ τῇ 20 τοῦ βιβλίου ὁλότῃ παρεσπείρουσιν. οἷον, μετὰ τὴν τοῦ Πάριδος κρίσιν ἐπὶ ταῖς θεαῖς ἀρχὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, Ἐλένης ἀρπαγὴ, καὶ μετὰ ταύτην, συνελόντα φάναι, ἀνάπλους Ἑλλήνων εἰς Τροίαν διὰ ἄμυναν ὑπὸ καθηγητῇ τῷ Κάλχαντι. εἶτα μερισμὸς Ἑλλήνων εἰς τε τοὺς πολιορκοῦντας καὶ εἰς 20 τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ πολεμάρχῳ ληϊζομένους, ὅπου τε νῆσοι καὶ ὅπου χερσαῖαι πόλεις. μετὰ δὲ μυρία τὰ ἐν μέσῳ, ἄλωσις καὶ τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν καὶ αἰχμαλωσία Χρυσήϊδος, ἐφ' ἣ ἡ πρεσβεία Χρύσου καὶ παρόρασις ἦν ἐπαθε, καὶ χόλος Φοῖβου καὶ λοιμὸς καὶ μῆνις Ἀχιλλέως. ὁ δὲ ποιητὴς τὰ φθάσαντα παραδραμῶν ἐκ ταύτης ἤρξατο· καὶ διῆλθε μὲν καὶ αὐτὴν καὶ τὰ κατ' αὐτὴν· οὐκ ἀφῆκε δὲ ὅμως οὐδὲ τὰ πρὸ ταύτης, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα καὶ ἄλλα μυρία τῶν παλαιότερων παρενέθετο, ἐνσπείρας ὧδε καὶ *ἐκεῖ, 30 ὅπῃ παρικοί, ὡς αὐτὸς ἐνόει καλὸν εἶναι. καὶ οὐ ταῦτα μόνον, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῶν ἐφεξῆς τῆς μῆνιδος τῇ Ἰλιάδι ἐπελευστικώτερον παρενέβαλεν, οἷον τὸν τοῦ Ἀχιλλέως θάνατον, τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν, ὅτι ὁ Αἰνείας ἀρξέι ποτὲ τῶν Τρῶων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὥστε εἴ τις εἴποι, τὸν Ὅμηρον μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ τῶν τελευταίων ἀρξασθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς τῶν ἔργων ἀκμῆς, παρειακνυκλήσαι δὲ καὶ τὰ τοῦ φθάσαντος χρόνου δεξιώτατα καὶ τὰ τοῦ μέλλοντος, ὑγιῶς ἂν εἴποι εἰς τε τὴν Ἰλιάδα καὶ εἰς 30 τὴν Ὀδύσειαν ἀπιδῶν, ἐν αἷς καὶ ἀμφοτέραις τῇ αὐτῇ μεθόδῳ ἐχρήσατο. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλοι μὲν, ὡς εἴρηται, τῶν παλαιῶν ἀπονάμενοι Ὀμήρου ἐμιμήσαντο, μάλιστα δὲ Εὐριπίδης, ὅς καὶ αὐτὸς φανερώς ἐκ τοῦ μέσου τῶν δραματικῶν ἀρχόμενος ὑποθέσεων, εἶτα καὶ τὰ φθάσαντα παρεισάγει, καὶ τὰ μέλλοντα δὲ ὕστερον εὐφρέστατα παρενείρει τῷ λόγῳ, στοχαστικῶς ἐκεῖνα ἐκ *τοῦ εἰκότος ἢ καὶ μαντι- 40 κῶς σχηματίζων, ὃ περ καὶ ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις γίνεται, ἵνα μηδενὸς μέρους τῆς προκειμένης ἱστορίας ἢ ἀπλῶς ὑποθέσεως ἀνήκοος εἴη ὁ θεατῆς τε καὶ ἀκροατῆς. Ὅτι δὲ οἶδεν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἀφήγησιν ἦτοι τὴν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρχομένην διὰ σαφήνειαν καὶ προῖοῦσαν ἐπὶ τὰ ἐφεξῆς δειχθήσεται πολλαχοῦ. ἐνταῦθα δὲ ἴστέον καὶ ὅτι σχῆμα εὐκρινείας καὶ σαφηνείας παρὰ τοῖς παλαιοῖς 7 ἢ προέκθεσις, προδιδάσκουσα κεφαλαιωδῶς καὶ προεκτιθεμένη τὸν τοῦ ἐφεξῆς λόγου σκοπόν. ὃ δὴ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ Ὅμηρος, λέγων ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἀρξάμενος μῆνι*δος ἀφηγήσεται τὰ ἐν αὐτῇ 8 40 συμβεβηκότα κακὰ οὐ μόνον τοῖς Ἀχαιοῖς, εἰ καὶ τούτοις ἐπὶ πλέον, ἀλλ' ὡς εἰκὸς καὶ τοῖς Τρωσίν. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς καθ' Ἑλλήνων εὐδοκιμοῦντας μὴ καὶ ἀντιπάσχειν τὰ κατὰ νόμον πολέμου. Διὰ δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἤρξατο μῆνιδος, εἴρηται. Ὁ δὲ σχηματισμὸς τῆς προέκθεσεως ταύτης κατὰ τοιαύτην προάγεται μέθοδον· προκαλεῖται ὁ ποιητὴς Μοῦσαν, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται σαφέστερον καὶ πλατύτερον, ὥστε εἰπεῖν τὴν τε τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν τὴν ὀλεθρίαν, τὴν πολλοὺς καὶ ἀλγύνασαν καὶ θανατώσαν, καὶ τὴν αἰτίαν δὲ καὶ τὸν καιρὸν τῆς τοιαύτης μῆνιδος. εἶτα οἶονεὶ τὴν Μοῦσαν εὐρῶν ὑπακούουσαν εἰς ἀφήγησιν τοῦ ζητηθέντος αὐτὸς μὲν τοῦ λοιποῦ δῆθεν σιωπᾷ στήσας τὸν

10 ἴαντοῦ λόγον, ἢ εἰς τὸ, Ἀτρείδης ἀναξ ἀνδρῶν, ὡς τινες εἶπον, ἢ μάλιστα εἰς *τὸ, τίς δὴ αὐτοὺς
 θεὸς ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; τὸ δὲ ἐντεῦθεν ἢ Μοῦσα διαδεξαμένη τὸν λόγον περαίνει τὴν ὅλην
 ποιήσιν, ἐρωτωμένη που πάλιν κατὰ τινα ποσὰ διαστήματα ἢ καὶ ἄλλως ἀφήγησιν ζητουμένη ὑπὸ τοῦ
 ποιητοῦ καὶ αὐτὴς λαλοῦσα, ὡς φανήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς περ ἢ Ἰλιάς ἀπὸ προεκθέσεως ἀρχεται,
 οὕτω καὶ ἢ Ὀδύσεια, ὡς δῆλον ἐστὶ τοῖς μετιούσιν αὐτήν. Ὅτι μῆνις κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ ἐπιμένουσα
 ὄργῃ, ἐκ τοῦ μένιν, οὐ μὴν ἐκ τοῦ μαίνεσθαι· ἀπὸ τούτου γὰρ ἢ μανία γίνεταί, οὐκ ἔτι μῆνις αὐτῇ
 οὐδὲ ἄλλο τι εἶδος ὄργῃς, ἀλλὰ φρενῶν ἐκστασις. τινὲς δὲ μῆνιν φασὶ παρὰ τὸ μὴ ἔν· στερεῖ γὰρ
 τῆς ἐνόητος διίστωσα τοὺς ἐρίζοντας. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι ἐπὶ τῶν παροξυνομένων ἀνθρώπων τέσσαρα
 ταῦτα λέγονται ὀνόματα παρὰ τῷ ποιητῇ· θυμὸς, χόλος, μῆνις, κότος. ὧν θυμὸς μὲν καὶ χόλος
 20 ταυτὰ ἐστίν, ὡς περ καὶ ἢ κοινότερον μεθ' Ὀμηρον λεγομένη ὄργῃ· καὶ εἰ*σὶ τὰ τρία ταῦτα, ὁ θυμὸς, 10
 ὁ χόλος καὶ ἢ ὄργῃ, συνώνυμα κατὰ τοὺς γραμματικούς. κατὰ δὲ ἄλλους πολυώνυμα, καθὰ καὶ τὸ
 βροτὸς, μέρος, ἄνθρωπος· καὶ τὸ ξίφος, ἄορ, σπάθη, φάσγανον. παρῆται δὲ ὁ μὲν θυμὸς
 παρὰ τὸ θύνειν, ὃ δηλοῖ τὸ ὀρμᾶν, καὶ τὸ αἷμα, οἷον ἐθύναιμός τις ὧν· κινήσις γὰρ αἵματος ἐν καρ-
 διά ἐστὶν ὁ θυμὸς· ὁ δὲ χόλος παρὰ τὴν χολήν· ἢ δὲ ὄργῃ παρὰ τὸ ὀρέγω. καὶ γὰρ ἀντιλυπήσεως ἐστὶν
 ὄρεξις ὁ θυμὸς. καὶ οὕτω μὲν χόλος καὶ ὄργῃ καὶ θυμὸς πολυωνυμοῦσιν ἐν ταυτότητι σημασίας καὶ
 εἰσὶν ἔτι ἐν καταρχῇ τινὶ καὶ κινήσει καὶ πάθους θυμικοῦ ἀρχομένου εἰσὶν ὀνόματα. ὃ δὲ πάθος, εἰ
 παραμείνη, μῆνις λέγεται· ἐγκαθίσαν δὲ τῇ ψυχῇ ἐπὶ πλέον εἰς κότον ἀποκαθίσταται, ὃς οὕτω λέγε-
 ται ἀπὸ τοῦ κεῖται ῥήματος. καὶ ἢ μὲν κυριολεξία τῶν ῥηθέντων ὀνομάτων τοιαύτη· παρὰ δὲ τῷ
 30 ποιητῇ ποτὲ καὶ συγχέονται, ὡς τὴν τε μῆνιν χόλον λέγεσθαι, οἷον· μὴ *ἐμὲ γοῦν τοιοῦτος χόλος λάβοι,
 ὡς ἐν τῇ π' ῥαψωδίᾳ (Vers. 30.), καὶ ἀνάπαλιν, οἷον· Ἀτρείδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιν, ἀντὶ τοῦ ἐχο- 20
 λοῦτο. ἀδιαφορεῖν δὲ ποτε καὶ τὸν χόλον καὶ τὸν κότον, ὡς δηλοῖ τὸ, οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, ἤγουν
 χολουμένου· καὶ ἀπλῶς ἀντὶ ἀλλήλων κεῖσθαι ὡς εἰ περ ἅπαντα ἐν ἦσαν. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς οὐχ',
 ὡς εἴρηται, ταυτίζουσι θυμὸν καὶ ὄργῃν, ἀλλὰ διαφορὰς αὐτῶν οἶδασι καὶ ἑτέρας μὲν, καὶ ταύτην δὲ,
 ὡς ὁ μὲν θυμὸς ὀξεῖαν τοῦ πάθους ἔχει κινήσιν, λεγόμενός, φασιν, οὕτω διὰ τὸ ἐξ ἀναθυμιάσεως
 χυμῶν γίνεσθαι· ἢ δὲ ὄργῃ μονιμωτέραν καὶ παρατεταμένην, φασὶν, ἐμφαίνει τὴν ἐπὶ τῇ λύπῃ ἐκπλή-
 ρωσιν. Ὅτι τὸ μῆνιν Ἀττικόν ἐστὶ καὶ Ἰωνικόν· μῆνιδα δὲ τὸ κοινὸν οὐκ οἶμαι εἶ τις ἐν χρήσει εὐρή-
 σει, ὡς περ ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ τὸ ἔριδα. δῆλον ὅτι ἐν πολλοῖς ἐπικοινωνουσίαι δύο αὐταὶ διάλεκτοι διὰ
 40 τὸ καὶ ἀποίκους Ἀθηναίων εἶναι τοὺς Ἴωνας, Ἰώνων καλουμένων ποτὲ καὶ αὐτῶν ἀπὸ ἀρχοντος Ἴωνος.
 ὁμοίον δὲ τι καὶ περὶ τῆς Αἰολίδος καὶ Δωρίδος διαλέκτου λέγεται, ὡς καὶ αὐτῶν ὁμοιότητά τινα
 ἔχουσῶν. Δωριεὺς δὲ τὴν παρὰ Ἀττικοῖς μῆνιν μᾶνιν εἶποι ἄν. κανῶν δὲ τοῦ βραχυκαταληκτεῖν τὴν 30
 μῆνιν κατὰ Ἡρωδιανὸν τοιοῦτος· τὰ εἰς ν' λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ πάντα βραχέα ἐστίν· οἷον, Εὐπολίην,
 Ἀλεξίην, ἔχιν, Θέτιν. οὕτω γοῦν καὶ μῆνιν. διό, φησι, τὴν κνημίδα καὶ σφραγίδα οἱ Αἰολεῖς κναμὴν
 καὶ σφραγὴν λέγοντες μετὰ ὀλιγότητος συλλαβῶν συστέλλουσιν. Ὅτι τὸ αἰδεῖν, ὃ πρωτότητον ἐστὶ καὶ
 9 ἐντελέστερον τοῦ ἄδειν, κυρίως ἐπὶ ποιημάτων διὰ τὸ ἐμμε*λὲς τῆς ποιήσεως. καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέ-
 ραν τούτου λέξιν ἐνταῦθα εἰπεῖν, οὔτε τὸ φάσθαι οὔτε τὸ μυθεῖσθαι οὔτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ὁποῖον
 καὶ τὸ λέγειν· ὅπου γε καὶ ἢ ἀρμονικὴ σοφία διαφορὰν οἶδε τοῦ ἄδειν καὶ τοῦ λέγειν, τὸ μὲν ἄδειν
 ἀπονέμουσα τῇ ἐμμελείᾳ, τὸ δὲ λέγειν τῷ ἀμελεῖ λόγῳ διδοῖσα. αἰδεσθαι γοῦν φημὲν τὰ ποιήματα·
 αἰδεῖν δὲ ἐστὶ τὸ ἐμμελῶς λέγειν, καὶ ὧδὴ ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρχα ἔχει, ἤγουν ὕψος, ὄγκον,
 μέγεθος, καὶ πῶς διὰ τὸ ὑπερηφάνον ἔποχος ὁ τοιοῦτος λόγος εἶναι δοκεῖ. διόπερ ὁ μὴ τοιοῦτος πεζὸς
 λέγεται διὰ τὸ ταπεινὸν καὶ τὸ ὡς ἀπὸ ὕψους τινος καὶ ὄχηματος καταβῆναι εἰς τοῦδαφος. οἱ γὰρ 40
 περὶ Φερεκῆδην καὶ Ἐκαταῖον λύσαντες μὲν τὸ μέτρον, ἀλλὰ δὲ φυλάξαντες τὰ ποιητικὰ συνέγραψαν.
 10 εἶτα οἱ ὕστερον ἀφαιροῦντες αἰ*τι τῶν τοιούτων εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον, ὡς ἀπὸ ὕψους τινός.
 ταῦτα ὁ γεωγράφος· εἶοικε δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῷ Φερεκῆδῃ καὶ Ἐκαταίῳ εἶναι ὁμοίους τοῖς καταβα-
 λοῦσι τὸ τῆς ποιήσεως εὐδύκιμον, ὃ περ εἶχεν ὅτε πρῶτον εἰς μέσον παρήλθε. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐνέπειν
 ἰσοδυναμεῖν τῷ ἄδειν, ὡς δηλοῖ τὸ, ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα· καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, Μοῦσαι, ἐννέπετε·
 ἐξ οὗ καὶ ἔπη τὰ ποιήματα λέγονται. οἰκειότερον δὲ τῇ ἐμμελείᾳ τὸ ἄδειν· ὅθεν καὶ ἐπὶ μουσικῶν

ὄρνιθων ἄδειν λέγομεν, οὐ μὴν ἐνέπειν, ὡς περ οὐδὲ λέγειν. περὶ ἀλεκτρούων γὰρ ῥῥᾶς φάμεν, καὶ ὄρνεις ῥῥδικούς τινας λέγομεν· καὶ ἡ ἀηδῶν δὲ ἐκ τοῦ ἀείδειν παρετυμολογεῖται τροπῇ, φασίν, Αἰολικῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς ἦ. διὸ καὶ τὰς Σειρῆνας, ὡς καλὸν ἀειδούσας, ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. γίγνεται δὲ τὸ ἀείδειν ἐκ τῆς αἰ ἐπιτάσεως καὶ τοῦ εἶδω τὸ γινώσκω. πάνυ γὰρ εἰδότες καὶ ἐπιστήμονες, ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκουν *οἱ ποιηταί. ὅθεν καὶ τὸν ἐν Ὀδυσσεΐα ἀοιδόν, τὸν τῆς Κλυταί-
 8 μνήστρας φύλακα, φιλόσοφόν τινες ἠρμηνεύκασιν, ὡς εὖ εἰδότα τὰ πάντα ἐκ Μουσῶν. καὶ μαντικοὶ δὲ διὰ σοφίαν οἱ ἀοιδοὶ ἐνομίζοντο, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται. οὐ σύμβολον καὶ ἡ ἐκ δάφνης ῥάβδος, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦν, ὡς προεῤῥέθη, κατεῖχον ἄδοντες οἱ ῥαψῶδοί. τὴν τοιαύτην πρόγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος εἰπὼν, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, μαντεύεο Μοῦσα. Ἰστίον δὲ ὅτι
 10 τε παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἀργεῖ τὸ ἀείδειν καὶ ἡ ἐκεῖθεν ἀοιδή· ἐνεργεῖται δὲ τὸ ἄδειν καὶ ἡ ῥῥδή, τὰ παθόντα κῥᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὡς περ καὶ ἀντὶ τοῦ πατέρος καὶ μητέρος, τῶν κοινῶς ἀπαθῶν, τὰ κατὰ πάθος φασὶ πατρὸς καὶ μητρός. καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἀχρήστου ἀείδειν, ἤγουν μὴ βλέπειν, ἑτεροία ἡ κῥᾶσις, ὡς ἐκφωνοῦσα τὸ ἰ ἐν τῷ αἰδῶ καὶ αἰδῶς, ὁμοίως τῷ ἀεικίζω αἰκίζω, ἀείρω αἰρω, φασίνω φαινῶ. καὶ ὅτι διὰ τὸ *ἐνέπειν ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄδειν καὶ τὸ εἰπεῖν, οἶον, εἰπέ θεῖα Κρονίδαο διάκτορον αἰθοπος
 30 εὐνῆς. Ὅτι ἐν τῷ, ἀεῖδε θεῖα, θεῖαν ὁ ποιητῆς τὴν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ γνῶσιν λέγει, τερατωδέστερον τὸν λόγον ὑψώσας. θεῖον μὲν γὰρ τι ἡ γνῶσις, ὡς περ καὶ ἡ ψυχῆ, οὐ μὴν θεῖα. ὅλως δὲ ἡ ποιήσις πᾶν τὸ παρηλλαγμένον καὶ ξενίζον καὶ ἐξαίρετον καὶ τεράστιον ἢ καὶ τερατῶδες εἰς τε θεῖον γένος καὶ εἰς θεῖον ἀποκαθιστᾶ. ταυτὸν δὲ ἐστὶν ἐνταῦθα, θεῖαν εἰπεῖν καὶ Μοῦσαν· τὸ μὲν παρὰ τὸ θεῖον καὶ τὸ τάχος τῆς γνώσεως, τὸ δὲ παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ. καὶ γὰρ καὶ ζητεῖ ἡ γνῶσις καὶ ἐκ ζητήσεως δὲ περι-
 20 γίγνεται, εἰ περ εὐπορίας γνωστικῆς μήτηρ ἡ ζητητικὴ ἀπορία κατὰ τοὺς σοφούς. ταύτη τῇ θεῖα, τῇ Μοῦσῃ, τῇ οἰκεία ἐπιστήμῃ, ἐγκελεύεται ὁ ποιητῆς τὴν Ἀχιλλέως μῆριν ἀείδειν, ἀνεγείρων οἶον τὴν οἰκουροῦσαν τέχνην ἢ τὸ φίλον ἦτορ κατὰ Πίνδαρον, καὶ ἀναῤῥοπιζῶν τὸ ἐν αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας *ζῶπυρον. οὐ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῷ, Μοῦσα ἀνέηκέ με, ἤγουν ἀνέπεισεν· οὐ γὰρ αὐτὸς
 40 Μοῦσαν, ἐκείνη δὲ αὐτὸν ἀνέπεισεν. Ὀμηρικῶς δὲ πῶς καὶ ἡ λυρικὴ Σαπφῶ σχηματίζουσα τῇ κιθάρα ἐγκελεύεται· ἄγε μοι, διὰ χέλυ, φωνάεσσα γένοιο. λέγει δὲ πού καὶ ὁ κωμικός· ὦ θυμέ, βωμολόχον τι ἔξευρε (Equitt. 1191.). τῷ δὲ Ὀμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐνηγλαΐσαντο· οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Ἀντίμαχος Ὀμηρικῷ ζήλῳ φησὶν· ἐννέπετε, Κρονίδαο Διὸς μέγαλοιο θυγατρεις. καὶ Πίνδαρος, ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα Μουσσο-
 30 ποιδὸς, λέγει· μαντεύεο, Μοῦσα· προ*φρατεύσω δ' ἐγώ. ἀλλὰ καὶ Στησίχορος ἐν τῷ, δεῦρ' ἄγε, Καλλιό-
 10 πεια λίγεια. πάντως δὲ καὶ ὁ ποιητῆς τὴν Καλλιόπην θέλων ἐπικαλέσασθαι οὐκ ἐκφωνεῖ αὐτήν, ἀλλὰ σεμνότερον ὀνόματι γενικῶ τῷ θεῖα χρῆται καὶ ἀφήσει ζητεῖν τὸν συνετὸν ἀκροατὴν, τίς ἂν εἴη αὕτη, ἐμφήνας μόνον, ὅτι Μοῦσαν καλεῖ· Μούσης γὰρ τὸ ἀείδειν. ὡς περ δὲ ὁ Ὀμηρος γενικῶ μὲν ὀνόματι ζῶον λογικόν ἐστιν, εἰδικῶ δὲ ἄνθρωπος, οὕτω καὶ ἡ Καλλιόπη γενικῶς μὲν θεῖα λέγεται, εἰδικῶς δὲ Μοῦσα, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα. Στησίχορος δὲ τὸ κύριον ἐκφωνεῖ ἐν τῷ, Καλλιόπεια λίγεια. οὐ μόνον δὲ ὁ θεῖαν ἢ Μοῦσαν ἀείδειν ἐπικαλεσάμενος πᾶσαν Μοῦσαν ἐκάλεσε διὰ τὸ καθολικὸν τῶν τοιούτων λέξεων, ἀλλὰ τρόπον τινὰ οὕτω ποιεῖ καὶ ὁ τὴν Καλλιόπην ἐπικαλούμενος, εἰ περ, ὡς ὁ ποιη-
 40 τῆς πού φησι, πᾶσαι *τὸν Ἀπόλλωνα ἀμείβονται ὅπῃ καλῇ. ὅθεν ἡ Καλλιόπη σύγκειται, τὴν κλῆσιν
 10 σύνθετον σχοῦσα ἐκ τῆς ἐνεργείας πασῶν τῶν Μουσῶν, ἤγουν τῆς καλῆς ὁπός. οὕτω δὲ πῶς προκαλοῦνται καὶ οἱ ἐκ Διὸς εἰπόντες ἄρχεσθαι, εἰ γε Ζεὺς μὲν ὁ νοῦς, Μοῦσαι δὲ ἡ κατὰ νοῦν γνῶσις.
 40 Ὅτι δὲ ἐννέα αἱ Μοῦσαι καὶ διατί, καὶ ὅτι Μνημοσύνης καὶ Διὸς θυγατέρες, καὶ ὅσα ἄλλα περὶ τούτων λέγονται, πολλοῖς καὶ πολλαχοῦ εἴρηται. διὸ περιεργον διαληφθῆναι νῦν ταῦτα. εἰ πού δὲ παρεμπέση τόπος, οὐ σιγηθήσεται τὸ καίριον. Σημείωσαι δὲ ὅτι καλῶς ὁ ποιητῆς καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ πολλαχοῦ ἐπίστροφον ἑαυτοῦ τὴν Μοῦσαν ποιεῖ, ἵνα ἐμμούσως λαλεῖν δίξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλλόγως κατὰ τὸν ὄντως ἄνθρωπον. κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα σοφόν, οὐς οὐ προσορῶσιν αἱ Μοῦσαι, τούτους ποτῶ δηλήσατο Κίρκη, τουτέστι τούτους ἡ θηριώδης ἀλογία ἐβλαψεν. Ἐπισημείωσαι καὶ ὅτι *ὁ μὲν δραστήριος λόγος ὁ κατὰ τὴν πρακτικὴν τὴν ἐμβροτῆ καὶ οἶον εἰπεῖν
 20

ἀνδρώδη θεωρούμενος Ἑρμῆς λέγεται κατὰ προφορὰν ἀρρένικην, ἵνα, ὡς περ ἰαχὴ πόντου μεγάλη
 τροπικῶς ἀρρένοῦται, λεγομένη κτύπος ἄρσην πόντου, οὕτω καὶ λόγος γενναῖος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν
 εὐγενῆς φιλοσοφία φεύγουσα τὸ θηλύφωνον, ἐρμαίῃται τῇ προφορᾷ. ὧ δὴ Ἑρμῆ καὶ χρᾶται ἀγγέλω
 Ζεὺς ὁ νοῦς καὶ ὡς περ ὑποδρηστήρι. ὅσον μέντοι τοῦ λόγου μὴ τοιοῦτον, ἀλλ' οἷον θηλύστολον, τῷ
 στοχάζεσθαι ὠραϊσμοῦ τὰ πλείω καὶ ἡδονῆς καὶ φαιδρότητος καὶ κάλλους, Καλλιόπη Μοῦσα ἢ ὁλως
 Μοῦσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος θηλυγενῶς ἐκφωνούμεναι, καὶ Διὸς μὲν οὔσαι καὶ αὐταὶ, τῷ φιλωδῶ
 δὲ Ἀπόλλωνι μάλιστα μέλυσαι, ὃν καὶ ἀμείβονται ὀπι καλῇ κατὰ τὸ, Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων
 (Eurip. Med. 426.), ὃς διατοῦτο καὶ Μουσηγέτης λέγεται. καὶ οὕτως αὐταῖς ὑπεμφαίνουσαι τὸ πρὸς
 50 τὸν Ἑρμῆν διάφορον, οὗ τὸ *συγγενὲς πρὸς τὰς Μοῦσας, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαῖα δηλοῖ. Μοῦσά τε
 γὰρ ἐκ τοῦ μῶ τὸ ζητῶ γίνεται καὶ Μαῖα ὡσαύτως. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄειδε καὶ ὄλως τὰ προστα- 10
 κτικά οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὑπεροχὴν δηλοῦσι τοῦ προφέροντος αὐτὰ προσώπου πρὸς τὸ προστασσομένον εἰ
 μὴ που κατὰ τι σύμβαμα καὶ ποτέ. ὑποκινουσι γὰρ μόνον τὰ προστακτικά καὶ ἐρεθίζουσι πρὸς ἔργον,
 οὐ μὴν καὶ αὐθεντίαν πάντως δεσποτικὴν ἐνδείκνυνται· καὶ γέμει παραδειγμάτων ὁ βίος ἅπας. δηλοῖ
 δὲ καὶ ἡ λέξις τὴν φύσιν τοῦ πράγματος· τὸ γὰρ προστασσειν σύγκειται ἀπὸ τῆς πρὸς προθέσεως τῆς
 δηλούσης τὸ ἐγγὺς καὶ ἀπὸ τοῦ τάσσειν, καὶ δηλοῖ τὸ ἐγγὺς τάσσειν τινὰ καὶ πλησίον τῆσδε τῆς ἐνεργείας
 ἧς πρὶν ἐχωρίζετο. τοῦτο δὲ οὐ μόνον δεσπότης ἢ πατήρ ποιεῖ πρὸς δοῦλον καὶ υἱόν, ἀλλὰ καὶ ἀνάπα-
 40 λιν γίνεται. δεῖ γὰρ εἰδέναι ὅτι ἀπανούργως καὶ φυσικῶς πᾶσα παρακίνησις καὶ διέγερ*σις καὶ ἅπας 9
 εἰς ἔργον ἐρεθισμὸς διὰ προστακτικοῦ ῥήματος γίνεται. εἰ δὲ ποτε δυσωπία τις ὑπεστὶν ἢ φόβος
 ἢ αἰδῶς ἢ ἔφεσις ἢ ἄλλη τις ἐνδείξις φυσικῆς θερμότητος ἐνδιάθετος, τότε ἀντὶ προστακτικοῦ εὐκτικῶς
 ὁ λόγος σχηματίζεται. καὶ τοῦτο ἐστὶν, ὃ περ ἐφεῦρε τὰ εὐκτικά ῥήματα. καὶ ἐνταῦθα οὖν ὁ ποιη- 20
 τῆς ἀπλούστερον ἐλάλησε τὸ ἄειδε πρὸς μυθικὴν θεάν. εἰ δὲ ἐνεδοίαζεν ὡς οὐχ' ὑπακουσθήσεται, ἐσχη-
 μάτισεν ἂν τὸ ἄειδε εὐκτικώτερον. Ὅτι δὲ τὸ θεὸς ὄνομα ἐπὶ τε ἄστρον λέγεται παρὰ τὸ θέειν καὶ ἐπὶ
 11 στοιχείων παρὰ τὴν εὐκτακτον θέειν αὐτῶν καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα εὐ διατιθεμένου νοῦς καὶ ἐπὶ *σοφῶν
 δὲ ἀνδρῶν, οἱ πρὸς τὸν πρῶτον νοῦν ἑαυτοὺς ἀνάγουσι διὰ δυνατῆς ἐξομοιώσεως, καὶ αὐτὸ εἰς πλάτος
 ἐστὶν εὐρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. διὸ εἰς τοσοῦτον ἄρτι εἰρήσθω καὶ περὶ αὐτοῦ. Κακείνο δὲ ἰστέον
 ὅτι μυθικώτερον θεάν ἤτοι Μοῦσαν ἐπικαλεῖται ὁ ποιητῆς διὰ τε προσοχὴν τῶν ἀκροωμένων, ἵνα ὡς
 Μούσης λαλούσης προσέχοιεν τοῖς λεγομένοις τὰς ἀκοὰς καὶ ἵνα καὶ ἑαυτὸν σεμνύνῃ ὡς Θεοφιλῆ καὶ
 ἐν ψυχῇ ἔχοντα ἢ μίαν ἢ πάσας τὰς Μοῦσας καὶ διατοῦτο ἐνθεον, μάλιστα δὲ διὰ τὸ πιθανὸν τῶν
 πλασμάτων, ὀπηρῖκα μυθικά τινα λέγει, οἷον θεῶν βουλὰς καὶ πολέμους ἐκείνων καὶ ἐπιβουλὰς καὶ
 ἔρωτας καὶ ἀποδημίας καὶ ὄλως πράξεις παντοίας. μαθῶν γὰρ ὁ ἀκροατῆς ὅτι Μοῦσα προκληθεῖσα 30
 10 λαλεῖ, οὐκ ἂν ἀπορήσῃ, πόθεν τὰ τοιαῦτα οἶδεν ὁ ποιητῆς, εἰδῶς τὸν μὲν *ποιητὴν καθάπαξ Μουσό-
 ληπτον, τὴν δὲ Μοῦσαν πάντα εἰδυῖαν ὡς θεάν. Ταυτὸν δὲ Μοῦσαν καὶ θεάν εἰπεῖν καὶ Μούσας πλη-
 θυντικῶς καὶ θεὰς, ὡς περ καὶ Εἰλείθυια ἐνικῶς καὶ Εἰλείθυιαι πληθυντικῶς παρὰ τῷ ποιητῇ
 εὐρηγται. διὸ καὶ ἐν τῇ βῆτα ῥαψωδίᾳ ἐρεῖ ὅτι αἱ Μοῦσαι, θεαὶ οὔσαι, πάρεσις τε ἴσασί τε πάντα. ἐνθα
 καὶ δῆλον ἐστὶ ὅτι κάτοχός ἐστιν ἀπάσαις ταῖς Μοῦσαις· ὥστε καὶ νῦν θεάν εἰπὼν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ
 Μοῦσαν καὶ μὴ ὀνομάσας ταύτην ἢ ἐκείνην ὁμῶς ἐμφαίνει ὅτι ἀπάσας καλεῖ, τουτέστι τὰς ἐννέα. καὶ
 ἀληθῶς οὕτω χρῆ νοεῖν, ὅτι καὶ πασῶν δέεται, εἰ περ ἐκείνων μὲν ἐκάστη μερίζονται τὰς λογικὰς τέχνας
 καὶ ἐπιστήμας, ἐπιστατοῦσαι ἄλλη ἄλλης ἰδίᾳ· ἡ δὲ Ὀμηρικὴ ποιήσις ἀπάσης σοφίας θεωρεῖται ἐμπλεως.
 ὡς δὲ καὶ ταυτὸν ποιεῖ ἐστὶ Μοῦσαν εἰπεῖν καὶ ὦδῆν, δηλοῖ καὶ ἡ Μουσουργὸς γυνή, καὶ παρὰ Σοφο-
 20 κλεῖ τὸ, φιλαύλους Μούσας. Ὅτι τὸ, Πη*ληϊάδεω Ἀχιλλῆος, οὐ φυσικῶς ἔχει τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρον 40
 τοῦ ἐκ δακτύλων καὶ σπονδείων συγκειμένου, ἀλλὰ πάθος ἴσχει ὃ λέγεται συνίζησις. αἱ γὰρ τέσσαρες
 συλλαβαί, αἱ μετὰ τοὺς τέσσαρας πόδας, ἤγουν τὸ δὲ καὶ τὸ ῶ καὶ τὸ ᾠ καὶ τὸ χῖ εἰς δάκτυλον κατα-
 λογίζονται, τοῦ δὲ καὶ τοῦ ῶ λαμβανομένων ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. κατὰ δὲ τινὰς ἢ μετὰ τοὺς πρώτους
 τρεῖς πόδας τετρασυλλαβία, τὸ ληϊάδε, δακτυλικῶς ποδιζέται, ὡς τοῦ ἰ καὶ τοῦ ᾠ καταλογιζομένων
 ἀντὶ βραχείας μιᾶς. λέγεται δὲ τὸ πάθος συνίζησις, καθά που καὶ ἡ συναίρεσις παρὰ Ἡρωδιανῶ,
 κατὰ μίμησιν τῶν συνιζανόντων καὶ συμπιπτόντων σωματίων καὶ πυκνοσμένων ἐξ ἀραιότητος καὶ ἐκ

πλείονος κατεχόντων ὀλιγώτερον τόπον κατὰ συμπίλησιν τινα, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ σεισμῶν ποτὲ γίνεται. καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ καταλογισμὸς τῶν δύο συλλαβῶν εἰς μίαν συλλαβὴν δοκεῖ ποιῆσαι αὐτὰς συνιζῆσαι καὶ *οῖον κατασμικρυνθῆναι καὶ στενοχωρηθῆναι ἐκ πλατυσμοῦ εἰς στενότητα. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ συνεκ- 30 φώνησις λέγεται, διότι τὰ τῶν δύο λέξεων φωνήεντα ἐν τῷ μειρεῖσθαι νοοῦνται οὐκ ἔτι ὡς δύο, ἀλλ' ὡς περ ἐὰν τῇ φωνῇ τοῦ ἐνὸς συνανεκράθη καὶ ἡ τοῦ ἑτέρου καὶ ὡς ἐν τῷ ἄμφω συνεξεφωνήθησαν. καὶ πάσχουσι τοῦτο φυσικῶς αἱ χασμωδία ἢ γουν αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλία καὶ συμπτώσεις. τάχιον γὰρ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ λεγόμενα ἐκφωνοῦνται ἢ περ μετὰ συμφώνων· καὶ δηλοῦσι τοῦτο φανερῶς καὶ οἱ δημοτικοὶ στίχοι οἱ τὸ παλαιὸν μὲν τροχαϊκῶς ποδιζόμενοι, καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις δηλοῖ, ἄρτι δὲ πολιτικοὶ ὀνομαζόμενοι. μέτρον μὲν γὰρ αὐτοῖς πεντεκαίδεκα συλλαβαί· οἱ δὲ πολλοὶ 10 καὶ εἰς ἑπτακαίδεκα ἢ καὶ πλείονας αὐτοὺς ποτε περικτείνουσι συλλαβὰς, αἱ τινες, αἱ πλείονες δηλαδὴ τῶν πεντεκαίδεκα, εἰ μὲν μετὰ συμφώνων λαλοῦνται, γελῶνται ὡς ἄρῳθ*μοι καὶ σκώπτονται 40 ὡς πολὺποδες· εἰ δὲ μόνοις ἐκφωνοῦνται καθαροῖς φωνήεσι, λανθάνον τὸ πολὺπουν ἔχουσι τῇ ταχείᾳ συνεκφωνήσει τῶν φωνηέντων καὶ σώζεται ὁ τροχαϊκὸς ῥυθμὸς. Ἐνταῦθα δὲ σημαίνει καὶ ὅτι ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς ἐχασμώδησε διὰ εὐρυστομίαν καὶ σεμνὸν ὄγκον φωνῆς, ὅς γίνεται μὲν καὶ ἄλλως, μάλιστα δὲ διὰ τῆς συνδρομῆς τοῦ ὦ καὶ ᾠ, ἃς δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. ἄλλως γὰρ, εἰ μὴ τοῦτο ἐπραγματεύσατο, ἴσχυε τῆς χάσμης ἀπαλλαγῆς ἀπαθῆ τὴν συνθήκην τοῦ στίχου τέλει ποιῆσαι, εἰπὼν· Πηλεΐδου ἢ Πηληϊάδου Ἀχιλλῆος. ἀλλ' οὐκ ἠθέλε· πλεονάσας δὲ καθαροῖς φωνήεσιν ἐσέ*μνυνε καὶ τῇ χασμωδίᾳ 12 τὸ τοῦ νοήματος ὑψος ἢ γουν τῷ ἐντεῦθεν ὄγκῳ τῆς φωνῆς. ὡς δὲ καὶ ἀνειμένου εἶδους τὰ τοιαῦτα εἰσὶ, δηλοῖ ὁ γράψας τεχνικὸς, ὅτι χαίρει ἢ ἀνειμένη φράσις τῇ ἀλλεπαλληλίᾳ τῶν φωνηέντων, ὅποια 20 τις ἐνταῦθα καὶ ἡ τῶν τεσσάρων ἄλφα μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς χάσμησις, στομφαστικὸν ὄγκον ἔχουσα, οὐ μὴν λειότατον, κατὰ τὴν τῶν πέντε ἄλφα ἐν τῷ· Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. ἐκεῖνα γὰρ οὐ σεμνῶς βαίνουσιν, ἀλλὰ τροχάζουσιν. Ἀθηναῖοι δὲ προελόμενοι τοῦ, ὦ Δῆμητερ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ ἄλφα. εἰ δὲ τινες τὴν χασμωδίαν, ἥτοι κερηνυῖαν στίχου σύνδεσιν, μίαν εἶπον τῶν πέντε ἢ ἕξ κακιῶν τοῦ ἔπους, αἱ ἀλλαγῶθι δηλοῦνται, οῖον· ἐκ μὲν μ' *ἀλλᾶν ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσε, λεγέ- 10 τωσαν ἐκεῖνοι τὸ αἴτιον. Ὅτι δὲ συνεκφώνησις ἥτοι συνιζήσις ἐστίν, ὅταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον 10 μεταξὺ μὴ ἔχουσαι ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι· διὸ καὶ εὖ εἴρηται ὅτι τὸ συνεκφωνούμενον τὰς δύο συλλαβὰς μίαν ἐν τῷ μέτρῳ ποιεῖ· καὶ ὅτι πολλαχῶς ἢ συνιζήσις ἢ γουν συνεκφώνησις γίνεσθαι, διέλαβον οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταί. ἢ γὰρ δύο φωνήεντα χρόνου ὁμοίου ἀντὶ ἐνὸς παραλαμβάνονται, 30 οῖον, δύο μακρὰ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς καὶ δύο βραχεῖα πάλιν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς ἢ καὶ ἀντὶ μιᾶς βραχείας, ἢ δύο ἀνόμοια, οἷον μακρὸν καὶ βραχὺ, ἀντὶ ἐνός· καὶ κοινὴ δὲ ποτε συλλαβὴ, ἵνα μὴ πλείω λέγωμεν, μετὰ ἑτέρου φωνηέντος συνιζήσιν ποιεῖ, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ Πηληϊάδεω τὸ ὦ οὔτε μακρὸν ἀναντιρρήτως ἐστίν, ἀλλ' οὐδὲ μὲν βραχὺ. κοινήν δὲ συλλαβὴν αὐτὸ φασιν οἱ γραμματικοί, ὃ περ 40 συνεκ*φωνηθῆν καὶ συνιζῆσαν τῷ πρὸ αὐτοῦ βραχεῖ φωνηέντι ἐλογίσθη σὺν ἐκείνῳ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. 20 παραδείγματα δὲ τῶν εἰρημένων τρόπων τῆς συνιζήσεως μυρία χορηγοῦσιν οἱ ποιηταί, μόνου δὲ τοῦ τὰς δύο βραχείας ἀντὶ μιᾶς νοεῖσθαι ὀλίγα εἰσὶ τὰ παραδείγματα. προφέρεται γοῦν ἐν μὲν τοῦ Σωτάδα ἐν τῷ· σείων μελίην Πηληιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον, ὃ καὶ παρὰ τῷ Ἐρμογένει κεῖται. τὸ γὰρ λῖ καὶ τὸ ᾠ ὡς μία λογίζονται βραχεῖα συλλαβὴ πρὸς ἀπαρτισμὸν ποδὸς τοῦ ἀπὸ μείζονος Ἰωνικοῦ. ἕτερον δὲ παράδειγμα ὁμοίον ἐκ Πραξιλλῆς ἐν τῷ· ἀλλὰ τεὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπιθον· τὸ γὰρ τῆ 40 καὶ τὸ ὦν δύο αὐταὶ βραχεῖαι συλλαβαὶ ἀντὶ μιᾶς βραχείας ἐλήφθησαν. εἰ δὲ καλῶς ἐπόδισάν τινες καὶ τὸ ληιάδε, ὡς προείρηται, ἴδου καὶ τοῦτο τέως τρίτον παράδειγμα. τοιαῦτα δὲ παρ' Ὀμήρῳ καὶ τὸ, ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος (Iliad. ε. ν. 5.)· καὶ τὸ, χαίρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς (Iliad. κ. ν. 277.). δῆλον δὲ *καὶ ὅτι ἢ κατὰ κοινήν συλλαβὴν συνιζήσις ἢ μακρὰ ἐστίν, ὡς ἐν τῷ, δεῶ Ἀχιλλῆος, ἢ συνέ- 30 σταλται, ὡς ἐν τῷ, χρυσῆν ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ, δεινὸν ἐφεζόμενοι. περὶ δὲ συνιζήσεως καὶ μετ' ὀλίγα εἴρησεται. Ἰστέον δὲ ὡς τριῶν ὄντων στιχηρῶν ἐκ πλεονασμοῦ παθῶν, τοῦ μακροκεφάλου εἴτουν προκεφάλου, τοῦ προκοιλίου, καὶ τοῦ μακροσκελοῦς ἢτοι δολιχοῦρου, ὃ τῆς Ἰλιάδος πρῶτος στίχος

πάθους ἐστὶ προκοιλίου, ῥηθέντος οὕτω ἐκ μεταφορᾶς προγαστόρων ζώων, οἷα πλεοναζούσης ἐν μέσῳ τῶν τοιούτων στίχων μιᾶς συλλαβῆς ἐξογκούσης τρόπον τινὰ κοιλίας δίκην τὴν τοῦ ἔπους μεσότητά. Ὅτι τὸ Πηληϊάδεω λέξις ἐστὶν Ἰωνική. τὸ μὲν γὰρ κοινὸν ἔχει οὕτως· Πηλεὺς Πηλέως. ὅθεν Πηλεΐδης πατρωνυμικῶς ὁ τοῦ Πηλέως υἱὸς καὶ κλίνεται Πηλεΐδου. τὸ δὲ Ἰωνικὸν παρὰ γὰρ οὕτως· Πηλεὺς Πηλῆος, ὡς περ Ἀχιλλεὺς Ἀχιλλῆος, Ὀδυσσεὺς Ὀδυσσῆος, βασιλεὺς βασιλῆος, καὶ ἄλλα 40 * μυρία. Ὅτι δὲ καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ἰ δὲ μόνου τὰ τοιαῦτα ἐγράφοντο ποτε, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ σαφέστερον εἴρηται. καὶ οὕτω μὲν τὸ Ἰωνικὸν, Πηλεὺς Πηλῆος· τούτου δὲ τὸ πατρωνυμικὸν Πηληΐδης, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἄ Πηληϊάδης, οὗ ἡ γενικὴ κατὰ Ἰωνας Πηληϊάδεω. ἐστὶ γὰρ παρατήρησις παλαιὰ τοιαύτη· τὰ εἰς ἄς καὶ εἰς ἠς ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα κοινῶς μὲν καὶ Ἀττικῶς εἰς οὐ ἔχει τὴν γενικὴν· οἶον, Αἰνεΐας Αἰνεΐου, Πηλεΐδης Πηλεΐδου, Ἀτρεΐδης Ἀτρεΐ- 10 δου. Δωρικῶς δὲ εἰς ἄ μακρὸν περαίνει τὴν γενικὴν· οἶον, τοῦ Αἰνεΐα, τοῦ Πηλεΐδα, τοῦ Ἀτρεΐδα· 13 Ἰωνικῶς δὲ διὰ τοῦ εῷ· Αἰνεΐεω, Πη*λειδεω, Ἀτρεΐδεω· Βοιωτικῶς δὲ διὰ τοῦ αῷ· οἶον Αἰνεΐαιο, Πηλεΐδαο, Ἀτρεΐδαο, μακρᾶς ἐξάπαντος οὔσης τῆς παραληγούσης. Ἰστέον γὰρ ὅτι αἱ οὕτω χασμώμεναι, ὡς ἐν διαλύσει, γενικαὶ οὐδέποτε τὴν παραλήγουσαν ἰσόχρονον ἔχουσι τῇ ληγούσῃ, ἀλλὰ ἀνομοίαν αἰ· καὶ ἐὰν μὲν ἡ λήγουσα μακρὰ εἴη, βραχεῖα ἐστὶν ἡ παραλήγουσα, ὡς ἐπὶ τοῦ Αἰνεΐεω, Πηλεΐδεω, Ἐρμείεω. ἐὰν δὲ τὸ λῆγον βραχύνηται, μακρὸν ἐστὶ τὸ παραλήγον, ὡς ἐν τῷ Αἰνεΐαιο, Ἐρμείαιο, Πηλεΐδαο. οὕτω καὶ τὸ, Πριάμοιο, δένδροιο καὶ τὰ τοιαῦτα, Θετταλικά ὄντα κατὰ τινας, ἀνομοιόχρονον ἔχει τῇ παραληγούσῃ τὴν λήγουσαν. διὸ καὶ τὸ ἐμέο καὶ σέο καὶ ἔο ἀναλογώτερον ἔχει προσλαβόντα 10 τὸ ἰ ἐν τῇ παραληγούσῃ, καὶ γενόμενα ἐμεῖο καὶ σεῖο καὶ εἶο καὶ ἀνομοίαν ποιήσαντα τῇ ληγούσῃ *τὴν παραλήγουσαν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ αἰεὶ τὸ ἄ ποιητικῶς πλεονάζει ἐν τοῖς διὰ τοῦ ἰδης πατρωνυμικοῖς, 20 ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀνάγκης, ὅτε πρὸ τοῦ ἰ μακρὰ ἐστὶ συλλαβή· οἶον Τελαμωνίδης Τελαμωνιάδης, Νηληΐδης Νηληϊάδης. οὕτως οὖν καὶ Πηληΐδης Πηληϊάδης. εἰ γὰρ μὴ πλεονάσῃ ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ἄ, καὶ οὕτως ἀπαρτισθῆ δακτύλος, οὐ συντελοῦσιν εἰς μέτρον ἠρωϊκόν, διὰ τὸ καταπεραιοῦν εἰς πόδα ἀμφίμακρον. ἀμέλει ἐν τῷ Ἀτρεΐδης καὶ Πηλεΐδης οὐ πλεονάζει τὸ ἄ· οὐ χρεῖα γάρ. καὶ οὕτω μὲν ἐν τούτοις φανερῶς πλεονάζει τὸ ἄ. δῆλος δὲ ἐστὶ κατὰ τοὺς παλαιούς ὁ πλεονασμὸς ἀπὸ τοῦ μέτρου τῶν συλλαβῶν. Τὰ γὰρ εἰς δης ἀπαθῆ πατρωνυμικά, μήτε συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν μήτε πλεονασμὸν, μιᾶ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ πατρωνυμία γίνεται· οἶον 20 ἢ Πριάμου γενικὴ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἐστὶ, Πριαμίδης ἐν τέτρασιν. ὁμοίως καὶ *Νέστορος Νεστορίδης, Ἀητός Ἀητοΐδης, Ἐκτορος Ἐκτορίδης, Ἀτρεός Ἀτρεΐδης παρὰ Πινδάρῳ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἀπαθῶν πατρωνυμικῶν. οὕτως οὖν καὶ Πηλεὺς Πηλῆος Πηληΐδης, Μηκιστεὺς Μηκιστῆος Μηκισ- 30 στηΐδης. εἶπομεν μὴ συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν διὰ τε τὸ Ἀνθεμίωνος Ἀνθεμίδης, Δευκαλίωνος Δευκαλίδης. ταῦτα γὰρ ἐπειδὴ συνεκόπη ἐκ τοῦ Ἀνθεμίωνίδης, Δευκαλιωνίδης, οὐ πλεονάζει, ἀλλὰ ἐλλείπει μιᾶ συλλαβῇ τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς, καὶ διὰ τὸ, Ἀτρεΐδης, Πηλεΐδης καὶ τὰ τοιαῦτα. ταῦτα γὰρ στενοχωρηθέντα τῇ συναίρεσει Ἀτρεΐδης, Πηλεΐδης, ἰσοσυλλαβεῖ τῇ πρωτοτύπῳ τρισυλλάβῳ γενικῇ. εἶπομεν μήτε παθόντα πλεονασμὸν διὰ τὸ Τελαμωνιάδης καὶ τὰ κατ' αὐτό· ἐν οἷς καὶ ὁ Χαλκωδοντιάδης καὶ ὁ Λαομεδοντιάδης καὶ ὁ Φηρητιάδης. ταῦτα γὰρ ἐξ ἐμπύσεως πλεονάσαντος τοῦ ἄ 30 δυσὶ συλλαβαῖς ὑπερέχει τῆς τοῦ Τελαμῶνος γενικῆς. οὐ*κοῦν οὕτω καὶ τὸ Πηληϊάδης καὶ Μηκιστιάδης οὐκ ἀναγκαίως ἔχει τὸ ἄ, ἀλλ' ἐκ πλεονασμοῦ αὐτοῖς προσεφύη εἰς δακτύλου ἀναπλήρωσιν. εἰσὶ δὲ τινὰ εἰς δης πατρωνυμικά φύσει τὸ ἄ ἔχοντα ἐν τῇ παραληγοίῃ, οἶον τὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἰδης κυρίων 11 ὀνομάτων· Ταλθύβιος Ταλθυβιάδης· οὐ παρώνυμοι οἱ παρ' Ἡροδότῳ Ταλθυβιάδαι (Libr. VII. 134.)· 40 Ἀτύμνιος Ἀτυμνιάδης ὁ ἐν τῇ εἰ ῥαψωδίᾳ· Ἥλιος Ἠλιάδης, Κλύτιος Κλυτιάδης, Μεινοίτιος Μεινοιτιάδης, Λαέρτιος Λαερτίου Λαερτιάδης· διαφορεῖται γὰρ τοῦτο, καὶ οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς· Θεστῖος Θεστίου Θεστιάδης, Ἀλέξιος Ἀλεξίου Ἀλεξιάδης, Λέξιος Λεξίου Λεξιάδης, Φήμιος Φημίου Φημιάδης, Οἴλιος κατὰ τὸν τεχνικὸν Γεώργιον Οἰλιάδης· οὐ γὰρ ἐστὶ, φησὶν, ἀπὸ τοῦ Οἰλέως· ἦν γὰρ ἂν Οἰλεΐδης διὰ διφθόγγου· Ἀσκληπιὸς Ἀσκληπίου 40 Ἀσκληπιάδης, καὶ τὰ ὅμοια. ἐν τούτοις γὰρ ἡ καθαρὰ λήγουσα *τῆς γενικῆς οὐ τρέπεται εἰς ἰ ὡς ἐν

τῷ Ὀμήρου Ὀμηρίδης, Πριάμου Πριαμίδης, ἀλλὰ εἰς ᾧ καθαρὸν. ὁμοίως διὰ τοῦ αἰῶνος πατρωνυμοῦν-
 ται καὶ τὰ εἰς ης κύρια, εἰς οὗ ἔχοντα τὴν γενικὴν· οἶον, Ἰππότης Ἰππότου Ἰποτάδης, Βούτης Βού-
 του Βουτάδης, ἐξ οὗ γένος οὐκ ἀνώνυμον οἱ Ἐτεοβουτάδαι, ὧν ἡ σύνθεσις κατὰ τοὺς Ἐτεόκρητας
 ἦν δέ, φασί, Βούτης, υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ. ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς ας ἰσοσυλλά-
 βως κλινόμενα, οἶον, Ὑφάας κύριον Αἰολικόν· διὸ καὶ ψιλοῦται· ἄφ' οὗ πατρωνυμικὸν Ὑφάδης,
 ὃ περ οἱ Αἰολεῖς Ὑφάδιος λέγουσι. Πελίας Πελιάδης, Ἀλεῦας Ἀλευάδης, ἄφ' οὗ ἐν*γενὲς φύλον οἱ¹⁴
 Ἀλευάδαι· Κέας Κεάδης, ὃ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ Βοιωτίᾳ· Αἰνείας Αἰνειάδης, ὃ καὶ Αἰνέας Αἰνεάδης·
 Βορέας Βορεάδης, Γράς Γρά Γράδης, Χαιρέας Χαιρεάδης, Δημέας Δημεάδης καὶ ἐν συναιρέσει Δημά-
 δης· θετέον γὰρ ἐν τοιοῦτοις καὶ ταῦτο, εἰ καὶ μὴ πατρωνυμικὸν ἐστίν, ἀλλὰ ὡς πατρωνυμικόν,
 10 καθάπερ καὶ τὸ Καρνεάδης, Σωτάδης καὶ ἕτερα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον πλεονάζει τὸ ᾧ ἐν τοῖς
 εἰς δης, ὡς ἀνωτέρω κίται, ἀλλὰ καὶ ἀποβάλλεται. ὃ γοῦν Ἐριχθονιάδης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἐριχθόνιος,
 εὔρηται καὶ δίχα τοῦ ᾧ Ἐριχθονίδης, ὡς φασίν οἱ τεχνικοί. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως τὸ Πηληιάδης ἐστι παρά-
 γειν, ἐν τῇ δ' φανεῖται. Ὡς περ Ὀδυσσεὺς ποτὲ μὲν διὰ δύο σσ̄ παρὰ τῷ ποιητῇ, ποτὲ δὲ δι' ἐνός, ὡς
 μετὰ ταῦτα φανήσεται, οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ, Πηληιάδῃ*δεω Ἀχιλλῆος, καὶ ἀλλαχοῦ 10
 δὲ δι' ἐνός ἐκφωνεῖται λ̄, ἐν πλείοσι δὲ τόποις τὰ δύο λλ̄ ἔχει. ἐπαγωνίζονται δὲ ἄλλοι μὲν τῇ τοῦ ἐνός,
 ἕτεροι δὲ τῇ τῶν δύο λλ̄ γραφῇ, τὰ μὲν δύο τιθέντες ἢ ἀπὸ τοῦ ἄχως ἰάλλειν ἢ γοῦν λύπην ἐμβάλλειν,
 λυπεῖν γὰρ φερωνύμως ἐμελλε τοὺς καταπολεμουμένους, ὡς καὶ ὁ Ἀπόλλων δοκεῖ τισὶν ἐκ τοῦ ἀπόλ-
 λειν διὰ τὸ φοβερώτερον ὀνομαζέσθαι, ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἑτέρου λ̄ διὰ τὸ εὐφρονότερον, ὡς
 καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλᾶ συνδέσμου γίνεται καὶ ἐπὶ ἑτέρων πολλῶν. οἱ δὲ τῷ ἐνὶ λ̄ συνηγοροῦντες πρῶτον
 20 μὲν ἐκ τῆς ἀναλογίας, ἵνα ἢ ὅμοιον τῷ, Οἰλέως, βασιλέως· εἶτα ἐξ ἐτυμολογίας, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄχως
 τοῖς Ἰλιεῦσιν, ἢ γοῦν λύπην τοῖς Τρωσίν, αὐτὸν κατὰ φερωνυμίας καὶ τοῦτο λόγον καὶ θεῖα προνοία,
 καθά τις ἔφη, γενέσθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ᾧ στερητικῷ καὶ τοῦ χιλός, ὃ ἐστίν ἢ ἐκ τῶν σποριμῶν τροφή.
 οὐ γὰρ χιλῶ, φασίν, ἦτοι Δη*μητριακῷ καρπῷ ἐγράφη ὁ ἦρος, ἀλλὰ ζῶων μυελοῖς βρεφόθεν· 20
 ἴσως δὲ καὶ δημῶ προβάτων, κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν Ἐκτορίδην Ἀστυνάναχτα· εἶτα κρέασι, τοῖς ἐκ τοῦ
 κνηγετεῖν, ὅτε ὁ Χείρων ἐπαιδαδῶγει αὐτόν. ὅς καὶ ἐξεθρέψατο καὶ εἰς ἐπιστήμην τῶν τακτικῶν
 ἀγαθῶν ἄριστον πολεμιστὴν εἰς Τροίαν ἔστειλε, πρῶτως ὑπηνήτην οὕτα κατὰ τὴν ἱστορίαν. οὐ γὰρ
 πιστέον τοῖς μύθοις, καθά που καὶ Ἰμέριος γράφει, οἱ τῆς γυναικωνίτιδος αὐτὸν ἐξαγαγόντες εἰς
 τὴν Τροίαν στέλλουσιν. Ὅτι δὲ φιλοαχιλλεὺς ὁ ποιητῆς, μυριαχοῦ φανήσεται, ὅς τάχα, ὡς περ ἐξ
 Ὀδυσσεὺς τὴν Ὀδύσειαν, οὕτω καὶ τὴν Ἰλιάδα ἐξ Ἀχιλλέως Ἀχιλλεῖαν ἐπέγραψεν ἂν, εἰ μὴ τὸ πρε-
 30 σβεῖον τῆς Ἑλλάδος οὕτως ἤμελλε καταβαλεῖν καὶ ταπεινῶσαι τῇ ἐξ ἐνός τινος ἐπιγραφῇ. διὸ οὔτε ἀπὸ
 τινος ἑτέρου προσώπου ὅλως αὐτὴν παρονομαζέει, ἐπεὶ μὴ ἐκ τοῦ Ἀχιλλέως δύναται, ἀλλὰ ἐκ τῆς Ἰλίου,
 ὡς προε*λέχθη. καὶ τὸν Ἀχιλλέα δὲ ἐξαίρει καὶ σεμνύνει ἄλλως τε πολυειδῶς καὶ οἷς δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ 30
 μνήμιδος ἀρξάμενος, πρηνὴ μὲν παύσασθαι τοῦ μνητεῖν, κατασπείρει πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως τὴν αὐτοῦ
 μνήμην, ἵνα μὴ εἰς αὐτοῦ λανθάνηται· ἐπὶ δὲ ἀποθέμενον τὴν μῆνιν ἐκρήνη αὐτὸν εἰς τὴν μάχην,
 τὸ ὅλον τῆς ποιήσεως εἰς αὐτὸν δαπανᾷ, καὶ ἀντεπεξαγαγὼν αὐτῷ ἀξιόλογον ἀντίμαχον τὸν Τρωϊκὸν
 Ἐκτορα, ὅς τὸν μὲν ἄλλον χρόνον οὐδὲ προκύπτειν τοῦ τείχους ἠθέλεν, Ἀχιλλέως δὲ μνησίαντος μεγάλα
 κατὰ Ἑλλήνων κατώρθωσε. καὶ ῥίψας αὐτὸν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ συγκατέλυσεν ἐκείνῳ τὴν ποίησιν, οὐ
 μόνον ὅτι συναπέσθη τῷ Ἐκτορι καὶ ἡ τῶν πολεμικῶν ἔργων θερμότης καὶ οὐκ εἶχεν ὁ ποιητῆς τοῦ
 λοιποῦ ἐπεξαγαγεῖν ἀντίπαλον τοιοῦτον ἕτερον τῷ Ἀχιλλεῖ ἀλλὰ καὶ ὅτι ὠκνησεν ἐπιπαλεῖν μνηστῆρας τὸν
 40 λόγον ἵνα μὴ ἀναγκαιῶς καὶ εἰς τὸν του φιλομένου Ἀχιλλέως θάνα*τον ἀπενεχθεῖς ἀφηγήσεται, ὅπως
 ἀγεννώως οὕτω καὶ ἀναξίως ὁ τηλικούτος ἦρος ἔπεσεν. εἰ δὲ που παρελάλησέ τι περὶ θανάτου τοῦ Ἀχιλ-
 λέως, ἀλλ' οὐ κατὰ ἀφήγησιν καὶ εἰς πλάτος κατὰ σκοπὸν καὶ εἰρημὸν, ἀλλ' ὡς ἐκ παρόδου καὶ πεφει- 40
 σμένως καὶ οἶον εἰπεῖν ἄκροις χείλεσι, καθάπερ καὶ ἄλλα τῶν ὕστερον ἐπισυμβάντων, ὡς καὶ πρὸ ὀλι-
 γου ἐρρόεθη· ἐφθήμεν γὰρ εἰπόντες, ὅτι ἀπὸ τῶν τελευταίων μὲν ὁ ποιητῆς ἤρξατο, οὐ κατὰ φύσιν
 οὐδὲ σαφές τι ποιῶν, οὐδὲ καθ' εἰρημὸν προβαίνων καὶ συνείρων τοῖς πρώτοις τὰ ἐφεξῆς, ἀλλὰ μετατι-
 θεῖς τὰ πράγματα καὶ ἐκ τῶν μετὰ τὰ πρῶτα ποιούμενος τὴν ἀρ*χὴν· εὐμεθόδως δὲ ὅμως καὶ τὰ¹⁵

παλαιά, ναὶ μὴν καὶ τὰ μετὰ τὴν Ἰλιάδα συστρέφων καὶ στρεβλῶν καὶ περιάγων καὶ παρενείρων τῷ λόγῳ καὶ οὕτω πάντων δρατιόμενος καὶ ἀντὶ σαφοῦς μεθόδου εἰς τὴν ἐμπερίβολον μεταχωρῶν καὶ δι' ἧς λόγος ὑψηλὸς γίνεται. ὡς μὴ ἔξω χάριτος εἶναι, εἴ τις τὴν Ὀμηρικὴν ταύτην μεταχείρησιν παρεκάσει τῇ τοῦ γυμνοσοφιστοῦ ἐκείνου, ὃς αἰνιττόμενός τι πρὸς βασιλικὴν ἐρώτησιν βύρσαν νεόδαρτον 12 ἐπιζητήσας καὶ λαβὼν μέση ταύτη τὴν χεῖρα ἐπέβαλεν, εἶτα τῇ δρακί σφίγγων καὶ πιέζων καὶ περιάγων τὰ κύκλω συνήγαγεν εἰς ἓν τὴν ἅπασαν βύρσαν καὶ συνέκλεισεν ἐν βραχεῖ καὶ οὐδὲν αὐτῆς ἔξω ἀφῆκε τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ εὐφρῶς τὸ διαπεπταμένον ἐστενοχώρησε. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ χιλὸς παρονομάζεται ὁ Ἀχιλλεύς, 10 προφέρεται εἰς μαρτυρίαν καὶ ὁ Εὐφο*ρίων, λέγων· ἐς Φθίην χιλοῦ κατήϊε πάμπαν ἄγευστος· τοῦνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο. τοῦ δὲ χιλὸς ἢ χρῆσις καὶ παρὰ Ξενοφῶντι, ὡς ἐνθα φησὶ στρατιώτας ἀπελθεῖν που ἐκ ταῦ στρατοπέδου διὰ χιλόν. δῆλον δὲ ὅτι σεμνότερον καὶ μετ' 10 εὐφωνίας εὐγενέστερον τὸ Ἀχιλλεύς διὰ δύο λλ· διαρκέστερον γὰρ οὕτως ἐνδιατρίβομεν τῷ τοῦ ἥρωος ὀνόματι καὶ γλυκύτερον καὶ ὀγκηρότερον μετὰ καὶ ἀναλόγου λειότητος. (Vers. 2.) Ὅτι τὸ οὐλομένην Πορφύριος μὲν ὄνομα λέγει σύνθετον ἐκ τοῦ ὄλοον καὶ τοῦ μένος, οἰονεὶ τὴν ἔχουσαν οὐλον ἦτοι ὀλέθριον μένος. ἕτεροι δὲ μετοχὴν μέσου ἀορίστου δευτέρου, ἵνα λέγη παθητικῶς οὐλομένην Ἰωνικῇ ἐπεφθέσει τοῦ ὕ τὴν ὀλομένην καὶ ἀξίαν ὀλέσθαι, ὃ περ καὶ ὀλουμένη καὶ ἀπολουμένη λέγεται κατὰ χρόνον μέσου δευτέρου μέλλοντος. κατὰ δὲ τινὰς οὐκ ἔστιν ἢ λέξις κυρίως παθητικὴ ἐνταῦθα κατὰ τὸ ὀλόμενος 20 καὶ ὀλούμενος, ἀλλὰ ἐν μόνῃ φαί*νεται φωνῇ· οἱ καὶ καλῶς λέγουσιν. ὅτι γὰρ ἐνέργειαν σημαίνει, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐπαγαγὼν τὸ, ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, μονονουχὶ λέγων κατὰ λόγον ἐπεξηγήσεως ὅτι οὐλομένην τὴν μῆνιν φημί, οὐχ' ὅτι αὐτὴ ἐπαθῆ τι, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἐνήργησεν· ἔθηκε γὰρ ἄλγεα μυρία τοῖς Ἀχαιοῖς. Τὸ δὲ ἔθηκεν οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἐποίησε νοεῖται καὶ ἐπέθηκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλως 20 γλαφυρώτερον. ἐπεὶ γὰρ ἐναντία τὸ φύσει καὶ τὸ θέσει, δοκεῖ λέγειν ὅτι οὐ φύσει ἤλγησαν οἱ Ἕλληνες οὐδὲ κατὰ τινὰ νοσερὰν ἀκολουθίαν, ἀλλὰ θέσει διὰ τὴν οὐλομένην μῆνιν, ἧς μὴ γενομένης ἢ φύσις οὐκ ἂν ἄρτι τοὺς Ἀχαιοὺς ἔβλαψεν. ὃ παραδηλοῦται πως κατωτέρω καὶ ἐν τῷ προῖαψεν, εἴ τις ἐκεῖ τὴν πρόθεσιν νοήσει χρόνου δηλωτικὴν. Τὸ δὲ, μῆνιν οὐλομένην, μετακλιθεὶς εἰς τὸ, ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, σχῆμα ἐποίησεν, ὃ κλίσις ἢ μετακλίσις λέγεται, ὡς μετ' ὀλίγα σαφέστερον ῥηθήσεται. 30 Μυρία δὲ ἢ ἀορί*στως τὰ πολλὰ λέγει καὶ παροξύνεται ἢ λέξις πρὸς διαστολὴν ὠρισμένου ἀριθμοῦ τοῦ μύρια, ἢ κατὰ τινὰς τὰ θρόνων ἄξια ὡς ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι, ὃ δηλοῖ ποιὸν ἦχον γοερὸν, ἐξ οὗ καὶ τὸ μορμύρειν ἐπὶ ὑδάτων γίνεται καὶ ὁ κλαυθμυρισμός. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν πλειόνων παροξυνόντων μὲν τὸ ἀορίστον τὰ μυρία, προπαροξυνόντων δὲ τὸ ὠρισμένον ἦχον τὰς δέκα χιλιάδας, Ἡρωδιανὸς ἐκάτερα ὀφείλειν φησὶν ὀξυτονεῖσθαι κατὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ὃ ἐστὶ κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν· καὶ 30 λέγει καὶ κανόνα τινὰ εἰς τοῦτο ἐκεῖνος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἀρσενικὸν ὃ μύριος προπαροξύνεται κατὰ τὸ Ἀύδιος, ὡς ἐπὶ μὲν παρατελευτώσης διὰ τοῦ ἰ συνεσταλμένου λεγόμενον, κατὰ δὲ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακρὸν ὄν. καὶ τὸ μύριον δὲ ὁμοίως, ἐπεὶ τὰ παρεσχηματισμένα οὐδέτερα ἀρσενικοῖς ὁμότονα αὐτοῖς ἐστίν. Ὅρα δὲ ὅτι ἔχων ὁ ποιητὴς εἰπεῖν, μυρί' Ἀχαιοῖς ἄχε' ἔθηκεν, οὐκ ἠθέλησε παίξαι 40 μέθοδον *διδούς τοῦ μὴ ληρεῖν τινὰς τὰ παραπίπτοντα. καὶ γὰρ ἤρκεσαν αὐτῷ ἰλαρῦναι τὸ τῶν ἐννοιῶν σκυθρωπὸν τὰ τρία πάρισα, τὸ ἔθηκεν, τὸ προῖαψε καὶ τὸ τεῦχε. καὶ οὐκ ἠθέλησεν εἰς πλεόν καλλωπίσαι· ὃς καὶ τὸ τεῦχεν οὐκ ἐν τέλει στίχου ἔθετο, ἐπέκρουσε δὲ πως, ἵνα μὴ ἐπιβούλως δοκῇ πρὸς ἐμφανῆς κάλλος γράφειν ἔξω καιροῦ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσεῖα εἰπὼν, ἄνδρα πολύτροπον, καὶ, πολλὰ ἐπλάγχθη, καὶ, πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, ἐπιμονὴν ἐποίησε λέξεως ἐκ τοῦ πολυτροπον καὶ πολλῶν καὶ πολλὰ· ἐνταῦθα δὲ δυνατὸν ὄν οὕτω 40 10 ποιῆσαι ὁμῶς οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ, πολλὰ ἄλγεα *ἔθηκεν, πολλὰς δὲ ψυχὰς Ἄϊδι προῖαψεν ἡρώων, τὸ πολλὰ ἄλγεα μυρία εἶπε, διδάσκων ὡς ποτὲ μὲν ἐν ἐπιμονῇ ταῖς αὐταῖς χρηστέον λέξεσι, ποτὲ δὲ μεταληπτέον τὰς ἰσοδυναμούς. καὶ ἐστὶ καὶ τοῦτο εἶδος τι ἐπιμονῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν, ἄλγεα ἔθηκεν, φαίνεται ῥηθῆναι διὰ τοὺς τραυματισθέντας μὲν, μὴ θανόντας δέ· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἄλλως λυπηθέντας· τὸ δὲ, (Vers. 3.) πολλὰς ψυχὰς Ἄϊδι προῖαψεν ἡρώων, διὰ τοὺς τεθνεώτας, ἵνα λέγη ὅτι μυρίους μὲν πολυτρόπως ἄλλως ἤλγυνεν ἢ τοῦ Ἀχιλλέως μῆνις, πολλοὺς δὲ καὶ ἐθανάτωσε. ταῦτα

δὲ προοικονομῖαι εἰς τοῦ πλατυσμοῦ τῆς Ἰλιάδος· τὰ γὰρ μυρία ἄλγεα καὶ οἱ πολλοὶ θάνατοι πολλὴν πάντως γραφῆς ὑλὴν δώσουσι τῷ ποιητῇ. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλοῖς ἔθνεσιν ἀπὸ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐνδόξως βασιλευσάντων αἱ κλήσεις ἔκειντο· *Ἕλληνες οὖν ἀπὸ Ἑλλήνος, Ἀργεῖοι διὰ τὸν Ἄργον, Ἴωνες ἐκ τοῦ Ἴωνος, Περσεὺς παρονομάζει τοὺς Πέρσας, καθὰ καὶ τοὺς Μήδους ὁ Μῆδος· οὕτω δὲ καὶ Ἀχαιοὺς ὁ Ἀχαιός. Τὸ δὲ ἰφθίμος ψυχῆ, γίνεται ἐκ τοῦ ἰφι τὸ ἰσχυρῶς, πλεονασμῷ τοῦ θ, ἵνα ἦ, ὡς περ ὄψι ὄψιμος, ἢ καὶ ἄλλως, ὡς ἄνθος ἄνθιμος, οὕτως ἰφι ἰφιμος, καὶ πλεονασμῷ ἰφθίμος, ὑπερβιβασθέντος τοῦ χρόνου, καὶ τῆς μὲν ἀρχῆς γενομένης θέσει μακρᾶς, τῆς δὲ παραληγοῦσης φύσει ἐκταθείσης. τὸ δὲ εἰπεῖν γενέσθαι αὐτὸ ἐκ τοῦ ἰφι καὶ τοῦ θυμὸς ἢ ψυχῆ οὐ λίαν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, καὶ τὴν αἰτίαν ἐκεῖνοι λέγουσιν. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἰφθίμους ψυχᾶς. καὶ ἠδύνατο μὲν καὶ ἰφθίμας εἰπεῖν κοινῶς, ὡς δηλοῖ τὸ, ἰφθίμην ἄλοχον· ἐξέφυγε δὲ τὸ ἐν τρισὶ παρίσοις ἄκαιρον κάλλος. Ψυχῆ δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς οὐχ' οὕτως ἐκ τοῦ ψύχω, ὅσον ἐκ τοῦ φύσις καὶ τοῦ ἔχω, ἵνα ἦ φυσιοχῆ καὶ τροπῆ συνήθει τοῦ φ εἰς π̄ καὶ τοῦ π̄ καὶ σ̄ εἰς *ψ̄ καὶ συγκοπῆ τοῦ ῑ καὶ τοῦ ο̄ ψυχῆ. Τὸ δὲ Ἄιδι μετα-20 πλασμὸν κατὰ τινὰς ἔπαθε τῆς ληγοῦσης ἀπὸ τῆς Ἄιδῃ δοτικῆς, ἧς εὐθεία ὁ Ἄιδης. κατὰ δὲ ἑτέρους ἐπλασιάσθη ἀπὸ τοῦ Ἄις, οὗ καὶ γενικῆ εὐρίσκεται Ἄιδος, εἰ μὴ τις ἐρεῖ καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἄιδου 13 μεταπλασθῆναι. τί δὲ ἐστὶν ὁ μεταπλασμὸς, ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται. τὸ δὲ Ἄις γίνεται παρὰ τὸ ἄ στερητικὸν καὶ τὸ εἶδω εἶσω τὸ βλέπω, καθ' ἅπερ καὶ ἐκ τοῦ νῆ στερητικοῦ καὶ τοῦ εἶδω εἶσω τὸ γινώσκω νῆις ὁ ἄπειρος καὶ ἀνεπιστήμων. ἐστὶ γὰρ Ἄις τόπος σκοτεινὸς ὑπὸ γῆν, ἀφανῆς, ἀφωρισμένος ψυχαῖς. διὸ καὶ Ἄιδης λέγεται ὁ αὐτὸς καὶ Ἄιδωνεύς· ὡς δὲ τινὲς φασὶ καὶ Ἄιδης κατὰ συναίρεσιν τοῦ Ἄιδῆς. εἰς τοῦτο δὲ ἐναντιοῦται τὸ πνεῦμα· ὠφειλε γὰρ, εἰ ἀπὸ τοῦ Ἄιδῆς ὁ Ἄιδης γέγονε συναίρεθεις, 20 ψιλοῦσθαι καὶ αὐτὸς, κατὰ καὶ ὁ Ἄιδῆς. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν ἀπὸ τοῦ Ἄιδῆς συναίρεσιν δασυνθῆναι φασὶν Ἀττικῶς, τάχα διὰ τὴν *ἐν αὐτῷ ἄθροισιν τῶν ψυχῶν. εἰώθασι γὰρ Ἀττικοὶ 30 καὶ ἕτερα πολλὰ τοιοῦτω τινὶ λόγῳ δασύνειν, ὡς καὶ τὴν ἄλα καὶ τὸ ἄπας καὶ τὸ ἄλις ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως, λέγοντες ὅτι τὸ ἄθροιστικὸν ἄ δασύνεται. οἱ δὲ ἄλλως ἀσυναίρετως τὸν Ἄιδην παράγοντες οὔτε τὸ ῑ ἐν τῇ ἀρχούσῃ προσγράφουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἠδω φασὶ παραχθῆναι τὸν Ἄιδην κατὰ ἀντιφρασιν, ᾧ ἠδέται καὶ χαίρει οὐδεὶς· καθ' ὃ καὶ Χάρων μυθολογεῖται πορθμεὺς ἐν Ἄιδου, ὡς ἀπὸ τοῦ χαίρειν, καίτοι χαρτὸν οὐδὲν ποιῶν, εἴ περ εἰς Κωκυτὸν πορθμεύει καὶ Ἀχέροντα καὶ Πυριφλεγέθοντα. Τὸ δὲ προῖαψε τινὲς ἀπλούστερον ἀντὶ τοῦ προέπεμψε νοοῦσιν· ἔχει δὲ οὐχ' ἀπλῶς οὕτως. οὐ γὰρ πομπήν τινα ἢ προπομπήν, ἀλλ', ὡς καὶ τῷ γεωγράφῳ δοκεῖ, φθορὰν καὶ βλάβην τινὰ ἢ λέξις δηλοῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτω, ἐξ οὗ, φησὶ, καὶ Ἄργος πολυδίψιον τὸ πολυδίψιον ἦτοι πολυφθορον. ἀλλὰ 30 περὶ τούτου μὲν ἐν οἰκείῳ τόπῳ ῥηθήσεται. ἐκ δὲ τοῦ ἵπτω *ἵψω τὸ βλάπτω οὐ μόνον τὸ ἰάπτω γίνεται, 40 ἀλλὰ καὶ ἵπος ἢ παγίς τῶν μυῶν καὶ ἵπουν ῥῆμα τὸ βλάπτειν παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, ἵπούμενοι ταῖς εἰσφοραῖς (Equitt. v. 920.), καὶ ὁ ἵπνος βαρυτόνως ἢ ἵπνός ὀξύτόνως, δι' οὗ δηλοῦται ἢ ἐστία ἢ ὁ κλίβανος. ἐκ δὲ τοῦ τοιοῦτου ἵπτω καὶ ἵψ ἵπός εἶδος σκώληκος ἐμφυομένου τοῖς κέρασι κατὰ τό· μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰάπτω παράγει Ἡρωδιανός. ἐκεῖθεν τε καὶ αἰπύς ὁ ὑψηλὸς καὶ χαλεπός· τὸ γὰρ ἵπῳ, τουτέστι τὸ βλάπτω, μετὰ τοῦ ἄ ἐπιτατικοῦ κατὰ συναίρεσιν ποιεῖ τὸ αἰπύς. ἰάπτω τοίνυν τὸ μετὰ βλάβης τι ποιῶ, πλεονάσαντος τοῦ ἄ μέσον τοῦ ἵπτω. τάχα δὲ καὶ *ἀπὸ τοῦ ἄ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἵπτω γίνεται αἰπτῶ τὸ ἄγαν βλάπτω, καὶ κατὰ μετάθεσιν δι' 17 εὐφωνίαν ἰάπτω. ὅθεν καὶ ἱ Ἰαπετός καὶ τὸ προῖαψεν, ἦγουν μετὰ βλάβης εἰς Ἄιδην πρὸ τοῦ δέοντος ἔπεμψεν, ὡς τῆς προ προθέσεως καιρικόν τι δηλούσης· ἢ ἀπλῶς ἔπεμψεν, ὡς πλεοναζούσης τῆς προθέσεως, καθὰ καὶ ἐν τῷ, νῆας προπάσας, καὶ ἐν ἀλλοῖς πολλοῖς. εἰ δὲ προσεκτίον τῷ Σοφοκλεῖ ἔνθα (Aias. 503.) λέγει· λόγοις ἰάπτων· οὐδὲ τὸ μετὰ βλάβης παρέπεμψεν ὀρθῶς ἂν ἔχοι ἐπὶ τοῦ προῖαψεν, ἀλλὰ ἀσυνθέτως καὶ καταμόνας, αὐτὸ δὲ τὸ βλάπτειν ἢ λέξις δηλοῖ, λέγοντος οἷον τοῦ ποιητοῦ, ὅτι οὐ νόσῳ, οὐ τραύμασι μόνοις, οὐκ ἄλγεσιν ἢ μῆνις ἵαψεν ἦτοι ἔβλαψε τὰς τῶν ἡρώων ψυχᾶς, ἀλλὰ ἐσχάτῳ πάντων κακῷ, τῷ Ἄιδι. ἐντεῦθεν δὲ οἱ μεθ' Ὀμηρον ἀπονάμενοι ζημιοῦσθαι τινὰ φασι θανάτῳ ἢ δικαιοῦσθαι καὶ ποιηλατεῖσθαι πληγαῖς ἢ ἀτιμίαις ἢ εἰροκτῆ ἢ οὕτω πως. 10 ἄλλως μέντοι τὸ, ἰάψης ὀρχήματα, ἑτέραν ἐννοίαν ὑποβάλλει τοῦ ἰάπτειν παρὰ τῷ αὐτῷ τραγικῷ

(Αίας. 710.) ἔστι γὰρ ἰάψειν ὄρησιν ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι παρὰ τὸ ἔπω ἵπτω πλεονασμῷ τοῦ ἄ κατὰ τὸ ἐνέπω ἐνίπτω, ἢ τὸ ἐπιπέμψειν ἀπὸ τοῦ ἰῶ, ἐξ οὗ τὸ ἀφίημι· ὡς γὰρ θῶ θάπτω, ῥῶ ῥάπτω, οὕτως ἰῶ ἰάπτω τὸ ἴημι, ὃ ἔστι πέμπω· ὅθεν καὶ ἰός. Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὄλον τοῦτο χωρίον τὸ, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, ἐπαινέται πρὸς τῶν παλαιῶν ὡς καιρίως ἐμπεριβολόν. ἔγκειται γὰρ αὐτῷ, φασὶ, ταῦτα· τὸ ψυχὰς οὐσία· ποσὸν τὸ πολλὰς· ποιὸν τὸ ἰφθίμους· τόπος τὸ Ἄϊδι· χρόνος τὸ προΐαψεν, ὃ ἔστι πρὸ τοῦ μοιριδίου, φασίν, ἐμπεμψεν. (Vers. 4.) Ἡρώας δὲ ἢ παλαιὰ σοφία γένος τι θεῖον εἶναι δοξάζει μέσον θεῶν καὶ ἀνθρώπων. καὶ τὸ μὲν θεῖον φύλον εἰς
20 θεοὺς διαιρεῖ καὶ δαίμονας, ὧν καὶ *διαφορὰν λέγει, ὅποια φανήσεται ἀλλαγῷ· τοὺς δὲ ἀνθρώπους εἰς τε ἥρωας καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀνθρώπους. καὶ ὑποβεβηκέναι μὲν φησι θεοῖς δαίμονας, ἀνθρώπους δὲ ἥρωσιν, οὓς καὶ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου σώματος φῦναι λέγουσι. διὸ καὶ Ἡσίοδος ἡμιθέους αὐτούς λέγει ἢ ἐκ θεᾶς ὄντας καὶ θνητοῦ ἀνδρὸς, ὁποῖος καὶ Ἀχιλλεύς ὁ ἐκ Θετίδος καὶ Πηλέως· ἢ ἀνάπαλιν, ὁποῖον ὁ Λυκόφρων τὸν Ἐκτορα παραδίδωσι, πατὴρ μὲν Ἀπόλλωνος, θνητῆς δὲ μητρός. καὶ οὕτω μὲν τινες. ἕτεροι δὲ συντομώτερον φράζοντες φασίν· ἄκρα μὲν θεοὶ καὶ ἀνθρώποι· μέσον δὲ γένος ἀμφοῖν τὸ ἥρωϊκόν, θεοῖς μὲν ὑποβεβηκὸς, ἀνθρώπων δὲ ὑπερκείμενον διὰ μετουσίαν ἀρετῆς, ἀφ' ἧς καὶ δοκοῦσι παρονομάζεσθαι. καὶ δῆλον ὡς οἱ τοιοῦτοι ἀπὸ τῆς ἀρετῆς βούλονται καλεῖσθαι
30 τοὺς ἥρωας, ἀνθρώπους μὲν ὄντας, διὰ δὲ τὸ θεῖον τῆς ἀρετῆς ἡμιθέους νομισθέντας. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρωτος *τροπῇ τοῦ εἰ εἰς ἢ παράγονσι τοὺς ἥρωας, καὶ τούτου ἢ ἐπαινετοῦ καὶ εἰς κάλλος θεῖον ὄρωντος καὶ ἀνατεινομένου εἰς τὸ ἄκρον ἐφετὸν καὶ τῶν κάτω μὲν ἀπάγοντος τὸν ἀνθρώπον, ταῖς δὲ ἀνωτάτω θείαις προσενδύντος, ὡς οὕτω κληροῦσθαι ἡμιθέου κλησίν αὐτόν· ἢ καὶ ἄλλως, ἐκ μυθικοῦ ἔρωτος καὶ ἐμπαθοῦς. ἔρωτος γὰρ κάλλους ἀμυθήτου πολὺς μυθικῶς ἐκκαυθεὶς τὰ ἀνομοίως ἔχοντα γένη· συντήξας οἷον πρὸς γάμον ἔμιξεν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς ἔρας τοὺς ἥρωας εἶπον καλεῖσθαι· γῆθεν γὰρ ἦσαν, εἰ καὶ δι' ἀρετὴν ὡς περ οὐρανῶθησαν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται τὸ, σῆμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται· πνεῦμα δ' ἀῆρ ὄδ' ἔχει. φησὶ δὲ καὶ Ἡσίοδος· ἠέρα ἐσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, ἠγουν, ἐνδυθέντες ἀέρα, ὡς μετὰ τὸ
40 ἀπολυθῆναι τοῦ σώματος μὴ κάτω ἀπιόντες ἀλλ' ἐν ἀέρι ὄντες καὶ γέρας ἔχοντες τὸ *πανταχοῦ γῆς φοιτᾶν καὶ τὰ κατὰ ἀνθρώπους ἐπισκέπτεσθαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα Ὅμηρος τὴν τε ἑαυτοῦ ποίησιν σεμνύνει καὶ τὸν ἀκροατὴν δὲ πάλιν παραμυθεῖται, ὡς, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου ἠρξάτο ἔτους, ὅμως καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ τινα ἐρεῖ καὶ οὐ μικροπρεπῆς αὐτῷ ἔσται ἢ ποιήσεις· καὶ ὑποβάλλει ἐλπίδας ὡς οὐδὲ περὶ τυχόντων ἐρεῖ προσώπων, ἀλλὰ ἠρώων, καὶ τούτων πολλῶν, μεμνήσεται, ὥστε καὶ πράξεων ἠρωϊκῶν, τῶν ἐν Τρωσὶ τε καὶ Ἑλλήσι. διατοῦτο γὰρ καὶ προανεφώνησεν, ὡς εἴρηται, ὅτι μυρία
18 τοῖς Ἀχαιοῖς ἢ τοῦ Ἀχιλλέως μῆνις ἄλγεα ἔθηκεν, ἐκ τῶν Τρώων δηλαδὴ ἠρωϊκῶν καὶ αὐ*τῶν ὄντων, καὶ οἷων δασιλῆ χορηγίαν ἱστορίας, καὶ δὴ καὶ πλάσειως δραματικωτέρας ὑποβαλεῖν τῷ ποιητῇ, ὡς εἶναι τὸ Ὀμηρικόν ὄλον προοίμιον, καθὰ καὶ ἐρρέθη, προκατασκευὴν τινα, ἣν οἱ μὲν φιλόσοφοι σκοπὸν λόγου καλοῦσιν, οἱ δὲ ῥήτορες καὶ προέκθεσιν καὶ ὑπόσχεσιν ὑπισχνουμένου τοῦ ποιητοῦ, ἐκ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἄρξασθαι μῆνιδος καὶ μυρία ἱστορήσειν ἄλγη καὶ πολλὰς πράξεις ἠρωϊκάς. ἐν τούτοις δὲ καὶ ψόγος μῆνιδος εὐφυνῶς ὑποφαίνεται· ὡς πάνν γὰρ αὕτη χειρίστη, εἴ περ διὰ μὲν ὁμόνοϊαν σωτηρία πολυετῆς ἦν τοῖς Ἀχαιοῖς, διὰ δὲ τὴν ὀλιγοήμερον Ἀχιλλέως μῆνιν τοσαῦτα ἐπιγεγόνασιν κακά. φευκτέον ἄρα τὴν μῆνιν, ἧς τὴν φανλότητα τοῖς προθύροις ἐπέγραψε τῆς Ἰλιάδος ὁ ποιητής. εἰ
10 δὲ μὴ μόνον ἠρώες Ἄϊδι παρεπέμψθησαν διὰ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν. *ὅμως ἐκ μέρους τοῦ τῶν ἰφθίμων ψυχῶν τῶν ἠρώων καὶ τοὺς κοινούς νοητέον ἀνθρώπους. τάχα δὲ καὶ ἅπαντας τοὺς Ἀχαιοὺς συλλαβὸν ἐπαίνου νόμῳ ἠρώας λέγει, ἀποσεμνύνων τοὺς θανόντας ἐν τῇ μάχῃ καὶ παραθαρέντων παιδευτικῶς καὶ ἑτέρους εἰς ὅμοια, ὡς θεῖον ὄν καὶ μακαριστὸν τὸ οὕτω θνήσκεν καὶ ἠρωϊκόν. οὕτω καὶ Ἀγαμέμνων ἐν τοῖς ἐξῆς θεραπέων τὸ πανελλήνιον ἠρώας αὐτούς καλεῖ ὁμοῦ πάντας, καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ φίλους καὶ θεράποντας Ἄρειος. Κάκεινο δὲ ἰστίον ὅτι σοφώτερον τινὲς ἐμβαθύναντες τὸ ἐξ ἀνδρὸς καὶ θεᾶς ἢ ἐκ θεοῦ καὶ γυναικὸς θνητῆς τοὺς ἠρώας γενέσθαι οὕτως ἀνήγαγον, φάμενοι τῶν ἀρετῶν τὰς μὲν ἀρρένωπους καὶ ἀνδρώδεις, οἷον τὴν ἀνδρίαν, τὸ τῆς δικαιοσύνης ἐπεξελευστικὸν κατὰ τῶν ἀδικούν-

των, τὸ τῆς φρονήσεως δραστικὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰς δὲ οἷον θηλυτέρας διὰ τὸ μαλθακώτερον, οἷον τὴν ἐπιείκειαν, τὴν *φιλίαν, τὸ πρᾶον, τὸ ἐλεεῖν καὶ ὅσα τοιάδε. οἱ μὲν οὖν ἀνδρώδους ἀρετῆς μέτο- 20 χοὶ ἄνθρωποι θεοῦ πατρὸς ἐλέγοντο· οἱ δὲ τῆς θηλυτέρας, ἀλλ' οὔτοι μητρὸς θεᾶς ἐφημίζοντο. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο. Ἡ δὲ ἱστορικὴ κατάστασις ἢ περὶ τοῦ τῶν ἡμιθέων μύθου τοιάδε· ἀγὼν τοῖς παλαιοῖς ἦν πολὺς, ὡς εἰκὸς, ἀποσεμνύνειν τοὺς ἄρχοντας ἢ καὶ ἄλλως ὑπερέχοντας· καὶ ἕκαστοι τῶν ἐξ ἔθνους ἡμιλλῶντο τοῖς οἰκείοις βασιλεῦσιν ἐπινοήσασθαι πλείω τῶν λοιπῶν σεμνώματα. διὸ καὶ τοὺς κοινούς ἐγκωμιαστικούς ὑπεραναβάντες τόπους διὰ τὸ ὑψηλὸν καὶ θειότερον τῆς βασιλείας οὐκ ἔτι ἐκ πατέρων ἢ προγόνων τῶν ἀπλῶς ἠθέλον κατάγειν τοὺς ἡγουμένους, ἀλλ' ἐνθεόν τι γένος τὸ βασιλικὸν ὑπολαβόντες θεοὺς αὐτοῖς πατέρας ἐπέστησαν, καὶ τοῦτο κατὰ μέθοδον πολυσχιδῆ καὶ πολύτροπον καὶ 10 ὡς ἐκάστῳ τῶν ἀρχόντων ἦν προσφύεστερον, ἵνα καὶ πιθανὸν εἴη τὸ θεόθεν γενεαλόγημα. *καὶ τοῖνυν 30 οἷς μὲν τὸ εὐγενὲς καὶ βασιλικὸν ἄκρως ἐπέπρεπεν, ἐκ Διὸς τούτους ἐποιοῦν κατάγειν τὸ γένος· οἷς δὲ λόγος ἐνέλαμπεν, Ἐρμῆς τούτοις ἐξελαλεῖτο πατήρ· ὁ μουσικὸς ἄρχων εἴτε καὶ μαντικὸς καὶ ἰατρικὸς Ἀπόλλωνι παῖς ἐπεγράφετο· ὁ στρατιωτικὸς καὶ ἀνδρείος ὑπὸ πατρὶ ἐτάττετο Ἄρει· τοὺς ᾠδικούς ἦτοι ποιητικούς Καλλιόπῃ ἢ Τερψιχόρῃ παιδοποιησαμένη ἤγεν εἰς φράτορας· τοὺς δὲ τοιούτους καὶ Ἀπόλλων ᾠκειοῦτο εἰς παῖδας, ὅτι καὶ συνάδειν Μούσαις λέγεται· ὁ περὶ ποιμνία οὐ νομίῳ Πανὸς μόνον ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ Ἐρμῶ, ἤδη δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, ὅτι καὶ νομίῳ ἐστὸν ἄμφω Ἀπόλλων τε καὶ Ἐρμῆς· ὁ ποδήνεμος Ζήτης τυχὸν ἢ Κάλαϊς ἐκ Βορέου καταβαίνει πρὸς γένεσιν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ὁ ποδώκης καὶ θείην ὑγρὸς ἢ καὶ τὰ εἰς ναυτιλίαν δεινὸς ἢ καὶ θαλαττοκρατεῖν εὐτυχῶς ἐπιβαλὼν Ποσειδῶνος ἢ Τρίτωνος ἢ Νηρέως ἢ Νηρηΐ*δος ἢ ὅλως θαλαττίου καὶ ἐνύγρου τινὸς δαίμονος τὸ 40 γένος ἔλκειν ἐλέγετο. εἰ δὲ καὶ λουτροῖς προσπαθῶς εἶχε, πηγὴ τις μάλιστα ἢ ποταμὸς, τοῦτον τεκεῖν ἐμυθεύετο· οἱ κυνηγετεῖν εἰδότες καὶ ἀσχόλως τοῦ θηρᾶν ἔχοντες ὀρεινόμοις νύμφαις ὅσα καὶ μητράσιν ἐμέλοντο. τὸν ἐκ γῆς πλουτοῦντα οἶα καὶ μήτηρ ἢ Δημήτηρ ἀμφεῖπεν. αὐτόχρημα δὲ γῆ ἐλέγετο γείνασθαι, εἴ τις πού ἄρχων βουγάϊος ἦν, ὁποῖος ὁ Ἄνταϊος φαίνεται καὶ ὁ Τιτυός. ὅλως δὲ εἰπεῖν, τερατωδέστερον μὲν διὰ σεμνότητα οἱ παλαιοὶ τοὺς βασιλεῖς ἐκ θείου γένους ἐγενεαλόγουν καὶ ἡμιθέους ἐλέγον, τὴν δὲ τοῦ λόγου αὐτόνομον ἀ*τοπίαν ἀλληγορία ἐθεράπευεν ἢ ἀναγωγικὴ ἢ καὶ ἱστορικὴ 19 ἀλληγορία γάρ τις καὶ ἢ διὰ ἱστοριῶν θεραπεία τῶν μύθων εἶναι δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. εἰ δὲ καθ' Ἡρόδοτον οἱ θεοὶ οὕτω καλοῦνται διότι κόσμῳ ἔθεντο τὰ πάντα πρῆγματα, εὐλόγως καὶ τοὺς βασιλεῖς ἐθεοποιοῦν οἱ παλαιοὶ ὡς λαῶν κοσμήτορας κατὰ τὴν ποιήσιν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπεκλήρουν αὐτοῖς τὸ ἡρωϊκὸν ὡς οἶα καταγομένοις θεόθεν. οὐ μόνον δὲ θεοὺς ἀνθρώποις ἐφιστᾶ προγόνους ἢ κατὰ τι 30 ἀγαθότης καὶ ἀρετὴ ὡς λέγεσθαι ἠρώας, ἀλλὰ καὶ εἰς θεοῦ ἀνάγει ὄνομα. πολλοὶ γοῦν ἢ τέχνας ἐκφήναντες ἢ τεχνῶν ἡορᾶνα ἐξευρηκότες ἢ εὐρηγηκότες θεῖον ὄνομα ἐκληρώσαντο. καὶ τοῦτ' ἦν τὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν πείσαν βουλὴν θεοὺς ψηφίζεσθαι τοὺς ἐκείνοις εὐαρεστοῦντας ἀνθρώπους, ὧν ἦν καὶ Καῖσαρ ὁ πρῶτος παρ' αὐ*τοῖς ἐπικληθεὶς ἐν ἀνθρώποις θεός, οὗ υἱὸς ὁ Σεβαστὸς πρῶτος καὶ 10 αὐτὸς θείαν ταύτην κλησιν λαχών. Ὅτι τὸ αὐτὸς ἐνταῦθα Ὅμηρος ἐπὶ νεκροῦ τίθησιν, εἰπὼν ὅτι τὰς μὲν ψυχὰς τῶν ἠρώων Ἄϊδι προΐαψεν, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια ἔτευχε κύνεσσί τε καὶ οἰωνοῖς. αὐτοὺς γὰρ 15 λέγει τὰ μετὰ τὴν ψυχὴν ἐνταῦθα μείναντα τῶν ἠρώων σώματα. αἴτιον δὲ οὐχ' ὅτι κατὰ τινὰς θνητὴν οἰόμενος Ὅμηρος τὴν ψυχὴν τὸ πᾶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν σώματι τίθησιν, ἀλλ' ὅτι φύσει οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. εἰ γὰρ τινος ἐν σωρείᾳ νεκρῶν ἐρωτήσαντος, τίς ἂν εἴη ἐξ αὐτῶν Πάτροκλος, ὑποδείξας τις δακτύλῳ τὸν κείμενον ἐρεῖ ὅτι αὐτὸς ἐστὶ, πάντως τὸ αὐτὸς ἐπὶ νεκροῦ σώματος ἀψόγως εἶρηκε. καὶ νῦν 40 μὲν τὸ αὐτὸς ἐπὶ σώματος κεῖται, δακτύλῳ δείκνυσθαι δυναμένον, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴας. v. 1084.) ἐν τῷ, αὐτὸν ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ. ὅτε μέντοι ἐπὶ μόνῃς κεῖται ψυχῆς, τότε κατ' ἐξοχὴν *τινα 20 κεῖται τὸ αὐτὸς, ὡς κυρίως αὐτοῦ, τουτέστιν ἀνθρώπου, τῆς ψυχῆς οὔσης, δι' ἧς τὸ εἶναι τῷ σώματι. Ἰστέον γὰρ ὅτι τὸ αὐτὸς ποτὲ μὲν ἐπὶ μόνου σώματος, ὡς προεῖρηται, ποτὲ δὲ ἐπὶ μόνῃς ψυχῆς, ὡς ὅτε φησὶν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ'. 601.) περὶ Ἡρακλεὸς ὅτι αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τερπόμενος ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ συναμφοτέρου ἦτοι τοῦ συνθέτου ἀνθρώπου. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως πολλαχῶς λέγεται τὸ αὐτὸς, ἱκανῶς εἴρηται τοῖς παλαιοῖς. Ὅρα δὲ ὅπως ἐπὶ μὲν ψυχῶν ἀπελεύσεως τὸ προΐαψεν

εἶπε τὸ ταχὺ τοῦ θανάτου ἐμφαίνων, ἐπὶ δὲ τοῦ σπαραγμοῦ τῶν κειμένων τεῦχεν εἶπεν, ὡς τοῦ πρά-
 γματος παράτασιν τινα πλείονα ἔχοντος. Ἴωνικὸν δὲ τὸ τεῦχεν, ὡς περ καὶ τὸ, ὀλέκοντο δὲ λαοί, καί,
 βῆ δ' ἀκέων, καὶ ὅσα ὅμοια ἦτοι ἀναύξητα. καὶ εἰρήσεται μετ' ὀλίγα περὶ τούτων. Ὁ δὲ κύων ἀπὸ τοῦ
 30 κύω τὸ φιλῶ παράγεται. ὀφείλων δὲ τρισυλλάβως κλι*νεσθαι κύωνος, ἔχει τὴν γενικὴν δυσύλλαβον κατὰ
 πάθος διὰ δύο κανόνων ἐναντιότητα. εἰς μὲν γὰρ κανὼν συστέλλεσθαι θέλει τὸ ῶ τῆς εὐθείας ἐν τῇ
 γενικῇ διὰ τὴν τοῦ γένους κοινότητα· ὁ κύων γὰρ καὶ ἡ κύων φασί· ἕτερος δὲ τις κανὼν φυλάττεσθαι
 θέλει αὐτὸ διὰ τὸ βραχὺ εἶναι τὸ δίχρονον τῆς παραληγουσῆς, ὁποῖόν τι καὶ τὸ Ἀμφιτρύων Ἀμφιτρώ-
 νος καὶ τὰ ὅμοια. ἡ γοῦν τῶν δύο κανόνων μάχη περὶ τὴν τοῦ κύωνος παραλήγουσαν διέφθειρεν οἶον
 καὶ ἐξώθησε τὸ ὑποκείμενον καὶ τὴν τρισυλλαβίαν εἰς δυσύλλαβίαν περιέστησεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ,
 αὐτοὺς δ' ἐλώρια, οὕτω μὲν κατὰ συναλοιφήν ἀναγνωσθὲν ἐκτεταμένην ἔχει τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἐλώρια 10
 λόγῳ σπονδείου κατὰ κοινήν συλλαβίην· ἐκτείνεται γὰρ οὐ μόνον διὰ τὴν ἐπιχειμένην δασείαν, ἀλλὰ
 καὶ διὰ τὴν ἐπαγομένην ὀξεϊαν, ἔτι δὲ καὶ τὴν πρὸ αὐτῆς. εἰ δὲ ἀσυναλείπτως γράφει τις, αὐτοὺς δὲ
 40 ἐλώρια τεῦ*χεν, ἀπλοϊκῶς ὁ τόπος ποδιζέται κατὰ δάκτυλον. δεδιπλῶσθαι δὲ τὸ λ τοῦ ἐλώρια ὀκη-
 τέον εἶπεν, εἰ καὶ ἄλλοις τετόλμηται. ὡς περ δὲ τοῦ πελώριον προὔποκειται τὸ πέλωρ, οὕτω καὶ τοῦ
 ἐλώριον τὸ ἔλωρ, γενόμενον ἢ ἐκ τοῦ ἔλωρ ἢ ἐκ τοῦ ἔλω τὸ φονεύω. Ὅτι ἐν τῷ, οἴωνοῖσι τε πᾶσι,
 διχῶς ἢ στιγμῇ ἢ γὰρ ἐν τῷ πᾶσι στικτέον τελείαν, ἵνα λέγη, ὡς πολλοὶ προὔκειντο ἔλωρ πᾶσι τοῖς
 ἐπιχωριάζουσι σαρκοφάγοις ὀρνέοις, ἢ εἰς τὸ οἴωνοῖσι τε, ἵνα τὸ πᾶσιν ἐπάγῃται τοῖς ἐξῆς καὶ λέγη,
 ὅτι ἐν πᾶσιν ἢ τοῦ Διὸς ἐτελεῖτο βουλή. εἰ δὲ Ζηνόδοτος ἀντὶ τοῦ πᾶσι γράφει δαῖτα, σφάλλεται,
 20 φησι· δαῖτα γὰρ ἐπὶ μόνων ἀνθρώ*πων Ὀμηρος τίθησιν. Ὅτι δὲ πολυώνυμον ὁ οἴωνος καὶ πόθεν γίγνε-
 ται καὶ ὡς Ἴωνικῆς διαλέκτου ἐστὶν ἢ τοῦ ἰ προσθήκη ἐν τῷ οἴωνοῖσι καθὰ καὶ ἐν τῷ κύνεσσι καὶ 20
 τοῖς ὁμοίοις, ἀλλαγῶ ῥηθήσεται. φανεῖται δ' ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ ὅθεν ὁ οἴωνος καὶ ὡς Αἰολέων ὁ τῶν
 συμφώνων διπλασιασμός καθὰ ἐν τῷ κύνεσσι, οὕτω καὶ ἐν τῷ ὅτι καὶ ὅπως καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις.
 Ὅτι ἔφθασε μὲν ὁ Ὀμηρος μεγεθῦναι τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν διὰ τοῦ ὑποσχεσθαι καὶ μυρία τινὰ εἶπεν καὶ
 ἠρωϊκὰ, ἐνταῦθα δὲ κορωνίδα τινὰ ἐπιτιθεῖς ἀυξήσεως ἐπάγει· Διὸς δ' ἐτελεῖτο βουλή· ὡς μὴ ἂν τῆς
 τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιδος τοιαῦτα δυνησομένης, εἰ μὴ θεία τις ἦν βουλή. ἐὰν δὲ τοῦτο ἦν, ἄρα μεγάλα
 τινὰ γενήσονται, καὶ Διὸς βουλήν πρέποντα. ἐνταῦθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὑπεραπολογεῖται, οἴονεἰ
 10 λέγων μὴ δι' ἐκεῖνον *ἀλλὰ διὰ τὸ εἵμαρμένον ἐξ ἀνάγκης ταῦτα γενέσθαι. βουλήν γὰρ Διὸς τὴν εἵμαρ-
 μένην φασί, ὡς τῆς εἵμαρμένης Διὸς λεγομένης, καθὰ καὶ τοῖς Στωϊκοῖς ἔδοξεν. ὅθεν καὶ περιέσπων
 τινὲς τὸ βουλή, ἐν οἷς καὶ Νικάνωρ ὁ Στιγματίας ἐπικληθεῖς, διότι ἐπολυλόγησε περὶ στιγμῶν, λέγον-
 τες ὅτι γένοιαι ταῦτα τῇ βουλή τοῦ Διός. τινὲς δὲ βουλήν Διὸς εἶπον τὸ τὴν γῆν, ὡς καὶ ὁ Εὐριπίδης 30
 ἐν Ὀρέστη (Vs. 1639.) μυθολογεῖ, κουφίσει βαρουμένην τῷ τῶν λαῶν φόρτῳ κατὰ τὴν αὐτῆς αἰτήσιν.
 οὐ χάριν, φασί, τὸν τε Θηβαϊκὸν τὰ πρῶτα συνεστήσατο πόλεμον καὶ μετ' ἐκεῖνον ἀνήγαγεν ἐπὶ φθορᾷ
 Τρῶας καὶ Ἑλληνας, Μῶμου, φασί, συμβουλευσαμένου, μὴ κεραινοῖς ἢ κατακλυσμοῖς πάντα δια-
 φθεῖραι, ἀλλ' εὐμεθόδως ἄλλως, καὶ ὑποθεμένου τὴν τε τῆς Θέτιδος θνητογαμίαν, ἀφ' ἧς ὁ Ἀχιλ-
 λεύς, καὶ θυγατρὸς καλῆς γέννησιν, τῆς Ἑλένης δηλαδή, δι' ἣν τὰ κατὰ Τροίαν ἐγένοντο, πεσόντων
 20 πολ*λῶν, καὶ δι' Ἀχιλλέα τὰ μὲν πολεμοῦντα, τὰ δὲ μνηιοντα. τινὲς μέντοι Διὸς βουλήν τὴν τοῦ
 Ἀχιλλέως ἐννοοῦσι τιμὴν, ὡς μετὰ ταῦτα φανήσεται. Ὅτι δὲ τὸ Ζεὺς Διὸς ἐτερόκλιτόν ἐστιν, ἐν τοῖς
 ἐξῆς ῥηθήσεται. ὡς δὲ Ζεὺς οὐ μόνον ὁ κατὰ μῦθον πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, οὐδὲ μόνον ὁ καθ' ἱστο-
 ρίαν Κρητικὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ ἀναγωγὴν ἀἴρ καὶ αἰθήρ καὶ ἥλιος καὶ οὐρανὸς καὶ εἵμαρ-
 μένη καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ παντὸς ἢ καὶ πρόνοια καὶ ὁ νοῦς δὲ ὁ κατὰ ἀνθρώπον, καθωμίληται ταῖς παλαιοῖς. 40
 26 Τοῦ δὲ ἐτελεῖτο ἢ πα*ραγωγῇ ἢ ἐκ τοῦ τελῶ τελείω, ὡς χρῶ χρεῖω, θῶ θείω, ἢ ἐκ τοῦ τελῶ τελείω,
 ὡς σέω σείω. Ὅτι θέλων ἐνδείξασθαι ὁ ποιητὴς ὡς οὐ μόνον δεῖ ἀπὸ τῶν τελευταίων ἀρχόμενον τινα 16
 40 *ἐπὶ τὰ πρεσβύτερα τῶν πραγμάτων ἀνατρέχειν, ὁ περ αὐτὸς ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἐποίησε μῆνιδος,
 ὡς προείρηται, ἀλλ' ἐστὶν ὅτε δέον ἐστὶ καὶ κατὰ φύσιν χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν ἢ γοῦν ἀπὸ τῶν πρώτων
 ἀρχεσθαι καὶ οὕτω προβαίνειν τοῖς ἐφεξῆς διὰ σαφήνειαν, φησὶ ἐνταῦθα προεκθετικῶ σχήματι πρὸς
 τὴν ἐν αὐτῷ Μοῦσαν, ὅτι τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν αἰδέ μοι, οὐχὶ ἄλλοθεν, ἀλλὰ ἐξ οὗ δὴ καιροῦ τὰ

πρῶτα διέστησαν Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς, τουτέστι, μὴ ὡς περ τὰ Τρωϊκά, οὕτω
 καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν ἐκ τῶν ἐσχάτων θελήσεις αἰδεῖν, ἀλλ' αὐτὴν ἀρχῆθεν κατὰ φύσιν διεξό-
 δευσον, ἀρξάμενη ἐξ *αὐτοῦ τοῦ καιροῦ τῆς τῶν βασιλέων διαστάσεως καὶ εἰπούσα καὶ αὐτὸν τὸν τῆ²¹
 ἔριδι ξυμβalόντα ἐκείνους, ἦτοι τὸν δαίμονα τὸν τῆς στάσεως αἴτιον. ὃ δὴ καὶ ποιεῖ, καὶ ἀρξάμενος
 ἀπὸ τῆς τοῦ Χρύσου πρεσβείας περαίνει τὴν ἱστορίαν κατὰ ἀκολουθίαν μέχρι τέλους. τινὲς δὲ οὐ χρο-
 νικὸν εἶπον τὸ, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀφ' οὗ καὶ ἐξ ὅτου καὶ ἀφ' ὅτου, καιροῦ
 δηλαδὴ, ἀλλὰ αἰτιολογικὸν, οἷον, ἐξ οὗ αἰτίου τὰ πρῶτα ἢ ἔρις γέγονεν. οἱ καὶ ἰστώντες τὴν Ὀμη-
 ρικὴν ἐρώτησιν εἰς τὸ, διαστήτην ἔρισαντε, ἐπιφέρουσιν ὡς ἀόριστον ὄνομα τὸ, τίς τ' ἄρ σφωε καὶ ἐξῆς,
 ὅ ἐστι, τῶν τις, ὡς εἴκει, δὴ θεῶν αὐτοὺς ἐρίσαι ἀνέπεισε. κρεῖσσον μέντοι ἐρωτηματικὸν εἶναι τὸ τις,
 10 ἵνα μετὰ τὸ τοιοῦτον πύσμα ἢ Μοῦσα λαλήσῃ. δῆλον δὲ ὡς οὐ μόνον γράφεται, τίς τ' ἄρ σφῶε, ἀλλὰ
 καὶ μάλιστα ἐγκλιτικῶς, τίς τ' ἄρ *σφωε, ἦγον αὐτούς. Σκόπει δὲ, εἰ ἐνδοξότερον τοῦ δῖος Ἀχιλλεύς 10
 τὸ ἄναξ ἀνδρῶν, ὃ περ καὶ ὁ ῥήτωρ Νέστωρ γνωματεύσει ὅπου φέρτερον Ἀχιλλέως τὸν Ἀτρείδην ἐρεῖ
 ὡς πλειόνεσιν ἀνάσσοντα. ὅτι δὲ τοὺς δῖους καὶ Διὶ φίλους λέγει, ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστερον καὶ
 ὁ Δίφιλος τὸ κύριον κέκραται, πολλαχοῦ φανήσεται. Ἀτρείδην δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα οὐ πάντες ἱστοροῦ-
 σιν. Ἡσιόδος γὰρ καὶ ἕτεροι Πλεισθένους αὐτὸν γενεαλογοῦσιν. ὡς δὲ τὸ Ἀτρείδης Πινδαρικῶς κατὰ
 διάστασιν Δωρικόν ἐστι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἄνακτας ἐκάλουν τοὺς βασιλεῖς οἱ
 παλαιοὶ διὰ τὸ ἀνακῶς ἦγον ἐπιμελῶς ἔχειν τῶν ὑποτεταγμένων, λέγοντες, ὡς καὶ Πλούταρχος
 (Vita Thesei), ὅτι πρῶτον οἱ Διόσκουροι οὕτως ἐπεκλήθησαν, ὡς τῶν πλεόντων ἐπιμελούμενοι. δῆλον
 οὖν ὅτι θεία τις λέξις τὸ ἄναξ. διὸ καὶ ἐπὶ ὑπεροχῆς κεῖται, οἷον ἐπὶ βασιλέων καὶ ἐπὶ οἰκοδεσποτῶν,
 20 ὡς καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ λέγουσι. δηλοῖ δὲ *καὶ Εὐριπίδης (Hippol. v. 88.) τὴν τῆς λέξεως θεϊότητα 20
 εἰπὼν· ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότης καλεῖν χρεῶν· καὶ ἢ τοῦ Αἴαντος δὲ εἰρωνεία παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ
 (Aiac. v. 667.) τὸ, μαθησόμεθα δ' Ἀτρείδας σέβειν· θεία γὰρ λέξις καὶ τὸ σέβειν. ἢ δὲ χρῆσις τοῦ
 ἀνακῶς καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ. ἐν δὲ τῇ τῶν ἐθνικῶν καταγραφῇ καὶ κύριον ὄνομα φέρεται Ἄναξ, υἱὸς
 Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ἢ Μίλητος Ἀνακτορία ἐκλήθη ποτέ. ὡς περ δὲ τὸ ἄναξ, οὕτω καὶ τὸ
 δῖος, ὅ ἐστιν ἐνδοξος, ἐπὶ ἀνθρώπων ὑπερεχόντων λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ Διός· ἐξ οὗ δῖος καὶ
 κράσει δῖος, ὡς Χίος νῆσος καὶ ἀπ' αὐτῆς Χίος καὶ Χίος ἀνὴρ. φέρουσι δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς οἱ δῖοι
 τὰς ὑπεροχὰς οὕτως· οἷον Ἀχιλλεύς δῖος χάριν ἀνδρείας, Ὀδυσσεὺς χάριν συνέσεως, Ἀλέξανδρος καὶ Κλυ-
 ταιμνήστρα δῖοι διὰ κάλλος, Εὐμαιὸς δι' εὐνοίαν, Θάλασσα καὶ Χάρυβδις διὰ μέγεθος· τὸν δὲ Ἀχιλ-
 λέα καὶ διογενῆ λέγει, ὥστε πολλοὶ δῖοι καὶ δι' εὐγένειαν. *ἐν τοῖτοις δ' ἐστὶν ἰδεῖν καὶ ὡς φιλέλλην 30
 30 ὁ ποιητὴς ὢν θεοῖς ἐπικλᾷ τὴν στάσιν τῶν Ἑλληνικῶν ἀριστέων, Ἀπόλλωνι δηλαδὴ καὶ Διὶ, ὡς οὐκ
 ἂν ἀθεῖ τῶν τοιοῦτων ἠξόντων πρὸς ἀμίλλαν στασιώδη. ἅμα δὲ καὶ μεγαθύνη τὸ πρᾶγμα ὡς οὐ
 μικρὸν ἐσόμενον, εἴ γε θεοκινητῶν ἐστίν. Ὅτι διάστασις ἢ μὲν ἐστὶ φιλοῦντων, ὡς ὅτε ἀλλήλοις συν-
 ταξάμενοι ἄλλην ἄλλος τράπωνται, ἢ δὲ ἐπὶ ἐχθρῶν, ὡς ὅτε τὸν τῆς φιλίας ζυγὸν τινες ἀποφορτισά-
 μενοι καὶ τὸν σύνδεσμον λύσαντες διαστῶσιν. οὕτω δὲ καὶ συμπλοκὴ ἢ μὲν τίς ἐστὶν ἐπὶ φιλίας καὶ
 ἐνώσει, ὃ περ καὶ εἰρήνη λέγεται παρὰ τὸ εἰς ἐν εἴρεσθαι, ἢ δὲ ἐπὶ ἐχθραίνοντων, ὃ περ καὶ ἐρίζειν ἐστὶ.
 καὶ σημείωσαι ὅπως ἐκ τοῦ εἴρειν καὶ τὸ ἐρίζειν καὶ ἢ εἰρήνη λέγεται, ὡς περ καὶ τὸ συμβάλλειν ποτὲ
 μὲν ποιεῖ τὴν ἐπὶ κακῷ συμβολήν, ποτὲ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. ταῦτα εἰδὼς ὁ ποιητὴς φησι διαστήναι τοὺς
 βασιλεῖς ἐρίσαντας, πρὸς διαστολὴν εἰπὼν τοῦτο *τῆς φιλικῆς διαστάσεως· καὶ πάλιν, ὅτι θεὸς αὐτοὺς 40
 40 ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, ἦτοι συνέβαλε, συνέπλεξε πρὸς ἔριν, ἵνα διαστείλῃ τὴν τοιαύτην συμπλοκὴν
 τῆς φιλικῆς. Ἰστέον δὲ ὡς τὸ διαστήτην καὶ ἐπὶ ζυγῶν ἵππων ταραχθέντων ἐν τῇ π' ῥαψωδίᾳ
 (Vers. 470.) κεῖται, καὶ ὅτι περιέργως τινὲς ἐπιβαλόντες Θεοκρίτου στήτην τὴν γυναῖκα εἰπόντος γρά-
 17 φουσιν ἐνταῦθα διὰ στήτην ἐρίσαντο, ἵνα λέγῃ ὁ ποιητὴς, ὡς διὰ γυναῖκα ἦρισαν. ὃ δὲ τούτοις
 προσέχων εἴη ἂν φιλόκαινος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι Ὀμηρος μὲν τὸ συνέηκεν (Vers. 8.) ἀντὶ τοῦ συνέβαλεν
 ἔφη ἐνταῦθα, καὶ σύνεσιν δὲ πού ποταμῶν λέγει τὴν συμβολήν (Odys. κ'. 515.)· οἱ δὲ μετὰ τὸν
 Ὀμηρον ἐπὶ *τρονήσεως καὶ τὸ συνέηκε τιθέασιν καὶ τὴν σύνεσιν, λαβόντες ἐξ Ὀμήρου τὴν ἀφορμὴν, ὅς²²
 22 τὴν λέξιν τοῦ ξυνῆκεν ἐν πολλοῖς καὶ ἐπὶ τοῦ νοεῖν τίθησιν, ὡς τὸ, ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης

(II. β. 182.), και, νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες (Ibid. v. 26.), και, μὲν μεν βουλέων ξύνιον (II. α. 273.). ὁμώνυμον οὖν τὸ ξυνέηκεν. ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον και ἐπὶ τοῦ ἐν ἀνθρώπῳ συνειδότης τίθεται, καθὰ δηλοῖ και τὸ, ἢ ξύνεσις, ὅτι σύννοια δειν' ἐργασμένος (Eurip. Orest. v. 396.). οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι Ἀττικῶν ἴδιον τὸ τὴν συν' πρόθεσιν ξυν' λέγειν, προστιθέναι δὲ πολλάκις και τὸ εἰ τοῖς παρωχημένοις. οὕτω γοῦν τὸ συνῶρων ξυνῶρων φασίν. ἐντεῦθεν και τὸ συνῆκεν ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισε και συνέβαλε ξυνέηκέ φησιν ὁ ποιητής. εὔρηται δὲ και ἢ σὺ συλλαβὴ μεταβάλλουσα τὸ σ εἰς ξ ἐν τῷ ἀναξυρίς, ὃ τὸ
10 παρὰ Ῥωμαίοις βρακίον δηλοῖ. ἀναξυρίς γὰρ τὸ τοιοῦτον ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι κατὰ τοὺς *παλαιούς λέγεται. πολλάκις δὲ και τὸ χ εἰς ξ τρέπεται. διξὰ γοῦν φασὶ και τριξὰ και πενταξά. ἐκ τούτου δὲ ἰδιωτικώτερον και ἢ μοναξία εἴκει λέγεσθαι. Τὸ δὲ μάχεσθαι ἐρμηνεῖα νῦν ἐστὶ τῆς βασιλικῆς ἔριδος, δηλοῦν πολλὴν οὕτως αὐτὴν εἶναι, ὡς και μαχεῖσθαι ἀν' αὐτούς, κατὰ τὸ, ὃ δ' Ἀτρείδην ἐξαναρίζοι 10 (II. α. v. 191.) λείπει δὲ τὸ ὥστε ἐν τῷ μάχεσθαι, ἵνα ἢ, ἔριδι ξυνέηκεν ὥστε μάχεσθαι· ἢ και ἄλλως, λείπει ἄρθρον, ἵνα λέγη, ἔριδι τῇ τοῦ μάχεσθαι· ἢ και ἑτέρως, καθ' ἐρμηνεῖαν, ἔριδι, ἤγουν αὐτόχρημα μάχη. οὐ γὰρ ἀπλῶς διαστήτην τόπῳ μακρῷ ἢ ἐξ ἀγορᾶς λυθείσης ἢ ἀπὸ συμπλοκῆς μαχίμου, ἀλλὰ κατὰ ἔριν μάχιμον. Ὅτι τὸ μὲν προσεχὲς αἴτιον τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιδος ἢ τῆς Βρισηίδος ἐστὶν ἀφαιρέσις· τὸ δὲ πρὸ τούτου αἴτιον ἢ τοῦ βασιλέως διαμάχη· τὸ δὲ ἔτι πορῶτερον ὁ λοιμὸς,
20 ὑπὲρ οὗ λαλήσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἠτίμωται· τὸ δὲ ἐπέκεινα ὁ ἥλιος, *ὄν λοιμωδῶν νοσημάτων φασίν αἴτιον. Σημειῶσαι οὖν ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητής, (Vers. 9.) ὡς ὁ Ἀπόλλων ὁ τῆς Αἰητοῦς και τοῦ Διὸς υἱὸς συνέβαλεν εἰς φιλονεικίαν τοὺς βασιλεῖς, ὁμοιον λέγει ὡς ἐὰν εἶπεν ὅτι ὁ ἥλιος αὐτούς εἰς φιλονεικίαν συνέμιξε. και ἐστὶ πολλὰ τοιαῦτα πορῶ αἴτια παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὧν ἐν και τὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος, ὅς ἐρωτηθεὶς, διὰ τί παρὰ Σκύθαις οὐκ εἰσὶν ἀλληταὶ, εἶπε, διότι οὐδὲ ἄμπελοι. μακρὰν γὰρ και ἐκεῖνος 20 ἀνέβη· τὸ μὲν γὰρ ἐγγὺς ἦν εἶπεν, ὅτι οὐδὲ μέθη παρὰ Σκύθαις ἐστὶν οὐδὲ οἶνος· ὁ δὲ ἀνέδραμεν ἐπὶ τὸ πορῶτερον αἴτιον, τὰς ἀμπέλους. Ἰστέον δὲ ὅτι και τοῦ Ἀπόλλωνος ἤγουν τοῦ ἡλίου πορῶτερω αἴτιόν ἐστὶν ἢ τοῦ Διὸς βουλή ἢ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, ἵνα πλακίῃ ὁ λόγος οὕτως· ἢ τοῦ Διὸς βουλή, κινήσασα τὸν Ἀπόλλωνα, πεποίηκε λοιμόν· οὗ ζητηθέντος, ἀφαιρεθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν Βρισηίδα ἐμήνισε.
30 Αἰητοῦς δὲ υἱὸς ὁ Ἀπόλλων λέγεται, τουτέστι νυκτός· δο*κεῖ γὰρ ἐξ αὐτῆς οἷα μητρός ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι, ὡς και Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις (Vers. 94.) λέγει. και ζητητέον τὴν ἐκεῖνου ἀλληγορίαν, ἔνθα φησὶν ὅτι ἢ νύξ ἐναριζομένη τίκει κατευνάξει τε τὸν ἥλιον. παρείοικε δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους ἐννοία και Αἰσχύλου ἐν Ἀγαμέμνονι (Vers. 273.) τὸ, εὐάγγελος ἠὼς γένοιτο μητρός εὐφρόνης πάρα. ὡς γὰρ ἐκ νυκτός ἥλιος, οὕτω και ἠὼς ἐξ εὐφρόνης. Αἰητὸ δὲ ἢ νύξ διὰ τὴν παρ' Εὐριπίδῃ (Orest. v. 213.) σοφὴν και πότνιαν λήθην. Ὑπνοῦντες γὰρ νυκτός πάντων λανθανόμεθα. δεῖ δὲ εἰδέναι 30 και ὅτι ὁ Ἀπόλλων μέρος τι τῆς εἰμαρμένης λαμβάνεται μυριαχοῦ τῷ ποιητῇ και, ὡς ἂν τις εἶπη, μερικὸς φαίνεται Ζεὺς και οἶον μικρόν τι χρεῶν, τουτέστι μικρά τις εἰμαρμένη. διὸ και Διὸς υἱὸς λέγεται οὐ μόνον ὡς περὶ ἀέρα και οὐρανὸν φερόμενος, ὧν ἕκαστον Ζεὺς λέγεται, ἀλλὰ και ὡς εἰμαρμένη τις,
40 εἵτουν μοιρίδιον, και τὰ μὲν μόνος αὐτός, τὰ δὲ σὺν τῷ Διὶ κατα*πράττεται. Ἥλιος γὰρ ἐστὶν αἰτίαν ἔχων τῶν γινομένων κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν δόξαν, καθὰ και ὁ Ζεὺς. διὸ και ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὴν μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως βουλῇ τε Διὸς και χόλῳ Ἀπόλλωνος πράττεται. Χόλος δὲ Ἀπόλλωνος ὁ λοιμὸς, οὗ περὶ ὁ Ἀπόλλων αἴτιος, ὡς και ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. Περὶ δὲ τοῦ υἱὸς φασὶν οἱ τεχνικοὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ἰ ἐν μόνῳ τῷ ὕ γράφουσιν αὐτό· και ἴσως πρὸς διαστολὴν τοῦ ὕς ὕος ὁ χοῖρος, ἢ κοινὴ διάλεκτος τὸ ἰ συνεξεφώνησε. φύσει γὰρ διὰ μόνου τοῦ ὕ ὠφειλεν εἶναι, εἴτε ἀπὸ τοῦ φύω εἴτε ἀπὸ τοῦ
23 ὕω τὸ βρέχω γίνεται. Ὅτι τὰ προτακτικὰ ἄρθρα στερηθέντα τῶν ὑποτεταγμένων αὐ*τοῖς ὀνομάτων 40 σφοδρότερόν τε ἐκφωνοῦνται κατὰ τοὺς τόνους και εἰς ἀντωνυμίας μεταγόνται, οἷον ἐν τῷ, ὃ γὰρ Ἀπόλλων βασιλῆϊ χολωθεὶς, ἐὰν λείψη τὸ Ἀπόλλων, τὸ ὃ τὸ ἄρθρον ἀντωνυμία γίνεται και ἐξακουστότερον ἐκφωνεῖται, εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ· ὃ γὰρ βασιλεῖ χολωθεὶς, ἀντὶ τοῦ οὔτος. τοιοῦτον και τὸ, ὃ μὲν και ὃ δέ. και αὐτὰ γὰρ ὀξυφωνούμενα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν κεῖνται. τὸ δ' αὐτὸ νοητέον και ἐπὶ τῶν ἄλλων ἄρθρων. οὕτω γὰρ και τοῦ ἀντὶ τοῦ τούτου φασί, και τὸν ἀντὶ τοῦ τούτου και τοῖς ἤγουν τούτους, λειπόντων δηλαδὴ τῶν συντασσομένων τούτοις ὀνομάτων και ἀπὸ κοινοῦ λαμβανομένων διὰ τὸ

γνώριμον. (Vers. 10.) Ὅτι ἡ κοινὴ μὲν διάλεκτος βαρύνει τοὺς ἐνεργητικοὺς πρώτους μέλλοντας, περισπᾶ δὲ μόνους τοὺς τῆς πέμπτης τῶν βαρυτόνων· σπεῖρω γὰρ σπερῶ φησὶ, *κείρω κερῶ, φθείρω 10 φθερῶ, καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως. Δωριεῖς δὲ καὶ ἑτέρους διχα τῆς πέμπτης περισπῶσι μέλλοντας· πεσῶ γὰρ φασὶ καὶ κλασῶ καὶ ἐσῶ· ἐξ ὧν καὶ τὸ πεσεῖται καὶ κλασεῖται καὶ ἐσειται καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Αἰολεῖς δὲ καὶ τοὺς τῆς πέμπτης περισπῶμένους μέλλοντας βαρύνουσι καὶ διὰ τοῦ σ ἐκφέρουσι· σπέρσω γὰρ φασὶ καὶ κέρσω καὶ φθέρσω. οὕτω δὲ καὶ ὄρω ὄρσω τὸ διεγερῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ, νοῦσον ἀνά στρα- τὸν ὤρσε κακὴν. οὕτω δὲ καὶ τοῦ ἐρῶ τὸ φθείρω ὁ μέλλων ἐρσω Αἰολικῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπόερσεν ἐν τοῖς 18 ἐξῆς ἀντὶ (Il. ζ. 348.) τοῦ ἀπέφθειρε. ποιοῦσι δὲ τοῦτο οἱ Αἰολεῖς πρὸς ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μελλόντων, οἱ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ τῷ σ παραληγόμενοι βαρύνονται. Σημείωσαι δὲ ὅτι, ὡς περ κακία λέγεται ἢ ἐναντία 10 τῇ ἀρετῇ καὶ κακὸς ὁ ἐναντίος τῷ ἔχοντι ἀρετὴν, οὕτω καὶ νοῦσον κακὴν ὁ ποιητὴς λέγει τὴν ἐναντίαν τῇ ἀρετῇ τοῦ σώματος, τῇ *ὑγείᾳ, ἢ καὶ ἄλλως, τὴν φευκτὴν, ἐκ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ, ἣν διηλαδῆ 20 ὡς ὀλεθρίαν φεύγομεν. διὸ ὁ ποιητὴς ἐρμηνεύων ἐπάγει· ὀλέκοντο δὲ λαοί. οὕτω καὶ τοῦ, κακῶς ἀφίει, ἐρμητευτικὸν τὸ, κρατερόν ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. ὡς περ δὲ νόσον ἐνταῦθα ἔφη κακὴν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἔριν κακὴν ἐρεῖ καὶ πόλεμον κακόν· ἐξ ὧν ἂν τις χάζοιτο. ταῦτα δ' ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ κακὸς, ὃ σημαίνει τὸν δειλόν, ὃς δηλαδὴ χάζεται τῆς μάχης ἀναχωρῶν καὶ φεύγων εἴτε καὶ ἀναδύμενος. οὗ καὶ αὐτοῦ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ. δύναται δὲ κακὴ νόσος καὶ ἔρις εἶναι καὶ ὡς κακωτική. Τὸ δὲ νοῦσος Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ ν· ὡς γὰρ ὁδὸς οὐδὸς καὶ βότας βούτας παρ' Εὐριπίδῃ καὶ κόρος κοῦρος ὁ νέος καὶ ἐλομένη οὐλομένη καὶ ὄρος οὔρος ὁ περιορισμὸς καὶ γονὸς γουνὸς ὁ γόνιμος τόπος, οὕτω καὶ νόσος νοῦσος κατὰ τοὺς Ἴωνας μηκύνοντας τὸ ὀ τῇ προσλήψει τοῦ ν. οὗ περ ἀνάπαλιν, *οἱ Βοιωτοὶ 30 ποιοῦσι κατὰ τὴν Ἡρακλείδου παράδοσιν, προστιθέντες αὐτοῖ τῷ ν διχρόνω τὸ μικρὸν ὀ, καὶ βραχυνομένου μὲν, φησὶ, βραχύνοντες, μηκνυμένου δὲ μηκύνοντες, τὸ ὕλη οὐλή λέγοντες καὶ τὸ ὕδωρ οὐδωρ. Ὅτι λαοὶ παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ αὐῶ τὸ φωνῶ· ἐξ ὧν λαυὸς καὶ κατὰ κρᾶσιν λαὸς, ἐκπε- σόντος τοῦ ν δι' εὐφωνίαν· πολὺφωνος γὰρ ὁ λαὸς καὶ ἀλαλητοῦ, ὃ ἐστι θορύβου, αἴτιος. καὶ οὕτω μὲν ἡ κοινὴ ἐτυμολογία. ἡ δὲ ἱστορία ἐκ τῶν λάων, ὃ ἐστι λίθων, παράγει τοὺς λαοὺς, λέγουσα ὅτι Κέκροψ πολυανθρωποῦσαν ἰδὼν τὴν Ἀττικὴν συγκαλεῖται τὸν ὄχλον καὶ παρασημαίνεται τὸν ἀριθμὸν λάεσιν ἦτοι λίθοις ἐκάστου ἕνα ῥίψαντος, κἀντεῦθεν ἐκεῖνοι λαοὶ ἐκλήθησαν καὶ ἀπ' ἐκείνων μένει τὸ ὄνομα. ὁ δὲ μῦθος μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν καὶ τὴν ἐκεῖθεν λειπανθρωπίαν κελευ- σθῆναι φησὶ τὸν Δευκαλίωνα θῦσαι μὲν Διὶ Φυξίῳ περὶ που *τὰ κατὰ τὸν Παρνασσὸν μέρη, εἰς ἅερα 40 δὲ λῶας ἤγονν λίθους ἀφίεναι ὑπὲρ κεφαλῆς, τοὺς μὲν αὐτὸν, τοὺς δὲ τὴν γυναῖκα Πύρρῃαν καὶ τὴν 30 θυγατέρα Πανδώραν, ἣν Ἡσίοδος πρώτην γυναῖκα φησὶ· καὶ πάντας τούτους τοὺς λίθους εἰς ἀν- θρώπους μεταπεσεῖν ζωθέντας καὶ διὰ τοῦτο κληθῆναι λαοὺς. τοῦτο δὲ καὶ παρὰ Πινδάρῳ (Ol. 9. v. 68.) κεῖται εἰπόντι· ἕτερε εὐνάς ἐκτίησαντο λίθινον γόνον, λαοὶ δ' ὀνόμασθεν. ὁ δὲ τοιοῦ- τος μῦθος ἀπὸ θαύματος πεπλάσθαι δοκεῖ. θαυμάζοντες γὰρ, ὡς εἰκὸς, οἱ τότε τὴν πάλιν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν πολυανθρωπίαν τοῦτο ἐπλάσαντο, οἰοῦντι λέγοντες ὅτι ὁ κατακλυσμὸς πάντα παρέσυρε *πλὴν εἰ μὴ ἅρα λίθους, ἐξ ὧν ἢ τῶν ἀνθρώπων γέγονε πολυπλήθεια. καὶ συγχωρητέον τῷ μύθῳ, ὡς 24 περ ἀπολιθοῦντι διὰ τῆς Γοργόνης τοὺς ἀνθρώπους, οὕτω καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους ποιοῦντι, ὃς καὶ τοὺς ἐξ ἀρχῆς ἀνθρώπους ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν ἐγέννα καὶ ἐκ γῆς δὲ αὐτοὺς ἀνεβλάστανεν ὡς τοὺς Σπαρτοὺς καὶ ἐκ μυρμῆκων δὲ μετέβαλλεν. ὁ δ' αὐτὸς μῦθος ὁ ἐκ λίθων ἀνθρώπους ποιήσας ληφθῆ- σεται ποτε καὶ εἰς σκῶμμα σκληρῶν ἀνθρώπων, ὡς εἰκέναι τοῖς τοιοῦτοις τὸν μῦθον τοῦτον ἐπαλη- 40 θεύεσθαι. ὅτι δὲ ἡ σκληρότης εἰς λιθωδίαν λαμβάνεται, δηλώσει καὶ ὁ ποιητὴς (Il. ὦ. v. 611.), ὅτε εἶπε· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων, τουτέστι σκληροὺς, ἀτέγκτους, ἀσυμπαθεῖς. (Vers. 11.) Ὅτι τρεῖς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αἰτίας, ἐξηρημέναις ἀλλήλων, τίθησιν, ὡς δηλοῦσι καὶ οἱ αἰτιολογικοὶ σύν- δεσμοι. φησὶ γὰρ ὅτι τοὺς βασιλεῖς *ὁ Ἀπόλλων τῇ ἔριδι ξυνέβαλε. διὰ ποίαν αἰτίαν; ὁ γὰρ βασιλῆϊ 10 χολωθεὶς νόσον ἐπήγειρε τοῖς Ἑλλησι. τίνας ἐνεκεν; οὐνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμησεν ὁ βασιλεὺς. διὰ τί δὲ; ὁ γὰρ ἤλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ἐστὶ τὸ σχῆμα ἐμπερίβολον. τοιοῦτον δὲ τι ποιήσει καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ καὶ ἐν τῷ λόγῳ δὲ τοῦ βασιλέως τῷ περὶ Χρυσήϊδος. Ὅρα δὲ ὅτι οὐ λέγει κατὰ

τούς ὑστερον ἀτιμῶ ἀτιμώσω ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ, ἀλλὰ ἀτιμῶσω κατὰ δευτέραν συζυγίαν, ὡς καὶ ἄλλα-
 γοῦ φανήσεται. Τὸ δὲ οὐνεκα σύνδεσμός ἐστιν αἰτιολογικός. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ οὐ ἔνεκα. διὸ καὶ δασύ-
 νεται, παθὼν ἐκθλιψιν τοῦ μετὰ τὴν καταρχὴν δευτέρου φωνήεντος, ὡς καὶ τὸ ὦ ἐτάν, ὦ τάν· καὶ
 μὴ ἔστι, μὴ ᾽στι, καὶ ἄλλα πολλά. (Vers. 12.) Τὸ δὲ, ὁ γὰρ ἦλθεν, ἐπαναφορὰν ποιῆ μετὰ τοῦ,
 ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς· ποιητικὴν μέντοι καὶ οὐ πεζῶ λόγῳ πρόπονσαν. Θοαὶ δὲ νῆες ἢ ταχεῖαι ἢ, ὡς
 20 περ θοὸν βέλος τὸ ὄξυ, οὕτω θοαὶ καὶ αὐ*ταί, ὡς ὄξειαι τὰ περὶ πρόραν, ἵνα ταχὺ οὕτω πλείειν,
 τέμνουσαι ῥᾶον τὸ ὕδωρ. (Vers. 13.) Ὅτι ἐπὶ αἰχμαλώτων ἐξωνήσεως οἰκτεῖον τὸ λύεσθαι. ὅθεν καὶ
 λύτρα τὰ δῶρα λέγονται τὰ εἰς τοῦτο διδόμενα. τὰ δ' αὐτὰ καὶ ἄποινα, ὡς ἂν τις εἴποι ἄφοινα, δι' ὧν
 τις φόνου λήεται. ὁ μέντοι μὴ ἐξωνησάμενος, ἀλλὰ τρόπον ἄλλον ἐκ τῶν πολεμίων τινὰ ἐξαγαγὼν,
 ῥύεσθαι λέγει, οὐ μὴν λύεσθαι, καὶ τὰ ὑπὲρ τούτου διδόμενα οὐ λύτρα, ἀλλὰ σῶστρα, ποτὲ δὲ καὶ 10
 ζωάγρια. τὸ γὰρ λύεσθαι καὶ τὸ λύτρον κυρίως ἐπὶ ἐξωνήσεως αἰχμαλώτου ἢ ζῶντος ἢ καὶ τεθνεῶτος,
 ὁποῖος ὁ Ἐκτωρ ἐν τῇ ὦ ῥαψωδίᾳ. διὸ καὶ Ὀμηρος ἐπιμένει τῇ λέξει ταύτῃ διὰ τὸ καιρῖον καὶ ὧδε καὶ
 ἐκεῖ. λέγεται δὲ καὶ παθητικῶς καὶ κατ' ἐνέργειαν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποιητοῦ, ποτὲ μὲν λέγοντος, λυσό-
 μενός τε θύγατρα, ποτὲ δὲ, παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, καὶ, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, καὶ, οὐδ' ἀπέλυσε
 30 θύγατρα. Ὅτι συνε*τός ὁ Χρύσης, ὃς ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς ἐλθὼν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ναύσταθμον
 ἄποινά τε φέρων λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ οὐχ' ἀπλῶς ἄποινα, ἀλλὰ καὶ ἀπερείσια ἦτοι λαμπρὰ καὶ,
 ὡς ὁ Ὀμηρος ἐρεῖ, ἀγλαὰ, πρὸς ἅ περ ἀπερείσιεν ἂν τις τὸν λογισμὸν· ἢ καὶ ἄλλως, ἀπερείσια ἦγουν
 κατὰ μετάθεσιν εἰπεῖν ἀπερείσια. (Vers. 14.) καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος αἶρει 19
 στέμμα, ἔτι δὲ καὶ τὸ σκῆπτρον, ἵνα ἢ δοκῆ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων συμπαραεῖναι αὐτῷ ἢ πρέσβυς οὗτος
 ἦκειν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἂν κατὰ τοὺς παλαιούς, εἰ μὲν εἴη φιλοχρήματος ὁ Ἀγαμέμνων, δῶρα 20
 λαβῶν λύσεται τὴν παῖδα· εἰ δὲ φιλόθεος, αἰδέσεται τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος παράσημα. διὸ καὶ ἡ δημο-
 γορία τοῦ Χρύσου λέγει, ὡς ἂν τὰ δῶρα λάβῃ ἀζόμενος τὸν Ἀπόλλωνα, οἷα μηδὲ λογισομένον δῆθεν
 τοῦ Χρύσου δῶρα δοῦναι, ἀλλ' ἐπιγράψοντος τὸ πᾶν τῇ τιμῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. εἰ τοίνυν ὁ βασιλεὺς οὐ
 40 πεισθῆσε*ται, ἀλλὰ καὶ ἀπειλήσεται τῷ γέροντι, καὶ τι καὶ κατὰ τοῦ στέμματος ἐρεῖ καὶ τοῦ σκῆπτρον,
 πιθανῶς ἂν ὁ Ἀπόλλων θυμωθεῖη καὶ ποιήσῃ τὰ μυθεύομενα, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα εἰρήσεται. Ἰστίον
 δὲ ὅτι τε τὸ φέρων ἄποινα ἦτοι λύτρα ἀντὶ τοῦ βαστάζων λέγεται, ὃ τί διαφέρει τοῦ ἄγειν, πολλαχοῦ
 φανήσεται, καὶ ὅτι ἐπὶ βάρους ἀχθεινοῦ κυρίως τὸ φέρειν· διὸ τὸ στέμμα οὐ φέρει ὁ Χρύσης, ἀλλ' ἐν
 χερσὶν ἔχει ὡς ἐλαφρόν· καὶ ὅτι κατ' ἔρωτα τῆς μυθολογουμένης Δάφνης δάφνινον ἦν τὸ στέμμα τὸ τοῦ
 Ἀπόλλωνος, καὶ ὅτι αὐτῷ ἀνάκειται τὸ τῆς δάφνης φυτόν, λεγόμενον οὕτω παρὰ τὸ δᾶ ἐπιτατικὸν καὶ
 25 τὸ *φωνεῖν· τοιοῦτον γὰρ ἐστὶ καιόμενον, καθὰ καὶ ὁ πρῖνος· καὶ ὅτι μαντικῆς αὐτό ἐστι σύμβολον, 30
 καθάπερ ἄλλοις πλατύτερον καὶ σοφώτερον εἴρηται. (Vers. 15.) Τὸ δὲ σκῆπτρον χρυσοῦν ἐνταῦθα
 πλάττει ὁ ποιητὴς τῷ Ἀπόλλωνι, τουτέστι τῷ Ἡλίῳ, διὰ τὸ καὶ εἰς μέταλλον τοῦ χρυσοῦ Ἡλίῳ παρὰ
 τῶν παλαιῶν ἀνατίθεσθαι, ὡς τῇ Σελήνῃ τὸν ἄργυρον καὶ ἐτέρῳ τῶν πλανήτων ἄλλο τι, καθὰ περ
 ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου (Isthm. Od. 5.) φέρεται. σημεῖον δὲ βασιλείας καὶ λόγων καὶ δίκης κατὰ τοὺς
 παλαιούς τὸ σκῆπτρον ἦν. Ἀγαμέμνων τε γὰρ ὁ εὐρυνκρείων ἴσταται σκῆπτρον ἔχων, καὶ Τηλεμάχῳ
 δημογοροῦντι δίδωσι τις σκῆπτρον· ὡσαύτως καὶ Ἀχιλλεὺς δημογορῶν σκῆπτρον ἔχει. ὁ δ' αὐτὸς ἀδικη-
 θεῖς κατ' αὐτοῦ ὕμνουσιν ὡς συμβόλου τῆς δίκης. ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ βακτηρίας εὐτελοῦς τὸ σκῆπτρον
 10 λαμβάνεται, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα φαίνεται. γίνεται *δὲ πλεονασμῶ τοῦ ῥ ἀπὸ τοῦ σκῆπτω τὸ ἐπερείδομαι ὡς
 προῦπάροχτος τοῦ σκῆπτου, ἀφ' οὗ ὁ σκηπτοῦχος. ὅθεν ὁ Πίνδαρος (Ol. 1. v. 19.) σκᾶπτον αὐτὸ
 Ἄωρικῶς καλεῖ. ὅμοιος δὲ πλεονασμὸς τοῦ ῥ γέγονε καὶ ἐν τῷ ἔνοπτρον καὶ λέκτρον καὶ δέρτρον καὶ 40
 βᾶκτρον καὶ ῥόπτρον καὶ ἄροτρον καὶ τέρετρον. Ὅτι δὲ καὶ διαφέρει σκῆπτρον σκίπωνος, δηλοῖ ὁ γεω-
 γράφος, εἰπὼν βασιλεῖς τινὰς σκίπωνα ἔχειν ἀντὶ σκῆπτρου. Ὅτι ἢ ἀνὰ πρόθεσις ἰσοδυναμοῦσα μὲν τῇ
 κατὰ αἰτιατικὴν συντάσσεται παρὰ τῷ ποιητῇ, οἷον· ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, καὶ· νοῦσον ἀνὰ στρατὸν
 ὦρσε κακὴν· καὶ, ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα θεοῖο. ἑαυτῆς δὲ οὐσα καὶ τὴν ἄνω σχέσιν δηλοῦσα ποτὲ
 μὲν δοτικῇ συντάσσεται, ὡς τὸ, ἐτίθει ἄρματα ἀνὰ βωμοῖς, καὶ· ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρι, καὶ ἐν Ὀδυσ-
 σεΐᾳ· ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ. οὕτω δὲ καὶ Πίνδαρος (Ol. 8. v. 67.)· χρυσεῖαις ἀν' ἵπποις. ποτὲ δὲ μετὰ

εἰτιατικῆς, ὡς τὸ, ἀνά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ἐνταῦθα δὲ ἐν τῷ, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *τὴν ἀνὰ 20
 πρόθεσιν οἱ μὲν ἀντὶ τῆς σὺν ἔλαβον, ἵνα λέγῃ ὅτι σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἄνω, ἵνα
 νοῆται τὸ στέμμα ἐξαρτᾶσθαι τοῦ σκήπτρου. τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου τούτου συνίξεις κατα τὸς γραμ-
 ματικούς, τοῦ ὦ φωνήεντος καὶ τῆς παραληγοῦσης τῆς ἀνὰ προθέσεως λαμβανομένης ἀντὶ βραχείας
 μιᾶς, ὡς καὶ προεῖρηται, ἢ καὶ ἄλλως, τοῦ αὐτοῦ ὦ μετὰ τῆς πρὸ αὐτοῦ συλλαβῆς λογιζομένων εἰς μίαν
 βραχείαν κατα συνίξιν. ἢ γὰρ χασμῶδια κοινώσασα τὸ φύσει μακρὸν ὦ ἐταπείνωσεν, ὡς εἰ καὶ βραχὺ
 ὄν ἐλήφθη μετὰ ἑτέρου βραχείου εἰς μίαν βραχείαν συλλαβὴν πρὸς δακτύλου ἀπαρτισμόν. δῆλον δὲ ὡς
 προκέφαλος κατα τὴν προῤῥηθεῖσαν στιχηρὰν μέθοδον εἴτουν μακροκέφαλος ὁ παρῶν στίχος ἐστίν.
 Ἰστέον δὲ ὅτι ὁμώνυμός ἐστι καὶ ἡ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς συνίξεις. οὐ μόνον γὰρ ἡ μετρικὴ, ὅποια
 10 σὺν μυρίαῖς καὶ ἡ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῆς Ἰλιάδος καὶ ἡ ἐνταῦθα κειμένη, ἀλλ' καὶ ἡ κατα κρᾶσιν, 30
 ὡς εἰκὸς δὲ καὶ ἡ κατα συναίρεσιν. Ἡρωδιανὸς οὖν τὴν ἐν τῷ σιδήρεος σιδηροῦς καὶ φοινίκεος
 φοινικοῦς κρᾶσιν συνίξιν λέγει. διὸ καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἡ μὲν μετρικὴ συνίξις κλέπτει διανοη-
 τῶς τὴν κλῆσιν ταύτην ὡς δυνάμει συνιζάνουσα διὰ τὸ ταχὺ καὶ οἶον συναλειπτικὸν καὶ ἐπίτροχον καὶ
 οὕτω στενολόγον τῆς συνεκφωνήσεως. ἡ δὲ κατα κρᾶσιν ἔτι δὲ καὶ συναίρεσιν ἐνεργεία ἐστὶ συνίξις.
 ἤδη γὰρ ἐν αὐτῇ ἐνήργηται διὰ τῆς ὀλιγοσυλλαβίας ἡ συνίξις, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνόδῳ τῆς ὀξείας καὶ
 τῆς βαρείας εἰς παράκλασιν περισπωμένου τόνου. καὶ αὐτὸ γοῦν συνίξιν ὁ αὐτὸς καλεῖ, ἐν οἷς περὶ
 τοῦ ἀχρήϊου καὶ ἀχρεῖος διαλαμβάνων φησὶν ὅτι, ἢ γὰρ ὀξεῖα καὶ βαρεῖα συνίζουσαι περισπωμένην
 ποιοῦσιν. ἐκεῖ δὲ καὶ συναίρεσιν τὴν τοιαύτην συνίξιν ὁ αὐτὸς εἰπεῖν δοκεῖ. Ὅτι ἔοικεν ἡ τῶν Ἑλλή-
 νων ἐν τῇ Τροίᾳ κατάστασις ἐκ δημοκρατίας συγκεῖσθαι καὶ βασιλείας. ὁ περ, οἷα εἰκὸς, *καὶ ὁ Χρῦ- 40
 20 σης εἰδὼς τοὺς τε Ἀχαιοὺς πάντας ἐλίσσετο καὶ τοὺς βασιλεῖς δὲ μάλιστα. ἦν γὰρ τοῦ δήμου μὲν παν-
 τὸς εἰπεῖν, βασιλέως δὲ τὸ ὑστάτην κατ' Εὐριπίδην ἀφεῖναι ὅσα καὶ κυρῶσαι τὸ δοκοῦν, ὡς πολλαχοῦ
 δηλοῖ ὁ ποιητὴς, ὅς ἐνταῦθα μὲν τοῦ δήμου λαλήσαντος τὰ ὑπὲρ Χρύσου φησὶν ὡς οὐχὶ τῷ βασιλεῖ
 ταῦτα ἤρρεσεν· ἐν δὲ τῇ ἡραψῶδιᾳ ποιῶ τὸν αὐτὸν βασιλέα τοῖς τοῦ δήμου ἀρεσκόμενον καὶ λέγοντα,
 ὡς οἱ μὲν, οἱ Ἀχαιοὶ, ταῦτα ὑποκρίνονται, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτω. Ἰστέον δὲ ὅτι τε κοινότερον τοῦ
 λίτω ἐνεστῶτος δι' ἐνὸς τ' γραφομένου τὸ λίσσομαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀναγκαίως διὰ δύο σσ γράφονται, καὶ
 ὅτι τὸ ἐλίσσετο *ἐβιάσαντό τινες δαῦναι, ἵνα ἦ, ὡς ἐστρέφετο εἰς πάντας δυσωπητικῶς. (Vers. 16.) Ὅτι 26
 ἐν τῷ, Ἀτρεΐδα δύω κοσμήτορε λαῶν, δοκεῖ παρέλκειν τὸ δύω· πάντως γὰρ ὁ ἀκούσας, Ἀτρεΐδα κοσμή-
 τορε λαῶν, δύο νοεῖ, εἰ καὶ μὴ ῥητῶς τὸ δύω πρόσκειται. τοιοῦτον καὶ τὸ, δύο δοῦρε, καὶ ἕτερα. καλοῦσι δὲ
 καὶ τοῦτο ἀδολεσχίαν οἱ σοφοί, ὅτε δηλαδὴ τὸ ἀπὸ τινος νοούμενον λέξεως προστεθείη ἐκ περισσοῦ ἐκ-
 20 φωνηθῆναι καὶ αὐτῷ διττολογηθῆναι. τοιοῦτον καὶ τὸ, Πριάμῃδην νόθον υἱόν. καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα, ἐπειδὴ
 τὸ εἰπεῖν Πριάμῃδην τὸν υἱὸν δηλοῖ τοῦ Πριάμου, παρελκόντως κεῖται τὸ, νόθον υἱόν καὶ ἀδολεσχία τις
 εἶναι καὶ αὐτὸ δοκεῖ· λέγει γὰρ Πριάμῃδην υἱὸν νόθον υἱόν. ὅμοιον καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, διὰ μικρὸν
 ἀργυρίδιον. καὶ δίχα γὰρ τοῦ μικρὸν ἀργυρίου σμικρότητα δηλοῖ τὸ ἀργυρίδιον. ἔχουσι δὲ ἀπολογίαν τὰ
 τοιαῦτα, οὐ *μόνον τὸν συνήθη τῇ ποιήσει πλεονασμόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς τοιαύτης προσθήκης 10
 σαφήνειαν. καθόλου γὰρ οὐδὲ μίαν προσθήκην κενῶς ἀπορρίπτει ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται
 σαφέστερον. περὶ δὲ τοῦ τοιοῦτου σχήματος ῥηθήσεται τι καὶ ἐν τῇ ἡραψῶδιᾳ. οὐκ ἄδηλον δὲ οὐδ' ὅτι τὸ
 δύω τινὲς εἰς τὸ κοσμήτορε συνέταξαν, ἵνα ἦ τοὺς δύο βασιλεῖς. Κοσμήτορας δὲ πολλαχοῦ τοὺς ἡγεμόνας
 λέγει, ὡς κοσμοῦντας ἢτοι εὐτακτοῦντας τὸν λαόν. κόσμος γὰρ ἡ τάξις ἐκ τοῦ κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι, ἀφ'
 οὗ καὶ ὁ πάντων περιεκτικὸς κόσμος, ὃν εὐτάκτως ἡ πρόνοια ἔταξεν. ἀγαθὴ δὲ καὶ ἄλλως εἰς ἔπαινον
 40 ἡ λέξις. ἀπ' αὐτῆς γὰρ κόσμιος ἀνὴρ, καὶ πρᾶγμα κατὰ κόσμον πραχθῆναι τὸ εὐκόσμον, οὗ τὸ ἀνάπαλιν
 ἀκόσμον καὶ μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον γινόμενον. Τὸ δὲ δύω δύναται μὲν καὶ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ
 σώζειν τὸ μέτρον, ἢ πλείων δὲ γραφῆ ἐκτείνει αὐτὸ κατὰ ἀνα*λογίαν τῶν εἰς ὦ ληγόντων δυϊκῶν ὀνομάτων. 20
 εἰ δέ τις μέμφεται τοῦτο, μεμφέσθω καὶ τὸ δυοῖν κατ' ὁμοίαν ἀναλογίαν ἐκφωνηθῆναι καὶ τὸ τρεῖς καὶ τὸ
 τριῶν καὶ τὸ τρισίν, ὧν κλίσις μὲν διόλου οὐκ ἔστιν. αὐτὰ δὲ ὅμως πρὸς ὁμοιότητα πτώσεων ὀνομά-
 των ἐκπεφώνηται. μαρτυρεῖ δὲ τῇ τοῦ δύω διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γραφῆ καὶ τὸ κοινῶς γραφόμενον δωδέκα,
 ἐξ οὗ τὸ δώδεκα. (Vers. 17.) Ὅτι ὡς περ θώραξ ὄπλον σκέπον τὸν τοῦ ἡμετέρου σώματος θώρακα,

οὕτω καὶ κνημῖς τὸ σκέπον τὰς κνήμας τῶν στρατιωτῶν. ἀφ' οὗ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ ἀπὸ μέρους οἱ εὐ-
 πλοὶ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθῆσεται πλατύτερον. ἀρετὴ γὰρ στρατιώτου καὶ ἡ τῶν ὀπλῶν διευθέτησις.
 ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ὄρεινῶν τινῶν μερῶν, ὡς περ οἱ κνημοὶ, οὕτω καὶ αἱ κνημίδες λέγονται, ἀλλαχόθι γνω-
 σόμεθα. ἐκτείνει δὲ τὴν λήγουσαν Ἀττικῶς καὶ ἡ κνημῖς καὶ τὸ εὐκνήμις. βαρύνεται δὲ τὸ εὐκνήμις
 30 κανόνι τοιοῦτω· τὰ εἰς ἰς *Θηλυκὰ ὀξύτονα εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει τὸ θηλυκὸν μόνον γένος,
 καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, οἶον· σκελῖς, περισκελῖς. εἰ δὲ μεταληπτικὰ γίνονται καὶ ἀρσενικοῦ
 γένους, μεθίστανται εἰς βαρεῖαν τάσιν, οἶον· ἐλπῖς, δύσελπῖς. τοῦτο γὰρ κοινὸν ἐστὶ τῶ γένει. ταύτη
 τοι καὶ τὸ καταγιγῖς μὲν ὀξύνεται ὡς μονογενές· τὸ δὲ μελάναιγις βαρύνεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ κληῖς
 εὐκλήις, κνημῖς εὐκνήμις. ὁμοίως καὶ ψηφῖς πολυψηφῖς, ὡς τὸ, πολυψηφίδα παρ' ὄρμον φεύγειν.
 καὶ οὕτω μὲν τὸ εὐκνήμις βαρύνεται, μακροκαταληκτεῖ δὲ, καθὰ καὶ ἀλλαγῶν δηλοῦται, καθότι, ὡς 10
 καὶ τῶ Ἡρωδιανῶ δοκεῖ, τὰ μὲν βαρύτερα τῶν εἰς ἰς ληγόντων συστέλλεται, τὰ δὲ ὀξύτονα ἐκτείνεται.
 τοῦ προτέρου, φησὶ, γένους ἐστὶ τὸ Ἀλεξῖς, Πρύτανις. οὕτω δὲ καὶ ὄφῖς, ἔχῖς, Θέτις. τοῦ δὲ δευτέρου,
 ἀκτῖς, δελφῖς, κρηπῖς, ψηφῖς, κνημῖς καὶ τὰ τούτων σύνθετα. καὶ ἡ ἀψῖς δὲ οὕτως ἐκτείνει τὸ κατ'
 40 αὐτὴν *τέλος, ὡς δηλοῖ τό· μὴ πως ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε (Π. ε. 487.). ἀλλαγῶν δὲ ὁ αὐτὸς κανο-
 νίζων πιθανῶς τὸν τόνον τῆς ταχυτήτος καὶ τῆς δηϊότητος λέγει ὅτι τὰ εἰς σ̄ λήγοντα μετὰ μακρᾶς,
 ἤνικα ὀξύνονται, τὴν παραλήγουσαν ἔχει ἐκτενομένην· κνημῖς· ψηφῖς· γλωχῖς· αἰδῶς· ἠῶς. διὸ καὶ
 ἡ ἔως βαρυτονηθεῖσα συνέσταιε τὴν παραλήγουσαν. οὐκ οὐν καὶ ἡ ταχυτής, φησι, καὶ ἡ δηϊότης, εἰ
 27 ὀξύνονται, βραχυπαραληκτεῖν εἶχον ἄν. * (Vers. 18.) Ὅτι ὁ Χρῦσης ἢ κολακεύων τοὺς Ἕλληνας εὐχε-
 ται κατὰ τῶν ὁμοειδῶν Τρώων ἢ καὶ ἐνδιαθέτως, ὡς δι' ἐκείνους ἀποστρεφθεῖς τῆς παιδός. εἰ γὰρ μὴ
 Ἀλέξανδρος ἤρασεν, οὐκ ἂν ἡ παῖς ἡγματούχοιστο. διὸ οὐ μόνον ἐκπορθῆσαι αὐτοὺς εὐχεταί τὴν τοῦ 20
 Πριάμου πόλιν, ἀλλὰ προσεπένχεται καὶ εὐ οἴκαδε ἰκέσθαι αὐτοὺς, οἷα μαντικῶς εἰδῶς ὡς κακὰ ἐν τῶ 21
 νόστῳ πείσονται. σύντομος δὲ τῶ Χρῦση ἢ δημηγορία, μόνων γινομένη τῶν καιριῶν. οὐ γὰρ ἐπέτρεπεν
 αὐτῶ ἢ συστολὴ πλείω δημηγορεῖν, ὅς γε καὶ ἀπειλῆς ἀκούσας ἔδεισε καὶ οὐκ ἔτι οὐδὲν οὐδ' ὄλως ἐλά-
 20 λησε. πόλιν δὲ Πριάμου τὴν Τροίαν λέγει, ἐπεὶ καὶ κατὰ τὴν τρα*γῶδιαν τοῦ κρατοῦντος ἢ πόλις νομί-
 ζεται. Ὅτι δὲ ὁ Πριάμος παρὰ τὸ πρίασθαι λέγεται, ἱστορεῖ καὶ Ἀνκόφρων (Alexandr. v. 335.). ὅτε
 γὰρ ποτε ἡ Τροία ἐάλω ὑφ' Ἡρακλέος, πριαμένη αὐτὸν Ἡσιόνη ἢ ἀδελφὴ καλύπτρας γυναικείας,
 αὐτὴ μὲν ἀπῆλθεν αἰχμάλωτος ὑπὸ Τελαμῶνι οὔσα, τὸν δὲ ἀδελφὸν ἀφῆκε ζώπυρον γένους ἐκεῖ,
 ἔχοντα ἐπ' ὀνόματος τὸ τοῦ πρίασθαι ὄνειδος, ἐξ οὗ καὶ μετωνομάσθη Πρίαμος, Ποδάρκης πρόην
 καλούμενος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς τοῦ Χρῦσου δημηγορίας τὸ, ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, συνίησιν ἔχει
 τοῦ ε̄ καὶ οἱ ἐν τῶ θεοὶ, καὶ λογίζεται πρὸς εἰς μακρὸς ἐκ βραχείας συλλαβῆς καὶ μακρᾶς αἰς μίαν μακρᾶν 30
 πρὸς ἀπαρισμὸν σπονδείου ποδός. οὐ ἀνάπαλιν γίνεται ἐν τῶ, οἷδ', ἀρετῆ· οἶος ἐσσί (Π. ν'. 275.).
 ἐκεῖ γὰρ μακρὰ συλλαβὴ καὶ βραχεῖα τὸ οἰ̄ καὶ τὸ ος̄ ἀντὶ μιᾶς εἰσὶ μακρᾶς. λέγονται δὲ καὶ οὗτοι οἱ
 30 στίχοι προκοίλιοι. τοῦ δὲ δοῖεν πρῶτον πρόσωπον τὸ δοίημεν, οὗ συγκο*πέντος καὶ ἀπελθόντος τοῦ μ̄
 τὸ δοῖεν γίνεται. Ὅτι Ὀλυμπος παρὰ τῶ ποιητῆ ὄρος Μακεδονίας ἢ κατ' Ἡρόδοτον Θετταλίας ὑψη-
 λότατον, Θεῶν οἰκητήριον, κατὰ μῦθον ἄδειαν, θελήσαντος ὡς ἀνθρωποπαθέσιν αὐτοῖς καὶ τόπον
 τινὰ ἐξαιρέτον δοῦναι εἰς ἀνθρωπικωτέραν διαγωγὴν. ὅθεν καὶ Ὀλύμπιοι λέγονται. ἡ δὲ ἀλλη-
 γορία Ὀλυμπον τὸν οὐρανὸν λέγει ὡς οἶον ὀλόλαμπον. καὶ τάχα διὰ τοῦτο ὁ μῦθος οὐκ ἄλλο τι
 ὄρος αὐτοῖς ἔδωκεν, ἀλλὰ τὸν Ὀλυμπον, διὰ τὸ ἔχειν δηλαδὴ συμβιβάζεσθαι εἰς τὸν λαμπρὸν οὐρα-
 νὸν τῆ ἀναπτύξει τοῦ ὀνόματος. εἶκοι δὲ ἐκ τοῦ ὀλόλαμπος συγκοπῆναι μὲν ἢ λᾱ συλλαβῆ, τρα-
 πῆναι δὲ τὸ δεύτερον ὀ εἰς ὕ Αἰολικῶς, ὡς τὸ, ὄνομα ὄνυμα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνυμαίνω καὶ τὸ νωνυ- 40
 μος καὶ τὰ τοιαῦτα. διὸ καὶ ψιλοῦται τὸ Ὀλυμπος· ψιλωτικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι
 40 Ὀλυμποί· ἐν τε γὰρ Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ἐγράφη, καὶ ἐν *Κύπρῳ δὲ
 ὄρος μαστοειδὲς μεταξὺ Κιτίου καὶ Ἀμαθούντος Ὀλυμπος λέγεται. καὶ ἄλλη δὲ τις ἀκρωρεῖα Κύπρου
 ἐκαλεῖτο οὕτως, ἐν ἣ ναὸς Ἀχραίας Ἀφροδίτης, ἄδυτος γυναιξί. καὶ περὶ τὰς ἀκρωρείας δὲ τοῦ Ταύρου
 Ὀλυμπος ὄρος καὶ φρούριον, ἀφ' οὗ κατοπιτεύεται πᾶσα Λυκία καὶ Παμφυλία καὶ Πισιδία κατὰ τὸν
 γεωγράφον· καὶ λόφοι δὲ, φησι, τῆς Ἰδης τέσσαρες τινες Ὀλυμποί ἐκαλοῦντο. ἐστὶ δὲ καὶ Βεβρύκων

ὄρος Ὀλυμπος, οὗ ἔθνικόν οἱ Ὀλυμπηνοί. ἦν δὲ καὶ ἀύλητῆς ὀνομαζόμενος Ὀλυμπος, οὗ μέμνηται ὁ κωμικός. Ὅρα δὲ ὅτι, Ὀμήρου Ὀλύμπια θεῶν δῶματα εἰπόντος, ἐκεῖθεν πως ὀρμηθέντες οἱ ὕστερον *Ὀλύμπια ὠνόμασαν τὸν ἐν Ἡλίδι μέγαν ἀγῶνα, οὐ τῷ Ὀλύμπῳ ἀλλὰ Ὀλυμπίῳ Διὶ παρονομάσαντες 28 αὐτόν. (Vers. 20.) Ὅτι τὸ, παιῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε, ἀζόμενοι Διὸς υἱόν, Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ὧν βιβλίον εἰς τὰ τοῦ Ὀμήρου φέρεται, διδόασιν καὶ ἀπαρεμφάτως γράφεσθαι· παιῖδα δέ μοι λύσαι τε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι, λαμβανομένου, φασίν, ἀπὸ κοινοῦ τοῦ δοῖεν, ἵνα λέγῃ ὅτι, δοῖεν θεοὶ τὴν τε παιῖδα λύσαι καὶ τὰ δῶρα λαβεῖν. τὸ δὲ ἀζόμενοι καθ' ὑπερβατόν φασίν· Ἀτρεΐδαι καὶ Ἀχαιοὶ, ἀζόμενοι Διὸς υἱόν. Ὅτι ἄζω μὲν τὸ ξηραίνω ψιλοῦται παρὰ τὸ ἄστερητικόν καὶ τὸ ζῆν· οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρά· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄζη ἐν Ὀδυσσεΐα (χ'. 184.) ἢ ξηρασία, 10 καὶ Ἀζανία τόπος ἐν Πελοποννήσῳ οὐ πάνυ πολυῦδρος· ἀζεσθαι δὲ τὸ σέβεσθαι δασύνεται ἀπὸ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ. ἰστίον γὰρ ὅτι *τοῖς μὲν τρισὶ ψιλοῖς συμφώνοις ψιλὸν πνεῦμα ἐπετίθετο, τοῖς δὲ 10 τρισὶ δασέσι πνεῦμα δασύ. τοῦ τοίνυν χάζω κατὰ τὸν λόγον τοῦτον δασυνομένου, τὸ δασύ πνεῦμα ἐναπέμεινε τῷ ἄ μετὰ τὴν τοῦ δασέος χ' ἀναχώρησιν. τοιοῦτον δέ τι, φασίν, αἴτιον καὶ τοῦ δασύνεσθαι τοῦ ἑταῖρος τὴν ἄρχουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔθους. ἑταῖρος γὰρ ὁ ἐν ἔθει τυγχάνων ἡμῖν. ἀνεπόδισεν οὖν, φασίν, ἢ τοῦ θ' δασεία μετὰ τὴν εἰς ψιλὸν μεταβολὴν καὶ ἀναβέβηκεν εἰς τὴν ἄρχουσαν. Ὅτι φύσει μὲν ἐκαβόλος ἐστὶν Ἀπόλλων ὡς ἐκάς βάλλων· πρόνοια δὲ μετρικὴ δακτυλικὴ ἔτρεψεν αὐτὸν εἰς ἐκηβόλον. οὕτω δὲ σὺν μυριοῖς ἄλλοις καὶ ἢ ἐλαφοβόλος Ἄρτεμις ἐλαφηβόλος ἐστίν. (Vers. 22.) Ὅτι εὐφημεῖν παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται, οὐκ αὐτόχρημα τὸ ἐπαινεῖν, ἀλλὰ τὸ ἐνθεαστικῶς ἀγαθὰ λέγειν. διὸ ἐνταῦθα εἰπὼν, ἐπευφήμησαν πάντες Ἀχαιοὶ, ἐπάγει, τί ἦν τὸ ἐπευφήμησαν· αἰδεῖσθαι τε ἱερέα καὶ *ἄποινα δέχεσθαι. ἰστίον δὲ ὅτι Εὐριπίδης ἐντεῦθεν λαβὼν ἔφη τὸ, 20 λαοὶ δ' ἐπερόθησαν (Phoeniss. v. 1244.). Ὅρα δὲ τὸ πάντες. πάντως γὰρ τοῖς πᾶσι καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ συνεισάγονται καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεῖς. εἰ τοίνυν οὐ πεισθείη ὁ βασιλεὺς, ὑπὲρ πάντας ἐθέλει φρονεῖν μόνος, ὁ περ ἐπισφαλὲς, εἴ γε εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνὴρ. οἱ δὲ τοιοῦτοι πάντες ἐπαινετέοι μὲν τῆς εὐπειθείας· οὐ γὰρ ἀντιλέγουσι τῷ βασιλεῖ· θρηνητέοι δὲ τῆς ἀθλιότητος, εἴ γε πανωλεθρίαν πείσονται διὰ τὴν τοῦ ἄρχοντος πεισμονήν. εἴτε δὲ αἰρετὸς βασιλεὺς ὁ Ἀγαμέμνων τοῖς Ἀχαιοῖς εἴτε φυσικὸς, οὐ καλὸν ἦν αὐτοὺς ἀντιπίπτειν αὐτῷ. διὸ καὶ οὕτω ποιοῦσι, δεικνύντος τοῦ ποιητοῦ οἴους εἶναι δεῖ τοὺς ἀρχομένους τῷ ἄρχοντι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπιφημίζεσθαι οὐ ταυτόν ἐστι τῷ ἐπευφημεῖν, ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινα μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου. Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ Ἀχαιοὺς δίχα τοῦ κατὰ *τὴν δίφθογγον ἰ προφέρουσιν οἱ Αἰολεῖς κατὰ τοὺς τεχνικούς, 30 οἱ λέγουσιν ὡς διάλεκτοί τινες ἀποβάλλουσι τὸ ἰ τῆς αἰ δίφθογγου, οἷον Ἀθηναῖοι μὲν τὸ κλαίει κλαεὶ λέγουσιν· οὕτω δὲ καὶ καίει καεὶ, αἰεὶ αεὶ, αἰετὸς αετός. Αἰολεῖς δὲ τὸ παλαιὸς καὶ Ἀχαιοὺς καὶ ἑταῖρος 22 πάλαος καὶ Ἀχαιὸς καὶ ἑταρος. Ἰωνεὺς δὲ σὺν Ἀττικοῖς τὸ χρύσειος, ἀργύρειος, χάλκειος καὶ τὰ ὅμοια, χρύσειος φασὶ καὶ ἀργύρειος καὶ χάλκειος. ὡς δὲ οἱ Αἰολεῖς πολλάκις ἐν τοῖς δίφθογγοῖς οὐκ ἀποβάλλουσιν, ἀλλ' ἀρχοῦνται μόνῃ διαστάσει, ὡς ἐν τῷ Ἀτρεΐδης, Αἰγείδης, Ἀργεῖος, ἐξ ὧν τὸ Ἀτρεΐδης, Αἰγείδης, Ἀργεῖος, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. (Vers. 23.) Ὅτι τὰ παρὰ τῷ Χρύσῳ ἀπειρεσία ἄποινα ἀγλαὰ ἱστορεῖ Ὀμηρος, ὃ ἐστὶν αἰγλήεντα ἢ ἀγαλλιᾶν ἔχοντα. (Vers. 24.) Ὅτι οὐ λέγει ὁ ποιητὴς ὡς οὐκ Ἀτρεΐδαις ἦνδανεν ὁ τοῦ Χρύσου λόγος, ἀλλὰ τῷ Ἀτρεΐδῃ, τῷ Ἀγαμέμνονι δηλαδή. αὐτὸς γὰρ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς εἰκὸς, προεῖχεν οἷα πρεσβύτερος. *ὡς γὰρ καὶ Ἡρόδοτός φησι, νομιζόμενα ἦγον 40 νομιζόμενον ἐστὶ παρὰ πάντων ἀνθρώπων τὸν πρεσβύτερον ἄρχειν. τὸ δὲ ἦνδανε, περὶ οὗ δηλοῦται τι 40 καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδυσσεΐαν, δασύνεται, ὡς δηλοῖ καὶ ἐν τῷ τραγωδίᾳ τὸ ἀφανδάνοντα. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἦδω κατὰ παραγωγὴν ἠδάνω καὶ τροπῇ τοῦ ἦ εἰς ἄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν' ἀνδάνω. τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον γίνεται καὶ ἐκ τοῦ λήθω τὸ λανθάνω καὶ μήθω μανθάνω καὶ λήχω λαγχάνω καὶ δῆκω δαγκάνω, ἐξ οὗ Ἡρακλείδης συγκεκόφθαι φησὶ τὸ δάκνω κατὰ τινος, οἱ ἔθος φασίν Αἰολικόν. ἐστὶ δὲ καὶ Ἀττικὸν βαρύτερα ῥήματα συγκόπτειν, οἷον ἀγείρω ἄγρω· ἀγρόμενος πᾶς δῆμος (Π. ὑ. v. 166.)· ἐγείρω *ἔγρω· ἔγρευτο δὲ Ζεὺς (Π. ὁ. v. 4.)· ὄφειλω ἔφλω· ἵνα εἴη οὕτω καὶ δαγκάνω δάκνω. αὐτὸς μὲν οἱ 29 ἐκ τοῦ δῆκω πεποησθαι φησὶ τοῦτο δυοὶ διαλέκτοις, Δωρίδι καὶ Ἰάδι. οἱ τε γὰρ Δωριεῖς προστιθέασιν,

φησὶ, τὸ ν̄, οἱ τε Ἴωνες βραχύνουσι τὸ ἦ διὰ τοῦ ᾱ, ὡς καὶ ἡ μεσαμβρία δημοῖ καὶ ἡ πάρη ἤγουν ἡ πήρη καὶ τὸ λελακνῖα καὶ μεμακνῖα. καὶ τοιοῦτον μὲν τοῦτο. εἰ δὲ τὰ προρῶρηθέντα ἐξ ὑποτακτικῶν κατὰ τινας γίνονται τοῦ ἄδω, λάθω, μάθω, λάχω, δάκω· εἴη ἂν αὐτοῖς ὅμοια καὶ τὸ φύγω φυγγάνω, τύχω τυγγάνω, θίγω θιγγάνω, ἐρύγω ἐρυγγάνω, πάθω πανθάνω. Ὅτι δύο εἶδη τοῦ ὑπερβατοῦ σχήματος. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ἐννοίας διακοπὴ οἷον· ὁ Ἀγαμέμνων, βασιλεὺς δὲ ἦν Ἑλλήνων, ἐραστὴς γέγονε Χρυσήϊδος. τὸ δὲ ἕτερον, ὃ οὐδὲ κυρίως ὑπερβατόν ἐστιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς που τεχνολογηθήσεται, ἐν 10 διακοπῇ λέξεως θεωρεῖται, *οἷον· λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς, ἤγουν λέων καταφαγῶν ταῦρον, καὶ· διὰ τάφρον ἔβησαν, ἤγουν διέβησαν τὴν τάφρον, καὶ ἐνταῦθα (Vers. 25.) τὸ, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, ἤγουν ἐπέτελλε λόγον κρατερόν. ἐπιτέλλειν δὲ φησὶ τὸ προστάσσειν καὶ ἐντέλλεσθαι, ὃ περ καὶ παθητικῶς λέγεται ἐν τῷ, μή μοι ταῦτ' ἐπιτέλλεο. ἐξ αὐτοῦ δὲ προσθήσει τοῦ σ̄ παρ' Αἰσχύλῳ ἐπιστολῇ 10 ἢ ἐντολῇ. Ὅτι δὲ τὸ ἐπιτέλλειν καὶ τὸ ἐπιτέλλεσθαι καὶ ἐπὶ ἀστέρων λέγεται καὶ ἐπιτολῇ ἢ τούτων πρὸ τοῦ ἡλίου ἀνατολῇ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Κρατερόν δὲ μῦθον τὸν μετὰ ἀπειλῆς λέγει λόγον. ἀλλαχοῦ δὲ τὸν αὐτὸν ἀπηνέα τε φησὶ κρατερόν τε. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ Κρατερόν ἱστοροῦσι κύριον ὄνομα. Ἀρρίανος δὲ ἐπὶ νικητοῦ τὴν λέξιν τίθησιν, οἷον· ὁ δεῖνα κρατερός τοῦ δεῖνος γέγονεν. Ἰστίον δὲ ὡς δοκεῖ ταυτὸν εἶναι κρατερός εἰπεῖν καθ' Ὅμηρον καὶ αὐτὸν πάλιν κραταιός· 20 ὅθεν καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσεΐα (μ'. 124.) μν*θική Κράταιϊς. γίνεται δὲ ὁ μὲν κρατερός παρὰ τὸ κράτος, καθὰ ὁ καρτερός ἐκ τοῦ κάρτος. ὁ δὲ κραταιός ἢ παρὰ τὸ κράτα, ὃ δημοῖ τὴν κεφαλὴν, κραταός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ κραταιός, ὃ ἐν ἑαυτῷ κεφαλαίων τὸ πᾶν· ἢ παρὰ τὸ κρατύς, οἷον· κρατύς Ἀργειφόντης (Iliad. π'. v. 181.)· οὗ γενική κρατέος, καὶ παράγωγον ὁ κρατειός, καὶ, ὡς εἶθε αἶθε, οὕτω κρατειός κραταιός. Σημειῶσαι δὲ ὅτι μῦθον αἰεὶ ὁ ποιητὴς ἀπλῶς τὸν λόγον φησὶ· τὸ 20 δὲ ἐπὶ ψευδοῦς λόγου τεθῆναι αὐτὸν τῶν ὑστέρων ἐστὶ. παραμένει δὲ καὶ μέχρι νῦν ἡ Ὀμηρικὴ χρῆσις ἐν τε ταῖς παραμυθίαις καὶ τοῖς παραμυθητικοῖς λόγοις. ὁ μέντοι λόγος ἦν ὅτε τὴν τῆς παρ' ἡμῖν ψευδομυθίας τάξιν εἶχεν, ὡς ὅτε τὸν Αἰσώπον λογοποιὸν ἀκούομεν ἀντὶ τοῦ μυθογράφου. παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον ὁ μὲν μῦθος εἰς ψευδολογίαν ἐρῶνται, ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῆς ὁσημέραι ἀνθρωπίνης ὁμιλίας 30 τίθεται. οὕτω καὶ τὸ εὐφημεῖν ἄλλως νῦν ἢ *περ ἐπὶ Ὀμήρου λέγεται· καὶ ἄλλα δὲ μυρία τῆς ἀρχαίας ἐνήλλακται χρήσεως. παντουργὸς γὰρ πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Aiac. v. 447.)· νῦν δὲ θεία ἐστὶν ἡ λέξις. καὶ ἡ συμφορὰ δὲ, μέση οὖσα λέξις καὶ τιθεμένη ποτὲ καὶ ἐπὶ συμφέροντος, νῦν κακὸν μόνον δημοῖ. ὁ τύραννος, τὸ βασιλικόν ποτε ὄνομα, βλασφημεῖται νῦν. ἐλέγετο ἐξαίσιον καὶ ἐκδικον τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ δικαίου· νῦν δὲ ἀγαθολογοῦνται. χυδαῖοι οἱ πεπληθυσμένοι· νῦν δὲ οἱ οὐδαμινοί. πολλοστός οὐχ', ὡς πάλαι, ὁ πολὺς καὶ ἐνδοξος, ἀλλὰ ὁ τὸ μηδέν. ὠμὸς οὐχ' ὁ στερότος 30 καὶ ἀνένδοτος, ἀλλ' ἐπὶ φαυλότητος νῦν. ὁ ἀνόσιος νῦν μὲν οἶδαμεν τί λέγει· πάλαι δὲ ποτε ἐδήλου τὸν ἄταφον. οὕτω καὶ καθωσιωμένος ἀρχῆθεν μὲν ὁ ὄσιος· νῦν δὲ ὑστερον ἄλλως φασίν. Ἰστίον δὲ ὡς τὸ, ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ ἠνδανε θυμῷ, ἤγουν ἀντιπτωτικῶς, τῇ τοῦ Ἀτρεΐδου ψυχῇ, καὶ τὸ, κρα- 40 τερόν δ' ἐπὶ μῦθον *ἔτελλε, διὰ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ τοῦ ἐμφαινομένου ἐν τῷ, θυμὸς καὶ μῦθος, ψευδοπαρήχησιν ποιοῦσι, ποῖα σημειωθήσεται ἐν τοῖς ἐξῆς. (Vers. 29.) Ὅτι ὁ περὶ τινος μέλλοντος λέγων ἢ γράφων ποτὲ μὲν καιρὸν τινα τίθησι, μεθ' ὃν ἐλπίς ἐστὶν τελεσθῆναι τὸ πρᾶγμα, ποτὲ δὲ τοιοῦτον μέλλοντα καιρὸν ὑποτίθεται, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ὅλως ἐστὶν τὸ πρᾶγμα. ὃ καὶ ἐστὶν εἰπεῖν ὑπό- 50 σχεσιν ἀπαρνητικὴν ἢ κατάθεσιν ἀτελεσφόρητον, οἷον· ὁ μὲν εἰπὼν, ὅτι οὐ παύσομαι ὀχλῶν, ἕως ἂν ἀνύσω τὸ σπουδαζόμενον, καιρὸν ἔθετό τινα ἐν τῷ μέλλοντι, καθ' ὃν παύσεται τοῦ ὀχλεῖν· ὁ δὲ εἰπὼν, 30 οὐκ ἂν ἀποκριθεῖν σοι, ἄχρις ἂν ἐκτεμεῖς μου *τὴν γλῶσσαν, τοιοῦτον καιρὸν ὑπέθετο μέλλοντος, 40 οὐκ ἐλθόντος οὐδ' οὕτως ἐστὶν τὸ πρᾶγμα. πῶς γὰρ ἂν ὁ τὴν γλῶσσαν ἐκτμηθεὶς ἔχοι λαλεῖν; ὁ τοίνυν οὕτω καιροσκοπῶν οὐδέποτε τὸ πρᾶγμα ἐπιτελέσαι βούλεται. πολλὰ τοιαῦτα σχήματα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἐξῆς. πρὸ δὲ ἐκείνων ἐνταῦθα τοιοῦτον ἐστὶ· λέγει τῷ Χρῦση ὁ βασιλεὺς ὅτι οὐ λύσω τὴν Χρυσήϊδα πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπισην ἐν Ἑλλάδι, τουτέστιν, οὐδέποτε λύσω αὐτήν. εἰ γὰρ μὴ νῦν, ὅτε 23 καὶ νεάζει καὶ τῆς πατρίδος ἐστὶν ἐγγὺς, ὅτε περιῶν ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐξαιτεῖται, ὅτε δῶρα δίδοται, πολλῷ πλέον οὐ λύσει αὐτήν ὅτε μηδὲν τούτων γίνεται. καιρὸν οὖν ὑποτιθεῖς ὁ βασιλεὺς, ἐν ᾧ ἐστὶ

τὸ ὑπεσχημένον, ἀνάενυσιν τελείαν ποιεῖται τῆς πράξεως. ὄρα δὲ, οἷος ἔσται ὁ βασιλεὺς, ἐὰν μετὰ μικρὸν
 ἐξ ἀνάγκης ψεύσῃται, *καὶ οὔτε δῶρα λαβὼν, ἀλλὰ καὶ ἑκατόμβην προσεπιθῆεις τὴν παιδίσκην ἀπο- 10
 πέμψῃ τῷ πατρί. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. ἐν δὲ τῷ, καὶ γῆρας ἔπεισι, δοκεῖ ἐκ περισσοῦ κείσθαι καὶ
 πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον ὁ καὶ σύνδεσμος. Τὸ δὲ ἔπεισιν ἀντὶ μέλλοντός ἐστι τοῦ ἐπιλεύσει. πολλαχοῦ
 γὰρ οἱ παλαιοὶ χρόνους ἀντὶ χρόνων λαμβάνουσι. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητὴς αἰτιατικῇ συντάσσει τὸ
 ἔπεισι, λαβὼν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ καταλήπεται. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον δοτικῇ συντάσσουσιν, οἷον· ἔπεισι
 μοι ποιεῖν τάδε. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, τοῖς μύρμηξι πονεῖν ἐπήει. (Vers. 30.) Ὅτι Ἄργος ἐνταῦθα,
 ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς πολλαχοῦ, τὴν Πελοπόννησον λέγει εἰπὼν· ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἄργεϊ. οὐ γὰρ τὸ
 ἰδίως οὕτω λεγόμενον Ἄργος ἢ πόλις οἶκος ἦν Ἀγαμέμνονος, ἀλλ' αὐτὸ μὲν ὑπὸ τὸν Διομήδην ἦν· ὁ δὲ
 10 Ἀγαμέμνων τῶν Μυκηναίων ἦν βασιλεὺς. ὅτι δὲ ἀπὸ τινος Ἄργου τὸ Ἄργος λέγεται καὶ εἴ τι ἄλλο εἰς
 τοῦτο *ῥηθῆναι δεῖ, κατ' ἐπιτομὴν ζητητέον εἰς τὰ τοῦ περιηγητοῦ. Ὅρα δὲ ὡς ἐν ἐνὶ τόπῳ τὴν ἐν 20
 πρόθεσιν καὶ κοινῶς προήγαγε καὶ ποιητικῶς. τοιοῦτον γὰρ ἢ ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἢ τις ἐπέκτασις ὑπερ-
 τεθεῖσα ποιεῖ ἐκ δισυλλάβου τῆς ἐνὶ προθέσεως τὴν ἐν πρόθεσιν, οἷον· ἐν Αἶδαο δόμοισιν
 (Il. ψ'. v. 19.). (Vers. 31.) Ὅτι ἢ τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν Χρῦσην δημηγορία μῖγμα ἔχει λυπηρῶν τε
 καὶ ἠδέων· λυπηρὸν μὲν τὸ μὴ λαβεῖν τὴν θυγατέρα καὶ τὸ μετὰ ἀπειλῆς ἀποπεμφθῆναι, ἠδὲ δὲ πως
 ἢ περὶ τῆς παιδὸς ἀγαθῆ ὑπόσχεσις. οὐ γὰρ σιτοποιὸν αὐτὴν ἔξεν' φησὶν ὁ βασιλεὺς οὐδὲ ὑδροφόρον,
 ἀλλὰ ἰστὸν ἐποιομένην. ὃ δὴ καὶ Ἑλένη ἐν Τροίᾳ ποιεῖ καὶ Πηνελόπη ἐν Ἰθάκῃ, καὶ Καλυψὼ δὲ καὶ
 Κίρκη. Ἐτι δὲ φησι· καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσαν. ὃ περ ταυτὸν εἶναι δοκεῖ τῷ, λέχος πορσαίνουσαν
 ἢ πορσύνουσαν, ὃ ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ (V. 411.) κεῖται. τοῦτο δὲ εἴρηται μὲν σεμνῶς· ἔχει δὲ πως
 20 μέσως κατὰ τὴν ἐν*νοίαν, ἵνα ὁ μὲν γέρον ἔχη νοεῖν ἀντὶ τοῦ μετέχουσαν καὶ κοινωνοῦσάν μοι κοίτης, 30
 ὁ δὲ λοιπὸς ἀκροατὴς ἀντὶ τοῦ ἀντῶσαν τῷ ἐμῷ λέχει τρόπον θαλαμηπόλου σχολαζούσης παρὰ κοιτῶνα.
 ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμηρος μὲν οὕτω σεμνῶς ἔφρασε φειδοῖ τοῦ τε βασιλέως καὶ τῶν ἀκροατῶν· Θεόκριτος
 δὲ μιμησάμενος ἐν τῷ, αὐτῇ μοι στορέσει καλὰ δέμνια (Id. VI. v. 33.), σαφέστερον μὲν εἶπε, καθεῖλε
 δὲ τὴν ἠρωϊκὴν ἔμφασιν καὶ σεμνότητα. τοιοῦτον δὲ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑλένῃ (V. 59.) τὸ λέχος
 ὑποστρώσαι. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ ἀντιώσαν αἰτιατικῇ συντάξεν· ἐν μέντοι τῷ, ἀντιῶν
 ταύρων καὶ αἰγῶν ἑκατόμβης (Odys. α'. v. 25.), γενικῇ τὸ ἀντιῶν συντάσσεται, διότι καὶ ἄλλο ἐκεῖνο
 τὸ ἀντιῶν. τοῦτο μὲν γὰρ ἐπὶ ἀπλῶς ἐγγύτητος, ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ γενεστικῆς ἀπολαύσεως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι
 ἐνταῦθα μὲν τὸ ὀ τὸ μικρὸν ἐπλεόνασεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ὀρόωντες. ἀλλαχοῦ δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἄ εὔρηται,
 ὡς ἐν τῷ ἀντι*άν. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ ὀράαν καὶ τοῖς ὁμοίοις. καὶ ὅτι τὸ ἀντιῶν φύσει μὲν δευτέρας 40
 30 συζυγίας ἐστίν· ἀντιῶν γὰρ ἀντιῶ· πλεονασμῷ δὲ τοῦ ὀ μικροῦ βαρυντονεῖται. καὶ ὅτι τὸ μικρὸν ὀ
 πλεονάζει ἐνταῦθα διὰ τὴν πρὸ αὐτοῦ βραχεῖαν παράληξιν εἰς δακτύλου ἀναγκαῖον ἀπαρτισμόν. τὸ
 δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρόω· καὶ ἐπεὶ γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ὁμοία γέγονεν ἢ παρένθεσις καὶ ἐπὶ τοῦ
 πυρὶ λαμπετόωντι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ φυσιῶωντες. τὸ δ' ὁμοῖον καὶ ἐπὶ τοῦ ὀκρίῶωντο ἀντὶ τοῦ ἐτρα-
 χύνοντο. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τηλεθῶωντες, μητιῶωντες, κελευτιῶωντες, γοῶωντες, βοῶωντες καὶ
 τῶν ὁμοίων. εἰ δὲ γε τοῦ πλεονάζον*τος μακρὰ πρόκειται συλλαβὴ, οὐκ ἔτι τὸ μικρὸν ὀ, ἀλλὰ τὸ μέγα 31
 ἐκεῖ παρεντίθεται, ἵνα ἐξ ἀνάγκης σπονδεῖος ποὺς ἀποτελεσθῇ, οἷον ἠβῶντες, ἠβῶωντες. οὕτω δὲ καὶ
 τὸ ἰδρῶωντες καὶ τὸ ὀρμῶω, μαιμῶω, αὐδῶω καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, ἢ γουν τὰ περὶ
 τοῦ ὀω βαρύντονα ὑπὲρ δύο συλλαβάς. περὶ δὲ τοῦ γνῶω, ζῶω, πλῶω, ῥῶω ἕτερος λόγος, ὡς καὶ περὶ
 τοῦ μνῶω καὶ χῶω. Τὸ δὲ, ἰστὸν ἐποιομένην, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ὑφαίνουσαν. ἐστῶσαι γὰρ καὶ
 40 ἐπιπορευόμεναι ὑφαινον αἰ ποιοῦμεναι τὴν ἰστοουργίαν διὰ τὴν τῶν ὑφαινομένων, ὡς εἰκὸς, πλατύτητα.
 πρώτη δὲ τις Αἰγυπτία γυνὴ καθεζομένη ὑφαιναν, ἀφ' ἧς καὶ Αἰγύπτιοι Ἀθηνᾶς ἄγαλμα καθημένης
 ἰδρῶσαντο. καὶ ἄλλως δὲ, ἰστὸν ἐποιομένην ἀντὶ τοῦ ἐπιστατοῦσαν ταῖς ὑφαινούσαις καὶ περιῶουσαν
 καὶ ἐπι*σκεπτομένην αὐτάς τε καὶ ὅσα ἔργα χρήσιμα ταῖς ἰστοουργούσαις. γυναικεῖον δὲ τὸ ἰστοουργεῖν 10
 παρ' Ὀμήρῳ, καὶ οὐκ ἂν παρ' αὐτῷ ὑφάνῃ ἀνὴρ, εἰ μὴ ἄρα βουλάς· εἰ καὶ τοῖς ὑστερον μοχθηρῶς
 παρατολμᾶται κατὰ τι Αἰγύπτιον ἔθος, ὃ καὶ Σοφοκλῆς παρεσημήνατο ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῶ
 (V. 350.). τοῦ δὲ ἀντιῶν ἀρχὴ ἐστίν ἢ ἀντὶ μόνῃ πρόθεσις, ἀφ' ἧς καὶ ὄνομα ὁ ἀντίος, καὶ τὸ ἐξ

αὐτοῦ ἐναντίον. Σημείωσαι δὲ ὡς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ σφοδρᾶς ἐννοίας ἐπιεικῶς ὁ βασιλεὺς μεθώδευ-
 16 σεν· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, μὴ σε οὐδὲ ὁ θεὸς ὠφελήσῃ, *καὶ, μὴ σε βλάβῃ δεινῶς, ἄλλα εἶπεν, ὡς
 28 δηλοῖ ἡ ποιητικὴ φραστικὴ. * (Vers. 32.) "Ὅτι ὁ μὴ ἀνεχόμενος ἀκούειν τινὸς λαλοῦντος, ἃ κινήσῃ 24
 ἂν τινα εἰς θυμὸν, καλῶς ἂν εἶπῃ τὸ, ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρεθίζε. πρὸς δὲ γέροντα ὑποπτήξαντα ἐπὶ ἀπει-
 λαῖς καὶ πεισθέντα εὐ ἔχει ῥηθῆναι τὸ, ἔδδεις δ' ὁ γέρον καὶ ἐπειθετο μύθῳ. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ὀμη-
 ρος οὐ μάτην ἐνταῦθα προσέθηκε τὸ γέρον, ἀλλ' ἢ φιλοσοφῶν ἐτοιμοὺς φρεσικῶς εἰς δέος τοὺς γέρον-
 τας εἶναι· τὸ γὰρ θαρρῆν αὐτοὺς ἐπιλέλοιπεν· ἢ καὶ οἰκτιζόμενος τὸν Χρῦσον ὡς παθόντα οὐκ ἄξια
 τῆς πολιᾶς καὶ οὐ δεόντως ἀπ' ἐλπίδος γενόμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τοῦ ἔδδεις, ὃ ἐστὶν ἐδειλίασε,
 προτότυπων τὸ δαῖον καὶ πλεονασμῶ τοῦ δ' δαῖον· καὶ ὅτι τὸ ἴθι λείπεται προθέσεως· δηλοῖ γὰρ τὸ
 ἀπιθι. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ εἰς μάχην συμπλέκω, γίνεται ἀποβολῇ τοῦ ἰ ἔρω· ἐξ οὗ ἐρέθω, ὡς 10
 φλέγω φλεγέθω, νέμω νεμέθω· ἀφ' οὗ τὸ ἐρεθίζω. τοῦ δὲ ἐρέθω ἢ χρῆσις ἐν τοῖς ἐξῆς, οἷον· ὅτ' ἂν με
 ἐρέθῃ, ἢ γουν ἐρεθίζῃ, καὶ, μὴ μ' ἐρεθε ὄνειδείοις ἐπέεσσιν (Il. γ'. ν. 414.). Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, τεσσά-
 ρων τούτων ὄντων, τοῦ σῶος ὁ ὑγιῆς, τοῦ σῶς κατὰ συναίρεσιν, τοῦ σῶος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ Ὀμηρικῶς,
 40 καὶ τοῦ σῶος διὰ παραλήγοντος τοῦ *ῶ μεγάλου, χρῆσις ἐνταῦθα κεῖται τοῦ σῶος ἐν τῷ· σαώτερος
 ὡς κε νέηαι, ἢ γουν ὅπως ἀνακρωτηρίαστος ἀπονοστήσις, ὃ μεγάλην ἀπειλήν ἔχει κατὰ τοῦ γέροντος
 Χρῦσου, εἰ καὶ εὐφῆμως ἐσχημάτισται. παραλαλεῖ γὰρ ὡς ἀκρωτηριασθήσεται, εἰ μὴ ταχὺ μνή-
 σεται νόστου, ὃς ἐκ τοῦ νέω παράγεται, οὗ ὑποτακτικὸν παθητικὸν Ἰωνικὸν ἐνικὸν, ἐξ ἐνδείας
 τοῦ τ, τὸ νέηαι, ἢ γουν ἀπέλθῃς. (Vers. 34.) "Ὅτι φλοῖσβος κατὰ ὀνοματοποιίαν ἦχος ὕδατος
 θαλασσίου ἐν τῇ ἐκκυμάνσει γινόμενος πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς παλινοστοῦντος. διὸ καὶ πολὺφλοισ-
 32 βος λέγεται θάλασσα. ἔστι δέοτε καὶ ἀπλῶς ἐπὶ θορύβου κεῖται, οἷον ἐπὶ πολε*μικοῦ, ὡς ἐν τοῖς 20
 μετὰ ταῦτα φανήσεται. καὶ ἔστι μὲν καὶ ῥῆμα ὀνοματοπεποιημένον τὸ φλύω, οἷον· ἀνά δ' ἔφλυε καλὰ
 ῥέεθρα (Il. φ'. ν. 361.). Οὐκ ἐκ τούτου δὲ γίνεται ὁ φλοῖσβος, ἀλλ' ἴσως μάλιστα ἐκ τοῦ φλέω. διὸ καὶ
 ἔχει τὸ ὁ ἀντιπαρακείμενον. ἢ δὲ ὀνοματοποιία τρόπος ἐστὶ ποιητικὸς καὶ αὐτὴ μιμουμένη τοὺς τῶν
 σωμάτων ἦχους, καὶ γέμει ταύτης ἢ ποιήσις, ὡς πολλαχῶς δειχθήσεται. ἐπενοήθη δὲ παρὰ τῶν
 παλαιῶν ἐπὶ πραγμάτων, ἃ οὐκ ὀνοματοθέτησαν οἱ πρὸ αὐτῶν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ αὐτὸ ῥηθήσεται.
 (Vers. 35.) "Ὅτι τὰ εἰς θεὸν ἐπιρῥήματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, φωνήεντος μὲν ἐπιφερομένου, ἐφείλοντο
 χάριν εὐφωνίας τὸ ν, οἷον· ἀπάνευθεν ἔρχεται. εἰ δὲ σύμφωνον ἐπεφέρετο, δίχα τοῦ ν ἐξεφωνοῦντο,
 10 οἷον· ἀπάνευθε κίων. περιττὴ δὲ ἢ πρόθεσις ἐν τῷ ἀπάνευθε. μυρία δὲ τοιαῦτα φανεῖται *καὶ ἐν
 τοῖς ἐξῆς. ἐκ δὲ τοῦ κίων ἐξέδραμεν ὄνομα ὁ κίων, ἀναγκαιῶς αὐτὸς βαρυτονηθεῖς. "Ὅτι τὸ γεραῖος
 ἢ φύσει ἔχει τὸ ε, ὡς ἀπὸ τοῦ γέρας· γεραροὶ γὰρ καὶ τίμιοι οἱ γέροντες· ἢ ἀπὸ τοῦ γηραῖος συνέσταλ- 30
 ται, ὡς που καὶ ὁ μὴν σύνδεσμος μὲν λέγεται κατὰ συστολήν καὶ τὸ ξηρόν ξερὸν ἐν Ὀδυσσεΐα. τὸ μὲν-
 τοι μὴν καὶ διὰ τοῦ ἄ λέγεται μάν, καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ φρήν γίνεσθαι καὶ τὸ φρεσὶ κοινῶς καὶ τὸ
 φρασὶ Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ· οὕτω δὲ καὶ τὸ μὴν καὶ μὲν καὶ μάν τριφορεῖται. καὶ ὁ Πρίαπος δέ·
 οὐ γὰρ μόνον διὰ τοῦ ἄ προφέρεται ἀλλὰ καὶ Πρίεπος καὶ Πρήπος λέγεται. (Vers. 36.) "Ὅτι παρὰ τῷ
 ποιητῇ ἐπαμφοτερίζει ἢ ἄρχουσα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐν μὲν τῷ, Ἀπόλλωνι ἄνακτι, καὶ πρὸ τούτων ἐν
 τῷ, ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ἐκτείνεται Ἀττικῶς, καίτοι τῆς ἐν τῇ παραληγοῦσῃ τῶν προ-
 20 θέσεων ἀναλογίας συστέλλεσθαι ἀπαιτούσης αὐτό. ἐν δὲ τῷ, ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ *ἐν ἄλλοις
 μυρίοις τόποις συστέλλεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ Κρονίων διαφορεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα, εἰ
 καὶ οἱ νῦν στρυφνοὶ λογιστὰι τῶν στιχουργούντων μονόχρονα τὰ τοιαῦτα εἶναι θέλουσιν. Ἀπόλλων δὲ
 παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐκ εὐφῆμως μὲν, ὅμως δὲ φοβερώτερον ὁ ἥλιος, εἰς ὃν ἀναφέρεται τὰ λοιμώδη 40
 νοσήματα. ὡς περ γὰρ Ποσειδῶν πῆ μὲν σεισίχθων τὸ φοβερὸν, πῆ δὲ ἀσφάλιος τὸ εὐφῆμον, οὕτω καὶ
 ἥλιος πῆ μὲν ἀπόλλων, πῆ δὲ ἀλεξικακος. εὐκράτως μὲν γὰρ ἔχουσαι διὰ τοῦ ἡλίου αἱ ὥραι ὑγείας εἰσὶν
 αἰτίαι, δυσκράτως δὲ διακείμεναι ἀπόλλουσιν. οὕτω δὲ καὶ φωσφόρος ὢν ὁ αὐτὸς ἥλιος ὅμως νυκτὶ
 ἐοικέναι μετ' ὀλίγα λεχθήσεται διὰ τὴν νοσερὰν ἢ νοτίαν τοῦ ἀέρος κατάστασιν. ὅτι δὲ τινες ἐπελέγοντο
 τὰ φοβερά ἐπίθετα, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ταῖς ἱστορίαις βασιλεῖς, ὁ Πολιορκητῆς καὶ ὁ Κερωνός· καὶ
 30 ὁ Ἄρης δὲ ἀπὸ τοῦ βλάπτειν ὀνομασθῆναι δοκεῖ, ἐπεὶ καὶ *βροτολοιγὸς ὁ αὐτός· μινὲς μέντοι ἐκ τοῦ

ἀπολύειν παράγουσι τὸ Ἀπόλλων, ἵνα ἢ μᾶλλον εὐφημότερον ἀπολύων τοὺς ἐν κατοχῇ κακώσεων. διὸ Μιλήσιοι κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ Δῆλιοι Οὐλίον τιμῶσιν Ἀπόλλωνα ἦγον ὑγιαστικόν· οὐλεῖν γὰρ τὸ ὑγιαίνειν· ὡς καὶ Ἀρτεμῖς, φησὶν, ἀπὸ τοῦ ἀρτεμίας ποιεῖν, ὃ ἐστὶν ὑγιεῖς. οὐκ ἔστι δὲ ὁ Ἀπόλλων μετοχικόν· ἐκλίνετο γὰρ ἂν Ἀπόλλοντος ὡς λέοντος· ἀλλὰ μάλιστα ῥηματικόν ὡς τὸ ἀγάλλωνος καὶ

25 εἴ τι τοιοῦτον. φυλάσσει δὲ τὸ ὦ ἐν τῇ γενικῇ ὡς καὶ πάντα τὰ εἰς λων ὀνόματα λήγοντα. Ὅτι δὲ ἐν τῷ ἄναξ ἄνακτος ἄνακτι ἐκ πλεονασμοῦ κεῖται τὸ τ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, Ἡρακλείδης δηλοῖ, εἰπὼν ὅτι Κύπριοι καὶ Ἀττικοὶ παρεντιθέασι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ, τὴν πόλιν πτόλιν λέγοντες καὶ τὸν πόλεμον πτόλεμον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ἄνακτος καὶ νυκτὸς καὶ ἐν τῷ ἀνύω ἀνύτω, ὅθεν ὁ Ἄνυτος κύριον, καὶ ἐν τῷ ἀρύω ἀρύτω, ὅθεν ἡ ἀρύταινα, πλεονασμῷ δὲ τοῦ σ καὶ ὁ ἀρύστιχος. (Vers. 37.) 40

10 Ὅτι τὸ ἐμοῦ καὶ σοῦ καὶ οὐ πενταχῶς κεῖνται. τὰ μὲν γὰρ πρωτότυπα ἐμοῦ σοῦ οὐ· ἢ δὲ διάλυσις ποιεῖ αὐτὰ ἐμίο σείο ἔο. ταῦτα δὲ συναίρεσις μὲν ποιητικὴ συναλείφει εἰς τὸ ἐμεῦ σεῦ εὔ· ἐπένθεσις δὲ τοῦ ι μετὰγει εἰς τὸ ἐμείο σεῖο εἶο· παραγωγή δὲ μετασύρει αὐτὰ εἰς τὸ ἐμέθεν σέθεν ἔθεν. καὶ εἰσὶ τούτων πάντων αἱ χρήσεις παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ ἐμεῦ ἀποβαλὼν τὴν ἄρχουσαν ἐγκλίνεται, ἦγον τὸν οἰκειὸν τόνον ἀναπέμπει τῇ ὀπισθεν συλλαβῇ, οἶον· κλυθί μιν, ἀργυρότοξε, τουτέστι λαμπρότοξε. οὐ γὰρ ἔστι πλάσαι τόξον ὅλον ἀργύρεον. εἰ δὲ καὶ ἀνάκει*ται, ὡς περ τῷ ἡλίῳ ὁ χρυσὸς, οὕτω τῇ σελήνῃ ὁ ἀργυ-33 ρος, ὅμως οἰκειοῦται ὁ Ἀπόλλων ἡλῖος καὶ τὸ τῆς σελήνης, ἐπεὶ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκείνη ἔχει τὸ φῶς. δῆλον δ' ὅτι καὶ χρυσότοξος ὁ αὐτός. διὸ καὶ Σοφοκλῆς (OT. 204.) ἀγκύλα χρυσόστροφα τὰ τοῦ Φοίβου τόξα λέγει τὸ δὲ κλυθι μεταπέπλασται ἀπὸ τοῦ κλυε, ὡς καὶ ἐξῆς εἰρήσεται, καθὰ καὶ τὸ ἀνωχθι ἐκ τοῦ ἀνωγε. θέμα γὰρ εἶναι τοῦ κλυθι τὸ κλυμι οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. καὶ τὸ ἴθι δὲ ἀπὸ τοῦ ἱε μετεπλάσθη

20 ἀορίστου δευτέρου, οὐ ἐνεστώως εἶω τὸ πορεύομαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, καθάπερ ἀργυρότοξος ὁ κατὰ λαμπρότητα τοιοῦτος, οὕτω καὶ βίος ἀργύρεος μετ' ὀλίγα ὁ λαμπρός. (Vers. 38.) Ὅτι ἀμφιβαίνειν παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἐπιπολὺ τὸ σκοπεῖν καὶ περιέπειν, ὡς ὅτε λέων ἀμφιβαίνειν τοῖς σκύμοις λέγεται ἢ κύων τοῖς σκυλακίοις. οὕτω δὲ καὶ ἐν μάχῃ *νεκρῶ τις ἀμφιβαίνει ὑπερμαχῶν ἐκείνου. καὶ Ἀπόλλων 10 οὐν ἀμφιβεβηκέναι λέγεται τὴν Χρῦσην πόλιν καὶ τὴν Κίλλαν, οἷα σκέπων καὶ βαινῶν ἀμφὶ αὐτάς. τάχα γὰρ ἄστυλον διέμεινε τὸ τε Κιλλαῖον ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ ἐν τῇ Χρῦση. διὸ καὶ περιουσιαζόμενος δῶρα εἶχε διδόναι ὁ Χρῦσης εἰς λύτρα τῆς θυγατρὸς· καὶ οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπερείσια καὶ οἷα μὴ πρὸς αὐτοῦ τοῦ γέροντος φέρεσθαι, ἀλλὰ παρ' ἐτέρων βαστάζεσθαι, ὡς εἰκός· εἰ καὶ Ὅμηρος αὐτὸ σιωπᾶ, καθὰ καὶ τὸ κατ' εἶδος τῶν δώρων, εἰωθῶς οὕτω ποιεῖν μυριαχοῦ, ἐνθα χρὴ καὶ σιωπᾶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα λέγεσθαι. εἰ δὲ ἐν ταῖς λιταῖς καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἐκτορα δώρων πολλῶν μνησθεῖς

30 ἐξέθετο ἐκεῖ καὶ τὸ πλῆθος καὶ τοὺς φέροντας, ἀλλ' ἐκεῖ πάνυ ἀναγκαῖον ἦν οὕτω ποιῆσαι τὸν Ὅμηρον. διὸ ἐξεγράφατο καὶ αὐτά. δῆλον δὲ ὅτι ὡς ἐπιπολὺ περιεποιοῦντο τὰ ἱερά ἐν ταῖς ἀλώσεσι τῶν πόλεων. *ὅθεν καὶ Ὀδυσσεὺς τῷ Μάρωνι ὡς Ἀπόλλωνος ἱερεῖ τὰ προσόντα ἐχαρίσατο. καὶ τῆς Τενέδου δὲ ἴσως 20 διὰ τοῦτο ἴφι ἀνάσσειν φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα, οὐ διότι οὐχ' εἶλον αὐτὴν οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ὅτι, ὡς εἰκός, διὰ τὸν Ἀπόλλωνα φιλανθρωπότερον τοῖς ἐκεῖ προσηρέχθησαν. ἔστι δὲ ἡ μὲν Τένεδος νῆσος Αἰολικῆ, ποτὲ μὲν Λεύκοφρος καλουμένη διὰ τὸ λευκὰς ἔχειν ὄφρυς ἦγον ἐξοχὰς παρὰ τοὺς αἰγιαλοὺς· διὰ δὲ τὸν Τρωϊκὸν Τένην, οὐπερ ἔδος ἦτοι κατοικητήριον γέγονε, μετακληθεῖσα Τένεδος· ὅν τινα Τένην διαβολὴ μὲν μητριᾶς Φιλονόμης ἢ Πολυβοίας συγκατέρριψε διὰ τοῦ πατρὸς Κύκνου εἰς θάλασσαν, τῇ ἀδελφῇ Λευκοθέᾳ ἐγκλείσασα λάρνακι· ἢ δὲ Δίκη περισωσαμένη τῆς νήσου βασιλέα κατέστησεν. ἦν δὲ ἡ τῆς μητριᾶς διαβολὴ πρὸς τὸν Κύκνον ἐρωτικῆ, ὅποια καὶ ἡ τῆς Ἰπποδαμείας πρὸς Πέλοπα καὶ

40 ἢ τῆς Ἀντείας πρὸς τὸν Προῖτον, ὅτι δηλαδὴ ὁ Τένης ἐβιάζετο αὐτὴν, καίτοι *αὐτὴ οὕτως εἰς τὸν 30 Τένην ἐποίησεν. εἴρηται δὲ τι πλέον περὶ τῆς νήσου ταύτης καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. Ἡ δὲ Κίλλα πολίχνη μὲν ἦν Τρωϊκὸν, κείμενον περὶ πού τὴν Ἀτραμυττηνὴν χώραν. ἠφάνισται δέ. τὸ δὲ ὄνομα ἔσχεν ἀπὸ τινος ἡμιοχοῦντος τῷ Πέλοπι, ὃς Κίλλας μὲν ἐκαλεῖτο· αὐτόθι δὲ τεθνεὼς καὶ ταφεῖς ἐτιμήθη πρὸς τοῦ Πέλοπος κτίσματι πόλεως, ἢ τις δι' ἐκείνον Κίλλα ἐκλήθη. καὶ ἀπ' αὐτοῦ Κιλλαῖος Ἀπόλλων αὐτόθι καὶ ποταμός. ἔοικε δὲ ὁ Κίλλας διὰ τοῦ ντ κλίνεσθαι ὡς τὸ Πάλλας Πάλλαντος. διὸ καὶ οἱ κατὰ τὴν Κίλλαν ταύτην Κίλλαντες ἐκαλοῦντο. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται ὅτι ἡ Κίλλα εἶχεν

ἱερὸν, ὃ διέστηκε θαλάσσης πλέθρα τέσσαρα, πρόσχωμα ποιούντος μεταξύ αὐτοῦ καὶ Χρύσης ποτα-
 μου, ᾧ ὄνομα Κίλλαιος· καὶ ὅτι δοκεῖ Πέλοπος εἶναι ἠνίοχος ὁ Κίλλας καὶ αὐτὸς ποιῆσαι τὸ ῥηθὲν
 40 ἱερὸν, πρὸς ὃ καὶ μνήμα Κίλλου· ἀφ' οὗ καὶ Κίλικες, φησὶν, οἱ τὸ Θήβης *πεδῖον οἰκοῦντες. οὐ γὰρ
 Θηβαίους αὐτοὺς Ὅμηρος, ἀλλὰ Κίλικας φησὶν, ἑτερονύμως δηλαδή, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐθνικῶν ὀνο-
 μάτων δειχθήσεται γινόμενον. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ἄλλην τινὰ πον Κίλλαν εἶναι κατὰ τὴν Ἰουδαίαν,
 ἧς οἱ πολῖται Κιλλῆται καὶ Κιλλανοὶ ἐλέγοντο. πολλὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων τὸ Κίλλας Κίλλος γράφου-
 σιν ὡς Ὑλλος. συντομώτατον δὲ τοῦ γεωγράφου ἐκεῖνο· Κίλλου μνήμα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Κιλλαίου Ἀπόλ-
 λωνος χῶμα μέγα. ἠνίοχος δὲ ἦν Πέλοπος ἠγησάμενος τῶν τόπων· ἀφ' οὗ ἴσως, φησὶ, καὶ ἡ ἐκεῖ Κιλι-
 34 κία ἢ ἀνάπαλιν. ἀλλαγῶ δὲ γράφει ὅτι ἐν τῇ Ἀτραμυτινῇ χῶρα καὶ ἡ Χρύση καὶ ἡ Κίλλα. ἦν δὲ *καὶ
 τις τόπος ἄλλος Κίλλα πλησίον Θήβης, ἐν ᾧ Κιλλαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ὅπου ποταμὸς ἐξ Ἰδης φέρε- 10
 ται ὁ Κίλλος. ἦν δέ, φησὶ, καὶ ἐν Λέσβῳ Κίλλαιον καὶ περὶ πον τὰ Γάργαρα Κίλλαιον ὄρος. ἡ δὲ
 Χρύση πόλις μὲν ἦν καὶ αὐτὴ ὁμοίως Ἀτραμυτινῇ, πλησίον Θήβης τῆς μετὰ ταῦτα ῥηθησομένης. οὐκ
 ἔστι δὲ ἄρτι οὐδ' αὐτῇ, πάλαι ἀφανισθεῖσα, ὡς ἡ ἱστορία φησὶν. ὅτι δὲ κοινῶς μὲν Χρῦσα, Ἰωνικῶς
 δὲ Χρύση· καὶ ὅτι πολλαὶ Χρῦσαι λέγονται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ. ἐγγύς τε γὰρ Ἀθήνων πόλιν Χρύσην 26
 ἱστοροῦσι καὶ περὶ Σκύρον καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ οὐ μακρὰν Ἀβύδου. ἐλέγετο δέ, φασὶ, Χρύση καὶ ἀκρω-
 τήριον περὶ τὴν Ἡφαιστίαν τῆς Ἀθήνων, βλέπον πρὸς Τένεδον. ὅτι δὲ ἡ Ὀμηρικὴ Χρύση τῶν ἀνωτέρω
 10 ῥηθέντων Κιλικῶν ἦν, ἐν τοῖς ἐξῆς μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. παραλία δὲ ἦν, ὡς δηλοῖ καὶ τό· *Χρῦσα
 πολίχμιον ἦν ἐπὶ θαλάσση, ἔχον λιμένα. (Vers. 39.) Ὅτι Σμινθεὺς Ἀπόλλωνος ἐπίθετον. καὶ οἱ μὲν
 φασὶν ἀπὸ Σμίνθης πόλεως περὶ Τροίαν, ὡς καὶ ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιτέμνων φησὶν· ἧς περ ὁ πολίτης καὶ
 Σμινθαῖος λέγεται καὶ Σμινθεὺς, ὡς εἶναι οὕτω Σμινθέα τὸν ἐν τῇ πόλει Σμίνθη τιμώμενον. οἱ δὲ 20
 ἀπὸ τῶν σμίνθων, ὃ δηλοῖ τοὺς μῦθας, αὐτὸν οὕτω καλεῖσθαι φασὶ. δοκεῖ γὰρ ποτε ἀναιρέτης γενέ-
 σθαι σμίνθων βλαπτόντων τοὺς ἐκεῖ, ὡς διὰ τοῦτο ναὸν τε αὐτοῦ ἰδρυθῆναι καὶ αὐτὸν Σμινθέα κλη-
 θῆναι διὰ τοὺς ἀποσοβηθέντας μῦθας, οὓς οἱ ἐγχώριοι σμίνθους ἐκάλουν. φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία ὅτι ἐν
 τῇ Χρύση Σμινθέως ἐστὶν ἱερὸν καὶ μῦς ὑπόκειται τῷ ποδὶ τοῦ ξοάνου, Σκόπα ἔργον τοῦ Παρίου, τὸ
 σύμβολον τὸ τὴν ἐτυμότητα σῶζον τοῦ ὀνόματος, ἦγουν ἐν ᾧ κεῖται ἡ τοῦ Σμινθέως ἐτυμολογία. ἡ δὲ
 τοῦτο λέγουσα ἱστορία καὶ τοξενθῆναι ὑπ' Ἀπόλλωνος τοὺς μῦθας λέγει καὶ τὸ λήϊον ἐκτίθεται τὸ ὑπ'
 20 ἐκείνων *βλαπτόμενον, λέγουσα ὅτι Κρίνιδος ἦν τινός, ὃς ἱεράτο Ἀπόλλωνι. πρὸς ὃν Κρίνιδα ἔχει πῶς
 οἰκείως ὁ Χρύσης. ἐκεῖνός τε γὰρ εὖ ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ Φοίβου ἐφ' οἷς μῦθες τὰ ἐκείνου σινόμενοι λήϊα
 κατετοξεύθησαν. διὸ καὶ Σμινθέως, ταυτὸν δ' εἰπεῖν μυοκτόνου, Ἀπόλλωνος ἰδρύσατο ἱερὸν. καὶ
 οὗτος ὁ Χρύσης, εἰ καὶ μὴ ἐφ' ὁμοίων, ἀλλ' ὅμως ἄλλως, ὡς ἐθέλει, προκαλεῖται τὸν Ἀπόλλω εἰς 30
 ἄμνηναν, ὃ καὶ ὁ συνιερεὺς Κρίνις πεποίηκεν. ὅτι δὲ καὶ μικρῶν τινῶν ἕνεκεν μεγάλας ἠθέλον χάριτας
 ὄφλειν οἱ παλαιοὶ τοῖς ἐκδικηταῖς καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐκείνοισι παρωνόμαζον, δηλοῦσιν αἱ ἱστορίαι. οἱ γὰρ
 περὶ Τραχίνα Οἰταῖοι Κορνοπίωνα λέγονται τιμᾶν Ἡρακλέα χάριν ἀκρίδων ἀπαλλαγῆς ἦτοι παρνόπων,
 οὓς ἐκεῖνοι κόρνοπας λέγουσιν. Ἐρυθραῖοι δὲ Ἡρακλῆν Ἰποκτόνον σεβάζονται ὡς φθείροντα τοὺς
 ἀμπελοφάγους ἵπας. Ῥόδιοι δὲ Ἀπόλλωνα Ἐρυθρίβιον, τὴν ἐρυσίβην ἐρυθρίβην καλοῦντες. οὕτως
 30 οὖν ἀπὸ *μικρῶν ἢ κλησῖς καὶ τῷ Σμινθεῖ Ἀπόλλωνι· ἀπὸ σμίνθων γὰρ, οἱ περ μῦθες εἰσίν. οὕτω δὲ
 ἄξιός λόγου τοῖς παλαιοῖς ἐδόκει ὁ περὶ τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος μῦθος, ὥστε καὶ λόγοι Σμινθιακοὶ
 ἐγράφοντο καὶ μέθοδος ἦν εἰς τούτους ῥητορικῆ. οἱ δὲ τινες ἄλλην ἱστορίαν ἐκτίθενται περὶ τοῦ Σμιν-
 θεως, λέγοντες ὅτι Τεῦχροι, Κρητες ἄνδρες, εἰς ἀποικίαν στελλόμενοι χρῶνται Ἀπόλλωνι. ὁ δὲ ἀπο-
 φοιβάξει ἐκεῖσε καταμενεῖν αὐτοὺς καὶ στησαι τὴν εἰς ἀποικίαν ὁδοιορίαν ἔνθα γηγενεῖς αὐτοῖς ἀντι- 40
 πέσωσι. στέλλονται οὖν καὶ διαπεραιωσάμενοι προσβαίνουσι τοῖς Τρωϊκοῖς τόποις. καὶ οἱ μὲν ἐναγωνίως
 εἶχον, γηγενεῖς τινὰς καταδοκοῦντες ἄνδρας καὶ μεγάλην ἐκεῖθεν ἀντίταξιν. ὡς δὲ ὕπνος εἶχεν αὐτοὺς,
 ἐξέρπουσι γῆθεν μῦθες, οὓς αὐτοὶ σμίνθους ἐκάλουν κατὰ γλῶσσαν ἐγχώριον, καὶ κατατρώξαντες τοὺς
 τῶν ὄπλων ἀναφορεῖς, ἦτοι τε λαμῶνας καὶ πᾶν δέ, εἴ τι αὐτοῖς ἦν ἐκ ζῶων ἀποδαρέντων, εἰς ἀρη-
 40 *στίαν ὄπλων αὐτοὺς περιέστησαν. ὡς οὖν ἀφυπνίσθησαν καὶ οὔτε ὄπλοις εἶχον χρᾶσθαι καὶ πολλὰ δὲ
 τῶν σκευῶν αὐτοῖς ἀπηχρεῖωτο, μέγα τε διεννοοῦντο κακὸν παθεῖν καὶ τοὺς μῦθας εἰς πολεμίους ἐνεγρά-

φροντο, κἀντεῦθεν τὸν χρησμὸν ὀψέ ποτε συνεβάλοντο καὶ τοῦτο νοεῖν ἐκείνον σοφίζονται. καὶ αὐτόθι τε μένουσι καὶ πόλιν τοῖς σμίνθοις παρώνυμον κτίζουσι καὶ Σμινθέα τιμῶσιν Ἀπόλλωνα ἤγουν, ὡς ἂν εἴποι τις, διὰ σμίνθων χρήσαντα· ὃν καὶ ιδρύουσι μυθὸς ἐπιβεβηκότα, ὡσανεὶ πατάξαντα τὸ θηρίον, καθὰ προεκτέθειται. καὶ αὕτη μὲν ἱστορία Τρωϊκὴ περὶ ὀπλοφάγων μυθῶν. Πρόδοτος δὲ καὶ Αἴγυπτιακὴν ἐκτίθειται ταύτην (lib. II. 141.)· ὅτι Ἀραβίων καὶ Ἀσσυρίων ἀφικομένων εἰς Αἴγυπτον, 35 ἐπιχυθέντες μῦες ἀρουραῖοι κατέφαγον μὲν τοὺς φαριτρεῶνας καὶ τὰ τόξα, πρὸς δὲ γε τῶν ἀσπίδων τὰ ὄχνα, ὥστε τῇ ὑστεραίᾳ φευγόντων αὐτῶν γυμνῶν ὀπλῶν πεσεῖν πολλούς. καὶ ἔστηκεν ὁ τῆς Αἴγυπτου τότε βασιλεὺς ἔχων ἐπὶ τῆς χειρὸς μῦν. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι Ἴδη, τὸ Τρωϊκὸν ὄρος, ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ παρωνόμασται ὑπὸ τῶν ἐκ Κρήτης ἀφιγμένων Τένκρων, οἷς ἐπέθεντο οἱ ἀρουραῖοι μῦες. Ἡρακλέων δ' ὁ Ποντικὸς πληθύοντάς φησὶ τοὺς παρὰ τὸ ἱερὸν μῦας νομισθῆναι ἱεροῦς, καὶ τὸ ξόανον οὕτω κατασκευασθῆναι, βεβηκὸς ἐπὶ τῷ μυτί. διάφοροι δὲ, φησι, τόποι, ἐν οἷς τὸ τοῦ Σμινθέως ὄνομα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔοικεν ὁ Σμινθεὺς καὶ Σμίνθιος λέγεσθαι, ὡς δῆλον ἐκ τῶν Σμινθιακῶν λόγων. ὡς γὰρ ἐκ *τοῦ Σάμιος καὶ Ρόδιος τὰ Σαμιακὰ καὶ τὰ Ροδιακὰ, οὕτω φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Σμίνθιος 10 εἶναι τὰ Σμινθιακὰ. Τοῖς δὲ ῥηθεῖσι προσεπιθετέον καὶ ὅτι δεινὸν τι τὸ τῶν μυθῶν ἔθνος ἐπισφρησάν κατα θεομηρίαν καὶ δυσάπλλακτον, εἰ μὴ θεόθεν ἀπαχθῆι. καὶ ἂ μὲν βραχὺς οὗτος χρόνος καὶ διέθετο τὴν τῶν Μακεδόνων, ὄκνος καὶ εἰπεῖν. πρεσβύτερος δὲ τις χρόνος ἔδειξε νέφος μυθῶν περὶ που τὸν Μαρωνεῖτην ὄρειον ζυγὸν, ἀνερειφθὲν εἰς ἀέρα καὶ τοίχοις οἰκημάτων βία προσαραχθὲν καὶ οὕτως ἐξολωλός. οὐ μόνον δὲ κάτωθεν ἀναλαμβάνομενοι, ἀλλὰ καὶ ἄνωθεν ἰστόρηται μῦες καταβρεχόμενοι. ὡς δὲ καὶ ἰχθύσιν ὕσεν ὁ θεὸς πολλαχοῦ, Ἀθήναιος ἱστορεῖ. Φανίας γοῦν ἐν Χερρόνησῳ φησὶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὕσαι τὸν θεὸν ἰχθύσας. οὕτω δὲ φησι καὶ βατράχους περὶ Παιονίαν καὶ Δαρδανίαν, ὧν καὶ τοσοῦτον ἦν πληθός, ὡς τὰς οἰκίας καὶ τὰς ὁδοὺς πληρῶσαι. ὡς δὲ κτείνοντες καὶ *συγκλείοντες τὰς οἰκίας οὐδὲν 20 ἦννον, ἀλλὰ καὶ τὰ σκευὴ ἐπληροῦντο καὶ μετὰ τῶν ἐδεσμάτων ἦσαν οἱ βάτραχοι συνεπόμενοι καὶ οὐδὲ τοῖς ὕδασι ἦν χρῆσθαι οὐδὲ τοὺς πόδας ἐπὶ γῆν θεῖναι, οἷα συσσεσωρευμένων αὐτῶν· ὠχλοῦντο δὲ καὶ ὑπὸ τῆς τῶν τετελευτηκότων ὁσμῆς· ἐφυγόν, φησι, τὴν χώραν. τί ἂν οὖν θαυμάσῃ τις, εἰ περὶ ἢ θῆρες ἐξερημοῦσι τόπους πλεονάσαντες ἢ στοιχειακός τις ὄλεθρος, οἷος καὶ ὁ διὰ ποταμῶν, εἴ γε καὶ ζῶα φανλότατα δεινὰ ποιοῦσι κατὰ τόπων οἰκουμένων; λέγεται γοῦν ὡς καὶ τῇ Ἀνάφῃ νήσῳ Ἀστυπάλαιέως τινὸς δύο πέρδικας ἐπαφέντος οὕτως εὐφόρησε περδίκων ὁ τόπος, ὡς κινδυνεῦσαι ἀναστάτους γενέσθαι τοὺς νησιώτας. Ἀστυπάλαια δὲ, φησιν, αὐτῆς Ἀναφαιῶν τινὸς δύο λαγωὺς αὐτῇ ἐμβαλόντος οὕτω κυριακῶς ἔσχεν ὑπὸ πληθὺς λαγῶν, ὡς τοὺς Ἀστυπάλαιεῖς περὶ αὐτῶν μαντεύσασθαι καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν κύννας τρέφειν καὶ κυνη*γούς· ἀλῶναί τε φησιν ἐν ἐνιαυτῷ πλείους τῶν ἑξακισχιλίων. τούτοις 30 δὲ ὅμοια παθεῖν καὶ τοὺς περὶ Κάρπαθον οἶδε παροιμία ἢ λέγουσα, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγῶν· περὶ ἧς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιγητοῦ κεῖται. εἰ δὲ καὶ ἀκρίδες ἢ ὄφεις ἢ λαγιδεῖς τόπους τινὰς ἠρήμωσαν, ἔστιν ἐξ ἱστοριῶν ἀναλέγεσθαι. Ὅτι ἐν οἷς Ὅμηρος ποιεῖ τὸν Χρῦσῃ ἀναμυμήσκοντα, ὡς τὸν τε ναὸν ἠρεπέ ποτε τῷ Ἀπόλλωνι καὶ πίονα μηρία ταύρων καὶ αἰγῶν ἔκχε· καὶ αὐτὸν μὲν ἀντὶ τούτων ζητοῦντα χάριν, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ὑπακούοντα καὶ χαρίζομενον καὶ τιμωρίαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ αὐτοῦ λαμβάνοντα, παιδεύει τοὺς ἀκροατὰς μεμνησθαι χαρίτων, εἴ γε καὶ ὁ Ἀπόλλων εὖ παθῶν ἀντευποιεῖ. οὕτω καὶ ἐν τοῖς μυθώδεσι παιδευτικὸς Ὅμηρος, καὶ διὰ τοῦτο φιλοσοφία τις πρώτη ἐδόκει τοῖς πάλαι ἢ ποιήσις, εἰσάγουσά, φησιν, εἰς τὸν βίον ἐκ νέων καὶ διδάσκουσα ἦθη καὶ πάθη καὶ πράξεις *μεθ' 40 ἡδονῆς. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς παῖδας διὰ ποιητικῆς ἐπαίδευσιν, σωφρονιστὰς τοὺς ἀοιδοὺς οἰόμενοι, ὡς καὶ τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας φύλακα, καὶ τὸν Ἰππαρχὸν παρατρέχοντες, ὃς ἠτιᾶτο τοὺς φιλοτιμουμένους Ὅμηρῳ περιποιεῖν πᾶν μάθημα καὶ πᾶσαν τέχνην ὡς ἂν καὶ τις κατηγορή, φησὶ, τῆς Ἀττικῆς εἰρεσιώνης καὶ ἂ μὴ δύναται φέρειν μῆλα καὶ ὄχνας· ποιητὴν ἔλεγον εἶναι τὸν σοφόν. τοῦτο δὲ πάντως διὰ τὸ τῇ ποιήσει πᾶν μάθημα καὶ τέχνην ἀπασαν ἐμφαντάζεσθαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ τοιοῦτον τοῦ Ὁμήρου πλάσμα πιθανὰ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα ποιεῖ. εἰ γὰρ ἐνταῦθα ὁ Χρῦσης διὰ τὴν θυγατέ*ρα 36 λιταζόμενος τὸν Ἀπόλλωνα ἀνύει τὴν τῶν Ἑλλήνων κάκωσιν, πολλῶ πλέον ἐν τοῖς ἐξῆς ἢ Θέτις, μείζων οὖσα τοῦ Χρῦσου καὶ μείζονα τὸν Δία ἰκετεύουσα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, πλέον τι ποιήσει κακόν. (Vers. 40.)

Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔρεψα σημαίνει μὲν τὸ ὠρόφωσα, παράγει δὲ ὄνομα ῥηματικὸν τὸν ὄροφον, ἐξ οὗ καὶ ὄροφος ὁμωνύμως δόναξ ποτάμιος, ἐπετήδειος εἰς τὸ ἐρέφειν. πίονα δὲ μηρία καίειν λέγει τῷ Ἀπόλλωνι, διότι αὐτὰ ὠλοκαυτοῦντο μόνα ἐν ταῖς θυσίαις, τῶν δὲ λοιπῶν τοῦ ζώου μελῶν ἐξὴν μετέχειν τοῖς θύουσιν, ὡς ἐν τοῖς ἐπιούσι φανήσεται. πίονα δὲ τὰ μηρία ἢ διὰ τὸ εὐλιπῆ ζῶα θύεσθαι ἢ διὰ τὸ λίπος τῆς κνίσσης, ἰφ' ἧς ἐκαλύπτοντο οἱ μηροὶ, καθάπερ μετ' ὀλίγα φησὶν ὁ ποιητής. τοῦ δὲ

10 ἔκκη ἐνεστῶς οὐ τὸ καίω κοινῶς, ἀλλὰ τὸ κάω Ἀττικῶς. ἰστίον γὰρ ἄς τριῶν τούτων, τοῦ καίω *διὰ διφθόγγου καὶ τοῦ κάω καὶ τοῦ κέω διὰ τοῦ εἰ ψιλῶ, ὃ πολλαχοῦ φανεῖται· ἀπὸ μὲν τοῦ καίω τὸ καύσω γίνεται τροπῇ συνήθει τοῦ ι εἰς υ, κατὰ τὸ κλαίω κλαύσω, ἀπὸ δὲ τοῦ κάω τὸ ἔκκη, ἐκ δὲ τοῦ ψιλογραφομένου κέω τὸ, πρὸς πολλὰ κειάμενοι (Π. ἰ. 234.), καὶ ἕτερα τοιαῦτα. εἰ δὲ δόξει καὶ ἀπὸ τοῦ κάω εἶναι ὁ καύσω μέλλων, οὐδέν τι καινοπραγεῖται. κάω γὰρ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ υ καύω, ὡς λάω λαύω καὶ ἀπο- 10 λαύω. ὡς οὖν ἀπολαύω ἀπολαύσω, οὕτω καύω καύσω, καὶ, ὡς εἰκὸς, κλαύω κλαύσω. τοῦ γὰρ τοι καίω ὁ μέλλων ἦν ἂν καίσω κατὰ τὸ παλαιῶ παλαίω, παίω παίω, ἐξ οὗ καὶ πούς ἀνάπαιστος καὶ πόλις Παισὸς καὶ συμπαίστωρ, ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ πταίω πταίω. (Vers. 41.) Ταύρους δὲ καὶ αἴγας ὁ Χρύσης τῷ Ἠλίῳ Ἀπόλλωνι θύει· τοὺς μὲν ἦτοι τοὺς ταύρους ὡς ἐργατικούς τῆς γῆς καὶ Ἠλίῳ συμπράττοντας εἰς

20 τὸ ζωογόνον καὶ ἀναδοτικὸν τῶν καρπῶν, αἴγας δὲ διὰ τε τὸ ὄρητικὸν *τοῦ ζώου καὶ εἰς ὕψος ἀλτικόν, ὃ γε καὶ ἀπὸ τοῦ αἴσσειν ὀνομάζεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τὰ ἐξ αἰγῶν κέρατα εὐθετα εἶναι εἰς τόξου ποιήσιν. τοξότης δὲ καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὡς προϊὼν ἐρεῖ ὁ ποιητής. ὅθεν καὶ οἱ μνηστῆρες ἐν Ὀδυσσεΐα τοῦ τόξου περῶμενοι αἴγας ἐβουλεύσαντο θῦσαι τῷ κλυτοτόξῳ Ἀπόλλωνι. ὅτι δὲ ἄθυρμα οἱ βόες τῷ Ἀπόλλωνι, δηλοῦσι καὶ αἱ Σικελικαὶ ἀγέλαι τῶν βοῶν, ὧν οἱ φίλοι τοῦ Ὀδυσσεῶς ἔφαγον. ὅτι δὲ καὶ ἄρνες αὐτῷ ἐθύοντο, δηλώσει Ἀχιλλεὺς, οἴομενος ἄρνων καὶ αἰγῶν κνίσση θεραπευθήσεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα. 20 καὶ Πάνδαρος δὲ ἄρνας πρωτογόνους θύσειν αὐτῷ εὐχεται, καὶ ἐν ταῖς σπονδαῖς δὲ ἄρνα λευκὸν Τρῶες Ἠλίῳ ἱερέουσιν. ὅτι δὲ καὶ προβάτων χαίρει ποιμνίοις, ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα λέγεται. ταῖς γὰρ ἀγέλαις ἐκεῖ τῶν τοῦ Ἠλίου βοῶν καὶ πῶα προβάτων συννέμονται. οὐκ ἀποστέργει δὲ οὐδὲ ὄνους. Ὑπερβόρειοι

30 οὖν, ὡς ὁ Πίνδαρος (Pyth. X. 51.) ἱστορεῖ, *τοιαῦτα ἐκείνῳ κνώδαλα ἔθνον. κατὰ δὲ Ἡρόδοτον καὶ Πέρσαι ἵππον αὐτῷ ἱερεῖον ὡς ταχυτάτῳ τὸ ἐν τοῖς πεζοῖς ταχύτατον. καὶ ὅλως εἰπεῖν, νόμιον ἔχοντες οἱ Ἕλληνες τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ζωοτρόφον πάντων ἐκείνῳ τῶν τοιούτων ἀπήρχοντο. Ὅτι τὸ, τόδε μοι κρήνον ἐέλδωρ, ἰκετεύων ἂν τις εἶπῃ καὶ εἰσακουσθῆναι ζητῶν. δηλοῖ δὲ ὅτι, τόδε μοι τέλεσον τὸ ἐπιθύμημα. (Vers. 42.) Τὸ δὲ, τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν, ἰκέτου λόγος δίκας λαβεῖν αἰτοῦντος ἐκ τῶν πολλὰ λυπησάντων. γίνεται μὲν τὸ μὲν κρήνον ἀπὸ ῥήματος τοῦ κραιίνω, ὡς περὶ τὸ κρήναι, ὃ ἐστὶ τελειῶσαι, ἀπὸ δυσλλάβου τοῦ κραιίνω καὶ τὸ μιῆναι ἀπὸ τοῦ μαιίνω. οὕτω δὲ καθ' 30 Ἡρωδιανὸν καὶ τὸ κυδῆναι ἐκ τοῦ κυδαίνω, εἰ καὶ κυδᾶναι, φησὶ, καθ' ἡμᾶς λέγεται ὡς καὶ κερδᾶναι. ἐέλδωρ δὲ τὸ ἐπιθύμημά ἐστίν, ἀπὸ τοῦ ἔλδω γινόμενον ῥήματος πλεονασμῶ καὶ ἑτέρου εἰ. φησὶ γοῦν

40 πού Ὀμηρος, ἧς ἐλδεαὶ ἤματα πάντα (Odys. ψ'. ν. 6.). εἰ δὲ καὶ *τρισυλλάβως ἐέλδω εὐρηται, εἴη ἂν καὶ ἐκεῖθεν τὸ ἐέλδωρ. προϋπάρχει δὲ αὐτῶν τὸ ἔλω. δῆλον γὰρ ὡς ἔλοιτ' ἂν τις τὸ ἐπιθυμητόν, ὡς περὶ καὶ ἀνάπαλιν ἐπιθυμήσοι ἂν τοῦ αἰρετοῦ. εἰ δὲ δασύνεται μὲν τὸ ἐλεῖν καὶ ἐλέσθαι, ψιλοῦται δὲ τὸ ἐλδεσθαι, αἴτιον ἢ τοῦ δ' ἐπένθεσις. καὶ τοιοῦτον μὲν τοῦτο. Τὸ δὲ τίσειαν εὐκτικὸν μὲν ἐστίν 28 Αἰολικόν· ἔπεσε δὲ καὶ εἰς χροῆσιν κοινήν. κανονίζεται δὲ καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ὅμοια ῥήματα ἐκ πρώτων ἀορίστων ἐνεργητικῶν ληρόντων εἰς ᾧ, ἐπεντεθείσης τῆς εἰ διφθόγγου πρὸ τοῦ ᾧ καὶ τῆς ἀρχούσης

37 ἀποβληθείσης, οἶον, ἔλεξα λέξια, ἔτυπα τύψια, ἔγραψα γράψια. οὕτω γοῦν καὶ ἔτι*σα τίσεια. εὐχεται δὲ τὰ τοιαῦτα ῥήματα κατὰ τοὺς παλαιούς συντομον πράγματος ἀνυσιν καὶ τοῦτο μόνον δια- 40 φέρουσι τῶν κοινῶν εὐκτικῶν, οἶον τὸ μὲν τύψαις ἢ λέξαις ἢ γράψαις ἀόριστον ἔχει τὸν ἐπιθυμητὸν καιρὸν τοῦ εὐκταίου πράγματος· ὁ δὲ εἰπὼν τύψιας ἢ λέξιας ἢ γράψιας εὐχεται τάχιον ἀνυσθῆναι ὃ εὐχεται. διό, φασιν, οὐ δεῖ λέγειν ἡμᾶς πρὸς τινα τὸ, ζήσεις εὐτυχῶς, ἢ τι τοιοῦτον, ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐχεσθαι τάχιον αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τέλος τοῦ καλῶς ζῆν. τὸ δὲ, τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσι, δοκεῖ μὲν ἀλόγως λεχθῆναι. διὰ τί γὰρ οἱ Δαναοὶ, οἱ ἐπενφήμησαν αἰδεῖσθαι αὐτόν, πείσονται κακὰ καὶ μὴ ὁ Ἀγαμέμνων; λύεται δὲ ὅτι Ἀγαμέμνωνος μὲν θανόντος ὁ στρατὸς ἐλύετο καὶ

ἡ Χρῦση ἀπήγετο, αὐτῶν δὲ πιπτόντων καὶ τῆς αἰτίας ζητουμένης ἀπελάμ*βανε τὴν παῖδα. εἰ δὲ καὶ 10
 τῶν ὁμοειδῶν Τρώων, ὡς δεδήλωται, οὐκ ἐφείσατο διὰ τὸ οἰκεῖον καλόν, πολλῶ πλείον τῶν Ἑλλήνων. ἔχει
 δὲ τὸ τίσιαν τριπλῆν ἔννοιαν ὡς πρὸς τὰ τρία τοῦ τίω σημαινόμενα· ἤγουν πρὸς τὸ τίω τὸ τιμῶ, καὶ πρὸς
 τὸ τίω τὸ ἀνταποδίδωμι, καὶ πρὸς τὸ τίω τὸ τιμωρίαν δίδωμι, ἵνα λέγῃ ὁ γέρον ὅτι, τιμήσειαν οἱ Δαναοὶ
 τὰ ἐμὰ δάκρυα, κακωθέντες ὑπὸ σοῦ· ἢ ἀνταποδοῖεν τὰ ἐμὰ δάκρυα καὶ ἀντικλαύσειαν· ἢ κατὰ νοῦν παθη-
 τικὸν τιμωρίαν δοῖεν, ἤγουν τιμωρηθεῖεν τοῖς σοῖς βέλεσι διὰ τὰ ἐμὰ δάκρυα, καὶ ἀντιπτωτικῶς δὲ εἰπεῖν,
 ἀντὶ τῶν ἐμῶν δακρῦων. καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἐδάκρυσεν ἀποπεμφθεὶς ὁ γέρον, εἰ καὶ Ὀμηρὸς οὐκ ἐπεσημῆνατο
 αὐτὸ ἀνωτέρω. καὶ σημείωσαι ὅτι πολλὰ τοιαῦτα εὐρήσεις παρὰ τῷ ποιητῇ τὰ λεγόμενα κατὰ τὸ σιωπώμε-
 νον, ὃ πῆρ ἐστι σχῆμα λόγου καὶ αὐτό. ἐπιγόμενος γὰρ εἰς τὰ ἀναγκαῖα σιγᾶ τὰ μὴ πάνυ τοιαῦτα καὶ
 10 ἀφήσει τῷ ἀκροα*τῇ ἐπινοεῖν αὐτά. Ἰστίον δὲ ὅτι Δαναοὶ ἀπὸ Δαναοῦ οἱ Ἑλληνες ἀδελφοῦ Αἰγύπτου. δίδυ- 20
 μοι δὲ οὗτοι παῖδες Βήλω τῷ Λιβύης, πολὺπαιδες ἐκ διαφόρων γυναικῶν, Αἴγυπτος μὲν υἱοῖς πεντήκοντα,
 Δαναὸς δὲ θυγατράσι τοσαύταις. τούτων Δαναὸς μὲν θανάτῳ τοῦ πατρὸς ἤρξε Λιβύης, Αἰγύπτος δὲ
 Ἀραβίας. ἔνθα καὶ καταστρεψάμενος τὴν τῶν Μελαμπόδων, φασί, χώραν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν
 Αἴγυπτον. ἐπεὶ δὲ χρησμὸς ὑλέπησσε τὸν Δαναὸν ἐπὶ τοῖς τοῦ Αἰγύπτου παισὶ, φεύγει ἐκεῖθεν, πρῶτος
 ναῦν κατασκευάσας Ἀθηναῖς ὑποθήκη, κληθεῖσαν πεντηκόντορον κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτοῦ θυγα-
 τέρων, ἃς καὶ ἐνθήμενος τῇ νηϊ ἔφυγε καὶ εἰς Ἄργος ἔλθων βασιλεύει· καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Ἑλληνες Δαναοί.
 οἷα δὲ ὕστερον ἔπαθεν ὁ Αἴγυπτος, ἔλθων καὶ αὐτὸς εἰς Ἄργος, καὶ ὡς αἱ Δαναΐδες πᾶσαι πάντας
 τοὺς ἐκείνου κατέσφαξαν ἀφυλάκτως ὡς ἐν γάμφῳ νυμφίους συσχοῦσαι δίχα μιᾶς ἢ δύο *τινῶν, αἱ ἰστο- 30
 ρίαι δηλοῦσιν. ἰστίον δὲ ὅτι οὐχ' ἀπλῶς οὕτω Δαναὸς ἔλθων κατέσχε τοῦ Ἄργους ἀπόνως, ὑποχωρή-
 20 σαντος αὐτῷ τοῦ τότε κρατοῦντος Ἑλλάνορος, ἀλλὰ διότι μετῆν αὐτῷ τοῦ Ἄργους ἀνέκαθεν διὰ τὴν τοῦ
 Ἰνάχου θυγατέρα Ἰῶ, ἧς πέμπτη γέννα πεντηκοντόπαις, κατὰ τὸν Αἰσχύλον ἦν ὁ Δαναὸς, καθὰ καὶ
 ὁ Αἴγυπτος. Δάκρυα δὲ γίνεται παρὰ τὸ δάκνω. δακνομένης γὰρ οἷον ψυχῆς πρόεισι δάκρυον. (Vers. 43.)
 Ὅτι ὡς περ χρηστὸν εἰς φράσιν καὶ τὸ ἀπέειπε καὶ τὸ ἀπέπατο, οὕτω καὶ τὸ ἔφη καὶ τὸ ἔφατο, καθὰ καὶ
 τὸ φᾶς καὶ φάμενος. ὅθεν καὶ τοῖς Πυθαγορείοις ἐπεχωρίαζεν ἐπὶ *τῶν διδασκαλικῶν ἀποφάσεων τὸ, 38
 αὐτὸς ἔφατο. Ὅτι Φοῖβος Ἀπόλλων ἢ ὡς οἷον φαόβιος, ἐπεὶ καὶ ἀργυρότοξος, ἢ καὶ παρωνύμως ἀπὸ
 τῆς μάμμης Φοίβης, ἢ καὶ παρὰ τὴν φόβην τὴν τρίχα ὡς ἀχειρεκόμης. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐρρέθη τραγικῶς
 κατ' ἀλληγορίαν τὸ, ἡλίου φοίβη φλογί. Ὅτι τοὺς ποιητικὸς δαίμονας καὶ θεοὺς τὰ μὲν ἄλλα σεμνύνει
 ἢ ποιήσεις, αἰὲν ἔοντας ἀποκαλοῦσα καὶ αἰειγενέτας καὶ ἀφθίτους καὶ ἀθανάτους καὶ πάντα δυναμέ-
 30 γειαν, τὰ δ' ἄλλα σωματώδεις αὐτοὺς πλάττει καὶ ἀνθρωποπαθεῖς, εἴ γε καὶ τιτρώσκονται, ὡς
 Ἀφροδίτη καὶ Ἄρης καὶ Αἰδης, καὶ κεραυνῶ βληθέντες οὐδὲ εἰς δεκάτους ἐνιαυτοὺς τὰ ἔλκη θερα-
 29 πύονται, βάλλονται δὲ καὶ ὑπὸ ἔρωτος Ἀθηναῖς δίχα *καὶ Ἀρτέμιδος· αὐταὶ γὰρ παρθένοι πλάττον- 10
 ται· καὶ δέος πάσχουσιν ὡς οἱ δέισαντες ὑπὸ τῷ Βριάρεω καὶ τρόμον ἐπὶ τῷ δέει, ὡς ἡ Ἀφροδίτη, καὶ
 φθονοῦσιν, ὡς ἡ Καλυψὼ αὐτοὺς αἰτιωμένη λέγει, καὶ ἐσθίουσι καὶ πίνουσι καὶ ὑπνοῦσι καὶ ὅλως
 πάντα πάσχουσιν ὅσα περ ἄνθρωποι. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἀπόλλων ἡλῖος ὑπακούει τῷ ἱερεῖ
 Χρῦση προκαλουμένῳ αὐτὸν εἰς ἄμυναν καὶ ἀναλαμβάνει θυμὸν καὶ ποιεῖ κακὰ εἰς τοὺς Ἑλληνας.
 τοῦτο δὲ οὕτω πλάττει ὁ ποιητὴς ἢ διότι ἐμψύχους οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ τοὺς ἀστέρας ἐνόμιζον καὶ μεγάλα
 ἐνεργεῖν δυναμένους, καὶ μάλιστα τὸν ἡλῖον, ὡς καὶ ὁ παραβάτης (Julianus Orat. in Solem.) δηλοῖ
 ἐν τῷ εἰς αὐτὸν ἐγκωμίῳ, ἢ διότι δαίμονας ἐφίστασθαι τοῖς ἀστροῖς ἐδόξαζον διατιθεμένους τὰ ἐν
 40 κόσμῳ οὐ μόνον κατ' ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπικλήσεων, ὅθεν καὶ τὰ κατὰ τὸν λοιμὸν ἐκ μαγικωτέρας
 μεθόδου οἰονταί τινες ὑπὸ τοῦ Χρῦσου τεχνασθῆναι· ἢ καὶ διότι *τὸ κατὰ τύχην φυσικῶς γενόμενον 20
 εἰς ἠθικὴν αἰτίαν ἀνάγει παιδευτικῶς ὁ ποιητὴς. συνέβη μὲν γὰρ λοιμὸς κατὰ φύσιν. Ὀμηρὸς δὲ κατὰ
 τι θεῖον αὐτὸν γενέσθαι φησὶν, ἵνα ὁ Ἀγαμέμνων δίκας δώσῃ ἐφ' οἷς τὸν Ἀπόλλωνα περιφρονήσας
 τὸν Χρῦσην ἠτίμησε. καθόλου γὰρ ὁ ποιητὴς οὐδεμίαν εὐλογον εὐχὴν ἀπρακτον πίπτειν ἰστορεῖ, ἀλλ'
 ἐάν τις δίκαια εὐξῆται παρ' αὐτῷ, ἢ ἐχθροὶ πίπτουσιν ἢ σύμβολα δίδονται ἢ φίλοι ἐπανήκουσιν ἢ ἔργα
 εὐοδοῦνται ἢ ἀπλῶς ἀγαθὰ ἕτερα γίνονται. οὕτω παιδευτικὸς καὶ βιωφελὴς ὁ ποιητὴς καὶ ἐν μύθαις

καὶ πλάσμασιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάντας οἱ παλαιοὶ τοὺς παρ' αὐτοῖς θεοὺς ἀνθρωποπαθεῖς ἐνόμιζον, ἀλλὰ φασὶν ὡς τοῦ δαιμονίου φύλου τὸ μὲν ἐμπαθεῖς οἶδεν ἢ ποιήσῃς, ὡς προείρηται, τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον, ὡς ὅτε λέγει, θεοὶ ῥεῖα ζῶντες, τουτέστι μετὰ ῥαστώνης καὶ ἀπαθείας. (Vers. 44.) Ὅτι 30 τὸ εἰπεῖν Ὀλύμπια κάρηνα οἰκειότερον ἐπὶ ὄρους *νοεῖν ἢ περ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ὀλυμπος μὲν γὰρ τὸ ὄρος ἔχει κάρηνα ἢτοι ἐξοχάς. ὁ μέντοι οὐρανὸς, σφαῖρα ὧν, οὐκ ἂν κυρίως λέγοιτο κάρηνα ἔχειν. ὅλως γὰρ ὁ Ὀμηρὸς περὶ Ὀλύμπου, ὡς μὲν ὄρους, λέγειν ἔργον ἔχει καθὰ ποιητῆς· ὡς δὲ περὶ οὐρανοῦ ἀλληγορικῶς, πάρεργον. Τὸ δὲ κάρηνα ἐκ μεταφορᾶς εἴληπται τῆς τῶν ζῶων κεφαλῆς. οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος ἄλλα καθὰ μεταφορὰν μέρη τοῦ ὄρους λέγεται, ὡς προϊούσι φανήσεται, οἶον ὄφρυς ὄρους διὰ τὰς τῶν ζῶων ὄφρυς, καὶ πόδες διὰ τοὺς πόδας, καὶ ἄλλα δι' ἄλλα, ὡς ἀκριβέστερον ἐν τῇ Βοιωτίᾳ φανέται. Ὅτι δὲ Ἰωνικὸν καὶ τὸ Οὐλυμπος καθὰ τὴν ἐπένηθαι τοῦ ὕ, καθὰ 10 καὶ τὸ οὐλομένην, καὶ ὡς παρὰ τὸ ὀλοαμπὲς Ὀλυμπος ἐκλήθη ὁ οὐρανὸς, καὶ ὡς Αἰολικὴν τροπὴν ἔχει τοῦ ὀ εἰς ὕ, καὶ ὡς οὐκ ἀλόγως ψιλοῦται καθὰ τὴν ἄρχουσαν, καὶ ὅτι τὸ κάρηνον καὶ ἑτεροίως 40 ὀνομάζεται κοινῶς τε καὶ ποιητικῶς, δηλωθήσεται ἐν ἰδίῳ τόποις. (Vers. 45.) Ὅτι ἔθος Ὀμηρῶ ἐν πολλοῖς πληθύνειν τὰ ἐνικά, ὡς ὅτε τὸ ἄρμα λέγει ἄρματα καὶ τὸ τοῦ Αἴαντος πρόσωπον πρόσωπα. οὕτω καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τόξον τόξα ἐνταῦθα φησὶ διὰ σεμνότητα, εἰπὼν τόξ' ὤμοισιν ἔχων. ὅτι δὲ τόξα καὶ ἡ πᾶσα τοξικὴ σκευὴ ἐλέγτο, φανήσεται πολλαχοῦ ἐν τοῖς μετέπειτα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἔω ὦ τὸ ὑπάρχω ὀξυτόνως μὲν καθὰ πρόσληψιν συλλαβῆς ὦμος καρπὸς ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς πέψιν, καὶ ὦμῃ τροφῇ ἢ μὴ ἐψηθεῖσα, καὶ ὦμος ἀνθρώπος ὁ σκληρός. βαρυτόνως δὲ ὦμος μέρος σώματος τὸ 39 στερεῶς ὑπομένον τὰ ἄχθη. Ὅτι εἰκασιν *οὐ μικραὶ τοῖς παλαιοῖς αἱ φαρέτραι εἶναι, οὐδὲ τοὺς οἰστοὺς ἔξω προκύπτοντας ἔχειν, ἀλλὰ ὅλους αὐτοὺς ἔσω στέγειν. καὶ διήλον ἐκ τοῦ ἀμφηριφεῖα φαρέ- 20 τραν εἰπεῖν τὴν κύκλω ἐρεφομένην. ἐνθα ὅρα οὐ μόνον ὡς τὸ ἐρέφειν ἐπὶ φαρέτρας τέθεικε, μετενεγκῶν ἀπὸ τῆς τῶν οἰκοδομημάτων στέγης, ἐφ' ὧν κυρίως τὸ ἐρέφειν καὶ ὄροφος λέγεται· ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ εἴθισται τὸ ἀμφηριφεῖς ἐπὶ οἴκον λέγεσθαι, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν γίνεται, ἀλλ' ἀποκεκλήρωται ἢ λέξις μόνη τῇ θήκῃ τῶν οἰστῶν διὰ τὸ φέρειν τὰ τρωῶσαι δυνάμενα, ὡς περ ὁ γωρυτὸς τῷ τόξῳ διὰ τὸ χωρεῖν τὸ ῥυτὸν, ὃ ἐστὶ τὸ βίᾳ ἐλκυστόν. (Vers. 46.) Ὅτι ὀνοματοποιῖα ἐστὶ μίμησις λεκτικῆ ποιότητος ἤχου. καλεῖται δὲ οὕτω διὰ τὸ ποιεῖσθαι δι' αὐτῆς ὄνομα ἢτοι λέξιν, ἢ τις ὀνοματοποιη- 10 μένη λέγεται. συνηρίθμηται δὲ τοῖς ποιητικοῖς τρόποις καὶ πλεο*νάζει μάλιστα παρὰ τῇ ποιήσει, ἐπινοηθεῖσα ἐξ αἰτίας τοιαύτης. οἱ παλαιῆτατοι ἐν σοφοῖς ὀνοματοθεῖται, μὴ πω φθάσαντες ἅπασιν σώμασιν τε καὶ πράγμασιν θέσθαι ὀνόματα, ὅτι μηδὲ ἦν εἰς γινῶσιν αὐτοῖς ἀθρόα ἐλθεῖν ἅπαντα, ἢλλαξαν τὸ χρεῶν, ἀφέντες τὰ πλείω ἀνώνυμα. οἱ δὲ μετ' ἐκείνους ἀνεπλήρουν ὡς ἐκ διαδοχῆς ἅ περ ἐλλέλειπτο. 30 καὶ οἱ μὲν τινες ἐτύγχανον οὐ περ ἠθέλον καὶ ἐτίθεντο προσφυνῶς ταῖς οὐσίαις ἐκάστων τὰ σφίσι δοκοῦντα ὀνόματα, νομοθετοῦντες καὶ ἑτέροις οὕτω ποιεῖν, εἴ ποτε πρᾶγμα τι σκεπτόμενοι μὴ ἔχοιεν ὄνομα εἰς αὐτό. καὶ γέμουσι τοιούτων καινοφανῶν λέξεων αἱ τε τῶν σοφιστῶν αἰρέσεις καὶ αἱ φιλόσοφοι διατριβαί. οἱ δὲ τινες, ὄνομα παλαιὸν ἔχοντες, εἰτά που ὁμοίον τι εὐρηκότες ἀνώνυμον πρᾶγμα, ὑπῆγον καὶ αὐτὸ τῇ παλαιᾷ κλήσει διὰ τὴν ἐμφαινόμενὴν ὁμοιότητα. βουῖς γὰρ ὁ ἐργατικὸς τοπρῶτον 20 ἐκλήθη, καὶ κύων δὲ ὁ χερσαῖος· *ὁ δὲ δυσώνυμος θαλάσσιος βουῖς καὶ ὁ ἔνυγρος κύων ὕστερον ἐξ ὁμοιότητός τινος τὰς τοιαύτας ἔλαχον κλήσεις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ὁμωνύμως γέγονε. καὶ τοῦτο ἐστὶν, ὃ τὴν ἐν ὁμωνυμίᾳ σύνοδον ἢ σύγχυσιν ἠθροισεν. ὡς γὰρ τις ξενίζων μὲν πλείστους, οἰκίας δὲ μὴ τοσαύτας ἔχων, ὑφ' ἐνὶ σταθμῶ πλείους καταλύειν ἀφήσιν, οὕτω καὶ περὶ ὀνοματοθεσίαν ἡσχολημένος τις πολλάκις ὀνόματι ἐνὶ πρωτοθέτῳ πολλὰ ὑπήγαγεν ἕτερα λαλοῦντα καθ' ὁμωνυ- 40 μίαν εἰς ἓν. ἢ τοιαύτη τῶν ὀνομάτων ἐνδεῖα καὶ τὰς πλείους τῶν ἀντωνυμιῶν ἐξεῦρε. πολλαχοῦ γὰρ τοῖς πάντη ἀγνώστοις αὐτὰς ἐπιλέγομεν ἀντὶ ὀνομάτων γνωστῶν ἀντωνομασίαις ἀρζοῦμενοι. ἢ αὐτὴ στενοχωρία καὶ παραγωγὰς ὀνομάτων εἴλκυσε καὶ ἀπλότητας λέξεων εἰς συνθέσεις ἐκίνησιν. ἐνταῦθεν καὶ τὰ 30 τροπικὰ περιειργασται μεταφέροντα ἐξ ἑτέρων εἰς ἕτερα καὶ τὴν πρώτην θέσιν τῶν ὀνομάτων καινοτο- 30 *μοῦντα πολυσχιδῶς. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ τὸ τῆς ὀνοματοποιίας μιμητὸν ἐτεχνάσατο. ἐνθα γὰρ οὐκ ἦν οὐσιώδη κλήσιν εὐρέσθαι ἢ φθάσαντες τεθῆναι ἢ ῥᾶον δυναμένην ἄλλως γενέσθαι, ὀνοματοποιῖα

ἐν τούτοις ἐπαρόρησιάζετο, ἐκ τοῦ κατὰ τινα κίνησιν ποιῶ ἤχου δηλοῦσα τὸ ὑποκείμενον. καὶ πλείη
 μὲν πᾶσα γαῖα ταύτης, πλείη δὲ θάλασσα, καὶ οὐδὲ ἀῆρ αὐτῆς ἀπήλλακται. καὶ δηλοῦσιν αἱ βρονταὶ,
 αἱ βροχαὶ, αἱ βοαὶ, οἱ βόμβοι, οἱ φλοῖσφοι, οἱ ἤχοι, οἱ βρόμοι, τὰ λοιπὰ ὅσα κατ' ἄμμον οὐδ' αὐτὰ
 ποσοῦνται. τοιοῦτου τρόπου ἐνταῦθα παρ' Ὀμήρῳ τὸ, ἔκλαγξαν οἴστοι. ὀνοματοποιία γὰρ ἐστὶ καὶ
 αὐτὸ καὶ ποιότης ἤχου, ὅν ἐν συντόνῳ κινήσει ἀποτελοῦσιν ἔσω τῆς φαρέτρας οἱ οἴστοι. σημειῶσαι δὲ
 ὅτι οἱ μὲν παλαιοὶ οὐ βούλονται ὡς περ τῶν ἄλλων ῥημάτων, οὕτω δὴ καὶ τὰς τῶν ὀνοματοπεποιη-
 μένων κινήσεις αἰ ἀκριβολογεῖν, ἵνα μὴ τὴν ιδιότητα τοῦ ἤχου τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐν πολλοῖς ἐξαφανί- 40
 ζῶσιν. εἰ δὲ τις ἐνταῦθα περιεργάζεται τὸν τοῦ ἔκλαγξαν ἐνεστῶτα, ἢ κλάγγω ἐστὶν ὡς τὸ σφίγγω,
 ἢ κλάζω ὡς τὸ πλάζω. τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἔχει πλεονασμὸν τοῦ ν δι' εὐρυφωνίαν, ὡς τὸ ἐπλάγγχθη καὶ τὸ
 10 παλιμπλαγγχθέντες, ἀπὸ τοῦ πλάζω καὶ αὐτὰ γενόμενα. καιρία δὲ λέξις τὸ ἔκλαγξαν. διὸ καὶ ἐπιμένει
 αὐτῇ ὁ ποιητὴς, ὄνομα παραγαγὼν ἐξ αὐτοῦ τὴν κλαγγήν, καὶ εἰπὼν· δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἄργυρέοιο
 βιοῖο. λειότερον δὲ ἢ κλαγγὴ τῆς κραυγῆς, ὡς καὶ τὸ κλάζειν καὶ κλώζειν τοῦ κράζειν καὶ κρώζειν
 προσηνεότερα. διὸ κορώνη μὲν ἢ κόραξ κράζειν ἢ κρώζειν λεχθήσονται διὰ τὸ τραχὺ τῆς τοῦ *ζῶου 40
 φωνῆς· γέρανος δὲ κλάζειν καὶ αὐτῇ, οὐ μὴν κράζειν λεχθήσεται. οὐ γὰρ ἢ φωνὴ τῆς γεράνου κατὰ τὴν
 τοῦ ρ ἐκφωνεῖται τραχύτητα, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ λ λειότητα. ὅτι δὲ τὸ κλάζειν καὶ ἢ κλαγγὴ οὐκ ἐπὶ
 μόνων οἴστων καὶ τόξου καὶ γεράνου, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων λέγεται, οἷον καὶ ἐπὶ συῶν, δειχθήσεται
 ἀλλαχοῦ. ὅτι δὲ καὶ ἢ ἀμφασία καὶ ἢ ἀμβροσία καὶ τὸ ἀμβροτον καὶ τὸ χρίμπειν καὶ τὸ ῥίμφα καὶ
 ὁ κόμπος καὶ ὁ κομπός καὶ τὸ πίμπλασθαι καὶ τὸ καταπιμπρᾶν καὶ ἄλλα πλεονασμὸν ἔπαθον τοῦ ν
 διὰ σεμνότητα φωνῆς· ὡς καὶ τὸ ἔκλαγξαν καὶ τὸ, λίγξε δὲ βιός (Iliad. δ'. 125.) καὶ τὸ λέλογχε καὶ
 20 ἄγγελος καὶ τὸ καγγαλᾶν, φανήσεται ἐν ἰδίοις τόποις. εἰ δὲ ἢ κλαγγὴ τῶν τοῦ Ἀπόλλωνος οἴστων ὡς
 ἡλίου ἤχον δηλοῖ τινα ἐμμελῆ ἀποτελούμενον ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς σφαίρας ἐν τῷ κινεῖσθαι, *ὁ Πυθαγό- 10
 ρας μὲν ἠθέλε ληρεῖν, ἄλλοι δὲ ἀνέτριψαν, ζητητέον καὶ ἐν τοῖς Ἡρακλείτου εἰς τὸν Ὀμηρον. ὡς δὲ
 μόνος παρ' Ὀμήρῳ τοξότης ἐν θεοῖς Ἀπόλλων, καθὰ καὶ ἢ ἀδελφὴ Ἄρτεμις, ὁ Ὀμηρικὸς μῦθος οἶδε,
 βοηθούμενος καὶ ὑπὸ ἀλληγορίας, εἰς ὅσον ἐγγωρεῖ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μῦθος οὐδεμίαν τῶν τεχνῶν
 ἀδέσποτον ἀφήσιν, ἀλλὰ πάσαις δαιμόνιᾳ τινα ἐφιστᾶ, οἷον, ταῖς χειρωνακτικαῖς τὴν Ἀθηνᾶν, ταῖς
 μαχίμοις τὸν Ἄρην, τὸν Ποσειδῶνα τῆ ναυτιλίᾳ. καὶ ἢ ἀλληγορία θεραπεύει τὰ τοιαῦτα, καθάπερ
 αὐτῇ δοκεῖ. καὶ αὐτὰ δὲ τὰ στοιχεῖα οὕτω πως ὁ μῦθος ἀπομερίζει, μέλεισθαι μὲν τὴν γῆν λέγων νύμ-
 φαις καὶ Δήμητρι, θάλασσαν δὲ ἀνιείς Ποσειδῶνι καὶ Τρίτωνι καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸν Νηρέα, ὑπὸ τῷ Διὶ
 δὲ ποιῶν ὅσον ἀνώτερον. καὶ τί δεῖ τὰ τοῦ μύθου λέγειν; ὅπου γε τὸ τῆς ἀποτελεσματικῆς σοφίας περιέρ-
 30 γον οὐδὲν ἀφῆκε τῶν περὶ γῆν, ὃ μὴ τέθεικεν ὑπὸ τῆ τῶν πλανήτων ἐπι*κρατεία, οὐ μόνον περὶ τὰ 20
 μεγάλα φιλοτιμούμενον, ὧν ἐν καὶ τὰ μέταλλα, ἀλλὰ καὶ μέχρι αὐτῶν κρομμύων καὶ σκοροδῶν σμικρο-
 λογούμενον. ὁ τοίνυν μῦθος οὕτω τὰ πάντα διανεμῶν προῖσται καὶ τῆς τοξευτικῆς τέχνης τὸν Ἀπόλλωνα,
 κοινῶν αὐτῷ διδοὺς καὶ τὴν Ἄρτεμιν. καὶ ἢ μὲν ἀλληγορία ταῦτα νοεῖ λέγεσθαι ἢ διὰ τὸ ἐν ἀκτινο-
 βολίαις ἐκηβόλον τῶν τοιοῦτων ἀστέρων ἤγουν Ἀπόλλωνος ἡλίου καὶ Ἀρτέμιδος σελήνης ἢ καὶ ὅτι
 δοκοῦσιν οὗτοι συνεπαρήγειν τι τοῖς τοξεύουσιν. ὁ δὲ μῦθος, οὐδὲν τοιοῦτον περιεργαζόμενος, λέγει
 σωματικώτερον, ὅτι τε φαρέτραν ὁ Ἀπόλλων ἐνάπτεται καὶ τόξον χειρίζεται καὶ οἴστον ἀφήσιν καὶ
 βάλλει καὶ οἱ βαλλόμενοι πίπτουσι καὶ πνικαὶ πυραὶ αὐτῶν καιόνται. ἃ δὴ καὶ ἀποδέχεται Ἀρίσταρχος,
 ὡς φασιν οἱ παλαιοί. ἐκεῖνος γὰρ, ὡς καὶ προείρηται, οὐδὲν τι τῶν παρ' Ὀμήρῳ ἀλληγορεῖν ἠθέλεν,
 οἷον, τὸν Δία εἰς οὐρανὸν ἀνάγειν ἢ ἡλίον ἢ ἀε*ρα ἢ νοῦν. Ἀθηνᾶν δὲ εἰς φρόνησιν ἢ γῆν ἢ αἰθέρα, 30
 40 Ἡραν δὲ εἰς αἴρα ἢ βασιλείαν, Ἄρην δὲ εἰς θυμὸν ἢ πόλεμον, καὶ Ἡφαιστον εἰς πῦρ, καὶ ἄλλους εἰς
 ἄλλα· ἀλλὰ πάντα κατὰ τὸ προφερόμενον καὶ προφαινόμενον τοῦ μύθου ἐνόει. εἰ δὲ καὶ τρόπος ποιη-
 τικὸς ἢ ἀλληγορία, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀλληγορίαν ῥητορικὴν ἐνόει, τουτέστι σχῆμά τι ῥητορικόν, ἀλληγο-
 ρίαν οὕτω καλούμενον, περὶ οὗ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. (Vers. 47.) Ὅτι τὸ, ὃ δ' ἦε νυκτὶ
 εἰδικῶς, ἢ μὲν ἀλληγορία ἐπὶ Ἀπόλλωνος ἤγουν ἡλίου λέγει, ὡς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ λοιμοῦ μὴ καθαρῶς
 ἀκτινοβολοῦντος, μηδὲ φοῖβου ὄντος ταῖς ἀκτῖσι, κατὰ τὸ, ἡλίου φοιβη φλογί, ὃ δὴ φησιν Αἰσχύλος·
 ἀλλὰ διὰ τὴν παχύτητα τοῦ αἴρος ἀμυδρὰν καὶ ἀμανρὰν καὶ ζοφώδη κατάστασιν ἔχοντος. ὅτι γὰρ λοι-

μώδης νόσος ἦν ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος τοξεία κατὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ ὅτι τοῦ τοιοῦτου κακοῦ αὐτὸς αἴτιος,
 40 πάντες οἱ παλαιοὶ φασί. καὶ οὕτω μὲν ἢ ἀλληγορία. ἢ δὲ ῥη*τορική ἐπιβολὴ νυκτὶ εἰκέναι λέγει τὸν
 βλοσυρὸν καὶ ἄγριον τὴν ιδέα, ὡς περ αὐτὸν ἡμερον τὸν μὴ τοιοῦτον, τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ἡμέρας· πραῦ γάρ
 τι καὶ εὐπρόσωπον ἢ ἡμέρα· ἐκεῖνο δὲ ἀπὸ τῆς νυκτός, δυσπροσώπου οὔσης καὶ διὰ τοῦτο φοβεράς.
 ὄθεν καὶ δεϊδία λέγεται παρὰ τὸ δεδιέναι. διὰ τοῦτο καὶ τὸν Ἐκτορά που (11. μ'. 462) νυκτὶ εἰκέναι
 τὰ ὑπώπια λέγει διὰ τὸ δεινὸν καὶ δυσαντίβλεπτον. τοῦ δὲ ἦτε τὸ θέμα εἴω, ἐξ οὗ συνηρημένον τὸ εἴω,
 περὶ οὗ ῥηθῆσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, νυκτὶ εἰκῶς, παραβολικόν τί ἐστιν, ὡς ἐν τοῖς
 41 ἐξῆς ῥηθῆσεται, ὅπου κεῖται τὸ, ἡῦτ' ὀμίχλη. δῆλον δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ εἰκῶς, ὃ σύστοιχον ἢ *εἰκῶν ἢ καὶ 31
 παραβολή. (Vers. 49.) Ὅτι πολλάκις αἱ διάφοροι σημασίαι ἀλλαγὴν ποιοῦνται τοῦ τόνου, ὡς περ ἐπί
 τε ἄλλων ἐστὶν ἰδεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ βιός καὶ βίος. βίος μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαγωγῆς 10
 ἢ ζωῆς· βίος δὲ ὀξύτόνως τὸ τόξον, ὃ περ ἢ ἀπὸ τῆς βίας γίνεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὃ ἐστὶ δυνά-
 μως· βίας γὰρ χρεια εἰς τὴν τόξου τάσιν· ἢ παρὰ τὸν βιον· δι' αὐτοῦ γὰρ δοκοῦσιν οἱ παλαιοὶ τὰ εἰς
 τὸ ζῆν πορίζεσθαι. διὸ καὶ ἀστεῖως ὁ σκοτεινὸς Ἡράκλειτος ἔφη, ὡς ἄρα τοῦ βιοῦ, ἦτοι τοῦ τόξου,
 τὸ μὲν ὄνομα βίος, τὸ δὲ ἔργον θάνατος. παρωνόμασται μὲν γὰρ ἐκ τοῦ βίου, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιος·
 θανατοὶ δὲ τοὺς βληθέντας καὶ στερίσκει τοῦ ζῆν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα τὸ, δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ'
 ἀργυρέοιο βιοῦ, ἀνόμοιον ἐστὶ πρὸς τὸ, νευρὴ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι ἰκέλη ἄντην, ἐκεῖ γὰρ ἰλαρὰ
 10 *ἢ κλαγγή. τὸ δὲ, ἀργυρέοιο βιοῦ, συντελεῖ εἰς τὸ Φοῖβον εἶναι τὸν ὠσανεὶ φαόβιον. πάντως γὰρ
 τοιοῦτος ὁ ἀργυρόβιος ἦτοι λαμπρότοξος. (Vers. 48.) Ὅτι τὸ ἀπάνευθε τῶν νεῶν καθισθῆναι τὸν
 Ἀπόλλωνα καὶ ἐγχειρῆσαι τῇ τοξείᾳ καὶ πρῶτα μὲν οὐρῆσας καὶ κύνας βαλεῖν, εἶτα δὲ καὶ τοῖς Δαναοῖς
 βέλος ἐχεπευκὲς ἐπαφεῖναι, κατὰ μὲν τὴν πιθανότητα τοῦ μυθικοῦ πλάσματος ἔργον ἀνύειν, εἰ μὴ 20
 ἀπάνευθε γενόμενος, ἀφήσει βέλη. οὐ γὰρ ἀγχιμαχος ὁ τοξότης, ἀλλὰ διαστήματος μακροτέρου δέεται
 τοπικοῦ. ἢ μὲντοι ἀλληγορία τοιαῦτα τινὰ ἐπὶ τούτοις βούλεται, λέγουσα ὅτι τοῦ περὶ Ἑλληνας λοι-
 μοῦ ἢ μὲν ἱστορία φυσικὸν αἴτιον ὑλικὸν δίδωσι, τὴν, ὡς εἰκὸς, φθοροποιὸν μεταβολὴν τοῦ περιέχον-
 τος ἐξ ἀναθυμωμένων σηπεδόνων, ἃς ὁ περὶ τὴν Ἰδην τόπος ἀνεδίδου ὑπὸ ἀνάγοντι τῷ Ἀπόλλωνι,
 20 τουτέστι τῷ ἡλίῳ, οὐ μόνον πολυ*πίδαξ ὦν, ἀλλὰ καὶ πολυπόταμος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν τὴν τε
 ἄλλην καὶ τὴν Ὀμηρικὴν. ὅς δὴ λοιμὸς ἀπάνευθε νεῶν ἐκ τῶν ἐνδοτέρω πεδιάδων ἀρξάμενος πρῶτα
 μὲν πάσης νομαδιαίας ἐκεῖ ἀγέλης ἠψατο διὰ τὸ ἐγγυτέρω εἶναι τοῦ πρωτοπαθοῦς ἀέρος καὶ εὐθύς
 μεταλαμβάνειν αὐτοῦ τῇ κάτω πρὸς τὴν γῆν νέυσει· πλέον δὲ τοὺς ὄσρας ἐβλάψεν, οἱ καὶ αὐτοὶ κάτω
 κεκυφότες, ἀδιαφορήτου σήψεως μετέχοντες, ἔτι καὶ διὰ τὸ ἐξ ἀνομοειδῶν καὶ διαφερόντων τῇ φύσει
 σύνθετοι εἶναι, εὐπαθέστερον εἶχον πρὸς τὸ λοιμῶδες πάθος καὶ ἄλλως ἀνχηρῶς καὶ ξηρῶς τῆς κρά- 30
 σεως ἔχοντες, κατὰ καὶ οἱ κύνες, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς μὴ ἀντέχειν τῇ τοῦ ἀέρος θερμότητι· ναὶ
 μὴν καὶ ὀσφρήσεως εὐ ἔχοντες καὶ δι' αὐτὸ ῥᾶον φθειρόμενοι. φασὶ γὰρ τὰς ἡμίονους ἀπολειφθείσας
 τινῶν ἀνευρίσκειν δι' ὀσφρήσεως τὴν ὁδόν. ὄθεν καὶ αὐταὶ μὲν ῥᾶον ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ ἐπασχον,
 30 *μάλιστα δὲ οἱ καθαρῶ ἀέρος δεόμενοι κύνες ἦσθοντο τοῦ κακοῦ διὰ τὴν ὀξύτητα καὶ αὐτοὶ τῆς ὀσφρή-
 σεως ὀξὺν μετεληφότες τῆς κακώσεως, καὶ μάλιστα ἐὰν καὶ ἀργοὶ καθ' Ὀμηρον ἦσαν, ὃ ἐστὶ λευκοὶ, ὡς
 τῶν λευκῶν, φασὶ, σωματῶν διὰ τὸ ἀραιότερον εὐπαθεστέρων ὄντων ἢ περ τὰ μέλανα. πρωτοπαθῶς
 μὲν οὖν ὄρες καὶ κύνες ἐκακώθησαν· δευτέρως δὲ καὶ ἄλλα ζῶα, εἰ καὶ Ὀμηρος ἐκεῖνα σιγᾷ τρόπῳ ποιη-
 τικῶ ἐκ μέρους δηλώσας τὸ πᾶν· εἶτα καὶ ἀνθρώποις ἐπεδήμησε τὸ κακὸν, ὃψέ ποτε ταῖς ναυσὶν
 ἐπιχωριάσαν, διὰ τε τὸ ἀνωφορεῖσθαι αὐτοῖς τὸ τῆς ὀσφρήσεως αἰσθητήριον καὶ διὰ τὸ ἀφιστάναι
 τῶν τόπων, ἐν οἷς οἱ φαῦλοι ἀύχοι τότε τὸν ἀέρα ἔκραναν καὶ διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἴσως καθάρειον καὶ 40
 τὸ τοῦ σώματος ἐκ γυμνασίων ἀπίριτον. καὶ οὕτω μὲν ἢ ἱστορία θεωρεῖται τοῦ λοιμοῦ, ἐφιστῶσα καὶ
 40 ὡς, εἰ μὴ πρωτοπαθῶς γῆθεν εἰσφρεῖται τὸ λοιμῶδες, ὡς τοῖς χερσαίοις προσ*πίπτειν, ἀλλ' ἐκ διε-
 φθορότος τοῦ ὑψοῦ ἀέρος ἐστὶ τὸ κακὸν, πτηνὰ προπειρῶνται τοῦ πάθους καὶ οἱ ἀκροβολισμοὶ τοῦ
 ὀλέθρου κατ' αὐτῶν γίνονται. ὁ δὲ μῦθος τὰ οἰκεία τερατευόμενος ἄλλως αὐτὸν αἰτιολογεῖ, θεομηνίαν
 αἰτιώμενος τοῦ πανδήμου τούτου πάθους καὶ ὕβριν τὴν εἰς τὸν μυθικὸν Ἀπόλλωνα, ἣν ὁ βασιλεὺς μὲν,
 ὡς προεῖρήθη, ἐξελάλησεν, ὁ δὲ δῆμος ἀκούσας οὐκ ἐδυσχέρανεν, ὡς δέον ἔν γραφῆναι ἀσεβείας τὸν

Ἀγαμέμνονα, εἴ γε διὰ τὴν Χρυσήδα καὶ Ἀπόλλωνα ὕβρισε καὶ Δία δὲ ἰκέσιον καὶ τὰς αὐτοῦ θυγατέρας λιτὰς παρῆιδε, περὶ ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φιλοσοφεῖ ὁ ποιητὴς, λέγων *μὴ χρῆναι παραβλέπειν⁴² αὐτάς. δῆλον δὲ ὅτι πολλὰ τοιαῦτα οἱ μῦθοι τερατεύονται, ὡς δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἀτασθαλίαν καὶ, καθὰ Εὐριπίδης φησὶν, ἐξ ἰδίας ἀνοίας κοινὰ κακὰ θιόθεν γίνεσθαι. οὕτω γὰρ δι' ἓνα τινὰ τὸν Οἰνέα ὁ Καλυδώνιος οὖς πᾶσαν τὴν τῶν Αἰτωλῶν λέγεται σίνασθαι Ἀρτέμιδος χόλω· ἀπῆλυνσε δὲ καὶ τῶν τοῦ Οἰδίοδος κακῶν ἢ τῶν Θηβαίων πᾶσα γῆ· ὁ δὲ Λοκρὸς Αἴας ἐν τῷ ἐκ Τροίας ἀπόπλω τὴν Ἀθηνᾶν ἐρεθίσας εἰς πάντα Ἀχαιοὺς ἐσκέδασε τὸ κακόν. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι καὶ τὸν ἀνισασμὸν τὸν κατὰ τινὰ οἶον ἀντίδοσιν καὶ ἀντιπάθειαν. οὐ γὰρ μόνον ἡ γῆ τῶν Φρυγῶν διὰ Ἑλληνίδα γυναῖκα τὴν Ἑλένην πάσχει κακῶς, ἀλλὰ καὶ Ἑλληνες διὰ γυναῖκας Φρυγίας, τὴν Χρυσήδα καὶ τὴν Βρισηίδα, παραπόλλυνται¹⁰ λοιμῶ. (Vers. 50.) Ὅτι οὐρῆας τοὺς ἡμιόνους λέγει ἢ παρὰ τὸ *ὄρος ὄρεας καὶ Ἰωνικῶς οὐρῆας· ἐπεὶ τὰ¹⁰ ἐν ὄρεσιν ἔργα, ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ Πατρόκλου ταφῇ δηλωθήσεται, διὰ τῶν τοιούτων ζώων ἐξετελοῦντο, διαφερόντως, φασὶν, ἰσχυόντων ἐκεῖ, ὡς ταλαεργῶν ὄντων, καὶ ἀχθοφόρων· ἢ παρὰ τὸν οὐρον, ὃ δηλοῖ τὸν ἄνεμον· τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἄγονον τῶν τοιούτων ζώων καὶ τὸ τοῦ σπερματικοῦ πνεύματος ἄκαρπον καὶ ὡς περ ἀναιμαῖον. διὸ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὠοῖς ἄκαρπα διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν οὐρία ἢ κοινὴ λέγει συνήθεια. ὡς δὲ οὐρῆες καθ' ὁμωνυμίαν καὶ οἱ φύλακες ποτε λέγονται, φανεῖται πού ἐν τοῖς ἐξῆς.

³² ὄρα δὲ ὅτι πρὸ τούτων πληθυντικῶς εἰπὼν τὰ πρῶτα, ἐνικῶς ἐνταῦθα λέγει πρῶτον Ἀττικῶ σχήματι. τὸ δὲ, οὐρῆας ἐπώχετο, χρήσιμον ἐν τοῖς ἐξῆς εἰς τὸ, ἰσὺν ἐποικομένην. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οὐρῆας καὶ κύνες ἀργούς, οἱ μὲν ἀργούς φασὶ κατ' ἀντίφρασιν τοὺς ταχῆς θείειν, ἕτεροι δὲ τοὺς ἀληθῶς ἀργούς, ὁποίους τραπεζῆας ἀγλαΐης *ἐνεκεν κομέουσιν ἀνάκτες, ἄλλοι δὲ τοὺς, ὡς προσγράφη, λευκοὺς²⁰ ²⁰ καὶ ὡς εἰπεῖν ἀργεννοὺς, ἐξ ὧν τὸ Ἀθήνησι Κυνόσαργες σὺγκείται, ὡς ἐτέρωθι φανεῖται. (Vers. 52.) Ὅτι βάλλειν παρὰ τῷ ποιητῇ ὡσεπιπολὺ τὸ μήκοθεν ἀφιέντα βέλος τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ. ἄλλως μέντοι ἀφιείς τις καὶ μὴ ἐπιτυγχάνων οὐκ ἂν ποτε κυρίως βάλλειν λεχθείη. βάλλειν γὰρ ἀπλῶς τὸ ἐπιτυγχάνειν. ὅθεν καὶ ἐπιβόλος ὁ ἐπιτυχῆς λογισμοῦ, καὶ βουλή, ὡσανεὶ βολή, ἢ ἐπιτυχῆς σκέψις· καὶ τὸ (Odys. ὁ. 296.), ναῦς δ' ἐπέβαλεν εἰς Φηράς, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτυχῶς ἀπῆλθε. φησὶν οὖν καὶ ὦδε Ὅμηρος ὅτι βέλος ἐχεπευκῆς ἐφιείς ὁ Ἀπόλλων ἐβάλλεν ἥτοι ἐπετύγγανεν. ἔστι δὲ τρόπου ἐτυμολογικοῦ τὸ βέλος βάλλει. διαφορεῖσθαι δὲ δοκεῖ τὸ βάλλειν· οὐ τὸ μὲν κοινῶς ῥητὸν διὰ τοῦ ἄ, τὸ δὲ σιγηλῶς νοητὸν βέλλειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βέλεμνον καὶ τὸ βέλος καὶ ἡ βολή. ὡς δὲ τριχῶς τὸ βάλλειν, ὠμολόγηται. σημαίνει γὰρ τὸ ἐπι*τυγχάνειν, τὸ ῥίπτειν, τὸ τιθέναι. (Vers. 51.) Ἐχεπευκῆς δὲ τὸ οἶον ἔχον³⁰ ³⁰ πεύκης, πικρίαν δηλαδὴ. καὶ γὰρ πικρὸν καὶ τῆς πεύκης τὸ δάκρυον. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ πικρὸν πευκέδανον παρωνόμασται προπαροξυτόνως πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐρυθρόδανον. ἀφ' οὗ βέλος ὀξυτόνως πευκεδανὸν τὸ καὶ ἐχεπευκῆς ἦγον ἐπέπικρον. τινὲς δὲ ἐχεπευκῆς εἶπον τὸ θανάσιμον καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα δίκην πεύκης, ἢ τις ἐκτεμηθεῖσα οὐκέτι ἀναβλαστάνει. ἐνταῦθα δὲ σκοπητέον τὸ τοῦ Ἡροδότου (Libr. VI. 37.), εἰπόντος ὅτι πίτυς ἐκκοπέισα οὐκ ἀναφύει μόνη πάντων δένδρων, ἀλλὰ πανώλεθρος ἐξαπόλλυται. ὅθεν καὶ παροιμία τὸ, ἐκτριβῆναι πίτυς δίκην. εἰ γὰρ καὶ πεύκη καὶ κυπάρισσος καὶ ἕτερα ἐκκοπέντα οὐκέτι ζῆ, πῶς Ἡρόδοτος ἔφη, ὡς πίτυς μόνη πάντων δένδρων ἐκκοπέισα οὐκ ἀναφύει; ἢ τάχα εἰς τι πιτυῶδες καὶ τὰ τοιαῦτα θετέον διὰ τινὰ ἐν αὐτοῖς ὁμοίαν ποιότητα, διὸ καὶ ὁμοίου πάθους τῇ πίτυϊ *μετέχουσιν; ἢ δὲ σύνθεσις τοῦ ἐχεπευκῆς ὁμοία ἐστὶ τῇ, ἐξέμυθος,⁴⁰ ⁴⁰ ἐχέκολλα, ἐχενῆς, ἐχέφρων, ἔτι δὲ καὶ τῇ τοῦ φέρω φερέπονος, φερέοικος, ἀρχῶ ἀρχέστρατος, καὶ τῶν ὁμοίων· ἐν οἷς καὶ ἐχειριρία, καὶ τροπῇ ἐχειριρία ἢ ἄδεια, εἴτουν ἐποχὴ χειρῶν· καὶ ἐχέτλη, ἧς ⁴⁰ ἔχεται τις τλημόνως, καὶ ἀρχέκακος καὶ ἡγέλοχος. ὄρα δὲ ἐν τῷ, βέλος ἐχεπευκῆς ἐφιείς, ὅτι τε τὸ βέλος ἐκτείνει τὴν λήγουσαν λόγῳ στιγμῆς κατὰ κοινήν συλλαβὴν, καὶ ὅτι τὸ ἐφιείς μακρὸν ἔχει τὸ παραλήγον δίχρονον. εἰ δὲ μάλιστα ἐχρῆν ἐκτετάσθαι αὐτὸ ἐν τῷ, ἀλλὰ κακῶς ἀφίη, δι' αὐξησιν, ἀλλ' ἐκεῖ Ἰωνικὴ ἐστὶν ἢ δι' ἀναυξησίαν συστολὴ τοῦ ἐν τῷ *παρατατικῶ διχρόνου. (Vers. 52.) Ὅτι ἔθος ἦν⁴³ ⁴³ Ἑλλῆσι καίειν τοὺς νεκροὺς, ὃ δὴ καὶ εἰς ἔτι παραμένει τισὶ τῶν Βορείων βαρβάρων. ἐποίουν δὲ τοῦτο ἐκαῖνοι πρὸς ἐνδειξιν τοῦ τὸ μὲν θεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἀνωφορηθῆν ὡς περ ἐν ὀχήματι τῷ πυρὶ προσμιξαι τοῖς οὐρανίοις, τὸ δὲ γήινον κάτω μεῖναι, τὸ μὲν πυρὶ δαπανηθῆν, τὸ δὲ ἐναπομεῖναν λειψάνοις

ὄστων. οἱ δὲ φασιν ὅτι τὸ μὲν νεκρὸν οὐ καθαρὸν ἐδόκει, ἀγνισμὸς δὲ τις ἦν ἢ διὰ πυρὸς δαπάνη τοῦ
 νεκρωθέντος, ὅτι καὶ τὸ πῦρ ἀγνιστικόν· διὸ καὶ οἱ καθαροὶ διὰ πυρὸς ἐγίνοντο, καὶ Εὐριπίδης δὲ
 τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει, ἔπου φησὶν ὅτι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας δέμας πυρὶ καθήγνισται. ὁ δὲ Λυκό-
 φρων τῇ προτέρᾳ ἐννοίᾳ συντρέχει, ἐν οἷς τὴν Σκύλλαν καυθεῖσαν δομηθῆναι φησὶν, ἤγουν ἀνακτι-
 10 σθῆναι, ἀναζωωθῆναι, καὶ γενέσθαι κατὰ τὸν ποιητὴν *κακὸν ἀθάνατον. διὸ καὶ οἱ γυμνοσοφισταὶ
 πυρὶκαυστοὶ γινόμενοι ἀπετιθέντο τὴν ζωὴν, ὡς καὶ ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κάλανος. ἔδοξε δὲ τισιν, οὐ μὴν
 ἀληθῶς, τὸν Ἡρακλέα κατάρξαι τοῦ ἐθους τῆς τῶν νεκρῶν καύσεως. παῖδα γάρ, φασί, φίλου τινὸς
 Λικυμνίου τὸν Ἀργεῖον ἐξαιτησάμενος ἐπὶ συμμαχίᾳ τῇ κατὰ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ὄρκωμοτήσας, ἢ μὴν
 ἐπανασώσασθαι τῷ πατρὶ τὸν υἱόν, διεξέπεσε τῆς εὐνοχίας, οἷα τοῦ Ἀργεῖου πεσόντος ἐν τῷ πολέμῳ.
 ἀφοσιούται δὴ τὴν ἀνακομιδὴν ὁ Ἡρακλῆς καύσας τὸν Ἀργεῖον καὶ τὰ ὄστα κομίσας τῷ πατρὶ, καὶ 10
 σοφίζεται αὐτὸν ὡς ἤδη ἔχοντα τὸν υἱόν. καὶ τὸ ἔθος, φασί, παραμείναν ἔκτοτε γέγονε κοινὸν τοῖς
 Ἕλλησιν. ἔφθη δὲ καὶ ἕτερον, φασί, παῖδα τοῦ Λικυμνίου τὸν Οἰωνὸν πολέμῳ ἀποβαλεῖν Ἡρακλῆς.
 διὸ καὶ ὄκνων ὁ πατήρ ἐπὶ τῷ Ἀργεῖ τὸν ὄρκον ἐδέξατο. ἀλλ' οὕτω μὲν Ἕλληνες τοὺς νεκροὺς ἔκαιον,
 20 τὰ ὄστα μὲν κατέχοντες καὶ *θάπτοντες εἰς μνήμην τῶν καιομένων. Αἰγύπτιοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐταρί-
 χενον, ἵνα ὅλον τὸ σῆμα τοῦ ποτὲ ζῶντος ἔχουσιν εἰς μνήμης ζώπυρον. πῶς δὲ ἐταρίχενον, ἱστορεῖ Ἡρό-
 δοτος. δῆλον δὲ ὅτι οὐ πᾶσιν ἤρεσκεν ἢ τῶν νεκρῶν καύσις. τῶν τις οὖν παλαιῶν ἀχθόμενος, ὡς μαι-
 νομένου τοῦ πυρὸς οἷς ὠμίλει νεκροῖς σώμασιν, ἐπικαλεῖται τὸν τοῦ πυρὸς κλοπέα Προμηθεῖα, λέγων·
 ἐπάρηξον, βοήθησον, κλέψον, εἰ δυνατόν καὶ πάλιν, τὸ πῦρ. Ὅτι ἐν τῷ, αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκρῶν καιόντο
 θαμναι, πυραὶ λέγονται αἱ μεγάλαι πυρκαϊαί. καὶ ἴσως παρ' Ὀμήρῳ ἢ πυρὰ μὲν καὶ αἱ πυραὶ ἐπὶ
 νεκρῶν καύσεως, τὸ πῦρ δὲ καὶ τὰ πυρὰ ἐπὶ τοῦ ἄλλως ἀπλῶς ἀναπτομένου πυρὸς. καιεσθαι δὲ φησὶν 20
 ἄρτι νεκροὺς τοὺς τῶν λοιμωξάντων. οἱ γὰρ μετὰ ταῦτα πολέμου νόμῳ πεσόντες ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλεύου
 30 μνήμῃ ἐλώρια ἐγίνοντο κύνεσσι τε καὶ οἰωνοῖς, ὡς ἔφθασεν εἰπεῖν ὁ ποιητής· ὅς μεθοδεύσει κατὰ *τὸ
 δυνατόν καὶ τὴν τούτων ταφὴν, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. τὸ δὲ αἰεὶ καὶ τὸ θαμναι τὸ
 πολυπληθὲς δηλοῦσι τῶν καιομένων. σημείωσαι δὲ ὅτι καιόνται οὐ μόνον σώματα, ἀλλὰ καὶ πυραὶ·
 τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξάπτονται. θαμναι δὲ αἱ ἀλλεπάλληλοι καὶ πυκναὶ παρὰ τὸ θαμὰ τὸ πυκνῶς,
 ὃ περ ἐκ τοῦ ἅμα γέγονε. προὔποκειται δὲ τοῦ θαμναι ἄρσενικὸν ἔνομα θαμνός ὁ πυκνός, ὃ πλεονασμῷ 33
 τῆς εἰ διφθόγγου γέγονε θαμνιός, ὡς περ φατὸς φατειός, ἀφνός ἀφνειός, σπερχός σπερχειός, ἀδελ-
 φός ἀδελφειός, ἀρνός ἀρνεός. ὁ δὲ πλεονασμὸς τοῦ θ' διὰ τὴν δασεῖαν τοῦ ἅμα, ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ
 τοῦ θειλοπεδεύειν φασὶν οἱ παλαιοί. εἰλόπεδον γὰρ πέδον εἶλη βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμοσῖα,
 καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ' θειλόπεδον καὶ ῥῆμα θειλοπεδεύω. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐν τῷ θαμνιός καὶ 30
 40 τοῖς ὁμοίοις ἢ εἰ διφθόγγος πλεονάζει, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις, ὡς περ καὶ *ἐν τῷ ἐξῆς ἐξείης. καὶ πολλοὶ
 δὲ ἐνεστῶτες καὶ μέλλοντες ἐνεργητικοὶ τοῦτο πάσχουσιν, οἷον βρώσω βρωσειῶ, πολεμήσω πολεμησειῶ,
 θῶ θείω κίχω κιχίω, ἔρω ἐρείω τὸ ἐρωτῶ, ὡς τὸ, μάντιν ἐρείομεν. διασαφητικὸν δὲ ἐστὶν ἐν τοῖς
 44 ῥηθῆσιν τοῦ αἰεὶ τὸ θαμναι. * (Vers. 53.) Ὅτι ἐπιρῥηματικὸν ὄνομα τὸ ἐννήμαρ καὶ δηλοῖ τὸ ἐννέα
 12 ἡμέματα ἤγουν ἡμέρας. οὕτω δὲ καὶ τὸ αὐτῆμαρ ἀντὶ τοῦ αὐθημερὸν, τῷ αὐτῷ ἡματι· ἐξ οὗ, ἤγουν
 τοῦ αὐθημερὸν, καὶ σοφὸς αὐθημερινός ὁ ὡς εἰπεῖν αὐτοσχέδιος. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ ἐννήμαρ καὶ
 αὐτῆμαρ καὶ τὸ, ποσῆμαρ μέμονας, ἤγουν ἐπὶ πόσας ἡμέρας, ὃ ἐν τῇ ὠ ῥαψωδίᾳ κεῖται. καὶ ἄλλα δὲ
 εἰσι τοιαῦτα. ὅρα δὲ ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητής, ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα θεοῖο, ἐπήγαγε· τῇ
 δεκάτῃ δὲ ἀγορήνδε καλίσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς. ἠδύνατο μὲν γὰρ εἰπεῖν, τῷ δεκάτῳ δὲ, δηλαδὴ ἡματι,
 συνεκάλεσε τὸν λαόν. οὐκ ἠθέλησε δὲ οὕτως εἰπεῖν· οὐδὲ ἔλαβε τὸ ἐννήμαρ ἀντὶ τοῦ ἐννέα ἡμέματα, ἀλλ' 40
 20 ἀντὶ τοῦ ἐννέα ἡμέρας, διὰ τὸ *ταυτὸν εἶναι ἡμαρ καὶ ἡμέραν· καὶ ἐσχημάτισε καινοπρεπέστερον, καὶ
 ἀπὸ τοῦ ἡματος οὐδέτερου ὀνόματος ἀνέπαυσε τὴν σύνταξιν εἰς θηλυκὸν ἰσοδύναμον εἰπὼν· τῇ
 δεκάτῃ δὲ ἡμέρᾳ. τοιοῦτόν τι σχηματίζει καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὅτε εἶπη· ἔθνεα πολλὰ ὀρνίθων ἀγαλλόμεναι
 πτερύγεσσι (Il. β. 409.). οὐδέτερον μὲν γὰρ τὸ ἔθνεα καὶ δηλοῖ τὰς ἀγέλας· θηλυκὸν δὲ τὸ ἀγαλλό-
 μεναι, οὐκ ἀποδοθὲν πρὸς τὸ ἔθνεα, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοούμενον δι' αὐτοῦ, ὃ πέρ εἰσιν ἀγέλαι· εἰπεῖν δὲ
 κατὰ τοὺς παλαιούς, συνταχθὲν οὐ πρὸς τὸ ῥητόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοητόν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὦχετο

κῆλα θεοῖο, πάνυ καιρίως ἔχει τοῦ ῥήματος. οὐκ ἔστι γὰρ ἐν αὐτῷ λέξιν εὐρέσθαι καιριωτέραν τοῦ ῥήματος. τοιοῦτον καὶ τὸ, οὐρῆας ἐπώχετο, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ, ἰστὸν ἐποικομένην. τὸ δὲ καλέσσατο οὐ κοινόν, ὡς τὸ ἐκάλεσεν, ἀλλὰ Ἀγτικόν, ὡς καὶ τὸ, καλοῦμαι Στρεψιάδην, παρὰ τῷ κωμικῷ (Nubh. 1223.). (Vers. 54.) Ὅτι πολλάκις ἄλλα μέρη λόγου *ἀντὶ ἄλλων λαμβάνονται διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα συγγέ- 30 νειαν, οἷον ἀπαρέμματα ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν τῷ (Il. α. 258.), περιέστε μὲν τῇ βουλῇ, περὶ δ' ἔστὲ μάχεσθαι, ἤγουν περιέστε δὲ καὶ ὑπερέχετε καὶ ἐν τῇ μάχῃ. λαμβάνονται δὲ καὶ μετοχαὶ ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ὅτε τὴν τοῦ δεινὸς φραμὲν ἐρωμένην ἀντὶ τοῦ γυναικά, καὶ νόσον οὐλομένην τὴν ὀλεθρίαν· καὶ ὀνόματα ἀντὶ ἐπιρῥημάτων, ὡς τὸ, πλατὺ χαίνειν ἀντὶ τοῦ πλατέως, καὶ ὠκὺ βαδίζειν ἀντὶ τοῦ ταχέως· καὶ ἀντωνυμιαὶ δὲ ἀντὶ ἐπιρῥημάτων, ὡς τὸ ἄλλη ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ, καὶ ταύτη ἀντὶ τοῦ οὔτω. καὶ σύνδεσμος δὲ ἀντὶ προθέσεως λαμβάνεται, οἷον ὁ δὲ ἀντὶ τῆς εἰς, ἐν τῷ, Πυθῶδε ἤγουν εἰς Πυθῶ, καὶ ἀγορήνδε καὶ φύγαδε καὶ οἴκαδε ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγορὰν καὶ εἰς φυγὴν καὶ εἰς οἶκον. ἔστι δὲ ἐξ ἀντιστροφῆς καὶ πρόθεσιν εὐρεῖν ποτὲ λαμβανομένην ἀντὶ συνδέσμου, ὡς ὅτε τις εἶπη ὅτι ἐκ τῶνδε τάδε γενήσεται, *τουτέστιν ἕνεκεν τούτων τάδε συμβήσεται. ἐνταῦθα γὰρ ἢ ἐκ πρόθεσις ἰσοδυνα- 40 μεί συνδέσμῳ τῷ ἕνεκεν. οὔτω δὲ πολλάκις νοεῖται καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα καὶ ἕνεκεν τούτων. καὶ ὁ εἰπὼν δὲ ὅτι ὁ μῦθος κοινός ἐστι τῶν ῥητόρων ἐκ παραινέσεως ἀντὶ συνδέσμου τοῦ ἕνεκεν τὴν ἐκ πρόθεσιν ἔλαβε. καὶ ταῦτα μὲν οὔτως. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς ἐν τῷ τοιόσδε, τοσόσδε, 34 τηλικόσδε, ὅδε, ἦδε καὶ τοῖς ὁμοίοις, οὔτω καὶ ἐν τῷ πόλεμόνδε, Πυθῶδε, φύγαδε, οἴκαδε, Ἀιδόσδε καὶ τοῖς τοιοῖτοις, δυνατόν ἐπέκτασιν μὲν εἶναι τὴν δὲ συλλαβὴν, λαμβάνεσθαι δ' ἐξωθεν πρόθεσιν χάριν συντάξεως ἐντελοῦς, ὁποῖόν τι γίνεται καὶ ἐν τῷ, *τόδ' ἰκάνεις, ἤγουν εἰς τόδε τὸ χωρίον, καὶ 45 ἐν τῷ τῆδε, ὅ ἐστιν ἐν ταύτῃ τῇ ὁδῷ τυχὸν ἢ τῇ κώμῃ. ὅτι δὲ ἐπέκτασιν ποιῆι οὐ μόνον τὸ ἰ ἐν τῷ οὔτωσιν καὶ νυνὶ καὶ ἐνταυθὶ κατὰ τὸν τεχνικὸν Γεώργιον καὶ ὄψι, ὅθεν καὶ ὀψιμαθῆς, καὶ νυνμενί, φησι, καὶ νυνγαρι ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἢ ἐν τῷ ὀπιη καὶ τῆ ἀντὶ τοῦ τί βαρυτόνως, ἢ κατὰ τινος τῆ ὀξυτόνως, καὶ ἐπειὴ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ· ἔτι δὲ καὶ ἢ θᾶ συλλαβὴ ἐν τῷ ἦσθα καὶ ἔφησθα καὶ τοῖς ὁμοίοις· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δ' μετὰ τοῦ ἰ. ἦσον ὅδε καὶ νυνδὶ ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ ἐνθαδί· τὰ πλείω δὲ μᾶλλον ἢ δὲ συλλαβῆ, δῆλον ἐστί. ταύτῃ δὲ τῇ ἐπέκτασει χαίρει μάλιστα ἢ ποιήσεις, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἄστυδε, ἄλαδε, πόλινδε, Τροίηνδε. οὔτω δὲ καὶ τὸ κλισίηνδε· περὶ ἧς κλισίης ἐτέρωθεν ῥηθήσεται. ἀγορὰ δὲ ὁ τόπος τε τῆς συνάξεως καὶ τὸ *πλήθος δὲ τὸ συναγόμενον καὶ αὐτὴ ἰ δημηγορία. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ 10 (VII. 58.) κεῖται καὶ πόλις Θρακία καλουμένη Ἀγορά. ὅτι δὲ ἡ βουλευτικὴ ἀγορὰ τίμιόν τι καὶ θεῖον πρᾶγμα, δηλοῖ καὶ τὸ Διὸς Ἀγοραίου βωμὸν ἰδρῦσθαι ἀλλαχοῦ τε καὶ κατὰ Ἡρόδοτον περὶ Σικελίαν. Ὅτι πιθανὸς αἰεὶ ἐν τοῖς πλάσμασιν ὧν ὁ ποιητὴς τοιοῦτος καὶ ἐνταῦθα ἔστι περὶ τὰς ἡμέρας τοῦ λοιμοῦ. εἰ μὲν γὰρ περὶ πρώτην εὐθὺς ἡμέραν ἢ δευτέραν ἢ τρίτην τὸ τῆς νόσου ἐζητεῖτο αἴτιον, ἀπιθανὸς καὶ οὐκ εὐπλαστός ὁ λόγος ἦν. τί γὰρ ἰδὼν βαρὺ ὁ Ἀχιλλεὺς ζητήσῃ τὴν αἰτίαν; πόθεν δὲ καὶ στοχάσεται ὅτι μηνίει Ἀπόλλων ὁ τῷ λοιμῷ ἐπιστατῶν, μηδενὸς παραδόξου συμβάντος; ἐπεὶ δὲ παρῆλθον ἡδὴ ἑννέα ἡμέραι, τόσον χωσαμένου Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ κακὸν δέον ὄν κατὰ τοὺς παλαιούς ἐν τῶν ταῦταις ἡμέραις ὑπολωφῆσαι, εἰ μὴ θεόθεν ἦν, τὸ δὲ ἐπιπλέον προάγεται, τότε δὴ ζητεῖται τὸ αἴτιον. Ἀχιλλεὺς δὲ *ζητεῖ τὴν αἰτίαν καὶ οὐκ ἄλλος τις τῶν Ἑλλήνων, ὡς μὲν Ὅμηρος λέγει, ἐπεὶ αὐτῷ ἐν 20 φρεσὶν ἔθετο Ἥρα, κηδομένη τῶν Δαναῶν διὰ τε τὸ ὑβρισθῆναι ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Τρωῶς καὶ θέλειν τὴν τῶν Ἑλλήνων σωτηρίαν ἐπὶ βλάβῃ τῶν Τρώων, καὶ ὅτι καὶ τὸ τῶν Ἀργείων πρωτόθετον Ἄργος αὐτῆς ἦν. ὅθεν Ἀργεῖα ἐλέγετο, ὅ ἐστι Πελοποννησία. ὡς δὲ ἡ ἀλληγορία φησὶν, Ὅμηρος γὰρ 30 πολλαχοῦ ἐπικρύπτει ποιητικώτερον τὰς ἀληθεῖς αἰτίας, ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν τοῦ λοιμοῦ αἰτίαν ζητεῖ διὰ τὸ ἰατρικὸς εἶναι, οἷα κατὰ τὴν ποίησιν μαθητευθεὶς ἰατρῷ τῷ Χείρωνι, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὁρῶν οὖν ὅτι νυκτὶ ὁ Ἀπόλλων, ὡς προεῖρηται, ἔοικε διὰ τὴν τοῦ ἀέρος πάχυνσιν καὶ ζόφωσιν, καὶ ὅτι ὁ ἀῆρ οὐκ εἰλικρινῶς ἔχει, ἀλλὰ πάνυ νοσοποιός ἐστι, θεομηρίαν εἶναι τὸ πάθος συμβάλλεται, πρῶτος τῆς τοῦ κακοῦ αἰτίας αἰσθόμενος ὡς ἰατρός. τοῦτο γὰρ ὁ μῦθος, φασὶν, αἰνίσσεται διὰ τὸ εἰπεῖν ὅτι ἡ Ἥρα τῷ Ἀχιλλεὶ ἐν φρεσὶν ἔθετο. Ἥρα μὲν γὰρ ὁ ἀῆρ· Ἀχιλλεὺς δὲ ἐξ ἀέρος τὴν τοῦ κακοῦ 30 αἰτίαν νοεῖ. καὶ ἄλλως δὲ γε τὸν Ἀχιλλεῖα ποιῆι Ὅμηρος νοῦντά τε τὸ κακὸν καὶ ἀγορὰν συνάγοντα,

ἵνα πιθανόν δόξῃ τὸ κατ' αὐτοῦ μόνου ὀργισθῆναι τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς καὶ πρώτου καὶ μόνου ζητή-
 σαντος καὶ λαλήσαντος καὶ διὰ τοῦτο τῆς Χρυσήϊδος αὐτὸν στερήσαντος. ἄνθρωπος γὰρ θυμούμενος
 οὐ προσλογίζεται τὸ δίκαιον, ἀλλ' εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως τὸν αἴτιον τοῦ ζημιωθῆναι κολάζει. Σημειώ-
 σαι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ τῶν Ἑλλήνων δημοκρατικόν· Ἀχιλλεὺς γὰρ διχα βασιλέως ἀγείρει τὸν λαόν.
 ὡς δὲ ὁ ποιητῆς καὶ εὐεπίφορός ἐστιν εἰς τὸν ἐννέα ἀριθμὸν καὶ διὰ τοῦτο δοκεῖ τισὶ κἀνταῦθα μὴ
 ἄλλον ἀριθμὸν τινα θεῖναι, ἀλλὰ ἐννήμαρ εἰπεῖν, πολλαχοῦ ἐν τοῖς ἐξῆς φανήσεται. τὴν δὲ κατὰ τὸν
 Ἀχιλλεῖα ἱατρικὴν δηλοῖ καὶ ἡ ἐπ' αὐτῷ παροιμία, φαρμένη χρησιμωδικῶς, ὡς ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται, ἣν
 40 *ἔφηνε Τηλέφος ὁ Μυσός, ὑπ' Ἀχιλλεῖος καὶ πληγεῖς καιρίαν καὶ ἰαθεῖς. ὅθεν καὶ Τηλέφεια τραύματα
 κακοήθη, ὅποια θεραπεύσοι ἂν Ἀχιλλεὺς, ὡς καὶ τὸ Τηλέφου· καθὰ καὶ Χειρώνεια, ὅσα δυσάλθῃ
 ὄντα δέονται ἂν ἱατροῦ τοῦ Χείρωνος. (Vers. 56.) Ἰστέον δὲ ὡς εἰπὼν ὁ ποιητῆς, κήδετο γὰρ Δαναῶν, 10
 ὅτι ῥὰ θνήσκοντας ὄρατο, ἐπιτηδεύτην παρίσωσιν ἐποίησε διὰ τοῦ κήδετο καὶ τοῦ ὄρατο τῶν Ἴωνικῶν.
 ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν Ἀττικῶς, ὅτι ῥὰ θνήσκοντας ἐώρα. (Vers. 55.) Ὅτι δὲ Ἡρα ὁ ἀήρ, δηλοῦται, φασὶ,
 καὶ ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ. ἐξ ἧν γὰρ ἡ Ἡρα γραμμάτων, ἐκ τούτω λαλεῖται καὶ ὁ ἀήρ. τοῦτο δὲ
 46 ὁμοιότητα τῶν ταυτογραφουμένων δη*λοῖ. τοιαῦτα τινὰ καὶ τὸ χόλος ὄχλος καὶ τὸ ἀρετὴ ἐρατὴ καὶ τὸ
 φλύαρος φλαῦρος παρ' Ἀττικοῖς. καὶ ἐν τούτοις γὰρ συγγενεῖά τις, ὡς περ γράμμασιν, οὕτω καὶ ἐν
 νοήμασιν. οὕτω τις τῶν ἐπιτρίπτων κολάκων τὸ Ἀρσινόη Ἡρας ἴον ἀνεγραμμάτιζεν, αἰκάλλων θωπευ-
 τικῶς τὴν βασιλισσαν Ἀρσινόην, ὡς πρέπουσαν εἶναι Ἡρας ὀσφράδιον. τοῦ δὲ αὐτοῦ τύπου καὶ τὸ
 λιαρός ἰλαρός· ἦδη δὲ πού καὶ τὸ λόχος ὄχλος, καὶ τὸ ὀλιγός λαιγός, καὶ τὸ ὀλισθος λοισθος, καὶ
 τὸ χλόη χολή, καὶ τὸ ῥὰ ἄρ, δι' ἧν δηλοῦται τὸ δῆ· καὶ τὸ ἀργυρνία ἀργυρνία, καὶ τὸ Ἄτλας τάλας,
 καὶ τὸ παραχύτης, σαπρὰ τύχη, καὶ ἕτερα· ἐν οἷς καὶ τὸ κάρα καὶ ἄκρα, ταυτιζόμενα ἐν τῷ κατ' 20
 ἄκρης· ἦδη δὲ καὶ τὸ καρὶς ἀκρίς. μάλιστα δὲ προσφυγὲς εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἡραν ἀναγραμματιζόμενον
 10 τὸ Ῥέα κύριον εἰς τὸ ἔρα, ὃ ἐστὶ γῆ, *εἰς ἣν δηλαδὴ ἀλληγορεῖται ἡ τοῦ Κρόνου γυνὴ Ῥέα κατὰ τὸ,
 ὀρεστέρα παμβῶτι γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διός, ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ (Philoct. 396.). Ἰστέον δὲ ὅτι τὰς
 γυναῖκας εἰθὺς ὁ ποιητῆς ἐπιθετικῶς ἐπαινεῖν ἐν μὲν τῶν κατὰ ψυχὴν δαΐφρονας καλεῖ καὶ ἰφθίμας
 καὶ κέρδεα εἰδυίας καὶ ὅσα ἄλλα ἐθέλει, ἀπὸ δὲ τῶν ἐκτὸς εὐπατερείας, εὐειδέας, καλλιπαρήους, ἐλικώ-
 πιδας, ῥοδοδακτύλους, βρώπιδας, ἀργυροπέζας καὶ ἕτερα. ἐνταῦθα δὲ λευκώλενον Ἡρην φησὶν, ὃ κατ'
 ἀλληγορίαν τὸ διαφανὲς τοῦ ἀέρος αἰνίττεται. Ἴωνικὸν δὲ τὸ Ἡρῆ ὡς καὶ θήρα θήρη, πῆρα πῆρη,
 οὕτω καὶ Ἡρα Ἡρῆ· ὡς δὲ ἡ ὠλένη, ἀφ' ἧς ἡ λευκώλενος, ἐκ τοῦ ὀλῶ τὸ πρᾶττω γίνεται ἐπενθέσει 35
 τοῦ ὠ κατὰ Ἴωνας, ἵνα ἡ οὐλένη καὶ Δωρικῶς ὠλένη, καὶ ἀλλαχοῦ εἰρήσεται. (Vers. 57.) Ὅτι τὸ ἡγε-
 ρθεν σημαίνει μὲν ἐνταῦθα τὸ ἡθροίσθησαν, ἀπὸ θέματος τοῦ ἀγείρω. ἐστὶ δὲ Αἰολικόν· κανονίζεται 30
 20 δὲ ἀπὸ τῆς ἀγερθέντος μετοχῆς ἀποβολῆ τῆς *τὸς. πλατύτερον δὲ περὶ τούτου καὶ τῶν ὁμοίων
 ῥημάτων λεχθήσεται μετ' ὀλίγα, ὅτε λέγει περὶ Ἀθηναῶν ἐν τῷ, δεινὸν δὲ οἱ ὅσσε φάανθεν. Ἰστέον
 δὲ ὅτι τὸ ἡγερθεν σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ ἀνέστησαν ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. διὸ ἐνταῦθα διασαφῶν ἑαυ-
 τὸν Ὅμηρος ἐπάγει μετὰ τὸ, οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἡγερθεν, τὸ, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο· περιφράζων τὸ
 ἡγερθεν καὶ οἰοεὶ λέγων ὅτι ταυτὸν ἐστὶν ἡγερθεν εἰπεῖν ἐν μιᾷ λέξει καὶ ὀμηγερέες ἡγουν ὁμοῦ
 ἀγηγερέμενοι ἐγένοντο. (Vers. 58.) Ὅτι ἀναστὰς ὁ Ἀχιλλεὺς δημηγορεῖ. οὕτω δὲ ἦν ἔθος τοῖς
 παλαιοῖς κἂν βασιλεῖς ἦσαν, ὡς ἂν ἔχοιεν τοὺς κύκλω ἐπιστρέφειν καὶ ὑπὸ πάντων ἐπίσης ἀκούε-
 σθαι. εἰ δὲ ποτέ τις καθήμενος ἐδημηγόρησε, καινὸν τὸ πρᾶγμα ἐδόκει, καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν παραι-
 τήσεως ἐδέετο, καθὰ πού ὁ Ἀγαμέμνων ποιήσεται, ὅτε διὰ τὸ τετραυματίσθαι αὐτόθεν ἐξ ἔδρης δια-
 λέγεται (Π. ε'. 77.). καὶ ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι, ὅτι σχῆμα ἐστὶ τὸ λεγόμενον κατὰ τὸ σιωπώμενον. 40
 30 *νοητέον γὰρ ὅτι καὶ σκῆπτρον κατέχει ὁ Ἀχιλλεὺς, οἷα ἔθος ὄντος καὶ τούτου. διὸ προῖων ἐν
 τῷ δημηγορεῖν καὶ εἰς τὸ σκῆπτρον ὕμνησιν εἰπῶν· ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, καὶ ὕστερον εἰς γῆν
 ῥίπτει αὐτό. (Vers. 59.) Ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ καιροῦ προοίμιον ὁ Ἀχιλλεὺς πορισάμενος φησὶ· νῦν
 ἡμᾶς οἴομαι παλιμπλαγχθέντας ἀπονοστήσειν, ἐὰν τὸν θάνατόν γε φευξόμεθα, ἐπειδὴ πόλεμός τε
 δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς. αἰεὶ δὲ σχεδὸν ἔθος Ὁμήρῳ οὕτω ποιεῖν καὶ ἐκ τῶν ἐγγύς καὶ ὃ φασὶ
 παρὰ πόδας προοιμιάζεσθαι. τὸ δὲ παλιμπλαγχθέντας οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ δευτέρου πλανηθέντας

φασί, χρώμενοι τῇ τῶν νεωτέρων ἱστορίᾳ, τῇ λεγούσῃ ὅτι τὰ πρῶτα ἐπιστρατεύσαντες τῇ Τροίᾳ οἱ Ἕλληνες ἤμαρτον τῆς ὁδοῦ καὶ τὴν μηδὲν αὐτοῖς εἰς τιμωρίαν προσήκουσαν γῆν ἐληίζοντο. ἢ δὲ ἦν ἢ ὑπὸ τῷ Τηλέφῳ Μυσία. ὁ δὲ Τηλέφος ἀντικαταστάς ἐποίησέ τι κακὸν καὶ ἔπαυθε. πέπονθε μὲν τραῦμα δεινὸν ὑπὸ Ἀχιλλέως, ἀμπέλου ἔλικι συμποδισθέντος αὐτῷ τοῦ ἵππου κατὰ Διονύσου πρό- 40 νοϊαν καὶ πεσόντος εἰς γῆν· ἐποίησε δὲ τὸ ἀπράκτους ὑποχωρῆσαι τοὺς Ἕλληνας. ὡς δὲ τὸ τραῦμα εἶχεν ἀθεράπευτον, χραῖται, καὶ ὁ χρησμὸς ἀνείπε τὸ θρυλλούμενον· ὡς ἄρα ὁ τρώσας ἰάσεται. πλείε γοῦν τὴν ταχίστην ἐπ' Ἀχιλλεῖα καὶ συμβαίνει τὸν μὲν ἰάσασθαι τὴν ὠτειλὴν, τὸν δὲ δοῦναι μισθὸν τῆς ὑγείας τὴν εἰς Τροίαν ὁδηγίαν. ὡς οἶν ἅπαξ ποτὲ τὴν ἀρχὴν ἐπλανήθησαν, οὕτω, φασί, δέδιδε καὶ νῦν ὁ Ἀχιλλεὺς, μὴ πάλιν πλαγχθῶσιν ἦτοι τὸ δεύτερον. καὶ οὕτω μὲν τινες, ἀκολουθοῦντες καὶ 10 τῷ γεωγράφῳ, εἰπὸντι ὅτι ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος στόλος Μυσίαν, ὡς Τρωάδα, πορθῶν ἐπαλινδρόμησεν 47 αἰσχροῶς. ἄλλοι δὲ οὐκ ἀρεσκόμενοι φασιν, ὅτι οὔτε τὸ πάλιν ὅλως ἐπὶ τοῦ ἐκ δευτέρου κεῖται που παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ οὐδὲ φαίνεται ὁ ποιητὴς Τηλέφῳ ἢ ἐτέρῳ τινὶ ἀνατιθεὶς τὴν ὁδηγίαν τὴν εἰς τὸ Ἴλιον, ἀλλ' ἢ τῷ μάντι Κάλχαντι· ἐρεῖ γὰρ ὅτι ὁ Κάλχας διὰ τὴν ἑαυτοῦ μαντοσύνην ἠγγήσατο ταῖς τῶν Ἀχαιῶν ναυσὶν εἰς τὴν Ἴλιον· τάχα δὲ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι, εἴ περ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων, τουτέστιν ὁ ἥλιος, τὴν μαντοσύνην τῷ Κάλχαντι δέδωκε. φασὶ δὲ καὶ ἄλογον εἶναι δευτέραν ταύτην πλάνην παθεῖν τοὺς Ἕλληνας. τί μὲν γὰρ πρῶτον ἐκεῖνο ἀληθῶς ἦν πλάνη· οὐ γὰρ εἶχον εἰδέναι, ὅποι πλέουσι. τοῦτο δὲ οὐκ ἂν ἔχοι τις πλάνην εἰπεῖν. τά τε γὰρ κατὰ τὴν Τροίαν οἶδασι καὶ οὐδὲ οἴκαδε πλανηθῆναι ἂν, ἀλλὰ νοστήσειν λεχθήσονται. *ταῦτα καὶ ἄλλα εἰπόντες φασί, κάλλιον εἶναι νοῆσαι τὸ παλιμ- 10 πλαγχθέντας ἀντὶ τοῦ ὀπίσω μάτην ἀπονοστήσαντας, ὡς ἐκ μεταφορᾶς βέλους τινὸς ἐμπελάσαντος 20 στερεῶ τινὶ σώματι καὶ ὀπίσω στραφέντος. ὃ δὲ συνηθές ἐστὶ τῷ ποιητῇ λέγειν πάλιν πλάζεσθαι, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται. Ἰστίον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπομνήμασι γενναῖος ἀγὼν κεῖται τοῦ ἐκ δευτέρου τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ Τροίαν στρατεῦσαι τῇ Μυσίᾳ τὰ πρῶτα προσβαλόντας καὶ ἀπωσθέντας ὑπὸ Τηλέφου. τόποι δὲ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς ἄλλοι τε καὶ οὗτοι. Ἀχιλλεὺς, φασί, τὴν Σκύρον ἐλὼν καὶ ληισάμενος γυναικας ἐκεῖθεν τὴν Ἰφιν μὲν τῷ Πατρόκλῳ δίδωσιν, αὐτὸς δὲ τῇ τοῦ Ἀνκομήδου Δηιδამεῖα συγγίνεται, ἀφ' ἧς Νεοπτόλεμος, ὁ ὕστερον συμμαχήσας τοῖς Ἕλλησι. δῆλον οὖν, φασίν, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ τὴν Σκύρον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. εἰ γὰρ ἐν τοῖς ὕστερον *δέκα ἔτεσιν εἶλε τὴν Σκύρον, οὐκ ἂν οὐδὲ δεκαέτης που τοῖς Ἕλλησι συνεμάχησεν ὁ Νεο- 20 πτόλεμος. ἔτι δὲ ὑπονοεῖται, φασί, τῷ Φιλομηλείδῃ τῷ Λεσβίῳ πεπαλαικέναι Ὀδυσσεὺς, ὡς ἐν Ὀδυσσεῖα λέγεται, κατὰ τὸν πρῶτον πλοῦν, ἠνίκα ἐπέξενοντο Λεσβίοις οἱ Ἕλληνες, οὐχ' ὅτε Ἀχιλλεὺς 30 ἐπολιόρκει αὐτοὺς ὡς πολέμαρχος. καὶ ὅτε δέ, φασίν, ἢ Πηνελόπη ἐρεῖ, ὅτι ἴδη μοι τότε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς εἰς Τροίαν ἔβη, ἔστιν ὑπονοεῖν, ὅτι τὴν πρώτην δεκαετίαν ὧδε κακεῖ πλανώμενοι ἀνάλωσαν Ἕλληνες. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτως, ἔχοντα πολλὰς ἀντιλογίας· ἢ δὲ Ὀμήρου γνώμη δῆλη ἐστίν, ἀποφηναμένου τὸν Κάλχαντα τοῖς Ἕλλησι τοῦ εἰς τὴν Τροίαν πλόου ἀφηγήσασθαι. Ἰστίον δὲ ὅτι ἔθος Ὀμήρῳ ἀδιαφορεῖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ τοῖς πληθυντικοῖς καὶ ποτὲ μὲν πληθύνειν τὰ δυϊκά, ποτὲ δὲ δυνάζειν τὸ πληθός, ὡς μυριαχοῦ φανήσεται. διὸ καὶ ἢ τοῦ Ἀχιλλεὺς δημηγορία οὕτως ἄρχεται· *νῦν ἄμμε, ἤγουν ἡμᾶς, παλιμπλαγχθέντας οἶω ἄψ ἀπονοστήσειν. ἔστι δὲ Αἰολικὸν 30 τὸ ἄμμε, ὡς δῆλον ἐκ τῆς βαρυντονήσεως καὶ τῆς ψιλώσεως καὶ τῆς τῶν ἀμεταβόλων διπλώσεως. (Vers. 60.) Περὶ δὲ τοῦ οἶω καὶ τοῦ ἄψ, ὃ ἐστὶν ὀπίσω, καὶ τοῦ δαμᾶ καὶ τοῦ λοιμὸς ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. (Vers. 62.) Ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν, ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἤγουν ἐρωτήσωμεν, 40 ἢ ἱερῆα ἢ ὄνειροπόλον, ὄνειροπόλον μὲν λέγει τὸν περὶ ὄνειρους στρεφόμενον κακεῖθεν τὸ μέλλον προει- 36 δότα διὰ τοῦ κρίνειν ὄνειρους, ἱερέα δὲ τὸν τὴν θυτικὴν εἴτον ἱερατικὴν μετιόντα καὶ δι' ἐντόμων μαντευόμενον ἤγουν ἱερείων σφαγίων, ὁποῖον Σοφοκλῆς τὸν Τειρεσίαν ἱστορεῖ. μάντιν δὲ οἱ μὲν γενικῶς καὶ ἀδιορίστως εἶπον τὸν ἀπλῶς εἰδότα τὸ μέλλον καθ' οἰονοῦν τρόπον μαντικῆς, ἕτεροι δὲ κατ' ἐξοχὴν μάντιν ἐνταῦθα τὸν οἰωνοσκόπον ἐνόησαν. διὸ καὶ τοιοῦτος ἀνίσταται ὁ Κάλχας οὐχ' ἱερεὺς, ταυτὸν δ' εἰπεῖν θυηπόλος, οὐδὲ ὄνειροπόλος, ἀλλὰ οἰωνοπόλων, ὃ *ἐστὶ τῶν περὶ τοὺς αἰσίους οἰωνοὺς πολου- 40 μένων ἦτοι ἀναστρεφόμενων, ὁ ἄριστος. ἔδει γὰρ ἓνα τῶν ὀνομασθέντων τριῶν ἀναστῆναι, ἢ μάντιν

ἢ ἱερέα ἢ ὄνειροπόλον. οὐκ ἦν δὲ οὔτε ἱερεὺς οὔτε ὄνειροπόλος ὁ ἀναστάς μάντις ἄρα ἦτοι οἰωνοπόλος κατὰ τὸν ποιητὴν. Σοφοκλῆς δ' ἂν εἶποι οἰωνοθέτης. ἀλλὰ τοῦτο μὲν πιθανόν ἐστίν. Ὅμηρος δὲ ἐν ἄλλοις ἕτερον ὁμολογουμένως ἔχει τὸν μάντιν παρὰ τὸν οἰωνοπόλον, λέγων· οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. καὶ ἔοικε τάχα εἶναι τι μέρος ἢ εἶδος μαντικῆς καὶ τὸ τοιοῦτον ὄνομα τὸ μάντις, 48 ἔξιδιασθέντος ἐν αὐτῷ τοῦ γενικοῦ ὀνόματος. καὶ ἴσως τοιοῦτος ἐστὶν ὁ ἐνθουσιαστής *ἦτοι ἐνθεος, οἷον ἐμαινόμενος καὶ ἐξεστηκώς ἐν τῷ προλέγειν τὰ μέλλοντα. ὅθεν καὶ μάντις παρὰ τὸ μαινέσθαι εἴρηται. μανίαν γάρ τινα ἐνθεον ἐκστατικῶς οἱ μάντις ἐν τῷ προλέγειν ἔπασχον· ὥστε γένος μὲν ὁ μάντις, εἶδη δὲ αὐτοῦ ὁ ἐνταῦθα μάντις, ἦγον ὁ ἐνθουσιαστής, καὶ ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ὄνειροπόλος. ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἔξω λόγου καὶ τὸ γενικῶς μὲν, ὡς καὶ προεφρέθη, νοῆσαι τὸν μάντιν, εἶδη δὲ αὐτοῦ εἰπεῖν τὸν ἱερέα καὶ τὸν ὄνειροκρίτην, ἵνα λέγη ὅτι ἐρωτηθῆτω τις μάντις, οἷον ἱερεὺς ἢ ὄνειροπόλος. 10 οὔτω καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (ὡ. 246.) γένος εἰπὼν τὸ φυτόν ἐπάγει τὰ εἶδη ἐν τῷ, οὐ φυτόν, οὐ σικκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, καὶ ἐξῆς. τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (Hecub. 14.) τὸ, οὔτε ὄπλα οὔτ' ἔγχος. γένος μὲν γὰρ τὰ ὄπλα, εἶδος δὲ τὸ ἔγχος. εἰ δὲ δύο τούτων μάντεων ὀνομασθέντων, ἱερέως καὶ ὄνειροπόλου, τρί- 10 τος ἀνίσταται ὁ ἐξ ἑτέρου *εἶδους οἰωνοπόλος Κάλχας, καινὸν οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀνύποπτον τὸν Ἀχιλλεῖα ποιεῖ. αὐτοῦ γὰρ ἄλλους ἐρωτηθῆναι θελήσαντος, ἕτερος ἀνέστη, ὃν οὐ προεκαλέσατο Ἀχιλλεύς. ἐστὶ δὲ νοῆσαι καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς Κάλχας καὶ ἱερεὺς ὢν καὶ ὄνειροπόλος περὶ οἰωνοῦς μάλιστα εἰδοκίμει. διὸ καὶ ὡς παντοῖος ἀνίσταται ἦγον ὡς τέλειος μάντις, καὶ οὕτως ἀμύμων κατὰ τὸν ποιη- τὴν. (Vers. 63.) ὄνειροπόλος δὲ διχῶς, ἢ ὁ βλέπων αὐτὸς ὄνειρους καὶ κατ' αὐτοὺς προλέγων, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ β' ῥαψωδίᾳ, ἢ ὁ τοὺς ὑπ' ἄλλων βλέπομένους διενκρινῶν, ὡς τοὺς τῆς Πηνελόπης ὁ Ὀδυσσεύς. καὶ εἰσὶν ἐγγραφοὶ τινες τέχνηαι ὄνειροκριτικαὶ, ὡς περ ἦσαν καὶ οἰωνιστικαὶ καὶ θυτι- 20 καὶ καὶ ἕτεραι. ὅτι δὲ τὸν οἰωνοπόλον ἐξέχειν οἶδεν ὁ ποιητὴς, δῆλον ἐκ τοῦ ὡσεπιπολὺ δι' οἰωνοσκο- πίας παρ' αὐτῷ σημαίνεσθαι τὰ μέλλοντα. φανερόν δὲ καὶ ὅτι οἶδεν ὁ ποιητὴς καὶ ἄλλους τρόπους 20 μαντικῆς, τὴν τε διὰ σημείων καὶ τεράτων καὶ τὴν διὰ τῆς *φήμης δὲ, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα φαίνεται. πολ- λαὶ δὲ καὶ ἄλλαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τεραθρεῖαι μαντικαί. φύλλων τε γὰρ ψόφοις τοῖς ἐν τῷ καίεσθαι προειδέναι τὸ μέλλον ᾤοντο καὶ λαχμοῖς τισὶ καὶ ἐνοδίοις συμβόλοις, ὁμοῖον καὶ τὸ τοῦ Ἰπποκράτους λεγόμενον φέρεται, καὶ ἑτέροις μυθίοις, ὧν οὐδένα λόγον Ὅμηρος τίθεται, ὅς γε καὶ τὸν ὄνειροπόλον φαίνεται ὑποβιβάζειν τοῖς ἄλλοις διὰ τὸ περὶ πταιστὸν ὑπακείμενον καταγίνεσθαι, οἷα μὴ πάντων τῶν ὄνειρων ἀληθεύοντων, ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα δείκνυσιν, ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ εἰπεῖν· καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστὶ. τοῦτο γὰρ εἰς λύσιν ἀπορίας ἐπήγαγεν, ὡς τίνος ἐρωτήσομενος· τί οὖν καὶ ὄνειροπόλον ἐρω- τήσομεν τὸν περὶ ψευδῆ καταγινόμενον, καὶ κατ' Ἡρόδοτον εἰπεῖν, πεπλανημένα εἰς ἀνθρώπους 30 ἐνύπνια περιεργαζόμενον; τοῦτο δὲ λύων φησὶν, ὅτι οὐ πάντες ὄνειροι ψευδεῖς, ἀλλὰ τινες ἂν γένοιτο 30 καὶ ἐκ Διὸς, οὓς καὶ διοπέμπτους ἐκάλουν. οἱ δὲ τοιοῦτοι κυρίως ἔχον *τὴν τοῦ ὄνειρου κλησιν, ὡς τὸ ὃν ἦτοι τὸ ἀληθὲς εἰρόντες καὶ λέγοντες. διὸ καὶ ὁμηρὸς ὁ τοιοῦτος ὄνειρος ἐλέγετο διὰ τὸ τὸ ὃν φαίνειν. ἰστέον δὲ ὅτι κἂν τε εἴπη τις, καὶ γὰρ τι ὄναρ, ἐμερίκευσε τὸν ἀπλῶς ὄνειρον, κἂν τε εἴπη, καὶ γὰρ τε ὄναρ, ὁμοίως μερικῶς εἶπε διὰ τὸ ἀπροσδιοριστῶς καὶ δίχα ἄρθρου εἰπεῖν. ὁ δὲ εἰπὼν, καὶ γὰρ τὸ ὄναρ ἢ τοῦναρ ἢ πᾶν ὄναρ, ἐκεῖνος ἀπλῶς εἶπε καὶ οὐ πρὸς μέρος, ἀλλὰ καθόλου. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, φασὶ καὶ ὅτι κοινή πῶς ἐστὶ τέχνη- ἱατρικὴ καὶ μαντικὴ. Μελάμπους οὖν καὶ Πολύειδος ἀμφοτέροι ἐπ' ἀμφοῖν ἐνδοξοὶ ἐγένοντο. καὶ Αἰσχύ- λος δὲ πού, φασὶ, τὸν ἱατρὸν μάντιν ὀνομάζει. καὶ Ἀχιλλεύς δὲ ἱατρικῶς νοήσας τὰ κατὰ τὸν λοιμὸν μαντικῆς δέεται. (Vers. 62.) ἰστέον δὲ ὅτι τε ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε δὴ, τὸ ἄγε οὐκ ἐστὶ καθαρῶς ῥήμα 40 προστακτικόν, ἀλλ' ὡς ἐπιρῥημα παρακελευσματικόν κατὰ τὸ, φέρε, εἶα, ἄγρει δεῦρο καὶ τὰ τοιαῦτα. 40 *ὢν ἴδιον τὸ καὶ ἐνικοῖς καὶ πληθυντικοῖς ῥήμασι συντάσσεσθαι. καὶ ὅτι τὸ ἐρείομεν πλεονασμὸν ἔχει καὶ αὐτὸ τῆς εἰ διφθόγγου. καὶ ὅτι ταυτὸν ἐστὶν ἱερέα εἰπεῖν καὶ ἐμπύρων γενόμενον καὶ ἐμπύροις χρώμενον κατὰ τὸ, ἐμπύρων ἐγενόμην. καὶ ὡς ἐμπύρω χρῆται τέχνη. καὶ ὅτι τὸ ὄνειροπόλος ὁμοίως τῷ οἰωνοπόλος σύγκειται. καὶ ὅτι τὸ, καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστὶν, ἐπεμβολὴ ἐστὶ συστατικὴ, ὡς εἴρηται, τοῦ ὄνειρο- πόλου. διὸ καὶ αὐτοῦ δίχα εὐδοῦται ἢ σύνταξις οὕτως· ἀλλ' ἄγε δὴ ἐρείομεν τὸν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα, ὅς

εἶποι ἂν, διὰ τί τόσον ἐχώσατο Ἀπόλλων, ὃ ἐστὶ συνεχέθη τῷ θυμῷ. ἐστὶ δὲ τοῦ χῶσατο θεμα τὸ χῶ, ὡς καὶ τοῦ ἐφρώσαντο τὸ φῶ. τὸ *γὰρ χῶω καὶ ῥῶω καὶ ζῶω καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ κινουῦνται εἰς μέλλοντας. 49 (Vers. 65.) Ὅτι ἐκατόμβη ἢ θυσία οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλ' ἢ πολυτελής, ἢ ἐξ ἑκατὸν δηλονότι κυρίως βοῶν. ἦν δὴ καὶ βούταν φόνον κατὰ τὴν τραγωδίαν ὀρθῶς εἶποι τις ἂν· ὅποιαν καὶ ὁ παρὰ Ἡροδότῳ θύσας Κλεισθένης εὐώχει τοὺς τῆς θυγατρὸς μνηστῆρας καὶ τοὺς πολίτας· καθὰ καὶ χιλιόμβη ἢ ἀπὸ χιλίων.

37 καταχρηστικῶς μέντοι καὶ ἢ ἐξ ἑκατὸν ζῶων ἢ, καιριώτερον εἰπεῖν, βοσκημάτων τοῦ τῶν βοῶν μέρους συνεισάγοντος καὶ τὰ λοιπὰ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς εἰπὼν, εἴ περ εὐχολῆς ἐπιμέμφεται καὶ ἐκατόμβης, ἐπάγει· εἴ πως βούλεται ἡμῖν τὸν λοιγὸν ἀμῦναι, ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων μετασχόν· ὡς τῇ ἐκατόμβῃ πάντως καὶ ἀρνῶν συνεισαγομένων καὶ αἰγῶν. οὕτω δὲ καὶ Σοφοκλῆς οἶδε. φησὶ γοῦν ἐν Τραχι-

10 νίαις· τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἐκατὸν συμ*μιγῆ βοσκήματα. συνάδει δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ εἰπὼν· ποιοῦσιν 10 ἐκατόμβας ἐκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ, πάντα θύειν ἐκατόν. τινὲς δὲ ἐκατόμβην εἶπον τὴν ἐξ ἑκατὸν βάσεων ἢτοι ποδῶν, ὡς εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ ἐκατόμβην καὶ τὴν ἐκ ζῶων συντελουμένην τετραπόδων πέντε πρὸς τοῖς εἴκοσιν. καὶ οἱ μὲν ταῦτα εἰπόντες ὠρισμένον τι δεδηλώκασιν. ἄλλοι δὲ εἰς ἀοριστίαν τὸν λόγον ἐξαγαγόντες καὶ τὸ ἐκατόν ἀντὶ τοῦ πολλὰ νοήσαντες ἀορίστως ἐκατόμβην φασὶ τὴν ἐκ πολλῶν ἀπλῶς ζῶων, οἷα τὸν ἐκατόν ἀριθμὸν πολλάκις καὶ ἐπὶ τοιοῦτου σημαίνομένου εὐρίσκοντες κείμενον, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐκατόνζυγος ναῦς ἢ πολύζυγος, καὶ, ἐκατόν δέ τε δούραθ' ἀμάξης, καὶ ἐκατόγχειρ Αἰγαίων, καὶ ἐκατόμπολις Κρήτη. οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ αἱ Ἐκατόννησοι. ἐκεῖναι γὰρ ὡς Ἐκάτου ἤγουν Ἀπόλλωνος νῆσοι οὕτω λέγονται. σημειῶσαι δὲ ὅπως ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν παράγεται καὶ ἢ *ἐκατόμβη, ὅθεν καὶ τὸ ἐκατόμβοιον· ἢ δὲ σημασία αὐτῶν πλεῖστον ἔχει τὸ διάφορον, 20

20 ὡς ἐν οἰκείῳ τόπῳ φανήσεται. καὶ ὅτι, εἰ καὶ πολλὰ ζῶα ἐν τῇ ἐκατόμβῃ, νικᾷ ὅμως τὸ τοῦ βοῦς ὄνομα διὰ τὸ τίμιον, ὃς καὶ ὅπῃ ποτε κατήρχθη σφάζεσθαι, τυπούμενος καὶ ἐν νομίμασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, λείπει τὸ ἔνεκεν, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐπιμέμφεται ἡμῖν ἔνεκεν εὐχῆς. καὶ τοῦτο δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰπὼν· οὔτε εὐχῆς οὔτε ἐκατόμβης ἐπιμέμφεται, ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ἐπιμέμφεται δηλαδή. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐκατόμβης ἐπιμέμφασθαι, ἱρῶν μνησαί φησὶν ἐν τοῖς ἐξῆς. (Vers. 66.) Τὸ δὲ ἀρνῶν κατὰ τοὺς παλαιούς οὐκ ἀπὸ μονοσυλλάβου εὐθείας κλίνεται· ἀρῆτος γὰρ ἢ τοιαύτη· ἀλλ' ἔστιν εὐθεῖα δισύλλαβος, ἀρῆν ἀρῆνος, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατὰ συγκοπὴν τὸ, ἀρνὸς ἀρνὶ καὶ ἢ λοιπὴ κλίσις. ἐτυμολογεῖται δὲ ἢ λέξις παρὰ τὴν ἀρὰν, ὃ ἐστὶ τὴν εὐχὴν, ὅτι τε ἐν εὐχαῖς παρε*

*λαμβάνετο τὸ ζῶον θυόμενον καὶ ὅτι καὶ ἄλλως εὐκαταῖον ἦν ἢ τῶν τετραπόδων κτῆσις τοῖς παλαιοῖς. 30

30 κνίσσα δὲ λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ λίπους καὶ ἄλλων τινῶν· ἐνταῦθα δὲ ἢ λέξις τὴν ἀπὸ κρεάτων ὀπτωμένων ἀνάδοσιν δηλοῖ τοῦ καπνοῦ. ὅτι δὲ ἢ κνίσσα καὶ δι' ἐνός σ' γράφεται καὶ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν καὶ ἐκ τοῦ κνῶ κνίζω γίνεται κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. τὸ δὲ τελείων οὐ μάτην ὁ ποιητὴς προσέθετο· οὐδεμίαν γὰρ λέξιν εἰκῆ παραρῥίπτειν οἶδεν αὐτός· ἀλλ' ὅτι τοῖς θεοῖς ὡς τελείοις προσάγειν χρὴ τέλεια· ἢ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἶπε τοῦτο τῶν ἀρνῶν οὐ τελείων ὄντων· ἀτελεῖς γὰρ οἱ ἀρνες εἶ. ὃ μὲντοι ἀρνεῖος τέλειός ἐστιν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα δηλοῖ ὁ ποιητῆς. (Vers. 67.) Λοιγὸς δὲ ὁ ὄλεθρος ἢ ἀπὸ τοῦ λείπω κατὰ τοὺς παλαιούς· ὅθεν καὶ ὁ λοιμός, φασιν, ὃ κατὰ τε νόσον καὶ ὃ φθορεύς· ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ λέγω ὃ λέγων, ὃ ἐστὶ κοιμίζων εἰς θάνατον· μάλι*στα δὲ παρὰ τὸ ὀλίγος μεταθέσει τοῦ ὀ, ὃ ὀλιγῶν τοὺς ζῶντας. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεράι μετα- 40

θέσεις τοιαῦται, ἐν αἷς φανεῖται εἶναι καὶ ὁ λοῖσθος. ἐκ δὲ τοῦ λοιγὸς καὶ ἔβροτολοιγὸς καὶ ὁ ἀθηρη-λοιγὸς καὶ τὸ λοίγιον. ἀμῦναι δὲ λέγει τὸ ἀπροφασίστως βοηθῆσαι δίχα μύνης, ὃ ἐστὶ προφάσεως·

40 μύνην γὰρ ἐν Ὀδυσσεΐα ὁ ποιητὴς λέγει τὴν πρόφασιν. *(Vers. 68.) Ὅτι ὃ ἦτοι καὶ ὃ μὲν ἄλλως ἀδιά- 50

φοροι ὄντες ὅμως διαφέρουσι, καθότι ὃ μὲν ἦτοι ἐν καταρχῇ αἰεὶ λόγου τίθεται, οἷον, ἦτοι ὃ γ' ὡς 10 εἰπὼν κατ' ἀρ' ἔξετο. ὃ δὲ μὲν σύνδεσμος οὐ πίπτει ποτὲ ἐν λόγου ἀρχῇ, οἷον, ἀλλὰ σὺ μὲν ταύτην θεῶ πρόες. καὶ ὃ μὲν ἦτοι ποιητικὸς ἐστίν, ὃ δὲ μὲν τῆς κοινῆς φράσεως. τοιοῦτον δέ τι καὶ περὶ τοῦ ἀτάρ καὶ αὐτάρ καὶ δὲ ῥηθήσεται. ἰστέον δὲ ὡς οἱ μεθ' Ὀμηρον τὸ ἦτοι χυδαῖστί μὲν ἐρμηνευτικὸν οἶονται σύνδεσμον, καθὰ καὶ τὸ ἦγουν καὶ εἴτον· ἀκριβῶς δὲ νοήματα διαζευγνύουσιν ἐν αὐτῷ, οἷον, ἦτοι τέθνηκεν ἢ ζῆ· καὶ, ἦτοι ἀνθρώπος ἦν ἢ ἕτερον ζῶον. (Vers. 69.) Ὅτι τὸν Θεστοριδὴν Θεστόρειον

κτητικῶς λέγει ὁ Σοφοκλῆς. (Vers. 70.) Ὅτι τὸ ἤδη ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο διὰ τῶν δύο ἢ παρὰ τῷ ποιητῇ 38
 γράφεται δι' αἰτίαν τοιαύτην. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλάκις τὴν διὰ τοῦ εἰ καὶ ἰ δίφθογγον διὰ τοῦ
 20 ἢ καὶ ἰ προάγειν, καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ ἱερῆς καὶ βασιλῆς καὶ ἱππῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημάτων, ὡς ὅτε
 τοῦ ἠκαζον τὴν ἄρχουσαν διὰ τοῦ ἢ προάγουσιν· ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ ἦειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἦλθον. ὡς περ
 γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰκάζω τὸ ἠκαζον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι τὸ ἦειν προάγεται, τῶν μὲν ἐνεστῶ-
 των ἐχόντων τὴν διὰ τοῦ εἰ καὶ ἰ γραφὴν, τῶν δὲ ἀπ' αὐτῶν παρωχημένων διὰ τοῦ ἢ καὶ ἰ τὴν τῆς
 ἀρχούσης ἀπαρτιζόντων δίφθογγον. κατὰ τὸν ὁμοίον δὲ τρόπον καὶ τὸ ἦδειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἠπιστάμην,
 ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ ἐπίσταμαι γεγονός, ὅμως ἐν τῇ παραλήγουσῃ, κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ αὐτὸ Ἀτθίδα τὸ
 ἢ μετὰ τοῦ ἰ ἔχει. καὶ οὕτω μὲν καθίσταται ἡ παραλήγουσα. ἡ δὲ λοιπὴ σκευωρία τοῦ ῥήματος
 τοιαύτη ἐστίν. ἔθος Ἰωνικὸν ἐκράτησε τοὺς ἐνεργητικὸς ὑπερσυντελικὸς διὰ τοῦ εἰ καὶ ἰ προάγειν 10
 κατὰ τὴν λήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἐνικῶν. τὸ γοῦν ἐπεποιήκειν πεποιήκεα φασὶν Ἰωνες καὶ
 30 τὸ ἐτετύφειν τετύφεια καὶ τὸ ἦειν ἦεια, οἶον, ἦεια πολλὰ γουνοῦμενος. ὡσαύτῳ καὶ τὰ λοιπά. οὕτω
 γοῦν καὶ τὸ ἦδειν διαλύοντες ἦδεα λέγουσιν, ὡς τὸ, εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδεα. τούτου δὲ κερασθέντος
 γίνεται ἦδη ἐν πρώτῳ προσώπῳ καὶ δηλοῖ τὸ ἠπιστάμην, οἶον, ἦδη ἐγὼ, τουτέστιν ἐγίνωσκον. καὶ εἰς
 τούτου χρήσεις παρὰ τε ἄλλοις καὶ Σοφοκλεῖ. τοῦ τοίνυν πρώτου προσώπου τοῦ ἦδεα τὸ εἰ καὶ τὸ ἰ εἰς
 ἡ κεράσαντος ἐκβαίνει καὶ τὸ τρίτον ὁμόφωνον καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει γραφὴν. εἰ δὲ ἀδύνατον
 κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ὁμοφωνεῖν τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος
 κανὼν ἐπὶ τῶν ἀσυναιρέτων ῥημάτων εἴρηται. τὰ δὲ συναιρέθεντα, ἐπεὶ πάσχουσι καὶ οὕτω, τῆς πρω-
 τοτυπίας κατ' ἀνάγκην ἐκπίπτουσιν, οὐδὲ τὴν τοῦ κανόνος φυλάττουσι παρατήρησιν. ἐνταῦθα δὲ
 ἰστίον καὶ ὡς ἔθος πολλάκις τῷ ποιητῇ, ὀπηνικὰ τὴν ἀρχὴν προσώπου μνησθεῖν τινὸς ἢ ἐπιφανοῦς 20
 40 ἢ ἄλλως αὐτῷ χρησίμου, λαλεῖν τι περὶ αὐτοῦ ἐγκωμιστικὸν καὶ οὕτως αὐτὸ ἐγγράφειν καὶ οἶον
 ἐγκαθίζειν εἰς μνήμην ταῖς τῶν ἀκρωμένων ψυχαῖς. καὶ τοῦτο πολλαχοῦ μὲν ποιήσει· ἀρχεται δὲ τῆς
 τοιαύτης μεθόδου ἐνταῦθα πρῶτον ἀπὸ τοῦ Κάλχαντος. γένος τε γὰρ αὐτοῦ ἐκτίθεται, Θεστοριδίην
 λέγων αὐτὸν, καὶ τέχνην, ὅτι δηλαδὴ μάντις ἄριστος. ἦδη γὰρ, φησι, τὰ τ' ἐόντα, καὶ ἐξῆς. καὶ γὰρ
 ἐκ Μελάμποδος ἱστορεῖται κατάγεσθαι, τοῦ ἐξοχωτάτου ἐν μάντεσιν, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα ἱστόρηται. ἡ δὲ
 τοιαύτη τῷ ποιητῇ μέθοδος ἀφορμὴ γίνεται τοῦ πολλὰ ἱστορεῖν. ἐν γὰρ τοιοῦτοις τόποις καὶ γενεαλο-
 51 γει καὶ τοπογραφεῖ καὶ πράξεις ἀρχαίας ἐκτίθεται καὶ ἄλλα καλὰ μυρία *ποιεῖ. περίπυστος δὲ τὰ εἰς
 μαντικὴν ὁ Κάλχας, εἰ καὶ τὰ εἰς τελευτὴν ἐδυστύχησεν· ὃς Μόψῳ, τῷ ἐγγόνῳ Τειρεσίῳ, περιτυχῶν
 περὶ πού Κολοφῶνα κατὰ τὸν γεωγράφον· ἄλλοι γὰρ ἄλλως ἱστόρησαν· καὶ ἠττηθεῖς ἐπὶ μαντικῇ διὰ
 λίπην ἀπέθανε, σφαλῆς μὲν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλύνθων τοῦ ἐρινεοῦ, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, οἱ τὸν 30
 ἀριθμὸν ἦσαν μύριοι κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ γεωγράφου, μέτρῳ δὲ μέδιμνος ἐνὸς ὀλύνθου περιττεύον-
 τος· ἀστοχῆσας δέ, φησι, καὶ τοῦ προβλήματος τῆς ὑδός, ἢ τις τρεῖς εἶχε χοίρους, ὧν ἡ μία θῆλυς.
 ὅτι δὲ τινες φασιν, ἐν τῇ τοῦ Κάλχαντος Ὀμηρικῇ γενεαλογίᾳ στίχους ἐκλειοπένας, ὁ Πορφύριος
 ἱστορεῖ, ἐκτιθέμενος καὶ στίχους δύο, ἐν οἷς Εὐβοσὺς τε φαίνεται εἶναι καὶ Ἀβαντος ἀπόγονος. Ὅτι δὲ
 10 κάλχη ἢ πορφύρα, καὶ ἀπ' αὐτῆς Κάλχας, ὃ ἢ πορφύρων, ὃ ἐστίν, ἐν βάρθι βυσσοδο*μεῦν μαντικά,
 ἢ ἄλλοῖα τινά· ἢ ὁ κατὰ χρόαν οἶον κάλχεος, ἦγον πορφύρεος, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ὀμηρικοῦ φοίνι-
 κος· καὶ ὅτι καλχαίνειν ἔπος ἢ τὸ πορφύρειν κατὰ νοῦν βύθιον ὡς ἐκ τῆς κάλχης, ἢ τὸ μαντεύεσθαι
 ὡς ἐκ τοῦ Κάλχαντος, δῆλον ἀπὸ τῶν παλαιῶν. ὅτι δὲ ὁ οἰωνοπόλος καὶ οἰωνόμαντις λέγεται καὶ οἰωνο-
 θέτης καὶ οἰωνιστής, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ ἡ ὄνειροκριτικὴ περιφραζομένη μαντεία λέγε-
 ται βροτῶν δεινοῖς ἐν ὄνειροις. Ὅτι ἀρετὴ μάντεως εὐδοκίμου, εἰδέναι τὰ κατὰ τὴν χρονικὴν τριμέρειαν. 40
 διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπαινῶν τὸν Κάλχαντα ὡς εὖ εἰδότα τῆς μαντικῆς φησὶν· ὃς ἦδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ'
 ἐσοόμενα πρό τ' ἐόντα, ἦτοι τὰ τε ἐνεστῶτα τὰ τε μέλλοντα καὶ τὰ προγενόμενα. ὅρα δὲ ὅπως ἀπὸ τοῦ
 ἐνεστῶτος ἀρξάμενος πρεσβεῖόν τι τῷ τοιούτῳ χρόνῳ χαρίζεται καὶ οὕτως ἐντρέπει τοὺς ἐξοστρακίζοντας
 20 τὸν ἐνεστῶτα καὶ μόνον παρωχημένον χρό*νον καὶ μέλλοντα δοξάζοντας. Ἰστίον δὲ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς
 ὕστερον ὧν λέγεται καὶ ὄντα καὶ τὰ ὅμοια, παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ἀναλόγως μάλιστα μετὰ τοῦ εἰ αἰεὶ τὰ
 τοιαῦτα προφέρονται· ἐὼν γὰρ λέγει καὶ ἐόντα καὶ αἰὲν ἐόντες καὶ ἀγέραςτος ἔω καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως.

καὶ ἔχει οὕτως ἡ ἀκολουθία τῶν λέξεων. ἔστι γὰρ ἔω ῥῆμα, οὗ ὁ μέλλων ἔσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦον, ἢ μετοχή ἑών. ἐξ οὗ τὸ ἔόντος καὶ ἔόντα καὶ ἑούσα καὶ τὰ λοιπά. (Vers. 71.) Ὅτι τὸ ἠγεῖσθαι ἐπὶ μὲν ἀρχῆς τινὸς λαμβανόμενον καὶ ἐξουσίας γενικῆ φαίνεται συντάσσεται· οἷον, ὁ Ἀγαμέμνων ἠγεῖται τῶν Ἑλλήνων. ἐπὶ δὲ προοδύσειως καὶ ὀδηγίας δοτικῆ μάλιστα συντάσσεται· ὡς τὸ, Κάλχας ἠγήσατο ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τροίαν. τοῦτο δὲ καὶ ἀφηγεῖσθαι παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. ταυτὸν γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἠγεῖσθαι καὶ προηγεῖσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι, καὶ μὴν καὶ τὸ ἐξηγεῖσθαι. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ τοιοῦτον ἔλλειπτικῶς ἐρρήθη· ὡς ἂν γε κατὰ τὸ πλήρες λεχθῆι, καὶ αὐτὸ γενικῆ συντάσσεται. 30 ἔστι γὰρ τὸ ὅλον τοιοῦτον· Κάλχας ἠγήσατο ταῖς ναυσὶ τοῦ πρὸς τὴν Τροίαν πλοῦ. ὁμοίως δὲ συμβιβάζεται καὶ τὸ, Ποσειδῶν ἠγεῖται τοῖς πλέουσι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης συντάξεως καὶ 10 τῆς τοῦ ἀνάσσειν καὶ τοῦ ἀρχεῖν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. ἰστίον δὲ ὡς οἱ μεθ' Ὀμηρον ἔστιν ὅτι καὶ 39 ἀντὶ τοῦ οἰεσθαι τὸ ἠγεῖσθαι τιθέασιν. Ὅτι οὐ μόνον διὰ τοῦ ἰαὶ ἐπεκτάσεις εἰσὶν, ὡς ἐν τῷ οὕτως καὶ ταυτὶ καὶ νυνὶ, ἔτι δὲ καὶ διὰ τῆς δὲ συλλαβῆς, ὡς προαίρηται, καὶ διὰ τῆς θᾶ δὲ ὁμοίως, ὡς δημοῖ τὸ ἔφησθα, ἦσθα, ἐθέλησθα, καὶ τὰ τοιάδε· ἀλλ' οἱ γε παλαιοὶ καὶ τὸ ὦ τὸ μέγα ἐν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, Ἴλιον εἶσω, ἐπέκτασιν εἶναι φασὶ, νοοῦντες τὸ εἶσω ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνης τῆς εἰς προθέσεως. τοῦτο δὲ οὐδὲν καινὸν, ἂν καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματός τις νοήσῃ, διαφορομένου κατὰ τὴν σύνταξιν. ὡς περ γὰρ ἀπὸ τῆς *ἐξ προθέσεως αἰ γενικῆ συντασσομένης τὸ ἐξω ἐπίρρημα γενόμενον αἰ καὶ αὐτὸ τὴν γενι- 40 κῆν ἔχει σύνταξιν, οὕτως οὐδὲν παράλογον, εἰ καὶ τὸ εἶσω γενόμενον ἀπὸ τῆς εἰς προθέσεως διαφορομένης ἐν τῇ συντάξει διαφορεῖται καὶ αὐτὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐκείνης. καὶ ἐπεὶ περ ἢ εἰς πρόθεσις καὶ αἰτιατικῆ κοινῶς οἶδε συντάσσεται, καὶ μὴν ἀλλὰ καὶ γενικῆ Ἀττικῶς, ὡς τὸ εἰς Ἄιδου, διὰ τοῦτο καὶ τὸ 20 εἶσω ποτὲ μὲν οὕτω συνταχθήσεται· Ἴλιον εἶσω· ποτὲ ἄλλως, οἷον εἶσω τοῦ οἴκου. (Vers. 72.) Ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τοξοσύνη, βριθοσύνη καὶ ἑτέρων ὁμοίων, ἃ ἐν τοῖς ἐξῆς φανεῖται, λέγει Ὀμηρος ἐνταῦθα μαντοσύνην τὴν μαντικὴν *τέχνην, εἰπὼν ὡς ἠγήσατο Κάλχας νηυσὶν Ἀχαιῶν εἰς Ἴλιον, οὐ 52 περαιθεῖς ἄλλως τοῦ τόπου, ἀλλὰ ἦν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρην Ἀπόλλων ὡς ἐπιστατῶν καὶ μαντικῆς, καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται, οἷα ἥλιος. τὸ δὲ, ἦν διὰ μαντοσύνην, ἀντὶ τοῦ διὰ ἰδίαν μαντικὴν· καὶ ἔστιν ἢ σύνταξις τρόπου ποιητικοῦ, ὅς λέγεται μὲν ἀναστροφῆ, κεῖται δὲ μυριαχοῦ τῆς ποιήσεως. τοιοῦτον δὲ καὶ πρὸ τούτων, τὸ βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο, ἀντὶ τοῦ κατέβη· καὶ ἀλλαχοῦ, βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων· καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, ὄν τε διὰ, ἦγον δι' ὄν. (Vers. 74.) Ὅτι ὁ τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπενηνεγμένος στίχος τρίβραχυν ἔχων πόδα ἐν τῷ, Διὶ φίλε, λαγαρός ἐστι. θεραπεύεται δὲ τὸ πάθος ἀπεναντίας τῷ προκοιλίῳ. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἢ συνίησις ἰᾶται, τοῦτο δὲ ἢ ἔκτασις τῆς ληγουμένης τοῦ Διὶ, ἐκ 30 τοῦ σφηκίδους τῆς ἐν τῷ διχρόνῳ βραχύτητος διαφυσᾶ, οἷον *πρὸς ὄγκον σπονδειακόν. (Vers. 75.) 10 Ὅτι οὐχ' ὁμοίως τῷ ποιητῇ σεμνοὶ εἰσὶν ἐν τοῖς μύθοις οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταί. ποῦ γὰρ σεμνόν, Ὀμήρου ἑκατηβελέτην εἰπόντος τὸν Ἀπόλλωνα, μυθεύεσθαι τὸν Σιμωνίδην, ὡς ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα, δέον ὄν μιᾶ βολῇ νεκρῶσαι τὸ θηρίον· οὐ γὰρ ἀρετὴ τοξότου τὸ πολλὰ βάλοντα βλάψαι. οὐκ οὐκ ἑκατηβελέτης ὁ τοιοῦτος, ἀλλ' ὁ ἑκαθεν βάλλων. τοῦτο γὰρ ἰδιότης τοξέοντος. διὸ καὶ ἑκάεργος ὁ αὐτὸς, ὡς ἑκαθεν εἶργων. δύο οὖν τῶν ἐπιρρημάτων τοῦ ἐκάς καὶ ἑκαθεν ἀπὸ μὲν τοῦ ἐκάς ἐκηβόλος λέγεται, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑκαθεν ἑκατηβελέτης. εἰ δὲ τις ἑκατηβελέτην Ἀπόλλωνα εἰπεῖν θέλει ὡς ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, κάλλιον οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν, ὡς ἑκατὸν, ἦγον πολλά, ἔχοντα βέλη. διὸ καὶ Πίνδαρος εὐρυφარέτραν αὐτὸν λέγει. (Vers. 76.) Ὅτι τὸ ἐγὼ συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου ἀπρόσληπτόν ἐστι ταῦ ν φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου ἐφέλκεται ν παρὰ *τῷ ποιητῇ, οἷον· τοι- 20 40 γὰρ ἐγὼν ἐρέω. ἔστι δὲ τὸ τοιγάρ ἀντὶ τοῦ τοιγαροῦν, ὃ περ καὶ τοίνυν καὶ τοιγάρτοι λέγεται. οὕτω καὶ τὸ νῦ παραπληρωματικόν ἀντὶ τοῦ δῆ σπανιώτατα μὲν, γίνεται δ' ὅμως ἐφελκυστικόν ποτε τοῦ ν καὶ αὐτὸ, καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ τοίνυν, ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, σῶσόν νυν αὐτὸν μῆδ' ἔρα τοῦ πλησίον. ἐπὶ δὲ τοῦ κῆ παραπληρωματικοῦ καὶ τῶν εἰς θεὸν ἐπιρρημάτων ἐκδηλότερος ὁ τοιοῦτος ἐφελκυσμός. Ὅτι ὁ Κάλχας ρῖα μάντις εἰδὼς τὸ τῆς δημηγορίας ἀποτέλεσμα καὶ ὅτι μέγала λυπήσει τὸν βασιλέα ἐφ' οἷς ἐρεῖ, οὐκ εὐθύς ἅμα τῷ τοῦ Ἀχιλλέως λόγῳ τὴν τοῦ λοιμοῦ αἰτίαν ἐκτίθεται, ἀλλὰ πρῶτα μὲν οἷον ἀπολογεῖται ὡς οὐχ' ἐκὼν λαλῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀχιλλέα κελεύειν τὸν Διὶ φίλον.

εἶτα καὶ τὸ δέος ἐνδεικνύμενος τὸ πρὸς τὸν βασιλέα, θεραπεύων δὲ καὶ τὸ πλῆθος, ὡς φόβῳ τοῦ ἄρχον-
 30 τος μὴ φθάσας προσιπεῖν τὰ κακὰ, ἐπὶ ταῦτα ἐκ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπαιτεῖ, προασφαλιζόμενος ἑαυτὸν·
 συνθήκην ἐπὶ βοηθείᾳ, εἴ τινα λυπίσει ἐφ' οἷς εἶπη· σύνθεο γάρ, φησι· καὶ συνθήκην οὐχ' ἀπλῶς,
 ἀλλὰ ἔνορκον· φησὶ γάρ, καὶ μοι ὄμοσον· καὶ βοήθειαν οὐ τὴν τυχοῦσαν ζητεῖ, ἀλλὰ ψυχῇ ὄλη καὶ
 μὴ ἄχρῳ μόνον ἀφοσιώσεως· ὄμοσον γάρ, φησι, πρόφρων μοι ἀρήξιν· καὶ οὐδὲ ἀτελῶς βοηθηθῆναι
 θέλει, οἷον λόγοις ψιλοῖς ἢ ἔργοις μόνοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἔπεσιν, εἴ περ παρά τινος ὑβρίζοιτο, καὶ ἐν
 χερσὶν, εἴ τις τύπτειν ἐθέλει αὐτόν· εἶτα δὴ τὴν κορυφαίαν ἀξίωσιν ἐπιτιθεῖς ἀπαιτεῖ καὶ κατὰ παντὸς
 προσώπου βοηθῆσαι αὐτῷ, κὰν μέγιστον ἐκείνο εἴη· οἶομαι γάρ, φησιν, ἄνδρα χολωσέμεν, ὅς μέγα
 πάντων Ἀργείων κρατέει καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί· προσαπαιτεῖ δὲ καὶ μὴ τὴν σήμερον, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὸ μέλλον ἐπάρηξιν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη, ἀλλὰ γε καὶ 10
 40 μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ, ἐν *στήθεσιν ἰοῖσι· μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὡς οὐ μοι χρεῖα τῆς
 πρὸς τὸ παρὸν βοηθείας, ἀλλὰ τῆς εἰς τὸ μέλλον μάλιστα, εἴ γε τοιοῦτον ἄνδρα μέλλω λυπήσειν, ὅς
 ἀμύνασθαί με καὶ μετὰ ταῦτα δύναται· εἶτα ἐπὶ πᾶσιν, ὡς ἀπαιτήσας μεγάλα, ἐπάγει· σὺ δὲ φράσαι,
 εἴ με σαώσεις, τουτέστιν, εἴ δυνηθείης οὕτω μεγάλῳ πράγματι ἀντικαταστήναι καὶ προσώπῳ; ἐξ οὗ
 κίνδυνός μοι παραδοκεῖται· ἐπὶ οὖν, ὡς ἔφαμεν, ὁ Κάλχας ἐξ Ἀχιλλέως ἀπήτησε· συνθήκην, ὅ ἐστι
 συμφωνίαν, καὶ ταύτην ἐνώμοτον, καὶ μὴν καὶ ὀλοψυχον· ἐτι δὲ καὶ ἐν λόγοις, ἀλλὰ δῆτα καὶ ἐν ἔργοις,
 53 καὶ ἐπὶ παντὶ δὲ προσώπῳ, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀλλ' *ἐπὶ μακρόν· καὶ οὕτω μὲν ὁ Κάλχας· Ὁ δὲ
 Ἀχιλλεύς συντομώτατα ποιῶν τὸ ἀπαιτηθὲν τὰ μὲν πρῶτα ὁμνυσι, καὶ οὕτω συνθήκην πληροῖ καὶ
 ταύτην ἐνώμοτον, ἐν τῷ, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὸ φίλον, καὶ τὸ πρόφρων ἀρήξιν βεβαιοῖ· οὐ
 γὰρ ἂν ὁμνυεν, εἴ μὴ βοηθεῖν ἤθελεν· ἐν δὲ τῷ, οὐ τις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, 20
 σοὶ κοίλαις παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει συμπάντων Δαναῶν, οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης, ὅς
 νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὐχεται εἶναι, τὰ λοιπὰ τέσσαρα βεβαιοῖ, τὸ ἐν ἔπεσιν ἀρήξιν καὶ τὸ 40
 ἐν χερσὶ καὶ τὸ εἰς πᾶν πρόσωπον καὶ τὸ μὴ μόνον πρὸς τὸ παρὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον· ἐν μὲν γὰρ
 τῷ, οὐ τις σοὶ παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίησα, καὶ τὸ ἔργοις βοηθῆσαι παραδηλοῖ, πολλῶν δὲ πλείον
 10 καὶ τὸ ἐν λόγοις· ὁ γὰρ ἐν τῷ μίξονι βοη*θῆσαι ὑποστάς ἐν τῇ τῶν χειρῶν δηλαδὴ βίᾳ, πολλῶν πλέον
 ὑποστήσεται τὸ ἔλαττον, ἤγουν τὸ ἀμῦναι ὑβρίζομένῳ τῷ Κάλχαντι· ἐν δὲ τῷ, οὐ τις συμπάντων
 Δαναῶν, οὐδ' αὐτὸς Ἀγαμέμνων, τὸ ἐπὶ παντὶ προσώπῳ ἀρήξιν ἐδήλωσε· τὸ δὲ ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐξῆς
 τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐμφαίνει συγκρότησιν· καὶ ταῦτα μὲν οὕτως· Ὅρα δὲ ὅπως ὁ Ἀχιλλεύς συνετώτατα
 τὴν δημηγορίαν μεταχειριζόμενος ποιεῖ μὲν ὅσα ὁ Κάλχας ἀπήτησε, προσδιορίζεται δέ τι ὅμως ἄξιον
 λόγου, συνθέμενος μὲν ὀρκωμοτικῶς πρόφρων ἔπεσι καὶ χερσὶν ἀρήξιν κατὰ παντὸς ἀνθρώπου καὶ εἰς 30
 τὸ μέλλον, κολάσας μέντοι τὴν εἰς τὸ μέλλον βοήθειαν ἀπὸ τινος χρονικοῦ καὶ τοπικοῦ ἐπιρρήματος·
 χρονικοῦ μὲν ἐν τῷ (Vers. 88.), οὐ τις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, ὅ ἐστι φαινομένου·
 οἷονεὶ γὰρ λέγει ὅτι οὐκ εἰσαεὶ κατὰ τὸ μέλλον βοηθήσω σοι, ἀλλ' ἕως ἂν ζῶν περίβλεπτος ᾶ καὶ ἐπι-
 20 φανῶς ἔχω· *τοπικοῦ δὲ ἐν τῷ, κοίλαις παρὰ νηυσὶ, μονονουχὶ λέγων ὅτι καὶ ζῶν καὶ φαινόμενος οὐδ'
 οὕτω διόλου ἐπαρήξω σοι, ἀλλ' ἕως ἐνταῦθα ἐν τῇ Τροίᾳ ἐσμέν· οὐ γὰρ δήπου καὶ εἰς τὴν Φθίαν
 ἀπονοστήσας ὀφειλέτης σοὶ τῆς ἀρωγῆς ἔσομαι· ἐπεὶ δὲ οὗτος ὁ λόγος ἀπέκναιε τὸν Κάλχαντα, ἐπάγει
 εὐθύς ὁ Ἀχιλλεύς καὶ θεραπείαν εἰπὼν· ὅς νῦν ἄριστος ἐν στρατῷ εὐχεται εἶναι, οἷονεὶ λέγων ὅτι,
 ἐὰν ἐνταῦθα βοηθήσω σοι, ἔχεις τὸ πᾶν· καὶ γὰρ ἐν ταῖς ναυσὶν ἔστι σοὶ χρεῖα τῆς ἀρωγῆς, καὶ οὐχ'
 ὕστερον μετὰ τὴν τοῦ πολέμου λύσιν· νῦν γὰρ ἄριστος ὁ Ἀγαμέμνων, ὡς αἰρετός, εὐρυκρείων τυγχά-
 νων· ὕστερον δὲ Μυκίης μόνης ἐσόμενος βασιλεύς· καὶ ὅρα ὅπως ἔχη τι οὐκ ὀλίγον αὐστηρότητος 40
 ὁ τοῦ Ἀχιλλέως οὗτος λόγος· οὔτε γὰρ εἶπεν ἀπολύτως ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἄριστος, ἀλλὰ νῦν ἄριστος,
 καὶ οὐδὲ ὅτι ἄριστός ἐστιν, ἀλλὰ εὐχεται εἶναι, τουτέστιν ἄδεται, λέγεται· καὶ οὐδὲ ἄριστος ἀπλῶς,
 30 οἷον καὶ γένοι καὶ ἀν*δρία καὶ παρὰ ὅλοις Ἑλλησιν, ἀλλὰ ἐν τῷ στρατῷ· ἑαυτὸν δὲ προῖων ἐρεῖ τοιοῦτον
 ἐν τῷ, ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἐτίμησας, τουτέστιν ἐμὲ, τὸν καὶ βασιλέα καὶ ἀνδρειότατον καὶ εὐγενέ-
 στατον· διὸ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων συνάγει χόλον τινα καὶ ἐν τούτοις· πικρὰ γὰρ τὰ τε ἄλλα καὶ τὸ, οὐδ'
 ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης, εἴ καὶ παράκεται οἷον γλυκὺ τι τὸ ἄριστός ἐν στρατῷ, ὃ καὶ αὐτὸ ἔχει τι

πικρίας, ὡς εἴρηται. Σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ τὸ, οὐ τις σοι βαρείας χεῖρας ἐποίσει, εὐστόχως συνερω-
νήθη παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως. μονονουχὶ γὰρ λέγει ὡς οὐ μέχρι καὶ τῶν σμικροτάτων καταγενήσεται τῶν
ἐχθραινόντων τῷ Κάλχαντι. τοῦτο γὰρ ἀγεννὲς καὶ ψοφοδεές, οἷον εἴ τις ἀπιλεῖται ἢ δακτύλων δείξε-
σιν ἐρεθίζει ἢ χεῖρας ἐπισείει ἀλλὰ κατὰ βαρείας χειρῶν ἐπαγωγῆς ἐνστήσεται. διὸ οὐδὲ τὸ ἔπεισι βοη-
θῆσαι ῥητῶς ἐξεφώνησεν, ἀλλὰ νοηθῆναι αὐτὸ ἀφῆκεν. οὐ γὰρ ἐχρῆν ὁμοῖαι τὸν Ἀχιλλέα, γλώσ^{*}σαις 40
ἀντεπεξελθεῖν λαιδύροις καὶ ἔπος ἐρείδειν πρὸς ἔπος, ὃ καὶ γυναῖκες ἂν ποιήσαιεν. ὄρα δὲ καὶ ὅτι ἐν
οἷς ἄνω εἶπεν ὁ Κάλχας ὡς ὁ Ἀγαμέμνων πάντων Ἀργείων κρατεῖ καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοὶ, εὐρυκρείων
τε ὁ Ἀγαμέμνων δαίκεται καὶ ἀγαθὸς βασιλεὺς, ὃ περ καὶ ἀλλαχοῦ μαρτυρεῖται· εὐρυκρείων μὲν ὡς
πάντων κρατῶν, ἀγαθὸς δὲ ὅτι πειθοῖ ἄγει καὶ οὐ βία τὸν λαόν. καὶ ὅτι ὁ μὲν Κάλχας ἠδέσθη ἀντι-
10 κρυς καὶ ὀνομαστὶ εἶπεῖν ὅτι λυπήσει τὸν Ἀγαμέμνονα, οἷα καὶ αὐτὸς εἶπεῖν ἔχων τὸ ὀνομάζειν αἰδέο-
μαι, ὃ περ ἐν Ὀδυσσεΐα κεῖται· συμβολικῶς δὲ εἶπεν ὅτι χολώσει τὸν μέγα δυνάμε^{*}νον. ὁ δὲ γε Ἀχιλλεὺς 54
καὶ ἐξ ὀνόματος εἶπεν αὐτὸν, πολὺ τὸ θάρσος ἔχων, ὃ καὶ αὐτὸ τὸν βασιλέα πάντως ἐλύπησεν. Ὅρα
δὲ καὶ ὅτι πάνυ κυριολεκτεῖ ἐν τῷ, εἰ γὰρ τὸν χόλον καὶ αὐτῆμαρ, ἤγουν αὐθήμερον, καταπέψη, ἀλλὰ
καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον. χόλος γὰρ καταπεφθῆς κότος γίνεται. τοῦτο δὲ καὶ ὀρισμὸς μνησικακίας
ἐστίν, ὡς περ καὶ τὸ, ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη. ὀρθῶς γὰρ ἔχει φάναι ὅτι
μνησικακῆσαι ἐστὶ τὸ, χόλον αὐτῆμαρ καταπέψαι, μετόπισθεν δὲ ἔχειν κότον, ὅφρα τελείσῃ. τὸ δὲ
καταπέψη μετηνέχθη ἀπὸ τῶν σιτιῶν τῶν μετὰ βρωῶσιν ἰκανῶς κατασχευθέντων ἔσω ἄχρι καὶ πέψεως.
οὕτω γὰρ καὶ ὁ κρυψίχολος πέττει δοκεῖ τὸν θυμὸν, ὃ δὴ κότος ἐστίν. ὁ δὲ μὴ κρύπτειν εἰδῶς τὸν
θυμὸν, ἐκεῖνος οὐ πέττει, ἀλλὰ τρόπον τινὰ ἐξεμεῖ. Ὅτι δὲ τὸ πῆσ^{*}σειν καὶ ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν κεῖται 10
20 ποτε, φανεῖται ἐν τοῖς ἐξῆς. οὐκ ἀπὸ τοῦ πέττω δὲ γίνεται τὸ πέψη, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ πέπτω σεσιγημένου
ἐνεστῶτος. διαφορεῖται γὰρ καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ τὸ καλύπτω, ὃ περ ἔοικε καὶ καλύσσω εἶναι, ἀφ' οἷ
ὁ κάλυξ γίνεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ βλάπτω ἑτεροίως διαφορεῖται, βλάβω λεγόμενον, ὡς ἀλλαχοῦ φανεῖται,
ἀπὸ τοῦ βέβλαφα παρακειμένου, ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα, καὶ τρέψαντος τὸ φ' συνήθως εἰς β'. ὃ γίνε-
ται καὶ ἐπὶ τοῦ βλεμεινῶν, ὃ πέρ ἐστιν ἀναρῶννυσθαι καὶ προθυμεισθαι, ὡς ἀπὸ φλεβός, φασιν.
ὅθεν καὶ ἀβλεμές τὸ νωθρόν, ὡς οἷον ἀφλεβός τι ὄν, καθὰ καὶ βλεμεινῶν τὸ ὠσανεὶ φλεβεαίνειν, περὶ
οὗ καὶ ἀλλαχοῦ δηλωθήσεται. ὅτι δὲ τοῦ πέττειν προὔπαρχει τὸ πέπτειν καὶ ὅτι Αἰολικόν ἐστιν, Ἡρα-
κλείδης δηλοῖ, φάμενος οὕτως· Αἰολεῖς τὰ εἰς πτῶ λήγοντα βαρυνονοῦντες μετατιθέασιν εἰς δύο σσ', ὡς
καὶ ἡ Ὀδυσσεὶα δηλοῖ· οἷον, πέπτω *πέσσω, ὅπτω ὄσσω· ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Ἡρόδοτος δὲ τὸ 20
χόλον καταπέψαι χόλον πῆσαι φησίν. Ἐν δὲ τῷ, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, σκοπητέον ὅτι καὶ
0 τὴν ἄρχουσαν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκτείνει ὁ ποιητὴς καὶ τὴν λήγουσαν τῆς Διὸς δοτικῆς, ὃ περ καὶ ἐν ἀμφο-
τέροις παρὰ τὴν κοινὴν ἀναλογίαν ἐστὶ. τὸ δὲ μὰ ἐπιρῶνμά ἐστιν ἀπωμοτικόν, περὶ οὗ ῥηθήσεται μετ'
1 ὀλίγα ἐν τῷ, καὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον. Τὸ δὲ, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα οὐ τις, ἐμεῦ ζῶντος, βαρείας σοι
χεῖρας ἐποίσει, Ἀττικόν σχῆμα ἐστὶ, τῶν δύο ἀποφάσεων λαμβανομένων ἀντὶ μιᾶς. Βαρεῖαι δὲ χεῖρες
αἱ κακοποιοὶ, ὡς καὶ προῖκόν ἐρεῖ ὁ ποιητὴς ἐπὶ Ἀπόλλωνος. σημειῶσαι δὲ ὅτι βαρείας χεῖρας ἔχειν οὐ
ταυτὸν ἐστὶ τῷ χερσὶ βρῖθειν ἀεὶ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν πλουσιότητά δηλοῖ τὸ τοιοῦτον· δύναται δὲ ποτε καὶ
Ὀμηρικῶς νοεῖσθαι, ὡς καὶ ἐν τῷ, εἴ τινας πλέον ἢ χερσὶ βρῖθεις, ἀντὶ τοῦ δυνατὸς εἶ. (Vers. 77.) 30
Τὸ δὲ πρό^{*}φρων ταυτὸν ἐστὶ τῷ ὑπέρφρων. αὐτὸ δὲ διχῶς· ὑπέρφρων γὰρ οὐ μόνον ὁ ὑπὲρ τινας
φρονῶν, ὡς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι νοεῖται, ἀλλὰ καὶ ὁ περιφρονῶν τινὰ, καθὰ κεῖται ἀλλαχοῦ. (Vers. 78.)
Τὸ δὲ οἶομαι ὅτι ἐκ τοῦ οἶομαι δι' ἀλέλυται καὶ ὅτι καὶ οἶω λέγεται τὸ αὐτὸ ἐνεργητικῶς, ἐκδηλότατόν
0 ἐστίν. Ἐν δὲ τῷ χολωσέμεν ἰστίον ὡς τὰ εἰς ἐν ἀπαρέμματα εἰς ἐν ποιούσιν οἱ Δωριεῖς ἀποβολῆ τοῦ ἰ,
ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἀντὶ γὰρ τοῦ λέγειν καὶ γράφειν λέγειν φασὶ καὶ γράφειν. ταῦτα δὲ προσ-
λήψει τῆς με' συλλαβῆς λεγόμεν γίνεται καὶ γραφέμεν. οὕτω γοῦν καὶ τὸ χολωσέμεν παραγίνεται, χολώ-
σειν χολώσιν χολωσέμεν. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος ἔπαινος βασιλέως ὑψη-
λοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ δηλοῦται εἶναι τὸ πολλῶν τε κρατεῖν καὶ εὐπειθῶν, ὁποῖοι καὶ οἱ Ἀχαιοὶ τῷ
Ἀγαμέμνονι ἐφάνησαν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Χρῦσην. ἔφη γοῦν ὁ Κάλχας τὸν Ἀτρείδην πάντων μέγα *κρα- 40
τεῖν ὡς εὐρυκρείοντα, εἶπουν εὐρυμέδοντα, καὶ οἱ τοὺς τοιοῦτους πείθεσθαι. Καθ' ὄρα τὸ μέγα, ὄνομα

ὄν ἐπιρρήματικόν, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἐπιρρήμα ὀνοματικόν· ὁποῖον καὶ τὸ πρόφρων ἀρήξειν, καὶ πρὸ αὐτῶν τὸ ὄχ' ἄριστος ἤγουν ἐξόχως, ἐν ᾧ λείπει πρόθεσις πάντως ἢ ἐξ, καθὰ καὶ ἐν τῷ Ὁχη· ὄρος δὲ 55 ἢ Ὁχη Καρύστιον, ἐξέχον ἐν τοῖς ἐκεῖ. * (Vers. 80.) Ὅτι τὸ, κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται 10 ἀνδρὶ χέρι, πρῶτον ἐστὶν ὡδε γνωμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα ἱφεστηκῆναι γνώμη σοφῆ, ἤγουν γνωμάτευμα καθολικὸν περὶ βιωτικῶν τινῶν πράγματος, διδάσκον οἷος ποτὲ ὁ ἄρχων κατὰ ἐλάττονος θυμωθεῖς. λέγει δὲ ὅτι ὅτε βασιλεὺς ἀνδρα ταπεινὸν κρώσει ἀμύνασθαι, ἀήττητός ἐστι. καὶ γὰρ καὶ τὸ χώσεται πολλάκις ὀργὴν δηλοῖ ἔμπρακτον, ὡς τὸ, ὅτι τόσσον ἐχάσατο Φοῖβος Ἀπόλλων· καὶ τὸ κρείσσων ἐπὶ νικῶντος καὶ ἐπικρατεστέρου τίθεται, ὡς τὸ, ὀπότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀνάγκαι κρείσσονες αἱ ὑπερτεροῦσαι καὶ κραταιαὶ καὶ ὡς εἰπεῖν δυνατώ- 10 τатаται· καὶ πάλιν· ἐπεὶ δὲ κρείσσον τὸ κακόν ἐστι τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ναυτικὴ ἀναρχία κρείσσων πυρός. 10 ὁ δὲ τοιοῦτος κρείσσων, οὗ καὶ ῥῆμα τὸ κρείσσῶ παραδιδόασιν οἱ παλαιοὶ, λέγοιτ' ἂν μάλα καιρίως καὶ 20 ἀρείων παρὰ τὸ Ἄρης, κατὰ τὸ (Hesiod. ἐργ. κ. ἡμ. 207.), τί λέληκας; ἔχει νῦν σε πολλὸν ἀρείων. εἶτα τὸν τοιοῦτον λόγον πιστούμενος ἐπάγει· εἰ περ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη, καὶ ἐξῆς ὡς προγέγραπται. ὁ μὲν γὰρ χῶμενος ἀνδρὶ μὴ χεῖριον ἀρπαγμαῖον ἔχει τὸν καιρὸν τῆς ἀμύνης, ὄν τυχὸν μὲν εὐρηκῶς γενήσεται κρείττων τοῦ ἐχθροῦ, τυχὸν δὲ οὐ. ὁ δὲ τῷ χεῖριον χῶμενος αἰ καιρὸν ἔχων ἀήττητός ἐστι. Τὸ δὲ χέρι συγκοπὴν ἔχει ἐκ τοῦ χεῖριον ὁ χεῖριον, χεῖριονος, χεῖριον, καὶ ἐν συγκοπῇ χεῖρι, καὶ τροπῇ τοῦ εἰ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς ἡ χέρι, οὗ ἡ αἰτιατικὴ χέρι καὶ πληθυν- 15 τικὴ εὐθεῖα οἱ χέριες. Ἰστέον δὲ ὅτι εἰς τὸ νοηθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν Ὀμηρικὴν γνώμην συντελεῖ καὶ τοῦ Σοφοκλέος τὸ, οὐκ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα, ὅς δοῦλος ἐστὶ τῶν πέλας. καὶ Εὐριπίδης δὲ φανερώς αὐτὴν παραφράζει ἐν τῷ, καὶ πῶς ὀλίγ' ἀρχόμενοι πολλὰ κρατοῦντες χαλεπῶς ὀργὴν μεταβάλλουσιν, ἤγουν 20 30 οἱ βασιλεῖς * διὰ μικρὰν ἀρχὴν λύπης δυσκατάλλακτοί εἰσιν, ὡς πολλὰ κρατοῦντες, ἦτοι ὡς κρείσσονες. ταυτὸν γὰρ ὁ πολλὰ κρατῶν καὶ ὁ κρείσσων, οἷς ἐναντίον ὁ ἴσων. ἐριμνεύει δὲ πῶς παραφραστικῶς τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ ῥήτωρ ὁ ἐν ὀγδόῳ αὐτοῦ λόγῳ οὕτως εἰπὼν· πρὸς ταῦτα ῥητόρευε καὶ δίκαια καὶ πρέποντα καὶ συμφέροντα, μάτην ὀργιζόμενος, ὡς οὐδενὸς προσδεῖται ὁ κρατῶν τὸ βούλημα τὸ ἴδιον, τούτων ἕκαστα ποιούμενος. μονονουχὶ γὰρ ὁ τοιοῦτος ῥήτωρ τὸν χῶμενον βασιλεῖα κρείσσῳ εἶναι λέγει, ὡς τὸ οἰκεῖον βούλημα κρατύνοντα καὶ μηδενὸς ὑπακούοντα. (Vers. 84.) Ὅτι ἀμείβεσθαι 42 ἐστὶν οὐ μόνον ἔργοις ἀλλὰ καὶ λόγοις. οὕτω γοῦν ὁ ποιητὴς τὸ ἀνταπολογεῖσθαι καὶ ὅλως λαλεῖν τι πρὸς τὰ προσλαληθέντα ἀμείβεσθαι λέγει. ἐντεῦθεν δὲ καὶ λόγοι ἀμοιβαῖοι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς 40 τὰ πρόσωπα στιχηρῶς ἢ καὶ ἄλλως συντομώτερον πρὸς ἄλληλα φθέγγονται, ὁ περ καὶ ἀλλῆ* λογραφία λέγεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν οὐ σαφῶς εἶπεν, ἀλλαχοῦ δὲ σαφηνίζει τὴν λέξιν ἐν τῷ, ἀμείβετο 30 φώνησέν τε, καὶ ἐν τῷ (II. γ'. 171.), Ἐλένη μύθοις ἀμείβετο. (Vers. 85.) Ὅτι θεοπρόπος ὁ μάντις, ὁ θεοῖς πρέπων ἢ τὰ θεοῖς πρέποντα λέγων, καὶ θεοπρόπιον τὸ αὐτοῦ λόγιον ἦτοι μάντευμα, καὶ θεοπροπία ἢ μαντεία, καὶ τὸ ῥῆμα θεοπροπέω, ὅθεν καὶ μετοχὴ τὸ, ἐν Δαναοῖς θεοπροπέων ἀγο- 5 ρεύεις. ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θεῖον ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι, οἱ καθ' Ἡρόδοτον ἐσιτοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια. συγκέκοπται δὲ τὸ πρέπειν ἐκ τοῦ περιέπειν, ἐπειδὴ τὰ ἐκπρεπῆ καὶ εὐπρεπῆ καὶ 56 ἀριπρεπῆ καὶ ἀληθῶς πρέ*ποντα καὶ ἐπιπρέποντα περιέπομεν. (Vers. 87.) Ὅτι ἐν τῷ, Δαναοῖσι θεο- 18 προπίας ἀναφαίνεις, οὐκ ἐστὶ καιριώτερον φάναι τοῦ ἀναφαίνεις. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον ἐντεῦθεν ὀριώ- 18 μενοι εἶπον τὸ, ἀνεῖλεν ὁ Φοῖβος, καὶ ὅσα τοιαῦτα. * (Vers. 92.) Ὅτι αὐδᾶν λέγεται τὸ ἀνθρωπίνως λαλεῖν. αὐδῆ γὰρ οὐχ' ἀπλῶς ἢ τυχοῦσα φωνή, ἀλλ' ἢ ἀνθρωπίνῃ. ὅθεν καὶ αὐδήεσσα, ἢ χρωμένη 20 φωνῇ ἀνθρωπίνῃ, καὶ αὐδήεις ὁμοίως. γί*νεται δὲ παρὰ τὸ αὐῶ τὸ φωνῶ καὶ τὸ δέω τὸ δεσμῶ αὐδῆ 40 ἢ συνδεδεμένη καὶ ἐναρμόνιος φωνή. (Vers. 94.) Ὅτι ὁ ἀρητῆρ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν, οἷον; ἠτίμησ' ἀρητῆρα· καὶ, ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος. καὶ ἴσως, ὡς περ ἐκ τοῦ ἴσχω γένο- 20 μενος ὁ ἴχωρ ἐκθέσει μακρᾶς τῆς τοῦ ἴσχω φύσει μακρὸν αὐτὸς ἔσχε τὸ κατάρχον δίχρονον, οὕτω καὶ ὁ ἀρητῆρ ἐπαθεν ἐκ τῶν ἀρνῶν γενόμενος ἀπελεύσει τοῦ ν. (Vers. 97.) Ὅτι τὸ, οὐδ' ὁ γε λοιμοῖο χεῖ- 20 ρας ἀφέξει, διχῶς νοεῖται· ἢ γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ὁ Φοῖβος τοῦ καθ' ἡμῶν λοιμοῦ τὰς ἐαυτοῦ χεῖρας ἀπόσχη, ἢ ὅτι οὐκ ἂν τὰς τοῦ ἀποτροπαίου θεοῦ Λοιμοῦ χεῖρας ἀποκωλύσῃ ἡμῶν. γίνεται δὲ ὁ λοιμοῖος

ἐκ τοῦ λέλσιμαι, δι' οὗ δηλαδὴ λείπονσι τὰ ζῶντα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ διὰ τοῦ ἰ λιμός, ὡς ἀλλαγῶ φανεῖται. ὅτι ὀπηνίκα τὸ πρὶν δις ἐν λόγῳ ποιητικῶ παραλαμβάνεται, τὸ μὲν ἐν νοεῖται ἀντὶ τοῦ πρότερον καὶ οὐδὲ ἔχει ὠρισμένην τὴν *σύνταξιν, τὸ δὲ ἕτερον μετὰ ἀπαρεμμάτου ῥήματος συντάσσει- 30
ται, ταυτὸν ὄν τῷ πρὸ τοῦ γενέσθαι τόδε τι· οἶον, οὐ πρὶν Ἀπόλλων λοιμοῦ χεῖρας ἀγέξει, πρὶν ἀποδοῦναι, ἤγουν πρὸ τοῦ ἀποδοῦναι τῷ Χρῦση τὴν παιδα· καὶ, ἄνυσις οὐκ ἔσεται, πρὶν Ἄργοςδε ἰέναι, πρὶν γνῶναι τὴν Διὸς βουλήν· καὶ, μὴ τις πρὶν οἰκόνδε ἐπειγέσθω, πρὶν παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι. (Vers. 98.) Ἰστέον δὲ ὅτι δοῦναι μὲν ἐπὶ ἀπλῶς ἐκουσίου δόσεως, ὅθεν καὶ τὸ δῶρον· ἀποδοῦναι δὲ ἐπὶ τῶν χρεωστικῶς διδομένων, ὡς καὶ ὁ Δημοσθένης οἶδε, καθὰ εἰρήσεται. καὶ οὕτως ἀποδομένα ὁ βασιλεὺς λέγεται τὴν ἐλικώπιδα κόρην, οὐχ' ἐκὼν δηλαδὴ, ἀπριάτην, ἀνάποινον. ἐπιδιδόναι δέ 10
ἔστι τὸ ἐπέκεινα τῶν προὔπαρχόντων δοῦναι τι. τὸ δὲ ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἐπιρῥήματα φασὶν οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ ἀπριάτην καὶ ἀναποιίνως, ἤγουν δίχα τοῦ πρίασθαι καὶ δίχα ἀποιίνων. Τὸ δὲ ἀποδομένα δηλοῖ *μὲν τὸ ἀποδοῦναι καὶ γίνεται ἐπενθέσει τῆς μὲ συλλαβῆς. πῶς δὲ διασκευάζεται, ῥηθῆσεται 40
ἐν τοῖς ἐξῆς. Ὅτι ἐλικώπις μὲν Ἀχαιοὶ οἱ τὰς κόπας ἐλίσσοντες, ἤγουν ναυτικοί· ἢ, ὡς καὶ ἀλλαγῶ δηλοῖται, οἱ πρὸς τὴν Ἐλικην, τὸ ἄστρον, τὴν καὶ μεγάλην ἄρκτον λεγομένην, τοῖς ὄπας ἔχοντες καὶ ἀφορῶντες καὶ πρὸς ἐκείνην πλέοντες· ἢ οἱ ἀξιοθέατοι καὶ ἐλίσσοντες τοὺς ὄπας τῶν βλεπόντων εἰς ἑαυτούς. κούρη δὲ ἡ ἐλικώπις καὶ διὰ τοῦτο μὲν τὸ ὕστερον ἡ ἀξιοθέατος δηλαδὴ καὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφελκομένη· οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἡ αἰδήμων καὶ, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἢ οὐκ ἀτενῆς τὴν θεάν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν *ἐλίσσουσα· ἢ καὶ ἡ μελανόφθαλμος καὶ οὕτως εὐπρεπῆς, διὰ τὸ ἐλικούς, ὃ ἔστι μέλανας, 57
43 ἔχειν τοὺς ὄπας. ἢ δὲ τοιαύτη καὶ ἐλικοβλέφαρος λέγεται. ὅτι δὲ τὸ μέλαν ἐλικὸν λέγεται, δηλοῖ καὶ 20
ὁ εἰπὼν τὸν Αἴσηπον ποταμὸν ἐλικώτατον ὕδωρ. Ἰστέον δὲ ὅτι τε κόρην τὴν Χρυσίδα λέγει οὐχ' ὡς παρθένον, ψευδὲς γὰρ νῦν τοῦτο, ἀλλ' ὡς ἀπλῶς νεάνιδα. τοῦτο δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εὐρεθῆσεται παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ ὅτι λιταῖς ἀπειθήσας ὁ βασιλεὺς, αἱ δίχα τῶν ἄλλων σεμνῶν καὶ δώροις ἐδεξιοῦντο αὐτὸν, ὕστερον οὐ μόνον ἀπριάτην ἀποδώσει τὴν ζητηθεῖσαν, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἑκατόμβην προσεπιθήσει· ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ Ἄτη ἐπελεύσεται αὐτῷ, ὡς μὴ αἰδεσαμένῳ τὰς τοῦ Διὸς θυγατέρας λιτάς. τοιαύτη γὰρ ἡ τῶν λιτῶν φύσις, ὡς ἐν τῇ ἰ ῥαψωδίᾳ ῥηθῆσεται. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ τὰς τοῦ *βασιλέως μετὰ ταῦτα λιτάς παρωσάμενος βλαβήσεται. (Vers. 99.) Ἐνταῦθα δὲ τοῦ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων 10
ῥηθέντος ἐν τῷ, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην, ἰστέον ὅτι διαφορὰ ἔστι τοῦ ἄγειν καὶ τοῦ φέρειν, ὡς φανερόν ἐστί καὶ ὅπου λέγει τις παρὰ τῷ ποιητῇ, μηδὲν ἔχειν ἐν Τροίᾳ, ὃ περ ἂν ἄγοιεν ἢ φέροιεν οἱ ἐχθροί. τοῦτο δὲ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ (Aristoph. Nubb. 240.), ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυ- 30
ράζομαι. καὶ φασὶ τινες, τὸ μὲν ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων λέγεσθαι καὶ τὸ ἄγεσθαι, τὸ δὲ φέρεσθαι καὶ φέρειν ἐπὶ ἀψύχων· ὅθεν καὶ φορεῖον καὶ φοράδην ἐπιρῥήματα καὶ φέρτρον ἢ νεκροφόρος κλίνη καὶ φορεῖν σκῆπτρον ἤτοι φέρειν, ὃ καὶ φοραίνειν ὁ ποιητὴς λέγεσθαι οἶδεν, ὡς ἐκ τοῦ φορῆναι φαίνεται. ἕτεροι δὲ ὀρῶντες τοῦτο πολλαχῶ ἀληθῶς διαφωνοῦν φασὶν, ὅτι ἄγειν λέγεται τὸ ἐπὶ νηὸς ἢ ἄρματος. οἱ τί ἂν εἴποιεν πρὸς τὸ, βοῦν ἀγέτην κεράων, καὶ πρὸς τὰ ὅμοια; κάλλιον οὖν λέγουσιν οἱ πρῶτοι πλὴν ἐκ τοῦ πλεο*νάζοντος καὶ αὐτοί. εἰ γὰρ καὶ φανερῶς διαφέρει τὰ ῥηθέντα, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, 20
τὰ μὲν ἤγον, τὰ δὲ ἔφερον, ὡς δοκεῖν ἄγεσθαι μὲν τὰ αὐτοκίνητα, φέρεσθαι δὲ τὰ βασταζόμενα· ὅμως ἔστιν ὅτε ἀδιαφοροῦσιν, ὡς ἀντὶ ἀλλήλων λαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ ἑτέρων δέ τινων σημαυνομένων τίθεσθαι, ὡς πολλαχῶ φανήσεται, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον, οἱ καὶ τὸ προσφέρειν καὶ τὸ προσάγειν ἀδιαφορεῖν οἶδασιν. (Vers. 102.) Ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι τῶν ἐν τῇ Τροίᾳ ἡγεμόνων βασιλεῖς 40
λέγονται καὶ κρείοντες· Ἀγαμέμνων δὲ καὶ εὐρυκρείων συνθέτως, ἢ εὐρὸν κρείων, ἐν παραθέσει· περὶ οὗ κανὼν τις ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθῆσεται. προὔπαρχει δὲ τούτων ὁ κρέων, οὗ θηλυκὸν ἢ κρέουσα. καθὰ δὲ τὸ εὐρυκρείων σύγκεται καὶ ἀλικρείων ὁ τῆς ἀλὸς ἄρχων. ἔστι δὲ εὐρυκρείων ὁ εὐρὸν βασιλεύων καὶ ὡς εἰπεῖν μέγας βασιλεὺς ἢ βασιλεὺς βασιλέων, εἴτε φύσει τοῦτο εἶχεν εἴτε ὡς αἰρετὸς ἀπάντων ἦν τῶν συμμα*χων βασιλεὺς, ἵνα μὴ τῇ πολυαρχίᾳ διασπᾶται τὸ συμμαχικόν. ὅτι δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐξ αἰρέσεως 30
ἦν βασιλεὺς ὁ Ἀγαμέμνων, Εὐριπίδης ἐν Ἰφιγενείᾳ δηλοῖ σαφέστατα. (Vers. 103.) Ὅτι πολλῶν ῥημά-
των τὸ θέμα λήγει τὸ πρῶτον εἰς ῶ· εἶτα προσλαμβάνει τὸ ν ὀπισθεν τοῦ ῶ· μεθ' ὧ γίνεται διὰ τοῦ νῶ

παραγωγή· ἔπειτα μεταπίπτει αὐτὸ εἰς τετάρτην συζυγίαν τῶν εἰς μι· οἷον ἄχω τὸ λυποῦμαι, καὶ προσ-
 λήψει τοῦ ν ἄχνω, καὶ παραγωγῶς ἄχνύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἄχνυμι. τοιοῦτον καὶ τὸ ἄγω τὸ κλωῶ,
 ἄγνω, ἄγνώω, ἄγνυμι· θόρω τὸ πηδῶ, θόρω, θορνύω, θόρυνμι· ὄρω τὸ διεγείρω, ὄρων, ὄρνύω,
 ὄρυνμι· σβέω, σβένω, σβεννύω, σβέννυμι· ἔω τὸ ἐνδύομαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁμοίως ἐννυμι καὶ ἀμφιέν-
 νυμι· κορέω καὶ ὡσαύτως κορέννυμι· στορέω καὶ ὁμοίως στορέννυμι· οἴγω, οἴγνυμι· ζεύγω, ζεύγνυμι,
 καὶ ἄλλα μυρία. ἡ τοιαύτη δὲ ἀκολουθία παράγει καὶ τὸ ῥωννύω καὶ ζωννύω ἐκ τοῦ ῥώω καὶ ζώω, καὶ
 40 τὸ πτάρνυσθαι *ἀπὸ τοῦ πτάρω, καὶ τὸ ἄρνυσθαι, ἦτοι ἀπλῶς λαμβάνειν, ἀπὸ τοῦ αἴρω, ὡς καὶ ἐν
 Ὀδυσσεΐα εἴρηται, καὶ τὸ ὁμόργνυσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ὁμόργω, καὶ ἀπὸ σεσιγημένου τοῦ πήρω τὸ πήγνυ-
 σθαι, καὶ φράγω φράγνυσθαι. οὕτω δὲ καὶ τὸ ῥήγνυσθαι καὶ δείκνυσθαι καὶ δαίνυσθαι καὶ διόμνυσθαι.
 Ὅτι φρένες οὐ μόνον ἀσωμάτως καὶ νοητῶς ἐπὶ λογισμοῦ, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν σπλάγχθων, ὃ καὶ διά- 10
 φραγμα λέγεται. ἔστι δὲ ὑμῖν ἀποχωρίζων τὸ ἦπαρ μετὰ τοῦ σπληνός τοῦ τε πνεύμονος καὶ τῆς καρδίας·
 ἢ καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιούς, φρένες εἰσὶν αἱ διεζωκνῖαι τὸν ὑπὸ τῷ πνεύμονι καὶ τῇ καρδίᾳ τόπον,
 58 ὃ καλεῖται καὶ διάφραγμα. συντελεῖ δὲ εἰς *τὸ φρονεῖν, ὅθεν καὶ φρενήρης ὁ φρόνιμος. ἐν δὲ τῷ φλε-
 γμαίνειν παραφροσύνας ποιεῖ. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ὅτι ὑπὸ τὸν πνεύμονα τὸ διάζωμα τὸ τοῦ θώρα-
 κος αἱ καλούμεναι φρένες πρὸς τὰ πλευρὰ καὶ τὰ ὑποχόνδρια καὶ τὴν ῥάχιν συνηρημένον. ῥηθήσεται
 δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. μελαίνας δὲ φρένας ἔφη ὁ ποιητὴς διὰ τὸ ἐντὸς αὐτὰς ἐν βάθει κεῖσθαι
 καὶ μὴ ὄρασθαι· ἢ καὶ ἄλλως μελαίνας τὰς τοῦ θυμουμένου καὶ μὴ ἔχοντος ἡμέρωσ, ἀλλ' οἷον σκοτει-
 νοῦ καὶ νυκτὶ ἐοικότες, ὃ περ ἐπὶ θυμουμένου Ἀπόλλωνος εἶπεν ὁ ποιητὴς καὶ ἐπὶ Ἐκτορος δὲ ὁμοίως
 ἐρεῖ. ἕτεροι δὲ τολμηρότερον ἐξηγούμενοι φασὶν ὅτι, ἐπεὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θυμουμένου πυρὶ λαμ-
 πετόωντι ἐοικέναι λέγει, διὰ τοῦτο καὶ τὰς φρένας τοῦ τοιοῦτου μελαίνας φησὶ, λέγων· μένεος δὲ μέγα 20
 10 φρένες ἀμφιμέλαιναι πῖμ*πλαντο, ἵνα εἴεν ἀμφιμέλαιναι φρένες αἱ δίκην καπνοῦ τῷ θυμῷ μελαινώμε-
 ναι, ὡς οἷα καπνοῦ τούτου συνόντος τῷ κατὰ τὴν τραγωδίαν ἀνηγαιστώ πυρὶ τοῦ θυμοῦ. (Vers. 104.)
 Πυρὶ δὲ λάμποντι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰκάσει τοῦ θυμουμένου διὰ τὸ ἰπέρυθρον καὶ ὡσανεὶ πυρωπὸν καὶ
 πυροειδές, ὃ γίνεται διὰ λεπτοῦ αἵματος ἀνάδοσιν ἐν τῇ τοῦ θυμοῦ ζέσει, οὗ αἵματος ἀναδιδομένου
 διὰ λεπτῶν φλεβίων φλογωπὸς τρόπον τινὰ ὁ θυμούμενος διαδείκνυται. ἰστέον δὲ ὅτι νῦν μὲν οὐκ εἶπε
 καιομένῳ πυρὶ τοὺς τοιοῦτους ἐοικέναι ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ μόνον λάμποντι διὰ χροῶσ ἐμφασιν· ἀλλα-
 χοῦ δὲ τοὺς Ἐκτορος ὀφθαλμοὺς πυρὶ φησὶ δαίεσθαι, ἦγον καίεσθαι, διὰ τὸ μάχιμον ἢ βαρβαρικὸν
 τοῦ θυμοῦ. ἐρεῖ δὲ πού καὶ περὶ σὺς τὸ αὐτὸ ἐν τῷ, πῦρ ὀφθαλμοῖς δεδορκώς. τὸ δὲ πῖμπλαντο τὸ
 πολὺ δηλοῖ τοῦ θυμοῦ. οὐ γὰρ ἀπλῶς ἔχει μένος, ἀλλὰ πῖμπλαται μένεος ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑδροδόχων
 20 ἀγγείων, *ἂ πῖμπλαται ὑγροῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ μέγα ἐν τοῖς ῥηθῆσιν ἐπιρῥηματικῶς κεῖται, ὅποια 44
 πολλὰ καὶ ἄλλα εἰσὶ, καὶ ὅτι πρὸς πιθανότητα κεῖται τοῦ λάμπεσθαι πυρὶ ὀφθαλμοῦς. οὐ γὰρ ἀπλῶς
 αὐτοὶ πρὸς λαμπηδόνα πυρὸς χρωζονται, ἀλλ' ὅτε τινὲς μέγας ὁ θυμός. τοῦ δὲ πῖμπλαντο τὸ θέμα πλῆμι
 ἐκ τοῦ πλῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν δι' ὄγκον φωνῆς πῖμπλημι. οὕτω δὲ καὶ πρῶ,
 πιπρῶ, πῖμπρημι τὸ καίω. (Vers. 105.) Ὅτι τὸ ὅσσε δυϊκόν. δηλοῖ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς. γίνεται μὲν
 ἀπὸ τοῦ ὅσσω τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ τὸ, κάκ' ὀσσομένος, ἀντὶ τοῦ κακῶς περιβλεπόμενος. κλίνεται δὲ
 κατὰ μὲν τινὰς ἀπὸ τοῦ ὅσσοσ οὐδετέρου ὀνόματος, ὡς βέλος, οὗ δοτικὴ ἐνικὴ εὔρηται ἐν χρήσει τῷ
 ὅσσει ὡς τῷ βέλει, καὶ ἀκολουθῶς εὐθείᾳ δυϊκῶν ὅσσει καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἢ συγχοπὴν ὅσσε. ἕτεροι δὲ
 30 φασὶν οὕτως· ἀπὸ τοῦ ὅσσοσ ἀρσενικοῦ, ὡς πλόος, εὐθείᾳ δυϊκῶν ὅσσω, ὡς πλόω, καὶ κατὰ με*τα-
 πλασμόν ὅσσε, ἦγον κατὰ μεταποίησιν τοῦ ῶ τελικοῦ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς τὸ ε, ὃ περ καὶ
 αὐτὸ τελικόν ἐστι τῆς τῶν δυϊκῶν εὐθείας. ἔστι γὰρ μεταπλασμὸς μετάθεσις καὶ μετασχηματισμὸς 40
 λήξεως λέξεως εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν, ὡς εὐθύς δειχθήσεται. γίνεται δὲ ὁ τοιοῦτος μεταπλασμὸς
 καὶ ἐν ὀνόμασιν, οἷον, τῇ ὑσμίνῃ καὶ τῇ Δωδώνῃ, κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ἦ τὸ τελικόν, ποιητικῶς δὲ διὰ
 τοῦ ἰ κατὰ μεταπλασιν. τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλκῆ· τὸ γὰρ, λέων ἀλκὴ πεποιθώς, διὰ τοῦ ἰ γραφὴν
 μεταπέπλασται. καινότερον δὲ τούτων τὸ τῇ κλαδί παρ' Αἰλιανῷ ἐν τῷ περὶ ζῴων ἰδιότητος. εὔρεθῆ-
 σονται δὲ καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς ἐξῆς πολλοὶ μεταπλασμοὶ ἐν ὀνόμασι. γράφεται δὲ τὸ τοιοῦτον πάθος καὶ
 ἐν ῥήμασιν, οἷον, τὸ περιπατοῖην ἐκ τοῦ περιπατοῖμι μετεπλόσθη ἀπὸ τελικοῦ δηλαδὴ εἰς τελικόν, ὡς

καὶ ἀπὸ τοῦ γνοῖμι τὸ γνοίην καὶ ἀπὸ τοῦ δοῖμι τὸ *δοίην καὶ ἀπὸ τοῦ εἶδοιμι τὸ εἶδείην καὶ τὸ καινό-40
 τερον ἐκ τοῦ ἐκπεφεύγοιμι τὸ ἐκπεφευγοίην παρὰ Σοφοκλεῖ (Oed. T. 860.). τελικὸν γὰρ ἐν εὐκτικοῖς
 καὶ τὸ μι, οἶον τύπτοιμι, καὶ τὸ ἦν, οἶον τυφθείην. ὅμοιον δέ τι ἔπαθε καὶ τὸ κλῦε, τουτίστιν ἄκουε. καὶ
 αὐτὸ γὰρ μεταπλασθὲν εἰς ἕτερον προστακτικὸν τελικὸν κλῦθι γέγονεν, ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. ὁμοίῳ
 δέ τινι τρόπῳ καὶ τὸ ἄνωγε ἀντὶ τοῦ κέλευε ἄνωχθι γέγονεν. εὐρηται δὲ πάθος ὅμοιον καὶ ἐν ἐπιρρήμασιν,
 ὡς ὅτε τὸ διχῆ διχα φαιμέν καὶ τριχῆ τρίχα καὶ τὰ ἐξῆς καὶ τὸ σαφῆ σάφα. καὶ ἐν τούτοις γὰρ τελικῶν
 γέγονεν ἀναλλαγή. τελικὰ γὰρ ἐπιρρήμάτων ὡς *περ τὸ ἦ, οὕτω καὶ τὸ ἄ, οἶον ἄμα, κάρτα ἀντὶ τοῦ59
 λῖαν, μάλα, εἶτα, σφόδρα, ὑπόδρα ἀντὶ τοῦ ὑποβλεπτικῶς, ἄντα ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας. περὶ δὲ τοῦ
 ὅσσε δεδιήλωται ἄλλως καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. * (Vers. 106.) Ὅτι εἰ καὶ τῶν μάντεων ἐν ἐλπίδι 16
 10 κακῶν χρήζομεν, ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ, ὃ μάντι κακῶν, ἵνα μὴ τις τοιοῦτόν τι νοήσῃ, τοῦτο γὰρ ἔπαινος
 μάντεως, ἐπάγει ἐφερμηνεύων, οὐ πῶ ποτέ μοι τὸ κρήγνον εἶπες, ὃ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, ὡς ὁ Πορφύριος
 λέγει, ἵνα μάντιν κακῶν νοήσωμεν ἐνταῦθα οὐ τὸν ἐν κακοῖς χρήσιμον, ἀλλὰ τὸν δύσφημον καὶ κακὰ
 μαντευόμενον *καὶ, καθὰ τις ἔφη, κακόμαντιν, ὃ περ ἄνωτέρω ἀσαφέστερον ἐδήλωσεν ἐν τῷ, καθὰ 20
 τινες γράφειν ἐθέλουσι, κακοσσόμενος, ἤγουν ἀποκαλέσας κακὸν κατὰ τὴν ὄσσαν, ἤτοι κατὰ τὴν μαν-
 τείαν. ἐπεὶ δὲ ἀσαφῆς ἦν καὶ ἔτι ὁ λόγος, ἐπάγει σαφέστερον, (Vers. 107. sq.) ὅτι αἰεὶ τοι, ἤγουν
 σοι, τὰ κακὰ ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. ἐσθλὸν δὲ οὔτε τί πω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσας. ὁ δὲ λόγος
 οὗτος οἰκείος ἐστὶ λεγέσθαι πρὸς πάντα τὸν αἰεὶ τὰ δυσχερῆ τισὶν ἀπαγγέλλοντα. καὶ σημειῶσαι ὅπως
 ἐνταῦθα πλεοναχῶς τὸ αὐτὸ εἶπεν ὁ ποιητής, πρῶτα μὲν κακοσσόμενος εἰπὼν ἀσαφῶς, ὡς ἄνωτέρω
 εἴρηται, εἶτα σαφέστερον, μάντι κακῶν, καὶ ἔτι ἐπιπλέον σαφῶς, αἰεὶ σοι φίλα ἐστὶ τὰ κακὰ μαν-
 20 τεύεσθαι. καὶ ἐστὶ τὸ φίλα Ἀττικῶς ἀντὶ ἐνικοῦ τοῦ φίλον, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Antigone. 689.)·
 οὕτως ἀμυντία ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον· καὶ, σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τάδε πάσχειν,
 ἀντὶ τοῦ σχέτλιόν ἐστὶ· καὶ παρ' Ἡρο*δότῳ νομιζόμενα ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον· καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ 30
 συνεκποτέα ἐστὶ σοι καὶ τὴν τρύγα. ἢ καὶ ἄλλως, αἰεὶ σοι τὰ κακὰ φίλα ἐστὶν, οὐχ' ὥστε καὶ ποιεῖν
 αὐτὰ, οὐδὲ γὰρ δύνασαι, ἀλλ' ὥστε μαντεύεσθαι. ὅτι δὲ τὸ κακοσσόμενος τινὲς φασὶν ἀντὶ τοῦ κακῶς
 45 καὶ ἀγρίως περιβλεψάμενος, προεῤῥέθη. νοῆσαι γὰρ τὸ κακοσσόμενος ἀντὶ τοῦ κακολογήσας οὐκ ἀρέ-
 σκονται οἱ παλαιοὶ, λέγοντες, μηδέποτε τὴν ὄσσαν ἐπὶ κακῆς, ἀλλ' ἐπὶ θείας τινὸς φήμης λέγεσθαι.
 διὸ καὶ ἐπὶ μαντείας ἐστὶν ὅτε τίθεται. ὅτι δὲ τὸ, κακοσσόμενος καὶ ἐν δυσὶ λέξεσιν εὐρίσκεται κακ'
 ὀσόμενος, ἐν ἀντιγράφοις δηλοῦται παλαιοῖς. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἀναπόλησιν φαντασιώδη σημαίνει
 ἐστὶν ὅτε τὸ ὀσόμενος, οἶον, ὀσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. (Vers. 106.) Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ
 30 πλεοναχῶς, ὡς εἴρηται, τὴν αὐτὴν ἔννοιαν φράσαι ταυτολογεῖ ὁ ποιητής ἐπίτηδες, πλεονάκις τὸ αὐτὸ
 στρέψας νόημα ἐν τῷ, μάντι κα*κῶν· καὶ, οὐ ποτέ μοι τὸ κρήγνον εἶπας· καὶ, αἰεὶ τὰ κακὰ μαν-40
 τεύῃ· καὶ, ἐσθλὸν οὔτε τί πω εἶπας. καὶ μιμεῖται τὸ τῶν ὀργιζομένων ἐν κατηγορίᾳ δυσκατάπαυστον,
 οἱ τὰ αὐτὰ πολλάκις ἀναπολοῦσιν ὡς μὴ πω κατ' ἀξίαν εἰπόντες. μάντιν δὲ κακῶν τὸν Κάλχαντα οὐκ
 ἀμαρτύρως λέγει, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐπισημαίνονται, ἀλλὰ διότι καὶ τὸ ἔσεσθαι δεκαετῆ τὸν πόλεμον
 αὐτὸς ἐν τῇ Αὐλίδι ἐμαντεύσατο καὶ τὴν τῆς ἀδομένης δὲ ἀπνοίας τῶν ἀνέμων αἰτίαν αὐτὸς ἐξεῦρεν,
 ὅτε ἦσαν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖ, καὶ τὴν ἐκεῖθεν δὲ εὐπλοίαν αὐτὸς ἐξιάσατο τῇ σφαγῇ τῆς Ἰφιγενείας τῆς
 θυγατρὸς τοῦ βασιλέως. ταῦτα δὲ, εἰ καὶ κα*κὰ ἦσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, ἀλλὰ γοῦν ἀληθῆ καὶ ἄριστον60
 μάντιν παριστῶσι τὸν Κάλχαντα. ὅρα γοῦν οἶον ἢ ὀργῆ, ἐφ' ὕβρει προφέρουσα τὰ ἐφ' οἷς ἂν τις ἐγκω-
 μιᾶζοιτο, καθάπερ καὶ εἴ τις ἰατρὸν ψέγει, νόσους προλέγοντα καὶ τὰς ἐκείνων θεραπείας ἐπάγοντα.
 40 ἦν δὲ ἂν ψεκτίος ὁ Κάλχας, εἰάν κακὰ προέλεγε μὴ ἀποβαίνοντα. νῦν δὲ οὐ διότι ἔλεγε, διὰ τοῦτο ἀπέ-
 βαινον τὰ κακὰ, ἀλλὰ διότι ἀποβήσεσθαι ἐμίλλον, διὰ τοῦτο προῦλεγεν. (Vers. 108.) Ἰστέον δὲ καὶ
 ὅτι τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἐν δυσὶ τούτοις χαρακτηριζομένου, τῷ ἀγαθὰ λέγειν καὶ τῷ ἀγαθὰ τελεῖν,
 ἀμφοτέρων τούτων ὁ βασιλεὺς στερίσκει τὸν Κάλχαντα, τῇ γλώσῃ διὰ θυμὸν χαριζόμενος, εἰπὼν,
 ὅτι ἐσθλὸν οὔτε τί πω εἶπας ἔπος οὔτε ἐτέλεσας. λείπει δὲ κατὰ εἰκνίαν ἔννοιαν τὸ ἔργον, ἵνα λέγῃ ἔτι
 οὔτε ἔπος εἶπας οὔτε ἔργον ἐτέλεσας. Ὅρα δὲ τὸ, οὐ*τε τί πω εἶπας ἔπος, Ἀττικῶς ῥηθέν· ὡς γὰρ 10
 ἔλεξας λόγον καὶ ὑπνωσας ὑπνον καὶ ἄλλα τοιαῦτα μυρία, οὕτω καὶ εἶπας ἔπος. τὸ δὲ οὔτε τί πω,

καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ οὐδέ τί πω, βαρύνοντα τὸν πῶ παραπληρωματικὸν σύνδεσμον διὰ συνέπειαν πάντως ἀφνιψίσει τὴν αὐτοῦ κοιμωμένην ὄξύτονησιν ἐν τῷ, οὐ πῶ ποτέ μοι, ὃ ταυτὸν ἐστι τῷ, οὐ πῶ ποτέ, ὡς καὶ ἀλλαγῶ φανεῖται. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, θεὸς πού σοι τό γ' ἔδωκεν, εἰ τονηθεῖη τὸ που ὄξύ-
 νοιτο ἂν εὐλόγως. τὸ δὲ ἐτέλεσας ἀφορμὴ ἐστὶ τῆς τῶν ἀποτελεσματικῶν κλήσεως. ὅτι δὲ ἀγαθὰ νῦν ὁ Κάλχας λαλεῖ, δῆλον αὐτόθεν· ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀγαθὸς ἦν ἀποτελεῖν, δῆλον καὶ αὐτὸ, εἴ γε ταῖς ναυσὶν εἰς τὴν Τροίαν αὐτὸς καθηγῆσατο. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μάτην ὁ Κάλχας ἐδεδίει τὸν βασιλέα. ἰδοὺ γὰρ πολὺς αὐτῷ ἐπίκειται μαντευσαμένῳ τὸ ἀληθές. οὕτως ἀφόρητόν ἐξουσία ἐργοποιμένη τῆς
 20 ἐπιθυμίας. εἰ δὲ πρὸς Κάλχαντα τοιοῦτος ὁ βασιλεὺς, οἷος ἐστὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, τῷ καὶ κινήσαντι τὸν Κάλχαντα, καὶ τι καὶ ὑβρίσαντι, ὡς προεῖρηται; καὶ ὄρα τὴν ἐν τοῖς πλάσμασιν Ὀμηρικῆν πιθανότητα. μεγάλα γὰρ λυπηθεῖς ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ βασιλεὺς μέγα τι καὶ ἀντιδράσει, ὡς εἰκός, κακὸν, καὶ στερη- 10
 θεῖς τῆς ἑαυτοῦ Χρυσήϊδος εἰκότως τὴν ἐκείνου ἀφαιρήσεται θυμομαχῶν. Τὸ δὲ κρήγνον, εἰ μὲν ἀντὶ ἐσθλοῦ ληφθήσεται, ἀκόλουθῶς κεῖται μετὰ τῶν κακῶν. ἐναντία γὰρ ἐσθλὸν καὶ κακόν· καὶ εἰσὶν ἐνταῦθα δύο χωρία ταυτοδύναμα κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν, οἷον, αἰεὶ μάντις εἰ τῶν κακῶν· καὶ, οὐ πῶ ποτέ μοι τὸ κρήγνον, ἦτοι ἀγαθόν, εἶπας· καὶ πάλιν εὐθύς, αἰεὶ κακὰ φιλεῖς μαντεύεσθαι. ἐσθλὸν δὲ οὐ πῶ εἶπας ἢ ἐτέλεσας. εἰ δὲ, ὡς τοῖς πλείοσι δοκεῖ, κρήγνον ληφθεῖη τὸ ἠδὺν καὶ, ὡς ἡ ἐτυμολογία λέγει, τὸ ἠδύνον τὸ κῆρ ἦγουν τὴν ψυχὴν, κεῖται καὶ οὕτω τὸ ἀντιζυγοῦν πρὸς τὰ κακὰ ἦγουν τὸ ἐσθλόν,
 30 ἵνα ὣσιν ἄλλως αἱ δύο *συζυγίαι, λυπηρὸν καὶ ἠδὺν, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν, οὕτω· μάντι κακῶν, ἦτοι λυπηρῶν, οὐ ποτέ μοι τὸ κρήγνον, ἦγουν ἠδὺν, εἶπας· αἰεὶ κακὰ μαντεύη, ἐσθλὸν δὲ οὐδέν. ὄρα δὲ ἐν τῷ κρήγνον, εἰ περ ἀπὸ τοῦ κῆρ ἠδύνει, ἦγουν ψυχὴν εὐφραίνειν, γίνεται, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας καὶ τὸ κέρδος γινόμενον, ἐπεὶ τὸ κέαρ ἠδύνει, ὅμως διαφορὰν πρὸς τὸ κρήγνον ἔχει πολλήν. 20
 (Vers. 111. sqq.) Ὅτι δεινῶς καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἑαυτῷ τὴν δημηγορίαν διοικονομεῖται ὁ βασιλεὺς. Κάλχας μὲν γὰρ τρία ταῦτα τοῦ βασιλέως ὡς ἐν προβολῇ ἐμέμψατο, ὅτι τὸν ἱερέα ἠτίμησεν, ὅτι τὴν θυγατέρα οὐκ ἀπέλυσε, καὶ ὅτι οὐκ ἀπεδέξατο ἄποινα. ὁ δὲ, οἷα ῥήτωρ δεινός, τὸ μὲν βαρύτατον σιωπᾷ, ὅτι δηλαδὴ τὸν ἀρητῆρα ἠτίμησεν, ἐπὶ δὲ τοῖς λοιποῖς δυσὶν ἐξελέγγειν τὸν Κάλχαντα βούλεται ὡς ἀλόγιστα λέγοντα. καὶ πρῶτα πρὸς τὸ περὶ τῶν ἀποίνων κεφάλαιον ἀποτινόμενος κατεριωνεύεται,
 40 βαρυνόμενος ὅτι θεοπροπίων ἀγορεύει, τοῦδε ἔνεκα τοὺς Ἕλληνας ἀλγεῖν, ὅτι τὰ τῆς Χρυσήϊδος οὐκ ἐδέξατο ἄποινα, τρόπον τινὰ λέγων πρὸς τὸ τρίτον κεφάλαιον τὸ, οὐκ ἀπεδέξατο ἄποινα, ἔτι τις ἂν φρονῶν εἶπη τὸν Ἀπόλλωνα τοιαῦτα κακὰ κοινὰ ποιεῖν ἡμῖν, ὅτι μὴ δῶρα παρὰ αἰχμαλώτου τοῦ Χρύσου ἐγὼ ἔλαβον, δέον ὄν καὶ χάριτάς μοι ὁμολογεῖν· εἶτα καὶ πρὸς τὸ δεύτερον ἀπολογούμενος τὸ, οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα, φησὶν ὅτι, οὐκ ἐποίησα τοῦτο, ἐπεὶ πολὺ αὐτὴν βούλομαι οἴκοι ἔχειν, προκρίνων 30
 αὐτὴν καὶ Κλυταιμνήστρας τῆς κουριδῆς ἀλόχου. καὶ ὄρα ὅλον τὸ, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι
 61 ἔχειν· δεινοποιῶν γὰρ *τὴν ἀπολογίαν φησὶν ὅτι οὐχὶ ὧδε θέλω, ἀλλὰ μάλιστα οἴκοι ἔχειν αὐτὴν, ὥστε οὐχ' ὡς παλλακὴν· καὶ οὐχ' ἀπλῶς θέλω, ἀλλὰ βούλομαι, ὃ περ ἐπίτασις τοῦ θέλειν ἐστί· καὶ οὐ τυχόντως βούλομαι, ἀλλὰ καταπολύ. ἔχει δὲ ἔμφασιν καὶ τὸ ἔχειν ὡς περὶ γυναικὸς καὶ οὐ δούλης. ἔχεται γὰρ ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. εἶτα καὶ αἰτίαν προστίθησιν ὅτι οὐ γὰρ ἐστὶν αὕτη τῆς Κλυταιμνήστρας χειρῶν, οὐ 46
 δέμας, οὐδὲ φνὴν, καὶ τὸ ἐξῆς. ταῦτα δὲ λέγει ὁ βασιλεὺς οὐχ' οὕτω φρονῶν, ἀλλὰ τὸν μάντιν ἐλέγχων, ὡς μὴ δέον ἐν χολοῦσθαι τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς περ οὐ διὰ τὸ μὴ δέξασθαι τὰ ἄποινα, οὕτως οὐδὲ διὰ τὴν αἰχμαλώτου, ἣν καὶ τῆς κουριδῆς γυναικὸς ὁ ἥρωες βασιλεὺς προβέβουλε. τάχα δὲ καὶ ῥητορικῶς αὐξά-
 10 νων τὸ πρᾶγμα μεγάλα τὴν αἰχμαλώτου φιλεῖν λέγει ἐπίτηδες, ἵνα τὴν χάριν αὐ*ξήσῃ καὶ τι μέγα τοῖς Ἕλλησι φανείη χαρίζεσθαι, εἰ δι' αὐτοὺς τὴν οὕτω φιλουμένην δίδωσι, μὴ τε λαβὼν ἄποινα, ἀλλὰ καὶ 40
 ἑκατόμβην ἐπιδούς. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ τοιοῦτοι λόγοι τοῦ Ἀγαμέμνονος παρὰ τοῖς πλασματογράφοις τῶν ῥητόρων διδόασιν ἀφορμὰς κατηγορίας τῆς Κλυταιμνήστρας, ἢ τις μοιχείας ἐγκαλουμένη καλῶς ἂν ἐπιμέμφοιτο τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτῆς οὕτω προτιθέντι τὴν αἰχμαλώτου. Τὸ δὲ προβέβουλα ἐστὶ μὲν μέσος παρακείμενος, ὡς τὸ μέμηλα· δηλοῖ δὲ τὸ προκρίνω καὶ πρὸ τῆς Κλυταιμνήστρας βεβούλημαι. οἱ δὲ λέγοντες ὅτι προβέβουλα ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ δι' ἐκείνην βούλομαι αὐτὴν, σεμνύνουσι μὲν τὸν βασιλέα ὡς μὴ προκρίνοντα τὴν δούλην τῆς γυναικὸς, περιποιούμενον δὲ τάχα αὐτὴν

εἰς θαλαμηπόλον τῇ Κλυταιμνήστρα, καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ ἐδήλωσιν ἐν τῷ, ἐμὸν λέγος ἀντιόωσαν, ἤγουν ἐπιμελομένην τοῦ βασιλικῆ *κοιτῶνος· τὴν δὲ Ὀμηρικὴν ἀφανίζουσι δεινότητα. καὶ οὐδὲ εὐδοοῦ- 20
ται ὁ τοιοῦτος νοῦς διὰ τὸν ἐπαγόμενον πολὺν τῆς Χρυσίδος ἔπαινον. ὡς περὶ δὲ μέλω μελήσω μεμέ-
ληκα καὶ μέσος παρακείμενος μέμηλα, καὶ ὄλεκα ὄλα, τεθάληκα τέθηλα· οὕτω βιβούληκα βέβουλα.
τοιοῦτόν τι καὶ τὸ λέληκα. δαιμονίη, τί λέληκας; καὶ τὸ δεδούπηκα, δέδουπα, κατὰ Ἱερωνίαν.
δεδουπότος Οἰδιπόδαο· καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐκτίπηκα, ἔκτυπα. εἰσὶ γὰρ καὶ περισπώ-
μενοι τοιοῦτοι μέσοι παρακείμενοι, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται· οἱ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ προῤῥηθέντα μιᾷ συλ-
λαβῇ ἐνδέουσι τοῦ ἐνεργητικῆ, ὃ περὶ ἐν τοῖς βαρυνόμενοις οὐκ ἔστι ῥήμασιν. ἐν ἐκείνοις γὰρ ἰσοσυλ-
λαβῆ καθόλου ὁ μέσος τῷ ἐνεργητικῶ. (Vers. 114.) Κουριδίη δὲ ἄλοχος, ἣν τις κόρην ἔτι οὔσαν
10 ἠγάγετο, οὐ μὴν ἢ ἑτέρω προσυζευχθεῖσαν εἰς γάμον ἢ καὶ ἄλλως γραῦν. Τὸ δὲ, οὐ ἔθεν, ἤγουν οὐκ
αὐτῆς, ἐστὶ χειρίων, τὰ τῶν ἀτιγράφων *ἀκριβεστερα οὐ ἔθεν προπαροξυτόνως ἔχουσιν, ὡς τῆς ἔθεν 30
ἀντωνυμίας ἐγκλινάσης τὴν οἰκείαν ὀξείαν τῇ ὀπισθεν συλλαβῇ. (Vers. 115.) Ἐν δὲ τῷ, οὐ δέμας
οὐδὲ φνὴν οὔτε φρένας οὔτε τι ἔργα, ἐπαινείται ὁ ποιητὴς ὡς ἐνὶ στίχῳ πᾶσαν γυναικὸς ἀρετὴν ἐμπερι-
λαβὼν, τὴν τοῦ σώματος εὐσυνθεσίαν, τὸ εὐφνές, τὸ συνετόν, τὸ ἐργατικόν. εὐφνές δὲ φάμεν τὸ
δεξιὸν τοῦ ἦθους καὶ ἐπαγωγόν, οὐ στερόμενον τὸ κάλλος δέλεαρ ἐστὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἄτερ ἀγκί-
στρου νηχόμενον. Θεόκριτος δὲ παραξέσας τοῦ Ὀμηρικῆ τούτου ἔπους φησὶ πού (Idyll. 22. 160.) τὸ,
οὔτε φνῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο. ἰστέον δὲ ὅτι σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ τὸ δέμας τὸν μὲν ποιητὴν ἐπὶ
ἐμψύχου ἀεὶ τιθέναι σώματος ὡς συνδεδεμένου τῇ ψυχῇ καὶ δι' αὐτῆς συνεστῶτος, τὸ δὲ γε σῶμα ἐπὶ
ἀψύχου, τουτέστιν ἐστερημένου ψυχῆς, διὰ τὸ σημεῖον καὶ, ὡς ἂν τις εἴποι, μνημα γενέσθαι τοῦ ζῶντος
20 ποτέ. τοὺς δὲ μετὰ τὸν ποιητὴν, ἐν οἷς καὶ ὁ Εὐριπίδης, ἀδια*φόρως χρᾶσθαι τῇ λέξει φασί. δεῖ δὲ 40
εἰδέναι ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς τὸ δέμας ἐπὶ ἀψύχου ποτέ τίθησιν, ὡς ἐν τῷ, δέμας πυρός. καὶ τὸ
σῶμα δὲ ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ, ὡς λεχθήσεται, δοκεῖ ἐπὶ ἐμψύχου τεθῆναι. ἐκ δὲ τῆς ῥηθείσης φνῆς καὶ
πρόσωπον εὐφνές παρὰ τῇ τραγωδίᾳ. ἢ δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς εὐφνῆς πετέα γλυκέως ὡς ἐν κυριολεξίᾳ εἴρη-
ται. ἑτέρως δὲ γε οἱ μεθ' Ὀμηρον εὐφνίαν φασὶ τὴν εἰς μάθησιν δεξιότητα· Ὀμηρικῆς δὲ βουλῆς καὶ
τὸ, μηροὶ εὐφνῆς. Φρένας δὲ νῦν οὐ μέρος σώματος εἶπεν, ὡς πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ τὴν φρόνησιν.
(Vers. 116.) Ὅτι ἐν τῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, περισπᾶται παρὰ *τοῖς παλαιοῖς τὸ ὡς. 62
φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ἡροδώρου καὶ Ἀπίωνος, ὅτι τὸ ὡς, ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως, περισπᾶται. ὅρα δὲ τὸ τοῦ
βασιλέως σεμνόν. εἰ γὰρ καὶ ὁ Κάλχας δεῖν ἔφη ἀποδοῦναι τῷ πατρὶ τὴν κόρην, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δώσειν
αὐτὴν φησιν, ἐκουσίως δηλαδὴ· οὐ μὴν ἀποδώσειν, δηλονότι ἀκουσίως. οὕτω γὰρ πρὸ ὀλίγου ἐρῶρεθη
30 διαφέρειν τὸ δίδοναι καὶ ἀποδιδόναι. καὶ Δημοσθένης οὖν λέγει πού περὶ Φιλίππου, ὡς εἰ μὲν ἀποδί-
δωσι τὸν δεῖνα τόπον, ὡς ἡμέτερον ληψόμεθα· εἰ δὲ δίδωσι, ὡς χαριζόμενος ἐκουσίως οἰκείον τι, οὐ
ληψόμεθα. καὶ δίδωσι μὲν ὁ τοιοῦτος λόγος ἀφορμὰς παιγνίων τοῖς κωμικοῖς· ὅμως δὲ τοιαύτην ἔχου-
σιν αἱ λέξεις αὐταὶ διαφορὰν. Τὸ δὲ πάλιν ἀντὶ τοῦ ἔμπαλιν καὶ ὀπίσω καὶ ἐξ ἀρχῆς νοεῖται ἐκφανέ-
στατα. οὐ γὰρ λέγει ὁ βασιλεὺς ἐκ δευτέρου δώσειν τὴν Χρυσίδα *ἀλλὰ πάντως εἰς τὰ ὀπίσω πέμψειν 10
τῷ πατρὶ. (Vers. 117.) Ὅτι τὸ, βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, οὐ σεμνῶς, ἀλλ', ὡς
οἱ παλαιοὶ φασιν, εὐήθως ἤγουν ἀπλοῦκῶς καὶ ἀφελῶς εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων. ὃ καὶ Πρίαμος ἂν εἴποι
ὁ τοῖς Ἕλλησιν ἔχθιστος. κακείνος γὰρ διὰ τὸ φύσει καλὸν ἔλοιτ' ἂν σόον εἶναι τὸν Ἕλληνα στρατόν,
εἰ μόνον ἀπόσχοντο τοῦ πολιορκεῖν. οὐκ ἔχει οὖν ὑψηλὸν τι καὶ σεμνὸν ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ τοῦτο, καθὰ
καὶ ἄλλα τινὰ πρὸ τούτου, ἠθικῶς ὁ βασιλεὺς καὶ οὕτως ἀπλῶς ἐπελθὼν αὐτῷ εἴρηκεν ὡς ἐν ἀγωνίᾳ
40 καὶ θυμομαχίᾳ. τινὲς δὲ οὕτω θεραπεύουσι τὸ νόημα· βούλομαι σόον εἶναι τὸν λαόν· ἢ, εἰ μὴ τοῦτο
γένηται, ἀπολέσθαι ἂν βουλοίμην αὐτόν. ἐνταῦθα δὲ φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς, εἰ μὲν νοηθεῖται τὸ, ἢ ἀπο-
λέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἢ περ, διασαφητικὸς ἐστὶν ὁ ἢ σύνδεσμος· ἐὰν δὲ ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέσθαι ἐμὲ, παρα-
διαξενκτικὸς κατὰ τὸν Πορφύριον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς ἐν*νοίας τοῦ, βούλομαι ἐγὼ, 20
τῆς ἐξῆς, ὠφελιμὸς ὁ περιεχόμενος Φωκίων ἐν τῷ μέμφεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀγνωμονοῦσιν ἔφη
ἐπ' ἐκκλησίας τὸ, βούλομαι μᾶλλον τι ὑφ' ὑμῶν παθεῖν αὐτόν ἢ κακόν τι δρᾶσαι αὐτόν εἰς ὑμᾶς. ἐνθα
47 ὅρα καὶ τὸ μᾶλλον τι, ὅμοιον ὄν τῷ ὁμοῦ τι καὶ μή τι καὶ οὐ τι καὶ οὕτω τι καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἔτι δὲ ἔρα

καὶ αὐτὸ τὸ μᾶλλον χαρακτηριστικὸν ὄν τοῦ, ὡς ἐρρέθη, διασαφητικῶ τοῦ, ἢ ἀπολέσθαι. ἔστι γάρ, φασί, διασαφητικὸς τοιοῦτος σύνδεσμος ὁ μεταξὺ δύο λόγων τιθέμενος καὶ ἐκλεγόμενος τὸ ἕτερον, εἰς ἐπίτασιν δέ ποτε προσλαμβάνων τὸ μᾶλλον ἐπιρρήμα, κατὰ τὸ ῥηθὲν τοῦ Φωκίωνος νόημα, ἢ τὸν περὶ σύνδεσμον, ὡς ἀνωτέρω γέγραπται. παραδιαζευκτικὸς μέντοι ὁ μὴ τῶν δύο λέξεων τὸ ἐν δεχόμενος οἶον, ἢ Ἀχαιοὶ ἢ Πελοποννήσιοι. τοῦτο γὰρ διαζευκτικῶ τοῦ ἢ συνδέσμου ἴδιον· ἀλλὰ πῶς καὶ τοὺς 30 δύο, οἶον, χιτῶνά μοι χοῖσον ἢ καὶ ἱμάτιον. αἰτεῖ μὲν γὰρ τὸ ἕτερον, οὐ λυπεῖ δὲ καὶ *τὰ δύο δοθέντα. ὅτι δὲ διχα τῶν εἰρημένων καὶ ἄλλα σημαίνόμενά εἰσι τοῦ ἢ συνδέσμου, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι ἔστι καὶ διαπορητικὸς οἶον, ἢ ὄγε φάσαγον ὄξυ ἐρυσάμενος· καὶ, ἢ ἐ γόλον παύσειε· καὶ, ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα. ἔστι δὲ καὶ ἰσοδύναμος τῷ εἰ· οἶον, ἢ καὶ ἐμὸν δόρον μαινεται ἐν παλάμησι· καὶ, ἢ τοιόσδε ἐὼν, ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ. ἔστι καὶ παρέλκον ἰποτασσόμενον πύσματι· οἶον, ἀλλὰ τί ἢ μοι 10 ταῦτα διελεξατο θυμὸς; ἔστι καὶ ἐρωτηματικὸν διαλαμβανόμενον ποτε καὶ δις καὶ τρίς ἐν διαζευκτικαῖς διανοίαις ἐντελέσιν· οἶον, ῥέ τι Μυρμιδόνεσιν ἢ ἐμοὶ αὐτῶ; καὶ ἐξῆς. ἔστι καὶ βεβαιωτικὸν· οἶον, ἢ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίον ἄλκιμος υἱός. ἔστι καὶ συγκριτικὸν· οἶον, τοῦ ἐλομένου τὸ ἀγαθὸν οὐχ' ἦττον ἢ τοῦ παρασχόντος τὰ σπέρματα. ὅτι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ὀλίγα σημαίνει ὁ ἢ σύνδεσμος, ἐν τοῖς 40 εἰς τὴν Ὀδύσειαν δηλοῦται, ὅπου ἢ Νεκρία. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον μονόφθογγα καὶ βραχέα φωνήεντα ἐκθλίβονται ἴσῃ κεντρικῶν, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς ἅπαντα· ὅθεν καὶ νῦν ἐν τῷ, βούλομ' ἐγὼ, ἢ αἰ' διφθογγος ἐξεθλίβη. Τὸ δὲ σόος παρὰ τῷ ποιητῇ αἰ' συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ σέω τὸ ὄρωμ, ὃ προσλήψει τοῦ ὕ γίνεται σείω. καὶ ἔστι σόος οἶονεὶ ὃ τὰς φυσικὰς ὀρμὰς ἔχων. ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ λαοσσόος Ἀθηναῖα καὶ αὐτὸ συστολήν ἔχει τῆς παραληγοῦσης. οὕτω δὲ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, δορυσσόος Κάστρω, καὶ δίσσοα θρέμματα. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι καὶ 20 ῥήμα ἔστι σόω διὰ τοῦ ὀ μικροῦ, οὐ τὸ προστακτικὸν σούσθω παρὰ Σοφοκλεῖ ἐκ τοῦ σοέσθω συναιρε- 63θὲν. *ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀπέσσοια Δωρικὸν, ὡς δηλοῖ τὸ, ἔρρει τὰ καλά· Μίνδαρος ἀπέσσοια, ἦγον ἀφόρησεν, ἀπῆλθε, τέθνηκεν. ἀπὸ δὲ τοῦ σόος τούτου βοηθεῖται καὶ ὁ τεχνικὸς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τοῦ σολοικισμοῦ, εἰπὼν σολοικισμὸν εἶναι σόου λέγου αἰκισμὸν. ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ σόος, κράσεως γενομένης τῶν δύο ὀ εἰς ὦ μέγα, ὡς ἐν τῷ προῖρα πῶρα, ἀποτελεῖται τὸ σῶς· οἶον, νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὕλεθρος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ σάος, ἐξ οὗ καὶ τὸ σαώτερος γίνεται κατὰ κράσιν σῶς, ὃ προσ- τεθέντος τοῦ ὀ μικροῦ ἐν τῇ ληγοῦσῃ γράφεται παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ σῶς μετὰ παραληγοῦσῃ μακρᾶς, οὐ μὴν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ μέντοι σῶς εὑρεῖται παρ' αὐτῷ ἐν χρήσει. ὡς δὲ καὶ δύο ῥημάτων ὄντων, 10 σῶω διὰ παραληγοῦσῃ μακρᾶς καὶ σῶω διὰ βραχείας, ἐκ τούτου μὲν ὃ παρ' Ὀμήρῳ *σόος γίνεται, ἐκεί- 26θὲν δὲ ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον σῶος, καὶ ἀλλαγῶ δηλωθήσεται. *(Vers. 118.) Ὅτι στερούμενος τῆς 30 Χρυσήιδος ὁ Ἀγαμέμνων, ἦν εἰς γέρας εἶχε, γέρας αὐτίκα ζητεῖ αὐτῷ ἐτοιμάσαι τοὺς Ἕλληνας, ἵνα μὴ μόνος, φησὶν, ἀγέραστος ἔω, ἦγον ὦ καὶ ὑπάρχω, περὶ οὗ προεῖρηται. ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, φησὶν· ἀγέραστον δηλαδὴ εἶναι τὸν ἐν πᾶσιν, ὡς μετὰ ταῦτα διεχθήσεται, γεραρώτατον. καὶ οὕτω μὲν ὁ βασι- 30 λέυς. Ἀχιλλεύς δὲ ἀντικαθιστάμενος πρὸς *μὲν τὸ, ἵνα μὴ ἀγέραστος ὦ, ἐπιφέρει· Ἀτρεΐδη κύδιστε· οἶονεὶ λέγων, ὅτι πῶς ἀγέραστος ὁ κύδιστος; εἶτα ὡς τὸν βασιλέα ἐλέγξας εἰς τοῦτο ψευδόμενον ἐπάγει τὸ φιλοκτεανώτατε, ὀνειδίξων, ὡς οὐ θέλοντα γέρας, ἀλλ' ἀπλῶς κτεάνον ἦτοι κτῆμα, ὡςτε εἶναι αὐτὸν φιλοχρήματον. πρὸς δὲ τὸ αὐτίκα, ὃ πέρ ἐστιν ἐνεσιῶτος, τὸν μέλλοντα χρόνον ἀντιτίθησι, λέγων ὡς, εἴ ποτε πόλιν Τροίην ἔλωμεν, οὐχ' ἀπλῶς δώσομεν καὶ χαριούμεθα, ἀλλ' ὡς ὄφλημα ἀποτί- 48 σομεν, καὶ οὐχ' ἀπλῆ, ἀλλὰ τριπλῆ καὶ τετραπλῆ· οὐ χάριν, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἀλλ' ὡς κακῶ δανειστῆ. πρὸς δὲ τὸ ἐτοιμάσατε πληθυντικῶς ῥηθὲν ὑπὲρ πάντων ἀπολογούμενος φησὶ· πῶς ἂν σοι 40 δώσουσι γέρας Ἀχαιοί; οὓς καὶ κολακεύων μεγαθύμους λέγει, καταδημαγωγῶν αὐτοὺς καὶ ἐρεθίζων κατὰ τοῦ βασιλέως. ὅθεν ὁ βασιλεὺς εὐλαβηθεὶς, μὴ ποτε τοῖς λόγοις τοῦ Ἀχιλλέως ἀνασεισθῆ ὁ λαός, 40 ἀφήσει τὸ ἐτοιμά*σατε καὶ ὑποθωπέει βραχὺ τι τοὺς Ἀχαιοὺς, μεγαθύμους καὶ αὐτὸς προσειπὼν καὶ αὐτοῖς ἀναθῆς τὸ δοῦναί τι αὐτίκα γέρας εἴτε καὶ μὴ. καὶ οὕτω τοῦ δήμου ἀποστάς τῶν ἀρίστων εὐμεθό- δως ἀπτεται, ἀπειλούμενος ἢ τὸ τοῦ Αἴαντος ἢ τὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἢ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως γέρας ἀφελῆσθαι. ἰδὼν δὲ τοὺς Ἕλληνας ἡσυχῶς φεροντας τὴν τῶν ἀριστεῶν ὕβριν καὶ γαληνῶς ἔχοντας, εἰδὼς δὲ καὶ ὅτι

ἀλογίστως ἀπειλεῖται τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ τῷ Αἴαντι τοῖς ἀναιτίοις, αὐτῶν μὲν ἀπέχεται ὡς οἷα κατὰ δευτέραν φροντίδα μεταβουλευσάμενος, ἀπειλεῖται δὲ ἀγαγέσθαι τὴν Βρισηίδα αὐτὸς ἰὼν εἰς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως σκη*νὴν, μεγαλοπρεπῶς ἑαυτὸν διορθωσάμενος καὶ εὐτάκτως τῷ λόγῳ προβάς ἀπὸ τῶν ὄλων Ἑλλήνων 64 εἰς ὀλίγους, τοὺς διαληφθέντας τρεῖς ἀριστεῖς, καὶ ἀπὸ τῶν ὀλιγῶν εἰς ἕνα τὸν Ἀχιλλέα. (Vers. 120.)

Ἔστι καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βιβλίου, τρεῖς αἰτίας ἀλλήλων ἐξαριτᾶ, χρησάμενος ποικίλοις αἰτιολογικοῖς συνδέσμοις, τῷ ὄφρα, τῷ ἐπεὶ καὶ τῷ γάρ. φησὶ γάρ· ἐμοὶ δὲ γέρας αὐτίκα ἐτοιμάσατε, ὄφρα μὴ υἱὸς ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ εἴοικε. λεύσσετε γάρ, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη, ἤγουν ἀπέρχεται ἀλλαχοῦ. καὶ μικρὸν δὲ ἀνωτέρω τέσσαρας αἰτίας συνῆψεν, εἰπὼν· οὐνεκα Χρυσήϊδος ἄποινα οὐκ ἤθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ Κλυταιμνήστρας προβέβουλα· ἐπεὶ 10 οὐ χείρων ἐκείνης ἐστὶ. τὸ γάρ οὐνεκα καὶ τὸ γάρ καὶ τὸ ἐπεὶ σύνδεσμοι αἰτιολο*γικοί. ὡσαύτως καὶ 10 μετ' ὀλίγα φησὶν· οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκα ἤλθον· ἐπεὶ οὐ τί μοι αἴτιοι εἰσίν. οὐ γὰρ πῶ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν· ἐπεὶ πολλὰ μεταξὺ οὔρεα. Ἔστι λέϊω μὲν λεύσω τὸ λιθάσω δι' ἐνὸς γράφεται σ νόμῳ μέλλοντος, λεύσω δὲ τὸ βλέπω ἐν δυεῖ προφέρεται σσ καὶ πρὸς διαστολὴν ἐκείνου καὶ ὡς ἐνεστῶς, εἰ καὶ ἄλλως οὐδὲ ποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὐρίσκειται δίφθογγος πλήν τούτου καὶ πλήν τοῦ κρείσσων καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ῥήματος τοῦ κρείσσῳ. χρῆσις δὲ αὐτοῦ κἀνταῦθα ἐν τῷ, λεύσσετε γάρ τό γε πάντες. εἰ δὲ καὶ μέλλων τοῦδε τοῦ λεύσω ἐστὶ τὸ λεύξω, τίς οἶδεν; (Vers. 121.) Ἔστι ἐξαίρετον τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἴοικεν ἔχειν τὸ τῶν ποδῶν τάχος ὃ Ἀχιλλεύς, ναὶ δὲ καὶ τὸ κάλλος, ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ φανήσεται· ἀφ' οὗ καὶ θεοεικέλος λέγεται· ὡς καὶ ὁ Πάρις Ἀλέξανδρος θεοειδής. καὶ γένει μὲν καὶ ἄλλοι προεῖχον, ἐν ἀνδρίᾳ δὲ ὁ Αἴας οὐκ εἶχε τὰ δευτε*ρεῖα αὐτοῦ. ἐρεῖ γάρ που ὁ ποιητὴς ὅτι ἐν αὐτοσταδία μάχη οὐκ ἂν 20 Αἴας ὁ μέγας εἶξῃ οὐδ' αὐτῷ Ἀχιλλεῖ. ποδωκεία μέντοι πάντων ὃ Ἀχιλλεύς προεῖχε καὶ ποσὶν οὐκ ἦν ἐρίσαι αὐτῷ, ὡς ἀλλαχοῦ ὁ ποιητὴς λέγει. διὸ συχνὰ ποδώκη τε αὐτὸν καλεῖ καὶ διαλελυμένως πόδας ὠκύν· ἀλλὰ καὶ ποδάρκη, ὃ ἐστὶν ἐπαρκοῦντα ἢ ἐξαρκοῦντα τοῖς ποσὶ καὶ ἐπιπολὺ θέειν δυνάμενον, ὃ περ ἐπίτασις ἐστὶ ποδωκείας, ὡς ἄλλο ὄν τὸ ποδώκη τινὰ εἶναι ἢ ποδάρκη. οὐ γὰρ πᾶς ποδώκης ἢ δὴ καὶ ποδάρκης, εἰ μὴ καὶ τοῖς ποσὶν ἐπαρκῶν ἀντέχει καὶ θέει ἀκάματα. (Vers. 122.) Ἔστι τὸ, Ἀτρείδη κῦδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων, ἐπιπλοκή ἐστὶν ἐπαίνου καὶ ψόγου ἐπιτιμητικὴ ἐπ' αἰσχύνῃ τοῦ βασιλέως, οἴονεὶ λέγοντος τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς οὐκ ἔδει τὸν κῦδιστον φιλοκτεάνον εἶναι, τῷ κρείττονι πλουτοῦντα, τουτέστι τῇ δόξῃ. πολλάκις γὰρ τὸ κῦδος αἰρετώτερον πλούτου, εἴ γε πλούτου μὲν καὶ τοῖς φαύ*λοις μέτεστι, δόξης δὲ μόνοις τοῖς ἀγαθοῖς. τὸ δὲ λέγειν κῦδιστε ἀντὶ τοῦ ἐφύβριστε, διότι κῦδος 30 ἀρσενικῶς ἢ λαιδορία, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κατὰ τινὰς τὸ κυδαῖσθαι, ὃ ἐστὶ λαιδορεῖσθαι, ἀντιλέγεται. Ὀμήρῳ γὰρ ὁ ῥηθνεὶς κῦδος οὐκ ἔγνωσται, ἀλλὰ τὸ κῦδος οἶδεν οὐδετέρως τὴν δόξαν. ὑπερβολικὸν δὲ τὸ, πάντων εἶναι φιλοκτεανώτατον τὸν Ἀτρείδην, οὐ μὴν ἐμμαρτύρως ἀληθές. ἐστὶ δὲ φιλοκτεάνος ὁ φιλοκτῆμων· ἐπεὶ καὶ ταυτὸν κτῆμα καὶ κτέαρ καὶ κτέανον εἰπεῖν. (Vers. 123.) Ἔστι πᾶσαν ἐρώτησιν τὴν ἐν ἀντιλογίαις στερεὰν εἶναι δεῖ καὶ οἷαν ἄλυτον. ἐρωτᾶ γοῦν Ἀχιλλεύς τὸν βασιλέα ὅτι πῶς σοι δώσουσιν αὐτίκα γέρας οἱ Ἀχαιοί; πρὸς τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἀψόγως ἐκεῖνον ἀπολογίσασθαι τι. εἰς τρία γὰρ διηρημένου τοῦ χρόνου, νῦν μὲν αὐτίκα οὐκ ἔστι γέρας δοῦναι. (Vers. 124.) οὐδὲ γὰρ ἔχουσιν ἄδαστα ξυνήια κείμενα πολλὰ ὡς οἷον κειμήλια χρήσιμα εἰς βίον, ὃν δὴ τις ἔφη κοινίτην, καὶ διὰ τοῦτο ἄλλως μὲν *εἰπεῖν ἔτι ἄδαστα· δριμέως δὲ κατὰ τινὰ παλαιὸν ἄληχτα, ἤγουν μὴ πω εἰς λάχος 40 ἐλθόντα, ὡς λαχεῖν τισὶν εἰς κλῆρον. (Vers. 126.) Λεῖπεται οὖν ἢ τὰ προδεδασμένα ἐπαγείρειν παλίλλογα, ἤγουν πάλιν ὡς ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενα· ὃ περ οὐκ ἐπέοικεν· οὐδὲ γὰρ χρὴ γενέσθαι ἀναδασμὸν ἤγουν δεύτερον μερισμὸν τῶν προμερισθέντων· ὃ περ ἄμπαλον ὁ Πίνδαρος ἔφη, τουτέστι δεύτερον πάλιν καὶ κλῆρον ἐπὶ μερισμῷ· ἢ ἄλλὰ χρὴ ἀναμένειν τὸν μέλλοντα χρόνον, εἴ πού τινα θεὸς δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, ὅτε τριπλῆ, τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, τὸ ὑπὲρ τῆς Χρυσήϊδος δηλαδὴ ἀντισηκοῦν, καθὰ, ὡς εἰκός, ἦν ἔθος *ἐν τοιούτοις γίνεσθαι. ὃ δὲ λόγος οὗτος δίκαιος μὲν 5 ἔστιν, οὐκ ἀρέσκει δὲ τῷ βασιλεῖ θυμουμένῳ, ὡς ἂν ἢ τοῦ Διὸς βουλή πληρωθῆ. (Vers. 124.) Ἰστίον δὲ ὡς ξυνήια δηλοῖ μὲν τὸ κοινά· γίνεται δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ ξυνὸς ὁ κοινός· οἷον, ξυνὸς Ἐνυάλιος· οὗ κτητικὸν ξύνειος, ὡς ἡμετέρειος, καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει οὐδέτερον αὐτοῦ τὸ ξυνήιον· ἢ καὶ ἄλλως, ὡς

ὁ ξείνος, ξείνιον καὶ πλεονασμῶ ξεινήιον, οὕτω ξυνὸς, ξύνιον καὶ ξυνήιον. (Vers. 126.) ἐν δὲ τῷ παλλίλλογα τροπῇ γέγονε τοῦ ν̄ εἰς λ̄, ὅποια καὶ ἐν τῷ πάλλευκον κάρα καὶ τοῖς ὁμοίοις. (Vers. 129.) 49

Πόλιν δὲ Τροίην οἱ μὲν φασὶ Τρωικὴν ἀπλῶς τινὰ, ὅποιας πολλὰς ἐπόρθησεν Ἀχιλλεύς. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ· ὅπποτε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι πτολίεθρον. ἔστι γὰρ ταυτὸν πόλιν Τροίην εἶπεῖν καὶ 10 Τρώων πτολίεθρον. ἄλλοι δὲ πόλιν Τροίην νοοῦσι τὴν Τροίαν αὐτὴν, οὕτω λεχθεῖ*σαν κατὰ διάλυσιν. καὶ μὴν πολλοῖς ἑτέροις τῶν παλαιῶν τοῦτο οὐκ ἤρρεσεν, οἱ λέγουσι μηδὲ λεχθῆναι που ἀλλαχοῦ τὴν Τροίαν τρισυλλάβως παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ δυσυλλάβως· οἶον, ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλήν (Od. λ'. 509.)· καὶ, ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθα Ἀχαιοὶ (Od. λ'. 512.). τινὲς δὲ γε τῶν παλαιῶν συγχέοντες τὸ πᾶν καὶ ταῦτα διέλυσαν, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. Τὸ δὲ Τροίην ἔχει ἀπορίαν ἐπὶ τῇ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ γραφῇ, ἐὰν αὐτῇ μὲν τὴν Τρωικὴν δηλοῖ, τὸ δὲ Τρωικὸν 10 ὄνομα κατὰ πᾶσαν τὴν αὐτοῦ κίνησιν διὰ τοῦ ὠ μεγάλου γράφηται. εἰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ Τροία διελύθη, οὐδὲν ἦττον ἢ αὐτῇ ἀπορία κρατεῖ. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ Τρωὸς ἢ Τροία, διὰ τί τῇ οἱ διφθόγγῳ παραλήγεται καὶ μὴ τῇ διὰ τοῦ ὠ, ἵνα εἴη Τρώα, ὡς Μινῶα; τάχα δὲ ἂν ἔχη τοῦτο ἀπολογίαν τὴν τοῦ ὠ μεγάλου ἀλλοίωσιν εἰς τὴν οἱ διφθόγγον. ὡς γὰρ ἀγκώνη, ἀγκοῖνη, οὕτω καὶ Τρώα, Τροία. ἐκεῖνο δὲ 20 πάλιν μένει δυσἀπολόγητον. *εἰ γὰρ Τρωίους ἵππους τοὺς Τρωικοὺς διὰ τοῦ ὠ μεγάλου γράφομεν, δυσχερὲς ἔστιν ἀπολογῆσθαι, διὰ τί πόλις Τροίη ἢ Τρωικὴ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν. ἐπιτείνει δὲ μάλιστα τὴν ἀπορίαν ὁ Πίνδαρος, ὃς αὐτὴν τὴν Τροίαν Τρωίαν ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν διὰ τοῦ ὠ μεγάλου γράφει τὴν παραλήγουσαν. εἰ γὰρ οὕτως ἐκεῖνο, πολλῶ πλείον τὴν Τροίην, ἦτοι τὴν Τρωικὴν, διὰ τοῦ ὠ μεγάλου ἐχοῖν γράφεσθαι. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Τὸ δὲ εὐτειχεῖον Ἰωνικῶς κεκίνηται ἀπὸ τοῦ τεῖχος, τείχος, εὐτειχῆος. ἄλλως μέντοι τὸ κοινὸν εὐτειχεῖα ἦν ἄν. ὡς γὰρ σθένος εὐσθενῶ 20 νῆς, βέλος ὄξυβελῆς, οὕτω καὶ τεῖχος εὐτειχῆς, οὗ αἰτιατικὴ εὐτειχεῖα. Ἀλαπάξαι δὲ κυρίως τὸ ἐκκενωῖσαι, ὅθεν καὶ λαπάρα ἢ κενὴ ὄστων καὶ λαφύσσω. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ λαπάζω πλεονασμῶ τοῦ ἄ. παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ εὔρηται τὸ ῥῆμα χωρὶς τοῦ ἄ. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πορθεῖν ἀλαπάξαι λέγεται 30 ὡς ἐν ταῖς ἀλώσεσιν ἐκκενουμένων τῶν πό*λεων. καίτοι δὲ που ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα φανερώς τὸ ἀλαπάξαι οὐκ ἐπὶ ἀλώσεως ἢ πορθέσεως πόλεως, ἀλλὰ ἀπλῶς ἐπὶ ἐκκενώσεως. γίνεται δὲ τὸ λαπάξαι ἐκ τοῦ λάπτειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ λάφυρον. ἔστι δὲ λάπτειν κυρίως τὸ ῥοφεῖν, ὀνοματοποιηθὲν καὶ κυριολεκτηθὲν ἐπὶ τε κυνῶν καὶ λύκων καὶ τοιούτων ζῴων καρχάρων. Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι τὸ, Ζεὺς δῶσι, κατὰ Ἴωνας ἢ ἐκ τοῦ δῶ γίνεται προσλήψει τῆς σὶ συλλαβῆς ἢ ἐκ τοῦ δῶς, ὃ καὶ κάλλιον· ἵνα ἦ, ὡς λάβῃς λάβῃσι, λάχῃς λάχῃσι, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τίθης τίθησιν· οὕτω καὶ ἐὰν δῶς, ἐὰν δῶσι. (Vers. 132.) Ὅτι κλέπτειν τὸ μὲν ἔστι ταῖς χερσὶ, τὸ δὲ τῷ λογισμῶ. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής· μὴ δ' οὕτως, 30 ἀγαθὸς περ ἐὼν, κλέπτε νόω· ἀντὶ τοῦ παραλογίζου καὶ θελεῖ ἀπατᾶν. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος κρᾶμα ἐπαινοῦ καὶ ψόγου. ἔπαινος μὲν γὰρ τὸ ἀγαθὸς περ ἐὼν, καθὰ καὶ τὸ, θεοεἰκελ' Ἀχιλλεῦ· τὸ δὲ, μὴ 40 κλέπτε νόω, ἔχει τι σφο*δρότητος. ἰστίον δὲ ὡς τρεῖς εἰσὶ τρόποι, καθ' οὓς ἐξίσταται τις τοῦ οἰκείου βουλήματος· ἢ γὰρ πειθόμενος, ἢ ἀπατόμενος, ὃ περ ὁ ποιητής παρελεύσεσθαι λέγει, ἢ ἄκων ἐν τῷ κελεύεσθαι· ἄ περ ὁ Ἀγαμέμνων οὐκ ἂν ἐνταῦθα παθεῖν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως διανίσταται. οὔτε γὰρ νόω κλέπτων, φησὶ, παρελεύσεαί με, ἤγουν παραδράμῃς, οὔτε πείσεις οὔτε κελεύσεις ἀποδοῦναι τὴν Χρυσήϊδα. Τὸ δὲ παρελεύσεαι ἔχει τι ληληθότως καὶ σκωπτικόν. οἶονεὶ γὰρ λέγει ὅτι, εἰ καὶ τῇ ποδω- 66 κεία παρελθεῖν με δύνασαι, ἀλλὰ ἀπατῶν καὶ δολιενόμενος οὐκ ἂν με νικήσας παρέλθῃς. Ἰστίον δὲ 66 ὅτι τε ἐν τῷ, μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἐὼν, ἀργὸς κεῖ*ται ἔ δε σύνδεσμος ληφθεῖς ἀντὶ τοῦ δῆ, καὶ ὅτι οὐ χεῖρὶ μόνον καὶ νόω, ἀλλὰ καὶ ποσὶ κλέπτεται τις κατὰ τὸ, ποδοῖν κλοπᾶν ἀρέσθαι, ἤγουν 40 19 λάθρα φυγεῖν. *(Vers. 133.) Ὅτι τὸ ἐθέλειν καὶ τὰ ὅμοια προαιρετικὰ ῥήματα, οἷον τὸ αἰρεῖσθαι, 50 20 τὸ βούλεσθαι, τὸ γλί*χασθαι, τὸ ἐφίεσθαι καὶ τὰ ὅμοια, δύο συντάξεις ἔχουσι· μίαν μετὰ ἀπαρεμφάτου ῥήματος, οἷον, αἰροῦμαι λέγειν, ἐθέλω γράφειν, βούλομαι λαλεῖν, καὶ τὰ ἐφεξῆς ὁμοίως· ἑτέραν δὲ μετὰ ἐγκλίσεως ὑποτακτικῆς, οἷον, ἐθέλω ἵνα γράφω, βούλομαι ἵνα λαλῶ, καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως. ταύτας τὰς δύο συντάξεις ὁ ποιητής ἐν μιᾷ ἐννοίᾳ ἐνταῦθα τιθεῖς φησιν· ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς μὲν ἔχῃς γέρας, ἐμὲ δὲ ἦσθαι δευόμενον; (Vers. 135.) Ὅτι σχῆμα ἑλλειπτικὸν ἐνταῦθα τὸ, ἀλλ'

εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοὶ Ἀχαιοὶ, ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται. εἰ δὲ μὴ δώσουσιν, ἐγὼ ποιήσω τάδε. χωλεύει γὰρ ἡ σύνταξις καὶ μένουσα ἐκκρεμῆς οὐκ ἀπήρτισται. λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω ἢ παύσομαι ἢ τοιοῦτόν τι, ἵνα λέγη, ὅτι ἐὰν δώσουσιν, ἡσυχάσω· ἐλλείπεται δὲ ἀρχαϊκῶς διὰ τὸ πᾶν δῆλον καὶ αὐτόφρα φανερόν. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι, ἐὰν δώσουσι γέρας οἱ Ἀχαιοὶ, ὡς ἔσται ἀντάξιον, *πάντως ἂν ἐφησυχάσῃ ὁ βασιλεὺς; εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλείψεως 30 παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ (Plut. v. 468).· ἐὰν μὲν ἀποσῆνω πάντων αἰτίαν ἐμέ· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε ὃ περ ἂν δοκῇ ὑμῖν. καὶ Μένανδρος ὁ κωμικός· εἰ μὲν δὴ τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, γενόηκ' ἐγώ. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός· εἰ μὲν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἐκόν· εἰ δὲ μὴ, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω. καὶ Σοφοκλῆς· εἰ μὲν τις οὖν ἔξισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε. κῆται δὲ ὅμοιον σχῆμα 10 καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς ῥαψωδίας ταύτης ἐν τοῖς τοῦ Ἡφαιστοῦ λόγοις. οἱ μῆντοι καθιστῶντες τὸ σχῆμα εἰς τὸ ἔσται, καὶ οὔτω ποιοῦντες αὐτὸ ἀνελλιπές, εὐσύντακτον μὲν ποιοῦσι τὴν ἔρμηνειαν, ἀχραιοῦσι δὲ τὴν Ὀμηρικὴν ἀρετὴν καὶ τὴν τοῦ θυμουμένου ἀπαλείφουσι ἔμφρασιν, καὶ οὐδέ σπουδαῖόν τι λέγουσι. φασὶ γὰρ ὅτι ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσί μοι γέρας οἱ Ἀχαιοὶ, ὡς ἔστιν ἀντάξιον, ἔσται, τουτέστιν εὖ ἔξει τὸ πρῶγμα· καὶ οὐδὲ οἱ* δασιν ὅτι διὰ ἐλλείψεως πάλιν καὶ ταύτης ψυχρᾶς ἰῶνται τὴν ἔλλειψιν. πάντως 40 γὰρ καὶ ἐν τῷ ἔσται λείπει τὸ ἀγαθόν ἢ δίκαιον ἢ τι τοιοῦτον, ἵνα λέγη ὅτι ἔσται δίκαιον ἢ ἀγαθόν. καλλίων δὲ δὴ που τοῦ τοιοῦτου ἐλλειπτικοῦ σχήματος ἢ Ὀμηρικῆ ἐλλειψις. (Vers. 136.) Τηρητέον δὲ ὅτι τὸ ἀντάξιον οὐ μᾶτην ὁ βασιλεὺς προσέθετο. ἀλλ' εἰς ἀφορμὴν πάλιν ἔριδος, ἵνα κἂν τυχόν γέρας αὐτῷ θέλωσιν οἱ Ἕλληνες δοῦναι, ἔχη αὐτὸς πάλιν καὶ οὕτω κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως θυμοῦσθαι, προβαλλόμενος μὴ εἶναι τὸ γέρας ἀντάξιον. ὅμοιον δὲ τι ὁ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ ποιήσει, 20 ὅπου τιμὴν ἀποδοῦναι τοὺς Τρῶας θέλει, ἣν τινα ἔοικεν, ὡς ἂν καὶ *ἐκεῖ ἔχη πολέμου λαβὰς καὶ ἐσού-67 στερον. Τὸ δὲ, ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ἀρχή ἐστι καὶ ἀφορμὴ τῆς τοῦ θυμῆρος συνθέσεως. πάντως γὰρ ὃ περ τις ἄρσει κατὰ θυμὸν, ὃ ἐστὶν ἀρμόσει ἢ ἀρέσει, θυμῆρες ἐκεῖνο ἐστί. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι Ἀρίσταρχος μὲν δασύνει τὸ ἄρσαντες, λέγων ἐξ αὐτοῦ γενέσθαι τὸ ἄρμα· Ἡρφιδιανὸς δὲ ψιλοῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρω, ἄρσω Αἰολικοῦ. Σημειῶσαι δὲ ὡς πολλαχοῦ καινοῖς χαίρων σχήμασιν ὁ ποιητὴς οὐ μόνον προσεχῶς, ὡς ἐρόφθη, ἐκαινοφώνησεν, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, μὴ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ ἐξῆς. λείπει γὰρ ἐκεῖ τὸ δέδοικα ἢ ὄρα, μὴ σοι οὐ χρησιμεύσῃ τὰ τοῦ θεοῦ. (Vers. 137.) Ὅτι τὸ, εἰ δὲ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι, εἶποι ἂν ὁ αὐτάρκης ὦν ἐαυτῷ, κἂν μὴ ἔχοι τοὺς ὑπακούοντας. Ὅτι καὶ ἡ παροιμία φησὶν, ὡς αἱ δευτέραι πωσ φροντίδες σοφώτεραι, καὶ *ὁ ποιη- 10 τῆς δὲ πολλαχοῦ τοῦτο αὐτοῖς ἔργοις ὑποδηλοῖ, ἐν οἷς τὰς δευτέρας συμβουλάς κρεῖττον ἢ περ τὰς προῦπαρξάσας μελετᾷ πραγματικῶς. οὕτω γοῦν ἐνταῦθα καὶ ὁ βασιλεὺς τὰ μὲν πρῶτα οὐ μόνον τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῖς μηδὲν αἰτίοις συναπειλεῖται, ὡς προεῖρηται, τῷ τε Ὀδυσσεῖ καὶ τῷ Αἴαντι, ἐνὸς τῶν τριῶν γέρας εἰπὼν ἀφαιρήσεσθαι· εἶτα μεταγνοὺς ὡς οὐ καλῶς ἀπειλησάμενος ταῦτα μὲν μεταφράσεσθαι λέγει καὶ ὕστερον· τελευτῶν δὲ εἰς μόνον ἀποτείνει τὸν Ἀχιλλεῖα τὰ τῆς ἀπειλῆς. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς δευτέρων ἀμεινόνων ἔτυχε κατὰ τὴν παροιμίαν. βουλευσάμενος γὰρ ἀναστήναι καὶ φονεῦσαι ὕστερον παύεται καὶ ὀνειδίσει μόνον σκέπτεται, καὶ οὐκέτι λέγει ὡς ἰδίαις ὑπεροπλίαις ἐαυτὸν ὁ βασιλεὺς ὀλέσει, ὃ περ οὐ γέγονεν, ἀλλ' ὅτι τοῦ Ἀχιλλέως ποθῆ ἔσται ἐν τοῖς Ἕλλησιν, ὃ περ ἀληθῶς γέγονεν ὕστερον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι διὰ λύπην Ἀχιλ*λέως ὁ Ἀγαμέμνων τὴν ῥηθεῖσαν ἀνεστή- 20 σατο ἀπειλὴν κατὰ τε Ὀδυσσέως καὶ Αἴαντος. λυπεῖ γὰρ πάντως τὸν Ἴρωα τὸ συνατιμᾶσθαι αὐτῷ τοὺς φίλτατους. ὅτι δὲ φίλτατοι αὐτῷ Ἕλλήνων Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς, ἐν τῇ ι' ῥαψωδίᾳ φανήσεται καὶ ἐν 40 τῇ β' δὲ, εἴ περ ὁ Θεοσίτης ἐχθιστος ἦν Ἀχιλλεῖ μάλιστα καὶ Ὀδυσσεῖ. φαίνεται γὰρ ὅτι Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλεὺς φίλοι ὄντες ἀλλήλοισ τὸν αὐτὸν ἐμίσουν ἐχθρόν. Ὅρα δὲ ὅτι ἡμεῖς μὲν τῇ μεταφράσει ἐπὶ ἄλλου σημαινομένου χρώμεθα, Ὀμηρος δὲ μεταφράζεσθαι φησὶ τὸ μεταβουλεύεσθαι. (Vers. 140.) Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς, ὑστεροβουλίας ἐστὶ σκοπὸς, ὃ δὴ καὶ ἐπιφράζεσθαι καὶ ἐπιμηθεύεσθαι λέγεται. καὶ ὅτι ἀνωτέρω τούτου στίχος εἰς κῆται δοκῶν κατὰ τὸν Λογγίνον εἶναι παρένθετος. ἔστι δὲ ἐκεῖνος τὸ, ἄξω ἐλών. ἀρκεῖ τε γὰρ, φησὶν, εἰς τελείαν ἔννοιαν τὸ ἄνω αὐτοῦ *κείμενον ἔπος καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ τοῦ ἄξω ἐλών, ὃ δὲ κεχολώσεται, ὃν ἂν ἴκωμαι, 30

εἰς οὐδὲν δέον ἐκ περισσοῦ τέθειται. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὡς λυπήσεται ὁ ἀδικηθεὶς; (Vers. 141.) Ὅτι τὸ, νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν, ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην θείομεν, ὁμοιοκατάληκτα μὲν οἱ γραμματικοὶ διὰ τὰς μὲν συλλαβὰς λέγουσι τὰς ἐν τῷ τέλει, παρῖσα δὲ οἱ ῥήτορες, ὡς 51 περ|αὐ πάλιν ἐπαναφορικὰ τὸ, ἐς δ' ἐρέτας, ἐς δ' ἐκατόμβην· καὶ κάλλος αὐτὰ ποιεῖν λόγου φασίν. (Vers. 142.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπιτηδὲς μὲν προπαροξυτόνως φασὶν τὸ ἐν ἔργῳ καὶ ἐπιτηδευτῶς καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως οἷον τινός· τὸ δὲ ἐπιτηδὲς τὸ ἐνταῦθα ὀξύτονοῦμενον ὄνομα οἱ παλαιοὶ φασὶν εἶναι πληθυντικόν, οὐ περ εὐθεία ἐστὶν ὁ ἐπιτηδὲς. ὡς περ δὲ πού τὸ ἀκλειῖς πληθυντικόν παρ' Ὀμήρῳ ἀκλειῖς λέγεται, ἐκβληθέντος τοῦ ἰ, οὕτω γέγονε καὶ τὸ ἐπιτηδὲς ἐκ τοῦ ἐπιτηδεῖς, ἐκδραμόντος τοῦ ἰ διὰ χροίαν 40 *μετρικὴν. Ἔτι ἰστέον ὡς τὸ ἐρύσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν, βήσομεν, εἰ καὶ συμβουλευτικά εἰσιν, ὅμως οὐ μεγαθύνοισι τὴν παραλήγουσαν. Ἴωνες γὰρ ἀδιαφοροῦσι περὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς μυριαχοῦ φανήσεται. 10 (Vers. 143.) Ὅτι τὴν παρειὰν παρήϊον ἐθέλει λέγειν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν τῆς εἰ διφθόγγου, καὶ παρήϊον τὸ τῶν ἵππων παραγναθιδίου. καὶ τὴν καλλιπάρηον διὰ τοῦ ἠ γράφει, τὸ μὲν ἐ τῆς διφθόγγου τρέψας εἰς ἠ, τὸ δὲ ἰ προσγεγραμῆαι ἀφείξ. λέγει δ' ἐνταῦθα καλλιπάρηον τὴν Χρυσήϊδα ὁ βασιλεὺς, ἐχόμενος οἷον αὐτῆς τῷ λογισμῷ καὶ δεικνὺς ὡς, εἰ καὶ στερεῖται αὐτῆς, ὅμως ἀναμιμνήσκει 68 οἷον ἀπόλλυσι καλόν. *(Vers. 144.) Ὅτι βουλευφόροι παρὰ τῷ ποιητῇ οὐς νῦν τῆς συγκλήτου φασὶν. ἰστέον γὰρ ὅτι ἡ μὲν ἀγορὰ παντὸς ἦν τοῦ δήμου κοινὴ καὶ κηρύγματι ἐξακούστω ἠθροίζοντο, ἡ δὲ βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων, συγκαλουμένων ἰδία καὶ οὐ μετὰ τοῦ πλήθους. Ὅτι Ὀμήρου ἀρχὸν εἰπόντος ἐπὶ νηὸς, οἱ μεθ' Ὀμηρον συνθέντες ναύαρχον τὸν τοιοῦτον φασίν. εἴη δ' ἂν τοιοῦτος ὁ καὶ κόμης παρὰ τοῖς ὑστερον. εἰ δὲ καὶ βουλευφόρος ἐστὶν ὁ αὐτὸς, μεῖζον τὸ ἀξίωμα καὶ οἷον πάντῳ κοσμεῖν τὸν ἐπὶ πρεσβείᾳ στελλόμενον. Ὅτι ἐν μὲν τῇ ἀπειλῇ πρῶτον ἔταξε τὸν Ἀχιλλεῖα ὁ βασιλεὺς, εἰπὼν· ἢ τί 20 σὸν ἀφέλωμαι γέρας ἢ Αἴαντος ἢ Ὀδυσσεύς· ἐν δὲ τῷ τῆς τιμῆς λόγῳ ὑστερον τάττει τὸν Ἀχιλλεῖα μετὰ καὶ τινος σκώμματος, εἰπὼν ὅτι ἀρχὸς ἔστω τῆς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα νηὸς, βουλευφόρος, ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς ἢ ἐσὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. (Vers. 145.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν 10 τῷ εἰπεῖν, δῖος Ὀδυσσεύς, καὶ τιμῆσαι τὸν ἄνδρα τῷ ἐπιθέτῳ ἐνέφηεν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἔσται ναύαρχος· καὶ ὅτι, ὡς περ τὸ Ἀχιλλεὺς ποτὲ μὲν, ὡς προείρηται, διπλασιάζει τὸ τῆς λιγούσης κατάρχον σύμφωνον, ἤγουν τὸ λ, ποτὲ δὲ μονάζον ἔχει αὐτὸ, οὕτω καὶ τὸ Ὀδυσσεὺς ἀνωτέρω μὲν ἐν τῷ, ἢ Ὀδυσσῆος, δι' ἐνὸς σ ἐξήνεκται, ἐνταῦθα δὲ διὰ δύο σσ. καὶ δοκεῖ τὸ μὲν ἐν σ εἶναι ἀπὸ μέλλοντος τοῦ ὀδύσω, ὃ δηλοῖ τὸ ὀργίσομαι, τὰ δὲ δύο ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ ὀδύσσω τὸ ὀργίζομαι. Ὅτι δὲ τὸ Ὀδυσσεὺς παρὰ τισι μὲν δασύνεται παρὰ τὴν ὁδόν, ὑπό τινων δὲ ψιλοῦται, ὃ περ καὶ μάλιστα Ὀμηρικόν ἐστίν, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν γέγραπται, ὅπου καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ὁ ποιητὴς ἐτυμολογεῖ. (Vers. 146.) Τὸ 30 δ' ἐκπαγλότατε ἐκ τοῦ ἐξεπλάγη δευτέρου ἀορίστου γενόμενον ὠφείλεν ἐκπλαγώτατε εἶναι διὰ τοῦ ὦ 20 μεγάλου. ἐπεὶ δὲ ἡ τοιαύτη γρα*φὴ ἀσυντελής ἦν δακτυλικῷ μέτρῳ, γέγονε μετάθεσις τοῦ λ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς ἂν οὕτω, σμικρυνθέντος τοῦ ὀ διὰ τὴν πρὸ αὐτοῦ μακρὰν συλλαβὴν, γένηται ἡ λέξις εἰς δάκτυλον χρήσιμος. σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ἐκπαγλότατε δόξειε μὲν ἂν μετριόν τι σκῶμμα εἶναι καὶ πως ὅμοιον ὡς ἐν εἰρωνείᾳ τῷ θαυμάσιε, ὃν δηλαδὴ ἐκπλαγείς τις θαυμάσεται. ἔχει δὲ πολὺ τι βαρύτητος. διὸ καὶ εἰς θυμὸν ἐκμαίνει τὸν Ἀχιλλεῖα. γίνεται γὰρ ἡ λέξις ἐκ τοῦ πλήσσω, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἔμπληκτος καὶ ὁ παραπλήξ καὶ τὸ ἐμπλήγηδην ἐπίρρημα ἐν Ὀδυσσεῖα καὶ ὁ ἀπόπληκτος. ἔχει δὲ τι σφοδρότητος καὶ τὸ σχῆμα ἢ ἀποστροφῆ. ἀπὸ γὰρ εὐθειῶν τοῦ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ Ὀδυσσεὺς τραχέως ἀπέστρεψε τὸν λόγον ἐν τῷ, ἢ ἐσὺ, Πηλεΐδη ἐκπαγλότατε, ἵνα μὴ καὶ λάθῃ ἢ ὑβρίσ. (Vers. 147.) Ὅτι εὐχῆς ὁ σκοπὸς 30 ἰλασμός ἐστιν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ὄφρα ἰλάσσειαι ἱερὰ ῥέξας. (Vers. 148.) Ὅτι τὸ ὑπόδρα *ιδῶν ἀντι 40 τοῦ δραstickόν καὶ δριμύ, ὡς ἀπὸ τοῦ δρω τὸ πράττω· μάλιστα δὲ, ὡς ὀρθῶς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, ἀντὶ τοῦ ὑποβλεπτικῶς, παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν καὶ τὸ δρω τὸ βλέπω καὶ οἰονεῖ διορῶ, ἐξ οὗ φασὶ καὶ τὸ δέρκω παράγωγον· ὅθεν καὶ τὸ δραθάνειν, ὃ ἐστὶ κοιμάσθαι, οἰονεῖ ἢ τοῦ βλέπειν ἀπόθεσις· καὶ δραπέτης ὁ οἷον ἐκπετασθεὶς τοῦ ὄραν καὶ μὴ βλεπόμενος διὰ τὸ φρυγεῖν. ἐκ τοίνυν τοῦ τοιούτου δρω ῥήματος τὸ ὑπόδρα, ὡς τῆς ὕψεως μὴ κατὰ φύσιν ἐχούσης τοῖς ὀργιζομένοις, ἀλλὰ πως παρατιθεμένης καὶ ὑποβαλλομένης· ὅθεν καὶ βλοσυρὸς λέγεται ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, ὁποῖόν τι καὶ οἱ φύσει τὰς

ὄψεις διεστραμμένοι πάσχουσι· πλήν οὔτοι μὲν ὑποβλέπειν λέγονται, καὶ ὑπόδρα βλέπειν· ἐκεῖνοι δὲ παραβλέπειν, ὅθεν καὶ παραβλῶπες ὀνομάζονται. Ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος δρῶ γίνεσθαι καὶ τὸ ἀθρῶ, ἵνα ἢ ἀθρῶ τὸ ἀγαν ὀρῶ, καὶ κα*τὰ συγγένειαν τοῦ δ' πρὸς τὸ Ϝ ἀθρῶ, καθὰ καὶ 40 ἐκ τοῦ μῆδω γίνεται ὁ προμηθεὺς, καὶ ἐκ τοῦ οὐδενὸς τὸ ἐξουθενῶ, καὶ ἄλλα δέ τινα ὁμοίως, ὡς ἄλλα-

52 χοῦ ῥηθήσεται. * (Vers. 149.) Ὅτι εἰς ἀναίδειαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπισκώπτων τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει· 69 ὦ μοι ἀναίδειην ἐπιειμένε. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ἐπηκόῳ πάντων δόξαι ἀσχημονῆσαι ὑπεριθύντα τῆς κουριδῆς γυναικὸς τὴν αἰχμάλωτον Χρυσήδα καὶ διὰ τὸ τολμῆσαι καὶ αὐτοῦ καταναιδεύσασθαι δι' ἀπειλῆς. τὸ δὲ, ἀναίδειην ἐπιειμένε, ἀντὶ τοῦ προφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθὰ τι περιβλήμα, ἢ, ἐνδεδυμένε αὐτὴν οἷά τι ὄπλον, κατὰ τὸ, ὄπλα εἰμένοι, καὶ, ἐπιειμένος ἀλκίην. καλεῖ δὲ 10 αὐτὸν καὶ κερδαλεόφρονα, ὡς περ καὶ φθάσας φιλοκτεανώτατον ἔσκωψεν αὐτόν. δοκεῖ δὲ τοῖς παλαιοῖς φῦσει ὁ φιλοχρήματος καὶ ἀναίδης εἶναι. δῆλον δὲ ὡς κερδαλεόφρων ἐστὶ καὶ ὁ ὑπουργὸς δίχην κερδοῦς, ὁ ἐστὶν ἀλώπεκος τῆς δολίας, ἢ ὁ τὰ πρὸς κέρδος, ἢτοι δόλον, φρονῶν. (Vers. 151.) Ὅτι δύο οἶδεν ἐνταῦθα τρόπους πολέμου ὁ ποιητὴς, ἢ ὁδὸν ἐλθεῖν ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι. ἐστὶ δὲ ὁδὸν μὲν ἐλθεῖν τὸ τοὺς ἀριστεῖς *εἰς λόχον ἀπελθεῖν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οἱ καὶ ἀπὸ Δημοσθένους φέρουσι χρῆσιν, 30 εἰπόντος ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους τὸ, ἐν ὁδῷ καθελῶν, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ. Ἴφι δὲ μάχεσθαι τὸ κοινῶς μετὰ τοῦ λαοῦ ἐξ ἀντιπαρατάξεως φανερᾶς, ὃ περ καὶ ἐστὶ κυρίως ἴφι πολεμεῖν, ὡς τοῦ λόχου δόλω καὶ οὐ τοσοῦτον ἰσχύι εὐδοουμένου. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ αὐτὸς ὀνειδίζων σαφέστερον λέγει τῷ βασιλεῖ, ὅτι οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι, οὔτε εἰς λόχον ἐλθεῖν σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν τέτληκας θυμῷ ὡς οἷα τλησικάρδιος. δύναται δὲ καὶ ἄλλως ὁδὸς πλατυκώτερον λέγεσθαι πρὸς 20 διαστολὴν ἀντιπροσώπου παρατάξεως καὶ τὸ ἐπὶ λεία ἀπελθεῖν πον καὶ τὸ ἐπὶ κατασκοπεύσει λαοῦ ἢ τείχους ἀναμετρήσει. εἰ δὲ καὶ αὐτὰ τῶν τρόπων τινὰ λόχος ἐστίν, ἀλλὰ τὸ εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν, ἤγουν πρεσβείαν, οὐκέτι λόχος ἐστίν. ἔοικε δὲ εἰς πάντα ὁ Ἀχιλλεὺς εὐδοκιμεῖν· ἐν μὲν ὁδῷ οἷα πολέμαρχος *καὶ πολλὰς μὲν πόλεις, πολλὰς δὲ νήσους παραστησάμενος· ἐν δὲ τῷ ἴφι μάχεσθαι οἷα τὴν Τροίαν 40 γενναίως πολιορκῶν. Τὸ δὲ ἐλθεῖν ἐλθὲν λεγόμενον Δωρικῶς, ἐὰν προσλάβῃ πρὸ τοῦ ν̄ τὴν μὲ συλλαβὴν, ὡς προσίρηται, ἐλθέμεν λέγεται, ὡς καὶ χολωσέμεν καὶ λεγέμεν καὶ ὅσα τοιαῦτα· προστεθείσης δὲ ἐν τῷ τέλει τῆς αἰ διφθόγγου ἐλθέμεναι γίνεται καὶ λεγόμεναι. καὶ εἰσὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ πολλοῖς ποιητικὰ ῥήματα πάμπολλα. οὐ μόνον δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις πλεονάζει ἢ μὲ συλλαβὴ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς ναὶ λήγουσιν ἀπαρεμφάτοις πρὸ τῆς ληγούσης τίθεται· οἷον, ποιηθῆναι ποιηθήμεναι, θωρηχθῆναι θωρη*χθήμεναι καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα. τὸ μέντοι θεῖναι καὶ δοῦναι καὶ εἶναι οἷα ἀπλῶς 70 30 πρὸ τῆς ληγούσης δέχονται τὴν μὲ συλλαβὴν, ἀλλὰ ἀποβολῇ τῶν ὑποτακτικῶν φωνηέντων, ἤγουν τοῦ ν̄ καὶ τοῦ ι· θεῖμεναι γὰρ καὶ ἔμμεναι λέγομεν· ἀλλὰ καὶ δόμεναι, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς πρὸ μικροῦ εἶπεν, ἀποδόμεναι ἐλικώπιδα κούρην. ταῦτα δὲ καὶ τὴν τελευταίαν δίφθογγον ἀποβάλλουσι καὶ γίνονται θεῖμεν καὶ ἔμμεν καὶ δόμεν. (Vers. 152.) Ὅτι αἰχμηταὶ μὲν ἀπλῶς οἱ στρατιῶται· καὶ καλοῦνται οὕτως ἀπὸ ἐνὸς μέρους τῶν ὄπλων ἢτοι τῆς αἰχμῆς, ὡς περ καὶ ἀπὸ κνημίδων εὐκνήμιδες οἱ καθόλου εἶπειν εὐοπλοι, καὶ ἀπὸ θώρακος θωρηταί, καὶ ἀπὸ ἀσπίδων ἀσπιδιῶται καὶ ἀσπισταί, καὶ ἀπὸ κόρυθος ἤγουν περικεφαλαίας κορυθαίκες καὶ κορυθαίοιοι καὶ κορυσταί, προστεθέντων δὲ καὶ τῶν ἵππων ἵπποκορυσταί, καὶ ἀπὸ δοράτων δορῆκλυτοι. ὀπλίται μέντοι μεθ' Ὅμηρον ἀπὸ γενικοῦ ὀνόματος τῶν ὄπλων 10 53 ἐκλήθησαν, ὡς περ καὶ ὀπλότεροι οἱ νέοι, καὶ ὑπέροπλοι οἱ αὐθάδεις. καίται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ἤλυθον ἐντελές, οἷον, οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον, οὐ συγκεκομμένον τὸ ἤλυθον κατὰ τὸ, ὃ γὰρ ἤλυθε 40 θοὰς ἐπὶ νῆας. οὕτω καὶ ἀπλοῦν μὲν τὸ ἀλγεινόν· συγκέκοπται δὲ τὸ ἀλγεινόν, ὡς καὶ τὸ ἄλγος. (Vers. 153.) Ὅτι αἴτιος παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ὁ αἰτιατέος καὶ ὑπὸ μίμψιν καὶ αἰτίαισιν κείμενος καὶ ἀπολύτως λαμβάνεται, οἷον, οὐ τί μοι αἰτιοί εἰσιν οἱ Τρῶες· καὶ, οὐ τί μοι αἰτίη ἐσσί· θεοὶ νύ μοι αἰτιοί εἰσιν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ἄλλως χρῶνται τῇ λέξει. (Vers. 156.) Ἰστέον δὲ ὡς ὁ μὴ βλαβῆναι λέγων ὑπὸ τινων καλῶς ἂν ἐρεῖ ὅτι, οὐ τί μοι αἰτιοί εἰσιν· οὐ γὰρ πῶ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους. ἐνταῦθα δὲ δηλοῖ ὁ ποιητὴς ὅτι πολέμου ἀφορμὴ τοῖς παλαιοῖς ὡσεπιπολὺ τὸ βοῦς ἢ ἵππους ἀπελάσαι ποθὲν ἢ καρπὸν *γῆς ἐπιδραμόντας δηλήσασθαι ἤγουν βλάψαι, οὐ χρῆσις ἐστὶ καὶ παρὰ Ἡροδότῳ· 20

δηλέοντο γάρ φησιν ἀντὶ τοῦ ἔβλαπτον. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ δηλητήριον. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ διάφορος
 σημασία τῶν ῥημάτων διαφόρους πολλάκις συζυγίας ποιεῖ. δηλῶ μὲν γὰρ δηλώσω τὸ φανερόν ποιήσω·
 δηλῶ δὲ δηλήσω τὸ βλάψω. οὕτω καὶ νοῶ νοήσω τὸ εἰς νοῦν λήψομαι· νοώσω δὲ τὸ ἐμβάλω νοῦν. καὶ
 πολεμήσω μὲν τὸ μαχήσομαι· πολεμώσω δὲ τὸ κινήσω ἕτερον εἰς μάχην. καὶ σταθμῆσαι μὲν τὸ ζυγο-
 στατῆσαι· σταθμώσασθαι δὲ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ στοχάσασθαι. καὶ κηλήσω μὲν τὸ θέλω, ἐξ οὗ ὁ ἐν
 Ὀδυσσεΐα κηληθμός· κηλώσω δὲ ῥῆμα οὐ σεμνόν, ἐξ οὗ κηλωστὰ τὰ πορνεία παρὰ Λυκόφρονι. καὶ
 βοήσω μὲν τὸ τρανῶς φωνήσω· βοώσω δὲ τὸ μεταμορφώσω εἰς βοῦν. καὶ τὸ σκηνῶ δὲ σκηνώσω, ἐξ οὗ
 30 καὶ σκηνώμα καὶ τὸ σκηνῶ σκηνήσω, ἀφ' οὗ οἱ σκηνῆται, διαφορὰν ἔχουσι φανεράν. ὁμοίως καὶ *τὸ
 ζηλῶ ζηλώσω τὸ, πρωτότυπον τοῦ ζηλωτοῦ, καὶ τὸ ζηλῶ ζηλήσω τὸ τοῦ ζηλήμονος, ὃ ἐν Ὀδυσσεΐα κεῖται.
 καὶ τὸ κυκλῶ κυκλώσω καὶ κυκλήσω. καὶ ῥῶ ῥήσω, ὅθεν τὸ ῥῆμα· καὶ ῥῶ ῥώσω, ἀφ' οὗ ἡ ῥώσις. εἰ δὲ 10
 καὶ τὸ φηλῶ φηλήσω καὶ φηλώσω, ὡς τὸ, φηλώσας πρόμον παρὰ Λυκόφρονι, οἶδασι διαφορὰν, χρὴ ζητη-
 σαι. γίνεται δὲ τὸ δηλῶ, ἤγουν βλάπτω, ἀπὸ τοῦ δαίω, ὅθεν καὶ ὁ δαλός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ πρήθω τὸ καίω
 μεταθέσει τοῦ ῥ καὶ τροπῇ τοῦ ἠ εἰς ἔ γίνεται πέρθω διὰ τοὺς ἐπομένους ἐμπρησμούς ταις πορθήσεσι·
 καὶ ὡς παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω δῆρις ἢ μάχη, ἔτι δὲ καὶ δῆσι· οὔτω παρὰ τὸ αὐτὸ δαίω δηλεῖσθαι τὸ καυ-
 στικῶς βλάπτειν ὡσεὶ καὶ διὰ δαλοῦ καίοντος. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. (Vers. 154.) Τὰς βοῦς δὲ θηλυκῶς
 Ἰωνές φασι, καθὰ καὶ ἀλλαγῶν ῥηθήσεται, ἤδη δὲ καὶ Ἀττικοὶ, ὡς περ καὶ τὰς οἴς καὶ τὰς ἵππους καὶ
 40 τὰς ἡμιόλους καὶ τὰς κύνιας. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἐλάσαι *τὸ πολέμον νόμῳ ἀπελάσαι· λέγεται
 δὲ καὶ ἐπὶ σιδήρου ἐλάσεως καὶ ἐπὶ κτίσεως τείχους καὶ ὀρύξεως τάφρου καὶ ἰππηλασίας. εὔρηται δὲ καὶ
 κατελάσαι κωμικώτερον ἐπὶ ἀσέμνου σημασίας. τὸ δὲ ὄρκους ἐπήλασαν παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ἐπήγα-
 γον ἀπεναντίας ῥηθὲν πρὸς τὸ ἀπήλασαν τὸν ἐπακτὸν ὄρκον ὀνομασθῆναι πεποίηκε παρὰ τοῖς ὑστερον. 20
 Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οὐ γὰρ πῶ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, ἔ πῶ παραπληρωματικὸς σύνδεσμος ἐκ βαρυ-
 τονήσεως ἐνεκλίθη· οἶον, οὐ πῶ γὰρ ποτε. διὸ καὶ προπαροξύνεται, ὡς καὶ ἀλλαγῶν δηλοῦται. δηλοῖ
 71 δὲ τὴν τοῦ συνδέσμου βαρεῖαν τάσιν καὶ τὸ, οὐ δὲ τί πῶ *ἴδμεν καὶ ἐξῆς. (Vers. 155.) Ὅτι τὴν
 Φθίαν ἤγουν τὰ νῦν κατὰ τινὰς λεγόμενα Φάρσαλα τὴν τοῦ Ἀχιλλέως πατρίδα ἐριβώλακα λέγει ἤγουν
 μεγάλωλον, ἔτι δὲ καὶ βωτιάνειραν ἦτοι θρεπτικὴν ἀνδρῶν· ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ μητέρα μῆλων ἤγουν
 προβάτων καὶ θρεμμάτων αὐτὴν ὀνομάσει διὰ τὸ πίονα εἶναι τὴν ἐκείσε γῆν. ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς Φθιώ-
 τῆς λέγεται. εἰσὶ δὲ τινες καὶ Φθῖοι παρὰ τῷ ποιητῇ, ἕτεροι παρὰ τοὺς Φθιώτας, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς,
 ὅτε δέον ἔστι, ῥηθήσεται. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας ἀπὸ Φθίας γυναικὸς ἢ Φθίου νιοῦ Ποσειδῶνος καὶ
 Λαρίσσης κληθῆναι τὴν Φθίαν φησὶ, λέγων καὶ ὅτι τόλις καὶ μοῖρα Θετταλίας ἢ Φθία, καὶ ὅτι τὸ
 τοπικὸν καὶ Φθιώτης καὶ Φθῖος λέγεται. καὶ Αἰλιανὸς δὲ μέμνηται τινος Φθίας παρθένου, ἧς, 30
 10 φησὶν, ἐρασθεὶς Ζεὺς μετέβαλε τὴν μορφὴν εἰς περιστεράν. *Ἰστέον δὲ ὡς τοῦ βωτιάνειρα προῦ-
 πόκειται ὁ βότης καὶ Ἰωνικῶς βούτης, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ ἀβούτης ἀνὴρ. Λαριεῖς δὲ τὸ
 βούτης εἰς ᾧ μέγα τρέψαντες κατὰ τὸ Μοῦσα Μῶσα βώτης εἶπουν ἄν, οὐ θηλυκὸν ἢ βῶτις, τῆς
 βώτιδος· ὅθεν γῆ τε βωτιάνειρα ἢ θρεπτικὴ ἀνδρῶν, παρὰ τὸ βῶ βῶσω βωβότης καὶ τὸ ἀνὴρ
 ἀνέρος· καὶ παμβῶτις παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ πάντων τροφός. καὶ ἔστι τοῦτο καθολικώτερον. ἢ γὰρ τοὶ
 βωτιάνειρα πρὸς εἶδος ἐν λαλεῖται τὸ τῶν ἀνθρώπων, ὡς περ πρὸς ἕτεροῖα ζωικὰ εἶδη τὸ ἰππόβο-
 τον πεδῖον, τὸ αἰγίβοτον, τὸ μηλόβοτον, τὸ βούβοτον. Ὅτι ἐπὶ τόπων πολὺν διεστῶτων, ἐν οἷς καὶ
 θάλασσα μεσολαβεῖ, εἶποι τις ἄν τὸ, μάλα πολλὰ μεταξὺ οὐρεῶν τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχέσσα.
 (Vers. 157.) Ἰστέον δὲ ὅτι σκιόεντα μὲν ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος λέγει τὰ δασεῖα καὶ σκιᾶς ἀποτε-
 20 ληστικά διὰ τὸ τῆς ὕλης λάσιον· ἠχέσσα δὲ, περὶ ἣν πολὺς ἠχος γίνεται. ὁ δὲ ἠχος ὀνοματοποιεῖται, 40
 ὡς περ καὶ ἡ ἰαχή. δῆλον δὲ ὅτι τὸ σκιόεντα καὶ ἐπὶ δωματίων λέγεται, ὡς τὸ μέγαρον σκιόεντα.
 (Vers. 158.) Ὅτι τὸ, ἀναιδίην ἐπιειμένε, ἤγουν ἐνδεδυμένε, τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθὲν, ἐνταῦθα ἐπὶ
 πλέον ἀξάνων φησὶν· ᾧ μέγα ἀναιδής· καὶ κυνώπα, ἀπὸ εὐθείας ὁ κυνώπης· οὐ θηλυκὸν ἢ κυνώ-
 πης, ὡς δηλοῦσι καὶ αἱ τῆς τραγωδίας κυνώπιδες. παρακατιῶν δὲ διαλύει τὸ σύνθετον καὶ κυνὸς
 ὄμματα ἔχειν αὐτὸν λέγει. καὶ ὅρα ὅτι καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταυτολογεῖ διὰ θυμὸν, καθὰ καὶ ὁ βασι-
 λεὺς ἀνωτέρω, καὶ οὐ θέλει μεταβῆναι τῆς ἐπὶ ἀναιδείᾳ κατηγορίας. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως εἰς

πολὺν ἐξελαθεὶς θυμὸν ὁ βασιλεὺς ὅμως οὐδὲν τραχὺ προσεῖπε τὸν Ἀχιλλεῖα, ἀλλὰ πολλὰ καὶ δεινὰ
 54 παρ' ἐκείνου ἀκούσας αὐτὸς ἐκπαγλότατον μόνον ἐκείνον ἠρκέσθη προσιπεῖν, συνιννοσησάμενός πρην καὶ
 αὐτὸς τὸ τοῦ τραγικοῦ, ὡς αἰσχροὺν λόγους κολάζειν τὸν δυνάμενον ἔργοις *ἀμύνασθαι, μάλιστα δὲ 30
 παιδεύων, μὴ ἐφίεσθαι ἄγαν τῇ γλώσσει τὸν θυμώμενον. Ὅτι τὸ ἄμύνασθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς κυρίως
 ἐπὶ τοῦ ἀντικαταλλάσσεσθαι ἔκειτο, καὶ εἴρηται περὶ αὐτοῦ ἐντελεστέρον ἐν τῷ α' τῆς Ὀδυσσεΐας. νῦν
 δὲ ἐν τῷ, τιμὴν ἀρνύμενοι σοὶ τε καὶ τῷ Μενελάῳ πρὸς Τρώω, τιμὴν τὴν τιμωρίαν φασὶν οἱ παλαιοὶ
 φιλοσοφώτερον. ὡς γὰρ ὁ ἀδικηθεὶς χρήματα πολλάκις πρὸ τοῦ ἀδικήσαντος ἄρνυται καὶ ζημίαν οὕτω
 τῆς εἰς αὐτὸν ἀδικίας ἀντικαταλλάσσειται ἢ τυχὸν καὶ κόλασιν ἀντιλαμβάνει τῆς ὑβρεως ἐκ τοῦ ὑβρίσασ-
 10 σονται τῆς ὑπὸ Τρώων πεπλημμελημένης εἰς τὴν Ἑλένην ἀρπαγῆς. Τὸ δὲ εἰπεῖν ὅτι τιμὴν, ἤγουν
 ἀγαθὸν κλέος, ἐκ Τρώων ἀρνύμενοι σοὶ τε καὶ τῷ Μενελάῳ, φαῦλον μέντοι προφανῆς οὐκ ἔχει. ἔφη
 γὰρ καὶ ὅτι πολεμοῦμεν, ὄφρα σὺ χαιρήσῃ. οὐκ *ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς. βούλονται γὰρ τοὺς Ἑλλη- 40
 νας πρὸς Τρώων τιμωρίαν καὶ δίκην ἤγουν ἐκδίκησιν εἰσπράττεσθαι καὶ, ὡς Ὀμηρος ἐρεῖ, ποινήν, οὐ
 μὴν δόξαν. τοῦτο γὰρ παρέλκον δοκεῖ ὡς οἷα παρακολούθημα τῆς ποινῆς. καίτοι οὐ κακῶς ἔχει καὶ ἐπὶ
 κλέους ἐνδόξον νοηθῆναι τὴν τιμὴν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς φαίνεται. καὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ μετ' ὀλίγα ὅτι
 πάρεσι καὶ ἄλλοι οἱ κέ με τιμήσουσιν, ὥστε οὐδὲν φαῦλον νοῆσαν, ὅτι Ἀχιλλεὺς μὲν τοιαύτην εἶπε
 τιμὴν τῷ βασιλεῖ ἄρνυσθαι, αὐτὸς δὲ ἄλλως λέγει ἔχειν τὸ τιμᾶσθαι καὶ ἄλλοθεν. Σκοπητέον δὲ εἶπερ
 τὸ τιμωρεῖν, ἤτοι βοηθεῖν, ἐκ τοῦ τιμὴν ἀρνύμενοι ἐπινοήθηται συν*τεθῆναι. ἔστι γὰρ τιμωρεῖν τὸ 72
 τιμὴν αἶρειν ποθὲν ὑπὲρ τινος ἢ αἰερεῖν. ὅθεν καὶ ὁ τιμάορος, ὁ ἔστι τιμωρός. ἐκ δὲ τοῦ ἄρνυσθαι
 20 καὶ τὸ μισθαρνεῖν, τὸ μισθὸν δηλαδὴ ἄρνυσθαι. Ὅτι Ὀμηρος μὲν εἰπὼν, Μενελάῳ σοὶ τε, κυνώπα,
 εὐθεῖαν οἶδε τὴν ὁ κυνώπης, ὡς καὶ προεῖρηται. ὁ μέντοι εἰπὼν τραγικῶς κελαινῶπα θυμὸν τὴν βαθεῖαν
 ψυχὴν, ἑτεροῖαν οἶδεν εὐθεῖαν καὶ οὐδὲ βαρύτερον κατὰ τὸ Κύνκλωψ, ἀλλὰ ὀξύτονον. (Vers. 160.)
 Ὅτι ὁ περ ἐν Ὀδυσσεΐα εἶπεν ἐντρέπεσθαι ἤγουν ἐπιστρέφασθαι, τοῦτο ἐνταῦθα μετατρέπεσθαι λέγει.
 οὐ ἑρμηνεία ποιητικὴ τὸ ἀλεγίζειν, οἶον, τῶν, ἤγουν ὦν, οὐ τι μετατρέπη οὐδ' ἀλεγίζεις, ὁ ἔστι λόγῳ
 ἔχεις. παράγωγον δὲ τὸ ἀλεγίζειν ἐκ τοῦ ἀλέγειν. Ὅτι πολύνους καὶ πυκνή καὶ γοργή ἢ τοῦ Ἀχιλλεὺς
 ἐνταῦθα δημηγορία. ἔχει δὲ τι καὶ καταφορικόν. δυσχεραίνει μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ βα*σιλικῇ ἀπειλῇ, λέγει 10
 δὲ καὶ χάριτας αὐτῷ ἐποφείλεσθαι, εἴ γε μὴ διὰ τοὺς Τρώας ὡς βλάψαντας, ἀλλὰ διὰ τοὺς Ἀτρεΐδας
 ὡς ἀδικηθέντας ὑπὸ Τρώων ἦλθεν εἰς Τροίαν. βαρὺν δὲ ἠγείται καὶ ὅτι ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτοῦ ὁ βασι-
 λεὺς ὁ μὴ δέδωκεν αὐτὸς, ἀλλ' οἱ Ἀχαιοί. φησὶ δὲ καὶ ὅτι οὔτε μὴ πονοῦντι αὐτῷ ἐδόθη τὸ γέρας, 20
 30 καθὰ καὶ τῷ Ἀγαμέμνονι, ἀλλὰ πολλὰ μογήσαντι, καὶ ὅτι οὐδέ ποτε ἴσον αὐτῷ ἔχει γέρας. ἀλλὰ τὸ
 μὲν πλεῖον, φησὶ, τοῦ πολέμου χεῖρες ἐμαὶ διέπουσιν. ἦν δὲ ποτε δασμὸς ἴκηται, σὺ τὸ γέρας πολὺ
 μεῖζον. ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε ἔρχομαι ἔχων. οἰκεῖα δὲ ταῦτα λέγεσθαι παρὰ τῶν φιλοπονοῦντων μὲν, ἐν
 αὐταρκεῖα δὲ ζώντων, πρὸς τοὺς πλεονεκτεῖν θέλοντας. Ἰστέον δὲ ὅτι λείας ἐπισυναχθείσης πολλῆς ἐμε-
 ρίζοντο ἐπίσης τὰ λάφυρα διὰ τινος λαχμοῦ. ἐδίδοντο δὲ ἰδία τοῖς βασιλεῦσι καὶ ἀριστεῦσι κατ' ἐξαιρέτον
 ἀπόμοιραί τινες, αἱ δὴ καὶ γέρας ἐλέγοντο. *λέγει οὖν Ἡρόδοτος καὶ ἐν Σπάρτῃ τοῖς βασιλεῦσιν εἶναι 20
 γέρα ἕτερα τέ τινα καὶ τὸ διπλήσια νέμειν αὐτοῖς τὰ πάντα. τῷ μέντοι βασιλεῖ ἐκ τῆς λείας καὶ τι πλεόν
 ἢ τὸ γέρας προσεπεδίδοτο, καθὰ τινες φασὶ τῶν παλαιῶν, ἵνα ἔχη δαπανᾶν αὐτὸ καὶ μὴ τρῦχεσθαι
 ἀναλῶν τὰ οἰκεῖα εἰς τὰ κατὰ καιρὸν τῶν ἀριστεῶν συμπόσια εἰωθότα γίνεσθαι, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν
 Ὀμήρου φαίνεται. καὶ ταῦτα εἰσὶν, ἐφ' οἷς πλεονεξίαν καὶ κερδαλεότητα τοῦ βασιλέως ὁ Ἀχιλλεὺς κατη-
 40 γορεῖ, ὡς δῆθεν νοσφιζομένου πολλὰ ἐξ ἐκείνων καὶ ὡς εἰπεῖν δημοβόρου, ὁ περ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἐν τού-
 τοις δὲ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, τριχάϊξ τριχάϊκος, καίται τὸ, πολυαῖκος πολέμοιο, διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς
 ὁρμὰς καὶ μετατροπὰς, ὧν ἕνεκα καὶ Ἄρης ἀλλοπρόσαλλος ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἐξῆς. (Vers. 166.) Ὅτι
 ὁ ἀτὰρ καὶ ὁ αὐτὰρ οἱ σύνδεσμοι ἀδιάφοροι πάντῃ εἰσὶ πρὸς τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν δὲ σύνδεσμον.
 διαφέ*ρουσι δὲ ἀμφοτέροι τοῦ δὲ συνδέσμου, ὅτι αὐτοὶ μὲν ποιητικώτεροί εἰσιν, ἐκεῖνος δὲ κοινός. καὶ 30
 αὐτοὶ μὲν αἰεὶ προτάσσονται τῶν τοῦ λόγου συντάξεων, ἐκεῖνος δὲ αἰεὶ ὑποτάσσεται. τὸ δ' ὁμοιον προεί-
 ρηται καὶ περὶ τοῦ ἤτοι καὶ μὲν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος καὶ ὁ τὲ, εἰ μὴ παραπληρωματικῶς

ἀπλῶς οὕτω τίθενται, ἰσοδυναμῶς ἔχουσι. διαφέρουσι δὲ ὅτι ὁ καὶ μὲν προκατάρχει τῶν λέξεων· οἶον, καὶ ἐγὼ, καὶ σὺ· ὡς περ καὶ, αὐτὰρ ἐγὼ, αὐτὰρ σὺ· ὁ δὲ τὲ ὑποπίπτει, οἶον, ἐγὼ τε, σὺ τε, ὡς καὶ τὸ ἐγὼ δέ, σὺ δέ. τῶν δὲ τόνον τοῦ ἀτὰρ καὶ αὐτὰρ παρασημειοῦνται ὅτι παλαιοὶ ὡς μὴ ἀναλόγως ἔχοντα, λέγοντες ὅτι αἱ εἰς ῥ λήγουσαι βραχυκατάληκτοι λέξεις βαρύνονται, καὶ ἄλλοθεν ποθεν εἰς ὄξιν τόνον βιάζονται· οἶον, πάτερ, μήτερ, σῶτερ, θυγάτηρ, ἡμαρ, ὑπαρ, ἦπαρ, φρέαρ, χωρὶς τῆς ὑπὲρ προ-
 40 θέσεως διὰ τὸ τὰς προθέσεις φιλοξυτόνους εἶναι, καὶ χωρὶς τοῦ ἀτὰρ καὶ αὐτὰρ· ἐπεὶ καὶ *οἱ συμπλε-
 χτικοὶ σύνδεσμοι φιλοῦσιν ὄξυνεσθαι. προϋπάρχων δὲ ὁ ἀτὰρ γεννᾷ τὸν αὐτὰρ Αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ ὕ. δῆλον δὲ ὅτι τῷ ἀτὰρ καὶ αὐτὰρ καὶ δὲ ἰσοδυναμῶς ἐν πολλοῖς καὶ ὁ μὲν σύνδεσμος, οἶον· ἐγὼ μὲν εἶπον, σὺ μέντοι οὐκ ἤκουσας. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἄλλα· ὅποια ἦν πρὸ ὀλίγων τὸ, ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ ἦνδανεν, ἀλλὰ κακῶς ἀγίει. ἐκεῖ γὰρ οἱ ἄλλα σύνδεσμοι ἐντὶ τοῦ δὲ κείνται, ποιοῦντες καὶ σχῆμα ἐπαναφορικόν 10
 διὰ τὸ κείσθαι ἐν στιχῶν ἀρχαῖς. (Vers. 168.) Ὅτι οἱ Ἴωνες τὰς μὲν χρονικὰς ἀυξήσεις τῶν παρωχη-
 μένων κατασπῶσι, συνάρχεσθαι τοῖς ἐνεστῶσι ποιοῦντες αὐτοὺς, ὡς προείρηται· οἶον, ἀγαπῶ ἀγάπων,
 73* ὀρύσσω ὀρυσσον. ὡσαύτως καὶ τὰς διὰ τοῦ ε̄ ἀυξήσεις καθιελόντες τὴν αὐτὴν ἀρχὴν περιποιοῦνται 55
 τοῖς ἐνεστῶσι καὶ τοῖς παρωχημένοις, τοῦ τύπτω τὸν παρατατικὸν τύπτων λέγοντες καὶ τὸν ἀόριστον
 τύψα. ἀυξήσιν μέντοι διὰ διπλασιασμοῦ γενομένην οὐδέποτε καταβάλλουσιν. οὐ γὰρ ἂν τὸ τέτυφα
 τύφα ἐροῦσιν οὐδὲ τὸ πεποίηκα ποιήκα. χαίρουσι γὰρ τοῖς ἀναδιπλασιασμοῖς ὅτι μάλιστα, καὶ διὰ τοῦτο
 οἱ μόνον ἐν ταῖς ἀυξήσεσιν ἐῷσι κατὰ χώραν μένειν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ῥήμασί τισι καὶ μετοχαῖς προσ-
 τιθέασιν, ὡς δοκεῖν ἐν ἀυξήσει τὰ τοιαῦτα εἶναι· ὅποια εἰσὶν ἄλλα τε καὶ τὸ λελαχὼν καὶ τὸ λελαβὼν·
 ἀλλὰ καὶ τὸ τετύκοντο δαῖτα καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο, ἐν οἷς ἀπέρροψαν μὲν τὸ ε̄ τῆς ἀυξήσεως τοῦ
 10 ἐτύκοντο καὶ ἐλάθοντο, προσέθεντο δὲ τὸν τοῦ τε καὶ λε̄ διπλασιασμὸν. τοιοῦτον φασὶ καὶ ἐνταῦθα 20
 τινὲς εἶναι τὸ, ἐπὶν κεκάμω πολεμίζων, ὥστε καὶ ἐν τῷ δέχθαι ἄποινα οὐ νοητίον ὅτι ἀφαιρέσεις γέγονε
 τῆς τοῦ δεδέχθαι ἀυξήσεως Ἴωνικῶς, ἀλλὰ μᾶλλον Αἰολικῇ συγχοπῇ. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ πάντες ἀρέσκον-
 ται γράφειν κεκάμω, ἀλλ' οἱ πλείους τὸ κε̄ συνδετικὸν ἔχοντες φασιν, ἐπὶν κε, ἦγουν ἐπειδὴν κάμω.
 Τοῦ δὲ πολεμίζειν πρωτότυπον τὸ πολεμεῖν, ὡς καὶ ἀλλαγῶ ῥηθήσεται. (Vers. 169.) Ὅτι φέρτερον
 πρᾶγμα λέγει ὁ ποιητὴς τὸ παρ' ἡμῖν προφερέστερον καὶ κρείττον καὶ διαφέρον ἢ ὑπερέτερον τῶν ἄλλων·
 οἶον, ἐπειῆ πολὺ φέρτερον· φέρτατον δὲ τὸ ὑπερφερέστατον. οὕτω δὲ καὶ τὸ πολὺ φέρτερον διὰ τὴν
 προσθήκην τοῦ πολὺ ταυτὸν ἐστὶ τῷ φέρτατον. ἐνταῦθα δὲ περισπῶντες οἱ παλαιοὶ τὸ ἐπειῆ φασὶν ὅτι
 τὸ ἢ ὑποτασσόμενον τῷ ἐπεὶ περισπᾶται, μετὰ δὲ τοῦ τί ἐγκλίνεται· οἶον, τίη δὲ σὺ; (Vers. 170.)
 20 Ὅτι ἀπὸ τοῦ ζῶον τῆς κορώνης, εὐλύγιστον ἐχούσης τὸν τράχηλον, ἢ τῶν θυρῶν κορώνη μετήνεκται,
 ὡς περ καὶ ἀπὸ τοῦ κόρακος ὁ κόραξ, δηλαδὴ τὸ κοράχιον. ἀπὸ δὲ τῆς τῶν θυρῶν ταύτης κορώνης 30
 διὰ τὸ ἐπικαμπῆς τοῦ ὀργάνου, ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ζῶον, καὶ κορωνίδες λέγονται νῆες οὐ μόνον ὡς
 κατὰ τὴν κορώνην μέλαιναί, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἀφλαστα τὰ κατὰ πρῶραν καὶ πρύμναν, οἷα ἐν λυγισμῷ,
 ἐπικαμπτόμενα ἔχουσαι. αἱ δὲ τοιαῦται κορώναι καὶ τὴν κορώνην παρήγαγον, εἰς ἣν ἐντίθεται
 ἢ νευρά, ἄκραν οὐσαν τοῦ τόξου. ὅθεν καὶ τὸ ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων χρυσῆν κορώνην ἢ παροιμία
 καλεῖ, ὡς ὅτε τις εἶπῃ, χρυσῆαν ἐπιτεθῆναι κορωνίδα ταῖς πράξεσιν ἢ τοῖς λόγοις, ἦτοι συμπέρασμα
 καὶ τέλος, ἀπὸ τῆς τοιαύτης τοῦ τόξου κορώνης τὴν μεταφορὰν λαβοῦσα ἢ τυχὸν καὶ ἀπὸ τῆς τῶν νηῶν
 κορωνίδος ἢ καὶ ἀπὸ τῆς τὰς θύρας συγκλειούσης κορώνης. Ἰστέον δὲ ὡς, εἴ περ νῆες κορωνίδες αἱ
 30 μέλαιναί λέγονται, πρὸς διαστολὴν οὕτω καλοῦνται *τῶν μιλοπαρήων, ἃς ἢ Βοιωτία δηλοῖ. κοῖλαι
 μέντοι οὐ διασταλτικῶς ὀνομάζονται. (Vers. 171.) Ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἄφενος μὲν ὁ δι' ὀλίγον
 συναγόμενος, πλοῦτος δὲ ὁ διὰ πολλῶν ἐτῶν οἶονεὶ πολλόετός τις ὢν. γίνεται δὲ ἄφενος, ὡς τοῖς πλείοσι 40
 δοκεῖ, ἀπὸ τοῦ ἐνου, ὃ ἐστὶ χρόνου, ὅς, εἰ καὶ παρ' ἡμῖν καὶ ψιλοῦται, ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς
 Ἀττικῶς δασύνεσθαι λέγεται. τοῦτο δὲ ἢ παρὰ τὸ ἐω τὸ πληρῶ ἦτοι τελειῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ ὄλος· τελεσ-
 φόρος γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ἐνιαυτός· ἢ παρὰ τὴν ἔνωση τῶν τεσσαρῶν ὥρων καὶ τῶν κατ'
 αὐτὰς ἔργων· ἢ καὶ ἄλλως παρὰ τὸ εἰς ἐνός, ἵνα κατὰ τὴν ἔννην καὶ αὐτὸς εἴη βουῆς, μόσχος, μονόκε-
 ρως· βουῆς μὲν διὰ τὸ κατὰ βόας ἐργατικὸν τῆς γενέσεως· μόσχος δὲ διὰ τὸ αἰεὶ νεάζειν ἐφ' οἷς ποιεῖ·
 μονόκερως δὲ διὰ τὸ μοναδικὸν καὶ ἀνεπικοινωνήτητον κατ' ἐνέργειαν τοῖς μερικοῖς καιροῖς. ἐτι ἰστέον καὶ

ὡς διαφορεῖται ἄφενος κατὰ τὸ γένος. καὶ Ὅμη^{*}ρος μὲν οὐδετέρως προάγει αὐτὸ, λέγων· ἄφενος καὶ 40
 πλοῦτον ἀφύξιν· εὔρηται δὲ παρά τισι καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος. οὕτω καὶ ὄσσος ἐπὶ ὀφθαλμοῦ διφθό-
 ρησιν ἔχει, ὡς προδεδήλωται. κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἐκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ
 ὁ τάριχος. φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μένανδρος· ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας. Φιλιππί-
 δης· τυροὺς καὶ ταριχούς. Ἀριστοφάνης· ἐπὶ τῷ ταριχει τὸν γέλωτα κατέδομαι. ὁ αὐτὸς· τάριχον
 τοῦτον πλύνω. δῆλον δὲ ὡς οὕτω καὶ ὁ σκότος φέρεται καὶ τὸ σκότος καὶ τὸ ὄνειδος καὶ ὁ ὄνειδος καὶ
 τὸ χρεῖος ἦγουν χρεός καὶ ὁ χρεῖος παρὰ Φιλωνι, ὅθεν ὁ ἀχρεῖος *σύγκειται. πολλή δὲ καὶ ἐν ἄλλοις 74
 ἢ διαφορήσεις, ὡς καὶ ἡ νεῖκη διηλοῖ καὶ τὸ νεῖκος καὶ ἡ δυρα καὶ τὸ δίψος καὶ ἡ βλάβη καὶ τὸ βλάβος·
 ἔτι δὲ καὶ ἡ τριβος καὶ ὁ τριβος, ὡς Εὐριπίδης γράφει. Ἀφύσσειν δὲ τὸ ἀντλεῖν ἐνταῦθα καὶ διηλοῖ τὴν
 10 τοῦ πλουτεῖν δαψιλιαν. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς που ἐπὶ ἐντέρων τὴν λέξιν τίθησιν ὁ ποιητής, ἐκπεπτωκότων
 τῆς κοιλίας διὰ πληγὴν, οἷον· ἐντερα ἦψυσεν ὁ χαλκός, καὶ φασιν οἱ παλαιοὶ γίνεσθαι αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἄ-
 στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ φύω φύσσω ἀφύσσω τὸ τῆς συμφυίας ἀποστερῶ. Ἰστέον δὲ ὅτι τε κἀνταῦθα
 φιλοκτεανώτατον τὸν βασιλέα εἶναι ὁ Ἀχιλλεὺς ὑποδηλοῖ. τοιοῦτον γὰρ τὸ ἐθέλειν οὐχ' ἀπλῶς κτᾶσθαι,
 ἀλλὰ οἷον ἀντλεῖν πλοῦτον· καὶ ὅτι ἀπελθεῖν οἶκαδε ὁ ἦρωσ ἐθέλει ὡς ἐνθάδε, φησὶν, ἄτιμος εἶν.
 φιλοτιμότατος ἄρα ἐστὶ· καὶ ὅτι ταυτὸν τὸ ἄτιμος τῷ ἀγέ^{*}ραστος, ὁ περ εἶπεν ὁ βασιλεὺς· καὶ ὅτι τὸν 10
 56 ἄτιμον ἀτίμητον που ἐρεῖ. * (Vers. 173.) Ὅτι Ἀχιλλέως εἰπόντος, ἄπειμι Φθίηνδε, ὁ Ἀγαμέμνων 27
 ἀστεῖως ἀντιλέγων φησὶ· φεῦγε μάλα, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται· οὐδὲ σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο
 μένειν· μυκτηρίζων τε ὡς οὐδὲν χρήσιμον ὄντα καὶ τὴν παρ' ἐκείνου λεγομένην ἀπέλευσιν φυγὴν οἷον
 εὐσχήμενα ὄνο^{*}μάζων, ὡς δειλανδρήσαντος. τὸν δὲ τοιοῦτον λόγον τοῦ Ὁμήρου οἰκεῖον ἐστὶ πρὸς
 20 πάντα εἰπεῖν τὸν ἐκφοβεῖν θέλοντά τινας ὡς κακόν τι πισομένους διὰ τῆς αὐτοῦ ὑποχωρήσεως. Τὸ 30
 δὲ, εἵνεκα ἐμεῖο, οὐκ ἀργῶς κεῖται, ἀλλ' ἐπεὶ φθάσας ὁ Ἀχιλλεὺς εἶπεν, ὡς οὐ διὰ τοὺς Τρῶας ἦλθε
 πολεμῆσων, ἀλλὰ διὰ τοὺς Ἀτρεΐδας. ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἀπεσέμνυνε τοὺς Ἕλληνας ἐν τε τῷ, ἔδοσαν
 δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν, καὶ ἐν τῷ, ὁπότε Ἀχαιοὶ Τρῶων ἐκπέρσωσι πιολίεθρον, ἀντιδημαγωγεῖ καὶ
 ὁ βασιλεὺς ἐνταῦθα τὸν ὄχλον, λέγων· παρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι, οἳ με τιμήσουσιν. εἶτα, ἐπεὶ οὐ πᾶν
 ἐνδοξον τὸ τὸν βασιλέα τῷ δήμῳ χαρίζεσθαι, ἐπήγαγεν ἐνδοξότερον τὸ, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς. Ὅτι
 δὲ καὶ τὸ ἑαυτοῦ φιλοπόλεμον ὁ Ἀχιλλεὺς ἠΰξησεν ὡς φιλίαν διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖν, καταρόπιπτεῖ καὶ
 τοῦτο ὁ βασιλεὺς, μισεῖν αὐτὸν μάλιστα εἰπὼν ὡς φίλεριν καὶ φιλοπόλεμον, καθὰ καὶ κατωτέρω
 ῥηθήσεται. * καὶ οὕτω πρὸς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως δημηγορίαν ὁ βασιλεὺς ἀντειπεῖν προθέμενος ὁμῶς πρὸς 40
 τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνον εἶναι καὶ αὐτὸν μὲν τὸ πλεῖον τοῦ πολέμου χερσὶ διέπειν, ἀρκεῖσθαι δὲ ὀλίγα λαμ-
 30 βάνοντα οὐκ ἀντειπε, διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐνταῦθα μὴ δεῖν ἀπαναισχυντεῖν πρὸς φανεράν
 ἀλήθειαν. (Vers. 174.) Ὅτι ὡς περ ἢ ἐπὶ πρόθεσις ἐστὶν ὅτε μόνη αὐτὴ καθ' αὐτὴν τίθεται ἀντὶ
 ῥήματος τοῦ ἔπεστιν, οἷον· οὐ τοι ἐπι δέος, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπεστί σοι φόβος, ὡσαύτως καὶ ἡ μετὰ πρό-
 θεσις τὸν τόνον ἀναβιβάσασα λέγεται ἀντὶ τοῦ μέτεστιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης διηλοῖ· οὕτω καὶ τὸ, πάρα.
 τοῦτο δὲ καὶ ἀντὶ ἐνικοῦ λαμβάνεται ῥήματος * τοῦ πάρεστι καὶ ἀντὶ πληθυντικοῦ, οἷον· παρ' ἔμοι γε 75
 καὶ ἄλλοι. ὁμοίως καὶ τὸ ἐνι, ὁ πέρ ἐστιν ἢ ἐν πρόθεσις μετὰ ἐπεκτάσεως. καὶ αὐτὸ γὰρ ποτὲ μὲν
 ἀντὶ τοῦ ἐνεστιν ἦγουν ἐννιπάρχει νοεῖται, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνεισιν, ὡς τὸ, ἐπεὶ οὐ οἳ ἐνι φρένες οὐδ'
 ἦβραιαί. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οἱ παλαιοὶ μετατίπωσιν καλοῦσι, λέγοντες ὅτι ἐκ συνθήκης ἀπλοῦν γέγονεν
 ἦγουν μετετυπώθη ἀπὸ συνθέτου λέξεως εἰς ἀπλήν. καὶ καινὸν οὐδὲν, ἐὰν αἱ προθέσεις αὐταὶ ὑπαρκτι-
 40 κοῦ ῥήματος λείποντος λαμβάνωνται ἀντ' αὐτοῦ. ἐν πολλοῖς γὰρ ἢ τῶν ὑπαρκτικῶν ῥημάτων ἐλλέλει-
 πται σύνταξις. ἐκεῖνο δὲ καινότερον, ἐὰν ἢ ἀνὰ πρόθεσις ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου λαμβάνεται ἀντὶ
 ῥήματος τοῦ ἀνάστηθι, ὡς τὸ, ἀλλ' ἀνα ἐξ ἐδράνων. ἔτι δὲ καινὸν καὶ ἐὰν ἢ ἀντὶ πρόθεσις αὐτὴ καθ'
 ἑαυτὴν ποιῇ καὶ ῥῆμα τὸ ἀντιάαν * ἦγουν ἀντικρὺ γίνεσθαι, ὡς περ καὶ τὸ ἀντιῶν· ἔτι δὲ καὶ ὄνομα 10
 τὸ ἀντίος· ὅθεν καὶ ὁ ἐναντίος καὶ τὸ ἐναντιῶ ῥῆμα. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τῆς περὶ προθέσεως ὁ Πέριμος,
 κύριον, φανεῖται γενόμενος, καὶ ἐκ τῆς ἀμφὶ ὁ Ἀμφιος, καὶ τῆς ὑπὸ Ὑπιος, ποταμὸς Παφλαγονικός.
 οὐ μὴν ἀναντιρρόητως καὶ ἐκ τῆς ἀνὰ ὁ Ἄνιος. ἐκεῖνος γὰρ ἐκ τῆς ἀνίας παρῆκται κατὰ τινος. σημειοῦν-
 ται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι, ὡς περ προθέσεις τινὲς ἀντὶ ῥημάτων λειπόντων λαμβάνονται, οὕτω κατὰ τινος

ἀνταπόδοσιν καὶ ῥήματα δεόμενα προθέσεων ἐκφωνοῦνται μὲν δίχα ἐκείνων, ἐρμηνεύονται δὲ σὺν ἐκεί-
 νοις, ὡς τὸ, εἶμι Φθίηνδε, ἀντὶ τοῦ, ἄπειμι εἰς τὴν Φθίαν· καὶ, ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, ἀντὶ τοῦ ἄπιθι.
 τὸ δὲ ἀνάπαλιν λέξεις μετὰ προθέσεων οὐσαι περισσὰς ἔχουσιν αὐτάς· ὡς τὸ, ἀπ' οὐρανόθεν, καὶ
 ἕτερα φανησόμενα πολλαχοῦ. (Vers. 175.) Ὅτι καινός τις ἐστὶ μεταπλασμός ὁ τῶν εὐθειῶν τῶν εἰς
 20 ης ἄρσενικῶν ὀνομάτων, *ὅτε εἰς ᾧ μεταπλασθῶσι κατὰ τὴν λήγουσαν, οἷον ὅτε ὁ τοξότης τοξότα λέγε-
 ται καὶ ὁ ἰππότης ἰππότα καὶ ὁ αἰχμητὴς αἰχμητὰ καὶ ὁ κνανοχαίτης κνανοχαίτα Ποσειδάων διὰ
 συνισταλμένου τοῦ ᾧ· καὶ ὁ ἠπύτης ἠπύτα κῆρυξ ἠγουν φωνητικὸς παρὰ τὸ ἠπύω τὸ φωνῶ. οἱ μὲν γὰρ
 μεταπλασμοὶ, ὡς προεγράφη, ἀπὸ τελικοῦ γίνονται εἰς ὁμοιόπτωτον τελικόν, οἷον τὸ ἀλκῆ ἀπὸ τοῦ ἦ εἰς ἰ
 μετεπλάσθη ἐν τῷ, ἀλκῆ πεπορθῶς, ἃ περ εἰσι καὶ ἀμφοτέρωτερον τελικὰ δοτικῆς. ὡσαύτως καὶ τὸ ὄσσω
 δυϊκόν, ὃ δηλοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς, μεταπλασθὲν ἐν τῷ ὄσσει εἰς συγγενὲς μετέπεσε τελικόν. καὶ γὰρ καὶ 10
 τὸ μεταπλασθὲν ῶ καὶ τὸ ἔ, εἰς ὃ μεταπέπλασται, τελικὰ εἰσι τῶν δυϊκῶν. ὁμοίως ἔπαθε καὶ τὸ ἐρυ-
 σάρματοι ἵπποι ἐν τῷ ἐρυσάρματες. καὶ ἡ οἱ γὰρ δίφθογγος καὶ ἡ ες δὲ συλλαβὴ εὐθείας πληθυντι- 57
 30 κῆς εἰσὶ τελικὰ. τὸ μέντοι ἰππότης ἰππότα καὶ τὰ ὅμοια ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν εἰς ᾧ μεταπε*σόντα
 μεταπλασμὸν παράδοξον ἔπαθον. καὶ ἴσως οὐδὲ μεταπλασμὸν τὸ τοιοῦτον κλητέον. τὸ γὰρ ᾧ τοῦτο
 οὐκ εὐθείας ἐνικῆς ἄρσενικῆς ἐστὶ τελικόν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ κλητικῆς τῆς ῶ ἰππότα καὶ ῶ τοξότα. ἐστὶ
 δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. διὸ καὶ τινὰ ἐκ τῶν
 τοιούτων προπαροξύνονται, ὡς ἐνταῦθα τὸ μητίετα Ζεὺς, ἐκ τοῦ μητιέτης γενόμενον, ὃ δηλοῖ τὸν βου-
 λευτικόν· μητίς γὰρ ἡ βουλή· καὶ ἐκ τοῦ ἀκακήτης τὸ ἀκάκητα, ὃ εἰρηνικὸς, καὶ μὴ κακοποιῶν. προ-
 παροξυντικοὶ γὰρ εἰσιν οἱ Αἰολεῖς ἐν πολλοῖς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ δύνατος, παρ' αὐτοῖς προπαροξυνόμενον
 καὶ ἄλλα μυρία. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μητίετα Ζεὺς καὶ μητιόεις λέγεται, ὃν ἐρμηνεύει Θεόκριτος ἐν τῷ, 20
 Διὸς μέγα βουλεύοντος. (Vers. 176.) Ὅτι ἐχθιστον διοτρεφῶν βασιλέων ἑαυτῷ τὸν Ἀχιλλέα ὁ Ἀγα-
 40 μένων λέγει, ῥητορικώτατα περιτρέπων τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐγκώμιον εἰς ψό*γον αὐτοῦ. ὁ μὲν γὰρ ὡς
 πολεμικὸν ἀνωτέρω συνέστησεν ἑαυτὸν, ὃ δὲ ἐχθιστον αὐτὸν καλεῖ ἐξ αὐτοῦ τούτου ὀρμηθεῖς. αἰεὶ γὰρ
 τοί, φησιν, ἕρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε, οὐ ψέγων πάντως ὡς πολεμικόν· χρῆ γὰρ τοιοῦτον
 εἶναι· ἀλλ' ὡς φιλοπόλεμον καὶ ὡς φίλεριν καὶ μὴ καιρὸν εἰδόμενα μάχης, αἰεὶ δὲ τοιοῦτοις χαίροντα,
 ἢ καὶ ὡς ἐπὶ Κάλχαντος, οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ Ἀχιλλέως πλεονέκτημα εἰς ὄνειδος μεθιστῶν. οὕτω
 γὰρ δεινὸς περιτρέπειν ὁ ποιητὴς τὰ νοήματα. Διοτρεφεῖς δὲ τοὺς βασιλεῖς λέγει ὃν τρόπον καὶ διογενεῖς,
 76 ὡς τοῦ ἀστρολογουμένου Διὸς συμβαλλομένου τι εἰς αὐτοὺς κατὰ τοὺς ταῦτα δοξάζειν στέρ*γοντας. διὸ
 καὶ Ἡσίοδος λέγει ὡς ἐκ μὲν Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος ἀοιδοὶ καὶ κιθαρῖσται, ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ἰστέον
 δὲ ὅτι τὸ μὲν διοτρεφῆς συστέλλει τὴν ἄρχουσαν ὡς ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς, τὸ δὲ διογενῆς ἐκτείνει αὐτὴν 30
 ἀπὸ τοῦ διὸς ὃ ἔνδοξος. διογενῆς μὲν γὰρ ὁ διὸς τὸ γένος, διοτρεφῆς δὲ ὁ τραφεῖς ὑπὸ τοῦ Διὸς.
 δῆλον δὲ ὅς οὐ μόνον ἐκ τῆς Διὸς γενικῆς αἱ συνθέσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δοτικῆς, οἷον, διυπετῆς
 ποταμός· Διύφιλος, ἐξ οὗ κατὰ κράσιν Διύφιλος κύριον ὄνομα· Διυτρεφῆς κύριον· διυπετῆς Παλλάδιον.
 (Vers. 177.) Τὸ δὲ, πόλεμοί τε μάχαι τε, ἢ ἐκ παραλλήλου δηλοῖ τὸ αὐτὸ ἢ καὶ διαφορά τις ἐστὶ ταῖς
 λέξεσιν, εἴ γε μάχεται μὲν τις καὶ λόγοις, ὡς καὶ ἡ λογομαχία δηλοῖ· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς μετ'
 10 ὀλίγα φησὶ, μαχεσαμένω ἐπέεσσι· πολεμεῖν δὲ λόγοις οὐ λέγεται. καὶ ἄλλως δὲ *μάχη μὲν αὐτὴ ἢ τῶν
 ἀνδρῶν συνεισβολὴ παρὰ τὸ αἶμα χεῖν, ὃ δὲ πόλεμος καὶ ἐπὶ παρατάξεων καὶ μαχίμου καιροῦ λέγεται.
 χρήσιμον δὲ ὥδε καὶ τὸ πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐχθιστος ἐνταῦθα οὐκ ἔστι κυρίως
 ὑπερθετικόν, ἀλλὰ ἀπλῶς εἰληπταὶ ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆι τις νοῆσαι ὅτι πάντες μὲν
 ἐχθροὶ ἦσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, ἐχθιστος δὲ ὁ Ἀχιλλεύς. ἄλλως μέντοι εἰπεῖν, καὶ ψεύδεται νῦν θυμού- 40
 μενος ὁ βασιλεὺς, ὡς περ καὶ μετ' ὀλίγα εἰς τὸ αὐτὸς ἐλθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ εἰς τὸ
 λαβεῖν τὸ τοῦ Αἴαντος ἢ τὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς γέρας. οὕτω δὲ πως καὶ Ἀχιλλεύς ἐψεύδετο κολακείων τὸν
 λαόν, ἐν οἷς ἔφη ὅτι ἔδοσαν δέ μοι γέρας οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ· νῦν δὲ ἄπειμι Φθίηνδε. ὡς δὲ πολλὰ ὑπερ-
 θετικά, ὡς περ δὴ καὶ συγκριτικά, εἰς ἀπλότητα λαμβάνονται, μυριαχοῦ φανεῖται· ὦν καὶ τὸ, θεῶν
 20 ὀλωτάτος ἀντὶ τοῦ ὀλοὸς ἐν θεοῖς καὶ τὸ σαώτερος *ὡς κε νέηαι ἠγουν σῶος ὅπως ἀπέλθης.
 (Vers. 178.) Ὅτι καταβλητικὸν ὀφρὸς μεγαλαύχου τὸ, εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ

τὸ γ' ἔδωκεν. εἰ γὰρ οὐδὲ ἐπὶ τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἀλαζονεύεσθαι χρῆ, πολλῶ πλεον ἐπὶ τοῖς μὴ ἐφ' ἡμῖν. Τὸ
 δὲ ἑσσι ποιητικὸν μὲν ἐστὶ καὶ εἰς λογογραφίαν οὐ χρήσιμον· παράγεται δὲ οὕτως. ἔστι ῥῆμα ἕω
 δηλοῦν ὑπαρξιν, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν τροπῇ τοῦ τέλους εἰς μὴ γίνεται ἐμὶ τὸ ὑπάρχω, ὃ προσλαβὼν
 τὸ ἰ γίνεται εἰμί. ἐκ τούτου τοῦ ἐμὶ τροπῇ τοῦ μ̄ εἰς σ̄ τῷ λόγῳ τῶν εἰς μὴ ἐνεστώτων γίνεται τὸ δεύτε-
 ρον ἔς. καὶ ἐπεὶ οὐδέποτε ῥῆμα μονοσύλλαβον συστέλλεται χωρὶς τοῦ θῆς, δὸς, ἔς, ἀνάγκη ἐκταθῆναι
 τὸ ἔς, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχεις, καὶ γενέσθαι μακρὸν φύσει ἢ θέσει. ἀλλὰ φύσει μακρὸν οὐκ ἔστι γενέσθαι.
 ἢ γὰρ τὸ ε̄ εἰς ἦ τραπήσεται καὶ συνεπιπίπτει τῷ ἦς ἀντὶ τοῦ ἔφης, ἢ τὸ ἰ προσλήψεται καὶ γενήσεται
 εἰς. ἀλλὰ τοῦτο προκατελήφθη *δευτέρον πρόσωπον εἶναι τοῦ εἰμί καὶ τοῦ εἰμι, ὃ δηλοῖ τὸ ἔρχομαι, 30
 ὡς τὸ, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ἀνάγκη οὖν, ἐπεὶ οὐ δύναται φύσει ἐκταθῆναι, γενέσθαι κἂν γοῦν θέσει
 10 μακρὸν. καὶ τοίνυν διπλασιαζομένου τοῦ σ̄ γίνεται ἔσσ. ἐπεὶ δὲ οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ εἰς δύο σύμ-
 φωνα τὰ αὐτὰ καταλήγει διὰ τὸ δυσεκφώνητον, πλεονάζει τὸ ἰ καὶ γίνεται ἑσσί. καὶ οὕτως ἀναπλη-
 ροῦται τὸ λείπον διὰ τῆς τοῦ ἰ ἐπεκτάσεως. ἔστι δὲ μονῆρες τὸ ῥῆμα. οὐδὲν γὰρ τῶν δευτέρων προσώ-
 πων εἰς ἰ λήγει. διὸ οὐδὲ ἐφελκυστικὸν ποτὲ τοῦ ν̄ γίνεται ὡς τὸ τίθησι καὶ δίδωσι καὶ τὰ ὅμοια.
 (Vers. 180.) Ὅτι οἱ κατὰ κλῆσιν ἐθνικὸν Μυρμιδόνες κεκλημένοι οἱ τῷ Ἀχιλλεῖ ὑποτεταγμένοι Φθιω-
 ται ἐλέγοντο, περὶ ὧν καὶ ἐξῆς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δηλωθήσεται. κληθῆναι δὲ φασὶ τὴν ἀρχὴν Μυρμιδόνας
 πρώτους τοὺς περὶ Αἴγιαν· νῆσος δὲ αὕτη πρὸ τῆς Ἀττικῆς· προσαναπλάττοντες μῦθον τοιοῦτον·
 ὡς ἄρα εἶχε μὲν Αἰακὸς τὴν *νῆσον τὴν Αἴγιαν, σπάνις δὲ ἦν τῶν ἀρχομένων δι' ὀλιγανθρωπίαν. 40
 μικροβασιλείας δὲ οὔσης αὐτῷ τῆς ἀρχῆς, δέεται τοῦ πατρὸς Διὸς, κάκεινος τοὺς ἐκεῖ μύρμηκας εἰς
 ἀνθρώπους μεταποιεῖ, κάκειθεν εἰς πλῆθος οἱ ἀρχόμενοι ἐπιδεδώκασιν τῷ Αἰακῷ καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐκ τῆς
 20 αὐτῶν πρωτογόνου φύτλης Μυρμιδόνες παρωνομάσθησαν. καὶ τοιαῦτα μὲν οἱ μυθογραφοῦντες, ἐν οἷς
 καὶ ὁ Λυκόφρων, στρατὸν μύρμων ἐξάπεζον τοὺς Μυρμιδόνας εἰπών. οἱ δὲ τὸν μῦθον ἱστορικῶς θερα-
 58 πεύοντες γεωρῦχους τοὺς Αἰγινήτας εἶναι φασὶ, κοιλαίνοντας τὴν γῆν δίκην σπηλαίων καὶ ὑπὸ μὲν
 τὰς καταδύσεις οἰκοῦντας, τὸ δὲ ἀναβαλ*λόμενον χῶμα εἰς εὐχρηστον καρποῖς γῆν διαπεταννύοντας 77
 διὰ τὸ τὴν νῆσον τὰ μὲν ἄνω τραχεῖαν εἶναι, ἀγαθὴν δὲ τὰ ἐνερθεν. διὰ τοῦτο τοίνυν τοὺς ταῦτα
 ποιοῦντας μύρμηξιν εἰκάζοντες οἱ ἰδόντες, διὰ τὸ τῆς διαίτης, ὡς εἰπεῖν, μυρμηκόβιον, Μυρμιδόνας
 ἐπεκάλουν αὐτούς. ἐκεῖθεν δὲ ὕστερον τῷ Αἰακῷ συμμετοικισθέντες τινὲς εἰς Φθίαν συναπήγαγον ἑαυ-
 τοῖς καὶ τὴν κλῆσιν καὶ τοὺς μὲν πατριώτας νησιώτας Αἰγινήτας ἀφῆκαν καλεῖσθαι, τοὺς δὲ Φθιώτας
 ἐξ ἑαυτῶν εἰς Μυρμιδόνας μετέθεντο. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἕτεροι δὲ ἀγαθὸν εἶναι τὸν Αἰακὸν ἱστοροῦν-
 τες τὰ εἰς τὸ ἄρχειν φασίν, ἀπὸ πολλῆς ὅτι μάλιστα λειπανδρίας τὴν ὑπ' αὐτῷ γῆν εἰς πολυανθρωπίαν
 30 ἐπανξήθησαν κἀντεῦθεν διαδοθῆναι τὸν μῦθον ὡς, ὃ τί περ οἱ κατὰ χώραν μύρμηκες, ἄνδρες τῷ
 Αἰακῷ ἐγένοντο κατ' εὐχὴν. εἴωθε δὲ ἡ *παροιμία καὶ ἐν ἄλλοις τὸ πολὺ τῆς εὐτυχίας ἀπὸ μυρμηκῶν 10
 λαλεῖν, ὡς καὶ ὅτε μυρμηκίαν φησὶν ἀγαθῶν. συντελεῖ δὲ τι ἐνταῦθα καὶ Θεόκριτος εἰπών· μύρμηκες
 ἀνάριθμοι, ἐπὶ πολυπληθείας λαοῦ. Ὅτι τὸ ἀνάσσειν, ὡς περ καὶ τὸ ἡγεῖσθαι καὶ τὸ ἄρχειν, ποτὲ μὲν
 γενικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ συντάσσεται, οἷον· Μυρμιδόνεσσι ἀνάσσει, ἀντὶ τοῦ Μυρμιδόνων ἀνάσσει. ἐν
 δὲ τῇ π' ῥαψωδίᾳ, ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι, λέγει. οὕτω καὶ Τρώων ἡγεῖται τις καὶ Τρώεσσιν ἡγεῖται,
 διαφορομένης τῆς τῶν ῥημάτων συντάξεως, ὡς καὶ πρὸ τούτου γέγραπται. (Vers. 181.) Ὅτι κοτίοντα
 ἐνταῦθα λέγει τὸν νῦν πρώτως θυμοῦσθαι ἀρξάμενον Ἀχιλλεῖα, παραχρῶμενος πάντως τῇ λέξει. τὸ
 γὰρ τοιοῦτον χολοῦσθαι μᾶλλον ἐστίν. ὃ γὰρ κότος, ὡς προεγράφη, χόλος ἐστὶν ἀποκείμενος. μετ'
 ὀλίγα μέντοι κυριολεκτῶν, χόλον παύσειε, φησίν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω οὐδ'
 10 ὄθομαι κοτίοντος, ἀπειλή*σω δὲ τοι ὧδε, ἀρχῶν ἢ ἀρχικὸς ἀνὴρ εἶποι ἂν πρὸς τινα ταπεινότερον 20
 θυμούμενον. ὃ βασιλεὺς δὲ τοῦτο φησὶ πρὸς Ἀχιλλεῖα οἶανει λέγων ὡς, εἰ καὶ σὺ ἔφης, οὐ τι μετατρέ-
 πεσθαί με τῶν Ἀχαιῶν οὐδ' ἀλεγίζεις, ἀλλ' ἐγὼ σε περιφρονῶ καὶ εἰς τοσοῦτον, ὥστε καὶ ἀπειλοῦμαι,
 ὡς ἐμὲ μὲν ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος, ἐγὼ δὲ ἄγω τὸ σὸν γέρας. τοῦτο δὲ οὐκ ἔνδικον. οὐ γὰρ
 ἐχρῆν τὸν Ἀχιλλεῖα ῥυσιάζεσθαι διὰ τὸν Φοῖβον. Ἰστέου δὲ ὅτι τὸ μὲν ὄθομαι, ὃ ἐστὶν ἐπιστρέφομαι,
 μετακινούμαι, πρωτότυπὸν ἐστὶ τῆς τε ὀθόνης καὶ τοῦ ἐννοσιγαίου καὶ τοῦ εἰνοσίχθονος καὶ τοῦ εἰνο-
 σιφύλλου ὄρους. (Vers. 184.) Τὸ δὲ, ἐγὼ ἄγω, ἀντὶ τοῦ ἄξω. ἐκ τούτου δὲ καὶ ἀπαγωγὴ ἢ αἰχμα-

λωσία καὶ ἀγελία, ἡ ἀπάγουσα λαφυραγωγίαν. περὶ δὲ τούτου καὶ τῆς βασιλικῆς ἀδικίας καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. Ὅτι τὸ Χρῦσις, ὡς περὶ καὶ τὸ Βρισῆσις, πατρωνυμικῶς ἐρρέθησαν ἀπὸ πατέρων τοῦ
30 τε Χρῦσου καὶ τοῦ *Βρισέως. φησὶ γοῦν προῖων, κούρη Βρισῆος. φασὶ γὰρ ὅτι ἐν ἀρχαίαις χωρο-
γραφίαις φέρεται, ὡς Χρῦσις καὶ Βρισῆσις ἀδελφοὶ ἦσαν, παῖδες Ἄρδου, ὁ μὲν οἰκῶν ἐν Πηδάσῳ ἐπὶ
τῷ Σατνιόεντι ποταμῷ, ὁ δὲ Χρῦσις ἐν τῇ Χρῦση, διεχούση τῆς Πηδάσου ἡμέρας ὁδόν. ἦν δέ, φασί,
τῷ Χρῦση μὲν θυγάτηρ Ἀστυνόμη, τῷ Βρισῆσι δὲ Ἰπποδάμεια. τὰ δὲ Ὀμηρικὰ ὀνόματα ταύταις ἀπὸ
πατέρων μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τεθέντα, ὡς τινες καὶ τοῦτο εἶπον. (Vers. 185.) Ὅτι νῦν μὲν ὁ Ἀγα-
μέμνων αὐτὸς ἐλθεῖν εἰς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως κλισίαν ἐπαπειλεῖται, προῖων δὲ, ἐπεὶ περὶ πρὸ μικροῦ
ἐρρέθη ὅτι αἱ δευτέραι πῶς φροντίδες σοφώτεραι, ποιεῖται τὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἐπικίνδυνον, καὶ μάλιστα,
ἐπεὶ καὶ Ἀχιλλέως ἀκούει δεινὰ ἐπαπειλησαμένου καὶ μεταφράζεται καὶ οὐκέτι αὐτὸς ἐρχεται, ἀλλὰ στέλ- 10
40 λει κήρυκας, ὡς ῥηθήσεται. Κλισία δὲ ἡ αὐτοσχέδιος καὶ οὐ πολυτελής οἰκησις καὶ καρικῆ, *ἢ τις οὔτε θάλα-
μος οὔτε οἶκος οὔτε δόμος οὔτε μέγαρον οὔτ' ἄν τι τῶν τοιούτων κυρίως ῥηθῆι. ταῦτα γὰρ καὶ οἰκοδομητὰ
καὶ παραμόνιμα. Σκηνὴ δὲ μάλιστα ἡ τοιαύτη λέγεται οἰκησις, καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέραν ἄλλην ἐρημη-
νεῖαν εὔρειν. ταυτὸν γὰρ κλισία τε καὶ σκηνὴ, πλὴν ὅσον ἡ μὲν κλισία μιμεῖται πῶς οἰκίαν, πύλας τε
ἔχουσα τινὰς καὶ μοχλὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις, ὅποια καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως κλισία φανήσεται. ἡ δὲ σκηνὴ οὐκ
ἀπὸ ξύλου ἐξ ἀνάγκης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σινδόνων ἢ πῆλων ποτὲ συνίσταται, ὅθεν καὶ οἱ Σκηνηῆται
78 τὸ ἔθνος παρονομάζονται. δῆλον δὲ ὅτι ἡ κλισία καὶ κλισιάς λέγεται. φησὶ γοῦν Ἡρόδοτος ὅτι μεγά-
λαι κλισιάδες ἀναπέπτανται τῷ Πέρσῃ. ἔοικε δὲ ἡ κλισία ἀπὸ τοῦ κλίσιον οὐδετέρου παρονομάζεσθαι.
ἔστι δὲ τὸ κλίσιον, ὡς μὲν ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσεΐα βούλεται, δουλικὸν εὐτελὲς οἶκημα· ὡς δὲ τῷ Δίῳ
δοκεῖ, τὸ τῶν προβάτων σκεπαστικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον, εὐτελὲς πάντως ὄν καὶ αὐτὸ, οὐχ' ἦττον 20
ἢ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ κλίσιον. Ἰστέον δὲ ὅτι φανερῶς ἀδικος εἰς τὸν Ἀχιλλέα, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου
ἐγράφη, ὁ βασιλεύς. οὐ γὰρ δίκαιον εἰπεῖν ὅτι ἐμὲ ἀφαιρεῖται Ἀπόλλων τὴν Χρῦσιδα, ἐγὼ δὲ ἄγω τὸ
σὸν γέρας τὴν Βρισῆίδα, τουτέστιν ὡς αἰχμαλωτὸν ἀπαγάγω κατὰ τὸ, δακρυόεσσαν ἄγεται, ἐλεύθερον
ἤμαρ ἀπούρας. δῆλον οὖν ὅτι χαρτὰ τῷ μυθικῷ Ἀπόλλωνι ταῦτα, τῷ τῶν Τρώων ἐπικούρῳ, ἐκπολε-
10 μώσαντι ἀλλήλοισι τοὺς ἀριστεῖς τῶν Ἀχαιῶν. * (Vers. 186.) Ὅτι ὁ ἀπειλησάμενός τι μὲν τι μέγας
ὦν καὶ αὐτὸς εὐλόγως ἂν ἐπαγάγοι τὸ, ὄφρ' εὖ εἰδῆς, ὅσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος
ἴσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθῆναι ἄντην, τουτέστιν ἄντικρυς ἢ ἀντικρῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ στυγεῖν οὐ
μόνον ἐπὶ τοῦ μισεῖν τάττεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φρίσσειν, ὡς καὶ ἐνταῦθα. μετήνεκται δὲ ἡ λέξις
ἀπὸ τῆς στυγός, ἣν ὁ μῦθος πηγὴν ἐν Αἰδοῦ ἀναστομοῖ, περὶ ἧς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα γέγραπται.
(Vers. 187.) Τὸ δὲ, ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, ἀφορμὴ γέγονε τοῖς μετὰ ταῦτα τοῦ συνθῆναι τὸ τῆς 30
ἰσηγορίας ὄνομα. ἴσον γὰρ φάσθαι καὶ ἴσον ἀγορεύσαι καὶ ἰσηγορία τῆς αὐτῆς δυνάμεως εἰσὶ,
ψεκτὰ ὄντα καὶ ἄμφω, εἰ πρὸς βασιλέα γίνονται. ἐκ δὲ τούτου καὶ ἡ ἀντιλογία συνετέθη, ἰσολο-
γία τις οὕσα καὶ αὐτῇ. Σημεῖωσαι δὲ ὅτι ταυτολογεῖ καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητής. τὸ γὰρ ἴσον φάσθαι
20 καὶ τὸ ὁμοιωθῆναι ἄντην τὴν αὐτὴν δηλοῦσί πως ἔννοιαν. τὸ δὲ ἴσον φάσθαι σεμνῶς ῥηθῆν ὁμοίον
ἔστι τῷ ἐναντίον εἰπεῖν, ὡς δηλοῖ τὸ, ὅς τις σέθεν ἀντίον εἶπη, τουτέστιν ἀντιφῆσει καὶ ἐναντιολο-
γήσει σοι. Τὸ δὲ ὁμοιωθῆναι ἄντην πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. ὁμοιωθήσεται μὲν γὰρ τις ποτὲ μεγάλῳ
ἄρχοντι, οὐ μὴν οὕτω ἄντην καὶ, ὡς εἰπεῖν, κατ' ἐνώπιον, ἰδίᾳ δὲ που καὶ κρῖνα καθ' ἑαυτὸν
γλώσση χαριζόμενος. Τὸ δὲ εἰδῆς νοεῖται μὲν ἀντὶ τοῦ γνώσει, μάθῃς, ἔστι δὲ ἐνεστῶς ἀντὶ μέλλον-
25 τος. εἰδῶ γὰρ τὸ θέμα, οὐ ὁ μέλλον εἰδήσω, ὅθεν *καὶ εἰδησις ἢ γνωσις καὶ εἰδηκῆναι καὶ εἰδηκῶς,
39 ἐξ ὧν κατὰ συγκοπὴν τὸ εἰδέναι καὶ ὁ εἰδῶς. * (Vers. 189.) Ὅτι στήθη λάσια τὰ τοῦ Ἀχιλλέως 40
φησὶν ἢ τοιαῦτα, ὡς εἰκός, ὄντα πυκνὰ ταῖς θριξίν, ὅποιοι πολλοὶ τῶν θερμότερων, οἷς ὤπται
καὶ ὑπὲρ σπιθαμὴν καθειμένον τοιοῦτον τὸ λάσιον, ἢ τὰ συνετὰ κατὰ μετάληψιν λέξεως. λάσιον μὲν
γὰρ τὸ πυκνὸν ἦτοι πυκνόν. πυκνὸν δὲ καὶ πυκνὸν τὸ φρόνιμον ἐν πολλοῖς, ὥστε εἴη ἂν στήθος
λάσιον. ὅθεν καὶ τὸ, ἦτορ ἀναδίδωσι βουλευμάτα λάσια, ἦτοι πυκνὰ, καὶ τὸ τοῦ Διοσκόρου εἰπεῖν,
ἐξ οὗ τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευμάτα. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς Πατροκλῆος ἐρεῖ καὶ Πυλαιμένεος δὲ λάσιον
κῆρ κατὰ τοιοῦτον σημαίνόμενον. οὐ γὰρ δὴ που τετριχώνται τὸ κῆρ ἐξ ἀνάγκης, εἰ καὶ τινες καρδιαί

ἐξ ἀνατομῆς τοιαῦται ἐφάνησαν κατὰ τὴν παλαιάν ἱστορίαν, *ὡς καὶ ἡ τοῦ Λυσάνδρου καὶ ἡ τοῦ κυνός 79
 τοῦ Ἀλεξάνδρου. εἶναι δὲ τὰ τῶν πανούργων καὶ συνετῶν στήθη λάσια, δηλοῦσιν οἱ φυσιογνώμονες.
 λάσιον δὲ ἔστι μὲν τὸ δασύ· γίνεται δὲ, ὡς περ τὸ δασύ ἀπὸ τοῦ δᾶ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ σύω
 ἢ σεύω τὸ ὄρμῳ, ἐνθα δηλαδὴ πολλά ὄρμῳσι καὶ ἀναδίδονται κάτωθεν τὰ τὸ δάσος ποιοῦντα, οὕτω
 καὶ τὸ λάσιον ἐκ τοῦ λᾶ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ σῶ τὸ ὄρμῳ, οὐ μὴν ἀπὸ τοῦ σεύω, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆ
 διὰ διφθόγγου γράφεισθαι, ὡς ἐκ τοῦ καθαρῆω τὸ καθάρειον. ἐνταῦθα δὲ δίχα τῶν τοῦ Ἰαμβλίχου,
 ἃ κείσονται πον ἐν τοῖς ἐξῆς, σημείωσαι καὶ Πλάτωνος (Alcib. I. p. 120.) τὸ, ἔχων τὰς ἀνδραποδώ-
 δεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας, ὅ περ ἦν σκῶμμα ἐπὶ ἀνοησία, ληφθὲν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουράς,
 ἦν, φασιν, οἱ ἐλευθερωθέντες ἠλλάσσον Ἀθήνησιν ἢ τις καὶ ἐλέγετο θριξὶ *ἀνδραποδώδης, οὐ 10
 10 κοσμοῦσα τοὺς οὕτω κομήτας, ὡς εἶναι καὶ αὐτοὺς ἠρωικῶς καρηκομῶντας. Τὸ δὲ ἀνωτέρω ῥηθὲν
 σχῆμα ἢ μετάληψις ἄλλο ἔστι παρὰ τὴν ἐν τοῖς πολιτικοῖς ῥήτορσι μετάληψιν. ἐκείνη μὲν γὰρ τοῖς
 ποιητικενομένοις δυσχερῆς φαίνεται, τὸ δὲ παρὸν σχῆμα τοιοῦτον ἔστιν. ὅταν τις πρώτη λέξις ἐρμη-
 νεύηται διὰ τινος δευτέρας ταυτοσήμου καὶ ἰσοδυνάμου, αὐτὴ δὲ ἢ δευτέρα ὡς ὁμώνυμος δηλοῖ καὶ τι
 ἕτεροῖον, οἰκειώσεται δὲ ἢ πρώτη ἐκείνη λέξις τὴν τρίτην τὴν ἕτερόφυλον, ὡς οἶον ἐκλαδομένη τῆς συγ-
 γενοῦς δευτέρας λέξεως, τὸ τοιοῦτον λέγεται μετάληψις ἢτοι μεταλλαγὴ ἐκ τῆς δευτέρας τῆς ἰσοδυνάμου
 εἰς τὴν τρίτην τὴν ἕτεροῖαν. λέγεται γὰρ μεταλαμβάνειν καὶ τὸ ἀλλάσσειν, οἶον· ἔχων τις δόρυ, μετέ-
 λαβε σπάθην. οὕτως οὖν καὶ μετάληψις τὸ σχῆμα, ὅτε ἢ πρώτη ἀπὸ τῆς καθ' ἐρμηνείαν ἰσοδυνάμου
 ἑαυτῇ δευτέρας λέξεως μεταβῆ εἰς τὴν τρίτην τὴν ὁμοίαν πῶς τῇ δευτέρᾳ. οἶον βροτὸς λέγεται ὁ ἀνὴρ. 20
 ἀλλὰ καὶ φῶς ὁ αὐτὸς ὀξύτόνως. λέγεται δὲ καὶ φῶς φωτὸς τὸ οὐδέτερον περισπωμένως ἐκ τοῦ φάος.
 20 ἐὰν οὖν τις τὸ, ἀβρότην, ἤγουν νύκτα, ἢ τις σύγκεται ἐκ τοῦ ᾠ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ βροτοῦ
 ἢτοι τοῦ φωτὸς, νοήσῃ ἀντὶ τοῦ ἀφώτιστον κατὰ τοὺς παλαιούς ὡς τοῦ βροτοῦ λαμβανομένου καὶ ἀντὶ
 φωτὸς, τοῦ δὲ φωτὸς λεγομένου καὶ ἐπὶ φωτισμοῦ, μετάληψιν ἐποίησε, μεταλαβὼν τὸν βροτὸν εἰς φῶτα·
 πλὴν οὐχὶ ἄνδρα τὸν συγγενῆ τῷ βροτῷ, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ φωτίζειν. ὁμοίως καὶ γλήνη ἢ κόρη τοῦ
 ὀφθαλμοῦ. κόρη δὲ ἀπλῶς καὶ ἢ παρθένος. ἐν γοῦν τῷ, ἔρρε, κακὴ γλήνη, ὁ εἰπὼν τὸ γλήνη ἀντὶ
 τοῦ κόρη ἤγουν παρθένος, τουτέστιν, ἔρρε, ὦ δειλὸν κοράσιον, καὶ μεταβάς ἀπὸ πρώτης λέξεως εἰς
 60 τρίτην οὐκ ἰσοδύναμον τῇ πρώτῃ, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ, μεταληπτικῶς ἐσχημάτισε καὶ αὐτὸς. τοιοῦτον
 ἀνωτέρω καὶ τὸ λάσιον τὸ πυ*κνόν· πυκνὸν δὲ τὸ συνετόν· λάσιον ἄρα τὸ συνετόν. οὕτω καθίσταται 30
 εἰς σαφές καὶ τὸ, οὐκ ἔσθ' ὅπως· οἶον, οὐκ ἔσθ' ὅπως ἀληθῆ λέγει, ἤγουν οὐκ ἔστιν ὅτε ἀληθεύεις. ὅπως
 μὲν γὰρ ἔστιν ὅτε ἀντὶ τοῦ ὡς, αὐτὸ δὲ πάλιν ταυτὸν πολλάκις τῷ ὅτι. μεταληπτικῶς οὖν τὸ ὅπως ἀντὶ
 30 τοῦ ὅτι. ὁμοίον καὶ τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ καθά· ὡς τὸ, φελλοὶ δ' ὅπως, παρ' Αἰσχύλῳ (Choëph. 504.).
 ὅπως μὲν γὰρ ποτε τὸ ὡς. αὐτὸ δὲ ἔστιν οὐ παραβολικῶς ἀντὶ τοῦ καθάπερ, ὅθεν μετάληψις λόγῳ τὸ
 ὅπως ἀντὶ τοῦ καθά. οὕτω δὲ ἐφοδεύεται καὶ τὸ ὅτι ἀντὶ τοῦ λίαν οἶον, ὅτι μάλα. τὸ μὲν γὰρ ὅτι ταυ-
 τὸν δύναται ποτε τῷ ὡς· τὸ δὲ ὡς ἔστιν ὅτε ἀντὶ τοῦ λίαν· τὸ τοίνυν ὅτι σημαίνει ἀντὶ τὸ λίαν, ὡς πέρ
 ποτε καὶ τὸ ὡς. τοιοῦτῳ τρόπῳ καὶ ἐν Οιδίποδι τῷ Τυράννῳ Σοφοκλῆς ἔφη τὸ ὅπως τάχιστα ἀντὶ τοῦ
 λίαν ταχέως, μεταλαβὼν τὸ ὅπως εἰς τὸ ὡς, αὐτὸ δὲ εἰς τὸ λίαν. πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα παρὰ τοῖς
 πα*λαιοῖς καὶ μάλιστα παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ. τοιοῦτου δὲ τρόπου καὶ τὸ ποντικὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐπὶ 40
 νεύρων. εἰσὶ μὲν γὰρ ἀληθῶς μύες τινὲς παρὰ Ἀριστοτέλει ποντικοί. τὸ δὲ ποντικὸν τοὺς μυῶνας
 εἰπεῖν καὶ εἰς τοῦτο μεταλαβεῖν τὴν λέξιν ἐκείνην μεταλήψει ἔοικε τῇ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς. μυῶνες
 μὲν γὰρ μύες τινές· μύες δὲ ποντικοί· μυῶνες ἄρα ποντικοί. καὶ τοιαύτη μὲν ἢ ῥηθεῖσα μετάληψις,
 40 ἐξηλωμένη καὶ τοῖς ἄρτι παικτικώτερον. ὅτι δὲ μετάληψις καὶ ἢ ἀλληγορία λέγεται παρὰ τοῖς σοφοῖς καὶ
 ἢ τῶν λέξεων ἐρμηνεία, ὅθεν καὶ λέξεις ἀμετάληπτοι αἱ ἀνερμήνευτοι, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. Ἡτορ δὲ
 κα*τὰ τοὺς παλαιούς ἢ ψυχὴ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω· πνεῦμα γὰρ νοερόν ἢ ψυχὴ. Ὅτι τὸ διχῆ ὀπηνίκα 80
 συσταλῆ κατὰ τὴν λήγουσαν, μετατίθησι καὶ τὸν τόνον καὶ βαρυτόνως λέγεται δίχα, ἐξ οὗ καὶ τὸ διάν-
 διχα. οὕτω καὶ τὸ τριχῆ τρίχα λέγεται, καὶ ὁμοίως τέτραχα καὶ πένταχα. τὸ δὲ δίχα ἀντὶ τοῦ χωρὶς καὶ
 ἄνευ τῆς ὑστέρας χρήσεως ἔστι. παρὰ γὰρ τοῖς ἀρχαίοις τὸ δίχα ἀντὶ τοῦ διχῆ ἐλαμβάνετο, ἐξ οὗ καὶ
 τὸ παρὰ τοῖς ὑστέρον δίχα μετήνεται. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα κατὰ μεταπλασμόν τινα ἔτρεψαν τὸ ἢ εἰς ᾠ,

προείρηται. γίνεται δὲ τὸ διάνδιχα ἐκ τῆς διὰ καὶ ἀνὰ προθέσεως, ὧν ἡ μὲν διὰ δυνασμόν τινα σημαίνει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ διαιρεῖσθαι καὶ διαφωνεῖν καὶ δίστασθαι καὶ ἐκ τοῦ διαζυγίου καὶ τῆς διαφο-

10 ρᾶς, ἡ δὲ ἀνὰ πρόθεσις δευτέρωμά τι δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ ἀναβαπτίζειν φαί*νεται καὶ ἀνακρίνειν καὶ ἐπανερωτᾶν καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἵνα ἡ διάνδιχα βουλευέσθαι τὸ δυνάξιν βουλὴν οὕτω καὶ οὕτως καὶ ἀναβουλευέσθαι ἄλλως καὶ ἄλλως. (Vers. 191.) Ὅτι ἐν τῷ μερμηρίζεν Ἀχιλλεύς, ἡγουν ἐβουλεύσατο, εἰ τοὺς μὲν Ἕλληνας ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐξεναρῖζοι, τὸ ἀναστήσειεν οἱ μὲν κοινότερον ἐνόησαν ἀντὶ τοῦ ταράξας ἐξεγερεῖ, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἄνω κάτω ποιήσει, ἀναστατώσει, ἀναστατῶς ποιήσει. καὶ εὔρηται ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἱ πόλιν ἀναστήσειν πολλάκις τὸ ἀναστατώσειν φασί. καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, ἔστι καὶ αὐτὸ πρωτύτερον ἡγουν σχῆμα ὑστερολογίας, ἵνα ἡ τὸ ἀκόλουθον οὕτω. Ἀτρεί-

10 δην ἐξεναρῖζοι, τοὺς δὲ ἀναστήσει, ὃ ἐστὶν ἀναστατῶς καὶ ἀβασιλεύτους ποιήσει. (Vers. 189.) Μερμηρίζειν δὲ τὸ μερίζεσθαι εἰς διαφόρους βουλὰς, ἐξ οὗ καὶ ἡ μέριμνα γίνεται· ἐιράπη δὲ τὸ εἰς ἡ, ἵνα χρησιμεύσῃ εἰς μέτρον σπονδειακόν. καὶ ὁ μηρὸς δὲ ἀπὸ τοῦ μερίζω γίνεται τροπῇ τοῦ εἰς ἡ. ἡ δὲ

20 *ἄρχουσα τοῦ μερμηρίζειν ἐξ ἀναδιπλασιασμοῦ ἐστὶ καὶ προσθήκης τοῦ ρ. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων γίνεται. καὶ ἐν τῷ μαρμαίρω γὰρ καὶ ἐν τῷ δαρδάπτω καὶ ἐν τῷ καρκαίρω διπλασιασμός ἐστὶ καὶ πλεονασμός τοῦ ρ. ἐκ δὲ τοῦ μερμηρίζειν καὶ μέρμηραι παρὰ τοῖς παλαιοῖς αἱ βουλαι, ὡς τὸ, ἄμπαυμά τε μερμηράων. Ἐναρίζειν δὲ καὶ ἐναίρειν τὸ σκυλεύειν δηλοῖ, ὅθεν καὶ ἔναρα τὰ σκῦλα ἦτοι τὰ λάφυρα. λέγεται δὲ ποτε ἐναίρειν καὶ ἐναρίζειν καὶ τὸ φονεύειν, οὗ παρακολούθημά ἐστὶ τὸ σκυλεύειν. (Vers. 192.) Ὅτι ταυτολογεῖ Ὅμηρος καὶ ἐν τῷ, ἡὲ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν. ταυτὴν γὰρ χόλον παῦσαι καὶ ἐρητύσαι ἡγουν κωλύσαι θυμόν. τοῦτο δὲ ἐστὶ μὲν φρονήσεως ἄκρας ἡγουν τὸ ἐν ἀκμῇ θυμοῦ βουλευέσθαι τὰ εἰς φιλίαν. τῶν τισὶ δὲ παλαιῶν μεμπτόν τι δοκεῖ τὸ οὕτως ἐν ὑπερβολῇ

20 χόλου ἥρωικῷ πλάσαι τὸν Ὅμηρον, ὡς ταχὺ ὁ Ἀχιλλεύς κατεκλάσθη τοῦ κατὰ θυμόν ἀτενοῦς. εἰ δὲ

30 καὶ *αὐτοὶ οὕτω φρονοῦσιν, ἀλλ' ὁ ποιητὴς πολλαχῶς ἐκκλίνει τὴν αἰτίασιν. Τὸ δὲ ἐρητύειν ἀπὸ τῆς εἰρκτῆς παράγουσιν οἱ παλαιοὶ, ἵνα ἐξ αὐτῆς εἴη εἰρκτύειν τὸ οἰονεῖ καθείργειν καὶ ἐγκλείειν καὶ οὕτω κωλύειν καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ ἐνθέσει τοῦ ἡ ἐρητύειν. (Vers. 193.) Ὅτι τὸ, ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ἀστείως ἐσχημάτισται καὶ πρὸς κάλλος. τὸν γὰρ προσεχῶς ἀνωτέρω στίχον συμπληρώσας εἰς θυμόν, ἔφη γὰρ, ἐρητύσειέ τε θυμόν, εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν τελειοῖ καὶ τὸν παρόντα στίχον εἰπὼν, κατὰ φρένα κατὰ θυμόν. καὶ ἐστὶ μὲν τοῦτο ἀντιστροφὴ ῥητορικῇ, ὅμοιον τῷ, ταξιάρχους παρ' ὑμῶν, ἱππάρχους παρ' ὑμῶν. οὐκ ἐστὶ δὲ καθαρῶς ἀντιστροφή. οὗ γὰρ ἡ τελευταία λέξις ἐν τοῖς δυοῖ στίχοις τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἔννοιαν ἔχει, ἀλλὰ ἄνω μὲν ὁ θυμὸς τὸν χόλον ἐδήλου, κάτω δὲ τὴν ψυχὴν. ἐστὶν οὖν κατὰ ὁμωνυμίαν ἀντιστροφὴ σπανίως ἐνρισκομένη παρὰ τοῖς παλαιοῖς, εἰ

30 40 μὴ ἄρα τις καὶ ἐν *τῷ ἐρητύσειέ τε θυμόν βιάσεται θυμόν νοεῖσθαι τὴν ψυχὴν. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἔως ἐστὶν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ τέως λαμβάνεται, ὃ σημαίνει τὸ πρὸς τὸ παρόν· ὡς δῆλοῖ καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἔως μὲν σιγὴν ἔχει. καίται δὲ που ἡ λέξις οὕτω καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἐξῆς. τὸ δὲ ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε, πάθος ἔχει περὶ τὴν τοῦ στίχου καταρχὴν προκεφάλου εἴτουν μακροκεφάλου ὄντος. τὸν γὰρ πρῶτον τόπον ποὺς ἐπέχει ἀμφίβραχυς, ἔως ὁ. ὁ δὲ ἀμφίβραχυς ἀνοίκειος μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μὴ θεραπεύοιτο, καθά περ καὶ ἐνταῦθα θεραπείά τις τῷ πάθει τῆς τοῦ στίχου κεφαλῆς ἐφεύρηται. τὸ

81 μὲν γὰρ ἔως κατὰ λόγον συνιζήσεως εἰς μίαν κα*ταλογίζεται μακρὰν συλλαβὴν. τὸ δὲ ὁ κατὰ τέσσαρας 61 τρόπους κοινῆς συλλαβῆς ἐκ τοῦ ταπεινώματος τῆς βραχείας ἀνίσταται μηχανόμενον. καὶ γὰρ καὶ δασύνεται καὶ τόνον ἔχει ὄξυν, κὰν ἡ συνέπεια βαρύνῃ αὐτὸ καὶ εἰς μέρος δὲ λόγου καταπεραιοῖ καὶ διὰ τοῦτο δύναται στίζεσθαι· ἔχει δὲ καὶ τὸ τ ἐπαγόμενον. ὅτι δὲ καὶ τὸ δασὺ πνεῦμα καὶ τὸ τῆς τάσεως 40 ὄξυν καὶ ἡ τῆς λέξεως εἰς τέλειον καταπεραίωσις καὶ ἡ τῶν ψιλῶν συμφώνων ἐπιφορὰ βοηθεῖν εἰς μηχανισμόν δύναται τῷ βραχεῖ φωνήεντι, οὗ τοῦ νῦν καιροῦ ἐστὶ λέγειν τε καὶ αἰτιολογεῖν. Ὁρμαίνειν δὲ αἰεὶ λέγει ὁ ποιητὴς τὸ ἐτι ἐν κινήσει καὶ ἀρχῇ τυγχάνειν βουλευέματος. εἰ δὲ καὶ τὰ βουλευόμενα διαφόρως ἔχοιεν πρὸς ἄλληλα, μερμηρίζειν τὸ τοιοῦτον καλεῖ διὰ τὴν διχόνοιαν καὶ τὸν τοῦ θελήματος μερισμόν,

10 τραπέν*τος τοῦ εἰ τοῦ μερισμοῦ εἰς ἡ, ὡς προγέγραπται. (Vers. 194.) Ὅτι ὡς περ τὸ ὄρατο παθητικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὄρα καὶ ἔβλεπεν ἐν τῷ, θνήσκοντας ὄρατο· οὕτω καὶ ἐν τῷ, ἔλκετο ἐκ κουλεοῖο

μέγα ξίφος, ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ εἶλκεν ἔφη τὸ ἔλκετο. Τὸ δὲ μέγα ξίφος μεγάλην τὴν τοῦ ἥρωος χεῖρα δηλοῖ συλλογιστικῶς, τὴν αὐτοῦ ἀπτομένην καὶ βριαρὰν καὶ οἴαν κούφως ἔχειν τὸ τοιοῦτον ξίφος ἔλκειν καὶ, ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς λέγει, βαρεῖαν. φησὶ γάρ· ἐπ' ἀργυρῆ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν. τινὲς δὲ ἐνταῦθα χεῖρα βαρεῖαν τὴν ἀριστερὰν ἐνόησαν, ὑφ' ἧς κατέχεται ἡ τοῦ ξίφους λαβή. Σημειώσαι δὲ ὅτι παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ ἔλκειν σταθμητικὴ λέξις γέγονεν ὁμοίως τῷ ῥέπειν, ὡς καὶ ἡ ὀλκὴ δηλοῖ καὶ τὸ καθέλκειν, ὃ ἐστὶ κάτω διὰ βάρους ῥέπειν. Ὅτι ἔθος Ὀμήρῳ πολλάκις τὸν δὲ σύνδεσμον ἐν διαφόροις ἐννοίαις ἐφεξῆς τιθέναι, ὧν εἷς, ὁπότερος τύχη, λαμβάνεται ἐξ ἀνάγκης ἀντὶ τοῦ *δῆ, ὡς περ 20 καὶ ὁ μὲν σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ μῆν. φησὶ γοῦν ὠδε· ἔως ταῦτα ὠρμαινεν Ἀχιλλεύς, ἔλκετο δ' ἐκ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθῆνη. ἢ γὰρ ἐν τῷ, ἔλκετο δὲ, ἢ ἐν τῷ, ἦλθε δὲ, ἀναγκαίως ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ δῆ 10 ληφθήσεται. πολλάκις δὲ τοῦτο καὶ ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ γίνεται, οἷον· ἐμοῦ δὲ παραινούντος ὁ δὲ ἀντέβαινε. καὶ ἄλλως δὲ πολλάκις ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δῆ κεῖται, ὡς καὶ ἐν τῷ, μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, κλέπτε νόω. εἷς γὰρ ὧν εἴληπται ἀντὶ τοῦ δῆ. (Vers. 195.) Ὅτι Ἀχιλλεύς θυμῷ νικώμενος παράβολόν τι φρονεῖ, ξίφος ὄξυν παρὰ μηροῦ ἐρύσασθαι μελετῶν κατὰ τοῦ βασιλέως. Ἀθηνᾶ δὲ οὐρανόθεν ἐλθοῦσα κωλύει, τουτέστιν ἢ παρ' αὐτῷ ἀγχίνοια. οὐρανὸν δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ νοοῦσι τὴν κεφαλὴν, ἐνθα ἐνιδρυμένη ἢ τῆς ἀλληγορίας Ἀθηνᾶ μεταποιεῖ τὸ θρασὺ τοῦ Ἀχιλλέως βούλευμα, κατελθοῦσα, τουτέστι τῷ λόγῳ καταβεβηκυῖα εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον, καὶ ὑποδείξασα *ὡς οὐ μόνον 30 τυχόν οὐδὲν ἀνύσει, ἀλλὰ καὶ δεινόν τι πείσεται διὰ τὸ τοῦ βασιλέως μεγαλεῖον, καὶ διδάξασα οὐ μόνον τῷ Ἀγαμέμνονι πρὸς καλοῦ εἶναι τὸ παύσασθαι τὸν Ἀχιλλεῖα τῆς τοιαύτης ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Ἀχιλλεῖ. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε. ἄδηλον γὰρ, εἰ ἀνύσει τι 20 κατὰ τοῦ εὐρυκρείοντος καὶ μὴ βλαβήσεται μικροβασιλεὺς αὐτὸς ὧν. εἰ δὲ καὶ ἀνύσει, οὐδ' οὕτως ἐνδοξόν τὸ ἀποτελεσμα τῷ Ἀχιλλεῖ, βασιλεῖ ὄντι καὶ αὐτῷ καὶ παράβολον οὕτω πρᾶγμα τετολμηκότι. καὶ ἴσως τοῦτο δηλοῦται διὰ τοῦ τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὸ Ἡρας πεμφθῆναι, δηλαδή τὸν Ἀχιλλεῖα ὑπὸ τῆς βασιλικῆς καταστάσεως συμπεισθέντα ἀρεῖναι τὸ πολὺ τοῦ θυμοῦ. Ἡρα γὰρ καὶ ἡ βασιλεία καὶ Ἡραία ζωὴ ἢ βασιλική. ὑπὸ τοιαύτης οὖν Ἡρας πείθεται φρονεῖν, λογισάμενος μὴ δεῖν εἶναι αὐτὸν 40 ἄνδρα μέγαν ἡγεμονικόν οὕτω θυμωθῆναι ὡς μεγάλῳ βασιλεῖ *ἐπεξελθεῖν. ἢ γὰρ οὐκ ἀνύσει καὶ οὐκ εὔ αὐτῷ γέγονεν, ἢ ἀνύσει τὸν τοῦ βασιλέως φόνον καὶ γενήσεται κακὰ μέγιστα, ὧν τὸ κεφάλαιον αὐτῷ μὲν δύσκλεια, τοῖς δὲ Ἕλλησιν ἀναστάτῳσις. καὶ ἄλλως δὲ πῶς ὑπὸ Ἡρας, ὡς οἷον ἀέρος, ἢ φρόνησις Ἀθηνᾶ πέμπεται, διὰ τὸ ἀερίαν καὶ σκοτεινὴν καὶ ἐξ ἀφανοῦς οἷα ἀνέλπιστον ἐλθεῖν αὐτῷ τὴν ἐκ μετανοίας ἐπιμήθειαν. διὸ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος θαυμάζει τὸ πρᾶγμα. (Vers. 197.) Καὶ τὸ, ἔστη δ' ὀπι- 30 σθεν, τοῦτο δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιούς ὅτι τοῦ μέλλοντος αὐτὸν εἰς ἐννοίαν ἤγαγεν ἢ Ἀθηνᾶ. ἐμπροσθεν μὲν γὰρ τὰ οἰχόμενα καὶ ἤδη γενόμενα καὶ εἰς θεῶν ἢ πείραν ἐλθόντα, ὀπίσω δὲ καὶ *ὀπισθεν 82 τὰ ἔσεσθαι μέλλοντα, ἐπειδὴ ἀπροόρατον τὸ μέλλον, καθάπερ ἀόρατα καὶ τὰ κατόπιν ἡμῖν ὄντα. Τὸ δὲ οὐρανόθεν τοῦτο τὸ παρ' Ὀμήρῳ τὸ νῦν ἀλληγορηθὲν ἀφορμὴ γέγονε τοῖς Πλατωνικοῖς τῆς κεφαλικῆς οὐρανώσεως, οἱ περ μυθεύονται τὴν ψυχὴν ἐκπεσοῦσαν τῶν ἄνω καὶ σώματι ἐγκλεισθεῖσαν ἐνοικισθῆναι τῇ κεφαλῇ, πλασθεῖση πρὸς τύπον οὐρανοῦ σφαιρώματος, ὡς ἂν μὴ πάντῃ ἀλλοφύλῳ τόπῳ ἐμπέσοι, ἀλλὰ τῷ μικρῷ τούτῳ οὐρανίσκῳ ἐγκατοικοῦσα ἔχοι μεμνησθαι ὅθεν ἦν. Ξανθῆς δὲ κόμης ἐλεῖν τὸν Ἀχιλλεῖα ἢ Ἀθηνᾶ λέγεται συμβολικῶς, καὶ τοῦτο διὰ τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ, ὡς εἴρηται, ἰδρῦσθαι τὸ ἡγεμονικόν. (Vers. 198.) Μόνῳ δὲ αὐτῷ λέγεται φαίνεσθαι, διότι οὐδεὶς εἶχε συνορᾶν ἢ ἐνδον Ἀχιλλεύς καθ' ἑαυτὸν ἐβουλεύετο. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ, μόνους τούτους, τὸν Ὀμηρικὸν Ἀ*χιλ- 40 λέα καὶ τὸν Ἀθηναῖον Σωκράτην, ἐν συντυχίαις τῷ οἰκείῳ κεχρησθαι δαίμονι. Ἀχιλλεύς τε γὰρ ἐνταῦθα λαλεῖ καὶ ἀκούει τὰ μυθεύόμενα, καὶ Σωκράτης δὲ ἔλεγεν, ὡς εἶπέ μοι τὸ δαιμόνιον. εἶχον δὲ ἂν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς προσώποις προσθεῖναι, ὡς τοιοῦτον τινὰ καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα, καθὰ καὶ ἑτέρους τινάς. (Vers. 199.) Θαμβεῖται δὲ Ἀχιλλεύς, εἰ οὕτω θυμὸς πολὺς ἐξεκαύθη αὐτῷ καὶ μετατρέπεται ταχὺ μεταβουλεύσάμενος δι' ἀγχίνοιαν, ὡς γε καὶ ἀνωτέρῳ ἐβουλεύετο, ἢ τότε τι κακὸν ποιήσει ἢ τὸν χόλον παύσει, ὡς ἐτοιμῶς ἔχων εἰς καταλλαγὴν. εἰ γὰρ καὶ ἡ ὕβρις ἀνεζωπύρει ἐξάπτουσα τὸν θυμὸν, ἀλλ' ἢ φρόνησις κατισβέννυε, καὶ οἱ παλαιοὶ αἰτιῶνται, ὡς ἐρῶέθη, τὸν τοιοῦτον τόπον, ὡς τοῦ ποιη-

τοῦ ἀχρόνως οὕτω τὸν τηλικούτον τοῦ Ἀχιλλέως θυμὸν ἀπαμβλύνοντος. τὴν δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἀγχίνουαν, 20
 ἤγουν τὴν ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ καὶ ὀλίγῳ καί, ὡς εἰπεῖν, ἐκ τοῦ ἀγχιστα νόησιν *καὶ πρόγνωσιν τοῦ μέλλον- 62
 τος ὑπαινίττεται ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῷ, αὐτίκα δ' ἔγνω θάμβησέν τε. ἀγχίνοια γὰρ καὶ ἀγχίνοεῖν καὶ
 αὐτίκα ἔγνω τῆς αὐτῆς σημασίας εἰσὶ. Τὸ δὲ θαμβεῖν καὶ θαυμάζειν ἐπὶ θείας καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐκπλή-
 ξεως εἴωθε λέγεσθαι, ὡς ὁ γε μὴ βλέπων οὐδέν τι τούτων πάσχειν λέγεται. τὸ δὲ ἐθαμβήσεν ἐνεργητι-
 κὸν ἢ νεωτέρα χρῆσις οὐκ ἔχει. θαμβούμενοι γὰρ καὶ ἐθαμβήθη καὶ τεθάμβημαι φασὶν οἱ μετ'
 Ὅμηρον. (Vers. 197.) Ἡ δὲ ξανθὴ κόμη, τοιαύτη γὰρ ἱστορεῖται τὸν Ἀχιλλέα κοσμεῖν, τὸ θερμὸν
 παραδηλοῖ καὶ ὀργίλον τοῦ ἥρωος. τοιοῦτοι γάρ, φασιν, οἱ ξανθόχολοι. ξανθὸς δὲ ἱστόρηται καὶ
 ὁ Μενέλαος. ἀλλ' ἐκεῖνος οὐκ ἦν ἀκράχολος, ἀλλὰ ἐνήης. διὸ καὶ μαλθακὸς ἐδόκει πολεμιστῆς. τὸ δὲ,
 ξανθῆς κόμης ἔλε Πηλείωνα, ἢ ἀντίπτωσις ἐστὶν ἀντὶ τοῦ εἶλε τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ Πηλείωνος, 10
 30 ἢ ἔλλειπιν ἔχει προθέσεως· εἶλε γὰρ τὸν Ἀχιλλέα ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης. ὁ δὲ *ξανθὸς ὅτι ἐκ τοῦ ἀνθος
 γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ξ, δηλοῦται τοῖς παλαιοῖς, ἵνα ἢ ξανθὴ κόμη ἢ ἀνθηρά. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ
 τοῦ ἐξανθεῖν εἶναι ἀπελεύσει τοῦ κατ' ἀρχὴν ε, ὃ δὴ καὶ ἐν τῷ Ἐξάδιος γέγονεν, ὅν τινες τρισυλλάβως
 Ἐάδιον γράφουσιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται. οὕτω δὲ καὶ τῆς ἐς προθέσεως καὶ τῆς ἐν ἔστιν οὐ ἀφαι-
 ρεῖται τὸ κατάρχον ε, ὡς δῆλον ἐν τῷ ἐνερθεν νέρθεν, ἐνέρτερος νέρτερος, καὶ ἐν τῷ σκορακίζειν καὶ
 σκαρδαμύττειν καὶ σκερβόλλειν, ὃ ἐστὶν ἐς κέαρ βάλλειν καὶ προνώπιον παρ' Εὐριπίδῃ ἤτοι προενώπιον
 πρόσχημα, οἶον· γῆς Πελοπίας προνώπιον (Eurip. Hipp. 374.). καὶ κτεῖς κτενὸς ὡς οἶονεῖ ἐκτεῖς
 παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς κτενιζομένας τρίχας· ἴσως δὲ καὶ τὸ κλέπτειν ὡς ἀπὸ τοῦ ἐκλέπειν τοὺς ὑποκλε-
 πτομένους ἀφηρέθη τὸ ε. Ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ξαίνειν, ἀφ' οὗ καὶ ξάνιον τὸ κτένιον, γίνεται ὁ ξανθὸς
 40 ὡς οἶον ξαντὸς διὰ τὸ ἀξίαν εἶναι τὴν τοιαύτην μάλιστα κτενίζεσθαι τρίχα ὑποδῆ*λουσιν οἱ παλαιοί. 20
 τακτέον δὲ εἰς τοιαύτην ἀντιστοιχίαν ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ τὸ Τιθωνὸς ἐκ τοῦ τιταίνω, καὶ τὸ αὐθέντης
 ὁ αὐτόχειρ, ὡς δηλοῖ ψιλούμενον τὸ (Π. κ'. 298.), ἀνά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ὁμοῖον καὶ τὸ ἐλε-
 φαίρω ἐκ τοῦ ἔλπω τὸ ἐλπίζω, καὶ τὸ σφεδανὸν ἐκ τοῦ σπεύδω, καὶ ἡ τερθρεία ἐκ τοῦ τερατεία. ὁμοίας
 δὲ ἀγωγῆς καὶ τὸ ἄρθρον καὶ τὸ ρεῖθρον καὶ ὁ ἐπὶ ζῶων λόφος ἐκ τοῦ λέπω τὸ λεπίζω, καὶ ἡ φιάλη
 ἐκ τοῦ πιεῖν, καὶ ἐκ τοῦ κάπτω ὁ κεκαφηῶς, καὶ τὸ μυελὸς σφονδυλίων ἔκπαλτο, καὶ μοιχὸς παρὰ τὸ
 μὴ οἶκος, ἤγουν κατ' Ἡρόδοτον ἰοικὸς, δι' ὃν οὐκ ἔοικε τὰ γένη. ἀνάπαλιν δὲ ἀντιστοιχεῖ ψιλὰ πρὸς
 83 δασέα ἐν *τῷ ἀμπεχόνῃ ἐκ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, καὶ ἐκεχειρία τὸ ἐπέχειν χειρας, καὶ τὸ πέφραδα, καὶ
 οἱ ὁμοῖοι ἀναδιπλασιασμοί. σὺν ἄλλοις δὲ μυρίοις καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ λεύκιππος Αἰνιάν, καὶ ὁ ἀπη-
 λιώτης, καὶ οἱ ἀντήλιοι. Ὅτι δὲ κόμη ξανθὴ ἐκόσμει καὶ τὸν Μενέλαον, ἐν τοῖς ἐξῆς ἱστορήσει ὁ ποιη-
 τῆς. δῆλον δὲ ὡς ἡ ξανθὴ κόμη, ἀφ' ἧς καὶ Ξάνθος ὄνομα ἵππου ξανθοῦ, ὡς εἶκος, καὶ πυρρῶν 30
 λέγοιτ' ἄν· ἧς παρώνυμον πυρρῶχος. ἐτι δὲ καὶ πυρρῆ συγγενῶς ἔχουσα πυρρῶ τῷ καὶ φανῶ. ἡ δ' αὐτὴ
 κόμη ῥηθείη ἄν καὶ αἰθὴ ὡς ἐκ τοῦ αἰθὸς, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, αἰθὸς γεγέννημαι. ἡ δὲ τοιαύτη αἰθὴ κόμη
 τὴν παρὰ Λυκόφρονι Κομαιθῶ παρήγαγεν, ὃ περ ἴσον ἐστὶ τῷ πυρρῶτρίχα. καὶ ἡ Ἀγαμεινονέη δὲ
 Αἰθὴ πυρρῶ εἴη ἄν κατὰ τὴν εἰρημένην αἰθὴν, καὶ ἄλλως δὲ φοινικῆ, ἐπεὶ καὶ φοῖνιξ ἵππος ὁ ὁμό-
 10 *χρους φοῖνικι τῇ ὀπῶρα. εἰ δ' ἄλλως διαφορὰ ἐστὶ ξανθοῦ τοῦ ἠλιώδους, ἐτι δὲ καὶ πυρρῶ τοῦ οἶονεῖ
 φλογέου καὶ φοινικοῦ τοῦ κατ' αἷμα, μεριστέον πρὸς τὰ τοιαῦτα τρία τὰς εἰρημένας λέξεις, ὡς δῆλον
 ἐστίν. Ὅρα δὲ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλέα, ὅτι τε ὅπλα ἐφόρουν οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ὅτι
 οὐκ ἀγαθὸν ἦν ἐνόπλους ὄντας βουλευέσθαι. μικροῦ γὰρ ἄν μέγα συνέβη κακὸν τοῦ Ἀχιλλέως χρησα-
 μένου τῷ ξίφει. διὸ καὶ ἐκωλύθη παρὰ τοῖς ὕστερον ἢ ἀπλῶς ὅπῃ τύχη ὄπλοφορία διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς
 κακά. εἰ γὰρ κατὰ τὸν ποιητὴν αὐτὸς ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος καὶ ἰδίᾳ που κείμενος, τί οὐκ ἄν ποιήσῃ 40
 φορούμενος; καὶ δηλοῦσι τοῦτο καὶ ὅσοι τῶν βαρβάρων ὄπλοφορεῖν διὰ βίου μεμελετήκασι, παρ' οἷς
 οὐδέποτε φόνοι ἐπιλείπουσι. φέρεται δὲ καὶ περὶ Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ ἱστορία, ὡς νομοθετήσοι μὲν
 20 ὁ ἀνὴρ μηδένα φορεῖν ὅπλα ἐν βουλευτηρίῳ. ἐπεὶ δὲ ποτε πολέμου ἐπι*κειμένου ἔνοπλος ὢν εἰσῆλθε,
 κατ' ἀνάγκην οὕτως ἔχων, εἰς τὴν βουλήν, ὑπέκρουσε μὲν τις ὡς ἦδη τὸν νόμον ὁ Ζαλεύκος κέλυκεν.
 ὁ δὲ οὐ λύσειν ἔφη, ἀλλὰ κυρώσειν, καὶ ἅμα τῷ ξίφει δούς ἑαυτὸν ἀπερῶξε τὸ ξῆν, ὃ περ ἦν ποιῶν
 τῷ παραβάντι τὸν νόμον. Ἰστίον δὲ ὅτι ἀναλληγόρητον νοούμενον τὸ μετετράπετο ἀντὶ τοῦ ἐστράφη

κείται, τρέψας δηλαδή ὀπίσω τὰς ὄψεις, ἵνα ἴδῃ, τίς ὁ τῆς κόμης αὐτὸν ἐλὼν, ὅτε καὶ ἰδὼν καὶ γνοὺς
 θαμβεῖται καὶ ὠφελείται. Ἀθήνη δὲ μυθικῶς μὲν Διὸς θυγάτηρ, οἷονεὶ ἀθήλη τις οὖσα ὡς μὴ θηλά-
 σασα. ὠδινε μὲν γάρ, φασιν, ἡ κεφαλὴ τοῦ Διός. ἐφίσταται δὲ προσκληθεῖς Ἥφαιστος καὶ πλήττει
 πελέκει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἐγκυμονοῦμενον ἐξέθορε τελεία κόρη ἔνοπλος, καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ μὴ θηλάσαι
 τὴν κλῆσιν ἔλαχε. Θῶ γὰρ θῆσω τὸ θηλάζω, ὡς τὸ, ἐπητανὸν γάλα θῆσθαι· ἐξ οὗ καὶ ἀρνίον γαλα-
 θηρόν, καὶ τιθηνὸς ἡ τροφὸς, ἡ καὶ θηλαμῶν παρὰ * Λυκόφρονι, ἔτι δὲ καὶ ἡ θηλή καὶ τὸ θηλάζειν 30
 καὶ ἡ τήθη ὡς οἶον ἐπιτάσσουσα τῷ βρέφει τῇ, τουτέστι λάβε, θήλασον, κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀλλη-
 γορικῶς δὲ, ὡς ἐν ὀλίγῳ πολλὰ συνελεῖν, Ἀθήνη ἡ φρόνησις ἢ κατὰ στέρησιν καὶ αὐτὴ τῆς θηλῆς διὰ
 τὸ τέλειον ἢ παρὰ τὸ ἀθρεῖν τὸ βλέπειν, ἀθρήνη τις οὖσα, ὡς τῶν μελλόντων καὶ δεόντων προβληπτική·
 10 ἐκ Διὸς δὲ, διότι ἐκ τοῦ νοός. Ζεὺς γὰρ καὶ ὁ νοός· ἐκ κεφαλῆς δὲ διὰ τὸ ἐκεῖ λογιστικόν, οὗ προβολὴ
 ἢ φρόνησις. Ἥφαιστος δὲ αὐτὴν ἐκφαίνει, διότι αὐτὸς μὲν εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται τὸ καὶ φωσφοροῦν
 καὶ ἐκκαῖον καὶ ἀνωφορούμενον. καὶ ἡ φρόνησις δὲ φωσφόρος τέ ἐστι καὶ τὸ δραστήριον πρηστήριον
 63 οἶον ἔχει καὶ οὐδὲν ταπεινὸν φρονεῖ, ἀλλὰ ὑπερήρται καὶ ἀνω φέρεται. συγκροτεῖται δὲ καὶ ἐκ τῶν
 ἐπιθέτων ἢ Ἀθηναῖα εἰς τὸ νοεῖσθαι φρόνησις, ὡς ἐν οἰκείοις τόποις ἕκαστον φανήσεται. εἰ δὲ ποτε
 καὶ στοιχειακῶς ἢ Ἀθηναῖα εἰς γῆν *ἀλληγορεῖται καὶ εἰς αἰθέρα ἐκλαμβάνεται, καὶ αὐτὸ λεχθήσεται 40
 κατὰ καιρόν. ὁ δὲ παραβάτης ἐν οἷς Δία νοεῖ τὸν ἥλιον, ἐξ αὐτοῦ γενέσθαι λέγει τὴν Ἀθηναῖαν ἥτοι
 τὴν πρόνοιαν. διό, φησι, καὶ θεία μοῖρα Ὀμηρος ἀπεμαντεύσατο τὸ, τιοίμην, ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ
 Ἀπόλλων. γενναῖα δέ, φησιν, οὐκ ἐξ ἀκροτάτου μέρους, ἀλλὰ ὅλην ἐξ ὅλου. ὅτι δὲ Ἀθηναῖα πρόνοια
 λέγεται, φέρει ἐκεῖνος καὶ χοῆσιν τοιαύτην· ἵκετο δ' ἐς Πυθῶ καὶ ἐς γλαυκῶπα προνοίην. Τέσσαρες δὲ
 20 εὐθεῖαι εἰσὶ τῆς Ἀθηναῖας· πρωτότυπος μὲν ἢ Ἀθήνη, οἷον ἀθήλη, ὡς εἴρηται· ἀνδρομήκης γὰρ τῆς
 τοῦ Διὸς ἐξέθορε κεφαλῆς· ἐκ δὲ τούτου κατὰ συστολήν Ἀθάνια γέγονε, καθὰ παρὰ τε Σοφοκλεῖ 84
 κείται καὶ ἑτέροις· ὡς περ δὲ τὴν ἀμαξαν κατὰ παραγωγὴν ἀμαξίαν φασὶ καὶ τὴν αὐλὴν αὐλαίαν καὶ
 τὴν προνομίην προνομαίαν ὡς ἐπὶ ἐλέφαντος καὶ τὴν προτέρην προτεραίαν καὶ τὴν ὑστέραν ὑστεραίαν καὶ
 τὴν ἀλκίην ἀλκαίαν ὡς ἐπὶ λέοντος καὶ τὴν πέρην περαίαν καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίην ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ
 Καλλιμάχῳ καὶ τὴν γαλήνην γαληναίην ὡς τὸ, γαληναίη τε γένηται καὶ τὴν ἀνάγκην ἀναγκαίαν, οἷον·
 ἀναγκαίη γὰρ ἐπέγει· καὶ τὴν σελήνην σεληναίαν, οἷον· ἐπειδὴ φῶς σεληναίης καλόν· οὕτω καὶ τὴν
 Ἀθήνην Ἀθηναίαν φασὶν ἄλλοι τε καὶ ὁ ποιητής. οἱ μέντοι ὑστερον ἀποβάλλοντες τὸ ἰ τῆς αἰ-
 διφθόγγου καὶ Ἀθηναῖαν ποιοῦντες, ὡς περ τὴν ἐλαίαν ἐλάαν Ἀττικῶς, οἷον· τίς τῆς ἐλάας παρέρρα-
 γεν; Ἀθηναῖαν μὲν οὐ φασὶ, τὰ δὲ δύο ἄ κινωῶντες λέγουσιν Ἀθηναῖαν. διὸ καὶ ἐκτείνεται ἡ ταύτης 10
 30 εὐθεῖα καὶ αἰεὶ περισπᾶται διὰ τὴν τῶν δύο ἄ κρᾶσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, μὴ
 λέγεσθαι ποτε Ἀθηναίαν γυναῖκα διὰ τὴν τοιαύτην Ὀμηρικὴν Ἀθηναίαν ἥτοι Ἀθηναῖαν. ἀνὴρ μὲν γάρ,
 φασιν, Ἀθηναῖος ἐστίν, ὡς περ καὶ Θηβαῖος, οὐ μὴν, ὡς περ Θηβαία, οὕτω καὶ Ἀθηναία γυνή,
 ἀλλὰ ἑτερωνύμως γυνὴ Ἀττικὴ. τὸ γὰρ Ἀθηναία ἤδη προκατεῖληπται. ὅθεν, ὡς θεῖόν τι τυγχάνον
 ὄνομα καὶ ὑπερηρμένον, οὐ θέμις ὑποκαταβῆναι καὶ θνητοῖς προσώποις ἐγκαθεσθῆναι καὶ ὡς οἶον
 ἱεροσυληθῆναι θείαν κλῆσιν. Πausanias δὲ καὶ Αἰλῖος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασὶν ὅτι
 Μετακλείδης αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἰ-
 γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀστὰὶ ἥτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες Ἀθηναῖαι
 *λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν 20
 Ἀθηναῖαν. ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν οὕτω συντόμως εἶπον· ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν· ἀστὰς δὲ
 10 τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον ὡς καὶ τοὺς ἀνδρας ἀστούς. Σημείωσαι δὲ ὅτι τε καθ' ὁμοιότητά τινα τῶν
 προρρήθέντων ὀνομάτων οὐδὲ ἀνδρείαν γυναῖκα βούλονται λέγεσθαι, ἀλλ' ἀνδρικήν, οἷα τὸ τῆς
 ἀνδρείας ὄνομα τῇ ἀρετῇ ἀποκληρώσαντες· καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν ὀνόματι ἀρσενικῶ οὐκ ἐπηκολούθησε
 παρασχηματισμὸς θηλυκοῦ. Ἀθηναῖος μὲν γὰρ ἀνὴρ· οὐκέτι δὲ καὶ Ἀθηναία γυνή, ἀλλὰ, ὡς εἴρηται,
 ἀστὴ καὶ Ἀττικὴ. παρὰ μέντοι τοῖς φιλοσόφοις γίνεται τι ἀνάπαλιν. αὐτοὶ γὰρ ἀρετὴν μὲν λέγουσιν·
 ἐξ αὐτῆς δὲ παρωνυμούμενον ἀρσενικὸν ὀκνοῦσιν εἰπεῖν τὸν ἐνάρετον· ἀντὶ δὲ αὐτοῦ ἑτερωνύμως σπου-
 दाῖον φασὶ τὸν τῆς ἀρετῆς μετέχοντα. οὕτω καὶ ἑταῖρα μὲν ἢ πόρνη λέγε*ται, ἀρσενικὸν δὲ αὐτῆς οὐχ' 30

εὔρηται. τάχα γὰρ, ἵνα τις ἀστείως εἴποι, οὐκ ἦν εἰκὸς ἄνδρα παρωνυμειῖσθαι τῇ μὴ ἐχούσῃ ἕνα τινα. διὰ μετοχῆς μέντοι ὁ τοιοῦτος ἀναπληροῦται· ἠταιρηκῶς γὰρ λέγεται. πάλιν δὲ αὐτὸς ἑταῖρος μὲν ὁ φίλος λέγεται, ἑταῖρα δὲ ἡ φίλη οὐκ ἂν ἀπόγως εὔρεθει ἄν. ἐτέθη γὰρ ἡ λέξις ἐπὶ πόρνῃς εὐφημότερον. Ὅτι φῦσει μὲν ὀπισθεν μετὰ τοῦ σ γραπτέον· συγκέκοπται γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀπίσωθεν· τὸ δὲ, στῆ δ' ὀπιθεν, ἀποβολὴν τοῦ σ πέπονθε. τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις εὔρεθήσεται. (Vers. 200.) Ὅτι Παλλάδα τὴν Ἀθηναῖαν λέγει κατὰ ἀλληγορίαν διὰ τὸ τῆς προνοίας ἢ φρονήσεως, εἰς ἣν ἡ Ἀθηναῖα ἐκλαμβάνεται, ὄξυκινητον, ὡς ἀπὸ τοῦ πάλλω τοῦ δηλοῦντος τὸ κινῶ· ἐξ οὗ καὶ πάλος ὁ κληῖρος λέγεται καὶ κραιπάλη ὁ ἐκ μέθης παλμὸς, ὃ ἐστὶ κίνησις καὶ δίνησις τοῦ κάρρα ἤγουν τῆς κεφαλῆς. ἡ δὲ ἱστορία εἰς ταυτὸν ἄγει τῇ νεανίδι 40 τὴν Παλλάδα, οὕτω παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰς *μειρακας ὀνομάζεσθαι λέγουσα· ὄθεν καὶ ἡ παλλακίς παρωνόμασται, καὶ πάλλαντες δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὡς φησι Φιλιστιδῆς ἐν Συγγενικοῖς. τὸ 10 δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινα πεφόνευκε γίγαντα, ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς συνέπαλτο κεφαλῆς, ἢ ὅτι κεραυνῶ τῆς Σεμέλης βληθείσης καὶ τοῦ Διονύσου διεκπεπόντος ἐμβρόνου παλλομένην τὴν τοῦ ἀμβλώματος καρδίαν ἤνεγκε τῷ Διὶ, ἢ εἴ τι τοιοῦτον ἄλλο λέγεται, μύθου ἐστὶ παραλήρημα. καὶ ἐκεῖνο μέντοι ἰστέον ὅτι τὰ τῆς Παλλάδος εἰδῶλα Παλλάδια τοῖς παλαιοῖς 85 ὀνομάζονται καὶ ὅτι φρόνησις ἠθικῶς ἐστὶν ἡ Ἀθηναῖα, *ὡς ἐρρέθη. διὸ καὶ Διὸς καὶ Μῆτιδος εἶναι λέγεται, ἦτοι νοὸς καὶ βουλῆς. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ὅτι ἔγκνος οὖσα τὴν Ἀθηναῖαν ἢ Μῆτις κατεπόθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἐν δὲ τῷ ὠρισμένῳ ταῖς κνούσαις καιρῶ ἐξέθορον, ὡς πρὸ μικροῦ εῖρηται, τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἢ Ἀθηναῖα. Ὅτι τὸ, δεινῶ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν, ἀντὶ τοῦ, δυσαντίβλεπτοι τῷ Ἀχιλλεῖ φάνησαν οἱ τῆς Ἀθηναῖας ὄφθαλμοί, εἴτε μυθικῶς διὰ τὸ φοβερὸν εἴτε καὶ μάλιστα πρὸς ἀλληγορίαν. οὐ γὰρ ἔσχεν οἶον ἀντωπῆσαι καὶ ἐναντίος ἐλθεῖν τῷ ὀρθῷ λογισμῷ, οἷα μὴ τινα ἔχοντι ἀντι- 20 λογίαν, ἀλλὰ εὐθύς, φησι, μετετράπετο, ὃ περ μυθικῶς μὲν διηλοῖ, ὡς εῖρηται, τὸ ἐστράφη, ὡς ἂν ἴδῃ τίς ὁ τῆς κόμης ἀψάμενος, ἀλληγορικῶς δὲ τὸ μετεβλήθη τοῦ θυμοῦ, ἢ ἐπεστράφη τοῦ φρονῆ- 10 σαι, κατὰ τὸ, οὐ τι μετατρέπη οὐδ' ἀλεγίζεις. τινὲς δὲ τὸ, δεινῶ δὲ οἱ ὄσσε *φάανθεν, ἀντὶ τοῦ φαι- 64 νοὶ αὐτῷ ἐγένοντο καὶ ἐρωτίσθησαν οἱ ὄφθαλμοί. διὸ ἀντίκα ἐγνω ἐκείνην οἷα ἀρχίνους, ὡς πρὸ μικροῦ εῖρηται, καὶ οὐκ ἔλαθεν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ οὔτε ὅτι κακῶς μελετᾷ καὶ ἔτι δεῖ κρεῖττον τι ἐπιλογίσασθαι οὐδ' ὅτι φρόνησις αὐτῇ ἐπῆλθεν αὐτῷ. Τὸ δὲ φάανθεν σκευωρεῖται οὕτως. τὰ εἰς μὲν πληθυντικὰ τῶν εἰς ἣν λιγόντων παθητικῶν ἀορίστων τῷ ἢ παραληγόμενα ἀποβολῇ τοῦ ἢ καὶ μὲν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ποιοῦσιν, οἷον ἐτύφθην πρῶτος ἀόριστος παθητικός· τούτου τὸ πληθυντικὸν ἐτύφθημεν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀποβολῇ τοῦ ἢ καὶ μὲν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν κατὰ τοὺς Αἰολεῖς ἐτυφθεν ἀντὶ τοῦ ἐτύφθησαν. οὕτω καὶ ἠγέρθημεν ἠγερθεν, ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν, ἐτμάγημεν ἀντὶ τοῦ διεκόπημεν 30 ἔτμαγεν· ὡς τῷ βουλευσαντε διέτμαγεν· ἐφάανθημεν ἐφάανθεν· δεινῶ δὲ οἱ ὄσσε ἐφάανθεν ἀντὶ τοῦ 20 ἐφάνησαν. ὁμοίως καὶ ὄσα ἄλλα τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ *ἐρήτυθεν καθέδρας, ἠγουν κατέσχον, ἢ ἠσύχασαν κατὰ τὰς καθέδρας. οἱ δὲ παλαιοὶ οὕτω καθολικώτερον κανονίζουσι τὰ τοιαῦτα Αἰολικά, πλατύτερον παραδιδόντες κανόνα. φασὶ γὰρ ὅτι πολλοὶ παρωχημένοι τὰ τῶν οἰκείων πληθυντικῶν τρίτα ποιοῦσιν ἐκ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν, κλινομένης μὲν διὰ τοῦ ντ, ἀποβαλλούσης δὲ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν· οἷον, λέγων λέγοντος, ἢ μετοχή. ταύτης τῆς γενικῆς ἀφαιρεθεῖσα ἢ λήγουσα ποιεῖ τοῦ ἔλεγον παρωχημένου τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἔλεγον. οὕτω καὶ γράφων γράφοντος, ἐγράφομεν ἐγραφον. ὁμοίως καὶ τυφθεῖς τυφθέντος, ἐτύφθημεν ἐτυφθεν, κοσμηθέντος ἐκόσμηθεν, φανθέντος φάανθεν. ὡσαύτως καὶ δὺς δύντος, ἔδυμεν ἔδυν· φὰς φάντος, ἔφαμεν ἔφαν· κτὰς ὁ φονεύσας κτάντος, ἔκταμεν ἔκταν· στὰς στάντος, ἔσταμεν ἔσταν, καὶ ἄλλα πολλά. πλατύτερος δὲ ὁ τοιοῦτος ἐρρέθη 40 30 κανὼν, διότι οὐ μόνον Αἰολικά τάσσει ῥήματα, ἀλλὰ καὶ κοινὰ, ὧν τῆς ἀνξήσεως ἀφαιρεθείσης τὰ αὐτὰ καὶ Ἰωνικά γίνονται ἀντὶ κοινῶν, οἷον τὸ ἐλέγομεν ἔλεγον λέγον καὶ τὰ ὅμοια. (Vers. 201.) Ὅτι Ὅμηρος μὲν αἰτιατικῇ συντάσσει τὸ φωνῶ, οἷον· καὶ μιν φωνήσας, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ προσεπιπεῖν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον μετὰ δοτικῆς φασιν, οἷον· φωνῶ σοι ὁμοίως τῷ λέγω καὶ λαλῶ. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι διὰ τὸ ταχὺ καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα, καθὰ τὸ πτερόν, ἴσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ἰψοῦντες ἐξαίρουσιν, ὄθεν παρέξεται καὶ τὸ, νῦν τοι

λέγων πτερῶ σε. ὁ δὲ μῦθος ἀγῶνα καθίζει τῇ τε τῶν Σειρήνων ᾠδικῇ τέχνῃ καὶ τῇ τῶν Μουσῶν καὶ ὑποβιβάζει τὰς Σειρήνας ταῖς Μούσαις· αἱ δὲ, καθὰ συνέδοξεν, ἀνασπῶσι πτερὰ τῶν Σειρήνων· ἦσαν γὰρ ὄρνιθοφνεῖς αἱ Σειρήνες· καὶ μηρίνθφ συνδιουσι καὶ στεφάνων συμμετρήσαντες κύκλοις περιτίθενται στέφανον ἐκάστη πτέρινον. καὶ οὐ τοῦτο μόνον ποιῶσιν ἐπὶ τῇ τῶν Σειρήνων αἰσχύνῃ, ἀλλὰ 40 καὶ τοὺς λόγους καλοῦσι πτερόεντας, στεφανοῦντες οἶον καὶ αὐτοὺς ὡς νικητὰς τῶ τῶν πτερῶν ἐπιθέτω, καθὰ καὶ τὰς σφῶν κεφαλὰς αὐτοῖς τοῖς πτεροῖς. ἔθος οἶν ἐντεῦθεν Ὀμήρῳ ἔπειά λέγειν πτερόεντα. τῶν τινὲς δὲ παλαιῶν σοφῶ μεθοδικῶ, ἐκλαθομένῳ τῆς κατ' αὐτὸν τέχνης τέλειον, ἐπέσκωψαν εὐφυνῶς, ὡς γεγόνασιν αὐτῶ οἱ λόγοι πτερόεντες ὡς οἷα πτερυξάμενοι ἐξ αὐτοῦ. *(Vers. 202.) Ὅτι σύνηθες 86 Ὀμήρῳ συγκόπτειν τὸ ποτε, οἶον· τίποτε ἀντὶ τοῦ διὰ τί ποτε. ἔστι δ' οὐ καὶ τοῦ εἰ ἐκθλιβέντος ἐν τῶ 10 ἐπάγεσθαι φωνῆεν δασυνόμενον τρέπει τὰ ψιλὰ εἰς δασέα, οἶον· τίφθ' οὕτως ἔσθητε; Ὅτι αἰγίοχος Ζεὺς κατὰ μὲν μῦθον ὁ μετὰ γέννησιν τὴν ἐν Κρήτῃ ὑπὸ αἰγὸς εἰρηκῶς τὴν ὄχνην, δηλαδὴ τὴν τροφήν, ὀπηνίκα τὸν παιδοβρῶτα πατέρα Κρόνον ἐκρύπτειτο, ἧς αἰγὸς τὸ κέρασ τῇ Ἀμαλθείᾳ δοθῆναι λέγεται, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὸν Περιγητὴν γέγραπται· ἢ καὶ ἄλλως αἰγίοχος Ζεὺς ὁ ἔχων τὴν αἰγίδα, τουτέστι τὸ δέρμα τῆς ῥηθείσης αἰγίς, ἣν ἐθήλασεν. ἔφερε γάρ, φασιν, αὐτὴν ἐναπτόμενος εἰς μνήμην. καὶ ἔστιν Αἰγίοχος, ὡς ἂν τις εἴπῃ, αἰγίδοχος, ἐκπεσόντος τοῦ δ' διὰ ὄγκον χασμῶδη σεμνότητι πρέποντα. ἢ δὲ ἀλληγορία Δία μὲν τὸν ἄερα νοεῖ, αἰγίδα δὲ τὰ περὶ αὐτὸν δείματα, δι' ὧν ἐπαιγίζων τοὺς κάτω ἐκδειματοῖ. καὶ ῥηθήσεται περὶ τούτου κάλλιον ἐνθα τῆς αἰγίδος *Ὀμηρος μνήμην ποιήσεται. 20 (Vers. 203.) Ὅτι τὸ ἴδω ἴδης ἴδη παθητικῶς λέγει ὁ ποιητὴς· ἴδωμαι γάρ φησιν ἀντὶ τοῦ θεάσωμαι 65 καὶ ἴδῃαι καὶ κατὰ κράσιν ἴδη, ὅ ἐστι θεάσῃ, οἶον· ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος; εὐρίσκειται δὲ καὶ 20 τὸ τρίτον τοῦτων ἴδηται. τούτοις δὲ ἀκόλουθα παρ' Ἀττικοῖς καὶ τὸ ὑπιδόμενος καὶ ιδέσθαι καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὅτι ὁ μὲν ἀμφιβάλλων περὶ πράγματός καλῶς ἂν εἴποι τὸ, ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι οἶω. ὁ μέντοι εὐ εἰδῶς ἐρεῖ ἂν, ὧδε γὰρ ἐξερῶ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. (Vers. 205.) Ὅτι ὡς περ ἀγῆνωρ ἔστιν οὐ κατὰ ψόγον ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος, οὕτω καὶ ὑπέροπλος ὁ διὰ θρασύτητα ὑπὲρ τὸ δέον ὀπλοῖς χρώμενος, καὶ ὑπεροπλία ἢ τοιαύτη κακία· οἶον, ἧς, ὅ ἐστιν ἰδίας, ὑπεροπλῆς τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὀπλότατον μὲν, καὶ ὀπλότερον ὁ ποιητὴς λέγει τὸν νέον καὶ ὄπλα αἶρειν δυνάμενον, οὐκ ἐπὶ ψόγῳ τὴν λέξιν τιθεῖς· τὸ δὲ ὑπέρο*πλος, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ 30 σκώμματι λαμβάνεται. Τὸ δὲ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως ἐκ τοῦ ταχέα κατὰ συγκοπήν ὡς τὸ σαφέα σάφα, λιγέα λίγα, ὠκέα ὠκα. βούλονται γάρ οἱ παλαιοὶ τὸ τάχα μὴ εἶναι διστατικόν ποτε παρὰ τῷ ποιητῇ. Στοχαστικῶς δὲ εἴρηται τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ τοῦ βασιλέως ὄλεθρος, μονονουχὶ λέγοντι ὅτι ὁ αὐτῷ θρασὺς 30 καὶ οἰόμενος κρείσσων εἶναι τῶν, οἷς θυμοῦται, ταχὺ ἂν ποτε ἐλείπεται, περιτυχῶν ἐτέρῳ μὴ ὑπενδιδόντι κατ' ἐμέ. (Vers. 206.) Ὅτι γλαυκῶπις Ἀθηναῖ οὐ μόνον γραφικῶς, ὡς ἀπλῶς γλαυκοὺς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις, δεινὴ τὴν ὄψιν καὶ ἐκπληκτικὴ κατὰ τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων. γλαυκοὶ γάρ καὶ οἱ λέοντες οἱ βασιλικοὶ καὶ ἰδεῖν δεινοί. καὶ δράκοντας δὲ τις τῶν ποιητῶν γλαυκῶπας καλεῖ. γλαυκῶπις οὖν καὶ ἡ φοβερὰ κατὰ τὸ πρὸ μικροῦ ῥηθὲν τὸ, δεινῶ δὲ οἱ ὅσσε φάανθεν. τάχα δὲ καὶ ἄλλως ὁ μῦθος ἐπίτηδες τὸ γλαυκὸν τοῖς *τῆς Ἀθηναῖς ἀφώρισεν ὀφθαλμοῖς διὰ τὸ 40 πρὸς αὐτὴν συγγενὲς τῆς λέξεως καὶ τὴν ἐξ ἀναπτύξεως ἐτυμολογικῆς ταυτότητα. Ἀθήνη τε γὰρ ἀλληγορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν εἰρησθαι δοκεῖ ὡς προαθροῦσα τὰ οἶον ἐν σκότει καὶ μέλλοντα. καὶ τὸ γλαυκὸν δὲ ἀπὸ τοῦ γλαύσσω παρῆκται τὸ θεωρῶ καὶ δηλοῖ τὸ ὑπόλευκον καὶ εὐόρατον. εἰ τοίνυν ταυτὰ τὸ γλαύσσειν καὶ τὸ ἀθρεῖν, ἔχει πως συγγενῶς κατ' αὐτὰ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα. διὸ τὸ γλαυκωπὸν 40 ὠκείωται τῇ Ἀθηναῖ ὡς ἀθρητικῇ βλεπτικόν. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ γλαυξ οἰκεία τῇ Ἀθηναῖ, οὐ μόνον ὡς νυκτὸς ὀρώσα, ὡς περ καὶ ἰ σύνεσις κατὰ τὸν εἰπόντα, ὀρθῇ κελεύθῳ ἐν *ταῖς βουλαῖς τὰ ἐν σκότει 87 ποδηγετεῖ· ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ γλαύσσω παραγωγὴν, ὅ περ ἔστι ταυτὸν τῷ ἀθρῶ. οὕτω καὶ ἄλλα τῶν ὀρνέων ὠκείωνται ἄλλοις θεοῖς διὰ τὴν πρὸς ἐκείτους συγγένειαν ἢ κατὰ τὸν τῆς κλήσεως τύπον ἢ κατὰ ἐνεργείας ταυτότητα, οἶον ἡ νῆσσα τῷ Ποσειδῶνι· ὕγρα μὲν γὰρ οὐσία ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ νῆσσα δὲ παρὰ τὸ νῶ νήσω τὸ κολυμβῶ ἠτυμολόγηται, ἐξ οὗ καὶ τὸ νήχω καὶ ἡ ναῦς καὶ ὁ Νηρέυς· ἰέραξ δὲ ἰέρωται Ἠλίῳ Ἀπόλλωνι διὰ τε τὸ ὄξυ τῆς κινήσεως· ὠκυπέτης γὰρ ὁ ἰέραξ, καὶ ὁ ἴλιος δὲ

ὄξυκίνητος· καὶ διὰ τὴν ἐξ ἔτυμολογίας συγγένειαν. καὶ γὰρ ἴεται ῥᾶον ὁ ἥλιος. ἐντεῦθεν δὲ καὶ
 ὁ ἰέραξ ὠνόμασται. ὅθεν καὶ ἰαπετός παρὰ τὸ ἴεσθαι καὶ πέτεσθαι ἢ οὐρανια σφαῖρα λέγεται. οὕτω
 10 καὶ ἡ φαληρὸς τῇ Ἀφροδίτῃ συνωκείωται, οὐ μόνον κωμικώτερον διὰ τοὺς *ἰθυφάλλους καὶ τοὺς φαλ-
 λούς καὶ, ὡς γοργότερον ἔφη τις, διὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ λευκότητα τὴν ἐν σπέρ-
 ματι ζωικῶ, οὐ περ ὁμοιότης ἔγκειται τῷ τῆς φαληρίδος ὀνόματι. φάλιον γὰρ τὸ λευκόν, ἐξ οὗ καὶ τὰ
 φάλαρα. καὶ κύκνος δὲ τῷ Ἀπόλλωνι οὐ μόνον διὰ τὸ ψιδικόν καὶ μαντικὸν ἀφιέρωται, ἀλλὰ καὶ διὰ
 τὸ λευκόν, ὃ περ ἐκ τοῦ λεύσσειν ἦτοι βλέπειν παράγεται, οὐ περ Ἀπόλλων ἐστὶ παραίτιος· ὅθεν καὶ
 Δῆλιος ἐπιθετικῶς ὀνομάζεται ὡς δῆλα καὶ εὐόρατα πάντα ποιῶν. καὶ αἰτός δὲ τῷ Διὶ ἦτοι τῷ αἰθερίῳ
 αἰερί ἀνιέρωται, οὐ μόνον ὡς τελείῳ τέλειος καὶ ὡς οὐρανίῳ ὑψιπέτης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κατὰ τοῦνομα
 κοινωνίαν. αἰτός τε γὰρ καὶ αἴη ἀμφω παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω δοκοῦσι παράγεται. οἰκειὸς δὲ πως καὶ 10
 λάρος Ἐρμῆ, οὐ μόνον ὡς Ἀργειφόντῃ λευκός, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ παρωνυμεῖν τρόπον τινὰ τῇ τοῦ λόγου
 20 γλυκύτητι. ὅ τε γὰρ λόγος *πρᾶγμα λαρὸν ἤγουν ἠδὺν, καὶ ὁ λάρος δὲ παρὰ τόνον ἐκπέφηνε τὴν πρὸς
 τὸ λαρὸν συνέμπτωσιν, καὶ, ἵνα μὴ πολλοῖς ὁμοίοις ἐπεξιόντες περιττὰ σοφισζώμεθα, οὕτω καὶ γλαυξ
 οἰκειὸν τῇ ἀθρητικῇ Ἀθηνᾷ διὰ τὴν πρὸς τὸ ἀθρεῖν τοῦ γλαύσσειν ταυτότητα. ἵνα δὲ τῶν ὀρνίθων
 ἀφήμενοι καὶ ὑπόκαταβάντες γενώμεθα καὶ τῶν περὶ γῆν, οὕτω καὶ ἄλλα τινὰ τισιν ἀνάκεινται διὰ
 ὁμοίας αἰτίας, οἷον Διονύσω κισσός· κισσητός γὰρ ὁ οἶνος, οὐ δοτῆρ ὁ Διονύσος. νάρκισσος Ἐριννύσι
 στεφάνωμα· νάρκισσός τε γὰρ ἐκ τοῦ νακρᾶν παρηχέεται καὶ τοῦ νακρᾶν Ἐριννύες τοῖς κακούργοις
 παραίτιοι. πένκης φυτὸν Ἡφαίστῳ ἀνεῖται, οὐ μόνον ὅτι εὐέξαπτον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δᾶδα, ἢ τις
 ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ καίω παράγεται, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ αἰθεῖν ὁ Ἡφαιστος. ἡ τρίγλα κατὰ τοὺς παλαιούς
 Ἀρτέμιδος ἄγαλμα, παρόσον ἡ τρίγλα μὲν κατὰ τὸν Κίλικα ποιητὴν τριγόνους γοναῖς ἐπωνόμασται τρις 20
 30 *γεννώσα τοῦ ἔτους· καὶ Ἀρτεμις, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν σελήνη, τριταία μετὰ γέννησιν σαφῶς διεκφαίνεται.
 τῇ δ' αὐτῇ Ἀρτέμιδι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν Ἐκάτη, καὶ μαινίδα θύεσθαι φασὶ διὰ τὸ δοκεῖν μανιῶν
 αἰτίαν εἶναι τισὶν, ὡς οἷον εἰπεῖν τοῖς σεληνιαζομένοις. καὶ ἄλλοι δὲ ἰχθύες ἀνεῖνται τισὶ κατὰ οἰκειό-
 τητα, οἷον Ἀπόλλωνι μὲν κίθαρος ἦτοι κιθάρα· ἐπὶ κιθαριστῆς ἐκεῖνος περιάδεται· Ἐρμῆ δὲ βόαξ,
 ὡς κήρυκι διὰ τὴν βοῆν, παρ' ἣν καὶ Βωώτης, κήρυκος ὄνομα· Ἀφροδίτῃ δὲ ἀφύη, ἢ καὶ ἀφρίτις,
 διὰ τὸ ἀμφω ἐξ ἀφροῦ φῦναι, τὴν τε ἀφύην δηλαδὴ φυσικῶς καὶ τὴν δαίμονα μυθικῶς. οὕτω καὶ
 λύνκος Ἀπόλλωνος ἄθυρμα διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα μεθ' ἣν ἐκφαίνεται ἥλιος. καὶ λαγώς ἐρώτων
 ἀνάθημα διὰ τὸ ταυτὸν τῆς κατὰ κλησιν γενέσεως. λαγώς τε γὰρ ἀπὸ τοῦ λάειν καὶ Ἐρος ἐκ τοῦ ὄραν,
 40 ἃ περ τὸ βλέπειν μηνύουσι. καὶ Ἀθηνᾷ δὲ δράκων ἰέρωται, ἵνα, ὅθεν τὰ τῆς ἀρχῆς, ἐκεῖ καταλή*ξη 66
 ὁ λόγος ἡμῖν, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. δράκοντος μὲν γὰρ πρόκειται τὸ δέρκω ἦτοι βλέπω, Ἀθηνᾶς δὲ 30
 τὸ ἀθρεῖν· ἀθρεῖν δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ δέρκεσθαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ τῆς γλαυκός φασιν οἱ παλαιοὶ
 ὡς ἐνεργὸς διὰ σκότους οὔσα ἤγουν ἐν σκότει καὶ νυκτὶ μεθ' ἡμέραν ἦτοι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀποτυ-
 φλοῦται ξηρότητι καὶ λεπτότητι τῆς περὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὑγρότητος, μὴ φερούσης τὴν πρὸς τὸ φῶς σύγ-
 κρασιν. ἡ δὲ περὶ γλαυκός παροιμία ἢ λέγουσα, γλαυξ εἰς Ἀθήνας, ἐμφαίνει μὲν καθ' ἱστορίαν καὶ
 αὐτὴ φίλον εἶναι πτηνὸν Ἀθηνᾷ τὴν γλαῦκα· λαμβάνεται δὲ ἢ ἐπὶ τῶν συμβαλλόντων ἔνθα μὴ χρεία
 88 συμβολῆς, ἢ ἐπὶ *τῶν θαμιζόντων ἔνθα πολὺ τοιοῦτον πλῆθος. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι τὸ, γλαῦκα
 Ἀθηνᾶζε, ἀρμόττει ἐπὶ τῶν ἄλλοθεν μάτην τὰ πλεονάζοντα ὡς σπάνιά τινα ἐμπορευομένων, ὃ καὶ εἶναι
 ὁμοιον τῷ, πύξον ἐς Κύτωρον ἡγάγεε, ἢ ἰχθὺν εἰς Ἑλλήσποντον. Ὅτι δὲ ἡ γλαυξ οὐ μόνον ὄξύνεται
 κοινότερον, ἀλλὰ καὶ περισπᾶται Ἀτικῶς, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. (Vers. 207.) Ὅτι ἐν τῷ, ἦλθον ἐγὼ
 παύσουσα τεὸν μένος, αἶ κε πίθῃαι, δηλοῖ φιλοσόφως ὁ ποιητῆς τὸ ἐφ' ἡμῖν εἶναι παύεσθαι θυμοῦ, 40
 εἴτε καὶ μὴ, καὶ ὅλως τὸ μὴ βία εἶναι, ἀλλ' ἐκούσιον τὸ καλόν. (Vers. 211.) Ὅτι ὄνειδίζειν οὐ μόνον
 τὸ ἐνεργείας ἀναφέρειν τοῖς ἐνηργετημένοις, ὃ περ πρὸ μικροῦ Ἀχιλλεὺς ἐποίησε προσονειδίσας τῷ
 βασιλεῖ, ὡς τὸ μὲν πλεῖον τοῦ πολέμου αὐτὸς ἔχει, ἐκεῖνος δὲ τὸ πλεον τοῦ δασμοῦ· ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλῶς
 10 ὀνοστά τινα καὶ ἐπί*μομφα λέγειν. Ἀχιλλεὺς οὖν ἐνταῦθα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπιτραπέις ἔπεισιν ὄνειδί-
 σαι, ὡς ἔσεται περ, ἐνεργείας μὲν οὐ προσφέρει τῷ βασιλεῖ, οὐδὲ ἀχάριστον εἶναι λέγει, ὃ περ ἦν
 κυρίως ὄνειδος· ἄλλως δὲ ὑβριστικῶς ὄνειδίζει, οἰνοβαρῆ τε προσειπῶν καὶ ἕτερα ὅσα εἰρήσεται. εἰ μὴ

ἄρα ἐρεῖ τις ὅτι ἐξελάθητο, καὶ δέον ὄν ὄνειδισαὶ καὶ εὐεργεσιῶν ὑπομνήσαι καὶ ἀχαριστίας τὸν Ἀγαμέμνονα γράφασθαι, ὁ δὲ ὑβρίζει ἐκείνον, ἠττηθεὶς αὐθις τῷ θυμῷ καὶ οἱ παρηγγέλθη ἐκλαθόμενος. ὅτι δὲ οὐκ αἰεὶ τὸ ὄνειδος βαρεῖα λέξις ἐστὶ καὶ ἀηδής, δηλοῖ οὐ μόνον ὁ γράψας ὡς καλὸν ὄνειδος σπαργάνων ἀειλόμην, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν κάλλιστον ὄνειδος. εἴη δὲ ἂν τοιοῦτον ὄνειδος ὁ λόγος ὁ προσφέρων πάθος τι δεινὸν μὲν, ἐπίσημον δὲ ἄλλως ἐν ἀνθρώποις καὶ θαυμαζόμενον, ὅποιον καὶ τὸ τοῦ Οἰδίοδος διήγημα, οὗ μέρος καὶ ἡ τῶν σφυρῶν αὐτοῦ τρησις καὶ οἰδησις, ὅθεν Οἰδίπους ἐκλή*θη, 20 καὶ ἡ κατὰ Θηβῶν ἐπίθις τῆς Σφιγγός, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅρα δὲ ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ τὸ ὀλίγον συγχωρεῖ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἦτοι τὸν βασιλικὸν ὄνειδον, ἵνα τοῦ μίζονος ἀποτρέψῃ κακοῦ, ἦτοι τῆς φονικῆς ἐγχειρήσεως. οὕτω καὶ ἰατρός ποτε τῷ πυρέττοντι ἀπαγορεύων οἶνον, ὕδωρ δίδωσιν. οὐ γὰρ δεῖ τοῖς κρατοῦσι 10 πάθεισιν αὐστηρῶς ἀντιβαίνειν, ἀλλὰ μετρίως εἶκιν· καθὰ καὶ Ἡσίοδος τῷ ἀδελφῷ παραχωρεῖ, πλοῦτον κορυσάμενον, τότε δὴ νεῖκα ὀφέλ*λειν, ἦτοι φιλονεικεῖν. *(Vers. 213.) Ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα 25 ὁ ποιητὴς τὴν Ἀθηνᾶν οὐ θεῖαν ἀγίσει νοεῖν, ἀλλὰ φρόνησιν στοχαστικὴν τοῦ μέλλοντος ἐν τῷ, καὶ 67 ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρέσσειται ἀγλαὰ δῶρα ὑβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν. ἂ δὴ πραῦντικά ἐστι μεγάλου θυμοῦ, καθὰ καὶ πρὸ αὐτῶν τὸ, ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ. ἀλλ' ἦτοι ἐπισημὸν καὶ ἐξῆς, ὡς προείρηται. οὐκ ἐξ Ἀθηνᾶς γὰρ τῆς μυθικῆς ἀκούων, ἀλλ' οἴκοθεν ἐννοεῖται τοιαῦτα στοχαστικῶς ὁ Ἀχιλλεύς. διὸ καὶ ψεύδεται διεκπεσὼν τῆς ἀληθείας ἐπὶ τὸ ἔλαττον. τοιοῦτον γὰρ ποτε ἡ στοχαστικὴ νόησις. ὅτι δὲ ψεύδεται, δηλὸν ἐκεῖθεν. ἐν γὰρ ταῖς λιταῖς ὁ βασιλεὺς οὐ τρεῖς τόσα, ἀλλ' ἀπειροπλάσινα δῶρα ὑπισχνεῖται τῷ Ἀχιλλεῖ. καὶ ὅρα οἶον τὸ δωρεῖσθαι, εἰ περ 10 τὰ ὑστερον δῶρα καραδοκήσας ὁ Ἀχιλλεύς καθυφίσει τοῦ το*σούτου ἄρτι θυμοῦ. εἰ δὲ τοῖς πρέσβεσιν 10 ὕστερον ἀπαριθμουμένοις τὰ δῶρα οὐχ' ὑπέικειν θέλει, συνετοῦ καὶ τοῦτο ἀνδρὸς, μὴ προαρπάξῃ τὴν συμμαχίαν ἀλλ' ἀναβάλλεσθαι τοῖς ἐχθροῖς καὶ παρατείνειν τὴν χάριν καὶ οὕτως αὖξιν τὰ τῆς τιμῆς. εἶκοι δὲ Ἀχιλλεύς ἀρέσκισθαι ἐν τοῖς ἀδικήμασι τῇ εἰς τὸ τριπλάσιον ποινῇ. τῷ μὲν γὰρ Ἀγαμέμνονι κατ' ἄλλον λόγον τριπλῆ καὶ τετραπλῆ τοὺς Ἕλληνας ἀποτίσαι τὸ γέρας ὑπέσχετο, ἑαυτῷ δὲ ἀδικηθέντι 20 τρεῖς τόσα φησὶ παρέσσεισθαι. καὶ ὅρα ὅτι ποικίλως φράζων ὁ ποιητὴς τὸ τριπλᾶ τρεῖς τόσα φησίν. εἰκὸς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πολλάκις εἰρησθαι τὸ τρεῖς· ἐπεὶ καὶ οἱ τρισμάκαρες καὶ ὁ τρισευδαίμων καὶ τὰ τοιαῦτα κατὰ τοιοῦτον σημαινόμενον σύγκειται ἀπὸ τοῦ τρεῖς ἐπιρῶρηματος, εἰ καὶ τὸ τρισάθλιος ὁ Πινδαρικὸς μῦθος ἄλλως νοεῖ. οὕτω καὶ τρίαινα ποτέ μὲν ἡ τριγλῶχιν, ποτέ δὲ ἡ πολυτοιαύτη. (Vers. 216.) Ὅτι ὁ ἐν θυμοῦ καιρῷ πεισθεὶς *τῷ πραῦνοντι καλῶς ἂν εἴπη τὸ, χρῆ τὸ σὸν ἔπος φυλάξασθαι καὶ μάλα 20 περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον. λέγει δὲ Ὅμηρος τὸ φυλάξασθαι εἰρύσασθαι κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ἰ· τὸ μέντοι ἀπλοῦν εἰρύσασθαι ἐστίν. Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ χρῆ ὀξυνόμενον μὲν ἐπιρῶρημα δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ, δέον ἐστὶ· περισπώμενον δὲ ῥηματικόν ἐστίν ἀπὸ τοῦ χρῶμαι, οἶον· τί χρῆ τούτω; ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας, οἶον, χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος. ἀκριβέστερον δὲ περὶ τούτου ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. (Vers. 218.) Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα Ὅμηρον γνωμικὸν εἰπόντος τὸ, ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται καὶ ἐξῆς, ὀρθὸν ἐστὶ παρωδηθὲν οὕτω κατὰ πτώσιν ἐνικήν· ὅς κε θεῷ ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυεν αὐτοῦ, ἦγονν θεὸς ἀκουσθεὶς ἀντακούει ἐπιπλέον. ἔχει δὲ τι καινοπρεπές· τὸ γὰρ κοινὸν καὶ σὺνηθες ἦν ἂν, ὅς θεοῖς πείθεται, κλύεται. οὐκ ἔσχε δὲ οὕτω φράσαι διότι τοῦ κλύω οὐκ εἰσὶ παθητικά. (Vers. 219.) Ὅτι κώ*πη ἡ τοῦ ξίφους λαβὴ μέρος ὄνομα, ὅθεν καὶ ὅτε κώπην τις εἴπη τὴν 30 ναυτικὴν, κώπη καὶ ἐκείνης κυρίως ἡ λαβὴ, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὄλον ὠνόμασται. αὐτὴ μέντοι ἔχει τὸ καὶ ἐλάτη λέγεσθαι, καὶ πλάτη δὲ, διὰ τὸ ἐλάνεσθαι κατὰ τὸ κάτω πλατύ. ἡ δὲ Ὅμηρικὴ ἀργυρὴ ἐρῶεθη πρὸς διαστολὴν ἐκείνης, οἶον ἐπ' ἀργυρῆ κώπη σχέθε χεῖρα βαρεῖαν. δι' ἣν ἀργυρῆν κώπην καὶ ξίφος λαλεῖται ἀργυρόηλον. (Vers. 220.) Ὅτι τὸ ἀπιθεῖν αἰεὶ παρ' Ὅμηρῳ διὰ τοῦ ἰ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ πιθῶ δευτέρου μέλλοντος γενόμενον. παρ' ἡμῖν δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται ἐκ τοῦ ἀπειθῆς ὀνόματος, καθὰ καὶ τὸ ἀφειδῶ ἐκ τοῦ ἀφειδῆς. (Vers. 223.) Ὅτι οὐ μόνον ἐν ἔργοις ἡ ἄτη, ἀλλὰ καὶ ἐν λόγοις, ὅποιοι καὶ οἱ κατὰ χόλον ὑβριστικοί. διὸ εἰπὼν ὁ ποιητὴς, ὡς ἀταρτηροῖς ἐπέεσιν Ἀτρεΐδην προσείπεν Ἀχιλλεύς, ἐπάγει· καὶ οὐ πω λῆγε χόλοιο, δηλῶν ὅτι ἀτηρὸς λόγος ἐστὶ καὶ ὁ χολωτός. πλεονασμὸς δὲ ἐστὶ φα*νερός τῆς τὰρ συλλαβῆς ἐν τῷ ἀταρτηροῖς. (Vers. 225.) Ὅτι ἐν στίχῳ ἐνὶ τρεῖς 40

ὑβρεις ὁ Ἀχιλλεύς ἐπιρρίπτει τῷ βασιλεῖ, λέγων κομματικῶς· οἰνοβαρῆς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο. παρακατιῶν δὲ καὶ δημοβόρον λέγει αὐτὸν, ἀπολύτως οὕτως εἰπὼν καὶ ἀσυνδέτως, δημοβόρος βασιλεύς. οἰνοβαρῆς μὲν οὖν ὁ Ἀγαμέμνων ὑπονοεῖται, διότι εὐεπιφόρος που ἔχων εἰς τὰ κατὰ οἶνον εὐρίσκειται, τοῖς τε ἀριστεύσιν ἐπονειδιζων, ὅτι μὴ γενναίως μάχονται, καὶ ταῦτα παρ' αὐτῷ πίνοντες, ὡς περ αὐτὸς, καὶ λόγους δὲ τινὰς λαλῶν συμποσιακούς, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς φανήσεται,

90 καὶ αἱ κλισίαι δὲ αὐτοῦ, ὡς τις ἐρεῖ ἐν *τοῖς ἐξῆς, οἴνου πλεῖαι εἰσίν· ἀναιδῆς δὲ διὰ τὰ πρὸ μικροῦ εἰς τὸν Ἀχιλλέα φορτικά· δειλὸς δὲ διὰ τὸ πολλαχοῦ λέγειν τὸ, φεύγωμεν, καθάπερ δηλωθήσεται. ἔοικε δὲ καὶ πρὸ τούτου τοῦ χρόνου τοιαῦτα τινὰ ὁ Ἀγαμέμνων ποιῆν ἐξ ὧν ἄρτι ὁ Ἀχιλλεύς οὕτω σφοδρῶς ὑβρίζει αὐτόν. οὐ γὰρ ἂν ἀπλῶς οὕτω καὶ ψευδῶς τοὺς λόγους παρέρρηψε. Τὸ δὲ, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, φθάσας καὶ ἄλλως ἔφρασεν, ὅτε ἀναιδείην τε ἐπιειμένον ἔλεγε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ κυνώ- 10 πην συνθέτω ὀνόματι ἐκάλει αὐτόν. ἀντίκειται δὲ τὸ, κυνὸς ὄμματα ἔχων, πρὸς τὸ, κραδίην ἐλάφοιο, καὶ ἔστιν ἀντίθετον σχῆμα ῥητορικόν, ἵνα λέγη αὐτόν θρασὺν μὲν ὡς κύνα, δειλὸν δὲ ὡς ἔλαφον. τοιαύτη γὰρ ἡ ἔλαφος. διὸ καὶ φυζακινήν αὐτὴν ἡ ποιήσις καλεῖ. Ἐνταῦθα δὲ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι

10 τρία ταῦτα Ἰσοκρά*της ἀγαθὰ μαρτυρεῖ Κόνωνι, τῷ τῶν Ἀθηναίων στρατηγῷ, ἐπιμέλειαν, πίστιν, ἐμπειρίαν πολέμων, συναγαγὼν τὸ ἐγκώμιον ἀπὸ τῶν ἐναντίως ἐνταῦθα προσμαρτυρουμένων τῷ Ἀγαμέμνονι. ἐξ οἰνοποσίας μὲν γὰρ ἀμέλεια· ἐξ ἀναιδείας δὲ ἀπιστία ἢ πρὸς τὸ κοινόν· ἢ δὲ δειλία τὴν τῶν πολεμικῶν ἀπειρίαν ἐργάζεται. εἰ τοίνυν κακὸν ἀμέλεια καὶ ἀπιστία καὶ ἀπειρία πολέμων, ἃ δὴ πρόσεστι τῷ Ἀγαμέμνονι, ἀγαθὸν ἄρα ἐξ ἐναντίου ἐπιμέλεια καὶ πίστις καὶ πείρα πολεμικῶν. ἐντεῦθεν οὖν Ἰσοκράτης τὸ τοῦ Κόνωνος ἐγκώμιον ἤρανισατο. Σημειωτέον δὲ ὡς ὁ Ἀγαμέμνων πολλὰ ὑβρίσαντα τὸν Ἀχιλλέα καὶ πρὸ τούτου καὶ νῦν οὐκ ἀνθύβρισεν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸν που καὶ θεοείκελον ἔφη 20 αὐτόν, αἰδούμενος τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός, ἴσως δὲ καὶ ὀκνῶν λόγοις κολάζειν, ὃν ἔργοις ἀμυνεῖται.

20 οὕτω δὲ ἦν ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ἀρετὴ ὁμολογουμένη, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μάλα *μὲν φησι καρτερόν αὐτόν εἶναι, ἐκ θεοῦ δὲ τούτο λαβεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ οἰνοβαρῆς ἔχει καὶ ῥῆμα βαρύτερον τὸ οἰνοβα- 68 ρεῖω, οὐ τῆς μετοχῆς χρῆσις ἐν Ὀδυσσεΐα. (Vers. 226.) Ὅτι ψόγος στρατηγοῦ τὸ, οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι, οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν τέτληκας θυμῷ· τὸ δὲ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι· τουτέστι, θανάτῳ εἰκάζεται ὑπὸ σοῦ ἢ κινδυνώδους μάχῃ καὶ οὐ χαιρέις ἐπ' αὐτῇ ὡς χάρις. Ἀχιλλεύς δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως ταῦτα σκώπτει, ἐπάγων καὶ ὅτι πολὺ λωῖὸν ἔστι κατὰ στρατὸν δῶρα ἀποαιρεῖσθαι, ὅς τις σέθεν ἀντίον εἶπη, ἧγουν αἰρετώτερόν σοι ζημιούν τοὺς ἀντιλέγοντας ἢ περ ἐκ πολέμου ζῆν. Ὅτι στρατὸν εὐρὺν εἰπὼν Ἀχαιῶν ὁ ποιητὴς ἔδειξεν ὡς καλῶς εὐρυκρείοντα τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει, ὃν περ ἄλλοι καὶ εὐρυμέδοντα φασίν. (Vers. 227.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἅμα λαῶ θωρη- 30 χθῆναι τὴν φανεράν δηλοῖ καὶ ἀντιμέτωπον παράταξιν, τὸ δὲ λόχον *δ' ἰέναι σὺν ἀριστεύσιν τὴν, ἐξ ἐπικρύψεως ἐπίθεσιν σημαίνει. Ὅτι δὲ ἀριστεῶν μάλιστα ὁ λόχος δέεται, ἐν τῇ ν' ῥαψωδίᾳ ῥηθήσεται, ὅπου καὶ λόχος ῥηθῆναι φαίνεται παρὰ τὸ λέγω τὸ ἐπιλέγω, ἐν ᾧ εἰσὶν ἐπιλέκτοι καὶ, ὡς νῦν φησὶν ὁ ποιητὴς, ἀριστεῖς. Σημείωσαι δὲ ὅπως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παρέφρασεν ἢ ἠρμήνευσε τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθέν τὸ, ἢ ὁδὸν ἐλθεῖν ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι. τὸ μὲν γὰρ εἰς πόλεμον ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι τοῦτο ἔστιν ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι, τὸ δὲ λόχονδε ἰέναι ταυτόν ἐστι τῷ ὁδὸν ἐλθεῖν. (Vers. 230.) Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, δῶρα ἀποαιρεῖσθαι, δῶρα ὁ ποιητὴς λέγει οὐ τὰ κυρίως, ἀλλὰ ἀπλῶς τὰ κατὰ λάχος προσόντα τοῖς Ἕλλησι. καὶ ἔοικε σκωπτικῶς τοῦτο ῥηθῆναι παρ' ὑπόνοιαν. δέον γὰρ ὄν, τὸν βασιλέα δῶρα δίδοναι, ὁ δὲ δῶρα ἀφαιρεῖται· ἢ καὶ ἄλλως, δῶρα τὰ γέρας. τὸ γὰρ γέρας δῶρον πάντως τοῖς 40 ἀριστεύσιν, οὐ κλήρω λαγχάνον, ἀλλὰ πρὸς χά*ριν διδόμενον. ὁ γοῦν τὸ ἀλλότριον ἀφαιρούμενος γέρας 40 δῶρον ἀφαιρεῖται, ὃ δὴ ἐπὶ τῆς Βρισηίδος ἠπειλήται καὶ γεγένηται εἰς Ἀχιλλέα. εἰ δὲ μὴ εὐρηται καὶ ἕτερος τοῦτο πεπονθὼς, ἀλλὰ τυχὸν μὲν κατὰ τὸ σιωπώμενον γεγονάσι καὶ ἐπ' ἄλλοις τὰ ὅμοια· τέως γε μὴν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἐκ μιᾶς πείρας καθολικόν τι πολλακίς συνάγεται κατὰ πιθανότητα. Ἀλέξανδρος οὖν διὰ μίαν γυναῖκα τὴν Ἑλένην, ἧς αὐτὸς πεπειράται, καλλιγύναικα τὴν Ἑλλάδα καλεῖ. καὶ Μενέλαος δὲ τοὺς Πριεμίδας ὑπερφιάλους καὶ ἀπίστους λέγει, ἐνὸς τοιούτου πεπειραμένος τοῦ Πάριδος.

91 καὶ Ὀδυσσεΐα δὲ ὁ ποιητὴς διὰ μιᾶς πό*λεως ἄλωσιν πτολίπορθον πολλαχοῦ λέγει, ἅπαξ που τὸν ὄντως

πολιορκητὴν Ἀχιλλεῖα τοιοῦτον καταξιώσας ὀνόματος. ἐνθυμητίον δὲ ὡς ἔχουσί τι συγγενὲς οἱ τε παρ' Ἡσιόδῳ δωροφάγοι βασιλεῖς καὶ ὅς δὲ καθ' Ὀμηρον δῶρ' ἀποαιρεῖται. καὶ ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ ἀποαιρεῖται ὁμοία τῇ τοῦ, ἀποαιρεο κούρην. (Vers. 231.) Ὅτι Ἀχιλλεὺς οὐκ ἂν ὡς εἰς μόνον ἑαυτὸν ἀδίκου πειραθεὶς τοῦ βασιλέως οἷα δαπανήσαντός τι τῶν αὐτοῦ, δημοβόρον αὐτὸν καλεῖ. οὐ γὰρ ἂν εὐ τοῦτο λέγοι, μὴ καὶ θυμῷ φερόμενος λάθοι ἂν σκῶμμα καθ' ἑαυτοῦ συντιθεῖς. εἰ γὰρ δι' αὐτὸν δημοβόρος ὁ βασιλεὺς, ἄρα τοῦ δήμου αὐτὸς καὶ ὁ τυχὼν στρατιώτης καὶ ὡς εἰπεῖν τῆς ἀγίλης ἄνθρωπος καὶ οὐκέτι ἄριστος Ἀχαιῶν, ὁποῖον ἑαυτὸν αὐτὸς ἐρεῖ. εἰ δὲ δημότης ἐστίν, ὀφείλει ἄρα σιγᾶν. δῆμον γὰρ ἄνδρα οὐ δεῖ ἀντιλέγειν βασιλεῖ *παρῆξ ἀγορεύοντα, ὡς πον ὁ Τρωικὸς ῥήτωρ Πολυδάμας φησίν. 10 ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀστίως εἴρηται. δημοβόρον δὲ ἄλλως τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει Ἀχιλλεὺς, ὡς αὐτὸν ἑαυτῷ 17 τὰ κοινὰ δαπανῶντα, οἷα εἰκὸς, πολλάκις, ὡς πρὸ μικροῦ εἴρηται. ἐνταῦθα δὲ ἀσυνδέτως εἰπὼν, δημοβόρος βασιλεὺς, ἔλλειπτικῶς εἶπε διὰ θυμόν. λείπει γὰρ τὸ εἶ. ὁμοίως δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ· ἢ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. ἐλλείπει γὰρ ἐνταῦθα ὡς λαμβανόμενον ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εἰ μὴ οὐτιδανοῖς ἤνασσεσ. σφύδρα δὲ κινήτικόν τοῦ δήμου τὸ δημοβόρος βασιλεὺς καὶ ἐρεθιστικόν εἰς θυμόν. ὡς περ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ δωροφάγοι ἐπιτείνει τὸ κακὸν τοῦ δωροληπτῆν, οὕτω κἀνταῦθα τὴν ἀδικίαν τὸ, δημοβόρος, ὃ ἡρέμα ὑπελαλήθη καὶ ἐν τῷ, δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι. ὕρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον οἰνοβαροῦς ὁ Ἀγαμέμνων σκώπεται ἀλλὰ καὶ βορός. ἐν τούτοις δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τῶν Ἀχαιῶν καταφέρεται *οἶκ' εὐλόγως, εἰπὼν· ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἄνασσεσ· ἐθέλων ἐκείνους θυμομαχοῦντι αὐτῷ συνδιατίθεσθαι, 20 ὡς καὶ ἐπαναστῆναι τῷ βασιλεῖ. Τὸ δὲ, σέθεν ἀντίον εἶπη, ὁμοίον ἐστὶ πρὸς τὸ, ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ πρὸς τὸ ἀντεῖπη. (Vers. 232.) Ὅτι Ἀττικοὶ πολλάκις ἐνκτικὰ λαλοῦσιν ἀντὶ παρωχημένων, οἷον· ἐπεὶ ἔλθοι 20 ὁ δεῖνα, ἢτοι ἦλθε· καὶ, ὡς δὲ λαλήσοι, ἀντὶ τοῦ ἐλάλησε· καὶ ἄλλα τοιαῦτα. οὕτω καὶ ὧδε τὸ, ἢ γὰρ ἂν νῦν ὕστατα λωβήσαιο, ἀντὶ τοῦ τὰ ὕστερα ἂν ἐλωβήσω, ἢγον ὕβρισας. λώβη γὰρ ἢ εἰς τὸ φανερόν ὕβρις καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐν μέσῳ λαοῦ βαίνουσα εἰς τινα, οἷονεὶ λαώβη καὶ κατὰ κρᾶσιν λώβη. τινὲς μὲντοι παρὰ τὸ λώπιον ἐτυμολογοῦσι τὴν λώβην, ὃ πέρ ἐστιν ἰμάτιον, ἀφ' οὗ καὶ λωποδύτης καὶ ῥῆμα λωποδυτῶ, ἵνα ἢ λώβη ἢ ἐν ἀπεκδύσει λωπίου ὕβρις ἐπαγομένη διὰ μᾶστιγος. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἢ γὰρ ἂν ὕστατα λωβήσαιο, λείπει θυμικῶ λόγῳ τὸ, εἰ μὴ οὐτιδανοῖσιν ἄνασσεσ, ἵνα λέγῃ ὅτι τὰ 30 ὕστατα ὕβρισας ἂν ἐμὲ τὸν τηλικούτον, εἰ μὴ οὐτιδανοὶ ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἀφιλότιμοι οἱ παρὰ σοῦ 69 βασιλευόμενοι. (Vers. 234.) Ὅτι θυμῷ ἐλαυνόμενος ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ εἰς ὄρκον συνελάσας ἑαυτὸν οὐ Δία ἢ τοιοῦτόν τι ἐπόμνυται, ἀλλ', ὡς περ κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον τὸ παρατυχὸν ὄργανον, ὄπλον ἐστὶν ἀ*χορηγῆτον θυμοῦ, οὕτω καὶ νῦν Ἀχιλλεὺς ἐκ τοῦ παρατυχόντος πράγματος τὸν ὄρκον πορίζεται διὰ 40 τὸν τοῦτο ἀπαιτοῦντα θυμόν καὶ ὀμνύει εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρα σκῆπτρον καὶ τούτου τὴν αἰτίαν ἐπάγει αὐτὸς, διχόθεν εὐλόγον εἶναι τὸ πρᾶγμα τιθεῖς. εἴτε γὰρ ἀπλῶς ξύλον θετέον τὸ σκῆπτρον τοῦτο τὸ ἀνὰ χεῖρας, καλὸν ἐστὶν εἰς ὄρκον, συμβολικώτερόν τε καὶ ἀφελέστερον. ὡς γὰρ αὐτὸ οἷα ξύλον τὴν τομὴν ἐν ὄρεσσι λελοιπὸς οὐ ποτε τοῦ λοιποῦ φύλλα καὶ ὄζους φύσει οὐδ' ἀναθηλάσει· περιέλεψε γὰρ αὐτὸ ὁ χαλκὸς φύλλα τε καὶ φλοιόν· οὕτως οὐδὲ ἡμεῖς ἀπαξ ἐνταῦθα ἐν τῇ ἀγορᾷ τομὴν λελοιπότες καὶ ἀλλή*λων ὡς περ ἀποτμαγέντες τῇ διαστατικῇ ἔριδι τὸ τῆς φιλίας ἐνδειξόμεθα θάλος ἐσύστερον καὶ συμβη-92 σόμεθα. καὶ οὕτω μὲν εὐθετον εἰς ὄρκον ὡς ξύλον ἀπλῶς θεωρούμενον τὸ σκῆπτρον τόδε. εἰ δὲ καὶ οὐχ' ὡς ἀπλῶς ξύλον, ἀλλ' ὡς θεῖόν τι καὶ τίμιον καὶ, ὡς προείρηται, βασιλείας ὑπουργὸν καὶ δίκης σύμβολον θεωρήσει τις αὐτό· εἰς τόδε γὰρ τὸ βασιλικὸν ὀμνύει καὶ οὐχ' ἀπλῶς εἰς ἅπαν σκῆπτρον· μάλιστα ἂν εἰς ὄρκον παραληπτέον αὐτό, οὐ δι' ἑαυτὸ, ἀλλὰ διότι μιν ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπό- 40 λοι, οἱ θέμιστας πρὸς Διὸς φυλάσσουσι. διὸ εἰς τόδε τὸ σκῆπτρον ὀμνύων ὡς εἰς αὐτὴν τὴν Διὸς ἀρχὴν ἢ εἰς τὴν δίκην ἢ εἰς τὴν θέμιν φησί· ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ ἐπάγει ἐν τῷ τέλει ὅτι ὁδε μέγας ἔσεται ὄρκος. πῶς δὲ μέγας; διὰ τὰ ῥηθέντα. ἔστι δὲ τὸ πᾶν τοῦ ὄρκου τοιοῦ*τόν τι· 10 μὰ τόδε σκῆπτρον, ὅπως Ἀχιλλεὺς ποθὴ ἵξεται νῆας Ἀχαιῶν σύμπαντας, ὅτε πολλοὶ ὑπὸ Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο θνήσκοντες πίπτουσιν. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀρέσκει ὁ εἰς τὸ σκῆπτρον ὄρκος διὰ τὸ ἀφελές τε καὶ εὐτελές, ἐνθυμείσθω τὸ, ἴστω σίδηρος ὄρκιόν τέ μοι ξίφος· ἔτι δὲ καὶ τοὺς ὀμνύοντας τὴν πλάτανον ἢ τὸν χῆνα ἢ τὰ τοιαῦτα. πολλῷ γὰρ δὴ πον τοῦτο ἐκείνων σεμνότερον, εἰ καὶ ἐν καιρῷ θυμοῦ σχεδιά-

ζεται. θεὸν γὰρ ὀκνεῖ, φασίν, ἐπομόσασθαι, δεδιῶς τὸ τοῦ ὄρκου δυσέκβατον. Ἰστέον δὲ ὅτι, δύο τούτων ὄντων ἐπιρρήμάτων ὀρκωμοτικῶν, τοῦ μὰ καὶ τοῦ νῆ, ἀπωμοτικὸν μὲν ἦτοι ἀποφατικὸν ἐστὶ τὸ μὰ· οἶον, μὰ τὴν δίκην οὐ ποιήσω τό· κατωμοτικὸν δὲ τὸ νῆ· οἶον, νῆ τοὺς λόγους ποιήσω τό. ὁ μέντοι ποιητὴς ἐνταῦθα καὶ κατωμοτικὸν ἔχων ὄρκον καὶ ἀπωμοτικὸν, τὴν δὲ τοῦ νῆ χρῆσιν μὴ ἔχων

20 τότε ἐγνωσμένην, τῷ ναὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐχρήσατο ἐπιρρήματι καὶ δίδωσιν ἀ*φορμὴν ἡμῖν ὑπονοεῖν, ὡς ἐντεῦθεν ὑστερον τὸ νῆ ἐπιρρήμα γέγονεν, εἰπών· ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, καὶ ἐμφήνας ὅτι καὶ καταφατικῶς ὁμοσεὶ καὶ κατὰ ἀπόφασιν ἤγουν κατωμοτικῶς καὶ ἀπωμοτικῶς· διὰ μὲν τὸ ναὶ κατωμοτικῶς, ἀπωμοτικῶς δὲ διὰ τὸ μὰ. καὶ ἐστὶν ὄρκος ἐνταῦθα ἐν καταφάσει μὲν τὸ, ὄντως Ἀχιλλῆος ποθὴ ἴζεται Ἀχαιοῦς· ἐν δὲ ἀποφάσει τὸ, ἀν δὲ οὐ δυνήσεται, ἀχνύμενός περ, χραισμεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εὔρηται ἐξ ὀρθοῦ ὀρκωμοτικὸν ἐπιρρήμα τὸ ναὶ, οἶον, ναὶ τῷ σιῶ, ἤγουν νῆ τοὺς θεοὺς. καὶ 10 τάχα ἐκ τούτου μάλιστα τὸ νῆ ὀρκωμοτικὸν ἐπιρρήμα γέγονε. τὸ μέντοι Ὀμηρικὸν τοῦτο ναὶ βεβαιωτικὸν ἐστὶν ἐπιρρήμα. Σκῆπτρον δὲ νῦν μὲν βασιλικὸν ἄλλως τε σεμνὸν καὶ χρυσείοις δὲ ἤλοις πεπαρμένον. ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα, ὡς καὶ προεῖρήθη, καὶ πτωχικὸν σκῆπτρον εὔρηται, ἦτοι βάκτρον καὶ ῥάβδος, ὃ περ

30 οὐκ ἂν γένοιτο τινὶ ὄρκος διὰ τὴν εὐ*τέλειαν. εἰ γὰρ καὶ ἐκεῖνο τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπε, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐξετημήθη τοῦ ὄρους, ἔτι δὲ καὶ ἐξελεπίσθη, ἀλλ' οὐ δικασπόλοι φέρουσιν αὐτό. διὸ οὐδὲ μέγα ἐκεῖνο εἰς ὄρκον. τοῦτο μέντοι μέγα τὸ παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ διὰ τὴν δίκην καὶ τὴν τοῦ Διὸς θέμιν, ὧν ἐστὶ σύμβολον. διὸ καὶ δις ἐπεσημήνατο τὸ αὐτοῦ μεγαλεῖον ὁ ποιητὴς πρό τε τοῦ ὄρκου εἰπών· μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι· καὶ μετὰ τὸν ὄρκον· ὃ δέ τοι μέγας ἔσεται ὄρκος, τοῖς τε νῦν δηλαδὴ καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα μανθάνουσιν. (Vers. 239.) Ἐνταῦθα δὲ ὄρα καὶ ὅτι τὸ, ὃ δέ τοι μέγας ἔσεται ὄρκος, εἶχε μὲν καὶ ἄλλως εἰπεῖν, τὸ δέ τοι μέγας ἔσεται ὄρκος. ἤγουν τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον· ὅμως δὲ ὁ ποιητὴς καινότε- 20 ρον σχηματίζει, ἀποδεδωκῶς πρὸς τὸ, ὄρκος, ὅποια τινὰ ποιήσει καὶ ἀλλαχοῦ. ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα ὅμοιον ὡς καὶ εἴ τις εἴποι, ὅτι τάδε καὶ τάδε γίνονται· ὃ δέ τοι τρόπος οἰκονομίας βασιλικῆς, ἢ τὸ καὶ τὸ γενή- 40 σεται, ὅς περ δὴ νόμος προνοίας *θεοῦ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. (Vers. 238.) Δικασπόλοι δὲ λέγονται οἱ περὶ δίκας πολοῦντες, ὡς οἰωνοπόλοι καὶ ὄνειροπόλοι οἱ περὶ οἰωνοὺς καὶ ὄνειρους. Δίκη δὲ καὶ θέμις ταυτὸν ἐστὶ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐφερμηνεύων φησὶ· δικασπόλοι, οἱ θέμιστας πρὸς Διὸς φυλάσσουσι. θερμοφυλάκες οὖν οἱ δικασπόλοι. ἀμφω δὲ ταῦτα ἦσαν οἱ βασιλεῖς, οἷς καὶ τὸ σκῆπτρον σύμβολον ἦν δίκης, ὡς περ ἀνδρίας τὸ δόρυ. Σκοπητέον δὲ ὡς τὸ μὲν δικασπόλος καὶ τὰ κατ' αὐτὸ παροξύνεται· ἀμφίπολος δὲ καὶ πρόπολος τὰ μετὰ προθέσεων προπαροξύνονται. Τὸ δὲ θέμιστας Δωρικόν. ὡς γὰρ χάρις χάριδος χάρι- 93τος, οὕτω θέμις θέμιδος καὶ θέμιτος, *ἐξ οὗ τὸ θεμιτὸν καὶ ἀθεμιτον, πλεονασμῷ δὲ τοῦ σ' θέμιστος, ὅθεν καὶ θεμιστίος κύριον καὶ ἀθεμιστία ἐν Ὀδυσσεΐα τὰ ἄδικα. ὅτι δὲ ἢ παρ' Ὀμήρῳ διὰ τοῦ στ' κλινο- 30 μένη θέμις μυθικὴν θεῖαν δηλοῖ, ἀλλαχοῦ φανήσεται. (Vers. 234.) Φύλλα δὲ διὰ δύο λλ' εὐλόγως. δοκοῦσι γὰρ οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἐν τῷ φυσεῖσθαι λαλαγεῖν, ἢ πρὸς διαστολὴν τοῦ φύλου, ὃ δηλοῖ τὴν φυλήν. (Vers. 235.) Τομὴν δὲ λέγει τὸ ἐν τῷ ὄρει λελειμμένον σύρριζον, οὗ τὸ σκῆπτρον ἀποτεμνεται. (Vers. 236.) Τὸ δὲ, οὐκ ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιὸν, πάνυ παρα- 70 τετηρημένως εἴρηται. ἰτέα γὰρ καὶ ἄλλα τῶν φυτῶν, εἰ καὶ τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπεν, ἀλλὰ καὶ οὕτω προΐενται τι θάλους, κείμενα ἢ φυτευόμενα· ἐκλεπισθέντα δὲ οὐκέτι ἀναθηλήσουσιν οὐδ' αὐτά. Χαλκὸν 10 δὲ τὸν σίδηρον λέγει διὰ τὴν πάλαι ποτὲ χρῆσιν τοῦ χαλκοῦ, ὀπηνί*κα εἰς σιδήρου χρεῖαν ἐβάπτετο, ὅτε καὶ χαλκῷ κατὰ τὸν Ἡσίοδον εἰργάζοντο ἄνθρωποι, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Τὸ δὲ ἐ δηλοῖ μὲν αὐτὸ ἤγουν τὸ σκῆπτρον· ἐγκλίνεται δὲ καὶ ἀντωνυμία ἐστὶ τριγενῆς, ὡς περ καὶ τὸ νῦν καὶ τὸ μῖν. Ἔστι δὲ πῶς ἀκατάλληλον ἐνταῦθα κατὰ σύνταξιν ὑγιῆ τὸ, περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ 40 φλοιόν. οὐ γὰρ πάνυ εὐδοοῦται εἰς σύνταξιν ὁ εἰπών, ὅτι περιέλεψεν ὁ χαλκὸς αὐτὸ φύλλα τε καὶ φλοιόν. ἀλλὰ κατὰ γενικὴν εἰπεῖν ἔδει παρὰ τοῦ σκῆπτρου, ὅτι ὁ χαλκὸς περιέλεπισεν αὐτοῦ τὰ φύλλα καὶ τὸν φλοιόν. ἔχει δὲ ἢ καινότης τῆς τοιαύτης συντάξεως θεραπείας τρεῖς· μίαν μὲν τὴν ἀντίπτωσιν, ὡς τοῦ ἐ ἀντὶ πτώσεως ἄλλης κειμένου ἤγουν ἀντὶ γενικῆς, ἢ τις ἐστὶ τὸ αὐτοῦ· ἑτέραν δὲ ἔχει θεραπείαν πρὸς λῆψιν προθέσεως ἔξωθεν, ἵνα λέγη, ὅτι περιέλεψεν αὐτὸ ὁ χαλκὸς κατὰ τὰ φύλλα καὶ τὸν φλοιόν· 20 τρίτην δὲ καὶ τελευταίαν *θεραπείαν ἢ τοιαύτη σύνταξις ἔχει τὴν στιγμὴν καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου

σαφήνεια. ἢ γὰρ στιγμή ἀναπαύουσα τὸ ἐπάγει ὕστερον τὸ φύλλα τε καὶ φλοιὸν, ἵνα λέγῃ ὅτι περιέλειπεν αὐτὸ ὁ χαλκός. ποῖον αὐτό; τὰ φύλλα δηλαδὴ καὶ τὸν φλοιόν. καὶ ἔστι τὸ μὲν ἐ ἤγουν αὐτὸ ὁλότης τοῦ ξύλου, τὸ δὲ, φύλλα καὶ φλοιόν, δήλωσις μέρους τοῦ ἐκπίπτοντος ἐν τῷ λεπίζεσθαι. τοιαῦτα δὲ καὶ ἄλλα μυρία παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχοντα τὴν ὁλότητα κατὰ αἰτιατικὴν πτώσιν, εἴτα ἱρμηνεῖαν αὐτῆς ἐκ τῶν μερῶν ὁμοιόπτωτον, ὡς ἐκθεραπεύεσθαι ὁμοίως τριχῶς καὶ αὐτά· οἶον, ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; ἢ γὰρ τὸ σὲ ἀντι πτώσεως ἐτέρας ἐλήφθη· σοῦ γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν· καὶ ἔστι τοῦτο ἀντίπτωσις· ἢ πρόθεσιν προσληπτέον ἔξωθεν, οἶον· ποῖον σε ἔπος ἐξέφυγε κατὰ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων; τοῦτο δὲ μάλιστα ἐκδηλότατον ἀπὸ τοῦ ἐντελῶς ἐν Ὀδυσσεῖα ῥηθέντος· εὐτ' ἂν μιν *κάματος κατὰ γυῖα 30 λάβησιν, ὃ περ εἰ δίχα προθέσεως ἐρήθη, εὐτ' ἂν μιν κάματος γυῖα λάβησιν, ὅμοιον ἦν τῇ ἐνταῦθα καινοπρεπείᾳ τοῦ σχήματος, ἤγουν, ὡς εἴρηται, νοητέον ὅτι ἐφυγε κατὰ τοὺς ὀδόντας· ἢ στικτέον εἰς τὸ ἐφυγε καὶ τὸ μὲν σὲ νοητέον δηλοῦν τὸν ὅλον ἄνθρωπον, τὸ δὲ ἕρκος ὀδόντων ἐπηνέχθαι εἰς δήλωσιν τοῦ μέρους, ὅθεν ὁ λόγος φυγᾶς ἐδραπέτευσεν, ὃ πέρ εἰσι τὰ χεῖλη, αἱ θύραι τοῦ στόματος. τοιοῦτον καὶ τὸ, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; ἢ γὰρ τὸ σὲ ἀντι τοῦ σοῦ εἴληπται· ἢ τί δέ σε κατὰ τὰς φρένας ἵκετο πένθος; ἢ τί ποτέ σε πένθος ἵκετο; τὰς σὰς φρένας δηλαδὴ. ὅμοιον καὶ τὸ, ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίνην καὶ θυμὸν ἵκανεν, ἤγουν ἐπειδὴ αὐτοῦ τὴν καρδίαν λύπη κατέλαβεν· ἢ αὐτὸν κατὰ τὴν καρδίαν λύπη κατέλαβεν· ἢ αὐτὸν λύπη κατέλαβεν ἤγουν τὴν καρδίαν αὐτοῦ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας· καὶ τὸ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν· καὶ *κρατερόν ῥά ἐ πένθος ὄφθαλ-40 μούς κάλυψε· καὶ τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα· καὶ Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμὸν, καὶ ἄλλα μυρία. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὅτε πού εἴπη ὁ ποιητής, πρύμνη ἐνὶ νηὶ, τοιαύτην ἔχειν τινὰ μέθοδον καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα τῶν δύο δοτικῶν· ὅλον μὲν γὰρ ἡ ναῦς, μέρος δὲ ἡ πρύμνα. λέγει οὖν ὅτι ἐν τῇ νηὶ, ἤγουν ἐν μέρει αὐτῆς τῇ πρύμνῃ, ἢ κατὰ ἀντίπτωσιν ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νηός. ὅμοιον καὶ τὸ, ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ ἦνδανε θυμῷ. ὅλον μὲν γὰρ τοι ὁ Ἀτρεΐδης, μέρος δὲ ὁ θυμός· ἢ τοίνυν τῷ Ἀτρεΐδῃ οὐκ ἤρεσκεν ἐν τῷ θυμῷ, ἢ ἀντιπτωτικῶς τῷ τοῦ Ἀτρεΐδου θυμῷ. (Vers. 237.) Ὁ δὲ φλοιὸς γίνεται μὲν *ἐκ τοῦ φλέω, ὀξύνεται δὲ ὡς τὸ κολοῖός· ἀποβαλὼν δὲ τὸ ἰ βαρύνεται ὡς τὸ χνόος, ῥόος·94 ἔκτοτε δὲ καὶ συναιρεθὲν γίνεται φλοῦς. ὡς περ δὲ τὸ φλοιὸς ἐκπεσὼν τοῦ ἰ βαρύνεται, οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ὀνομάτων συμβαίνει. ἐκ τοῦ χροιά γὰρ ἡ χροά γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ῥοιά ῥοά καὶ ἐκ τοῦ δειρή ὁ τράχηλος δέρη. (Vers. 238.) Ὅτι τὸ, ἐν παλάμαις φορέουσι, *τὸ σκῆπτρον δηλαδὴ οἱ δικασπόλοι, 5 ἀντι τοῦ φέρουσι κεῖται, καὶ ἔστι πάνυ συνήθης ἢ λέξις τοῖς ποιηταῖς. *(Vers. 240.) Ὅτι πολλάκις 21 ὁ ποιητής ἐν βραχεῖ προεκτίθεται τὰ ἐσύτερον ὑπ' αὐτοῦ εἰς πλάτος λεχθησόμενα, ψυχαγωγῶν οὕτω τούς ἀκροατὰς γλιχομένους ἐκεῖνα προμαθεῖν. καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον σχῆμα προαναφώνησις. οὕτω 30 γοῦν καὶ ἐνταῦθα προαναφώνει λέγων· ἔσται ποτὲ ποθὴ τοῖς Ἑλλησι τοῦ Ἀχιλλέως, εὐτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου πίπτωσι θνήσκοντες. σὺ δὲ ὁ Ἀγαμέμνων οὐ δυνήσῃ χροαίσειν, ἀλλ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμίξις χωόμενος. ὁμοίως δὲ προαναφώνησις ἦν καὶ ὃ εἶπεν ἡ Ἀθηναῖα πρὸς Ἀχιλλέα τὸ, καὶ ποτέ σοι τρεῖς τόσσα δῶρα παρέσεται, παραμυθουμένη τὸν ἀκροατὴν ὑβριοπαθοῦντα ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ. ποθὴ δὲ ἔστιν ὁ πόθος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ παρήχθη ὡς χόλος χολή. ὀξύνεται δὲ τὸ ποθὴ κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς ος̄ δισύλλαβα τῷ ὀ παραληγόμενα βαρύτερα ἀπαρασχη*μάτιστα οὐδετέροις, ἐὰν ποιῶσι θηλυ-30 κόν, ὀξύτονον αὐτὸ ποιοῦσι· στρόφος στροφή, νόμος νομή, ῥόος ῥοή, πλόκος πλοκή. οὕτω καὶ ποθὴ. σεσημειῶται τὸ κόρη ἐκ τοῦ κόρος ὁ νέος. ἐντάσσεται δὲ τῷ τοιούτῳ κανόνι καὶ ἡ βιοτὴ ἐκ τοῦ βίωτος, εἰ καὶ τρισυλλαβεῖ. (Vers. 243.) Ἀμύσσειν δὲ κυρίως τὸ ξείν, ὡς καὶ αἶμα ῥυῖ- 40 σκεσθαι, οἶονεὶ αἰμύσσειν μετὰ δασείας καὶ ἀποβολῆ τοῦ ἰ ἀμύσσειν μετὰ ψιλῆς. ἀμύσσειν γοῦν τις λέγεται παρειάν, ἐξ οὗ καὶ ἀμυχαὶ σαρκῶν καὶ ἀμυχαὶ ξισμάτων τῶν ὁπουδήποτε, οἶον καὶ ἐν βιβλίοις ἢ ξύλοις. τὸ δὲ τὴν ψυχὴν ἀμύσσειν μεταφορικόν ἐστιν ἀπὸ σώματος. (Vers. 244.) Χωόμενος δὲ ἐνταῦθα οὐκ ἐπὶ ὀργῆς, ἀλλὰ ὁ συγκεχυμένος τὴν ψυχὴν τῇ λύπῃ, ὃ περ ἀγνύμενος ἔφη ἀνωτέρω. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα προαναφώνησις ἐπεισε τὸν ἥρωα εἶξαι τοῖς κήρυξι. τί γὰρ ἔδει θυμομαχεῖν αὐτὸν, οὐ μικρὸν ὅσον σύμπαντες ὕψος Ἀχαιῶν δεῖσονται, ὡς μόνου δυναμένου *χραι-40 σμεῖν, ὃ ἔστι βοηθεῖν, χρησιμεῖν; ὅθεν καὶ γίνεται τὸ τοιοῦτον ῥῆμα. χρησιμῶ γὰρ καὶ τροπῇ

τοῦ ἢ εἰς ἄ καὶ μεταθέσει τοῦ διχρόνου χραϊσμῶ, οὗ σημειώδης δεύτερος ἀόριστος ἔχραϊσμον, ὅθεν
 ὑποτακτικὸν χραϊσμῶ, οὗ τρίτον χραϊσμῶ τὸ προρόφηθῆν. Τὸ δὲ εὐτ' ἂν ἐπιρρήμα ἐστὶ χρονικόν, ἴσον
 τῷ ὅτε. Ὅτι περιαντολογῶν ὁ Ἀχιλλεὺς ἄριστον Ἀχαιῶν ἑαυτὸν ἀποκαλεῖ φιλοτίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς.
 εἰ δὲ φθάσας αὐτὸς ἄριστον ἐν στρατῷ εἶναι τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπε, ζητητέον τὰ ῥηθέντα ἐκεῖ. δῆλον
 δὲ ὡς οὐκ ἀεὶ ψεκτὸν τὸ περιαντολογεῖν κατὰ τὸν παροιμιαζόμενον Ἀστυδάμαντα. ἐστὶ δὲ ποτε καὶ
 95 φιλοτίμου καὶ *μεταλοψύχου ἦθους ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ μαστιγο-
 φόρος Αἴας καὶ ὁ Φιλοκτήτης δὲ καὶ ὁ ἐν Τραχινίαις Ἡρακλῆς καὶ ἕτεροι μυριοί. φράζει δὲ ὁ Ἀχιλ-
 λεὺς οὕτω· πείσεται τάδε ὁ βασιλεὺς, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. (Vers. 245.) Ὅτι δημηγο-
 ρήσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἔβαλε πρὸς τῇ γῆ τὸ σκῆπτρον, ἤγουν ἐρῆψε. καὶ ὅρα οἶον ὁ θυμὸς. ὁ περ γὰρ
 ὑψωσε τῇ ὀρκωμοσίᾳ ῥίψας εἰς γῆν ἐξουδένωσεν, οὐ ψιλὸν δὲ κόσμον τὸ ῥηθῆν σκῆπτρον, ἀλλὰ χρυ- 10
 σείοις ἤλοισι πεπαρμένον κατὰ τὸν ποιητὴν· ὁ περίφρασις ἐστὶ τοῦ, χρυσόηλον εἶπεν, πρὸς ὁμοιότητα
 τοῦ ἀργυρόηλον. τὰ μέντοι κοινὰ καὶ ἰδιωτικὰ σκῆπτρα οὐκ ἂν εἴη τοιαῦτα. (Vers. 247.) Ὅτι ἐν τῷ,
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε, παραχρησάμενος εἶπε τὸ μνηνίειν ὁ ποιητὴς. οὐ πω γὰρ μνηνίει ὁ βασιλεὺς,
 10 ἀλλὰ χολοῦται, ὡς προειρηται. Ἰστέον δὲ ὡς ὁ μὲν *ποιητὴς μνηνίειν οἶδε βαρυτόνως. οὕτω δὲ καὶ
 ἢ κοινῇ χρῆσις. τῶν τινὲς δὲ ὕστερον Ἀττικῶν μνηνίαν εἶπον, ὡς βοᾶν, καὶ μνηνιῶντες ὡς βοῶντες.
 τοιοῦτοι δὲ τινες καὶ τὸ συνιέναι εἰς τὸ συνιεῖν ἐκαινοτόμησαν ἐκ τοῦ συνιῶ. Ὅτι ὀπηνίκα τὰς τῶν
 πραγμάτων περιπετείας ἀξήσει πλασματικῶς ὁ ποιητὴς, καὶ ἀλύτως ἔχειν ποιήσει αὐτὰς ἢ πάνυ δυσλύ-
 τως, ὥστε τὸν ἀκροατὴν ἐπαπορεῖν καὶ λέγειν, ὡς οὐκέτι λυθήσεται ἢ τοῦ πράγματος δυσχέρεια, τότε
 δὴ μηχανᾶται λύσεις καὶ ἄλλας μὲν, μάλιστα δὲ ταύτας ὡς ἐπιπολὺ τὰς πέντε, ἢ πάσας ὁμοῦ ἢ τινὰς·
 παρουσίαν θεοῦ, ξυναλλαγὴν γερόντων ἀνδρῶν, ἀπειλήν, πληγὴν καὶ γέλωτα. οἶον, ἐν μὲν τῇ 20
 β' ῥαψωδίᾳ, ἐπειδὴ παντὸς κινηθέντος τοῦ στρατοῦ εἰς φυγὴν καὶ ἀνάπλουν δυσχερέστατον ἦν ἐκείνους
 κατασχεῖν, θεᾶ τε οὐρανόθεν πάρεστιν ἢ Ἀθηνᾶ καὶ οἱ δύο γέροντες μεταπίθουσι. Ὀδυσσεὺς δὲ καὶ
 20 ἀπειλαῖς ἐπέχει καὶ πληγαῖς. *ἐπὶ δὲ πᾶσιν ὁ διὰ τὸν Θεοσίτην γέλως ἀπάγει τῆς σκυθρωπότητος τοὺς
 Ἀχαιοὺς καὶ ἠλαρύνων ποιεῖ γλυκύτερον ἡγεῖσθαι τοῦ νόστου τὸν πόλεμον. καὶ οὕτω μὲν ἐκεῖ. ἀλλαχοῦ
 μέντοι, ἔνθα μὴ πάνυ μέγιστα τὰ τῆς ἀνάγκης, οὐ πάσαις χρᾶται λύσεσιν ἀλλὰ τισίν· ὡς περ δὴ καὶ
 ἐν τούτοις τὸν τοῦ Ἀχιλλέως θυμὸν Ἀθηνᾶ τε ἔπαυσε καὶ νῦν ἢ δημηγορία τοῦ γέροντος Νέστορος. ἐν
 δὲ τῷ τέλει τῆς ῥαψωδίας ταύτης ὁ τῆς Ἥρας θυμὸς καὶ ὁ τοῦ Διὸς χόλος γέλωτι τῷ διὰ τὸν Ἥφαιστον
 ἠλαρύνονται, ἢ δὲ Ἥρα καὶ ἀπειλῇ τινὶ σφαιρονίζεται. τὸν μέντοι τοῦ Ἀγαμέμνονος χόλον οὔτε Νέστωρ
 συμβουλευῶν ἰσχύσει σβέσαι οὔτε Ἀχιλλεὺς ἀπειλούμενος, ἀλλ' ἀφαιρήσεται τὴν Βρισηίδα κατὰ τὴν
 ἱστορικὴν ἀλήθειαν. διὸ καὶ πάσχει κακῶς ὕστερον ὡς μηδενὶ τῶν πάντων ὑπέικων, οἷς ὑπάγονται 30
 30 ἄνθρωποι. Ὅτι ὡς περ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν ἐγενεαλόγησεν ἐπὶ συστάσει προσώπου τὸν Κάλχαντα *οἷα
 πρόσωπον ἀξιόλογον καὶ πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως παραληφθησόμενον, οὕτω καὶ νῦν εἰς τὸν Νέστορα
 δαπανᾷ στίχους τινὰς ὀλίγους, ὡς ἂν ἔχοιμεν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς μεμνησθαι αὐτοῦ. (Vers. 248.) Καὶ
 φησὶν, ὅτι ἠδυεπὴς ἦν λιγύς Πυλίων ἀγορητὴς, οὗ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῆ· τῷ
 δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί, καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ δούλους τὴν τε Εὐρύκλειαν καὶ τὸν Εὐμαῖον 72
 γενεαλογίας ἀξιοῖ διὰ τὸ πάνυ μέλλειν ἐκεῖ χρησιμεύσειν αὐτῷ τὰ τοιαῦτα πρόσωπα, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι
 χρησιμεύσει ὁ Νέστωρ. εἰ δὲ μὴ καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως ἢ Ἐκτορος ἢ Αἴαντος ἢ τῶν ὁμοίων τοιοῦτόν τι
 πεποίηκεν Ὅμηρος, φανερόν ὅτι διὰ τὸ πάντῃ ἐπιδοξότατον τῶν προσώπων οὐκ ἔδειχθη τοιαύτης συστά-
 σεως. Κάλχαντα μὲν γὰρ τις ἀκούσας ἢ Εὐρύκλειαν ἢ Εὐμαῖον, ἤδη δὲ καὶ Νέστορα τὸν διὰ τὸ γῆρας
 40 ἀπόλεμον καὶ ἀνεπιδεικτόν τε εἰς μάχην καὶ ἀδόκιμον οὐ πά*νυ ἂν εἶδέναι αὐτοὺς ἔχοι· 40
 Ἀχιλλεὺς δὲ τις ἀκούσας ἢ Ἐκτορα ἢ ὅσοι τοιοῦτοι ἀρκεῖται μόνῃ τῇ κλήσει αὐτόθεν εἰς συστατικὸν γνώ-
 ρισμα, καὶ οὐ δέονται περιάπτου σεμνώματος, ὡς ἂν οὕτω ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκροατῶν ἐγκαθίσωσιν.
 εἰ δὲ καὶ εἰς τὸν Θεοσίτην ἐλάλησέ τι τοιοῦτον ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἐκεῖνο οὐκ ἦν προσωπικὴ σύστασις, ἀλλὰ
 σκώμματα καταβλητικὰ ἐκείνου καὶ ἀφανιστικὰ τῆς περὶ αὐτοῦ μνήμης. διὸ καὶ προανεφωνήθη ὅτι
 οὐκέτι λαλήσει ὁ Θεοσίτης, ὥστε οὐδὲ μεμνήσεται τις αὐτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἠδυεπὴς λόγου δηλοῖ
 96 ἀρετὴν καὶ τὴν αὐτῷ ἐγκραμένην γλυκύτητα. τοῦτο γὰρ ἐφερμηνεύων ὁ ποιητὴς *εἶπεν, ὅτι μέλιτος

γλυκίων αὐδὴ ἔρρεε τῷ γέροντι. γλυκὺς μὲν οὖν καὶ ἡδὺς ταυτὰ τρόπον τινά· ὁ δὲ καὶ μέλιτος γλυκίων
 ἔρρεεν αὐδὴν. εἰ δὲ ἔπειν ἡδὺς καὶ μελίρροτος τὴν αὐδὴν ὁ γέρον, οὐκ ἂν εἴη πάντη ἀπαῖδον καὶ μελι-
 δέα συνθέτως εἰπεῖν αὐτόν. τὸ δὲ λιγὺς οὐ λόγου ἀπλῶς ἀλλὰ φωνῆς ἐστὶ ποιότης, ὡς τὸ, λίγα κλά-
 ζοντες· ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἀρετῇ. οὕτω γὰρ καὶ οἱ κήρυκες λιγαίνειν λέγονται, καὶ λιγύφθογγοι
 καλοῦνται, ὡς καὶ ἡ ἀηδῶν. λέγεται δὲ καὶ μᾶστιγξ λιγυρὰ καὶ ἡχὴ λιγύθροος καὶ ἄνεμοι λιγέες. ὄξυ-
 νομένου δὲ τοῦ λιγὺς ἐπὶ τοῦ ὄξεος τὸ Λιγὺς κύριον καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ἐθνικὸν βαρύνεται πρὸς διαστο-
 λὴν τούτου. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, εἰ καὶ ἰσοδυναμεῖ τὸ λιγὺς τῷ ὄξυς, ἀλλὰ τὸ μὲν λιγὺς μόνης ἐστὶν
 ἐπίθετον φωνῆς, τὸ δὲ ὄξυ καὶ ἐπὶ βελῶν καὶ οἴνου καὶ ἐτέρων πολλῶν λέγε*ται. Καὶ ὅτι, ὡς περ 10
 ζητῶ καὶ ζητεύω, ὡς τὸ, ζητεύει βίοτον (Hesiod. ἔργ. 400.), οὕτω καὶ ἀγορῶ, ἐξ οὗ ἀγορήσατο καὶ
 10 ἀγορητῆς, καὶ ἀγορεύω, ἐξ οὗ τὸ, μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευε. (Vers. 249.) Γλῶσσα δὲ νῦν μὲν τὸ τῆς
 φωνῆς ὄργανον· δηλοῖ δὲ ποτε καὶ ἀπεξενωμένην διάλεκτον, ὡς τὸ, γλῶσσ' ἐμέμικτο, καὶ ὡς ὅτε εἴπω-
 μεν, ὅτι τὸ μὲν λοιμοῖο καὶ δένδροιο καὶ ἵπποιο Θετταλῶν γλῶσσις ἐστὶ· Συρακουσίων δὲ γλῶσσα
 λέγει τὸ πίσυρος· Κρητῶν δὲ γλῶσσης τὸ θεράπων· αἱ δὲ γλῶσσαι, καθὰ καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν συγκρο-
 τοῦμεναι διάλεκτοι, κατασκευάζονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς μὴ ἀπὸ φύσεως εἶναι διὰ τὸ μηδὲ κοιναὶ
 πᾶσι τυγχάνειν τοῖς ὁμοειδέσιν. ὅτι δὲ τῆς ζωικῆς γλώττης παρώνυμον ἐπὶ φιλήματός τινος τὸ κατα-
 γλώττισμα καὶ ἡ ἐν αὐλοῖς γλωσσίς ἀναγκαία οὔσα τοῖς μελικοῖς, δῆλον ἐστὶ. τῆς μέντοι χωρικῆς γλώτ-
 τῆς τῆς τὰς διαλέκτους συγκροτοῦσης παρώνυμον τετόλμηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ γλωσση*ματικόν. 20
 Τὸ δὲ, ἔρρεεν αὐδὴ, τὴν τοῦ λόγου δηλοῖ δαψίλειαν ὡς ῥύδην καὶ ἀπαραποδίστως προϊόντος καὶ κατὰ
 ῥεῦμα προχεομένου καὶ ῥέοντος. ὅτι δὲ τοιοῦτος ὁ Νέστωρ, αὐτὰ δηλώσει τὰ πράγματα. εἰ δὲ τοιοῦτος
 20 αὐτὸς, πολλῶ πρότερον, κατὰ σχῆμα συλλογισμοῦ θαυμαστέος Ὀμηρος ὁ τὰ κατ' αὐτὸν μιμούμενος
 καὶ πλάττων. Νέστορα οὖν, φασὶν, ἐπαινῶν ἑαυτὸν δοκεῖ ἐπαινεῖν, καθὰ πρὸ μικροῦ καὶ Ἀχιλλεύς
 ἐποίησε φανερῶς ἄριστον ὀνομάσας ἑαυτόν. μὴ ποτε δὲ διὰ τοῦτο καὶ Μέλητος ποταμοῦ υἱὸν τὸν
 ποιητὴν ἐπλάσαντο οἱ παλαιοί· Μέλητος μὲν, κατὰ τινα ἐν τοῖς ἐξῆς φανησομένην παρωδιαν ἢ καινο-
 τέραν παρήχησιν διὰ τὴν μελιτόεσσαν ἡδυπέπειαν· ποταμοῦ δὲ, διὰ τὸ πολυῤῥουν τῆς φράσεως καὶ διὰ
 τὸ οἶον ποταμηδὸν προβάλλειν τὰς τοῦ λόγου ῥοάς. διὸ καὶ τις τῶν παλαιῶν καλῶς ἠρώτησε, τίς ἀμεί-
 νων Ὀμήρου φράσαι; πρὸς ὃν ἀποτείναιτ' ἂν τις *θαῤῥούντως, ὅτι οὐδεὶς. δύο δὲ ὄντων Ὀμηρικῶν 30
 ῥητόρων, Ὀδυσσεύς τε καὶ Νέστορος, οὐ δημηγορεῖ νῦν Ὀδυσσεύς, ὡς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀπειληθεὶς,
 ἵνα μὴ δόξη θωπεύειν αὐτόν, ὡς ἂν μὴ τὸ γέρας ἀφαιρεθῆ. Τὸ δὲ, οὗ ἀπὸ γλώσσης, ὡς οἶα καὶ τινος
 Μουσῶν σίμβλον, γλυκίων ῥέειν αὐδὴ, οὐ μόνον ταῖς ἐννοίαις ἡδὺν εἶναι δηλοῖ τὸν Νέστορα, ἀλλὰ καὶ
 30 τῇ φράσει κομμωτικόν. διὸ, εἰ καὶ καταφορικῶς ἔφραζε ποτε, οὐκ ἂν ἦν ἀγλευκῆς, οἶα τὴν τραχύτητα
 τῆς δημηγορίας λεαίνων οὐ μόνον μεθόδοις ἀλλὰ καὶ κάλλει φράσεως. οὐκ οὖν ὁ ποιητῆς ποτὲ μὲν γλυ-
 κὺν εἶναι ῥήτορα τὸν Νέστορά φησι, ποτὲ δὲ οὗ, ἀλλὰ ἀπλῶς τοιοῦτον, εἰσαεὶ δηλαδὴ. Τὸ δὲ, ἔρρεεν
 αὐδὴ, τὸ ῥῆμα ἐστὶν, ἐξ οὗ ὁ ῥήτωρ παράγεται. Ὅτι δύο ταῦτα τῷ Νέστορι προσμαρτύρεται ὁ ποιη-
 τῆς, λογιότητά τε ῥητορικὴν καὶ φρόνησιν. ὅθεν, οἶμαι, καὶ ὁ παρὰ τῷ γεωγράφῳ εἰληπται ὀρισμὸς
 τῆς ῥητορικῆς, λέγων ὡς ῥη*τορικὴ ἐστὶ φρόνησις περὶ λόγους. καὶ ὅτε μὲν ἡδυεπῆ ἔφη ἐκείνον ἀνωτέρω 40
 καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς ῥήτορα συνέστησε τὸν γέροντα. ἐστὶ γὰρ ὁ Νέστωρ Ὀμηρικὸς ῥήτωρ, οὗ τὰ δευτερεῖα
 φέρει Ὀδυσσεύς. (Vers. 250.) Ὅτε δὲ εἶπη, τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο, οἱ
 οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν, ἢδ' ἐγένοντο ἐν Πύλῳ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνάσσει, σύνεσιν αὐτῷ ἐπιμαρτύ-
 ρεται τὴν ἐξ ἐμπειρίας πολυχρονίου. μήτηρ γὰρ φρονήσεως ἐμπειρία. τοῦτο δὲ πλατέως ἐνταῦθα λεχθὲν
 40 ἐν Ὀδυσσεΐα ὁ ποιητῆς ἀπεστένωσεν, οὕτω φράσας· τρεῖς γὰρ δὴ μὴν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.
 ἐστὶ δὲ, ὁ περ ἐνταῦθα λέγει, τοιοῦτον· ὅτι κα*τὰ τὴν ἱστορίαν Ἡρακλῆς, ἔτι νεωτάτου ὄντος τοῦ 97
 Νέστορος, τὴν Πύλον πολιορκήσας, ὅτε καὶ Ποσειδῶν αὐτῷ καὶ Ἀπόλλων ἀντέστησαν κατὰ Πίνδαρον,
 τοὺς τε γέροντας ἀνεῖλε, μίαν ἐκείνην γενεάν, καὶ δευτέραν γενεάν τοὺς ἀκμάζοντας πρὸ τοῦ Νέστορος,
 ἅμφω καὶ γενομένους καὶ τραφέντας ἐν τῇ Πύλῳ. καὶ ἐκείνους μὲν ἀνεῖλεν, ἤγουν τοὺς γέροντας, ὡς
 73 λόγοις βλάβαντας· ἐκώλυσαν γὰρ τὸν τῆς Πύλου βασιλέα Νηλέα ὑποδέξασθαι καὶ καθᾶραι φόνου
 τὸν Ἡρακλέα· τούτους δὲ, ἦτοι τοὺς ἀκμαίους, ὡς καὶ ἔργοις λυπήσαντας· μαχόμενοι γὰρ ἀντέστη-

σαν· τὴν δὲ τρίτην περιποιήσατο γενεὰν τὴν τῶν παίδων ὡς ἀμεμφῆ καὶ μηδὲν αὐτὸν βλάβασαν, ἧς καὶ ἤρξεν ὕστερον ὁ Νέστωρ, τῆς τρίτης δηλαδή. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ λόγος οὗτος ἱστορεῖ μὲν τι τῶν κατὰ
10 τὸν Νέστορα, οὐ μὴν καὶ πολυχρονοιοῦντα φανερώς προσμαρτυρεῖ αὐτῷ. ἕτεροι δὲ οὕτω φασίν· ὅτι γενεὰ κατὰ τοὺς παλαιούς οἱ τριάκοντα χρόνοι, μεθ' οὓς τελειοῦται ἄνθρωπος, ὡς δοκεῖ καὶ Ἡσιόδῳ ἐν τῷ, μὴ τε τριηκόντων ἐτέων μάλ' ἀπολείπων. τῷ τοίνυν Νέστορι δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο, τουτέστι παρῆλθον· ἤνασσε δὲ τῆς τρίτης γενεᾶς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὄντων, τουτέστιν ὑπερέβη τὰ ἐξήκοντα ἔτη. ἔχει δὲ καὶ ὁ λόγος οὗτος πρόσκομμά τι· πρῶτα μὲν διὰ τὴν ἀορισίαν· οὐ γὰρ φανερώς ὠρισταί, οἷου ἔτους ἦν ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ δηλοῦνται μόνον ὅτι ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἦν ἔτη· εἶτα καὶ διότι τὸ, οἱ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἢ ἐγένοντο ἐν Πύλῳ, οὐκ εὐκόλως πρὸς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν συμβιβάζεται. λέγεται οὖν τις καὶ τρίτη ἔννοια τοιαύτη· ὅτι δύο γένη ἀνθρώπων ὅλα παρῆλθον, αὐτὸς δὲ
10 ἄρτι τῶν τρίτων ἤνασσε, οἷον ἐβασίλευσεν ἔτι παντελῶς νεάζων ἀκμαίων καὶ ἤδη τελείων στρατιωτῶν.
20 ἀπέκαμον ἐκεῖ*νοι καὶ τῷ χρόνῳ ἐφθιντο καὶ παρεθέντες γεγονασιν ἀπόμαχοι. καὶ ἰδοὺ ἐφθιτο τῷ Νέστορι μία γενεά. ἤρξεν αὖτις ἑτέρων ὁ Νέστωρ τῇ ἀκμῇ τεθηλῆτων. ἀπερὴν δὲ τῷ χρόνῳ καὶ αὐτοῖς τὸ νεοτήσιον ἄνθος καὶ ἀπέσβη τὸ πρὸς τὰ ἔργα θερμόν. καὶ ἰδοὺ δευτέρα γενεὰ οὗτοι, οἱ ἐπίσης τοῖς πρὸ αὐτῶν ὑπὸ αὐτῷ, ἦτοι τῷ Νέστορι, ὄντες ἅμα τράφεν καὶ ἐγένοντο. φθαρέντων δὲ καὶ αὐτῶν, ὁ Νέστωρ ἔτι ἐξήρκεσε. νῦν δὲ γε τρίτης ἀνάσσει γενεᾶς, ἀκμαίας δηλαδή καὶ ἀντιπάλου τοῖς Τρωσίν· ὡς εἴ γε μὴ τοιαύτης ἄρχει τρίτης γενεᾶς, ἀλλ' ἐκείνης τῆς παιδικῆς τῆς περιωφείσης ἐν τῇ τῆς Πύλου ἀλώσει. ἢ καὶ ἄλλως· ἀνδρῶν τῶν ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη πεμπέλων ἄρχει καὶ ὁμοίων ἑαυτῷ, ἐξ ὧν οὐδεμία τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς μάχην ἐστὶ λυσιτέλεια, ὥστε μᾶλλον οὕτω λέγοιτ' ἂν τρίτης ἄρχειν ὁ Νέστωρ γενεᾶς· ὧν αἱ μὲν δύο πρόσθεν γεγονυῖαι οὐκέτι εἰσὶ· τῆς δὲ τρίτης ἄρτι ἄρχει αὐτὸς, ἐξαρκέσας καὶ
20 εἰς *γενεὰν τρίτην. ὅτι δὲ τὸ γενεὰ πολυσήμαντόν ἐστι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ῥηθεῖσαν τριακονταετῆ γενεὰν Ἡρόδοτος βραχὺ τι παρεκτείνων φησίν, ὡς γενεαὶ τρεῖς ἀνδρῶν ἑκατὸν ἔτα εἰσὶ. (Vers. 250.) Μέροπες δὲ οἱ ἄνθρωποι παρὰ τὸ φύσει μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα εἰς τε λέξεις καὶ εἰς συλλαβὰς καὶ εἰς στοιχεῖα, ὃ μηδεμία τις ἄλλη ἔχει φωνὴν παρὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων αὐδὴν. αἱ γὰρ ἄλλαι οὔτε ὄπες λέγονται, ὡς περ οὐδὲ αὐδῆ, καὶ οὐδὲ ἐπιμερίζονται. οἱ μὲντοι τῆς ἡμετέρας θείας αὐλῆς μέροπας τοὺς ἀνθρώπους ἐπικληθῆναι φασίν ἀπὸ τοῦ μερισμοῦ ἢ τοῦ διαμερισμοῦ τῆς ὄπης, ὃν ἔπαθον μετὰ τὸν τῆς Χαλάνης πύργον διαμερισθέντες ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὄρνιθές τινες λέγονται μέροπες, ὧν τάχα πρὸς διαστολὴν ἐνταῦθα πρόσκειται τὸ ἀνθρώπων. φησὶ γάρ· δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.
40 εὐρηγται δὲ καὶ οἱ Κῶοι, τουτέστιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, Μέροπες *ιδίως καλούμενοι ὀνόματι ἐθνικῷ καὶ ἢ νήσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηίς. εὐρεθήσεται δὲ πού καὶ κύριον ὄνομα ὁ Μέροπ ἐν τοῖς ἐξῆς. 30 ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν μερόπων ἀνθρώπων ἐντελῶς πέφρασται, καθὰ καὶ τὸ βροτοῖ ἀνδρες. ὁ δὲ ἄλλως τοὺς ἀνθρώπους φράσας καταμόνας βροτοὺς ἢ μέροπας ἐλλείπει. (Vers. 251.) Τὸ δὲ ἐφθίατο Ἰωνικόν ἐστίν, ὡς ἀλλαγῶ σαφῶς ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἐτράφησαν καὶ ἐγένοντο σχῆμα ἐστὶ κατὰ μὲν τινὰς ὑστερολογία, κατὰ δὲ ἄλλους προθύστερον· ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὕστερον τίθεται καὶ τὸ ὕστερον πρῶτον. τὸ γὰρ ἐγένοντο πρῶτον τοῦ ἐτράφησαν· ὕστερον γὰρ τις τρέφεται, γεννηθῆναι φθάσας. πολλὰ δὲ
98*καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ, οἷον τὸ, ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λῆει ἢ δὲ καθίζει. πρῶτον γὰρ τὸ καθίζειν ἀγορὰν τοῦ λῆειν· καὶ τὸ, εἰσῆλθε καὶ ὑπερέβη λάϊνον οὐδόν. πρῶτον γὰρ ὑπερβαίνει τις οὐδόν, εἶτα εἰσέρχεται. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλυμπόν τε, ὡς φανήσεται ἐν τοῖς ἐξῆς. ὁμοῖον καὶ τὸ, τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρείδην ἐξεναρῖζοι, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρήθη. (Vers. 252.) Τὴν δὲ Πύλον παρὰ μὲν Ὀμήρῳ οὐκ ἐστὶν ἀναντιρρόητως εὐρεῖν λεγομένην κατὰ γένος ἀρσενικόν· ὁ μὲν- 40 τοι γεωγράφος καὶ ἄλλοι τὸν Πύλον φασίν. ὅτι δὲ τρεῖς Πύλοι, καὶ ὅτι οἱ μὲν τῆσδε τῆς Πύλου, οἱ δὲ ἐκείνης φασίν ἄρχειν τὸν Νέστορα, οἱ δὲ καὶ τῶν τριῶν, γραφήσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. περὶ δὲ Πύλου διεληπται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. λέγει δ' ἐνταῦθα τὴν Πύλον ἡγαθήν οὐ τόσον ἐκ τοῦ ἄγαν
10 θείαν· *ἢ γὰρ ἂν ἐφύλασσε τὸ ν̄ τοῦ ἄγαν ὁμοίως τῷ ἀγάννιφος Ὀλυμπος· ὅσον ἐκ τοῦ ἀγᾶ ἀγάζω, ὅθεν ἀγαστός, ἀφ' οὗ ἀγαθός. οὕτω δὲ καὶ ἡγαθή ἢ ἀγαστή. (Vers. 253.) Ὅτι ἐν τῷ, ἀγορήσατο καὶ μετέειπε, παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ ὡς ἀγορήσασθαι μὲν ὁ ποιητὴς λέγει τὸ ἀπλῶς δημηγορῆσαι,

μετείπειν δὲ τὸ μετὰ ταῦτα παραινενικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον, οἷον ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὁ Κάλχας
 πρῶτα μὲν ἀγορήσατο, ἑαυτὸν ἀσφαλισάμενος καὶ ἄλλ' ἅττα εἰπὼν· εἶτα καὶ μετείπεν, ὃ περ ἐχρῆν
 γενέσθαι. οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα ἀγορήσατο μὲν ὁ Νέστωρ ἀπὸ τοῦ, ὦ πόποι, ἕως τοῦ, ἀλλὰ πίθεσθε
 74 καὶ ὑμεῖς· μετείπε δὲ ἐν τῷ, μὴ* τε σὺ ποιεῖς τόδε, μήτε σὺ, ὦ βασιλεῦ καὶ ὦ Ἀχιλλεῦ. * (Vers. 254.)¹⁷
 Ὅτι τὸ, ὦ πόποι, σχετλιασμὸν δηλοῖ καὶ πάθος ψυχῆς ἐπὶ δεινοῖς τισὶ γινουμένοις, ἐφ' οἷς ἢ θρηνήσει³⁰
 τις ἢ ἐκθαμβηθήσεται ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον πείσεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Νέστωρ ἐμφαίνει ὄλην ἔλεειν
 τὴν Ἑλλάδα. ἐκ παραλλήλου δὲ καὶ τὸ ὦ καὶ τὸ πόποι δηλοῦσι τὸ αὐτὸ, ὡς ἔάν τις εἴποι, φεῦ
 παπαί. καὶ γὰρ καὶ τὸ φεῦ παπαί παράλληλα κείμενα τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχουσιν. ἔστι δὲ σχῆμα
 ἐκ παραλλήλου, ὅτε δύο λέξεις ὁμοῦ κεῖνται παράλληλοι, προσφορῶ μόνῃ διαφέρουσαι, σημαίνουσαι δὲ
 10 τὸ αὐτό· οἷον, θάνατόν τε μόρον τε· ταυτὸν γὰρ αἱ λέξεις ἄμφω δηλοῦσι· καὶ, βᾶσζ', ἴθι, ἀντὶ τοῦ,
 πορεύθητι, ἀπελθε· καὶ, ποθέσκε δ' αὐτὴν τε πόλεμόν τε· καὶ, ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων· ῥινοῦ
 γὰρ ἐνταῦθα καὶ βῆες ταυτὸν δηλοῦσιν. ὁμοῖον καὶ τὸ πατρὸς ἐσθλοῦ κάγαθοῦ πεφυκέναι καὶ τὸ λίαν
 πάνυ καὶ τὸ τυχὸν ἴσως καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐπίρρημα δὲ ἐστὶ τὸ πόποι πρωτόθετον καὶ * ἴσως ὠνοματο-⁴⁰
 πεποιημένον, ὡς περ καὶ τὸ ποποῖ καὶ τοιτοῖ καὶ ὀτοτοῖ καὶ παπαί καὶ φεῦ καὶ ἄλλα πολλά. φασὶ δὲ οἱ
 παλαιοὶ ἐν τῷ ὦ πόποι ὅτι τὸ ὦ καὶ δασεῖαν εἶχε καὶ περιεσπᾶτο ὡς ἐνθουσιαστικὸν τι ἐπίρρημα· παρὰ
 δὲ τοῖς ὕστερον οὐδέτερον τούτων πάσχει. οὔτε γὰρ δασεῖαν οὔτε περισπωμένην ἔχει, ἵνα μὴ συνεμπέση
 τῷ ὦ ῥήματι, ὃ δηλοῖ τὸ πέμψω, ὃ περ μετὰ συνθέσεως ἐφῶ γίνεται καὶ ἀφῶ. τοῖς δὲ βιαζομένοις
 τὸν Ὅμηρον καὶ μετάγουσι πρὸς ἑτέρους ποιητὰς τὰ ἐκείνου ἀρέσκει λέγειν τὸ ὦ πόποι ἀντὶ τοῦ ὦ θεοί·
 ἐπειδὴ εὗρηται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι οἷον ἐποποι κατὰ * τοὺς παλαιούς, ὡς⁹⁹
 20 τὰ πάντα διοπτέοντες, ὁποῖον δὴ τι καὶ ὁ δίοπος δηλοῖ, λέξεις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονικῆ. Ὅτι μέγα
 κακὸν ὁ ποιητὴς κρίνει, ἐφ' ᾧ πενθήσουσι μὲν οἱ φίλοι, χαρήσονται δὲ οἱ ἐχθροί. καὶ δηλοῖ τοῦτο ἐν
 οἷς θέλων δεῖξαι φαύλην τὴν τῶν βασιλέων ἔριν φησίν· ὦ πόποι, ἢ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἰκάνει·
 γηθήσαι δὲ Πρίαμος ἄλλοι τε Τρῶες, ἐὰν τάδε πύθοντο. σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν πένθος ἐκ τοῦ
 πάθος μετηλλάγη, καθὰ καὶ τὸ βάθος ἐκ τοῦ βένθος, οἷον ἡμένῃ ἐν βένθεσιν ἄλός· τὸ δὲ Ἀχαιίδα
 ἐντελῶς ἔχει, καθὰ καὶ τὸ Ἀχαιικός. τὸ δὲ γε Ἀχαιίδα καὶ Ἀχαιϊκόν, ὡς περ καὶ τὸ Ἀχαιία, παρὰ τοῖς
 ὕστερον ἀπέλευσιν ἔπαθε τοῦ ἰ κατὰ ἀκολουθίαν Αἰολέων, οἱ, ὡς καὶ προεδηλώθη, ἀποβάλλουσιν
 αὐτὸ καὶ ἐν τῷ Ἀχαιός, ὡς καὶ ἐν τῷ παλαιός. Τὸ δὲ ἰκάνω αἰὲ παρὰ τῷ ποιητῇ * ἐκτείνει τὴν παρα-¹⁰
 λήγουσαν. Τὸ δὲ γε ἰκανώτατος ἀπὸ τοῦ ἰκάνω γενόμενον ἀμφιβόλως ἔσχεν, εἴτε διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γρα-
 φήσεται, ὃ περ καὶ μάλιστα τοῖς πλείοσιν ἔδοξεν, εἴτε καὶ διὰ τοῦ ὦ μικροῦ. ἐξυγομάχησαν γὰρ καὶ
 30 εἰς τοῦτο τινές. Ὅρα δὲ τὸ, ἢ μέγα πένθος, τὴν ἀπλότητα τοῦ συνθέτου Μεγαπένθους, ὃς τῷ Μενελάῳ
 υἱὸς ἐτέθη μετὰ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν ἐξ ἑτέρας ἐν καιρῷ μεγάλῳ πένθους, οὐ τοῦ νῦν μέντοι λεγομέ-
 νου ὑπὸ Νέστορος, ἀλλὰ τοῦ κοινοῦ. τὸ δὲ, ἢ μέγα πένθος, παραφράζων ἐτέρωθι φησίν· ἢ κε μέγ'
 οἰμῶξιε γέρων καὶ ἐξῆς. (Vers. 258.) Ὅτι τελείων ἀνθρώπων ἔπαινος τὸ, οἱ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν,
 περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. αὐξάνων δὲ τις που τὸ ἐγκώμιον ἀντὶ τοῦ Δαναῶν πάντων ἐρεῖ ἢ ἄλλο τι τοιοῦ-
 τον· παραφράσας δὲ αὐτὸ, εἰ βούλεται, μεταγὰγῃ ἐκ τῆς ποιητικῆς στρουφνότητος εἰς τοιαύτην τινὰ
 σαφήνειαν· οἱ περίεστε μὲν πάντων τῇ βουλῇ, περίεστε δὲ καὶ τῇ κατὰ πόλεμον * δεξιότητι. οἰκείος δὲ²⁰
 ὁ λόγος ἐπὶ ἀνδρῶν ἀνδρείων τε καὶ συνετῶν· ἀρμόσει δὲ ποτε καὶ ἐπὶ ἐνὸς διὰ παραφράσεως, οἷον, ὡς
 βουλῇ τε καὶ μάχῃ πάντων περίεστιν ὧν μάλιστα χρεια τοῖς ἐν πολέμῳ. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς Ἄσῃ καὶ
 Ἀθηναῖν ὁ ποιητὴς ἐρεῖ τῇ μάχῃ ἐνδημεῖν, ὧν Ἄσῃ μὲν μάχης, Ἀθηναῖν δὲ βουλῆς ἐπιστατεῖ. Ἰστέον δὲ
 40 ὅτι τὸ περιεῖναι ποτὲ μὲν τὸ ὑπερέχειν δηλοῖ καὶ περιττότερον εἶναι, ὡς ὅτε τις εἴποι, ὅτι ὁ δεῖνα περίεστι
 τοῦ δεῖνος· ὡς περ καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Ἀγαμέμνων περιεῖναι λέγονται πάντων ἐν τε βουλῇ
 καὶ μάχῃ· ποτὲ δὲ τὸ περιεῖναι λέγεται ἐπὶ περιουσιασμοῦ τοῦ ἐν τῷ βίῳ, ὡς ὅτε τις εἴποι, ὡς πολλὰ
 μὲν κεκοπίακα, οὐδὲν δέ μοι περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐκ περισσοῦ κεῖται, ἐξ οὗ καὶ ἡ περιουσία λαμβάνεται.
 δηλοῖ δὲ τὸ περιεῖναι πολλάκις καὶ τὸ ἀπλῶς ζῆν. οὕτω γὰρ περιεῖναι τις τῷ βίῳ λέγεται. Ἰστέον δὲ
 ὅτι διδάσκει ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα, ὡς ψεύσεται ποτε κατὰ και* ρὸν ὁ σπουδαῖος, καθάπερ ὁ Νέστωρ³⁰
 ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ἀληθεύει λέγων ὅτι ἐν τε βουλῇ καὶ μάχῃ περίεστιν οἱ ῥηθέντες βασιλεῖς. Ἀχιλλεὺς

μὲν γὰρ πάντων τῇ μάχῃ περίεστιν, οὐ μὴν δὲ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων. τῇ μέντοι βουλῇ ἀμφοτέρω ἐλαττοῦν-
 ται τοῦ γε Νέστορος τούτου καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς. ἐψεύσατο οὖν καιρίως ὁ γέρον, κολακικώτερον ἐν δέοντι
 λαλῶν καὶ μαλθάσων οὕτω τὴν τῶν ἡρώων σκληρότητα. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι,
 συγκροτεῖν ὁ ποιητὴς δοκεῖ τοὺς λέγοντας τὰ ἀπαρέμματα ῥημάτων εἶναι ἐνόματα. τὸ γὰρ μάχεσθαι 75
 δίχα ἄρθρου ληφθὲν ταυτὸν ἐστὶ τῇ μάχῃ. λέγει γὰρ ὅτι, περίεστε βουλῇ καὶ μάχεσθαι, ἤγουν τῇ μάχῃ.
 καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ ὁμοίως, ὅτε εἶπη, προθέουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι, ἤγουν προτρέχουσιν αἱ ὕβρεις
 τοῦ εἰπεῖν ἦτοι τοῦ λόγου. (Vers. 259.) Ὅτι γέρον πολλάκις τισὶ λόγου ἀξίοις ὁμιλήσας καὶ δι' αἰδοῦς
 40 ἀγόμενος, εἶτα δύο τινὰς νεωτέρους ἀλλήλοισι καταλλάττων στασιά*ζοντας εἶποι ἂν τὸ, ἀλλὰ πείθεσθε·
 ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. ἀνεπίφθονον γὰρ φασὶ γέροντος ἀκούειν νεωτέρους, γηρᾶν προσδοκῶν-
 τας. εἰ δὲ πλείους εἶεν οἱ εἰρηνεύομενοι, ἀφελὼν τὸ ἄμφω ἐρεῖ· ἀλλὰ πείθεσθε· νεώτεροι γὰρ μου ἐστέ. 10
 εἶτα ἐπισυνάψει τὰ ἐφεξῆς· ἤδη γὰρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἥπερ ὑμῖν, ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὐ ποτε
 μ' οἱ γ' ἀθέριζον. οὐ γὰρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι, οἷον τυχὸν τὸν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα. κάρ-
 τιστοι δὲ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. κείνοισι δ' ἂν οὐ τις ἐρίζοι τῶν οἱ νῦν βροτοὶ εἰσὶν ἐπιχθό-
 100 νιοι. καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθ' οὐμίλειον· καλέσαντο γὰρ αἰτοί· καὶ μὲν μεν βου*λέων ξύνιον, πείθοντό τε
 μύθῳ. ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμεῖς· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. (Vers. 273.) Καὶ ὅρα τὸ ξύνιον γενικῆ
 συνταχθέν. δηλοῖ δὲ τὸ ξύνιεσαν καὶ ἡσθάνοντο καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς εὐθύς ἐρμηνεύει, ἐπείθοντο μύθῳ.
 ἐνεστῶς δὲ τοῦ ξύνιον ἀχρηστος τὸ ξύνιω, οὗ παράγωγον τὸ ξύνιημι. (Vers. 260.) Τὸ δὲ ἤδη κατὰ
 τοὺς παλαιοὺς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἤδη γὰρ ποτ'
 ἐγὼ· καὶ, τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἐφθιντο· τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ, ἤδη γὰρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶ· καὶ τῷ
 μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὡς τὸ, ἤδη λοιγία ἔργα τὰδ' ἔσται. εἰ δὲ 20
 τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοιγία ἔργα ἔσται, ἀντὶ τοῦ, ὄντως δὴ, εὐρεθήσονται εἰς τοῦτο
 χρήσεις ἐν τοῖς ἐξῆς ἕτεροι. Τὸ δὲ, ἥπερ ἡμῖν, κάλλιον ἢ ἥπερ ὑμῖν. τοῦτο μὲν γὰρ πάνυ βαρὺ, ὡς
 10 μόνων τῶν δύο ἀριστεῶν τραχέως *καταφερόμενον· τὸ δὲ ἡμῖν πάντως λείον καὶ ἀνεπαχθέστερον διὰ
 τὸ κοινότερον. ἔστι γὰρ πῶς τὸ ἡμῖν ὁμοίον τῷ, οἱ νῦν βροτοὶ ἐσμεν. (Vers. 261.) Τὸ δὲ ἀθέριζεν
 δηλοῖ μὲν τὸ ἀπορρίπτειν καὶ ἐξουθενοῦν, καὶ μετήνεκται ἀπὸ τῶν ἀθέρων· ἢ δὲ χρήσις τοῦ ἀθέρους
 παρὰ τῷ Αἰλιανῷ ἐν τῷ περὶ προνοίας. ἀχρηστοὶ δὲ οἱ ἀθέρους εἰς καρπὸν συγκομιζόμενοι. εἰσὶ δὲ στά-
 χυες ἀγεννεῖς, ἐφ' οἷς αἱ σταχυηλόγοι πονοῦνται, οὓς οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν ὁ γεωργός. ὅτε δὲ ὁ ποιητὴς
 ἐν τοῖς ἐξῆς (Π. υ'. 277.) ἀνθέρικων μνησθῆ, φυτὸν τί ἐστὶν ὁ ἀνθέρικξ, ὃς καὶ ἀνθέρικος λέγεται·
 οὗ ὁ τύπος κατὰ τὸ ὁ κῆρυξ καὶ ὁ κῆρυκος. Ἰστίον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀθέριζεν καὶ ἰχθύς ἢ ἀθέρικα ἔοικε
 λέγεσθαι. ἀθέριζεται γὰρ πῶς καὶ αὐτὴ διὰ τὸ εὐτελές. διὸ καὶ ἀτυχῆς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου 30
 (Libr. VIII. 8.) εὐρήται λεγομένη. (Vers. 262.) Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν τῷ, οὐ γὰρ πω τοίους
 20 ἀνδρας ἴδον, τὴν παρωχημένον χρόνον λέγει· ἐν δὲ τῷ, οὐδὲ ἴδωμαι, τὸν μέλ*λοντα. τὸν δὲ ἐνεστῶτα
 τὸ, οὐδὲ νῦν ὄρῳ, τέως μὲν σιωπᾶ, ἵνα μὴ πάνυ λυπήσῃ τοὺς ἀκροατάς· προῖων δὲ σαφέστατα λέγει
 πῶς καὶ αὐτὸν ἐν τῷ, οὐ τις ἐκείνοις μαχέοιτο τῶν νῦν ἀνθρώπων. Τὸ δὲ, κείνοις οὐ τις ἂν ἐρίζοι τῶν
 νῦν, ἀναμφήριστον ὑπεροχὴν δηλοῖ. ὁμοίον τούτῳ καὶ τὸ, ἐκείνοις οὐδ' ἂν ἔργα ἀραχνάων ἐρίσειαν.
 ἀνόμοιον δὲ πρὸς ταῦτα ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ, Νέστρω οἷος ἐρίζεν. Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ ἐστὸν ἤγουν ὑπάρχεται
 δεύτερον δυϊκὸν ὀξύνεται μὲν ἀκολουθῶς τῷ εἰμὶ ἐσσι, καὶ τοῖς ἐξῆς, ἕως τοῦ τρίτου τῶν πληθυντι-
 κῶν. ἔχει δὲ τὸ σῖγμα ἐν τῇ παραληγοῦσῃ ποιητικῶς τε καὶ ἄλλως Ἀττικῶς ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐσσι καὶ
 ἐστὶ καὶ ἐσμέν καὶ ἐξῆς. καὶ καινὸν οὐδὲν, εἴ γε καὶ τὸ ἦτην ἤγουν ὑπηρχέτην μετὰ τοῦ σῖγμα ἔστιν
 ἐν τῷ, ἀδελφῶ ἦστην, ἤγουν ἀδελφοὶ ὑπῆρχον. (Vers. 265.) Ὅτι βουλομένῳ τῷ ποιητῇ μὴ μόνοις 40
 30 ἐμμένειν τοῖς Τρωικοῖς, ἀλλὰ πῶς καὶ ἑτέροις προγενεστέροις ἱ*στορίαις παραρτύνει τὴν ποιήσιν,
 χρησιμεύει καὶ ὁ Νέστρω εἰς τοῦτο, χορηγὸς παλαιῶν ἱστοριῶν ἐν πολλοῖς γινόμενος. ἢ δὲ μέθοδος
 ὡσεπιπολὺ τῆς τῶν ἱστοριῶν παρενθέσεως τοιαύτη. ὁ γέρον οὗτος οὐκ ἔχων ἔργοις διεκφραίνεσθαι κατὰ
 τὸν Τρωικὸν πόλεμον διὰ τὸ βαθὺ γῆρας συνιστᾶ ἑαυτὸν ἄλλως, οἷς πάλαι ποτὲ ἠνδραγαθίστατο καὶ
 μέμνηται πράξεων ἑαυτοῦ, ἃς ἐν νεότητι κατειργάσατο, ὡς ἂν ὁ νῦν ἀχρεῖον αὐτὸν βλέπων εἰς πόλεμον
 καὶ μηδὲν τι μέγα περὶ αὐτοῦ λογιζόμενος ἐπιστρέφεται τοῖς διηγῆμασι καὶ τῷ καταλόγῳ τῶν ἀριστεῶν

ἐντάττη καὶ τὸν πάλαι ποτὲ τοιοῦτον γενόμενον. τοιοῦτος οὖν ὁ Νίστωρ ὢν πολλαχοῦ περιαιτολογεῖ καὶ
 κατατείνων ἑαυτοῦ ἐγκώμια καὶ ἀριστείας μέμνηται καὶ προσώπων ἀξίων λόγου, καὶ οὕτω τοῖς Ἱω-
 κκοῖς παρεμπλέκει πολλὰ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἱστορουμένων γενέσθαι, οἷς αὐτὸς ὁ γέρον παρεῖναι ποτὲ
 φησιν, ὡς περ δὴ καὶ ἐνταῦθα τὸν τε *Πειρίθοον καὶ τὸν Ἐξάδιον παρεισοδιάζει καὶ τὸν Καινέα καὶ 40
 τινὰ Πολύφημον ὁμώνυμον τῷ ἐν Ὀδυσσεῖα Πολυφήμῳ Κύνκλωπι καὶ ἄλλους, αὐτοὺς τε ἱστορῶν κρα-
 τίστους γενομένους ἐπιχθονίων ἀνδρῶν καὶ κρατίστοις μαχομένους, τοῖς Κενταύροις δηλαδὴ. Λαπίθαι
 δὲ ἦσαν οὗτοι, ὃ τε Πειρίθοος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, γένος Θετταλικὸν εὐγενεῖα τε καὶ ἀνδρία ἐπίσημον,
 οἱ τοῖς ἵπποκενταύροις, ἀγρίῳ τινὶ φύλῳ κατὰ τὸν γεωγράφον, μάχην συγκροτήσαντες κατεπολέμησαν.
 ἕτεροι δὲ φασιν ὅτι ὁ Πειρίθοος Ἀθηναῖος μὲν ἦν ἀνὴρ, Ἰξίονος υἱὸς ἐν Θετταλία βασιλεύσαντος·
 10 ἀπὸ δὲ τοῦ περιθέειν οὕτως ὠνόμασται οἰονεὶ ὁ *περιττός εἰς τὸ θεῖον. ὁ δὲ μῦθος φησὶ τὸν Δία 101
 ὁμοιωθέντα ἵππῳ περιθέειν τὴν αὐτοῦ μητέρα περῶντα, κἀντεῦθεν αὐτὸν κληθῆναι Πειρίθοον καὶ
 πλεονασμῷ τοῦ ἰ Πειρίθοον. ὅτι δὲ Δία ἐκαλεῖτο ἢ τοῦ Πειριθόου μήτηρ, καὶ ὅτι, ὡς Πάνθοος
 Πάνθους, οὕτω Πειρίθοος Πειρίθους, καὶ ὅτι ἐν τῷ Πειρίθοος ἡμάρτηται ἢ περὶ πρόθεσις προσλα-
 βούσα τὸ ἰ καὶ ποιήσασα τὸ, Πειρίθοος ἐκ πλεονασμοῦ ἀσυνήθους, καὶ ὡς οἱ Δωριεῖς τρέποντες τὴν
 εἰ δίφθογγον εἰς τὸ ἠ καὶ ὡς περ πλείων πλήων καὶ μείων μῆων, οὕτω καὶ τὸ διὰ δίφθογγον Πειρί-
 76 θοος διὰ τοῦ ἠ γράφοντες Πηρίθοος πταίουσι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, λέγοντες ὡς οὐδέποτε τὴν εἰ
 δίφθογγον τὴν ἔχουσαν ἐκ πλεονασμοῦ τὸ ἰ εἰς ἠ τρέπουσι. τὸ γὰρ τοι ξένος ξεῖνος οὐ γράφουσι ξῆνος
 διὰ τοῦ ἠ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. (Vers. 264.) Τὸν δὲ Καινέα λόγος κάλλος τε περιττὸν *ἔχειν καὶ ἀνδρείον 10
 εἶναι καὶ ἄτρωτον διαμεῖναι μέχρι πέρατος τοῦ ζῆν, καθὰ καὶ ὁ Τελαμώνιος Αἴας παρ' Ὀμήρῳ φαίνε-
 20 ται. ὁ δὲ μῦθος φύσει ἄτρωτον αὐτὸν εἶναι φησὶ, πλάττων καὶ ὅτι παρθένος εὐπρεπῆς ποτε γεγόνει,
 καὶ Ποσειδῶνος αὐτῇ μιγέντος, αἰτησαμένη ἀνὴρ γενέσθαι καὶ ἄτρωτος μεῖναι, ὣν ἠθέλεν, ἔτυχε. λέγε-
 ται δὲ καὶ ὑπερφρονῆσαι. ἀκόντιον γάρ, φασιν, ἐν ἀγορᾷ μέση πῆξας εἰς ὄρθον θεὸν τοῦτο προσέτα-
 ξεν ἀριθμεῖν. ὅθεν ἢ δίκη ποινὴν αὐτὸν ἀσεβείας εἰσπραττομένη πεποίηκεν ὑπὸ τοῖς Κενταύροις, οἱ
 δρυσὶ τε καὶ ἐλάταις αὐτὸν εἰς γῆν ἤρρισαν ἀρόρηκτον καὶ ἀκαμπτὸν δύντα ὑπὸ γῆν, θεινόμενον στι-
 βαραῖς καταίγδην ἐλάταις, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος. εἴη δ' ἂν ταυτὸν, καινέα εἰπεῖν καὶ νικητὴν, κατὰ
 τὸ, καινυτο φύλ' ἀνθρώπων, ἤγουν ἐνίκα τοὺς τότε ἀνθρώπους. Ὅτι ὡς τὸ Ὀϊλέυς Ἰλέυς εὔρηται
 παρά τε Ἡσιόδῳ καὶ ἄλλοις ἀφαιρέσει τῆς ἀρχούσης, οὕτω καὶ ὁ *παρ' Ὀμήρῳ Ἐξάδιος παρά τισι 20
 τῶν νεωτέρων Ἐάδιος εὔρηται δίχα τοῦ κατάρχοντος ἔ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἱ φασὶ καὶ ὅτι ὠφειλε
 δασύνεσθαι ἢ ἀρχουσα, εἰ καὶ ἢ Ὀμηρικὴ συναλοιφή ψιλοῦσθαι δηλοῖ αὐτό. *(Vers. 266.) Ὅτι ἐπα- 34
 30 ναλήψει πρώτη ἐνταῦθα χρᾶται ὁ ποιητής, εἰπὼν· Κάρτιστοι δὴ κείνοι καὶ ἐπαγαγών· κάρτιστοι μὲν
 ἔσαν. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐπιμονὴν ἐποίησε διὰ τὸ ἔνδοξον τῶν προσώπων. τῇ γὰρ λέξει τοῦ κάρτιστοι ἐπέ-
 μεινε, τρεῖς αὐτὸ εἰπὼν ἐν δυοῖ στίχοις διὰ τὸ μὴ ἔχειν καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν. ὥστε οὐκ ἂν τις θαυ-
 μάσοι, ἐὰν ταυτοσημάντους λέξεις ἐκ παραλλήλου λέγῃ, ὅς γε καὶ τὴν αὐτὴν ἀπαραποιήτως λέξιν πολ-
 λάκις τίθησι, ταυτολογεῖν οὐκ ὀκνῶν. ἔφη γάρ· κάρτιστοι ἐκεῖνοι ἐπιχθονίων ἀνδρῶν. κάρτιστοι μὲν
 ἔσαν καὶ *κάρτιστοις ἐμάχοντο· οὐ μὴν ἀνδράσι κατ' αὐτοὺς, ἀλλὰ θηρσίν, ὡς ῥηθήσεται αὐτίκα. 40
 κάρτιστοι δὲ ἢ παρὰ τὸ κάρτα, ὃ δηλοῖ τὸ λίαν, ἢ μάλιστα ἐκ τοῦ κράτος κατὰ μετάθεσιν, ὡς βρά-
 διστοι ἵπποι, βάρδιστοι. κάρτιστοι δὲ οἱ ἀνδρείοτατοι καὶ νικηταί. τοιοῦτον δὲ τι καὶ ὁ καρτερός,
 ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀθήναιον τὸ, Θεβαίων ἐγένετο καρτερός, ἤγουν περιεγένετο τῶν Θεβαίων καὶ, αὐτό-
 χρημα εἰπεῖν, ἐκράτησεν. (Vers. 268.) Ὅτι φῆρας ὄρεσκόους τοὺς Κενταύρους φησὶ, τουτέστι θῆρας
 40 ὄρειφοίτας. Αἰολικὴ δὲ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ φῆρας ἀντὶ τοῦ θῆρας, ὡς τῶν Αἰολέων οὕτω λεγόν-
 των. ἰστέον δὲ ὅτι ἢ τοῦ θ' μετάληψις εἰς τὸ φ' καὶ *Ἀπτικῆς ποτὲ διαλέκτου ἐστίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ 102
 θλᾶν φλᾶν λέγουσι. τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσεῖα καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις Αἰο-
 λικὸν καὶ αὐτό. τινὲς δὲ τοὺς Κενταύρους φῆρας φασὶ κατὰ λέξιν σύνθετον ἐπιθετικῶς οἰονεὶ φυῆρας,
 τοὺς ἐκ δύο φυῶν ἡρμοσμένους, ὃ ἐστὶ διφυεῖς, τὸ μὲν κάτω ἵππους ὄντας ἄχρι καὶ εἰς αὐχένα, τὸ δὲ
 ἐντεῦθεν ἀνθρώπους καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν ἵππους τε ὄντας ἀκεφάλους καὶ ἀνθρώπους ἀποδας. ὅθεν καὶ
 τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο εἴρηται, ὅτι δηλαδὴ ἐν τῇ τῶν ἵπποκενταύρων φύσει ἵππος μὲν ἀπερεύγεται ἀνδρα,

βροτός δ' ἀποπέδεται ἵππον. ὅτι δὲ ἐγένοντο οἱ ἵπποκένταυροι καὶ γενναῖοι καὶ δεξιὸι κελητίζειν καὶ
 ὅτι ληστρικῶς ἔζων, καὶ ἡ τοῦ Παλαιφάτου ἱστορία φησί. δῆλον δὲ ὅτι Κένταυροι μὲν ἐκλήθησαν διότι
 10 ταύρους ἀγριαυθέν*τας καὶ πολλὰ περὶ Θετταλίαν βλάπτουτας κατεκέντησαν· ἐνομίσθησαν δὲ σύν-
 θετοι ἐξ ἵππων καὶ ἀνδρῶν, διότι ἀρματηλατεῖν ἀφέντες κελητίζειν ἐπετηδεύσαντο ἤγουν ἀξύντοις
 ἵπποις ἐποχεῖσθαι καὶ ἀρπάζοντες, εἶτα φεύγοντες καὶ κατὰ νότου βλεπόμενοι ἐφάνταζον τοὺς πολ-
 λούς ὡς ἐξ ἡμισείας εἶσιν ἀνθρώποι ἐγκεκεντρισμένοι ἵπποις, καὶ ἡ φαντασία τὸν μῦθον ἀστείως
 ἀνέπλασε. λέγονται δὲ περὶ τὸ Πήλιον ὄρος καὶ τὴν Οἴτην οἰκεῖν, ἐνθα καὶ ἡ τῶν Εὐρωπαϊῶν Μαγνή-
 των χώρα ἐστίν. ὁ δὲ μῦθος Ἰξίουτος αὐτοὺς γενεαλογεῖ καὶ νεφέλης, ἀφ' ὧν γενέσθαι τινὰ Κένταυρον,
 ἀνδρα θηριώδη καὶ ἀνθρώποις ἀνεπίμικτον· ὃν μιγνύμενον ταῖς Μαγνήτιαι ἵπποις τὸ τῶν ἵπποκεν-
 ταύρων ἀποτελέσαι φύλον, σύνθετον ἐκ τε μητρὸς ἵππου καὶ πατρὸς ἐκείνου δὴ τοῦ Κενταύρου, κλη- 10
 20 θέντος, φασίν, οὕτω, διότι ὁ Ἰξίων κεντήσας αὐραν ἦτοι ἀερίαν νεφέλην ἐγέννησεν αὐτὸν *ἐξ ἐκείνης,
 ὡς ὁ μῦθος ἐλήρησεν. ἔοικε δὲ ὁ ῥηθεὶς Ἰξίων, ὁ καὶ πρῶτος παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἱστορούμενος γενέ- 77
 σθαι φονεὺς, φαντασιοκόπος τις εἶναι καὶ πραγμάτων ἐφιέμενος ὑπὲρ αὐτὸν ὄντων, ὁποίους πολλοὺς
 ὁ μακρὸς χρόνος ἤνεγκε. διόπερ ὁ μῦθος ἐρᾷν αὐτὸν λέγει τῆς Ἥρας, ὑψους τινὸς δηλαδὴ ἡγεμονικοῦ.
 καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ εἰς τοιοῦτον τι, ὡς εἴρηται, τὴν Ἥραν ἐκλαμβάνονται, ζῶν Ἡραίαν λέγον-
 τες τὴν βασιλικήν· ἣς διεκπεσὼν ὁ Ἰξίων ἐμίγη, φασί, νεφέλη, σικῆ τινὲ δηλαδὴ καὶ φαντάσματι τῆς
 φιλουμένης ὑψηλῆς ζῶης καὶ εἰδώλῳ τοῦ ποθουμένου, καὶ ἀπέτεκε Κενταύρους, ἀνυποστάτους δηλο-
 νότι ἐννοίας, καὶ ἄς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν. οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἵπποκένταυρος, ὡς περ οὐδ' ὁ τρα-
 γέλαφος. Περὶ δὲ τοῦ ὄρεσκῶοισι γέγραπται εἰς τὴν Ὀδύσειαν ἐν τῷ, Λακεδαιμόνα κητώεσαν.
 30 ἐνταῦθα δὲ τοῦτο μόνον ῥητέον ὅτι ἀπὸ τοῦ κείω τὸ κείμαι γίνεται κοῖος, καὶ ἐκ*τάσει κῶος, ὡς 20
 πατροῖος πατρῶος· ὅθεν καὶ ὄρεσκῶοι θῆρες οἱ ἐν ὄρεσι κείοντες, ὁ ἐστὶ κείμενοι καὶ διάγοντες· ἢ ἀπὸ
 τοῦ κῶ τὸ κείμαι κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς κῶος καὶ ὄρεσκῶος, ὡς περ καὶ κῶμη ἀπὸ τοῦ κῶ γίνεται
 προσλαβόντος τὴν μὴ συλλαβὴν ὁμοίως τῷ ῥῶ ῥώμη, βρῶ βρώμη, τρῶ τρώμη ἢ τρῶσις, γνῶ γνώμη.
 ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἢ πρώτη ἐτυμολογία, δι' ἣς καὶ ἡ προσγραφή τοῦ ἰ βοηθεῖται ἐν τῷ ὄρεσκῶος,
 οὐ τὸ ἀνάλογον κατὰ τὸ Ἀγελῶος καὶ ἀθῶος. Ὅτι οὐκ ἀρεκτὸν μάχεσθαι τινα, εἰ μὴ καὶ νικήσει·
 οὕτω γὰρ κράστιστος ὁ τοιοῦτος. διὸ εἰπὼν ἐπαινετικῶς Ὀμηρος, ὡς κράστιστοι καρτίστοις ἐμάχοντο,
 ἐπάγει· καὶ ἐκπάγλως ἀπώλεσαν. Ἔστι δὲ ἐκπάγλως τὸ ὡς ἂν ἐκπλαγείη τις, οὐ πρὸς ὁμοιότητα ἐρη-
 νεύεται καὶ ὁ ἐκπαγλότατος. (Vers. 269.) Ὅτι ἔ' φθάσας εἶπεν ὠμίλησα ἐν τῷ, καὶ ἀρείοισιν ἤπερ
 40 ἡμῖν ὠμίλησα, τοῦτο ἄλλως φράζει ἐν τῷ, τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλειον. *(Vers. 270.) Ὅτι ἀπίαν γῆν
 ἐνταῦθα νοητέον ἢ τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ μακρὰν ἐκ τοῦ ἄπο, ἢ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς λέγει, τὴν Πελοπον- 30
 νησίαν ἀπὸ Ἀπίδος, περὶ οὗ ἐν τοῖς εἰς τὸν Περιγηγῆτην εἴρηται, ὅπου Ἀπιδανεῖς ἐκεῖνος τοὺς Ἀρχάδας
 καλεῖ. δῆλον δὲ ὅτι Πελοποννήσιος ὁ Νέστωρ, ὡς Πύλιος· ἐντὸς γὰρ Πελοποννήσου ἢ Πύλος. εὐρε-
 θίσεται δὲ πού παρ' Ὀμήρῳ ἀπία γῆ μὴ δυναμένη εἰς Πελοποννησίαν λαμβάνεσθαι. ὅτι δύο ἀδηλα
 ἐνταῦθα δι' ἐνὸς δήλου ἔδειξεν ὁ ῥήτωρ Νέστωρ, πιστούμενος τὸ μὲν αὐτὸν ἀριστον εἶναι τῇ συνέσει
 διὰ τῶν κρατίστων Λαπιθῶν, οἱ αὐτῷ ἐπειδόντο συμβουλευόντι, τὸ δὲ αὐτοὺς καρτίστους εἶναι διὰ
 103 τῶν Κεν*ταύρων, οὓς, ἀριδῆλως κρατίστους ὄντας, οἱ Λαπίθαι κατηγωνίσαντο. ἐν τούτοις δὲ καὶ
 ἀπὸ τοῦ μίζονος ὁ Νέστωρ ἐπιχειρεῖ ἀνξάνων καὶ συνιστῶν ἑαυτὸν. κράστιστοι μὲν γὰρ οἱ Λαπίθαι τῶν
 ἄρτι ἀνθρώπων. αὐτὸς δὲ μετεκλήθη, φησὶν, ὑπ' ἐκείνων ἔτι νέος ὢν, καὶ οὐκ αὐτὸς ἐπὶ μισθῷ ἦλθεν,
 ἀλλ' αὐτοὶ ἐκαλέσαντο· καὶ βουλευόμενος εἶχε καταπειθεῖς ἐκείνους. συνάγει γοῦν διὰ τούτων, ὅτι τοὺς
 νῦν Ἑλληνας μάλιστα τούτῳ πιστέον, εἰ περ αὐτοὶ μὲν οὐ κράτιστοι κατ' ἐκείνους, αὐτὸς δὲ οὐκ ἔτι 40
 νέος, ὡς τότε· ἀλλ' ὅσον αὐτοὶ τοὺς Λαπίθας ἀνδρεία ὑποβεβήκασι, τοσοῦτον αὐτὸς ἑαυτὸν τῇ ἐκ νέου
 συνέσει διὰ τὴν ἐκ τοῦ γήρως ἐμπειρίαν ὑπεραναβέβηκε. καὶ ἐστὶν ὁ αὐτὸς Νέστωρ ἐκεῖ μὲν ἀτελῆς κρα-
 τίστοις ἀνδράσι συνῶν, ἐνταῦθα δὲ τέλειος οὐχ' οὕτω κράτιστοις συστρατευόμενος. ἵνα δὲ μὴ ἐλέγ-
 10 χοιτο ὡς τοῖς *οὕτω κράτιστοις παρεξετάζων ἑαυτὸν καὶ φαίνοιτο ἀπίθανα λέγων ἢ καὶ ψευδόμενος ἀντι-
 κρυσ, οὐ γὰρ οὕτω μάλα ἐν νεότητι ἀνδρείος ὁ Νέστωρ εἶναι ἰστόρηται, ὁμολογεῖ ὅτι οὐ κατ' ἀνδρίαν
 ἀλλὰ διὰ συνέσειν ἐκείνοις τοῖς κράτιστοις χρήσιμος ἦν. ἐμαχόμην γάρ, φησι, κατ' ἑμαυτὸν· ἐκείνοις

δὲ οὐκ ἂν τις μάχοιτο. τῇ βουλῇ δὲ κρείττων ἦν ἐκείνων. διὸ καὶ ἐπέιθοντο. Καὶ σημειῶσαι ὅπως καὶ ἐνταῦθα μίαν ἔννοιαν διαφόρως ἔφρασεν ὁ ποιητής. τὸ γὰρ, οὐπω τοιοῦτος ἀνέρας ἴδον οὐδὲ ἴδωμαι, καὶ τὸ, κράτιστοι ἐκείνοι ἐπιχθονίων ἦσαν ἀνδρῶν, καὶ τὸ, ἐκείνοις οὐ τις τῶν νῦν ἀνθρώπων μάχοιτο, τῆς αὐτῆς ἔννοιᾳς εἰσίν. (Vers. 272.) Ἔστι δὲ τὸ μάχοιτο ἀντὶ τοῦ ἐρίσοι καὶ ἐξισωθῆι τὰ εἰς μάχην. καὶ σημειῶσαι τὴν λέξιν. ὄρα δὲ καὶ τὸ πιθανὸν τοῦ ῥήτορος. ὁμολογεῖ γὰρ μὴ πάνυ ἀνδρείος γενέσθαι, ἵνα πιστὸν ποιῆσῃ τὸ τῆς συνέσεως. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν γάμῳ πανηγύρει ὁ τῶν Κενταύρων *ἠρχθῆ πόλε- 20 μος, μνησίαντος Ἄρεος, διότι μὴ γέγονε μνήμη τις καὶ αὐτοῦ, ὡς Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὴν Ῥώμην αὐτοῦ λόγῳ φησὶ, καὶ διὰ τοῦτο τὸν γάμον ταράζαντος. (Vers. 271.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἔστι παρὰ τῷ ποιητῇ συνθεθεμένη ἀντωνυμία, ἀλλ' ὀπηνίκα συνθέτως ἀντονομάσαι βούλεται, δύο ταυτοσήμους 10 ἐκ παραλλήλου ἀντωνυμίας τίθησιν, οἷον βουλούμενος εἰπεῖν ἑαυτὸν λέγει, ἔδ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι ἢ καὶ ἄλλως, αὐτὸν μιν πληγῆσι δαμάσας. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα τὸ κατ' ἑμαυτὸν κατ' ἐμ' αὐτὸν εἶπεν. οὐ θέλουσι γὰρ οἱ παλαιοὶ συνθέτως γράφαι κατ' ἑμαυτὸν. τοιοῦτον καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ σφίσιν αὐτοῖς καὶ σφῶν αὐτῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν καὶ ὅσα κατὰ ταῦτα. (Vers. 272.) Ὅτι τὸ, οὐ τις τῶν, οἱ νῦν βροτοὶ εἰσίν ἐπιχθόνιοι, σχῆμα ἐστὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς κλίσις ἢ μετάλληψις. ἔστι δὲ κλίσις ἢ μετάλληψις, ὅταν ἢ προτεθεῖσα πτώσις οὐ φυλάξῃ τὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν, ἀλλ' εἰς ἑτέραν πτῶσιν 30 μετακλιθεῖ ἢ μεταληφθεῖ, οἷον καὶ τὸ, τοὺς, ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον· καὶ, τοίην αἰοιδὴν ἐπικλείουσιν ἀνθρώποι, ἢ κεν ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἐστὶ. τοιοῦτον, ὡς προεῖρήθη, καὶ τὸ, μῆνιν ἄειδε οὐλομένην, ἢ μυρία ἔθνηκεν ἄλγεα. ἐν τούτοις γὰρ αἱ αἰτιατικαὶ εἰς εὐθείας μετεκλίθησαν ἢ μετε- λήφθησαν. ὅμοιον καὶ τὸ, ἄνδρα μοι ἔννεπε, ὅς πολλὰ ἐπλανήθη. καὶ ὄρα ἑτέραν ταύτην μετάλληψιν 20 παρὰ τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσαν. Ὅτι ἢ τοῦ Νέστορος ἐνταῦθα δημηγορία τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ σύστασιν πλείονα ἔχει τῆς ἀξιώσεως καὶ τὸ πάρεργον πλεῖον αὐτοῦ τοῦ ἐργώδους πράγματος καὶ τὸ προοίμιον ὑπὲρ τὸν ἀγῶνα καὶ, ὡς ἂν τις εἴποι, τὴν κεφαλὴν τοῦ λόγου μείζω τοῦ λοιποῦ σώματος. τὸ 78 μὲν γὰρ πρᾶγμα ἐν μόνοις δέκα ἔπεσι διείληπται, ὁ δὲ τοῦ Νέστορος ἔπαινος καὶ ἡ ἱστορικὴ παρεμ- πλοκὴ ἐν τρισκαίδεκα στίχοις ἐκτεθείται. αἴτιον δὲ τούτου, ὅτι τὸ μὲν πρᾶγμα αὐτόθεν ἔχει τὸ δυνα- 10 τὸν καὶ, ὡς δίκαιον, οὐ ποικίλων ἐξηρηνευμάτων δέεται, τῷ δὲ προσώπῳ χρεία ἦν μακροτέρας συστά- σεως, ὡς ἂν ἀξιωματικῶς καταιδέσῃ καὶ μὴ ἀχρειώσῃ τὴν τοῦ πράγματος ἰσχὺν τὸ δοκοῦν εὐτελὲς τοῦ προσώπου. γενναία δὲ ἢ τοῦ Νέστορος ἀξίωσις αὐτοῖς ἐπαξιούσα καὶ μόνοις τοῖς ἀναγκαιοτάτοις διὰ τὸ κατεπεῖγον καὶ μηδὲν τοῦ καιρίου καὶ ἀληθοῦς πλέον λέγουσα καὶ πως ἀμφοῖν τοῖν ἀριστεῖν χαρι- ζομένη δίχα πανουργίας. καὶ γὰρ ἀξιοὶ μῆτε τὴν Βοιωτίδα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀφαιρεθῆναι, ἦν, ὡς καὶ 10 Ἀχιλλεὺς ἔφη, οὐκ αὐτὸς ἀλλ' οἱ Ἀχαιοὶ γέρας ἔδωσαν τῷ Ἀχιλλεῖ, μῆτε μὴν *τὸν Ἀχιλλεῖα ἐρίζειν τῷ 104 βασιλεῖ. διὰ τί; οὐ γὰρ ποτέ, φησιν, ὁμοίας ἔτυχε τιμῆς σκηπτουῆχος βασιλεὺς καὶ ᾧ περ ἀπλῶς κῦδος δέδωκε θεὸς δι' ἀνδρίαν τυχόν, ὃ δηλοῖ τὸ καρτερός ἐσσι, ἢ καὶ δι' εὐγένειαν, ὃ δηλοῖ ἐν τῷ, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ. Ἐν τούτοις δὲ καὶ ἐξηρνεύει ἐπεξεργαστικώτερον, τί σημαίνει τὸ δοθῆναι πρὸς Διὸς κῦδος τῷ Ἀχιλλεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ ὡς οὐ μόνῳ αὐτῷ κῦδος δέδοται, εἴ γε καὶ ὁ Ἀγαμέμνων, ὡς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς φθάσας ἔφη, κύδιστός ἐστι. φησὶ γάρ· εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ· ἀλλ' ὃδε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει. ὥστε καὶ κύδιστός ἐστι φῦσει ὁ Ἀγαμέμνων ὡς εὐρυ- κρείων καὶ πλειόνων ἀνάσσει, καὶ οὐχ' ἀπλῶς κύδιμος, ᾧ Ἀχιλλεῦ, κατὰ σὲ τὸν ἐκ τοῦ Διὸς μὲν κῦδος ἔχοντα, μικροβασιλέα δέ. καὶ ὄρα, ὅπως οὔτε γενναιότητα οὔτε εὐγένειαν ὑπερ*τίθησι τῆς βασι- 10 λείας. θείας γὰρ λήξεως κατὰ τοὺς παλαιοὺς δοκοῦσιν εἶναι οἱ βασιλεῖς. ἐνταῦθα δὲ ὄρα καὶ ὅπως πρα- γματικῶς ὁ Νέστωρ ἀπὸ βασιλέως ἀρξάμενος εἰς αὐτὸν κατέληξεν, ὃ περ αὐτὸς ἀλλαγῶ ἐπισημαίνεται ὡς ἐπίτηδες οὕτω τοὺς λόγους μεθοδεύων. ἔρει γὰρ που πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι ἀπὸ σοῦ μὲν ἀρξομαι, εἰς σὲ δὲ λήξω. ἤρξατο δὲ ἐνταῦθα ἐκ τοῦ βασιλέως, προκαταστέλλων τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἐν τῷ, μῆτε σὺ, ἀγαθός περ ὢν, ποιεὶ τάδε. εἶτα πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα λαλήσας ἀνακάμπτει εἰς τὸν βασιλέα, καὶ φησὶν· Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. (Vers. 275—281.) Ἰστέον δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὅτι τε τὸ, μῆτε σὺ τόνδε ἀφαιροῦ τὸ οἰκεῖον γέρας, ἀποαίρεο λέγει φυσικῶς· ἐκ ταύτης γὰρ τῆς πρωτοτύπου διαλύσεως κέχραται τὸ, ἀφαιροῦ προστακτικόν· καὶ ὅτι ἐνταῦθα κεῖται τὸ πρῶτα πληθυντικῶς ἀντὶ ἐνικοῦ τοῦ

- 20 πρῶτον· καὶ ὅτι τὸ, ἔτυχεν, ἔμμορε λέγει κατὰ χρόνον μέσον παρακείμε*νον. μείρω γὰρ μερῶ, μέμορα, καὶ μεταθέσει ἔμμορα τὸ εἰς μοῖραν ἔλαχον. Τὸ δὲ σκηπτούχος, ὡς μὲν πρὸς τὸ σκῆπτρον, ἔλλειψιν δοκεῖ ἔχειν τοῦ ῥ δια καλλιφωνίαν. εἰ δὲ, ὡς προεγράφη, ἀπὸ τοῦ σκάπτου γίνεται, ἀνελλιπῶς ἔχει. σκάπτου γὰρ καὶ Πίνδαρος Δωρικῶς τὸ σκῆπτρον φησίν. ἰστίον δὲ ὅτι, ὡς περ διαφέρει ὁ δᾶδας ἔχων ἀπλῶς καὶ ὁ ἐν τοῖς κατ' Ἐλευσίνα μυστηρίοις δαδούχος, καὶ ὁ ῥάβδον ἀπλῶς ἔχων καὶ ὁ ταξεωτικός ῥαβδούχος, οὕτω καὶ ὁ σκῆπτρον ἀπλῶς ἔχων κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσεΐα πτωχὸν Ὀδυσσεΐα, καὶ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος, καὶ ὁ σκηπτούχος, ὅς βασιλεὺς εἶναι ἰδιάζεται. Τὸ δὲ φέρτερος λείπουσαν ζητεῖ πρό-
 30 θεσιν τὴν πρὸ ἢ ὑπέρ· δηλοῖ γὰρ προφερέστερον ἢ ὑπερφερέστερον. (Vers. 275.) Ὅτι καὶ τὴν Βρισηίδα, ὡς περ καὶ πρὸ τούτου τὴν Χρυσήδα, κούρην καλεῖ, ὡς ἀπλῶς νέαν· οὐ γὰρ δὴ πον παρθένου
 44 * (Vers. 277.) Ὅτι ἐν τῷ, μήτε σὺ, Πηλεΐδη, θέλε, ἐρίζειν βασιλεῦσιν, οἱ παλαιοὶ εἰς τὸ δὴ ὄξειαν τιθέασιν μετὰ ἀποστροφῶν, συναλείφοντες, ὡς ἂν εἴη, μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ θέλε, ἤγουν μήτε σὺ, ἢ Πηλεΐδη, ἐθέλε. φασὶ γὰρ μὴ εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ θέλειν δισυλλάβως, ἀλλὰ ἐθέλειν μετὰ τοῦ ε.
 105 * (Vers. 284.) Ὅτι τὸν Ἀχιλλεΐα φησὶν ὁ Νέστωρ ἔρκος εἶναι πολέμοιο κακοῖο τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ μέγα ἔρκος καὶ πᾶσιν Ἀχαιοῖς. καὶ ὅρα ὅπως οὐδὲν μὲν ὁ Νέστωρ ἐπέκρουσε τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἔχουσιν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς· ἐθέλει δὲ ὅμως· μᾶλλον δὲ λίσσεται διὰ τὸ σεμνό- 79
 105 * (Vers. 286.) ὁ δὲ βασιλεὺς ὁμολογεῖ μὲν εὖ εἰπεῖν τὸν γέροντα ῥήτορα, οὐ ποιεῖ δὲ τὸ συμβουλευθῆν, ἀλλ' αἰτιᾶται τὸν Ἀχιλλεΐα ὡς πάντων ἐθέλοντα περιεῖναι, οὐδὲν λέγων ἀληθές, μάτην δὲ οὕτω τὴν αἰτίαν τῆς ἐριδος ὑπὸ φιλονεικίας ἀνατιθεῖς τῷ Ἀχιλλεΐ. διὸ καὶ βλαβήσεται ὕστερον ὡς καὶ λιτὰς τοῦ 20
 10 γέροντος παριδῶν καὶ ὡς ἀγαθῷ συμβούλῳ μὴ πεισθεῖς. εἰ γὰρ ἀγαθὴ παραίφασις ἐστὶν ἐταίρου, τί ἂν
 10 πᾶθῃ χρηστὸν ὁ ταύ*τη μὴ ἐθέλων πείθεσθαι; (Vers. 284.) Ἰστίον δὲ ὅτι ταυτὸν ἐνταῦθα ἔρκος καὶ
 10 τεῖχος εἰπεῖν, ἵνα νοῆται ὁ Ἀχιλλεὺς οἷά τι κατὰ τῶν πολεμίων πυργοειδὲς ἔρμα ἴστασθαι, ὁποῖος καὶ ὁ Αἴας ἐν τοῖς ἐξῆς πον ῥηθήσεται. Δῆλον δὲ ὡς τὸ, πολέμου ἔρκος, διαστολήν ἔχει πρὸς τὸ αὐλῆς ἔρκος καὶ ἀλωῆς ἔρκος καὶ τὰ τοιαῦτα. (Vers. 282.) Τὸ δὲ, παύσασθαι χόλου, διχῶς φράζει Ὅμηρος· Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· καὶ πάλιν, λίσσομαι μεθέμεν χόλου. καὶ ἐστὶ κἀνταῦθα διττολογία πρὸς διόρθω-
 10 σιν λόγου. δυσωπητικώτερον γὰρ τοῦ, παῦε μένος, τὸ λίσσομαι μεθέμεν χόλου. ταυτὸν δὲ μεθέμεν εἰπεῖν καὶ μεθεῖναι καὶ ἀφεῖναι, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται. (Vers. 286. sqq.) Ὅτι ἀγαθῷ συμβούλῳ οἰκείον προσφωνηθῆναι τὸ, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἶπες. ὁ δὲ περισσὰ πράττων καὶ πάντων ὑπερφέρεσθαι θέλων εἰκότως ἂν ἀκούσοι τὸ, ἀλλ' ὄδ' ἀνὴρ ἐθέλει πάντων περιέμεναι ἄλλων. 30
 20 πάντων μὲν κρα*τέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν. καὶ ὅρα καὶ τὴν τοιαύτην ταυτολογίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος μὲν οὔσαν, πρόπευσαν δὲ ἀνδρὶ θυμουμένῳ. καὶ γὰρ ὁ θυμὸς οὐκ ἐπι-
 20 τρέπει τῷ λαλοῦντι συλλέγειν νοήματα, ἀλλὰ μίαν ἔννοιαν ἐμπερικλείσας τῷ στόματι ἀφήσει μασσᾶ-
 20 σθαι αὐτήν. οὐδέ ποτε γὰρ οἴονται οἱ θυμούμενοι ἱκανῶς εἰρηκέναι, ὡς φασὶν οἱ σοφοί, ἀλλὰ πολλά-
 20 κισ ἐπανακυκλοῦσι τὰ αὐτά. ὁ γοῦν Ἀγαμέμνων ἐνταῦθα τὴν μίαν ἔννοιαν τετράκις ἔστρεψε. τὸ γὰρ πάντων περιεῖναι καὶ πάντων κρατεῖν καὶ πᾶσιν ἀνάσσειν καὶ πᾶσι σημαίνειν τῆς αὐτῆς δυνάμεως εἰσίν·
 27 ἐν οἷς καὶ πολύπτωτός ἐστι σχη*ματισμὸς τὸ πάντων καὶ πάντεσσι καὶ πᾶσι. ταυτολογήσει δὲ μετ'·
 42 ὀλίγα καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς. * (Vers. 291.) Ὅτι ὁμολογεῖ μὲν καὶ Ἀγαμέμνων, ἀνδρεῖον εἶναι τὸν Ἀχιλλεΐα, αἰτιᾶται δὲ ὡς ὑβριστήν, λεγὼν· εἰ δὲ μιν αἰχμητὴν ἔθηκε θεός, τούνεκά οἱ προτρέχουσι ὄνειδα μυθή-
 40 σασθαι; τουτέστιν, εἰ δὲ ἀνδρεῖός ἐστι, διὰ τοῦτο αἱ ὑβρεῖς αὐτῷ τοῦ λέγειν προτρέχουσι; καὶ ὅρα τὸ 40
 10 μυθήσασθαι ψιλὸν αὐτὸ μόνον ἴσον ὃν τῷ τοῦ λόγου, ἵνα ἢ, προτρέχουσι τοῦ ἀπλῶς λόγου οἱ κατὰ ὄνειδος. (Vers. 292.) Ὅτι ὡς περ ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν, ὅ ἐστι, συγκρίνειν, γίνεται παραβλήδην τὸ
 10 συγκρι*κῶς· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ὑποβάλλειν τὸ ὑποβλήδην, ὅ ἐστιν ὑποβλητικῶς καὶ ὡς ἐν περικοπῇ διεξοδικοῦ λόγου. ὑποβάλλειν δὲ ἐστὶ τὸ ἄλλου λέγοντος μὴ ἀνασχέσθαι ἀπαρτισθῆναι τοὺς λόγους, ἀλλ' ὑποβαλεῖν τοὺς ἑαυτοῦ, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ὑπολαβῶν δὲ ὁ δεῖνα ἔφη, ὃ δὴ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς. οὐ γὰρ ἀνασχόμενος διεξοδεῦσαι τὴν κατηγορίαν τὸν βασιλέα ὑποβλήδην ἀμείβεται. ἰστίον

δὲ ὅτι ὑποβάλλειν οὐ τοῦτο μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ νόθα ταῖς ὠδινούσαις ὑποτιθέσθαι βρέφη, ἃ καὶ ὑποβολιμαῖα διὰ τοῦτο λέγονται. ὅθεν καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίους εἶπε λόγους τοὺς μὴ γνησίους τῆς σώφρονος διανοίας, ἀλλὰ νόθους. καὶ δύναται καὶ ἐνταῦθα ἴσως τὸ ὑποβλήδην τοιοῦτόν τι λέγειν ἃ γὰρ νῦν λέγει ὁ Ἀχιλλεύς, θυμοῦ ὑποβάλλοντος λέγει. οἱ δὲ γνήσιοι τῆς αὐτοῦ δια*νοίας τόκοι ἐν 10 τοῖς ὕστερον τὴν Ἄτην μέμψονται, μεταμελομένου ἐπὶ τῇ μήνιδι. κρείττων δὲ ἡ πρώτη ἐρμηνεία. Ὅτι δὲ ὑποβάλλειν λέγεται καὶ τὸ διερμηνεύειν τὰ τῶν λαλούντων ἢ πρὸς τὸ κατὰ γλῶτταν σαφές, ὅθεν καὶ ὑποβολεῖς οἱ διερμηνευταί, ἢ πρὸς εὐδιάρθρωτον διὰ τὸ τοῦ λόγου δυσήκοον, ὃ καὶ ὑββάλλειν συγκόψας λέγει ὁ ποιητής, ἐν τοῖς ἐξῆς που ἔσται δῆλον. ἔστι δὲ ὑποβαλεῖν κοινότερον καὶ τὸ ἐρεθιστικῶς
80 ὑποθέσθαι τὰ πρὸς ἕριν· ἐξ οὗ καὶ ὁ διάβολος ἄνθρωπος καὶ ὁ διαβολεύς. τὸ δὲ τοιοῦτον καὶ ἐνδιαβαλεῖν συνθέτως λέγεται. ἀκριβέστερον μέντοι φάναι, ὑποβαλεῖν μὲν κοινότερον τὸ οἶονεὶ κρύφα βαλεῖν ἐξ ἐρεθισμοῦ· βαλεῖν δὲ καὶ ἐνδιαβαλεῖν τὸ διαμπᾶξ βαλεῖν συκοφαντικῶς. τὸ δὲ γε εἰπεῖν, ὡς τάδε τὰ ῥήματα τοιόνδε νοῦν ὑποβάλλει, ταυτόν ἐστι τῷ ὑποτίθησιν. (Vers. 293.) Ὅτι τὸ, δειλὸς ἂν καὶ οὔτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέξομαι, ὅτι*κεν εἶπης, εἶποι ἂν τις πρὸς τὸν δεσπο- 20 τικῶς πολλὰ ἐπιτάττοντα. Ἀχιλλεύς δὲ ταῦτα φησὶ πρὸς Ἀγαμέμνονα οὐκ ἀπαγορεύων ὡς οὐδ' ὄλως ὑπέξειται, ἀλλὰ ὡς οὐκ ἐπὶ παντὶ ὑπέξει. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ οὔτιδανὸς πλεονασμὸς ἐστι τοῦ δ', ὡς περ καὶ ἐν τῷ ἐχθοδοπὸς καὶ ἐν τῷ πολυδίψιον Ἄργος. ἐχθοδοπὸς μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἐχθῶ καὶ τοῦ ὄπτω ἢ τοῦ ὄψ ὀπὸς, ἵνα ἢ ἐχθοοπὸς, ὃν μισοῦμεν καὶ βλέποντες ἢ προσφωνοῦντες. Ἄργος δὲ πολυδίψιον, οἶον πολυψῖον, ὡς ἐν καιρῷ ῥηθήσεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ κνώδαλον, εἴτε ὑπὸ κνῶν ἀλίσκεται εἴτε κνώσει ἐν τῇ ἀλί, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δ', ὡς καὶ ἡ ἄχερδος, ἧς οὐκ ἐστι χειρὶ ἀψασθαι διὰ τὸ ἀκανθῶδες, 20 καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὕω γινόμενον ὕδωρ, καὶ τὸ ἀνέρος ἀνδρός, καὶ ἔτερα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀμαλδῦναι, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς φανήσεται, καὶ ἡ πίδαξ ἀπὸ τοῦ πιεῖν γινομένη. ἴσως δὲ καὶ ὅλη ἢ δᾶ συλλαβὴ πλεονάζει ἐν τῷ οὔτιδανός. * (Vers. 295.) Ὅτι καὶ Ἀχιλλεύς ταυτολογεῖ διὰ τὸν θυμὸν ὁμοίως τῷ Ἀγαμέμνονι. 30 φησὶ γάρ· ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλο· μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαινε. ταυτόν γὰρ τὸ μὴ ἐπιτέλλου καὶ τὸ μὴ σήμαινε. πλείων δὲ ἡ ταυτολογία ἐκεῖ, ὡς ἐρῶρεθη. οἰκείος δὲ οὗτος ὁ λόγος μεγάλῳ τινὶ πρὸς τὸν ἀπειλητικῶς ἐπιτάσσοντα. τινὲς δὲ ἀρέσκονται, ὡς καὶ Δογγίνος δηλοῖ, νόθον εἶναι τὸν δεύτερον στίχον, οὗ κατάρχει τὸ σήμαινε, στίζοντες εἰς τὸ, μὴ γὰρ ἔμοιγε, τελείαν, καὶ λαμβάνοντες ἐκ κοινοῦ τὸ ἐπιτέλλο, ἵνα λέγῃ ὅτι, ἄλλοις ἐπιτέλλο· μὴ γὰρ ἔμοιγε ἐπιτέλλο. (Vers. 298.) Ὅτι κατὰ τοὺς παλαιούς ἢ Μασσαλιωτικὴ καὶ Σινωπικὴ ἔκδοσις τῆς Ἰλιάδος τὸ μαχήσομαι διὰ τοῦ ἠ ἔχει. Ἡρακλέων δὲ, φασιν, ὁ γραμματικὸς, τὰ μὲν ῥήματα διὰ τοῦ ε̄ προφέρει μάχεσθαι, μαχέσασθαι καὶ τὸ μαχε- 40 σάμενον· τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ ἠ, οἶον μαχητής, μαχίμων. τοιοῦτον δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ κορέσασθαι· αὐτὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ε̄, τὸ * δὲ ἀκόρητος ὄνομα διὰ τοῦ ἠ. ἢ δὲ πλείων χρῆσις διαφορεῖ καὶ 40 μαχῆσω καὶ μαχέσω λέγουσα, ὡς περ καὶ αἰνέσω καὶ αἰνήσω, ποθήσω καὶ ποθέσω, ἐξ οὗ ἐν Ὀδυσσεείᾳ κνῶν ἀπόθετος· καλέσω καὶ καλήσω, ὅθεν κύρια Καλήτωρ καὶ Καλήσιος· οἰκήσω καὶ οἰκέσω, ὅθεν κατοικεσία καὶ συνοικέσιον· αἰδέσω καὶ αἰδήσω, ἐξ οὗ καὶ ὁ αἰδήμων· νεικέσω νεικήσω, ὄξισω καὶ ὄξισω, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· ἠγῶ ἠγήσω καὶ ἠγέσω, ἐξ οὗ ἠγεμὼν καὶ ἠγεσία· γαμῶ γαμήσω καὶ γαμέσω, ἐξ οὗ καὶ γαμετὴ ἢ γυνὴ καὶ γαμέτης ὁ ἀνήρ. κηδῶ κηδήσω καὶ κηδέσω, ὧν τοῦ μὲν τέ κεκαδησόμεθα, τοῦ δὲ ὁ κηδεμών. Ὅτι ὁ ἀφαιρούμενος, * ἄ περ ὡς ἐν χάριτι παρὰ τινων ἔλαβε, τῶν 107 δὲ οἰκείων μὴ ὑπεξιστάμενος, καιρίως ἂν εἶπῃ τὸ, χερσὶ μὲν οὐτι ἐγώγε μαχήσομαι, οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες. τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοὶ ἐστι, τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελῶν, ἀέκοντος ἐμοῦ. καὶ ὅρα τὸ ἀνελῶν οὐκ ἀντὶ τοῦ φρονεύσας, ἀλλὰ λαβῶν. οὕτω δὲ αἰεὶ φησὶν ὁ ποιητής. κυριολεκτεῖται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ σωματίων τῶν κάτωθεν ἐκ γῆς ἀναλαμβανομένων. διὸ καὶ τὸ ἀνελεῖν, ὃ ἐστι φρονεῦσαι, τοιαύτην ἐννοίαν τινα ὑποβάλλει. δοκεῖ γὰρ δηλοῦν τὸ ἄνω εἰς ὕψος ἐλεῖν τὸν θανόντα ἄνθρωπον· ἐπεὶ τῶν τις σοφῶν καὶ θανεῖν εἶναι λέγει τὸ θείειν ἄνω, οὗ ἀνάπαλιν γένεσιν τὴν εἰς γῆν νεῦσιν. (Vers. 299.) Τὸ δὲ ἀφέλεσθε βαρέως εἶπεν Ἀχιλλεύς. οὐ γὰρ ἔτι τὸν βασιλέα αἰτιᾶται ὡς αὐτὸν ἀφελόμενον, ἀλλὰ τοὺς πάντας Ἀχαιοὺς ὡς μηδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ λα*λήσαντας. διὸ καὶ παρα- 10 κατιῶν λέγει· ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε, οἱ τινες δηλαδὴ διὰ τὸ σὸν δέος ἐφησυχάζουσι. πρὸς τοὺς Ἕλληνας δὲ

ἀποτείνεται καὶ τὸ, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἵνα ἐνδείξηται μηδένα διὰ λόγου ἔχειν. διὸ καὶ τὸ, αἶψα αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, ἀορίστως εἶπεν ἐπίτηδες, ἵνα ἐμφήνη ὅτι αἵματος ἐρωή ἔσται, κὰν ὁ βασιλεὺς, κὰν ἄλλοι τινὲς αὐτῷ ἐπέλθῃσι. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς περ τὸ ἀφέλεισθε παθητικῶς φησὶν Ὀμηρος, οὔτω καὶ τὸ ἀνελῶν παρὰ τοῖς ὑστερον λέγεται. ἀνείλετο γάρ, φασὶ, καὶ ἀνελόμενος. (Vers. 302.) Ὅτι τὸ, εἰ δ' ἄγε μὴν πείρασαι, ἵνα γνώσῃ καὶ οἶδε, τινὲς μὲν σχῆμα νοοῦσιν ἐλλείψεως, οἶον, εἰ δὲ βούλει, ἄγε πειράσθητι· ἕτεροι δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα ἐκ παραλλήλου φασὶ, δύο ἐνταῦθα ἰσοδυνάμων κειμένων λέξεων, τοῦ τε εἰ παρακελευσματικοῦ ἐπιρῶματος καὶ τοῦ ἄγε ἀντὶ τοῦ εἶα ἄγε, ὡς ἔάν τις 20 εἴποι, ἄγε δὴ φέρε, ὡς τοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανομένου, ἵνα *λέγῃ ὅτι, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἰ προσλήψῃ τοῦ αἰ γίνεται εἶα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε φέρε, καὶ ἀρέσκει οὔτω τῷ Νικάνορι, καὶ δοκεῖ κρειπτόνως οὕτως ἔχειν. ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς εὐρεθήσονται τοιαῦτα σχήματα, ἐν οἷς τὸ μὲν εἰπεῖν, 10 εἰ δὲ βούλει, ἄγε, ποιήσον τόδε, οὐκ ἔσται εὐδοκον· τὸ δὲ εἰπεῖν, εἶα δὲ ἄγε, ποιήσον, πάνυ εὐδοκωθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, εἰ δ' ἄγε μὴν, πείρησαι, παρέξεσται τὸ, ἔστω μηδὲν ἀπείρητον, παρὰ Ἡροδότῳ. δοκεῖ δὲ τὸ ῥηθὲν εἶα παροξύνεσθαι, ὡς κατ' ἐπέκτασιν ἔχον τὸ αἰ, ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ ναιχι γίνεται. ὅτι δὲ τὸ εἶα συνεσταλμένην ἔχει τὴν λήγουσαν, ἢ τραγωδία δηλοῖ ἐν τῷ, ἀλλ' εἶα, τέκνον· καὶ, ἀλλ' εἶα, χῶρει· καὶ, ἀλλ' εἶα, φείδου μηδέν. ἐξ ἰαμβικῶν δὲ στίχων ταῦτα εἰσὶ. σημειῶσαι δὲ ὅτι κατὰ τὴν τέχνην τοῦ Γεωργίου προπερισπᾶται τὸ ῥηθὲν εἶα, εἰπόντος, ὅτι τε παρακελευσματικὸν 30 ἐπιρῶμά ἐστι, καὶ ὅτι, ὡς ῥέω ῥέα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ ῥεῖα, οὐ*τως ἔω τὸ ἐκπέμπω, ἔα, καὶ πλεονασμῷ, εἶα. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τῆς λέξεως κειμένην, φησὶ, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Σολεῖ ταύτην· εἶα δὴ, 45 φίλον ξύλον, ἔκτεινέ μοι σεαυτὸ καὶ γίνου θρασύ. * (Vers. 304.) Ὅτι τὸ, ὡς τῷ γε ἀντιβίοισι μαχασ- 81 σαμένῳ ἐπέεσσιν ἀνστήτην, σχῆμα ὄν καταστατικὸν ἐννοίας, οἱ γραμματικοὶ παραγραφὴν καλοῦσι, 20 108συνγκαταριθμοῦντες αὐτὸ τοῖς ποιητικοῖς τρό*ποις. χρώμεθα δὲ τούτῳ τῷ σχήματι, ὅτε συμπληρώσαντες τὰ φθάσαντα ἐπὶ ἐτέραν διήγησιν μεταβαίνομεν. τοιοῦτον καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν, καὶ ἄλλα μυρία. ἀντίβια δὲ ἔπη τὰ ἐναντιοδύναμα. (Vers. 305.) Ὅτι τὸ τὴν σύναξιν σκεδάνυσθαι λύεσθαι λέγεται. φησὶ γάρ· λῦσαν δ' ἀγορῆν· καὶ, λῦτο δ' ἀγῶν· καὶ, ἀνδρῶν ἀγορᾶς ἡμὲν λύει, ἰ δὲ καθίζει. σημειῶσαι οὖν ὅτι, εἰ τὸ σκεδάζεσθαι λύσις ἐστὶ, δεσμός τις ἄρα τὸ συνάγεσθαι, ὥστε ἐκ τούτου ὁ δῆμος ἐτυμολογεῖται, συνδεδεμένος οἶον τυγγάνων ὄχλος, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐκ πάντων δὲ κατὰ εἰρήνην δεδεμένος. τὸ γὰρ τούτου ἀνάπαλιν παράγει τὴν λύην, ὃ σημαίνει τὴν 10 στάσιν, ὃ ἐστὶ διάστασιν, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὴν διαλυτικὴν τῆς συνδεδετικῆς ὁμοιοῦσιν. ὅθεν καὶ Διόνυσος Ἀναῖος, οὐ μόνον ὡς ἐκλύων μέλη, *ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ αἴτιος εἶναι λύης τοιαύτης ἐν τῷ ἀμέτρως 30 πίνεσθαι. Ὅτι οὐ μόνον δαῖτα ἴσην λέγει ὁ ποιητής, ἀλλὰ καὶ νῆας ἴσας, ὥστε μὴ αἰεὶ τειχίζειν, καὶ 30 πλεονασμῷ τοῦ εἰ ἔϊσας ἢ πορευτικᾶς καὶ ταχέας παρὰ τὸ ἰέναι. (Vers. 309.) Ὅτι κρίνειν οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δικάζειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς χωρίζειν καὶ ἐπιλέγεσθαι. ἐρέτας γοῦν ἐνταῦθα ὁ Ἀγαμέμνων ἔκρινεν ἥτοι ἐπελέγετο, οἱ καὶ ἔκκριτοι ἂν διὰ τοῦτο λεχθεῖεν. ἐστὶ δὲ ταυτὸν ἐρέτας κρίνειν καὶ ἐρέτας ἐπίτηδες ἀγείρειν. (Vers. 312.) Ὅτι τὸ ἀναπλεῦσαι ἀναβῆναι λέγεται, οἶον, οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρά κέλευθα. πρόσκειται δὲ τὸ ὑγρά, ἐπεὶ καὶ διὰ ξηρᾶς ἐστὶ κέλευθος. Τὸ δὲ κέλευθα μεταπλασμὸν γένους φασὶν οἱ παλαιοὶ, μεταπλασθέντος τοῦ ἡ κέλευθος εἰς τὸ κέλευθον. γίνονται δὲ 20 τοιαῦτα πολλά. οὔτω γὰρ καὶ τοὺς μηροὺς μηρὰ λέγει ἢ ποιήσις, καὶ τοὺς ῥύπους ῥύπα, ὡς καὶ Θεόκριτος, ἅπαν ῥύπον. καὶ τὰ ζυγὰ *δὲ τοῦ τοιοῦτου εἶδους εἰσὶν. ὡσαύτως καὶ τὰ δεσμὰ καὶ τὸ, γυμνάζει τὰ τράχηλα, παρὰ Καλλιμάχῳ. οὔτω δὲ καὶ τοὺς λύχνους καὶ τοὺς δίφρους λύχνα καὶ δίφρα φασὶν οἱ παλαιοί. μεταβολὴ δὲ γένους καὶ ἡ ἰσθμὸς καὶ ἡ τάρταρος παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ οὐδετέ- 40 ρως, Τάρταρά τε ἠερόεντα. ὁμοῖόν τι καὶ τὸ ἡμέρα καὶ ἡμαρ· ἐναλλαγὴν γὰρ γένους ἔπαθε καὶ αὐτό. (Vers. 313.) Ὅτι λύματα ἐλέγοντο τὰ καθάρματα, οἷονεὶ λούματά τινα ὄντα, ἃ περ ἐν τῷ λούεσθαι ἀπεβάλλοντο, καὶ τὸ καθάιρεσθαι ἀπολυμαίνεσθαι. καὶ ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς αὕτη καιριωτάτη λέξις ἐν ταῖς ἐπὶ θυσίᾳ καθάρσεσι. διὸ καὶ ὁ ποιητής ἐπιμένων οὔτω φησὶ· λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν. οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἄλλα λύματ' ἔβαλλον. διὰ τί δὲ εἰς τὴν ἄλα; ἢ πάντως διὰ τὸ φύσει ῥυπτικὸν εἶναι τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ. εἰς τὴν ἀπέριπτον οὖν φασὶ τὰ περιπτώματα ἔβαλλον. διὸ καὶ

παροιμία φησί· *θάλασσα κλύζει πάντα τὰνθρώπων κακά· ἢ παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται. ἀπὸ δὲ τῶν τοιούτων 30
 λυμάτων καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἢ λύμη ἐπὶ βλάβῃς λέγεται, ἣν ἄξιόν ἐστιν ἀπολούσασθαι· καὶ ὁ λυμῶν
 ἐντεῦθεν, ὃν κάθαυρά τις ἂν εἴποι καὶ πίνον αὐτόχρημα, ὡς περ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Αἴας (ν. 382.)
 κακοπινέστατον ἄλημα ἤγουν πλάνημα στρατοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα καλεῖ. καὶ τὸ λυμαίνεσθαι δὲ ἐπὶ βλάβῃς
 ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ τοῖς ὕστερον εἴληπται, πλὴν ὅσον ἢ μὲν Ὀμηρικὴ λέξις τὸ λυμαίνεσθαι σεμνὴ καὶ
 οὐδὲν τι ἐπισυρομένη ψόγου ῥύπασμα, ἢ δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον λύμη καὶ τὸ λυμαίνεσθαι καὶ ὁ λυμῶν
 ἐπὶ ψόγου λαμβάνονται. ὡς περ δὲ τὸ βρώμα βρώμη λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ παρ' ἑτέροις τὸ τρώμα
 τρώμη, οὕτω καὶ τὸ Ὀμηρικὸν λῦμα τὸ λύμη παρήγαγεν. εἴη δ' ἂν καινὸν οὐδὲν καὶ τὸ λῦμα φορτικὴν
 λέξιν εἶναι γενόμενον ἐκ τοῦ λούω, εἴ γε καὶ τὸ κάθαυρα μισεῖται ἀπὸ τοῦ κα*θαίρω παραχθέν, 40
 καὶ ἐκ τοῦ ἄζω τὸ σέβομαι ἄγος, δι' οὗ δηλοῦται τὸ μίασμα. (Vers. 315.) Ὅτι δηλοῖ καὶ ἐνταῦθα
 ὁ ποιητὴς τέλεια δεῖν εἶναι τὰ θνύμενα. φησί γάρ· ἔρδον Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας. ταῦροι δὲ
 82 καὶ αἶγες ἦσαν τὰ θνύμενα. ἔστι δὲ ἔρδειν τὸ θύειν, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ὡς περ δὲ φθόγγος φθογ-
 γήεις, οὕτω τέλος τελήεις, οὗ θηλυκὸν ἢ τελήεσσα. (Vers. 316.) Ὅτι ἀτρύγετος ἢ θάλασσα
 ἢ ἢ βαθεῖα, ἣς οὐκ ἔστιν εὐρεῖν τρύγα, ἢ οἷον ἀτρύετος ἤγουν ἀκαταπόνητος διὰ τὴν τοῦ στοιχείου
 δύναμιν πλεονασμῷ τοῦ γ, ἢ ἀφ' ἣς οὐδὲν τρυγῶμεν. τὸ γὰρ τρυγᾶν ἐπὶ γῆς κυριολεκτεῖται. ὅτι δὲ καὶ
 ἀήρ καὶ αἰθὴρ ἀτρύ*γετοι, ἀλλαχοῦ φανήσεται. Ὅρα δ' ἐνταῦθα, ὅτι τε οὐχ' ἑκατόμβην ἀλλ' ἑκατόμ-109
 βας ἀναγκαίως ὁ βασιλεὺς θύει τῷ Φοίβῳ, καὶ ὅτι καλῶς διὰ τὸν γενησόμενον ἀνάπλουον παρὰ θῖν',
 ἀλὸς ἀτρυγέτοιο θύουσιν. ὡς δὲ, καθὰ ῥηγμῖν ἐκ τοῦ ῥήσσειν, οὕτω καὶ θῖν θινὸς θηλυκῶς τὰ πολλὰ
 ὁ αἰγιαλὸς λέγεται, περὶ ὃν ῥήσσονται καὶ θείνουσιν, ὃ ἔστι τύπτουσι τὰ κύματα πλήττοντα. διὸ καὶ
 20 παραπλήγεις ἀκταὶ λέγονται. καὶ ὅτι τὸ θῖν θινὸς ἄς δι*κατάληκτον ἔχει ἀντὶ διφθόγγου μόνον τὸ 6
 δίχρονον, ἀγραμματικευτὸς ἔστιν ὁ μὴ εἰδώς. * (Vers. 317.) Ὅτι τὸ, κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκεν ἐλισσο- 24
 μένη περὶ καπνῷ, ἐμφαντικόν ἐστι τῆς τῶν τυθέντων ζῳῶν πιότητος. ἔχει δὲ τι καὶ ἀστεῖον ὁ λόγος
 κατὰ τοὺς παλαιούς, δεικνύων φανταστικῶς τὴν λευκὴν πιμελὴν συναναμιγνυμένην τῇ μελανίᾳ τοῦ
 καπνοῦ. κνίσσα δὲ καὶ νῦν ἢ τῆς πιμελῆς ἀνάδοσις· οὐρανὸς δὲ ὁ ἀήρ. Τὸ δὲ ἴκεν ἀντὶ τοῦ κατελάμβαν-
 νεν αἰεὶ διὰ τοῦ ι παρὰ τῷ ποιητῇ γραφόμενον ἀπὸ τοῦ ἴκω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰκάνω καὶ ἰκνῶ. δῆλον δὲ ὡς
 προῆν τὸ ἐν τῷ ι γραφόμενον ἴκω τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον διὰ τοῦ ἦ, ἐφ' οἷς γέγονε σύμβασις τοῖς *κρι- 30
 τικοῖς, ἵνα μὴ ἀμφιμάχοντο, γράφεσθαι τοῦ ἴκω τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ ἦ, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ
 τοῦ ι. καὶ οὕτω φυλάσσονται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον ἀμφω αἱ γραφαί. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ,
 οὐρανὸν ἴκε, νοηθῆναι κατὰ προθέσεως ἔλλειψιν ἀντὶ τοῦ, εἰς οὐρανὸν ἤρχετο. Τὸ δὲ, περὶ καπνῷ,
 30 καινότερον συντέτακται· τὸ γὰρ κοινόν, περὶ καπνόν, καὶ ἢ ἀττικισμὸς ἔστιν ἢ κατὰ ἀναστροφὴν κεῖ-
 ται ἢ πρόθεσις, ἵνα ἢ περιελισσομένη καπνῷ. ὅτι δὲ καὶ ἢ περὶ καὶ ἢ ἀμφὶ καὶ ἢ ὑπὸ πρόθεσις μυρια-
 χοῦ δοτικῇ συντάσσονται καὶ μάλιστα ἢ ὑπὸ καὶ ἢ ἀμφὶ, τὰ ἐφεξῆς δείξει. (Vers. 325.) Ὅτι ἐπικρί-
 νει καὶ ὁ ποιητὴς, οὐκ εὔ διαπραξάσθαι τὸν βασιλέα τὰ ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ. φησί γάρ ὅτι προσέταξε τοῖς
 κῆρυξι, χειρὸς λαβόντας ἦτοι ἀψαμένους ἢ ἀπὸ χειρὸς λαβόντας ἄγειν τὴν Βρισηίδα. εἶτα οἷον
 μεμφόμενος ἐπάγει· κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, ἤγουν ἀπηνῆ, ὡς πέρ ποτε καὶ ἐπὶ *τοῦ ἱερέως 40
 Χρύσου. διὸ κατωτέρω καὶ ἀπηνέα ἐρεῖ τὸν βασιλέα. τοῦτο δὲ συγγενὲς πρὸς τὸ κρατερόν, ὡς δηλοῖ
 τὸ, ἀπηνέα τε κρατερόν τε. Ἰστέον δὲ ὡς τὸ κρατερός ὀξύνεται ὡς ἔχον τὴν παραγωγὴν διὰ τοῦ ερος ἐκ
 τοῦ κάρτος, ὡς βλάβος βλαβερός. τὰ μέντοι διὰ τοῦ τερος ἔχοντα τὴν παραγωγὴν βαρύνονται, ὡς τὸ
 σφέτερος, πρότερος κύντερος. τὸ Ἀμφοτερός κύριον πρὸς διαστολὴν ὀξύνεται. (Vers. 320.) Ὅτι ὡς
 40 περ καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων οἰκείως ταῖς προσωπικαῖς ἐνεργείαις ὀνομασμένα κατὰ τὴν
 λεγομένην φερωνυμίαν κεῖνται παρὰ τῷ ποιητῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν ἐνταῦθα κηρύκων γέγονε. 110
 Ταλθύβιον γάρ τινα καὶ Εὐρυβάτην κῆρυκας τοῦ βασιλέως φησί καὶ ὀτρηροὺς θεράποντας, ὃ ἔστι
 σπουδαίους, παρὰ τὸ ὀτρίνω ἢ ἀπὸ τοῦ τρω τὸ δειλιῶ καὶ συστέλλομαι πλεονασμῷ τοῦ ὀ. παρήκται δὲ
 Ταλθύβιος μὲν ἀπὸ τοῦ θάλλειν κατὰ τὴν βοήν, οἷονεὶ θαλθύβιος· Εὐρυβάτης δὲ παρὰ τὸ εὐρὺ
 βάζειν. καὶ ἐν Ὀδυσσεῖα δὲ κῆρυξ ὁμοίως Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος. καὶ Τρωικὸς δὲ τις κῆρυξ Περίφας
 83 λέγεται ὡς περιττῶς φωνῶν. ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἠπύτου υἱὸς παρὰ τὸ ἠπύειν καὶ αὐτοῦ κληθέντος ὡς

κήρυκος. ἠπίειν γὰρ τὸ φωνεῖν. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ κῆρυξ ἐκ τοῦ γηρύω τὸ φωνῶ παράγεται. (Vers. 321.)
 Τὸ δὲ θεράπων κατὰ Κρητὰς δηλοῖ, φασὶ, δοῦλον ὀπλοφόρον, ὃ περ οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. γέγραπται
 10 δέ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἡ παροιμία Εὐρυ^{*}βάτην πονηρὸν οἶδεν
 ἄνδρα, ὃν οἱ πλείους Εὐρύβατον λέγουσιν, ἀφ' οὗ εὐρυβατεύεσθαι τὸ πονηρέεσθαι. Ἡρόδοτος δὲ
 ἱστορεῖ στρατηγὸν Εὐρυβάτην Ἀργεῖον, πένταθλον ἐπασκήσαντα καὶ μονομαχεῖν ἄριστον. ὃ δ' αὐτὸς
 καὶ Ταλθυβίου ἱερὸν ἰδρῦσασθαι φησὶν ἐν Σπάρτῃ καὶ ὅτι ἀπόγονοι ἐκεῖσε Ταλθυβιάδαι καλούμενοι.
 Ἰστέον δὲ ὅτι ἄσυλοι ἐς τὸ παντελὲς ἦσαν οἱ κήρυκες οἷα θεῖον γένος νομιζόμενοι. ἐδόκουν γὰρ κατάγε-
 σθαι ἀπὸ Κήρυκος υἱοῦ Ἐρμοῦ, ὃς ἐκ Πανδρόσου ἐγεννήθη αὐτῷ, θυγατρὸς Κέκροπος. διὸ καὶ ἐν
 Ὀδυσσεῖα στέλλων ὁ Ὀδυσσεὺς κατασκόπους εἰς ἀλλοδαπὰς χώρας καὶ κήρυκα ἐδίδου ἐπεσθαι διὰ τὸ
 ἄσυλον. καὶ ἦσαν μέσοι θεῖου τε γένους καὶ ἀνθρωπίνου καὶ οὐκ ἦν θεμιτὸν κακοῦσθαι αὐτούς, εἰ μὴ 10
 ἄρα Λαιστρυγόνες μάρψειαν τινα ἢ Κύκλωψ ἢ ἕτερός τις, ὃς οὐκ οἶδε θεμίσιτας. διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς
 20 κήρυκας εἰς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως στέλλει σκηνὴν, πρὸς οὗς *οὐκ ἂν ἐνδείξηται ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἀπειλήν, ἣν
 ἔφη πρὸ μικροῦ εἰπὼν· αἰψά τι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. λογίζεται γὰρ ὁ βασιλεὺς ὡς ἡ ἀνύ-
 σουσιν οἱ κήρυκες καὶ ἔχει αὐτὸς ὃ θέλει, ἢ ἄλλ' ὑποστρέψουσιν ἀβλαβεῖς καὶ τὸ ἐντεῦθεν αὐτὸς τὸ
 ποιητέον βουλεύσεται. Ἀχιλλεὺς δὲ ἰδὼν αὐτούς καὶ τὸ καθῆκον τηρῶν αἰδεῖται καὶ, χαίρετε, προσφω-
 νεῖ, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι καὶ ἀνδρῶν. καὶ ἔρμαιον ἠγεῖται τὸ πρᾶγμα, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἦλθον
 ἀφαιρησόμενοι τὴν Βρισηίδα, οὗς μάρτυρας ὕστερον ἔξει τῆς τοῦ ἀπηνέος βασιλέως ἀδικίας παρά τε
 θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. κάλλιον ἄρα ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ εὐλογώτερον σεμνύνει τοὺς θεοὺς κήρυκας ἢ περ
 τὸ σκῆπτρον ἐκεῖνο, ὃ καὶ εἰς ὄρκον ἔθετο. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πρεσβεῖον τῶν κηρύκων δηλοῖ καὶ Ἡρό-
 20 δοτος, ἐν οἷς λέγει ὅτι Ταλθυβίου μῆνις κατέσκηψεν εἰς Λακεδαιμόνα, διότι τοὺς τοῦ Ξέρξου κήρυκας
 30 αὐτοὶ ἀνείλον, ὅτε γῆν καὶ ὑ^{*}δωρ ἐζήτουν· καὶ ὅτι συνέχεον Λακεδαιμόνιοι τὰ πάντων ἀνθρώπων
 νόμιμα, ἀποκτείναντες κήρυκας. (Vers. 323.) Ὅτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ καὶ Ἡσιόδῳ καὶ ἄλλοις,
 ἀντὶ προστακτικῶν λαμβάνονται τὰ ἀπαρέμφата, οἷον ἐνταῦθα τὸ, χειρὸς ἐλόντε ἀγέμεν Βρισηίδα,
 ἤγον ἀγετε. ἔοικε δὲ καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα κατ' ἔλλειψιν γίνεσθαι, ὡς ῥήματος προαιρετικῶν τινὸς λεί-
 ποντος, οἷον τοῦ θελήσατε ἀγέμεν ἢ σπέυσατε ἢ τοιούτου τινός. μονῆρες δὲ ἐν θηλυκοῖς ἢ χεῖρ,
 ἢ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ τὰ χέρνιβα, ποτὲ δὲ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ποτὲ δὲ
 κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς ἠ. ᾧ μαρτυρεῖ, φησὶν, Ἀλκμᾶν ἐν τῷ, ἐπ' ἀριστερὰ
 χηρὸς ἔχων. Αἰολεῖς δὲ χερόρος λέγοντες μαρτυροῦσι τούτοις καὶ αὐτοί. οὐ γὰρ πρότερον διπλασιάζουσι
 σύμφωνον, εἰ μὴ βραχεῖα εἴη προηγουμένη· εἰμὶ ἐμμί· ἡμεῖς ἄμμες. Σημειώσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ
 40 τούτῳ πεντάκις ἐχρή^{*}σατο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἄγω ῥήμασι διὰ τὸ καιρῖον τῆς λέξεως. ἄγονται γὰρ ὡσεπιπολὺ 30
 τὰ ἐμψυχα, κατὰ προεῤῥέθη. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἄγειν καὶ ἐπὶ αἰχμαλωσίας εἴρηται ἀπαγωγή· καὶ
 τὸ ἀγείρειν δὲ ἐντεῦθεν παράγεται. ἄγουσι δὲ που καὶ τὸν Ἐκτορα Τρῶες ἄλλον τρόπον εἰς τὸ ἄστυ,
 ὡς ἐν τῇ ἢ ῥαψωδίᾳ φανεῖται. στρατηγοὶ δὲ αὐτίς ἄλλως ἄγουσι τὸν λαόν· καὶ ἐτέρως κατάγειν τις
 θρίαμβον λέγεται καὶ παῖδας ἀνάγειν, καὶ ὅλως πολυσήμαντον τὸ ἄγειν ἐστὶν ἐν τε συνθέσει καὶ ἐν
 ἀπλότητι. Κεῖται δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸ κλισίην κατ' ἔλλειψιν καὶ τῆς εἰς προθέσεως καὶ τῆς δεῖ ἐπεκτάσεως,
 111 δηλοῦντος τοῦ *ποιητοῦ ὡς ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν ἔρχεσθον κλισίην καὶ ἔρχεσθον εἰς κλισίην καὶ ἔρχεσθον κλι-
 σίηνδε. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγου εἰπὼν ἄλαδε, ὑποκαταβάς εἰς ἄλα εἴφη σαφέστερον. ἰστέον δὲ ὡς ἐν τῷ, ἔρχεσθον
 κλισίην, δύναται καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις λείπειν, ὡς δηλοῖ κατωτέρω τὸ, ἐπὶ κλισίας ἰκέσθην. (Vers. 325.)
 Ὅτι ἐν τῷ, εἰ δέ κε μὴ δῶῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἐλωμαι ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι, τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται,
 οὐδετέρου γένους ἐστὶ τὸ πλεόνεσσι, ἵνα λέγη, ὅτι ἐλθὼν ἀφαιρήσομαι τὴν Βρισηίδα σὺν ἄλλοις πολ- 40
 λοῖς τοῦ Ἀχιλλέως κτήμασι. καὶ συμφωνεῖ τοῦτο καὶ εἰς τὸ τοῦ βασιλέως φιλοκτέανον. Τὸ δὲ εἰπεῖν ὅτι,
 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι ἀνδράσιν ἀφέλωμαι τὴν Βρισηίδα, ἀγεννὲς φασὶ τινες καὶ βασιλικῆς φωνῆς
 οὐκ ἄξιον. δειλίαν γὰρ κατηγορεῖ τοῦ στείλαντος καὶ, ὡς ὠνειδίσθη, καρδίαν αὐτὸν ἔχειν ἐμφαίνει
 10 ἐλά^{*}φου. δύναται μέντοι ἄλλως ἀπόγως καὶ τοῦτο νοηθῆναι, ὡς οἷα καταδημαγωγῶντος τοῦ βασιλέως
 τοὺς Ἕλληνας ὡς δυναμένους τῷ Ἀχιλλεῖ ἀντεπεξάγεσθαι, περὶ ὧν καὶ φθάσας εἶπεν, ὅτι ἴαρεσὶ μοι
 καὶ ἄλλοι, οἱ κέ με τιμήσουσι· ἄλλως τε καὶ ἐπεὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καθήψατό πως τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ,

οὔτε σοὶ μαχήσομαι, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν ἀδικησάντων, καὶ ἐν τῷ, ἐπεὶ με ἀγρέ-
 λεσθέ γε δόντες, καὶ ἐν τῷ, αἷσα αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ ἴδουρι, θαρσέει ὁ βασιλεὺς ὡς ἦδη καὶ
 οἱ ἄλλοι ἐκπολεμωθέντες τῷ Ἀχιλλεῖ ἀκέλευστοι ἔβρονται αὐτῷ κατ' ἐκείνου. διὸ καὶ φησὶν ἐλθεῖν σὺν
 πλεόνεσσι, καὶ ἐπάγει, τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται, ὡς φοικαλέου ἐσομένου τῷ Ἀχιλλεῖ τοῦ ἐπελθεῖν αὐτῷ
 καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς. Ῥίγιον δὲ τὸ φοικτὸν διὰ τὸ καὶ ῥίγος ἐν τοιούτοις πολλάκις γίνεσθαι τῇ συστολῇ
 τοῦ ἐμψύτου θερμοῦ. (Vers. 326.) Ὅτι καθάπερ ἐν τῷ, ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, οὕτω καὶ ὧδε *ἐν τῷ, 20
 ὡς εἰπὼν προῖει, συνέστειλεν Ἰωνικῶς τὸ δίχρονον τοῦ ἴει, μακρὸν ἄλλως φύσει ὄν δι' αὐξήσιν κατὰ
 τὸ, κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκε, καὶ τὰ ὅμοια. (Vers. 330.) Ὅτι μυριαχοῦ φίλον τοῖς ῥήτορσιν ἀντὶ κατα-
 φάσεων εὐειδέϊ χρᾶσθαι σχήματι τῷ κατὰ ἀπόφασιν, ὡς καὶ ὅτε εἶπη τὸ, οὐ γάρ μιν ἀφανρότατος βάλεν,
 84 ἀλλὰ δηλαδὴ ὁ ἰσχυρότατος. οὕτω καὶ ὧδε φησὶν, ὡς οὐ γήθησεν Ἀχιλλεὺς ἰδὼν τοὺς ἐκ βασιλέως
 κήρυκας, ἀλλ' ὑπερελυπήθη δηλονότι. τοιοῦτον καὶ τῶν ὕστερον, Ἐπικούρου μὲν τὸ, οὐ παραγένησις,
 ἦτοι ἀποδημία, καὶ Θουκυδίδου τὸ, διὰ τὴν οὐ περιτείχισιν, ἦγον τὸ ἀτειχιστον. (Vers. 331.) Ὅτι
 φόβος τε ὑπὴν τοῖς κήρυξι καὶ αἰδῶς, ὀπηνίκα τὸν Ἀχιλλεῖα εἶδον· φόβος μὲν διὰ τὴν φθάσασαν λαλη-
 θῆναι ἀπειλήν ὑπ' αὐτοῦ· αἰδῶς δὲ διὰ τὴν τοῦ ἥρωος ἀρετήν. διὸ φησί· τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ
 αἰδομένῳ βασιλῆα στήτην. ἔφη δὲ καὶ ὅτι ἀέκοντες ἔβαινον· ἠδεισαν γὰρ οὐκ ἐπὶ δικαίοις *βαίνοντες, 30
 ἐπίειθοντο δὲ ὅμως τῷ βασιλεῖ. οὕτω που καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἢ Ἐλένη δεινὸν ἑαυτῇ καὶ αἰδοῖον λέγει τὸν
 Πρίαμον, καὶ ἐπαινεῖται πανταχοῦ ἢ συζυγία τοῦ φόβου καὶ τῆς αἰδοῦς, ὀπηνίκα τοῖς ἐλάττοσι πρὸς
 τοὺς μείζονας ἔνεστι. διὸ καὶ τραγικὸς τις (Sophocl. Aiac. 1101.) φησί· δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν,
 αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. τοὺς ἀγαθοὺς δὲ πάντως τῶν ὑπερεχόντων καὶ αἰδέ-
 20 σεταί τις καὶ φοβηθήσεται. τοὺς γὰρ μὴ τοιοῦτους μισήσας εἰς μοῖραν ἀπορρύψας τυραννικὴν φοβηθή-
 σεται μὲν, οὐκ αἰδεσθεῖν δὲ ἂν. τὸ δὲ ταρβῆσαι κατὰ μὲν τινὰς ὀνοματοπεποιήται. ἕτεροι δὲ σύνθε-
 τον αὐτὸ λέξιν φασὶν ἀπὸ τοῦ ταράσσω καὶ τοῦ βοῆ· ἐπιταράσσονται γὰρ τὴν βοήν οἱ φοβούμενοι
 καὶ οὐκ αἴρεται αὐτοῖς βοῆ οὐδὲ εἰσὶ βοᾶν ἀγαθοὶ, ἀλλ' ὡσταπολλά καὶ ἄφωνοι καθίστανται. τὸ δὲ
 αἰδομένῳ διαφορεῖται· νῦν μὲν γὰρ ἀπὸ βαρυτόνου γίνεται ῥήματος τοῦ αἰδῶ, ὡς καὶ τὸ, αἰδο*μένων 40
 ἀνδρῶν· εὐρίσκειται δὲ καὶ περισπώμενον τὸ αἰδῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ αἰδεῖται καὶ ὁ αἰδούμενος. τοιοῦτον καὶ
 τὸ, ἐπιμελούμενος ἐπιμελούμενος, στερόμενος στερούμενος, καὶ ἕτερα· ὡς καὶ τὸ ἐγήθησε καὶ γηθόμε-
 νος. Σημείωσαι δὲ ὅτι, εἰ καὶ οἱ κήρυκες ἐτάρβησαν· οὐδὲ γὰρ εἶχον τῆς χειρὸς ἑλαῖν τὴν Βρισηίδα,
 ὡς ὁ βασιλεὺς ἐπέταξεν· ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκὼν δῶσει αὐτήν, ἵνα μὴ ἐμφύλιος μάχη μελετηθῆ, καὶ ἄλλως
 μεθοδεύοντος οὕτω τοῦ ποιητοῦ, ἵνα μὴ, τῆς περιπετείας αὐξηθείσης πλέον τοῦ δέοντος, ἱστορηθῆ τι
 30 παρὰ τὸ ἀληθὲς καὶ ἐκπέσῃ ὁ λόγος εἰς κακόζηλον. (Vers. 332.) Ὅτι πολλὰ τῶν προσώπων ὁ ποιητῆς
 σιωπῶν*τα εἰσάγει, ὀπηνίκα μὴ ἔστι καίριον λόγους περιτιθέναι αὐτοῖς. καὶ ἔστιν ἀληθῶς φρονούντων 112
 ἀνθρώπων προτιμᾶσθαι σιγὴν ἔλλογον ἀκαίρου λόγου. ἐνταῦθα γοῦν οἱ κήρυκες, ἐλθόντες εἰς Ἀχιλλεῖα
 τὸν τηλικούτον καὶ εἰδότες ὅποι ἦλθον, οὐδέν τι προσφωνοῦσιν αὐτὸν, ἀλλὰ σιωπῶντες ἴστανται. διὰ
 τί; θωπεύειν μὲν γὰρ οὐκ εἶχον τὸν Ἀχιλλεῖα βασιλικοὶ ὄντες· δουλοπρεπὲς γὰρ τοῦτό γε· παροξύνειν
 δὲ οὐκ ἐτόλμων. διὸ σιωπῶντες ἴστανται. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ σιγᾷ ὁ Χρύσης, ἀπολαβὼν τὴν Χρυσηίδα·
 ἐπεὶ οὔτε ἀχαριστεῖν εἶχεν· ἔχει γὰρ τὸ ποθούμενον· οὔτε μὲν εὐχάριστόν τι λαλεῖ, μεμνημένος τῶν
 τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπειλῶν καὶ εἰδὼς ὅτι ἀκόντων Ἑλλήνων ἔσχε τὴν θυγατέρα. εὐρήσεις δὲ καὶ ἄλλα
 πρόσωπα σιωπῶντα παρὰ τῷ ποιητῇ, τὰ μὲν διὰ φόβον, τὰ δὲ διὰ πένθος ἢ διὰ θάμβος, ὡς *καὶ 10
 ἢ Βρισηῖς ἐνταῦθα θαμβουμένη σιγᾷ. καὶ θαυμάσεις τὸν ποιητὴν, ὡς περ λέγοντα, οὕτω δὲ καὶ
 40 σιωπῶντα. εἶδος δὲ πάντως σιωπῆς ἐστὶ καὶ ἡ ἔλλειψις. διὸ καὶ παρασιώπησις λέγεται, ἐν καιρῷ καὶ
 αὐτῇ καὶ ἐλλόγως γινομένη παρὰ τῷ ποιητῇ. διαφέρει δὲ σιγῆς, ὅτι αὐτῇ μὲν εἰς τὸ παντελὲς σιωπᾷ τὰ
 τοῦ πράγματος, ἢ δὲ ἔλλειψις τὸ μὲν λέ*γει, τὸ δ' οὐ. * (Vers. 334.) Ὅτι οὕτω συνετὸς καὶ εὐσταθῆς 14
 ὁ Ἀχιλλεὺς, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, ὥστε τοὺς κήρυκας ἰδὼν διὰ τὴν Βρισηίδα ἐλθόντας οὐκ 24
 ἔτι, ὡς πρὶν, ὀξύνεται εἰς θυμὸν, ἀλλὰ μετριοπαθεῖ, καὶ μόνον πεπονθῶς τὸ μὴ γηθησῆσαι πρῶτα
 μὲν προσφωνεῖ τοὺς κήρυκας, ὁ περ αὐτὸς οὐκ ἔχει· χαίρετε γάρ, φησι, κήρυκες. εἶτα καὶ τοῦ βασι-
 λέως, οἶα εἰκός, καθάπτειται, ἀκούσων ἐξ ἐκείνου, εἰ περ αὐτὸ μάθιο τὸ, ἀπόντα με καὶ τύπτε.

ὅπως δὲ οὐκ ἐγήθησεν Ἀχιλλεύς, ὃ ἐξῆς λόγος δηλώσει. Ὅτι τοὺς κήρυκας Διὸς ἀγγέλους ὃ Ἀχιλλεύς
30 λέγει καὶ *ἀνδρῶν διὰ τὸ ἐν τε πάσαις θυσίαις αὐτοὺς διακονοῦντας μεσιτεύειν, καὶ μὴν καὶ ἐν ἀνδρῶν
βουλαῖς τε καὶ ἀγοραῖς· ἢ Διὸς μὲν, διότι καὶ αὐτοὶ γαρύοντες ἦτοι φωνοῦντες ἀγγέλλουσιν, ὡς Ἐρμῆς
τε καὶ Ἴρις, οἱ περὶ τὸν Δία εἶροντες, καὶ διότι καὶ ἐξ Ἐρμοῦ υἱοῦ Διὸς εἰσιν, ὡς προεῖρηται, καὶ εἰς
ἐκεῖνον ἀναφέρονται· ἀνδρῶν δὲ, διότι βασιλέων ὑπηρεταί εἰσιν. ὅτι δὲ κήρυκες μὲν ἐκ τοῦ, ὡς εἴρηται,
γαρύειν λέγονται, Ἐρμῆς δὲ καὶ Ἴρις παρὰ τὸ εἶρειν, δῆλον ἐστίν. Ὅρα δὲ ἐν τῷ, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ὡς ἐκ παραλλήλου κεῖται ὁ καὶ καὶ ὁ ἠδὲ, κείμενοι ὡς σύνδεσμος εἰς. (Vers. 335.) Ὅτι τὸ ἄσσον ἐπιρ-
ρήμα σημαίνει μὲν τὸ ἐγγὺς, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς ἐγγιον, ἔσσον καὶ ἄσσον. καὶ ῥηθήσεται περὶ
τούτου ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πλατύτερον. εἰ δὲ ἀκριβῶς περισπᾶται αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, χρὴ ζητῆσαι. 85
(Vers. 337.) Ὅτι τὰ πρῶτα τῶν φίλων τῷ Ἀχιλλεῖ ὃ τοῦ Μενoitίου Πάτροκλος, ὡς ἐν τοῖς μετὰ 10
40 ταῦτα δειχθῆσεται. καὶ ὅτι διχῶς καὶ Πάτροκλος λέγεται ὡς Ἐτιόκλος, καὶ Πατροκλῆς ὡς Ἐτεο-
κλῆς. διὸ καὶ ἡ κλητικὴ ἐνταῦθα ὡς Πατρόκλεις ἐστίν, ὡς τὸ ἄ Ἡράκλεις. φησὶ γὰρ· ἀλλ' ἄγε, διο-
γενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρη. Καὶ ὅρα τὸ ἔξαγε· οὐ γὰρ εἶπεν, ἔκφερε. τὸ γὰρ ἔκφέρειν ἐπὶ ἀψύχου,
ὡς καὶ τὸ φέρειν καὶ ἡ ἐκφορά. Κόρη δὲ τὴν Βρισηίδα καὶ νῦν εἶπεν ὡς νεάνιδα. παρακατιῶν δὲ καὶ
γυναῖκα ἐρεῖ αὐτήν· ἢ δ' ἀέκουσα γυνὴ κίεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἡ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγ-
γενῆ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσιόδός φησι, Μενoitιον, τὸν Πατρόκλου πατέρα, Πηλέως
113 εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι ἀντανεψιούς *οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι Διὸς Μυρμι-
δών· οὗ Ἄκτωρ, ὃς Αἰγίαν γήμας μετὰ τὸ τεκεῖν τὸν ἐκ Διὸς Αἰακὸν ποιεῖται Μενoitιον· οὗ Πάτρο-
κλος. τούτω τοίνυν τῷ λόγῳ Αἰγίνης παῖδες ἀμφιπάτορες Αἰακὸς καὶ Μενoitιος. καὶ οὕτω πάλιν γνησία
συγγένεια τῷ Πατρόκλῳ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ. τὸ δὲ Μενoitιος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι ὡς ἐκ τοῦ μένος, καθὰ 20
καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ Φιλοίτιος ἐκ τοῦ φίλος. οὕτω δὲ καὶ τὸ Θυμοίτης καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ τὸ Δαμοί-
της ἀπὸ τοῦ θυμὸς καὶ δῆμος. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἀλλ' ἄγ', ἔξαγε, ὧν τὸ μὲν ἔξαγε καθαρῶς ἐστὶ προς-
τακτικόν, τὸ δὲ ἄγε τέτριπται ὡς παρακελευσματικὸν ἐπιρρήμα εἶναι, καθὰ πολλαχοῦ καὶ τὸ φέρε,
10 ὃ δὴ καὶ πληθυντικοῖς εἰώθειν ἐπιλέγεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν. *Ὅτι
μέγα εἰς ἀταραξίαν ψυχῆς τὸ προετοιμασθῆναι καὶ ἑαυτὸν προμαλάξαι τῇ καρδοκίᾳ τοῦ μέλλοντος
λυπηροῦ. ἰδοὺ γὰρ ὃ Ἀχιλλεύς, ὃ φθάσας πολλὰ εἰπεῖν καὶ κυκῆσαι τὸ συνέδριον, διὰ τὴν ἀπειλήν τοῦ
βασιλέως ἐν αὐτῇ τῇ ἀποβάσει τῆς ἀπειλῆς καὶ τῇ ἀφαιρέσει τῆς κόρης οὐ μικροψυχεῖ οὐδὲ φθέγγεται
τι κατὰ τοῦ βασιλέως πλεον, ἀλλ' ἢ μόνον ἀπηνέα καλεῖ αὐτὸν βασιλέα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ θυμοῦ
ἀπροόρατον τοῦ μέλλοντος. ἔφθασε γὰρ ἤδη ὀρίσαι τὸ πρᾶγμα παρ' ἑαυτῷ, ὅτε εἶπεν· ἀφέλεσθέ με
δόντες. διὸ οὐδὲ εἶπεν ὃ ποιητὴς ἀνωτέρω, ὅτι ἰδὼν τοὺς κήρυκας ὃ Ἀχιλλεύς ἐλυπήθη, ἀλλὰ μέσως 30
πως ἔφρασεν, εἰπὼν· οὐδ' ἄρα τὴν γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς, ὃ περὶ δηλοῖ τὸ μὴ πάνυ αὐτὸν
δυσχερᾶναι. διὸ καὶ ἐτοίμως τὴν γυναῖκα δίδωσι. δύναται μέντοι τὸ οὐκ ἐγήθησε καὶ ἄκραν λύπην
20 σημαίνειν, ἐὰν περ μετ' ὀλίγα καὶ δακρύη ὃ Ἀχιλλεύς. (Vers. 340.) Σημειῶσαι δὲ *καὶ ὅπως δεξιῶς
ὃ Ἀχιλλεύς εἰς σκῶμμα τοῦ βασιλέως παρεῤῥήψε τὸ ἀπηνῆ αὐτὸν προσεῖπειν, ὡς μὴ δεόν ὄν οὕτως
εὐθύς ἀπηνῆ τὸν βασιλέα εἶναι. Ἀπηνῆς δὲ κοινῶς μὲν ὃ σκληρὸς καὶ ἐναντίος πρὸς τὸν ἐνη.
Ἄττικοι δὲ ἀπηνῆς καὶ τὸ ἀπλῶς ἀπο αἴνου ἔλεγον ἦτοι τὸ ἀπαίδευτον, ὡς ὃ κωμικὸς ἐν Νεφέλαις
παραδηλοῖ, φράζων τι καὶ δριμύ ἐκεῖνος διὰ τὸ καὶ ἀγρίους τοὺς τοιούτους καλεῖν. Σημειῶσαι δὲ
ὡς ἐν τῷ, πρὸς τοῦ βασιλέως ἀπηνέος, οὐ πάνυ συνήθης ἐστίν ἡ φράσις· τὸ γὰρ κοινότερον,
πρὸς τοῦ ἀπηνέος βασιλέως. αἴτιον δὲ τοῦ συσχεθῆναι τὴν φράσιν ὃ θυμὸς τοῦ λαλοῦντος, ὃ καὶ
ἐν ἄλλοις φαίνεται. Ὅτι πολλαὶ τῶν εὐθειῶν μονάζουσι πλαγίας μὴ ἔχουσαι ἀλλ' οἷον στεριεύου- 40
σαι τῶν μετ' αὐτὰς πτώσεων. αὐτίκα τὸ γυνὴ οὔτε γενικὴν ἔχει οὔτε τὰς ἐξῆς πτώσεις ἀνευ τῆς αἰτια-
30 τικῆς· γυνὴν γὰρ εὐρησθαι λέγουσιν τινες τῶν παλαιῶν. οὕτως οὐδὲ τὸ ὕδωρ πτώσεις *ἔχει πλαγίας,
οὐδὲ ὃ μάρτυς, οὐδὲ τὸ ἦδος, ὃ δηλοῖ τὴν ἠδονήν· οὐδὲ τὸ ὄφελος, οὐδὲ τὸ ἦτορ, οὐδὲ ἄλλα πολλά.
ὡς περὶ δὲ πολλαὶ τῶν εὐθειῶν, ὡς εἴρηται, πλαγίας οὐκ ἔχουσιν, οὕτω καὶ πολλαὶ τῶν πλαγιῶν
ὀρφαναὶ εἰσιν ὡς περὶ μητέρων τῶν εὐθειῶν. αὐτίκα ἡ τοῦ μάρτυρος γενικὴ εὐθειᾶν οὐκ ἔχει κοινήν
ἀνάλογον λήγουσαν εἰς ῥ. οὐδὲ ἡ γυναικὸς γενικὴ εὐθειᾶν ἐκφωνουμένην ἔχει τὴν γύναιξ, ἀλλὰ

καθ' Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν ἑτερόζυγος ἢ γυναικὸς γενικὴ ἐξενήνεκται ὡς πρὸς τὴν εὐθείαν· γυνὴ γάρ·
 συμβαίνει οὖν πολλάκις ἐν ταῖς τοιαύταις εὐθείαις, ὃ περ ἐπὶ τῶν ὑποβολιμαίων παιδῶν γίνεται. ὡς
 γὰρ ἐκεῖ αἱ μητέρες, ὅσαις οὐκ εἰσὶ γνήσια βρέφη, νόθα ἑαυταῖς ὑποβάλλουσι, οὕτω καὶ ἐνταῦθα
 ἢ μονάζουσα εὐθεῖα καὶ, ὡς εἰπεῖν, στερίφη μήτηρ τὰς νόθους πλαγίους φιλοῦται καὶ ὑποβάλλουσα
 ἑαυτῇ οἰκειοῦται εἰς κλίσιν· οἶον ἢ γυνὴ ἢ μὴ ἔχουσα γενικὴν οἰκείαν εἰσποιεῖ*ται ἄνευ ἀναλογίας κανο- 40
 νικῆς τὴν γυναικὸς γενικὴν ἑαυτῇ καὶ τὰς ἐξῆς πλαγίας. ὡσαύτως καὶ τὸ μάρτυς μὴ ἔχον ὄλως ἀναλό-
 γως εἰς οἰκείαν κλίσιν μεταπεσεῖν μεταβαίνει ἑτεροκλίτως εἰς τὴν μάρτυρος γενικὴν· ἢς εὐθεῖα οὐδ' αὐτῇ
 ἀνάλογος ὁ μάρτυρος. ὃ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδωρ ὕδατος καὶ φρέαρ φρέατος καὶ τῶν ἄλλων
 ὀνομάτων, ἃ περ οἱ γραμματικοὶ ἑτερόκλιτα λέγουσι. καὶ τὸ Ζεὺς δὲ ἑτεροκλίτως ἔχει· ἢ γὰρ Διὸς
 10 γενικὴ ἀπὸ σιγωμένης εὐθείας ἐπλαγιάσθη. Δις γὰρ Διὸς, ὡς κίς κίος, ὁ σκώληξ· ὥστε ἢ δοκοῦσα
 εὐθεῖα τοῦ Διὸς, ὁ Ζεὺς, ψεύδεται τὴν τοιαύτην δόκησιν. ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν Ζεὺς *οὐ κλίνεται, τὸ δὲ Δις 114
 συνεμπίπτει κατὰ φωνὴν τῷ δις ἐπιρρήματι, ἐσιγήθη μὲν ἢ προσφυσῆς εὐθεῖα τοῦ Διὸς, πρόκειται δὲ
 τὸ Ζεὺς ἑτερόκλιτον ἀντ' αὐτῆς διὰ τὸ κοινότερον. συνηθέστερον γὰρ ὁ Ζεὺς ἢ περ ὁ Ζᾶν καὶ ὁ Ζῆν καὶ
 ὁ Δις καὶ ὁ Δᾶν καὶ ὅσα ἄλλα κεῖνται παρὰ τῷ παλαιῷ τεχνικῷ. διὰ τί δὲ οὐ κλίνεται τὸ Ζεὺς, ἐν τῷ
 τέλει τῆς φρασηδίας ταύτης ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ ῥημάτων τὸ αὐτὸ ποτε γίνεται· οἶον
 ὀμβρίζω μὲν καὶ σταθμίζω εὔρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, μέλλοντες δὲ αὐτῶν ἢ ὄλως ἐξ αὐτῶν κινήσεις
 οὐχ' εὔρηται, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀμβρησε καὶ τὸ ἐστάθησε διὰ τοῦ ἢ γράφεται ὡς ἀπὸ θεμάτων τοῦ ὀμβρῶ
 καὶ σταθμῶ. κακεῖνο δὲ ἰστέον ὡς πολλὰ τῶν εἰς ος ληγουσῶν γενικῶν ἀναδρομὴν πάσχουσιν εἰς
 86 εὐθείαν, οἶον Τρῶς Τρωὸς, ὁ Τρωὸς, ἤγουν ὁ Τρωικός· ἐξ οὗ καὶ *Τρωαὶ ἵπποι αἱ Τρωικαί· δμῶς 10
 20 δμῶς, ὁ δμῶς ὁ δοῦλος, ἀφ' οὗ καὶ δμωαὶ αἱ δουλίδες· ὁ φύλαξ τοῦ φύλακος, ὁ φύλακος· ἑκα-
 τόγχειρ ἑκατόγχειρος, ὁ ἑκατόγχειρος. οὕτως οὖν καὶ ἢ μάρτυρος γενικὴ ἀναδραμοῦσα εἰς εὐθείαν
 ἐποίησε τὸ ὁ μάρτυρος, ἐξ οὗ πληθυντικὸν οἱ μάρτυροι. τινὲς δὲ τὸ μάρτυρός φασιν εὐθείαν εἶναι πρω-
 τότυπον καὶ ἐξ αὐτοῦ κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι τὸ μάρτυς. διό, φασιν, οὐδὲ κλίνεται, ὡς οὐδὲ ἄλλη
 εὐθεῖα πάθος τοιοῦτον ἔχουσα. καὶ οὕτω μὲν τινες. Ἡρωδιανὸς δὲ εἰπὼν ὅτι καὶ μάρτυροι καὶ μάρ-
 τυρες ἑκατέρως, ἐπάγει ὅτι τέτριπται τὸ μάρτυρες ἀπὸ τῆς μάρτυς εὐθείας, ἢν ἢ Αἰολέων διάλεκτος
 διὰ τοῦ ρ προσφέρει. ἐκεῖνοι γάρ, φησι, τὸ σ εἰς ρ μεταβάλλουσι, τὸ οὔτος οὔτορ λέγοντες καὶ τὸ ἵππος
 ἵππορ· εἰς ὃ ζητητέον χοῆσιν καὶ ἐν τοῖς Ἰαμβλίχου εἰς τὰ κατὰ Πυθαγόραν· οὕτως οὖν, φησι, καὶ μαρ-
 τυς μάρτυρ, ἀφ' ἧς ἐκπίπτει πληθυντικὸν *οἱ μάρτυρες παρὰ τε τοῖς κωμικοῖς καὶ Ἰππώνακτι. οἱ δὲ γε 20
 μάρτυροι ἀπὸ τῆς ὁ μάρτυρος εὐθείας, οἶον· Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω. (Vers. 339.) Ἔτι ἰστέον
 30 ὡς τὸ, μάρτυροι ἔστων πρὸς τε θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς τοῦ βασιλέως,
 ἀντὶ τοῦ, ἔμπροσθεν θεῶν καὶ ἀνθρώπων καὶ βασιλέως. παιδευτικὸς δὲ ὁ λόγος ὡς δέον ὄν ἀνατιθέ-
 ναι θεῶ τὰ πολλὰ τῶν ἐν ἡμῖν. διὸ καὶ Ἀχιλλεύς πλεῖον οὕτω τιμᾶται ἢ περ ἐὰν ἡμύνατο τὸν λυπή-
 σαντα. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι, ὀπηνίκα ὡς ἐν παρακλήσει φαμὲν, πρὸς τῆς τριάδος ἢ πρὸς τοῦ θεοῦ
 ἢ πρὸς τοῦ λόγου ἢ πρὸς τῆς φιλίας αὐτῆς ἢ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, ἢ πρὸς πρόθεσις καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις
 ἐπὶ τοιαύτης τινὸς εἴληπται σημασίας. ὀπηνίκα δὲ εἶπη τις, πρὸς καλῶν ἢ πρὸς κακῶν εἶναι τι, ἑτε-
 ροῖον ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶ σημαίνόμενον τῆς προθέσεως· ἄλλοῖον δὲ αὖ πάλιν ἐν τῷ, πρὸς σοῦ εἰμί·
 ὡς περ καὶ ἐν τῷ, πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαί*νοις, ὃ φησί που Ὅμηρος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀντιδιαίρει τὸν
 μάκαρα καὶ τὸν θνητὸν, ὡς τῶν ἀνθρώπων μὲν θνητῶν ὄντων, μακάρων δὲ τῶν θεῶν, ἦτοι ἀθα- 30
 νάτων, ὡς μὴ ὑποπιπτόντων Κηρὶ, τουτέστι θανατηφόρῳ Μοίρᾳ. Καὶ ὅτι κατὰ σχῆμα ἐξοχῆς
 40 ἐνταῦθα τὸν βασιλέα τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων ἐχώρισεν, ὡς περ καὶ πρὸ τούτου τὸν Πάτροκλον τῶν
 λοιπῶν ἐτάρων τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτε εἶπε· σὺν τε Μεινοιτιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισι. Τὸ δὲ, μάρτυροι
 ἔστων, ἀρχαϊκῶς ἀπτικίζεται, κατὰ ἔθος συντάσσει οὐ μόνον δυϊκὰ ὀνόματα πληθυντικοῖς ῥήμασιν
 ἀλλὰ καὶ πληθυντικὰ ἐνικοῖς καὶ ἀνάπαλιν. Τὸ δὲ ἔστων ἢ ἐκ τοῦ ἔστωσαν συγκέκοπται ἢ ἐκ τοῦ
 ἔστω τρίτου ἐνικοῦ γέγονε προσλήψει τοῦ ν. (Vers. 342.) Ὅτι ἐν τῷ, ὀλοῆσι φρεσὶ θύει, τὸν
 θυμὸν παρετυμολογεῖ. ἐκ τοῦ θύειν γὰρ, ὃ ἐστὶν ὄρμαῖν, παράγεται ὁ θυμός. ἐκ δὲ τοῦ ὀλοῆ φρεν
 σύγκειται τὸ ὀλοόφρων. ὀλέθρια δὲ φρονεῖν λέγει τὸν βασιλέα οὐ μόνον ἑαυτῷ ἀλ*λά καὶ τοῖς ἄλλοις 40

Ἀχαιοῖς. Τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου τὸ ἐν τῷ ὀλοῆσι θεραπεύουσιν οἱ μετρικοὶ, ὡς οἶδασιν ἐκεῖνοι, λαγαροῦ ὄντος καὶ ἐκτείνοντος μουσικῶς τὴν λῶ συλλαβὴν διὰ τῆς ἐφεξῆς περισπωμένης. τινὲς μὲντοι ἐτόλμησαν γράψαι ὀλοῆσι φρεσὶν, ἵνα οὕτω ἀπαθῆς εἴη ὁ στίχος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ῥηθέντος θύειν
 115 καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι. αἱ δ' αὐταὶ καὶ Θύσαι παρὰ Λυκόφρονι. * (Vers. 343.) Ὅτι ἀνδρὸς φρονί-
 10 μων καὶ ἀγχινουστάτου ἴδιον τὸ, ἅμα νοεῖν τὰ τε πρόσω, τουτέστι τὰ πα*ρελθόντα, καὶ τὰ ὀπίσω, τουτέστι τὰ μέλλοντα, καὶ ἐκ τῶν παρεληλυθότων στοχάζεσθαι, οἷα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσται. διόπερ Ἀχιλλεὺς αἰτιᾶται τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐπεὶ οὐκ οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω, τουτέστιν, ἐπεὶ οὐκ οἶδεν ὅτι, ὡς περ τὰ πρὸ τούτου δι' ἐμοῦ πολεμαρχοῦντος ἠνύητο, οὕτω καὶ τὰ ἐσύστερον, καὶ οὔτε ἐκεῖνα ἐμοῦ δίχα, δι' ὧν σοοὶ ἐμάχοντο, οὔτε τὰ μετὰ ταῦτα. οὐκουν ἐκ τῶν γενομένων ἀριστενμάτων ἅμα καταστοχάζεται καὶ οἷα ἔσται τὰ τοῦ μέλλοντος χρόνου. καὶ νῦν μὲν οὕτω ψέγει τὸν μὴ ἅμα, 10 τουτέστιν ὁμοῦ ἐν ἀμερεῖ χρόνῳ, τὰ τε πρόσω καὶ τὰ ὀπίσω βλέποντα, ἀλλὰ ἀναμένοντα τὸν ἐπιόντα χρόνον εἰς διδασκαλίαν τῶν ἀποβησομένων. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς ἐπαινέσει γέροντα, ὅς ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσει. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀστεῖον τὸ νόημα καὶ ποιητικὴν τινα ἔχον ὑπερβολὴν· τὸν γὰρ πάννυ προσεκτι-
 20 κὸν καὶ ἀγχίνου καὶ μὴ μόνον τὰ ἐν ποσὶν ὄρωντα μηδὲ τοῖς πρὸ ὀφθαλμῶν μόνοις ἀρκούμενον, ἀ περ εἰκότως ἂν ἐμπροσθεν λέγοιντο, ἀλλὰ τι ἐπιστρεπτικῶς προβλέποντα καὶ τῶν ὀπίσω ἦτοι τῶν μὴ προόπτων μηδ' ἐν ὀφθαλμοῖς κειμένων, ἐκεῖνον βλέπειν τὰ τε ἐμπροσθεν ἢ ποιήσεις λέγει καὶ τὰ ὀπισθεν, ὡς ἀγχίστροφον καὶ ζῳοῖς εὐκότα, ὅσα ὑγρότερα ὄντα καὶ συχνάκις ῥᾶσον ὧδε καὶ ἐκεῖ τὸν τράχηλον στρέ- 87 φροντα τὰ τε ἐμπροσθεν ὄρωσι καὶ τὰ ὀπίσω· ὃ περ οὐ δύναται ποιῆσαι ἄνθρωπος διὰ τὸ τῶν ὀμμάτων ἐμπροσθεν κειμένων μὴ εὐλύγιστον καὶ εὐστροφον ἔχειν τὸν τράχηλον. (Vers. 348.) Ὅτι τῆς Βρισηίδος ἀπαγομένης, ἔχων ὁ ποιητὴς εἰπεῖν τι πλατύτερον περὶ ἐκείνης, ὡς ἐπαθήνατο, οἷα εἰκὸς, ὠκνησεν 20 ἀκαιρῶς διασκευάσαι· ἠρέσθη δ' ἐμφῆσαι μόνον τὰ εἰκότα λέξει μιᾶ, εἰπὼν· ἢ δ' ἀέκουσα γυνὴ κίεν. ἐνθα ὄρα τὸ γυνή, ἐμφασιν ἔχον διαθέσεως, ἣν πάσχοι ἂν ἄλογος ἀποσπασμένη φίλου ἀνδρός. (Vers. 349.)
 30 Ὅτι συμ*παθεῖς οἱ ἥρωες παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἐτοιμοδάκρυες. καὶ ἔστιν ἀγαθοῦ ἦθους τὸ τοιοῦτον παραστατικόν. διὸ καὶ ἡ παροιμία φησὶν· ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. Ἀχιλλεὺς οὖν ἐνταῦθα τῆς Βρισηίδος ἀφαιρεθεὶς δακρῦει. καὶ μετ' ὀλίγα δακρυχέων προκαλεῖται τὴν μητέρα καὶ βαρυστενάχων. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ ὁ Ἀγαμέμνων, οἷα κρήνη μελάνυδρος, προῤῥέει τὰ δάκρυα· καὶ ὁ Πάτροκλος δὲ πού ὡς κόρη νηπία δακρῦει. καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἡρώων ὁμοίᾳ τινα πάσχουσι. καὶ ἄλλως δὲ, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, οὐδὲν καινὸν, ἐὰν Ἀχιλλεὺς ἄρτι ἀχθόμενος δακρῦη, παθῶν λύπη. οὐ γὰρ ἀπαθῆς ὁ σπουδαῖος ἀλλὰ μετριοπαθῆς. ἀρκεῖ δὲ αὐτῷ ὅτι οὐκ ἀντελάβετο τῆς Βρισηίδος καὶ ὅτι οὐδὲν εἶπε βαρὺ πρὸς τοὺς κήρυκας οὐδὲ ἔπραξεν. εἰ δὲ δακρῦει, μέτριον τοῦτο πάθος καὶ οὐ πάννυ ἐπίμομ- 30
 40 φρον. ὃ δὲ καὶ τοῦτο αἰδεῖται ποιῶν. διὸ καὶ νόσφι τῶν ἐταίρων ἐξόμενος δακρῦει ὅτι *ἠτίμωται. οὐ γὰρ φιλογύνης ὁ νεανίας ἀλλὰ φιλότιμος. ὁ μὲντοι παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Αἴας οὐδὲ ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τῶν κακῶν ἐδάκρυσεν· ἐμβροθῆς γὰρ ἐκεῖνος καὶ μεγαλόθυμος καὶ μανίας ἐγγύς. (Vers. 350.) Ὅτι πολλάκις ἐν ταῖς δευτέραις συζυγίαις τῶν περισπωμένων μετὰ τὴν συναίρεσιν, ὡς καὶ πρὸ τούτου ἐγράφη, πλεονάζει ποτὲ μὲν τὸ ὀ τὸ μικρὸν, ποτὲ δὲ τὸ ἄ τὸ βραχὺ· οἷον μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ ὄρων, πλεονάσαντος τοῦ ὀ, γίνεται ὄροων ὁ βλέπων. ἄλλοτε δὲ ἐν τῷ ὄρᾳ πλεονάσαν τὸ βραχὺ ἄ πρὸ τῆς ληγού-
 116 σης τὸ ὄραα πεποίηκεν. οὕτω καὶ, ἠιόνες βοῶσι, καὶ, κῦμα βοᾶα ποτὶ χέρσον. Ὅτι εἶοικε *τὸ παλαιὸν ὁ οἶνος μέλας εἶναι τὴν χροῶν, μὴ πω περιεργασαμένης τῆς τρυφῆς τοὺς τε λευκοὺς καὶ τοὺς κίρρους καὶ τοὺς ἀνθοσμίας. καὶ βότρυες δὲ ὡσεπιπολὺ τοιοῦτοι· οἷον, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. ὄθεν καὶ πόντον οἶνοπα φησὶν ὁ ποιητὴς, τουτέστιν οἴνου ὕψιν ἔχοντα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, αἴθοψ 40 οἶνος ἀντὶ τοῦ μέλας, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητὴς. εἰ δὲ καὶ πολιὰν ἄλα λέγει ἀντὶ τοῦ λευκῆν, ἀλλὰ τοῦτο ἢ τοῦ περὶ τὸν αἰγιαλὸν μέρους τῆς θαλάσσης κατὰ τοὺς παλαιούς ἐστιν ἐπίθετον, ὡς αἰετῆς παραιγιαλιτιδος λευκοτέρας οὔσης τοῦ πόντου, ὅς ἐστι τὸ τῆς θαλάσσης βαθύ, ἢ τὴν ἐπαφρίζουσαν δηλοῖ καὶ οὕτω λευκανθίζουσαν. διὸ καὶ Μελανθος Ποσειδῶν παρὰ Λυκόφρονι, τὸ μὲν διὰ τὴν τοῦ πόντου μελανίαν, τὸ δὲ διὰ τὸ οἶον ἐπανθοῦν καὶ ὑποπόλιον τοῦ ἀφροῦ. λέγονται δὲ πού ὁμοίως καὶ
 10 *βόες οἶνοπες οἱ μέλανες. Σημείωσαι δὲ ὅτι, πολλῶν ὄντων ἐπιθέτων θαλάσσης, οὐ πάντα τῇ ὀλη

προσαρμόττουσι θαλάττη ἀλλὰ τὰ πλείω μέρεσσι τισιν αὐτῆς. γλαυκὴ γοῦν οὐ πᾶσα, μόνῃ δὲ ἢ καὶ
 ἀβαθῆς καὶ ἄμμον δὲ ὑποκειμένην ἔχουσα λευκὴν καὶ οὕτω χρῶμα γλαυκὸν παραυγάζουσα· καὶ πολιὰ
 δὲ θάλασσα ὁμοίως οὐ πᾶσα, ἢ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ δέ. μέλας δὲ γε πόντος ὁ ἀκράτως τοιοῦτος. τὸ
 μέντοι πορφύρεον καὶ τὸ κνάνεον καὶ τὸ οἰνωπὸν διαφοραὶ μελανίας, ὡς περ καὶ τὸ δνοφερὸν ὕδωρ.
 ὅτε τοίνυν πόντος μέλας ἢ πορφύρεος ἢ τι τῶν τοιούτων λέγεται, ὡς ἀπὸ μερῶν εἰς τὸ πᾶν τὸ ἐπίθε-
 τον φέρεται. Ἐνταῦθα δ' ἐνθυμητέον ὡς, καθὰ Ὀδυσσεὺς ἐν Ὀδυσσεΐα τῆς πατρίδος ἀποδημιῶν ἐκά-
 θητο παρὰ τὸν αἰγιαλὸν πενθῶν καὶ τοὺς ὀρθαλμοὺς διαπεταννύων ἐκεῖ, ὅθεν ὁ πλοῦς αὐτῷ ἔμελλεν
 οἴκαδε γίνεσθαι, οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα ἐκάθητο παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὀρῶν ἐπὶ πόντον καὶ *ἀπο- 20
 πλέων οἶον τῇ θεᾷ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ σώματι μὲν ἐν τῇ Τροίᾳ παρῶν, τῇ φαντασίᾳ δὲ τὴν Φθίαν
 ὀρῶν. ἔχει δὲ καὶ ἄδειαν οὕτω πενθεῖν ἀμέμπτως μηδενὸς ὀρῶντος· ἀπροεπές γὰρ ἐν ὄψει πολλῶν διὰ
 τὴν Βρισηίδα δακρύνει τὸν ἥρωα. προοικονομεῖ δὲ πιθανῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς καὶ τὸ ἐντυχεῖν εὐπλά-
 στως καταμόνας τὸν Ἀχιλλεῖα τῇ μητρὶ Θέτιδι ἐκ θαλάσσης ἐλθούσῃ. Ἰστέον δὲ ὅτι πολιὰν ἄλα
 ὁ μῦθος λέγει τὴν γραιᾶν, καθὰ καὶ τὸν Νηρέα γέροντα. ὁ δ' αὐτὸς καὶ Γραιᾶς τινὰς πλάττει θαλασ-
 σίας δαίμονας πολιὰς ἐκ γενετῆς, καθὰ καὶ ὁ τῆς ἱστορίας κύκλος περιάδεται, ὡς ἐν ἄλλοις δεδήλω-
 ται. δῆλον δὲ ὡς ἐπὶ μὲν ἄλλων τινῶν ἐπίθετον ἢ πολιὰ, ἐπὶ δὲ τριχῶν ἰδιάζει· ἀρκεῖ γὰρ ἀντὶ πολιῶν
 τριχῶν πολιὰς μόνον εἰπεῖν. Ὅτι δύο κῆρες, ὡς ἡ ἱστορία φησὶν, εἰς Ἄιδον κατῆγον τὸν Ἀχιλλεῖα, ἢ μὲν
 ὀλιγοχρόνιος ἐντιμον, ἢ δὲ πολυετής καὶ οὐ μετὰ τι*μῆς, καὶ τοῦτο καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ἐνταῦθα 30
 δὲ συντομώτατα λέγων ὁ Ἀχιλλεὺς δυσχεραίνει ὅτι μινυνθάδιος ὢν, τουτέστιν ὀλίγος τῷ χρόνῳ, δηλαδὴ
 τῆς ζωῆς ἤγον μινυνθα καὶ ἐπ' ὀλίγον ζῆσαι μέλλων, ὅμως οὐδὲ τιμὴν ἔχει. ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν
 20 τόποις διαφόροις καταμερίσει ὁ ποιητὴς, ἐνταῦθα μὲν συντόμως εἰπὼν, ἀλλαχοῦ δὲ τὸ αὐτὸ ἱστορή-
 σων πλατύτερον. ὡς περ δὲ ἀμφαδὸν ἀμφάδιος, οὕτω μινυνθα μινυνθάδιος. προὔπαρχει δὲ ἀμφοῖν
 τὸ μινυδόν, ὃ, καθὰ τὸ τυννοῦτον, οὕτω καὶ αὐτὸ δηλοῖ παρ' Ἀττικοῖς τὸ μικρὸν. ἐξ οὗ καὶ μινύθω
 τὸ ἐλαττῶ, καὶ σμικρόνω καὶ μινύρω καὶ μινυρίζω τὸ ὑποκλαίω. τοῦτο δὲ καὶ κινύρεσθαι λέγεται.
 εὐμῆμως δὲ εἰπόντος τοῦ Ἀχιλλεῶς τὸ μινυνθάδιος, ἢ μήτηρ μετ' ὀλίγα περιπαθέστερον ὠκυμορώτατον
 αὐτὸν ἐρεῖ. σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ χρόνου λέγεται τὸ μινυνθάδιος, ὡς τὸ, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 88 ἔπλετο, ἤγον ὀλίγη καὶ βραχεῖα ἢ ζωὴ. * (Vers. 354.) Ὅτι ἐπὶ ἀποτυχίᾳ ὀφειλομένης τιμῆς ἔστιν 117
 εἰπεῖν τὸ, τιμὴν πέρ μοι ὀφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι, νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν. ἔστι δὲ τυτθὸν 12
 τὸ μικρὸν ἐκ μεταφορᾶς, φασὶ, τῶν ὑποτιθίων ἤγον ὑπομαζίων βρεφῶν, τροπῇ συνήθει τοῦ ἰ εἰς
 τὸ ὑ. ἐκ δὲ τοῦ τυτθὸν γίνεται καὶ ὁ Τυδεὺς ὁ μικρὸς τὸ δέμας κατὰ συγγένειαν τοῦ θ' καὶ τοῦ δ, ἢν
 30 δηλοῖ σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ τὸ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς, γινόμενα ἐκ τοῦ μήδω, καὶ τὸ μηδεῖς,
 μηθεῖς, καὶ τὸ οὐδενῶ, ἔξουθενῶ. (Vers. 359.) Ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν δαίμονά τινα καταδνομένην εἰς τὴν
 θάλασσαν μολυβδαίνῃ εἰκάσει· βάρους γὰρ χρεῖα τοῖς καταδνομένοις· ἐνταῦθα δὲ τὴν Θέτιν ἀναβαίνου-
 σαν ἐκ θαλάσσης ἀναδύναι λέγει καθὰ ὁμίχλην. καὶ * γὰρ καὶ οἱ ἀναδύομενοι κωφότητος δέονται, καὶ 20
 ἢ ὁμίχλη τοιοῦτον ἐστί. καὶ ὅρα ὅτι δύεσθαι μὲν καὶ καταδύεσθαι λέγεται τὸ εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι,
 ὡς καὶ ὁ ἥλιος δύεται εἰς τὸν μυθικὸν Ὠκεανόν· ὅθεν καὶ ζῶα δυτικά παρ' Ἀριστοτέλει τὰ καθ' ὕδα-
 τος δυόμενα. τὸ δὲ ἐκεῖθεν ἀνιέναι ἀναδύεσθαι. λέγεται δὲ ποτε ἀναδύεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀκνεῖν ἢ καὶ
 ἀργεῖν ἐξ ὁμοιότητος τοῦ ῥηθέντος ἀναδύεσθαι καὶ τῆς κατ' αὐτὸ ἀργίας ἐπὶ τῶν βαρυτέρων μάλιστα
 σωμάτων· ῥᾶν γὰρ καταδύεσθαι δοκεῖ τὰ βάρη ἢ περ ἀναδύεσθαι. ἢ δὲ τοιαύτη ἔννοια παρήγαγέ πως
 καὶ τὸ ἀναβάλλεσθαι ἢτοι ὀκνεῖν καὶ ἀναδύεσθαι καὶ ἀργεῖν· βράδιον γὰρ τι ἀναβάλλεται κάτωθεν ἄνω
 40 ἢ περ καταβάλλεται, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐπὶ νοῦν λάβῃ, ὡς ὁ ὀρύσσων ἀναβάλλειν ἤγον ἄνω ῥίπτειν
 λέγεται τὸν χοῦν. οὗ ἀνάπαλιν ἔχει τὸ καταβάλλειν. Πρώτῃ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ παραβολὴ σύντο*μος 30
 τὸ, ἢ ἔτ' ὁμίχλη· περὶ δὲ παραβολῆς ἐν τῇ β' ῥαψωδίᾳ πλατύτερον ῥηθήσεται. Αἰολικῶς δὲ ψιλοῦται
 τὸ ὁμίχλη, ὡς δῆλον ἐκ τῆς ἐνταῦθα συναλοιφῆς· φησὶ γὰρ, ἢ ἔτ' ὁμίχλη. ἔτι δὲ καὶ Ἰωνικῶς ἔχει τὴν
 ψιλὴν, κοινῶς δὲ γε δασύνεται παρὰ τὴν ὁμοῦ εἰλησιν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἄλλως ψιλοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ
 ἀχλύειν, δι' ἧς ἀχλύονται ὄμματα. ἔστι δὲ τὸ ἢ ἔτε παραβολικὸν ἐπίρρημα ἰσοδυναμοῦν τῷ καθὰ καὶ
 τοῖς τοιοῦτοις, πλὴν ὅσον ἐκεῖνα μὲν λόγου πεζοῦ καὶ κοινὰ, τοῦτο δὲ ποιηταῖς εὐχρηστον, ὡς καὶ τὸ

εὔ, ὃ καὶ αὐτὸ παραβολῆς ἐστὶν ἐπιρῶημα, ὡς δηλοῖ τὸ, εὐτ' ὄρεος κορυφαῖς, ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ, ἐξ
 οὗ καὶ γίνεται τὸ ἦϋ· εὐ γὰρ καὶ κατὰ διάλυσιν εὐ καὶ κατὰ ἔκτασιν ἦϋ καὶ μετὰ παραπληρώσεως ἦϋτε,
 ὡς περ καὶ εὐ εὐτε, καθὰ προείρηται. οὐχ' ἦττον δὲ τοῦ εὐτε καὶ ἦϋτε ποιητικὸν ἐπιρῶημα παραβολι-
 40 κὸν τὸ ᾧπερ ἀντὶ τοῦ καθὰ κατὰ τοὺς *τεχνικοὺς, καὶ τὸ ᾧτε· οἶον, ᾧτε χειρᾶτις γυνὰ, ἦγουν ὡς
 χειρῆτις, ὃ ἐστὶ ταπεινὴ κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἔριθον. γίνεται δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν οὕτως· ὡσεὶτε καὶ
 ὡσεῖπερ, καὶ ἀποβολῆ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ ῶ καὶ εἰς τὴν ᾧ δίφθογγον διὰ τὴν τοῦ ι συναίρεσιν ᾧτε
 καὶ ᾧπερ. περὶ δὲ τῆς διαλύσεως τοῦ εὐτε εἰς τὸ ἦϋτε ἐν τῇ ἐξῆς ῥαψωδίᾳ ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι,
 καθὰπερ ὁμίγη διὰ τοῦ ἦ, οὕτω καὶ κίγη καὶ ζεύγη καὶ τρίγη, ὡς ἀρέσκον ἐστὶν Ἡρωδιανῶ. τὰ
 μέντοι εἰς ᾠ, φησί, τοιαῦτα ὀνόματα ὑπὲρ τὸ λ καὶ ἕτερον ἔχει λ, ἦγουν διὰ δύο λλ' ἐκφέρονται, οἶον
 118 Σιβύλλα, Ἀνθύλλα, ἀδελφὴ Μένονος, ἀφ' ἧς *ἐν τῷ Νεῖλῳ πόλις ὁμώνυμος· ὅθεν, φησί, τὸ 10
 στρέβλα, παραλόγως γραφὲν ὑπὸ τινῶν, διορθωτέον· ἀναλογώτερον γὰρ τὸ στρέβλη. (Vers. 361.)
 Ὅτι ἐν τῷ, χειροὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε, καταρέξιν ἐστὶ τὸ ῥέξιν ἦγουν ποιεῖν
 πρᾶγμα οἰκείον καὶ αὐτὸ τῇ χειροί· ὃ πέρ ἐστι καταψᾶν καὶ ἀπτεσθαι ἠρέμα κολαζευτικῶς. Ἰστέον 89
 δὲ ὡς τὸ μὲν πρᾶττειν ἀσυνθέτως λέγεται ῥέξιν, ὡς τὸ· τίς νῦ σε τοιάδ' ἔρεξε; καὶ, ὡς εἴ τι κακὸν
 ῥέξουσιν ἐνωπῆ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔρξω κατὰ μετάθεσιν, ἐξ οὗ τὸ, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. τὸ δὲ καταψᾶν
 συνθέτως καταρέξιν, καὶ ἐν συγκοπῇ δὲ ποτε καθ' ἑξῆς· ὅθεν τὸ καθ' ἑξῆς ἐρεῖ ὁ ποιη-
 τῆς. διὸ καὶ οἶονταί τινες παρὰ τὴν κατὰ πρόθεσιν καὶ τὸ ἔξιν σὺν τῷ ῥᾶ συνδέσμῳ γενέσθαι κατα-
 10 ῥέξιν τὸ οἶοναὶ συγκαθίξιν λεαντικῶς τῇ καταψῆσει τὰ ἐπα*νιστάμενα. κοινῶς δὲ κατέρεξε δι' ἐνὸς ι
 εἴρηται, ὡς καὶ τὸ ἔρεξεν ἐν τῷ, τίς νῦ σε τοιάδ' ἔρεξεν; Ἀπτικῶς γὰρ διὰ δύο ρῥ τὰ τοιαῦτα προφέρου-
 νται. Τὸ δὲ ἔξονόμαζεν οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει φασίν· ὃ περ ἐν πολλοῖς οὐκ ἀληθῆς εὐρεθῆ- 20
 σεται, ὡς περ οὐδὲ ἐνταῦθα· οὐ γὰρ Ἀχιλλεῖα προσφωνεῖ τὸν υἱὸν ἢ Θέτις ἐξ ὀνόματος, ἀλλὰ, τέκνον,
 φησί, τί κλαίεις; οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἀντὶ τοῦ ἐλάλησεν ἀπλῶς, ὡς εἶναι ἐκ παραλλήλου ταυτὰ τὸ τε
 ἔφατο ἔπος καὶ τὸ ἐξονόμαζεν, ὡς περ καὶ ἐν τῇ σ' ῥαψωδίᾳ φησί· διαπέφραδε καὶ μοι εἶπε· καὶ ἐκεῖ
 γὰρ τὸ φράζειν καὶ τὸ εἰπεῖν τὸ αὐτὸ ἐκ παραλλήλου ἐστὶ. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιούς,
 ἐξονομάζειν ἐστὶ τὸ διεξοδικῶς λέγειν ἥτοι μὴ μετρίαις τισὶ λέξεσιν, ἀλλὰ λόγῳ χρᾶσθαι τῷ ἐξ ὀνομά-
 20 των πολλῶν συγκειμένῳ ἥτοι ἐκ λέξεων· ὄνομα γὰρ καὶ ῥῆμα παρὰ τοῖς ῥήτορσι πᾶσα λέξις ἐλέγετο. τὸ
 μέντοι *ὀνομαστὶ καλεῖν ὀνομαίνειν καὶ ἐξονομαίνειν λέγεται, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς φανήσεται. (Vers. 362.)
 Ὅτι γεροντικὸν τι πρόσωπον, εἰ ἀνακρίνει τινὰ νεώτερον, τί παθὼν πενθεῖ, καλῶς ἂν εἴποι τὸ, τέκνον,
 τί κλαίεις; τί δὲ σε φρένας ἴκετο πένθος; ἐξαῦδα, μὴ κεῖθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἄμφω. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ
 τὰ λυποῦντα ἐκτιθέσθαι εἰς διήγησιν κουρισμὸν ποιεῖται τῆς λύπης. διόπερ ἐνταῦθα ἢ Θέτις τὸν υἱὸν 30
 ἐρωτᾷ, τί κλαίεις καὶ τὰ ἐξῆς, οὐχ' ἵνα μάθῃ, ὃ περ ἠγνόει· οἶδε γὰρ, ὡς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐρεῖ· ἀλλ'
 ἵνα κουφίσῃ τὴν ψυχὴν τῇ ἐκφορᾷ τοῦ βαρύνοντος. Κακῆϊνο δὲ ἰστέον, ὡς παρ' ἡμῶν μὲν τὸ εἶδωμεν
 ἐπὶ ἐνεσιῶτος παντελῶς ἐστὶν ἀχρηστον, παρὰ δὲ γε τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ εὐχρηστεῖται. κλίνει γὰρ
 αὐτὸ ὡς ἀπὸ τοῦ εἶδω εἶδεις, θέματος ἀχρήστου ἡμῶν· ἡμεῖς γὰρ εἶδωμεν φραμὲν περισπωμένως, ὃ περ
 30 ταυτὸν ἐστὶ τῷ γνωσώμεθα. Τὸ δὲ, τί δὲ σε φρένας ἴκετο πένθος; οὐ πάνυ εὐσύντακτον ὄν, *ὁμοίον
 ἐστὶ τῷ, περὶ γὰρ ῥᾶ ἐχαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιὸν, περὶ οὗ προγέγραπται. Τὸ δὲ ἐξαῦδα καὶ
 τὸ, μὴ κεῖθε νόω, τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσί. δύναται δὲ τὸ τοιοῦτον ἐξαυδᾶν λεχθῆναι καὶ ἀνακαλύπτειν
 καὶ ἐκκαλύπτειν νοῦν. (Vers. 365.) Ὅτι ὡς περ τὸ ἐπεὶ κατὰ πλεονασμὸν ἐπειῆ γέγονεν, οἶον, ἐπειῆ
 πολὺ φέρτερόν ἐστιν· οὕτω καὶ τὸ τί, τῆ· οἶον, τῆ τοι ταῦτα εἰδυῖη ἀγορεύσω; σημειῶσαι δὲ ὅτι οἱ
 παλαιοὶ ἐν μὲν τῷ ἐπειῆ, καθὰ καὶ προείρηται, περισπῶσι τὸ ἦ τῆς ληγούσης, ἐνταῦθα δὲ βαρύνου- 40
 σιν ἐγκλίνοντες, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. οἱ δὲ Ἀπτικοὶ ὀξύτωνως λέγουσι τῆ καὶ
 ὀτιῆ. δῆλον δὲ ὡς ἐπέκτασις τίς ἐστὶν ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ἦ, ἕτεροῖα μέντοι παρὰ τὴν ἐν τῷ νυνὶ καὶ
 τοῖς ὁμοίοις. (Vers. 366.) Ὅτι τὸ, ᾧχόμεθα ἐς Θίβην ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος καὶ ἐξῆς, ἱστορία ἐστὶ
 40 πρὸ τοῦ χόλου πάντως πραχθεῖσα τοῦ Ἀχιλλεῦς. εἰ γὰρ καὶ ἤρξατο ἐκ τῆς μῆνιδος ὁ Ὀμηρὸς, *ἀλλὰ
 μυρίας ὄσας τῶν πρὸ αὐτῆς ἱστορίας καὶ πράξεις Τρωικὰς τε καὶ Ἑλληνικὰς τῇ ποιίσει παρενσπερεῖ,
 ὡς προείπομεν, μηδὲν τι παραλείπων τῶν καιριωτέρων. ἱστορεῖ τοίνυν ἐνταῦθα ὅτι περ ἢ Χρυσῆς

οὐκ ἐκ τῆς Χρύσης πόλεως ἠχμαλώτιστο, ὃ περ ἄν τις ὡς εἰκὸς ὑπολάβοι, ἀλλ' ἐκ τῆς ὑποπλακίου Θήβης, ἀποσταλεῖσα ἐκεῖ, φασὶ, παρὰ τοῦ πατρὸς Χρύσου ὡς εἰς τι κρησφύγετον ἐρυμνὸν, κατὰ δὲ τινὰς εἰς ἰορτὴν Ἀρτέμιδος ἐκεῖ ἀπελθοῦσα· ὃ μὲντοι Ἀχιλλεὺς πολεμαρχῶν καὶ τὰ περὶ Φρυγίαν ληϊζόμενος καὶ ταύτην τὴν Θήβην εἶλε καὶ τὴν Χρυσήδα μετὰ τῶν ἄλλων ἠδραποδίστατο. Περὶ δὲ τῆς Θήβης ταύτης καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. νῦν δὲ τοῦτο ἰστέον ὅτι τὴν παρὰ τῷ ποιητῇ ταύτην Θήβην¹¹⁹ πληθυντικῶς ἄλλοι Θήβας φασὶ, καὶ εἰσὶ καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα διαφορούμενα κατ' ἀριθμὸν· Ἀθήνην γὰρ τὴν πόλιν καὶ Ἀθήνας εὐρίσκομεν, καὶ Κρήτην καὶ Κρήτας, καὶ ἀκρωτήριον Μάλειαν Μαλείας, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἰστοροῦσι δὲ τινες ὅτι ἐκ τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν ἢ Χρυσῆς ἐλήφθη οὔτε καταφυγούσα ἐκεῖ οὔτ' ἐπὶ Θυσίαν Ἀρτέμιδος ἐλθοῦσα, ὡς ὃ τὰ Κύπρια γράψας ἔφη, ἀλλὰ πολίτις ἦτοι

10 συμπολίτις Ἀνδρομάχης οὔσα. ὃ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι τὸ τῆς Θήβης πεδῖον δι' ἀρετὴν περιμάχτην ἦν ποτὲ Μυσοῖς καὶ Λυδοῖς, ὕστερον δὲ τοῖς ἐξ Αἰολίδος καὶ Λέσβου Ἑλλησι, καὶ ὅτι ὕστερον ἔρημος καὶ ἡ Θήβη καὶ ἡ Λυρνησός, διέχουσα Ἀδραμυττείου σταδίου, ἢ μὲν ξ', ἢ δὲ π'. *ἱερά δὲ¹⁰ οὐ μόνον ἡ ῥηθείσα Θήβη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα πόλις, ὡς φυλακτικὴ τῶν ἐντὸς, ὃ περ θεῖον τῷ ὄντι ἐστίν. ὅθεν ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ ποιητὴς καὶ τοὺς νύκτωρ φυλάσσοντας τὸ στρατόπεδον καὶ ὑπεραγρυπνοῦντας τῶν ἄλλων ἱερὸν τέλος φυλάκων φησὶ· καὶ ἱερά δέ που λέγει τείχεα, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ ἱερὸν Τροίης πολίεθρον. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ εἰς ἱερόσυλον ἀποτάσσουσι πολίτην ἐκεῖνον, ὃς καθέλη χάριν οἰκίαν τείχος πόλεως. Πόλιν δὲ Ἡετίωνος τὴν Θήβην λέγει, τοῦ πατρὸς Ἀνδρομάχης τῆς γυναικὸς Ἐκτορος, ὡς τοῦ Ἡετίωνος εἰ καὶ μὴ οἰκιστοῦ, ἀλλ' ὅμως βασιλέως ἐν αὐτῇ ὄντος· τοῦ γὰρ κρατοῦντος, φασὶν, ἢ πόλις νομίζεται. Κίλικες δὲ, ὡς καὶ προεγράφη, οἱ περὶ τὴν τοιαύτην Θήβην ἐλέγοντο, ὧν ἦρχεν

20 Ἡετίων ἀπὸ ἀετοῦ αὐτὸς παρονομαζόμενος. τῶν δὲ ῥηθέντων Κιλικῶν ἔνδοξος ἀποικία λέγεται. ἱστορεῖται γὰρ ὅτι οἱ κατὰ Παμφυλίαν Κίλικες ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἰδῇ *ῥώκισθησαν. αὐτοὶ δὲ πόθεν ἐκλήθησαν,²⁰ προεγράφεται. Ὅτι δὲ Θῆβαι ἦσαν πολλαὶ, ἀλλαχοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ, ὠχόμεθα ἐς Θήβην, ἀπλῶς εἴληπται ἀντὶ τοῦ ἦλθομεν. λαμβάνεται δὲ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἀφανῶν γενομένων, οἷον· ὃ δεῖνα ποιήσας τόδε τι ὠχέτο· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θανάτου, οἷον· πρὸ ὥρας ὠχέτο· ἐξ οὗ καὶ οἰχόμενος καὶ ἀποιχόμενος ὁ θανών. (Vers. 367.) Ὅτι ἐν τῷ, τὴν δὲ διεπράθομεν καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα, κοινῶς ἄγειν λέγει ἐπὶ τε ἐμφύχων καὶ μὴ τοιούτων. καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ ἡ ἀπαγωγὴ ἐπὶ αἰχμαλωσίας. Κεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ εὖ ἐπὶ ἀρετῆς ἐν τῷ, καὶ τὰ μὲν εὖ δάσαντο, τουτέστι κατὰ δικαιοσύνην καὶ ἰσότητα διεμοιράσαντο μετὰ σφίσι, ὃ ἐστὶν ἐν αὐτοῖς. τοῦτο δὲ ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων μετὰ σφίσι ἐγκλιτικῶς γράφεται. (Vers. 369.) Ὅτι ἐξελεῖν καὶ ἐξελέσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ

30 τὸ ἐπιλέξασθαι καὶ δοῦναί τι ὡς ἐξαίρετον· αἰρεῖν γὰρ καὶ ἐλεῖν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας λαμβάνονται·³⁰ ὅθεν καὶ συνθέτως ἐξαίρεῖν καὶ ἐξελεῖν ταυτὰ νοοῦνται, καὶ εἴ περ ἦν ἐν χρήσει, ὡς περ τὸ ἐξαίρετον, οὕτω καὶ τὸ ἐξέλετον, οὐκ ἂν ἦν ἐξω ἀναλογίας ἢ παραγωγῆ. νῦν δὲ τὸ μὲν ἐξέλετον ἄχρηστόν ἐστι, τὸ δὲ ἐξελεῖν ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, καθ' ὃ ἐξεῖλον Ἀχαιοὶ τὴν Χρυσήδα τῷ βασιλεῖ. ἐξελεῖν δὲ ποτε λέγεται καὶ τὸ ἐκβαλεῖν καὶ ἀπολέσαι, καὶ ὑπεξελεῖν τὸ εἰς μέρος θεῖναι. τοῦτο δὲ καὶ ἐξαίρεῖν ὀνομάζεται, ὅθεν ἐξαίρεσιν λίθου φησὶ που Ἡρόδοτος. * (Vers. 370. sqq.) Ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς σχήματι ἀνα-¹²⁰κεφαλαιώσεως χρῆται διὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπαναλαμβάνων τὰ πρὸ μικροῦ ἱστορηθέντα εἰς ἀνάμνησιν¹⁶ τοῦ ἀκροατοῦ· ἃ περ εἰσὶν ἢ τοῦ Χρύσου ἰκετεία, ἢ τῶν δῶρων προβολή, ὃ τῶν Ἀχαιῶν ἐπευφημισμὸς, ἢ τοῦ βασιλέως ἀπειλή, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος μῆνις, ἢ τοῦ Κάλχαντος μαντεία, ὃ χόλος τοῦ βασιλέως, ἢ τῆς Χρυ^{*}σῆδος ἀποστολή, καὶ ἢ τῆς Βρισηίδος ἀφαιρέσεις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἕως μὲν τῆς τοῦ Ἀγαμέμνο-

40 νος ἀπειλῆς αὐτοὺς ἐκείνους ξηροὺς ἔθετο τοὺς στίχους ὁ ποιητὴς παλιλλογῶν, οὓς ἐν τοῖς φθάσασιν ἔγραψε, διδάσκων, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις, ὅτι ἐν πολλοῖς ἔξεστι τῷ ῥητορεύοντι ἀνεπιλήπτως ταυτολογεῖν καὶ μὴ τὰ καλῶς ῥηθέντα παρακινεῖν, μηδὲ κόπους ἑαυτῷ παρέχειν ἐν κενοῖς μηδενὸς κατεπείγοντος, μηδὲ μελετᾶν ἀγωνιᾶν εἰσαεῖ. τὰ μὲντοι ἐφεξῆς ἄλλαις λέξεσι καὶ σχήμασιν ἐπιτέμνει, ἐπιτρο-
91 χάδην ἀνακεφαλαιούμενος καὶ διδασκαλίαν ἑτέραν ταύτην ἀνακεφαλαιώσεως ὑποτιθεῖς, ἐν ἧ τὰ μακρότερον προδιηγηθέντα ἐπιτεμνημένως προάγονται. καὶ τοίνυν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐπιτρόχῳ ἀνακεφαλαιώσει εὗξασθαι μὲν τὸν Χρῆσην φησὶ, τὸν Ἀπόλλωνα δὲ ὑπακοῦσαι καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς πυκνοὺς θνήσκειν

30 καὶ τὸν μάντιν εὖ εἰδότα θεοπροπίας εἰπεῖν καὶ τὰ ἐξῆς. οὔτε δὲ ὁποῖα *τις ἦν ἢ εὐχὴ λέγει οὔτε τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος μῆνιν ἐκφράζει οὔτε τοὺς τοῦ Κάλχαντος λόγους φράζει οὔτε ἄλλο διασκευάζει οὐδὲν, ἀλλ' ἐπιτρέχει μόνα τῶν προῖστορηθέντων τὰ καιριώτατα. ὥστε ἔχομεν ἐνταῦθα δύο τρόπους ἀνακεφαλαιώσεων, ἓνα μὲν τὸν αὐτὰ ἐκεῖνα ξηρὰ τὰ προλεχθέντα πάντα φράζοντα, ἕτερον δὲ τὸν ἐπιδρομάδην τοῖς καιρίοις μόνοις ἐπεξιόντα. Ὅτι Ἀχιλλεὺς ὑψῶν ῥητορικῶς τὴν εἰς αὐτὸν βασιλικὴν ἀδικίαν ἀσεβείας τὸν Ἀγαμέμνονα γράφεται, εἴ γε, ὡς πρὸς τὴν μητέρα φησὶν, αὐτὸς μὲν ἐκέλευε θεὸν ἰλάσσεσθαι, τὸν δὲ Ἀτρεΐδην διὰ τοῦτο χόλος ἔλαβεν. ἐκέλευσε δὲ τὸ ῥηθὲν Ἀχιλλεὺς ἐν τῷ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες. (Vers. 388.) Ὅτι σφοδρὰν ἐπεξέλευσιν φράζει τὸ, αἶψα δ' ἀναστὰς ἠπειλήσε μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν, ἦγον ὅς δὴ τετέλεσται. (Vers. 389.) Ὅτι ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ οὐ μόνον, ὡς εἴρη-
40 ται, οἱ τὰς κώπας ἐλίσσοντες, ἢ τοὺς τῶν ὀφθαλμοῦς *ἐλίσσοντες ἐπ' αὐτοὺς, ὡς καὶ εἶδος 10 ἀγῆτοί ὄντες, ὃ ἐστὶ θαυμαστοί, ἀλλὰ καὶ οἱ τὴν ὄψιν γοργοὶ καὶ συχνὰ τοὺς ὄπας ἐλίσσοντες, ὅποι δέον ἐστὶ, καὶ μὴ νωθροί· ἢ οἱ πρὸς τὴν Ἑλικὴν, τὴν μεγάλην ἄρκτον, ὡς καὶ τοῦτο ἐρρέθη, βλέποντες ἐν τῷ πλέειν· πρὸς ταύτην γὰρ Ἕλληνας ἐναυτίλλοντο. τὸ δὲ πρὸς τὴν ἑτέραν ἄρκτον μικρὰν τὴν κυνόσουραν πλέειν Φοινίκων ὑστερον εὖρημα. τὸ δὲ λέγειν ἐλίκωπας τοὺς μελανοφθάλους οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς· φασὶ γὰρ κόραις μᾶλλον πρέπειν τὸ ἐπίθετον, ὡς προεῖρηται. Ὅτι ὡς περ τὸ στέλλειν,
121 ἀφ' οὗ ὁ στόλος, οὕτω καὶ τὸ πέμπειν, ἐξ οὗ καὶ ὁ πομπίλος ἰχθύς, οἰκεῖον ἐπὶ *θαλάσσης, οἶον· τὴν μὲν σὺν νηὶ εἰς Χρύσην πέμπουσι. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ μυριαχοῦ τοῦτο φανεῖται. Τὸ δὲ, εἰς Χρύσην, δύναται καὶ ἀρσενικῶς νοηθῆναι εἰς τὸν πατέρα Χρύσην καὶ θηλυκῶς εἰς τὴν Χρύσην πόλιν. Ὅτι καταμόνας μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς λαλῶν εἶπεν, ὡς ἔλων ὁ βασιλεὺς ἔχει γέρας, τὴν τοῦ Βρισέως δηλαδὴ, αὐτὸς ἀπούρας, ὃ ἐστὶν ἀφορίσας ἐκ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐνταῦθα δὲ κατὰ πρόσωπον ὁμιλῶν τῇ μητρὶ αὐτὸ λέγει 20 τὸ πραχθὲν, ἦγον ὅτι νέον αὐτὴν κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες. (Vers. 392.) Ὅτι Ὀμήρου εἰπόντος κούρην Βρισῆος, παρασημειοῦνται καὶ ἐντεῦθεν οἱ παλαιοὶ πατρωνυμικῶς ἐσχηματίσθαι καὶ τὴν Χρυσήδα καὶ τὴν Βρισήδα, λέγοντες κύρια εἶναι ταύταις ὀνόματα τὰ προῖρηθέντα. τὸ δὲ σχῆμα κα-
10 λουσίαν ἀντονομασίαν· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τὸ κύριον ὄνομα τῆς γυναικὸς κού*ρην Βρισῆος εἶπεν αὐτὴν. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι ὅτι καθ' ὁμοιότητα τῆς ἀντωνυμίας εἶπον ἀντονομασίαν τὸ ῥηθὲν σχῆμα οἱ παλαιοί· ἀντονομάζουσι γὰρ καὶ τοῦτο καὶ ἡ ἀντωνυμία, πλὴν ἢ μὲν ἀντωνυμία ἐν μιᾷ λέξει ὡς μέρος λόγου, ἢ δὲ ἀντονομασία ἐν δύο, ποτὲ δὲ καὶ πλείοσι· σχῆμα γὰρ ἐστὶ. (Vers. 393.) Ὅτι ὁ ἀξιῶν τινὰ βοηθῆσαι πρὸς δύναμιν εἶποι ἂν τὸ, ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περιόσχεο, ἦγον βοήθησον, περισσῶς ἀντίσχου. τούτου δὲ ὁ κοινὸς ἐνεστῶς ἀντέχου ἐστίν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἀντίσχεο παιδὸς εἴη, τὸ εἴη ἢ ἀπὸ τοῦ εἶος ὁ ἴδιος γίνεται εὖς καὶ ἐκτάσει τοῦ εἴη, γενικὴ ἡέος καὶ μεταθέσει εἴη· ἢ καὶ ἄλλως, ἀπὸ 30 τοῦ εὖ εὖς ὁ ἀγαθὸς καὶ τὰ λοιπὰ καθ' ὁμοίαν ἀγωγήν· ἢ καὶ παρὰ τὸ ἦδω τὸ εὐφραίνω ἠδύς καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ' ἠύς, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς ἀνωτέρω· ἢ παρὰ τὸ εἶω τὸ ἀπολαύω εὖς, καὶ τροπῇ τοῦ ε
20 κατὰ τὴν εἰρημένην ὁμοιότητα τὰ ἐξῆς· ἢ καὶ ὡς πνίγω πνιγεὺς, οὐ*τως εἶω εἶς, ὅθεν Ἰωνικὴ γενικὴ εἴη. (Vers. 394.) Ὅτι ἀξιῶν ὁ ποιητὴς μεμνησθαι ἡμᾶς χαρίτων, εἴ ποθεν ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ ὄνησιν σχοίημεν ἐκ τίνος. διὸ καὶ ἡ Θέτις Ἀχιλλέως ὑποθεμένου ἀναμνήσει τὸν Δία παλαιᾶς εὐεργεσίας καὶ ἀντ' αὐτῆς αἰτήσεται τιμὴν τῷ νίῳ, εὖ ποιήσασά ποτε τὸν Δία καὶ αὐτὴ κατὰ τὸν μῦθον καὶ ἔπει καὶ ἔργῳ· ἔπει μὲν, ὅτε τὴν ἐπιβουλήν ἐμήνησε τῷ Δί· ἔργῳ δὲ, ὅτε τὸν ῥηθῆσόμενον Βριάρεων ἀνήγαγε συμμαχῆ-
39 δὴν Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ. * (Vers. 396.) Ὅτι ἠθὸς ὑπογράφει γυναικεῖον ὁ ποιητὴς ἐν τῇ διηγήσει τοῦ, πολλάκι γὰρ σου ἤκουσα εὐχομένης ἀμύναι τῷ κελαινεφεῖ Δί. ἔθος γὰρ γυναιξίν, εἴ που ἀπαξ καλόν 92 τι ἐνδείξονται, συνεχῶς αὐχεῖν καὶ μεμνησθαι αὐτοῦ καὶ τῷ κατορθωθέντι ἐναγλαΐζεσθαι. ἀνὴρ μέντοι γελοῖος ἐστὶν εἰ τοῦτο πάσχοι. αἴτιον δὲ ὅτι γυναιξὶ σπάνιον τὸ κατορθοῦν. διὸ κἂν τι καταπράξωνται εἰσάπαξ μέγα, φέρουσι ἀεὶ ἐπὶ στόματος τὸ καινὸν τοῦ πράγματος· ἀνὴρ δὲ οὐκ ἀγαπᾷ ἐνὸς ἀγαθοῦ εὐστοχίας. διὸ καὶ ἡ κωμωδία πολλὰ καταπαίζει Κλέωνος, ἐνὶ καὶ μόνῳ βρενθυομένου τῷ κατὰ Πύλον ἀριστεύματι. καὶ ἡ παροιμία δὲ μῶκον ἔχει κατὰ τοιούτου ἀνδρὸς ἐν τῷ, σαυτὴν
122 ἐπαινεῖς, ὡς περ Ἀστυδάμας, γύναι, ὡς τοῦ * Ἀστυδάμαντος γυναικιζομένου ἐν τῷ ἀπρεπῶς περιαν-

τολογεῖν. ἔαν δὲ καὶ Ὀδυσσεῖα μιᾶς πόλεως ἄλωσις σεμνύνη, ἀλλ' οὔτε προφέρει τοῦτο ἐκεῖνος καυ-
 χόμενος, καὶ ἄλλως δὲ, ὡς ἐν τῇ β' ῥαψωδίᾳ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, μυρία ἔοργεν ἀγαθὰ Ὀδυσσεύς, καὶ οὐ
 τῷ ἐνὶ μόνῳ τούτῳ σεμνύνεται οὐδὲ πολλάκις αὐτῷ ἐναβρύνεται. Νέστορι δὲ οὐδ' αὐτῷ Νέμεσις ἔλλαμ-
 πομένῳ ἄλλοτε ἄλλως τοῖς ὑπὲρ ἑαυτοῦ λόγοις, καὶ οὕτω χορηγοῦντι ἀγαθὰς ὕλας τῷ ποιητῇ ἐς τὴν
 γράφειν δίχα γε τοῦ ἀδολεσχεῖν ταυτολογικῶς. Τὸ δὲ πολλάκι ἀποβολὴν ἔπαυσε τοῦ σ', ὡς καὶ τὸ πλει-
 στάκι καὶ τοσαυτάκι καὶ δηθάκι καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ἔστι μεταπλασμός τις καὶ τοῦτο ἐπιρρήματικός.
 τελικῶν γὰρ ἐπιρρημάτων ὡς περ τὸ ἰς βαρύτερον, οἶον, πολλάκις, δηθάκις, οὕτω καὶ τὸ ἰ, οἶον,
 αὐτόθι, κῆθι, ὄθι· πρὸς ἃ με*ταπέπλασται τὸ πολλάκι καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, καθάπερ καὶ τὸ χῶρι·
 10 χωρὶς μὲν γὰρ ὀξύγεται, ὡς τὸ λικριφίς· ἐκπεσόντος δὲ τοῦ σ' εἰς τὴν ἀναλογίαν τῶν ῥηθέντων εἰς ἰ ἐπιρ-
 ρημάτων ἀπηυτομόλησε. (Vers. 397. sqq.) Ζεὺς δὲ κελαινεφῆς παρὰ τὸ κελαινὸς φαινέσθαι· τοιοῦτος
 γὰρ ὁ ἀήρ. ἐντεῦθεν δὲ καὶ αἱμᾶ που ἐρεῖ κελαινεφές, ἢ παρὰ τὸ κελαινέσθαι καὶ νείφειν, οἶονεὶ κελαι-
 νονεφής· ἢ παρὰ τὸ κελαινέσθαι νέφεσι· νεφεληγερέτης γάρ. εἰ δὲ εἰς νοῦν ἀλληγορεῖται, τότε κάλ-
 λιόν ἐστιν εἰπεῖν αὐτὸν καλαινὸν μὲν διὰ τὸ βαθύ, φαινὸν δὲ διὰ τὸ φύσει φωσφόρον. Ἰστέον δὲ
 ὅτι τῶν διηγήσεων αἱ μὲν εἰσὶν ὁμιλητικαὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, ὅτε τις δηλαδὴ ἀκούσας ποτὲ ἀπὸ τινός
 τι αὐτῷ ἐκείνῳ διηγεῖται τῷ εἰπόντι τὸ προακουσθέν· αἱ δὲ ἀπαγγελτικαὶ, ἡγουν ὅταν τις κελουσθεὶς
 ἀγγεῖλη τὸ παρ' ἐτέρου ἐπιταχθέν· αἱ δὲ ὑποστατικάι, ὅταν τις οἴκοθεν ἀφηγήται τι παρ' ἑαυτοῦ ἢ
 παρ' ἐτέρου πρα*χθέν, ὡς πολλαχοῦ ὁ Νέστωρ ποιεῖ. ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ὁμιλητικὴν ἐκτίθεται
 20 διήγησιν, ἐκεῖνα λέγων τῇ μητρὶ, ἃ περ ἤκουσεν ἀπ' αὐτῆς· φησὶ γὰρ, πολλάκις ἤκουσά σου ἐν μεγά-
 ροις πατρός λεγούσης τάδε. Ὅτι ὡς περ τᾶλλα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀνθρωποπαθεῖς τὸ δαιμόνιον φύλον,
 οὕτω δὴ καὶ κατὰ τὴν βασιλείαν· ἀσθηρὸς γὰρ ὢν ὁ Ζεὺς ἔχει τοὺς τυραννιῶντας καὶ ἐπανιστα-
 μένους. φησὶ γοῦν ὁ μῦθος ὅτι συνδῆσαι τὸν Δία ἤθελον Ἑρῆ τε καὶ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθῆνη·
 ἢ μὲν Ἑρᾶ κατὰ τοὺς μυθικοὺς διὰ ζηλοτυπίαν, ἐπεὶ παρευδοκίμουμένος αὐτὴν παρηνόμει περὶ
 τὴν εὐνὴν, πολλαῖς ἀναχρονόμενος γυναιξίν· ὁ δὲ Ποσειδῶν διὰ τὸ τῆς μερίδος ἐτερόζηλον· Ζεὺς μὲν
 γὰρ εἶχε τὰ περὶ οὐρανὸν, Ποσειδῶν δὲ τὰ περὶ θάλασσαν ἔλαχεν· ἢ Ἀθηνᾶ δὲ, διότι αὐτὴν ἀφῆκε
 βιασθῆναι ὑπὸ Ἑφαιστου, ὀπηνίκα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ γεννηθεῖσα τελεία προέκνυσε. τι*νά δὲ τῶν
 30 ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ, καὶ Παλλὰς Ἀθῆνη, γράφουσι, καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. ἄτοπον γὰρ φασιν ἐπι-
 θέσθαι τῷ πατρὶ Διὶ τὴν οὕτω πάνυ στεργομένην Ἀθηνᾶν· τὸν δὲ γε Ἀπόλλωνα εὐλόγως τῷ Διὶ μηνίειν,
 ὡς θητεῦσαι παραχωρήσαντι, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας, ἃς οἱ μυθογράφοι φασίν· οἱ σὺν Ὀμήρῳ λέγουσι
 καὶ ὅτι Θέτις ἐλθοῦσα τότε ὑπελύσατο, ἢτοι λεληθότως ἐρύσατο τοῦ δεσμοῦ τὸν Δία, καλέσασα τὸν ἑκα-
 40 τόγχειρον εἰς Ὀλυμπον, ὃν Βριάρεων καλέουσι, φησὶ, θεοὶ, ἄνδρες δὲ τε πάντες Αἰγαίωνα, ὃν καὶ
 φασὶ τοῦ οἰκείου πατρός Ποσειδῶνος ἀμείνονα τῇ βίᾳ εἶναι· ὃν καὶ δέισαντες οἱ θεοὶ οὐκ ἔδωκαν τὸν
 Δία. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ μύθου, ᾧ χρᾶται ὁ Ὀμηρικὸς Ἀχιλλεὺς, λέγων ἐπιβουλήν μὲν τὸν Δία
 παθεῖν ὑπὸ Ἑρᾶς καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς τῶν τοῖς Ἀχαιοῖς ἄρτι βοηθούντων, μείναι δὲ ὅμως
 αὐτὸν ἀβλαβῆ διὰ τὴν τοῦ ἑκατόγχειρος Βριάρεω συμμαχίαν, συνεπιλαμ*βανομένης τῆς Θέτιδος.
 40 ἐνθα καὶ ὅρα τὴν τοῦ νεανίου ῥήτορος δεινότητα, ὃς ἐπίτηδες θαρρύνων τὴν Θέτιν ἐπιβούλους μὲν
 κατέλεξε τοῦ Διὸς Ἑρᾶν καὶ Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν τοὺς βοηθούντας τοῖς Ἀχαιοῖς, σώτειραν δὲ Διὸς
 τὴν Θέτιν ἔδειξεν, ὡς δέον εἶναι τὸν Δία ταύτη βοηθῆσαι εἰς ἃ θέλει, ἢ περ τοῖς ποτὲ ἐπιβούλοις·
 ὃ καὶ γίνεται. διὸ καὶ ἢ Ἑρᾶ ἐναντιωθῆ, ἀνύσει οὐδέν. Ἡ δὲ ἀλληγορία Ἑρᾶν μὲν καὶ ἐνταῦθα τὸν
 40 φασίν, ἐργάνη μὲν Ἀθηνᾶ λέγεται, γῆς δὲ τὸ ἐργάζεσθαι· Δία δὲ φησὶ τὸν ὑπερκείμενον πάντων
 αἰθέρα· Θέτιν *δὲ τὴν τοῦ παντός θέσιν, ταυτὸν ἄμφω ἡγούμενοι τὴν τε θέτιν καὶ τὴν θέσιν, ὡς
 123 περ καὶ φάτιν καὶ φάσιν· Βριάρεων δὲ ἑκατόγχειρα τὸν ἥλιον, ὃς πολλαῖς οἶον χερσὶ κατεργάζεται τὰ
 ὑφ' ἥλιον. καὶ ἔχει μὲν ὁ λόγος οὗτος ὁ περὶ Βριάρεως καὶ ἄλλως τὸ πιθανόν· βοηθεῖται δὲ καὶ ὑπὸ
 τῆς ῥοδοδακτύλου Ἡοῦς. ἔαν γὰρ διὰ τὸν ἥλιον καὶ τὰς αὐτόθεν ἀκτῖνας δάκτυλοι τῇ ἡμέρᾳ πλάττον-
 ται, λέγοιτ' ἂν καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος οὐκ ἀπιθάνως χεῖρας ἔχειν καὶ ταύτας ἑκατὸν, ὃ ἐστὶ πολλάς. τῶν
 τοίνυν ῥηθέντων προσώπων οὕτω κατ' ἀλληγορίαν ἐκλαμβανομένων, ἢ τοῦ ῥηθέντος μύθου θεραπείαι

οὕτω πως διατίθεται, εἰπεῖν συντομώματα, ὡς οὐδὲν ἂν ἐκώλυε τὸν αἰθέρα Δία καταστασιασθῆναι
 10 ὑπὸ τῶν λοιπῶν στοιχείων καὶ ἄνω κάτω πάντα γενέσθαι καὶ σύγχυσιν τὸ σύμπαν παθεῖν, εἰ μὴ Θεῆ*τις,
 τουτέστιν ἢ τοῦ παντός κατὰ φύσιν θεῖσις, μένειν αὐτὰ κατὰ χώραν ἐποίησε διὰ μέσον τοῦ ἑκατόγχει-
 ρος, τουτέστι τοῦ ἡλίου, ὅς καὶ αὐτὸς θεῖσιν ἔχων τὴν πρέπουσαν καταλλάττειν οἶδε τὴν στάσιν καὶ τὰ 93
 μέγιστα τῆ τοῦ παντός διενθετήσῃ συμβάλλεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἢ τοιαύτη ἀλληγορία οὐ συμβιβάζεται
 πρὸς τὰ Τρωικά. καὶ εἰκότως. τῶν γὰρ μύθων ὅσοι τῷ Τρωικῷ πολέμῳ σύγχρονοι, θεραπεύονται
 ἂν πρὸς τὰ Τρωικά. ὅσοι δὲ παλαιγενεῖς καὶ πρὸ αὐτοῦ Ὀμήρου τεθέντες, εἰ καὶ ἀλληγοροῦντο, ἀλλ'
 οὐδὲν αὐτοῖς μετέβη τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Τινὲς δὲ καὶ οὕτω τὸν τοιοῦτον μῦθον θεραπεύουσιν,
 "Ἦραν μὲν καὶ Ποσειδῶνα τὸν ἄερα καὶ τὸ ὕδωρ νοοῦντες, Ἀθηνᾶν δὲ τὸ αἰθέριον πῦρ, διὰ τὸ τῆς
 χροιάς, φασίν, ἄνθος οὕτως ὀνομαζομένην, ὡς περ καὶ Παλλάδα διὰ τὸ εὐκίνητον. Δία δὲ τὸν θεῖον 10
 20 νοῦν, τὴν ψυχὴν τοῦ παντός. Θεῖν δὲ τὴν τῶν ὄλων διάθεσιν τε καὶ διακόσμησιν. ἑκατόγ*χειρον δὲ
 καὶ Βριάρεων τὴν τῆς τοιαύτης διακοσμῆσεως βριαρὰν ἀνάγκην τε καὶ ἰσχὺν, ἢ τις διάθεσις καὶ ὅς τις
 Βριάρεως τὰ τοιαῦτα στοιχεῖα διὰ τὸ τῆς ὕλης ἄτακτον κατεπιχειρεῖν θέλοντα τοῦ Διὸς καὶ οἷον ἐπι-
 κρατεῖν ἔπαυσαν τοῦ ἐγχειρήματος. ἄλλοι δὲ τῆ τοῦ Ζηνοδότου γραφῆ στοιχοῦντες, τῆ λεγούσῃ, "Ἦρη
 τε καὶ Ποσειδάων καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ Ἦραν μὲν καὶ Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα συνήθως ἄερα
 νοήσαντες καὶ ὕδωρ καὶ ἡλίον, εἶτα δὴ τὸν Αἰγαίωνα εἰς αἰῶνα τινὰ καὶ χρόνον ἀλληγοροῦντες, ἑκα-
 τόγχειρον δὲ τὴν ἐν τῷ αἰῶνι τῶν ἔργων πολυχειρίαν νοοῦντες, τὸν δὲ Δία ἦτοι Ζῆνα εἰς τὸ ζῆν ἐκλαμ-
 βάνοντες, συμβιβάζουσιν οὕτω τὸν μῦθον. ὅτι κίνδυνος ἦν, μὴ ζῆν τοὺς περὶ γῆν, ἀλλὰ ἀπολέσθαι
 τὸν ζωτικὸν Δία συνδεθέντα, ὡς περ τῆ τῆς στοιχειακῆς ὕλης ἀταξία, εἰ μὴ φυσικῆ τις θεῖσις ἦν τοῖς
 30 στοιχείοις καὶ αἰὼν ἦτοι χρόνος παρήχθη καὶ χειρῶν ἐργασία ἐπιτηδύθη *καὶ κινήσις ἡλίου ἐκολά- 20
 σθη τῆ τῆς κινήσεως ἀντιστρόφῳ φορᾷ. καὶ σημείωσαι οἷον ὁ ἑκατόγχειρ ἐνταῦθα. ἔχεις γὰρ ἐντεῦ-
 θεν ἐγκώμιον ἐργατικῆς πολυχειρίας πορίσασθαι. καὶ τοιαῦτα μὲν τινὰ οἱ ἀλληγορηταί. ἢ δὲ ἱστορία
 λόφον τινὰ οἶδεν Αἰγαίωτος περὶ τὴν Ἀσίαν, ἐξ οὗ πηγαί τινες ἑκατὸν ἀναπιδύουσαι, ἦτοι πολλαὶ
 ἢ αὐτὸ τοῦτο ἑκατὸν, καὶ τὰ ἐκεῖ πεδία λιπαίνουσαι τὴν τοῦ ἑκατόγχειρος μυθολογίαν παρήγαγον.
 φησὶ γὰρ ἢ τοῦ Ἀρρίανου ἱστορία ὅτι Βριάρεως, γῆς καὶ οὐρανοῦ παῖς, θαλαττοκρατήσας ὀρμητηρίῳ
 ἐχρήσατο Εὐβοίᾳ τῆ νήσῳ, κἀκεῖθεν ὀρμώμενος κατεστρέψατο τὰς Κυκλάδας, ὅς καὶ Αἰγαίων ὠνόμα-
 σται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. οὗτος δὲ καὶ αἰτίαν παρασχῆν λέγεται τῷ Αἰγαίῳ πελάγει εἰς ἐπωνυμίαν.
 σῆμα δὲ αὐτοῦ δείκνυσθαι κατὰ τὸν Ῥυνδακὸν ποταμὸν οὐ πόρῳ θαλάσσης λόφον τινὰ καὶ τοῦτον
 40 ἐπικαλεῖσθαι Αἰγαίωτος, καὶ ἀπὸ τοῦ λόφου τούτου *πίδακας ἐκδιδόναι ἑκατὸν καὶ ταύτας καλεῖσθαι
 παλάμας Βριάρεω. ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς περ ἑκατογκέφαλον τὸν Τυφῶνα ὁ μῦθος, οὕτω καὶ τὸν Αἰγαίωνα 30
 ἑκατόγχειρον ἔπλασε. καὶ ἔστι καθ' ἱστορίαν ἐκεῖνο μὲν περινοίας ἀρχικῆς σύμβολον καὶ τοῦ πολλὰ
 δοκεῖν τὸν Τυφῶνα φρονεῖν, τοῦτο δὲ τοῦ πολλὰ πράττειν αἰνιγμὰ ἔστιν, ὅθεν καὶ ὁ πολυμήχανος
 Ἀρχιμήδης μιᾷ προσβολῇ πολλὰ βέλη ἀφίεις ἑκατόγχειρ πρὸς τῶν βαλλομένων ἐκλήθη. καὶ ἄλλως δὲ
 φράσαι, εἴη ἂν ἑκατόγχειρ ὁ πολὺχειρ ἢ πράξῃσιν ἢ πλήθει στρατοῦ ἢ μηχαναῖς. ἢ δ' ἐν τοιούτοις δρα-
 124στηριότης ὀξυλάβεια ἔργων λέγεται. τὸ δὲ ἑκατόγχειρον ἀπὸ γε*νικῆς ἐστὶ τῆς τοῦ ἑκατόγχειρος, ἢ τις
 εἰς εὐθείαν ἀναδραμοῦσα παρήγαγε τὸν ἑκατόγχειρον. (Vers. 402. sqq.) Ὅρα δὲ ὅπως, ὡς ἐν ἀνθρώ-
 ποις εἰσὶ πολλάκις παῖδες οὐχ' ὁμοῖοι ἤγον ὁμονοητικοὶ τῷ πατρὶ, οὕτως οὐδέ ὁ μυθικὸς Βριάρεως
 φίλα φρονεῖ τῷ πατρὶ, ἢ Κρόνῳ ὄντι κατὰ τὸν Ἀρρίανον ἢ Ποσειδῶνι κατὰ τινος, ἀλλὰ κατα-
 βραβεῖ αὐτὸν, ὡς φασίν οἱ παλαιοὶ, τοῦ φυσικοῦ θεσμοῦ προθέμενος τὸ δίκαιον. οὕτω καὶ ἐν
 μύθοις φαντάζει ὁ ποιητὴς τὰ τε ὑψηλότερα καὶ τὰ ἀνθρώπινα δὲ, φιλοσοφῶν ἀμφοτέρωθεν. τριώ- 40
 νυμος δὲ ὁ τοῦ Διὸς οὗτος ἐκδικητὴς, Βριάρεώς τε καλούμενος καὶ Αἰγαίων καὶ ἑκατόγχειρ εἴτ' οὖν
 ἑκατόγχειρος. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐμβροίθειαν καὶ σεμνότητα τοῦ λόγου. δυνάμενος γὰρ ὁ ποιητὴς ἐγγυ-
 τάτω παραθεῖναι δύο εὐθείας τὸ, κύδει γαίων, καὶ τὸ Αἰγαίων, καὶ οὕτως ἐπαναστροφῆν ἢ παρή-
 10 γη*σιν ἀνθαδεστέραν ποιῆσαι ῥητορικὴν, οἷον, Αἰγαίων γαίων κύδει, ἢ ἄλλως πως. ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν
 οὕτως, οἷα μὴ θέλων ἄκαρπον ἄνθος γραφῆς ἐνθεῖναι τῆ ποιήσῃ παρὰ καιρὸν καὶ ἀμεθόδως καλλω-
 πῖσαι τὸν λόγον. οὐ γὰρ ἔδει ποιῆσαι τοιαῦτα παίξῃν πενθοῦντα τὸν Ἀχιλλέα. ἰστέον δὲ ὅτι αἰθέρος,

ἄς ἀνωτέρω ἐρήθη, νοηθείσης τῆς Ἀθηνᾶς, προσεθεώρησάν τινες ἀκολούθως καὶ ταῦτα· κορυφῆς
 μὲν αὐτὴν ἐκγενέσθαι Διὸς διὰ τὸ δοκεῖν αἰθέρα τὸν ὑψηλότετον εἶναι ἄερα, παρθένον δὲ διατελεῖν
 διὰ τὸ ἀγνὸν τοῦ τοιούτου ἄερος, γλαυκῶπιν δὲ καλεῖσθαι διὰ τὸ τοῦ στοιχείου ἐγγλαυκον, καὶ φωσφόρον
 διὰ τὸ διαφανές. Ὅτι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς πολλαχοῦ φαίνεται, σκληρὸν ὁ μῦθος τὸ τῆς Ἥρας ἦθος πλάτ-
 τει, ἀντικαθισταμένης αἰεὶ τῷ Διί. ποιεῖ δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο λαβὼν ἀφορμὰς ἐκ τοῦ προῤῥηθέντος παλαι-
 τάτου μύθου. σκοπητέον γὰρ, ὡς εἰκὸς, οἷα κακοτροπία γυναικὸς βουλευσαμένης τυραν^{*}νίδα τῷ ἀνδρί. 20
 ἔχει δὲ τὰς ἀρχὰς ὁ μῦθος ἐκ τῆς φυσικῆς ἀληθείας. τῷ ὄντι γὰρ τῇ Ἥρᾳ πρὸς τὸν Δία, ὃ ἐστὶ τῷ ἀέρι
 πρὸς τὸν αἰθέρα, οὐ μόνον στοργή τις ὑπῆστι κατὰ τὴν κοινὴν ἀμφοῖν ποιότητα τῆς θερμότητος, ἀλλὰ καὶ
 μάχη καὶ διάστασις ἀσύμβατος κατὰ τὴν αἰεὶ ξηρότητα καὶ ὑγρότητα· ξηρὸς μὲν γὰρ ὁ αἰθήρ, ὑγρὸς δὲ
 10 ὁ ἀήρ. Ὅτι πολλά εἰσι διώνυμα παρὰ τῷ ποιητῇ, τουτέστι δυσὶν ὀνόμασι καλούμενα· καὶ τῶν τοιού-
 των ὀνομάτων τὸ μὲν ὁ ποιητὴς εἰς θεοὺς ἀναφέρει, τὸ δὲ ἀνθρώποις ἀπονέμει, δηλῶν ὅτι μουσοτρα-
 φῆς ὣν οἶδε καὶ τὰ θεῖα καὶ τῆς τῶν θεῶν ἐπάγει διαλέκτον. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ
 μὲν ὄλως κρεῖττον τῶν ὀνομάτων θεοῖς δίδωσιν ἢ ποιήσις ὡς θεϊότερον, τὸ δὲ μὴ τοιοῦτον ἀνθρώποις·
 ἄς περ ἐνταῦθα τὸ Βριάρεως εὐγενέστερον τοῦ Αἰγαίω· ἐστὶ καὶ σεμνότερον, ἔτι δὲ καὶ ὀγκηρότερον εἰς
 04 φωνήν. διὸ καὶ εἰς θεοὺς ὡς θεῖον τι ἀνάγεται. οὕτω καὶ *ἐν τοῖς ἐξῆς Ξάνθον μὲν τινα ποταμὸν 30
 καλοῦσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον· καὶ ὄρνιν τινὰ θεοὶ μὲν χαλκίδα κικλήσκουσιν, ἄνδρες δὲ κύμινδιν·
 ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα τὸ μῶλυ θεοὶ μόνοι οὕτω καλοῦσιν, ἀνθρώποις δὲ οὔτε ἔγνωσται οὔτε ὠνόμασται. Ὅτι δὲ
 τρόπον τινὰ καὶ τριώνυμος ὁ Βριάρεως, πρὸ βραχέων εἴρηται. ἐξ ἀνθρώπων δὲ τῷ μύθῳ καὶ ἡ ῥηθεῖσα
 πολυωνυμία παρεῖλκυται, παρ' οἷς ἄλλο μὲν ὄνομα οἰκειακόν, ἄλλο δὲ ἐν τοῖς ἐκτός, ὡς καὶ ἡ Ἀλκύννη
 20 δηλοῖ ἐν τοῖς ἐξῆς ἢ καὶ Μάρπησσα. (Vers. 404.) Ἰστέον δὲ ὡς τὸν μυθικὸν Αἰγαίωνα ὁ Στωικὸς
 Ὅμηρος Ποσειδῶνος εἶναι φησίν. ὁ δὲ ποιητὴς φησὶ καὶ ὅτι τοῦ πατρὸς ἀμείνων ἦν, ὃ περ σπάνιον κατὰ
 τὸν Ἡσίοδον λέγοντα· παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι Ζηνόδοτος ὁ ἀντὶ τοῦ,
 Παλλὰς Ἀθήνη, μεταγράψας, Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, οὗ πατρὸς ἀμείνων, γράφει,
 πολὺ φέρτερος πάντων, *ὁπόσοι ναίουσιν ὑπὸ Τάρταρα εὐρώεντα. ἀμελεῖται δὲ ὁ Ζηνόδοτος καὶ ἐν 40
 τούτῳ· οὐ γὰρ ἐκ τῶν ἀπὸ Ταρτάρου Τιτάνων ὁ Βριάρεως, ἀλλὰ δαίμων, φασὶ, θαλάσσιος. Ὅτι δὲ
 τὸ Βριάρεως καὶ πεντασυλλάβως λέγεται Ὀβριάρεως, ἔστιν ἀλλαχοῦ γινῶναι. Ὅτι τὴν μὲν τοῦ Αἰγαίω-
 νος παρήχησιν ἐξέκλινεν, ὡς εἴρηται, ὁ ποιητὴς ἐν τῷ μὴ ὁμοιοπτῶτως εἰπεῖν, Αἰγαίων κύδει γαίων,
 ἀλλ' ἐν ἀρχῇ μὲν στίχου ἑνὸς εἰπεῖν Αἰγαίωνα, ἐν δὲ τέλει τοῦ ἑτέρου γαίων, αἰτιατικὴν δηλονότι καὶ
 εὐθεῖαν, εἰ καὶ ἄλλως ἢ ἐκθλιψίς τοῦ ἄ τῆς αἰτιατικῆς, εἰς τρισυλλαβίαν συστειλάσα τὸν Αἰγαίωνα,
 30 ἔμφρασιν δίδωσι παρηγή^{*}σεως. καὶ οὕτω μὲν οὐ καθαρῶς παρήχησεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Αἰγαίω· ἐφεξῆς 125
 δ' ἑτέρα παρηγήσει χραταί, εἰπὼν ὅτι τὸν Αἰγαίωνα ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοὶ οὐδέ τ' ἔδησαν. τοῦτο δὲ
 πάνυ καινότροπον. διὸ καὶ σπάνιοι αἱ τοιαῦται πανταχοῦ παρηγήσεις. ὡσεπιτοπλεῖον γὰρ αἱ παρηγή-
 σεις ἤγουν αἱ ταυτὸν ἠχοῦσαι λέξεις διαφορὰν ἔχουσιν οὐ μόνον κατὰ τὴν σημασίαν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν
 προφορὰν, οἷον τὸ, Εὐπείθει πείθοντο (Odys. ὕ. 464.)· καὶ, κατὰ πεδίον Ἀλῆιον οἶος ἀλάτο
 (Iliad. ζ. 201.), πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. τὸ δὲ πάντῃ ταυτοφώνους εἶναι τὰς παρηγήσεις σπά-
 νιον καὶ μεμετρομένον παρὰ τῷ ποιητῇ, οἷον καὶ τὸ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει· Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στή-
 θος χόλον (Iliad. δ. 22.). τοιοῦτόν τι καὶ τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθὲν τὸ, ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμεῖς, ἐπεὶ
 πείθεσθαι ἄμεινον (Vs. 274.). καὶ γὰρ καὶ τὸ πείθεσθε μέσου ἀορίστου δευ^{*}τέρου προστακτικοῦ 10
 πληθυντικοῦ καὶ τὸ πείθεσθαι ἀπαρέμφατον ἐν διαφόρῳ γραφῇ τὸν αὐτὸν ἦχον ἔχουσι. καὶ ἐν τοῖς
 0 ἐξῆς δὲ τὴν τῆς Ἥρας κλητικὴν διὰ τῶν δύο ἢ καὶ τὴν τῆς Ἴριδος διὰ τῶν δύο ἰ ἐγγὺς ἀλλήλων τίθησι
 κατὰ τοιαύτην παρήχησιν, παντελῶς μὲν ἠχοῦσαν ταυτὸν, ἀνομοιότητα δὲ ἔχουσαν κατὰ τε τὴν ἔννοιαν
 καὶ κατὰ τὴν γραφὴν. φησὶ γὰρ· Ἴρι θεῖα, τίς γὰρ σε προέηκε; Ἥρη με προέηκε. τούτου τοῦ εἶδους
 ἐστὶ καὶ τὸ, οὐκ ὀφθήση κενὸς ἐναντίον μου, ἀλλ' ἄλλον τρόπον καινός. καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα κενὸς μὲν
 καὶ καινός τὰ αὐτὰ κατὰ τὸν ἦχον ἀπαραλλάκτως εἰσὶ, πλὴν τὸ μὲν πρῶτον διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφε-
 ται, τὸ δὲ δεύτερον τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν ἀπηνέγκατο. τοιοῦτον καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, ὄρη,
 φίλε, ὃ μελύδριον ὄρη ἐξεπόνθησα, τουτέστιν, ὄρα τὸ μέλος, ὃ καθ' ὄραν ἐπονῆσαμεν. καὶ παροι-

20 μιῶδες τὸ, ζεῖ χύτρα, ζῆ φίλια. καὶ *τοῦτο μὲν τοιοῦτον παρηγήσεως εἶδος ταυτοφωνίαν ἔχον παντελῆ, διαφορὰν δὲ φέρον κατὰ μόνην γραφήν· ὃ πέρ ἐστι διάφορον πρὸς τὴν ῥητορικὴν παρήγησιν, ἢ τις ταυτογραφουμένη διαφορὰν ἔχει κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ξενίζον παρηγήσεων εἶδος, ᾧ χρᾶται καὶ ὁ ποιητής. καὶ κεῖνται τούτου ἱκανὰ παραδείγματα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. ἔστι δὲ τοιοῦτον, ὅταν καὶ παρηγῆ τις ἐν ἀνομοιότητι γραφῆς φωνηέντων ὁμοίως τοῖς πρὸ τούτου καὶ τὴν ταυτοφωνίαν δὲ πως ἀλλοιοῖ· καθὼ καὶ ἠγναντίωται τοῦτο τῷ πρὸ αὐτοῦ τῷ παντελῶς ταυτοφώνῳ, οἷον τὸ, Σκύλλη κοίλης ἐκ νηός· καὶ, Ἐπειὸς ἐποίησε σὺν Ἀθήνῃ· καὶ, φίλησε δὲ φύλον ἀοιδῶν· καὶ Ἀρ-
30 ριανὸς, φῦναι Φινέα· καὶ Ἡσιόδου, Φυλέα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι· καὶ Εὐριπίδης, ἐλελίξει αἴλινον, καὶ ὅσα ἄλλα ὅμοια. τὰ δὲ τοιαῦτα οὐκ ἐπιτηδευτὰ ἔοικεν εἶναι, ἀλλ' ἐκ τοῦ παρατυχόντος παρήχη-
ται, *ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα εἴρηται. ἔστι τι καὶ ἄλλο πανοῦργον παρηγήσεως εἶδος, ὃ περ κατὰ 10
γραμμάτων μετάθεσιν γίνεται, ὁποῖον τι περιεργάσατο ὁ εἰπὼν, τὸ τοῦ λόγου νᾶμα μύννα δοκεῖν τοῖς ἀκροαταῖς· τὸ γὰρ νᾶμα χωρῆσαν ὡς ἀνάρῳον εἰς μάννα μετερῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ, οὐ λίθῳ βαλὼν, ἀλλὰ τῇ χειρὶ λαβὼν· καὶ τὸ, λέπας καὶ πέλας παρὰ Ἀνκόφρονι. καὶ εἰσὶ καὶ τούτου σπέρματα παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅς εἰπὼν ἐν Ὀδυσσεΐα, ἠμείψατο μῦθῳ, ἐπήγαγε, θυμὸν ὠρίνας· ὡς τοῦ μύθου καὶ τοῦ θυμοῦ τοῖς αὐτοῖς διοικουμένων γράμμασι. καὶ ἐν τῷ, θυμοδακῆς δὲ μῦθος, τὸ αὐτὸ ἐμφαί-
νεται· καὶ ἐν τῷ, οὐχ' ἠνδανε θυμῷ, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. οὕτω δὲ περιεργασαμένων τινῶν τὴν μίαν λέξιν καὶ διαστρεψάντων αὐτήν, ἄλλοι μένειν αὐτήν κατὰ χώραν ἀφέντες ἔπαιξαν ἄλλως
40 ἢ περ ἠθέλον. ἢ γοῦν κωμῳδία τοιαῦτα τινὰ διθυραμβώδη ἐποιεῖ, ἐν μιᾷ λέξει *ἀναγκάζουσα γραφὰς διαφόρους νοεῖν· οἷον ὅτε εἶπη, ὅτι ὁ Ζεὺς λήροις τοὺς νικῶντας ἀναδῶν στεφανοῖ. τὸ γὰρ λήροις λέγε-
ται μὲν, ὡς τῶν νικῶντων ἐν Ὀλυμπίοις φλυάρῳ καὶ κενῷ κόμπῳ θελγομένων, βούλεται δὲ λέγειν καὶ 20
ὅτι λειρίοις ἤγουν ἀνθεσι τοὺς νικῶντας ἀναδεῖ. τὸ αὐτὸ ποιεῖ ὁ κωμικὸς καὶ ὀπηνίκα κηρύλου μεμνη-
μένος τοῦ ζῶου, ὃ περ τὴν διὰ τοῦ ἠ ἔχει γραφήν, ἀποσκώπτει εἰς κουρέα τινὰ, κηρύλον ἐκεῖνον θέλων νοεῖσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω τὸ κουρεύω, ὃ περ διὰ διφθόγγου γράφεται. ὅμοιον καὶ τὸ ἐστεφάνιζα
126 κἀδωρησάμην. δοκεῖ μὲν γὰρ λέγειν ὅτι, δῶροις ἐδεξιωσάμην· παραλαλεῖ δὲ καὶ *τὸ Λωρικῶς εἰπεῖν· ὡς τοῦ ἐστεφάνιζα, διαλέκτου ὄντος Λωρικῆς. ταῦτα δὲ παίγνια κωμικὰ κατὰ τινὰ δῆθεν ὁμωνυμίαν, 95
οὐ μὴν παρηγήσεις. ἢ γὰρ παρήχησις οὐ μιᾷ μόνη λέξει ἐμπεριγράφεται, ἀλλ' ἐν δυσὶ τὸ ἐλάχιστον. ἔστιν οὖν ὅλως τοιαύτη τις ἢ τῶν ῥηθειςῶν παρηγήσεων θεωρία. ἢ παρήχησις ἢ διαφορὰν μὲν τινὰ ἔχει ἐν λέξεων προφορᾷ, ταυτότητα δὲ ἐν γραφῇ, καὶ ταύτην διχῶς· ἢ γὰρ ὀρθῶς κειμένων τῶν παρη-
χουσῶν λέξεων, ἢ ἀνεστραμμένως· ὀρθῶς μὲν ἐν τῷ, οὐδ' Εὐπέϊθι πείθοντο, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ὃ δὴ καὶ μόνον καιριωτάτη ἐστὶ παρήχησις· ἀνεστραμμένως δὲ, οἷον τὸ μῦθος καὶ θυμός, καὶ βαλὼν 30
καὶ λαβὼν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἢ ἀνάπαλιν ταυτότητα μὲν ἔχει περὶ λέξεων προφορὰν, διαφορὰν δὲ ἐν τῇ
10 τῶν φωνηέντων γραφῇ· οἷον τὸ, ἔδδειςαν οὐδέ τ' ἔδδισαν· *πολλάκις δὲ καὶ ἀμφότερα ἤγουν διαφο-
ρὰν καὶ φωνῆς καὶ γραφῆς, ὡς τὸ, Φυλέα φίλον μακάρεσσι· καὶ, εἶδωλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πόλλ' ἀγόρευε· καὶ, ἦλω γὰρ ἦλος, κατὰ παροιμίαν τὴν ἐν Πολιτείαις (Polit. v. 11.) παρὰ τῷ Ἀριστο-
τέλει κειμένην, ἣν οἱ μὴ εἰδότες ἄλλως γράφουσιν. ὡς γὰρ πάσσαλος κασσάλῳ ἐκκρούεται, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἦλος ἦλω φασίν. (Vers. 407.) Ὅτι τὸ μνήσασα, ὃ ἐστὶν ἀναμνήσασα, αἰτιατικῇ συντάσσει
31 μετὰ γενικῆς· οἷον, μνήσασα τὸν Δία τῶνδε τινῶν. * (Vers. 408.) Ὅτι προαναφώνησις τεχνικὴ τὸ, αἶ-
κέν πως ἐθέλησιν, ὃ Ζεὺς δηλαδὴ, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, ἤγουν ἐπαρῆξαι τοῖς ἐν τῇ Τροίᾳ, τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἔλσαι, ὃ ἐστὶν εἰλῆσαι ἢ ἐλάσαι, Ἀχαιοὺς κτεινομένους καὶ τὰ ἐξῆς.
προαναφωνεῖ γὰρ τὰ γενησόμενα Ὅμηρος νῦν, δι' ὧν ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὴν μητέρα φησίν. Ὅτι πρὸ 40
μικροῦ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ πλεῖον τοῦ πολέμου αὐτὸς διέπειν εἰπὼν καὶ ἄριστον ἑαυτὸν Ἀχαιῶν ἀποκαλέσας
καὶ νῦν παρὰ τῇ μητρὶ περιαντολογῶν τοιοῦτον πάλιν ἑαυτὸν ὀνομάζει, εἰπὼν· (Vers. 410.) ἵνα πάν-
τες ἐπαύρωνται βασιλῆος, ἤγουν ἐπαπολαύσωσι καὶ ἐπιχαρεῖεν τῷ βασιλεῖ· (Vers. 412.) γνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων ἦν ἄτην, ἴγουν τὴν αὐθαίρετον βλάβην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν,
40 ἤγουν ἐμὲ, οὐδὲν ἔτισε. Σοφοκλῆς δὲ τὸ τοιοῦτον νόημα παρα*φράζων ἐπὶ Αἴαντος περιφραστικώτερον
φησίν, ὅτι τοιοῦτος ἦν ὁ Αἴας, οἷον οὐ τινὰ ἢ Τροία εἶδε μολόντα γῆς ἀπὸ Ἑλληνίδος. ἐμφαντικῶς δὲ

ἄριστον ἄρτι ἑαυτὸν ὁ Ἀχιλλεύς λέγει. εἰ μὲν γὰρ συγκατατίθεται ἡ μήτηρ ἄριστον αὐτὸν εἶναι, ἵνα
 τί μὴ τιμᾶται ὡς ἄριστος; εἰ δὲ μὴ ἔστιν ἄριστος, διὰ τί οὐκ ἔστι τοιοῦτος; ἀλλὰ μινυνθάδιος μὲν
 γέγονε, τιμὴν δὲ οὐκ ἔχει, ὁποῖαν οἱ ἄριστοι. (Vers. 410.) Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ, πάντες ἐπαύρων-
 ται βασιλῆος, νοηθεῖν ἂν βασιλεὺς καὶ ὁ κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσεΐα Ἐχέτον βασιλέα βροτῶν δηλήμονα, ἵνα
 λέγη σεμνῶς καὶ εὐφήμως, πάντες ἐπαύρωνται βασιλέως τούτου κακοῦ, *κατὰ τὸ, πολλάκι καὶ ξύμ-127
 πασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα. ἐνθα ὅρα τὸ ἀπαυρεῖν ταυτὸν ὄν τῷ Ὀμηρικῷ ἐπαυρεῖν. διὸ καλῶς
 ἡ αὐτῶν ἐρμηνεία, ἡγουν τὸ ἐπαπολαύειν, τὰς ἐκείνων ἔχει προθέσεις. (Vers. 414.) Ὅτι μονωδικῶ
 ἔοικε σχήματι τὰ τῆς Θέτιδος πρὸς Ἀχιλλέα εἰπούσης· ἄ μοι, τέκνον ἐμὸν, τί νῦ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ
 τεκοῦσα; καὶ τὰ ἐξῆς. πενθεῖ δὲ αὐτὸν, ὅτι ἅμα τε ὠκύμορός ἐστι καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων, ἦτοι περισ-
 10 σότερον πάντων. καὶ σημείωσαι τὴν συντομίαν τοῦ, τί σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα; δύο γὰρ ἐν ὀλίγῳ
 συνέστρεψε νοήματα, οἷον οὕτως εἰπούσα· οὐκ ὠφελόν σε τεκεῖν. εἰ δὲ καὶ ἔτεκον, τί δὴ ποτε δυστυ-
 χῶς ἔτρεφόν σε; Τὸ δὲ αἰνὰ τεκοῦσα, ἀντὶ τοῦ αἰνῶς. ὡς περ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ, ὅτι οὐ καλὰ πόλε-
 μόνδε συνοισόμεθα, ἀντὶ τοῦ οὐ καλῶς. (Vers. 417.) Τὸ δὲ οἰζυρὸς τριαύτην *ἔχει παραγωγὴν· ὡς 10
 περ παρὰ τὸ αἰ ἐπίρρημα γίνεται τὸ αἰάζω καὶ παρὰ τὸ ὦ ὠζω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμάζω, οὕτω
 παρὰ τὸ οἰ οἰζω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν οἰζύω· ὡς τὸ (Il. γ'. 408.), ἀλλ' ἄγε δὴ
 περὶ κείνον οἰζυε, ἐξ οὗ οἰζυς ἢ ἀξία θρήνων κακοπάθεια καὶ οἰζυρὸς ὁ θρήνων ἐπάξιος. Τῷ δὲ ῥηθέντι
 96 ὡς μονωδικῶ πρόσκειται καὶ ταῦτα· αἰθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἦσθαι· ἐπεὶ νῦ
 τοι αἴσα μίνυνθά περ, οὐ τι μάλα δὴν· νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, τῷ
 σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν. ἔστι δὲ ἐναντία τὸ μίνυνθα καὶ τὸ δὴν, ὧν ἐκ τοῦ μὲν γίνεται
 20 ὁ μίνυνθάδιος, ὡς ἐδηλώθη, τοῦ δὲ ὁ δηναῖος, ὅ ἐστι πολυχρόνιος καὶ δηρὸν τὸ ἐπιπολὺ, τροπῇ τοῦ
 ν̄ εἰς ρ̄, καὶ δὴνεα τὰ βουλευμάτα, οἷς χρόνον δεῖ. διὸ καὶ παροιμία κεῖται, δηρὸν βουλεύειν, ἵν'
 ἔχη καὶ πολλὸν ἄμεινον· εἰς ἣν συντελεῖ καὶ Σοφοκλέους τὸ, *φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς. 20
 (Vers. 420.) Ὅτι ἐν τῷ, Ὀλυμπον ἀγάννιφον, φανερῶς Ὀλυμπον τὸ ὄρος λέγει. ὁ γὰρ Ὀλυμπος ὁ εἰς
 οὐρανὸν λαμβανόμενος οὐ νίφεται, ὅτι μηδὲ νεφελούται, ὅπου γε κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ αὐτοῦ τοῦ
 Ὀλύμπου τοῦ ὄρους τὰ ἄκρα ὡς ὑπερνεφῆ οὔτε νίφεται οὔτε κατομβρεῖται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα φανε-
 ρῶς φησὶν ὁ ποιητής. Ἰστέον δὲ ὅτι διχρόνῳ παραλήγεται τὸ, ἀγάννιφον· ἐκ δὲ τοῦ διαφορομένου νεῖφω.
 ἡ γὰρ ἐκ τοῦ ἐνεστιῶτος τοῦ ἔχοντος τὸ ἰ, ἢ ἐκ τοῦ γραφομένου ἐν διφθόγγῳ, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἐνι-
 φρον, ὅθεν δοκεῖ ἢ νιφᾶς εἶναι καὶ ὁ νιφετής. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ νέφος καὶ τὸ νένοφα, οὗ μεμνημένος
 ὁ Ἡρωδιανὸς ἀπορεῖ, πῶς ὁ Ἀριστοφάνης νένοφα εἶπε καὶ οὐ νένοιφα, ἵνα ἦν, ὡς περ λείβω λέλοιβα,
 30 λείπω λέλοιπα, οὕτω καὶ νεῖφω νένοιφα. περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἐκ τοῦ νεῖφω ἐκλίθη κατὰ τὸ
 πείθω πέποιθα καὶ ὅσα ἕτερα ἐπὶ ἐνέ*στιῶτος ἔχουσι τὸ ε̄ μετὰ τοῦ ἰ, ἀλλ', ὡς εἰκὸς, ἐκ τοῦ νέφω, ἵνα 30
 ἦ, ὡς περ λέγω λέλογα, οὕτω καὶ νέφω νένοφα, κατὰ τὰ ἔχοντα τὸ ε̄ μόνον ἐν τῷ ἐνεστιῶτι. τοῦ δὲ
 νέφω, εἰ καὶ μὴ ἔστι χρῆσις, ἀλλὰ δοκεῖ ὅμως πρωτότυπον αὐτὸ εἶναι τοῦ νεῖφω, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ τὸ
 ἐξ αὐτοῦ νέφος καὶ ἡ νεφέλη. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ἄγαν οὐκ αἰὲν ἐν ταῖς συνθέσεσι φυλάσσει τὸ τοῦ
 τέλους ἀμετάβολον, ἀλλ' ἔστιν οὗ, ὡς ἔστι μαθεῖν ἐξ ἐπαγωγῆς. (Vers. 421.) Ὅτι ἐρεθιστικὸν τῷ
 Ἀχιλλεῖ πρὸς τῆς μητρὸς ῥηθὲν τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν παρήμενος μῆνι Ἀχαιοῖς, πολέμου δ' ἀποπαύεο
 πάμπαν. * (Vers. 423.) Ὅτι τὸν Δία εἰς Ὀκεανὸν ἔρχεσθαι ἐπὶ τοὺς ἀμύμονας Αἰθιοπῆας, θεοῦς 128
 δ' ἅμα πάντας ἐπεσθαι, δωδεκάτη δὲ αὐθις ἔρχεσθαι εἰς Ὀλυμπον, τινὲς μὲν ἱστορικῶς θεραπεύουσι, 8
 λέ*γοντες ὅτι ἐν Διοσπόλει μέγιστόν ἐστι Διὸς ἱερὸν, ἀφ' οὗ λαβόντες Αἰθίοπες Διὸς ξόανον καὶ ἄλλων 10
 40 δαιμόνων σὺν αὐτῷ κατὰ τινα καιρὸν τεταγμένον περινοστοῦσι τὰ κατὰ τὴν Λιβύην καὶ πανηγυρίζουσι
 πολυτελῶς ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας, ἐπεὶ καὶ τοσοῦτοι παρ' αὐτοῖς οἱ θεοί. τοῦτο γοῦν, φασὶν, εἰδὼς ὁ ποιη-
 τῆς, οἷα καὶ τοιούτων ἐθῶν ἔμπειρος, ὃν γε καὶ Αἰγύπτιον γενεαλογοῦσι τινὲς, πλάττει ἐνταῦθα δωδε-
 καήμερον ἀποδημίαν Διὸς, ἐξ ἱστορικῆς ἀφορμῆς καὶ νῦν εἰς τὸ πλάσμα ἐλθῶν. ἕτεροι δὲ ἀλληγορίαν
 τινὰ καὶ εἰς τοῦτο φασὶ, λέγοντες, Δία μὲν τὸν ἥλιον, Ὀκεανὸν δὲ, ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ, τὸν καθ'
 ὄλον τὸ μεσημβρινὸν κλίμα τεταμένον ἡγουν τὰ νότια τῆς οἰκουμένης τὰ πρὸς τοῖς Αἰθίοψιν, ὅπου
 κατὰ τὸν χειμέριον καιρὸν ὁ τοιοῦτος ἄπεισι Ζεὺς ἐπὶ κνανέων ἀνδρῶν δῆμον κατὰ τὴν ποίησιν, ἦτα.

20 ἐπὶ Αἰθιοπίαν. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ τῶν πραγμάτων τούτων *καιρὸς καὶ ὁ λοιμὸς μετὰ χειμῶνα γενέσθαι φαί-
 νεται, εἰκότως ἂν χθιζὸς πού καὶ πρώην ὁ τῆς ἀλληγορίας ταύτης Ζεὺς, Αἰθιοπικώτερος ὢν, μετὰ
 τινὰς οὐ πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸ Ἑλλαδικὸν κλίμα τελέως ἀποκαταστήσεσθαι λέγοιτ' ἂν, συντελέσων τι
 πρὸς βοήθειαν τῷ Ἀχιλλεῖ. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ἐν οἷς σημείωσαι ὡς καὶ εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται
 ὁ Ζεὺς· ὁ δ' αὐτὸς καὶ εἰς οὐρανὸν, ὡς καὶ ἐν Ἀράτῳ δηλοῦται, καὶ ἐν Ἡροδότῳ δὲ, εἰπόντι ὅτι 97
 τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλοῦσιν οἱ Πέρσαι, ὥστε πολλὰ τῇ λέξει παρρησίσταται σημαίνου-
 μενα. ἔστι γὰρ Ζεὺς ἰστορούμενος, μυθιούμενος, ἀλληγορούμενος· τοῦτο δὲ εἰς νοῦν, εἴτ' οὖν ψυχὴν
 τοῦ παντός· εἰς ἀέρα, εἰς αἰθέρα, εἰς ἥλιον, εἰς οὐρανόν. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. Ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί-
 τηδες ἄλλως οἰκονομεῖ ἀποδημεῖν τὸν Δία, ὡς ἂν ἐν τῷ μέσῳ καὶ οἱ Ἕλληνας ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ ἑαυτοὺς
 30 ἀναλάβωσι, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς παρ' ἑαυτῷ ταλαν*τεύσας τὰ καθ' ἑαυτὸν ἢ ἐπιμείνη τῇ μήνιδι ἢ ῥοπήν τινα 10
 σχοίη πρὸς καταλλαγὴν· ἔτι δὲ, ὃ καὶ μάλιστα πρὸς τὸ πιθανὸν συμβάλλεται, ἵνα καὶ οἱ Τρῶες, μα-
 θόντες, ὡς εἰκὸς, τὰ τῆς μήνιδος, θαρσύνωσι τὴν μάχην καὶ οὕτω τέλος ἔξει ὁ σκοπὸς τοῦ Ὀμηρικοῦ
 Διός. ἐκ πρώτης γὰρ ἢ δευτέρας ἡμέρας καὶ τινῶν ὀλίγων τῶν ἐφεξῆς οὐκ ἦν εἰκὸς πληροφορίαν τοῖς
 Τρῶσιν ἐντελῆ γενέσθαι τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος, ἀλλ' ἦν ἂν ἢ εἰς τὴν μάχην αὐτοῖς τόλμα ἀπίθα-
 νος. Περὶ δὲ Αἰθιοπίων, καὶ ὅτι κατὰ παραγωγὴν Αἰθιοπῆες λέγονται, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα ἐδηλώθη.
 πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὅμοια· ἐν οἷς καὶ ἡγεμονεὺς καὶ ἰνιοχέυς καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκίυς, ὅθεν καὶ
 Ἀλκείδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος, κοινῶς διαβόλεϋς. Ἀμύμονας δὲ αὐτοὺς
 λέγει, οὐχ' ὅτι πάντες ἀγαθοὶ ἀλλ' ὅτι τινές· πολλοὶ γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἀνθρωποφαγοῦσιν. ἕτεροι δὲ τοὺς
 40 μακρο*βίους Αἰθιοπίας ἀμύμονας λέγεσθαι νοοῦσι, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ γέγραπται.
 ἄλλοι δὲ γράφουσι, μετὰ Μέμνονας Αἰθιοπῆας, λέγοντες Αἰθιοπῆας τινὰς εἶναι οὕτω καλουμένους 20
 ἀπὸ Μέμνονος υἱοῦ Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας. Ὁ δὲ Ὠκεανὸς σεσημειώται συστέλλων τὸ ἄ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ
 ανὸς ὀξύτονα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐκτείνει τὸ ἄ χωρὶς τῶν παρὰ τοῖς ὕστερον, οἱ τὴν παραλήγουσαν τοῦ
 Ἰουλιανὸς συστέλλουσιν. ὁ ἑανὸς πέπλος συστέλλων τὸ ἄ οὐκ ἀντίκειται· τρισύλλαβος γὰρ ἔστιν. Ἰστέον δὲ
 ὅτι τὸ, Ζεὺς ἐς Ὠκεανὸν εἰς τοὺς δεῖνα χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, ἤγουν εὐωχίαν, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 129 δωδεκάτη δέ τοι αὐτὶς *ἐλύσεται Οὐλύμπόνδε, παρωδηθήσεται ποτε εἰς πανδαισίαν πολυτελῆ μακροῦ-
 μερον. (Vers. 427.) Ὅτι τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν, ὀπηνίκα ἰκέτευον, κεφαλῆς τε λαμβάνεσθαι τῆς τοῦ ἰκετενο-
 μένου καὶ χειρὸς δεξιᾶς ἢ καὶ γονάτων· κεφαλῆς μὲν διὰ μέσης γενειάδος κατὰ Εὐριπίδην ἢ ἀνθρεῶνος
 καθ' Ὀμηρον διὰ τὸ ἡγεμονικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ τὸ λογιστικόν, ὡς προείρηται· δεξιᾶς δὲ διὰ τὸ πρακτι-
 κόν· γονάτων δὲ διὰ τὸ κινητικόν καὶ βαδιστικόν. καὶ ἤθελον συμβολικῶς τοὺς ἰκετενομένους παρακα-
 λεῖν διὰ μὲν τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ συνθέσθαι καὶ κατανεῦσαι, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς εἰς τὸ πράξαι, διὰ δὲ 30
 γονάτων εἰς τὸ κινηθῆναι πρὸς ἃ ζητοῦνται ἢ, καὶ ἐπικλασθῆναι τὴν ψυχὴν καὶ καμφθῆναι οἷς ἰκε-
 τεύονται. καὶ γὰρ ἐν τοῖς γόνασι μάλιστα κλᾶται τὸ σῶμα. καὶ ἦσαν ταῦτα σύμβολά τινα καὶ οἶον
 10 οἰωνισμοὶ τοῖ τῆς ἰκε*τείας τέλους. σκαιᾶς μέντοι ἦτοι ἀριστερᾶς χειρὸς οὐ προσήπτοντο διὰ τὸ δυσσιώ-
 νιστον. οὐ γὰρ προσεῖχον τοῖς ἀριστεροῖς, ὅπου γε καὶ τὰ μὴ αἴσια σκαιὰ καὶ ἐπαρίστερα ἔλεγον, ὡς
 περ τὰ ἀγαθὰ δεξιὰ, τύχην λέγοντες δεξιάν καὶ νόημα δεξιὸν καὶ δεξιοῦσθαι τὸ φιλοφρονεῖσθαι. κεφα-
 λῆς δὲ οὐ τῆς ὄλης ἤπτοντο ἀλλὰ τοῦ ἀνθρεῶνος καὶ τοῦ γενείου, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ λέγων· ὄρω
 σε δεξιάν κρύπτοντα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα, ὡς μὴ σου προσθήγω γενειάδος. τούτου δὲ
 δηλωτικὸν καὶ τὸ, μὴ πρὸς γενεῖου μὴ ἕξιλη τὰ φίλτατα· καὶ τὸ, ἀλλ', ὦ φίλον γενεῖον, αἰδέσθητί με.
 Ἰστέον δὲ ὅτι, εἰ καὶ κεφαλῆς καὶ χειρὸς καὶ γονάτων οἱ ἰκέται ἤπτοντο, ἀλλὰ τὴν ὅλην ἰκετείαν γοννά-
 ζεσθαι φασιν ἐκ μέρους οἱ παλαιοὶ, διότι τοῖς ἰκετενοῦσιν, εἰ καὶ μὴ κεφαλῆς ἢ χειρὸς ἔστι λαβέσθαι, 40
 τῆς μὲν ἔμπαλιν τυχὸν στρεφομένης, τῆς δὲ κρυπτομένης, ἀλλὰ γόνατος γούν οὐ πάνυ δυσχερὲς ἄπτε-
 20 *σθαι. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον τὴν τοῦ γονυπετεῖν λέξιν ἐντεῦθεν ἐφεῦρον, συνθέντες ἐκ τοῦ γόνυ καὶ τοῦ
 πέτειν, ἐξ οὗ τὸ πίπτειν παράγεται, ὡς τὸ ῥίπτειν ἀπὸ τοῦ ῥέπειν. ἀκολουθῶν δὲ τούτῳ καὶ ἡ γονυκλι-
 σία ὠνόμασται. Ὅτι δὲ πέτω ἔστι ῥῆμα βαρύντονον ἄρῳητον, δηλοῖ ὁ πέσω μέλλων εὐχρηστος· ὁ Δωριεὺς
 καὶ Αἰολεὺς πεσῶ λέγουσιν, ὡς ἐσῶ, κλαυσῶ, ἐξ ὧν τὸ πεσεῖται, ἐσεῖται, κλαυσεῖται καὶ τὰ ὅμοια. ἐκ δὲ
 τοῦ πεσῶ ἀνελεθόντος εἰς ἐνεστῶτα καὶ τὸ πέσημα, ὃ ἔστι πτώμα, κῆται παρὰ τοῖς τραγικοῖς. Ὅτι

ὁ θαρρόων ἰκετεύσαι καὶ πείσαι τινὰ εἶποι ἂν καιρίως τὸ, καὶ μιν γουνάσομαι καὶ μιν πείσεσθαι οἶω. καὶ ὅρα ὅτι νῦν μὲν τὸ πείσεσθαι σαφῶς ἔχει· ὅτε δὲ Ἀχιλλεὺς θυμομαχῶν εἶπεν (Vs. 296.), ἅ τινά οὐ πείσεσθαι οἶω, ἀσαφῶς εἶχεν ὁ λόγος. ἢ γὰρ, εἰς ἃ οὐ πείσεσθαι οἶομαι τινά, ἢ εἰς ἃ ἐγὼ οὐ πείσεσθαι, ὃ καὶ κάλλιον. ἔφη γὰρ κατωτέρω ἐκεῖ· οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί σοι πείσεσθαι οἶω. Τὸ δὲ, καὶ *μιν, προτεθέν ἐν τῷ, καὶ μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσω, σχῆμα καλὸν ποιεῖ τὸ κατ' ἐπαναφορὰν. 30 (Vers. 429.) Ὅτι συνήθη Ἀττικὴν ἔλλειψιν ἔχει τὸ, χωόμενον κατὰ θυμὸν εὐζώνιοιο γυναικός. τὸ γὰρ πλήρες· χωόμενον ὑπὲρ γυναικός ἢ ἔνεκεν γυναικός. Ἰστίον δὲ ὅτι τοῦ κατὰ θυμὸν χέεσθαι ἤγουν συγγέεσθαι τὸν Ἀχιλλεὺς τέλος τὸ μηνίειν Ἀχαιοῖσι, πολέμου δ' ἀποπαύεσθαι πάμπαν· ὃ παρήνευσεν ἢ μήτηρ Θέτις τῷ φίλῳ υἱῷ, προαναφωνητικῶς καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τεθέν. Εὐζώνιον δὲ γυναῖκα 10 τὴν Βρισηίδα λέγει ἀντὶ τοῦ εὐκόσμητον, ἀπὸ μέρους τινὸς τοῦ γυναικείου κόσμου, τῆς ζώνης δηλαδὴ· ὡς καὶ εἰ τις εἶπῃ ἄνδρα μιτροχιτῶνα κατ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμιτροχιτῶνας ἐταίρους. ὡς γὰρ ἄνθρωπος ὀπλιζέται ποτε μερικῶς μίτρα, οὕτω καὶ γυνὴ κατὰ τῶν ἐραστῶν ὁποῖα τι ὄπλον τὸ ἑαυτῆς εὐζώνιον προβάλλεται. οἱ μὲντοι μεθ' Ὀμηρον εὐζώνιον ὀδίτην λέγοντες ἢ τοιοῦτόν τι ἐπὶ ἀσκεύου *καὶ εὐσταλοῦς τὴν 40 λέξιν τιθέασιν. Ὅρα δὲ ὅτι γυναῖκα, οὐ μὴν κόρην ἐνταῦθα τὴν Βρισηίδα εἶπεν, ὡς ἀλλαχοῦ. Ὅτι 98 κρίνει καὶ ὁ ποιητής, ἠδίκησθαι τὸν Ἀχιλλεὺς, λέγων βίη ἀέκοντος ἀφαιρεθῆναι τὴν Βρισηίδα. πάντως δὲ τὸ βίη οὐ δίκαιον. (Vers. 430.) Ἀέκουσα δὲ καὶ ἐκείνη κατὰ τὸν ποιητὴν ἐπορεύθη. Τὸ δὲ ἀέκοντος ἐρμηνεία ἐστὶ τοῦ βίη, ὃ περ λέξις ἐστὶν ὁμώνυμος καὶ διὰ τοῦτο ἔχει τι ἀσαφείας, εἰ μὴ ἐρμηνεύοιτο. λέγεται γὰρ ποτε βίη καὶ ἢ κατὰ ῥώμην δύναμις. Ὅτι ὡς περ οἶκος μὲν καὶ δόμος τὸ ὅλον λέγεται, μέρος δὲ αὐτῶν ἢ ἐστία, ἢ τις καὶ ἰστία ὀνομάζεται, καὶ πάλιν ὅλον μὲν τι ὁ ναὸς, μέρος δὲ αὐτοῦ 20 *ὁ βωμὸς, οὕτω καὶ ὅλον μὲν ὁ λιμὴν, μέρος δὲ ὁ ῥηθισόμενος ὄρμος· αὐτὸ δὲ τὸ πρὸς τῇ γῆ, ἐνθα 130 καὶ ὄρμεϊ ἢ ναῦς, καὶ ὑπὸ τῶν ναυτῶν ὀρμίζεται. καὶ εἰς μὲν τὸν λιμένα πλησίον καταβαίνουσιν οἱ πλέοντες, εἰς δὲ τὸν ὄρμον ἐρετμοῖς καθιστῶσι τὴν νῆα. διὸ ὁ μὲν ὀρμισθεὶς ἐνελιμενίσθη, οὐ μὴν ὁ ἐν λιμένι ἐξ ἀνάγκης καὶ ὀρμισται, εἰ μὴ καὶ πρὸς τῇ γῆ γένηται. ἐὰν δὲ βωμὸς ὁ ὅλος λεχθῆναι πρὸς τὸν ναὸς ἢ ἐστία ὁ σύμπας οἶκος, ἀπὸ μέρους ἐλέχθη τὸ πᾶν ὁμοίως καὶ ἐὰν τὸν πάντα λιμένα ὄρμον τις εἶποι· ὁ γὰρ λιμὴν ὄρμων περιεκτικός. διὸ ἢ καθωμιλημένη γλῶσσα ὀρμησίας τὰς τοῦ λιμένος προσγειοῦς λέγει κατατομὰς καὶ καταγωγὰς. ὅτι δὲ ὄρμος κυρίως ἐστὶ τὸ τοῦ λιμένος πρὸς τῇ γῆ πέρας, δηλοῦται σαφῶς καὶ ἐν τῷ, λιμένα Ναύπλιον ἐκπληρῶν πλάτη ὄρμεϊ, ὡς μὴ *ἂν ἄλλως ἐξὸν ὄν ὀρμισθῆναι νῆα τοιαύ- 10 τὴν, εἰ μὴ κώπαις ἐκπληρώσασα τὸν ὅλον λιμένα πρὸς τῇ γῆ γένηται. δηλοῖ δὲ φανερῶς τὴν ἐν τούτοις διαφορὰν καὶ τὸ, λιμὴν εὐορμος. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀρετὴ λιμένος τὸ πολυβενθές, ἤγουν ἀγχιβαθές, 30 ὡς ἂν ἔχοι τὰς τῶν ἀνέμων στέγειν ἐμβολὰς καὶ μὴ τὰς νῆας λύειν προσαρασσομένας ταῖς ἀκταῖς. εἰ δὲ τις λιμὴν μὴ τοιοῦτος εἶναι τετυχηκῶς ἀπιστός ποτε τοῖς ἐλλιμενισθεῖσιν ἀποβαίη, ἀστείως ἂν παραγραμματισθεὶς πολυβενθῆς ἀντὶ πολυβενθῆος κληθήσεται. Ἰστίον δὲ ὅτι τε ἐκ τοῦ ῥηθέντος ὄρμου ἔξορμος λέγεται ἐν τῷ ἀναπλευσαι ὁ ἔξω τούτου γεγωνός· καὶ ὅτι καὶ κόσμος περιτραχήλιός τις ὄρμος ποτε καλεῖται ὁ καὶ ὀρμισκος κατ' ὑποκορισμόν. Ἐνταῦθα δ' ἰστίον καὶ ὅτι ἔργον διασκευῆς τὸ ἐν τοῖς πράγμασι τὸν τρόπον λεπτολογεῖν, κατ' ὄν αὐτὰ γίνονται, κἂν μὴ πάνυ ἀναγκαῖον εἶη ἔστιν ὅτε τὸ τοιοῦτον τῷ ἀ*κροατῇ. καὶ πλεονάζει ὁ ποιητής τούτῳ τῷ σχήματι γυμνάζων τὸν ἀκροατὴν, ὅπως ἐστὶ 20 καὶ ἐν τοῖς εὐτελέσιν εὐπορεῖν τοῦ γράφειν. τίθησιν οὖν καὶ ἐνταῦθα διασκευὴν, ἐν οἷς λέγει, τοὺς Ἕλληνας εἰς Χρῦσιν ἀπελθόντας τοιαῦτα τινὰ, ὡς εἰκός, ποιεῖν. οἱ δ', ὅτε δὲ λιμένος πολυβενθῆος ἐντὸς ἴκοντο, ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ· ἰστὸν δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν 40 ὑφέντες· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς. ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσια ἔδισαν· ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγίνοι θαλάσσης, καὶ ἐξῆς. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸν μὲν τῆς προδιειλημένης νηὸς ἀνάπλουν τὸν ἐκ Τροίας καὶ τὸν ἐκεῖ αὐτῆς κατάπλουν οὐ διεσκεύασεν ὁ ποιητής ὡς ἀγωνιῶν καὶ σπείδων εἰς ἔργα καὶ οὐδὲ σκυθρωποῖς πράγμασι παραμιῖξαι θέλων πανηγυρικοῦ σχήματος ἰλαρότητα. τὴν δὲ εἰς Χρῦσιν αὐτῆς καταγωγὴν καὶ τὰ τῆς θυσίας ὡς πανηγυρικά τῷ συγγενεῖ φιλοτι*μεῖται σχήματι, τῇ 30 διασκευῇ, οὐ στενολεσχῆσας, ἀλλὰ κατακόρως ἐπιστοιβάσας διασκευάς. τὸν δὲ τοιοῦτον πλοῦν μετρῶν ὁ γεωγράφος φησὶν, ὅτι ἀπὸ τῆς Κιλικῶν Χρῦσης ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἑπτακόσια πλοῦς

ἡμερήσιος, ὅσον φαίνεται πλεύσας ὁ Ὀδυσσεύς. (Vers. 433.) Ἰστίον δὲ ὅτι ἰστία μὲν εἰσι τὰ ἐπὶ τοῦ
 κέρως λῖνα, οἷς ὅσα καὶ πτεροῖς ἢ ναῦς τὸν δρόμον ταχύνει. Στείλασθαι δὲ παρὰ μὲν τοῖς ὑστερον καὶ
 ἐπὶ πορείας τίθεται. στέλλεται γοῦν τις ὁδόν τινα. ἐνταῦθα δὲ τὸ, στείλαντο ἰστία, ἀντὶ τοῦ συνέστει-
 λαν εἴρηται. σημαίνει δὲ ποτε καὶ τινα κοσμιότητα τὸ στέλλειν, ὡς δηλοῖ ὁ στολμὸς καὶ ὁ εὐσταλής.
 ἀπὸ δὲ τοῦ Ὀμηρικοῦ στέλλειν καὶ περιστέλλειν λέγεται τις κακὸν ἀντὶ τοῦ περικρύπτειν, περικαλύπτειν.
 τὸν δὲ ναυτικὸν στόλον ἑτεροῖόν τι στέλλειν παράγει. (Vers. 434.) Ἰστός δὲ τὸ ὀρθὸν ξύλον, οὗ περ
 40 τὸ κέρως καὶ τὰ ἰστία ἠώρηται, κατ' ἐξοχὴν τινα οὕτω λεχθεῖς. αὐτὸς γὰρ μάλιστα ὀρθὸς ἰστιά*ται.
 Ἰστοδόκη δὲ ξύλον κατὰ πρύμναν ἐξέχον, καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἰστός. γράφεται δὲ διὰ τοῦ κ', διότι τὰ
 παρὰ τὸ δέχω οὕτω προάγονται Ἰωνικῶς, οἷον ξεινοδόκος, δοροδόκη, ἰστοδόκη· ἤδη δὲ καὶ Ἀττικῶς.
 πανδοκεύτρια γοῦν ὁ κωμικὸς φησι καὶ ξυροδόκην, καπνοδόκην καὶ τοιαῦτά τινα. δηλὸν δὲ ὅτι κοινω- 10
 νία τις ἦν τῇ παλαιᾷ Ἰάδι καὶ Ἀτθίδι. Πρότονα δὲ κατὰ τινὰς μὲν σχοινία, δι' ὧν τὰ ἰστία πῆ μὲν
 ἀνέλκονται, πῆ δὲ χαλῶνται, μάλιστα δὲ τὰ συνδέοντα τὸ κέρως πρὸς τὸν ἰστόν, ὡς φασιν οἱ εἰδότες.
 φυλάσσεται γὰρ ἡ λέξις ἔτι καὶ νῦν παρὰ τοῖς Ἀνατολικοῖς. εὔρηται δὲ καὶ ἄρσεινικῶς ὁ πρότονος.
 131 Τὸ δὲ ὑφέντες καιρίως *εἴρηται ἀντὶ τοῦ χαλάσαντες. ἐντεῦθεν καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καθυφιέ-
 ναι τὸ ἀνίσθαι τινος ἐνστάσεως, καὶ δίκη καθυφέσεως, ὅτε τις δικηγόρος χαννωθεῖς προδῶ τὴν
 ὑπόθεσιν, ὑπενδούς καὶ οἷον καταχάλασθεῖς. Ὅρμος δὲ τί ἐστίν, ἀνωτέρω ἐγράφη. (Vers. 436.)
 Ἐὐναὶ δὲ νῦν οὔτε αἰ κοῖται οὔτε αἰ διατριβαί, ἀλλὰ αἰ τὴν νῆα εὐνάζουσαι ἄγκυραι ἐν τῷ χαλᾷ-
 σθαι κατὰ τοῦ ὕδατος. πολλαχοῦ δὲ ἡ λέξις εὔρεθήσεται. Πρυμνήσια δὲ τὰ ἀπόγεια σχοινία,
 τουτέστιν, οἷς ἡ ναῦς ἀποδεῖται εἰς γῆν καὶ οἷς ὡς περ πείθεται. διὸ τὰ αὐτὰ καὶ πείσματα λέγον-
 ται. (Vers. 437.) Ῥηγμῖν δὲ ἐνταῦθα μὲν ὁ αἰγιαλὸς, ᾧ τὰ κύματα προσρήσσονται, ὡς πού φησιν 20
 ὁ ποιητής, χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης,
 ἦν αἰ κῶπαι ῥήσσουνσι, ῥηγμῖνα καλεῖ. καὶ *νῦν μὲν οὕτω διεσκεύασεν ὁ ποιητής, προῖων δὲ
 10 θυτικὴν διασκευὴν ἑτέραν ποιήσει ἐν τῷ, ἀνέρουσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν καὶ τὰ ἐξῆς.
 ἀλλαγῶν δὲ διασκευάζων τὸν ἐξ ὑπνου νυκτερινοῦ ἐγερωθέντα ἐρεῖ· μαλακὸν ἐνδυνε χιτῶνα, περὶ δὲ μέγα
 βάλλετο φᾶρος, καὶ τὰ ἐφεξῆς. Περὶ δὲ ὀπλίτου ἀνδρὸς ἐν ἑτέροις διασκευάσει, ὅτι κνημιῶδες μὲν 99
 πρῶτα περὶ κνήμας ἔθηκε, καὶ τὰ ἐξῆς. ὅλως γὰρ χαίρει διασκευαῖς ὡς περιφραζούσαις τὸ πρᾶγμα καὶ
 πλατυνούσαις, ναὶ μὴν καὶ γλυκαζούσαις τῇ ἀφελείᾳ, ἐχούσαις δὲ καὶ διδασκαλίαν πραγμάτων καὶ
 λόγου σαφήνειαν τῇ κατὰ φύσιν τῶν πραγμάτων διεξόδῳ καὶ τάξει, ὡς πολλαχοῦ δειχθήσεται. ὅτι δὲ
 ποτε καὶ κάλλους ἐκφανοῦς χρεῖα ταῖς διασκευαῖς, δηλοῦν ἐντεῦθεν ἄρχεται ὁ ποιητής κεφαλαιώσας
 20 τέσσαρα ἔπη διὰ τῆς εἰς προθέσεως κατὰ σχῆμα εὐειδὲς ἐπανα*φορικὸν καὶ εἰπῶν· ἐκ δ' εὐνάς ἔβα- 30
 λον, ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον, ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν, ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ. ὡς δὲ τὰς ῥηθείσας
 41 εὐνάς εὐναίας που Εὐριπίδης φησὶν, οἶδεν ὁ περιτυχών. *(Vers. 440.) Ὅτι τὸ, τὴν μὲν Ὀδυσσεύς
 πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶν ἐτίθει, ἀπλῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐδίδου ἢ παρετίθει, ἄλλως γὰρ ἐνταῦθα οὐ πάνυ
 κωροιολεκτηῖται τὸ τιθέναι. Ὅτι Ὀδυσσεύς ἀποδοῦς τῷ Χρῦση τὴν θυγατέρα ἐν τῷ ἀγαγεῖν ἐπὶ βωμόν,
 ἵνα οὕτως ἐμφήρη μὴ τῷ Χρῦση ἀλλὰ τῷ Φοίβῳ τὴν χάριν γενέσθαι, εἶτα χρᾶται καὶ διηγῆσει ἀπλῆ,
 αὐτὸ διεξελθὼν ψιλὸν τὸ πρᾶγμα ἐν στενῷ· (Vers. 442.) ᾧ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἀναξ ἀνδρῶν
 Ἀγαμέμνων, ὡς ναύαρχον δηλαδὴ, παιδά τέ σοι ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἐκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν,
 132 *ὄφρ' ἱλασώμεθα ἀνακτα, ὅς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐγῆκεν. Ὅτι δὲ τοῦ, ἀναξ ἀνδρῶν, πολὺ
 ἐνδοξότερον τὸ, εὐρυκρείων, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ἐνταῦθα δὲ ἔδει μὲν εἰπεῖν τι τὸν Χρῦσην αὐτίκα, ὅτε
 ἀπέλαβε σταλεῖσαν τὴν θυγατέρα. ὁ δὲ ποιητής δεξιώτατα σιγῶντα ποιεῖ αὐτὸν, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ 40
 τοὺς κήρυκας, καθὰ καὶ προείρηται. οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν ὁ γέρον ἔχει τοὺς ἀποδιδόντας, μεμνημένος
 ὅσα ἠπειλήται καὶ εἰδὼς οὐχ' ἐκουσίαν τὴν ἀπόδοσιν, καὶ οὐδὲ ψέγειν καλὸν ἔγνωκε τοὺς δωρησαμένους.
 παροξυντικὸν τε γὰρ τοῦτο καὶ οὐδὲ πρέπον εὐεργετουμένῳ ἀνδρὶ. τάχα δὲ καὶ ἡ πολλὴ χαρὰ παραιρεῖ-
 ται τοὺς λόγους τῷ γέροντι. διὸ καὶ ὁ ποιητής ἐπεσημίνατο εἰπῶν· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων, ἄλλως τε
 10 κατὰ τοὺς παλαιούς οὐδὲ τοσαύτην ἔχει κίνησιν τὰ ἡδέα, ὅσην τὰ λυπηρά. διὸ τὴν μὲν *ἐπὶ τῇ θυγα-
 τρὶ λύπην ἔχων καὶ ἠδουπόρησε καὶ ἐλάλησε, χαρᾶς δὲ οὐδὲν ποιεῖ ἐπίσημον, ἀλλ' ἢ μόνον εὐχεται ἀγαθὰ

τοῖς Ἑλλησιν ὕστερον, εἰς ὃ προεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύος, ὅτε καὶ λαλεῖ πρὸς ὃν ἐχρῆν ἦγον πρὸς
 τὸν Φοῖβον, οὗ χάριν ἔλαβε τὸ θυγάτριον, ὃ ἐπὶ βωμὸν ἄγων Ὀδυσσεύς ἐν χερσὶν αὐτῷ ἔθετο. Ὅρα
 δὲ πεισμονῆς ἀκαίρου βασιλικῆς ἀποτελεσμα, ὡς καὶ προεγράφη. ὁ γὰρ ἀπερείσια μὴ λαβὼν δῶρα
 ἀπριάτην τε ἀπέδωκε τὴν αἰχμάλωτον καὶ ἐκατόμβην προσapoδεδώκεν. Ὅτι ὁ τιμηθεὶς μὲν τινι βαθμῷ
 στάσεως, ὀλεθρίως μέντοι γε ἢ ἄλλως ἐπιζημίως, εἶποι ἂν εὐκαίρως ὅτι ὡς ἐν ἐκατόμβῃς μοῖρα ἐγένετο.
 κακῆ γὰρ ἔστι μὲν κατὰ τὸν ποιητὴν τὸ τῆς στάσεως ἐρεξίης κατὰ τὸν βωμὸν· ἐξείης γάρ, φησιν,
 ἔστησαν περὶ βωμὸν· τῶν δὲ ἐστώτων οὐδὲν περισώζεται· σφάττονται γάρ. (Vers. 448.) Ἐὐδήμητος
 δὲ νῦν ὁ εὐδόμητος, ᾧ ἴσον ἐν ἄλλοις ὁ εὐκτιμένος, οὗ θηλυκὸν ἢ εὐκτιμένη. (Vers. 449.) Ὅτι 20
 καὶ θύοντες χερνίπτονται οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐνταῦθα καὶ εὐχόμενοι δὲ, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα φαίνεται. δεῖ γὰρ
 10 καθαροὺς τῶν θείων γίνεσθαι. φησὶ γὰρ· χερνίψαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο, ἦγον
 προέθεντο, προεῤῥοῖσαν. εἰσὶ δὲ οὐλοχύται, ὡς μὲν ἐν ἀνθ' ἐνὸς εἰπεῖν, τὰ προθύματα. οὐλοχύτας
 100 γὰρ πρὸ τῆς θυσίας μετεχειρίζοντο καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς φησι, προεβάλλοντο. εἰ δὲ χρὴ καὶ πλατύτερον
 εἰπεῖν διὰ τὸ σαφέστερον, οἱ οὐλοχύται οὐλαὶ ἦσαν, τουτέστι κριθαὶ μετὰ ἀλῶν, ἃς ἐπέχεον τοῖς
 βωμοῖς πρὸ τῆς ἱερουργίας. ἐποίουν δὲ τοῦτο ἢ πολυπλήθειαν καρπῶν οἰωνιζόμενοι, ὧν ἀπαρχαὶ οἶον αἰ
 οὐλαὶ αὐταὶ προσήγοντο, ἢ ἄλλως διὰ τὸ πρὸς θεοὺς εὐχάριστον ὑπὲρ τῆς εἰς τὸ ζῆν εὐεργεσίας, ἐπεὶ τοῦ
 βαλανηφαγεῖν καὶ τῆς τῶν δρυκάρπων ἀπαλλαγέντες τροφῆς εἰς ἡμέρον βίον τὸν ἐκ τῶν σπορίμων μετέ-
 πεισον. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ κριθὰς προεβάλλοντο, σπέρμα ἡμέρον, ἃς πρώτας κρατεῖ λόγος εἰς χρῆσιν 30
 ἐλθεῖν τοῖς πάλαι ποτὲ ἀπαλλαγεῖσι τοῦ βαλανηφαγεῖν. διὸ καὶ κριθαί, φασιν, ἐκλήθησαν, διότι
 αὐτῶν εὐρεθεισῶν διεκρίθησαν τῶν ἀλόγων ζῴων οἱ ἀνθρώποι. ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ κρίβανος οἶονεὶ
 20 κριθῆς βαῦνος. καλοῦσι δὲ βαῦνον μέχρι καὶ ἐσάρι Πελοποννήσιοι τὸν τοῦ πυρὸς τόπον, ὃν καὶ παρι-
 στίαν λέγομεν ἰδιωτικῶς. ἐκεῖθεν δὲ καὶ οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ κρίβανωτοὶ, ἄρτοι δηλαδὴ ὀπτηθέντες
 κρίβανῳ, ὃν καὶ κλίβανον διὰ τοῦ λ̄ φασιν, ὁμοίως τῷ κεφαλαργία, κεφαλαλγία. εἰς εὐχάριστον
 οὖν μνήμην τῆς παλαιᾶς βρώσεως αἰ οὐλαὶ προεβάλλοντο, αἰ τινες τὴν ἀρχὴν ὄλαι, ἦτοι σῶαι,
 ἠσθίοντο, πρηνῆ γενέσθαι τὰ τοῦ ἀλετοῦ. διὸ καὶ οὐλαὶ λέγονται κατὰ πρόσληψιν τοῦ υ, ὄλαι ἄλλως
 ὀφείλουσαι λέγεσθαι. ὅθεν καὶ, ὀπηνίκα μὴ παρῆσαν οὐλαὶ, τουτέστι κριθαὶ, ἀντὶ κριθῶν δρυὸς
 φύλλα προεβάλλοντο, ἀνατρέχοντες καὶ *οὕτω πρὸς παλαιτάτην μνήμην διαίτης καὶ ἀναμνησκόμενοι 40
 τῆς ἐκ τῶν δρυκάρπων παλαιφάτου τροφῆς, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα οἱ τοῦ Ὀδυσσεύος ἑταῖροι, μὴ ἔχοντες
 κριθῆ λευκὸν, φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ἠύχοντο. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ οἶνον λείβειν μὴ ἔχοντες ὕδωρ
 ἔσπενδον, εὐπόριστα ταῦτα σπονδῆν τε καὶ οἶον οὐλοχύτας ἐξευρηκότες. καὶ αὕτη μὲν αἰτία τῆς τῶν
 30 κριθῶν παραλήψεως ἐν τοῖς οὐλοχύταις. ἄλας δὲ ταῖς οὐλαῖς ἀνemiγνυον οὐ μόνον διὰ γονιμότητα καὶ
 τὸ ἐν τροφαῖς νόστιμον, ἀλλὰ καὶ διότι φιλίας οἱ ἄλλες σύμβολον. διὸ καὶ τοῖς ἐπιξενουμένοις παρετί-
 θεντο πρὸ τῶν ἄλλων βρωμάτων ἢ *διὰ τὸ τῆς φιλίας νόστιμον καὶ παράμονον· παραμονῆς γὰρ αἰτίος 133
 πολλοῖς τῶν σωμάτων καὶ ὁ ἄλς· ἢ καὶ εἰς σύμβολον τῆς κατὰ φιλίαν ἐνώσεως. ὡς γὰρ ἄλς ἐξ ὕδατιων
 πολλῶν ῥυτῶν καὶ χυτῶν παγεῖς ἐν τι στερεὸν γέγονε σᾶμα, οὕτω καὶ οἱ συνελθόντες εἰς ξενίαν ἐκ διε-
 στώτων εἰς ἐν τῷ τε τόπῳ καὶ τῇ φιλικῇ διαθέσει συνήχθησαν. οἶνος δὲ εἰ καὶ μὴ τοῖς οὐλοχύταις συμ-
 παρελαμβάνετο, ἀλλ' οὖν ἐν ταῖς σπονδαῖς χρήσιμος ἦν μετὰ τοὺς οὐλοχύτας, διότι καὶ ἡ τούτου εὐρε-
 σις, ὡς περὶ καὶ ἡ τῶν κριθῶν, πολιτικοῦ βίου καὶ ἡμέρου ἐστὶ καταρχή· ὀψὲ γὰρ ποτε εὐρηται.
 Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ποιητοῦ οὐλοχύτας εἰπόντος τινὲς τῶν ὕστερον, ὧν ἐστὶ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Δίων, οὐ
 συνθέτως οὐλοχύτας, οὐλὰς δὲ μόνον φασίν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως συντομώτατα φράσαι περὶ τε οὐλο-
 40 χυτῶν καὶ τῆς δι' οἶνου *σπονδῆς, ὅτι, διττῆς οὔσης ἐν ἡμῖν τροφῆς τῆς ἀναγκαιοτάτης, ξηρᾶς τε, ἢ 10
 τις ἐν σπέρμασι θεωρεῖται καὶ ἄλλοις καρποῖς, ἔτι δὲ καὶ τῆς ὑγρᾶς τῆς θεωρουμένης πρώτως μὲν ἐν
 ὕδατι, δευτέρως δὲ καὶ ἐν οἴνῳ, ἀπαρχὰς οἶονεὶ τῆς ὅλης ζωογόνου τροφῆς εὐχαρίστως οἱ παλαιοὶ τοὺς
 τε οὐλοχύτας ἐν ταῖς θυσίαις προεβάλλοντο ἀπὸ ξηρᾶς τινὸς τροφῆς, ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς σπονδὰς ἐν ἄλλοτε
 ἄλλῳ ὑγρῷ γινομένης πρὸς τοὺς καιρούς. μετὰ δὲ τοὺς οὐλοχύτας αἰ θυσῖαι καὶ ἡ ἐν αὐταῖς κρεωφα-
 γία· διότι καὶ μετὰ τὴν τῶν ἀναγκαιῶν τροφῶν εὐρεσιν ἢ τῆς κρεωδαισίας πολυτέλεια καὶ τὸ τῆς τρυ-
 φῆς ἐπίσακτον εὐρηται. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τινὲς παντελῶς ἑτέραν τραπόμενοι οὐ θύματα ἢ προθύματα

ἢ προβολὴν θυμάτων τοὺς οὐλοχύτας φασίν, ἀλλ' αὐτὰ τὰ κανᾶ, εἶπουν τὰ ἀγγεῖα, δι' ὧν αἱ οὐλαὶ
 20 χέονται, οὐλας νοοῦντες ἀπὸ μέρους, καθὰ καὶ ὁ Δίων ἔφρασε, τὸ μῆγμα τὸ ἐκ κριθῆς *καὶ ἀλῶν. αἱ
 δὲ οὐλαὶ ὀξύνονται πρὸς διαστολὴν τοῦ οὐλαὶ τρίχες, εἰ καὶ ἄλλως συμπίπτουσι ταῖς τραυματικαῖς
 οὐλαῖς. Ὅτι χειρας ἀνασχῶν ἀντὶ τοῦ ἀνατείνασ εἰς εὐχὴν. λέγεται δὲ τὸ ἀνασχεῖν καὶ ἐπὶ ἀνατολῆς
 ἀνίσχεν γὰρ ὁ ἥλιος καὶ ἀνασχεῖν λέγεται. Τὸ δὲ, χειρας ἀνασχῶν, ἐν ἄλλοις ἀνασχόμενος εὐρεθῆσ-
 ται παθητικῶς, ὃ περ ἕτερος ποιητῆς ἀναπτύξας χειρας φησί. σημειῶσαι δὲ ὅτι τῷ ἀνίσχεν ἀντίκειται
 τὸ κατίσχειν, ὡς Ἡρόδοτος δηλοῖ (1. III. 28.) λέγων· κατίσχει σέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν βοῦν τὴν
 γεννώσαν τὸν Ἄπιν· καὶ ὅτι τὸ ἀνασχεῖν καὶ ἐπὶ ὑπομονῆς ποτὲ λέγεται. φησί γοῦν ὁ αὐτὸς, μέγα ἢ
 σμικρὸν λυπηρὸν ἀνασχῆσειν ἤγουν ἀνέξασθαι. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγάλ' εἶχετο χειρας ἀνασχῶν, ἢ ἐξά-
 30 κουστον εἶναι δηλοῖ τὴν εὐχὴν, ἐκπεφωνημένην εἰς ἐπήκοον, ἢ λέγει ὅτι μεγάλα τινὰ πρὸς θάψος 10
 εἶξατο. (Vers. 451.) Ὅτι ταυτολογεῖ τὰ τοῦ Χρύσου ἐνταῦθα ὁ ποιητῆς ἐν δυοῖ στίχοις, εἰπὼν *καὶ
 νῦν τὸ, κλυθί μεν, ἀργυρότοξε, καὶ ἐξῆς· παραδηλῶν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ὅτι περ οὐ δεῖ τὰ ἤδη εὐ γρα-
 φέντα, ἐν οἷς οὐ δέον, παρακινεῖν. Ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι καὶ τὴν τοῦ Χρύσου εὐχὴν πάνυ ἀπεστε-
 νωμένην· ἐνὶ γὰρ στίχῳ σφίγγεται τῷ, ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον. καὶ οὐκέτι τὰ καλὰ
 ἐκεῖνα εὐχεται, ἅ παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ ναυστάθμῳ δακνόμενος ἐτι τὴν ψυχὴν, ἐφ' οἷς ἔπαθε. διὸ καὶ τὸ
 νῦν προσέθετο τῇ εὐχῇ, μονονουχὶ λέγων, ὡς οὐκέτι εἶχομαι αὐτοὺς εὐ οἴκαδ' ἰκέσθαι· ἀγαπητὸν γὰρ,
 εἰ καὶ τοῦ νῦν ἀπαλλαγεῖεν κακοῦ. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἄνετος ὁ ἱερεὺς τὰ οἰκεία νέμεται, μηδὲν πρὸς
 τῶν πολεμίων Ἀχαιῶν βλαπτόμενος. ἐν τούτοις δὲ κίται καὶ χοῆσις τοῦ ἰψάμην μέσου ἀορίστου ἀντὶ
 τοῦ ἔβλαψα. φησὶ γάρ· μέγα δ' ἕψασ λαὸν Ἀχαιῶν. ὅθεν καὶ ἕψα καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ' δίψα, ὡς
 40 βλαπτική, καὶ πολυδίψιον κατὰ τινος, Ἄργος τὸ πολυβλαβές, εἰ καὶ ἕτεροι *τὸ πολυπόθητον φασίν. 20
 134*(Vers. 458.) Ὅτι ἔννοια διασκευῆς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, αὐτὰρ, ἐπεὶ ὁ εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προ- 101
 8 βάλλοντο, αὐ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσην ἐκά-
 10 λυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθετήσαν. καίτε δ' ἐπὶ σχίξῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰθοπα οἶνον
 λείβε. νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν. αὐτὰρ, ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπά-
 σαντο, μίστυλλον τ' ἄρα τὰλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, ὥπτησάν τε περιφραδέως. διασκευάζει
 δὲ τὸν τρόπον τῆς θυσίας, λέγων ὅπως ἐγίνετο. ἅ δὲ ἐν τούτοις λεχθῆναι χοῆ, εὐθύς εἰρήσεται·
 ὧν πρῶτον, (Vers. 459.) ὡς ἔθος Ἑλληνικόν, εἰ μὲν τοῖς ἄνω ἔθρον, ἀνακλᾶν τὸν τοῦ ἱερείου
 τράχηλον, ὥστε ἀφορᾶν ὡς εἰς οὐρανόν. καὶ ἐλέγετο τοῦτο αὐ ἔρυνεν ἐν παραθέσει δύο λέξεων,
 ἢ ἀνέρυνεν ἐν συνθέσει κατὰ ὑφέν, τουτέστιν ὀπίσω ἔλκειν, καὶ ἀναφέρειν ἐν τῷ ἀνακλᾶν· ὃ δὴ ἐρμη-
 30 νεύειν δοκεῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, ἄνω τρέπων ἔσφαξεν. ἐὰν μέντοι ἠρωσιν ἢ ὄλως τοῖς κατοικομένοις 30
 ἔθρον, κάτω τὸ ἱερεῖον ἀποβλέπον ἔσφάζετο. Τοῦ δὲ σφάζειν πρωτότυπον τὸ φῶ φάζω, καὶ πλεο-
 20 νασμῷ τοῦ σῖγμα σφά*ζω κατὰ τὸ μικρὸν σμικρὸν καὶ μέρω σμέρω καὶ μῶ σμῶ, ὅθεν καὶ τὸ σμήγω.
 ἐξ αὐτοῦ δὲ ἰ διασφάξ ἐπὶ σχίσματος εἴτε πετριῶν εἴτε καὶ τοῦ κατὰ σῶμα, ὅποια καὶ ἢ τῆς ῥίνης
 παρὰ τῷ Ὀπλιανῷ καὶ ἢ τοῦ κατὰ τοὺς κωμικοὺς αἰδοίου, ὃ καὶ κριθὴν ἐκεῖνοι καθ' ὅμοιον λόγον
 ἐκάλεσαν. καὶ οὕτω μὲν οἱ παλαιοὶ αὐ ἔρυνον· (Vers. 460.) τοὺς δὲ μηρούς κνίσση, τουτέστι πιμελῆ,
 καλύπτοντες ἔκαιον, ἧς δὴ κνίσσης τῆς καὶ προγραφεύσης ὄνομα σώζεται μέχρι καὶ νῦν παρὰ τοῖς κνισ-
 σάριον καλοῦσιν αὐτήν. (Vers. 461.) Ἐκαιον δὲ δίπτυχα ποιοῦντες ἤγουν δίπλωμα τῇ πρὸς ἀλλήλους
 ἐπιθέσει τῶν μηρῶν, ἢ μάλιστα διπλοῦντες ἐν αὐτοῖς τὴν κνίσσαν. ἦν γὰρ σπουδὴ ὀλοκαυθθῆναι τοὺς
 μηρούς, λαμπρῷ καταφλεχθέντας πυρὶ, ὡς, εἰ γε μὴ τοῦτο ἀπέβαινε, ἀπαίσιον ἦν τοῖς Ἑλλήσι τὸ
 γινόμενον καὶ οὐκ ἐδόκουν καλλιρεῖν, ὀπηνίκα κατὰ τὴν τραγωδίαν οἱ μηροὶ καταρῶνεις καλυπτῆς ἐξέ- 40
 30 κειντο πιμελῆς. *καὶ οὕτω μὲν τοὺς μηρούς ὡς τι τίμιον ὀλοκαύτου, ἐξαιροῦντες ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ
 ζῶου μερῶν διὰ τὸ συντελεῖν τοῖς ζῴοις εἰς βᾶδισίν τε καὶ εἰς γένεσιν τῇ προέσει τοῦ σπέρματος. τῶν δὲ
 λοιπῶν τοῦ ζῶου μελῶν μικρὰ τινα ἐκτέμνοντες οἷον τινὰς ἀπαρχὰς τοῦ ὕλου ζῶου ἐπετίθουν αὐτὰ
 τοῖς διπτύχοις. καὶ τοῦτο ὠμοθετεῖν ἐκάλουν τὸ τοῖς μηροῖς ὠμὰ πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας κρεά-
 των ἐπιτιθέναι τμήματα, ὡς δοκεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὅλα οὕτω τὰ μέρη τοῦ ἱερείου καρποῦ-
 σθαι. τινὲς μέντοι ὠμοθετεῖν ἄλλως εἶπον ὡς ἀπὸ τοῦ ὠμου. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται

οὕτως ὠμοθέτησαν, τὸ ἀφ' ἑκάστου μέλους τοῦ ἱερείου ἀπετέμοντο καὶ ἀπήρξαντο ἀπ' ὠμου καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία κατὰ τὴν θυσίαν. καὶ οὕτω μὲν πως ὠμοθέτουσιν θύοντες. (Vers. 464.) κατακαυθέντων δὲ τῶν μηρῶν, τότε δὴ πρὸ τοῦ φαγεῖν ἐμερίζοντο ἑαυτοῖς εἰς βρωσὶν τὰ τῷ σπληνὶ παρωννυμύμενα σπλάγγνα, τουτέστι τὰ ἐντοσθίδια, σπλήνα, καρδίαν, ἥπαρ. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, σπλάγγνα 40 ἐπάσαντο, δηλοῦντες ἐνδιαθέτως ἐκ ψυχῆς τελεῖν τὴν θυσίαν. ἔστι δὲ πάσασθαι τὸ γεύσασθαι, ἀφ' οὗ καὶ ἄπαστος ἐδητύος ὁ ἄγευστος, ὡς προὔπαρχει τὸ πῶ τὸ κτῶμαι· ὅθεν καὶ τὸ πῶν καὶ πῆος ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενῆς, καὶ πολυτάμμων ὁ πολυθρέμμων, εἴτ' οὖν πολύκτητος, ταυτὸν δὲ φράσαι πολυκτημῶν. (Vers. 465.) ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦτο ποιήσασιν, τότε δὴ τὰ μελεῖστί τμηθέντα μιστύλλοντες, τουτέστιν εἰς μείστα, ὅ ἐστι σμικρότατα, κόπτοντες ἀμφ' ὑβελίοισιν ἔπιρον ἢ πεμπωβόλοις, 10 περὶ ὧν κατωτέρω εἰρήσεται, καὶ περι*φραδέως ὀπτῶντες ἦσθιον. καὶ ταῦτα μὲν ἰστορεῖ περὶ Ἑλλήνων 135 ὁ ποιητής. ὁ δὲ γεωγράφος οἶδε Περσικὴν ἑτεροίαν θυσίαν, γράφων οὕτω· θύουσιν ἐν ὑψηλῷ τόπῳ Πέρσαι, τὸν οὐρανὸν ἠγούμενοι Δία. τῶν δὲ ἱερείων οἱ μάγοι τὰ κρέα διελόμενοι τοῖς θεοῖς οὐδὲν ἀπένεμον, λέγοντες τῆς ψυχῆς τοῦ ἱερείου δεῖσθαι τὸν θεόν, ἄλλου δὲ οὐδενός. τοῦ δὲ ἐπίπλου μικρὸν τι 02 ἐπὶ τὸ πῦρ τιθέασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὰς σχίζας εἰς ἐντελείαν διασκευῆς παρέλαβεν ἀπλῶς οὕτως ὁ ποιητής, καὶ ὅτι τὰ μηρὰ οἱ ἀνωτέρω κείμενοι μηροὶ μετέπλασαν, καὶ ὅτι, ὡς καὶ προεφάνη, ὁ σπλᾶν Δωρικῶς, ἠγουν ὁ σπλήν, παράγει τὰ σπλάγγνα κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὅτι μιστύλλειν μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς εἴρηται, τὸ διαιρεῖν εἰς μερίδας μικρὰς, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς μιστυλάσθαι κατὰ δευτέραν συζυγίαν περισπωμένης τὸ διὰ μιστύλης, ὅ ἐστι διὰ κοίλου ἄρτου, ζωμὸν ἀρύεσθαι, ἴσως δὲ 10 καὶ τὸ ἐν μικροῖς ἀρτίσκοις, ὡς δηλοῖ τὸ, μεμιστυλημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Σημείωσαι δὲ καὶ 20 ὅτι κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ μὲν μείστον, ὅ ἐστι τὸ σμικρότατον, διὰ διφθόγγου γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ μείον, καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ πλείον τὸ πλείστον, αὐτὸ δὲ τὸ μιστύλλειν τὸ εἰς τῆς διφθόγγου ἀπέβαλε. τὸ δ' αὐτό, φασί, πέπονθε καὶ τὸ μικρὸν ἀπὸ τοῦ μείον γεγόμενον. καὶ γὰρ τὸ μὲν μείον διὰ διφθόγγου, τὸ δὲ μικρὸν τὴν διὰ τοῦ ἰ ἔχει γραφὴν, ὅπου γε καὶ τὸ μείστον, οὐδὲν καινόν, εἰ διὰ τοῦ ἰ ἐγράφη, ὡς τὸ χερσίων χείριστος, ἀρείων ἄριστος. (Vers. 466.) Κακῆνο δὲ ἰστέον ὅτι, ὡς πολλαχοῦ δειχθήσεται, ὀπτητοῖς, ὅ ἐστι κατὰ συγκοπὴν ὀπτοῖς, οἱ ἠρωες ὡσεπιπολὺ χρωῖνται κρέασι καὶ τούτοις ἐκ τῶν προχέρων ζῶων. ἢ δὲ τροφή πάνυ μακρὰν αὐτῶν ἀπεσκήνου. ἰχθυοφαγίαν δὲ καὶ θήραν ὀρνίθων ὁ λιμὸς *ἀναγκάζων ἐσχεδιάζεν, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα φαίνεται. Τὸ δὲ, περιφραδέως ὀπτᾶν, ταυτὸν ἐστι τῷ ἐπιστη- 20 μόνως. ἐμπειρίας γάρ, φασί, χρεῖα τοῖς ὀπτῶσι καὶ ἐποπτείας συχνοτέρας ἢ περὶ τοῖς ἔψουσι. διὸ καὶ τὸ ὀπτᾶν ὡς ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐποπτείας εἴρηται, καθὰ καὶ τὸ ὀπταίνω ἄχρηστον, ἀφ' οὗ τὸ ὀπτα- 30 νεῖον. Ἀττικοὶ δὲ ἀπανθρακίζειν τὸ ὀπτᾶν λέγουσιν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ περιφραδέως προὔπαρχει τὸ φραδῆς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω, ὡς τὸ, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται· ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδῆς ἀνὴρ καὶ ὁ πρὸς διαστολήν αὐτοῦ βαρυνόμενος Ἀριφραδῆς τὸ κύριον. (Vers. 458.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ ὅ' εὗξαντο, κατὰ προσπάθειαν Ὀμηρικὴν κεῖται συναλιφεῖς ὁ ῥᾶ σύνδεσμος. πάνυ γὰρ αὐτῷ χαιρεῖ ὁ ποιητής, καὶ γέμει αὐτοῦ διαπαντός ἢ τούτου γραφή, ὡς οἶα τῷ τοιοῦτῳ ῥῶ χαιρόντος, κατὰ τοὺς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἰρησομένους Ἐρετριεῖς. *Τὸ δὲ 30 εὗξαντο καὶ ὅσα τοιαῦτα εἰσὶ μὲν Ἀττικῶς ἀναύξητα, κεκοίνωται δὲ πλέον ἢ περὶ τὰ μετὰ αὐξήσεως κοινά. (Vers. 459.) Τὸ δὲ πρῶτα πεπλήθυνται κἀνταῦθα κείμενον ἐπιρῶματικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον. (Vers. 461.) Τοῦ δὲ δίπτυχα θέμα τὸ πτύσσω, καθὰ καὶ τοῦ πτύξ πτυχὸς καὶ τοῦ πολύπτυχος. πρωτότυπον δὲ τοῦ πτύσσω τὸ πτῶ, ἐξ οὗ καὶ πτήσσω τὸ κατὰ φόβον συστέλλομαι. (Vers. 462.) Αἰ- 40 θουσι δ' οἶνος ὁ οἶον ἐπικεκαυμένος τὴν ὄψιν ἦτοι μέλας ἢ ἐρυθρὸς, ὁποῖαν σύνθεσιν ἔχει καὶ ὁ Αἰθίοψ τὸ ἐθνικόν, διαφέρων κατὰ μόνον τὸ τρισυλλαβεῖν, ἢ καὶ ὁ θερμὸς καὶ ἐκκαίων παρὰ τὸ αἶθω. (Vers. 463.) Τοῦ δὲ λείβειν οἶνον καιρὸς οὐ μόνον ὁ κατὰ θυσίας ἀλλὰ καὶ ὁ κατ' ἀρχὴν ὁδοιπορίας καὶ ἀπόπλου καὶ ὕπνου καὶ ξενίας καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἐν δὲ τῷ, νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσὶ, φασίν οἱ παλαιοὶ ὡς οἱ μὲν ἄλλοι τρισὶν ἔπιρον ὀβελίοις, οἱ λέγοντο ἂν τριώβολα· μόνον δὲ οἱ Κυμαῖοι, Αἰολικὸν δὲ οὗτοι *ἔθνος, πεμπωβόλοις ἐχρῶντο. ἔστι δὲ ἢ τοῦ πεμπωβόλου λέξις Αἰολικὴ, 40 καθὰ καὶ ἢ χρῆσις. πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε φασίν· ὅθεν καὶ πεμπάζειν κυρίως τὸ κατὰ

πεντάδας ἀριθμῆν, ἐξ οὗ ἀναπεμπάζειν μεταφορικῶς τὸ ἀναμετρεῖν καὶ ἀναλογίζεσθαι. ἔοικε δὲ τὸ
 παρὰ τοῖς Κυμαίοις τοῦτο πεμπώβολον δακτύλοις πτύου λιχμητικοῦ ἢ ὁδοῦσι τριαίνης, οἷς ἐνεπεύρετο
 τὸ ὀπώμενον. Ὅρα δὲ ὅπως τὸ μὲν ἀπλοῦν ὀβελὸς διὰ τοῦ εἰ παρὰ τὸ βέλος, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον
 διὰ τοῦ ὀ ἀπὸ τῆς βολῆς· πεμπώβολον γάρ. καὶ οὕτω μὲν τὸ πεμπώβολον λέξις Αἰολικὴ καὶ δηλοῖ ἔργα-
 136 λειόν τι μαγειρικὸν πενταδάκτυλον καὶ, ὡς ἂν τις ἰδιωτενόμενος εἴπῃ, πεντάσουβλον. εἰ δὲ τις εἴπῃ
 πεντώβολον, παρήγαγε μὲν τὴν λέξιν, ὡς περ καὶ τὸ πεμπώβολον· οὐκέτι δὲ ἀρῆκεν αὐτὴν Αἰολικὴν
 εἶναι, ἀλλὰ διαλέκτου Ἀτθίδος αὐτὴν ποιῆ, καὶ δηλοῖ τοὺς πέντε ὀβολοὺς, ὡς περ τοὺς τρεῖς τὸ τριώ-
 βολον καὶ τοὺς δύο τὸ διώβολον. ἔοικε δὲ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ταυτοδύναμα εἶναι ὁ ὀβολὸς, καὶ
 ὁ ὀβελὸς, σκευὸς τι μαγείρου ἐν τῷ ἄκρῳ ὄξυ καὶ βάλλειν δυνάμενον καὶ βολὴν ὡς βέλους ποιῆν· παρὰ
 μέντοι τοῖς ὕστερον μεγαλὴν ἔσχον διαφορὰν, οἱ περ ὀβελὸν μὲν διὰ τοῦ εἰ τὸν αὐτὸν λέγουσι τῷ ποιητῇ, 10
 τὸν μαγειρικόν· ὀβολὸν δὲ σιδήρου τι ἔλασμα ἔλεγον, σχῆμα μὲν πῶς ἔχον ὀβελοῦ, οὐ μὴν καὶ εἰς
 πάντα ὄξυ λῆγον. οὕτω δὲ ἀδρὸν ἦν τῇ παχύτητι ἐκεῖνο τὸ ἔλασμα τοῦ ὀβολοῦ, ὥστε ὀβολοὶ ἐξ τῆν
 10 δράκα ἐ*πλήρου καὶ τοῦτο ἐλέγετο δραχμῇ, ὀβολῶν τοιούτων ἑξᾶς, ὅσων ἐπιδεδράχθαι δύναται χεῖρ.
 οἱ δὲ τοιοῦτοι, ὡς εἰκός, ὀβολοὶ χρόνῳ τοῦ ὕψους ὑποσπώμενοι καὶ κατὰ μικρὸν ὑποκαταβαίνοντες τοὺς
 ὕστερον ταπεινοὺς καὶ πετηλώδεις καὶ, ὡς ἂν τις ἐρεῖ, ἐπιπέδους, ἐποίησαν ὀβολοὺς, τοὺς λεγομένους
 φόλλεις. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ὀμηρικοῦ ὀβελοῦ καὶ τὸ γραφικὸν σημεῖον μετήνεκται ὁ ὀβελὸς, ὅς ἐστι γραμμὴ
 τις εὐθεῖα, προτιθεμένη μὲν στίχων ἦτοι ὀρθίνων ἑξῶ, ἀπαιτοῦσα δὲ τὸν θεατὴν δοκεῖν, ὅτι ρυεῖσα
 ἐπέπεσε τοῖς γράμμασιν ὡς πέρ τις ὀβελὸς μέλας ἀπὸ σιδήρου καὶ ἠμαύρωσεν αὐτά. ὃ καὶ λέγεται μετα-
 φορικῶς ὀβελίζειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τῶν σπλάγγων οἰκονομίαν ἐν ἄλλοις οὕτω φράζει ὁ ποιητὴς·
 σπλάγγνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστιο. (Vers. 467.) Ὅτι πόνος παρὰ τῷ ποιητῇ ἢ ἐνέρ- 20
 20 γεια, ὡς καὶ ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ ἐπαύσαντο πόνου, ὃ περ ἐφερμηνεύων φησὶ, τε*τύκοντό τε δαίτα·
 οἰονεὶ γάρ φησιν, ὅτι πόνος νῦν ἢ ἐτοιμασία τῆς δαιτός. τίθησι δὲ ποτε τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κακοπαθείας.
 Τὸ δὲ τετύκοντο οὕτω γίνεται. ἔστι ῥῆμα τεύχω, δηλοῦν τὸ κατασκευάζω· οὐ κινήθεντος εἰς δεῦτερον
 ἀόριστον γίνεται τὸ ἔτυχον καὶ Ἰωνικῶς ἔτυχον· ἐξ οὗ καὶ τυκίω τὸ κτίω καὶ τυκίον, ἐργαλεῖον οἰκο-
 103 δομικόν. καὶ ἐκ τούτου μέσος ἀόριστος Ἰωνικὸς τετυκόμην, οὗ τὸ τρίτον πληθυντικὸν τετύκοντο ἀντὶ
 τοῦ ἐποίησαν, κατεσκευάσαν. (Vers. 468.) Ὅτι ἀνοίκειον ἐλευθέροις μέχρι κόρου ἐσθίειν καὶ, ὡς οἱ
 παλαιοὶ φασὶ, δουλοπρεπές. τὰ γοῦν σεμνὰ πρόσωπα ὁ ποιητὴς ἐσθίειν φησὶν, ἕως οὐκέτι θυμὸς
 ἐδέυετο δαιτός εἴσης καὶ ἕως πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, ἦγον ἕως ἐξεπλήρωσαν τὴν τοῦ φαγεῖν
 καὶ πιεῖν ἔφειν. ἐξέντο γὰρ τὸ ἐξεπλήρωσαν παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ· ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄλος. ἀφ' οὗ παρά-
 30 γωγον ἔημι, οὗ δεῦτερος ἀόριστος, ἦν ὁ μέσος ἦ*μην, τρίτον πληθυντικὸν ἦντο καὶ Ἰωνικῶς ἔντο. ἀπὸ 30
 δὲ τοῦ τοιούτου ἔημι καὶ τὸ, ἐξ ἔρον εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἐξῆς ἀντὶ τοῦ ἐκπλήσαι τὸν ἔρον,
 δασυνομένης καὶ ἐκεῖ τῆς ἀρχούσης τοῦ εἶναι. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ, ἐπεὶ γ' ἐώμεν πολέμοιο, ἀντὶ τοῦ
 ἐπειδὴν πληρωθῶμεν καὶ κορεσθῶμεν μάχης. Τὸ δὲ ἔρον Αἰολικόν ἐστι, καὶ εὔρηται αὐτοῦ εὐθεῖα
 παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ δὲ ἐν τῇ Θεογονίᾳ· κεῖται δὲ καὶ παρὰ Κοῖντῳ ἐν τῷ, πολέμου
 δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ. τὸ δὲ λέγειν ὅτι διαφορὰ τίς ἐστι τοῦ ἔρος, τοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ὀ μικροῦ καὶ
 τοῦ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τῆς πάντων τῶν ἄλλων ἐφέσεως λέγεται, τὸ δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγά-
 λου ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐρώτων, οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοὶ, οἳα τὸν ποιητὴν εὐρίσκοντες ἐν
 τῷ, οὐ γάρ πώ ποτέ με θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς, σμικρύναντα μὲν τὴν λέξιν, τιθέντα δὲ αὐτὴν ἐπὶ
 40 σωματικοῦ ἔρω*τος. ἐκεῖνο οὖν μᾶλλον ῥητέον ὅτι Αἰολικὸν μὲν τὸ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ, Ἀττικὸν δὲ καὶ
 Ὀμήρου ὕστερον τὸ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου κατὰ ἑκτασιν ἀπὸ τούτου γενόμενον, ὡς καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ 40
 κάλος ἦγον σχοῖνος ἑκταθεὶς παρὰ Ἀττικοῖς τοὺς κάλως ἔκλινεν. εὔρηται δὲ καὶ ὁ λαγὸς συστέλλων
 τὴν λήγουσαν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος. καὶ τὸ γελοῖον δὲ τοιοῦτόν τι εἰς τὸν γέλων παραδηλοῖ· ἀπὸ
 γὰρ τοῦ γέλως γέλωτος γελῶν ὠφείλεν εἶναι, τὸ δὲ γελοῖον ἀπὸ συστολῆς γενέσθαι φαίνεται, ὡς τὸ
 ἄλλος ἀλλοῖος καὶ τὰ ὅμοια. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν πόσιν ἐνταῦθα τῆς ἐδητύος προέθετο, τάχα μὲν καὶ ἐκ
 137 τοῦ παρατυχόντος, ἴσως δὲ *καὶ ὅτι βιαιότερον ἢ δίψα τῆς πείνης. διὸ καὶ τὸ τοῦ ἀναγκαίου θεραπευ-
 τικὸν τὴν πόσιν τῆς ἐδητύος προέθετο. Θέμα δὲ τῆς ἐδητύος οὐ τὸ ἐδῶ ἐδέσω, ἐξ οὗ τὸ ἐδεστὸν,

ἀλλὰ τὸ ἐδῶ ἐδήσω ἄχρηστον. ὅθεν ἴσως καὶ ἡ ἐδηδοκῶς μετοχὴ ἐπενθέσει τῆς δὲ συλλαβῆς, ὡς ὑπεμφαίνει καὶ τὸ, λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς. ἐκεῖνο δὲ μέσος Ἀττικὸς ἐστὶ παρακείμενος τοῦ ἐδῶ. ὡς δὲ εἴση δαίς ἢ κατὰ ἰσότητα ἢ διὰ παντὸς ἰούσα τοῦ σώματος πλεονασμῶ τοῦ ε, καὶ ὡς καὶ νηός ἐστιν ἢ τοιαύτη λέξις ἐπίθετον, οὐ κεῖται εἰς ἀμάρτυρον. (Vers. 470.) Ὅτι τοὺς κρατῆρας ἐπιστέφασθαι ποτοῖο τὸ ἐπιχειλεῖς ποιῆσαι αὐτοὺς καὶ μέχρι στεφάνης, ὅ ἐστι χεῖλους, πληρῶσαι δηλοῖ. ὃ καὶ παρὰ τῷ Χρυσολόγῳ εῖρηται, εἰπόντι κρατῆρας ἐστεμμένους οἴνου, ὅ περ ἢ ποιήσις κρατῆρας ἐπιστεφείας οἴνου φησίν. ὡς περ δὲ ἀνωτέρω οἱ νέοι ἔχον πεμπύβουλα, οὕτω κἀνταῦθα κοῦροι κρητῆρας ἐπεστέ- 10 ψαντο ποτοῖο. νεωτέρων γὰρ αἱ τοιαῦται ὑπηρεσίαι. διὸ καὶ μέχρι νῦν τοὺς ἐν τοιούτοις καθυπουργοῦντας παῖδας καὶ παιδίσκας φαμέν. ὡς δὲ τὸ γένος, οὕτω καὶ ὁ τόνος διάφορος τοῦ ποτοῦ, ἦτοι τοῦ πινομένου ὑγροῦ καὶ τοῦ πότου ἤγουν τοῦ συμποσίου. τὸ μὲν γὰρ ὀξύνεται, ὁ δὲ πότος βαρύνεται. * (Vers. 471.) Ὅτι ὡς περ στρέφω καὶ ἐξ αὐτοῦ στρόφος καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ στρωφῶ κατὰ ἕκτασιν καὶ 24 δηλοῖ τὸ στρέφω, οὕτω τρέπω τρόπος τρωπῶ, τρέχω τρόχος τρωχῶ, καὶ νέμω νόμος νωμῶ τὸ παρέχω, ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ κινῶ. ὡσαύτως καὶ πέλω πόλος πωλῶ τὸ ἀναστρέφομαι. καὶ αὐτὸ γὰρ καὶ τὸ πωλέσκω διὰ τὸν τοιοῦτον κανόνα μεγεθύνονται παρὰ τῷ ποιητῇ. περὶ δὲ τοῦ παλιντροπάσθαι καὶ τοῦ τροχάζειν καὶ τοῦ δέμω δόμος δομῶ, μένω μόνος μονῶ, καὶ ἑτέρων τοιούτων εὐλόγως ἀπορουμένων ζητητέον ἐν ἄλλοις. * (Vers. 472.) Ὅτι ὦδαί διάφοροι παρὰ τῷ ποιητῇ· αἱ μὲν ἐπὶ θείοις, οἶον, οἱ δὲ 30 πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο, καλὸν ἀείδοντες, μέλποντες, ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων· οἰκειὸς δὲ ὁ λόγος ἐπὶ ἐνδελεχοῦς θείας μολπῆς. ἕτεραι δὲ ὦδαί ἐν τε γάμοις καὶ εἰλαπίναις καὶ ἀπλῶς ἐν εὐωχίαις, ὅποια ἢ ἐν τῇ ὄπλοποιᾷ μουσικῇ καὶ ἢ παρὰ τοῖς μνηστῆρσί τε καὶ τοῖς Φαίαιξιν. Ἀχιλλεὺς δὲ, 20 προῖόντος τοῦ λόγου, ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ὦδὴν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν. εἰσὶ δὲ καὶ πενθητήριοι ὦδαί καὶ ἀοιδοὶ θρηῶν ἑξαρχοὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. ὅπως δὲ, ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ὦδαί παρὰ τοῖς ἥρωσι· σωφρονιστικῇ, ὅποια ἢ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρα συνόντος ἀοιδοῦ· 04 ἐγκωμιαστικῇ, ὡς ἡ ῥηθειῖσα τοῦ Ἀχιλλεῶς· θρηνητικῇ ὀρχηματικῇ, ὡς ἡ τοῦ νεανίου τοῦ ἐν τῇ ὄπλοποιᾷ ἄδοντος· καὶ παιανικῇ, ὅποια ἐστὶν ἢ νῦν αὕτη παρὰ τῷ ποιητῇ. φησὶ γὰρ, (Vers. 473.) καλὸν ἀείδοντες παιήονα. * ἐστὶ δὲ παιῶν ὕμνος τίς, φασιν, εἰς Ἀπόλλωνα οὐ μόνον ἐπὶ παύ- 40 σει λοιμοῦ, ὡς ἄρτι, ἄδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου, ὡς ἐν τοῖς ὕστερον φανήσεται παρ' αὐτῷ τῷ ποιητῇ· πολλάκις δὲ καὶ προσδοκωμένου τινὸς δεινοῦ ἄδόμενος. καὶ ὁ μὲν ποιητῆς παιήονα τοῦτον καλεῖ· οἱ δὲ μετ' αὐτὸν καὶ παιῶνα, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα παιωνίζειν, ἔτι δὲ καὶ παιᾶνα, ἐξ οὗ καὶ οἱ παιᾶνες καὶ τὸ τούτου ῥῆμα παιανίζειν. γίνονται δὲ αἱ τοιαῦται λέξεις ἐκ τοῦ παιῶ 30 τὸ θεραπεύω· αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ παύω τροπῇ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον· ἐπεὶ ἐπὶ καταπαύσει κακοῦ τινὸς ὁ τοιοῦτος ὕμνος ἐξένηται. ἐστὶ δὲ καὶ Παιήων * ὄνομα ἰατροῦ τοῦ παρὰ θεοῖς, ὡς ἐν τοῖς 138 ἐξῆς ῥηθήσεται. ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ αὐτὸ ὁμοίως· ἐπεὶ θεραπευτικὸν καὶ καταπαυστικὸν κακοῦ τὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν φῦλον. τὸν δὲ ῥηθέντα ἰατρὸν Παιήονά τινες τὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσι τῷ Ἀπόλλωνι. διὸ καὶ ἐνταῦθα στίζοντες εἰς τὸ, καλὸν ἀείδοντες, ἐπάγουσι· Παιήονα μέλποντες ἐκάεργον, ἀντὶ τοῦ, ὕμνον ἄδοντες εἰς τὸν Παιήονα Ἀπόλλωνα. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο τοῖς ἀκριβεστέροις· ἀντιλέγεται γὰρ. ὡς περ δὲ παιῶ παιήσω ἐπὶ τοῦ τύπτω κατὰ τὸ, τοιαῖσδε σφενδόναις παιήσομεν, οὕτως ἴσως καὶ παιῶ παιήσω ἐπὶ θεραπείας, ἐξ οὗ ὁ Παιήων. ὅθεν κατὰ συστολὴν Παιῶν, εἶτα ὡς περ Ἀλκμάων Ἀλκμᾶν παρὰ Πινδάρῳ, οὕτω Παιῶν Παιᾶν. ὁ δὲ Παιήων συγκοπείς Παιῶν γίνεται, ὡς τὸ, ἰῆ Παιῶν, καὶ Παιῶνος εὐ*μενοῦς τυχῶν· ὅθεν καὶ παιωνία θεραπευτικῇ βοτάνῃ. 10 40 δοκεῖ δὲ ὁ Παιῶν ἀναλογεῖν κατὰ τε ὀξύτόνησιν καὶ φυλακὴν τοῦ ᾠ τῆς εὐθείας διόλου πρὸς τὸ αἰῶν καὶ Ἀηναίων καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀττικοὺς μῆνας, καὶ πρὸς διαστολὴν δὲ τοῦ Παιῶν Παιῶνος βαρυτόνου ἐθνικοῦ καὶ κυρίου ὀξύνεσθαι αὐτὸς καὶ τὸ ᾠ τῆς ληγούσης ἐν ταῖς ἐφεξῆς πλαγίαις τηρεῖν. ὁ μέντοι παιῶν βαρύνεται καὶ συστέλλει τὸ ᾠ κατὰ τὰς πλαγίας ὡς οἶά τι μετοχικόν. καθάπερ γὰρ ὁ Ἰάσων τὸ κύριον ἐκπέφηνγε τῇ μετὰ τοῦ ν μόνου κλίσει τὴν μετοχικὴν σύγκρουσιν, οὕτω καὶ ὁ Παιῶν τὸ κύριον καὶ τὸ κατ' ἔθνος. παιῶν μὲν γὰρ παιῶντος μετοχῇ· Παιῶν δὲ Παιῶνος ὄνομα, ἐξ οὗ καὶ Παιονία χώρα. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ, Παιωνία χεῖρ, ὅ ἐστι θεραπευτικῇ· καὶ τὸ, καί μοι θάνατος παιᾶν

ἔλθοι. (Vers. 474.) Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι τοῦ, καλὸν ἀείδοντες Παιήονα, ἐφερημηνευτικὸν Ὅμηρος
 20 ἐπάγει εὐθύς τὸ, μέλποντες Ἐκάερ*γον· ὁ δὲ φρένα τέρπειτ' ἀκούων, ἵνα ἢ τὸ μέλπειν μὲν ταυτὸν τῷ
 ἀείδειν, τὸ δὲ Ἐκάεργον ἴσον τῷ Παιήονα, τὸ δὲ τέρπειτ' ἀκούων διασαφητικὸν τοῦ καλὸν ἀείδειν. πάν-
 τως γὰρ τὸ καλὸν τερπνὸν ἐστὶ καὶ τοῦ καλὸν ἀείδειν τέλος τέρπειν ἀκοήν. Ὅτι δὲ Ἐκάεργος Ἀπόλ-
 λων ὁ ἕκασθεν εἴργων ὡς τοξότης ἢ ᾧ ἐχρησίμευσεν εἰς ἐκτροπήν γυνή Ἐκάεργη ἢ ὁ ἕκασθεν ἐργαζόμενος
 τὰ περὶ γῆν ὡς ἥλιος, καθωμίληται τοῖς παλαιοῖς. (Vers. 472.) Τὸ δὲ, μολπῇ ἰλάσκοντο, διαστολήν
 ἔχει ἑτεροίων ἰλασμῶν, ὁποῖος προεδηλώθη καὶ ὁ δι' ἐκατόμβης καὶ ἀποδόσεως τῆς Χρυσήιδος. ὡς δὲ
 ὁ φρένα τερπόμενος ἐν τῷ ἀκούειν ἦδη καὶ ἰλάσκειται, δῆλον ἐστὶ. καὶ ὅτι μέλπειν γίνεται παρὰ τὸ
 μέλει ἔπεσθαι· καὶ ὅτι τὸ μολπῇ Ἀττικὸν ἦν, εἴ περ εὐθύς παρέκειτο τὸ μέλπεσθαι, ἵνα ἦν μολπῇ
 μέλποντες. (Vers. 475.) Ὅτι καὶ ἄλλως μὲν δῆλον ὡς φωτὸς στέρησις ἐστὶ τὸ σκότος, διὸ καὶ κνέφας 10
 30 λέγεται ὡς κενὸν φάους, Ὅμη*ρος δὲ σαφέστερον δηλοῖ αὐτὸ, εἰπὼν· ἡμὸς δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ
 κνέφας ἦλθεν. (Vers. 476.) Ὅτι τὰ ἀπόγεια σχοινία τῆς νεῶς οὐ μόνον πείσματα λέγονται ἀλλ'
 ἰδοῦ καὶ πρυμνήσια. κοιμήσαντο γάρ, φησι, παρὰ πρυμνήσια νηὸς. (Vers. 477.) Ὅτι τὸ ἠριγένεια
 καὶ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς ἐπώνυμά εἰσι τῆς πρωινῆς ἡμερινῆς καταστάσεως. καὶ οὐκ ἔστιν ἠὼ νοῆσαι τὴν
 πρωϊαν σαφῶς, ἐὰν μὴ καὶ κροκόπεπλος λεχθεῖη ἢ ἠριγένεια ἢ ῥοδοδάκτυλος. ἐγράφη δὲ περὶ τούτου
 εἰς τὰ τῆς Ὀδυσσεΐας ἐντελῶς. ἐνταῦθα δὲ τοῦτο μόνον προσθετέον ὅτι ῥοδοδάκτυλος ἠὼς κατὰ τοὺς
 παλαιοὺς διὰ τὸ πυρῶδες τοῦ ἀέρος περὶ ἀνατολᾶς ἡλίου. ἀκριβέστερα δὲ τὰ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα γραφέντα.
 (Vers. 478.) Ὅτι ὡς περ ἀναβαίνειν, οὕτω καὶ ἀνάγεσθαι τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν· οὐ τὸ ἀνάπα-
 λιν καταπλέειν τε καὶ κατάγεσθαι ὡς ἄνω γῆς κειμένου καὶ οὕτως ἀναβαινομένου τοῦ πλεομένου ὕδα-
 40 τος διὰ τὸ ὑποῦ κεῖσθαι, *καθὰ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ὑποῦ ἐν νοτίῳ, δηλοῖ ὁ ποιητής. Ἰστίον δὲ ὡς 20
 τὸ, ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, συγκροτεῖ τὸ εἶναι τὸν Ἀγαμέμνονα εὐρυκροεῖοντα. πάντως
 γὰρ τοιοῦτος ἐστὶ βασιλεὺς, ᾧ εὐρὺς εἴκει λαός. (Vers. 479.) Ὅτι ἐν τῷ, ἴκμενον οὖρον ἴει Ἐκάεργος
 Ἀπόλλων ἠγουν ἥλιος, λελύσθαι τε τὸν λοιμὸν ὁ ποιητής ἐμφαίνει· λοιμοῦ γὰρ στυγνότητα διασχεδάννου-
 σιν ἄνεμος· καὶ φύσιν δὲ ἀνέμου διδάσκει, ὅς ἐξ ἰκμάδος ὑδάτων ἀτμιζομένης ὑπὸ ἡλίου γίνεται. διὸ καὶ
 ἐν ἄλλοις φησὶν, ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων. ὑγρότης γὰρ ὑλικὸν ἀνέμου αἴτιον, ὅθεν καὶ ψιλοῦται τὸ
 13 ἴκμενος ἀπὸ τῆς ἰκμάδος. ὅτι δὲ καὶ δασύ*νεται παρὰ τὸ ἰκέσθαι ὡς οἶονεῖ ἰκόμενός τις ὢν ἠγουν ἐπι-
 τήδειος εἰς τὸ ἰκέσθαι, λέγουσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοὶ, ἵνα προσφωῶς ὁμοῦ εἴη τὸ ἴκμενος καὶ τὸ οὖρος,
 ὁ μὲν παρὰ τὸ ἰκέσθαι ὢν, ὁ δὲ παρὰ τὸ ὀρούειν, Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ ὕ. ὁ δὲ τοιοῦτος ἄνεμος εἴη ἂν
 Ὅμηρικῶς εἰπεῖν καὶ πλησίστιος, οὐ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηκε τις καὶ ἄρτον πλησίγναθον, ὡς περ αὐτὸ πάλιν
 24 πρὸς τοῦτο εἴρηται ὁ φυσίγναθος. *(Vers. 480.) Ὅτι διασκευάζων ὁ ποιητής καὶ οἶον ἐκφράζων 105
 ἀνάπλου εὐπλοϊαν φησὶν· οἱ δ' ἰστὸν στήσαντο, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασαν· ἐν δ' ἄνεμος προῆσεν μέσον
 ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῆμα στεῖρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης· ἢ δ' ἔθεε κατὰ κῆμα, διαπρήσσουσα
 κέλευθον. καὶ ὅρα ὅπως ἐν μὲν τῇ στάσει τοῦ ἰστοῦ καὶ τῇ ἐκπετάσει τῶν ἰστίων λεία ἐστὶν ἢ φράσις τῷ
 ποιητῇ, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς ἐτράχυνε τὴν φωνὴν τῇ τε ὀνοματοποιίᾳ τοῦ ἴαχε καὶ τῷ συχνῷ ῥοίῳ τοῦ ρ τὸν
 30 τραχὺν ἦχον τοῦ πλοῦ μιμούμενος. ἐστὶ δὲ τὸ μὲν ἰστὸν ἐστήσαντο τρόπος ἐτυ*μολογικός, ὡς καὶ ἐν
 Ὀδυσσεΐα τὸ, ἰστὸν στησαμένη ὕφαινε· ἐκάτερος γὰρ ἰστὸς ἐκ τοῦ ἰστασθαι λέγεται. τοιοῦτο δὲ καὶ
 τὸ, μολπῇ μέλποντες. Τὸ δὲ ἰστία παρηγεῖται πρὸς τὸν ἰστόν. Τὸ δὲ, ἰστία λευκὰ πέτασαν, δηλοῖ μὲν
 τὸ ἀνεπέτασαν καὶ ἠπλωσαν· ἀρχὴ δὲ γέγονε τοῦ πτερὰ νηὸς καὶ τὰ ἰστία λέγεσθαι. διαπετάννυνται
 γὰρ καὶ ὠκύτητος εἶδιν αἴτια, ὡς περ τὰ πτερὰ τοῖς πτηνοῖς, οὕτω καὶ αὐτὰ ταῖς ναυσί. κατὰ τὸ παρέλ-
 κων δὲ καὶ οὐκ ἀναγκαίως κεῖται τὸ λευκά. Τὸ δὲ, ἄνεμος προῆσεν, ὅ ἐστιν ἐφύσησε, καὶ τὸ, διαπρήσ- 40
 σουσα κέλευθον, ὅ ἐστι διαπερῶσα, παρήχησις τίς ἐστὶ καὶ αὐτὸ, οὐ πάνυ εὐχρηστομένη. διὸ οὐδὲ
 ἐγγυτάτω κεῖνται αἱ λέξεις, ἀλλὰ δίστανται ἰκανῶς, ἵνα μὴ πάνυ ἐκφανῆς ὁ τούτων ἦχος αὐτίκα γίνη-
 ται. θέμα δὲ τοῦ προῆσεν ἢ τὸ πρήθω ἢ τὸ περῶ συγκοπὲν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρήσσουσα. (Vers. 482.)
 40 Στεῖραν δὲ τὴν τρόπον λέγει ἀπὸ τοῦ στερρόν πλεονασμῷ τοῦ ἰ· ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ στεῖρα βοῦς *ἢ
 γυνή. Σημεῖωσαι δὲ ὅτι τὸ δειρὴ μὲν, ὃ δηλοῖ τὸν τράχηλον, ὀξύνεται τῇ διφθόγγῳ παραληγόμενον,
 ἀποβολῇ δὲ τοῦ ἰ βαρύνεται· δέρη γὰρ βαρυτόνως φασίεν. τὸ μέντοι στεῖρη ἐναντίως ἔχει· δίχα μὲν γὰρ

τοῦ ἰ λεγόμενον τάσιν ἔχει ὀξεῖαν, εἴ περ στερόραν καὶ στερεάν λέγομεν· μετὰ δὲ διφθόγγου βαρύνεται. Πορφύρεον δὲ κῦμα ἀντὶ τοῦ μέλαν, ὡς περ αἷμα πορφύρεον. εἰκάσι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν. καὶ ἐπὶ θαλάσσης δὲ τὸ πορφύρειν λέγεται, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν βάρθει

10 διανοεῖσθαι καὶ οἶον κυμαίνεσθαι λογισμοῖς πορφύρειν λέγεται, οἶον, κραδίη δὲ οἱ πόρφυρε. Τὸ *δὲ, 140
 μεγάλα ἴαχε, ταυτὸν ἂν ἐλάλει καὶ εἴ περ ἐνικῶς ἦν, μέγα ἴαχε. Τὸ δὲ, νηὸς ἰούσης, χρήσιμον εἰς νόη-
 σιν τῆς εἰσης νηὸς. (Vers. 483.) Τὸ δὲ, εἶθεε κατὰ κῦμα, τὸ ῥῆμα ἐστὶν, ἐξ οὗ θοῆ λέγεται ναῦς.
 (Vers. 485.) Ὅτι ὑπεστι διαφορὰ τις τοῦ ἐρύειν καὶ τοῦ ἐρύεσθαι, εἴ γε οἱ Ἀχαιοὶ νῆα μὲν ἐπ' ἠπεί-
 ροιο ἔρυσαν, τὰ δὲ πρὸ βραχέων ὀπτηθέντα ἐρύσαντο πάντα, εἶτα δαίνυντο. (Vers. 486.) Ὅτι διττὸν

20 τῆ νηὶ τὸ ὑποῦ ἴστασθαι, ποτὲ μὲν ὑποῦ ἐν νοτίῳ, καθὰ ἐν Ὀδυσσεΐα λέγεται, ὅτε δηλονότι ἐν ὕδατι
 ὠρμισται, ποτὲ δὲ ὑποῦ ἐν ψαμάθοις, ὅτε ἔξω ἐλκυσθῆ ἐπὶ ἠπείρου ἐνθα καὶ τὰ μακρὰ ὑπ' αὐτῆ
 τανύονται ἔρματα. Εἰσὶ δὲ νῦν ἔρματα τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἐκ ξύλων ἐρείσματα, ἐφ' ὧν αἱ νῆες
 ἐρείδονται, ἃ δὴ κατὰ τεχνικὴν τινα γλῶτταν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ φαλάγγια. καὶ ὠφελε μὲν ἢ λέξις

10 ψιλοῦσθαι διὰ τὴν ἐκ *τοῦ ἐρείματος συγκοπὴν, δασύνεται δὲ ἄλλως κανόνι τοιούτῳ. τὰ βραχυνό-
 μενα φωνήεντα, καταλήγοντα δὲ εἰς ῥ, ἐπιφερομένου τοῦ μ, δασύνεται· ὄρμος, ἄρμα, ὄρμαθός.
 οὕτω δὴ, φασι, καὶ τὸ ἔρμα, πλὴν τοῦ ἄρμενον τὸ ἀρμόδιον καὶ πλὴν τοῦ ὄρμενος, κυρίου ὀνόματος.
 τὸ δὲ ἀρμοῖ ἐπίρῳμα, ὃ δηλοῖ τὸ νεωστὶ, διαφορεῖται μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ δὲ πλείων χρῆσις

20 δασύνει αὐτὸ Συρακουσίων ὄν κατὰ τὸν τεχνικόν. ἀρμός γάρ, φησιν, ἀρμοῦ ἀρμῶ καὶ συστολῆ ἀρμοῖ
 κατὰ τὸ ἔξω ἔξοι καὶ ἐνδον ἐνδοῖ παρὰ Θεοκριτῶ. ἰστέον δὲ ὅτι ἔρμα παρὰ τῷ ποιητῆ καὶ κόσμος γυναι-
 κείος ἐνώτιος. φησὶ δὲ που καὶ ἔρμα ὀδυνῶν τὸ ἐνέρεισμα. οἶδαμεν δὲ καὶ τινα πλοίου ἐνθεσιν ἔρμα

30 λεγομένην, ὃ περ ἢ μὴ ἔχουσα ναῦς ἀνερμάτιστος λέγεται. Ὅτι δὲ καθὰ διχῶς τῆλε καὶ τηλοῦ καὶ ἄγχι
 καὶ ἄγχοῦ, οὕτω καὶ ὑψι καὶ ὑποῦ λέγεται, δηλὸν ἐστὶν. ἐν τούτοις δὲ καὶ πλοίου καταγωγὴν εἰς λι*μένα 20
 106 ἔφρασεν Ὅμηρος οὕτω· νῆα μὲν οἱ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν ὑποῦ ἐπὶ ψαμάθοισιν· ὑπὸ
 δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσαν· αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο, καὶ ἐξῆς. Ὅρα δὲ ὡς, εἰ καὶ ψάμμος ἐν δυσὶ μῦ προ-
 φέρεται, ἀλλ' ἢ ψάματος, ὡς περ καὶ ἢ ἄματος ἐν αὐτὸ ἔχει. (Vers. 487.) Τοῦ δὲ σκίδναντο

πρωτότυπον τὸ σκεδῶ σκίδνημι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται, ὡς καὶ τοῦ πύλνατο τὸ πελῶ πύλνημι. τὸ δὲ

30 σκεδῶ εὔρηται καὶ δίχα τοῦ σ και ἀπ' αὐτοῦ γίνεται τὸ κίδνασθαι καὶ τὸ ἀκιδνότερον. τοῦ δὲ κεδῶ οὐ
 μόνον τὸ κεδάζω παράγωγον, ὡς τοῦ σκεδῶ τὸ σκεδάζω καὶ τοῦ ἰσῶ τὸ ἰσάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ κεδαίω πρὸς
 ὁμοιότητα τοῦ ἰσῶ ἰσαίω παρὰ Ἀράτῳ καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ τάνυσαν πρὸς τὸ μακρὰ εὔρηται· ἄλλως
 δὲ ἦν εἰπεῖν εἶθετο. (Vers. 488.) Ὅτι τῷ ἐνεργεῖ καὶ ἐντρεχεῖ οὐ φορητὸν ἢ τοῦ καλοῦ ἀργία. οὐ γὰρ

30 ἀνέχεται ἀπρακτεῖν, ἀλλ' οἶον ἐφθίνειν δοκεῖ, ἐπειδὴν, κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, μάθοι *μὲν ἔμμεναι 30
 ἐσθλός, ἀεργός δὲ κάθηται. καὶ Ἀχιλλεύς οὖν ἐν τῷ μηνίειν, ἐπεὶ οὔτε εἰς ἀγορὰν πωλέσκετο κυδιάνει-
 ραν, οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον, τουτέστιν ἐπεὶ οὔτε λόγοις οὔτε ἔργοις ἐνέπρεπε, φθινύθεσκε φίλον κῆρ·
 ἐπόθει δὲ αὐτὴν τε πόλεμόν τε. (Vers. 490.) Ὅρα δὲ ὅτι τὸν μὲν πόλεμον δίχα ἐπιθέτου ἐξήνεγκε·
 τὴν δὲ ἀγορὰν ἐσέμνυνεν, εἰπὼν αὐτὴν κυδιάνειραν, προτιθεὶς τὸν λόγον τῆς ἐν μάχαις εὐδοκιμήσεως.
 (Vers. 492.) Αὐτὴ δὲ ἢ βοῆ παρὰ τὸ αὖω τὸ φωνῶ. λαμβάνονται δὲ καὶ ἄμφω ποτὲ ἐπὶ πολέμου.

αὐτὴ γὰρ καὶ βοή πολλαχοῦ ἢ μάχη ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος· παρακολουθεῖ γὰρ ἢ μεγάλη βοή τῆ
 μάχῃ. διὸ καὶ φύλοπις λέγεται ἐκ τῆς τῶν φύλων ὀπός, καὶ ἐννῶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐναῦω τὸ φωνῶ. Τὸ δὲ

40 πωλέσκετο πολλαχοῦ φανεῖται ὅτι ἐκ τοῦ πέλω πόλος πωλῶ ἤγουν ἀναστρέφομαι γίνεται κατὰ τὸ τρέπω
 τρόπος τρωπῶ καὶ τὰ ὅμοια. μέλλων γὰρ τοῦ πωλῶ πωλέσω, ἐξ οὗ τὸ πωλέ*σκω, ὡς ἀρῶ ἀρέσω ἀρέσκω. 40
 (Vers. 493.) Ὅτι αἱ διὰ τοῦ οἰο γενικαὶ κατὰ μὲν τοὺς ἄλλους Θετταλικαί, ὡς προεῖρηται, εἰσὶν, ἐν
 δὲ τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου Βοιωτῶν φέρονται γλῶττης, τοῖο, οἶο, καλοῖο. Ὅτι ἐν τῷ, δωδεκάτη
 ἐγένετο ἠώς, ἠὲ τὸ νυχθήμερον λέγει. ποσαχῶς δὲ λέγεται ἠώς, ἐν Ὀδυσσεΐα εῖρηται. (Vers. 494.) Ὅτι
 τὸ ἴσαν πληθυντικὸν τρίτον ῥῆμα ὡς μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθησαν, ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔγνωσαν,
 οἶον· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο. τὸ δ' ἐνταῦθα, πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοί. (Vers. 496.) Ὅτι τὸ μὲν
 ἀπὸ βάρθους ἀνελθεῖν ἀναδῦναι λέγεται· Θέτις οὖν ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης. τὸ δὲ ἐκεῖθεν ἀνωτέρω
 ἀναβῆναι φημὲν, *ὥστε καὶ τὸ ἐξ οὐρανοῦ μὲν ἕως τῆς θαλαττίας ἐπιφανείας καταβῆναι ἐστὶ, τὸ δὲ 141

ἐκεῖθεν καταδῦναι. Ὅτι οὐ μόνον τὸν πρὸς ἐσπέραν καιρὸν οἶδεν ὁ ποιητὴς λιταῖς πρέποντα, ὡς ἐν τῇ
 ἰ ῥαψωδίᾳ εὔρηται καὶ ἐν τῇ τοῦ Πριάμου ἱκετεία, καὶ ὅτε δὲ Ὀδυσσεὺς τὴν Ἀρήτην ἱκετεύει, ὀπη-
 νίκα αἱ ψυχαὶ πρὸς ἔλεον ἀνιένται, ἀλλὰ καὶ τὸν ὄρθρον ἐπιτήδειον οἶδε τοῖς γονναζομένοις εἰς ἔντευ-
 ξιν διὰ τὸ νηφάλιον τοῦ καιροῦ. Θετίς γοῦν ὄρθρου τῷ Διὶ ἐντυγχάνει. φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς· ἡερίη
 δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε. τοῦτο δὲ τρόπος ὑστερολογίας ἐστί. πρῶτον γὰρ ὑπερναβῆναι
 δεῖ τὰς τοῦ Ὀλύμπου κορυφὰς, εἶτα τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον καταλαβεῖν, οὐρανὸν καὶ αὐτὸν λεγόμε-
 νον ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ. Τὸ δὲ ἡερίη ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὄρθρινῆ, ὡς εἴρηται, λαμβάνηται, πλεονα-
 10 σμὸν ἔχει τοῦ εἶ. ἦρ *γὰρ ὁ ὄρθρος καὶ κλίνεται ἦρος ἦρι, οἶον, ἦρι μάλα Ἑλλήσποντον πλεούσας·
 ὅθεν καὶ ἠὼς ἠριγένεια, ὡς ἀλλαγῶ εἴρηται. ἠρίη γοῦν ἢ ὄρθρινῆ, καὶ πλεονασμῶ ἡερίη, οἶον καὶ τὸ,
 ἡερίη γέ τοι παρέζετο καὶ λάβε γούνων. τινὲς δὲ ἡερίαν τὴν ἀερίαν νοοῦσιν· οὐ γὰρ ἐστὶν εἰς οὐρανὸν 10
 25 κάτωθεν ἀνελθεῖν, εἰ μὴ διὰ μέσου ἠέρος ἦτοι ἀέρος. *(Vers. 498.) Ὅτι εὐρύοπα τὸν Δία λέγει
 ἢ ὡς μεγαλόφθαλμον διὰ τὸ προνοητικὸν ἢ ὅτι εὐρὺ βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος, ὅς ἐστι Ζεὺς, ἢ ὅτι
 εὐρείαν ἔχει ὄπα. βροντητικὸς γὰρ ὁ αὐτὸς Ζεὺς καὶ ἐριβρομέτης καὶ ἐρισμάραγος. λέγεται δὲ καὶ διηχῆς
 ὑπὸ τῶν φρυσικῶν. καὶ Δία μὲν οὕτως εὐρύοπα λέγει ὁ ποιητὴς. Ἡρα δὲ βοῶπις, ὡς μὲν ἀῆρ, καὶ
 αὐτὴ ἔοικε τῇ βοῇ παρονομάζεσθαι διὰ τοὺς ἀερίους ἠήρους· μυθικῶς δὲ ἡ λέξις ἔπαινός ἐστιν αὐτῆς
 30 ὡς γυναι*κὸς διὰ τὸ κατὰ βοῦν μεγαλόφθαλμον· ἐξ οὗ καὶ κύριον ὄνομα Εὐρώπη τέθειται. ὄρα δὲ ὡς
 νῦν μὲν ἀνάλογως κατὰ πῶσιν αἰτιατικὴν ἔφη εὐρύοπα Δία· ὅτε δὲ εἶπη, εὐρύοπα Ζεὺς, καινοσχημά- 107
 τιστος ἐκείνη εὐθεία, ὡς προδεδήλωται, κατὰ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἐκπεφωνημένη. (Vers. 499.)
 Ὅτι λαβὼν ὁ μῦθος ἐκ τῆς ἀληθείας τὸ τὸν Δία ἦτοι τὸν αἰθέρα ὑψηλότατον καὶ ὑέροτατον εἶναι καθί-
 ζει ἐν τῇ ῥαψωδίᾳ ταύτῃ τὸν μυθευόμενον Δία ἐν ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Ὀλύμπου. Ἰστέον δὲ 20
 ὅτι, ὡς περ κορυφῆ ὄρους μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς τῶν ζώων κορυφῆς, οὕτω καὶ δειρῆ ἢ ἐξοχῆ ἢ λήγουσα
 εἰς στενὸν ἀπὸ τῆς τῶν ζώων δειρῆς. ὅθεν καὶ πολυδειράς Ὀλυμπος τὸ ὄρος δηλαδὴ, τὸ ἔχον πολλὰς
 ἐξοχὰς. ὅτι δὲ καὶ πόδες ὄρους καὶ κνημοὶ καὶ ῥάγεις καὶ ἕτερα τοιαῦτα ἐκ τῶν ζωικῶν, ἀλλαγῶ φανή-
 40 σεται. ἢ δὲ κλίσις τοῦ πολυδειράδος ὡς Ἀρκάδος. προσφυῶς δὲ παράκειται *κορυφῆ καὶ πολυδειράς
 διὰ τὸ καὶ ἐν ζώοις συμπεφυκέναι τὰ τοιαῦτα. (Vers. 500.) Ὅτι λαβεῖν γούνων τὸ ἄψασθαι λέγει
 ἢ ἔχεσθαι. διὸ καὶ παρακατιῶν φησὶ· Θετίς δ' ὡς ἠψατο γούνων, ὡς εἴχετο ἐμπεφυυῖα. (Vers. 501.)
 Ὅτι σκαιᾶ μὲν χεῖρ, ὅ ἐστι λαιᾶ, τῶν γονάτων ἠψατο τοῦ Διὸς ἢ Θετίς, δεξιτερῆ δὲ ὑπ' ἀνθρεῶνος
 ἐλοῦσα ἐλίσσετο. ἐστὶ δὲ ἀνθρεῶν ὁ τόπος, φασὶ, περὶ ὃν ἀνθεῖ τὸ γένειον. λέγεται δὲ ποτε καὶ ἐπὶ
 γυναικὸς καταχρηστικῶς. τί δὲ οἰωνίζεται διὰ τούτων ἢ Θετίς, προγέγραπται ἐν τοῖς περὶ τοῦ γοννά-
 142 ζεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ ἀνθηροῦ παρῆκται ὁ ἀνθρεῶν συστολῆ τοῦ ἢ εἰς εἶ καὶ πλεονασμῶ ἑτέρου εἶ. ὁ δὲ 30
 τύπος ὡς τὸ ἀκαν*θειῶν, χαραδρεῶν, ἀγγοστεῶν καὶ τὰ τοιαῦτα. ζητητέον δὲ μάλιστα ἐν τῇ εἰ ῥαψω-
 διά καθ' Ὀμηρον ὁ ἀνθρεῶν, πρὸ δὲ αὐτοῦ ἐν τῇ δ'. τὸ δὲ, ὑπ' ἀνθρεῶνος ἐλοῦσα, ἢ ἀντὶ τοῦ κάτω-
 θεν τοῦ ἀνθρεῶνος ἐλοῦσα ἢ ἀντὶ τοῦ ὑφελούσα καὶ ὑφαψαμένη τοῦ ἀνθρεῶνος. γίνεται δὲ ἢ τοιαύτη
 σκαιὰ χεῖρ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς σκαιὸς καὶ ἐπαρίστερος ἀνθρωπος, ποτὲ δὲ καὶ ἀνόητος, ἀπὸ τοῦ σκάζειν,
 φασὶν, ὅ ἐστι χωλεύειν, ὅθεν καὶ ὁ σκαμβός· ἵνα ἢ σκαιὰ χεῖρ ἢ σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὡς ἀνυ-
 στικωτέρας οὔσης τῆς δεξιᾶς. ὡς δὲ καὶ τὰ δυτικὰ σκαιὰ λέγονται καὶ ὅτι καὶ Σκαιὸς κύριον ὄνομα, ἐξ
 ὧν καὶ Σκαιαὶ πύλαι Τρωικαὶ, φανῆται ἐν τοῖς ἐξῆς. (Vers. 504.) Ὅτι λαβοῦσα ἢ Θετίς ἀρχὰς ἐπι-
 χειρημάτων ἐκ τοῦ υἱοῦ ἀναμιμνήσκει τὸν Δία, ὡς ὠφέλησέ ποτε αὐτὸν ἔπει καὶ ἔργῳ, καθὰ προε-
 10 γράφη. καὶ οὕτως *ὀφειλέτην ἐκεῖνον δείξασα εἰς χάριν ἀνταπαιτεῖ τὸ, τίμησόν μοι τὸν υἱόν, ὅς ὠκνμο-
 ρώτατός ἐστι τῶν ἄλλων. οὐ λέγει δὲ καὶ πῶς τὸν Δία ὠφέλησε, διότι τε οὐ χρὴ φανερῶς ἐξονειδίζειν 40
 τὸν εἰδότα καὶ ὅτι οὐδὲ θέλει ὁ ποιητὴς ἀκαίρως διττολογεῖν. φθάσας γὰρ ἤδη προῖστόρησε μελετᾶ-
 σθαι δεσμούς Διὸς ποτε, οἷς ἢ Θετίς ἐβροήθησεν. ὁ δὲ Ζεὺς τὴν μὲν χάριν μὴ ἀποδοῦναι οὐκ ἔχει, κατα-
 νεῦσαι δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῶν Ἑλλήνων δυσχερῶς ἔχει. νικᾶ μέντοι ἢ τῆς εὐεργεσίας ἀνταπόδοσις. ἀγεννὲς
 γὰρ τὸ μὴ ἀντιτίθειν τοῖς εὐεργέταις χάριτας. εἰ δὲ ἢ Ἡρα μὴ θέλει, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῆς μέλον ἐστὶ τῷ
 Διὶ, διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι καὶ τῶν οἰκειοτάτων ἐν πολλοῖς προτιμητέον τὸν εὐεργέτην. καὶ ἄλλως
 δὲ ἢ Ἡρα, εἰ μὴ Θετίς ἐξεβροήθησέ ποτε, κατήγαγεν ἂν τὸν Δία τῆς ἀρχῆς. βέλτιον οὖν τῇ Θετίδι, ὡς

καὶ προέγραπται, ὑπακοῦσαι κατὰ τῶν Ἀχαιῶν, ὡς εὐεργέτιδι, καὶ μὴ πεισθῆναι τῇ Ἴφρα *ὑπὲρ 20
αὐτῶν τῇ ἐπιβούλῳ. εἰ δὲ καὶ ἠράσθη ποτὲ τῆς Θετίδος ὁ Ζεὺς, ὡς μῦθος φέρεται, ἔχοι ἂν καὶ
τοῦτο συλλαβέσθαι τι αὐτῇ πρὸς πειθῶ τοῦ Διός. (Vers. 505.) Τὸ δὲ, ὠκυμορώτατος ἄλλων, ψευδῶς
εἴρηται διὰ λύπην· πολλοὶ γὰρ πρὸ Ἀχιλλέως ὠκυμοροί. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εἴ ποτε δὴ σε ὄνησα, ἢ
ἔπει ἢ ἔργῳ, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ· τίμησόν μοι υἱὸν ὅς ὠκυμορώτατος ἄλλων ἔπλετο, ἢ γουν πέλει,
ἀρμόσει ποτὲ προσώπῳ παρακλητεύοντι εὐηργετημένον τινά. τὸ δὲ, σὲ ὄνησα, ὄνησας κραδίην Διὸς
πρὸ τούτων ἔφη ὁ Ἀχιλλεύς. Ὅτι τὸ ἀκάματος καὶ ἀθάνατος ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐκτείνει τὴν ἄρχου-
σαν, ἢ γουν τὸ ἐν ἀρχῇ στερητικὸν ἐπιρῶμα, ὡς ἂν γινόμενα εἰς δάκτυλον τὸ εὐμετρον συνεργάζων- 27
ται. * (Vers. 509.) Ὅτι ἐν τῷ, τόφρα ἐπὶ Τρῶεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, 41
ὄφέλλωσί τέ ἐ τιμῇ· προεκτίθεται οἷον ὁ ποιητῆς τὰ ὕστερα, μονονουχὶ λέγων πρὸς τὸν φιλέλληνα
08 ἀκροατὴν, ὅτι οὐ διὰ τέλους κρατήσουσιν οἱ Τρῶες, ἀλλ' ἕως ὃ Ἀχιλλεύς ὑπὸ Ἀχαιῶν τιμηθῇ. τοῦτο
δὲ ταχὺ γενήσεται. (Vers. 510.) Ὅρα δὲ τὸ, ὄφέλλωσιν αὐτὸν τῇ τιμῇ· αὐξήσεις γὰρ τις ἀνθρώπῳ
καὶ ἢ τιμῇ. τινὲς δὲ γράφουσιν, ὄφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇν, ἵνα συνήθως Ὀμήρῳ νοῆ τις οὕτω τριχῶς·
αὐξήσωσιν αὐτὸν κατὰ τὴν τιμῆν· ἢ αὐξήσουσιν αὐτὸν ἢ γουν τὴν εἰς αὐτὸν τιμῆν· ἢ αὐξήσου- 143
σιν αὐτοῦ τὴν τιμῆν. (Vers. 513.) Ὅτι ἐμπεφυκέναι καὶ ἐμφῦναι τὸ ἐγκρατῶς καὶ δυσάποσπαστως δρᾶ-
ξασθαι. οὕτω καὶ πολὺπους ἐμφύεσθαι τῇ πέτρᾳ λέγεται καὶ Θετὶς τοῖς γόνασι τοῦ Διὸς ἐμπεφυκῆναι εἶναι.
καὶ χερσὶ δὲ τις ἐμπέφυκεν, ὅταν χειρὸς χειρὶ δρᾶξῆται· καὶ τοῖς χεῖλεσι δὲ ὀδαῖς ἐμφύεται, ὅταν τοῖς
ὀδοῦσιν ἐνδάκη τὸ χεῖλος, ὀδαῖς κατεσθίει. Ἰστέον δὲ ὅτι μέσος παρακείμενος ἐστὶ τὸ ἐμπεφυκῆναι κατὰ
20 παρακείμενον, οἷον φύω πέφυκα, ἀκούω ἀκήκοα. ἐτυμολογία δὲ τοῦ ἐμφῦναι ὁμοία τῷ συμφῦναι. δοκεῖ
γὰρ ἐμφῦναι εἶναι τὸ εἰς ἐν φῦναι καὶ μίαν οἷον φῦνῆν τόδε τι γενέσθαι μεθ' ἑτέρου τινὸς ἐν τῷ στερόνως
δράξασθαι, ὡς μηδὲ δοκεῖν ἄπτεσθαι, ἀλλὰ προσπεφυκέναι ἢ γουν κατὰ φύσιν ἠνώσθαι ἢ φύσει ἐνεῖ- 10
ναι, κατὰ τὸ, τριχὲς κρανίῳ ἐμπεφύασιν. (Vers. 514.) Ὅτι ὁ ζητῶν ἀπὸ τινος ἢ κατάνευσιν ἀληθῆ
ἢ ἀνένευσιν καλῶς ἂν εἴπῃ τὸ, νημερτὲς δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον ἢ ἀπόειπε. ἐστὶ δὲ νημερτὲς
τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι ἀλλὰ ἀληθές. (Vers. 517.) Ὅτι ὄχθῆσαι τὸ δεινοπαθῆσαι ἢ
πονῆσαι· ὅθεν καὶ Ἡσίοδος εὐοχθεῖν λέγει τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν· ἢ καὶ ἄλλως, ὄχθῆσαι τὸ εἰς ὕψος
ἐπάραι τὸν θυμὸν· ὃ δὴ φησι Σοφοκλῆς ἐν τῷ, ὑποῦ δ' αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἐν λύπαις. ὄχθος γὰρ
τοπικὴ ἐπανάστασις. τὸ γοῦν, μέγ' ὄχθῆσας, ἀντὶ τοῦ ὑπερλυπηθεῖς· καὶ τὸ, ὄχθησαν θεοὶ, ἀντὶ
τοῦ, ἐδεινοπάθησαν, ἠχθέσθησαν, ἢ ὕψωσαν τὸν θυμὸν ἢ τὸν φόβον. ἐκ δὲ τοῦ Ὀμηρικοῦ ὄχθεῖν
30 καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προσοχθεῖζειν παρῆκται καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ προσόχθισμα. (Vers. 518.) Ὅτι
ἐν τῷ, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσεται, ὅτε με ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις τῇ Ἴφρα, λοίγια μὲν λέγει τὰ ὀλέ-
*θρια, ἐχθοδοπῆσαι δὲ τὸ ἐχθρανθῆναι. τὸ δὲ ἐφήσεις ἀντὶ τοῦ ἀναπέσεις ἐκ τοῦ ἐφίημι τὸ ἐντέλ- 20
λομαι. γίνεται δὲ τὸ μὲν λοίγια ἐκ τοῦ λοιγός ὁ ὀλεθρος· αὐτὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ὀλίγον κατὰ μετάθεσιν τοῦ
ο, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. ὀλιγοὶ γὰρ τὰ ζῶα, οἷς ἐμπέση ὁ λοιγός. προεγράφησαν δὲ καὶ ἕτεραι ὁμοίαι
μεταθέσεις ἐν τοῖς περὶ Ἴφρας λόγοις. τὸ δ' ἐχθοδοπῆσαι ἢ ἀπὸ τοῦ ἐχθῶ τὸ μισῶ γίνεται, καὶ τοῦ
ὄπτω τὸ βλέπω πλεονασμῷ τοῦ δ, ὡς καὶ προεγράφη, ἢ ἐκ τοῦ ἐχθος καὶ ὄψ ὀπός ἢ φωνή, ἵνα ἢ
ἐχθοδοπός καὶ ὁ τὰ πρὸς ἐχθος φωνῶν. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι τὸ, ἢ δὴ λοίγια, τινὲς μὲν ἤδη ἔγραψαν
παροξυτόνως, ὡς καὶ προεδηλώθη· τινὲς δὲ τὸ μὲν ἢ ἀντὶ τοῦ ὄντως φασὶ, τὸ δὲ δὴ ἄνευ τόνου προ-
φέρουσιν, ὁμοίως τῷ ἐπιδητούτοις. (Vers. 519.) Ὅτι τὸ, ὅτ' ἂν με ἐρέθῃσιν ὄνειδιαις ἐπέεσσιν, ἀρχὴ
0 ἐστὶν ἢ γουν πρωτότυπον τοῦ ἐρεθίζω, ὡς τὸ, ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε. * (Vers. 522. sq.) Ὅτι ἀγαθῆς 144
εὐλαβοῦς ὑποσχέσεως τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτίς ἀπόστιχε, μὴ σε νοήσῃ ὁ δεῖνα· ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελή-
σεται, ὄφρα τελέσω. Ἀττικὸν δὲ τὸ μελήσεται, καθὰ εὐθύς καὶ τὸ κεφαλή κατανεύσομαι. τὰ δὲ κοινὰ
τούτων ἐστὶ μελήσει καὶ κατανεύσω. (Vers. 524.) Ὅτι τὸ, εἰ δ', ἄγε, τῇ κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὁμοίων
ἐστὶ τῷ, εἰ δ', ἄγε, μὴν πείρησαι, περὶ οὗ προείρηται. τὸ δὲ κατανεῦσαι τῇ κεφαλῇ τὸν Δία μέγιστον
9 ἦν τέμωρ ἦτοι τέλος πράξεων. διὸ καὶ φησὶν ἐκεῖνος ὅτι, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατη-
λὸν οὐδ' ἀτελεύτητον, ὃ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω. ὁ δὲ λόγος οἰκείος ἐνδόξῳ προσώπῳ μεγάλῳ ὑπα-

- 10 σχομένῳ. εὐτελεῖ δέ τιμι οὐ προσήκει ὁ λόγος ἅπας. τριῶν γὰρ ὄντων, δι' ἃ τις οὐ ποιεῖ τὸ *ὑπεσχη-
 μένον, ἀπάτης, μεταμελείας, ἀδυναμίας, ἀπατηλὸς μὲν οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἔσται τοῖς εὐτελέσιν ὁ λόγος
 τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' οὐδὲ παλινάγρετος, ὅ ἐστιν ἐκ μεταμέλου ἀνάπαλιν ἀγειρόμενος· ἀτελεύτητος δὲ
 κατ' ἀνάγκην τινὰ ἔσται ἤγουν ἀτελής, ἐὰν μέγα ἦ τὸ ὑπεσχημένον καὶ μὴ τελευτηθῆναι δυνάμενον.
 τῷ δὲ δυνατωτάτῳ εἰκὸς ταῦτα πάντα προσεῖναι. δηλοῖ δὲ ὁ λόγος, δεῖν εἶναι τοὺς εὐ γεγονότας, ἐμ-
 μένουν ταῖς ὑποσχέσεσιν, ἐφ' αἷς κατανεύσουσι. τίμιον γὰρ ἢ κεφαλῇ, καὶ οὔτε τὴν αὐτῆς δεῖ κατάνευ-
 σιν ἀπρακτεῖν οὔτε τοὺς λόγους ψεύδεσθαι, ἐφ' οἷς τῷ βασιλικῷ λογισμῷ ἢ γλῶσσο καθυπουργεῖ. πα-
 ρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, ὅτι καὶ διὰ τῆς κατανεύσεως ταύτης τῆς οὕτω τιμίας φαίνεται
 δοξάζων ὁ ποιητὴς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ λογιστικὸν ἰδρῦσθαι, ὡς περὶ τὸ θυμικὸν περὶ τὴν καρδίαν, ὀπηνίκα
- 20 εἶπη ὅτι, κραδίη δὲ οἱ ἐνδον ὑλάκτει· καὶ, οἰδάνε*ται δὲ κραδίη χόλω. τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν περὶ τὸ 10
 ἦπαρ, ἐν οἷς δι' ἐπιθυμίαν πταίσαντι τῷ Τιτυῷ γῆρας τὸ ἦπαρ κείρουσιν. ἢ δὲ ἀλληγορία τὴν τοῦ
 Διὸς κατάνευσιν, ὡς καὶ ἐν τῇ β' ῥαψωδίᾳ εἰρήσεται, σημείων τινῶν οὐρανίων ἐκφρασίην βούλεται εἶναι,
 οἷον δι' ἀστέρων κινήσεως ἢ ἀστραπῶν ἢ βροντῶν ἢ καὶ οἰωνῶν, δι' ὧν ὁ ἀνωτάτω καὶ κορυφαῖος Ζεὺς
 δοκεῖ τοῖς κάτω τὰ μέλλοντα ὑπισχεῖσθαι καὶ κατανεύειν οἷον ἐπὶ τῇ ἐκβάσει αὐτῶν. (Vers. 526.)
 Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον. καὶ οὕτω φασὶν οἱ παλαιοὶ,
 ὅτι διὰ μὲν τοῦ, οὐ παλινάγρετον, δηλοῖ ὡς βεβαίος ἐστὶ· διὰ δὲ τοῦ, οὐδ' ἀπατηλὸν, ἐμφαίνει ὅτι
 καὶ φιλαλήθης ἐστὶ· διὰ δὲ τοῦ, οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅτι καὶ τελεσιουργός ἐστιν. ἐν δὲ τῷ, οὐ γὰρ ἐμὸν,
 λείπει τὸ ἔπος ἢ τι τοιοῦτον, ὡς καὶ ἐν τῷ, κερτομίσις Δία Κρονίωνα προσεῖπε, λείπει τὸ ἔπεσιν.
- 30 (Vers. 527.) Ὅρα δὲ ὅτι, ὡς περὶ ἀνωτέρω τὸ μελήσει *μελήσεται εἶπεν, οὕτω καὶ τὸ κατανεύσω καὶ
 παθητικῶς ἔφη κατανεύσομαι. τῷ δὲ κατανεύσω ἀκόλουθον μετ' ὀλίγα τεθὲν καὶ τὸ νεῦσεν, οὐ μὴν 20
 νέυσατο. (Vers. 528.) Ὅτι πάντα ὑποτυπούμενος ἄριστα ὁ ποιητὴς παραφαίνει καὶ οἶαι ἂν ὧσιν αἰ
 καλά ὄφρυνες, λέγων· κυανέησιν ἐπ' ὄφρυνι νεῦσε Κρονίων, ὁ μυθικὸς δηλαδὴ Ζεὺς, ὡς τοιούτων
 οἰσῶν τῶν καλῶν ὄφρυνων. τῷ μέντοι ἀλληγορουμένῳ Διὶ οὐ τοιαῦται ἂν εἶεν ὄφρυνες. τὰς δὲ τῆς κεφα-
 λῆς αὐτῷ τρίχας οὐ φησὶν, οἷου χρώματος ἦσαν, ἀλλὰ ἀρκεῖται μόνον εἰπὼν αὐτὰς θείας τρίχας ἐν τῷ,
 ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαιται ἐπερῶσαντο ἄνακτος. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν κυανέων ὄφρυνων
 ἐκέρδησέ τις τὸ εἰπεῖν ὄφρυνων νέφωσιν τὴν σκυθρωπότητα. ἔχοι δ' ἂν πάντως νεφώσιας ὄφρυνων ἀλλη-
 γορικῶς καὶ ὁ ἀῆρ Ζεὺς, ὅτε νεφούμενος αἰσιόν τι δηλοῖ, λόγῳ διοσημίας. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ Κρονίων
- 40 ἐνταῦθα ἐξέτεινε τὴν πα*ραλήγουσαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσεπιπολὺ μέντοι συστέλλεται. Ἰστέον δὲ ὡς, εἰ
 καὶ πολυλογοῦνται αἰ σωματικαὶ ὄφρυνες ἐτυμολογικῶς, ἀλλὰ νῦν ἀρκεῖ φάναι ὡς παρὰ τὸ ὄπτω γίνεται
 καὶ τὸ ῥύω τὸ φυλάσσω τροπῇ συνήθει ἐν πολλοῖς τοῦ π̄ εἰς φ̄. φυλάσσουσι γὰρ τὴν ὄψιν ἐκ τε ἄλλων 30
 καὶ τοῦ μὴ κακουργεῖσθαι ὑπὸ ἰδρωτῶν. (Vers. 529.) Χαίτη δὲ οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου κυριολεκτεῖ-
 ται, ὡς καὶ ὧδε φαίνεται καὶ ἐν τῷ, κυανοχαιτῆς Ποσειδῶν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται· ὄθεν καὶ
 χαιτήεις ἐκεῖνος, καὶ ἄρκτος δὲ χαιτήεσσα· καὶ ἐπὶ ἵππου· ἐπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ θριξ λέγεται, ὡς δηλοῖ
- 145 τὸ, ἵπποι καλλιτριχες, οἱ καὶ λασιαῦ*χενες διὰ τὴν τοιαύτην τρίχωσιν. γίνεται δὲ χαιτὴ παρὰ τὸ χῶ
 καὶ τὸ αἴττω· χαιται γὰρ αἰσσοῦσα ὧδε καὶ ἐκεῖ, καὶ μάλιστα τοῖς δρομηχαιταῖς κατὰ τὸ, ἀμφὶ δὲ
 χαιται ὡμοῖς αἰσσοῦνται, ὥστε ἀπὸ ἐλλόγου συναιρέσεως ἢ χαιτὴ ἔχει τὴν δίφθογγον. Ἐν δὲ τῷ, κυ-
 νείαις ἐπ' ὄφρυνι, ἢ ὅλη νοεῖται κεφαλῇ ἀπὸ μέρους συνεκδοχικῶς καὶ κατὰ σύλληψιν, ὡς οἱ τεχνικοὶ
 φασὶ, διὰ τὸ συνεκδέχεσθαι καὶ συλλαμβάνεσθαι ἤγουν συνεννοεῖσθαι ταῖς ὄφρυνι τὴν ὅλην κεφαλὴν·
 ὁ πέρ ἐστὶν ἴδιον συνεκδοχῆς ἢτοι συλλήψεως, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. διὸ καὶ φησὶν· ἀμβρόσιαι χαι-
 ται ἐπερῶσαντο· οὐ γὰρ ἂν μόνων κινήθεισῶν τῶν ὄφρυνων αἰ χαιται συνεκινήθησαν. ὅτι δὲ ὄφρυνες 40
 λέγονται τροπικῶς καὶ ποιαὶ τινες ἐξοχαὶ ὀρειναὶ, ἢ Βοιωτία καλῶς δηλώσει. τὴν δὲ ἀνωτέρω ρηθεῖσαν
- 10 συγγε*νείαν τοῦ φ̄ πρὸς τὸ π̄ δηλοῖ καὶ τὸ Φύγελλα, ἰδιωτισθὲν εὐφημότερον ἐκ τοῦ Πύγελλα. φέρε-
 ται δὲ ἐνταῦθα ἱστορία, ὅτι Εὐφράνωρ Ἀθήνησι γράφων τοὺς δώδεκα θεοὺς, καὶ ἀπορῶν πρὸς οἷον
 ἀρχέτυπον γράφει τὸν Δία, παρήει ἐν διδασκάλον, καὶ ἀκούσας τῶν ἐπῶν τούτων, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα
 χαιται καὶ τὰ ἐξῆς, ἔφη ὡς ἤδη ἔχει τὸ ἀρχέτυπον καὶ ἀπιῶν ἔγραψεν. οἱ δὲ φασὶν ὅτι ἀπὸ τούτων
 τῶν δύο στίχων ὀρημηθεῖς Φειδίας ὁ ἀγαλαματοποιὸς ἐποίησε τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, οὕτω καμπτόμενον.

καὶ ὁ γεωγράφος δὲ φησιν ὅτι πρὸς Ὀμηρικὸν παράδειγμα τὸ, ἐπ' ὀφρύσι νεῖσεν, ὁ Φειδίας ἐποίησε τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία ἐλεφάντινον. οὕτω δέ, φησι, μέγας ἦν, ὡς ἀπτεσθαι σχεδὸν τῆς κορυφῆς τῆς ὀροφῆς. διὸ καὶ κοσμίως εἴρηται, φησι, τὸ, Ὀμηρος ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν ἢ μόνος δεῖξας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπερῶσαντο μετηνέχθη ἀπὸ ἀνδρῶν ἐρῶμένως εἰς τι ἐρ*γον κινουμένων. ῥύονται δὲ καὶ ἵπποι, 20 ὅτε εἰς δρόμον συντείνονται. συντόνου δὲ κινήσεως εἶναι δοκεῖ τὸ, χαίτας ἐπιρῶσασθαι κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, ἵνα πιθανῶς οὕτω πιασθῆῃ καὶ ἡ εὐθύς ἐφεξῆς τοῦ Ὀλύμπου κίνησις. (Vers. 530.) Ὅτι κατανεύσας ὁ Ζεὺς τῇ κεφαλῇ μέγαν ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ τοιαῦτα τινὰ τερατολογεῖν ἐπὶ τῶν θεῶν κινήσεων κατὰ ἔννοιαν σωματικωτέραν. ὡς γὰρ ἐν τοῖς κάτω μέγα σῶμα κινούμενον 10 σαλεύσοι ἂν ποτε τὸ ὑποκείμενον, οὕτω δηθὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτω γενήσεται. διὸ καὶ Ἴπρα ἐν τοῖς 10 ἐξῆς σεισαμένη ἐν τῷ θρόνῳ μέγαν ἐλέλιξεν Ὀλυμπον, ὡς ἐκεῖ φανήσεται. καὶ ἄλλα δὲ ὅμοια ρηθῆσεται. καὶ εὐδοκιμεῖ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ ποιητῆς, ἀναλόγως τοῖς προσώποις πλάττων τὰ τῶν ἔργων ἀποτελέσματα. τὸ δὲ ἐλέλιξεν ἐπαινεῖται παρὰ τῶν παλαιῶν ὡς τῷ τάχει καὶ τῷ λείῳ καὶ ἀπροσκόπῳ τῆς ἐκφωνήσεως τῶν *συλλαβῶν δηλοῦν τὸ ταχὺ τῆς Ὀλυμπίας κινήσεως, καθὰ καὶ ἀλλαχόθι φανήσεται. 30 πολλαχοῦ γὰρ ὁ ποιητῆς ἢ τραχύνει ἢ λαινεῖ τὰς λέξεις καὶ τὴν αὐτῶν συνθήκην ἐπίτηδες, ἀναλόγως τοῖς φραζομένοις πράγμασιν. ὅτι ὡς περ ἐν τῷ νοῶ νοήσω καὶ κράσει νώσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̄ νώσκω προτίθεται καταρχὰς τὸ γ̄ καὶ γίνεται γνώσκω καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γινώσκω, κατὰ δὲ ὅμοιον πλεονασμὸν καὶ τὸ γίνεται ποιεῖται γίννεται καὶ ἡ σύννοια ξύγγνοια, ὃ δηλοῖ συγγνώμην, καὶ ὁ δοῦπος γδοῦπος, ὅθεν καὶ ῥῆμα γδουπῶ γδουπήσω ἐν τοῖς ἐξῆς, ἔστι δὲ καὶ ἐρίγδουπος, ὡς περ καὶ γνώφος παρὰ τὸ νεῖφω· οὕτω καὶ τὸ μὴ νοεῖν ἀγνοεῖν· αὐτὸ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ῑ καὶ ἀγνοεῖν λέγεται 20 πρὸς εὐχρησίαν μέτρον, οἶον, οὐδέ μιν Ἥρη ἠγνοίησεν. (Vers. 532.) Ὅτι εἰ καὶ ἄλλομαι δασύνεται, ὃ δηλοῖ τὸ πηδῶ, ἀλλὰ τὸ ἄλτο ψιλοῦται. τάχα μὲν καὶ ὡς Αἰολικόν, μάλιστα δὲ *κατὰ τοὺς παλαιούς 40 διὰ τὴν τοῦ τ̄ ἐπιφοράν. τὸ γὰρ ᾱ λῆγον εἰς λ̄, ἐπαγομένου ἐνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας συμφώνων, ἤγουν τοῦ δ̄ ἢ θ̄ ἢ τ̄, ψιλοῦται· οἶον, ἀλδαίνω τὸ αὖξω, ἀλθαίνω τὸ θεραπεύω, Ἄλτης κύριον· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἄλτο ἀντὶ τοῦ ἐπίδησε. καὶ τὸ ἀλὸς δὲ ψιλωθῆναι ἂν φασὶ κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον, ἐὰν ἀλτὸς ἐκλίθη διὰ τοῦ τ̄· ὑποσταλέντος δὲ αὐτοῦ ἐκληρονόμησε τοῦ οἰκείου, καὶ ἐδασύνθη, καθὰ καὶ ἡ εὐθεῖα. (Vers. 533.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἢ μὲν ἐπειτα εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν· Ζεὺς δ' ἐὼν πρὸς δῶμα, ἐξ ἀναλόγου νοητέον ἐξωθεν ῥῆμα, ἵνα ἦ, ὡς Θέτις μὲν ἤλατο εἰς θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸ ἴδιον δῶμα *ἤλθε. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ, ὧν ἐν, ὡς ἀλλαχοῦ φανεῖται, καὶ τὸ, 146 σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες. (Vers. 534.) Ὅτι ἔδος οὐ μόνον ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ καθέδρα, ἐκ τοῦ ἐξω. 30 ἐνταῦθα οὖν τῷ Διὶ ἀναστάντι θεοὶ ἅμα πάντες ἔποντο ἐξ ἐδέων, περὶ ἃ ἐκάθηντο. τοιοῦτον καὶ τὸ, λιπὼν ἔδος, ἐνθα θάσασε· καὶ τὸ, οὐχ' ἔδος ἔστι, γεραῖε. ὅτι παιδευτικὸν ἦθος τὸ εἰπεῖν ὡς, τοῦ ἀρχοντος ἐπερχομένου, οἱ περὶ αὐτὸν καθήμενοι ἀνέστησαν. ᾧ ἔοικε τὸ ἐπανέστησαν, ἐν τῇ β' ῥάψω- δία κείμενον. τοῦτο δὲ νῦν ἄλλως φράζων φησὶν· οὐδέ τις ἔτλη μείναι ἐπερχόμενον, καὶ πάλιν· ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. παλιλλογῆ γὰρ καὶ νῦν, ἐγκαθίζων δι' ἐπιμονῆς τῇ ψυχῇ τῶν ἀκροατῶν τὴν παιδευσιν. ἐντεῦθεν τοῖς Λάκωσι νόμος ἐπανίστασθαι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις. ὕρα δὲ τὸ ἀρχαῖ- κὸν τῆς λέξεως τοῦ *ἐπανίστασθαι. πάλαι μὲν γὰρ ποτε τὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνίστασθαι ἐδήλου· ὕστερον 10 δὲ μάχιμος ἢ λέξις τοῦ ἐπανίστασθαι καὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς ἐπὶ προθέσεως τὸ κατὰ δηλούσης, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἦκεις ἐφ' ἡμᾶς, παρ' Εὐριπίδῃ· καὶ ἐπὰ ἐπὶ Θήβας παρ' Αἰσχύλῳ, ἤγουν κατὰ Θεβῶν· ὡς εἶναι παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ ἐπανίστασθαι ὅμοιον τῷ κατεξανίστασθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὐδέ 40 τις ἔτλη μείναι ἐπερχόμενον, ἀσαφές ὄν, δύναται γὰρ ποτε ὡς ὁμώνυμος καὶ ἀμφίβολος ἔννοια λεχθῆναι καὶ ἐπὶ ἀριστέως, ὃν οἰδεῖς δύναται τληῖναι ἐπιόντα, διεσαφῆθη ἀναγκαιῶς διὰ τοῦ, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. ἔστι δὲ ἄλλως καὶ αὐτὸ εἰπεῖν ποτὲ κατὰ καιρὸν ἐπὶ ἀνδρῶν ἀφόβων, οἱ κινδύνου ἐφε- στῶτος οὐ φεύγουσιν· ἀλλ' ἀντίοι ἴστανται. αἴτιον δὲ τῆς τῶν ρηθειςῶν δύο ἐννοιῶν ἀσαφείας καὶ τοῦ ἐντεῦθεν ἐνδοιασμοῦ ὁ σχεδιασμὸς, καθ' ὃν πνέων τὰ ἔπη Ὀμηρος ἢ καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀπνευστὶ γρά- φων καὶ *λαλῶν ἐξηρῆνυετο πολλαχοῦ καὶ τοιαῦτα, ἐν οἷς διάφοροι ἄλλως καὶ ἄλλως ἔννοια παρα- 20 φαίνονται. (Vers. 531.) Ὅτι ὁ φθάσας διστᾶν ἔφη Ὀμηρος ἐν τῷ, διαστήτην ἐρίσαντε, τοῦτο καὶ

διατμήγειν φησίν, ὃ ἔστι διακόπτειν, διαιρεῖν. ἐνταῦθα οὖν λέγει ὅτι Θέτις καὶ Ζεὺς ὡς βουλευσάντα
 ἤγουν βουλευσάμενοι διέτριψαν ἤτοι διεχωρίσθησαν. Ὅτι ἀλληγορικῶς μὲν ἡ θαλασσία Θέτις ἀργυρό-
 πεξα, διότι αἰ ὠσανεὶ πέζαι τῆς θαλάσσης, τουτέστι τὰ ἔσχατα ὅσα πρὸς τῷ αἰγιαλῷ, ἀργύρεα εἰσὶν
 ὡς διάλευκα, μελάντερα δὲ τὰ ἐνδότερα. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπὶ μὲν αἰγιαλοῦ φησὶ· θῖνα ἐφ' ἀλὸς
 πολίης, ἤτοι λευκῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐσωτέρω μέλανά τε καὶ οἴνοπα πόντον λέγει· σωματικῶς δὲ κατὰ μῦθον
 ἀργυρόπεξα ἢ λαμπρόπους, ὅποια τις ἔστι καὶ ἡ καλλίσφυρος καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἀβρὸν βαίνουσα
 30 παλλεύκῳ ποδί. τινὲς δὲ πέζαν ἐνταῦθα νοοῦσι κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου ὄν*τα κάτω τέρατι,
 44 ἵνα εἴη ἀργυρόπεξα ἢ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤφας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. * (Vers. 540.) Ὅτι καὶ 111
 ἐνταῦθα δηλοῖ σαφέστατα ὁ ποιητὴς ὡς πολλάκις τις διὰ τι πάθος ψυχῆς ἐρωτᾷ καὶ περὶ οὗ ἀκριβῶς
 οἶδεν. ἡ Ἥρα γάρ, οὐκ ἀγνοοῦσα ὅτι συνεφράσατο βουλὴν ἢ Θέτις τῷ Διὶ, ὅμως ἐρωτᾷ· τίς δ' αὖ τοι, 10
 147 δολομήτα, θεῶν συμφράσατο βουλᾶς; ὃ δὴ σκῶμ*μα ἔστι δολίου ἀνδρός. οὐκουν αἰεὶ διὰ μάθησιν
 ἐρωτᾷ τις, ἀλλ' οὐδὲ διὰ μόνην παραμυθίαν τοῦ ἐρωτωμένου, ὡς ἡ Θέτις τὸν υἱὸν Ἀχιλλεῖα ἠρώτησεν·
 ἔστι δὲ ὅτε καὶ διὰ ἔλεγχον καὶ διὰ θυμὸν. (Vers. 541.) Ὅτι πρὸς φίλον κρυψίνουν εἶποις ἂν τὸ, αἰεὶ
 σοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔοντα, κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, οὐδέ τί πώ μοι πρόφρων
 τέτληκας εἰπεῖν ἔπος, ὅτι νοήσεις. καὶ ὅρα ἐνταῦθα ὅτι τὸ νόσφιν ἔοντα καὶ τὸ φρονέοντα οὐ πρὸς τὸ
 σοὶ ἀπεδόθη κατὰ πτώσιν δοτικὴν, ἀλλὰ πρὸς τὸ δικάζειν, ἵνα λέγῃ, ὅτι αἰεὶ σοι φίλον ἔστι δικάζειν
 σε νόσφιν ἔοντα καὶ κρυπτά φρονέοντα. καὶ εἰσὶ τοιαῦτα πολλὰ συντάξεις ἐπαμφοτερίζουσαι καὶ
 10 δυνάμεναι τοῖς τε προηγουμένοις καὶ τοῖς ἐφεπομένοις συντάττεσθαι, οἷον, χαίρω τῷ λόγῳ ᾧ λέγεις·
 καὶ αὖθις· χαίρω τῷ λόγῳ, ὃν λέγεις. καὶ τοῦτο γὰρ ἀσόλοικον, *ἐπεὶ τὸ λέγειν αἰτιατικὴν σύνταξιν
 δέχεται, οἷον, λόγον λέγεις· καὶ τὸ πρῶτον δὲ καλῶς ἔχει διὰ τὸ προηγούμενον. τὸ γὰρ χαίρω δοτικῇ 20
 συντάσσεται, οἷον, χαίρω οἷς λέγεις. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἠδομαι τοῖς ῥήμασιν οἷς ἤκουσα, καὶ αὖ πάλιν,
 ἠδομαι τοῖς ῥήμασιν, ἃ ἤκουσα. μυρία δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. οὕτως οὖν καὶ τὸ Ὀμηρικὸν δυνάζεται τῇ
 συντάξει· καλὸν γὰρ καὶ τὸ, αἰεὶ σοι φίλον ἔστι νόσφιν ἔοντι καὶ κρυπτά φρονοῦντι δικάζειν· ὁμοίως
 δὲ ὀρθὸν καὶ τὸ, φίλον σοι αἰεὶ ἔστι, δικάζειν σε νόσφιν ἔοντα καὶ κρυπτάδια φρονέοντα. Τὸ δὲ ἀπὸ
 νόσφιν πλεονασμὸν ἔχει τῆς προθέσεως, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων γίνεται. (Vers. 542.) Τὸ δὲ κρυπτάδια
 ὁμοιότητα ἔχει πρὸς τὸ ἀμφάδια, ὃ δηλοῖ τὰ φανερά. Δικάζειν δὲ λέγει τὸ σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκο-
 νομεῖν καὶ ἐπικρίνειν. Τὸ δὲ, πώ μοι, ὀξύνεται ὡς ἐγκλινόμενον, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ οὐπω καὶ τὸ,
 20 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπας, καὶ τὸ, οὐ γὰρ πω τοίους ἀνέρας ἴδον. *τὰ γὰρ ἐγκλινόμενα, εἴ ποτε
 τόνου κληρονομήσουσιν, ὀξύν αὐτὸν ἔχουσιν, οἷον, φημί σοι, σοί φημι καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ τὸ πώποτε
 καλῶς δι' ὀξείας ἐκφέρεται τάσεως, ὡς καὶ τὸ πώμαλα. οἱ γὰρ περισπῶντες αὐτὸ δυσαπολογήτως εἰς 30
 ἀπόδοσιν αἰτίας ἔχουσι. τὸ γὰρ ἐν ἀπλότῃ μὴ περισπῶμενον πῶς ἂν ἐν συνθέσει περισπασθῆσεται;
 (Vers. 543.) Τὸ δὲ, εἰπεῖν ἔπος, ὡς καὶ τὸ εἶπας ἔπος, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν· ἐκ γὰρ τοῦ εἰπεῖν
 τὸ ἔπος γίνεται. (Vers. 544.) Ὅτι Ζεὺς ἀλλαχοῦ μὲν ἀπλῶς πατὴρ ἐλέχθη διὰ τὸ τοῦ ἀέρος ζωογόνον.
 ἐνταῦθα δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἤτοι κηδεμῶν οὐ μόνον στοιχείων καὶ ἀστέρων καὶ ὅλως τῶν
 θειοτέρων, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, τουτέστιν ἀνθρώπων ὡς ἀπὸ μέρους. ἀπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων, τοῦ τιμιω-
 τάτου γένους, καὶ εἰς τὰ ἄλλα διαβαίνει τὸ νόημα. ὃ δὲ μῦθος πατέρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν ἄλλως τὸν
 30 Δία φησὶ, λέγων ὅτι κατὰ τοὺς Ὀμηρικὸς μύθους τῶν ἄλλων δαι*μόνων οἱ μὲν μόνων θνητῶν πατέ-
 ρες λέγονται, ὡς Ποσειδῶν Κύκλωπος καὶ Ὠτου καὶ Ἐφιάλτου, Ἀφροδίτη Αἰνείου, Θέτις Ἀχιλλέως
 καὶ ἄλλοι ἄλλων, οἱ δὲ μόνων ἀθανάτων, ὡς Κρόνος Διὸς, Ἥρας, Αἰδου, Ποσειδῶνος, Ζεὺς δὲ
 μόνος καὶ ἀθανάτων πατὴρ, οἷον Ἀπόλλωνος, Ἥφαιστου, Ἄρεος, καὶ θνητῶν δὲ, οἷον Σαρπηδότος, 40
 Αἰακοῦ, Μίνως, Ἥρακλέους, Περσέως. (Vers. 545.) Ὅτι περιέρχον μὲν ἡ γυνὴ καὶ πάντα εἰδέναι
 θέλει ὅσα βούλεται ἀνὴρ. ἀλλ' ὁ συνετὸς οὐ ποιήσει οὕτως, ἔψεται δὲ τῷ ποιητῇ εἰς ἀρίστην ὑποθήκην
 καὶ λυσιτελεστάτην ἀνδρὶ τῷ μὴ πάντα τῇ γυναικὶ φράζειν, ἀλλ', ὡς παραγγέλλει ἀλλαχοῦ, τὸ μὲν τι
 ἐκκαλύπτειν αὐτῇ, τὸ δὲ κρύπτειν. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς πον οὕτω ποιεῖ, οὐδὲν φράσας τῇ Πηνελόπῃ ἐξ
 ὧν ἔμελλε ποιεῖν. καὶ ὁ Ζεὺς δὲ ἐνταῦθα φησὶ πρὸς τὴν Ἥραν, ὅτι μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιεῖλιο
 40 μύθους εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ' ἐού*ση. ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὐ τις

αὐτὸν πρότερος εἴσεται· ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθεν ἐθέλωμι νοῆσαι, μὴ τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο
μηδὲ μετάλλα. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς παιδευτικὸς ὢν οὐ μόνον ἐν ἱστορίαις ἀλλὰ καὶ ἐν μύθοις
διδάσκει τὸ ποιητέον, ὡς τὸ μὴ πάντα φράζειν ταῖς γυναιξίν ἱστορικῶς μὲν ἐπὶ Ὀδυσσεύς ἐδίδαξε, μυ-
θικῶς δὲ ἐνταῦθα διὰ τοῦ Διός. οὕτω καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τὸ μὴ δεῖν παννύχιον τὸν ἄρχοντα ὑπνοῦν
πραγματικῶς ἐκδιδάξει διὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μυθικῶς δὲ διὰ τοῦ Διός. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, μὴ
δὴ πάντα ἐμοὺς ἐπιέλεο μύθους εἰδήσειν καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς προ* γέγραπται, οἰκεία εἰσι λέγεσθαι παρὰ
148 τινος πρὸς τὸν ἀκαίρως θέλοντα μαθεῖν ἐξ αὐτοῦ μυστήρια. (Vers. 547.) Ὅρα δὲ τὸ ἐπιεικὲς ἀντὶ
τοῦ πρέπον καὶ εἰκόσ. οὕτω δὲ αἰεὶ παρὰ Ὀμήρῳ ἢ τοιαύτη λέξις λαμβάνεται· παρὰ μέντοι τοῖς νεωτε-
ροις τὸ ἐπιεικὲς ἐπὶ πρᾶότητος λέγεται. Τὸ μέντοι ἐπιεικῶς ἐπιρῶρημα ἔστιν ὅτε καὶ ἄλλο τι δηλοῖ· ἀντὶ
10 τοῦ λίαν γὰρ λαμβάνεται ἐν τῷ ἐπιεικῶς ἄτοπον καὶ τοῖς τοιοῦτοις. τὸ δὲ, ταῦτα ἕκαστα, καινότερον ἔχει
σχηματισθὲν, εἴ τε πρὸς τὸν λόγον τοῦ Διός εἴ τε πρὸς τοὺς λόγους ἀποδοθήσεται· μειέπεσε γὰρ ἀπὸ
ἄρσενικοῦ γένους εἰς οὐδέτερον. (Vers. 550.) Τὸ δὲ κοινότερον ἦν εἰπεῖν, μὴ τι σὺ τοὺς ἐμοὺς μύθους
112 ἢ τὸν ἐμὸν μῦθον διείρεο μηδὲ μετάλλα. μεταλλᾶν δὲ τὸ πολυπραγμονεῖν αἰεὶ παρ' Ὀμήρῳ· ἀφ' οὗ καὶ
ἐπὶ τῶν ὑπὸ γῆν τὸ μεταλλεύειν εἴρηται καὶ τὰ ἐκεῖθεν * ἀνορυττόμενα μέταλλα λέγονται, κληθέντα, 10
φασίν, οὕτω διὰ τὸ μετὰ ἄλλα πάντα ἐπινοηθῆναι. καὶ γὰρ εἴκοι τῶν περὶ γῆν πάντων τῶν ἄλλων
εὐθετηθέντων τότε δὴ μετὰ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα ἐπιχειρῆσαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ ταῖς γεωργίαις καὶ ἀφεί-
ναι μὲν τὰ νῶτα τῆς γῆς, ἐπιχειρῆσαι δὲ ταῖς λαγόσιν αὐτῆς, ὡς ἂν ἔχοιεν τι κερδαίνειν καὶ ἀπ'
αὐτῶν. * (Vers. 552.) Ὅτι ἐν τῷ, αἰνότατε Κρονίδη, πῶιον τὸν μῦθον εἶπας; ὃ δὴ ὄνειδος φίλον 26
τῇ Ἥρᾳ κατὰ τοῦ Διός, περιττῶς κεῖται τὸ ἄρθρον ἐν τῷ, τὸν μῦθον εἶπας· τὸ γὰρ κοινὸν καὶ σὺνη-
20 θες, πῶιον μῦθον εἶπας; Αἰνότατος δὲ ὁ δεινότατος ἀποβολῇ τοῦ δ' καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς εἰ διφ* θόγ- 30
γου εἰς τὴν αἰ, καθὰ καὶ Ἐρμογένης ὑποδηλοῖ, ἐνθα λέγων τὰ τῆς δεινότητος σημαίνόμενα προή-
νεγκέ που εἰς μαρτυρίαν τὸ, αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα εἴκοιεν, ἤγουν δεινῶς εἴκοιεν θεαῖς ἢ Ἐλένη.
(Vers. 554.) ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ἐν τῷ, πῶιον τὸν μῦθον εἶπας, οὕτω δοκεῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ,
ὢν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπειπας, περιττὸν εἶναι τὸ τοῦ ἄρθρον. Ὅτι ἀπράγμονος προσώπου λόγος τὸ, καὶ
λίην σε πάρος γ' οὐτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ· ἀλλὰ μάλ' εὐκῆλος τὰ, ἤγουν ταῦτα, φράζει, ἄσ' ἐθέ-
λησθα. νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρείπη ὁ δεῖνα, ἤγουν παραπίση, παραλογίσηται,
περὶ οὗ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που ἀκριβέστερον δηλωθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἄσσα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄτινα,
ἐκ τοῦ ἄ γίνεται, ὃ πέρ ἐστιν ἄρθρον οὐδέτερον ὑποτακτικὸν πληθυντικὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ σα, ὃ δηλοῖ
τὸ τινὰ Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. διὸ καὶ δασύνεται ὁμοίως τῷ ἄτινα. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ * ὅτι τρία 40
30 σημαίνει τὸ ἄσσα, τὸ ἄτινα καὶ τὸ ὄσα καὶ τὸ τινὰ. καὶ ὅτε μὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄτινα καὶ τῷ ὄσα,
δασύνεται, οἶον, τὰ φράζει, ἄσ' ἐθέλησθα· καὶ, ἄσ' ἂν ἐμοὶ περ αὐτῆ. ὅτε δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ
τινὰ, ψιλοῦται. τὸ δ' αὐτὸ ῥητέον καὶ ἐπὶ τοῦ ἄττα ἐκ τοῦ ἄσσα· γὰρ ἐκεῖνο γίνεται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ
περὶ τοῦ ἄττα καὶ ὅτι τρία δηλοῖ, τὸ τινὰ, ὅτε καὶ ψιλοῦται, τὸ ἄτινα, ὅτε δασύνεται· τοῦτο Ἰωάννης
ἄσσα λέγουσι· καὶ τρίτον τὸ πότε ἢ τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ. Ἀριστοφάνης· πύθον, χλιδῶν πηνί' ἄττα
φαίνεται. (Vers. 555.) Τοῦ δὲ δεῖδοικα πρωτότυπον ὃν τὸ δέδοικα ἐκ τοῦ δεῖδω τὸ δειλιῶ, ἔχει ἀπορίαν
πῶς διὰ τοῦ κ' ἐκφέρεται * καὶ μὴ διὰ τοῦ θεματικοῦ δ', διὰ τὸν κανόνα, δι' οὗ ὠρίσται καθολικῶς ὅτι 149
ἐπὶ τῶν βαρυντόνων, δι' οὗ συμφώνου ἐκφέρεται ὁ ἐνεστώς, δι' αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, οἶον,
λείβω λέλοιβα, λέγω λέλογα, κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, καθ' ὃν ἔδει ἀπὸ τοῦ δεῖδω δέδοικα εἶναι τὸν μέσον
παρακείμενον. λύσις δὲ τῆς ἀπορίας ταύτης τὸ μὴ χρῆναι τρία παράλληλα δ' παραλαμβάνεσθαι· τὸ
40 γὰρ τοιοῦτον ψελλισμῶ, φησὶν, ὑποπίπτει. διὸ ἀντεισηλθε τοῦ τρίτου δ' τὸ κ' τοῦ ἐνεργητικοῦ παρα-
κειμένου τοῦ δεῖδω δέσω δέδεικα, ὃς ἐσιγήθη διὰ τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου πολύχρηστον. ὅτι δ' ἐν
πολλοῖς ἢ παραλληλία φεύγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιος, ὃς δέον ὃν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν
κανόνα τοῦ κήτειος, κήδειος, ἐπιτήδειος καὶ τῶν ὁμοίων, ὅμως, ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε, ἐγράφη
διὰ μόνου τοῦ ε. * Σοφοκλῆς· τεμενίαν τε φυλλάδα. οὕτω καὶ τὸ, ἱριδι δίη, κακίζεται διὰ τὸ ἀλλεπάλλ- 10
ληλον τῶν διχρόνων. (Vers. 554.) Τοῦ δὲ εὐκῆλος τοιαύτη τίς ἐστιν ἢ παραγωγῆ· ἐκῆλος ὁ ἤσυχος ἢ
παρὰ τὸ ἐκάς περὶ τινὰ ἐσχατιὰν ἀλασθαι· δοκεῖ γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἐρημάζων εἶναι ὁ ἤσυχάζων· ἢ παρὰ

τὸ ἔῃγον ἑαυτὸν κηλεῖν, ὃ ἔστι θέλγειν. εἰ γὰρ καὶ μὴ πολλοῖς, ἑαυτῷ γοῦν ὁμῶς χρηστός ἐστι καὶ
 ἡδὺς ὁ προθέμενος καθ' ἡσυχίαν ζῆν. δαδυνόμενον δὲ τὸ ἐκηλος ἀπὸ τε τῆς ἑάντωννμίας καὶ ἀπὸ τοῦ
 ἐκάς ὁμῶς ψιλοῦται διὰ τὴν Αἰολικὴν ἢ καὶ Ἰωνικὴν τοῦ ὑ ἐπένθεισιν κατὰ τὸ ὄρος οἶρος καὶ τὰ ὅμοια,
 ἐν οἷς καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ εἰς ἐνὸς γινόμενος εἰνις, ὃ ἔστι μεμονωμένος καὶ ὡς εἰπεῖν ἐνιαῖος. (Vers. 557.)
 Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα τὸ λαβεῖν ἐπὶ γενικῆς· φησὶ γὰρ, ἡερίη γὰρ σοι παρέξεται καὶ λάβε γούνων,
 ἀντὶ τοῦ ἡπατο. οἱ δὲ νεώτεροι λαβεῖσθαι τοῦτο φασὶ κατὰ φωνὴν παθητικὴν. τι δὲ διηλοῖ τὸ ἡερίη, 113
 20 προεῖρηται, ὅτι δηλαδὴ *ἀερία ἢ ὀρθρινή. τὸ δὲ γούνων ἀπὸ τοῦ γοῦνων γινεται μεταθέσει τοῦ ὑ, ὡς
 καὶ γόννος γουνός, γόννα γούνα. (Vers. 561.) Ὅτι ὁ θυμούμενος κατὰ τιος πολυπράγμονος μὲν,
 ἀδυνάτου δὲ βλάψαι, δύναται Ὀμηρικῶς εἰπεῖν τὸ, δαιμόνιε, ἀεὶ μὲν οἶμαι, τουτίστι νοεῖς, οὐδέ σε
 λήθω· πρῆξαι δ' ἔμπης, ἡγον ὁμῶς, οὐ τι δυνήσεται, ἀλλὰ ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεται· τὸ δὲ τοι 10
 ῥίγιον ἔσται. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. λέγει δὲ ὅτι οὐδέποτε μὲν σε λανθάνω,
 καὶ λῆσαι δέ με οὐ δένασαι, ἀλλὰ καὶ μῖσος ἔχεις ἐξ ἐμοῦ καὶ φοικτόν σοι ἔσται τὸ πρᾶγμα. τοῦτο γὰρ
 δηλοῖ τὸ ῥίγιον· φρίσσοισι γὰρ οἱ ῥιγοῦντες. (Vers. 562.) Τὸ δὲ ἀπὸ θυμοῦ ἀντὶ τοῦ ἔξω ψυχῆς ἦτοι
 ἀποθύμιος, ὡς μετὰ ταῦτα ἐρεῖ ὁ ποιητής· ὁ περ οἱ νεώτεροι ἀκαταθύμιον λέγουσιν. εἰ δὲ ἀπὸ θυμοῦ
 τις λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅτε ἐν θυμῷ τινὸς ὦν ἦτοι ἔσω ψυχῆς, εἴτα ἐκπέσῃ ἐκεῖθεν, ἄρα ἐξ
 30 Ὀμήρου λαβόντες οἱ ὕστερον φασὶν ἐξ ὁμ*μάτων τὸν πηρωθέντα, οἶον, Δίδυμος ὁ ἐξ ὁμμάτων· ὁμοίως
 καὶ τινὰς ἀπὸ ἐπάρχων καὶ ἐτέρους ἀπὸ βασιλείων καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά. ἰστίον δὲ καὶ ὅτι ἐναντίον τῷ
 ἀποθυμῷ τὸ καταθύμιον, ἐξ οὗ γυνή τις παρ' Ἡροδότῳ Καταθυμία κέκληται. (Vers. 564.) Τὸ δὲ, ἐμοὶ
 μέλλει φίλον εἶναι, ἡθικῶς εἶπεν, οἶον, ἐμοὶ, ὡς ἔοικε, φίλον ἐστίν· ἀντὶ τοῦ, οὕτω μοι ἀρέσκει, οὕτως ἐγὼ
 42 θέλω. * (Vers. 565.) Ὅτι τὸ, ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, προστακτικὸν προπαροξίνετα. τὰ γὰρ σύν- 20
 θετα προστακτικὰ βραχυκατάληκτα ὡσεπιπολὺ ἀναπέμπει τὸν τόνον, οἶον, λέγε κατάλεγε, σπεῖρε
 κατάσπειρε· οὕτως οὖν καὶ ἡσο κάθησο. τὸ μέντοι, ἀκέουσα καθῆστο, ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζουσα ἐκάθητο,
 προπερισπᾶται, διότι τὰ τροχαϊκὰ περισπώμενα φυλάττει τὴν αὐτὴν ἐκφώνησιν ὡσεπιπλεῖστον καὶ
 150 μετὰ σύνθεσιν, οἶον, ἡγε κατήγεν, εὔρεν ἐφεῦρεν, εἶχε κατεῖχεν, εἶδε *παρεῖδεν, εὔδε καθεῦδεν, οἶον,
 ἐνθα καθεῦδεν ἀναβάς· οὕτως οὖν καὶ ἡστο καθῆστο. ἐὰν μέντοι μεταποιηθῇ εἰς βραχὺ τοῦ τρο-
 χαίου ἢ ἄρχουσα, τότε δὴ καὶ ὁ τόνος ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζεται, ὡς δηλοῖ τὸ ἀναγεν, ἔτι δὲ καὶ
 τὸ κάτισχεν ὅσα τε ἄλλα τούτοις ὅμοια. τὸ δὲ ὡσεπιπλεῖστον πρόσκειται τῷ κανόνι διὰ τὸ οἶδα σύννοδα,
 οἶσθα κάτοισθα καὶ εἴ τι τοιοῦτον. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι τὸ καθῆστο προπερισπᾶται ὡς ἀπὸ
 τοῦ ἔξω ἡσμαι, ἀφ' οὗ τὸ ἡσμην, ἡσο, ἡστο καὶ καθῆστο. οἱ γὰρ δισύλλαβοι παρακείμενοι ἔχοντες
 δύο σύμφωνα φυλάττουσι καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸν τόνον, οἶον, εἶργμαι καθεῖργμαι, ἡγμαι κατήγμαι. 30
 οὕτως οὖν καὶ ἡσμαι καθῆσμαι, ἡσμην καθῆσμην, ἐξ οὗ τὸ καθῆστο. εἰ δὲ ἦν, φασὶν, ἀπὸ τοῦ ἡμαι
 10 ἡμην, ἀνεδίδου ἀν τὸν τόνον ὁμοίως τῷ κάθημαι κάθητο. (Vers. 567.) Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ, ἀλλ' ἀ*κέουσα
 κάθησο, ἐμᾶ δ' ἐπιπέιθιο μύθῳ, μὴ νῦ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ, ἄσσον ἰόνθ',
 ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω, ἡγον ἐφῶ, ἐπιπέμψω, ἐπιβαλῶ, δηλοῖ μὲν συμβολικῶς καὶ τὸ τοῦ
 αἰθέρος δραστήριον κατὰ τῶν στοιχείων, δύναται δὲ χρησιμεῖν παραποιηθὲν ἐν καιρῷ καὶ εἰς ἀπει-
 λὴν τὴν ἀπὸ τινος κρείττονος εἰς μὴ τοιοῦτον. εἰσὶ δὲ χεῖρες ἀάπτοι αἱ δειναὶ καὶ ἀπτόητοι κατὰ Ἀρί-
 σταρχον. διὸ καὶ ἐψιλοῦτο, φασὶ, τὸ δεύτερον ᾠ, ἢ ἀἴαπτοι, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἰ, ἄς οὐ δύναται τις
 ἰάψαι, ὃ ἔστι βλάψαι, ἢ κατὰ ἐπίτασιν αἱ πολλὰ ἰάπτειν δυνάμεναι. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν ταῖς Γλώσ-
 σαις, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἀέπτους γράφει διὰ τοῦ εἰ οἶονεὶ ἀρρήτους, ἄς οὐ δύναται τις εἰπεῖν, ἢ
 δυσπαρακολουθήτους, αἷς οὐ δύναται τις ἐπεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ χεῖρες ἀάπτοι αἱ ἀπροσπέλαστοι, ὦν 40
 20 οὐκ ἂν ἄψαιτό τις. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ καὶ ἐδασύνετο τὸ δεύτερον ᾠ. *ὅτι δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις οὐ μόνον
 τὰ ἀρχτικὰ τῶν λέξεων φωνήεντα ἐπνευματίζοντο ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ μέσου ἐν ταῖς συλλαβαῖς, ὡμολόγη-
 ται ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων, ὡς ῥηθῆσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς· ὁ περ δηλοῖ πον καὶ ὁ Ἀθηναῖος. ἐν δὲ τῷ,
 θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ, οὐκ ἐκθλίβεται τοῦ εἰσὶ, καθά τινες οἰόνται, τὸ ἰ σὺν τῷ ῥ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἰ,
 πρηνὴ διὰ χασμωδῖαν προσλάβη τὸ ῥ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἄλλων μυρίων τοιοῦτων κουφισμῶν. Τὸ δὲ,
 ἄσσον ἰόντε, κατὰ τὴν συνήθη ἐν τοῖς τοιούτοις ἀδιαφορίαν δυϊκῶς ἐκφωνηθὲν ὁμῶς ὡς πληθυντικὸν

κείται. δύναται δὲ καὶ κυρίως εἶναι δυϊκὸν διὰ τὸ διγενῆς τῶν τε θεαινῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρρένων. Τὸ δὲ ἐφείω πλεονασμὸν συνήθη ἔχει τῆς εἰ διφθόγγου. (Vers. 569.) Ὅτι τὸ ἐπιγνάμψασα ἦτοι κάμψασα φίλον κῆρ ἀντὶ τοῦ κλιθεῖσα, ταπεινωθεῖσα, ὑποχαλασθεῖσα τοῦ ἀτινοῦς ἤθους. ἢ δὲ μεταφορὰ ἐκ τῶν καμπτομένων σωμα*των. λέγεται δὲ τις καὶ ἄλλον κάμπτειν ἦτοι πείθειν, μετάγειν, ὡς 30 τὸ, ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας. δοκεῖ δὲ ἢ ἐκ τοῦ γόνυ ῥῆμα εἶναι ἀρρήτον γινῶ τὸ εἰς γόνυ κλίνω, ἐξ

114 οὐ γνάπτω καὶ γνάμπω· ἢ ἐκ τοῦ κνῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰγίον κνῆ τυρὸν, γενέσθαι κνάπτω τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ κνάμπω καὶ τροπῇ γνάμπω. διὸ καὶ κναφεὺς ὁ αὐτὸς καὶ γναφεὺς. τὸ δὲ κνάμπω κοινότερον τὸ κάμπω, ἐκδραμόντος τοῦ ν. ὡς δὲ ὁ γουμῖος ἐκ τοῦ γνάμπω παρῆκται τροπῇ τοῦ

10 ἄ εἰς ὃ, δι' οὗ κάμπεται ἢ τροφῇ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὄχθησαι τὸ ἀχθεσθῆ-

ναι ἢ ὑψῶσαι τὸν φόβον ἢ τὸν θυμὸν μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς τῶν ποταμῶν ὄχθης, ὡς προείρηται. φησὶ γάρ· ὄχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωντες. Ὅτι κλυτοτέχνην λέγει τὸν Ἡφαιστον διὰ τὰ περίκλυτα ἔργα, οἷς λυσιτελεῖ πρὸς ἀπαρτισμὸν ὁ εἰς πῦρ ἐκλαμβανόμενος Ἡφαιστος. Ὅτι

ὁ Ἡφαιστος ὁ κα*ταλλάσσω ἐνταῦθα τῷ Διὶ τὴν Ἡραν τοιαύτην τινα, ὡς ἐν συντόμῳ εἰπεῖν, 40 ὑποβάλλει ἔννοιαν. Ἡρα μὲν γὰρ ὁ ἀῆρ, θερμὸς ὢν, φασί, καὶ ὑγρὸς, εἰ καὶ ἄλλως αὐτοῦ τὸ θερμὸν ἀντιλέγεται· αἰθῆρ δὲ ὁ Ζεὺς, δραστηκὸν τοῦτο στοιχεῖον ποιότησι συγκεκροτημένον, τῇ τε ξηρᾷ καὶ

20 θερμῇ. τὰ τοίνυν στοιχεῖα ταῦτα πῆ μὲν φιλίως ἀλλήλοις ἔχει, ὡς καὶ προεγράφη, καθὸ ἄμφω θερμὰ εἶναι δοκεῖ, πῆ δὲ εἰς ἔχθραν διχάζονται κατὰ τὴν τοῦ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ ἐναντιότητα. ὁ τοίνυν μῦθος ἐνώσας αὐτὰ κατὰ τινα εἰσάσιαν φαντασιώδη γάμου καὶ τὸν μὲν ἄερα ἐκθηλύνας τῷ ὀνόματι καὶ εἰς

Ἡραν μεταθέμενος, τῷ *δὲ Διὶ ὡς δραστηριωτέρῳ φυλάξας τὸ ἀνδρῶδες τοῦ ἀρρένος ὄνομα, ὅμως καὶ 151

20 μετὰ τὴν φιλίωσιν καὶ γαμικὴν ταύτην συζυγίαν φυλάττει ἐν αὐτοῖς ἐκεῖνα τὰ πρὶν ἰδιώματα οὐ μόνον τὴν ἐν τῇ θερμότητι ἔννοιαν καὶ οἶον συνάφειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔριν καὶ διάστασιν τὴν κατὰ τὸ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν· καὶ διὰ τοῦτο ποιεῖ μὲν αὐτοὺς ἔστιν ὅτε ἀνθισταμένους ἐριστικῶς, αὐθις δὲ καταλλάσσεσθαι λέγει αὐτούς. εἴ ποτε τοίνυν μεσίτην τινα τῇ αὐτῶν καταλλαγῇ θελήσει πλάσασθαι, ποιεῖ μὲν καὶ

ἄλλα τινα, ὅσα δοκεῖ αὐτῷ, παράγει δὲ που καὶ Ἡφαιστον αὐτοὺς καταλλάσσοντα, τουτέστιν ἀπλῶς τὴν θερμότητα· Ἡφαιστος γὰρ εἰς τὸ θερμὸν ἀλληγορικῶς ἐκλαμβάνεται, δαίμων λεγόμενος ἐπιστα-

τῶν τῇ θερμῇ οὐσίᾳ. οὕτω τοίνυν καὶ ἐνταῦθα ἔριδος παρεπισπεσούσης τῇ Ἡρᾷ καὶ τῷ Διὶ αὐτὸς 10

μέ*σος ἐλθὼν τὴν καταλλαγὴν πραγματεύεται. οὐ γὰρ θέλει ὁ μῦθος παντελῶς λέγειν ἀπίθανα, ὁ περ 10

ἔπαθεν ἂν, ἐὰν ἕτερόν τινα παρεισήγαγε μεσιτεύοντα εἰς τοιαύτην ὁμόνοιαν. οὔτε γὰρ Ἀθηναῖ οὔτε

30 Ἄρης οὔτε Ἀρτεμις οὔτε ἄλλος τις τῶν τοιούτων κατὰ φυσικὴν ἔννοιαν λέγοιτ' ἂν λύειν τὴν ἔριν τῇ

Ἡρᾷ καὶ τῷ Διὶ καὶ ἐκ διαστάσεως ἄγειν εἰς ἔνωσιν οἰκειότερον ἢ περ ἰ Ἡφαιστος, θερμὴ τις αὕτη φύσις. Ποσειδῶνα δὲ εἴ τις εἶπε τοῦτο ποιεῖν, οὐδὲν τὸ παράπαν ἔλεγε. Ποσειδῶν μὲν γὰρ εἰς ὑγρότητα ἐκλαμβάνεται· ἰγρότης δὲ εἰρήνην καὶ σύμβασιν ἄερι καὶ Διὶ οὐκ οἶδε ἵποιεν, ἀλλὰ μάλιστα μάχην, ὡς ἢ φύσις τοῦ πράγματος παριστᾷ. συγγέει γὰρ μᾶλλον τὸ περιέχον καὶ συγκεροτεῖ τὴν ἔριν τῷ ἄερι τὴν τοῦ αἰθέρος ἀφανίζων ἰλαρότητα καὶ ταῖς κάτωθεν ἀναθυμιάσεσιν ἄχος οὐράνιον κατὰ τὴν τρα-

γωδίαν γίνεται. Ἡφαιστος μέντοι, τουτέστι τὸ θερμὸν, ἐὰν κατισχύσῃ, τὸν τε *ἄερα γαληνιᾶν ποιεῖ 20

καὶ νηγεμίαν αὐτῷ ἐμποιεῖ, ὡς καὶ τῷ αἰθέρι οὕτω σπένδασθαι, καὶ εἰς εἰρηνικὰς ἄγει καταστάσεις τὸ πᾶν, ὅποια ἢ τε ἔαρινῇ καὶ ἢ μετ' αὐτὴν καὶ εἴ τις δὲ ἄλλη παρεμπέσοι τῷ ἐνιαυτῷ. οὐκ ἔστι γὰρ τὴν

Ἡραν ἀποθέσθαι τὸ σάνθρωπὸν οὐδὲ βοῶπιν φανῆναι καὶ λευκώλενον, μὴ μεσολαβοῦντος Ἡφαιστον, τῆς ἀπλῶς δηλονότι θερμότητος. πιθανῶς ἄρα ὁ μῦθος τὸν Ἡφαιστον ἐνταῦθα παράγει λύοντα τὴν

40 ἔριν τῇ τε Ἡρᾷ καὶ τῷ Διὶ. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι οὐ πάντοτε ὁ Ἡφαιστος εἰς τὴν ἀπλῶς θερμότητα ἐκλαμ-

βάνεται, ἀλλὰ τοῦτο μὲν σπανίως. διὸ καὶ οὐράνιος νοεῖται καὶ Διὸς ἦτοι αἰθέρος υἱὸς καὶ τοῖς θεοῖς ἄνω ἦτοι τοῖς ἀστροῖς, οἷς ἢ φύσις διὰ τὸ φωσφόρον ἐκ πυρὸς εἶναι δοκεῖ, αὐτὸς οἴκους τεκτῆνασθαι λέγεται. ὡσεπιπλεῖστον δὲ Ἡφαιστον ἢ ἀλληγορία τὸ πῦρ αὐτὸ νοεῖ, τουτέστι τὴν κανστικὴν θερμό-

τητα, καὶ τοῦτο ἢ τὸ διακονικὸν καὶ περὶ γῆν ἢ *τὸ ἐκ πάθους ἐν τοῖς μετεώροις γινόμενον, οἷον τὸ ἐν 30

κεραινοῖς καὶ ἀστράπαῖς καὶ τοῖς τοιούτοις, ἃ περ οὐχ' ἀπλῶς θερμότης ἐστίν, ἀλλὰ κανστικὴ καὶ οἷα αἰθεῖν τὴν ἀφῆν, ὡς ἢ ἐτυμότης τοῦ Ἡφαιστοῦ δηλοῖ· ὅς Ἡφαιστος καὶ χωλὸς λέγεται οἷα σκάζων,

ἐὰν μήτινα ὕλην τὴν ὑπανεχούσαν ἔχη καὶ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυῖος ἤγουν χολός· τοῦτο γὰρ ὁ ἀμφι-
 γυήεις δηλοῖ. ἀμφοτέρωθεν γὰρ σκάζει μὴ ἔχων ὕλην τὴν ὑπερείδουσαν, οἷον κάτω μὲν, ξύλα καὶ
 εἴ τι ἄλλο ἐξάπτεται γῆινον, ἄνω δὲ τὴν ξηρὰν καὶ καπνώδη ἐκ γῆς ἀναθυμιάσιν. οὐ τοίνυν ὁ τοιοῦτος
 Ἡφαιστος ἢ ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος, ὁ καυστικός, ὁ φθαρτικός τοῦ παραπίπτοντος, μεσολαβεῖ
 τὰ εἰς φιλίαν τῆ Ἡρα καὶ τῷ Διὶ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ εὐκράτος, ἢ ζυφογόνος δηλαδή στοιχειακῆ θερμότης,
 ὁ τῷ Διὶ σύστοιχός τε καὶ φίλιος. ὁ γὰρ λοιπὸς οὐράνιος Ἡφαιστος, ὁ χολός, ὁ φλογώδης, οὐ πάνυ
 40 φιλητός τῷ Διὶ. *διὸ οὐδὲ πολυωρεῖ ἐν τοῖς ἄνω, ἀλλὰ κάτω ρίπτεται ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, ὡς φησι
 μετ' ὀλίγα ὁ ποιητής. οὐ γὰρ φίλος ἐκεῖνος τῷ Διὶ, ἀλλὰ μᾶλλον τῆ μητρὶ Ἡρα. πάθος γὰρ Ἡρας
 ὁ τοιοῦτος Ἡφαιστος, ἦτοι ἀέρος σύμπωμα, ὅτε μὴ φιλίως ἔχει πρὸς τὸν αἰθέρα, μηδὲ κατὰ φύσιν,
 ἀλλὰ ταῖς γῆθεν ἀναθυμιάσεσιν ὡς περ φραγνυμένη, πρὸς τὸν Δία ἐκπεπολέμωται. τότε γὰρ οἱ κεραυ- 10
 νοὶ καὶ οἱ σκηπτοὶ γίνονται καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον τῷ αἰθέρι ἐπιπροσθοῦν. διὸ καλῶς ἂν μήτηρ τοῦ
 τοιοῦτου οὐρανόθεν Ἡφαίστου τοῦ, ὡς ἐρρέθη, χολοῦ ἢ Ἡρα καταμόνας λέγοιτο καὶ μόνη τεκεῖν αὐτὸν,
 152 κατὰ τινες τῶν μυθογράφων *φασίν, ὡς αὐτὴ αἰτία οὐσα τῆς τῶν τοιούτων ἐν μετεώρῳ παθῶν γενέ-
 σεως. ἀστεῖοι δὲ ὁμοίως καὶ οἱ μὴ τῆς Ἡρας μόνης υἱὸν αὐτὸν ποιοῦντες, ἀλλὰ ὁμοῦ μὲν Ἡρας καὶ
 Διὸς, πλὴν ἀπὸ κλεψιγαμίας, ὅτε φίλους λήθοντε τοκῆας εἰς εὐνὴν ἐφοίτων. κλέπτουσι γὰρ πως τὰ
 τοιαῦτα πάθη τὸ γίνεσθαι καὶ οὐ παρῴρησιάζονται τὴν φυσικὴν αἰεὶ γένεσιν. ἐπεὶ δὲ χολός καὶ ὁ λοιπός 115
 τῆς ἀλληγορίας Ἡφαιστος, τὸ περὶ γῆν δηλονότι, ὡς ἐρρέθη, πῦρ, ἀστεῖως ἂν καὶ τούτου μήτηρ
 ἢ αὐτὴ ὁμοίως Ἡρα λέγοιτο. ἐξ ἀέρος γὰρ ἀληθῶς καὶ ὁ τοιοῦτος Ἡφαιστος, οὐ μόνον διότι ἢ φλόξ
 ἀῆρ ἐστὶν ἐξαφθῆς, ἀλλὰ καὶ ὅτι τηναρχὴν ἔοικεν εἰς γῆν ἄνωθεν ποθεῖν ἐλθεῖν, ἢ κερανοῦ ὡς εἰκός
 κατενεχθέντος καὶ ξύλῳ ἐνσηψαντος καὶ οὕτως ἀρχὴν τινα καὶ σπέρμα πρὸς ἐνδόντος ἀνθρώποις 20
 10 ἢ καὶ διὰ τινος μηχανῆς, πυρὸς ἐξ ἀέρος κατενεχθέντος, ὅποια καὶ τὰ διὰ λίθων, κρυστάλλων καὶ
 ὑέλων ἐξαπτόμενα. καὶ τὰ πυρεῖα δὲ τῆ τοῦ μεταξὺ ἀέρος ἐκπυράσει ἐκφαίνουσι πῦρ· καὶ ξύλον δὲ
 σιδήρῳ συγνὰ προστριβόμενον ἢ καὶ ξύλον ξύλῳ ἐξεπύρωσε τὸ μεσολαβοῦν τοῦ ἀέρος καὶ πῦρ ἄφαντον
 ἔφηρε. καὶ οὕτως Ἡρας υἱὸς ὁ χολός Ἡφαιστος ὁ τε οὐράνιος ἄνω καὶ κάτω ὁ περὶ γῆν· εἰ δὲ βούλει
 σὺν τῇ Ἡρα καὶ Διὸς διὰ τὴν ἄνωθεν ἐκ μετεώρου κατένεξιν, ὡς εἶναι διὰ ταῦτα τὸν μὲν ὑπερβολι-
 κὸν Ἡφαιστον φίλον Ἡρα μᾶλλον ἢ περ Διὶ, τὸν δὲ εὐκράτον τὸν στοιχειακὸν Διὶ μᾶλλον ἢ περ
 τῇ Ἡρα πεφιλιώσθαι. ὅπως δὲ, ἵνα τὰ μακρὰ τῆς ἀλληγορίας ἐπιτημηθῇ τῆς ἡδὴ διὰ πλειόνων
 ἐκτεθείσης, Ἡφαιστός ἐστιν ἢ ἢ ἀπλῶς θερμότης ἢ ἢ κατ' ὑπερβολὴν καὶ καυστικὴ. τούτων δὲ
 ἢ μὲν ἀπλῶς θερμότης φιλίαν τε μεσιτεύει τῷ Διὶ καὶ τῇ Ἡρα καὶ θεοῖς οἰνοχοεῖ καὶ τῶν ἄνω οὐκ
 20 ἀπολείπεται. ἢ δὲ κατ' ὑπερβολὴν καὶ καυστικὴ, ἀλλ' αὕτη χολὴ τέ ἐστιν αἰεὶ, ὡς προείρηται, καὶ 30
 ἄνωθεν κάτω ρίπτεται. διὸ οὔτε μόνον οὐρανία ἐστὶν οὔτε μόνον χθονία, ἀλλὰ καὶ περὶ γῆν διὰ
 τὴν ἐξ ἀνθρώπων χοῆσιν αὐτοῦ καὶ διὰ τὰς πολλαχοῦ ἀναδόσεις τῶν αὐτομάτων θερμοτήτων, καὶ
 οὐρανία δὲ διὰ τὰς τῶν ἀστραπῶν γενέσεις καὶ τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν τοιούτων μετεώρων παθῶν. ἐστὶ
 δ' ὅτε ἢ αὐτὴ καὶ ἀμφω κατὰ ταυτὸν ἄνω μὲν γενομένη, κάτω δὲ ἐνεχθεῖσα καὶ τῷ ἀξιολόγῳ τῆς ὕλης
 ἐξαρκέσασα ἕως καὶ εἰς γῆν. (Vers. 572.) Ὅτι ἐπίηρα παρὰ τοῖς νεωτέροις τὰ ἐπιθυμητὰ παρὰ τὸ
 ἐρᾶν, ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς τὸ ἐπίηρον. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπίηρα φασὶ τὴν μετὰ ἐπικουρίας χάριν καὶ παρά-
 γουσι τὴν λέξιν οὕτως· ὡς περ κόπτω κόπανον καὶ ἔχω ὄχανον τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα, δρέπω δρέπα-
 νον, ἠδω καὶ ἐν συστολῇ ἔδω ἔδανον καὶ ἔδνον κατὰ συγκοπὴν, φρύγω φρύγανον, πέπτω ἢ πέπτω
 30 πόπανον, ξέω *ξόανον, οὕτως ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἔρανον καὶ ἐκτάσει ἦρανον καὶ ἐπιήρανον, οὐ πληθυν-
 τικὸν ἐπιήρανα καὶ ἀποκοπῆ ἐπίηρα. εὔρηται δὲ καὶ ἀσυνθέτως παρὰ τῷ ποιητῇ ἦρα, οἷον, ἦρα 40
 Πριάμῳ φέρων, τουτέστι χάριν. ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς ἀπλούστερον παράγων φησὶν· ἦρ ἢ ἐπικουρία
 ὀξυτόνως· ἢ γενικὴ ἦρος, αἰτιατικὴ ἦρα, καὶ ἐν συνθέσει ἐπίηρα. μὴ ποτε δὲ δυσλύτως ἀπορηθεῖ ἂν
 ἐνταῦθα ὁ τόπος. εἰ γὰρ ὀξυτόνως ἦρ ἢ ἐπικουρία, διὰ τί μὴ ὠξύνθη ἢ γενικὴ καὶ αἰ κατ' αὐτὴν πλά-
 γιοι πρὸς τε ὁμοιότητα τοῦ κῆρ κηρός καὶ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῇ κλίσει τοῦ ἦρος, ὁ δηλοῖ ἔαρος; χοῆσις
 δὲ τῆς ῥηθείσης λέξεως τὸ, μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων· καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι καὶ
 αὐτῇ περ νοεούση πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν. ἐνθα τὸ, μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, ταυτὸν ἐστὶ τῷ

συμβουλευῶ. ἐξ ὁμοίας δὲ ἀγωγῆς καὶ τὸ πείσαι λόγοις παρῆπεν ὁ ποιητὴς λέγει, ὡς περὶ πρό-
 ὀλιγου ἔφη· δέδοικα, μὴ σε ἢ Θέτις παρείπη. ταυτὸν γὰρ τὸ φάναι, ἀφ' οὗ τὸ παράφημι, καὶ τὸ 40
 εἶπειν, ἐξ οὗ τὸ παρῆπεν. οὕτω δὲ λέγει ὁ ποιητὴς καὶ παραρρήτους τοὺς λόγους πειθόμενους, ὃ καὶ
 οἶον ἐτυμολογῶν φησί· παραρρήτοι τ' ἐπέεσσιν. ὁμοίως δὲ παρῆκται καὶ τὸ παραυδᾶν καὶ τὸ παρα-
 μυθεῖσθαι. εἰ δὲ καὶ τὸν αἶνον ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς λόγου θήσει τις, ὅμοια τὸ τε παραινῶ καὶ τὸ παρά-
 φημι, ἐξ οὗ ἢ παραίφασις. τὸ δὲ παρηγορεῖσθαι κοινότερον μὲν καὶ αὐτὸ ἴσον δύναται τῷ παραυδᾶν
 καὶ παραμυθεῖσθαι. Ἐπιπίδης δὲ τὸ τὴν δημηγορίαν παραποιῆσαι παρηγορεῖσθαι φησίν. * (Vers. 573.) 153

116 Ὅτι ἐπὶ μεγάλης ἔριδος οἰκείον λεχθῆναι πρὸς τοὺς ἐρίζοντας τὸ, ἢ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσειται οὐδέ 14
 τ' ἀνεκτὰ, εἴ περ ὑμεῖς ἐριδαίνετε ὦδε. δηλοῖ δὲ ἔτι οὕτως δὴ ὀλέθρια τὰ γινόμενα καὶ οὐ φορητὰ,
 10 ἐὰν ὑμεῖς οὕτως ἐρίζητε. τινὲς δὲ τὸ ἢ δὴ, ὡς Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος φασίν, ἐν ἐνὶ μέρει λόγου ἤδη
 φασί, λέγοντες ὅτι, ὡς καὶ προεῖρήθη, ἐπὶ τριῶν χρόνων τὸ ἤδη λαμβάνεται, ἐπὶ τε παρρηχημένου
 καὶ ἐνεστῶτος, ὡς παρεδειγματισθῆ ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ μέλλοντος δὲ, ὡς τὸ, ἤδη λοίγια ἔργα ἔσσειται. καὶ
 εἰ τοῦτο ὀρθόν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν * Λουκιάνειον σολοικισμόν, τὸν λέγοντα, ἤδη σολοικισῶ; οἱ 20
 δὲ τοιοῦτοι ὁμοίαν ἐπικρίνουσι γραφήν καὶ ἐν οἷς φθάσας ὁ Ζεὺς ἔφη, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ὅτε καὶ ἐξῆς·
 οὐκ ἀπικὸς γὰρ ἐκεῖ οὕτω νοῆσαι αὐτούς. Τὸ δὲ ἐριδαίνω ἀπὸ τοῦ ἐρίζω παράγεται, τραπέντος καὶ
 ἐνταῦθα τοῦ ζ εἰς δ' κατὰ συγγένειαν, καθὰ καὶ ἐν τῷ ἔζω ἔδος, ῥέζω ἔρδω, σκύζω σκυδμαίνω, ὡς
 περ καὶ ἐριδμαίνω· εὔρηται γὰρ ἐν χρήσει καὶ τοῦτο. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ ζ εἰς δ' μεταποιεῖται,
 ὡς ἐν τοῖς ῥηθῆσι καὶ ἐν τῷ ἐρίζω ἐρίσδω καὶ τοῖς ὁμοίοις Λωρικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἔμπαλιν τὸ δ' εἰς ζ, ὡς
 ἐν τῷ ἀρίδηλος ἀρίζηλος ἀστήρ καὶ ἐν τοῖς εἰς ζε λήγουσιν ἐπιρρήμασιν. ὡς γὰρ ἔστι τὸ οἶκαδε, οὕτω
 20 καὶ Ἀθήναδε, Θήβαδε, ἔραδε τὸ εἰς ἔραν ἦτοι γῆν· τροπῇ δὲ τοῦ δ' γέγονεν Ἀθήναζε, ἔραζε. τὸ
 δ' αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις. ἰστέον δὲ ὅτι κοινῶς παραδείγματα τῆς εἰς ἄλληλα μεταχωρήσεως τοῦ δ'
 καὶ τοῦ ζ καὶ τὸ κνίζα κνίδη, * ἀρμόζω ἀρμόδιον, φράζω ἀριφραδὲς καὶ φραδίμων, ζᾶ ἐπιτατικὸν δᾶ, 30
 ἔζμεν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴδμεν, εἰ καὶ οἱ ὕστερον ἐπέεσσιν μὴ εὐρίσκεισθαι ἐν συλλήψει πρὸ ἀμετα-
 βόλου διπλοῦν σύμφωνον, πέδον πεζός, ὄζω, οὐ μέσος παρακείμενος ὄζωζα καὶ ὄδωδα, ὡς περ καὶ
 χάζω κέχαδα, φράζω πέφραδα, ῥάζω τὸ ῥαίνω ἔρραδα, ὄθεν καὶ τὸ τοῖχοι ἐρράδαται, ἔξεσθαι καθε-
 δεῖσθαι, χλάζω κέχλαδα παρὰ Πινδάρῳ, πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ, τὸ δ' αὐτὸ καὶ πεζῆ, δεύω τὸ βρέχω
 Δεὺς καὶ Ζεὺς ὁ ἀῆρ, ὀκλάζω ὀκλαδίας δίφρος, ἔζω ἐδώλιον ἢ τῆς νηὸς κληῖς· ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ καὶ
 ἔδρα καὶ ἰδνῶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθῆσόμενον καὶ ἰδρύνω καὶ ἀΐδιος ὁ μὴ ἴζων ἀλλὰ βέβαιος καὶ στάσιμος·
 ὄζω ὄδμη, ζήμιος δῆμιος, ὁ ζημιῶν τοὺς κολαζομένους, κλύζω κλύδων, μέρζω σμερδαλέον καὶ σμερδα-
 30 νόν, μήδεα μέζεα τὰ αἰδοῖα, ἀδιεχὲς ἐν τε Ὀδυσσεῖα καὶ τῷ δ' τῆς Ἰλιάδος. οὕτω δὲ καὶ μαδός μα*ζός, 40
 ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς φανεῖται. (Vers. 574.) Ἰστέον δὲ ὡς, Ὀμήρου εἰπόντος ἐνταῦθα, εἰ δὴ σφω, ἤγουν
 εἴ περ ὑμεῖς, θνητῶν ἕνεκα ἐριδαίνετον, φασίν οἱ τεχνικοὶ, ὅτι τε τὸ νῶ καὶ σφῶ ἀπὸ τοῦ νῶι καὶ
 σφῶι γεγόνασιν ἀποβολῇ τοῦ ἰ, καὶ ὅτι οὐ περισπῶνται διὰ τὴν ἀποκοπὴν κατὰ τὸ, ἰδρῶτα ἰδρῶ, δῶμα
 δῶ, ἀλλ' ὀξύνονται ἀναλόγως ὡς δυκᾶ· καὶ ὅτι ἀναγκαίως ἀπεκόπη τὸ νῶ καὶ τὸ σφῶ ἐκ τοῦ νῶι καὶ τοῦ
 σφῶι. οὐδέποτε γὰρ, φασί, τὸ ῶ κείμενον πρὸ καθαρῆς τοῦ ἰ περισπᾶται, ἀλλ' ἢ ὀξύνεται, ὡς
 ἐν τῷ Τρωὶ καὶ δμῶι, ἢ προπαροξύνεται, ὡς ἐν τῷ ἤρωι, Μίνωι. διὸ καὶ ἐν τῷ νῶιν καὶ σφῶιν,
 ἐπειδὴ τὸ ῶ προκείμενον τοῦ ἰ περισπᾶ*ται, ἐπενοήθη συναίρεσις τοῦ νῶν, καὶ σφῶν πρὸς ἀποφυγὴν 154
 παραλογίας, οἶον, οὐ γὰρ σφῶν γένος ἀπόλωλε τοκήων, τὸ ἐν Ὀδυσσεῖα κείμενον. (Vers. 575.) Ὅτι
 κολῶς ὁ θόρυβος κατὰ μὲν Φιλόξενον ἀπὸ τοῦ κλῶ γίνεται ὀνοματοποιημένου ῥήματος κατὰ πρὸς-
 40 ληψιν συλλαβῆς. διὸ οὐδὲ προσγέγραπταί, φησι, τὸ ἰ. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιοῦτου κλῶ καὶ τὸ κλάζω γέγονε
 κατὰ παραγωγὴν. κατὰ δὲ ἑτέρους ἀπὸ τοῦ κολοῖός γίνεται κατὰ ἔκτασιν τοῦ ὀ εἰς ῶ, μείναντος δηλαδὴ
 τοῦ ἰ προσγεγραμμένου. κολῶς τε γὰρ ὁ θόρυβος καὶ ὁ κολοῖός δὲ θορυβητικόν. διὸ καὶ εἰς παραβο-
 λὴν θορύβου χρησιμεύσει πού τῷ ποιητῇ. τινὲς δὲ καὶ οὕτω φράζουσιν· ὡς περ ἐκ τοῦ κλειῶ κλοιός
 καὶ ἐκτάσει κλωός σὺν τῷ ἰ, οὕτω καὶ κολῶς ὁ θόρυβος ἐκ τοῦ κολοῖός τὸ ὄρνειον. ὅθεν καὶ τὸ κολῶ
 ῥῆμα ἔχει τὸ ἰ ἐν προσγραφῇ. ἄλλοι δὲ * ἀπὸ τοῦ κολούω παράγουσιν αὐτὸ, τραπέντος τοῦ οὐ εἰς ῶ, 10
 ὡς καὶ ἐν τῷ Μοῦσα Μῶσα. κολοῦει γὰρ πῶς ὁ θόρυβος ἤγουν κολοβοῖ καὶ ἀφαιρεῖται τι τῶν σπουδαίων

ἔργων πολὺς ἐλαυνόμενος κατὰ τὸν ποιητὴν. φησὶ γάρ· κολῶν ἐλαύνετον. καὶ ὄρα τὸ ἐλαίνετον ἀντὶ
 τοῦ ἐπιτείνετε ἀπὸ μεταφορᾶς ῥηθὲν τοῦ ἐλαυνομένου ἵππου ἢ σιδήρου. πεποιήται δέ, φασί, τὸ ἐλαύνειν
 διαλέκτοις τρισί. Βοιωτῶν μὲν γὰρ τὸ ἐλάω διὰ τοῦ ᾱ, Αἰολέων δὲ τὸ προστιθέσθαι τῷ ᾱ τὸ ῡ· ἐλαύω
 γὰρ λέγουσιν· ἢ δὲ πρόσθεσις τοῦ ῡ Δωριος. τὸ γὰρ δύνω δύνω φασὶ Δωριεῖς καὶ τὸ θύνω θύνω· θύνε
 γὰρ ἀμπεδίον. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω εἰρημίον κλῶ καὶ τὸ κλάζω παρῆκται καὶ τὸ κλώζω,
 καθ' ὃ κλώζεσθαι λέγονται καὶ ἀποσπρίττεσθαι οἱ ἐν θιάτροις νικῶμενοι καὶ κλωσμὸν πάσχειν. καὶ ὅτι
 ἐκ τοῦ κολούω καὶ κόλον κέρας καὶ κόλος βοῦς ὁ κεκολουσμένος τὰ κέρατα, ἐξ οὗ συντίθεται ὁ κολοβός,
 20 *καὶ κύκλοι δὲ τροπικώτερον μαθηματικοὶ κατ' οὐρανὸν καλούμενοι κύλουροι, καὶ ψωμοὶ δὲ ἄκοι οἱ
 ἐν Ὀδυσσεΐα. (Vers. 576.) Ὅτι καὶ ἐνταῦθα σχῆμα ἐστὶ τὸ λεγόμενον κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐν τῷ, οὐδέ
 τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσεται ἦδος, ἡγουν ἡδονή. νοητέον γὰρ, κὰν σεσιώπηται, ὅτι δαινυμένοις ἔωθεν 10
 τοῖς περὶ τὸν Δία ἢ ἔρις ἐπιέγρονε. διὸ προῖων λέγει ὅτι πρόπαν ἡμαρ δαινυντο. αἰνίττεται δὲ ὁ τῆς
 τοιαύτης δαιτὸς λόγος, ὡς ἐξὸν μύθῳ τὸ αἶ ἐν ῥαστώνῃ ἐμφρονι τὰ θῆα εἶναι. τοιοῦτον δὲ σχῆμα
 ἦν καὶ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν, ὅπου περὶ Ἀχιλλέως ἔφη ὁ ποιητὴς ὅτι οὐδέποτε εἰς ἀγορὰν πωλέσκετο,
 ἐπόθει δὲ αὐτὴν τε πόλεμόν τε. νοητέον γὰρ ἐκεῖ ὅτι διὰ μέσων τῶν δώδεκα ἡμερῶν καὶ ἀγοραὶ, ὡς
 εἰκός, ἐγίνοντο καὶ τινες ἐκδρομαὶ πολέμων οἶον, ἐν λόχοις ἢ ἐν λείαις. Ὀμηρος μέντοι οὐ θέλει περὶ
 30 μικρὰ τινα τὸν λόγον ἀπασχολεῖν, ἀλλὰ ἀπλῶς οὕτω τὰ περὶ αὐτῶν παραρῶν* πτεῖ, δεικνύς ὡς εὐπορεῖ
 μὲν τοῦ καὶ τοιαῦτα γράφειν, ἀπαξιοῖ δὲ αὐτά. Ἰστέον δὲ ὡς τὸ, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσεται ἦδος,
 ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, δύναται τις καὶ ἐπ' ἀλλὰ τινα παρῳδήσας μεταγαγεῖν, οἶον, οὐδέ τι νίκης
 ἐσθλῆς, ἢ φήμης ἐσθλῆς, ἔσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. Εὐριπίδης δὲ παραφράζων αὐτὸν 117
 φησιν· ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τοῦ ἀγαθοῦ. ἐνθα ὄρα τὸ κρεῖσσον ὡς χρήσιμον καὶ αὐτὸ εἰς τὸ, 20
 κρεῖσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χῶσεται καὶ ἐξῆς. ἐνταῦθα δὲ καὶ σχῆμα παραμέμικται ἀντίθετον, ὡς τοῦ
 ἐσθλοῦ ἀντικειμένου πρὸς τὰ χείρονα. ἐστὶ δὲ ἐσθλὴ δαῖς ἢ τῶν σοφῶν καὶ σπουδαίων προσώπων, ἐν ἣ
 ἐρίζειν οὐ χρή. Ὅτι δὲ μονῆρες ἐν ὀνόμασι τὸ ἦδος, καθὰ καὶ τὸ ὄφελος, καὶ ὅτι φιλοῦται κατὰ τὴν
 ἀρχουσαν ὡς τροχαϊκόν, καθὰ καὶ τὸ ἡμαρ, οὐκ ἐστὶ τὸν περὶ λόγους ἀμφιβαλεῖν. Ἡρῳδιανὸς δὲ ἐν
 40 τῷ αὐτοῦ συμποσίῳ δασύνεσθαι αὐτὸ λέγει πρὸς τινῶν ὡς *ἀπὸ τοῦ ἦδω καὶ τῆς ἡδονῆς. ἐκρίναμεν δέ,
 φησιν, ὥστε μᾶλλον φιλοῦν αὐτό. φέρεται δὲ κανὼν τοιοῦτος· τὰ εἰς ὅς οὐδέτερα δισύλλαβα, ἀρχό-
 μενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς, φιλοῦσι τὸ καταρχὰς φωνῆεν, οἶον εὐχος, ἦδος. ὅλως δὲ πάντα τὰ τρο-
 χαϊκὰ φιλοῦται, ὡς καὶ τὸ ἦχος, ἦμος ἀντὶ τοῦ ἠνίκα· οὕτω δὲ καὶ τὸ ἡμαρ μετασχηματισθὲν ἀπὸ
 τοῦ ἡμέρα, ὡς καὶ τὸ ἦδος Αἰολικῶς ἀπὸ τῆς ἡδονῆς· ὡς περ καὶ ἀπὸ τοῦ μηχανῆ μετεσχηματίσθη τὸ
 μῆχος, ὃ περ καὶ μῆχαρ λέγεται, ὡς ἡμαρ καὶ ὡς μῶμαρ ὁ μῶμος παρὰ Λυκόφρονι, προσφυέστερον δὲ 30
 155εἰπεῖν, ὡς ἀλκῆ ἄλκαρ. σεσημείωται ἐν τῷ ῥηθέντι κανόνι τῶν *τροχαϊκῶν τὸ ἦλος δασυνθὲν καὶ τὸ
 ἦχι ἀντὶ τοῦ ὅπου, ἐφ' ὧν ἐστὶ καὶ ἀπολογία εὐλογος τοῦ δασύνεσθαι αὐτά. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, ἐπεὶ
 τὰ χερείονα νικᾷ, παραφράσας τις ὕστερον ἐγνωμάτευσεν οὕτω· τὸ μὲν παράνομον ἐπὶ τὸ χεῖρον
 ἀνηβᾶ, τὸ δὲ καλὸν ταχέως ἀφίπταται τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας. (Vers. 579.) Ὅτι ἐν τῷ, δαῖτα
 ταραξῆ, τὸ μὲν σχῆμα εἰοικέ πως ῥητορικῆ ἐπαναστροφῆ· τὸ γὰρ τέλος τῆς πρώτης λέξεως ἀρχὴ τῆς δευ-
 τέρας γίνεται, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐνθα θάασσεν, ἡγουν ἐκάθητο, καὶ ἐν τῷ ἦλθε θεῶν. Τὸ δὲ ταραξῆ
 ὀνοματοπεποιήται καὶ ἐστὶ καιριωτάτη λέξις. διὸ καὶ ἀνερμηνευτος ἢ δυσερμηνευτός ἐστιν. ἐξ αὐτῆς
 δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις ἢ ταραχὴ καὶ ὁ τάραχος. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ τάρταρος καὶ τὸ ταρβεῖν, ὡς φανή-
 10 σεταιί που. Ἰστέον δὲ ὅτι σκωπτικὸν εἰς ταραχώδη γέρον*τα τὸ, ὄφρα μὴ αὐτε νεικείησι πατήρ, σὺν
 δ' ἡμῖν δαῖτα ταραξῆ. (Vers. 581.) Ὅτι καὶ ἐνταῦθα σχῆμα κεῖται καινοπρεπὲς ἐλλειπτικὸν τὸ, εἴ περ 40
 γὰρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος ἐξ ἐδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέριτατός ἐστι. καὶ ἐστὶ τοῦτο ὅμοιον τῷ,
 εἴ μὲν γὰρ δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ καὶ ἐξῆς, ὡς ἐκεῖ γέγραπται, ἵνα λέγη νῦν, ὡς εἴ περ
 ὁ Ζεὺς ἐθέλει ἐκ τῶν οὐρανίων ἐδρῶν μετακινήσασθαι ἡμᾶς, ἀνύσει ὃ θέλει· δύναται γάρ. Τὸ δὲ ἀνύσει,
 ὃ θέλει, λείπει, ὡς φανερόν ὄν, κὰν μὴ λέγηται· ἢ καὶ ἄλλως λείπει τὸ στυφελίξει ὡς ἀπὸ κοινοῦ λαμ-
 βανόμενον, ἵνα ἢ ὁ λόγος, ὅτι ἐὰν θελήσῃ στυφελίξαι, πάντως ἂν στυφελίξῃ· δύναται γάρ. ἕτεροι δὲ
 θεραπεύοντες καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα εἰς ἀνελλιπὲς φασιν, ὡς εἴ περ ἐθέλησιν Ὀλύμπιος, πάντως ἂν στυφε-

λίξαι ἐκ τῶν ἐδέων. γίνεται δὲ τὸ στρυφελίζειν ἀπὸ τοῦ στύφειν καὶ ἐλίσσειν ἢ ἐλελίζειν καὶ δηλοῖ τὸ στρυφνῶς καὶ ἐστυμμένως συστρέφειν. Τὸ δὲ *ἔδος ἀπὸ τοῦ ἔζω, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔδρα. καὶ ὄρα καὶ νῦν ὡς 20 ἔδος οὐ μόνον τὸ ἔδαφος ἀλλὰ καὶ ἡ καθέδρα. (Vers. 582.) Ὅτι τὸ καθάπτεσθαι λόγοις οὐκ αἰεὶ ἐπὶ αὐστηρότητος καὶ ὑβρεως, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ ὁμιλεῖν καὶ λόγου τινὰ ἀξιοῦν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται. Ὀμηρος οὖν καὶ ἐνταῦθα φησὶν· ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐπέεσι καθάπτεσθαι μαλακοῖς. καὶ ὄρα ὅτι τὸ καθάπτεσθαι καὶ ἀντὶ προσιακτικοῦ τοῦ καθάπτου εἶπεν, ὃ πέρ ἐστι σχῆμα ἐλλειπτικὸν Ἰωνικὸν ἢ καὶ Ἀττικὸν, ὡς προεγράπται· καὶ πτώσει αἰτιατικῇ συντάξιν. Ὅτι δὲ καὶ γενικῇ συντάσσεται τὸ ἀπτεσθαι λεγόμενον ἐν ἀπλότητι, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἦρατο γούτων. σημείωσαι δὲ ὅτι καινότερον εἴρηται παρ' Ἡροδότῳ τὸ καθάπτεσθαι ἐν τῷ, Λημαράτου καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καθαπτόμενος, 10 ἦγουν μάρτυρας προεφώνων τὸν Λημαράτον καὶ τοὺς λοιπούς. Ὅτι δὲ τὸ ἀπτεσθαι μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως δοτικῇ συντάσσεται, φανεῖται ἐν τοῖς ἐξῆς, ὅπου ἐρεῖ ὁ ποιητὴς τὸ, ἐφῆπται τοῖσδε τισὶν 30 ὀλέθρου πείρατα. Μαλακοὶ δὲ λόγοι οἱ κολακευτικοὶ καὶ ψυχρὴν σκληρὰν μαλάσσοντες καὶ, ὡς εἶπεῖν, μαλακοποιοὶ, ὡς καὶ δῖος χλωρὸν τὸ χλωροποιόν. Ὅτι ἀγαθῆς θεόθεν ἐλπίδος τὸ, αὐτίκ' ἔπειθ' Ἰλαος Ὀλύμπιος ἔσεται ἡμῖν. * (Vers. 586.) Ὅτι πραῦντικὸν ἀνθρώπου θυμουμένου ἐν τῷ κακῶς 156 πάσχειν τὸ, τέτλαθι καὶ ἀνάσχει κηδόμενός περ. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ μεγιστᾶνος πάσχει τις, οἰκεῖον ἐπαγα- 3 γαῖν καὶ τὸ ἐφεξῆς· μὴ σε, φίλον περ ἔοντα, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι θεινόμενον· τότε δ' οὐ τι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ, χραισμεῖν· ἀργαλέος γὰρ ὁ δεῖνα ἀντιφέρεσθαι, ὃ ἐστίν, ἐναντιοῦσθαι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀπεναντίας φέρεσθαι. ἢ δὲ λέξις ἢ πάθος δηλοῖ, ἵνα λέγη, ὅτι ἀργαλέος ἐστὶ πάσχειν ἐναντίωσιν, ἢ ἐνέργειαν, νοουμένη ἀντὶ τοῦ ἀργαλέος ἐστίν, ὥστε τινὰ ἀντιφέρεσθαι ἦγουν ποιεῖν ἐναντίωσιν πρὸς αὐτόν. πρωτότυπον δὲ τὸ ἀντιφέρεσθαι τοῦ ἀντιφερίζειν. ἄμφω δὲ *οὐκ ἂν εἶεν πάνυ 10 μακρὰν τοῦ ἰσοφαρίζειν ὡς ἰσότητα δηλούσης τῆς προθέσεως. καὶ μὴν δύνανται καὶ ἐναντιότητα δηλοῦν καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀντία φάσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τέτλαθι ἐκ τοῦ τλήθι γέγονεν ἀναδιπλασιασμῷ καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης. (Vers. 587.) Τὸ δὲ, φίλην περ ἐξοῦσαν, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ, μητρὶ φίλη, καὶ πρὸ τούτων τὸ, παῖδα φίλην, σχέσεώς ἐστι συγγενικῆς ἐπίτασις, ἵνα ὡς περ ἐπιτείνεται ἡ φιλία δι' ἑτεροίας φιλίας κατὰ τὸ, ἑταῖρος φίλος, καὶ τὸ, φίλους κᾶτι μᾶλλον ἢ φίλους τὸ Εὐριπίδειον· οὕτω αὖξοιτο καὶ τὸ συγγενικὸν στέργηθρον διὰ τοῦ φίλον καὶ τῶν τοιούτων. Τὸ δὲ, ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδῶμαι, διέσταλται τοῦ κατὰ νοῦν βλέπειν καὶ ἄλλως δὲ φαντάζεσθαι. Ἰδῶ δὲ εἶπεῖν καὶ ἰδῶμαι ταυτόν ἐστίν, ὡς μυριαχοῦ φανεῖται. Ὅτι πολλὰ τῶν ἱστορουμένων καὶ μυθευομένων ὁ ποιητὴς οὐκ ἐντελῶς ἐν ἐνὶ τόπῳ ἐκτίθεται, ἀλλ' εὐμεθόδως τέμνει χάριν ποικιλίας καὶ δια*φόροις τόποις ἐπιμερίζει τὸ ἐν, ὡς περ 20 καὶ ἐνταῦθα ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἥραν αὐτὸ τοῦτο μόνον λέγει, ὅτι καὶ ἄλλοτε ποτε Ζεὺς μὲν θυμὸν ἔοχε κατὰ τῆς Ἥρας, Ἥφαιστος δὲ ἀλεξῆσαι σπένσας ἔπαθε τὰ μυθευόμενα· ἐν ἄλλοις δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἐρεῖ, δι' ἣν ὁ Ζεὺς ἐχολώθη τῇ Ἥρᾳ, διηγήσεται δὲ καὶ ἅ περ ἐκείνη ἔπαθεν. (Vers. 591.) Ὅτι τὸ ποδὸς ῥιφῆναι τὸν Ἥφαιστον ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίῳ ὑπὸ τοῦ Διὸς οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ, καθὰ καὶ προεῖρηται, ἢ ὅτι πολλάκις αἱ ἄνω ἐκπυρωθεῖσαι ἀναθυμιάσεις ἐν τοῖς μετεώροις κάτω ῥιπτοῦνται ὡς περ οἱ κερανοὶ καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον, καὶ οὐκ ἐστὶν ἐπὶ πολὺ παραμεῖναι τοῖς ἄνω τόποις τοιοῦτον Ἥφαιστον, ἀλλὰ ἢ ἄλλως ἀφανιζόμενος λύεται καὶ σκεδάζεται ἢ κάτω βάλλεται. Βηλὸς δὲ συνήθως ὁ τῆς οἰκίας βατῆρ παρὰ τὸ βαίνεσθαι, ὡς καὶ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι, ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν οἱ ἱεροὶ καὶ ἄβατοι, βέβηλοι δὲ οἱ βα*τῶι καὶ τοῖς τυχοῦσι. διὸ καὶ Ὀμηρος οἴκους ἐν οὐρανῷ πλάττων, οὓς ὁ 30 μυθικὸς Ἥφαιστος τεύχει, ἐκάστῳ θεῷ οἶκον καὶ δῶμα περικλυτὸν σκευάζων διὰ τοῦτο ἀκολούθως καὶ βηλὸν λέγει, θεσπέσιον μέντοι. ὅτι δὲ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι, ὡς εἴρηται, γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ὁδὸν δίχα τοῦ ἡ γράφοντα τὸν οὐδὸν ἐν τῷ, καταρῥάκτην ὁδὸν χαλκοῖσι βάρθοισι γῆθεν ἐρρίζωμένον. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. βηλὸν δὲ τινες τῶν ἀρχαίων ἐνταῦθα φασὶ τὴν περίοδον τοῦ αἰθέρος καὶ τῶν ἀστέρων, ἕτεροι δὲ τὸν ἄνω-τάτω καὶ πάντα περιέχοντα ἀέρα. τινες δὲ φασὶ τὸν τοιοῦτον βηλὸν κατὰ Λρύοπας μὲν Ὀλυμπον εἶναι, κατὰ δὲ Χαλδαίους οὐρανόν. ὁξύνεται δὲ ὁ ῥηθεὶς βηλός· τὸ δὲ κύριον καὶ ποταμοῦ δὲ ὄνομα προπερισπᾶται, ἵνα κἀνταῦθα διάφορος εἴη τόνος πρὸς τὸ τῆς σημασίας διάφορον τὸ μυριαχοῦ φαινόμενον

40 ὁποῖόν τι καὶ τὸ ὀχὴ μὲν ὀξυτόνως ἡ τροφή, ἀφ' ἧς καὶ τὸ *εὐοχθεῖν κατὰ τινὰς παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ
 ἡ εὐωχία δὲ κατὰ ἔκτασιν. ὁμοῖον δὲ πρὸς τὰ ῥηθέντα καὶ τὸ πλεῖον πλείονος τὸ συγκριτικὸν καὶ τὴ
 πλειῶν ὀξυτόνως κατὰ περιοχὴν ὁ ἐνιαυτὸς ὁ καιρικὰ πλείω ἐμπεριειληφώς. ἔτι δὲ Τύρος πόλις βαρυτό-
 νως καὶ τυρὸς ὀξυτόνως ὁ ἀπὸ γάλακτος. καὶ νόμος μὲν ὁ τὸ δίκαιον διδούς, νομὸς δὲ ἐν ὀξείᾳ τάσει
 ὁ τῆς νομῆς τόπος καὶ ὁ κατὰ Αἰγυπτίους ἐν ἐνορταῖς. καὶ καιρὸς μὲν κατὰ τόνον ὄξυν ὁ χρονικὸς, καί-
 ρος δὲ προπερισπωμένως τὸ μίτωμα, ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δηλοῦται. καὶ Ἄνεκτος μὲν προπαροξυτόνως
 157 κύριον, ἀνεκτὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ φορητὸς. ὁμοίως καὶ Νικητῆς μὲν *κύριον, νικητῆς δὲ ὁ νικῆσας.
 καὶ Κάκος μὲν ληστῆς, κακὸς δὲ τὸ ἐπιθετόν. καὶ ἄλλα δὲ ὅμοια πολλά. Ἰστίον δὲ ὅτι ἡ τοῦ Ἡφαι-
 στου ῥῆσις οὐρανόθεν καὶ τοιοῦτόν τι δηλοῖ, ὡς ὁ ἄνω τόπος ὁ αἰθέριος, περὶ ὃν οἱ θεοὶ, οὐδὲν φθαρ-
 τικὸν καὶ ἐπιβλαβὲς καὶ ὕλως φαῦλόν τι παραμένον ἔχει. διὸ οὔτε ὁ μυθικὸς Βρόντης καὶ Στερότης 10
 καὶ Ἄργος φιλοῦνται τῷ Διὶ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὀμηρικὴ Ἄτῃ ἐκεῖθεν κατηνέχθη. ὅθεν καὶ λόφος Ἄτῃς ἐν
 Τροίᾳ παρὰ Λυκόφρονι, ἐνθα ὑπὸ Διὸς ἐκείνη ἐρρίφη, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου δηλοῦ-
 ται. οὕτως οὖν καὶ ὁ κανστικὸς Ἡφαιστος ἐκεῖθεν ὀστρακιζόμενος ῥίπτεται· οἱ δὲ Τιτᾶνες καὶ ὑπο-
 ταρτάριοι γίνονται, οὓς ἡ ἀλληγορία δηλοῖ. Ἰστίον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ῥῆψε ποδὸς τεταγῶν ἀπὸ βηλοῦ
 10 θεσπέσιοιο, τὸ μὲν ῥῆψε ποδὸς τεταγῶν, ἤγουν τείνας ἢ λα*βόμενος, ὡς εἰρήσεται, ἀστείως ἔφη, ὡς
 εἰ καὶ λαγῶν ἢ τι τοιοῦτον ἐλὼν ὁ Ζεὺς καὶ κουφίσας ἐκ ποδὸς ἐξέρριψε. Θεσπέσιος δὲ βηλὸς εἴρηται
 πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ θείων ἀλλὰ βεβήλων. Τὸ δὲ τεταγῶν Ἰωνικὴ ἐστὶ μετοχὴ μετὰ συνήθους ἀνα-
 διπλασιασμοῦ ἐν χρόνῳ ἀορίστῳ δευτέρῳ ἐκ τοῦ τάζω τάξω, ἐξ οὗ καὶ τὸ τίξον, ὅθεν ἀόριστος πρῶτος
 οὐ χρηστὸς ἔταξα, δεύτερος ἔταγον, οὐ μετοχὴ ταγῶν καὶ Ἰαστί τεταγῶν. οἱ δὲ τεχνικοὶ ἐθάρρησαν 119
 εἰπεῖν καὶ ὡς ἐκ τοῦ τῷ τὸ λαμβάνω γίνεται τάξω κατὰ παραγωγὴν, ὡς φρῶ φράζω, ῥῶ ῥάξω τὸ ῥαίνω, 20
 καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ τεταγῶν κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐπιβολὴν, ἵνα ἡ ποδὸς τεταγῶν ἤγουν λαβῶν ἐρρίψεν. ἐκ
 δὲ τοῦ ῥηθέντος τῷ καὶ τῇ, ὃ ἐστὶ λάβε, γίνεται κατὰ τὸ ζῆ προστακτικὸν τὸ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.
 (Vers. 592. sqq.) Ὅτι φησὶν ὁ μυθικὸς Ἡφαιστος καὶ ταῦτα· πᾶν δ' ἡμᾶρ ἢ πανδημαρ φερόμην,
 20 ὅτε δηλαδὴ ὁ Ζεὺς αὐτὸν ἄνωθεν ἐρ*ρίψεν· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι κάππεσον ἐν Ἀήμῳ· ὀλίγος δὲ μου-
 θυμὸς ἐνῆεν. καὶ ὅρα ὅτι τὸ φέρεσθαι μὲν λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ κινήσεως, ἢ δὲ φορὰ οὐχ' εὐρη-
 ται παρ' αὐτῷ. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθά με πεσόντα Σίντιες ἄνδρες κομίσαντο. ταῦτα δὲ μύθου τε
 πιθανότητα ἔχουσιν ἀσφαλῆ ἐν τῷ πλάσματι ὡς ἐξ ἀφορμῆς τινὸς ἱστορικῆς καὶ που καὶ ἀλληγορικῶς
 θεραπεύονται. μυθικῶς μὲν γὰρ ἀκόλουθον ἦν τῇ ἄνωθεν ῥῆσι τοῦ Ἡφαιστού τὸ καὶ εἰς γῆν που
 εἰπεῖν κατενεχθῆναι αὐτὸν καὶ περιωθῆναι ὑπὸ τινῶν παρὰ τινὰ καιρὸν. καὶ τοίνυν ἦν ἢ μὲν γῆ Ἀἴ-
 μνος, οἱ δὲ ἄνδρες Σίντιες, ὁ δὲ καιρὸς ἠέλιος καταδὺς ἤγουν ἐσπέρα, ὅθεν καὶ ἱερὰ ἢ Ἀἴμνος ἐνομί- 30
 σθη Ἡφαιστού καὶ ἱκανῶς ἐτιμᾶτο ἐκεῖ καὶ πόλις Ἡφαιστία ἦν αὐτόθι. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὕτω πιθα-
 30 νῶς πέπλασται, ἢ δὲ ἀλληγορία κατὰ τὸ δυνατόν συμβιβασομένη τοιαῦτα τινὰ νοεῖ. ὁ ῥιπτόμε*νος μὲν
 Ἡφαιστος οὐρανόθεν εἴη ἂν ἢ τῶν ἄνωθεν κατασκηπτόντων εἰς γῆν πυρωδῶν κατένεγξίς, ᾧ τινὲ
 Ἡφαιστῷ καὶ ὀλίγος θυμὸς ἐνεστί διότι τὰ τοιαῦτα ἐπ' ὀλίγον ἐξαρκεῖ. τὰ μὲν γὰρ πολλὰ ἐν τῷ μέσῳ
 σβέννυνται, ὅσα δὲ καὶ μέχρι γῆς ἐνεχθῶσι, ταχὺ ἀφανίζονται καὶ αὐτὰ, εἰ μὴ τινος ὕλης δραξάμενα
 βραχὺ τι παραμείνωσι. καὶ τοιαύτη μὲν ὀλιχώτερον ἢ περὶ τοῦ τοιοῦτου Ἡφαιστού ἀλληγορία. τὸ δὲ ἐν
 Ἀήμῳ κατενεχθῆναι αὐτὸν τῇ μυθικῇ συμβάλλεται πιθανότητι ὡς ἀπὸ ἱστορίας, οὐχ' ὡς τῶν ἀερίων
 ἐκπυρωμάτων ἐν Ἀήμῳ καταπιπτόντων, ἀλλ' ὅτι πῦρ καὶ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτό ποτε αὐτόματον.
 διὸ περ ἀποκληρωτικῶς ἔδοξε τῷ μύθῳ αὐτόθι καταρῥῆσαι τὸν Ἡφαιστον ἄς εἰς τόπον τινὰ συγ-
 γενῆ. προσφρῆς γὰρ πάντως τῷ πυρὶ Ἡφαιστῷ τόπος πῦρ τε ἀναβλύζων καὶ ἄλλα σημεῖα ἔχων 40
 40 θερμότητος, οἷον τὴν τῶν ἐκεῖ θερμῶν ὑδάτων ἀνάδοσιν, *τὸ ψιλὸν τῆς γῆς, τὴν πενίαν τῆς πιό-
 τητος. διὸ οὐδὲ λασία ἐστὶν ἢ νῆσος ὕλαις ὄρειναῖς. οὕτω καὶ τὸν Τυφῶνα ὁ μῦθος πνεῦμα μὲν
 ὄντα θερμὸν καὶ ἀπὸ τοῦ τύφῳ τὸ καίω παρονομαζόμενον, δαίμονα δὲ ὅμως λεγόμενον ἀντίπαλον
 τῷ Διὶ, ὁ μῦθος εἰς τόπον ἄγει προσφρῆ. ἀπάγει γὰρ αὐτὸν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ἐκεῖ καταθεῖς
 αὐτὸν ἐπικεῖσθαι μὲν τῷ Τυφῶνι τὴν Αἴτην τὸ ὄρος λέγει, τὸν δὲ Τυφῶνα κάτωθεν κρατῆρας
 ἀναφυσᾶν πυρός. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ μῦθος διὰ τὸ ἀληθῶς καὶ ἐν τῇ Αἴτῃ πῦρ κάτω μὲν ὑπο-

τύφρεσθαι, ἄνω δὲ ἐκφυσᾶσθαι ἀναπεμπόμενον. ὡς περ οὖν ἐκεῖ ἔδοξε τῷ μύθῳ ὑποθεῖναι τὸν
 Τυφῶ*να τῇ Αἴτῃ, οὕτω κἀνταῦθα ἠθέλησε τῇ πυροέσση Λήμνῳ ἐπιρῶσθαι τὸν Ἡφαιστον. καὶ οὕτω 158
 μὲν ταῦτα. ἡ δὲ ἱστορία καὶ ἄλλως προσοικειοῖ τῷ Ἡφαιστῷ τὴν Λήμνον, οὐ μόνον διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ
 γῆθεν ἀναβαίνοντας κρατῆρας τοῦ πυρὸς, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ διότι χαλκῆς ἄνδρας ἤνεγκέ ποτε ἡ
 νῆσος, οἱ πρῶτοι χαλκευσάμενοι βέλη διὰ τοῦτο Σίντιες ἐπεκλήθησαν, διὰ τὸ σίνεσθαι ἦτοι βλάπτειν
 τῇ εὐρέσει τῶν ὄπλων. οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄφαρ κομίσασθαι λέγονται τὸν Ἡφαιστον πεσόντα. δηλοῖ δὲ
 ὁ λόγος ὡς, εἰ καὶ ἀλλαχόθι τοιαῦτα εἰσὶ πυρὰ, ὅμως οἱ Λήμνιοι ὑκείωνται τῷ Ἡφαιστῷ μάλιστα καὶ
 διὰ τὴν χαλκευτικὴν τέχνην, δι' ἣν καὶ κλυτοτέχνης αὐτὸς λέγεται, ὡς οὐ μόνον πῦρ αὐτόματον ἔχοντες,
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἄλλως τοῦ πυρὸς ἐπιμελόμενοι καὶ διὰ τὴν τέχνην περιποιούμενοι αὐτόν. ἐστὶ γὰρ *κομί- 10
 10 σασθαι τὸ ἐπιμεληθῆναι· ἐξ οὗ καὶ κομιδὴ ἢ ἐπιμέλεια καὶ κομιδῆ ἐπιρῶημα ἀντὶ τοῦ λίαν καὶ ἐν πάσῃ
 ἐπιμελείᾳ. καὶ ἄλλως δὲ Σίντιες οἱ Λήμνιοι, καθότι πειραταὶ ἦσαν, ὡς ἡ ἱστορία φησὶν· ὥστε εἶναι
 καὶ αὐτοὺς Λήμνια κακὰ, καθάπερ ὕστερον αἱ γυναῖκες, αἱ τοῖς ἀνδράσιν ἐν Λήμνῳ εἰς φόνον ἐπι-
 βούλευσαν. καὶ ἄλλως δὲ ὡς οἱ Λήμνιοι ἄγριοι δηλοῖ καὶ παροιμία, Λήμνιαν χεῖρα εἰπούσα τὴν ἀπα-
 ραίτητον, καὶ Λήμνιον βλέπειν ἀντὶ τοῦ δεινὸν καὶ πυρῶδες. ἐκεῖθεν δὲ καὶ Λήμνιον κακὸν ἢ ἀπὸ τῆς
 κατὰ στόμα δυσωδίας τῶν Λημνιάδων ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῶν θρουλλομένων φόνων. δηλοῖ δὲ τι περὶ τούτου
 καὶ Ἡρόδοτος. ὅτι δὲ οἱ Σίντιες οὗτοι καὶ ἑτέρως ὕστερον ὠνομάσθησαν, δηλοῦται ἐν τοῖς τοῦ περιηγη-
 τοῦ. ὅρα δὲ ὅπως ὁ μὲν βλαπτικὸς σίντης λέγεται διὰ τοῦ ἦ, ὡς ὁ Χρύσης, τὸ δὲ ἔθνικόν διὰ τοῦ ἰ καὶ
 ἔχει τὴν κλίσιν τοῦ ὄφρα. ὅτι δὲ πρὸς ἄλλαις κλίσεσι καὶ Σίντιοι ἐλέ*γοντο οἱ τοιοῦτοι Σίντιες, ὁ γεωγρά- 20
 20 φος φησὶν. ὡς δὲ καὶ Σίντις Σίντιδος ὕστερον ληστῆς δίχα τοῦ τ, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι περιάδουσαι καὶ
 αὐτόν, καθὰ καὶ τὸν Σκείρωνα καὶ τὸν Πιτυνοκάμπτην καὶ τὸν Κάκον καὶ τὸν Λίβυν Ἀνταῖον καὶ τοὺς
 τοιούτους. καὶ εἰσὶν ἀληθῶς φερόνυμα τὸ Σίντιες οἱ παρ' Ὀμήρῳ καὶ ὁ Σίντις, ἐπὶ κακῶ μέντοι, ἵνα
 καὶ αὐτοὶ ὡς βλαπτικοὶ κατὰ τὴν παροιμιαζομένην Σιδηρῶ, Θρασειᾶν ἐκείνην γυναῖκα, φορεῖν τὸ οἰκτεῖον
 ὄνομα. (Vers. 593.) Τὸ δὲ, ὀλίγος θυμὸς ἐνῆεν, ἔχει μὲν ἀκόλουθόν ποτε τὸ καὶ θανεῖν ἀν τὸν Ἡφαι-
 στον ὀλιγούμενον, λύεται δὲ καὶ ἄλλως μὲν τῷ μὴ ἐξ ἀνάγκης· αἰετῇ ὀλιγώσει φθορὰν ἐπακολουθεῖν,
 μάλιστα δὲ ἀλληγορικῶς τῷ μὴ ὀλιγούμενα τὰ ἐναέρια πάθη, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἡφαιστον,
 ἤδη καὶ παντελῶς ἐπιλείπειν, ἀλλ' εἶναι εἰσαεὶ κατὰ τὸ γίνεσθαι πάλιν καὶ πάλιν. ὅρα δὲ ὡς κομιζῶ
 μὲν τὸ ἀπλοῦν, ἵπποκομῶ δὲ καὶ νοσοκομῶ τὰ σύνθετα. * (Vers. 592.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι δύο ῥίψεις 30
 30 τοῦ Ἡφαιστοῦ ὁ μῦθος λέγει, προτέραν μὲν τὴν μετὰ γένεσιν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἡρας, ὅτε καὶ ἐχολάνθη·
 δευτέραν δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὅτε τῇ μητρὶ ἀλεξῆσαν ἠθέλε δεσμευθεῖσθαι πρὸς τοῦ Διὸς. Τὸ δὲ πανῆ-
 120 μαρ τὸν Ἡφαιστον οὐρανόθεν εἰς γῆν φέρεσθαι, εἰ καὶ θεραπεύεται τοῖς ἀλληγορηταῖς, ἀλλὰ τῷ
 μύθῳ μάλιστα δοτέον πρὸς ἐνδειξιν τοῦ ἐν μέσῳ πλείσταυ διασημίμυς κατὰ τὸ, ὅσον οὐρανὸς ἐστ'
 ἀπὸ γαίης. (Vers. 594.) Τὸ δὲ ἄφαρ, ὃ μέχρι καὶ ἐς ἄρτι περιφέρεται παρὰ τοῖς λέγουσιν ἄφαρ τὸ
 αὐτίκα, οὐ κολλητέον μετὰ τοῦ πεσόντα, οὐ γὰρ ἂν ἄφαρ, ἦγουν εὐθέως, πέσοι ὁ πᾶν ἡμαρ φερόμε-
 νος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ κομίσαντο, ἵνα λέγῃ ὅτι μετὰ τὸ πεσεῖν ἐπιμέλειαν ἔσχεν εὐθύς φιλοξενικὴν, ἣν
 ὄκνεῖ διασκευάζειν ὡς ἄκαιρον. ὅτι δὲ τὸ ἄφαρ ἐκ τοῦ ἄπτω ἄψω ἦφα γίνεται συστολῇ Δωρικῇ καὶ
 ψιλῶσει Διολικῇ καὶ ὅτι δηλοῖ τὸ αὐθωρὸν καὶ συναπτῶς ὡς ἐκ τοῦ ἄπτω, *δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. 40
 40 (Vers. 596.) Ὅτι κύπελλον ποτήριον εἶδος ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτου, οὕτω λεγόμενον ὡς ἀπὸ τοῦ ἔκυπον δευ-
 τέρου ἀορίστου. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἀμφικύπελλον λέγεται οἰονεὶ πανταχόθεν ἐπὶ τὰ ἔσω κεκρυφός· πολλάκις
 γὰρ ἡ ἀμφὶ πρόθεσις τὸ κύκλω σημαίνει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ νῆσος ἀμφιάλος καὶ βροντὴ ἀμφίπυρος
 40 ἢ πάντοθεν κεραυνώσασα καὶ οὕτω πυρᾶσασα. ἄλλοι δὲ κύπελλον τὸ οἰνηρὸν φασὶ ποτήριον, εἰς ὃ χύε-
 ται, τουτέστιν ἐγγέται, πηλὸς αἰτ' οὖν οἶνος. χρῆ δὲ εἰδέναί ὅτι τὸ ἀμφικύπελλον, ὡς Ἀριστοτέλης
 ἐμφαίνει, καινὴν τινα κατασκευὴν ἔχει καὶ ἀξίαν ἐν τοῖς νῦν ζητήσεως. φησὶ γὰρ ἐκεῖ*νος ὅτι αἱ θυρί- 159
 159 δες τοῦ μέλιτος ἀμφίστοιμοι· περὶ γὰρ μίαν βᾶσιν δύο θυρίδες εἰσὶν ὡς περ τῶν ἀμφικυπέλλων, ἡ μὲν
 ἐκτός, ἡ δ' ἐντός. Ἀριστοτέλης μὲν οὖν ὡς ἀπὸ δήλων τῶν ἀμφικυπέλλων ἱστόρει τὰ τοῦ μέλιτος.
 νῦν δὲ χρῆ τὸ μέλι κατασκέπασθαι, ἵνα νοηθῇ καλῶς ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀμφικύπελλον. τέως γε μὴν ὡς ἐν
 εἰκασμῷ δοκεῖ ταυτὸν εἶναι ἀμφικύπελλον εἰπεῖν καὶ δικύπελλον, ὡς κατὰ τὰς ἀντιθέτους θυρίδας ἦτοι

σύριγγας καὶ θήκας τοῦ μέλιτος μιᾷ βάσει, τουτέστι πυθμένι, δύο κυπέλλων διοικουμένων ὡς ἐν διδυ-
 μότητι, τοῦ μὲν ἄνω, τοῦ δὲ κάτω, ἵνα καὶ ἡ βάσις ἐν τοῖς τοιούτοις εἴη, ὅτε δείξει, πρὸς πόσιν
 χρήσιμος. Ὅτι τὴν ἔριν τὴν σφοδρὰν, τὴν μέσον Ἑρας καὶ Λιὸς, ἔπαυσεν ἐνταῦθα οὐ μόνον ἀπειλῇ
 10 Διὸς καὶ φόβος, ὃν ἡ Ἑρα ἔπαυεν, ἔτι δὲ καὶ συμβουλή τοῦ Ἑφαιστοῦ ἐχέσθων, *ἀλλὰ καὶ ἀστεῖος
 τοῦ αὐτοῦ λόγος, κινήσας τὴν Ἑραν εἰς μειδίαμα. σύνηθες δὲ Ὀμήρω, καθὰ καὶ προεῖρηται, ὀπη-
 νίκα τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ἀυξήσει καὶ εἰς παντελῆ δυσκολίαν ἀναγάγοι, τοιούτοις τισὶ νοή-
 μασι χρῆσθαι εἰς λύσιν τοῦ κινδυνώδους καὶ ἀλύτου τῶν περιπετειῶν. μειδίαμα δὲ Ἑρας μυθικῶς μὲν τὸ
 ἐπὶ τοῖς ἀστείοις λόγοις Ἑφαιστοῦ τοῦ παιδὸς διαχεθῆναι αὐτὴν καὶ ὑπογελάσαι· ἀνθρωποπαθεῖς γὰρ
 παρὰ τοῖς ποιηταῖς τὸ δαιμόνιον φῦλον, ὡς καὶ προγέγραπται. διὸ καὶ θυμοῦσθαι Ζεὺς καὶ Ἑρα
 ἐνταῦθα λέγονται ἀλλήλοις καὶ Ἑφαιστος ἄνωθεν ῥιπτεῖσθαι κάτω καὶ σώζεσθαι ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ 10
 ὀλίγον ἔχειν θυμόν· ὃ περ παρὰ τοῖς ἴστερον συνθέτως ὀλιγοθυμεῖν λέγεται. καὶ οἱ θεοὶ ἀσβεστον
 γέλων παθεῖν λέγονται ἐπὶ τῷ Ἑφαιστῷ πονουμένῳ καὶ σπεύδοντι, ἐπειδὴ ἀνθρωπίνως γέλοιον ἀμφι-
 20 γυήεις ἀνὴρ συντόνως κινούμενος καὶ τῇ χολείᾳ κυμαινόμενος, *οἶον καὶ ὧδε καὶ ἐκεῖ περιφερόμε-
 νος. οὕτω γοῦν καὶ Ἑρα οὐκ ἀσβεστον καὶ χανδὸν γελῶσα, μειδιῶσα δὲ σεμνότερον, ὡς τοιούτῳ
 προσώπῳ ἔπρεπε, τὸ τοῦ παιδὸς ἐδέξατο χερὶ κύπελλον. ἡ δὲ ἀλληγορία μειδίαμα Ἑρας τὴν ἐν τῷ ἀέρι
 βούλεται νοεῖν ἡσυχίαν καὶ ἰλαρότητα τὴν ἐκ τοῦ γαληνιᾶν, καθὰ πού καὶ εἰρήνη γλυκὺ μειδιᾷ καὶ
 ἡμέρα διαγελάει καὶ ἡ χθὼν γελᾷν λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς φανήσεται· καὶ αἰγιαλὸς δὲ ὁμοίως παρ'
 ἑτέρῳ ποιητῇ γελᾷ, κύμασιν ἑαρινοῖς ἡρέμα κλυζόμενος· φησὶ δὲ πού καὶ Ἰμέριος, ὅτι ἦρος ἡ γῆ μειδιᾷ
 ἠδύ τι καὶ χρυσαυγές. τὸ δὲ τοιοῦτον τῇ Ἑρα μειδίαμα Ἑφαιστος περιποιεῖται, δηλαδὴ θερμότης
 κατακρατήσασα καὶ σκυθρωπότητα χειμερινὴν ἀπελάσασα, ὅτε οὐ μόνον μειδιᾷ ἡ Ἑρα λέγεται ἀλλὰ 20
 καὶ χρυσόθρονος εἶναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς κατωτέρω φησὶ, διὰ τὴν ἐκ τοῦ πυρσοειδοῦς καὶ χρυσοφαοῦς
 30 ἡλίου ἐν ἀέρι λαμπρὸ*τητα. ὁ δὲ τοιοῦτος Ἑφαιστος καὶ κυπέλλοφόρος γίνεται τῇ Ἑρα διὰ τὴν σύμ-
 μετρον ἀναθυμιάσιν, ἣν ἀνάγουσα ἡ θερμότης εἰς αἶρα διαδίδωσι. λέγεται δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς
 ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχοεῖν γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρατῆρος ἀφύσσων, ἐπειδὴ ταῖς κάτωθεν ἀναγομέναις ὑγρό-
 τησι καὶ οἱ ἀστέρες, οἱ θεοὶ λέγονται παρὰ τὸ θεῖον, ἐδόκουν τρέφεσθαι κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων δόξαν.
 ἄς δὲ ἀναθυμιάσεις νέκταρ ὁ μῦθος φησὶν, ἀντλούμενον ὡς ἀπὸ κρατῆρος τινὸς τῶν περὶ γῆν κοιλάν-
 σεων. ἐνδέξια δὲ οἰνοχοεῖν λέγει τὸ ἐπιδεξίως ἢ ἀρξάμενον ἐκ τῶν δεξιῶν. (Vers. 598.) Ἰστέον δὲ ὅτι
 τὸ οἰνοχοεῖν οὐ κυριολεκτεῖται ἐπὶ τοῦ νέκταρος ἀλλὰ πάντως ἐπὶ τοῦ οἴνου· τέθειται δὲ κατ' ἀνάγκην
 καὶ ἐπὶ νέκταρος, ὡς καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ φανήσεται, διὰ τὸ μὴ εὐπορεῖν τὸν ποιητὴν σεμνοτέρως
 συμποσιακῆς λέξεως. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερα ἅπαντα, οἶον καὶ τὸ, ἐχειρονόμησε τοῖς σκέλεσιν ὁ Ἴππο- 30
 40 κλεί*δης ἐκεῖνος· ὃς καὶ μεμφθεὶς εἶπε τὸ θυλλοῦμενον, ὡς οὐ φροντὶς Ἴπποκλείδῃ. καὶ ἐνταῦθα γὰρ
 τὸ χειρονομεῖν οὐκ ἔστι κυρία λέξις ἐπὶ ποδῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ, τρισχίλια ἵπποι κατὰ τὸ ἔλος βουκο-
 λέοντο· οὐ γὰρ οἰκείον ἐπὶ ἵππων τὸ βουκολεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ἀστεῖως ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης ἀνάπα-
 λιν πρὸς τὸ, ὠρχήσατο σκέλεσιν, ἔφη τὸ, οὐχ' ὄρας ὀρχούμενον ταῖς χερσὶ τὸν βᾶκην; καὶ ὅτι ὁμοιον
 τοῖς εἰρημένοις καὶ τὸ, εἶχεν ἐπὶ χερσὸς πέδη· ὅθεν σύνθετον ἡ χειροπέδη· καὶ γὰρ πέδη κυρίως ἐπὶ
 ποδῶν. ἔτι ἰστέον καὶ ὡς τὸ μὲν οἶνον οἰνοχοεῖν καὶ βουλήν βουλεύειν καὶ τὰ τοιαῦτα σύστοιχα καὶ
 160 ὁμοειδῆ ὄντα ὀρθῶς *φράζεται διὰ συνήθειαν καὶ σαφήνεια. καὶ γοῦν ὁ παραβάτης ἐν τινι μύθῳ, οὐ
 ἀρχὴ, πλουσίῳ ἀνδρὶ πρόβατα ἦν πολλὰ, γράφει καὶ ὅτι βουκόλοι βοῶν, αἰγῶν αἰπόλοι, ἵπποφορβοὶ
 ἵππων, καὶ πολλὰ κτήματα. καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα συνηθέστερον ἔχει, ὡς εἴρηται. τὸ δὲ ἄλλως ἀνομοει-
 δὲς ἔχει καινότητα, οἶον τὸ, τρισχίλιοι ἵπποι κατὰ ἔλος ἐβουκολοῦντο, ὧν τοὺς μὲν νομέας ἵπποβουκό- 121
 λους ἀκολούθως Ὀμήρω Εὐριπίδῃ φησὶ, καὶ ἐχειρονόμησε σκέλεσι, καὶ νέκταρ ἐνοχοεῖ. ἐπενοήθη δὲ
 ταῦτα διὰ συντομίαν λόγου. οἰνοχοεῖν μὲν γὰρ νέκταρ τὸ ἐγγχεῖν νέκταρ δίκην οἴνου, οὐ χρεῖα τῷ συμ-
 ποσίῳ· χειρονομεῖν δὲ σκέλεσι τὸ ποιεῖν τοῖς ποσίν, ὃ περ ὁ χειρονομῶν. τρισχίλια δὲ ἵπποι ἐβουκο-
 λοῦντο ἦτοι ἐνέμοντο σὺν βουσὶν ἢ ἐνέμοντο ἐνθα καὶ βόες ἄν. ὁμοιον καὶ τὸ, ὠκοδόμησε πόλιν,
 10 *ἦγουν πόλιν καὶ οἶκους ἔδειμε. τὸ μέντοι, ὠκοδόμησε θυσιαστήριον, πάνυ καινῶς εἴρηται. καὶ παρὰ
 Λυκόφρονι δὲ τὸ, λέοντα κείροντα ὀδόντι καὶ γνάθοις λήιον, ἐμφαίνει γοργῶς ὅτι ὁ Τήλεφος ὁμοιος

ἦν καὶ λέοντι καὶ συὶ δέ· λέων γὰρ οὐ χεῖρει λήιον. τοιούτου τύπου καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, βουθυτεῖ
 ἦν καὶ τράγον. οὕτω δὲ καὶ Ἐυριπίδης φησὶ τὴν Μήδειαν τοκάδος δίκην λαΐνης ταυρουμένην, ἦγον
 ἀγιομένην ὡς λέαιναν καὶ ὡς ταῦρον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὅμοιον τῷ χειρονομεῖν σκέλεσι τὸ καθ' Ἡλιό-
 δωρον χειραγωγὸν εἰπεῖν ἑμάντα τὸν ἐκδεδεμένον ποδός. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἐν οἷς καὶ τὰ κατὰ τὴν
 ἱστορίαν τοῦ Νεῖλου τυφλοστόματα· οὐ γὰρ ἂν λεχθεῖν τὸ στόμα τυφλόν, ἀλλ' ἐμφαίνει γοργῶς τὸ
 τυφλόστομα, ὡς δυνάμεθα καὶ ὄφθαλμὸν καὶ στόμα εἰπεῖν τὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκβολήν. Τὸ δὲ νέκταρ
 καὶ ἡ ἀμβροσία πέπλασται τῇ ποιήσει· καὶ εἰσὶν ὀνόματα τροφῆς θεῶν, ἦν καὶ *αὐτὴν οἱ ποιηταὶ 20
 οἶδασιν, ὡς μουσοτραφεῖς· τὸ μὲν νέκταρ ὑγρᾶς καὶ ἀναλογούσης οἴνω, διὸ καὶ οἰνοχοεῖσθαι εἴρηται,
 ἡ δὲ ἀμβροσία ξηρᾶς. ἐτυμολογεῖται δὲ τὸ μὲν νέκταρ ἀπὸ τοῦ κτῶ τὸ κτῶμαι καὶ τοῦ νε στερητικῷ
 10 οἶονεὶ τὸ ἄκτητον, ὃ οὐδενὸς θνητοῦ γίνεται κτέαρ ἦτοι κτῆμα. ἡ δὲ ἀμβροσία ἢ ἀπὸ τοῦ ἄ στερητικῷ
 καὶ τοῦ βροτὸς, ἦν οὐδεὶς ἔχει βροτὸς, πλεονάσαντος τοῦ ν̄ πρὸ τοῦ β̄ διὰ ὄγκον φωνῆς, ὡς ἐν πολ-
 λοῖς γίνεται· ἢ μάλιστα ἐκ τοῦ ὑπεραναβαίνειν ῥοήν ἦγον ὑπεράνω εἶναι φθορᾶς· ὅτι δὲ καὶ ἀνάπα-
 λιν νέκταρ μὲν παρὰ τισὶ λέγεται ἢ ξηρὰ ἐν θεοῖς τροφή, ἀμβροσία δὲ ἢ ὑγρὰ, φανήσεται ἀλλαχοῦ.
 περὶ δὲ τούτων ῥηθήσεται καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δ' ῥαψωδίας. Ἰστέον δὲ ὅτι τε σεμνότερος πάντων, ὡς
 εἰκὸς, ὁ τοῦ μύθου Ζεὺς, ὡς μὴ συνδιατεθεῖς ὅλως, οἷς ὁ Ἱφραιστος καὶ λαλεῖ καὶ γελοῖως πονεῖται·
 Ἦρα δὲ μετ' αὐτὸν τηρεῖ τὸ σεμνὸν μειδιάσασα· οἱ δ' ἄλλοι θεοὶ τοῦ τοιοῦ*του ὕψους ὑποκατέβησαν, 30
 ἄσβεστον γέλωι παθόντες, καὶ ὅτι τὸ πονεῖσθαι μετὰ συνέσεως ποιπνύειν ἢ ποίησις λέγει· ὃ γίνεται
 ἀπὸ τοῦ πονῶ πονύω, ὡς ἀλῶ ἀλύω, κινῶ κινύω, καὶ ἐν συγχοπῇ πνύω, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ ποπνύω,
 καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ ποιπνύω. ὁμοίου δὲ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ τὸ ποιπύσω ἦγον φυσῶ παρὰ Ἀντά-
 20 φρονι, καὶ ἄλλα δὲ τινα. ὡς δὲ ἐκ τοῦ ῥηθέντος πνύω καὶ τὸ πεπνῦσθαι καὶ ὁ πεπνυμένος λέγεται,
 δῆλον ἐστὶν ἐκ τῶν παλαιῶν. Σημείωσαι δὲ ὅτι πάνυ σεμνῶς ἢ καθ' Ὀμηρον αἰδούσα θεὰ γελᾶν μὲν
 θεοὺς ἔφη· ὅτι δὲ διὰ τὸν κυλλοποδῖονα ἐγέλωι σιγᾶ, ἵνα μὴ δοκοῖη σιλλαίνειν ἀκαίρως. τὸ δὲ ἄσβε-
 στος γέλωι δηλοῖ ἐκ τινος θερμότητος τὸν γέλωτα γίνεσθαι, καὶ συμβάλλεται πῶς τοῖς γραμματικοῖς,
 οἱ τὸν γέλωτα παρὰ τὴν ἑλλην, ὃ δηλοῖ τὴν θερμότητα, ἐτυμολογεῖσθαι φασίν. * (Vers. 601, sqq.) Ὅτι 161
 τὸ, ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα δαίνυντο, λεχθεῖν ἂν ἐπὶ τῶν διὰ πάσης ἡμέρας 5
 ἐστιωμένων. εἰ δὲ καὶ μουσικὴ χάρις ἐπανθεῖ τῷ συμποσίῳ, προσφυεῖς εἰπεῖν καὶ τὰ ἐφεξῆς, οἷον·
 οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴσης, οὔτε μὴν φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχεν ὁ δαῖνα, οἷον ἃ Ἀπόλλων,
 Μουσᾶων θ', αἱ αἶδον ἀμειβόμεναι ὀπι καλῆ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐς ἡέλιον καταδύντα, ἐφερμηνευ-
 τικὸν ἐστὶ τοῦ, πρόπαν ἡμαρ, ἵνα νοῆται τὸ *πρόπαν ἡμαρ ἕως δύσεως ἡλίου, ὃ ἐστὶν ἐσπέρας, οὐ μὴν 10
 30 καὶ ἐπέκεινα. Τὸ δὲ ἡέλιος δοκεῖ ἐκ τοῦ ἡλιος γενέσθαι κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ ε̄. ψιλοῦται δὲ διὰ τὸν
 κανόνα τὸν λέγοντα, ὅτι τὸ ἦ πρὸ φωνήεντος ὄν κατὰ διάστασιν ψιλοῦται, οἷον ἠίδεος, ἦμος ὁ τοξικός·
 οὕτως οὖν καὶ ἡέλιος. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι αἰεὶ οὕτως λέγει ὁ ποιητὴς τετρασυλλάβως·
 ἄπαξ δὲ ποτε καὶ τρισυλλάβως ἔφη ἡλιον (Odys. θ'. 271). Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἐστὶν ἄω τὸ
 λάμπω καὶ προσθέσει τοῦ ὕ αὖω, ἐξ ὧν ἄως ἢ ἡμέρα καὶ αὖως Αἰολικῶς, δύναται τὸ ἡέλιος ἐκ τοῦ ἄω
 122 ἔχειν τὴν ψιλὴν, ἐξ οὔ καὶ ἐτυμολογεῖται. γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄω τοῦ ῥηθέντος καὶ ἐκ τοῦ ἑλη ἢ θερ-
 μασία ἀέλιος, ὡς τὸ, ἀκτὶς ἀελίου, παρὰ Σοφοκλεῖ· ἀμφοτέρω γὰρ ἔχει ὁ ἡλιος· λάμπει τε γὰρ
 φωτιστικῶς, ἔτι δὲ καὶ θερμαίνει· καὶ τροπῇ τῆς ἀρχούσης γίνεται ἡέλιος. (Vers. 602.) Εἴσην δὲ
 δαῖτα λέγει ἢ τὴν ἴσην κατὰ πλεο*νασμοῦν Ἰωνικὸν τοῦ ε̄· ἰσομοίρως γὰρ ἐδαίνυντο διὰ τὸ ἀφιλόνηκον· 20
 ἢ παρὰ τὸ εἶω τὸ πορεύομαι ἢ διὰ παντὸς ἰκνουμένη τοῦ σώματος ἦτοι πορευομένη καὶ ἅπαν αὐτὸ
 40 διοικοῦσα. (Vers. 604.) Ἀμείβεσθαι δὲ ὀπι καλῆ αἰ. Μοῦσαι λέγονται ἢ ἑαυτὰς ἐν μέρει ἢ τὸν
 Ἀπόλλωνα, ὃς εἶχε τὴν φόρμιγγα. ὑπ' ἐκείνῳ γὰρ ὡς κορυφαίῳ τῆς ὠδῆς ἄδειν αὐταὶ λέγονται, ἀμοι-
 βαδὸν δηλαδή· ἐξ οὔ καὶ αἱ ῥητορικαὶ ἀλληλογραφίαι ἀμοιβαῖοι λόγοι λέγονται καὶ ἔπη ἀμοιβαῖα.
 ἐνταῦθα δὲ συλλογιστικῶς ὁ Ὀμηρος οὐ μόνον μουσόληπτον ἑαυτὸν ὑπεμφαίνει ἀλλὰ καὶ Ἀπόλ-
 λωνι κάτοχον. αὐτὸν μὲν γὰρ ὅσα λέγει, ἐκ Μουσῶν ἐμπνεόμενος ἄδει, ὡς ἐν προοιμίῳ ἐφάνη· Μοῦ-
 σαι δὲ ὑπ' Ἀπόλλωνι ἀρχηγέτη τῆς ὠδῆς ἄδουσιν. οὐκοῦν ἢ ποίησις καὶ ὁ ποιητὴς ὑπὸ Μοῦσαις τε καὶ
 Ἀπόλλωνι καταρτίζονται, ὡς καὶ Ἡσίοδος παραδηλοῖ, κατὰ γὰρ γενεαλογικῶς τοὺς ἀοιδούς ἦτοι τοὺς

30 ποιητὰς ἐκ Μουσῶν καὶ Ἀ*πόλλωνος. διόπερ οὐ μόνον λόγιον χρῆμα ὁ ποιητὴς διὰ τὰς Μούσας, ἀλλὰ καὶ μαντικὸν διὰ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἡλίου φιλοσοφίαν. καί τινα προλέγων καὶ Ὅμηρος μαντικῶς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πον φανήσεται. ὄρα δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἀμειβόμενοι ὅπῃ καλῆ, κοινὸν μὲν ἐστὶν ἐνέργημα τῶν Μουσῶν· ὠνόμασται δὲ, ὡς καὶ προείρηται, ἡ Καλλιόπη ἐξ αὐτοῦ κατ' ἐξαιρετὸν τὸ κοινὸν τῆς ἐνεργείας ἐξιδιωσαμένη τῇ κλήσει· παρὰ τὸ καλὸν γὰρ ἢ τὸ κάλλος τῆς ὁπὸς ὠνόμασται ἢ Καλλιόπη, ὡς τὰ ἐν φωνῇ κάλλος ἔχουσα. ἔοικε δὲ μηδεμίαν ἔχειν ὁ ποιητὴς λέξιν ἐπὶ τῶν ἐμμουσῶν ὠδῶν καιριωτέραν τοῦ καλῆ· διὸ οὐ μόνον ὅσα καλῆν λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος φόρμιγγα περικαλλῆ ὀνομάζει, ὡς ἂν τις εἶποι καλῆν λίαν· ἐντεῦθεν γὰρ ὁ τοῦ λ̄ ἐν τῇ τοιαύτῃ λέξει διπλασια-
40 σμός. κακεῖθεν ἔοικασιν ἀφορμὴν λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον τέλος τοῦ πανηγυρι*κοῦ τῆς ῥητορικῆς εἶδους τὸ καλὸν εἰπεῖν· δῆλον δὲ ὅτι πανηγυρικὸν καὶ ἡ ποίησις. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ 10 μὲν καλὸν ἐκτείνει αἰεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ δίχρονον, τὸ δὲ κακὸν ἐν συστολῇ ἔχει τὴν ἀρχουσαν. ὅτι δὲ καὶ τὸ καλεῖν συστέλλεται ποτε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ καλὸν παράγεται, ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς ἐν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, καλέσαντο γὰρ αὐτοί. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὸ, ἐς ἡέλιον καταδύντα, εἴρηται παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἰππολύτῳ τὸ εἰς τόδε ἀντὶ τοῦ ἕως τότε. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἐς τόδε ὥρας καὶ ἐς τόδε καιροῦ. τὸ μέντοι
162 ἔστε ἀντὶ τοῦ ἕως μόνον αὐτὸ κατ' αὐτὸ κείμενον, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ· ἔστε κ' ἀπει*πεν, ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσης, συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἕως. διὸ καὶ δασύνεται. (Vers. 607.) Ὅτι δίδονται τόποι τινὲς τοῖς πλανήταις, οὓς οἴκους αὐτῶν καλοῦσιν οἱ νεώτεροι, ἐν οἷς αὐτοὺς ὄντας καὶ οἰκοδεσποτεῖν λέγουσιν. Ὁμήρου τοίνυν ἐνταῦθα εἰπόντος ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἐκάστῳ τῶν θεῶν δῶμα ἐποίησε, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι πρῶτος Ὁμήρος ἔδωκε τοῖς ἀπὸ μαθημάτων ἀφορμὴν τῆς τοιαύτης δόξης, εἰπὼν ἐνταῦθα ἕκαστον τῶν θεῶν ἴδιον οἶκον ἔχειν. ἴτι δὲ ἐπὶ ἀστέρων ἐστὶν ὅτι τὸ τῶν θεῶν κεῖται ὄνομα, 20 προείρηται. Ἥφαιστος δὲ λέγει· ἂν τὰ τοιαῦτα ποιεῖν δῶματα, πιθανομένου καὶ νῦν τοῦ μύθου τοῦτο διὰ τὴν ἀνω αἰθερίαν θερμότητα καὶ διὰ τὸ αὐτῆς δραστικόν. Ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ τὸ κακκείον-
10 τες ἀντὶ τοῦ ἔφρασι ἔχοντες τοῦ κατακεῖσθαι εἰς ὕπνον. οὕτω καὶ ὀψείοντες οἱ ἔχον*τες ἐπιθυμίαν τοῦ ὀψεσθαι καὶ βρωδείοντες καὶ πολεμησίοντες οἱ ἐπιθυμοῦντες βρώσεως καὶ πολέμου. καὶ ἄλλα δὲ εἶσι τοιαῦτα μυρία. τὸ δὲ πρῶτον κ' τὸ τ' ἐστὶ τῆς κατὰ προθέσεως, εἰωθυίας ἐν τῇ τοῦ ἄ ἀποκοπῇ συνεξομοιοῦσθαι τῷ ἐπαγομένῳ συμφώνῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, κάππεσον ἐν Λήμνῳ, δηλοῦται, καὶ ἐν τῷ κάλλιπον ἀντὶ τοῦ κατέλιπον. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ κεῖσθαι καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ κινήσεων προὔπαρχε τὸ κέω, οὗ μετοχὴ κέων ἐν Ὀδυσσεΐᾳ· ὄρσο κέων, ὧ ξεῖνε. τοῦτο ἐνθέσει τοῦ ἰ γίνεται κείων, ὅθεν τὸ, κακκείοντες ἔβαν, ἤγουν κατακεισόμενοι εἰς ὕπνον. τῆς δὲ συστοιχίας τοῦ κακκείοντες ἐστὶ καὶ τὸ καὶ ῥέζειν ἤτοι καταψᾶν καὶ τὸ κάββαλε καὶ τὸ κάδδ' ἔπεσε καὶ τὸ καπφάλαρα δὲ καὶ τὸ κάτθανεν, ὡς ἄλλα- 30 χοῦ φανεῖται σαφῶς. (Vers. 608.) Ὅτι πρραπίδαισ τὰς φρένας εἰπεῖν χρήσιμον εἰς οὐδὲν τῇ λογογραφίᾳ.
20 διὸ φυλαττέτω ἀπόθετον τῇ ποιήσει. χρῆσις δὲ αὐτοῦ *ἐν τῷ, Ἥφαιστος ποιήσεν εἰδυῖσαι πρραπίδαισι. γίνεται δὲ ἴσως ἢ πρραπίς ἐκ τῆς πρῶ καὶ ἀπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ἰδεῖν ἢ εἰδέναι, ἵνα ἢ πρραπίς ἢ προβλεπτικὴ καὶ προγνωστικὴ τοῦ μέλλοντος φρήν. ἕτεροι δὲ φρασι τὴν πρραπίδα γίνεσθαι ὅθεν καὶ ἡ φρήν γίνεται, ἤγουν ἐκ τῆς πρῶ προθέσεως καὶ τοῦ ὦ δασυνομένου ῥήματος, ἐξ οὗ τὸ ἰῶ ἴημι, εἰ καὶ ἡ μὲν φρήν διὰ τοῦ φ' προάγεται κατὰ τὸ φρουρός καὶ φροῖμιον, ἢ δὲ πρραπίς ψιλοῦται Ἰωνικῶς τε καὶ Αἰολικῶς. (Vers. 610.) Ὅτι τὸν κατὰ φύσιν ὕπνον γλυκὴν ὀνομάζει, λέγων· ἐνθα Ζεὺς ἐκάθεινδ', ὅτι μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι. καὶ σημειῶσαι ὅτι οὐχ' ἡμᾶς δεῖ κατακλινομένους εἰκῆ ἐπισπᾶσθαι τὸν ὕπνον, ἀλλὰ κοιμᾶσθαι ὅτε ὁ ὕπνος ἰκάνει, τουτέστι καταλαμβάνει ἡμᾶς. ὁ μέντοι σπουδαῖος οὐ μόνον οὐκ ἂν καλέσοι τὸν ὕπνον, ἀλλὰ καὶ ἀπώσεται ἤγοντα, εἰ περ οὐ χρὴ παννύχιον εὔδειν τὸν σπουδαῖον ἄνδρα. 40
30 Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ὅτι τὸ ἰκά*νει, ὡς καὶ προεγράφη, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἰκῶ, ὃ περ παρ' Ὀμήρῳ μὲν αἰεὶ τὴν διὰ τοῦ ἰ ἔχει, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, γραφῆν· παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον διαφορεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι Ζεὺς ἀκλίτως ἔχει διὰ κανόνων ἐναντιότητα, καθά φρασι οἱ παλαιοί. εἰς μὲν γὰρ κανὼν διὰ τοῦ ἐως κλίνει αὐτὸ τῷ λόγῳ τῶν εἰς εὖς, ἵνα τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνηέντος ἤγουν τοῦ ὕ ἐκπεσόντος κλιθεῖη Ζεὺς Ζέως. ἕτερος δὲ φυλάσσεσθαι θέλει καὶ ἐν τῇ γενικῇ τὴν τῆς 123 μονοσυλλάβου εὐθείας δίφθογγον, ὡς καὶ ἐν τῷ, κλείς κλειδός, παῖς παιδός, δαῖς δαιτός. ἢ γοῦν

τοιαύτη στάσις τῶν κανόνων ἐξώθησε μὲν τὴν Δίς εὐθείαν διὰ τὴν, ὡς προείρηται, πρὸς τὸ ἐπιζήημα συνέμπτωσιν· ἀφῆκε δὲ ταῖς πλαγίαις ἐκείνης ἐπίσακτον οἶον μητέρα τὴν Ζεὺς εὐθείαν, ἀπωροφαισμένην τῶν οἰκείων πλαγίων οἷα γνησίων παιδῶν τινῶν. (Vers. 611.) Ὅτι ἐν τῷ, ἐνθα καθεῦδ' ἀναβάς, παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη, τὸ μὲν καθεῦδε προπερισπᾶται, ὡς πρὸ τούτου ἐγράφη, τὸ δὲ, παρὰ δὲ *χρυσόθρονος Ἥρη, ἔλλειψιν ἔχει· ὡς γὰρ τὸ μετὰ δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ 40 ἐπὶ δὲ καὶ πρὸς δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις, οὕτω καὶ τὸ, παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη, ἤγουν παρὰ δὲ αὐτῷ ἢ χρυσόθρονος Ἥρα. ἐν δὲ τῷ χρυσόθρονος φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸν χρυσὸν ἀντὶ πυρὸς εἰληφθαι ἀλληγορικῶς. πυρῶδη γάρ, φασί, τὰ πρὸς τῷ αἰθέρι καὶ τῷ ἡλίῳ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ Τ Η Σ Β. Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

Ζεὺς, ὄνειρον ἐπιπέμψας Ἀγαμέμνονι, παρακελεύεται τοὺς Ἕλληνας ἐξάγειν ἐπὶ τὸν πόλεμον· ὁ δὲ πρότερον μὲν τῶν ἀρίστων συνέδριον συνήγαγεν, ἔπειτα δὲ ἐκκλησίαν ποιησάμενος ἀποπειράται αὐτῶν, παρακελεύσάμενος φεύγειν εἰς τὰς πατρίδας. κατέχει δὲ αὐτοὺς Ὀδυσσεὺς Ἀθηναῖς προνοία καὶ Νέστωρ δημηγορήσας· εἶτα τροφὴν ἀνελόμενοι ἐξοπλίζονται αὐτοὶ τε καὶ οἱ ἡγεμόνες, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Τρῶες Ἰριδος αὐτοῖς ἀπαγγειλάσης. κατάλογον δὲ ὁ ποιητὴς ἐποίησε τῶν στρατευμάτων καὶ τῶν νηῶν.

Α Α Λ Λ Α Ω Σ.

Ζεὺς, ἐμέμνητο γὰρ τῆς Θέτιδος ἰκεσίας, τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ὕπνῳ σχολαζόντων, πρὸ ὀφθαλμῶν ποιούμενος τιμῆσαι τὸν τοῦ Πηλέως, ὄνειρον Ἀγαμέμνονι πέμπει, κελύων αὐτὸν ἐκβάλλειν πάντας Ἕλληνας εἰς τὴν μάχην, συμβουλευὼν αὐτῷ δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα παρακαλέσαι. ὁ δὲ οὐ συνίεις τὸ ὄναρ τοῖς ἀριστεῦσιν αὐτὸ διηγεῖται. καὶ μετὰ τοῦτο εἰς ἐκκλησίαν ἀθροίσας πάντας Ἕλληνας, ὑπόπτως πρὸς αὐτοὺς διακείμενος διὰ τὸ ἡγεῖσθαι τὸν Ἀχιλλεῖα, ἐπιτιθέμενον αὐτοῦ τῇ ἀρχῇ, προσοικειοῦσθαι τὸ πᾶν πλῆθος πειράζων, φεύγειν αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας κελύει. οἱ δὲ οὐ συνιέντες ἐπὶ τὸ καθέλκειν τὰς ναῦς καὶ εἰς τὰς πατρίδας ἀπαλλάττεσθαι χωροῦσιν. Ὀδυσσεὺς δὲ, ὑποθεμένης αὐτῷ Ἀθηναῖς, τοὺς μὲν ἀρίστους πειθοῖ κατέχει, τῶν δὲ στρατιωτῶν πικρῶς καθάπτεται· παῦει δὲ καὶ Θερσίτην, ἀμούσως πρὸς τὸν βασιλέα στασιάζοντα, καὶ τοὺς Ἕλληνας μείναι καὶ τὸ Ἴλιον ἐλεῖν προτρέπει. συμβουλευσάντος δὲ καὶ Νέστορος τὰ αὐτὰ, Ἀγαμέμνων θύσας τῷ Διὶ τοὺς γέροντας ἐστία, καὶ προτρεψάμενος τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξάγει πάντας. ἐξῆς δὲ ἐστὶν ὁ κατάλογος τῶν νεῶν, ἐφ' ὧν ἦλθον οἱ Ἕλληνες, καὶ τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν καὶ τῶν Τρώων καὶ τῶν ἐπικούρων.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Β. Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α.

Ὅτι τῆς ῥαψωδίας ταύτης ἢ μὲν ἕμμετρος ἐπιγραφὴ αὕτη· Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν καὶ νῆας ἀριθμεῖ· ἢ δὲ πεζὴ τοιαύτη· ὄνειρος καὶ κατάλογος· ὥστε μέρος τῆς βῆτα *καὶ ἢ Βοιωτία ἤγουν ὁ κατά- 10 λογος τῶν νεῶν. Ὅτι ἐνταῦθα μὲν διὰ μύθου διδάσκει ὁ ποιητὴς μὴ δεῖν εἶναι τὸν ἄρχοντα παννύχιον εὐδειν, λέγων ὅτι, ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ, οἱ περὶ Τροίαν δηλονότι πολεμισταὶ, εὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ γνώμην ἐξάγει αὐτὸ τοῦτο ἀποφαινομένην καὶ διδάσκουσαν, ὡς ῥηθήσεται, ἐνθα ὁ ὄνειρος ὄνειδίζει τὸν παννύχιον ὕπνον τῷ Ἀγαμέμνονι. ἐν μέντοι τοῖς ἐξῆς καὶ πραγματικῶς αὐτὸ παραδώσει, τοὺς μὲν ἄλλους Ἕλληνας κοιμωμένους νύκτωρ ποιῶν, τὸν βασιλέα δὲ ἀγρύπνως ἔχοντα. (Vers. 1.) Ἰστέον δὲ ὅτι τε χαίρει ὡς μάλιστα ὁ ποιητὴς τῷ ῥὰ συνδέσμῳ, καθὰ καὶ προεδεδήλωται· καὶ ὅτι ἐγκλίνεται καὶ αὐτὸς ἐν δέοντι, καθὰ καὶ ἐνταῦθα ἐν 40 τῷ, ἄλλοι μὲν ῥα· καὶ ὅτι κατὰ τοὺς τεχνικοὺς ἐστὶ καὶ ἕτερον ῥα, ὃ σημαίνει μὲν τὸ εὐχερῶς, ὡς φασί, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *ῥάδιον κατὰ ἀποκοπὴν· διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ σὺν τῷ ἰ γράφεται καὶ οὐδὲ 20

ἐγκλίνεται. λέγεται δέ, φρασι, καὶ σὺν τῷ β' βρά, ἐπεὶ καὶ τὸ ῥάδιον Αἰολικῶς βράδιον λέγεται. (Vers. 2.) καὶ ἔτι νήδυμος ὕπνος ὁ βαθυὸς καὶ ἀνέκδυτος, ἦτοι ὃν οὐ δύναται τις ῥαδίως ἀποδύσασθαι. καὶ γίνεται παρὰ τὸ δύνω δύμος καὶ μετὰ τῆς νῆ στερήσεως νήδυμος ἢ ἄγαν δύνων παρὰ τὸ νῆ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ δύνω· ἔστι γὰρ ἐπιτασις καὶ διὰ τοῦ νῆ, ὡς δηλοῖ τὸ, πόντος νήχυτος. ὡς περ δὲ ἀπὸ τοῦ δύνω δύμος καὶ νήδυμος, οὕτω καὶ δύμος δίδυμος· δίδυμοι γὰρ οἱ ὄντες δύο ἐν γαστρὸς καταδύσει μιᾷ. οἱ δὲ νήδυμον ὕπνον φασὶ τὸν ἠδὺν πλεονασμῷ τοῦ ν· καίτοι τινὲς οὐ βούλονται φωνήεντι δασυνομένῳ τὸ ν προστίθεσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ δίχα τοῦ ν εὐρίσκεισθαι ἠδυμον παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Σιμωνίδῃ. τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ Ὀμήρου τὴν λέξιν ταύτην εἰς ταυτὸ 30 ἐβιάσαντο, ἀναγνόν*τες νῦν οὕτω· Δία δ' οὐκ ἔχεν· εἶτα, ἠδυμος ὕπνος. οἱ δὲ οὕτως ἀναγινώσκοντες ἐνταῦθα μὲν εὐπόρως ἔχουσιν εἰς ὃ βούλονται διὰ τὴν τοῦ ἔχε τρίτου προσώπου συνθήκην ἐφέλκεσθαι 10 δυναμένου τὸ ν. ἐν μέντοι τοῖς ἐξῆς εὐρεθήσονται τόποι, ἐν οἷς οὐ δυνήσονται τοιοῦτόν τι ποιῆσαι, ἀλλὰ προδήλως τὸ νήδυμος ἀρχόμενον εὐρεθήσεται ἀπὸ τοῦ ν στοιχείου μὴ δυναμένου τῆ ὀπισθεν λέξει προστίθεσθαι. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἄλλο μὲν τὸ καθεύδειν, ἄλλο δὲ τὸ ὑπνοῦν καὶ οὐκ αἰεὶ τὸ αὐτὸ ἐξ ἀνάγκης δηλοῦσι. καὶ γὰρ ἀνωτέρω μὲν ὁ Ζεὺς ἀναβὰς ἐκάθευδεν, ἐνταῦθα δὲ νήδυμος ὕπνος οὐκ εἶχεν αὐτόν. ἔστι γὰρ καθεύδειν μὲν τὸ ἀπλῶς ἀναπίπτειν ὡς ἐπὶ ὕπνῳ, ὑπνοῦν δὲ αὐτὸ δὴ τὸ ἐκλελύσθαι 124 καὶ ἀπρακτεῖν τὰς αἰσθήσεις. καὶ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς πολλαχοῦ φανήσεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ κοιμᾶσθαι τοῦ ὑπνοῦν διενήνοχεν ἐν πολλοῖς ὁμοίως τῷ καθεύδειν, ὡς καὶ ὅτε εἶπη, ὅτι κοιμῆ*σαντο καὶ 40 ὕπνου δῶρον ἔλοντο. Ἰστέον δὲ ὅτι ἰπποκορυστὰς ἐνόησάν τινες τοὺς ἔχοντας ἰππέας τρίχας ἐν ταῖς κόρυσιν. ἀλλ', εἰ τοῦτο ἦν, ὠφείλειν ἰπποκόρουθας εἰπεῖν, ἢ οὕτω πως, ὁμοίως τῷ κορυθαίτες καὶ κορυ- 164 θαιολος. ἔστιν οὖν ἰπποκορυστῆς ὁ καὶ ἰππιοχάρμης *ἦγουν ὁ ἰππότης πολεμιστῆς. Ὅτι ἐνταῦθα 20 ἔοικεν ἐφερμηνεύειν ὁ ποιητῆς, τίς ἐστὶν ἡ βουλή τοῦ Διὸς ἢ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ. φησὶ γὰρ ὅτι Ζεὺς μερμήριξε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα τιμήσῃ, ὀλέση δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. αὕτη ἄρα ἡ βουλή τοῦ Διὸς. (Vers. 4.) Ὅρα δὲ τὸ πολέας· σχῆμα γὰρ ἀμφιβολίας ποιεῖ. ἄδηλον γὰρ εἴτε πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν ὀλέσει, ὧν ὀλλυμένων ἐτιμᾶτο Ἀχιλλεὺς, εἴτε πολλοὺς Τρῳᾶς τε καὶ Ἕλληνας ἐπὶ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἀχαιῶν, ὃ περ καὶ κάλλιον. καὶ γὰρ προῖων ἔρει, ὅτι τεθήσονται Ἀχαιοὶς καὶ Τρῳσὶν ἄλγεα καὶ στοναχαί. Ὅτι ἀποδεχόμενος ὁ ποιητῆς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἑαυτὸν τῆς τοῦ ὄνειρου πλάσεως τοῦ ἀπατήσαντος τὸν Ἀγαμέμνονα φησὶν, ὡς πολλὰ σκεψαμένῳ τῷ Διὶ, λέγει δὲ ἂν Δία ὁ ποιητῆς τὸν ἑαυτοῦ 10 νοῦν, αὕτη ἀγαθὴ ἐφαίνετο βουλή, ἐπι*πέμψαι οὐλον ὄνειρον, ὃς κελύσει τῷ βασιλεῖ θωρηῆξαι καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς καὶ ἔρει αὐτῷ ὅτι νῦν ἔλοι ἂν πόλιν εὐρουάγνιαν Τρῳῶν. ἐπαινεῖ δὲ ὁ ποιητῆς τὸ τοιοῦτον πλάσμα διὰ τε τὸ τοῦ ὄνειρου λοξόν, ὃ μάλιστα ἐπιπρέπει χρησμοῖς τοῖς τε ἄλλοις καὶ τοῖς δι' 30 ὄνειρων δὲ οὐχ' ἦκιστα καὶ διὰ τὸ πιθανόν τοῦ τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὸν πόλεμον θάρρους. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἐθάρρῃσαν οὔτε ὁ βασιλεὺς οὔτε ὁ στρατὸς τὴν ἔξοδον δίχα του πολεμάρχου Ἀχιλλεὺς, εἰ μὴ τοιοῦτος αὐτοὺς ἠρέθισεν ὕνειρος. καὶ οὕτω μὲν πιθανῶς ἔσχεν ἢ τῶν Ἑλλήνων τόλμα. ὁ δὲ ὄνειρος εὔπέπλασται καὶ εὐφυῶς καὶ χρησμολογικῶς διὰ τὴν λοξότητα· οὐ γὰρ αὐτὰ ἀριδίλως τὸ πρᾶγμα δηλοῖ ἀλλὰ δι' ὁμωνυμίας ἐπικρύπτει τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ, νῦν ἔλοι πόλιν Τρῳῶν, διὰ τῆς ὁμωνυμίας τοῦ νῦν συνέχευε τὴν ἀλήθειαν, λέγοντος μὲν τοῦ ὄνειρου ὅτι κατὰ τὸ παρὸν δέκατον 20 ἔτος ἀλίσκεται ἡ Τροία, νοη*θέντος δὲ λέγειν ὅτι σήμερον ἔλοις ἂν τὴν Τροίαν. ἰστέον γὰρ ὅτι τὸ νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοὺς τρεῖς χρόνους δηλοῖ, τὸν ἐνεστώτα, οἶον· ἢ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο· καὶ τὸν παρερχομένον, ὡς τὸ, νῦν ὠλετο πᾶσα Ἴλιος κατ' ἄκρης· καὶ τὸν μέλλοντα, οἶον· νῦν δὲ δι' Αἰνείαο βίῃ Τρῳέεσιν ἀνάξει. καὶ σημειῶσαι ὅτι οὐδὲ τὴν ἐν τοῖς λογίοις ἦτοι τὴν ἐν τοῖς χρη- 40 σμοῖς λοξότητα ἠγνόησεν ὁ ποιητῆς, ὅς γε καὶ πλάττει ἄρτι τοιοῦτον λόγιον. χρησμός γὰρ τίς ἐστι πάντως καὶ ὁ ὄνειρος ὁ ῥηθεὶς· ὅς, καθάπερ ἐφάνη, λελόξωται διὰ τὸ τοῦ νῦν πολυσήμαντον. ὅτι δὲ τὸ τοιοῦτον πλάσμα πάνυ Ὀμηρος ἀπεδέξατο, δῆλον ἐκ τοῦ εἰπεῖν τὴν τοιαύτην βουλήν οὐ πυκνὴν, καθάπερ μετ' ὀλίγα ἔρει τὸν Ἀγαμέμνονα πυκνὴν ἀρτύνεσθαι βουλήν, ἀλλὰ ἀρίστην ὑπερθετικῶς. φησὶ γὰρ ὅτι βουλευσαμένῳ πολλὰ τῷ Διὶ αὕτη ἀρίστη κατὰ θυμὸν ἐφαίνετο βουλή, ἢ μετὰ τὰς πολ- 30 *λάς δηλαδή τὰς προτέρας ἐκείνας. καὶ σημειῶσαι καὶ ἐνταῦθα τὴν τῆς παροιμίας ἀλήθειαν τῆς καὶ

παρ' Εὐριπίδη λεγούσης ὅτι αἱ δευτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. τῇ γὰρ ὑστέρᾳ βουλῇ ὁ Ζεὺς ἐνταῦθα
 συγκατατίθεται. (Vers. 6.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ ὄνειρου ἀπάτη γίνεται εἰς τοῦτο καὶ μόνον τὸ πείσαι
 τὸν βασιλέα ἐξαγαγεῖν εἰς μάχην τὸν λαὸν δίχα τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς ἐκ τότε τῶν Ἀχαιῶν ἐξ ἀνάγκης ἠττη-
 θησομένων πιθανῶς. ὁ δὲ βασιλεὺς πείθεται, θεῖον εἶναι μαθὼν τὸν ὄνειρον· ὑπαχθεῖς δὲ καὶ ὡς
 ὑπὸ δαλεατός τινος τοῦ ταχὺ ἀλῶναι τὴν Τροίαν ἦτοι νῦν αὐτίκα σήμερον. Οὐλον δὲ ὄνειρον ἐνταῦθα
 ὁ ποιητὴς λέγει τὸν ὀλέθρου αἴτιον τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν ἀπάτην, ὑφ' ἧς θαρρόησαντες τὸν πόλεμον
 δίχα τοῦ Ἀχιλλέως κακῶς ἔπαθον. προῖων δὲ τὸν αὐτὸν καὶ θεῖον ὄνειρον ὀνομάζει, ὃ πέρ ἐστι διάφο-
 ρον πρὸς τὸ, οὐλος ὄνειρος, ὡς περ καὶ τὸν Φοῖβον ὁ μῦθος διαφόροις *ὀνόμασι καλεῖ, ποτὲ μὲν 40
 Ἀπόλλωνα ὀνομάζων αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἰατρὸν, ὡς προγέγραπται. οὕτω γοῦν καὶ ὁ ὄνειρος οὐλος μὲν
 διὰ τὸ τέλος· ὀλεθρον γὰρ ποιήσει· θεῖος δὲ ὡς θεόπεμπτος· Διὸς γὰρ ἐστὶν ἄγγελος. τινὲς δὲ οὐλον
 ὄνειρον τὸν ὑγιῆ φασὶν ἀπὸ τοῦ ὄλος, ὅθεν καὶ οὐλος ἄρτος ὁ ὀλόκληρος. εἰ γὰρ καὶ ὁ βασιλεὺς οἴησε-
 ται τὸν ὄνειρον ἀτελεῖ διὰ τὴν ἄγνοιαν τοῦ νῦν, ἀλλ' αὐτὸς τέλειος ἦν. δύναται δὲ καὶ, ὡς περ οὐλη
 θριξὶ ἢ συνεστραμμένη, παρὰ τὸ εἰλῶ, ἀφ' ἧς ὁ οὐλόθριξ, οὕτω καὶ οὐλος ὄνειρος λέγεσθαι ὁ στρεβλὸς
 καὶ σκολιὸς διὰ τὴν ἀσάφειαν. Καρηκομῶντας δὲ λέγει τοὺς Ἀχαιοὺς ἦτοι κομῶντας τὰ *κάρηνα καὶ 165
 πολύτριχας, διότι ἔθος ἦν αὐτοῖς κόμην τρέφειν, οὐ μόνον εἰς κάλλος ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερόν. οὕτω
 γὰρ καὶ λέων χαιτήεις φοβερώτερος τοῦ μὴ χαιτήν ἔχοντος. λέγονται δὲ τὸν μὲν ἄλλον πάντα χρόνον
 κομᾶν οἱ Ἕλληνες, ἐν δὲ πένθους καιρῷ κείρεσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν καιρῷ ἀκμῆς ἦτοι τελείας ἡλικίας.
 τριηκᾶντα γὰρ πλόκαμον κείραντες ἀντιτίθουν Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς, καθάπερ ὁ Ὅμηρος
 ἱστορήσει ἐν τοῖς ἐξῆς. καὶ ἦν οὗτος μὲν ὁ πλόκαμος θρεπτήριος κατὰ τὸν Αἰσχύλον, πενθητήριος δὲ
 ὁ ἕτερος. λέγεται δὲ τῆς τομῆς τοῦ θρεπτηρίου πλοκάμου κατάρξαι Θησεύς· κειράμενος γὰρ, φασί,
 τὴν ἐμπροσθίαν κόμην εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. εἰ δὲ τινες τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἦσαν καρηκο-
 μῶντες, παρεσημειώσατο αὐτοὺς ἡ ἱστορία καὶ ἐκ τοῦ τοιοῦ*του παρασήμου τοὺς ἄνδρας ὠνόμασε, 10
 Κουρήτας αὐτοὺς ὀνομάζεσθαι λέγουσα· τοὺς δὲ ἀντιθέτους αὐτοῖς Ἀχαρνᾶνας ἱστοροῦσα λέγεσθαι, ὡς
 καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα λεχθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τε φυσικαῖς θριξίν ἔθαλλον οἱ Ὀμηρικοὶ καρηκο-
 μῶντες, οὐ μὴν ἐντριβόμενοι κατὰ τοὺς ὑστερον καὶ προκόμια περιθῆτα φέροντες ἐφενάκιζον γυναι-
 κικώτερον. καὶ ὅτι τὸ καρηκομῶντας οἱ μὲν τῶν παλαιῶν ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσιν, οἱ δὲ ἐν δυσι μέρεισι
 λόγου, κάρη, εἶτα κομῶντας. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τοιοῦτου κομᾶν λέγεται κομᾶν καὶ τὸ ἐπὶ τινι κατορθώ-
 ματι ἐπαίρεσθαι, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε. καὶ ὅτι κατὰ τὴν
 Ἡροδότου ἱστορίαν ποτὲ χρόνον Ἀργεῖοι μὲν διὰ τι πένθος κατεκείροντο τὰς κεφαλὰς πρότερον κομῶν-
 τες· Λακεδαιμόνιοι δὲ οἱ νικήσαντες ἔθεντο νόμον, μὴ κομῶντες πρώην, ἀπὸ τούτου κομᾶν. ὡς δὲ καὶ
 συγγενῶς ἔχει ὁ καρηκομῶν καὶ *ὁ ἀκειρεκόμης καὶ ὁ ἀκερσεκόμας, αἱ χρήσεις δηλοῦσιν. * (Vers. 8.) 20
 Ὅτι τὸ, βάσκ' ἴθι, ιαυτολογίαν ἔχει, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀ ραψωδίᾳ γέγραπται, κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἐκ 37
 παραλλήλου λεγόμενον. καὶ εἰσὶν ἰσοδύναμοι λέξεις τὸ τε ἴθι καὶ τὸ βάσκε· ἢ καὶ ἄλλως, τὸ μὲν βάσκε
 ἀντὶ τοῦ πορεύθητι, τὸ δὲ ἴθι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐπιρ*ήρημα παρακελεύσεως, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ 40
 ἴθ' ἐκκάλυπον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. τοὺς δὲ γράφοντας ὑφ' ἐν, βάσκιθι, ἀνατρέπουσιν οἱ παλαιοί.
 καθ' ὁμοιότητα δὲ τοῦ, βάσκ' ἴθι, ῥηθήσεται πού ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ τὸ, δεῦρ' ἴθι, ἐπὶ προκλήσεως μὲν-
 τοι ἐκεῖνο. Ἰστέον δὲ, ὡς ἀσύνδετον ὡδε σχῆμα τὸ, βάσκ' ἴθι, οὐλε ὄνειρε, ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέ-
 μνονος ἀγορευμένον ὡς ἐπιτέλλω· θωρήξαι ἔ κέλευε Ἀχαιοὺς πανσυδίη. ἀσυνδέτως γὰρ εἶπε, βάσκ'
 ἴθι, ἀγόρευε, κέλευε. καὶ ἐστὶ, φασιν, ὁ λόγος ἀρχοντικὸς ἦτοι ἀρχοντι πρέπων. Ὅρα δὲ τὸ, ἀγό-
 ρευε ὡς ἐπιτέλλω. ἀρέσκει γὰρ Ὅμηρῳ τοὺς ἀγγέλους αὐ*τὰ ἐκεῖνα λέξεσιν αὐταῖς ἀγγέλλειν, ὅσα παρηγ-166
 γνήθησαν. διὸ καὶ ταυτολογεῖ ἐν ταῖς ἀγγελίαις ὁ ποιητὴς. εἰ δέ τι καὶ πλεῖον ἐπινοησάμενος προσθή-
 σει ὁ ἄγγελος, τοῦτο τῆς ἐκείνου συνέσεως. τὸ μὲν γὰρ ἐπιταχθεὶν οὐ μετεποίησεν· ὁ δὲ ἔδει
 προσεπιθεῖναι, εἶπε καὶ αὐτὸ εὖ ποιήσας. ἐσθλὸν γὰρ καὶ τοῦτο τέτυκται κατὰ τὸν ποιητὴν, ὅτ' ἄγγε-
 λος αἴσιμα εἶδῃ. ὁ γοῦν ὄνειρος, καίτοι μὴ παραγγελθεῖς, ὅμως εἰκάζεται τῷ Νέστορι, ὄνειδίξει δὲ καὶ
 τῷ βασιλεῖ τὸν πάννηχον ὕπνον, οὐδέν τι ποιῶν ἀπεικός. οὐ γὰρ ἔβλαπτε ταῦτα τὴν ἀγγελίαν. σημείω-
 σαι δὲ ὅτι καθ' Ἡρόδοτον καὶ τὸν Ξέρξην ὄνειρον ἔπεισε στρατεύσασθαι, ἵνα τὸ χρεῶν, φησι, γένηται.

ἔνθα καὶ ὄρα τὸ ὄνειρον οὐδετέρως λεχθὲν, καὶ τὸ χρεῶν ἦτοι πεπρωμένον, ὃ περ τὸν παρ' Ὀμήρω
 10 Δία ἀλληγορεῖ, τὸν εἰς εἰμαρμένην λαμβανόμενον. ἄλλος δὲ ῥήτωρ εἰπὼν, ὡς ἀπῆλθεν ὁ δεῖνα εἰς τὸ
 χρεῶν, τὸν φυσικὸν οὕτω θάνατον ἔφρασεν, ὃν χρεωστοῦντες οἱ ἐν γενέσει ἀποτίνουσιν ἀναλύοντες.
 (Vers. 11.) Ἰστέον δὲ ὡς Ὀμηρος μὲν θωρήσειν αἰεὶ ἐπὶ ὀπλισμοῦ φησὶν, οἱ δὲ μετ' αὐτὸν καὶ ἐπὶ
 μέθης τὴν λέξιν τιθέασιν, ὅθεν καὶ θώρηξις κατὰ τοὺς παλαιούς οἰνοποσία καὶ ἀκρατοποσία, ἴσως δὲ
 καὶ αὐτὸ διὰ τὸ μάχιμον τῶν μεθύοντων. (Vers. 12.) Τὸ δὲ πανσυδίη καὶ διὰ τῶν δύο σ' γράφουσιν
 οἱ παλαιοὶ, ὡς τὸ σύσσιτος, σύσσωμος καὶ τὰ ὅμοια. δηλοῖ δὲ κατὰ τινὰς τὸ παμπληθεῖ· ἕτεροι δὲ
 φασὶ πασσυδίη ἀντὶ τοῦ πανστρατιᾶ, μηδενὸς ἀπομάχου μένοντος· ἄλλοι δὲ πανσυδίη ἀντὶ τοῦ πανορ-
 μιᾶ. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἀντὶ τοῦ παντελῶς, ὅθεν παρὰ Θουκυδίδη τὸ πανσυδεῖ διεφθάρθαι. Ἰστέον
 δὲ ὅτι τε τὴν ῥηθεῖσαν θώρηξιν διὰ τοῦ ὀ μικροῦ καὶ ἰῶτα γράφουσι τινες ὡς ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ, 10
 20 διὰ τὸ θούρους εἶναι τοὺς μεθύοντας, καὶ ὅτι χοῆσις αὐτῆς ἐν τῷ, λι* μὸν θόριξις λύει. Ὅτι τὴν
 Τροίαν περιφράζων πόλιν εὐρυάγνιαν Τρώων καλεῖ. ἔστι δὲ εὐρυάγνια ἢ πλατύρρημος· ἀγνιά γὰρ
 ἢ κοινῶς λεγομένη ῥύμη, ἀφ' ἧς καὶ ἀγνιεύς κίων ἱερὸς Ἀπόλλωνος, πρὸ θυρῶν ἐστὼς, λήγων εἰς ὄξν. 126
 γίνεταί δὲ παρὰ τὸ ἄγειν· ὅθεν καὶ ὁ ἀγὼν καὶ ἡ ἀγορά. ἐναντία δὲ ἡ εὐρυάγνια ταῖς στενωποῖς. ἔφη
 δὲ τις καὶ ἀγνιάτιδας θεραπεύσας τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμούς, οἱ πρὸς χάριν Ἀγνιεύς Ἀπόλλωνος
 ἴδρυντο, τιμωμένον πρὸ πυλῶν ὡς ἀλεξικάκου. ὅτι δὲ καὶ προπαροξύνεται ἡ ἀγνιά, δηλωθήσεται ἐν
 τοῖς ἐξῆς. (Vers. 13.) Ὅτι τὸ ἀμφιβάλλειν καὶ ἀμφισβητεῖν καὶ ἀμφιλέκτως ἔχειν ἀμφὶς φράζεσθαι
 λέγει. οὕτω διχονοητικὸν καὶ τὸ, ἀμφὶς φρονέοντε. σημαίνει δὲ ποτε ἢ λέξις καὶ τὸ ἐκτός, οἶον· ἀμφὶς
 ὁδοῦ δραμέτην· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀμφοτέρω, ὡς τὸ, ἀμφὶς ἀριζήλω. Ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ἀπὸ τῆς εἰς
 30 προθέσεως καὶ τῆς ἐξ καὶ τῆς πρὸς καὶ τῆς *ἀνά καὶ κατὰ γίνεται ἐπιρρήματα τὸ εἶσω, τὸ ἔξω, τὸ πρόσω, 20
 ἀφ' οὗ τὸ πόρρω, τὸ ἄνω, τὸ κάτω, καὶ ἐκ τῆς περὶ τὸ περίξ, ὅθεν τὸ ἀπρίξ κατὰ συγκοπὴν, καὶ ἐκ
 τῆς ἀπὸ τὸ ἄπο· οὕτως καὶ τὸ ἀμφὶς ἐκ τῆς ἀμφὶ, οὗ τῆς λαμβανομένης ἀντὶ τῆς περὶ, οἶον· ἀμφ'
 ἀγαθὸν θεράποντα, ἢ ἀντὶ τῆς ἐν, οἶον· ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα, ἢ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, οἶον· ἦν κτεῖ-
 νεν ἀμφ' ἐμοί· ἀλλὰ τῆς σημαίνουσης τὸ δύο ἐν τῷ ἀμφίδυμος, ἀμφίστομος. (Vers. 15.) Ὅτι ἐν τῇ
 ἀ' ῥαψῳδίᾳ τὸ ἀπτεσθαι συντάξας αἰτιατικῆ, ὡς ἐκεῖ ἐδηλώθη, ἐνταῦθα δοτικῆ συντάσσει. φησὶ γὰρ,
 Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται, ἦτοι τῶν Τρώων κατὰ λόγον ἀντιπτώσεως. τινὲς δὲ τὸ ἐφῆπται ἀντὶ τοῦ
 ἐπίκειται, ἐπικρέματα. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κρέμασθαι τὸ ἀπτεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ, βρόχον ἤψατο.
 ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ ποιητής, ὀλέθρου πειρατ' ἐφῆπται, κατὰ ὁμοίαν ἔννοιαν. κήδεα δὲ αἱ βλά-
 40 βαι, ἀπὸ τοῦ κίδω τὸ βλά*πτω, τοῦ ἀντιφραζομένου μὲν πρὸς τὸ ἕτερον κήδω, ἐξ οὗ καὶ ὁ κηδεμῶν
 καὶ ὁ κηδεστής, ἔχοντος δὲ καὶ τινὰ ὁμοιότητα· καὶ γὰρ καὶ ὁ κηδόμενος φροντίζει τῶν φιλουμένων καὶ 30
 ὁ κήδων τῶν μισουμένων, πλὴν ὁ μὲν εἰς καλόν, ὁ δὲ εἰς κακόν. (Vers. 19.) Ὅτι ἐν μὲν τῷ τέλει τῆς
 ἀ' ῥαψῳδίας γλυκὺν ἔφη τὸν ὕπνον, ἐνταῦθα δὲ μελίφρονα καὶ ἀμβρόσιον, τὴν αὐτὴν δηλῶν ἔννοιαν.
 γλυκὺ γὰρ καὶ ἡ ἀμβροσία, ἧς παρώνυμον ὁ ἀμβρόσιος, οἶον· περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυτο ὕπνος. προῖων
 δὲ καὶ τὴν νύκτα, καθ' ἣν ὁ ὕπνος, ἀμβροσίαν ἐρεῖ. Τὸ δὲ ἐκκέχυτο ὡς ἐπὶ ὑγροῦ ἔφη, περιχυομέ-
 167ρου ὄλω τῷ σώματι. τοῦτο δὲ διὰ τὴν ἐν ὕπνῳ *ἀπραξίαν ὅλου τοῦ σώματος καὶ διότι ὁ ὕπνος, φασὶν,
 ἐξ ὑγρότητος. ὁ δὲ περικεχυμένος ὕπνος εἰκότως ἂν καὶ νήδυμος λέγοιτο, ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ ὑγροῦ τινὸς
 βαθέος οὐκ ἔστιν ἀναδῦναι τὸν ὑπνώττοντα. ὄρα δὲ ὡς ἡ Ὀμηρικὴ ἀμβροσία καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ἀμβρόσιος
 ὕπνος, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ νέκταρ ἀπέχρησε τοῖς ὕστερον καὶ εἰς κυρίων ὀνομάτων εὐρεσιν· Ἀμβρόσιος γὰρ
 τις ἀνὴρ ἐκλήθη καὶ τις ἕτερος Νεκτάριος. Ὅτι Ὀμηρος εἰδὼς ὡς εἰώθαμεν ἄνθρωποι ἐν ὕπνοις ἐκείνους
 ὡς ἐπὶ πολὺ φαντάζεσθαι, οἷς προσπαθῶς πως ἔχομεν κατὰ τὸ, οὗ περ οἶω μεμνήσεσθαι ἐν περ 40
 ὄνειρῳ, τῷ Νέστορι πλάττει ἀπεικασθῆναι τὸν ὄνειρον. διὰ τί; διότι, φησὶ, μάλιστα γερόντων αὐτὸν
 ὁ Ἀγαμέμνων ἐτίμα, οὐ μόνον ὡς συνετὸν ἀλλὰ καὶ ὡς φιλοβασιλέα, καθὰ καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψῳδίᾳ ἐδειχθη
 10 καὶ μετὰ ταῦτα δὲ φανήσεται. *δῆλον δὲ ὅτι πᾶς ὄνειρος καθ' αὐτὸν μὲν ἀθέατος, τῇ δὲ πρὸς τὰ
 πρόσωπα ἢ πρὸς ἕτερα ἢ τινὰ σώματα ἐξομοιώσει τῇ φαντασίᾳ γίνεται θεατός. (Vers. 20.) Ἰστασθαι
 δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς τῷ βασιλεῖ λέγει τὸν ὄνειρον, αἰνιττόμενος ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ λογιστικὸν εἶναι, ὅπου καὶ
 ὁ ἐγκέφαλος, ἐξ οὗ περ ἡ ἀρχὴ τῶν αἰσθήσεων. Ἡρόδοτος δὲ (VII. 17.) εἰς ὅμοιον ἱστορίας τρόπον

ἐλθὼν ἄλλως ἔφρασεν, εἰπὼν· ὑπερστὰν δὲ τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀρταβάζου εἶπε. (Vers. 21.) Γέροντας δέ
 φασιν οἱ παλαιοὶ παρ' Ὀμήρῳ τοὺς ἐντίμους λέγεσθαι, ὡς περ δὴ καὶ ἐνταῦθα καὶ μετ' ὀλίγον ἐν τῷ,
 βουλὴ μεγαθύμων γερόντων. ἐν οἷς καὶ Διομήδης ἦν καὶ οἱ Αἴαντες, οἱ χρόνῳ μὲν οὐκ ἦσαν γέροντες,
 ἄλλως μέντοι ὡς ἐντίμοι μετὰ τῶν γερόντων κατελέγοντο. ὅτε μέντοι ὁ ποιητὴς γέροντα ἐνικῶς εἶπη,
 τότε δὴ τὸν τῷ χρόνῳ πεπαλαιωμένον δηλοῖ. Σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ, γέροντας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 γέροντας τοὺς ἐντίμους εὐρήσομεν δηλουμένους, *ἐν οἷς οὐ μόνον γέροντες τῇ ἡλικίᾳ καὶ ποτε ὄντες 20
 ἀριστεῖς, ἀλλὰ καὶ νέοι ἐνεργοῦντες ἄρτι τὸ ἀριστεύειν, οἱ παραχωροῦντες τῆς κλήσεως τῶν ἀριστεῶν
 τοῖς γεραίοις ἀντιλαμβάνουσι τὸ λέγεσθαι καὶ αὐτοὶ γέροντες, οὐ μόνον διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι τοιοῦτοι γενέ-
 σθαι διὰ μακροβιότητος, ἀλλὰ καὶ διὰ φρόνησιν, δι' ἣν καὶ ὁ Τυρσηνὸς Τάρχων καὶ ὁ Τρωικὸς Κύ-
 10 κνος πολιοὶ ἐκ γενετῆς φημίζονται. τάχα δὲ καὶ ὡς οἶον ἐκ μέρους ἀριστεῖς μὲν οἱ γέροντες διὰ τοὺς ἐν
 τῷ τοιούτῳ συλλόγῳ ἀριστείας, γέροντες δὲ αὖ πάλιν οἱ ἀριστεῖς διὰ τοὺς συναναμειγμένους αὐτοῖς
 27 γέροντας κατὰ τινα οἶον ἐπάλλαξιν ἢ ἀντίδοσιν. *(Vers. 24.) Ὅτι οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουλευφό- 42
 ρον ἄνδρα, ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε. γνωματεύει δὲ ὁ λόγος ὅτι ἀνὴρ μὲν ἰδιώτης
 τάχα ἂν οὐκ ἐπιψόγως ὑπνώσῃ παννύχιος καὶ οὐδὲ ὁ ἀπλῶς βουλευφόρος ἄγρυπνος ἔσται, ὁ μέντοι βουλη-
 φόρος βασιλεὺς οὐκ ἂν διὰ πάσης δεόντως ὑπνώσῃ νυκτός. (Vers. 25.) Τὸ γὰρ, ᾧ λαοὶ ἐπιτετράφαται
 καὶ τόσσα μέμηλε, τὸν βασιλέα δηλοῖ, ᾧ τινὶ οὐ λαὸς ἐπιτέτραπται ἀλλὰ λαοί· καὶ οὐδὲ ἀπλῶς *ὀλίγα 168
 μέμηλεν, ἀλλὰ τόσσα, τουτέστι πολλὰ κατὰ σχῆμα θαυμασμοῦ. δεῖ τοίνυν τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα διδό-
 ναι τι ἐρηγόρσεως καὶ τῇ νυκτὶ διὰ τὰς τηρικαῦτα σκέψεις τῶν βουλευφόρων κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν
 λέγουσαν, ἐν νυκτὶ βουλή. διὸ καὶ εὐφρόνη λέγεται ἡ νύξ, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. ὅθεν λαβὼν Εὐριπί-
 20 δης ἔφη τὸ, ἤδη πότ' ἄλλως νυκτός ἐν μακρῷ χρόνῳ ἐφρόντισα καὶ ἐξῆς, ὡς τῶν καιριωτέρων σκέψεων
 νυκτός μάλιστα φροντιζομένων. τὸ δ' ἐπιτετράφαται ἔστι μὲν Ἰωνικὸν ὅμοιον τῷ τετύφαται, δηλοῖ δὲ
 ἐπίτροπον εἶναι τὸν βασιλέα λαοῦ· πάντως γὰρ ἐπίτροπος λέγοιτ' ἂν καὶ ᾧ περ ὁ λαὸς ἐπιτέτραπται,
 ὡς περ καὶ οἰκίας ἐπίτροπος ὁ οἰκονόμος. μέμηλε δὲ τὸ διὰ φροντίδος γίνεται· ἔστι δὲ μέσος παρακεί-
 μενος, καθὰ καὶ τὸ προβέβουλα, ὡς ἐν τῇ ἀ' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. * Ἰστέον δὲ ὅτι πάντως εὐρυκρείων, ᾧ 10
 λαοὶ ἐπιτετράφαται, καὶ ὅτι δοκεῖ εὐλόγως παρὰ Λάκῳσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λυ-
 κόφρων λαλεῖ· Ἀγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. εἰ δὴ ταυτὸν εὐρυκρείων καὶ εὐρυ-
 μέδων, λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο διθυραμβικώτερον καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων. Τὸ δὲ,
 τόσσα μέμηλε, ἦγουν πάνυ πολλὰ καὶ ὡς οἶον ἄρῳητα, συντελεῖ τι εἰς τὸ μὴ χρῆναι παννύχιον εὐδειν
 τοιοῦτον βουλευφόρον. οὐ γὰρ ἂν αὐτῷ ἀρκοίη πρὸς βουλήν ἡ ἡμέρα, μεμήλοισι δὲ ἂν πολλὰ καὶ νύκτωρ·
 30 ἄγρυπνητέον ἄρα. δῆλον δὲ καὶ ὡς τοῦ παννύχιος προὑπάρχει τὸ πάννυχος. (Vers. 26.) Ὅτι καὶ
 ἐνταῦθα τὸ ξυνίημι γενικῆ συντάσσει ὁ ποιητὴς, λέγων· νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός
 εἰμι. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψῳδίᾳ συνέταξεν ὅτε ξυνιέναι εἶπεν ὁ Νέστωρ τῶν ἑαυτοῦ βουλευμάτων
 τοὺς Λαπίδας. Διὸς δὲ ἄγγελον εἰπὼν Ὀμηρος *τὸν ὄνειρον τὸν ῥηθέντα ἐδήλωσε τὸ διοπέμπτους εἶναι 20
 τῶν ὀνειρῶν τινὰς, ὡς καὶ ἐν τῷ, καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν. ἔτι δὲ καὶ ἐτυμολογίαν ἐνέφηρε τῆς
 λέξεως· αὐτὸς τε γὰρ ἄγγελος εἶναι φησὶ Διὸς, οὐ περ οὐκ ἀπατηλὰ εἶναι τὰ ἔπη προεῖρηται, καὶ ὄνει-
 ρος δὲ λέγεται παρὰ τὸ ὄν εἶρειν, ὃ ἔστιν ἀγγέλλειν τὸ ἀληθές· ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἰρις παράγεται ἢ τῶν
 θεῶν κατὰ τὸν μῦθον ἄγγελος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Ἰρις ἀγγελέουσα. (Vers. 27.) Ὅτι τὸ, ὅς σε ἀνευ-
 θεν ἑὼν μέγα κήδεταί ἢδ' ἐλεαίρει, εἶποι ἂν τις περὶ τοῦ ἐν τῷ ἀποδηεῖν ἐπιστρεφομένου τινὸς τῶν
 ὑποδεῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι πρὸς σαφήνειαν ἐτέθη τὸ ἐλεαίρει μετὰ τὸ κήδεταί, διότι τὸ κήδειν καὶ ἐπὶ βλά-
 40 βης λέγεται. (Vers. 33.) Ὅτι τὸ, ἀλλὰ σὺ σαῖς ἔχε φρεσὶν, ἀρχὴ ἔστι τοῦ ἐχέφρων συνθέτου ὀνόματος·
 ὁ γὰρ ἔχων ἐν φρεσὶ καὶ μὴ ἐπιλανθανόμενος ἐχέφρων ἂν λέγοιτο καὶ γὰρ καὶ ἔχειν ἐν φρεσὶν ἐνταῦθα
 οὐ τὸ φυλάσασθαι καὶ μηδενὶ ἐξίπειν, ἀλλὰ τὸ *διαμνημονεύειν. διὸ καὶ ἐφερημηνεύων φησὶ· μηδέ σε 30
 λήθη αἰρείτω. (Vers. 34.) Ὅτι ἐν τῷ, ἐντ' ἂν σε μελίφρων ὑπνος ἀνήη, μελίφρων μὲν ὁ γλυκὺς, ἃ δὲ
 καὶ οἴνου εἰσὶ ποτε ἐπίθετα. Τὸ δὲ ἀνήη σημαίνει μὲν τὸ ἀνήσει, ἀφήσει, χατηνώσει· γίνεται δὲ ἢ ἀπὸ
 τοῦ ἀνώ, ἀνῆς, ἀνῆ, πλεονασμῷ τοῦ ἠῆ ἀπὸ τοῦ ἀνείη εὐκτικῷ τροπῇ συνήθεο τοῦ εἰς ἠ, ὡς προσ-
 γεγράφθαι τὸ ἰ. λέγεται δὲ ποτε ἀνεῖναι καὶ τὸ ἀναπεῖσαι, καὶ τὸ ἐρεθίσαι δέ· οὕτω γὰρ τις ἀνήσει κύνα

εἰς Θῆραν. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος καὶ ἀνετοὶ βόες οἱ ἄφετοι καὶ ἀγελαῖοι, καὶ ἀνειμένος ὁ ἀπόλυτος καὶ ἀνεπίτακτος, ὡς τὸ, ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὐτὴ τρέφῃ· καὶ ἀνέδην ἐπιρῶρημα τὸ ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως. ἔστι δὲ τὸ, εὐτ' ἂν σε μελίφρων ὑπνος ἀνήη περίφρασις τοῦ, ὅτ' ἀφυπνισθῆς. (Vers. 36.)

40 Ὅτι ὁ ἐλπίζων τὰ μὴ γενησόμενα λέγοιτο ἂν ταῦτα φρονεῖν ἀνὰ θυμὸν, ἃ οὐ τελέεσθαι ἐμελλον.

(Vers. 38.) Ὅτι ἔθος Ὀμήρω ἐν πολλοῖς ἀναρω*νεῖν τὸ νήπιος ἐπὶ τῶν μὴ βουλευομένων ἢ μὴ νοούντων καλῶς. ὡς περ δὴ καὶ ἐνταῦθα νήπιον αὐτὸς ὁ ποιητὴς λέγει τὸν Ἀγαμέμνονα ὡς μὴ σκεψάμενον, τί βούλεται ὁ χρησμός. ὁ μὲν γὰρ, ὡς προείρηται, τὸ νῦν πλατυκῶς λέγει, ὡς καὶ ὅτε Ἡσίοδος φησὶ νῦν γὰρ γένος ἐστὶ σιδήρεον. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἀπραγμόνως οὕτω τὸ, νῦν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, ἀκαριαίως ἀντὶ τοῦ τῷ ἡματι ἐκείνω καὶ αὐθημερόν ἐνόησε. διὸ καὶ νήπιον αὐτὸν λέγει ὡς μὴ οἰκοθεν νοήσαντα, ἤγουν ἀλλὰ, ὡς ἑτέρως ἐχρῆν, ἢ μάντιν ἐπερωτήσαντα ἢ ἄλλο τι πεποιηκότα εἰς διασάφησιν 10

169 τῆς ὁμωνυμίας τοῦ χρησμοῦ. καὶ τοῦτο ἐστὶν *ὁ πᾶς ψόγος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτι οὐκ ἐπέστησε τῇ σημασίᾳ τοῦ νῦν. καίτοι καὶ ἄλλως ἔπταισεν, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. πανσυδὴ γὰρ κελευσθεῖς πολεμῆσαι, ὁ δὲ οὐχ' οὕτως ἐποίησεν, ἀλλὰ τοὺς Μυρμιδόνας ἀφείκας καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐπολέμησεν. ἀλλ' ὁ ποιητῆς τοῦτο οὐ παρασημαίνεται. τάχα γὰρ τὸ πανσυδὴ οὐ τὸ παμπληθεὶ δηλοῖ ἀλλὰ τὸ προθύμως καὶ 128

20 πάσῃ ὁρμῇ, ἐκ τοῦ πᾶν καὶ τοῦ σύω τὸ ὁρμῶ, ὁ περ ὁ Ἀγαμέμνων πεποίηκεν. * (Vers. 39.) Ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν, ὡς ἐμελλεν ὁ Ζεὺς ἄλγεα τε στοναχὰς τε θῆσειν Τρωσὶ καὶ Λαυαοῖς, παρεμφαίνει ὁ ποιητὴς, ὡς ἐν καταρχαῖς γέγραπται, Ἰλιάδα λέγεσθαι, ὡς περιέχουσιν μὴ μόνον τὰ τῶν Ἰλιέων ἀλλ' ἀπλῶς τὰ συμβάντα κατὰ τὴν Ἰλιον. τὸ δὲ σχῆμα προαναφώνησις. (Vers. 41.) Ὅτι τὸν ὄνειρον καὶ ὁμφὴν λέγει· ἐκείνο μὲν, ὡς τὸ ὄν εἴροντα καθάπερ εἴρηται, τουτέστιν ἀγγέλλοντα· Διὸς γὰρ αὐτὸν ἔφη ἄγγελον· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ τὸ ὄν φαίνειν. ταυτὸν οὖν δηλοῦσιν ἐνταῦθα ὄνειρός τε καὶ ὁμφή. ὡς περ δὲ ἐκείνον 20

θεῖον ὄνειρον εἶπεν, οὕτω καὶ ταύτην θεῖαν ὁμφήν· φησὶ γὰρ, θεῖη δέ μιν ἀμφέχυντ' ὁμφή. ἀπ' αὐτῆς δὲ καὶ Ζεὺς Πανομφαῖος ἦτοι Κληδόμιος. ὁμφή γὰρ αὐτὴν καὶ κληδῶν τὸ αὐτὸ δηλοῦσι, ναὶ μέντοι καὶ ἡ ὄσσα· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ ἀπλῶς λόγου τιθέασιν καὶ τὴν ὄσσαν καὶ τὴν ὁμφήν. Τὸ δὲ ἀμφέχυντο 30

ἐνταῦθα ἐπαινεῖται παρὰ τῶν παλαιῶν· σημαίνει μὲν γὰρ τὸ περι*ἤλθεν· ἐμφαίνει δέ, φασιν, ὅτι εἰς οὐδὲν αὐτῆς ὁ Ἀγαμέμνων ἐπιλέλησται. (Vers. 42.) Ὅτι σχῆμα ἐστὶ καὶ ἐνταῦθα διασκευαστικόν, ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἐγερωθεὶς ἐξ ὑπνου ἔξετο ὀρθωθεὶς, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα, καλὸν, νηγάτεον, περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος, ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμφὶ δ' ἄρ ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρώιον ἀφθιτον αἰεὶ. τοιαῦτα δὲ σχήματα καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ ἦσαν, ὅτε ἡ ναῦς τῷ λιμένι προσώκειλε καὶ ὅτε ἡ ἐκατόμβη ἐτύθη. πολλαχοῦ δὲ καὶ ἀλλαγῶν τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ εὐρεθήσονται διασκευαί. εἴωθε γὰρ, ὡς προείρηται, ἐπὶ 30

διδασκαλίᾳ τῶν ἀκροωμένων ἐναοχυλεῖν τὸν ἀντιπῶ λόγον καὶ τοῖς λεπτοῖς, ὡς ἂν αὐτοὶ μάθοιεν ῥητορικῶς καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις εὐδοκιμεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ κατὰ τάξιν αὐτῶ ἐν τῇ τοιαύτῃ διασκευῇ ἔχει τὰ 40

40 πράγματα· ὑπόκειται μὲν γὰρ ὁ χι*τῶν, ἐπίκειται δὲ τὸ φᾶρος, ὧν περιβληθέντων ὑποδήσασθαι ἔδει, εἶτα ξίφος ἀμφι*βαλέσθαι, μετὰ δὲ τὸ σκῆπτρον ἐλέσθαι. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἐκάστῳ τῶν διασκευασθέντων ἐπίθετόν τι δέδωκε, μαλακὸν μὲν τὸν χιτῶνα εἰπὼν καὶ καλὸν, μέγα δὲ συλλογιστικῶς τὸ φᾶρος διὰ τὸ τοῦ φοροῦντος δηλαδὴ μέγεθος, λιπαροὺς δὲ τοὺς πόδας, καλὰ δὲ τὰ πέδιλα, τὸ ξίφος ἀργυρόηλον, τὸ σκῆπτρον ἀφθιτον. ὅρα δὲ καὶ διαφορὰν ἐνταῦθα τοῦ περιβαλέσθαι καὶ ἀμφιβαλέσθαι, εἴ περ φᾶρος μὲν περιβάλλεται, ξίφος δὲ ἀμφιβάλλεται. Γίνεται δὲ ὁ μὲν χιτῶν παρὰ τὸ χύω, οἰοεὶ 170

χυτῶν τις ὢν, ὡς ἀμέσως αὐτίκα *περικεχυμένος τῷ σώματι, ἢ καὶ ὡς μὴ στατὸς ἀλλ' οἷον χυτὸς τις διὰ τὸ λεπτὸν καὶ οὕτως εὐαφές. διὸ καὶ μαλακὸς λέγεται πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ φάρους. ἐκείνο γὰρ 40

οὐκ ἐξ ἀνάγκης μαλακὸν, ὡς καὶ τῇ ὑφῇ ἀρηρὸς καὶ διὰ τοῦτο πυκνὸν μάλλον ἢ περ ὁ χιτῶν. καὶ ὅρα ὅτι λόγος μὲν μαλακὸς ἐν τοῖς πρὸ τούτου ὁ μαλακοποιὸς, χιτῶν δὲ μαλακὸς ὁ αὐτὸς ὢν τοιοῦτος. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐπὶ ἀνδρὸς τὸν χιτῶνα λέγεσθαι, καθάπερ τὸν πέπλον ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ αἱ βαθύπεπλοι καὶ καλλίπεπλοι δηλοῦσι καὶ ἡ κροκόπεπλος καὶ τὸ, πέπλοισιν ἐκπόνει, παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ μὴν αὐτὸς καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν τὸν πέπλον τίθησιν ἐν τε τῷ Ἰππολύτῳ καὶ ἐν οἷς δὲ πού μελάμπειλον 10

10 παρεισάγει τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Ὀρέστην πέπλοισι κεκρύφθαι φησίν. ὡς δὲ τροπικῶς *καὶ πολεμικόν

τι φόρημα ὁ χιτῶν, ἐν τοῖς ἐφεξῆς πολλαχοῦ φανεῖται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι οὐδὲ πάντοτε χιτῶν λέγεται τὸ ἐκ λίνου μὲν ὑφανθὲν, ἐπικείμενον δὲ αὐτίκα τῷ σώματι, εἴ γε καὶ ἐξ οὐλων ἐρίων χιτῶν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. (Vers. 43.) Καλὸν δὲ τὸν εὐεῖδῃ λέγει. οὕτω καὶ ὁ χρυσοῦς καλός. καλὰ δὲ καὶ τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἐν οἷς καὶ κρηδέμνα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ σκῶμμα ποτὲ δριμύ τὸ φιλόκαλος ἐπὶ πορνικοῦ, καὶ ἢ ἐν ἐπαίνῳ ἀπειροκαλία ἤγουν ἢ λίαν εὐεῖδεια. τῆς δ' αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὸ, ὁ δεῖνα καλὸς καὶ ἢ δεῖνα καλῆ, ἃ περ ἐν φλοιοῖς δένδρων τὸ παλαιὸν ἐγράφοντο, καθὰ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται· εὐμορφίαν γὰρ ἐνταῦθα ἐδήλουν τὰ γράμματα. οὕτω καὶ τέλος πανηγυρικοῦ λόγου τὸ καλόν, ἐπεὶ κάλλους μάλιστα ὁ πανηγυρικός λόγος ἐφίεται. Πηγάτεον δὲ ἢ τὸ νεωστὶ γενόμενον οἶονεὶ νεήγατον ἢ παρὰ τὸ νῆ στερητικὸν καὶ τὸ γατὸν τὸ γεγενημένον, *ἵνα δηλοῖ τὸ ἀγένητον καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀχειρότενκτον· ὡς 20 περ γὰρ, φασιν, ἀπὸ τοῦ τείνω τατὸς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γείνω γατὸς καὶ νηγάτεος. (Vers. 44.) Λιπαροῦς δὲ πόδας λέγει οὐ τοὺς διὰ τρυφήν ἀλλὰ διὰ τὸ γυμνάσιον τοιούτους. ἀπὸ μέρους δὲ νοητέον τὸ πᾶν, ὡς καὶ τοῦ ὅλου σώματος εὐσαρκοῦντος δι' εὐεξίαν τῷ βασιλεῖ. ὅτι δὲ τὸ γυμνάσιον τοιαῦτα ποιεῖ τὰ σώματα, ζητητέον καὶ εἰς τὸν κωμικόν. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ κρηδέμνῳ τίθεται τὸ λιπαρόν, δῆλον ἐκ τῆς λιπαροκρηδέμνου, ἐν ἣ δηλοῦνται τροπικῶς ἢ τοῦ κρηδέμνου λειότης τε καὶ στιλπνότης ἐκ λευκότητος. δοκεῖ δὲ ξενίζον εἶναι, εἰ καὶ γυναικῶν πόδες λιπαροί ποτε λέγονται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑπὸ λιπαροῖσι τινὲς ὑπαὶ λιπαροῖσι γράφουσιν, ὀκνοῦντες νοεῖν ὡς καὶ αὐτὴ ἢ ὑπὸ πρόθεσις μακρὸν ἐνταῦθα ἔχει τὸ ὀ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ λ̄ κατὰ λόγον κοινῆς συλλαβῆς. Τὸ δὲ ὑπεδήσατο δέδωκεν ἀρχὴν τῆς τῶν ὑποδημάτων κλή*σεως. ὑποδεῖσθαι γὰρ πάντως ἐπὶ ποδῶν, ὡς περ τὸ ἀναδεῖσθαι ἐπὶ κεφαλῆς. (Vers. 45.) 30 Ὅρα δὲ καὶ ὅτι, ὡς περ πρὸ τούτου ὁ Ἀχιλλεὺς, οὕτω καὶ νῦν ὁ Ἀγαμέμνων ξίφος φέρει. καὶ ἦν, ὡς καὶ προεγράφη, ἔθος τοῦτο παλαιόν, ὄπλοφορεῖν αἰετὸς τοὺς ἥρωας, ὡς καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐν Ἰθάκῃ ποιεῖ. περὶ δὲ τοὺς ὤμους τὰ ξίφη ἔφερον καὶ οὐκ ἐξώννυντο αὐτὰ, καθάπερ οἱ ὕστερον. (Vers. 46.) Ἄφθιτον δὲ αἰεὶ τὸ σκῆπτρον τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀντὶ τοῦ ἀφθαρτον, ἀδιάδοχον, ὡς αὐτὸς ἐρμηνεύσει μετὰ ταῦτα πλατύτερον. διὸ καὶ τὸ πατρῶιον πρόσκειται. φησὶ γὰρ, πατρῶιον ἄφθιτον αἰεὶ. ἐπίτασις δὲ τοῦ ἀφθιτον τὸ αἰεὶ. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν μὲν τῷ, μέγα βάλλετο φᾶρος, διὰ δύο λλ̄ ἢ γραφῆ λόγῳ παρατατικοῦ· ἐκ δὲ τῷ, βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, ἐνὶ λ̄ διοικεῖται τὸ ῥῆμα, μέσου ὄν ἀορίστου δευτέρου ἐν συνήθει χρόνου ὑπαλλαγῆ. (Vers. 48.) Ὅτι θέλων εἰπεῖν, ὡς γέγονεν ἡμέρα, περιγράφει οὕτως· Ἦως μὲν ῥα θεὰ προσ*εβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα, ἦτοι ἀπαγγελοῦσα, 40 καὶ τὰ ἐξῆς. προσέθετο δὲ τὸ θεὰ, ἵνα μυθικῶς νοηθῆ· τῆς γὰρ σωματοειδοῦς ἡοῦς ἐστὶ τὸ ἀγγέλλειν φῶς τῷ τε Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀθανάτοισιν οἶονεὶ δαδουχοῦσαν. ὁ περ δηλοῖ ἀλληγορικῶς τὸ, ἡμέρας οὔσης τὸν τε ἄερα Ζῆνα, ἤγουν Δία, πεφρωτίσθαι καὶ τὰ λοιπὰ δὲ στοιχεῖα κατὰ τὸ ἐγχωροῦν. 50 (Vers. 49.) Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμηρος μὲν φῶς ἀγγέλλειν θεοῖς ἔφη τὴν μυθικὴν Ἦν, ἀφυπνίζουσιν οἶον ἐκείνους· Εὐριπίδης δὲ ἀλληγορικῶς θεοῦ λαμπάδα τὴν ἡμέραν φησὶ. τὸ δὲ φῶς ἐρεῖν ταυτὸν πῶς ἐστὶ τῷ φωσφορεῖν. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι δεξιώτατα *ὁ ποιητὴς ἅμα τῇ τοῦ ὄνειρου 171 θεᾶ διαφαῦσαι τὴν ἡμέραν πεποίηκεν οὐ μόνον πρὸς ἐνδειξιν τοῦ παννύχιον εὔδειν τὸν Ἀτρεΐδην, ἀλλὰ καὶ ἵνα δηλώσῃ, φασίν, ὅτι οἱ πρὸς τὴν ἡῶ ὄνειροι μᾶλλον ἀληθεῖς, ὡς ἤδη πεττομένων τῶν σιτιῶν καὶ τοῦ λογιστικοῦ νήφοντος καὶ μὴ ἐπιπροσθουμένου ταῖς ἐκ τῶν βρωμάτων ἀτμίσι. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι τρίτη καὶ εἰκοστὴ αὕτη ἡμέρα τῆς Ἰλιάδος· δέκα μὲν γὰρ, φασιν, αἱ τοῦ λοιμοῦ καὶ μέχρι τῆς μήνιδος, ἣτις ἦν ἢ δεκάτη· δώδεκα δὲ τῶν θεῶν ἐν Αἰθιοπία ὄντων. ἢ τοίνυν ἀνατολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστὴ. καὶ οὕτω μὲν πιθανῶς οἱ παλαιοὶ. δύναται δὲ καὶ ἄλλως ἔχειν τὸ πρᾶγμα· ἐν γὰρ τῇ ῥηθείῳ 40 δεκάτῃ τοῦ λοιμοῦ ἢ Θετίς ἐλθοῦσα ἔφη τῷ Ἀχιλλεῖ χθιζὸν ἀπελθεῖν τὸν Δία εἰς τοὺς Αἰθίοπας τῇ δωδεκάτῃ ἐλευσόμενον. εἰ γοῦν χθιζὸς ἀπῆλθε, δευτέρα ἦν ἄρα ἡμέρα τῷ Διὶ ἢ *δεκάτῃ τοῦ λοιμοῦ. 10 μεθ' ἣν ἔδει ἄλλας δέκα καὶ μόνας διελθεῖν αὐτῷ ἡμέρας, αἱ τινες μετὰ τῶν δέκα ἡμερῶν τοῦ λοιμοῦ εἰκοσι συνεπλήρουν ἡμέρας. ἢ τοίνυν μετὰ τὴν δωδεκάτην αὕτη οὐκ ἂν εἴη εἰκοστὴ τρίτη ἡμέρα, ἀλλ' εἰ μὲν εὐθύς περὶ αὐτὴν ἐκείνην τὴν δωδεκάτην ἦλθεν ὁ Ζεὺς, εἴη ἂν εἰκοστὴ πρώτη ἢ σήμερον ἀνατολή. εἰ δὲ τῇ μετ' αὐτὴν ἦτοι τῇ τρισκαιδεκάτῃ ἐπανῆλθεν ὁ Ζεὺς, ἐστὶν εἰκοστὴ δευτέρα ἢ ἐν τῇ ῥαψωδίᾳ ταύτῃ ἀνατολή. Ἰστέον δὲ ὡς, καθάπερ θῶκος θόωκος πλεονασμῷ τοῦ ὀ καὶ Ξενοφῶν Ξενοφῶν καὶ

Κῶς νῆσος Κόως, οὕτω καὶ φῶς φῶως. (Vers. 50.) Ὅτι ἀρετὴ κήρυκος τὸ λιγυφθόγγον εἶναι ἦτοι ὀξύ-
 φωνον, καὶ ὅτι καιριωτάτη ἐπ' αὐτοῦ λέξις τὸ κηρύσσειν. διό φησιν, ἐπιμένων τῇ λέξει διὰ τὸ καιριον·
 κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς· οἱ μὲν ἐκίρυσσον, τοὶ
 20 δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα. ὁ δὲ τρόπος ἐτυμολογία, ὡς τοῦ κήρυκος ἐκ *τοῦ κηρύσσειν ἐτυμολογουμένου,
 καθάπερ τῆς ἀγορᾶς ἐκ τοῦ ἀγείρειν. διὸ εἶπε κηρύσσειν ἀγορήνδε· τοὶ δ' ἠγείροντο. ὅρα δὲ καὶ τὸ
 κηρύσσειν Ἀχαιοὺς ἐντελῶς ῥηθέν. λέγει γὰρ κηρύσσειν ἦτοι τῇ βοῇ συγκαλεισθαι τοὺς Ἀχαιοὺς. τὸ
 δὲ, οἱ μὲν ἐκίρυσσον, ἐλλιπῶς ἔχει τοῦ Ἀχαιοὺς. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον μετὰ δοτικῆς τὸ κηρύσσειν συντάσ-
 σουσιν, οἷον κηρύσσειν Ἀχαιοῖς. Τὸ δὲ, μάλ' ὤκα, τῆς εὐπειθείας τῶν Ἀχαιῶν σημεῖον ἐστὶ κατὰ τὸ,
 172 καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί. * (Vers. 53.) Ὅτι ἀγορὰ μὲν ἢ κοινὴ πάντων συνέλευσις διὰ κηρύκων λιγυ- 130
 5 φθόγγων, βουλὴ δὲ ἢ μόνων τῶν γερόντων. διόπερ εἰπὼν ὅτι ἐκέλευσε κηρύσσειν εἰς ἀγορὰν, ὃ καὶ 10
 ἐγίνετο, ἐπάγει· βουλήν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴξε γερόντων, ἧγουν πρὸ τῆς ἀγορᾶς βουλήν ἐποίει σύγ-
 κλητον. διδοὺς δὲ καὶ τοῖς ὕστερον ἀφορμὴν τοῦ εἰπεῖν σύγκλητον τὸ τοιοῦτον, φησί· τοὺς ὅ γε συγκα-
 10 λέσας, ἦτοι τοὺς γέροντας, πυκνὴν ἠρτύνετο βουλήν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· κίκλησκε *δὲ γέροντας. ὅθεν τρα-
 γικός τις σύγκλητον λέσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν. Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπίκλητον λέγει
 Περσῶν. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων βουλή γράφουσι δίχα τοῦ ν, ἵνα λέγη ὅτι βουλή πρῶτον ἐκαθέσθη
 γερόντων, καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ ἀστυοτέρα καὶ Ἀριστάρχειον εἶναι τὴν τοιαύτην γραφήν. Γέροντας
 δὲ τοὺς ἐντίμους λέγει, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ γέγραπται, ἦτοι τοὺς ἡγεμόνας καὶ, ὡς εἰπεῖν, τὴν γερουσίαν,
 δηλῶν ὅτι δεῖ τοὺς τοιοῦτους καὶ πρὸ τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας γέροντας τοῖς ἦθεσι φαίνεσθαι. εἰ δὲ
 σεμνὸν τῶν Λακωνῶν ἢ τῶν γερόντων βουλή καὶ οἱ δύο βασιλεῖς, φθάνει τὴν τοιαύτην πολιτείαν
 ὁ ποιητὴς προειδῶς οἷς τε δύο κοσμήτορας τῶ τῶν Ἀχαιῶν λαῶ τὸν Ἀτρεΐδας καθιστᾷ καὶ ἐν τοῖς και- 20
 ρίοις βουλήν τῶν γερόντων καθίζει αὐτοῖς. Πυκνὴ δὲ βουλή ἢ στερῶν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πυκνῶν σωμα-
 20 των, ἃ δυσπαθέστερά εἰσι τῶν ἀραιῶν. * Τὸ δὲ ἀρτύνεσθαι πλεονασμῶ τοῦ ν Δωρικῶς ἀπὸ τοῦ ἀρτύω
 γίνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ θύω τὸ θύνω τὸ ὀρμῶ καὶ ἀπὸ τοῦ χύω τὸ ἐκχύνω. δηλοῖ δὲ τὸ ἀπηρτισμένον τι
 ποιεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐκάθιζε βουλήν ἀντὶ τοῦ συνῆγε νοεῖται καὶ συνεισάγει τὸν συνάξαντα τὴν
 βουλήν· τὸ δὲ ἐκάθιζε βουλή δίχα τοῦ ν ἀντὶ τοῦ συνῆγετο καὶ οὐ παραδηλοῖ τὸν συνάξαντα. ἐκ τοῦ
 τέλους δὲ εἴρηται τὸ ἐκάθιζε· κληθέντες γὰρ καὶ συνελθόντες οἱ τῆς βουλῆς εἶτα ἐκάθηντο.
 (Vers. 54.) Ἰστέον δὲ ὡς ἐν τούτοις κεῖται σχῆμα καινὸν τοιοῦτον. ἀπὸ κτητικῆς ὀνόματος ἀναλυθέν-
 τος ποιεῖται Ὀμηρος γενικὴν σύνταξιν οὕτως· Νέστορ ἢ παρὰ νηὶ Πυλογενέος βασιλῆος, ἧγουν παρὰ
 τῇ νηὶ τοῦ Νέστορος τοῦ Πυλίου βασιλέως. τοιοῦτον καὶ τὸ, τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
 ἐξῆς, ἧγουν τῷ υἱῷ τοῦ Λαβδάκου καὶ τοῦ Πολυδώρου, καὶ τοῦ Κάδμου καὶ τοῦ Ἀγήνορος. ὅμοιον 30
 30 καὶ τὸ τοῖς Τενταρείαις βου*κάλου πτερώμμωιν, ἧγουν τῷ τῷ Τηπέτρου Σκύθου ὀιστοῖς, καὶ τὸ,
 ἀπαρκτίαις προσητῆρος αἰθωνος πνοαῖς, ἧγουν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀπὸ τῶν ἀρκτων βορῶν. εἴη δ' ἂν
 τοιοῦτον καὶ τὸ, οἶκος βασιλικὸς τοῦ πάντα δυναμένου, ἧγουν οἶκος βασιλέως παντοδυνάμου, καὶ
 πρᾶγμα ἐμὸν τοῦ εὐτελοῦς, ἧγουν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ. Πυλογενῆς δὲ ἐστὶ μὲν διὰ διφθόγγου πλεονασμῶ
 τοῦ ι ἐκ τοῦ Πύλος. εἰ δὲ γράφεται διὰ τοῦ η Πυληγενῆς, τροπὴν ἔπαθεν, ὁποῖαν καὶ τὸ ἐλαφροβόλος
 καὶ τὰ ὅμοια. (Vers. 57.) Ὅτι νυκτερινῇ ἀληθεῖ ὀπτασίᾳ οἰκείον τὸ, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν 131
 ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἦτοι κατὰ νύκτα, ἵνα ἢ πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως. ἀμβροσία δὲ ἢ γλυ-
 κεία, καθὰ καὶ ἀνόπιον εἴρηται. ὡς περὶ δὲ πρὸς ἄνδρας εἴρηται τὰ κλυτὲ, φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον
 καὶ ἐξῆς, οὕτω καὶ πρὸς γυναῖκας λαληθήσεται τὸ, κλυτὲ, φίλαι, καὶ τὸ ἐξῆς. (Vers. 58.) Ὅτι ὅτε
 40 λέγει ὡς Νέστορι ἄγχιστα ἐφκει ὁ ὄνειρος εἶδος τε *μέγεθός τε φυὴν τε, φυὴν τινες νενοήκασιν τὸ ἐξ 40
 εἶδους τε καὶ ψυχῆς ἀγαθὸν, ὃ φύσις ὑπ' ἄλλων καὶ ἦθος λέγεται. εἴρηται δὲ τι περὶ τῆς λέξεως ταύ-
 τῆς καὶ ἐν τῇ ἀράψωδιᾳ. καὶ νῦν δὲ ῥητέον ὡς διττὴ ἡ φωνή, ἢ μὲν κατὰ τὰ ἐκτὸς, ὡς τὸ, οὐ δέμας
 οὐδὲ φυὴν, δεξιότης οὔσα σωματικὴ καὶ εἰς ταυτὸν ἦκουσα τῷ κάλλει, ἢν καὶ φύσιν ἢ τραγωδίᾳ καλεῖ,
 μέγα κακὸν οὔσαν καὶ αὐτὴν πάλιν σωτήριον τοῖς καλῶς χρωμένοις· ἢ δὲ ποιαύτη φωνή, ἀφ' ἧς καὶ πρόσω-
 πον εὐφρῆς, ὡς καὶ μηροὶ εὐφρῆς, καὶ εἶδος λέγεται κατὰ τὸ, οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν,
 173 καὶ, οὐνεκα εἶδος μὲν καλὴ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθνυμος, καὶ, πρῶτον μὲν *εἶδος ἄξιον τυραανίδος. καὶ αὕτη

μὲν ἢ κατὰ σῶμα φυῆ, καθ' ἣν εἴρηται καὶ τὸ, φυῆν γε μὲν οὐ κακός ἐστιν. ἑτέρα δὲ κατὰ νοῦν, ὅθεν
 καὶ εὐφυῆς ὁ εὖ ἔχων τοιαύτης φυῆς εἰς τὸ εἰδέναι, καὶ σοφός ὁ πολλὰ εἰδώς φυῆ, ὁ ἀντιδιαστελλόμε-
 νος κατὰ τὸν αὐτομαθῆ καὶ θυμόσοφον εἰπεῖν λυρικὸν τῷ μαθόντι. Τὸ δὲ ἄγχιιστα ἀντὶ τοῦ ἐγγυ-
 τάτω, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ σχεδόν. Ὅτι οὐκ ἠδέσθη ὁ ποιητὴς ἀδολεσχηκῶς οἷον ταυτολογῆσαι καὶ τρεῖς
 εἰπεῖν αὐταῖς λέξεσι τὴν αὐτὴν καὶ ἐνταῦθα ἔννοιαν. ἅ γὰρ ὁ Ζεὺς εἶπε πρὸς τὸν ὄνειρον, αὐτὰ ἐκεῖνα
 ἔ μὲν ὄνειρος ἐξεῖπε τῷ βασιλεῖ, ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ γερουσίᾳ, διδάσκοντος καὶ νῦν τοῦ ποιητοῦ, ὡς καὶ
 προέφραμεν, οὐδὲν εἶναι καινὸν κατὰ καιρὸν πολλάκις ταυτολογία χρῆσθαι τὸν ῥήτορα. καίτοι Ζηνό-
 δοτος, ὑπερπαθῶν οἷον τοῦ Ὀμήρου καὶ προ*μηθούμενος, ἰάσατο τὴν τρίτην ταυτολογίαν, ἐπιτεμῶν 10
 καὶ μεταγράψας οὕτως· ἠνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, Τρωσὶ μαχῆσασθαι προτὶ Ἴλιον.
 10 ἅς ὁ μὲν εἰπὼν ὄχετ' ἀποπτάμενος, καὶ ἐξῆς. φασὶ δὲ πρὸς τοῦτον οἱ παλαιοὶ ὡς οὐ δυσωπητέον ἐν
 τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν. τὰ γὰρ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δις καὶ τρεῖς ἀναπολεῖται ταῖς αὐταῖς
 λέξεσιν. ἦν δέ, φασι, καὶ ἄλλως ἀναγκαῖον τοῖς συγκεκλημένοις βουλευταῖς διηγήσασθαι τὰ τοῦ ὀνει-
 ρου. (Vers. 71.) Σημειῶσαι δὲ ὅτι, Ὀμήρου εἰπόντος ὡς ὄνειρος τάδε εἰπὼν ὄχετο ἀποπτάμενος,
 πτερωτοὶ ἐντεῦθεν οἱ ὄνειροι ἀνεπλάσθησαν. διὸ καὶ Εὐριπίδης τὴν Ἰῆν μελανοπτερύγων Ὀνείρων
 μητέρα καλεῖ. σημειῶσαι δὲ ὅτι μνημονικώτατον Ὀμηρος ἐμφαίνει τὸν βασιλέα, ὃς τοσοῦτον οὐκ ἐξελά-
 θετο τοῦ ὀνείρου, καθὰ καὶ παρηγγέλθη ἐν τῷ, μηδέ σε λήθη αἰρείτω, ὥστε καὶ αὐταῖς λέξεσι
 τὰ ἐκεῖνου λαλεῖ. Ὅτι τὸ ἀφιέναι *καὶ ἀνιέναι λέγεται, οἷον· ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε. Σοφοκλῆς 20
 δὲ λύειν τοῦτο φησὶν, εἰπὼν· ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδῆσας, οὐδ' ἀεὶ λαβῶν ἔχει. (Vers. 73.)
 Ὅτι θέμις τοῖς στρατηγοῖς ἔστιν ὅτε πειρᾶσθαι τῶν στρατιωτῶν πρὸ τοῦ πολέμου, εἴτε οἰκεία γνώμη
 20 πολεμοῦσιν εἴτε ἀνάγκη, τουτέστιν εἴτε προθύμως ἔχουσι πολεμεῖν εἴτε καὶ μὴ· ὡς ἂν προθύμους μὲν
 ὄντας ἐπιρρώσειαν εἰς πλεόν, μὴ προθυμουμένους δὲ εἰς θάρος ἀγάγοιεν. καὶ Ἀγαμέμνων οὖν ἐνταῦθα,
 ἐπεὶ Ἀχιλλέως μηνίσαντος ὑπόπτως ἔχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρῶτον ἔπεισι πειρήσομαι, φησὶν, ἧ θέμις ἐστὶ,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήισι κελεύσω· ὑμεῖς δὲ ἄλλοθεν ἄλλος κωλύετε. οἴεται γὰρ ἐθελόκακεῖν
 τυχόν τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν τοῦ πολεμάρχου Ἀχιλλέως ἀργίαν καὶ διὰ τοῦτο θέλει σχηματίσασθαι τὸν
 οἴκαδε ἀπόπλουν ὡς ἤδη ἀπογνοὺς τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν. ἐπεὶ δὲ ὑπεστί δέος, μὴ ποτε ἠδέως οἱ Ἕλ-
 ληνες *τὸν λόγον προσηκάμενοι ὀρμήσωσιν ἀποπλεῖν, συμβουλεύει τοῖς γέρονσιν, ἵνα κωλύσωσιν ἀντι- 30
 στάντες τῇ τοῦ βασιλέως δημηγορίᾳ. καὶ ἔστι μὲν ἢ βουλή ἀγαθὴ καὶ κατὰ τὸν Ὀμηρον πυκινὴ καὶ
 τῷ ὄντι στρατηγική. τὸ δὲ πρᾶγμα μικροῦ δεῖν εἰς μέγα κατέστρεψεν ἂν καινόν, οἷα τοῦ ὄχλου ἅμα τῷ
 λόγῳ τοῦ βασιλέως ὑποκινηθέντος εἰς ἀπόπλουν πόθῳ τῶν οἴκοι. καὶ οὐκ ἤδη διὰ τοῦτο μεμπτέον τὴν
 30 βασιλικὴν βουλήν. οὐ γὰρ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἀεὶ κριτέον τὰ καλὰ εἴτε καὶ φαῦλα. κατὰ γὰρ τὴν
 Ἡροδότειον Μοῦσαν εὖ βουλευέσθαι κέρδος. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆ τι, βεβούλευται μὲν οὐδὲν ἥττον εὖ,
 ἥττηται δὲ ὑπὸ τῆς τύχης τὸ βούλευμα. ὁ δὲ βουλευσάμενος κακῶς ἂν εὐτυχῆσῃ, εὖρημα εὖρηκεν· οὐδὲν
 δὲ ἥττον κακῶς βεβούλευται. οὐκ οὖν οὐδ' ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ἀποτελεσθέντος γνωματευτέον· ἐπαινετέον δὲ
 τὸ βούλευμα διότι, ὃ περ ἠθέλεν ὁ βασιλεὺς, *ἠνυσται. πεπειράται γὰρ ὅπως οἱ Ἕλληνες ὀκνοῦσι τὴν 40
 μάχην· καὶ ἀναλαβῶν αὐτοὺς διὰ τῶν δύο σοφῶν Ὀδυσσεῶς τε καὶ Νέστορος τὰ μὲν ἀπειλαῖς, τὰ δὲ
 πληγαῖς, πολλὰ δὲ καὶ λόγοις μαλθακοῖς, ἤδη δὲ καὶ ὀνειδισμοῖς, οὐ μόνον εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατέ-
 στησε τοὺς ὀκνοῦντας, ἀλλὰ καὶ τεραστῶς διέθετο. ἐρεῖ γὰρ ὁ ποιητὴς ὅτι εὐθύς αὐτοῖς γλυκίων
 ὁ πόλεμος ἐγένετο ἢ ὁ εἰς τὰ οἰκεία νόστος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θέμις ἐστὶν ἀντὶ τοῦ θεσμός· θέμις γὰρ
 ἐστὶν, ὡς εἴρηται, στρατηγῶ ἀποπειρᾶσθαι πρὸ τῆς μάχης τοῦ στρατεύματος. Σημειῶσαι δὲ ὡς τὸ μὲν
 40 ἢ ἀντὶ τοῦ ὅπου σὺν τῷ ἰ γράφουσιν οἱ τεχνικοὶ, *καθὰ καὶ τὸ πῆ καὶ ὄπη καὶ ἄλλη, ὃ ἐστὶν ἄλλα-174
 χοῦ· τὸ δὲ, ἧ θέμις ἐστὶ, δίχα προσγραφῆς τοῦ ἰ τιθέασιν, καθὰ καὶ τὸ, ἧ νέος, οὐκ ἀπάλαμνος,
 ἠγουν ὡς νέος, οὐκ ἀναλκις, καὶ τὸ μὴ, οἷον, μὴ τύψης, καὶ τὸ νῆ, οἷον, νῆ τὴν Ἀθηναῖν, καὶ τὸ
 ἧ τὸ σχετλιαστικὸν καὶ θαυμαστικὸν, καὶ τὸ ὦ ἢ ἀνακλητικόν· οἷον, ὦ ἢ τίς ἐν πύλαισι δωμαίων κερεῖ·
 ἔτι δὲ καὶ τὸ ὦ ἢ σχετλιαστικὸν καὶ τὸ ἠδη χρονικόν, καὶ νῦνδῃ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἐνὶ τόνῳ, ὃ καὶ
 φασὶ μόνῳ παρωχημένῳ συντάσσεσθαι. Τὸ δὲ πολυκλήισι προπαροξυτόνως ἀναγινώσκουσιν οἱ παλαιοί.
 32 ἔστι μὲν γὰρ ὀξυτόνως κληῖς ἢ ναυτικὴ καθέδρα παρά τὸ κλῶ, ἐνθα κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν·

ἡ δὲ σύνθεσις βαρύνει αὐτὸ, καὶ γίνεται πολυκλήϊς, πολυκλήϊδος, ὡς πολυψήφιδος, μελαγκρήπιδος.
 10 Ἰστέον δὲ ὅτι πολυκλήϊδες νῆες οὐ μόνον αἱ *πολυκἀθεδροὶ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐτυμολογίαν, ἀλλὰ καὶ
 μᾶλλον αἱ πολυκλειδῶτοι παρὰ τὴν κληῖδα, τουτέστι κοινῶς τὴν κλειδα. πολυκλειδῶτοι γὰρ ἀληθῶς αἱ
 νῆες διὰ τὸ πολυγόμενον καὶ εὐάρμοστον. ταυτὸν δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς κληῖς καὶ ἐδώλιον. γενικὴ δὲ
 τοῦ κληῖς κληῖδος, καὶ συναίρεσις κληῖδος, ὡς Νηρηῖδος· ὅθεν τὸ κληῖδων θρόνοι παρὰ Λυκόφρονι.
 δοκεῖ δὲ καὶ ὁ τῆς εἰρεσίας ζυγὸς ἐδώλιον εἶναι. (Vers. 75.) Τὸ δὲ ἄλλοθεν σημειῶδες ἐστὶ τοῖς παλαιοῖς
 ὡς προπαροξύνόμενον, οἱ καὶ λέγουσι κανόνα τοιοῦτον· τὰ εἰς θεῦ ἐπιρῶματα τῷ ὁ μόνῳ παραληγόμε-
 να παροξύνονται, Κυπρόθεν, Ἰλιόθεν, Αἰνόθεν, Ἀβυδόθεν. τὸ ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν,
 προπαροξύνονται, διότι ἀόριστά εἰσι καὶ κοινὴν τόπου σημασίαν ἀναδέχονται. ἕτεροι δὲ φασιν ἀπλῶς
 ὡς πάντα τὰ εἰς θεῦ παροξύνονται χωρὶς τῶν ῥηθέντων τριῶν ὡς σεσημειωμένων. (Vers. 76.) Ὅτι καὶ 10
 20 ἐνταῦθα σχῆμα κεῖται, ὃ λέγεται κατὰ τὸ σιωπώμενον. ὅτι μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς δημηγορήσας ἔξετο,
 εἶπεν ὁ ποιητής· ὅτι δὲ φθάσας ἀνέστη δημηγορήσαι, οὐκ ἐπεσημήνατο, ἀλλ' ἐσιώπησε· καὶ ἔστι καὶ
 τοῦτο μέθοδος συντομίας, ὡς μὴ θέλοντος τοῦ ποιητοῦ ἐνδιατρίβειν τοῖς μὴ καιρίοις. καὶ νῦν μὲν τὸ
 τέλος εἰπὼν ἀπεσιώπησε τὴν ἀρχὴν, ἀλλαγῶ δὲ ἀνάπαλιν ποιεῖ, ὡς καὶ ὅτε τραπέζας παρατίθεσθαι
 λέγων τὴν ὑστερον ἀφαιρέσειν αὐτῶν σιωπᾶ. (Vers. 77.) Ὅτι τὸ, Πύλου ἡμαθόεντος, ἀντὶ τοῦ ἡμα-
 θοέσσης· εἰ μὴ ἄρα τις ἀρσενικῶς ὀνομάσει τὸν Πύλον· ὁ περ, εἰ καὶ παρὰ ἄλλοις ἐστὶν, ὡς προεί-
 ρηται, ἀλλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ οὐ φαίνεται. τοιοῦτον δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ, ἀντὶ
 τοῦ ὑλήεσση, ὁμοφωνοῦντος τοῦ θηλυκοῦ τῷ ἀρσενικῷ, ὡς ἐπὶ καὶ ἄλλων καταλήξεων γίνεται, οἷον ἐν
 τῷ, κλυτὸς Ἰπποδάμεια, καὶ, ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος, καὶ, φωκῶν ὀλωτάτος ὀδυμῆ, καὶ πικρὸς
 30 ὀδυμῆ, καὶ ἀκοῆ *λίχνος, καὶ νεκρὸν δάμαρτα, καὶ ἐν ἄλλοις μυθίοις. ἡμαθόεις δὲ Πύλος ἢ ἡ γῆν ἀμα- 20
 θώδη ἔχουσα ἦτοι ὑπόξηρον· τοιοῦτον γὰρ ἡ ἄμαθος· ἢ περὶ ἣν ποταμὸς ῥέει καλούμενος Ἄμαθος,
 ὡς φησὶν ὁ γεωγράφος, λέγων· Ἄμαθος ποταμὸς περὶ Πύλον, ἀφ' οὗ ἡμαθόεις δοκεῖ καλεῖσθαι αὐτὸς,
 ἦγον ὁ Πύλος. τὸ δὲ ἀμαθώδη τὴν ὅλην ἐκεῖ χώραν ἢ τὸν Πύλον εἶναι, ψεῦδος ἐκεῖνος εἶναι φησί.
 τινὲς δὲ καὶ τριῶν Πύλων οὐσῶν περὶ ἐκάστην αὐτῶν ποταμὸν ῥεῖν φασὶν Ἄμαθον. ἔσται δὲ τούτου
 175 μνεία καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. *(Vers. 79.) Ὅτι ἡγήτορες καὶ μέδοντες οἱ βασιλεῖς. δηλοῦται δὲ διὰ μὲν
 10 τοῦ ἡγήτορες τὸ τῶν βασιλέων ἡγεμονικόν, διὰ δὲ τοῦ μέδοντες τὸ βουλευτικόν ἀπὸ τοῦ μῆδω τὸ βου-
 λεύομαι. οὐ γὰρ μόνον ἡγεῖσθαι τὸν ἄρχοντα χρὴ ἀλλὰ καὶ πρόβουλον εἶναι. (Vers. 81.) Ὅτι νοσφι-
 ζεσθαι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ τὸ νόσφι καὶ χωρὶς γίνεσθαι καὶ ἀφίστασθαι, ἢ ἐνεργητικῶς τὸ χωρίζειν καὶ
 νόσφι καὶ πόρῳ ποιεῖν. παρὰ μὲντοι τοῖς ὑστερον τὸ ἰδιοποιεῖσθαι νοσφιζεσθαι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ 133
 καὶ σφετερίζεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, πάλαι μὲν νοσφιζεσθαί τινος ἦν τὸ νόσφι τινὸς ἑαυτὸν ἀπά- 30
 γειν καὶ οὕτω χωρίζειν, εἴτε λόγος ἦν ἐκεῖνο εἴτε πράγμα· νῦν δὲ νοσφιζεταί τις εἰς ἑαυτὸν ἐπισπώμε-
 νος τὸ ἄλλοτριον καὶ νόσφι τοῦ ἔχοντος ποιῶν αὐτό. ὅτι δὲ τὸ νόσφι ἐκ τοῦ ἰς ἑνὸς γίνεται ἵνοσφι,
 καὶ ἀφαιρέσει καὶ συγκοπῇ νόσφι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. (Vers. 80.) Ἰστέον δὲ ὅτι Νέστωρος εἰπόντος,
 20 ὡς εἰ μὲν τις ἄλλος τῶν *Ἀχαιῶν εἶπε τὸν ῥηθέντα ὄνειρον, ψεῦδος ἂν φαίμεν, τουτέστιν ἔφημεν,
 καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, τουτέστι χωριζοίμεθα, πόρῳ γενοίμεθα, ὡς προδεδήλωται. (Vers. 82.)
 νῦν δὲ ἴδεν ὅς μὲν ἄριστος ἐν στρατῷ εὐχεται εἶναι· δοξάζειν φαίνεται ὁ ποιητής τοὺς τῶν σπουδαίων
 ἀνδρῶν ὄνειρους ὡσεπιπολὴν ἀληθεῖς εἶναι, ὡς περ δὴ καὶ ἐνταῦθα. εἰ μὲν γὰρ ὁ τυχῶν, φησὶν, ἄν-
 θρωπος ἔφη τὸν ὄνειρον, τάχ' ἂν ἐνομίσθη ψεύδεσθαι· ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ὁ διοτροφῆς καὶ διογενῆς
 εἶδεν αὐτὸν, οὐκ ἀπεικὸς τῷ τοιούτῳ ἀληθῆ Διὸς ἄγγελον ὄνειρον ὡς ἀγγιθέω καταπεμφθῆναι. καίτοι
 τινὲς ἄλλως εὐήθη τὸν λόγον εἶπον εἶναι τοῦ Νέστωρος ἢ κολακευτικὸν λέγοντες, ὡς οὐ κατὰ διαφορὰν 40
 οἱ δυνατώτεροι τοὺς ἀληθεῖς ὄνειρους ὀρῶσιν. ἔτι δὲ καὶ ἄλλον τρόπον οἱ παλαιοὶ φασιν ἀληθεύειν ἂν
 τὸν τοῦ βασιλέως ἐπὶ τοιούτοις ὄνειρον. οἷς γὰρ, φασὶν, οἰκεῖον τὸ μεριμνᾶν, τούτοις ἀληθεῖς αἱ θεό-
 30 θεν ἐμφά*σεις· τοῖς δ' αὐτοῖς οἰκεῖον καὶ τὸ ἀληθεύειν ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀφηγήσει. οἷς γὰρ ἢ ἀποτυχία
 κίνδυνον φέρει, οὐκ ἂν οἱ τοιοῦτοι ψεύσωνται. διό περ οὐκ ἂν ὁ Ἀγαμέμνων, ἐφ' οἷς ἰδεῖν λέγει, ψεύ-
 σεται. καὶ μὴν καὶ ἄλλως εἰπεῖν, οὐ ψευδεῖς τοὺς τῶν ἄλλων ὄνειρους ὁ Νέστωρ λέγει οἷα μόνων
 τῶν βασιλικῶν ἀληθευομένων, ἀλλ' ἐκείνους μὲν ὑπόπτους εἶναι καὶ μᾶλλον φησὶ νοσφιζομένους

ἤτοι χωριζομένους πίστεως, τοὺς δὲ βασιλικούς οὐ τοιούτους εἶναι. τίμη γὰρ ἂν χαριζόμενος ὁ βασι-
λεὺς μείζονι ψεύσῃται; ἔτι δὲ οὐδὲ εἶπεν ὁ γέρον ὅτι, ἂν ἄλλος εἶπε, ψευδῆς ἦν ὁ ὄνειρος·
ἀλλ' ἐκεῖνος ἂν ὁ εἰπὼν ἰδεῖν ἐψεύσατο τὸ ἰδεῖν. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων οὐ ψεύδεται τὸ ἰδεῖν· οὐ γὰρ
ἂν ἑαυτὸν ἀπατώη. ὅτι δὲ καὶ ἀληθεύει ὁ ὄνειρος τοῦ βασιλέως, οὐδ' αὐτὸ εἶπεν ὁ Νέστωρ σαφῶς,
ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ τοιοῦτος ὁ λόγος· εἰ μὲν τις ἄλλος εἶπεν ἰδεῖν, δηλονότι τὸν ὄνειρον, τυχὸν ἂν ἔδοξε
ψεύδεσθαι· ἐπεὶ δὲ ὁ *βασιλεὺς ἰδεῖν φησὶν, ὁ ἐν τῷ στρατῷ μέγα ἄριστος, ἴδεν ἄρα. οὐκ οὖν λέγει ὅτι
ἀληθῆς ὁ ὄνειρος, ἀλλ' ὅτι ἀληθῶς ἴδεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς. ὄρα δὲ ὅτι καὶ τὸν σοφώτατον Νέστορα
ἢ λοξότης τοῦ ὄνειρου ἔλαθε καὶ τοὺς ἄλλους δὲ πάντας διὰ τὸ πεπρωμένον, ὡς ἂν εἶποι τις. ἐνθα καὶ
ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ἂν ὁ Ἀγαμέμνων, ὡς προεγράφη, νήπιος παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς μὴ ἐπιστήσας τῷ τοῦ
10 ὄνειρου σκοπῷ, διὰ τί μὴ καὶ οἱ ἄλλοι νήπιοι οἱ συναγνοήσαντες μηδὲ βασανίσαντες; καὶ τάχα λυεῖ τὸ
τοιοῦτον ἄπορον ἢ τοῦ Ζηνοδότου γραφή· ἐκεῖνος γὰρ, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρῆρέθη, οὐ γράφει τὸν βασιλέα
ἐξηγησάμενον τὸν ὄνειρον, *ὡς ἐκ τοῦ Διὸς ἐμηνύθη, ἀλλὰ συνέτεμε τὴν φράσιν. διὸ οἱ βουλευταὶ ὡς 176
μὴ ἀκούσαντες οὐδὲ ἐνόησαν· ὅθεν οὐδὲ νήπιοι εἰσὶν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐκ ἔξω πιθανότητος· χαριέστε-
ρον δὲ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι φαίνεται διὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς μὴ νοηθῆναι καὶ ὑπὸ τῶν γερόντων τὸν ὄνειρον
ὁμοίως τῷ βασιλεῖ περὶ τοῦ αὐθημερόν τελεσθῆναι τὸ πᾶν, ὡς δηλώσει ἐν τοῖς ἐξῆς αὐτὸς ἐκεῖνος ἐν τῷ
λέγειν ἀορίστως· μείναι' ἐπὶ χρόνον· καὶ, νῦν δὴ πάντα τελεῖται. οὐκ οὖν νήπιος οὐτ' αὐτὸς οὐθ' οἱ
κατ' αὐτὸν, ὡς εἰκόσ. ὄρα δὲ καὶ ὅπως φιλοβασιλεὺς ὁ Νέστωρ, μέγα ἄριστον αὐτὸν λέγων. καὶ εἶπε
μὲν τι τοιοῦτον καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅτε πολλὸν ἄριστον αὐτὸν ἐν τῷ στρατῷ εἶπεν εἶναι· ἀλλ' ἐκεῖνο ἀπεναν-
τίας τε ἦν διαθέσεως καὶ οὐκ ἐνδιάθετον καὶ οὐδ' εἰς ταυτὸν ἤκει τῷ τοῦ Νέστορος. οὐ γὰρ οὕτω πάνυ
20 σεμνὸν ἀορίστως λεχθῆναι τὸ πολλὸν ἄριστος, ὡς *τὸ μέγα ἄριστος. (Vers. 81.) Τὸ δὲ φαῖμεν ἀπὸ 10
τοῦ φαίμεν συνεκόπη, ἐξ οὗ φαίμεν τὸ τρίτον. ὅμοια δὲ τούτῳ καὶ τὸ δοῖμεν δοῖεν καὶ τὸ σταῖεν καὶ τὸ
τυφθεῖεν καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐν οἷς καὶ τὸ, ξυγγοῖμεν ἡμαρτηκότες, οὗ πάντως τὸ τρίτον ξυγγοῖεν, ὡς
καὶ τοῦ εἰδεῖμεν τὸ εἰδεῖεν. (Vers. 84.) Ὅτι ἀρχικὸν τὸ, ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι,
ἡγουν ἀρχὴν αὐτὸς ἐνέδωκε τοῖς βουλευταῖς προῖέναι εἰς ἀγοράν. (Vers. 85.) Ὅτι τὸ ἐπανέστησαν, ὡς
καὶ προεῖρηται, παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον ἔριδος ἐστὶ δηλωτικόν, ὡς ὅτε ὁ ὄχλος ἐπαναστῆναι τῷ ἀρχοντι
λέγεται. ὁ μέντοι ποιητῆς ἐπαναστῆναι καὶ νῦν λέγει τὸ καθήμενόν τινα, εἶτα εἰς τιμὴν τινος ἀναστῆ-
ναι, οἷον, οἱ δ' ἐπανέστησαν πεῖθοντό τε ποιμένοι λαῶν. τινὲς μέντοι πανέστησαν γράφουσι, ἤτοι πάν-
τες ὀρθοὶ ἔστησαν, ὡς καὶ πρὸ τούτου πάντες ἀνέστησαν, καὶ, ἀντίοι ἔσταν ἀπαντες. δῆλον δὲ ὅτι,
καθὰ καὶ Ἡρόδοτος δηλοῖ, τιμὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἦν τὸ, ἐπιούσιν ἐκ τῆς ἔδρης τοὺς καθημένους ἀνίστα-
30 σθαι. (Vers. 87.) Ὅτι πολ*λοῖς ἡδύσμασι παραρτύων ὁ ποιητῆς τὴν ἑαυτοῦ ποιήσιν ἐν τι τῶν τοιού- 20
των ἀγαθῶν ἔχει καὶ τὴν παραβολὴν, δι' ἧς πολλά τινα ἐξαιρέσει καὶ κά. δι' αὐτῆς γὰρ πολλαχοῦ καὶ
ζῶων ιδιότητος καὶ φυσικῆν ἱστορίαν ποικίλην ἐκτίθεται, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται. καὶ ὅλως οὐ
μόνον φιλόσοφόν τι πρᾶγμα ἢ παραβολὴ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ καὶ πραγμάτων τῶν ὁσημέραι γινομέ-
νων διδασκαλία καὶ ἐναργείας ποιητικῆ καὶ πολυπειρίας περιποιητικῆ. ἔργον δὲ αὐτῆς καὶ τὸ διδάσκειν
ἀριδῆλως τὰ ὑποκείμενα πρᾶγματα, ὧν χάριν παρείληπται. ὁ γὰρ ἀκούων ὅτι ὁ Ἐκτωρ μάλα προθύ-
μως εἶχεν ἀντιστῆναι τῷ Ἀχιλλεῖ, εἶτα τοῦ ποιητοῦ εἰπόντος ἀκούσας ὅτι, ὡς περ δράκων ὀρέστερος
βεβρωκῶς κακὰ φάρμακα μένει ἄνδρα, ἔδν δὲ μιν χόλος αἰνός, οὕτως ὁ Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος
οὐχ' ὑπεχώρει, ἐδιδάχθη πάντως σὺν τῇ περὶ τοῦ δράκοντος ἱστορίᾳ καὶ τὴν πολλὴν προθυ*μίαν τοῦ 30
Ἐκτορος. ἔστιν οὖν παραβολὴ νόημα πιστούμενον ἐκ τῶν καθ'ἑκάστην γινομένων τὰ λεγόμενα, ἢ λόγος
40 διδάσκων καὶ πιστούμενος τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῶν εἰωθότων αἰεὶ γίνεσθαι. λέγεται δὲ παραβολὴ διότι
134 τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, τουτέστι συγκρίνει καὶ παρατίθησι πρᾶγμα τι γνώριμον εἰωθὸς αἰεὶ γίνε-
σθαι, ὃ περ ὀφείλει πάντως γνωριμώτερον εἶναι τοῦ δι' ὃ παρείληπται. κακία γὰρ παραβολῆς τὸ ἔγνω-
στον καὶ ἀσύνητες, εἰς ὃ αἰ τοῦ Χοιρίλου κακίζονται παραβολαί, διότι οὐδὲ διδασκαλικὴ ἢ τοιαύτη
ἔστι παραβολή. λαμβάνεται δὲ ἀπὸ πάντων, λογικῶν τε καὶ ἀλόγων, ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ὡς
μυριαχοῦ δειχθήσεται. χαρακτηρίζεται δὲ ὡσεπιπολὺ διὰ τῶν παρακειμένων αὐτοῖς παραβολικῶν ἐπιρ-
ρήμάτων· ὧν τὰ μὲν εἰσι κοινὰ, οἷον τὸ ὡς, τὸ ὡς περ, τὸ καθάπερ, τὰ δὲ ποιητικὰ, οἷον τὸ εὔτε,

40 ἦν, ἦντε, ἅτινα καὶ αὐτὰ τὸ καθὰ δηλοῦσι. δύναται δέ ποτε καὶ δι*χα τούτων εἶναι τὴν παραβολὴν, οἷον, ὡς εἴ τις μονομαχίαν φράζων, εἶτα θέλων παραβολὴν εἰπεῖν, ἐρεῖ οὕτως· οὕτω καὶ θῆρες μάχονται, λέων τυχὸν καὶ κάπρος, τάδε καὶ τάδε ποιοῦντες· ἢ καὶ ἄλλως, ὅτι λόγος ἔχει, καὶ λέοντα καὶ κάπρον ἀλλήλοις μαχομένους τὰ καὶ τὰ ποιεῖν ἢ ὅτι εἶδον ἐγὼ ποτε καὶ λέοντα καὶ κάπρον τὰ καὶ τὰ ποιοῦντας, ἢ ὅτι οὐδὲ λέων οὐδὲ κάπρος τοιάνδε μάχην συστήσουσι, τὰ καὶ τὰ ποιοῦντες. καὶ τοιαῦτα μὲν, ὡς ἐπιτόμως εἰπεῖν, τὰ τῆς παραβολῆς, περὶ ἧς πολλαχοῦ καὶ ἐν ἄλλοις τὰ δέοντα λαληθήσεται.

177 ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὡσεπιπολὺ μὲν προηγείται ἡ παραβολὴ τῆς *ἀνταποδόσεως, οἷον· ὡς τότε γίνεται, οὕτω τότε. ποτὲ δὲ καὶ ἀνάπαλιν, οἷον· οὕτω διεπράχθη τότε τι, ὡς ὅτε τότε τι γεγένηται. καὶ ὅτι τῶν παραβολῶν αἱ μὲν εἰσιν ἀναπόδοτοι, ὡς ἔτε τις εἶποι, ὅτι ἐμάχοντό τέ τινες ὡς θῆρες, τοιάδε τινὰ ποιοῦντες· αἱ δὲ μετὰ ἀποδόσεως, ὡς ὅτε τις εἶποι, ὅτι, ὡς δ' ὅτε θῆρες μαχόμενοι τάδε τινὰ 10 διαπράττονται· ὡς, ἢ οὕτω, καὶ οἶδε τάδε ἐποιοῦν. ἀποδέδοται γὰρ ἡ τοιαύτη παραβολὴ ἐν τῷ ὡς καὶ ἐν τῷ οὕτως. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. τοιαύτη τις καὶ ἐνταῦθα παραβολὴ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐνθα τὴν τῶν Ἀχαιῶν ὄρμην εἰς τὴν ἀγορὰν παραβολικῶς θέλων διδάξαι μελίσσαις εἰκάζει αὐτοὺς καὶ λέγει οὕτως· ἦντε ἔθνεα εἰσι μελισσῶν ἀδινάων πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, αἰὲ νέον ἐρχομενάων, βοτρυδὸν δὲ

10 πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν, αἱ* μὲν τ' ἐνθα ἄλλις πεποτήταται, ἦγον πέτονται Ἰωνικῶς, ὡς ῥηθήσεται μετ' ὀλίγον· αἱ δὲ ἐνθα· ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων ἔστιχον ἰλαδὸν εἰς ἀγορὰν. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ παραβολὴ, δηλοῦσα καὶ διδάσκουσα τὴν τῶν Ἑλλήνων κίνησιν ἀπὸ πράγματος γνωρίμου καὶ εἰωθότος πάντοτε γίνεσθαι. (Vers. 87.) λέγει γὰρ ὅτι, ὡς περ αἱ μέλισσαι ἀπὸ πέτρας γλαφυρᾶς, δηλονότι σπηλαίου τινὸς ὡς εἰκὸς ὄρεινου, ἐξερχόμεναι πολλαὶ ὁμοῦ καὶ πυκναὶ πέτονται βοτρυδὸν, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς ἀγορὰν ἦρχοντο ἰλαδὸν. πρὸς τοῦτο γὰρ καὶ μόνον ἡ παραβολὴ τῷ 20 ποιητῇ καὶ οὐ πρὸς ὅλον τὸ πρᾶγμα. οὐ γὰρ ἡ παραβολὴ ὅλη τῷ πράγματι ὅλῳ προσαρμόζειν ἐνταῦθα δύναται. καὶ γὰρ τὰ μὲν ἔθνη τῶν μελισσῶν ἐκ μιᾶς πέτρας ἐξερχόμενα σκεδάζονται ἐν τοῖς ἀνθεσιν· οἱ δὲ Ἕλληνες τούναντιον ἀπὸ πολλῶν σκηνῶν καὶ νηῶν ἐξερχόμενοι εἰς ἓνα τόπον τὸν τῆς ἀγορᾶς εἶχον

20 τὴν *ὁδὸν, ὥστε κατὰ τοῦτο ἐναντία ἐστὶ καὶ ἀνομοία ἡ παραβολὴ τῷ πράγματι. πρὸς ἐν γοῦν καὶ μόνον παρέλαβεν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὴν παραβολὴν, ἵνα δείξῃ ὅτι, ὡς περ αἱ μέλισσαι πολλαὶ καὶ βοτρυδὸν, οὕτως οἱ Ἕλληνες πολλοὶ καὶ ἰλαδὸν. ἐὰν δὲ ἐκ πέτρας αἱ μέλισσαι, ἀπὸ δὲ τῶν σκηνῶν οἱ Ἕλληνες, τοῦτο ὁ ποιητὴς οὐ προσλογίζεται. δεῖ γὰρ εἰδέναι ὅτι οὐ συγκατὰ παρ' αὐτῷ εὑρεθήσονται παραβολαὶ ὅλαι διόλου συμβιβαζόμεναι τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν, ὡσεπιπολὺ δὲ τὸ μὲν πλεῖον μέρος τῆς παραβολικῆς διασκευῆς ἄχρηστον τῷ ποιητῇ· ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ἐναντιον πρὸς τὸ πρᾶγμα εὑρίσκειται· ὀλίγον δὲ τι μέρος ἐκ τῆς παραβολῆς τῷ πράγματι συμβιβάζεται. ἐστὶ γὰρ ἡ μέθοδος τοιαύτη 30

30 τις τῷ ποιητῇ ἐν ταῖς παραβολαῖς. τῶν παραβολῶν τὰς μὲν πάνυ συντομώτατα καὶ ἀπερίττως ἐξάγει, οἷον ὡς ὅτε εἶπη, ὅτι ἡ Θέ*τις ἀνέδου τῆς θαλάττης ἦντ' ὀμιχλῆ· παραβολὴ γὰρ τὸ καθὰ ὀμιχλῆ. τοιοῦτον καὶ τὸ ὄρνιθες ὡς, καὶ, οἱ δὲ λύκοι ὡς ἐπόρουσαν. τὰς δὲ εἰς πλάτος μὲν ἐνδιασκευῶς ἐκφέρει, ἀφηγουμένας ἀπαραλείπτως χάριν ἱστορίας ἅπαν τὸ πρᾶγμα, ὡς εἰώθεν αὐτὸ γίνεσθαι, ἀφήσει δὲ τῷ ἀκροατῇ ἐπιλέγεσθαι τῆς παραβολῆς τὰ τῷ πράγματι χρήσιμα, τὰ δὲ λοιπὰ εἴαν κείσθαι εἰς ἐντέλειαν παραβολικῆς ἀφηγήσεως. οὕτω τοίνυν καὶ ἐνταῦθα τῆς παραβολῆς ἐχούσης, ὅτι αἱ μέλισσαι ἐκ πέτρας ἐρχονται καὶ ὅτι πέτονται καὶ ὅτι ἐπὶ ἀνθεσιν εἰαρινοῖς καὶ ὅτι αἱ μὲν ἐνταῦθα, αἱ δὲ ἐνταῦθα, καὶ ὅτι βοτρυδὸν πέτονται, τοῦτο καὶ μόνον ἐκ τῆς παραβολῆς χρήσιμον πρὸς τὸ πρᾶγμα. ὡς γὰρ αὐταὶ βοτρυδὸν, οὕτως οἱ Ἕλληνες ἰλαδὸν, ὡς ταυτὸν ὄν τὸ βοτρυδὸν συνῆχθαι τὰς μελίσσας καὶ ἰλαδὶν

40 ἴεσθαι τοὺς Ἕλληνας, ὃ ἐστὶ φαλαγγιδὸν καὶ κατὰ ἴλας. συστροφὴν γὰρ πλήθους δηλοῖ καὶ τὸ βοτρυ-

μὲν οὕτω. Τὰ *δὲ κατὰ μέρος τῆς ῥηθείσης παραβολῆς τοιαῦτα. τὸ μὲν ἦντε παραβολικὸν ἐπίρρημά 178
 ἔστιν, ὡς προδεδήλωται, οὐ προηγείται τὸ εὔτε, ὡς καὶ αὐτὸ εἴρηται, διαλυθὲν εἰς τὸ ἦντε. ἰστέον
 γὰρ ὡς ἢ εὔ δίφθογγος πολλαχῶς ἀλλοιοῦται καὶ οὐ μόνον φυλάσσεται κινουμένη, ὡς ἐν τῷ εὔχῳ εὐχῆ,
 135 ἀλλὰ καὶ μεταμορφοῦται πολυειδῶς ἢ τοῦ ὑ ἐκπίπτουσα, ὡς ἐν τῷ σπεύδῳ σφειδανόν, τεύχῳ τέχνη·
 ἢ τὸ ε̄ ἀποπτύουσα, ὡς ἐν τῷ φεύγῳ φυγῆ, ἐρεύγῳ ἐρυγῆ, πεύθῳ πυθών· ἢ τὸ ε̄ μόνον τρέπουσα εἰς
 ὄ, οἷον σπεύδῳ σπουδῆ, ἢ τὸ ὑ εἰς ἰ, οἷον φεύγῳ φευγῶδός, φασί, καὶ φειδῶδός ὁ φεύγων τὸ δίδοναι·
 ἢ ἅμα μεταβάλλουσα τὸ ε̄ εἰς ὄ καὶ τὸ ὑ εἰς ἰ, οἷον λευγαλέος, λοίγιος, ὑφ' ὧν δηλοῦται τὸ ὀλέθριον.
 ἔτι δὲ ἀλλοιοῦται καὶ διαλυομένη, εἴτα τρέπουσα τὸ ε̄ εἰς ἦ, οἷον εὔκομος ἠῦκομος. οὕτως οὖν καὶ ἐκ
 τοῦ *εὔτε διαλύσει καὶ ἐκτάσει γίνεται ἦντ' ὀμίχλη καὶ ἦντ' ἔθνεα. ἔθνεα δὲ μελισσῶν καταχρηστικῶς 10
 10 λέγει· κυρίως γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τίθεται ἡ λέξις, ἐφ' ὧν καὶ τὸ ἔθνος κυριολεκτεῖται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ
 ἔθνος παράγεται. λέγει δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ὁμοίως χηνῶν καὶ γεράνων καὶ κύκνων ἔθνεα καὶ μυιάων
 ἔθνεα, παραχρῶμενος τῇ λέξει καὶ ἐκεῖ καὶ μὴ θείλων ἀγέλην εἰπεῖν. κἂν γὰρ οἱ νεώτεροι ἀγέλας ἐπὶ
 ὄρνέων τιθῶσι, ἀλλ' Ὅμηρος τὴν τοιαύτην λέξιν τῷ τῶν βοῶν πλήθει προσήρμοσε. βούλονται δὲ οἱ
 νεώτεροι ἐπὶ μελισσῶν οὐκ ἔθνος λέγειν, ἀλλὰ σμῆνος· μάλιστα δὲ ἐσμὸν μετὰ δασέος πνεύματος, ὡς
 δηλοῖ παρὰ Ἀριστοτέλει ὁ ἀφεσμός. τὸ γὰρ σμῆνος οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους λέγεται μελισσῶν, ἀλλὰ καὶ
 τὸ σίμβλον ἦτοι τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ μέλι ἀποτιθέασιν αἱ μέλισσαι, σμῆνος καλεῖται. Τὸ δὲ μελισσῶν
 καὶ τὸ ἀδινάων καὶ τὸ ἐρχομενάων καὶ τὸ κλισιάων σχῆμα μὲν ποιοῦσι κα*λὸν ἐπὶ κόσμῳ τῆς παραβο- 20
 λῆς, τὸ λεγόμενον ὁμοιοκατάληκτον καὶ πάρισον· εἰσὶ δὲ Αἰολικὰ, πλεονασμὸν ἔχοντα τοῦ ᾱ μακροῦ·
 ὄγκον δὲ ποιοῦσι φωνῆς πρεπούσης μεγαλοφωνία ποιητικῇ διὰ τὴν χασμωδίαν τὴν ἐκ τοῦ ᾱ καὶ ὦ. Ἀδι-
 20 ναὶ δὲ μέλισσαι αἱ πυκναὶ παρὰ τὸ ἄδην, ὃ δηλοῖ τὸ δασιλῶς. διὸ καὶ δασύνεσθαι αὐτὸ τινες βούλον-
 ται, καθὰ ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Προδώρου δηλοῦται, ὡς τοῦ ἄδην δασυνομένου παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.
 ἔνθα καὶ σημειῶσαι τὴν διὰ ἐνὸς δ' γραφὴν τοῦ ἄδην καὶ τὴν τοῦ ᾱ συστολήν. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ
 τοὺς παλαιούς πολλαχῶς τὸ ἀδινόν, ἦγον τὸ ἀθρόον, ὡς ἐνταῦθα· καὶ τὸ οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ, ἀδι-
 νὸν στοναχῆσαι· καὶ τὸ ἀδὺ ἦγον ἡδύ, οἷον, Σειρήνων ἀδινάων· καὶ τὸ πυκνὸν καὶ ἰσχνόν, οἷον,
 ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ· κατὰ δὲ τινὰς καὶ τὸ ἡρέμα, οἷον, ἀδινῶς ἀνενεῖκατο φώνησέν τε. (Vers. 88.)
 Πέτραν δὲ γλαφυρὴν τὸ σπήλαιον λέγει, ὡς εἴρηται, ἵνα νοῶμεν ἐκ τοιαύτης *πέτρας ἦτοι σπηλαιώδους 30
 τὰς ῥηθείσας ἀδινὰς μελίσσας ἐξέρχεσθαι· ἀπὸ γὰρ μικροῦ ἀγγείου ἑτέρου πολλαὶ οὕτως οὐκ ἂν ἐξέλ-
 θοιεν μέλισσαι, ἵνα ἐξ αὐτῶν ὁ ποιητὴς ποιήσῃ παραβολὴν εἰς τὸ τοσοῦτον στρατεύμα τῶν Ἀχαιῶν.
 Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πέτρα γλαφυρὴ καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ γλάφυ πετρῆεν ταυτὸν δηλοῦσι· καὶ ὅτι ἐνταῦθα
 30 μὲν ἐπὶ αὐτοφυοῦς πράγματος ἦρμοσε τὸ γλάφειν, ἐξ οὗ τὸ γλαφυρὸν, κυρίως δὲ ἐπὶ χειροκμητῶν τὸ
 τοιοῦτον τίθεται ῥῆμα κατὰ ὀνοματοποιίαν, ὡς καὶ τὸ γράφειν. καὶ δηλοῖ ὁ ποιητὴς τοῦτο ἐν Ὀδυσ-
 σεΐα, εἰπὼν· ἐνὰς διαγλάφασσα, ὃ ἔστι κοιλιανασα. οὕτω καὶ τὸ σκάπτειν ἀπροσφυῆς ὃν τῷ πλοίῳ
 ἐποίησεν ὁμως σκάφος αὐτὸ λέγεσθαι, ὃ περ ἐπὶ γῆς μᾶλλον ἀρμόττει, ὡς τὸ, σκάφος οὐκ ἔτι οἰνέων.
 οἰκειότερον δὲ μᾶλλον ἐπὶ νηὸς τὸ γλαφυρὸν, καθὰ καὶ ἡ κοιλότης δι' ἣν καὶ κοῖλαι νῆες λέγονται. αἰεὶ
 δὲ νέον ἐρχεσθαι τὰς μελίσ*σας λέγει διὰ τὸ πολὺ πλῆθος, ἵνα λέγῃ ὅτι οὕτω πολλαὶ ἦσαν, ὥστε συνε- 40
 χῶς προϊοῦσαι νεωστὶ ἐδόκουν ἐξέρχεσθαι. οἱ δὲ νέον τὸ ἔαρ νοοῦσιν, εἰ καὶ ἄλλως πολὺν λέγεται διὰ
 τὰ τότε ἄνθη, καὶ λέγουσιν ὅτι κατὰ τὸ νέον ἦτοι κατὰ τὸ ἔαρ ἐρχονται· τότε γὰρ μάλιστα τῶν σίμ-
 βλων ἐκπέτονται ἐς τὰ ἄνθη. ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ζῶα τὴν πτῆσιν ἀποτεταμένην ποιοῦσιν,
 αἱ δὲ μέλισσαι κατὰ βραχύ. διὸ καὶ, οἷον εἰπεῖν, αἰεὶ νέον δοκοῦσι πέτεσθαι ὡς περ ἄρτι ἀρχόμεναι,
 40 καὶ μικρὸν ἐπικαθεσθεῖσαι τοῖς ἄνθεσιν εἴτα αἴρονται, καὶ πάλιν ἐφιζάνουσαι αὐθις πέτονται. καὶ
 ἄλλως δὲ, φασί, νέον πέτονται, ἦτοι *ἀκμαῖον, ὡς αἰεὶ ὁμότονον ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τὴν πτῆσιν 179
 ποιοῦμεναι. (Vers. 89.) Τὸ δὲ βοτρυδὸν πέτεσθαι τὰς μελίσσας εἰληπταὶ μὲν ὁμοιοτελεύτως πρὸς
 τὸ ἰλαδὸν ἵναί τοὺς Ἕλληνας. πάνυ δὲ ἡ λέξις ἔχει ἐμφαντικώτατα· εἰποῖς γὰρ ἂν, ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν
 μελισσῶν, ὅταν ἐπικαθεσθῆ ἄνθεσι, βότρυϊ ἰοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν. ἐξήρηται
 γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥάγες· καὶ πετόμεναι δὲ ἐγγύς ἀλλήλων εἰσὶν, οὐ μόνον ὅτι ὑπὸ βασιλεῖ πέτονται
 προάρχοντι τῆς πτήσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ δειλίαν τὴν ἀπὸ τῶν μελισσοφαγῶν ὀρνίθων. συνασπίζουσι γὰρ

ὡς περ τῆ πυκνώσει, καθὰ καὶ τὰ τῶν προβάτων ποιμνία. ἤδη δὲ καὶ διὰ τὸ δύσριγον, ψυχραὶ γάρ
 εἰσιν, ἐγγὺς ἀλλήλων πέτονται, θερμότητα ἑαυταῖς ἐντεῦθεν τινὰ μηχανώμεναι. ἰστέον δὲ ὅτι, Ὀμήρου
 10 εἰπόντος, βοτρυδὸν τὰς μελισσας πέ*τεσθαι, ἐναλλάξας τὸ σχῆμα παλαιὸς τις σμῆνος ἔφη βοτρύων,
 καὶ ἐπεσημῆματο ἀντιστρόφως εἰπεῖν τῷ ποιητῇ, εἰπόντι τὸ βοτρυδὸν ἐπὶ μελισσῶν· ὡς καὶ ἂν τινος
 εἰπόντος τοὺς ἄνδρας ὡς θῆρας μάχεσθαι, ἕτερος ἀναστρέψας εἶπη τοὺς θῆρας ἀνδρῶν δίκην μαχε-
 σθῆναι. ποιεῖ δὲ τοιαῦτα καὶ Πίνδαρος. Ὀμήρου γὰρ ἐν ταῖς αὐτοῦ ποιήσεσι τὴν Μοῦσαν ἀεῖδειν διε-
 γείραντος, αὐτὸς φησιν ὅτι ἀνέγκέ με ἡ Μοῦσα ἤγουν ἀνέπεισε· πάλιν Ὀμήρου νέφος εἰπόντος πεζῶν,
 ὁ Πίνδαρος στρατόν φησι νεφελῶν, ἀντιστρέψας καὶ οὕτω τὸ Ὀμηρικόν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθῆσε-
 ται. Τὸ δὲ, ἐπὶ ἀνθεσιν ἑαρινοῖς, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ἀνθη ἑαρινὰ, ὅμοιον τῷ, ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσιν,
 ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Κρήτας. ἡρινῶν δὲ ἀνθέων μέμνηται διὰ τὸ φύσει κατὰ ἕαρ πλεονάζειν αὐτά. χειμῶν 10
 γὰρ ἀνθη οὐκ οἶδε· μετοπώρῳ δὲ εἰπέρι εἰσι, τὴν παροιμίαν ξενίζουσιν ἐν μετοπώρῳ τὰ ἀνθη λέγουσαν.
 20 (Vers. 90.) Τὸ δὲ ἄλις παρὰ *τὸ ἀλίξω γίνεται, ὅθεν καὶ ἄλια Περσῶν παρ' Ἡροδότῳ ἢ ἄθροισις·
 ἴσως δὲ ἐκεῖθεν παρ' αὐτῷ καὶ τὸ ἀλέες ἀντὶ τοῦ ἠθροισμένοι ὁμοῦ, ὃ περ Ὀμηρος ἀολλέες φησί.
 (Vers. 93.) Τοῦ δὲ ἱλαδὸν χρῆσις καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ. πρωτότυπον αὐτοῦ ἡ ἵλη, ὃ σημαίνει τὴν τάξιν. 136
 καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ ἵλη καὶ τὸ ἱλαδὸν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ τὸ
 συστρέφω· ἐξ οὗ τότε καὶ τὸ πέδειλον. ὕστερον δὲ οὐχ' οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ ἰ αὐτοῖς ἡ γραφή. Σημειῶσαι
 δὲ καὶ ὅτι διχῆ χρωμένον τοῦ ποιητοῦ ταῖς παραβολαῖς, ταῖς μὲν δι' ὀλίγου καὶ πάνυ στενωῶς, ταῖς δὲ
 εἰς πλάτος, ὡς προείπομεν· πρώτη μὲν αὐτῷ βραχυτάτη παραβολὴ καὶ ἀναπόδοτος ἐν τῇ ἀ' ῥαφῶδιᾳ
 ἐστὶ τὸ, ἦντ' ὀμίχλη· πλατεῖα δὲ πρώτη αὕτη ἐνταῦθα ἐκ τῶν μελισσῶν ληφθεῖσα, ζῶου συγγενοῦς τῇ
 ποιήσει, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, διὰ τε τὸν μόχθον τὸν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ καὶ διὰ τὴν τοῦ ἔργου γλυκύτητα 20
 30 καὶ τὸ τοῦ κηρίου *εὐσύνθετον. ὧν πάντων μετέχει καὶ ἡ ποιήσις, πόνῳ τε προῖοῦσα· οὐδὲν γὰρ τῶν
 καλῶν πόνου χωρὶς· ἔχουσα δὲ καὶ γλυκύτητα οὐκ ὀλίγην, ἐναγλαῖζομένη δὲ καὶ τῇ τοῦ μέτρου εὐσυν-
 θεσίᾳ. (Vers. 92.) Ἐν τούτοις δὲ τὸ ἔστιχον ἔστιχόωντο φησὶν Ὀμηρος ὡς ἀπὸ ἐνεστιῶτος τοῦ στιχῶ.
 ὡς γὰρ στείβω, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔστιβον καὶ μέλλων δεύτερος στιβῶ, ἀφ' οὗ ἐξ ἀναδρομῆς τῆς εἰς
 θέμα ἐνεστιῶς ὁ στιβῶ· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ στείχω ἔστιχον στιχῶ θεματικὸς ἐνεστιῶς συζυγίας δευτέρας
 τῶν περισπωμένων στιχῶ, ἐξ οὗ τὸ ἔστιχόωντο. τὸ μέντοι στιβῶ στιβήσω οὐ φαίνεται οἷας συζυγίας
 ἐστίν. Ὅτι τὸ, ἠόνος προπάρουθε βαθείης ἔστιχόωντο, ἀγχίβαθῆ εἶναι δηλοῖ τὸν τοῦ ναυστάθμου
 αἰγιαλόν. ὅτι δὲ Ἡῶν δυσυλλάβως καὶ τίπος ἐστὶ Στρομόνιος καὶ Ἡῶν τρισυλλάβως πόλις ἐν Χερσό-
 νῆσῳ παρὰ Θουκυδίδη καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Πιερίᾳ, ὧν οἱ πολῖται, Ἡῖονες καὶ Ἡῖονίτης, δηλοῦσιν οἱ
 40 παλαιοί. (Vers. 93.) Ὅτι τὴν ὄσσαν ἐνταῦθα φα*νερῶς ἄγγελον Διὸς λέγει, τουτέστιν ἄερος, ἐν τῷ, 30
 μετὰ δὲ σφισιν ὄσσα δεδῆει, ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος, ἢ τις ἐξακουμένη διὰ τοῦ ἄερος ὀτρύνει
 τοὺς Ἕλληνας εἰς ἀγοράν. εἴη δ' ἂν λέγων ἀλληγορικῶς ὄσσαν ἢ τὴν ἰῶν βουσιλέων ἄρτι κέλευσιν, οἷς
 πειθόμενοι συνήγοντο, ἢ τὴν πάντων τῶν Ἀχαιῶν πρὸς ἀλλήλους ἐγκέλευσιν, οἱ ἐπέκεινα τῶν ἐννέα
 κηρύκων ὠτρυνον καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀγοράν. ὅρα δὲ τὸ, ὄσσα δεδῆει, ἀντὶ τοῦ ἔλαμπε, καθ'
 ὁμοιότητα φρασθὲν τοῦ, ἐνοπή, ὃ ἐστὶ μάχη, δεδῆει, ὡς ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ καιῶ· ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ
 180 δαίω τὸ μερίζω· πολλοὶ γὰρ οἱ βοῶντες· ἢ ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μανθάνω, ἀφ' οὗ ὁ *διδάσκαλος, ἵνα
 δηλοῖ τὴν διδάσκουσαν τοὺς ἀκούοντας τὸ ποιητέον. ποιηταῖς δὲ μόνοις ἢ λέξις αὕτη φιλεῖται. ὡς
 δὲ θεία λέξις παρὰ ποιηταῖς ἢ ὄσσα, δηλοῦσα ποτὲ καὶ μαντείαν, πολλαχοῦ φαίνεται. (Vers. 95.)
 Ὅτι ἐκφράζων ἐν ὀλίγῳ τὸν τῆς ἀγορᾶς θροῦν φησὶν· οἱ δ' ἀγέροντο· τετρήχει δ' ἀγορῆ, ὑπὸ δ' ἔστο-
 ναχίζετο γαῖα λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν. ἐστὶ δὲ τετρήχει μὲν κατὰ ὀνοματοποιίαν τὸ τετάρακτο 40
 ἢ τετράχυντο ἀπὸ τοῦ τεταράχει συγκοπῆ καὶ τροπῆ τοῦ ἄ εἰς ἦ. Τὸ δὲ στοναχίζεσθαι ὀνοματοπεποιή-
 ται καὶ αὐτὸ καὶ δηλοῖ ποιῶν βοήν τινα, καθὰ καὶ τὸ στένειν ἐπὶ θαλάσσης παρὰ Σοφοκλεῖ λεγόμενον·
 οὐ μόνον γὰρ ἐπὶ θρήνου ἢ λέξις τίθεται ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀπλῶς θροῦβου. (Vers. 96.) Ὀμαδος δὲ ἡ ὁμοῦ
 10 αὐδῆ, ὃ κοινὸς θόρυβος, ὃ περ καὶ ἀλαλητὸς λέγεται, οἷον ἐὶ ὀμαλαλητὸς. Ὅρα *δὲ ὡς ἀναλόγως τῇ
 ὀτρυντῦ τῆς ὄσσης κατεσπευσμένα παρενέσπαραται κομματικὰ, ποιοῦντα γλυκύτητα, τὸ, οἱ δ' ἀγέροντο
 καὶ ἐξῆς ἕως τοῦ, ὄμαδος δ' ἦν. τοῦ δὲ στεναχίζετο, οὗ πολλάκις ἢ ἄρχουσα καὶ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ

προφέρεται, διπλῆ ἢ παραγωγή ἐκ τοῦ στενω· στενάχω γὰρ ἐξ αὐτοῦ, εἶτα στεναχίζω. Ὅτι ἐννέα κήρυκες βωῶντες τοὺς Ἕλληνας κατεσίγαζον. αὐξήσις δέ ἐστι καὶ τοῦτο τοῦ θορύβου τῆς ἀγορᾶς, εἰ τοσοῦτοι κήρυκες μόλις ἔπειθον αὐτοὺς σχέσθαι μὲν τῆς βοῆς, ἀκοῦσαι δὲ τῶν βασιλέων. οἰμώσασαι δὲ καὶ νῦν ὅτι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς πολλαχοῦ φανήσεται, προσπαθῶς ἔχει ὁ ποιητὴς τῷ ἐννέα ἀριθμῷ διὰ τε ἄλλας αἰτίας, ἃς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οἷον καὶ ὅτι τετράγωνός ἐστι καὶ τέλειος, ἐκ τελείου τοῦ τρία γινόμενος πολυπλασιασθέντος εἰς ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς Μούσας, αἱ τῷ ἀριθμῷ τούτῳ περιγράφονται. οἱ δ' αὐτοὶ παλαιοὶ καὶ ὡς περισσάκις περισσὸν τὸν ἐννέα *σεμνύνουσιν ἀριθμὸν, εἰς τρεῖς 20 διαιρούμενον τριάδας, ὧν ἐκάστη πάλιν τριάς εἰς μονάδας τρεῖς. πολλαχοῦ τοίνυν ὁ ποιητὴς εὐεπίφορός ἐστιν εἰς τὸν ἐννέα ἀριθμὸν, ὡς δειχθήσεται. διὸ καὶ ἐνταῦθα τοὺς κήρυκας ἐννέα εἶναι φησὶ, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ πού ἐννέα τινὰς ἀντανιστᾷ τῷ Ἐκτορι πολεμίους. τινὲς δὲ πειρῶνται καὶ ἱστορικῶς ἀποκαθιστᾶν τὴν τῶν κηρύκων τούτων ἐννεάδα, λέγοντες ὅτι Ταλθύβιος καὶ Εὐρυβάτης Ἀγαμέμνονος κήρυκες, Ὀδῖος Αἴαντος, Εὐρυβάτης ἕτερος Ὀδυσσεῶς, Ἀσφαλίων καὶ Ἐτεωνεύς Μενελάου. συγκαταριθμοῦσι δὲ αὐτοῖς καὶ Στέντορα τὸν εὐρυβόαν, οὗ περὶ Ὀμηρος ἐν τοῖς ἐξῆς μεμνήσεται, καὶ τὸν Θωώτην, ἣδη δὲ καὶ τὸν Κάλχαντα, μεγαλόφωνον καὶ αὐτὸν τεκμηριούμενοι ἐξ ὧν εὐρηταί που ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ὁ Ποσειδῶν τῷ Κάλχαντι ἐξομοιούμενος καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐμβοώμενος καὶ κελεύων μάχε-

137 σθαι. * (Vers. 99.) Ὅτι τὸ, σπουδῆ ἔζετο λαὸς, παυσάμενοι κλαγγῆς, ἀντὶ τοῦ, μόλις ἐκαθέσθη 181 καὶ δυσχερῶς. διὸ καὶ ὁ Ἐκτωρ νυκτός που κατὰ τῶν Ἑλλήνων βουλευόμενος φησὶ, μὴ ἀσπουδεὶ 8 φῦ*γοιεν, ἀντὶ τοῦ μὴ δίχα σπουδῆς καὶ εὐχερῶς καὶ ἄνευ βίας. ὅτε μέντοι ἔρει τις ἀπὸ σπουδῆς τι 10 λέγειν, τότε ἡ λέξις τὸ ὀλοφύχως καὶ ἐνδιαθέτως καὶ ἐναγωνίως δηλοῖ. ἰστέον δὲ ὡς οἱ τεχνικοὶ τὸ, 20 σπουδῆ ἤγουν τὸ ῥηθὲν Ὀμηρικὸν ἐπίρρημα λογίζονται ὁμοίως τῷ κομιδῆ ἀντὶ τοῦ λίαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ. (Vers. 100.) Ὅρα δὲ τὸ κλαγγῆ ἐνταῦθα ἐπὶ ἀνθρώπων κραυγῆς τεθέν. (Vers. 101. sqq.) Ὅτι φθάσας μὲν ἄφθιτον ἔφη τὸ πατρῶον τοῦ Ἀγαμέμνονος σκῆπτρον, ὃ περὶ Ἡφαιστος ἔκαμε τεύχων· ἐνταῦθα δὲ ἐφερμηνεύων, πῶς ἄφθιτον ἦν, διότι δηλαδὴ ἀδιάδοχον, καθὰ προγέγραπται, ἢ καὶ ὡς θεόθεν εἰς αὐτὸν κατελθόν, καὶ ἅμα καὶ γενεαλογίαν ἐκτιθέμενος, φησὶν ὅτι Ἡφαιστος μὲν αὐτὸ δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι· αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεῖφόντῃ· Ἐρμείας δὲ ἀναξ δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ· αὐτὰρ ὁ αὐτὸς Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεΐ ποιμένι λαῶν· Ἀτρεὺς δὲ Θνησῶν ἔλιπε πολίαρην Θυέστη· *αὐτὰρ Θυέστης Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι πολλῆσι νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν. οὕτω τοίνυν 20 τὸ σκῆπτρον ἄφθιτον ὡς θεόθεν τε δοθὲν τῷ γένει τῶν Ἀτρειδῶν καὶ ἐκ προγόνων εἰς τοὺς ἐπιγόνους διαβεβηκός. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ περὶ τοῦ σκῆπτρου λόγῳ δεῖσαν ἢ τῷ ἀτὰρ συνδέσμῳ χρῆσασθαι ἢ τῷ δέ, 30 ἐν ἐκάστῳ στίχῳ ἓνα παρ' ἓνα χάριν ποικιλίας τοὺς τοιοῦτους συνδέσμους ὁ ποιητὴς τίθησιν, ἐκκλίνων τὸ μονοειδές. φησὶ γάρ· αὐτὰρ Ζεὺς ἔδωκεν, Ἐρμείας δὲ ἔδωκεν, αὐτὰρ Πέλοψ ἔδωκεν, Ἀτρεὺς δὲ ἔλιπε, αὐτὰρ Θυέστης ἔλιπε. καὶ ὅρα καὶ ὅπως κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς τετράκις μὲν εἶπε τὸ ἔδωκε, δις δὲ τὸ ἔλιπε. ἐποίησε δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο οἷα μὴ ἔχων λέξεις καιριωτέρας τούτων εἰπεῖν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν, Ἀτρεὺς ἔλιπε, διὰ τοῦ ἰ γέγραφεν· ἐστὶ γὰρ χρόνου ἀορίστου δευτέρου· τὸ δὲ, Θυέστης Ἀγαμέμνονι λεῖπε, διὰ διφθόγγου, χρόνον ἀντὶ χρόνου λαβῶν ἤγουν ἀντὶ ἀο*ρίστου παρατατικόν, 30 ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τοῦ εἶδον γίνεται. τὸ γὰρ εἶδον καὶ ἡ λοιπὴ κλίσις τοῦ τοιοῦτου ῥήματος, ὃ περὶ ἀντὶ τοῦ εἰθεασάμην λαμβάνεται, τὰ μὲν πλείω παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν διὰ τοῦ ἰ ἔχει γραφὴν τῷ λόγῳ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰδεῖν ἀπαρέμφατον καὶ ἡ ἰδῶν μετοχή· ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, ὃ πῆρ ἐστὶ ῥῆμα χρόνου παρατατικῶν, δηλοῦντος μὲν τὸ ἔβλεπον, λαμβανομένου δὲ ἀντὶ τοῦ 40 ἀορίστου τοῦ εἰθεασάμην. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ῥηθέντος χωρίου κλίμακα καὶ κλιμακωτὸν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, ἕτεροι δὲ ἐποικοδόμησιν. γίνεται δὲ σχῆμα κλιμακωτὸν, ὅταν τὸ λῆγον τῆς φθασάσης ἐννοίας ἀρχὴ γένηται τῆς ἐφεξῆς, οἷον ὡς εἴ τις εἴπῃ· ὁ βασιλεὺς ἀγαθός· ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὰ ποιεῖ· ὁ ἀγαθὰ ποιῶν εὐεργετῇ· ὁ εὐεργετῶν θεὸν μιμεῖται. τοιοῦτόν τι κἀνταῦθα τὸ σχῆμα· Ἡφαιστος μὲν ἔδωκε Διὶ, Ζεὺς δὲ τῷ Ἐρμῇ, Ἐρμῆς δὲ Πέ*λοπι καὶ καθεξῆς. κάλλους δὲ σχῆμα κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ 40 κλιμακωτὸν, οἰκείον ὄν πανηγυρικαῖς ἐννοίαις, ὅποια τις ἐνταῦθα καὶ ἡ κατὰ τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον γενεαλογία. τῆς δ' αὐτῆς ἰδέας καὶ τὸ ἀτὰρ τρεῖς κείμενον ἐνταῦθα ἐπαναφορικῶς ἐν καταρχῇ στίχων ἓνα

παρ' ἑνα, καὶ ἡ ῥηθεῖσα ἐπιμονὴ καὶ τὰ ποιητικὰ πάρισα, τὸ, πολλῆσι νήσοισιν ἀνάσσειν, καὶ τὸ, αὐτὰρ
 ὁ αὐτε, δις τεθὲν κατ' ἐπαναφορὰν ἐν δυσὶ στίχων ἀρχαῖς, εἰ καὶ ποιητικῶς πέφρασαι. παρίσῃται δὲ
 καλῶς καὶ τὸ, Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι δίχα τοῦ Ἡφαίστου τὰ λοιπὰ πρόσωπα ἐνταῦθα 138
 182 μετὰ ἐπιθέτων ἐξάγει, τὸν Δία μὲν *εἰπὼν Κρονίωνα καὶ ἀνακτα, τὸν Ἑρμῆν δὲ διάκτορον Ἀργειφόν-
 την, ἔτι δὲ καὶ ἀνακτα. θεία δὲ λέξις τὸ ἀναξ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ γέγραπται· διὸ καὶ ἐπὶ
 Ἑρμοῦ μόνου καὶ Διὸς αὐτὴν ἐνταῦθα τέθεικε. τὸν δὲ Πέλοπα πλήξιππον προσέφη· τὸν δὲ Ἀτρεΐα
 ποιμένα λαῶν, σεμνῶς ὀνομάσας αὐτόν· τάχα γὰρ κρείττων ἦν τοῦ πατρὸς τὰ εἰς βασιλείαν· τὸν δὲ
 Θυέστην πολύαρνα, οἰονεὶ λέγων ὅτι Ἀτρεὺς μὲν λαῶν ἦγε ποιμνία, ὁ δὲ Θυέστης ἀρνῶν καὶ τοιούτων
 ζῴων· τὸν Ἀγαμέμνονα δὲ προσάγει μὲν ἐπιθέτου χωρὶς, περιφραστικῶς δὲ ἀνακτα καὶ αὐτὸν εἰπεῖν
 βούλεται, λέγων αὐτόν Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν. (Vers. 103.) Ἔστι δὲ διάκτορος μὲν ἢ ὁ διάτορος, ὅ ἐστι 10
 σαφῆς ἐν ταῖς ἀγγελίαις· τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς καὶ σαφές· ἢ ὁ αὐτὸ τοῦτο ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐξ οὗ
 10 καὶ ὁ ἄγγελος. ἄγγελός τε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄ*γειν φαίνεται γίνεσθαι, καὶ διάκτωρ δὲ ὁμοίως ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὡς
 περ ἀπὸ τοῦ λέγω λέκτωρ καὶ ἀλέκτωρ. τὸ δὲ ἄκτωρ κλιθὲν εἰς τὴν ἄκτορος γενικὴν πεποίηκε τῇ εἰς ἀρχὴν
 ἀναδρομῇ εὐθείαν τὴν ὁ διάκτορος ἦτοι ὁ ἄγγελος. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ εἶρω τὸ ἀγγέλλω ἐτυ-
 μολογοῦσι τινὲς, ἐξ οὗ Ἑρέας ὄνομα ὡς ὁ Αἰνέας καὶ πλεονασμῶ τῷ μ' Ἑρμείας, ἐξ οὗ ὁ καὶ ἐν τῇ
 Ὀδυσσεΐα δηλούμενος Ἑρμῆς. πλεονάζειν γὰρ φασὶ πολλαχοῦ τὸ μ', ὡς περ καὶ ἐν τῷ μοχλὸς ἀπὸ τοῦ
 ὀχλῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ εἶρω εἶραξ καὶ μεῖραξ, καὶ ἐκ τοῦ ἀχύρου ἀχυρμία, καὶ ἐκ τοῦ τέκω τέκμωρ τὸ τέλος.
 οὕτως οὖν καὶ Ἑρέας καὶ κατὰ πλεονασμὸν Ἑρμείας, ἐξ οὗ Ἑρμῆς ὁ τὰ τῶν θεῶν εἶρων ἦτοι ἀγγέλλων,
 ἵνα ἐκ τοῦ Ἑρμείας ἐπενθέσει μὲν τοῦ ἰ ὁ Ἑρμείας γίνεται, ὡς Αἰνέας Αἰνείας, Ἀνγέας Ἀνγείας, κατὰ
 κρᾶσιν δὲ Ἑρμῆς, ὡς Ποδέας Ποδῆς, Σωσέας Σωσῆς. ἢ μέντοι ἀλληγορία Ἑρμῆν τὸν λόγον νοοῦσα 20
 20 καὶ *ἐκ τοῦ ἐρμηνεύειν αὐτὸν ἐτυμολογεῖ ὡς ἐρμηνεύοντα τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα καὶ ἐξαγγέλλοντα,
 ὅθεν καὶ διάκτορον αὐτὸν καλεῖ οἷα τορῶς, ὅ ἐστι σαφῶς, ὡς προείρηται, αὐτὰ προάγοντα. τὸν
 δ' αὐτὸν καὶ Ἀργειφόντην ἐπονομάζει ὡς ἀργὸν φόνου· εἰρηρικὸν γὰρ ὁ λόγος. ὁ δὲ μῦθος Ἀργειφόν-
 τιν τὸν φονέα τοῦ Ἄργου καλεῖ, ὃν φύσεως τέρας ἢ ἱστορία παραδίδωσιν, ὀφθαλμοὺς αὐτῷ ἀνοίξασα
 διὰ παντὸς τοῦ σώματος, οὓς ἄλλοτε ἄλλους ἀνοίγων καὶ τοῖς μὲν μύων, τοῖς δὲ βλέπων, ἄϋπνος ἦν
 διὰ βίου, ἄστροις μὲν τισὶν ἀνατέλλουσιν ἐπανοίγων τοὺς μύοντας ὀφθαλμοὺς συνανατέλλοντας ὡς περ
 καὶ αὐτοὺς, ἑτέροις δὲ αὖ πάλιν τῶν ἀστέρων δυομένοις ἐγκαταμύων τοὺς βλέποντας ὀφθαλμοὺς καὶ
 ὡς περ συγκαταδύων τὸν ἐν αὐτοῖς ὀπτικὸν ἥλιον, ὃ καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν οἷς φησὶν Ἄργου ὄμματα
 30 τὰ μὲν ξὶν ἀστρον ἐπιτολαῖσι βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μετὰ. *καὶ οὕτω μὲν ὁ μῦθος
 πολυπλὸν πλάττει τὸν Ἄργον. ἢ δὲ ἱστορία τὸν Ἄργον τοῦτον, ὃς καὶ πανόπτης ἐπεκαλεῖτο, πολυπρά- 30
 γμονα τὰ εἰς ὄψιν εἶναι βούλεται καὶ ὑριγνώμων πᾶσι παρεῖναι πράγμασι καὶ αἰεὶ ποτε καὶ ὡς οἶόν τε
 ἀνεχῶς πάντα ὄραν καὶ μηδὲν τῶν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ διαλανθάνειν αὐτόν. ἴσως δὲ καὶ ἀγγίλους
 ὁ ἄνθρωπος ἦν καὶ τὰ μὲν ὄρων, τὰ δὲ προορων, ὁποῖον ὁ ποιητὴς λέγει τὸν βλέποντα τὰ τε ἔμπρο-
 σθεν καὶ τὰ ὀπισθεν, ὡς προγέγραπται. τυχὴν δὲ καὶ ὄξυς ἦν τὴν θεάν, ἀλλὰ καὶ ἐρηγορῶς τὰ
 πολλὰ καὶ ὀλίγῳ ὑπὸν ἑαυτὸν ἐπιτρέπων. διόπερ ὁ μῦθος πολλοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ ἐφιλοτιμήσατο.
 εἰκὸς δὲ καὶ εὐθυόνειρον εἶναι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐδόκει καὶ κατὰ τοῦτο ἄϋπνος εἶναι ὡς καὶ ἐν τῷ
 ὑπνοῦν εἰκῶς καθορᾶν διὰ τὴν ἀληθῆ τῶν φαντασιῶν ἔκβασιν. ὡς περ δὲ τὸν Ἄργον ὁ μῦθος
 40 αἰνιγματωδῶς ἐσέμνυνεν, οὕτω καὶ ἄλλον τινὰ πολλὰ πράτ*τοντα ταῖς χερσὶν ἑκατόγχειρα ἐπλασε, καὶ
 τινι ἀκαμάτῳ τὴν πορείαν ὄντι ἀπὸ χαλκοῦ τὸ σκέλος ἐσφυρηλάτησε. καὶ ἀκουστικὸν δὲ τινὰ ὄντα ὄνου
 φέρειν ὧτα εἶπε, τερατολογῶν πολυτρόπως τὰς φιλοτιμίας τῆς φύσεως. ἦν δὲ ὁ Ἄργος βασιλεὺς χώρας, 40
 ἢ τις ἀπ' αὐτοῦ μὲν Ἄργος, ἀπὸ δὲ Πέλοπος ὑστερον ὀνομάσθη Πελοπόννησος. τὸν τοιοῦτον Ἄργον
 ἢ Ἡρα ἐπιστῆσαι λέγεται φύλακα τῆς Ἰοῦς, ἵνα ὁ Ζεὺς ὑπὸ τοιοῦτῳ σκοπῷ ἄϋπνῳ τηραύμενος
 ἀπέχοιτο τῆς τοιαύτης γυναικός. Ἑρμῆς δὲ δόλω τοῦ Ἄργου καταγωνίζεται, Διὸς ἀξιώσαντος, καὶ ἐπεὶ
 183 λαθραίως οὐκ εἶχεν αὐτὸν ἀνελεῖν, λίθῳ βαλὼν πεφόρευκε. κἀντεῦ*θεν Ἀργειφόντης λέγεται, οἷον Ἀργο-
 φόντης, καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ε' καὶ πλεονασμῶ διχρόνου Ἀργειφόντης, ὡς περ καὶ ἀνδροφόντης ἀνδρε-
 φόντης καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀνδρειφόντης. καίτοι τὸ ἀνδρειφόντης τινὲς ὡς ἀπὸ τῆς ἀνδρὶ δοτικῆς

διὰ τοῦ ἰ γράψαντες διαφορεῖσθαι τὴν λέξιν πεποιήκασι· τὸ μέντοι Ἀργειφόντης αἰετὴν διὰ διφθόγγου
 ἔχει γραφήν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἀργεφόντης, καθὰ καὶ τὸ ἀνδρεφόντης, ἐξ ὧν Ἀργειφόντης καὶ ἀν-
 δρεφόντης, Δωρικὰ εἰσίν, ὡς Ἡρωδιανὸς δηλοῖ ἐν οἷς λέγει τοιαῦτα· αἱ εἰς οἷς ὀξύτοναι γενικαὶ συν-
 τιθέμεναι συμφώνου ἐπιφερομένου ἢ διὰ τοῦ ὀ λέγονται, οἷον Ζηνὸς Ζηνόθεος, θριπὸς θριπύβρωτος,
 ἀλὸς ἀλοθήκη· ἢ διὰ τοῦ ἰ, οἷον Αἰγίπαν, πυρίχαλκος, νυκτικόραξ. οὕτως οὖν, φησὶ, καὶ ἀλοτρί-
 βανος, ὡς ἀλοπῶλης καὶ ἀλοθήκη. ὁ μέντοι διὰ τοῦ εἰ ἀλετριβᾶ*νος μήποτε Δώριον ἐστίν; οἱ γὰρ 10
 τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἀλοτρίβανον ἀλε-
 τριβανον εἶποιεν ἄν. ἔτι ἰστέον καὶ ὡς ἐν τῷ Πausανίου λεξικῷ φέρεται ἀργειφόντης ὁ ὄφιοκτόνος·
 ἄργην γὰρ, φησιν, ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσιν. οὐ μέντοι ἰστορεῖ καὶ πῶς ὄφιοκτόνος ὁ Ἐρμῆς.
 10 (Vers. 104.) Τὸν δὲ Πέλοπα πλήξιππον λέγει ὡς ἠνιοχικόν. τοιοῦτον γὰρ αὐτὸν ἢ ἱστορία παραδί-
 δωσιν, ὅς Φρυξὸς μὲν ἀνέκαθεν ὢν, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ διαβάς, κατέχει τὴν ἀπ' αὐτοῦ ῥηθεῖσαν, ὡς
 εἴρηται, Πελοπόννησον, καταγωνισάμενος ἄρματι τὸν Οἰνόμαον καὶ λαβὼν ἔπαθλον τὴν τε βασιλείαν
 ἐκείνου καὶ τὴν θυγατέρα Ἰποδάμειαν, ἣν ἐκεῖνος ἄθλον ἐτίθει τῷ νικήσαντι αὐτὸν ἄρματι. οἱ δὲ
 39 παλαιοὶ καὶ ἄλλως πλήξιππον φασὶ κληθῆναι τὸν Πέλοπα, ὡς αὐτὸν ποτε κατ' ἀνάγκην τινὰ ἑαυτῷ
 ἠνιοχήσαντα. τοῦτο δὲ λέγουσι διὰ τὰ ἐπὶ τῷ Μυρτίλῳ θρυλούμενα, ὅς ἠνιόχει μὲν Οἰνομάῳ *τῷ τῆς 20
 ῥηθείσης Ἰποδαμείας πατρὶ, Ἐρμού παις λεγόμενος διὰ τὸ δόλιος εἶναι καὶ λόγιος· προὔδωκε δὲ τὸν
 δεσπότην πισθεῖς τῇ παιδί θελούσῃ τὸ κακὸν κατὰ ἔρωτα Πέλοπος καὶ τοὺς πασσαλίσκους ἦτοι
 ἐμβόλους ἐξελὼν, οἱ ταῖς χοινικίσιν ἦτοι τῷ ἄκρῳ τοῦ ἄξουος ἐνειρόμενοι κατέχουσι τοὺς τροχοὺς,
 διεκπεσεῖν αὐτοὺς ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἄρματῆλασίας πεποίηκεν. οὐ γὰρ ἔτι τοὺς ἐμβόλους εἶχον οἱ χοινικες
 20 διὰ τὴν τοῦ Μυρτίλου πανουργίαν. καὶ οὕτω νενίκηται μὲν ὁ δεσπότης Οἰνόμαος, ἢ κατὰ τινος καὶ
 ἀνήρηται πρὸς τοῦ πενθεροφθόρου Πέλοπος ὁ πρὶν γαμβροκτόνος, δεινὰ τῷ Μυρτίλῳ ἐπαρασάμενος.
 ἦν δὲ τολοιπὸν Ἰποδάμεια ὑπὸ τῷ Πέλοπῳ καὶ ὁ Μυρτίλος πρὸς τῆς δίκης ἐνηδρεύετο κατὰ τὴν ἄρὰν
 Οἰνομάου. ἦλθε δὲ καιρὸς καὶ ὁ Πέλοψ ὑπὸ ἠνιόχῳ τῷ αὐτῷ Μυρτίλῳ ἐφ' ἄρματος ὠδενεν ἔχων καὶ
 τὴν Ἰποδάμειαν παραβαίνουσαν. διψᾷ ἢ γυνή· ἐκλαλεῖ *τὸ πάθος· κάτεισιν ὁ Πέλοψ· ἄπεισιν 30
 ὑδρευσόμενος καὶ τὸν τῆς δίκης καύσωνα σβέσων τῇ γυναικί. τῇ δὲ ἄλλο πάθος ἐκκαίεται, καὶ πῦρ
 ἔρωτος ὑπανάπτεται, καὶ ἦν ὁ ἔρωτος ἐπὶ Μυρτίλῳ τῷ τοῦ δεσπότου προδότῃ. ὡς δὲ κατήπειγε τὸ πάθος,
 ἐκφαίνει αὐτὸ, ὡς γυνή, καὶ τὸν Μυρτίλον προκαλεῖται κατὰ τοῦ πυρός. ὁ δὲ, ἐνταῦθα γοῦν φρένας
 λαβὼν, οὐ πείθεται. ἐπάνεισιν ἐπὶ τούτοις ὁ Πέλοψ. καὶ ἡ γυνή, τὸν ἔρωτα εἰς μανίαν τρέψασα,
 τοιοῦτον γὰρ ἔρωτος ἐξαμαρτάνων, φθάνει κατεπεῖν τοῦ Μυρτίλου ψευδῆ, ὡς ἄρα ὁ τοῦ πατρὸς Οἰνο-
 30 μάου προδότης ἐπὶ τῷ πρώτῳ δεσπότη ἐν οὐδενὶ τίθησι καὶ τὸν δεύτερον καὶ ἄρματι ἐπιβουλευσάμενος
 τότε καὶ νῦν καταδιφροῦσαι τὸν Πέλοπα ἐν οὐ καλοῖς βεβούληται καὶ τὸν Οἰνόμαον καταρρήψας τοῦ
 ἄρματος διεκπεσεῖν ἄρτι τῆς εὐνῆς πειράται τὸν Πέλοπα. ταῦτά τε οὖν, ὡς εἰκὸς, ἐλάλησε καὶ βίαν
 ἐξετραγώδησε καὶ δόλον *Μυρτίλου καὶ λόγους αἰμύλους καὶ ὅσα ἄλλα ὁ δυστυχῆσας ἔρωτος εἰς κατηγο- 40
 ρίαν ὑπηγόρευε τῇ γυναικί. πιστεύει τοῖς λόγοις ὁ Πέλοψ καὶ πείθεται καὶ τοῦ Μυρτίλου καταδικαιτή-
 σας ἐρήμην οὐκ ἠθέλεν ἐκεῖνον ἔτι ζῆν· ἤδη γὰρ αἱ τῆς δίκης ἄρκες τῷ Μυρτίλῳ ἐπήγγυντο. καὶ τέως
 μὲν ὁ Πέλοψ ἐχεμυθῶν ἔπεττε τὸν χόλον. ἐπειδὴ δὲ πρὸς κρημνῷ βαιθυτάτῳ γένοιτο καὶ στενοχωρία
 ὁδοῦ, καὶ θάλασσα μὲν ὑπέξυε τὸν κρημνὸν, ὁ δὲ πυκναῖς πάγων ἐξετραχύνετο προβολαῖς, καὶ ὁ Μυρ-
 τίλος ἀφυλάκτως εἶχεν οὐδέν τι συνειδῶς ἑαυτῷ δεινὸν, λαβόμενος ἀπροσώπως ὁ Πέλοψ ἐκείνου βάλλει
 κάτω κᾶρα τὸν *ἄνδρα. καὶ ὁ μὲν κατέβαινε θανούμενος ταύτην εὐρῶν ποιήν, οἷς τὸν δεσπότην Οἰνό- 184
 40 μαον ἔσφηλεν, ὁ δὲ Πέλοψ ἐφ' ὁμοίοις ἑαυτῷ κηλίδα δυσδαιμονίας ἐνέτριψεν ἐν οὐ καλοῖς τὸν ἐνεργέ-
 την Μυρτίλον ἀμυνάμενος. ἔτι γὰρ ἑαυτοῦ ὢν ὁ Μυρτίλος, καὶ εἰδὼς ὡς οὐκ ἐν δίκῃ πίπτει, ἐπαραῖται,
 καθὰ πού Οἰνόμαος αὐτῷ, οὕτως αὐτὸς πανωλεθρίαν τῷ γένει τοῦ Πέλοπος. καὶ αὐτὸς μὲν οὕτως
 εἰπὼν οὐκέτι λαλεῖν εἶχεν, ἀλλὰ κατενεχθέντα αὐτὸν εἶχε τὸ ὑποκείμενον πέλαγος, ὃ καὶ Μυρτῶν ἐκεῖ-
 θεν ἐκλήθη· περὶ ὃ καὶ ἡ Αἰγίνα νῆσος κατὰ τινος καὶ ἡ Ἐλευσίη. ἢ δὲ δίκη ἐπιστρέφεται τοῦ Μυρ-
 τίλου καὶ τρέπεται κατὰ τοῦ γένους τῷ Πέλοπι καὶ εἰς τοὺς ἐπιγόνους παραπέμπει τὰς ποινάς. ἐντεῦθεν
 οἱ Πελοπίδαι Ἀτρεΐς τε καὶ Θυέστης τῇ τραγωδίᾳ πολλὴν ἐχορήγησαν ὕλην, ὁ μὲν ἀδικήσας εἰς

10 *λέχος τὸν Ἀτρεΐα καὶ τὸ χρυσόμαλλον ἄρνιον ὑποσπάσας, ὃ πρὸς Ἐρμοῦ ἐκεῖνος εἶχεν ἐν τοῖς θρέμμασιν ἐξαιρέτων, ὃ δὲ τῷ Θυέστη παραβαλὼν εἰς τροφήν τὰ φίλτατα, ὧν καὶ γευσάμενος ἐκεῖνος πόλιν ἐξ αὐτοῦ ἀφῆκε καλεῖσθαι τὴν Ἑμειαν, ὅπου δηλαδὴ τὰ καταβρωθέντα ἐξήμεσε. καὶ ταῦτα μὲν Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, ἵνα τις ἐπιτέμῃ τὰ πολλά. Ἀγαμέμνων δὲ ὁ τοῦ Ἀτρεῶς καὶ Αἰγισθοῦ ὁ τοῦ Θυέστου καὶ αὐτὸς Ὁρέστης ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅπως τοὺς πατρῶους οἴκους διέθεντο, αἱ ἱστορίαι θρυλλοῦσι. ῥίπτει γὰρ Ἀγαμέμνονα μὲν Αἰγισθος, ἀλάστωρ γενόμενος τοῦ βασιλικοῦ λέχους τε καὶ σώματος, Αἰγισθον δὲ Ὁρέστης ἀμύνων τῷ πατρὶ, αὐτὸς τε τροχηλατούμενος κατὰ τὴν τραγωδίαν τῷ τῆς μητρὸς αἵματι οὐκ εὐδαιμόνως ἐξῆσεν. οὕτως αἱ τοῦ Μυρτίλου Ἐριννύες τὸ τοῦ Πέλοπος γένος μετήλθον, ὃς τὸν Μυρτίλον ἀνελὼν καὶ ἑαυτῷ ἠνιοχήσας πλήξιππος ὑπὸ Ὀμήρου κέκληται, *ὡς τὴν ἠνιοχίαν αὐτουργήσας, ὡς εἴ περ ἦν πλήξιππος, κεντρηνεκέας ἄρα ἠλαυνεν ἵππους. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄλλοι. (Vers. 106.) Ὀμη- 10 ρος δὲ τὰ μὲν κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Αἰγισθον οἶδε, τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἀτρεΐα καὶ τὸν Θυέστην οὐχ ὁμοίως τοῖς λοιποῖς ἱστορεῖ, ἀλλὰ φαίνεται εἰδὼς αὐτοὺς πάνυ φίλια φρονοῦντας ἀλλήλοις. φησὶ γὰρ ὅτι Ἀτρεὺς θνήσκων ἔλιπε τὸ σκῆπτρον τῷ Θυέστη, ὡς ἐπὶ παιδὶ ἀτελεῖ τῷ Ἀγαμέμνονι θνήσκων τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν παίδων καὶ ἀναθεὶς τῷ ἀδελφῷ Θυέστη ἐπιτροπεύειν τοῦ Ἀγαμέμνονος. ὃ δὲ αὐτὸς ἔλιπε τὸ σκῆπτρον, οὐ τῷ παιδὶ Αἰγισθῷ περιόντι, ἀλλὰ τῷ Ἀγαμέμνονι τῷ ἐπιτροπευομένῳ, δίκαια ποιῶν. τινὲς δὲ φασὶ τὸν ποιητὴν εἰδέναι μὲν καὶ αὐτὸν τὰ κατὰ τὸν Ἀτρεΐα καὶ Θυέστην κακά, σιωπήσαι δὲ αὐτὰ διὰ τὸ τῆς ἱστορίας οὐκ εὐφημον καὶ ἵνα μὴ βλασφημήσῃ τὸ γένος· οὐ γὰρ εἴωθε κακολο- 30 γεῖν Ὀμηρος. ἐμφαίνει μέντοι, φασὶν, ὡς περ *διὰ τοῦ πλήξιππος τὰ κατὰ τὸν Μυρτίλον μιᾷ λέξει τὸ πολὺ παραφήνας τοῦ πράγματος διὰ τὸ μὴ εὐκαιρῶς ἔχειν πολυλογεῖν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως τὰ κατὰ τὸν Ἀτρεΐα καὶ Θυέστην διὰ τοῦ ἔλιπεν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων προσώπων, παρ' οἷς οὐκ ἦν 20 τις διαφορὰ, τὸ ἔδωκε λέγει· ἔδωκεν Ἥφαιστος, ἔδωκε Ζεὺς, ἔδωκεν Ἐρμῆς, ἔδωκε Πέλοψ· ἐπὶ δὲ τῶν ἀλλήλοις διαφόρων τὸ ἔλιπεν ἔθετο, ὡς μήτε τοῦ Ἀτρεῶς αὐτόθεν ἔκοντι τὸ σκῆπτρον δόντος τῷ Θυέστη, μήτ' αὐτὸ τοῦ Θυέστου τὸ οἰκεῖον δόντος τῷ Ἀγαμέμνονι· τὸ μὲν γὰρ ἔδωκε φιλίας σημεῖον 140 φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὸ δὲ καταλιπεῖν ἀνάγκης. καὶ τὸ πολύαρνα δὲ τὸν Θυέστην εἰπεῖν ἔμφασιν οἴονται διδόναι τοῦ νοσφισμοῦ τῆς χρυσέας ἄρνός· καίτοι τοῦτο ἄλλως δηλοῖ τὸν πολυθρέμωνα ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἄρνων, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἄρνησθαι, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα εἴρηται. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἐν δὲ τῷ χωρίῳ 40 τούτῳ καὶ ἄλλο τι ση*μειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐξ ἐκάστου τῶν προσώπων ἢ τοῦ σκῆπτρου διάβασις ἀνομοίως γίνεται, κἀντεῦθεν ποικιλίαν μηχανησαμένου τοῦ ποιητοῦ τῷ γενεαλογικῷ τόπῳ τούτῳ. οὐ γὰρ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον Ἥφαιστος Διὶ καὶ Ζεὺς Ἐρμῆ καὶ οἱ ἐξῆς τοῖς μετ' αὐτοὺς τὸ σκῆπτρον διδόασιν, ἀλλ' Ἥφαιστος μὲν τῷ Διὶ τεύξεν ἢ ὡς τεχνίτης χειρῶναξ βασιλεῖ χαρισάμενος ἢ ὡς ἐπιτε- 30 ταγμένος ὑπὸ Διός· Ζεὺς δὲ τῷ Ἐρμῆ δίδωσιν ὡς κηρύκειον. ῥάβδος δὲ τὸ κηρύκειον σύμβολον οὔσα τοῦ κήρυκα εἶναι τὸν φέροντα. Ἐρμῆς δὲ τῷ Πέλοπι τυχὸν μὲν δωρεῖται ὃ εἶχε κηρύκειον, τυχὸν δὲ καὶ 185 ὡς λαβὼν αὐτὸ πρὸς Διὸς καὶ κελουσθεὶς κομίσει τῷ *Πέλοπι· Πέλοψ δὲ τῷ Ἀτρεΐ ὡς νιῷ κληρονομήσαντι τῆς ἀρχῆς· Ἀτρεὺς δὲ Θυέστη ὡς ἐπιτρόπῳ τοῦ παιδός, καθὰ γέγραπται· ἐτελεύτησε γὰρ ἐπὶ μικροῖς τοῖς παισὶ· Θυέστης δὲ τῷ Ἀγαμέμνονι ὡς πληρῶν τὸ ἐπιτραπέν. (Vers. 108.) Τὸ δὲ, πολ- λαῖς νήσοις καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, δεῖγμα ἐστὶ τοῦ μὴ ἀπλῶς χειροτονητὸν εἶναι εἴτ' οὐν αἰρετὸν βασιλέα τὸν Ἀγαμέμνονα κατὰ τινὰς, οἷς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Ἰφιγενεία συνηγορεῖ· οὐ γὰρ Μυκῆνης μόνον αὐτὸν βασιλέα λέγει, ἀλλὰ παντός τε τοῦ Ἄργους, ὃ πέρ ἐστιν ἢ Πελοπόννησος, καὶ νήσων πολλῶν, οἷον Ῥοδίων, Αἰγινητῶν, Ἰθακησίων. φησὶ γοῦν καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς Κύκλωπα· 40 λαοὶ δ' Ἀτρεΐδω Ἀγαμέμνονος ἐσμέν. ἐκ πατέρων οὐν, φασὶ, Πελοποννήσου καὶ νήσων ἀρχὴν εἰλη- 10 φῶς οὐ χειροτονητὸς ἦν. καὶ ὅρα ὅτι νήσων μὲν πολλῶν τὸν Ἀγαμέμνονα φησὶν ἄρχειν, Ἄργους δὲ παντός. οὐκ ἄρα Μυκηναίων μόνων εἶναι ἄρχων δοκεῖ. τινὲς μέντοι νήσους ἐνταῦθα κώμας τινὰς τοῦ Ἄργους ἐννέα φασὶ, χερσαίας μὲν, καλουμένας δὲ νήσους, καὶ ὑπὸ ἐξουσίαν οὔσας τῷ Ἀγαμέμνονι. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὅρα δὲ καὶ ὡς, εἴ καὶ καλὸν ὑπομειδιᾷ ἢ ῥηθῆῖσα γενεαλογία, οἷς ἐκ τοῦ ῥητο- ρικοῦ κάλλους ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἑτεροίως ταῖς ποιητικωτέrais τῶν λέξεων χρώζεται. τοιαῦται δὲ μάλιστα τό τε φορῆναι ἤτοι φέρειν, οὐ θέμα φοραίνω ἢ φόρημι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανέται, καὶ τὸ Θυέστα

ἀντὶ τοῦ Θυέστης ἐν τῷ, ἀντὰρ ὁ Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπεν, οὐδ' ὁ μὲν ποιητικὸς χαρακτήρ κατα τὸ, ἰππότα Φοῖνιξ, καὶ ἰππηλάτα Πηλεὺς, ὁ δὲ κοινὸς κατα τὸ, πενέστης, ὄρεστης, ἀργέστης. Ὅτι βουλευσάμενος ὁ βασιλεὺς πειράσασθαι τῶν Ἑλλήνων, καθὰ προγέγραπται, ὡς ἂν γινῶ, εἴτε θέλουσιν ἀποκινδυνεύειν εἴτε καὶ μὴ, καὶ παραγγείλας τῇ τῶν γερόντων βου*λῇ ἀντιπεσεῖν καὶ κωλύσαι αὐτὸν, 20 ἐφ' οἷς δηλονότι μέλλει δημηγορῆσαι ὡς ἐπὶ φυγῇ καὶ καταλύσει τοῦ πολέμου, εἶτα καθίσας πανελλήνων ἀγορὰν, ἀρίσταται καὶ δημηγορεῖ τοιαῦτα, ἐξ ὧν φαίνεται μὲν κατασκευάζειν τὴν τοῦ λόγου ἀξιώσειν, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὸ ἐναντίον τῇ ἀξιώσει συναγεῖ. ἀξιοῖ μὲν γὰρ κατα τὸ φαινόμενον φεύγειν ἀφέντας τὸν πόλεμον. καὶ τοῦτο ἔστιν αὐτῷ πέρας τῆς δημηγορίας. αἱ δὲ κατασκευαί, δι' ὧν δείκνυται δῆθεν τὸ δεῖν φεύγειν, τὸναντίον ἅπαν συναγουσιν, οὔτε σταθεραὶ οὔσαι ἀλλὰ καὶ λίαν εὐδιάλυτοι. καὶ οὕτω ποιῶνται 10 δημηγορίαν τὴν λεγομένην ἐσχηματισμένην. σχήματι γὰρ μόνῳ καὶ προσποιήσει καὶ κατὰ μόνον τὸ φαινόμενον ἐξεπιπολῆς λέγει τὸ φεύγωμεν. ἐν δὲ τῷ βιάθει τῶν λεγομένων καὶ τῇ τοῦ λόγου ψυχῇ τὸ μὴ φεύγειν καὶ κατασκευάζει καὶ βούλεται, χρώμενος ἐννοίαις ἀμφιβόλοις τε καὶ διπλαῖς καὶ ὡς *οἶον εἰπεῖν ἀμφιταλάντοις, δοκούσαις μὲν κατασκευάζειν τὸ δεῖν εἶναι φυγεῖν, ῥεπούσαις δὲ μᾶλλον 30 εἰς τὸ ἀνάπαλιν, ὡς εἶναι δυνατόν τῷ λέγοντι εἰπεῖν, ὡς διὰ ταῦτα μάλιστα οὐ φευκτέον, ὦ βασιλεῦ, δι' ἅτινα σὺ φεύγειν ἀξιοῖς. οὕτω τοίνυν ὁ βασιλεὺς τὴν δημηγορίαν στρεπτήν κατασκευάσας καὶ ἀφορμὰς ἐνδοῦς ἀντιλογιῶν τοῖς ἀριστεῦσι παραδοκεῖ μὲν ἀπ' αὐτῶν, ὡς εἰκὸς, ἐναντίωσιν, καθὰ καὶ παρήνεσεν. οὐ φθάνει δὲ τις ἐκείνων ἀντιλαλῆσαι, καὶ ὁ ὄχλος πρὸς μόνον τὸ φαινόμενον ἀπιδὼν ἅμα τε ἤκουσεν ὅτι φεύγωμεν, καὶ εὐθύς ἀναστὰς τῆς ἀξιώσεως ταύτης γίνεται. εἰ γὰρ καὶ ἄλλως ἐν τοῖς κινδυνώδεσι κατα τὴν Ὀμηρικὴν ἱστορίαν ἐπέειπον οἱ Ἀχαιοὶ τῷ βασιλεῖ καὶ μάλα ἦσαν εἰπειθεῖς, 20 πολλῷ πλέον ἐνταῦθα τοιοῦτοι γένοιτο ἂν. Καὶ ὅρα τὸ ἐν τοῖς πρακτέοις ἀβέβαιον. ὁ γὰρ βασιλεὺς ὁ πυκινὴν βουλήν ἀρτύνας καὶ ἀρίστα βουλευσάμενος τὴν τῶν Ἑλλή*νων διάπειραν, μικροῦ δεῖν εἰς 40 κακὸν ἂν ἀπώνατο τοῦ βουλευμάτος. ἀλλ' οὐκ ἦδη διὰ τοῦτο καὶ κακῶς ἐβουλευσατο· οὐ γὰρ ἐξάπαντος, ὡς καὶ προείρηται, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κριτέον τὰ πράγματα. ἔστι γὰρ οὐ καὶ βουλῆς οὐκ ἀγαθῆς τὸ τέλος εἰς ἀγαθὸν ἀπέβη, ὅποια τὰ τῶν Ἀθηναίων ὁ κωμικὸς εἶναι λέγει βουλευμάτα. οὐκ ἦδη δὲ διὰ τὸ τοῦ τέλους ἀγαθὸν ἀγαθὴν ἂν εἴποι τις καὶ τὴν προηγησαμένην εἶναι βουλήν. οὕτω καὶ ἀγαθὴν συμβουλήν τέλος πολλάκις οὐκ ἀγαθὸν διεδέξατο. καὶ οὐ δήπου τῇ τοῦ τέλους φανλότητι συναποδοκιμαστέον καὶ τὴν πρὸ ταύτης βουλήν, ἀλλ' αὐτὴν μὲν *ἀποδεκτέον, τὸ δὲ τέλος ἐπιγραπτέον τῇ τῶν 186 πρακτέων φύσει, ἃ περ ἐνδεχόμενα ὄντα ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως ἐκβαίνουσι, τοῦ τυχιδίου ἔστιν οὐδ' ἢ συνεπωθοῦντος ἢ ἀντιπράττοντος, ὡς εἶναι οὐκ ἀπροσφυνῆς εἰπεῖν ὅτι καὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις οἱ 30 ἄνθρωποι πρὸς τὰς τύχας τὰς φρένας κέκτῆνται. ἀγαθὴ μὲν οὖν ἢ βουλή τῷ βασιλεῖ καὶ στρατηγικὸν ἢ πρὸ τῆς μάχης διάπειρα τῶν στρατιωτῶν, ὡς γέγραπται. εἰ δὲ διεξέπεσε τοῦ σκοποῦ, ἀλλ' αὐτὸς μὲν συγγνωστός· οἱ δὲ γέροντες ἀντιστήσονται τῷ τῆς τύχης ἀστάτῳ καὶ κωλύσουσι τὸν λαὸν καὶ ἀθροί- 41 σαντες εἰσαῦθις αὐτὸν εὐδωώσουσι τῷ βασιλεῖ τὸν σκοπὸν, ὡς μετὰ ταῦτα φανήσεται, καὶ δείξουσιν οἶόν τε ἢ σύνεσις ἀγαθὸν καὶ ὅτι καλῶς ὁ βασιλεὺς πεποίηκε τὸ προβούλιον. εἰ γὰρ μὴ τὴν τῶν γερόντων βουλήν καθίσας ἐδη*μηγόρησεν ἐκ πρώτης τὸ φεύγωμεν, οὐκ ἦν ἂν ὁ κωλύσων σκεδαννυμένην 10 τὴν ἀγορὰν, ἀλλ' ὦχοντο ἂν οἱ Ἕλληνες φεύγοντες. ὅρα δὲ ὅτι ψεύσεται ποτε ὁ σπουδαῖος, ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς, λέγων τὸ φεύγωμεν καὶ ὅσα ἄλλα τὸ συμφέρον ὑπέβαλλεν. ὅτι δὲ ἡ δημηγορία τῷ βασιλεῖ ἐσχημάτισται, δῆλον ἐντεῦθεν. αὐτὸς μὲν γὰρ βούλεται φεύγωμεν εἰπεῖν· τὰ δὲ εἰς τοῦτο συνωθοῦντα νοήματα τὰ μὲν φανερῶς εἰς κωλυτικὰ τούτου αὐτοῦ τοῦ φεύγειν, τὰ δὲ μέσως πως ἔχει καὶ 40 ἀμφοτέρων ἔστι σημαντικά, τοῦ τε φεύγειν καὶ τοῦ μὴ· καὶ ἀδηλίαν ἐμποιεῖ ὁπότερον βούλεται. ἔχουσι γὰρ οὕτω πως τὰ τῆς δημηγορίας. (Vers. 110.) ἐκ προοιμίου μὲν οὕτως αὐτοὺς προσφωνεῖ· ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης. εἶτα λέγει ὅτι ὁ Ζεὺς αὐτὸν ἄτῃ ἐνέδησε βαρεῖῃ, καὶ σκέτλιον ἐκείνον καλεῖ, διότι ὑποσχόμενος καὶ κατανεύσας τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν νῦν ἠπάτησε καὶ κελεύει δυσ- *κλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσε λαόν. εἶτα τὸν Δία σεμνολογῶν φησὶν· οὕτω που Διὶ μέλλει 20 ὑπερμενεί φίλον εἶναι. λέγει δὲ καὶ ὅτι πολλὰ πόλεων κάρηνα ἐκείνος ἔλυσεν καὶ εἰσέτι λύσει. μετὰ δὲ ταῦτα αἰσχύνων τοὺς Ἕλληνας φησὶν, ὅτι αἰσχρὸν τόδε γ' ἔστι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι μᾶψ, ἧγουν

μάτην, οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι ἀνδράσι παυροτέροις, τέλος δ' οὐ πῶ τι πέφανται. εἶτα δηλῶν, πόσον εἰσὶν οἱ Τρῶες ὀλιγώτεροι, διδάσκει δι' ὑποθετικοῦ τινὸς σχήματος, ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, ὑπὲρ δεκαπλασίονας εἶναι τοὺς Ἕλληνας τῶν ἐφεστιῶν Τρῶων, ἤγουν ἐγκατοίκων, οἷς καὶ μάλιστα μεμέληκε τῆς μάχης, ὡς τῶν ἐπικούρων, εἰ καὶ ἐκ πολλῶν πόλεων ἦσαν ἐγγέσπαλοι, ὅμως μὴ ὀλοφύχως μαχομένων. ταῦτα εἰπὼν ἐπάγει καὶ ὅτι ἐννέα
30 βεβῆασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ *σπάρτα λέλνυται. καὶ ὅτι αἱ ἡμέτεραι ἄλοχοι καὶ τὰ νήπια τέκνα κάθηνται προσδεχόμεναι ἡμᾶς, ἡμῖν δὲ τὸ ἔργον αὐτῶς ἀκράαντον, οὐ ἔνεκα δεῦρο ἦλθομεν. καὶ ἐπὶ τούτοις ὡς ἤδη κατασκευάσας δῆθεν ὃ ἤθελεν ἐπάγει· ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἶπω, πειθώμεθα πάντες· φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν· οὐ γὰρ ἔτι Τροίαν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. οὕτω τῆς δημηγορίας ἐχούσης τῷ βασιλεῖ σκοπητέον τὰ κατ' αὐτήν. σκοπὸς μὲν γὰρ 10 αὐτῷ δῆθεν τὸ φεύγωμεν. τούτου δὲ προκατάρχουσι κεφάλαια ταῦτα· μέμψις Διὸς ὡς ἀπατήσαντος, ὃ περ ἀδύνατον δειχθήσεται· καὶ ὄνειδος τῶν Ἑλλήνων, διότι τοσοῖδε καὶ τοιοῖδε ὄντες ἐπὶ μακρὸν οὕτω πολεμοῦντες οὐκ ἤνυσαν ὃ προέθεντο, ἀλλὰ καὶ τροπαιοῦχοι ἐλπίζόμενοι ἐπανελθεῖν τοῖς ἑαυτῶν, οἱ δὲ οὐ τοιοῦτοι ἐπανελεύσονται. καὶ ἄλλα δὲ ἐφεξῆς, ὡς φανήσεται, κεῖνται κεφάλαια, οἷς
40 οὐκ ἂν ἐπενε*χθεῖν τὸ φεύγωμεν, δυναμένων τῶν ἀκουσάντων εἰπεῖν πρὸς γε τέως τὰ ῥηθέντα νῦν κεφάλαια ὡς οὔτε Ζεὺς ψεύδεται οὔτε ἡμεῖς ἀκλεῶς οὔτω καὶ ἀγεννῶς ἀναχωρήσομεν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὰ δὲ κατὰ μέρος τῶν νοημάτων τοιαῦτα. τὸ μὲν, ὦ φίλοι, μέσως πως ἔχει, ὅτι τε φίλος ὢν ἐγὼ, καὶ ἀκλεῶς ἀναξεῦξαι μέλλω, ὅμως δι' ὑμᾶς ἀνέξομαι, καὶ αὐτὰ πάλιν ὅτι φίλοι ὄντες ὑμεῖς οὐκ ἂν ἀνέξοισθέ μου τῆς δυσκλείας οὐδὲ θελήσητε δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι. τὸ δὲ, ἦρώες θεράποντες Ἄρηος, φανερώς ἐπὶ κωλύσει ἔθετο, ὡς μὴ δέον ὄν τοὺς τοιοῦτους φεύγειν. ἐπαίρει γὰρ, φασιν, ἐπίτηδες αὐτοὺς ἐγκω- 20
187*μίοις, ὅπως αἰδοῖντο φεύγειν. καὶ ὅρα ὅτι τοὺς ὅλους Ἕλληνας ἠρώας λέγει. θεράποντες δὲ Ἄρηος οἱ στρατιῶται, ὡς καὶ Διὸς οἱ βασιλεῖς καὶ Μουσῶν οἱ ἀοιδοί. τοῦ δὲ Ἄρηος εὐθεῖα Ὀμήρω ἀρρήτος, ὃ Ἄρεος Αἰολικῆ, ὡς καὶ Ἡρωδιανῶ δοκεῖ, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς που σαφῶς δηλωθήσεται. (Vers. 111.) Τὸ δὲ, ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη, ἀστεῖως τέτραπται, ὡς ἀπὸ δεσμοῦ βαρύνοντός τινα καὶ μὴ ἔωντος προκόπτειν ἐφ' οἷς χρή. εἰ γὰρ καὶ τῇ μυθικῇ Ἄτη ἀπαλοὶ οἱ πόδες, ἀλλὰ ἡ ἀληθῆς βαρύνειν οἶδε. τὸ δὲ τὸν Δία ἀπατήσαι μετὰ τὸ κατανεῦσαι φανερώς κωλύει τὸν ἀπόπλου. οὐ γὰρ δυνατόν ἐκεῖνον ψεύσασθαι μετὰ τὴν κατάνευσιν, εἰ περ οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἔπος ἐκείνου ἀπατηλόν, ὃ τι κεφαλῇ κατανεύσει. ὅτι δὲ κατένευσεν, οἱ γέροντες ἐν τοῖς ἐξῆς δηλώσουσι. καὶ ἄλλως δὲ οὐδεὶς ἂν σπουδαῖος
10 ἐναντία *ἑαυτῷ βουλευσῆται. (Vers. 115.) Τὸ δὲ εἰπεῖν, ὅτι δυσκλέα με κελεύει ὁ Ζεὺς ἀπελθεῖν, ἐπεὶ πολὺν ὄλεσα λαὸν, οὐκ ἀφήσιν οὐδὲ αὐτὸ τὸν ἀκούοντα νοεῖν, ὅτι θέλει ἀναχωρεῖν ὁ βασιλεὺς· 30 ψυχῆς γὰρ βαρυνομένης ὁ λόγος. συγκέκοπται δὲ τὸ δυσκλέα ἐκ τοῦ δυσκλεία, καὶ εἰσὶ καὶ πληθυντικαὶ χρήσεις τοιαῖδε. ἄλλως μὲν τοι συνηρῆσθαι ὄφειλεν ἢ τοιαύτη τρισυλλαβία σὺν περισπασμῷ κατὰ τὸ ὑγιᾶ ὑγιᾶ, εὐφνεᾶ εὐφνεᾶ. (Vers. 116.) Τὸ δὲ, οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι, διὰ τὸν δισταγμὸν τοῦ που ἐπιρρήματος τοῦ δηλοῦντος τὸ ἴσως οὐδὲ αὐτὸ γενναίως ἔχει πρὸς δημηγορίαν. οὐ γὰρ διστάζειν δεῖ τὸν ἐπὶ μεγίστοις οὕτω βουλευόμενον, ἀλλὰ ἀξιωματικῶς ἀποφαινέσθαι. (Vers. 117.) Τὸ δὲ, ὅς πολλὰς πόλεις κατέλυσε καὶ ἔτι λύσει, οὐδ' αὐτὸ συμβάλλεται τι πρὸς τὸ φεύγωμεν, ἀλλ' ἀνάμνησις ἐστὶ τῶν προτέρων ἀνδραγαθῶν, ἐν αἷς πολεμαρχοῦντος Ἀχιλλέως εἰκοσιτρεῖς εἶλον πόλεις, ὅθεν οὐκ ἀδύ-
20 να*τον καὶ τὴν Τροίαν αἰρεθῆναι, καθὰ καὶ ἐκείνας. ἐνταῦθα δὲ σκεπτέον ὅπως ταυτὸν σημαίνει τὴν καταλύειν καὶ τὸ λύειν ὡς δεσμοῦ μὲν τινος ὄντος τοῦ οἰκοδομεῖν, λύσεως δὲ τῆς καταρρήψεως. (Vers. 119.) Τὸ δὲ αἰσχρὸν εἶναι λαὸν τοσοῦτον τῷ πλήθει καὶ τοιόνδε τῇ ἀνδρίᾳ μάψ οὕτω πολεμεῖν 40 ὀλιγωτέροις ἀνδράσιν ἐπ' οὐδενὶ τέλει, ἀναντιρῆτως ἐμποδιστικὸν τοῦ φεύγειν ἐστὶν ὡς μὴ ἂν πρέπον ὄν ἐπονειδίστως φεύξεσθαι τοῖς τοιοῦτοις. καὶ ἄλλως δέ, φασί, ταχεῖαν ἐγγυᾶται τὴν νίκην, εἰ πλείους αὐτοὶ τῶν Τρῶων καὶ ἰσχυρότεροι καὶ Δία δὲ ἔχουσι σύμμαχον, οὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον. ὅθεν ὁ Πυ- 14
θαγόρας λαβῶν φησί· θεὸς ἐστὶ τὸ πάντων κρατοῦν, ὅς γε καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει. τίς ἂν οὖν εἶην ἐγὼ; (Vers. 120.) Αἰολέων δὲ ἢ τοῦ μάψ βραχυλογία ἐκ τοῦ μάτην, ὢν καὶ τὸ ἄψ ἐκ τοῦ ὀπίσω καὶ τὸ ἔ ἐκ τοῦ ὅτι, καὶ αἱ ἀποκοπαὶ δὲ τοῦ δῶμα δῶ καὶ ῥάδιον ῥᾶ καὶ κρῖνον κρῖ καὶ

τῶν ὁμοίων, ἔ*τι δὲ καὶ αἱ συγκοπαί. τῶν δ' αὐτῶν ὡς ψιλωτικῶν καὶ τὸ αὐτως· οὐ γὰρ ἀναντιρρήτως 30
 δασύνεται, ὡς φανεῖται καὶ ἐτέρωθι. (Vers. 134.) Τὸ δὲ, ἐννέα δὴ βεβήκασιν ἐνιαυτοὶ, οὐδ' αὐτὸ
 προτρεπτικὸν ἐστὶν εἰς τὸ φυγεῖν. εἶχε γὰρ ἂν τις εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἦν ἡμῖν καιρὸς τοῦ τὴν Τροίαν ἀλῶναι
 ὁ ἔνατος ἐνιαυτὸς, ὡς ἤδη τῶν ἐννέα βεβηκότων καιρὸν εἶναι τοῦ φυγεῖν· δεκάτῳ δὲ ἐνιαυτῷ ἀλῶναι
 τὴν Τροίαν ἔδει, οὐ παρελθόντος καιρὸς ἦν ἀναχωρήσεως. ἐπεὶ δὲ οὐ πω παρήλθεν ὁ δέκατος, μενετέον
 ἀλλ' οὐ φευκτέον καὶ ἐκδεκτέον τὸ πέρασ τῆς μύχης. (Vers. 135.) Τὸ δὲ τὰ δοῦρα σαπῆναι καὶ τὰ
 σπάρτα λελυθῆναι ἀριδηλότητα κώλυμά ἐστιν οὐ μόνον φυγῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπλῶς ἐπανόδου. διὰ τοῦτο
 γὰρ φησι καὶ τὸ πλεον τοῦ κινδύνου τοῖς Ἑλλησιν ἐν τῷ νόστῳ γενέσθαι ναυαγίοις περιπεπωκόσι διὰ
 τὴν τῶν νηῶν σαθρότητα· ὅθεν τινὲς καὶ τοὺς περὶ Κάλχαντα καὶ Ἀμφίλοχον πεζοὺς ἀπαλλα*γῆναι 40
 10 φασί· μαντικοὶ γὰρ ὄντες προῖδοντο τὸν ἐν θαλάσῃ κίνδυνον. τοῦτο δὲ, φασί, τὸ νόημα εἶπεν ἂν τις
 τοῖς Ἑλλησι, κὰν ἐξ ὄρθου ἀποπλέειν αὐτοὺς ἐκώλυε. πρὸς μέντοι τὸ φαινόμενον βούλεται λέγειν, ὅτι
 φευκτέον πρὶν διαφθαρεῶσιν ἡμῖν αἱ νῆες τέλειον. (Vers. 136.) καὶ τὸ τὰς ἀλόχους δὲ καὶ τὰ τέκνα
 προσμένειν τοὺς Ἑλληνας, αὐτοὺς δὲ μηδὲν ἔτι ἀνύσαι ἐπαμφοτέρα νοεῖται, ὅτι τε ἐπανιτέον τοῖς
 ποθοῦσιν, ἵνα, εἰ καὶ μὴ μετὰ λαφύρων ἐπανέλθωμεν, κὰν γοῦν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπανασωσώμεθα, καὶ
 ὅτι οὐκ ἐπανιτέον ἀκλειῶς ἐπὶ ἀτελέστῳ ἔργῳ, ἵνα μὴ τὰς ἐλπίδας ἐκείναις αἰσχύνωμεν. καὶ τὸ τῶν
 ἐνιαυτῶν δὲ ὁμοίως *διπλόην ἔχει· οὐ φευκτέον ὡς τοῦ χρόνου τῆς ἀλώσεως πληρουμένου, καὶ φευκτέον 188
 διὰ τὸ ἀπρακτον τοῦ τοιοῦτου χρόνου. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὁμοίως ἀμφιβασθήσεται κατὰ ἐννοίας διπλᾶς.
 νικῶσι μέντοι αἱ τοῦ φεύγειν ἀποτρεπτικαί, διότι ἐνταῦθα ἐστὶ τῷ βασιλεῖ ὁ τῆς δημηγορίας σκοπός.
 (Vers. 141.) Μόνον δὲ ἀπὸ πάντων τὸ, οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγνιαν, παρασημειοῦνται
 20 οἱ παλαιοὶ ὡς παντελῶς λῖον τὴν ἔμφασιν καὶ μὴ νοούμενον ἐν διπλότητι κατὰ ἀκολουθίαν τοῦ φεύγω-
 μεν. Φασὶ δὲ καὶ ὅτι ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων οὐδὲ ἐφέρετο τὸ τοιοῦτον, ὡς ἀφανιστικὸν τοῦ σχημα-
 τισμοῦ. (Vers. 139.) Ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγετε, ὡς ἂν ἐγὼ εἶπω, πειθώμεθα πάντες, ὅτι τὸ
 πάντες οὐ μάτην παρέρριψεν ὁ ποιητής, ἀλλ' ἵνα τις τῶν γερόντων ἐντεῦθεν λαβὼν ἀφορμὴν ἀπάρ-
 ξηται ἀντιλέγειν, *ὡς ἐν τῷ προβουλίῳ ἤδη ὤριστα, εἰ καὶ μὴ ἔφθη τις οὕτω ποιῆσαι, κινήσει 10
 τῆς ἀγορᾶς. ἔχει δὲ τι βαθὺ καὶ τὸ πειθώμεθα. εἰπὼν γὰρ, πειθώμεθα, καὶ ἑαυτὸν τοῖς πειθομένοις
 συντέταχεν. αὐτὸς δὲ οὐ μόνον οὐ πείσεται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους κωλύσει. (Vers. 140.) Καὶ τὸ
 φεύγωμεν δὲ ἄριστα τέθεικεν, ἵνα τις ἀντιπεῖν ἔχη· διὰ τί φευξόμεθα μηδενὸς διώκοντος φανερωῶς;
 εἰ καὶ οἱ ἀκροαταὶ μηδὲν τι περινοοῦμενοι τῶν λεγομένων ἐγένοντο καὶ πάνυ εὐπειθεῖς ὄντες κατὰ τὸ,
 καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοὶ, εὐθύς ἀνίστανται καὶ τοῦ νόστου γίνονται κατὰ τὸ βασιλικὸν κέλευσμα· οἱ
 30 δ' αὐτοὶ μετ' ὀλίγα καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ κοιρανέοντι μετὰ τοῦ βασιλικοῦ σκήπτρου ῥᾶον πείθονται. Τὸ δὲ,
 πατρίδα γαῖαν, ἐντελῶς καὶ νῦν σέφρασται, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, πλάξει δ' ἀπὸ πατρίδος
 αἴης. ἐν οἷς ὅρα ὡς τὸ μὲν, πατρίδα γαῖαν, διὰ τὸ ἀχάσμητον στοιχεῖ τῷ γ' ἐν τῷ γαῖαν, τὸ δὲ, πατρί-
 δος αἴης, ἀπε*στράφη αὐτὸ, οἷα καὶ αὐτοῦ δίχα εὐφωνον ὄν. καὶ οὕτω μὲν τοῦτο. πατρίδα δὲ μόνον 20
 εἰπεῖν ἐλλιπῶς ἔχει, ὡς περ καὶ τὸ πατρίς, καθὰ μυριαχοῦ φαίνεται. πατρίς τε γὰρ γῆ δηλαδὴ ἢ ἐκ
 πατέρων καὶ ὁ πατρίδα δὲ εἰπὼν γῆν συνεισάγει. πρωτότυπον δὲ πατρίδος ἢ πάτρα, ἧς χρῆσις καὶ ἐν
 τῷ, εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν, καὶ ἐν τῷ, ὄρκους προδοῦσα καὶ πάτραν. οὐχ' ὑποκοριστικὸν δὲ
 ἢ πατρίς, ὡς οὐδὲ ἢ μητρίς, ἀλλ' ἀπλῶς παράγωγον. ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ γῶ τὸ χωρῶ καὶ τίκτω γέα διὰ τοῦ
 ε ψιλῶ, ὅθεν κατὰ κρᾶσιν τὸ γῆ, ἔτι δὲ καὶ γαῖα διὰ διφθόγγου, ὡς τὸ μῶ μαῖα, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί·
 παρ' οἷς καὶ ὅτι Γαιζῆται παρὰ τὴν γαῖαν οἱ Γαλάται, οἱ τῆς οἰκίας ἐκπεσόντες γαῖαν ἐζήτουν ἐφ' ἧς
 40 οἰκήσουσι· καὶ ὅτι ἐκ τῆς γαίας καὶ γαῖος ἀπόγειος ἄνεμος καὶ βοῦς γαῖος ὁ ἐργατικός· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
 γέα, ὃ γράφεται διὰ τοῦ ε ψιλῶ, γέιος ἢ καὶ ἄλλως γαῖος *παρὰ Ἰταλιώταις καὶ Ταραντίνοις 30
 ὁ μίσθιος, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ὁ παχὺς καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος. τὸ δὲ παρήχθαι τὴν γαῖαν ἀπὸ
 τῆς γῆς, ἵνα ἦ, ὡς σελήνη σεληναία, οὕτω γῆ γαῖα, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. καὶ καλῶς ἄρα
 τοῦτο· ἐχρῆν γὰρ τῷ λόγῳ τούτῳ τὴν γαῖαν μὴ προπερισπᾶσθαι ἀλλὰ παροξύνεσθαι. (Vers. 112.)
 Σχέτλιον δὲ τὸν Δία καλεῖ ὡς σχετλιοποιὸν καὶ τοῦ σχετλιάζειν πολλοῖς γινόμενον αἴτιον. ὅτι καὶ
 ἄλλως οὐχ' ὑβριστικὸν ἀεὶ τὸ σχετλίος, ἐν τοῖς ἐξῆς ἀριδήλως φανήσεται· σχετλίος γὰρ ἔοικε λέγε-

σθαι ὁ πλέον τοῦ δέοντος καὶ ἐφ' οἷς οὐ καιρὸς προθυμούμενος καὶ ὡς εἶπειν ὀρηκτίας, ὃν ἔδει
σχέσθαι καὶ τλῆναι καὶ μὴ ὀρηκῆσαι εἰς τὰ παρόντα. ὡς περ δὲ τὸ νήπιος παρὰ τῷ ποιητῇ λέξις
ἐστὶν ἐπιφωνητικὴ ἐπὶ τοῖς μὴ κατὰ βαθεῖαν σύνεσιν γινομένοις, οὕτω καὶ τὸ σχέτλιος ἐπιφωνεῖται
40 ὡσεπιπολὺ τραχυτέροις καὶ ἀνθεκάστοις προσώποις. ἔστι δὲ ὅτε σχέτλιος καὶ ὁ πολλὰ ἀνα*σχόμενος καὶ
τλᾶς. (Vers. 114.) Σημειῶσαι δὲ καὶ ὡς πρὸς τινὰ ὑποσχόμενον, εἶτα δὴ ἀπατήσαντα, λεχθεῖν ἂν
τὸ, σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσε, νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσατο. ὅτι δὲ ἐστὶν
οὐ μόνον κακὴ ἀπάτη ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, Αἰσχύλος δηλοῖ εἰπὼν· ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.
εἷη δὲ ἂν ἀπάτη ἀγαθὴ ἢ ἐν καιρῷ καὶ οὐδ' ἐπιβλαβής. τῇ δὲ τοιαύτῃ γνώμῃ συγγενὲς καὶ Ἡροδότου 143
τὸ, ἔνθα χροῖ τι ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. οὕτω καὶ δόλιος Ὀδυσσεὺς κατὰ ἔπαινον καὶ πᾶς δὲ
ὄστισοῦν στρατηγός. ἀπάτη δὲ καὶ ἀπατῶ γίνεται ἐκ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ πάτος ἢ τετριμμένη ὁδός· 10
189*ἀπάτη γὰρ ἐστὶν ἢ τοῦ ὀρθοῦ ἐκνευσις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. τάχα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἀτῶ τὸ βλάπτω
καὶ ἐκ τῆς ἄτης γίνεται ἢ ἀπάτη καὶ τὸ ἀπατᾶν, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἰδεῖν τὸ ἀπιδεῖν. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ
ῥηθήσεται τι περὶ τοῦ ἀπατᾶν. (Vers. 116.) Τὸ δὲ, οὕτω που Διὶ μέλλει, κατὰ λέξιν μίαν παρωδη-
θὲν γένοιτ' ἂν οἰκείον ῥηθῆναι ὑπὸ τινος ἀπορουμένου ἐπὶ θεαῖς οἰκονομίαις, οἷον· οὕτω που θεῷ
μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι. στρατηγῷ δὲ ἢ μάλιστα γενναίῳ βασιλεῖ πρόπον ἐπιλεχθῆναι τὸ, ὃς δὴ
πολλῶν πολιῶν κατέλυσε κάρηνα ἢδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον. (Vers. 118.) ἔστι
δὲ τὸ, ἢδ' ἔτι καὶ λύσει, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἔτι λύσει, ὥστε περιττός κεῖται ὁ καὶ σύνδεσμος. μεγαλοπρε-
πῶς δὲ εἴρηται τὸ κάρηνα διὰ τὰς ὑψηλὰς πόλεις καὶ ἐπιδόξους. εἰ δὲ κάρηνα πόλεων τετόλμηται εἶπειν
10 τὰς ἀκροπόλεις *ἢ ἀπλῶς τὰς ἐξοχὰς καὶ οἷον κορυφὰς, ἀσφαλῶς ἂν προῖων καὶ πόλεως ἐρεῖ κρήδεμνα.
κεφαλῆς γὰρ ἦτοι κάρηνου κόσμος τὸ κρήδεμνον, ὃ καὶ ἐπίκρανον κεφαλῆς ἢ τραγωδία φησὶν, ἣν 20
ζηλοῦσι καὶ οἱ κίονος ἐπίκρανον φάμενοι. εἰ δ' οὕτω ταῦτ' ἐστὶ, προσφυνῶς Εὐριπίδης περὶ Τροίας φησὶ
τὸ, ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων. ὡς καὶ κρήδεμνον κεφαλῆς, οὕτω καὶ τὸ στεφανοῦσθαι αὐτῆς
ἴδιον, ἢδη δὲ ποτε καὶ τὸ κείρεσθαι. διὸ οἷα συστοίχως ἔχοντα χρηστὰ εἶσιν εἰς μίαν τροπὴν. ὡς δὲ
καὶ πίθου κρήδεμνον λέγεται, ἢ Ὀδύσεια δηλοῖ. ὅρα δὲ ὅτι οὐκ Ἄρεϊ οὐδὲ Ἀθηναῖ ἢ Ἐννοῖ τὴν τῶν
πόλεων ἄλωσιν ὁ ποιητὴς ἀλλὰ τῷ Διὶ ἐπιγράφει ὡς ἐφόρῳ τῶν στρατευμάτων. διὸ κατὰ Ἡροδότου
Κᾶρες Διὶ Στρατίῳ θυσίας ἀνάγουσι, καὶ ἢ θυγάτηρ Ἀθηναῖ Στρατία. ἴσως δὲ κάρηνα πόλεων καὶ αἱ
κεφαλαὶ αὐτῶν ἦγουν οἱ βασιλεῖς. (Vers. 119.) *Ἐτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ δυσανασχετῶν ἐπὶ τινὶ κακῶς
20 γι*νομένῳ ἐρεῖ ἂν, ὡς αἰσχρὸν τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι, ὅτε εἰ καὶ ἐπὶ πολέμῳ ἢ αἰσχύνῃ,
πρέπει ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, μάψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ἀπρηκτον πόλεμον καὶ ἐξῆς, ὡς προέκκει-
ται· (Vers. 121.) καὶ ὅτι ταυτολογεῖ τὸ πολεμίζειν καὶ τὸ μάχεσθαι· καὶ ὅτι τὸ τέλος οὐ πῶ τι πέφαν- 30
ται ἀντὶ τοῦ πέφημεν ἀπὸ τοῦ φαίνω, ὡς περ καὶ ἀπὸ τοῦ ξηραίνω ἐξήρανται, οἷον, ἐξήρανται ἢ χεῖρ.
πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ κατέξανται δέμας παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ πέφανται λιμῆν·
190 καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, κλεινὸν ἔπος πέφανται. *(Vers. 123.) Ὅτι θέλων δεῖξαι ὁ ποιητὴς ὑποδεκαπλα-
σίονας εἶναι, ὡς προεῖρηται, τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἐφεστίους Τρῶας, χρᾶται τοιούτῳ σχήματι ὑποθε-
τικῷ· εἰ περ ἂν ἐθέλοιμεν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε ὄρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθῆμεν ἀμφω, Τρῶας
μὲν λέξασθαι ἦγουν ἐπιλέξασθαι ὅσοι εἰσὶν ἐφεστῖοι, ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ,
Τρῶων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῖν, πολλαὶ κεν δεκάδες δενοῖατο οἰνοχόοιο. λέγει δὲ ὅτι ἐὰν 144
καθ' ὑπόθεσιν ὄρκίων ἡμῖν γενομένων καὶ πολέμου ἀνοχῆς ὀρισθείσης ἐνσπόνδου ἡμεῖς μὲν δαιτυμόνων
νόμῳ ἀνακλιθῶμεν, ἐλοίμεθα δὲ οἰνοχοεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐφεστῶν Τρῶων διαιρεθέντες κατὰ δεκάδας,
ἐπιστήσωμεν δὲ ἐκάστη δεκάδι Ἑλληνικῇ Τρωικὸν ἓνα οἰνοχόον, πολλαὶ ἂν δεκάδες δέοιντο καὶ οὐκ 40
10 ἔχοιεν τὸν οἰνοχοήσοντα, ὡς ἐκ τούτου φαίνεσθαι πολλὰ*πλασίους ἦγουν ὑπὲρ δεκαπλασίους εἶναι τῶν
Τρῶων τοὺς Ἑλληνας. διὸ καὶ λέγει θαυμαστικῶς· τόσον ἐγὼ φημι πλέας εἶναι Ἀχαιοὺς Τρῶων,
οἱ ναίουσι κατὰ πτόλιν. τοῦτο δὲ ἐφερμηρευτικόν ἐστὶ τοῦ ἐφεστῖοι (Vers. 125.)· ἐφεστῖος γὰρ
ἔ κατὰ πόλιν οἰκῶν καὶ ἐστίαν ἔχων. οἱ δὲ ἐπίκουροι κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἀφεστῖοι. οὕτω δὲ καὶ
ἀνωτέρω τὸ, ὑπερμενεῖ Διὶ, ἐρμηνεύων ἔφη· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον. καὶ κατωτέρω δὲ εἰπὼν, οἱ
με μέγα πλάζουσιν, ἐπάγει διασαφῶν· καὶ οὐκ ἔωσιν ἐκπέρσαι Ἴλιον, οἷονεὶ λέγων ὅτι πλάζεσθαι λέγω

τὸ μὴ ἔασθαι ἐλεῖν τὴν Ἴλιον. (Vers. 124.) Ὅρα δὲ τὸ ἄμφω τεθὲν ἐπὶ Τρώων καὶ Ἑλλήνων. οὐ γὰρ μόνον ἐπὶ δύο προσώπων ἢ λέξις τίθεται, ὡς ἐν τῷ, ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο λαῶν ἢ στρατευμάτων, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἀριθμηθῆναι ἄμφω. (Vers. 125.) Σημειῶσαι δὲ καὶ τὴν καινότητα τοῦ σχήματος τοῦ, Τρώας μὲν λέξασθαι, ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν. *ὥφειλε μὲν 20 γὰρ εἶπεῖν· Τρώας μὲν λέξασθαι, ἡμᾶς δὲ διακοσμηθῆναι. ὁ δὲ καινότερον ἐσχημάτισεν οὐκ ἀκολούθως τῷ Τρώας ἐπενεγκῶν τὸ ἡμεῖς. διὸ ἐν τισιν ἀντιγράφοις εὔρηται, φασὶ, Τρώες μὲν, ἵνα ὁμοίως ἐπάγηται τὸ ἡμεῖς δέ. (Vers. 129.) Ὅρα δὲ καὶ τὴν συγκοπὴν τοῦ πλέας ἀπὸ τοῦ πλέονας, καὶ ἴσθιν ὁμοία τῷ χέρι καὶ τοῖς τοιούτοις. συγκέκοπται δὲ ὁμοίως καὶ τὸ (Vers. 126.) κοσμηθεῖμεν, οὐ τὸ δεύτερον εἴη ἂν ἀκολούθως κοσμηθεῖτε, τὸ δὲ τρίτον κοσμηθεῖεν. κατὰ δεκάδας δὲ διαιρεῖ τοὺς δαιτυμόνας ὁ βασιλεὺς· ἐπεὶ, φασὶ, εἶθος ἦν μὴ πλέονας τῶν δέκα συνεσθῆεν. ἱστορεῖ γοῦν καὶ ὁ σοφώτατος Ἰάμβλιχος τὰ Πυθαγορικά συσσίτια μὴ ἔχειν πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευωχουμένους. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα καὶ ὅτι μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀστείως ὁ βασιλεὺς καὶ ἐν τῷ καθ' ὑπόθεσιν τούτῳ συμποσίῳ δουλείαν τοῖς Τρωσὶν οἰωνίζετο· ὑπηρετικὸν γὰρ τὸ οἴνοχοεῖν. λέγουσι δὲ καὶ ἐπίτηδες οἴνο*χοεῖεν εἶπεῖν τοὺς Τρώας, ἢ μυκτηρίζοντα εἰς τὸν Γανυμήδην, ὃν λόγος ἦν οἴνοχοεῖεν τῷ Διὶ Τρωι- 30 κὸν ὄντα, ὡς δι' ἐκεῖνον τοιούτους εἶναι καὶ τοὺς Τρώας, ἢ διαπαίζοντα ἐκείνους ὡς ἐν συμποσίοις ἀλαζονευομένους. παρασημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι Ἴλιον μὲν ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ τὴν Τροίαν λέγει, ἐθνικὸν δὲ οὐδαμοῦ λέγει τοὺς Ἰλιεῖς ἀλλὰ Τρώας ἀπανταχοῦ. οὕτω καὶ τὴν Εὐβοίαν εἰδὼς τοὺς πολίτας οὐ λέγει Ἐυβοεῖς ἀλλὰ Ἀβαντας. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐν τοῖς ἐξῆς φανεῖται γινόμενον. παραπηγνύουσι δὲ σημειῶσιν καὶ περὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὕβρεως, εἰπόντος οἴνοβαρῆ τὸν Ἀγαμέμνονα. ἰδοὺ γὰρ, 20 φασιν, ἐνταῦθα τοὺς Ἕλληνας ἀριθμῶν ἀπὸ συμποσίου τὴν μέθοδον ἔλαβεν ὡς φίλοινοσ καὶ περὶ τοιαῦτα κεχηνώσ· ἐνῆν γὰρ καὶ ἄλλως μεθοδεῦσαι τὴν αὐτῶν ἀρίθμησιν. (Vers. 128.) Τὸ δὲ ὑπὲρ δεκαπλασίους εἶναι τῶν Τρώων τοὺς Ἕλληνας ὑπερβολικῶς εἰρησθαι φασὶ, λέγοντες Τρώων μὲν εἶναι μυριά*δας πέντε, Ἑλλήνων δὲ δώδεκα, ἢ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον δεκατέσσαρας καὶ δύο χιλιάδες καὶ 40 τριακόσιοι εἴκοσι. σημειῶσαι δὲ ὅτι Ἀγαμέμνων μὲν Ἀχαιοῖς δέκα ἕνα ἐπιστήσας οἴνοχόν Τρῶα μετρίως ἔφη· ὁ δὲ παρ' Ἡροδότῳ Ξέρξης ὀγκηρότατα μετρεῖ τοὺς ἑαυτοῦ, εἰπὼν πρὸς Δημάρατον ὅτι τῷ στρατῷ τῶν Λακεδαιμόνων συγκρινόμενοι πλείονες περὶ ἕνα ἕκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι. (Vers. 129.) Τὸ δὲ, ἐγὼ φημι, σεμνόν ἐστιν ὡς ἀξιωματικῶς λεχθέν· οὐ γὰρ ἔφη, ἐγὼ οἶμαι, ἀλλ', ἐγὼ ἀποφαίνομαι. (Vers. 124.) Τὸ δὲ, ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀντὶ τοῦ τελέσαντες, θύσαντες. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ταμόντες· διὰ τομῆς γὰρ ζώων θυομένων οἱ ἐπὶ *μεγάλοις ὄρκοι ἐγίνοντο. ἀεὶ τοίνυν οὕτω λέγει 191

30 ὁ ποιητὴς κατὰ διάλεκτον Ἰωνικὴν, ὡς καὶ παρὰ Ἡροδότῳ ἐστὶν εὔρεῖν. (Vers. 131.) Ἰστέον δὲ ὅτι πάνν ὄνειδιστικῶσ εἰπὼν καὶ πικρῶσ τὸ, ὑπὲρ δεκαπλασίους ὄντας τοὺς Ἕλληνας τῶν Τρώων, ὅμως μηδὲν ἀνύσαι εἰς κρίσιν νίκης ἢ ἥττης παραμυθεῖται προσηνέστερον τὸ ὄνειδος, ἐπαγαγὼν ὅτι ἀλλ' ἐπίκουροι πολλέων ἐκ πολίων ἐγγέσπαλοι ἄνδρες εἰσὶν, ἀνισάζοντες τοῖς Τρωσὶ τὸ ἐλάττωμα, οἱ μὲ μὲγα πλάζουσι καὶ τὰ ἐξῆς· ἐν οἷσ καὶ τὸ Διὸσ μεγάλου ἐνιαυτοῖ, καὶ τὸ δοῦρα σέσηπε, καὶ σπάρτα λέλννται, καὶ τὸ νῆπια τέκνα, καὶ τὸ ἔργον ἀκράαντον, οὐ εἶνεκα δεῦρ' ἰκόμεισθα, ὧν ἡ περιοχὴ πρὸς ἱστορίαν· ἐννέα δὴ βεβάασι καὶ ἐξῆς, ὡσ προείρηται. δι' ὧν ὄνειδίζει τῷ ἑαυτοῦ συμμαχικῷ ὁ βασιλεὺσ, ὡσ δέον ὄν ἀναχωρῆσαι, εἴ περ οἱ μὲν ἐπίκτητοι τῶν Τρώων οὕτω μά*χονται, αὐτοῖ δὲ οὐκ εἰσὶν ἀξιόμαχοι 10 πρὸς ἐκείνοσ. καὶ ὄρα τὸ τε πολλέων ἐκ πολίων κάλλοσ τι ἔχον παρηχητικὸν, καὶ τὸ τοιόνδε τοσόνδε τε καλὸν ὄν ὡσ πάρισον, καὶ τὸ πλάζουσιν ἀντὶ τοῦ ἀποπλανῶσι τοῦ σκοποῦ. χρησιμεύει γὰρ τοῦτο εἰς 40 τὸ παλιμπλαγχθέντας, ὅ περ ἐν τῇ ἀ ῥαψωδίῃ εἴρηται. (Vers. 134.) Τὸ δὲ βεβάασιν Ἰωνικὴν ἀπέλευσιν ἔχει τοῦ κ καὶ συστολὴν τοῦ ἦ εἰσ ᾱ, καὶ γεννᾶ κατὰ κρᾶσιν τὸ βεβᾶσι κατὰ τὸ ἐστήκασιν, ἐσήασιν ἐστάασιν, ἐστᾶσι. Διὸσ δὲ μεγάλου ἐνιαυτοῖ ἀντὶ τοῦ ἡλίου· μέτρον γὰρ κινήσεωσ ἡλιακῆσ ὁ χρόνοσ ἐστίν. εἰ δὲ που καὶ Κρόνοσ μέγασ εὔρηται λεγόμενοσ, εὔρισκεται δὲ οἰκείον καὶ ἐκεῖ τὸ μέγασ, διὰ τὸ τοῦ ἀστέροσ πολὺ μέγεθοσ. σημειῶσαι δὲ ὅτι ὁ ἐνιαυτόσ γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ ἰαύω τὸ διατρίβω, δηλοῖ δὲ χρόνον μακρόν· ἰαύειν μὲν γὰρ τὸ διατρίβειν, διατρίβειν δὲ τὸ ἀργεῖν. ἐνιαυτόσ γοῦν χρόνοσ ὁ διατριβὴν ἔχων καὶ μὴ σύντομοσ. διὸ καὶ ἐπίθετον τοῦ ἔτουσ *εἴληπται παρὰ τῷ κωμικῷ, εἰπόντι ἐτῶν ἐνιαυτούσ. 20

(Vers. 135.) Τὸ δὲ, δοῦρα σέσηπεν, Ἀττικόν· Ἀθηναῖοι γὰρ πληθυντικοῖς οὐδετέροις ἐνικά ἐπάγουσι ῥήματα. τὸ μέντοι σπάρτα λέλυνται, κοινόν. διὸ καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐνὶ στίχῳ ἔθηκε τὴν Ἀττίδα καὶ τὴν κοινήν χρῆσιν. δοῦρα δὲ νεῶν πρὸς διαστολὴν τῶν τε κατὰ τὴν μάχην καὶ τῶν ἀπλῶς ξύλων 145 κατὰ τὸ, ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης. παθητικὸν δὲ τὸ σέσηπε, καθὰ καὶ τὸ διέφθορεν ἐν τῷ, μαινόμενε, φρένας ἤλε, διέφθορας. τινὲς μέντοι αὐτὸ ἐνεργητικῶς νοοῦσιν, ἵνα λέγῃ ὅτι διέφθορακας ἄς εἶχες φρένας. αὐτοὶ δὲ παραφέρουσι καὶ χρῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μενάνδρου τὸ, εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς· καὶ Ἀριστοφάνους τὸ, διέφθορας τὸν ὄρκον ἡμῶν· ὥστε διέφθορέ τις, φασὶν, ἕτερον, διέφθαρται δὲ ὑφ' ἑτέρου. προσθετέον δὲ καὶ Σοφοκλέους τὸ, τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας 30 ἐλπίδας διέφθορας. Σπάρτα δὲ τὰ σχοινία ὡς ἀπὸ *παλαιοῦ ἔθους· εἰκάσει γὰρ, ὃ δὴ καὶ νῦν πολλαχοῦ γίνεται, σπάρτων φυτοῖς χρᾶσθαι οἱ παλαιοὶ εἰς πλοκὴν σχοινίων. καὶ ἦν ἐν λόγῳ σπάρτος 10 Ἰβηρικὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. λέγει δὲ πού καὶ γῆν σπαρτοφόρον ὁ γεωγράφος καὶ σχοινοπλοκικὴν σπάρτον. καὶ μέχρι δὲ νῦν εἶδος τι σχοινίου οἱ ἰχθυοβόλοι σπαρτίαν ὀνομάζουσι. καὶ ὁ κωμικὸς δὲ τοῦτο παρεμφαίνει ἐν τοῖς Ὅρνισιν, ἐνθα παίζων περὶ τῆς Λακωνικῆς Σπάρτης ὡς παρωννυμουμένης ἀπὸ φυτοῦ σπάρτου φησὶ μὴ ἂν δεηθῆναι σπάρτης κειρίαν ἔχων, ἤτοι μὴ δεηθῆναι σπαρτίου πλέγματος, ἐὰν ἄλλην ἔχη κειρίαν ἤτοι δεσμὸν κλίνης. ἀλλὰ τί πλείω λέγειν; ὅπου καὶ σχοῖνος ἐκ τοῦ φυτοῦ τῆς σχοίνου λέγεται· ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἐκ φυτῶν σχοίνων ἐπλέκοντο τὰ τοιαῦτα, ὃ καὶ νῦν ἔτι 40 πολλαχοῦ παραμένει. ἐν γοῦν Πελοποννήσῳ πολλοὶ οὕτω ποιοῦντες ἐπιλέγουσι καὶ καιρὸν ἐπιτήδειον τῆ τοῦ τοιούτου σχοίνου τομῆ, *λέγοντες· Μαΐου βροῦλον, ποντία κάρναβις. Ἴδε δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ ξύλου μὲν ἔθηκε τὸ σήπασθαι, ἐπὶ δὲ σχοίνου τὸ λύεσθαι, ὃ ἔστιν ἀναλύεσθαι· καὶ ὅτι οὐκ αἰὲ ὁ μέσος παρακείμενος καὶ ἐνέργειαν δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ, δέδορκά σε, ἤγουν βλέπω σε· καὶ πάθος, ὡς ἐν τῷ δεδορ- 20 κῶς ἄστρον ὡς λάμπειν, ἤγουν θεαθεῖς· ἀλλὰ μυριαχοῦ ποτὲ μὲν μόνην ἐνέργειαν ὑποβάλλει νοεῖν, ὡς καὶ ἐν τῷ λέλοιπα καὶ λέλογχα, ποτὲ δὲ μόνον πάθος, ὡς ἐνταῦθα σέσηπε τὸ ἐσάπη. ὁμοιον δὲ καὶ τὸ τέτηκεν· ἀντὶ τοῦ ἐτάκη γάρ. δῆλον δὲ ὡς μεταπλασμὸν γένους ἔχει τὸ σπάρτα· ὡς γὰρ ἡ κέλευθος 192 τὸ κέλευθον, οὕτω καὶ ἡ σπάρτος τὸ *σπάρτον. (Vers. 136.) Νήπια δὲ τέκνα φησὶ τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἀπόπλου ἐαθέντα τοιαῦτα. νῦν γὰρ οὐκέτι ἂν εἶεν νήπια, δεκαετῆ που ὄντα, ἐὰν τηνικαῦτα ἦσαν ἡλικίας βροφικῆς. (Vers. 137.) Σημείωσαι δὲ ὅτι τε τὸ εἶεται, εἰ καὶ ροεῖται νῦν ἀντὶ τοῦ κάθηνται, ὅμως προσφύστερον καὶ οὐδὲ ἔξω ἀναλογίας ἐστὶ ληφθῆναι ἀντὶ τοῦ εἰσὶ, καθὰ ἐν τῷ ὑ τῆς Ὀδυσσεΐας δηλοῦται σαφῶς, καὶ ὅτι ἀνωτέρω εἰπὼν, ὡς πολεμοῦσιν ἡμῖν οὐ πῶ τι τέλος πέφανται, παρακατιῶν τὸ αὐτὸ παρέφρασε, λέγων σαφέστερον· ἡμῖν δὲ τὸ ἔργον οὕτως ἀκράαντον, οὐ ἔνεκεν 30 δεῦρο ἰκόμεθα, μονονουχὶ λέγων ὅτι, κὰν πόλεις ἄλλας παρεστησάμεθα, ἀλλ' ὁ σκοπὸς ἡμῖν οὐκ ἦνυσται, ἢ τῆς Τροίας ἀλώσις, ναὶ μὴν καὶ ἡ τῆς Ἐλένης ἀνακομιδὴ. ἐρεῖ οὖν ὁ ποιητής· ἦς ἔνεκεν 10 πολλοὶ Ἀχαιῶν ἐν Τροίᾳ ὄλοντο. καὶ σημείωσαι ἐν τούτοις ὅτι *πρῶτος Ὅμηρος τέλος εἶπεν εἶναι τὸ οὐ ἔνεκεν. (Vers. 143.) Ὅτι τὸν κοινὸν λαὸν πολὺν φασὶν οἱ σοφοί, διαστέλλοντες πρὸς τοὺς βουλευτάς οὐ πολλοὺς ὄντας. εἰλήφασιν δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ποιητοῦ, πληθὺν ἐνταῦθα εἰπόντος τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν τῷ, τοῖς δὲ θυμὸν ὄρινε πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης ἀγοραίας πληθύνος καὶ ἀγοραῖος ἀνὴρ ἢ ὄχλος ἐπὶ σκώμματος λέγεται. καὶ ἀγοράζειν δὲ ἐνταῦθα, 28 τὸ διατρίβειν ἐν ἀγορᾷ. *(Vers. 144.) Ὅτι τὴν τῶν Ἀχαιῶν κίνησιν τὴν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, ὅτε οἴκαδε ἴεντο, δυσὶ παραβολαῖς διδάσκει ὅποια τις ἦν, μιᾷ μὲν ἀπὸ θαλάσσης, λέγων· κινήθη δ' ἀγορῆ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τε, ἤγουν ἅπερ, Εὐρὸς τε Νότος τε ὠρορ', ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν· ἑτέρα δὲ ἠπειρωτικῆ τοιαύτη· ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, 40 ἐλθὼν λάβρος, ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦν ἀσταχύεσσιν, ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορῆ κινήθη. ἐστὶ δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς αὕτη μὲν ἢ παραβολὴ διὰ τὴν ὁμοθυμαδὸν ὄρμην ἐκάστου τῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ πρώτη πρὸς 146 τὸν τάραχον. διὸ καὶ ἐπάγει ὁ ποιητής ὅτι ἀλαλητῶ εἰς τὰς νῆας ὠρμων. καὶ ἔχει καλῶς ὁ τοιοῦτος τῶν παλαιῶν λόγος· οὐ γὰρ τὴν ἀπλῶς κίνησιν τῶν Ἑλλήνων ἔδει κύμασι παραβαλεῖν ἀλλὰ τὴν μετὰ πολλοῦ θορύβου. τάχα δὲ καὶ ἄλλως αὕτη μὲν τὴν κατὰ ἴλας καὶ φῦλα κίνησιν τῶν Ἀχαιῶν δηλοῖ, ἢ δὲ τοῦ λήϊου τὴν κατὰ ἄνδρα ἕκαστον, ὃ περ Ὅμηρός φησι φῶτα ἕκαστον μετ' ὀλίγα. ἢ γὰρ ἀπλῶς

ἐνὸς ἐκάστου τῶν Ἑλλήνων ὀρμὴ καλῶς ἂν εἰκάζοιτο ἀσταχέσσειν, οἱ ἀνέμου ἐπιπνέοντος ἐ*πικεκυφό- 40
 τες κινουῦνται. Κύματα δὲ μακρὰ τὰ ὑψηλὰ λέγει, τουτέστι τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα· οὕτω γὰρ καὶ
 μακρὸς Ὀλυμπος ὁ ὑψηλός. ἔστι δὲ ὅτε ἡ λέξις καὶ τὸ βαθὺ σημαίνει, ὡς ὅτε φρέατα μακρὰ λέγονται
 ἢ γουν βαθέα, καὶ οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ πάνυ βαθέα· οὐ γὰρ πᾶν βαθὺ ἤδη καὶ μακρὸν λέγεται. ἐνταῦθα
 γοῦν κύματα μὲν μακρὰ, λήϊον δὲ βαθὺ, οὐ μὴν μακρὸν. (Vers. 145.) Πόντος δὲ Ἰκάριος μέρος τι
 τοῦ Αἰγαίου, Εὐρώ καὶ Νότω μάλιστα κυμαινόμενος· ἐνθα, ὡς καὶ ὁ περιηγητὴς ἱστορεῖ, μεγάλα
 ἐγείρονται κύματα· καὶ ἡ αἰτία ἐρρέθη ἐκεῖ. Ἰκάριος δὲ πόντος ἢ ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ θρυλλουμένου υἱοῦ
 *Δαιδάλου, ὃς αὐτόθι καταπεσὼν ἀπεπνίγη καὶ ἀφῆκε τῷ πόντῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ κλῆσιν, ἢ ἀπὸ νησιού 193
 τινὸς αὐτόθι ὄντος, ὡς ἐρρέθη ἐν τοῖς εἰς τὸν περιηγητήν. κἀνταῦθα δὲ ἀρκέσει τοσοῦτον εἰπεῖν,
 10 ὅτι κατὰ τὸν γεωγράφον παράκειται τῇ Σάμῳ νῆσος Ἰκαρία, ἀφ' ἧς τὸ Ἰκάριον πέλαγος. αὐτὴ δὲ
 ἐπώνυμος Ἰκάρου παιδὸς Δαιδάλου, ὃς κηρίοις, φασὶ, πτεροῖς μετεωρισθεὶς πρὸς ἥλιον καὶ μὴ κρα-
 τήσας τοῦ δρόμου, τακέντος τοῦ κηροῦ καὶ περιρῶντων τῶν πτερῶν, αὐτόθι κατέπεσεν. Ἰστέον δὲ
 ὅτι χαριέντως νοηθεῖ ἂν Ἰκαρος ἅπας ὅστισοῦν τῶν νῦν ἐπιτρίπτων ἀποτελεσματικῶν, οἱ κατὰ τινα
 κῆρα πτερουσόμενοι ἄνω δι' εὐρεσιν ἀληθείας, εἶτα εἰς πόντον ψεύδους καταδύνονται πίπτοντες. ἔρημος
 δέ, φασιν, ἢ Ἰκαρία· νομᾶς δ' ἔχει, αἷς χρῶνται Σάμιοι. ἐν τῷ Ἰκαρίῳ δὲ πελάγει, φασὶ, καὶ
 ἢ Σάμος κεῖται, ᾧ συνάπτει *πρὸς Νότον τὸ Καρπάθιον. (Vers. 146.) Τὸ δὲ ὥρορε γίνεται μὲν ἐκ 10
 τοῦ ὥρα παρακειμένου, Ἀττικῶς ὥρορε, καὶ δηλοῖ τὸ διηγερν. ἔπαθε δὲ ὑπέρθεσιν χρόνου, μετατε-
 θέντος τοῦ ὦ μεγάλου εἰς τὴν ἄρχουσαν. καὶ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς πολλαχοῦ εὐρεθῆσεται. οὕτω ποτὲ
 καὶ ἡ τοῦ Κρονίωνος συστέλλεται παραλήγουσα χρόνου μεταθέσει. ὁ γὰρ Κρονίων εἰ μὲν βραχύνει τὸ
 20 παραλήγον δίχρονον, φυλάττει τὸ ὦ ἐν τῇ γενικῇ· εἰ δὲ ἐκτείνει αὐτὸ, ἀλλάσσει τὸ μακρὸν ὦ ἐν τῇ
 γενικῇ. οὕτω καὶ τὸ ἠνάλωτο ἐκ τοῦ ἀνήλωτο μετηλλάγη τῷ χρόνῳ, καὶ τὸ ἠναντιοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐνην-
 τιοῦτο. Ὅρα δὲ καὶ τὸ πατρὸς, ὅτι νῦν μὲν ἀπολύτως εἴρηκεν ἐπὶ Διὸς, ἀλλαχοῦ δὲ προστίθησιν, ὡς
 καὶ προεῖρηται, καὶ ὅτι πατὴρ ἔστιν ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Διὸς δὲ νεφέλας ἀντὶ τοῦ ἀερίας νεφέλας·
 ἐντεῦθεν γὰρ νεφεληγερέτης ὁ Ζεὺς, ὃς οὐδ' ἂν εἴη εὐδιος ἢ εὐδιαν ποιῶν, ὅτε νεφέλας ἀγείρει.
 (Vers. 147.) Ὁ δὲ Ζέφυρος Βορρῶας τίς ἐστὶ καὶ αὐτὸς, συμπληρῶν τοὺς ἀστάχνας, *κἀντεῦθεν 20
 οὕτω καλούμενος ὡς τὸ ζῆν φέρων ἡμῖν ἦτοι ζωοφόρος. καὶ Βορρῶας δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ τὴν
 βορᾶν, ὃ ἐστὶ τὴν τροφήν, ὡς ἐν τῇ μεστώσει τῶν σταχύων τροφήν διδούς. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου
 πόντου Εὐρον εἰπὼν καὶ Νότον τοὺς μάλιστα ἐκείνον κυμαίνοντας ἐνταῦθα οὐκ ἐκείνων ἀλλὰ Ζεφύρου
 ἐμνήσθη, οὗ μάλιστα χρεῖα τῷ λήϊῳ. οὐδὲ γὰρ εἰκῆ οὐδὲ τὰ τοιαῦτα λαλεῖ ὁ ποιητής. καιτοί τινες
 30 ἔσπεριον, ὃ ἐστὶν ἀπὸ δύσεως ἄνεμον εἶναι τὸν Ζέφυρον λέγοντες ζόφουρον τινα ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸν
 ἦτοι οὐρον ἀπὸ ζόφου ἀντὶ τοῦ ἄνεμον δυτικόν, οὗ καταπνέοντος καὶ ἀδρύνεται τὸ λήϊον καὶ ὡς οἶον
 κυμαίνεται. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἡ δευτέρᾳ παραβολῇ ἀπέχεται τοῦτό γε τῆς πρώτης, εἴ τις βαλὼν ὅψεις λήϊον
 Ζεφύρῳ κινούμενον εἰκασμὸν τινα κυμάτων κινήσεως ἐν αὐτῷ φαντάσεται. εἰπεῖν γὰρ κατὰ τὸν ποιητήν,
 πρὸ μὲν τ' ἄλλοι στάχνες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι ἐπικύπτουτες τῇ καταπνοῇ καὶ *αὐ' ἐξανιστάμενοι κυμάτων 30
 ὑποφρίκας διαφαίνουσι. Βαθὺ δὲ λήϊον ἐν τῇ παραβολῇ κεῖται, ἵνα φαντάσῃ ἐναργῶς τὴν τῶν Ἑλλή-
 νων κίνησιν· οὐ γὰρ οὕτω τὰ ψιλὰ τῶν ληϊῶν, οὐδὲ οἱ μικροὶ στάχνες ὑποκινουῦνται Ζεφύρῳ, καθὰ τὸ
 βαθὺ λήϊον. Τὸ δὲ λήϊον ἀπὸ τοῦ γῆ ἐτυμολογοῦσιν οἱ παλαιοὶ οἶον γῆϊον, τραπέντος τοῦ γ' εἰς λ',
 ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ μόγις καὶ μόλις γίνεται. τὸ δ' αὐτὸ καὶ λάϊον Δωρικῶς λέγεται. διὸ συνελὼν ὁ Θεό-
 κριτος λαῖον αὐτὸ λέγει, ὡς περ αὐθις τὰ λήϊα λῆα ποιεῖ ἢ συναίρεσις, καθὰ καὶ τὸ ληῖδιον λῆδιον καὶ
 40 τὸν ληῖστίην ληστίην καὶ τὸ λεληῖσθαι λεληῖσθαι ἀπὸ τοῦ ληῖζω. (Vers. 148.) Λάβρος δὲ ὁ λίαν βαρὺς·
 ὁ γὰρ ἠρεμαῖος Ζέφυρος οὐχ' οὕτω σαλεύει τὸ βαθὺ λήϊον. Ἐπαιγίζειν δὲ τὸ ἐφορμαῖν δηλοῖ καὶ ἄνω-
 θεν ἐπιπνέειν· ὅθεν καὶ αἰγίδες, καὶ καταιγίδες. τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται· δηλοῖ δὲ οὐ πᾶν
 βιαίαν πνοὴν ἀλλὰ σύντονον. γίνεται δὲ ἀπὸ *τοῦ αἰσσειν, ὡς περ καὶ ἡ αἰγίς, ἢ τις ἐκ μέσου παρα- 40
 κειμένου προάγεται τοῦ ἦιγα. διὸ καὶ ἀνωτέρω ἔφη· Εὐρὸς τε Νότος τε ἐπαίξας ἐκ νεφελῶν. Τὸ δὲ
 αἰξαι ἀπὸ τῶν νεφελῶν, τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐπαιγίζειν. Τὸ δὲ, ἐπὶ τε ἡμῶν ἀσταχέσσειν, ἀντὶ τοῦ ἐπικλίνεται
 τὸ λήϊον τοῖς ἀσταχέσσειν ἢ γουν διὰ τῶν ἀσταχύων. διπτόν γὰρ τὸ λήϊον· αὐτὸ τε γὰρ τὸ ὑποκείμενον

ἔδαφος λήϊον λέγεται, καὶ οἱ ἀστάχυνες δὲ λήϊον λέγονται καὶ αὐτοί. ἐπικλίνεται γοῦν τὸ λήϊον οὐ κινούμενον αὐτῷ δὴ τῷ ἐδάφει ἀλλὰ τοῖς ἀσταχύεσιν. ἡ γῆ μὲν γὰρ ἀκινήτῃσι, οἱ δὲ στάχυνες ἐπικλίνονται, 194 ἴνα, ὡς περ ἡ μάχη φρίσσει ἐγχείρῃσιν, οὕτω τὸ λήϊον ἀνάπαλιν *ἐπικλίνεται ἀσταχύεσσι. Γίνεται δὲ τὸ ἡμῖν ἀπὸ τοῦ μῦθου πλεονασμῷ τοῦ ἦ· μῦθός γὰρ καὶ συστέλλεται τὸ ἐξ ὀρθῆς στάσεως ἐπικλιθέν. οὕτω καὶ τὸ τεῖχος τῆς Τροίας ἡμῶσιν λέγει πού ὁ ποιητής, τουτέστι κάτω κλιθῆναι. Ὁ δὲ ἀστάχυνος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἄ· στάχυνος γὰρ τὸ πρωτότυπον οἶονεὶ σίταχυνος παρὰ τὸ σῖτον ἔχειν. ὅτι δὲ καὶ μέρος σώματος ὁ στάχυνος, ἐν τῇ γάμμα ῥαψωδίᾳ ῥηθήσεται. (Vers. 149.) Ὅρα δὲ ὡς ἀρξάμενος ἐκ τοῦ, κινήθη δ' ἀγορῆ, ἐπέρανεν ὡς οἶον κυκλικῶς τὰς παραβολὰς εἰς τὸ, ἀγορῆ κινήθη· ἤρσε δὲ νῦν αὐτῷ 147 ἡ τοῦ κινεῖσθαι λέξις ἐν τῷ, κινήθη ἀγορῆ· καὶ, κινήθη Ζέφυρος· καὶ, ἀγορῆ κινήθη. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὠρορε ταυτὸν τῷ κινήσει, ὡς περ καὶ τὸ ἐπαίξας τῷ ἐπαυγίζων. Ὅτι σπουδῆς ναυτικῆς ἐπὶ ἀπόπλῳ συν- 10 10 τονίαν φράζει Ὁμηρος ἐν τῷ, πᾶσ' ἀγορῆ κινήθη, τοὶ δ' ἀλαλητῶ νῆας ἐπεσεύοντο, *ποδῶν δ' ὑπένερθεν κονίη ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον ἀπτεσθαι νηῶν ἢδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλα δῖαν, οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν οἴκαδε ἱεμένων, ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν. καὶ οὕτω μὲν ἡ διασκενή. Ὅρα δὲ τὸ, κονίη ἀειρομένη, ἐξ οὗ ἐπενοήθη τοῖς ὑστερον ἢ τοῦ κοινοροτοῦ σύνθεσις. δῆλον γὰρ ὡς ταυτὸν κοινοροτὸς καὶ κόνις ἀειρομένη· οὐ μὴν κειμένη κάτω ὅτε οὐδὲ κοινοροτὸς συνθέντως λέγεται, ἀλλὰ κόνις καὶ κονίη ἐν ἀπλότῃ. (Vers. 152.) Ἔτι ὅρα καὶ ὡς ἐνταῦθα μὲν τὸ ἀπτεσθαι γενικῇ συντάσσει εἰπὼν· ἀλλήλοισι ἐκέλευον ἀπτεσθαι νεῶν· καὶ μετ' ὀλίγα· οὐδ' ὁ γε νηὸς εὐσέλιμοιο μελαινης ἀπτετο. ἐν μέντοι τῇ ἄ ῥαψωδίᾳ αἰτιατικῇ αὐτὸ συνέταξεν, ὡς προεῖρήθη. Καὶ σημειῶσαι ὅτι τὸ μὲν ἀπτεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιλαμβάνεσθαι γενικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ ἐπὶ φιλοφροσύνης ἢ ἀπλῶς ὁμιλίας ἢ λέξις λαμβάνεται, τότε δὴ αἰτιατικῇ συντάσσεται. (Vers. 153.) Ἐν δὲ τῷ, οὐρούς 20 20 ἐξεκάθαιρον, *οὐροὶ λέγονται οἱ τόποι ὅθεν ἡ ναῦς ὀρούει, τουτέστιν ὄρμα, καθελκομένη εἰς θάλασσαν. τούτους δὲ οἱ Ἕλληνες ἐξεκάθαιρον τῆς ὡς εἰκὸς τῷ πολλῷ χρόνῳ αὐτόθι συμπεφυρμένης ὑλης. σημειώδης δέ, φασιν, ἢ λέξις, ὀξυνομένη πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ οὐρου τοῦ δηλοῦντος τὸν ἄνεμον. ἄλλως γὰρ τὰ εἰς ροσ̄ δισύλλαβα ἀπλᾶ, ἔχοντα τὴν οὐ δίφθογγον, βαρύνονται, κοῦρος ὁ νέος, θοῦρος ὁ ὀρμητικὸς, οὔρος ὁ ἄνεμος. δῆλον δὲ ὅτι, ὡς ἐν τῷ μῦθῳ Θεοσίης καὶ νοῦσος κακῆ καὶ λάϊνος οὐδὸς καὶ ἱμενος οὔρος, οὕτω καὶ ἐν τῷ οὐρὸς ὁ πλεονασμὸς τοῦ ὑ σχῆμα ποιεῖ, ὃ φασιν οἱ γραμματικοὶ ἐπένθεσιν, ἢ τις καὶ ψιλοῖ τὰ δασέα, ὡς ὁ οὐδὸς δηλοῖ, καὶ ὁ περιορισμὸς οὔρος, καὶ ὁ εὐκῆλος. (Vers. 154.) Νηῶν δὲ καὶ νῦν ἔρματα τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶ λέγει ξύλα ἔξω περὶ τὴν ἄμμον, ἐφ' ὧν ὀχούμεναι αἱ νῆες ἐδράζονται καὶ ἐρείδονται. τὸ δὲ ταῦτα ὑφέλκειν ἐν τῷ μέλλειν ἀποπλέειν τὴν 30 30 νῆα *ὑφαιρεῖν λέγει ὁ ποιητής. οἱ δὲ μεθ' Ὁμηρον ἐπὶ τοῦ κλέπτειν τιθέασιν τὴν λέξιν, ὡς καὶ τὸ ὑφέ- 30 30 λείσθαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸν φιλήτην παράγουσιν τινες τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν Ἡσιόδου, ἴνα ἢ φιλήτης ὁ παρ' Ἡσιόδῳ μὴ ἀπὸ τοῦ φηλῶ φηλήσω τὸ ἀπατῶ· αὐτὸ γὰρ τρίτης ἐστὶ συζυγίας, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀνρόφρονι τὸ, φηλώσας πρόμον· ἀλλὰ ὁ κλέπτης παρὰ τὸ ὑφέλειν, οἶονεὶ ὑφελήτης διὰ διφθόγγον, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ὑ καὶ ἀπελεύσει τοῦ ε̄ φιλήτης διὰ τοῦ ῑ, ὡς ἂν τῷ σημαυνομένῳ τοῦ ὑφελήτου συνεξομοιωθῇ καὶ ἡ γραφὴ τῆς λέξεως, ὑποκλαπεῖσά τι τῆς διφθόγγου, ὡς καὶ τοῦτο δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἄλλαι τοιαῦται δίφθογγοι ἐξαίρουνται τοῦ ε̄ δι' αἰτίας ἀστίας, ὡς δηλοῖ ἢ ἰδέα καὶ αἱ χιράδες καὶ ὁ λιμὸς, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ὧν δὴ τριῶν λέξεων ἢ μὲν φιλόσοφος ἰδέα ὡς ἀσώματος καὶ ἀσύνθετος ἀπλουστέραν τοῦ φυσικοῦ εἶδους προσ- 40 40 φνῶς *ἔχει γραφὴν, αἱ δὲ χιράδες ἢτοι ῥαγάδες τῶν χειρῶν τῇ ἀπελεύσει τοῦ ε̄ τῆς διφθόγγου τὸ ἐκ τῶν χειρῶν δηλοῦσιν ἀπεληλυθός· ὁ δὲ ἐκ τοῦ λείπω λιμὸς τὸ τῶν λιμωττόντων, φασίν, ἐμφαίνει ἰσχνὸν 40 40 τῇ διὰ τοῦ ῑ μόνον γραφῇ. (Vers. 155.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τούτοις κεῖται πληθυντικὸν Ἀττικὸν τὸ ὑπέρορα ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον ἤγουν ὑπὲρ τὸ μοιριδίον, οὗ τὸ ἐνικὸν ἐν τε ἄλλοις καὶ ἐν Ὀδυσσεῖα ὑπέρορον, ὧν πρωτότυπον καὶ κοινότερον καὶ σαφέστερον τὸ ὑπὲρ μοῖραν, οἶον, μὴ καὶ 195 12 ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄιδος εἶσω. * (Vers. 157.) Ὅτι τὴν Ἡραν ἐνταῦθα ποιῶν βουλευομένην ὁ Ὁμη- 12 12 ρος καὶ λέγουσαν διαπορητικῶς πρὸς τὴν Ἀθηναῖαν, ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη, οὕτω δὴ οἱ Ἕλληνες φεύζονται, λιπόντες εὐχολῆν, ἤγουν καύχημα, τοῖς Τρωσὶ τὴν Ἑλένην; καὶ τὰ ἐξῆς,

τὴν Ἰραϊάν ἤγουν βασιλικὴν φρόνησιν αἰνίττεται ταῦτα διανοουμένην, ἢ τις, ὡς εἰκὸς, ἐν πολλοῖς
 μὲν τῶν ἡγεμόνων ἐκινεῖτο, ἐν μόνῳ δὲ τῷ Ὀδυσσεῖ ἐνήργησεν ὀξύτερον, ὅς ἐν ἀρχαῖς ὑπὸ ἀμηχανίας
 48 καὶ ὄχρους μικρὸν τι στάς διενοήθη καὶ αὐτὰ ταῦτα, ὡς εἰκὸς, καὶ αὐτὸς εἰς νοῦν ἔλαβεν, ὑπαγο-
 ρεούσης οἶον τῆς Ἀθηνᾶς. εἶτα μηχανὴν ἀναλαβὼν καὶ ἑαυτὸν ἐρεθίσας εἰς τὸ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἤγουν
 ἡμερωτέροις λόγοις, ὡς ῥηθῆσεται, κωλύειν ἄνδρα ἕκαστον, εὐθύς * ὤρμησε καιρανέων καὶ οὕτω διέπων 20
 στρατὸν, ὡς ἐρεῖ ὁ ποιητής, ἀναστεῖλαι ὡς ἀγχίνους τὸν ἕχλον. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἀγχοῦ αὐτῷ στῆναι
 τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εἰπεῖν ἃ εἶπεν. ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀργεῖαν τὴν Λακωνικὴν Ἐλένην λέγει, ὡς καὶ τῆς
 Λακεδαιμόνος Ἀργούς καλουμένης, καθάπερ καὶ ὅλη ποτὲ ἡ Πελοπόννησος. Σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ
 ἐνταῦθα παραδηλοῖ ὁ ποιητής σοφωτέρας κατὰ τὴν παροιμίαν ἐν ταῖς βουλαῖς εἶναι τὰς δευτέρας
 10 φροντίδας. Ἀθηνᾶ μὲν γὰρ βουλαῖς Ἴφρας τῆς, ὡς ἔγνωται, εἰς βασιλείαν ἀλληγορουμένης ὑποτίθε-
 ται τῷ Ὀδυσσεῖ ἀγανώτερον ἤγουν πραῦτερον τοὺς Ἕλληνας μετελθεῖν φεύγοντας, εἰπούσα· σοῖς δ'
 ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον. ὁ δὲ, ἐν τοῖς ἐξῆς φροντίδας, διαιρήσει τὸ νόημα καὶ ὄν
 μὲν ἂν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα ἐνήσει, τὸν τοιοῦτον μετέρχεται κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς Ἀθηνᾶς·
 τοὺς δὲ δημότας οὐ μόνον οὐκ ἀγανοῖς λόγοις δε*ξιούται, ἀλλὰ καὶ ἐπαπειλησάμενος ἐντρίβει καὶ 30
 πληγὰς, περιπτώτερόν τι ποιήσας τῆς θεοῦθεν ὑποθήκης. τοῦτο δὲ σεμνύνει τὸν Ὀδυσσεῖα, ὅτι καὶ πλείον τι
 τῆς μυθικῆς Ἀθηνᾶς ἐνενόησε. τινὲς δὲ σφαλέντα ἐν τοσοῦτῳ θοροῦβῳ τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ συνταραχθέντα
 ἐπιλαθέσθαι φασὶν ὧν ἡ Ἀθηνᾶ συνεβούλευσεν αὐτῷ. ἀληθῶς μέντοι, ἀφετέον γὰρ τὰ τοῦ μύθου,
 τὰ μὲν πρῶτα ἢ φρόνησις οὐκ ἐντελῶς ἔλαμψε παρὰ τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀλλὰ συγκεχυμένως ἐν μόνον ἐνενόησε
 τὸ ἀγανοῖς λόγοις ἐπισχεῖν τοὺς Ἀχαιοὺς· ὕστερον δὲ διελὼν παρ' ἑαυτῷ ὅτι τοῖς μὲν βασιλεῦσιν ἀγα-
 40 θὸν τὸ τοιοῦτον, ἄνδρες δὲ θρασεῖς κολακευόμενοι χεῖρους γίνονται, εἰς πλείονα θρασύτητα ἐπαιρό-
 μενοι, τοὺς μὲν μεγάλους ἐτέρως καθομιλεῖ, τοὺς δὲ μὴ τοιούτους, ὡς ἐκείνοις πρέπον, μεταχειρίζε-
 ται, οἷος ὁ κατὰ σύνεσιν τέλειος, ὅς δηλαδὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς καιρίοις ἔχει τὸ μάλιστα ἐνεργὸν καὶ ἐν τοῖς
 δεινοῖς· Ὀδυσσεὺς * γὰρ τὴν μὲν ἀρχὴν οὐκ ἐντελῶς ἐνόησε, πρὸς δὲ αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσι γενόμενος ἐντε- 40
 λέστατα φρονεῖ. σημειωτέον δὲ ὕπως ὁ Ὀμηρὸς αὐξήσας τὴν τοῦ πράγματος περιπέτειαν καὶ εἰς ἄπορον
 ἀγαγὼν, ἀμήχανον γὰρ ἀνθρωπίνως ἐπισχεθῆναι τοὺς Ἕλληνας οὕτως οἶον κατὰ κράτος φεύγοντας
 ἀκολούθως τῇ τοῦ βασιλέως δημηγορίᾳ, θεὸν ἐπεισάγει ἄνυοντα τὸ δυσχερὲς ἀνεπίστως ἐπιφάνέντα
 ὡς περ ἐκ τινος μηχανῆς, τὴν Ἀθηνᾶν δηλαδὴ. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι πρῶτος Ὀμηρὸς καὶ τοῖς
 τραγικοῖς ποιηταῖς μηχανὰς εἰσηγάγετο, οἱ πολλαχοῦ τῆς αὐτῶν ποιήσεως θεῖα πρόσωπα μηχανικῶς
 τῷ θεάτρῳ * ἐπισπέρουσιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ ποιητής εἰς ἴσον πως ἄγει ἀρετὴν καὶ τὸν τῆς ἀρετῆς 196
 0 μετέχοντα. ἐνταῦθα γὰρ ἢ μὲν Ἥρα παραγγέλλει τῇ Ἀθηνᾶ κωλύσαι τοὺς Ἕλληνας, Ἀθηνᾶ δὲ οὐκ
 αὐτῇ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ' ἐπιτρέπει τὸ πρᾶγμα τῷ Ὀδυσσεῖ, οἷά τις ἀρχιτέκτων σοφὸς ὑπηρέτην ἐντρεχῆ
 ἐφευρηκῶς· ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς, ἀνὴρ φρόνησιν ἔχων, ἀντίε ὁ περ αὐτῇ ἔμελλε ποιῆσαι ἢ Ἀθηνᾶ· Ὀδυσ-
 σεὺς δὲ τῷ ἔργῳ ἐπιτάσσεται ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, οὐ διότι φρονιμώτερος Νέστορος, ἀλλ' ὅτι φρόνησιν
 ἔμπρακτον εἶχε. Νέστωρ μὲν γὰρ ἤδη πέμπτελος ἦν, Ὀδυσσεὺς δὲ μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὸ πρακτικὸν εἶχεν.
 *(Vers. 169.) Ὅτι τὸν Ὀδυσσεῖα δῖον ἐν ἄλλοις καὶ διογενῆ· λέγων ἐνταῦθα σαφῶς παριστᾷ ὅτι οὐ 22
 μόνον διὰ τὸ ἀρχικὸν τοιαύτας κλήσεις αὐτῷ ἐπιτίθησιν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα διὰ τὴν σύνεσιν, εἰπὼν
 αὐτὸν Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, ἦτοι ἴσον τῷ Διὶ κατὰ τὴν βουλήν. ἀλλαχοῦ δὲ θεοῖς ἐναλίγκια μῆδεα
 ἔχοντα ἐρεῖ αὐτόν. ἔστι δὲ κατὰ ἀλληγορίαν τὸ τὸν Ὀδυσσεῖα ἀτάλαντον εἶναι τῷ Διὶ κατὰ τὴν βουλήν
 ὅμοιον, ὡς εἴ τις εἴποι ὅτι νοῦς ἦν αὐτόχρομα· Ζεὺς γὰρ ἐνταῦθα ὁ νοῦς, δι' οὗ τὸ ζῆν εἶ τοῖς
 0 ἀνθρώποις ἐστίν. Ἀτάλαντος δὲ ὁ οἶον ἰσόσταθμος· τὸ ἄ μὲν γὰρ ἐνταῦθα ἰσότητα δηλοῖ κατὰ τοὺς
 9 παλαιούς ἢ ὁμοιότητα, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀδελφός· τάλαντον δὲ φασὶν τὸν σταθμόν. Ἰστέον γὰρ ὅτι, ὡς
 περ μέδιμνος τό τε σκεῦος * τὸ μετροῦν καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, ἔτι δὲ καὶ χοίνιξ ὁμοίως· λέγο- 30
 μεν γὰρ μέτρον τι χοίνικα· καὶ πῆχυς δὲ αὐτός τε ὁ μετρῶν καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον· οὕτω καὶ
 τάλαντον οὐ μόνον ὁ σταθμὸς, δι' οὗ τὰ βάρη διακρίνεται τῶν σωμάτων ἐντιθεμένων ταῖς πλάστιγξιν,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἄρσος τὸ σταθμώμενον. ἔστιν οὖν ἀτάλαντος καὶ ὁ τὸν ἴσον ἔλκων σταθμὸν, ἐὰν
 ταλάντῳ μέλλοι κρίνεσθαι. ὁ δὲ Πορφυρίος καὶ αὐτὸς ἀτάλαντον λέγων τὸν ἴσον ἄλλως τὴν λέξιν

καθίστησι, δεικνύων ἄνισον μὲν εἶναι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ τάλαντον, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ἀτάλαντον δὲ ἐντεῦθεν νοεῖσθαι τὸν μὴ κατὰ τὸ τάλαντον ἄνισον, ἀλλὰ τῆς ἐκείνου ἐστερημένον ἄνισότητος. γίνεται δὲ τὸ τάλαντον ὁ σταθμὸς παρὰ τὸ τάλας, ὃ δηλοῖ τὸν καρτερικόν. τοιοῦτον δὲ ὁ σταθμὸς, ὡς φορτιζόμενος καὶ διὰ τὰ βάρη ἐπινοηθεῖς. μάλιστα δὲ παρὰ τὸ ταλάσσειν τὸ καρτερεῖν, ἐξ οὗ καὶ
40 ὁ Ἄτλας, καὶ ὁ Ἀτά*λας, τὸ ῥηθὲν τάλαντον γίνεται· ἀχθοφορεῖ γὰρ αἰεὶ. ὅθεν καὶ τρυτάνη παρὰ τοῖς ὑστερον λέγεται, διότι τοῖς ὄγκοις τρέπεται ἤγουν καταπονεῖται. κυρίως δὲ μέρος τι τοῦ ζυγοῦ ἢ τρυτάνη. οὕτω δὲ καὶ πλάστιγξ λέγεται ὁ σταθμὸς ἐκ μέρους, ἦτοι ἐκ τῶν πλαστίγγων, τουτέστι τῶν κάτω πλατέων, οἷς τὰ βάρη ἐπίκεινται. καὶ ζυγὸς δὲ ὁ αὐτὸς ἀπὸ μέρους, οὗ αἱ ῥηθεῖσαι πλάστιγγες ἐξήρτηνται· πρὸς ὃν παροιμιάζεται τὸ ζυγὸς δόλιος, ᾧ ἀντικειται τὸ δίκαιον στάθμιον τὸ παρώννυμον τοῦ σταθμοῦ. ὅτι δὲ ἄνισον, ὡς ἐρρέθη, τὸ τάλαντον καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ μικροῦ ποσοῦ καὶ ἐπὶ
197 μεγάλου τίθεται καὶ ὑπὲρ ἑκατὸν μναῖς παρὰ τοῖς *παλαιοῖς κορυφοῦται καὶ εἰς κεντηνάριον δὲ περισταται, καὶ εἰσέτι κατωτέρω καὶ ἐν ἑτέροις ῥηθήσεται. (Vers. 170.) Ὅτι τοσοῦτον ἀμηχανεῖ ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, καὶ οὕτως αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἄχος περιῆλθεν ὥστε οὐδ' ἠπίετο τῆς ἑαυτοῦ νηὸς καθελκομένης ὑπὸ τῶν αὐτοῦ θεραπεόντων εἰς θάλασσαν. ἄλλοι δὲ τὸ, οὐδ' ὅ γε νηὸς εὐσέλμοιο μελαίνης ἠπίετο, ἄλλως νοοῦσι, λέγοντες ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν οἰκείων ἠπτοντο νεῶν, ἀλλ' Ὀδυσσεύς οὐκ ἐποίει οὕτως, ἀλλ' ἴστατο, ἔργῳ διδάσκων ὅτι οὐ δεῖ οὕτω ποιεῖν. εἰ γὰρ ἔδει νηῶν ἀπτεσθαι, ἐποίει ἂν οὕτω καὶ αὐτός. διὰ τί δὲ τοῦτο ἐποίει; ἐπεὶ, φησιν, ἄχος καρδίαν καὶ θυμὸν ἴκανε, τουτέστιν ἐμπράκτως ἐδήλου, ὃ περ ἐβούλετο, οἷα λαλεῖν οὐκ ἔχων ὑπὸ ἀμηχανίας. ἄχος γὰρ κατὰ τοὺς παλαιούς
10 ἢ ἄφωνος ἀνία παρὰ τὸ ἄ στερητικὸν μόριον καὶ *τὸ χαινεῖν. τινὲς δὲ ὑπερβατῶς τὸν τόπον τοῦτον νοήσαντες οὕτως εἶπον· εὔρε τὸν Ὀδυσσεῖα ἐστῶτα, ἐπεὶ μὲν ἄχος καρδίαν καὶ θυμὸν ἴκανε· οὐδὲ
20 ἠπίετο τῆς οἰκείας νηὸς. ναῦς δὲ εὐσέλμος ἢ ἢ εὐζυγὸς καὶ εὐκάθεδρος, καθ' ὃ εὐέδρον Ἀργῶ φησὶ πού Θεόκριτος· σέλμα γὰρ ἢ καθέδρα, ἐξ οὗ καὶ τὸ σελλίον ἔοικε λέγεσθαι· ἢ ἢ εὐσχοῖνος· φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ σελμίδας λέγεσθαι τὰ σχοινία. Σημειῶσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς οὐκ αἰεὶ ἐξ ἀνάγκης ταυτόσημά εἰσι τὰ τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν ἔχοντα. ἰδοὺ γὰρ ὡς περ παρὰ τὸ μὴ χαινεῖν γίνεται κατὰ τινος μηχανῆ ἢ μὴ ἔωσα χαινεῖν τινὰ ψευτικῶς διὰ τὸ ἐπιτυχὲς καὶ ἐντεχνον αὐτῆς, οὕτω καὶ τὸ ἄχος στερεῖ τοῦ χαινεῖν, ὡς εἴρηται· καὶ ὅμως πάντῃ διαφέρετον τὸ ἄχος καὶ ἢ μηχανῆ. (Vers. 173.) Ὅτι, Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, σχῆμα ἐστὶ κλητικόν, ὁμοιόπτωτον καλούμενον. λέγει δὲ αὐτὸ
20 κατὰ τὸ φαινόμενον ἢ μυθι*κῆ Ἀθηναῖα πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα, ἐπιρῶωννύουσα καὶ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρουσα πρὸς τὴν τοῦ ἔργου σπευδὴν, ἵνα μὴ φηγόντες ἀγεννῶς οἱ Ἕλληνες ἀφήσουσι τοῖς Τρωσὶ τὴν Ἑλένην. ἀληθῶς δὲ ἢ παρ' αὐτῶ φρόνησις τοὺς τοιοῦτους λόγους ὑποτείνει αὐτῶ κατὰ λόγον
30 αἰδοῦς. αἰδεῖται γὰρ, ὡς εἰκὸς, ἀναλογιζόμενος, ἔαν ὁ Διογενὴς, ὁ ἀπὸ Λαέρτου, ὃς ἐξ Ἐρμού ἔλκει τὸ γένος, ὁ πολυμήχανος, οὐχ' εὐρήσει τινὰ μηχανὴν ἐνταῦθα, ἀλλὰ περιοίεσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν φευξομένους, ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντας, καταλίποιν δὲ τὴν Ἑλένην κἀνήχημα Πριάμῳ τε καὶ Τρωσίν, ἧς ἔνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν ἐν Τροίᾳ ὤλοντο. τούτοις δὴ τοῖς λόγοις ἐπιρῶσθεῖς Ὀδυσσεύς, οὓς φρονῶν ἂν τις ἀνὴρ λογίσατο, ἔχεται τοῦ ἔργου εὐθύς καὶ ἀνύει πολυτρόπως τὸ στήσαι τοὺς Ἕλληνας τῆς φυγῆς. Πολυμήχανον δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα καλεῖ ὡς ἀληθῶς
30 τοιοῦτον· πολλῶν γὰρ *εὐρήται τεχνῶν ἐμπειρος, ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεῖᾳ συναχθὲν εἰς πλάτος γέγραπται. εἰ δὲ ποτε ἢ μηχανῆ ἐπὶ δόλου λαμβάνεται, εἴη ἂν καὶ οὕτω πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, ὃς παντοίοις δόλοις κεκοσμησθαι πού λεχθήσεται. τῷ δὲ πολυμηχάνῳ ἐναντία ἢ παρ' ἑτέρῳ ποιητῆ ἀμήχανος γυνή, τουτέστιν ἀφελὴς καὶ ἀπλοῖκῆ καὶ ἄδολος καὶ ἀπάνουργος, ἑτέρα οὕσα παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἀμήχανον
40 Ἕραν, ὡς φανήσεται. (Vers. 175.) Τὸ δὲ, ἐν νήεσσι πεσόντες, ἄτακτον φυγὴν ὄνειδίζει· οὐ γὰρ εἶπεν, εἰς νῆας ἐμβάντες, ἀλλ' ἐμπεσόντες, ὡς εἴ περ ἐδιώκοντο. Ἐν δὲ τῷ ἔνεκα τῆς Ἑλένης εἶπεῖν πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἐν Τροίᾳ ἀπολέσθαι σαφῶς ἠρομήνευσε, τί ἐστι τὸ τέλος τοῦ εἰς τὴν Τροίαν πλοοῦ. εἰπὼν γὰρ ἀνωτέρω ὅτι τέλος οὐ πῶ τι πέφανται, καὶ ὅτι ἀτελεῖς ἡμῖν τὸ ἔργον, οὗ ἔνεκα δεῦρο ἰκόμεθα,
40 νῦν σαφῶς λέγει, τί τὸ τοῦ πολέμου τέλος, ὅτι δηλαδὴ, ὡς καὶ προερρέθη, τὸ τὴν Ἑλένην *ἐκεῖθεν λαβεῖν· ἐν οἷς, ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ταυτὸν οἶδε τὸ τέλος καὶ τὸ οὗ ἔνεκα ὁ ποιητής. (Vers. 179.) Ὅτι

ἐρωεῖν ποτὲ μὲν τὸ ὄρμαϊν καὶ προπηδᾶν, ποτὲ δὲ καὶ τὸ ἀναποδίζειν, ὃ περ ἀλλαγῶ ἐντελῶς μετὰ τῆς ὑπὸ
 προθέσεως λέγεται, οἷον· ἵπποι δ' ὑπερώησαν. φησὶ γοῦν ἐνταῦθα· ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, ἤγουν
 εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς, μηδὲ τ' ἐρώει, τουτέστι μηδὲ ἀφόρμα, καὶ ἐνδοιαστικῶς ἀναπόδιζε. Ὅτι χρήσιμον εἰς
 παραίνεσιν κατασιγαστικὴν τὸ, ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε, ἤγουν
 κώλυε, ἄνδρα ἕκαστον, μηδὲ ἕα ποιεῖν τόδε τι. Ὅτι οὕτως ἐθάδα Ὀμηρος οἶδε τὴν *μυθικὴν Ἀθηναῖαν¹⁹⁸
 εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ, ὥστε ἅμα τε αὐτὴν φωνῆσαι καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα αἰσθῆσθαι ὅτι Ἀθηναῖα ἦν ἢ λαλοῦσα.
 φησὶ γοῦν· (Vers. 182.) ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης. κἀντεῦθεν ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς
 λαβὼν ἀφορμὴν ποιῶν τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ Αἴαντι ἀπὸ λαλιᾶς ἀναγνωρίζοντα παρεῖναι
 τὴν Ἀθηναῖαν, ἐν οἷς λέγει· ὡς εὐμαθῆς σου τὸ φώνημ' ἀκούω, κἀν ἀποπτος ἦς. Ἰστίον δὲ ὅτι οὐ
 πάντῃ δῆλον ἐνταῦθα τὸ ξυνέηκε, εἴτε γενικῇ συντάσσεται, εἴτε αἰτιατικῇ. οὐ γὰρ εὐδιάκριτον, εἴτε
 ξυνέηκε φωνησάσης ὅπα, εἴτε ξυνέηκε τὴν ὅπα τῆς θεᾶς. * (Vers. 183.) Ὅτι πολλάκις ἢ ἐν τοῖς καιριω-²⁹
 τάτοις σπουδῇ παραιρεῖται καὶ τὴν λαλιάν, οὐ δυναμένου τοῦ σπεύδοντος λόγοις τε καὶ ἔργοις ἐπιμε-
 ρίσαι τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. Ὀδυσσεὺς γοῦν ὁ ἐν Ὀδυσσεΐα πολλὰ διαλεγόμενος τῇ Ἀθηναῖᾳ ἐνταῦθα
 οὐδὲ τὸ τυχὸν αὐτῇ προσφθέγγεται, ἀλλὰ κειλευσθεὶς κωλύειν φῶτα ἕκαστον φεύγοντα εὐθύς ἔχεται
 τοῦ ἔργου· ἤπειγε γὰρ ὁ καιρός. (Vers. 184.) Ὅθεν ἅμα τῇ φωνῇ τῆς Ἀθηναῖας, ἢ τις ἦν ἢ ἐν αὐτῷ
 λαλοῦσα σύνεσις, ἔβη θείην, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν, ἦτοι ἀπέβαλεν, ἔρριψε· τὴν δὲ ἐκόμισε κήρυξ
 Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, περὶ οὗ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδυσσεΐαν πλατύτερον εἴρηται. ἕτερος οὗτος, καθὰ
 καὶ προγέγραπται, παρὰ τὸν ὑπουργοῦντα τῷ Ἀγαμέμνονι. ὁ δ' αὐτὸς Ὀδυσσεὺς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος
 ἀντίος ἐλθὼν ἐφθέγγατο μὲν οὐδ' ὄλως οὐδὲν, ἐδέξατο δὲ αὐτοῦ τὸ σκῆπτρον, σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας
 Ἀχαιῶν, ποιήσων ἃ ἔμελλε ποιήσειν, μικροῦ καὶ ἀφαρπάσας τοῦ βασιλέως τὸ σκῆπτρον. διόπερ οὐδὲ
 ἐκεῖνος καιρὸν ἔσχε λαλῆσαι τι *πρὸς αὐτὸν, εἰ μὴ που τυχὸν κατὰ τὸ σιωπώμενον. Ἰστίον δὲ ὅτι ἀπέ-⁴⁰
 βαλεν Ὀδυσσεὺς τὴν χλαῖναν, ὡς οἱ παλαιοὶ φασίν, ἢ αὐτομάτως πεσοῦσαν κατὰ σπουδῆν, ἔοικε γὰρ
 μανδυοειδὲς ἢ χλαῖνα εἶναι περίβλημα, ἢ ἵνα ταπεινὸς ὑπηρέτης βασιλικῶν δογμάτων εἶναι δοκῇ καὶ
 οὕτω γίνοιτο δι' αἰδοῦς τοῖς Ἕλλησιν, ἢ διὰ τὸ εὐπερίσταλτον, ἵνα ἐν τῷ θείῳ ῥᾶον τρέχοι, ἴδῃ δὲ καὶ
 ἵνα τῷ παραδόξῳ τῆς θεᾶς ἐπιστρέφῃ τοὺς πολλοὺς, ὡς περ ἄλλον τρόπον ὁ Ἀγαμέμνων ἀλλαγῶ
 πορφύρεον μέγα φᾶρος οὐκ ἀποβάλλει, ἀλλὰ ἔχων τῇ χειρὶ καὶ διακινῶν αὐτὸ ἐπιστρέφει τοὺς Ἕλληνας
 εἰς ἑαυτόν. (Vers. 186.) Σκῆπτρον δὲ ἀπὸ τοῦ *βασιλέως λαμβάνει, ὡς ἂν, ἐπειδὴν κοιρανέων διέπῃ¹⁹⁹
 τὸν στρατὸν, ἦτοι βασιλικὰ δρωῖν, ἔχη σύμβολον αὐτὸ τοῦ ἐκ βασιλέως λέγειν τε καὶ ποιεῖν, ὡς ἐκεῖθεν
 τὴν κατὰ τῶν ἀκοσμοῦντων λαβὼν ἐξουσίαν καὶ μὴ ἀντιπράττων ἀπλῶς οἷς ὁ βασιλεὺς ἐδημηγόρησεν·
 οἶδε γὰρ ὅπως οἱ Ἀχαιοὶ πείθονται τῷ βασιλεῖ. Ὅτι οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον Ὀδυσσεὺς μετέρχεται φεύ-
 γοντας τοὺς τε βασιλεῖς τοὺς τε δημότας, ἀλλ' ἐκείνους μὲν προσηνέστερον δειλίαν τε ἀποκαλῶν τὴν
 τοιαύτην ἀναχώρησιν, ἀνακαλύπτων δὲ καὶ ὅτι πειράται τῶν Ἑλλήνων ὁ βασιλεὺς, παραμιγνύων δὲ
 καὶ τι φόβου, ἐὰν οὐκ ἐθελήσωσι πεισθῆναι, καὶ τὸν βασιλέα δὲ ἐπαινῶν, τοὺς δὲ δημότας καὶ
 πλῆττων καὶ ἀπειλούμενος καὶ ἐξεντελιζων καὶ ὑβρίζων. σκοπὸς δὲ αὐτῷ τῆς ἐντρεχείας τὸ ἐπιστρέφαι
 τοὺς Ἕλληνας καὶ καθί*σαι πάλιν εἰς ἀγορὰν, ἵνα μάθωσιν ἔργοις αὐτοῖς ὅτι διάπειρα ἦν ἢ τοῦ βασι-¹⁰
 λέως δημηγορία. (Vers. 188. sqq.) Φησὶν οὖν τοιαῦτα ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ Ὀδυσσεῖως· ὄντινα μὲν βασιλιᾶ
 καὶ ἔσοχον ἄνδρα κίχρη, ἤγουν καταλάβοι, τόνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκεν, ἤγουν ἐκώλυε, παρα-
 στάς· δαιμόνι' οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὡς, δειδίσσεσθαι· ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο καὶ ἄλλους ἴδουε λαοὺς,
 τοὺς ὑπὸ σὲ δηλαδῆ. οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρεΐδαο· νῦν μὲν πείραται, τάχα δ' ὕψεται νῆας
 Ἀχαιῶν, ἤγουν βλάβοι ἂν τοὺς Ἕλληνας· καὶ ὅτι ἐν βουλῇ οὐ πάντες ἀκούσαμεν, οἷον εἶπε, μὴ τι χολω-
 σάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφῆος βασιλῆος· καὶ ὅτι ἢ τιμὴ αὐτοῦ ἐκ
 θεοῦ ἐστὶ, καὶ ὅτι φιλεῖ αὐτὸν ὁ θεός· ἐν πολλοῖς γὰρ θεοφιλεῖς δοξάζει τοὺς βασιλεῖς, προκαλού-
 μενος διὰ τούτου τοὺς ὑπηκόους εἰς τὸ δεῖν πειθαρχεῖν αὐτοῦς τῷ βασιλεῖ, ὡς καὶ θεῷ ὑποκειμένους
 οὕτω καὶ πειθομένους. * (Vers. 197.) ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐφερμηνεύει, διὰ τί διογενεῖς καὶ διοτρεφεῖς²⁰
 τοὺς βασιλεῖς λέγει, οὐχ' ὅτι ἐκ Διὸς τὸ γένος ἔλκουσιν, ἀλλ' ὅτι ἐξ ἐκείνου αὐτοῖς ἢ τιμὴ. φησὶ γὰρ·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστίν, ἢ τῆς βασιλείας δηλαδῆ. ἀφιδρύματα γὰρ ὡσανεὶ Διὸς ἐδόκουν εἶναι οἱ βασιλεῖς.

καὶ οὕτω μὲν Ὀδυσσεὺς ἐξ ἀνάγκης τοὺς ἐξόχους μετεχειρίζετο. (Vers. 198.) ὄν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι, τὸν τοιοῦτον σκήπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ, ἤγουν σκήπτρῳ ἔπληξε καὶ λόγῳ ἠπειλήσατο. καὶ ὅρα ἐν χωρίῳ σκυθρῶπῳ ἀλαμπῇ πάρισα, τὸ ἐλάσασκε καὶ τὸ ὁμοκλήσασκε. παρισσοῖ μὲν γὰρ γλυκαίνων πως τὸ τῆς ἐννοίας ὑπόπικρον· οὐ γελᾷ δὲ ἀττικίζων, ἀλλὰ δεινοῖ τὴν παρίσσωσιν τῇ τῶν ποιητικῶν σκληρότητι λέξεων. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ ὕϊας Ἀχαιῶν δις ἐν τέλει στίχων τεθὲν καλλωπίζει, καθὰ παρὰ τῷ ῥήτορι τὸ, ταξιάρχους παρ' ὑμῶν, ἰππάρχους παρ' ὑμῶν. (Vers. 200.) Ἡ δὲ ὁμοκλή τοῦ Ὀδυσσεὺς *αὐτῆ· δαιμόνιε, ἀτρέμας ἦσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἱ σέο φέρεροι εἶσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκίς, οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί· καὶ τὰ ἐξῆς, ἐν οἷς δεικνύει οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὴν πολυαρχίαν. Τὸ δὲ, οἱ πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, ἐνταῦθα καιριώτατα πρὸς τὸν δῆμον εἴρηται ἦτοι πρὸς τὸν πολλὸν ὄχλον. εἰ γὰρ πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐρῶδέθη, φάυλως εἶχεν· ἐξῆψε γὰρ ἄν, φασί, τὴν στάσιν, σπουδαρχιδῶν ἀνδρῶν ἐν τοσοῦτῳ θορύβῳ καθαπτόμενος. πάνυ δὲ αὖ θαυμασιώτερον πρόσκειται καὶ τὸ ἐνθάδε διὰ τοὺς βασιλεῖς. εἰ γὰρ καὶ πάντες βασιλεύσομεν τυχόν, ἀλλ' οὐκ ἐνθάδε· οἴκοι δὲ νοστήσαντες ποιείτωσαν τοῦτο, εἰ βούλονται· ἔστι γὰρ αὐτοῖς ἐν τοῖς οἰκείοις τοῦτο ποιεῖν κατὰ τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ οἴκου ἀναξ ἔσομαι ἡμετέρου. ἔστι γὰρ μικρὸς οἶον βασιλεὺς ὁ οἰκοδεσπότης, ὡς περ αὖ ὁ βασιλεύς *μεγάλου οἴκου δεσπότης, τῆς πόλεως δηλαδή. ἀλλ' οὕτω μὲν δυνατώτατος ἐν δημηγορίαις ὁ Ὀδυσσεὺς, οὕτω καίριος, οὕτω ποικίλος, οὕτω πυκνός· καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς ὁ τὰ τοιαῦτα μιμούμενος. ἐν μέντοι τοῖς ἐφεξῆς οὐ θαυμαστός ἀπλῶς ὁ ποιητὴς ἀλλὰ καὶ ἀμίμητος φανέται, ἐνθα τὸν μὲν Ὀδυσσεῖα καλῶς δημηγοροῦντα ποιεῖ καὶ ὑψηλῶς, τὸν δὲ Νέστορα κάλλιστα καὶ ὑψηλότατα, ὡς φανήσεται. καὶ ἡ μὲν δημηγορία τοῦ Ὀδυσσεὺς τοιαύτη· τὰ δὲ περὶ αὐτὴν οὕτω διασαφείται. (Vers. 189.) Ἀγανοὶ μὲν λόγοι οἱ προσηγεῖς παρὰ τὸ ἄ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ γάννυσθαι, οἷς τις ἄγαν γάννυται ἤγουν 200 χαίρει· *ὄθεν καὶ γάνος ἢ χαρά. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται ταῦτα· ἄγανὸν τὸ καλὸν καὶ ἡδὺ καὶ προσηγές· ποτὲ δὲ καὶ κατὰ ἀντίφρασιν τὸ χαλεπόν. ἐν ἑτέρῳ δὲ, ὅτι ἔστι καὶ ἄγανον προπαροξυτόνως καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός. τραγικώτερον δὲ φησι τὸ ὄνομα. Τοῦ ἐρητύσασκεν ἐνεστῶς μὲν ἐρητύω, καὶ μέλλων ἐρητύσω· οὐ περ ὁ πρῶτος ἀόριστος παράγει ἐνεστῶτα τὸ ἐρητυσάσκω πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κλαυσάσκω καὶ θαψάσκω. τοῦ δὲ τοιοῦτου ποιητικοῦ θέματος τρίτον ἐνικὸν τὸ ἐρητύσασκε, ῥῆμα καὶ αὐτὸ οὐ χρηστὸν πεζολόγοις, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἐλάσασκεν οὐδὲ τὸ ὁμοκλήσασκε. γένεσις δέ, φασί, τοῦ ἐρητύω ἢ εἰρκτή, ἵνα ἢ ἐκεῖθεν ἐρκτύω, ὡς τὸ κλείω, κωλύω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ̄ δι' εὐφωνίαν καὶ ἐνθῆσει τοῖ 10 ἢ ἐρητύω. (Vers. 190.) Τὸ δὲ δαιμόνιε μέση λέξις. διὸ καὶ τὸν βασιλέα δαιμόνιον καλεῖ καὶ *τὸν δημότην ὁμοίως δαιμόνιον, ἐκεῖνον μὲν ὡς εὐδαίμονα, τοῦτον δὲ ὡς δυσδαίμονα. τῶν μέσων γὰρ ἔστι 30 καὶ ὁ δαίμων καὶ ἡ τύχη καὶ ἀμφιῤῥεπῶς ἔχουσιν αἱ λέξεις πρὸς ἐννοίαν ἀγαθὴν τε καὶ μὴ τοιαύτην. ὅτε μέντοι τὸ εἶ ἢ τὸ δὺς προσλάβωσι, τότε σαφῶς διακρίνονται. αἰεὶ τοίνυν παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπαμφοτερίζει τὸ δαιμόνιος ἀναλόγως τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, ποτὲ μὲν οὕτως, ποτὲ δὲ ἄλλως λαμβανόμενον. οὕτω δὲ καὶ ἡ συμφορὰ διχῆ νοεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται· καὶ ὁ οἰωνός δὲ, καὶ ἕτερα πολλά. Τὸ δὲ, οὐ σε ἔοικε δειδίσσεσθαι, φυγὴν ἀντικρὺς ἀποφαίνει τὴν παροῦσαν τῶν Ἑλλήνων κίνησιν, ἀπὸ δειλίας γινομένην, ὃ περ ἐξόχοις ἀνδράσιν ἀνοικεῖον. (Vers. 192.) Ἐν δὲ τῷ, οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθα, οἷος ὁ τοῦ βασιλέως νοῦς, καὶ ὅτι πειρᾶται, καὶ ὅτι ἐν βουλῇ οὐ πάντες 20 ἠκούσαμεν, φανερῶς παριστᾷ, ὅτι ἐν τῷ προβουλίῳ οὐ πάντες παρήσαν ἀπαρα*λείπτως οἱ βασιλεῖς, ἀλλ' οἱ ἐπιφανέστεροι καὶ προέχοντες μόνοι· ὃ περ καὶ σημειῶσαι, ὡς διὰ καιροῦ ἀνάγκην πολλάκις καὶ τῶν ἀξίων λόγου παρορᾶσθαι δοκούντων. οὐκ οὐκ ἀπαντες οἶδασιν οἱ βασιλεῖς καὶ μέδοντες ὅτι πειρᾶται ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' οἱ ἐπτά ἴσως καὶ μόνοι, οὓς γέροντας ἀριστήας Παναχαιῶν μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, τουτέστιν ἐντίμους, ἐξ ὧν καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις ὕστερον γερουσία. ἐπεὶ βαρὺ τοῦτο ἐδόκει τοῖς περιοραθεῖσι βασιλεῦσιν, ἐσχημάτισεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιδεξιώτατα τὸν λόγον, οὐκ εἰπὼν ὅτι ἐν βουλῇ οὐ πάντες ἠκούσατε, ἀλλ' ὅτι ἐν βουλῇ οὐ πάντες ἠκούσαμεν· συνεισάγων καὶ ἑαυτὸν τοῖς μὴ προακούσασιν, 152 ἵνα μὴ καταισχύνη καὶ λυπήσῃ τοὺς ἄλλους τοὺς μὴ κληθέντας εἰς τὸ προβούλιον. τινὲς μέντοι ἐρωτηματικῶς ἀναγινώσκουσιν, ἵνα λέγη, ὅτι ἄρά γε ἐν τῇ βουλῇ οὐ πάντες ἠκούσαμεν; πῶς οὖν ἀκούσαντες

φεύγομεν; καλλίων μέντοι ἢ πρώτη τῆς ἐννοίας ἐπιβολή. *Ὅρα δὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ δημηγορίᾳ τὴν πυκνό-30
 τητα τῶν τοῦ Ὀδυσσεὺς νοημάτων. ὁκτὼ γὰρ ὄντων τῶν ὄλων στίχων ἐν οἷς λαλεῖ πρὸς τοὺς βασιλεῖς
 ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ πάλιν ἕξ ἐν οἷς πρὸς τοὺς δημότας δημηγορεῖ, ἐκάστῳ στίχῳ ἐννοίαν συναπαρτίζει.
 τινὲς δὲ στίχοι καὶ δύο ἐννοίας ἐμπεριγράφουσι· ποιεῖ γὰρ τὸν Ὀδυσσεῖα οὐ μόνον οἷς ἔπραττε σπεί-
 δοντα, ὡς προείρηται, ἀλλὰ καὶ οἷς κομματικῶς καὶ γοργῶς ἔλεγε. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς συνεπι-
 σπείδων, ὡς περ καὶ τῷ καιρῷ συσχηματίζων τὸν ἑαυτοῦ λόγον, ἔλλειπτικῶς ἐνταῦθα ἐχρήσατο σχήματι
 διὰ γοργότητα ἐν τῷ, δαιμόνιε. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν πρότερον τὸ εἰπὼν ἢ γάμενος ἢ τι τοιοῦτον, καὶ τότε
 ἐπαγαγεῖν τὸ δαιμόνιε, ἵνα ἦν ὁ λόγος τοιοῦτος· γάμενος, ὦ δαιμόνιε, ἢ εἰπὼν, ὦ δαιμόνιε. ὁ δὲ
 γοργῶς ἐσχημάτισε κατὰ ἔλλειψιν τῆς μετοχῆς. καὶ ἐν τῷ τέλει δὲ τῆς δημηγορίας κεῖται σχῆμα ἔλλει-
 10 πτικὸν κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ ἐν τῷ, εἰς *βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Ζεὺς. τί γὰρ ἔδωκεν ὁ Ζεὺς ἢ πάντως τὸ 40
 βασιλεύειν; ὁ περ ἀπὸ τοῦ βασιλεὺς ἀφῆκε νοεῖσθαι, λαβὼν κατὰ κοινοῦ ῥῆμα ἐξ ὀνόματος.
 (Vers. 196.) Τὸ δὲ, θυμὸς μέγας ἐστὶ βασιλέως, συγκρότησίν τινα δίδωσι τῷ, κρείσσων γὰρ βασι-
 λεὺς, ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χέρη. ἢ δὲ τοιαύτη γνώμη πρὸς ἐκφύβησιν παρείληπται· οὐ γὰρ τὸ μέγα τοῦ
 θυμοῦ βασιλέως ἐγκώμιον ἀπλῶς ἐστίν, ἀλλὰ φρικτὸν αὐτὸν παριστᾷ. ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ ὑστερον
 σοφοὶ ἀφορμὴν μεγαλοθύμους τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους φασίν, ἄλλο τι ὄντας παρὰ τοὺς ἐν τῷ
 ποιητῇ μεγαθύμους. Σημεῖωσαι δὲ καὶ ὅτι, ὡς περ καὶ ἐπὶ ἄλλων, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ *μέγας θυμὸς καὶ 201
 μεγάθυμος πολλή ἐστι διαφορά τοῦ τε διαλελυμένου καὶ τοῦ συνθέτου· μέγας μὲν γὰρ θυμὸς τὸ πολὺ
 τοῦ χόλου, μεγάθυμος δὲ ὁ μεγαλόφρων καὶ μεγαλόψυχος. οὕτω καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ διαφέρει ὁ χειροδί-
 κης καὶ ὁ ἐν χερσὶν ἔχων τὴν δίκην· χειροδίκης μὲν γὰρ συνθέτως ὁ βίαιος καὶ οὐκ ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλ'
 20 ἐν χερσὶ ταῖς ἑαυτοῦ κείμενον ἔχων τὸ δίκαιον· δίκην δὲ ἔχων ἐν χερσὶν ὁ δίκαιος καὶ ἀεὶ πρὸ χειρῶν
 οἷον φέρων τὸ δίκαιον. οὕτω δὲ καὶ θερμὸν μὲν ἔργον διαλελυμένως τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασὺν, θερμουρ-
 γὸς δὲ ἀνὴρ ἐν συνθέσει κατὰ λόγον ἐπαινετὸν ὁ θαρρῶαλέος καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον. τὸ δ' ὅμοιον
 φανεῖται πού καὶ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχεῖν καὶ ὑπὸ σκιᾷ μάχεσθαι. (Vers. 198.) Δήμου δὲ ἀνδρα τὸν ἰδιώ-
 την λέγει. τὸν δὲ αὐτὸν πού καὶ δῆμον καλεῖ, ὡς ἂν τις εἴποι δημέτην ἢ δημοτικὸν *τῷ τοῦ ὄλου 10
 ὀνόματι ἦγον τῷ τοῦ δήμου ὀνομάσας τὸ μέρος ἦτοι τὸν δημότην, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται ποιῶν.
 ἴδε δὲ καὶ ὅτι οὐχ' ἀπλῶς πάντα δημότην κολάζει, ἀλλὰ ὃν ἂν εὐρήσει βοῶντα καὶ οὕτως ἀνασεύοντα τὸν
 ὄχλον καὶ κωλύοντα τὴν τούτου δημηγορίαν ὡς μηδὲ ἐξακούεσθαι. (Vers. 200.) Διὸ καὶ ἀτρέμας
 καθῆσθαι αὐτὸν ἐθέλει καὶ μὴ λαλεῖν, ἀλλὰ ἄλλων ἀκούειν λαλούντων οὐχ' ὁμοίων, ἀλλὰ κρείσσωνων
 αὐτοῦ. ἐπὶ μέντοι τῶν βασιλέων ἄλλως εἶπεν· αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρουε λαοὺς· οὐ μὴν ὅτι
 30 καὶ σιώπα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀτρέμας ἦσο παραφράζων Ἡρόδοτος πού φησὶν· ἀτρεμίζοντά σε μακαρι-
 στὸν εἶναι. Τὸ δὲ σκήπτρῳ ἐλαύνειν ἀντὶ τοῦ πλήττειν εἴρηκε. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἵππον ἐλαύνειν τις λέγε-
 ται καὶ σίδηρον δὲ, ἀλλὰ καὶ τεῖχος ἐλάσαι τῇ πόλει ἀλλαχοῦ λέγει. καὶ ἔστιν, ὡς καὶ προεγράφη,
 πολυσήμαντος ἢ λέξις. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος σκήπτρον *εἰς μὲν τοὺς βασιλεῖς ἦρκεσε τῷ 20
 Ὀδυσσεῖ πρὸς σύμβολον μόνον τοῦ ἐκ βασιλέως λαλεῖν, ἐπὶ δὲ τοὺς δημότας καὶ εἰς πλήττουσαν ῥάβδον
 Ὀδυσσεὺς αὐτῷ ἀπεχρήσατο, οὐ λόγοις ἀγανοῖς αὐτοῦς μετιῶν, τοῦτο γὰρ οὐκ ἔδει, καθὰ προεγρά-
 πται, ἀλλὰ δριμύττων καὶ σωφρονίζων τὸν δῆμον πληγαῖς· ὅθεν καὶ φασίν οἱ παλαιοὶ ὅτι, πῶς ἂν
 εἴη δημοχαριστὴς κατὰ τοὺς τραγικοὺς ὁ Ὀδυσσεύς, οὕτως ἀτίμως τὸν δῆμον διαχειριζόμενος; Τὸ δὲ
 ἀτρέμας ἐστὶ μὲν ἐπίρρημα καὶ δηλοῖ τὸ ἡσύχως· εὐρίσκειται δὲ καὶ δίχα τοῦ σ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις
 καὶ τὸ, οὐκ οὐκ ἀτρέμ' ἕξαις ἦγον ἡσυχάσεις, ἦν τι καὶ χορδῆς λάβης; λέγεται δὲ καὶ ἀτρεμὶ παρὰ
 40 τοῖς μεθ' Ὀμηρον. (Vers. 202.) Τὸ δὲ, ἐν πολέμῳ ἐναριθμῖος, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀριθμῷ καὶ λόγῳ κείμε-
 νος. ἐστὶ δὲ ὅτε ὁ ἀριθμὸς καὶ ἐπὶ οὐδαμινότητος λαμβάνεται, ὡς ὅτε κωμικὸς λέγει, ὅτι οἱ θεαταὶ
 ἀριθμὸς ἄλλως εἰσὶν, ἦτοι πλήθος, μόνον καὶ αὐτὸ τοῦτο *ποσότης ἐπινοουμένη, οὐ μὴν οὐσίαι τινὲς 30
 ἀριθμούμεναι. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν ἰστέον καὶ ὅτι ὁ παρακαλούμενος αὐτὸς τε παύσασθαι τοῦ ταράχου
 καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ὁμοίως κατασιγάσαι ἀκούσοι ἂν τὸ, δαιμόνιε, ἢ μακάριε, αὐτὸς τε κάθησο καὶ
 ἄλλους ἴδρουε λαοὺς. τῷ δὲ ἐπιτιμωμένῳ μὴ λαλεῖν οἰκεῖον ἐπιφωνηθῆναι τὸ, δαιμόνιε, ἀτρέμας ἦσο
 καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἱ σου φέρτεροί εἰσι. Τὸ δὲ, σὺ δ' ἀπόλεμος καὶ ἀναλκίς καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς πρὸ

μικροῦ ἐγράφη, κατὰ ἀνθρώπου γραφήσονται ἀχρείου μὲν εἰς πᾶν, ἀτάκτου δὲ καὶ φιλόρχου. 153
 202* (Vers. 204.) Ὅτι οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε θεός. τοῦτο
 9 δὲ τὸ γνωμάτευμα οὐδὲ τὰς ἄλλας μὲν ἀρχὰς ἀποδοκιμάζει, ἐπικρίνει δὲ μᾶλλον τὴν ἔννομον μοναρχίαν,
 ἢ τις ἐστὶ βασιλεία. Ἰστέον γὰρ ὅτι τρεῖς ἐξουσίαι εἰσὶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ ἐκ πάντων, ἢ ἐξ ἑνός, καὶ
 ἢ τούτων μέση, ἢ ἐκ τινων. τριῶν τοίνυν οὐσῶν, μία μὲν ἐστίν, ἐν ἣ ὁ δῆμος ὅλος δύναται, ἰσηγορίαν
 ἔχων καὶ ἰσοπολιτείαν ἔννομον· ὃ καλεῖται δημοκρατία, ἣν ὁ ποιητὴς ἠνίκατο ἐν τῷ, οὐ μὲν πως
 πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδε Ἀχαιοί. δηλοῦται γὰρ ἐν μὲν τῷ πάντες ὁ δῆμος, ἐν δὲ τῷ βασιλεύσομεν
 τὸ κρατεῖν, ἐξ ὧν ἡ λέξις τῆς δημοκρατίας συντέθεται. καὶ αὕτη μὲν ἀρχὴ πολιτικὴ μία, ἢ δημοκρα-
 τία· ἑτέρα δὲ ἢ ἀριστοκρατία, ἐν ἣ μόνον ἐννόμως κρατοῦσιν οἱ ἀριστοί. ταύτην δὲ διὰ τῆς πολυκοιρα-
 νίας ὑποδηλοῖ ὁ ποιητὴς. τρίτη δὲ ἢ μοναρχία, ἐν ἣ πάντων εἰς μόνος ἄρχει κατὰ νόμους καὶ αὐτός· 10
 20 ὃ δὴ βασιλεία ἐστὶ. τριῶν οὖν τούτων οὐσῶν μόνων *ἀρχῶν, μιᾶς τῆς δημοκρατίας, ἢ τις, ἐὰν μὴ
 κατὰ νόμους γίνηται, εἰς ὀχλοκρατίαν ἐκπίπτει, καὶ ἑτέρας τῆς ἀριστοκρατίας, ἣν οὐ κατὰ νόμους
 ἰδρυομένην ὀλιγαρχία μετεκδέχεται, καὶ τρίτης τῆς βασιλείας, ἢ τις ἐκπεσοῦσα τοῦ νομίμου εἰς τυραν-
 νίδα κατολισθαίνει, ὃ ποιητὴς τὴν ἔννομον μοναρχίαν ἐπαινεῖ. διὰ τοῦτο εἰπὼν, ὅτι οὐ πάντες βασι-
 λεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, τοῦτο γὰρ δημοκρατία, ἢ καὶ χειρὸν δημοκρατίας· ἐν γὰρ δημοκρατίᾳ οὐ
 πάντες βασιλεύσουσι· τίνων γὰρ ἄρξουσιν; ἐπήγαγεν· οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τοῦτο
 τὴν μοναρχίαν ἐδήλωσε, καὶ γὰρ ὡς περὶ ἢ δημοκρατία, οὕτω καὶ ἢ ἀριστοκρατία πολυαρχία ἐστὶ καὶ
 αὕτη, κὰν μὴ τοιαύτη, ὅποια ἢ δημοκρατία, ἐπάγει σαφέστατα· εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεὺς, δις
 εἰπὼν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ καὶ ἐπιμείνας ἐνδιαθέτως τῷ νοήματι διὰ τὸ ἄγαν ἐναργές. καὶ ἄλλως δὲ
 30 εἰπεῖν *σαφέστερον, ἐπεὶ τριχῶς ἄρχειν ἔστι λαοῦ κατὰ νόμους, ὡς προεῖρηται, δημοκρατικῶς, ἀριστο- 20
 κρατικῶς καὶ βασιλικῶς, ἢτοι ἢ πάντας ἢ πολλοὺς ἢ ἕνα, κομματικῶς καὶ ἀσυνδέτως τὸν λόγον διατι-
 θεῖς ὁ ποιητὴς φησὶν· οὐ πάντες βασιλεύσομεν, ἢ γουν οὐ δημοκρατηθησόμεθα· οὐκ ἀγαθὸν πολυκοι-
 ρανίη, ὃ ἐστὶ τὸ πολλοὺς ἄρχειν. λείπεται οὖν τὸ τρίτον, τὸ ἄρχειν ἕνα. εἰς τοίνυν ἔστω βασιλεὺς, ᾧ
 ἔδωκε θεός· θεόσδοτον γὰρ ἀγαθὸν ἢ βασιλεία. διὸ καὶ τίμιον, ὡς προεῖρηκεν. ὅτι δὲ ἀγαθὸν τὸ
 μόνον, δηλοῖ καὶ ἢ κατὰ κόσμον διάθεσις, ἐνὶ διοικουμένη κηδεμόνι τῷ παμβασιλεῖ. καὶ τὰ
 κάλλιστα τῶν ἐγκοσμίων κατὰ μονάδα παρῆκται· εἰς ἡλῖος τοῖς περὶ γῆν ἐπιστατεῖν ἡμέρας βεβράβευ-
 ται· μία σελήνη νυκτός ἐστὶν ὀφθαλμός· ἕνα βασιλέα τῆς ἐν ἡμῖν ἀκροπόλεως, τὸν νοῦν, ὃ τῶν βασι-
 40 λέων βασιλεὺς ὑπερίδρυσεν. οὕτω τοίνυν καὶ πόλις εὔ ἔχει ἄν, ἐνὶ διευθυνομένη ἄρ*χοντι. εἰ δὲ εἰς
 ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνὴρ, ὡς ἢ παροιμία φησὶν, ἀλλ' ὃ τοιοῦτος οὐκ ἔστιν εἷς. πολλαπλοῦς δὲ γε καὶ πολυ-
 σχιδῆς μυρίοις μὲν ὀφθαλμοῖς, τοσαύταις δὲ χερσίν, οὐ μετρηταῖς δὲ ἀκοαῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς 30
 καιρίοις τῶν μορίων, εἰς ἀπειροπλήθειαν κατηρτισμένος, ἃ δὴ πάντως εἰσὶ τὸ δικαστικὸν φῦλον, τὸ
 δημαγωγικὸν, τὸ στρατηγικὸν, τὰλλα, δι' ὧν ἢ πόλις ὡς πέρ τι σῶμα καλὸν ὑπὸ ὑγιαινουσῶν αἰσθή-
 σεων τάττεται, μιᾶς ἐπιστατούσης ψυχῆς τῆς τοῦ βασιλέως. αὕτη ἢ ἀρχή, ἢ βασιλικὴ δηλαδή, καὶ
 203 τὰς θρυλλομένας ποτὲ μεγάλας ἀρχὰς κατέστησε, τὴν τῶν Περσῶν, τὴν τῶν Ἰνδῶν, τὴν τῶν *Ρω-
 μαίων· καὶ οὐδεμία τις ἀρχὴ ἐπὶ τοσοῦτον ἤλθε λόγου, ὅσον ἢ βασιλική. καλῶς ἄρα ὁ ποιητικὸς Ὀδυσ-
 σεὺς τὴν μοναρχίαν ἐνέκρινεν, οὐκ ἀποδοκιμάσας οὐδὲ τὰς λοιπὰς, ἀλλὰ τὸ τοῦ καλοῦ κάλλιον ἐπιλε-
 ξάμενος. τὸ γὰρ, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, οὐκ ἤδη κακὸν τὴν ἔννομον πολυαρχίαν ἔδειξε. τὸ γὰρ οὐκ
 ἀγαθὸν οὐκ ἐξ ἀνάγκης κακὸν ἐστίν. ὅτι δὲ οὐδὲ ἢ δημοκρατία κακὸν οὐδὲ ἢ ἀριστοκρατία, δῆλον ἀπὸ
 πολλῶν πόλεων, αἰτινες δημοκρατούμεναί τε καὶ ἀριστοκρατούμεναι εὔ διετέλεσαν. Κοίρανος δὲ
 λέγεται μὲν ὁ ἡγεμῶν· γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τοῦ καιρὸς τροπῆ τοῦ ᾱ εἰς ο̄, οἰονεὶ ὁ τοῦ 154
 καιροῦ κύριος, ἢ ἐκ τοῦ κόρος ὁ νέος πλεονασμῶ τοῦ ἰῶτα, καὶ ἐξ αὐτοῦ πολυκοιρανία ἢ πολυαρχία,
 10 καὶ κοιρανέειν τὸ ἡγεμονεύειν καὶ τὸ βασιλικὰ ἔργα ἐπιτελεῖν, ὡς τὸ, *(Vers. 207.) κοιρανέων διέπε
 στρατίην. ἐστὶ δὲ διέπειν τὸ τάσσειν ἀπὸ τοῦ ἔπω τὸ λέγω ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ· ἀκολουθία
 γὰρ τινι χρώμενος πρεπόντως ἐπέταττε τῷ λαῷ. ἐκ δὲ τούτου οὐ μόνον δίοποι οἱ ἄρχοντες, ὡς καὶ
 Αἰσχύλος δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἀδίοποι οἱ μὴ ἀρχόμενοι· ἀδίοπος γὰρ, φασιν, ὁ ἀναρχος καὶ ἀφύλακτος,
 ἐπεὶ δίοποι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ διέποντες. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶ καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ, ὡς

ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν, ὥστε αὐτὸς οὐκ ἐκ τοῦ διέπειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω δοκεῖ ἐτυμολογεῖν τὸν δίοπον. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμήρου εἰπόντος, εἰς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε, τὸ βασιλεύειν δηλαδὴ, Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτει, θεόσδοτόν τε ἀγαθὸν εἶναι ἢ βᾶσιλεία δηλοῦται καὶ διογενῆ τὸν βασιλεύοντα χρῆναι τυγχάνειν φαίνεται· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ σὺν τῇ εὐγενείᾳ καὶ συνέσει πλουτεῖν. ἧς αἰνίγμα καὶ ὁ Ζεὺς εἰς νοῦν ποτὲ μεταλαμβάνομενος, ἔτι δὲ καὶ ὁ *τοῦ Διὸς πατὴρ 20 Κρόνος, εἰς νοῦν, οὐ τὸν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸν καθαρὸν ἀλληγορούμενος, ὡς οἶά τις κορὸς νοῦς, ὁ καὶ ἀγκυλομήτης διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἀγκύλον καὶ συνεστραμμένον. οὐ γὰρ ἔξω πλανᾶται που ὁ τοιοῦτος νοῦς, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν ἔστραπται, καὶ μάλιστα ὅτε νοεῖν ἐθέλει ἑαυτόν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὡς χρόνος ἰ Κρόνος ἀγκυλομήτης λέγεται διὰ τὰς ἐλίξεις καὶ καμπὰς τῶν ἄνω κινήσεων, ἃς εὐμεθόδως μετρεῖ, 10 ἔτι δὲ καὶ μυθικῶς ὡς οἶα τεκνοφάγος, ὃ καὶ αὐτὸ χρόνου ἐνέργημα ἐσθίουτος τὰ ἐν γενέσει τῇ κατὰ χρόνον ἅπαντα δίχα γε τοῦ κατὰ νοῦν Διὸς· αὐτὸς γὰρ διαφυγγάνει τὸν κατὰ Κρόνον χρόνικόν ὄλεθρον. (Vers. 209.) Ὅτι τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστροφόντων εἰς τὴν ἀγορὰν ἠχὴν γίνεσθαι φησὶν, ὡς ὅτε κῆμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος. καὶ ὅρα ὅπως τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσαν παραβολὴν τὴν τῶν μακρῶν κυμάτων ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πόντῳ ἄλλως *ἐνταῦθα προήνεγκεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀπλῶς ἐμνήσθη κυμάτων κινουμένων ἐν μέσῳ πελάγει, ἐνταῦθα δὲ 30 καὶ προσρησσομένων αἰγιαλῷ μεγάλῳ καὶ διὰ τοῦτο μείζον βοώντων, διὰ τὸ τοῦ ἤχου διπλοῦν, τό τε ἐν τῷ πόντῳ καὶ τὸ ἐν τῷ αἰγιαλῷ. ἐπαινεῖται δὲ ἡ παραβολὴ διὰ τὰς τραχείας ὀνοματοποιίας, τὸ ἠχῆ, τὸ πολυφλοίσβου, τὸ βρέμεται, τὸ σμαραγεῖ· δι' ὧν ἡ φράσις τῷ νοουμένῳ συνεκτραχύνεται. (Vers. 210.) Ζητητέον δὲ, ἂν, ὡς περὶ τὸ βρέμεται ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, οὕτω καὶ ὁ βρόμος τὸ ἐκ 20 τοῦ βρέμειν γινόμενον ὄνομα. Σκοπητέον δὲ καὶ ὅτι καλῶς ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ νῦν καὶ πρὸ μικροῦ εἰληπται ἡ παραβολή, δηλοῦσα ὅτι, ὡς περὶ ἀνέμοις θάλασσα δουλεύει κατὰ τὴν παροιμίαν, οὕτω καὶ ὁ δῆμος ταῖς τῶν βασιλέων ἐνταῦθα βουλαῖς. Ἰστέον δὲ ὡς, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ σμαραγδος λίθος ἐκ τοῦ μαίρειν εἶτ' οὖν μαρμαίρειν γίνεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τοῦ σμαραγεῖν παρῆ*χθαι δοκεῖ διὰ τὴν διαύγειαν, 40 φασὶ, τῆς ἐν ἕδατι σμαραγῆς. (Vers. 212.) Ὅτι διδάσκων ὁ ποιητὴς ὡς οὐδὲν καινὸν ἐν πολλῷ πλήθει πεπαιδευμένων ἀνδρῶν καὶ ἀτάκτους εἶναι τινὰς καὶ ἀτασθάλους καὶ ἀσωφρονίστους, ποιεῖ ἐνταῦθα ὡς ἐν λόγῳ ἐπεισοδίου, τινὰ Θερσίτην ἀκαιρολόγον ἄνδρα καὶ ἐπεσβόλον καὶ οὐκ ἐν δέοντι παρρησιαστικόν, τοῖς ἀρίστοις ἑαυτὸν ἐξισοῦν ἐθέλοντα, ὃς μόνος τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατεζομένων κατὰ τὴν τοῦ Ὀδυσσεὺς ὑποθήκην καὶ σιγῶντων τολμᾷ ἔτι λαλεῖν. ἔστι δὲ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος 30 ἀνὴρ, ὃν καὶ ἡ κλησις θερμὸν εἶναι παράδηλοι καὶ ἰταμόν καὶ θρασύν. Θερσίτης γὰρ, καθὰ σαφέστερον *ἐν τοῖς ἐξῆς φανεῖται, παρὰ τὸ θέρσω γίνεται, ὃ πέρ ἐστι μέλλων Διολικὸς τοῦ θέρω ῥήματος, 204 δι' οὗ τὸ θερμαίνω δηλοῦται. τὸν δὲ τοιοῦτον Θερσίτην οἱ μὲν ὑπονοοῦσιν ἀπλῶς οὕτω πεπλάσθαι παρὰ τοῦ ποιητοῦ, διδάσκοντος, ὡς ἔφαιμεν, μηδὲν εἶναι παράδοξον παραμειχθαι τοῖς οὕτω πολλοῖς ἀγαθοῖς καὶ τινα κακὸν ἕνα καὶ τοῖς εὐπειθέσι στασιαστήν· ὃν καὶ ἀχθῆναι εἰς Τροίαν οἴονται, ὡς ἂν τὴν αὐτοῦ πατρίδα στάσειω ῥύσωνται, ἣν ἐκείνη εἶχεν, ὡς εἰκὸς, ἐξ αὐτοῦ. τινὲς δὲ καὶ γενεαλογοῦσιν αὐτόν, ἄνδρα Αἰτωλὸν ἱστοροῦντες. καὶ ἐγγενῆ δὲ φασιν εἶναι καὶ προσγενῆ τοῦ Διομήδους, Ἀγρίου παῖδα ἱστοροῦντες αὐτόν, ὃς ἦν ἀδελφὸς Οἰνέως, πάππου τοῦ Διομήδους, λέγοντες καὶ ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον στρατεῦσαι αὐτόν· ὀκνοῦντα δὲ τὴν μάχην καὶ ὑπεκκλινόντα κατακρημνισθῆναι ὑπὸ *Μελεάγρου καὶ οὕτω λωβηθῆναι τὸ σῶμα, καθάπερ ἐκφράζει ὁ ποιητὴς· ὁ περ οὐκ ἀρέσκει τοῖς 10 παλαιοῖς· οὐ γὰρ ἂν, φασιν, ἐπληξεν αὐτόν ὁ Ὀδυσσεὺς τῷ σκήπτρῳ ἐγγενῆ ὄντα, ὃς δὴ μόνους τοὺς 40 δημότας ἔτυπεν, ἀλλὰ καὶ Διομήδης οὐκ ἂν περιεῖδεν αὐτόν ἀτίμως πάσχοντα. ἄλλοι μέντοι ἐπίτροπόν τινα τοῦ ποιητοῦ γενέσθαι Θερσίτην φασίν, ὃν κακῶς διαθήμενον τὴν οὐσίαν ἄλλως μὲν ὁ ποιητὴς βλάψαι οὐκ ἔσχεν οἶα δωροδοκοῦντα καὶ τὰς δικαστικὰς ψήφους ὑφελκόμενον, κέκρικε δὲ ἀμύνασθαι αὐτόν διὰ τοῦ παραρῥῖψαι τῇ ποιήσει κλησίην Θερσίτου, ἀχρείου καὶ αἰσχίστου ἀνδρός, καὶ διαγράψασθαι αὐτόν καὶ οὕτως ἀφεῖναι εἰς μνήμην οὐκ εὐχρηστον τοῖς ὀψιγόνοις, οὗ τὸ ἐναντίον ἐπὶ τινῶν αὐτῷ φιλουμένων ποιεῖ. αὐτίς γὰρ ἑτέρους τινὰς φίλους αὐτῷ μετ' ἐγκωμίου τινὸς παρενθεῖς τῇ ποιήσει, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται, ἀφῆκεν αὐτοὺς φέρεσθαι εἰς μνήμην ἐπαινετὴν τοῖς *μετέπειτα, ὡς τὸν Τυχίον 20

μὲν ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα τὸν Φῆμιον καὶ τὸν Μέντορα καὶ τὸν Μέντην. Οἱ δὲ παλαιοὶ παρα-
 σημειοῦνται ἐνταῦθα, ὅτι οὐ μόνον Ξενοφάνης πεποίηκε σιλλοὺς, ἐν οἷς εὐδοκίμηκεν, ἀλλὰ καὶ τού-
 του τοῦ εἶδους πρῶτος κατήρξεν Ὅμηρος, ἐν οἷς αὐτὸς τε τὸν Θερσίτην σιλλαίνει καὶ ὁ Θερσίτης τοὺς
 βασιλεῖς. εἰσὶ δὲ οἱ σιλλοὶ ποιήσεως εἶδος κωμικῆς, καὶ οἱ ταύτην μετιόντες σιλλογράφοι ἔλεγοντο,
 καὶ τὸ οὕτω παίξιν σιλλαίνειν ἐκαλεῖτο, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ οἱ Σίληνοι, δαίμονες τινες 155
 κομψοὶ τὰ εἰς ὄρχησιν καὶ εἰς Διονύσου τελετάς. ταῖς δὲ τοιαύταις λέξεσι σύστοιχον παρὰ Αἰλίῳ Διο-
 νυσίῳ καὶ τὸ σιλλοῦν, ὃ ἐστὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν ἐν τῷ διαφανίζειν καὶ διασύρειν. οὐκ
 ἐνταῦθα δὲ μόνον ὁ ποιητὴς τῷ τοιούτῳ εἶδει χρᾶται, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα δὲ
 30 πολλαχοῦ εὐρίσκεται οὕτω ποιῶν, οὐδαμοῦ μέντοι ἀστεϊότε*ρον ἢ περ ἐνταῦθα. εἰσὶ δὲ, ἃ λέγει περὶ
 τοῦ ἐπεισοδιώδους Θερσίτου, ταῦτα· Θερσίτης δ' ἔτι μῦθος ἀμετροεπιῆς ἐκολῶα, ὅς ρ' ἔπεα φρεσὶν 10
 ἦσιν, ὃ ἐστὶν ἰδίας, ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη, μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, ἀλλ'
 ὅτι οἱ εἴσαιτο, γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε· φολκὸς ἦν, χωλὸς
 δ' ἕτερον πόδα, τῷ δὲ οἱ ὤμῳ κυρτῷ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν φοξὸς ἦν κεφαλῆν,
 ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐχθιστος ἦν μάλιστα τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ· αὐτοὺς
 γὰρ μάλιστα ἐνείκει. κατὰ γὰρ τὴν παροιμίαν, ζητεῖ τοι συνετὸς συνετὸν φίλον, ἄφρονα δ' ἄφρων.
 τοῦτο δὲ δεῖγμα τοῦ χειριστοῦ αὐτὸν εἶναι· ὁ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἐχθιστος χειριστος. ὅρα γὰρ ὅτι οὐκ
 εἶπεν ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἐχθιστος, καὶ οὐδὲ ἀπλῶς ἐχθιστος, ἀλλὰ μάλιστα ἐχθιστος, ὃ περ ἐστὶν ἐπίτασις
 40 ἐπιτάσεως εἰς ἐνδειξιν ὑπερβολῆς. ἐνταῦθα *δὲ καὶ πιθανότητα προκαταβάλλεται ὁ ποιητὴς τῆς ἀεικοῦς
 πληγῆς, ἣν ὁ Θερσίτης πείσεται. εἰ γὰρ ἐχθιστός ἐστι τῷ Ὀδυσσεῖ, πιθανῶς καὶ πληγήσεται ὑπ' αὐτοῦ
 καὶ τὸ ἴδιον μῖσος ἐπανορθώσεται τὴν εἰς τὸ κοινὸν ἀμαρτίαν τοῦ Θερσίτου, κατὰ τὸν εἰπόντα, ὅτι 20
 πολλὰ τῶν κοινῶν αἰ ἴδιαι ἐχθραὶ ἐπανορθοῦνται. Ἀμετροεπιῆς δὲ ἐστὶν ὁ ἀπεραντολόγος κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ μὴ μέτρον εἰδὼς λόγον. διὸ καὶ ἄκοσμά φησιν αὐτὸν εἰδέναι καὶ πολλὰ· πολλὰ μὲν ὡς
 πολυλόγον, εἴ γε πάντων σιγόντων αὐτὸς λαλεῖ· ἄκοσμα δὲ, διότι μάτην καὶ οὐ κατὰ κόσμον ἤριζε
 205 τοῖς βασιλεῦσι. πῶς γὰρ οὐ μάτην λαλεῖ, *ὅς μῆτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγει μῆτε ὑπὲρ φίλου, ἀλλὰ διὰ
 φθόνον τὸν πρὸς τοὺς κρείττους ἀνασεύει τὸν λαόν; τινὲς δὲ ἀμετροεπιῆ λέγουσι τὸν ἐν τῷ λέγειν ἄτα-
 κτον· μέτρον γὰρ, φασιν, ἢ τάξις. διὸ καὶ ἀκριτόμυθον αὐτὸν προῖων φησίν. εἰ δὲ ὁ παρὰ τῷ Σο-
 φοκλεῖ Φιλοκτήτης γλώσση δεινὸν καὶ σοφὸν τὸν Θερσίτην λέγει, ἀλλ' ἐκεῖνος μισῶν τὸν Ὀδυσσεῖα
 ἐπαινεῖ τὸν Θερσίτην οἷα τῷ Ὀδυσσεῖ ἐχθιστον. Τὸ δὲ ἐκολῶα δηλοῖ μὲν τὸ ἐθορῶν· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ
 κολῶος ὁ θόρυβος, αὐτὸ δὲ ἢ ἐκ τοῦ κολούω, ἕξ οὗ καὶ κολοῖος ὄρνειον θορυβητικὸν καὶ κραυγαστικὸν,
 ἢ ἐκ τοῦ κλώ, ὡς προεγράφη, ὅθεν καὶ τὸ κλώζειν καὶ ὁ κλωγμός. Σημειῶσαι δὲ ὅτι Ὀμήρου δευτέρως 30
 συζυγίας εἰδότης τὸ κολῶω, καθὰ δηλοῖ τὸ ἐκολῶα ὁμοιον ὄν τῷ ἐβόα, φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ πρώτης
 10 αὐτὸ εἶναι παρ' Ἀντιμάχῳ, εἰπόντι· ὡς ῥα τότε Ἀργείων ἐκο*λῶει στρατός. ἐστὶ γὰρ τὸ ἐκολῶει ὡς τὸ
 ἐποίει. (Vers. 213.) Τὸ δὲ ἄκοσμα εἰδέναι τὸν Θερσίτην καὶ πολλὰ ὑπερβολὴν ἐνδείκνυται ἀφρο-
 σίνης· πολλὰ μὲν γὰρ οἶδε καὶ μυρία κατὰ τὸν ποιητὴν ὁ συνετὸς καὶ πολῦπειρος, ἄκοσμα δὲ οἶδεν
 ὁ ἀφραίνων. ὁ δὲ Θερσίτης ἄκοσμά τε εἰδὼς καὶ πολλὰ πάνυ ἂν εἴη πόρρω τῆς εὐκοσμίας· διὸ καὶ τοῖς
 βασιλεῦσιν ἐστὶν ἐχθρὸς οἷα κοσμητόρσιν, ἄκοσμος αὐτὸς ὢν. Ἐφερημηνέων δὲ, τί τὸ ἄκοσμα, φησὶν
 οὐ κατὰ κόσμον ἐρίζειν τοῖς βασιλεῦσι, δηλαδὴ τοῖς Ἀτρεΐδαις ἢ καὶ τοῖς ὄλοις. ἐνθα ὅρα ὅτι τε τὸ, οὐ
 κατὰ κόσμον, ἐρημνεία ἐστὶ καὶ τοῦ μάψ, καὶ ὅτι οὐχ' ἀπλῶς ψέγεται ὁ βασιλεῦσιν ἐρίζων ἀλλὰ
 ὁ μάτην. ἄλλως γὰρ κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν Διομήδην μαχήσεται τις ἀφραδέοντι βασιλεῖ, καθὰ θέμις, ἐν
 ἀγορᾷ. (Vers. 215.) Τὸ δὲ, ἀλλ' ὅ τί οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, διπλῆν ἐννοιαν ἔχει· 40
 20 ἢ γὰρ λέγει ὡς ὁ περ ἂν αὐτῷ εἴσαιτο ἦγον δόξοι, ἐκεῖνο γελοῖον ἦν τοῖς Ἀργείοις, *ἦγον τὰ τῷ Θερ-
 σίτη σπουδαῖα γέλωσ ἦσαν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἢ ὅτι ἐκεῖνο ἀκόσμως πρὸς ἔξιν ἐλάλει, ὃ περ ἂν αὐτῷ ἐδόκει
 γελοῖον εἶναι τοῖς Ἀχαιοῖς, ἵνα δείξῃ διὰ τούτου πάνυ γελοῖον καὶ αὐθάδη τὸν Θερσίτην, ἐὰν ἐκ προ-
 νοίας καὶ ἐκῶν καὶ ἐπίτηδες τὸ παραστὰν ἐφλυάρει, ἐκεῖνα ματαιολογῶν ἅ περ καὶ αὐτῷ ἐδόκουν ἄξια
 γέλωτος εἶναι τοῖς Ἑλλήσιν, ὃ περ ἄκρας ἐστὶ θρασυτήτος καὶ περιφρονήσεως, ἐὰν τὰ τοῖς ἄλλοις
 γελοῖα ὡς σπουδαῖα κρίνων αὐτὸς λέγειν τολμᾷ, καταγινώσκων ἀπάντων δηλαδὴ ἄγνοιαν καὶ μετάγειν

καὶ τοὺς ἄλλους πειρώμενος εἰς ὃ περ' αὐτὸς νοεῖ. Σημειῶσαι δὲ ὅτι Σοφοκλῆς τὸν τοιοῦτον Ὀμηρικὸν νοῦν παραφράζων φησὶ περὶ Θερσίτου, ὅτι οὐκ ἂν εἴλετο εἰσάπαξ εἰπεῖν ὅπου μηδεὶς ἐψῆ, τουτέστιν οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον ὄν λέγεσθαι, ὃ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλάλει. (Vers. 216.) Σημειῶσαι δὲ καὶ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἐννοίᾳ τοῦ, ὃ τί οἱ *εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοις 30 ἔμμεναι, ἀντὶ τοῦ, ὃ περ' ἂν τῷ Θερσίτῃ δοκοῖη, ἐγελᾶτο τοῖς Ἀχαιοῖς, τὸ ἔμμεναι ἢ ἀντὶ τοῦ ἦν κεῖται κατὰ τοὺς παλαιούς, ἵνα λέγῃ ὅτι γελοῖον ἦν τοῖς ἄλλοις τὸ παρ' ἐκείνῳ σπουδαῖον, ἢ παρέλκον κεῖται καὶ ἀργόν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ἐκὼν εἶναι οὐκ ἂν τόδε ποιήσω. καὶ ἄλλαι δὲ παρὰ πολλοῖς λέξεις κείμεναι ὁμοίως παρέλκουσιν, ὡς καὶ τὸ ἀμέλει ἐνίοτε καὶ τὸ ἔχειν ἐν τῷ, παίζεις ἔχων καὶ τόγε νῦν ἔχον, καὶ τὸ εἶτα ἐν τῷ (Aristoph. Plut. v. 910.), εἴ σοι μηδὲν μετὸν εἶτ' ἀπεχθάνῃ, καὶ τὸ ποτὲ ἐν τῷ, 10 τί δὴ ποτε ἦκει; καὶ τὸ τί ἐν τῷ, ὁμοῦ τι, σχεδόν τι, μᾶλλον τι, οὐ τι, οὕτω τι, μή τι ἐγὼ εἰμί. καὶ τὸ ὡς δὲ ποτε πλεονάζει, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθῆσεται. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ εἴσαιτο κατὰ κοινοῦ συμβιβάζοντες τὴν ἐννοίαν φασὶν, ὅτι ὃ περ' ἂν εἴσαιτο τῷ Θερσίτῃ, ἤγουν δόξοι, γελοῖον ἐκείνο τοῖς Ἀργείοις εἶναι, δηλαδὴ εἶδετο ἤγουν ἐδόκει. Τὸ γελοῖον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου *ἰ, ὡς καὶ τὸ ὁμοῖον 40 ἀντὶ τοῦ ὁμοῖον καὶ τὸ ποδοῖν καὶ ἵπποιν καὶ ὤμοιν· δός μοι ὤμοιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι. τινὲς δὲ διάλυσιν τὸ σχῆμα φασὶ, λέγοντες καὶ ὅτι οὐκ εἴωθεν Ὀμηρὸς τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν ἄλλως χρῆσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν, οἷον ποδοῖν, ἀλλήλοιν· ὃ δὴ καὶ ἐν Ὀδυσσεῖα δεδήλωται πού. καὶ οὕτω μὲν ἐκ πλεονασμοῦ τετρασύλλαβον τὸ γελοῖον. τοῦ δὴ τρισυλλάβου τινὲς ὀξύνουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς φησὶ Διονύσιος Αἴλιος. οἱ δὲ πλεῖστοι γελοῖον μὲν προπερισπωμένως τὸν γελωτοποιὸν λέγουσιν, οἷον τὸν μῆμον, γέλοιοι δὲ τὸν καταγέλαστον. δοκεῖ δέ, φησὶ, τῶν παλαιῶν Ἀττι*κῶν εἶναι 206 20 περισπᾶν τὰ τοιαῦτα, ὁμοῖον, ἐτοῖμον, γελοῖον. ὅτι δὲ δοκεῖ τὸ γελοῖον ἀπὸ συνεσταλμένης εὐθείας εἶναι τῆς γέλος ὁμοίως τῷ ἔρος, ἐν ἄλλοις εἴρηται· καὶ ὅτι δύναται καὶ ὡς ἀγκώνη ἀγκοῖνη, οὕτω καὶ γελῶν γελοῖον εἶναι. Αἰσχιστος δὲ ὁ δύσμορφος· ἐναντία γὰρ αἰσχος καὶ κάλλος, καὶ αἰσχιστος καὶ κάλλιστος, καὶ αἰσχροὺς καὶ καλός. διὸ καὶ δεξιῶς πού εἴρηται κατὰ σχῆμα ἀντίθετον τὸ, διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων αἰσχιστα Τροίαν εἴλε τὴν εὐδαίμουνα. Ἀνκόφρων δὲ εἰδοποιήσας τὸ τοῦ Θερσίτου αἰσχος πιθηκόμορφον αὐτὸν ὠνόμασεν. Ἡ δὲ γινομένη παρίσσωσις ἐν τῷ αἰσχιστος καὶ ἔχθιστος καλὴ μὲν· ὡς δὲ ἐπικρύπτει τὸ κάλλος, μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. Πάνυ δὲ ἐναντιώτατος ὁ Θερσίτης τῷ Ἀχιλλεῖ οὐ μόνον, ὡς ἀγεννῆς ἀνδρείῳ καὶ ὡς κοσμήτορι ἄκοσμος καὶ ὡς ἄφρων φρονίμῳ, *ἀλλὰ καὶ ὡς καλλίστῳ αἰσχιστος· κάλλι- 10 στον γὰρ Ἑλλήνων πάντων ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ ποιητὴς τὸν Ἀχιλλεῖα ἐρεῖ. Τὸ δὲ, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Ἴλιον. ἐλήφθη γὰρ πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως, εἰς μὴ ἄρα διὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως ἢ κάτω σχέσις δηλοῦται· ἠνεμόεσσα μὲν γὰρ ἡ Τροία καὶ ὑπέρεκειται. διὸ καὶ Ἰλιάδα σκοπιὰν αὐτὴν ἢ Τρα- 30 γωδία φησὶν. ὑπόκειται δὲ ἐν αἰγιαλῷ ὁ Ἑλληνικὸς ναύσταθμος. (Vers. 217.) Τὸ δὲ, φολκὸς ἦν καὶ τὰ ἐξῆς, ἀποδεικτικὰ εἰσι τοῦ αἰσχιστον εἶναι τὸν Θερσίτην. καὶ οὐκ ἂν τις αἰσχίονα τούτου διαγράψοι ἀνθρώπον. καὶ ἴδε τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετὴν, οὐ μόνον εἰς τὸ ἐγκωμιάζειν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ, ὡς ἐρρέθη, σιλλαίνειν καὶ ψέγειν, ἐάν περ' ἠβούλετο. ἔστι δὲ φολκὸς μὲν ὁ στραβὸς, ὃ τὰ φάη, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὴ ὀρθὰ ἔχων ἀλλὰ ἐστραμμένα καὶ παρελκυσμένα τῆς κατὰ φύσιν ὀρθότητος. τινὲς δὲ φολκὸν εἶπον τὸν τοιοῦτον λέγεσθαι ὡς τὰ τῶν πολλῶν *φάη ἔλκοντα εἰς ἑαυτόν. ἐλεῖται γὰρ, φασὶ, μάλιστα 20 ὁ τυφλός. εἰ δὲ τις τοῦτο παραδέξεται, σημειῶσαι ὅπως ἐκ τῆς αὐτῆς ἐννοίας γενόμενοι ὁ ἐλίκωψ καὶ ὁ φολκὸς ἄκραν ἔχουσι διαφορὰν. ἔστι γὰρ ἐλίκωψ ὁ ἐλίσσω τούτους ὅπασ τῶν πολλῶν εἰς ἑαυτόν· καὶ φολκὸς ὁ τὰ φάη τῶν βλεπόντων ἐφελκόμενος, ἃ περ' μιᾶς μὲν εἰσὶν ἐννοίας, αἰτίας δὲ οὐ τῆς αὐτῆς, 40 ἐάν περ' ἐλίκωπες μὲν Ἀχαιοὶ οἱ διὰ τὸ ἀξιοθέατον τοὺς ὅπασ ἐλίσσοντες τῶν ὀρώντων εἰς ἑαυτοὺς, φολκὸς δὲ ὁ διὰ ἔλεον ἢ καὶ γέλων τὰ φάη τῶν βλεπόντων ἐφελκόμενος. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ καὶ οὕτω φράζουσιν· οἱ μὲν, ὅτι βλεπεδαίμων ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς· Πανσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικούς οὕτως ἔλεγον· ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλὸς πλάγιος, διεστραμμένος, στραβὸς, καὶ ἰλλώπτειν τὸ στραβίζειν· τινὲς δὲ ὅτι ἐπιλλὸς ὁ παρά- 30 στραβὸς *καὶ ὅτι ὁ στρεβλός, ὃν οἱ παλαιοὶ στραβὸν λέγουσι, καὶ ὅτι ἰλλώπτειν καὶ ἐνιλλώπτειν τὸ ὕγροῖς, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Πανσα-

νίας δὲ ἐνίλλειν τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι, καὶ ἰλλώπειν καὶ ἐπιλλοῦν τὸ μυκτηρίζειν, καὶ κατιλλώπειν τὸ καταμυκτηρίζειν. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ φολκοῦ. ἐν οἷς ὄρα καὶ ὅτι ἐκφράζων ἄνθρωπον ὁ ποιητὴς ἀπὸ κεφαλῆς ἤρξατο κανόνι ῥητορικῶ, καὶ ταύτης ἐκ τοῦ τιμιωτάτου, τῶν ὀμμάτων δηλαδή· ὁ περ ποιήσει καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως ἐν τῷ, ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διί. ἄρχεται γάρ, φασιν, ἐν τούτοις οἷά τις ἀνδριαντοπλάστης ἀπὸ τοῦ καλλίστου. Τὸ δὲ, χωλὸς ἕτερον πόδα, οὐκ ἐξ ἀνάγκης δηλοῖ ὡς καὶ κυλλοποδιῶν καθ' Ἡφαιστον ἦν ὁ Θερσίτης· ἐπὶ πλεον γάρ πως τὸ χωλὸν τοῦ κυλλοῦ.

40 κυλλὸς μὲν γάρ ὁ τὰ καιρία βλαβεῖς ἐκ γενετῆς, χωλὸς δὲ κοινῶς καὶ ὁ ὕστερον ἐκ πληγῆς ἢ ἄλλως πως ἐξ ἀρτιώσεως παθῶν κύλλωμα, ὁποῖον τινὰ καὶ τὸν Θερσίτην ἱστοροῦσιν ἐνιοί. ἑτέρως δὲ θεωρησαι, τὸ, χωλὸς ἦν ἕτερον πόδα, ἐπίτασις ἐστὶ τοῦ γελοίου· ἤττον γάρ ἄν, φασιν, ἐγελᾶτο, εἰ ἄμφω τῷ πόδε χωλὸς ἦν. ὅτι δὲ τὸ χωλὸν καὶ ἐπὶ χειρὸς τίθεται, ῥητορικῶ λεξικοῦ ἐστὶ παρασημείωσις. 10 γελοῖον δὲ καὶ τὸ ἐπὶ στήθος αὐτῷ τοὺς ὤμους συμπεπτωκέναι. μᾶλλον γάρ γέλωτος ποιητικὸν τὸ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν κυρτὸν ἢ περ τὸ ὀπισθεν, καὶ οὐδὲ αὐτὸν λανθάνει τὸν ἔχοντα οἷος ἐστίν· ὄρα γάρ τὸ κυρτόν. (Vers. 218.) Τὸ δὲ συνοχωκότε δηλοῖ μὲν τὸ συμπεπτωκότε· γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς ξυνοχῆς,

207 ἢ τις παρὰ *τῷ ποιητῇ δηλοῖ τὴν ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσιν, ὅπου ξυνοχᾶς λέγει ὁδοῦ, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν κλισούρας καὶ στενότητος. Σκοπητέον δὲ εἴ τι καὶ τὸ οἴχωκεν ἐνταῦθα συμβάλλεται, ὃ κεῖται παρ' Ἡροδότῳ, καὶ εἰ βυσσαύχην ὁ Θερσίτης ὑπογράφεται. Διονύσιος γάρ Αἴλιος φησὶν ὅτι βυσσαύχην ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον. Πανσανίας μέντοι φησὶν ὅτι βυσσαύχην ὁ τὸν αὐχένα συνέχων καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων. (Vers. 219.) Φοξὸς δὲ κεφαλὴν λέγεται ὁ εἰς ὄξυ λήγουσαν ἔχων αὐτὴν, λεγόμενος οὕτω ἢ ἀπὸ τῆς ὄξύτητος ἢ κατὰ τοὺς παλαιούς ἐξ ὁμοιότητος τῶν πυριδράγων ὀστράκων, ἃ περ φοξὰ λέγεται οἷονεῖ τινα φλοξά. προμήκης οὖν ἢ κεφαλὴ τῷ Θερσίτῃ καὶ διὰ τοῦτο 20 γελοία, ὅπου γε καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος Περικλῆς ὀνειδισμόν τινα εἶχεν, ὡς ἱστορεῖ Πλούταρχος, διὰ τὸ

10 τῆς κε*φαλῆς πρόμηκες. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρονται καὶ ταῦτα χρήσιμα εἰς τὸ περὶ φοξότητος· ἐπίσημοι κύλικες, Ἀργεῖαι καὶ Ἀττικαί. φοξὰ δὲ τὸ χεῖλος αἱ Ἀργεῖαι, ὡς δηλοῖ Σιμωνίδης, εἰπὼν· αὐτὴ δὲ φοξιχειλος, εἰς ὄξυ ἀνηγμένη, τουτέστιν εἰς ὄξυ λήγουσα. τὸ γὰρ φοξόν, φησιν, ἐπὶ τούτου τάττεται, καθότι καὶ Ὅμηρος ἐπὶ Θερσίτου φησὶ· φοξὸς ἔην κεφαλὴν. καὶ ἐστὶν οἶον φοξὸς ὁ πρὸς τὰ φάη, φησὶν, ὄξυς ὀρώμενος. Καὶ ὄρα ὡς οὐκ ἔπαθε συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἄ καὶ ὁ ὁ φοξὸς, 157 ἀλλ' ἐκβληθέντος τοῦ ἄ ἔμεινε τὸ ὁ μετὰ τοῦ ξ πρὸς ἔνδειξιν σαφῆ ἐτυμολογίας. ἐπεὶ δὲ πολλάκις καὶ φοξότητα ἢ τι ἄλλο πάθος ἢ κεφαλὴ ἔχουσα ὁμῶς ἐπικαλύπτεται ταῖς θριξί, κοσμοῦσι γὰρ αὐταὶ τὸ ἐκείνης εἰδεχθῆς, ὅθεν καὶ κόμαι λέγονται παρὰ τὸ κοσμεῖν, φησὶν ὁ ποιητὴς, ὅτι ψεδνὴ ἐπενήνοθε

20 λάχνη τῇ τοῦ Θερσίτου κεφαλῇ, ὡς ἂν μὴ λανθάνη τὸ ἐκείνης φοξὸν τῇ *κόμῃ ἐπικρουπτόμενον. Ἔστι 30 δὲ ψεδνὴ μὲν ἢ λεπτὴ ἀπὸ τοῦ ψῶ τὸ λεπτύνω, ψεδανὴ, ὡς μηκεδανὴ, καὶ ἐν συγκοπῇ ψεδνὴ, ὡς αἰγίρος μακεδνὴ. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς πίσεως ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν καὶ λέγουσι ψεδνὴν λάχνην τὴν λεπτὴν τρίχωσιν καὶ ἦν ἐκσπάσοι ἂν τις ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πίση χρώμενος, ὁποῖα πολλὰ πάθη γίνεται, ἵνα εἴη λάχνη πισσεδανὴ καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ φυσικῇ τροπῇ τοῦ π̄ καὶ σ̄ εἰς ψ̄ ψεδνὴ, ὡς περ ἐκ τοῦ ὀπίσω γίνεται ἄψ, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων. Λάχνη δὲ ἢ τρίχωσις ἢ παρὰ τὸ λαχαίνω τὸ σκάπτω καθ' ὁμοιότητα τῆς ψιλῆς γῆς καὶ μικρὰ τινα ἐχούσης φυτάρια λαχαινόμενα, ἐξ οὗ παράγεται καὶ τὸ λάχων· ἢ παρὰ τὸ λᾱ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ χνοῦς, ὃ δηλοῖ βραχεῖαν τινα καὶ λεπτὴν τριχῶν ἀνάφυσιν ὁποῖα καὶ ἢ τῶν βρεφῶν. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοιαύτης λάχνης καὶ θῆρες λαχνήεντες λέγονται, καθὰ καὶ ἀπὸ

30 χαίτης ἄρκτος χαί*τήσσεα. Τὸ δὲ ἐπενήνοθεν εἰς μὲν γραφὴν πεξῆν πάντῃ ἐστὶν ἀσυντελές, σημαίνει δὲ τὸ ἐπέθειε καὶ ἐπέτροχεν. ὡς περ δέ, φασιν, ἀπὸ τοῦ ἄχος ῥέειν ποταμὸς ἐν Αἰδου Ἀχρέων, καὶ 40 κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε̄ Ἀχέρων, οὕτω καὶ τὸ θέω τρέχω ὑπερβιβασθὲν καὶ γενόμενον ἔθω πεποίηκε τὸ ἐπενήνοθεν, ὃ πέρ ἐστι χρόνου μέσου παρακειμένου. ἐστὶ γὰρ ἔθω καὶ μετὰ προθέσεως ἐνέθω, οὗ μέσος παρακειμένος ἦνοθα, ἐξ οὗ τὸ ἐπενήνοθα τῆς πρώτης ἐκείνης προθέσεως τῆς ἐν τῷ ἐνεστώτι αὐξηθείσης καὶ μὴ προσλογισθείσης εἰς πρόθεσιν διὰ τὸ καθ' ἑξὶν συγκεῖσθαι, ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ καμμύω γέγονε. κἀνταῦθα δὲ ἢ κατὰ πρόθεσις καθ' ἑξὶν σύγκειται καὶ οὐ λογίζεται παρακεῖσθαι τῷ μὴν ῥήματι, καὶ διὰ τοῦτο λογιζόμενον ὡς ἀπλοῦν οὐκ ἀυξάνει ἔσωθεν ὡς τὰ ἐκ προθέσεως συγκείμενα ῥήματα, ἀλλὰ

καὶ ἔξωθεν· οὐ γὰρ μόνον κατέμυσε φαιμέν ἀλλὰ καὶ ἐκάμυσε. *Ἰστέον δὲ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ 40 ἦροθα κανονίζεται καὶ τὸ ἔολπα καὶ ἔοργα, μέσου καὶ αὐτὰ ὄντα παρακειμένου. τινὲς δὲ ἐπενήροθε φασὶν ἀντὶ τοῦ ἐπεκινεῖτο ἀπὸ τοῦ ὄθω τὸ κινῶ κατὰ κλίσιν ὁμοίαν μέσου παρακειμένου. Τὸ δὲ τὸν Θερσίτην ἐχθιστον εἶναι, μάλιστα τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ, οὐ μόνον φίλους ἀλλήλοις δεικνύει τοὺς ἥρωας, ὡς εἰκὸς ὄν τοὺς τοιοῦτους τὸν αὐτὸν ἔχειν ἐχθρὸν, ἀλλὰ καὶ πάνν μισοπονήρους ἀποφραίνει· οὐ γὰρ ἂν ὁ Θερσίτης οὕτως ἐμίσει αὐτοὺς, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ἔπασχε μισοίμενος. τάχα δὲ καὶ ἐπὶ ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἀριστέων ἦσαν ὅ τε Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐφιλοτιμεῖτο τὴν πρὸς *ἐκείνους 208 ἔριν μάλιστα ὁ Θερσίτης, ἀντεξιζόμενος αὐτοῖς· διὸ καὶ ἦν ἐχθιστος. ἡ δὲ νεωτέρα ἱστορία καὶ ἀναιρεθῆναι τὸν Θερσίτην ὑπ' Ἀχιλλέως λέγει κονδυλισθέντα, ὀπηρῖνα τὴν Ἀμαζόνα Πενθεσίλειαν ἐκείνος

10 ἀνελῶν οἶκτον ἔσχεν ἐπὶ τῇ κειμένῃ. ὁ μὲν γὰρ ἐθαύμαζε τὸ κάλλος καὶ ὡς καλὴν ἄμα καὶ ἀνδρείαν ἀνδρειότατος καὶ κάλλιστος ἠλέει κειμένην τὸ ὅμοιον οἰκτιζόμενος· ὁ δὲ, ὡς εἴρηται, πιθηκόμορφος ἐπὶ λαγνεῖα σκώπτει τὸν καλὸν ἥρωα. ὁ τοίνυν Ἀχιλλεὺς γογγύλη χειρὶ παίσας τὸν αἰσχιστον τῇ καλῇ Πενθεσίλειᾳ συγκατακλίνει. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐχθιστος παρισούται μὲν, ὡς καὶ πρὸ βραχέων δεδήλωται, πρὸς τὸ αἰσχιστος διὰ τὸ ὁμοιοτέλευτον· ἐγγὺς δὲ ὅμως οὐ κεῖται. ὤκνησε γὰρ τὸ τοιοῦτον διὰ τὸ μὴ καιρίον ὁ ποιητῆς· διὸ καὶ ὑπολανθάνει πως τῇ διακοπῇ *τῶν μεσολαβούντων τριῶν στίχων. 10

* (Vers. 222.) Ὅτι οὐχ' ἀπλῶς βοᾶν ἀλλὰ κλάζειν ὁ ποιητῆς τὸν Θερσίτην φησὶ, σκώπτων εἰς ἀλο- 21 γίαν· ἀλόγων γὰρ ζῶων τὸ κλάζειν. φησὶ γὰρ ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονι ὀξεία κεκλιγῶς ἔλεγεν ὄνειδεα, οὐ διασαφητικὸν κατωτέρω τὸ, Ἀγαμέμνονα νεῖκεε μύθῳ. ὑπογράφει οὖν καὶ τὴν τοῦ Θερσίτου φωνήν, ὡς μὴ βαρεῖαν οὔσαν καὶ ἥρωικὴν, ἀλλὰ ὀξειαν, ὅποια ἢ τῶν παιδῶν ἢ τῶν γυναικῶν. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς

20 παίξων λιγὺν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ δημηγόρον, ὡς ταυτὸν ὄν ὄξυν εἰπεῖν ἢ λιγύν. παρακατιῶν δὲ φησὶν ὅτι μακρὰ βοᾶν ἐνεῖκει τὸν Ἀγαμέμνονα. διὸ καὶ τύπτει καὶ αὐτὸν Ὀδυσσεὺς, ὡς καὶ τοὺς

158 ἄλλους δημότας ὅσοι βοῶντες τὸν ὄχλον ἀνέσειον. Ὅρα δὲ ὅπως ἢ αὐτῇ λέξις καὶ ἐπὶ ἐπαίνου λαμβάνεται καὶ ἐπὶ σκώμματος. ὣδε μὲν γὰρ ὁ Θερσίτης λιγὺς ἀγορητῆς σκωπτικῶς καὶ μάλιστα κατὰ εἰρωνείαν· *ἐν δὲ τῇ ἄλφα ῥαψωδίᾳ τοιοῦτος ὁ Νέστωρ ἐν ἐπαίνου λόγῳ εἴρηται. εἰκὸς δὲ καὶ ἐπ' ἀληθείᾳ 30 λιγύφθογγον αὐτὸν εἶναι καὶ τοῦτό γε εἰς ἀρετὴν ἔχειν. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸν οὕτω μετ' ὀλίγα προσεῖπη, οὐ μὴν ἐπαινετικῶς ἀλλ' ὡς ἐν σκώμματι· ἐπεὶ μηδὲ ἐξ ἀνάγκης ἐν τῷ μεγάλῳ κεῖται τὸ εὔ, ἀλλ' ἀνάπαλιν τὸ μέγα ἐν τῷ εὔ. (Vers. 223.) Ὅτι οὕτω θαυμαστοὶ καὶ φιλοβασιλεῖς οἱ Ἕλληνες, ὥστε ἐκπάγλως κοιτέονται τῷ Θερσίτῃ, καὶ ὀφείλονται λύπην τρέφειν κατὰ τοῦ βασιλέως διὰ τε τὴν ἀπόπειραν καὶ τὴν τοῦ νόστου κώλυσιν· οἱ δὲ ὅμως νεμεσῶσι τῷ στασιαστῇ, τουτέστι δικαίως ἐπιμέφονται.

30 τάχα δὲ καὶ οἰκτεῖρουσι τὸν Ἀγαμέμνονα, σκοπούμενοι ὅπως αἱ τῶν μεγάλων ἀτυχίαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὑποῖσι τοὺς ταπεινοὺς. (Vers. 223.) Ὅτι τὸ ἀκαιρολόγον εἶναι τὸν Θερσίτην δεικνύουσιν οἱ παλαιοὶ, ἐξ ὧν ἐρωτᾷ τὸν βασιλέα οὕτω πως· Ἀτρεΐδη, τέο, ἦγονν τίνος δὴ πράγματος, αὐτ' ἐπι- *μέμφεται ἠδὲ χατίζεις; πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες ἐξαιρέτοι. ταῦτα γὰρ ἔδει, φασὶν, 40 ἐπὶ τῆς προτέρως ἐκκλησίας λέγεσθαι, ὅτε ἔλεγεν Ἀγαμέμνων ἀγέραςτος εἶναι δυνέμενος. ὁ δὲ τότε σιγήσας φθόνῳ τῷ πρὸς Ἀχιλλέα νῦν ἀκαιρῶς αὐτὰ προβάλλεται. Ὅρα δὲ ὅτι ἐξ ἀρχῆς αὐτῆς ἢ τοῦ Θερσίτου θρασύτης διαφαίνεται ἀπὸ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σχήματος· τραχύτητος γὰρ σχῆμα ἐστὶ τὸ τοιοῦτον καὶ σφοδρότητος. καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν μετ' ὀλίγα Ἀτρεΐδην ἀνακτα τὸν βασιλέα προσφωνεῖ καὶ Νέστωρ δὲ μετ' αὐτὸν ἀνακτα Ἀγαμέμνονα· Θερσίτης δὲ ἀρκεῖται μόνον Ἀτρεΐδην αὐτὸν προσεῖπων, πάνν ἀ*παίδεντος καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ λόγου φαινόμενος εἰσβολῆς. Ἐνια δὲ τῶν ἐνταυθοῖ νοημάτων ἐκ τῆς 209

40 τοῦ Ἀχιλλέως δημηγορίας παρείλκυσται, ὡς οἶον τυχαίως καὶ κατὰ τινὰ συνέμπτωσιν ἢ καὶ κατὰ παραποίησιν. (Vers. 226.) Τὸ μὲν γὰρ, πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, εἰς τὸ φιλοκτέανον ἀποτείνεται, ὁ περ ὠνείδισεν ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ βασιλεῖ, ἀορίστως αὐτὲς εἰπὼν, εἰ καὶ ὁ Θερσίτης ὑπερβολικῶς ναυσὶν ὄλαις τὸν βασιλικὸν πλοῦτον ἠΐξησε. τὸ δὲ εἰπεῖν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Θερσίτης εὐεργετῆ, προσπορίζων χρυσὸν τῷ βασιλεῖ, ἐκ τῶν τοῦ Ἀχιλλέως παρέξεται, ὅπου φησὶν, ὡς ἐκεῖνος μὲν πονεῖ πολεμῶν, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων πλουτεῖ. τὸ δὲ ἀνασεῖν τὸν ὄχλον εἰς ἀντιστασίαν καὶ αὐτὸ ἐκεῖθεν παραπεποίηται. ἀλλ' ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἐθαυμάζετο, Θερσίτης δὲ διὰ τὸ ἀκαιρον τοῦ λόγου καὶ διὰ τὴν πῆρωσιν περι*φρονη- 10

θείς οὐκ εὖ ἀπαλλάξει, ὡς καὶ ἐνταῦθα προσαρμοῖσαι τὸ τραγικόν· λόγος γὰρ ὁ αὐτὸς ἐκ τ' ἀδοξοῦντος
 ἔλθων τοῦ Θερσίτου καὶ ἐκ δοκοῦντος τοῦ Ἀχιλλέως οὐ ταυτὰ ἐδυνήθη. ὁ δὲ γελοῖος Θερσίτης καὶ ἄλλα
 προσεπιτιθεῖς νοήματα οἴκοθεν εἰς λαγνείαν τε καθάπτεται τοῦ βασιλέως ἐν τῷ, πολλαὶ δέ τοι γυναῖκες
 εἰσὶν ἐξαίρετοι, καὶ τοὺς Ἑλληνας αὐτοῦ ὑπερτίθησιν, οὐ μόνον ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ ἐκείνους εὐεργέτας
 βασιλικούς δεικνύων ἐν τῷ λέγειν, ὅτι ἐξαιρέτους γυναῖκας ἡμεῖς οἱ Ἀχαιοὶ σοὶ πρωτίστῳ δίδομεν, ὅτ'
 ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν. (Vers. 229.) καὶ ἐν τῷ, ἢ χρυσοῦ ἐπιδέη, ὃν ἂν τις οἴσει Τρώων, υἱοῦ ἄποινα,
 ὃν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν; λέγει δὲ κακῶν αἴτιον τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν βασιλέα, ἐν οἷς αὐτὸν
 λέγει κακῶν ἐπιβασκέμεν τοὺς Ἑλληνας. ὄνειδίζει δὲ καὶ διὰ τὴν τῆς Βρισηίδος ἀφαιρέσιν καὶ διὰ
 20 τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀτιμίαν, εἰπὼν ὅτι (Vers. 239.) τὸν Ἀχιλλέα αὐτοῦ μέγα ἀμείνονα *φῶτα ἠτίμη-
 σεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, καὶ τὰ ἐξῆς. Ταῦτα εἰπόντα τὸν Θερσίτην ὁ μὲν βασιλεὺς ἀμίησι λιρῆιν, 10
 τάχα μὲν καὶ ὡς αἴτιον ἑαυτὸν εἰδὼς τῆς τε νῦν κινήσεως τῶν πραγμάτων καὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὕβριως,
 καὶ διὰ τοῦτο νοῶν ταπεινὰ καὶ αἰδοῦμενος, ἤδη δὲ καὶ διὰ τὸ τοῦ ἦθους βασιλικόν. ὑπερφρονεῖ γὰρ
 τοῦ φανλοτάτου Θερσίτου, καθὰ καὶ τὸν Ἀλεξάνδρου φασὶ κῦνα τὰ μὲν μικρὰ θηρία παριέναι, ὄρμᾶν
 δὲ ἐπὶ τὰ κρείττω, ὃ περ ὁ Θεμιστίος ἐπὶ κυνῶν Ἰνδικῶν οὕτω φράζει· κύνων Ἰνδὸς λέοντι μὲν ἐπέξεισι
 καὶ παρδάλει, λύκους δὲ ὑπερορᾷ καὶ ἀλώπεκας. καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς οὕτω παρ' οὐδὲν αὐτὸν τίθεται·
 Ὀδυσσεὺς δὲ, ὃ καὶ ἔχθιστος ἦν, ἐφίσταται αὐτῷ καὶ σωφρονίζει, ὡς μετ' ὀλίγα γνωσόμεθα. Σημείω-
 30 σαι δὲ καὶ ὅτι ὁ οὕτω φίλερις Θερσίτης ὄνειδισε μὲν, ὕβριν δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως τραχεῖαν οὐκ ἐξε-
 λάλησεν ὁποίας ὁ Ἀχιλλεὺς, οἷον τὸ, ἀναιδείην ἐπιει*μένε, καὶ οἰνοβαρές. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο σύμβολον
 τοῦ μὴ ἐνδοξον εἶναι τὸν Θερσίτην. ἔστι δὲ καὶ τέχνη τοῦ ἀναλόγως μερίζειν τὰς ἐννοίας ταῖς τῶν
 προσώπων ποιότησιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι σκοπὸν ἔχων ὁ ποιητής, ὡς προειρηται, ἱστορεῖν, ὅπη τύχη κατὰ 20
 τὸ ἐγχωροῦν εἴ τι λόγου ἄξιον πρὸ τοῦ δεκάτου ἔτους ἐπέπρακτο, ἱστορίαν καὶ ἐνταῦθα ὡς ἐν ἐπισοδίῳ
 ἔθετο, εἰωθυῖαν γίνεσθαι καὶ πρὸ τούτου. (Vers. 230.) Τὸ γὰρ τοῖς Τρώας δώροις λύεσθαι τοὺς
 ἑαυτῶν αἰχμαλώτους μαθησόμεθα μὲν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς σαφέστερον ἐκ προσωπικῶν ἱστοριῶν, ὡς καὶ
 ἐπὶ τοῦ Χρύσου ἔγνωμεν· ἐνταῦθα δὲ ἀορίστως οὕτω λέγει τινὰ τῶν Τρώων, ἤγουν τοῦτον ἢ ἐκεῖνον,
 χρυσοῦ φέρειν εἰς ἄποινα, ὃ ἔστιν εἰς λύτρον τοῦ υἱοῦ. (Vers. 231.) Τὸ δὲ, ὃν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω,
 πάνυ ἀστείως εἴρηται κατὰ τοὺς παλαιούς. δῆλον γάρ, φασιν, ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν ἐγὼ δεικνυσὶν ἑαυτὸν,
 40 ἐπιτιθεῖς τὴν χεῖρα τῷ κυρτῷ στήθει καὶ οὕτω κινῶν γέλωτα. παρασημειοῦν*ται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι
 ἑαυτὸν ὁ Θερσίτης τῶν ἄλλων προέθετο, εἰπὼν· ὃν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν, πρωτίστος εἶναι
 τῶν ὄλων οἴομενος. διὸ τάχα καὶ ἐπεσημῆματο ἀνωτέρω τῷ πρωτίστῳ τῷ Ἀγαμέμνονι γέρας δίδεσθαι,
 ὡς μὴ δέον ὃν οὕτω γίνεσθαι, ἀλλὰ τούτῳ μάλιστα τὸ πρωτεῖον ἐξαιρεῖσθαι, οὐ δευτερεύουσιν οἱ πάν- 30
 τες Ἑλληνες. (Vers. 226.) Ἰστέον δὲ ὅτι τε τοῦ πλεῖαι ἢ ἐνίκη ὀρθῆ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται ἐν τῷ,
 πλεῖη μὲν γαῖα κακῶν, καὶ ὅτι προἴρχει αὐτῶν ἀρσενικόν ὁ πλέος κοινῶς, ὃ ἔκταθ' Ἀπτικῶς ποιεῖ τὸ
 210 ἔμπλεως καὶ ἀνάπλεως καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁ πλεῖος καὶ ἡ πλεῖη παράγεται συγκριτικῶς 159
 ὁ πλείων καὶ ἡ πλείων, καὶ ὅτι ἐξαίρετοι οὐ μόνον γυναῖκες ἀλλὰ καὶ ἄρουραι παρὰ Ἡροδότῳ καὶ ἐπὶ
 ἄλλων δὲ πολλῶν τὸ ἐξαίρετον τίθεται. τὸ μέντοι ἐξαιρέσιμον ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐξαίρετον· λίθος γὰρ
 ἐξαιρέσιμος τοίχου ὁ ἐκεῖθεν ἐκβληθεῖς· καὶ ὅτι τὸ ἐξαίρετον καὶ ἔξαιτον λέγεται ἢ κατὰ συγκοπήν ἢ καὶ
 ἄλλως παρὰ τὸ ἐξαιτεῖσθαι, ὡς φανεῖται καὶ ἀλλαχοῦ. (Vers. 225.) Ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἐπιμέμφεται σαφῶς
 ἐνταῦθα ἠρμῆνευσεν, ἐπαγαγὼν τὸ, ἠδὲ χατίξεις, ὡς ταυτὸν ὃν εἰπεῖν ἐπιμέμφεσθαι καὶ χρήζειν, ὃ περ
 ἐστι χατίζειν παρὰ τὴν χάτιν, ὃ καὶ οὐδετέρως χάτος λεγόμενον δηλοῖ στέρησιν· καὶ ὅτι τὸ δίδομεν
 9 φρυσικῶς λαλεῖται καὶ εὐοδοῦται ἀπ' αὐτοῦ τὸ τρίτον πληθυντικόν τὸ δίδουσιν ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ *τίθεμεν 40
 21 τὸ τιθεῖσι. τὸ μέντοι διδόαμεν καὶ τιθέαμεν ἐπένθεισιν ἔχει τοῦ ἄ. *(Vers. 230.) Ὅτι εἰπὼν ὁ Θερσί-
 της πρὸς τὸν βασιλέα, ἢ χρυσοῦ ἐπιδέη, καὶ τὰ ἐξῆς, ἐν οἷς κεῖται καὶ τὸ, υἱὸς ἄποινα, ἤγουν υἱοῦ,
 ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς υἱός, υἱός, καὶ κατὰ κρᾶσιν υἱός, οὐ δοτικὴν υἱί καὶ υἱί, ἐπάγει· (Vers. 232.)
 ἢ ἐ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγειαι ἐν φιλότῃ, ἦν αὐτὸς ἀπο νόσφι κατίσχειαι; ὄνειδίζων τάχα διὰ τὴν τῆς
 Βρισηίδος ἀφαιρέσιν, ἢ καὶ ὅτι, ὡς εἰκὸς, εἰώθει τοιαῦτα τινὰ ποιεῖν ὁ βασιλεὺς, ὡς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς
 ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ παρεδήλωσε. Τὸ δὲ, ἢ γυναῖκα νέην, ἀκαταλλίλως ἔχει πρὸς τὴν συνήθη σύνταξιν·

ὤφειλε γὰρ οὕτως ἔχειν· ἢ χρυσοῦ ἐπιδέη; ἢ γυναικὸς νέης; ὁ δὲ ποιητὴς ἐπίτηδες τὸν λιγὺν τοῦτον
 ἀγορητὴν καὶ ἀφαρμαρτοεπῆ ἐποίησε, τουτέστι σόλοικον. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως θυμούμενον ἄνθρωπον
 μιμούμενος ποιεῖ τὸν Θερσίτην ἐκλαθόμενον τῆς τοῦ λόγου ἀκολουθίας καὶ διὰ τοῦτο εἰς κα*χοσυντα-30
 ξίαν ἐκκλίναντα. Τὸ δὲ, νόσφι κατίσχει, δοκεῖ μὲν ἐρμηνεῖα τις εἶναι γυναικὸς ἐξαιρέτου. ταυτὸν
 δ' ἐστὶ τῷ νοσφίζῃ καὶ ἰδίᾳ κατέχεις καὶ χωρίζεις ἢ ἀποστερεῖς. (Vers. 234.) Ὅτι τὸ, οὐ μὲν ἔοικεν
 ἀρχὸν ἔοντα κακῶν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν, λέγει μὲν ὁ Θερσίτης πρὸς τὸν βασιλέα, νοῶν ὅτι οὐκ
 ἐνδέχεται αὐτὸν ἀρχηγὸν ὄντα ἐπιβιβάζειν κακῶν τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ μᾶλλον ἀγαθοῖς ἐμβιβάζειν.
 δύναται δὲ καὶ εἰς γνώμην καθολικὴν παρωδηθῆναι τοιαύτην· οὐ μὴν ἔοικεν ἀρχὸν ἔοντα κακῶν ἐπιβα-
 σκόμεν τοὺς ὑπ' αὐτόν. εἰ γὰρ ποιμὴν λαοῦ ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἂν κακοῖς ἐμβιβάσῃ τὸ ποίμνιον ἤτοι
 10 κακώσεσιν. εἰσὶ δὲ κακὰ, ὧν ἐπιβάσκει τοὺς Ἕλληνας ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων, ὁ λοιμὸς ὁ δὲ αὐτὸν
 γεγωνὸς καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπόστασις. ἢ καὶ ἄλλως, οὐ χρὴ ἀρχηγὸν ἔντα κακῶν ἐπιβιβάζειν τοὺς
 ὑπὸ χεῖρα, ἢ γουν κακὰ διδάσκειν. εἰ γὰρ ἐξομοιωθῶσιν αὐτῷ κακῶν ἐπιβιβάζον*τι, ἀνατρέπεται τὰ 40
 κοινά. οὐκοῦν τὸ, οὐκ ἔοικε κακῶν ἐπιβασκόμεν, ὁμοιοῦται πῶς πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα, οὐδέ τι σὲ χρὴ
 νηπιάας ὀχέειν. ὡς γὰρ ὀχοῦμαι μὲν ἐγὼ, ὀχῶ δὲ ἄλλον κατὰ τὸν κωμικὸν ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάζω εἰς ὑπο-
 ζύγιον, οὕτω καὶ ἐπιβαίνω μὲν ἐγὼ, ἐπιβάσκω δὲ ἄλλους, ἢ γουν ἐπιβαίνειν ποιῶ κακῶν ἢ τοιούτων
 τινῶν. ἐντεῦθεν καὶ μανίας ἔποχος λόγος παρ' Εὐριπίδῃ ὁ μανικός. καὶ ἐτέρως δὲ εἰπεῖν, οὐ χρὴ τὸν
 βασιλέα ἐπιβαίνειν κακῶν ἢτοι ἀδικῶν ἔργων τῶν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς. δεῖ γὰρ ἐνεργητικὸν εἶναι τὸν
 ἀρχοντα οὐκ ἀδικητὴν καὶ κακοποιόν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἀρχοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἀρχεῖν σύγγεται
 *παρὰ τοῖς παλαιοῖς ῥήτορσι καὶ ἀρχολίπαρος ὁ λιπαρῶν, φασίν, ἵνα ἀρχῆς τύχη ἢ ὁ ἐκ τοῦ ἀρχεῖν 211
 20 λιπαινόμενος, ὁ καὶ ἀρχογλυπτάδης, ἢ γουν ὡσπερὶ γλύφων τὰς ἀρχάς. ὅτι δὲ ἀρχὸς καὶ κρύφιόν τι
 σώματος μέρος ἐκλήθη παρὰ τοῖς ὑστερον, δῆλον ἐκ τῶν γραψάντων, ἀφ' οὗ καὶ τις χιλιαρχος οὐκ
 ἀγλαφύρως ἔσκωπται. (Vers. 235.) Ὅτι μετὰ τὸν βασιλέα στρέψας τὸν λόγον ὁ Θερσίτης πρὸς τὸν
 λαὸν φησίν· ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχεα, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοὶ, οἵκαδὲ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, τόνδε
 δ' ἐῷμεν αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, καὶ τὰ ἐξῆς. πάνυ δὲ ἀνασειστικὰ ταῦτα τοῦ ὄχλου. διὸ καὶ
 Ὀδυσσεὺς δεδιώς, μὴ ποτε, οὐς αὐτὸς πόνῳ ἤθροισε, ῥᾶον ἀνασοβήσας ὁ Θερσίτης διασκεδάσῃ, ποιῆ
 κατ' αὐτοῦ τὰ ἐφεξῆς δηλωθησόμενα. εἰσὶ δὲ πέπονες μὲν οἱ ἐκλυτοὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεπόνων καρ-
 πῶν, *οἱ ἐκλυτοὶ γίνονται πεπανθέντες, ὡς περ αὐτὸ πάλιν οἱ ὠμοὶ τῶν καρπῶν, σκληροὶ ὄντες, ἐπίθε- 10
 160 τον γεγόνασι τοῖς ἀνευδότησι ἀνθρώποισι καὶ ἀνυπείκτοις, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. δῆλον
 οὖν ὅτι πέπων κυρίως πᾶς καρπὸς, φασίν, ὠραῖος τοῦ φαγεῖν. χρήσεις δὲ τοιούτων λέξεων ἐν τῷ, τρώ-
 30 γουσι μύρτα, καὶ πέπονα μιμαίκυλα. οὕτω δὲ καὶ μῆλα καὶ μόρα πέπονα. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ, τὰ σφυρὰ
 ὦδει μᾶλλον ἢ σικνὸς πέπων, ὁ καὶ σπερματίας· καὶ ἐν τῷ, μαλθακωτέρα πέπονος σικνοῦ μοι γέγονας·
 καὶ ἐν τῷ, ἐώρακας πῶποτε κοκκνυμῆλων σπυρίδα πεπόνων; τοιοῦτον ἔχει τὸ πρόσωπον. τοιούτου δὲ
 στίχου καὶ τὸ πεπαίτερον, ὃ πέρ ἐστι ὠριμώτερον. Αἰσχύλος· ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. ἔτι
 δὲ καὶ ἡ δρυπεπὴς ποτὲ μὲν καταμόνας ἀπλῶς προφερομένη, ποτὲ δὲ κατὰ παράθεσιν, οἶον δρυπεπὴς
 ἐλαία ἢ Ἀττικῶς ἐλάα. Τὸ δὲ κάκ' ἐλέγχεα τοὺς ἀξιεπαίνους Ἕλλη*νας ὑπὸ τοῦ ἐπονειδίστου καὶ μωμη- 20
 τοῦ Θερσίτου λέγεσθαι γέλωτός ἐστι κινήτικόν. Τὸ δὲ Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοὶ, δηλοῖ μὲν τὸ, γυναι-
 κες, οὐκέτ' ἄνδρες· λέγεται δὲ παρονομασία ὑπὸ τῶν παλαιῶν. ὅμοιον τὸ, οὐ Φίλιππος, ἀλλὰ
 Φιλίππιον, κεκράτηκε τῆς Ἑλλάδος. ἔχει δὲ τινα ὁμοιότητα πρὸς τὸν τοῦ Θερσίτου λόγον καὶ τὸ παρ'
 Ἡροδότῳ ἐν τοῖς περὶ Ἀρτέμισίας, ὡς οἱ μὲν ἄνδρες γυναῖκες, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες γεγόνασι. ῥηθή-
 40 σεται δὲ τι περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. (Vers. 236.) Τὸ δὲ, οἵκαδὲ νεώμεθα, διόρθωσις οἶον ἐστὶ
 τοῦ φεύγωμεν, ὃ περ φθάσας ὁ βασιλεὺς εἶπεν, ὡς δῆθεν σεμνότερον ὄν οὕτως εἰπεῖν ἢ περ φεύγωμεν.
 ὅτι δὲ θαυμασίως ἐκαῖνο εἴρηται, προγέγραπται. ἐστὶ δὲ τὸ νεώμεθα ἀντὶ τοῦ νοστήσωμεν· ἀπὸ γὰρ
 τούτου τοῦ νέω ῥήματος ὁ νόστος γίνεται πλεονάσαντος τοῦ σ, πρὸς διαστολὴν τοῦ νότος ὁ ἄνεμος.
 (Vers. 237.) Πέσσειν δὲ γέρα τὸ κατέχειν καὶ ταμειουχεῖν, ὅμοιον τῷ, χόλον καταπέ*ψη. τινὲς δὲ ἀντὶ 30
 τοῦ κατακυβεύσειν ἀπὸ τοῦ πεσσοῦ, ὡς δῆθεν τοῦ Ἀγαμέμνονος πλεονάζοντος τῇ τοιαύτῃ παιδιᾷ.
 (Vers. 238.) Ὅτι τὸ οὐχὶ ἐπιρῥήμα τέτριπται πάνυ τοῖς παλαιοῖς μᾶλλον ἢ περ τὸ ἦχι ἀντὶ τοῦ ἔπου.

διὸ καὶ συναλείφεται τὸ ἰ τούτου ἐν τῷ, οὐχ' οὕτως καὶ οὐχ' ἄλλως καὶ τοῖς ὁμοίοις, εἰ καὶ τινες ἀπαρέ-
 σκονται οὐκ ἄνευ λόγου. τὸ μέντοι οὐκί, οἶον, ἢ καὶ ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἢ καὶ οὐκί, οὐχ' οὕτως εἴθι-
 σται εἰς πλατυτάτην χρῆσιν· ὅθεν ἐν τῷ, οὐκ ἐθέλω καὶ οὐκ αὐτὸς καὶ τοῖς ὁμοίοις οὐ κεῖται ἀπόστροφος
 ὡς ἀπὸ ἐκθλίψεως, ἀλλ' ἐκφωνουμένου μὲν τοῦ ἰ ἔστι τὸ οὐκί ἀρνητικὸν ἐπιρῶμα δισύλλαβον, ἐν δὲ
 συνεπείᾳ μὴ κειμένου τοῦ ἰ μονοσύλλαβον φαίνεται εἶναι ἐπιρῶμα τὸ οὐκ παρὰ πολλοῖς τῶν πεζολο-
 γούντων κείμενον. (Vers. 240.) Ὅτι τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἐπαινῶν ὁ Θεοσίτης ὅμως οὐδὲν ἦττον καταβάλ-
 40 λειν ἐθέλει. οὐκὸν λέγει ἀπλῶς, ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸν Ἀχιλλέα ἠτίμη*σεν, ἄνδρα κράτιστον ἢ ἄριστον
 τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ αὐτοῦ, τοῦ βασιλέως δηλαδὴ, μέγα ἀμείνονα φῶτα, ὡς μὴ ἀπλῶς ὄντος ὑπεξηρη-
 μένου τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ κρείττονος ἢ περ ὁ Ἀγαμέμνων. τάχα γὰρ ἑαυτοῦ ὁ ἀγεννὴς ἀμείνονα οὐ
 κρίνει τὸν Ἀχιλλέα. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ πρῶτον θέλων τὸν Ἀχιλλέα ἐνδειξασθαι διὰ τὸ ἀτελὲς τῆς ξιφουλ- 10
 κίας καὶ τὸ ταχὺ παῦσαι τὸν χόλον ἐνηῆ μὲν αὐτὸν οὐ λέγει, ὁ περ ἀλλαγῶ τις ἐπὶ Μενελάου καὶ
 Πατρόκλου φησὶν, οἶδε γὰρ ὅτι ἐγκώμιόν ἐστιν ἦθους τὸ προσηγνὲς, ἀλλὰ εἰπὼν ἄχολον εἶναι αὐτὸν
 οὐκ ἀξιοῖ καὶ τοῦ πρῶτον εἶναι. (Vers. 241.) Μεθήμενα δὲ ὀνομάζει, εἰπὼν οὕτως· ἀλλὰ μάλ' οὐκ
 212 Ἀχι*λῆι χόλος φρεσὶν ἀλλὰ μεθήμενον. δηλοῖ δὲ ὁ μεθήμενον οὐ τὸν πρῶτον, ἀλλὰ τὸν πέπον καὶ ἀμε-
 λητὴν καὶ ἐκλυτον, ἀπὸ τοῦ μεθιέναι, ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέθη γίνεται. ἐνταῦθα δὲ λεληθότως καὶ τὴν
 ἀνδρίαν τοῦ Ἀχιλλέως καταρῶριπτει, ῥωμαλέον μὲν πάνν αὐτὸν ὑπεμφαίνων, χαῦνον δὲ καὶ οὐ θαρσα-
 λέον οὐδὲ ἐντρεχῆ. (Vers. 242.) Τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἐν τῷ, ἢ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο,
 ἦγον, ἐὰν χόλον εἶχεν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ οὐχ' ὑπτίαζεν ἐφ' οἷς ἠδίκηθη, οὐκέτι ἄν σὺ ἐλωβήσω τινά.
 Ὅτι δὲ οὗτος ὁ λόγος χαννύτητα μόνην τοῦ Ἀχιλλέως κατηγορεῖ καὶ μεθημοσύνην, ἀνδρίαν δὲ πολλὴν
 ὁμολογεῖ, δηλοῦν ἐκείθεν. Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν ἀνατιθείς τὴν ἑαυτοῦ ἐκδίκησιν ἔφη ὡς, εἰ 20
 μὴ οὐτιδανοῖς ἦνασσεσ ἀνδράσιν, ὦ βασιλεῦ, ὕστατα ἄν ἐλωβήσω. Θεοσίτης δὲ ἰκανὸν εἶναι δεικνύς
 10 καὶ μόνον τὸν Ἀχιλλέα ὑπὲρ *ἑαυτοῦ ἀμύνεσθαι, φησὶν ὅτι μεθήμενον ἰ Ἀχιλλεὺς· ὡς εἰ μὴ τοῦτο ἦν,
 τὰ ὕστατα νῦν ἐλωβήσω ἄν. οὕτω καὶ μὴ θέλων ὁ κακὸς ἀνδρειότατον τὸν Ἀχιλλέα παραδεικνυσι.
 Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδὲ ἐνταῦθα ἐν καιρῷ τοῦ Ἀχιλλέως ὑπερπαθεῖ ὁ ἀκαιρολόγος. ἐχορῆν γὰρ τότε
 αὐτὸν ὑπερολαλεῖν τοιαῦτα τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε ἠτιμοῖτο· ὁ δὲ τότε μὲν φθονῶν τάχα καὶ ἐχαιρε, νῦν δὲ
 31 οὐ κατὰ καιρὸν λαλεῖ. *(Vers. 243.) Ὅτι βαρυνόμενος οἶον ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦ Θεοσίτου βραχυ- 161
 λογία τινὶ λεληθότως τὴν ἐκείνου ἀπόνοιαν ἀμύνεται, λέγων· ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα
 λαῶν, οἶονεὶ λέγων ὅτι τοιαῦτα ὁ τοιοῦτος τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως κατερῶρήτορευσεν. τὸ γὰρ ποιμένα λαῶν
 οὐ μάτην ἐνταῦθα παρέρῶριψεν ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ τρόπον τινά ἔφη ἔτι πῶς ἄν ὁ τοιοῦτος τὸν εὐπειθέ-
 στατον λαὸν ἰσχυρῶς ἐκταράξαι καὶ ἀπεναντίας ἀγαγεῖν τῷ ποιμένι τὸ ποίμνιον; οὐ γὰρ ἀπλῶς ἦρχεν 30
 ὁ Ἀγαμέμνων, ἀλλὰ ποιμὴν ἦν λαοῦ. Καὶ σημείωσαι ὅτι οὔτε αἰπόλος οὔτε βουκόλος ἀλλὰ ποιμὴν λέγε-
 ται ὁ βασιλεὺς λαῶν, ὁ ἐστὶν ἀνθρώπων εὐπειθῶν ὡς οἶα προβάτων προϊστάμενος. οὐδὲν γὰρ τῶν
 ἄλλων εὐπειθὲς ὡς τὸ πῶῦ τῷ ἄγοντι. ἔστι δὲ πῶῦ μὲν πλῆθος προβάτων, ποιμὴν δὲ ὁ κατανέμων
 40 αὐτά. διὸ καὶ ποι*μαίνειν λαὸν ὁ βασιλεὺς λέγεται, οὐ μὴν αἰπόλεῖν, πολλῶ δὲ πλεον οὐδὲ βουκολεῖν.
 τὸ γὰρ βουκολεῖν ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἀπειτᾶν, πολλάκις καὶ ὡς φαῦλον λαμβάνεται. τὸ δὲ ποιμὴν λαῶν
 ταυτὸν ὄν τῷ, ἀνδρῶν ποιμάνωρ, συνθέτως Αἰσχύλος εἶρηκε καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον ποιμανόριον.
 Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἐξῆς παραβολικῶς καὶ αἰπόλῳ εἰκάσει τὸν βασιλικὸν ἄνδρα κρίνοντα, ἦτοι
 διακρίνοντα, ἐξ ἐτέρων τοὺς ὑπ' αὐτὸν, ἴσως μὲν ὅτι γενικῶς πάντα τὰ τοιαῦτα τῇ κλήσει τοῦ ποιμένος
 ἐμπεριέχονται, μάλιστα δὲ καὶ, ἵνα ἐμφήνη ὁ ποιητὴς, ὅτι ἔστι μὲν καὶ αἰπόλους εἰπεῖν τοὺς βασι-
 213 λείς· ὀνομά*ζονται δὲ ὅμως ἐκ τοῦ κρείττονος. (Vers. 244.) Ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ληρῶν ὁ Θεοσίτης 40
 φορητὸς ἦν· ὅτε δὲ τοὺς Ἑλλήνας τοῦ νόστου ὑπέμνησεν, εἰς ὃν προορμήσαντες μόλις ἀπὸ τοῦ Ὀδυσ-
 σείως κατεσχέθησαν, ἐνταῦθα ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡς καὶ προείρηται, ὑποπτήξας μὴ ποτε λύσῃ τὴν ἀγορᾶν
 ὁ Θεοσίτης, παρίσταται οὐχ' ἀπλῶς ἀλλὰ ὦκα· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐπιταχῦναι τῷ πράγματι. καὶ τὸ ἐντεῦ-
 τεῦθεν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ μύθῳ ἐπέπληξεν, ἔτι δὲ καὶ ἠπειλήσατο καὶ σκῆπτρῳ ἔπληξεν, ἐξ οὗ
 σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ μὴ βασιλέα εἶναι τὸν Θεοσίτην, καθὰ καὶ προείρηται. οὐ γὰρ ἄν οὕτως ἀτιμό-
 τατα ὁ Ὀδυσσεὺς προσηνέχθη αὐτῷ, οὐ μόνον ὑβρίσας, ἀλλὰ καὶ ἀπειλὴν αἰσχίστην ἀπειλησάμενος,

ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, καὶ πληγὴν δὲ ἐντρίψας γενναίαν τε καὶ βιαίαν. Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ Θερσίτης ἐκτείνει ἀναγκαιῶς *τὸ παραλήγον δίχρονον, ὡς μὴ ἄλλως εὐχρηστούμενον Ὀμήρω εἰς μέτρον δακτυλι- 10 κόν. καὶ ὅτι Θερσίτης, φασὶν, ὡς προείρηται, καλεῖται παρὰ τὸ θέρω θέρσω τὸ θερμαίνω· θερμός γάρ, φασιν, ἦν καὶ προπετής· καὶ μάρτυς Ὀδυσσεὺς ῥάβδῳ τοῦτον, φασί, παύσας τοῦ φρονεῖν ὑπερόρια. κατὰ δὲ ἑτέρους παρὰ τὸ θάρσος, ὃ Λιολεῖς θέρσος λέγουσιν, ἢ κληῖσις τῷ ἀνδρὶ, κατὰ ἀντίφρασιν μέντοι· οὐ γὰρ εὐτολμος φανεῖται, ἀλλὰ θρασυδειλος, ὅς γε καὶ κλαύσεται ἐν τοῖς ἐξῆς ἀγεννῶς. ὡς δὲ ἢ θερμότης καὶ εἰς ἔπαινον συντελεῖ, κατ' ὃν θερμονοργὸς Ἀλέξανδρος ὁ πάνυ λέγεται, καὶ εἰς ψόγον δὲ, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς, διαλελυμένως εἰπὼν θερμὸν ἔργον τὸ ἀναιδές, ἔστι πολλαχόθεν συνα- 15 γαγεῖν. (Vers. 246.) Ὅτι τοιαύτη τις ἢ κατὰ τοῦ Θερσίτου δημηγορία τῷ Ὀδυσσεῖ· Θερσίτ' ἀκριτό- 10 μυθε, λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής, ἴσχει μὴδ' ἔθειλ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριότε*ρον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι, ὅσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃσ' ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνά 20 στόμα ἔχων ἀγορεύοις καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέροις νόστον τε φυλάσσοις, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἔστι δὲ ἀκριτόμυθος ἢ ὁ πολυλόγος, ὡς καὶ ἄκριτα φῦλα τὰ δυσδιάκριτα διὰ πληθυνσμὸν, ἢ ὁ ἀδιευκρίνητος ἐν τῷ λέγειν καὶ ἄκοσμος. εἰ γὰρ τις τὴν αὐτοῦ δημηγορίαν σκέπεται, ἧς τέλος ἐστὶ τὸ οἴκαδε νεώμεθα, πολυλογίαν μὲν ἔχει καὶ τραχύτητα κατὰ τοῦ βασιλέως, κατασκευὴν δὲ τῆς ἀξιώσεως οὐδεμίαν τῆς ἀξιούσης οἴκαδε νέεσθαι. τί γὰρ συμβάλλεται τῷ Θερσίτῃ πρὸς τὸ δεῖν ὑποχωρῆσαι τοὺς Ἕλληνας, εἰάν ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἔχη χρήματα καὶ πολλὰς γυναῖκας, καὶ εἰάν τὸν Ἀχιλλεῖα ἠτίμησεν, ὃν αὐτὸς οὐ πάντων ἀμείνονα κρίνει, ὡς εἴρηται; τούναντίον μὲν οὖν καὶ ἐναντιοῦνται τὰ τοιαῦτα πρὸς τὴν ἀξίωσιν. 25 δύνανται γὰρ οἱ Ἕλληνες εἰπεῖν ὅτι εἰάν ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἔχη, με*νετέον καὶ ἡμῖν, ἵνα πολλὰ κτησώ- 30 μεθα, καὶ ὅτι ὁ ἀτιμήσας ἕνα, ὅς οὐ πάντων, ὡς σὺ φῆς, ἐστὶν ἀμείνων, εἰς οὐδὲν μέγα ἐσφάλη. χρήσιμον δὲ εἰς σαφήνειαν τοῦ ἀκριτομύθου καὶ τὸ ἀκριτόφυλλον ὄρος ἐν τοῖς ἐξῆς. Τὸ δὲ, λιγὺς εἶναι ἀγορητής, ἢ εἰρωνικῶς εἴρηται ἢ ὡς καὶ ὀξεία κεκληγότες τοῦ Θερσίτου, καθὰ προείρηται, γυναικικώ- 35 τερον ἢ καὶ ἄλλως λιγέος ἦτοι ὀξέος, ὃ ἐστὶ θυμικῶν, κατὰ τρόπον μεταλήψεως καὶ διὰ τοῦτο καὶ φιλονείκου, εἴ γε νεκείων ἦν Ἀγαμέμνονα· ἄλλως δὲ γε οὐκ ἐπίφογον τὸ λιγὺν, εἴ γε καὶ ὁ γέρον Νέστωρ λιγὺς Πυλίων ἐρῆέθη ἀγορητής. διὸ παρακατιῶν φησὶν ὡς μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκεε, φωνῇ τάχα χρώμενος μιὰρᾶ, ὁποῖα καὶ ὁ περὶ τῆ κωμωδία Κλέων Κυκλοβόρου φησὶ φωνῇ ἔχων, Ἀττι- 62 κοῦ τινὸς δηλονότι χειμάρρου θοορυβοῦντος ἐν τῷ ῥέειν. (Vers. 247.) Τὸ δὲ, μὴ ἔθειλε οἷος ἐρίζειν τοῖς βασιλεῦσι, δημαγωγικόν ἐστίν. οἶονεὶ γὰρ λέγει ὅτι σὺν τῷ δήμῳ *λαλῶν οὐκ ἂν τυχὸν ἐκωλύθης, 40 μόνος δὲ οὐκ ἂν ἐρίζοις. εἴτα καὶ τὸ νόημα αὐξῶν καὶ παραδεικνύς οἷος ὁ Θερσίτης, ἐπάγει ὅτι, 30 (Vers. 248.) οὐ γὰρ ἐγὼ σοῦ φημί χειρονα βροτὸν ἄλλον εἶναι, ὅσοι ἐς Τροίαν ἦλθον, μονονουχὶ λέγων, μὴ θέλε μόνος ἐρίζειν τοῖς βασιλεῦσι καὶ ταῦτα πάντων χείρων ὢν. εἰ γὰρ καὶ Ἀχιλλεὺς μόνος ἦρισε χθές που τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ πάντων ἦν ἄριστος. Καὶ σημείωσαι καὶ νῦν ὅτι ἔχεις παρὰ τῷ ποιητῇ ἄριστον μὲν καὶ κάλλιστον τὸν Ἀχιλλεῖα, χείριστον δὲ καὶ αἰσχιστον τὸν Θερσίτην· καλῶς ἄρα καὶ ἔχθιστος ἦν τῷ Ἀχιλλεῖ. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι εἰς τὸ μὴ τινα ἐν Ἀγαιοῖς χείρονα τοῦ Θερ- *σίτου εἶναι, ὅτι οὐ πάνυ ἀπροσφνές εἰπεῖν ὀρημημένον ἐκ τῶν παλαιῶν, ὡς οὐτ' ἂν δύο Λυσάνδρους 214 ὑπήνεγκεν ἢ Σπάρτη, οὐτ' ἂν δύο Ἀλκιβιάδας αἱ Ἀθῆναι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὕτω δὲ οὐδὲ δύο ἂν τοιοῦτους Θερσίτας ἴσως τὸ Πανελλήνιον. (Vers. 250.) Τὸ δὲ, ἀνὰ στόμα ἔχων, ἀστεῖως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἂν ἀγορεύοις αἰὲν ἐν στόματι ἔχων τοὺς βασιλεῖς, ὡς εἴ περ τις βασιλικὸν σκῆπτρον ἐν 40 χειρὶ. καὶ ἄλλως δὲ οὐ μόνον οὐ χρὴ ὑβρίζειν, ἀλλ' οὐδὲ ἀπλῶς ἀνὰ στόμα φέρειν τοὺς βασιλεῖς χρὴ τὸν τυχόντα. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τούτου ὅτι πᾶσιν ἦριζε βασιλεῦσι. διὸ καὶ πᾶσι μὲν ἐχθρὸς, ὡς εἰκὸς, ἦν, ἐχθιστος δὲ μάλιστα καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ, ὡς προείρηται. (Vers. 251.) Τὸ δὲ προφέροις πρωτότυπὸν ἐστὶ τῆς προφορᾶς, ἀφ' ἧς παρὰ τοῖς ὑστερον ὁ προφορικὸς παρῆκται λόγος. ὅτι δὲ προφέρειν καὶ τὸ νικᾶν *λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ προφερέστερος, δῆλον ἐστίν. Ἡσίοδος δὲ ἐν τῷ, 10 προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, ἑτεροῖόν τι σημαινόμενον τοῦ προφέρειν ὑποχρούεται καὶ οὐκ αὐτόχρομα λαμβάνει ἀντὶ τοῦ ὑπερφέρει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ προάγει, προκόπτειν ποιεῖ, προ- κινεῖ, προβιβάζει. Τὸ δὲ, νόστον φυλάσσοις, ἀντὶ τοῦ ἐπιτηροῖης καὶ παρακατέχοις εἰς ἀφορμὴν

στάσεως καὶ ἀποστάσεως· ἔοικε γὰρ σκοπὸν δημηγορίας καὶ πρὸ τούτου πολλάκις ποιῆσθαι ὁ Θεοσίτης τὸ νεώμεθα οἴκαδε. Καὶ ὅρα οἶον ἢ δημοτικὴ ἰσηγορία, εἰ καὶ τῷ γελοιοτάτῳ Θεοσίτῃ μέτεστιν αὐτῆς. Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ τοιοῦτου νόστου καὶ νόστιμον ἔδεσμα λέγεται τὸ ἡδύ. Ὅτι δὲ καὶ Θεός τις ἐπιμύλιος Εὐνοστος ἐκαλεῖτο, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν γέγραπται. (Vers. 252.) Ὅτι Ὀμήρου εἰπόντος, ὡς οὐκ ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, εἰς οἶον τέλος ἀποβήσονται, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ μὲν ἔσται ἐπὶ ὑπάρχοντος λέγεται, οἶον, ἔσται γέρον οὗτος, ὁ νῦν δηλαδὴ ὑπάρχων ἐν νεότητι, τὸ δὲ γενήσεται ἐπὶ μὴ ὄντος, ὡς τὸ, γενήσεται παῖς, ὁ μὴ πω δηλαδὴ ὢν. Τὸ δὲ ἴδμεν Δωρικὴν ἔχει τροπὴν τοῦ σ̄ εἰς δ̄ κατὰ τὸ κεκαδμένος, ὃ ἔστι κεκοσμημένος, ἔτι δὲ καὶ τὸ Κάδμος. Θέμα γὰρ αὐτοῦ τὸ ἴσημι, οὗ πληθυντικὸν ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. τινὲς δὲ τολμῶσιν ἐκ τοῦ οἴδαμεν συγκόψαι αὐτὸ, ἀποβάλλοντες τὸ κατάρχον ὄ. Τοῦ δὲ τάδε ἔργα διασαφητικὸν τὸ, ἢ εὖ ἢ κακῶς νοστήσομεν. 10 Ὅτι Θεοσίτου εἰπόντος ὡς πολλὰς γυναῖκας δίδομεν οἱ Ἀχαιοὶ τῷ βασιλεῖ καὶ οὕτω φίλα μὲν τῷ δήμῳ λέγοντος, κοινοποιουμένου δὲ τὴν εὐεργεσίαν διὰ τοῦ δίδομεν, ἔτι δὲ εἰπόντος καὶ ὅτι ἐγὼ δῆσας ἄγω αἰχμάλωτον, δι' οὗ χρυσὸς προσγίνεται τῷ βασιλεῖ, Ὀδυσσεὺς εἰς ὑπερβολὴν ἀντιδημαγωγῶν καὶ τὴν τοῦ Θεοσίτου ὑπὲρ ἑαυτοῦ σεμνολογίαν ἐξαφανίζων μέμφεται αὐτὸν, λέγων ἐν ἐρωτήσει· 30 (Vers. 256. sq.) κάθη*σαι ὀνειδίζων τῷ βασιλεῖ ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν ἥρωες Δαναοί; σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις. οὐ γὰρ λέγει, δίδως ἢ δίδοατε τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ δίδοασι οἱ Δαναοί, καὶ οὐ γυναῖκας μόνον, ὡς σὺ ἔφησ, ἀλλὰ πολλὰ, καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἀλλὰ μάλα πολλὰ, καὶ οὐχ' ἀπλῶς Δαναοὶ κατὰ τὸν σὸν λόγον, ἀλλὰ ἥρωες Δαναοί. σὺ δὲ δίδως μὲν πρᾶγμα οὐδὲν, ἀγορεύεις δὲ κερτομῶν, ὃ ἔστι δακνηροὺς μόνον λόγους δίδως τῷ βασιλεῖ. κέρτομος γὰρ λόγος ὁ κέαρ τέμνων, ὃ ἔστι δάκνων ψυχὴν καὶ θυμοδακῆς, ἐξ οὗ καὶ τὸ, κερτομίσις Δία Κρονίωνα προσήδα. Τὸ δὲ, ἦσαι ὀνειδίζων, 20 ἀντὶ τοῦ διατρίβεις, ἀργεῖς· οὐ γὰρ ἐκάθετο ἀληθῶς ὁ Θεοσίτης, ἀλλὰ ἴστατο. μετὰ γοῦν τὴν πληγὴν ταρβήσας καθέζεται· εἰ μὴ ἄρα παίζει εἰς τὴν τοῦ αὐχένος καὶ τῶν ὠμῶν καὶ τῶν στηθῶν συνίξησιν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ δοκεῖν τὸν Θεοσίτην οὕτω συνιζάνοντα καθῆσθαι πως καὶ ὅτε ἴστατο. Ὅτι ἐν πολ- 40 λοῖς τὸ *φημι ἀξιοματικῶς καὶ ἀποφαντικῶς οἱ παρὰ τῷ ποιητῇ δημηγοροῦντες τιθέασιν, ὡς εὖ εἰδότες καὶ ἐφ' οἷς λέγουσιν ἀληθεύοντες. οὕτως ὁ βασιλεὺς εἶπε· τόσσον ἐγὼ φημι πλέας εἶναι Ἀχαιοὺς. ἐρεῖ δὲ καὶ ὁ Νέστωρ· φημι γὰρ οὖν κατανεῖσαι τὸν Δία. οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα φησὶν· (Vers. 248.) οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημι χειρότερον βροτὸν ἄλλον εἶναι, ὅσοι ἅμα Ἀτρεΐδαις ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. καὶ ἔστι τοῦτο κρίσις Ὀμηρικὴ καὶ ἐπίκρισις τῆς τοῦ Θεοσίτου διαπλάσεως, ὡς μὴ εὐχερὲς ὄν χειρὸς τοῦ Θεοσίτου ῥαδίως εὐρεθῆναι, εἴ γε λωβητὸς οὗτος ἦν κατὰ τε σῶμα καὶ ψυχὴν. Ὅρα δὲ τὸ ἀσφαλὲς τοῦ λόγου· 215 οὐ γὰρ εἶπε χειρόνα πάν*των ἀνθρώπων, ἀλλὰ τῶν συστρατευσάντων τοῖς Ἀτρεΐδαις. ἄλλως γὰρ, τί 30 κωλύει ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ εἶναι τινὰ τοῦ Θεοσίτου χειρόνα; Τὸ δὲ μὴ τίνα τῶν ἐν Τροίᾳ χειρῶν εἶναι Θεοσίτου ἀμύνει τῷ Ἀχιλλεῖ, ῥηθέντι πρὸς τοῦ αἰσχίστου οὐχ' ἀπλῶς ἀρίστου, ἀλλὰ μέγα ἀμείνουτος φωτὸς ἢ περ ὁ βασιλεύς. μονονουχὶ γὰρ φησὶν ὡς ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς, εἰ καὶ μὴ πάντων, ἀλλὰ ἐνός τινος γοῦν μέγ' ἀμείνων ἔστι, τοῦ βασιλέως δηλαδὴ, ὡς σὺ φῆς, σὺ δὲ οὐδενὸς ἀμείνων ἀλλὰ πάντων χειρῶν, εἴ γε μηδεὶς χειρῶν σου ἐνταῦθα ἦκει. Τὸ δὲ χειρότερον οὐ ζηλωτὸν τοῖς περὶ ῥητορεύουσιν, ὡς οὐδὲ τὸ ῥηίτερον οὐδὲ τὸ ῥαίτερον οὐδὲ τὸ πλειοτέρῳ σὺν χειρὶ, οὐδ' ὅσα ἕτερα τοιαῦτα. ποιηταῖς μέντοι χρηστά εἰσιν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται· παρ' οἷς οὐ μόνον διπλῆ κατὰ παραγωγὴν ἔστι σύγκρισις ἐν τε 10 τοῖς ῥηθεῖ*σι καὶ ἐν τῷ λῶον λωίτερον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑπερθέσεως καταβιβασμὸς εἰς σύγκρισιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λαλίστερος, ὃ παρειλκύνσθαι δοκεῖ ἐκ τοῦ λάλιστος. ἔτι δὲ καὶ ἐπίτασις ὑπερθέσεως ἐν τῷ 163 κλέπτιστος κλεπτίστατος, λάλιστος λαλίστατος, κύνδιστος κύνδίστατος παρὰ Νικάνδρῳ, οἷς συντακτικόν 40 καὶ τὸ κορυφαῖος κορυφαιότατος. διπλῆς δὲ συγκρίσεως παράδειγμα, κωμικὸν μέντοι, καὶ τὸ προτεραίτερος, ὃ ἔστι πρότερος. ὡς περ δὲ διπλοῦται ὁ σχηματισμὸς ἐν τοῖς εἰρημένοις, οὕτω ποτὲ πάσχει καὶ κτητικοῖς. Δημήτριος γοῦν φημὲν καὶ Δημητριάκος, καὶ Σάμιος καὶ Σαμιακός, καὶ Ῥόδιος καὶ Ῥοδιακός, καὶ ἕτερα ὁμοίως. (Vers. 258.) Ὅτι πολλάκις οἱ ῥήτορες τὸ ὡς οἷα παρέλκον τίθενται, οἶον, πρᾶγμα εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως ἔχον ἀντὶ τοῦ καὶ ἑτέρως ἔχον. δέδωκε δὲ καὶ τούτου Ὀμηρος τὴν ἀρχὴν 20 εἰπών· εἴ σε ἀφραίνοντα κηχῆσομαι ὡς νύ περ ὧδε, ἀντὶ τοῦ, ἔάν σε εὔρω οὕτως ἀφραί*νοντα, εἰ μὴ

ἄρα τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ λίαν ἐστί. καὶ ἐπὶ ἄλλων δὲ τοῦτο γίνεται λέξεων, ὡς πρὸ ὀλίγου δεδήλωται.
 *(Vers. 259.) Ὅτι μέλλων εἰπεῖν ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς ἐὰν μὴ τότε ποιήσω, μηκέτι ζῶην μήτ' ἐγὼ μήτε 34
 ὁ υἱός μου Τηλέμαχος, οὕτω περιγράφει· μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπέιη, μηδ' ἔτι Τηλεμά-
 χοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην. τούτων γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ἐπαρᾶται στρατιωτικώτερον τὸν ἐκ πολέμου
 θάνατον, τὸ δὲ ἐφεξῆς τὸν τοῦ υἱοῦ θάνατον δηλοῖ· Τηλεμάχου γὰρ θανόντος οὐκέτι πατὴρ ὁ Ὀδυ-
 σεύς. Κάρη δὲ ἐνταῦθα τὴν κεφαλὴν ἔφη σὺν τῷ αὐχένι· οὕτω γὰρ τοῖς ὤμοις ἐπεῖναι ἢ κεφαλὴ λεγθή-
 σεται. Ὅτι καὶ πάλιν ὁ Θερσίτης *φαίνεται μὴ βασιλεὺς εἶναι, ἀφ' ὧν ὁ Ὀδυσσεύς λέγει. φησὶ γάρ· 40
 τάδε πάθοιμι, ὡς προεγράφη, εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω, χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα,
 τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, σὲ δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω πεπληγῶς. δῆλον γὰρ ὅτι οὐκ ἂν
 οὕτως ἀπροεπῶς ἀπεκδῦσαι καὶ πληῆξαι ἐνδοξον ἄνδρα ἠπειλήσατο. (Vers. 262.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ,
 χλαῖνάν τε καὶ χιτῶνα, ἐφερομηνευτικόν ἐστι τοῦ εἴματα, ἃ περ φίλα λέγει, ὡς ἂν τις εἴποι οἰκεία.
 ὡσεπιπολὺ δὲ συγγενικῆς καὶ ἐταιρικῆς οἰκειότητος ἢ λέξις δηλωτικὴ, ὡς μυριαχοῦ φανήσεται. Αἰδῶ δὲ
 ὀνομάζει, ὡς πού καὶ ἐπὶ Ηριάμον, τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον αἰ*δοῖα. Καὶ ὄρα ὅτι ὁμώνυμος λέξις καὶ 216
 ἢ αἰδῶς· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἐπαινετὸν πάθος τῆς ψυχῆς, ὃ καὶ αἰσχύνη λέγεται κοινότερον κατὰ τὸ,
 αἰσχύνομαι σε προσβλέπειν ἐναντίον, ἢ γοῦν αἰδοῦμαι, ἀλλ' ἰδοῦ καὶ σώματος μόριον. Τὸ δὲ, ἃ αἰδῶ
 ἀμφικαλύπτει, περιγραφαστικῶς εἶπεν· οὐ γὰρ ἔκειτο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ τοῦ καλύμματος τῆς αἰδοῦς,
 ὃ περ οἱ Ῥωμαῖοι μὲν βράκαν φασίν, ἕτεροι δὲ ἀναξυρίδα ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Τὸ δὲ ἀμφικαλύπτει
 δηλοῖ μὲν τὸ πάντοθεν καλύπτει· ἐρμηνεύεται δὲ ἢ παραγράφεται ὑπὸ Εὐριπίδου ἐν τῷ, κρύπτουσα
 ἃ κρύπτειν ὄμματα χροῶν, τὰ τῶν ἀρσένων, ὡς ἐκεῖνος φησὶν· ὡς δὲ τις ὕστερον παρῴδησε, τὰ τῶν
 20 ἀνθρώπων. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἀπειλησάμενος Ὀδυσσεύς πληῆξαι τὸν Θερσίτην καὶ μηδένα ἰδῶν δυσχε-
 ράναντα εὐθύς ἐπιτίθησι καὶ πληγὴν καὶ ποιεῖ οὐχ' *ἄλον αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀπειληθῆν, ἀλλὰ μικρόν τι 10
 καὶ φορητότερον· οὐ γὰρ ἀπεκδύει, ὡς ἠπειλήσατο, φοροῦντα δὲ τὰ εἴματα πλήττει. φησὶν οὖν
 ὁ ποιητής· (Vers. 265. sqq.) ὡς ἄρ' ἔφη· σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμῳ ἔπληξεν, ὡς οἶα τινὰ
 μαστιγίαν· ἐπεὶ καὶ νωτοπληγὰ οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασί. καὶ οὐδὲ πληγὰς πολλὰς, ἀλλὰ
 μίαν ἐπιτίθησιν. εἶτα διασκευάζων τὸν λόγον πρὸς τὸ γελοῖον καὶ κωμικώτερον, οὕτω διαγράφει τὰ
 κατὰ τὸν Θερσίτην· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερόν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. μεθ' εἰπὼν ὅτι σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα
 μεταφρένου ἐξυπανέστη σκῆπτρου ὑπὸ χρυσέου, θρασύδειλον χαρακτηρίζει τὸν Θερσίτην, ἐπαγαγῶν·
 ὁ δ' ἄρ' ἔξετο τάρβησέν τε. εἶτα πάλιν τὸ γελοῖον ἐπάγων φησὶν· ἀλγῆσας δὲ, ἀχρεῖον ἰδῶν, ἀπεμόρ-
 ξατο δάκρυ, ὃ περ ἰδόντες Ἕλληνας διεχέθησαν γελᾶσαντες ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἐδάκρυε. λέγει οὖν· οἱ δὲ καὶ
 30 ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν. κατὰ *γὰρ τοὺς παλαιοὺς καλὸν μὲν πρόσωπον οὐκ ἀχρειοῦται 20
 δάκρυσι, τὸ δὲ μὴ καλὸν αἰσχίον ἐν τῷ δακρύειν γίνεται. διὸ περ ὁ Θερσίτης παναισχῆς ὦν καὶ αὐτό-
 θεν γέλωτα προκαλούμενος ἔτι μᾶλλον γελοῖος ἐν τῷ δακρύειν ἄρτι γίνεται, καὶ ὡς περ τὰ παρ' αὐτῷ
 4 σπουδαῖα γελοῖα ἦσαν τοῖς Ἀχαιοῖς, οὕτω καὶ τὸ δάκρυον αὐτοῦ προκαλεῖται τοῖς Ἕλλησι γέλωτα.
 καὶ αὐτὸς μὲν ἐμβλέπει τοῖς Ἕλλησιν, ἵνα τε γνοίη, πῶς ἐπ' αὐτῷ διάκεινται, καὶ ἅμα καὶ βοήθειαν
 προκαλέσεται. οἱ δὲ τοσοῦτον ἀπέχουσι ὦν ἐκεῖνος ἐθέλει, ὥστε ἐπεγγελῶσιν. οὔτε δὲ ἂν ἐπλήγη οὔτε
 κατεγέλασθη, ἐὰν μὴ τῶν τυχόντων ἦν, ὡς προείρηται. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι, εἰ μὴ ἐνέβλεψε τρανές,
 ἀλλ' ὑπέκρυπτε τὸ πρόσωπον, οὐκ ἂν ἐγέλασθη. νῦν δὲ ἀφ' οὗ ἐσπούδασεν, ἐξ ἐκείνου γελοῖος ἔδοξε.
 Σκοπητέον δὲ ἐξ οἴων εἰς οἶα τὰ τῆς περιπετείας κατήντησαν. οἱ γὰρ διὰ τὴν τοῦ νόστου ἔφεσιν πρὸ
 μικροῦ σκυθρῶ*πάζοντες οὐ μόνον παύονται τῆς λύπης ἄρτι καὶ τοῦ νόστου λανθάνονται, ἀλλὰ καὶ 30
 0 γελῶσι, καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπλῶς, ἀλλὰ ἠδὺ γελῶσιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καὶ στάσει
 σφοδρᾷ καὶ δυσμεταχειρίστῳ πολλαῖς ὁ ποιητής ἐχρήσατο λύσεσιν, Ἀθηνᾶς παρουσίᾳ, δημηγορίαις
 ἀνδρὸς λογίον, ἀπειλαῖς, πληγαῖς, ἠδὴ δὲ καὶ γέλωτι. γέλωτος δὲ μεσολαβοῦντος οὐδαμοῦ σκυθρῶ-
 πότης, εἰ μὴ τις γελῶη Σαρδάιον, ὡς ἐν Ὀδυσσεῖα εὖρηται, οὗ πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐνταῦθα κεῖται
 τὸ, ἠδὺ ἐγέλασαν. Μετάφρενον δὲ λέγεται τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ὀσφύος, μᾶλλον δὲ τὸ ἀντικρὺ ὀπισθεν
 τῶν φρενῶν, ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται. (Vers. 266.) Ἰδνώθηναί δὲ ἐστι τὸ συγκαμφθῆναι, καὶ γίνεται
 ἀπὸ τοῦ τὸ ἰνίον δονηθῆναι, μετατεθέντος τοῦ δ' ἐπίσω τοῦ ν'. ἔστι δὲ ἰνίον τὸ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς,

οὗ συμπίπτοντος ἐπὶ τὸ κάτω καὶ συσπωμένου πρὸς τοῖς ὤμοις ἰδνοῦσθαι λέγεται ὁ τοῦτο πάσχων.
 40 τινὲς δὲ ἰδνω*θῆναι τὸ ἀνακλασθῆναι νοοῦσιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας ἵνα πλέον, φασὶ, προκύψῃ
 τὸ τοῦ στήθους κυρτὸν καὶ συμπράξῃ τι πρὸς γέλωτα. καὶ ἄλλως δὲ τὸ ἰδνώθη ἀντὶ τοῦ, οἷον συνίξῃσιν
 τινα ἔπαθεν, ἀπὸ τοῦ ἰζω, τραπέντος τοῦ ζ εἰς δ' κατὰ τὴν ἤδη προϋφεισάν συγγένειαν τῶν τοιού-
 των στοιχείων καὶ πλεονάσαντος καὶ τοῦ ν ὡς ἐπὶ τοῦ ἰγνώ καὶ ἰκνώ καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ ἰδνώθη
 εὐρεθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὅτε πού δράκοντα ἐρεῖ ἰδνωθέντα δακρῖν τὸν αἰτόν. Τὸ δὲ, ἔκπεσε δάκρυ,
 217 δάκρυον ἢ τὸ ἀκμαῖον *ἢ τὸ ἐνικμον ἐκ μεταφορᾶς τῶν θαλλόντων φυτῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι, ἐπεὶ τὰ
 κυρίως θάλλοντα καὶ ἀπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυόν πού λέγεται τὸ ἀπαλόν. ἐπεὶ δὲ καὶ
 χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπί- 10
 δης φησὶ. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δάκρυ ἀποκοπὴν
 παθὸν ἐκ τοῦ δάκρυον οὐκέτι κινεῖται εἰς κλίσιν, ὡς οὐδὲ τὸ δᾶ ἦτοι δῶμα, οὐδὲ τὸ κρι, ὃ ἐστὶ κρίνον,
 οὐδὲ τὸ ἦλ, ὃ πέρ ἐστὶν ἦλος, οἷδ' ὅσα ἕτερα τοιαῦτα. ὡς γὰρ οὐκ ἂν ὑπόπουν ζῶον βαδίζοι, τῶν
 ποδῶν αὐτῷ ἀποκοπέντων, οὕτω πως οὐδὲ λέξις ἀποβαλοῦσα τὴν λήγουσαν ἔχοι ἂν κινεῖσθαι εἰς κλίσιν.
 δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ δάκρυον γίνεται τὸ δάκρυον. (Vers. 267.) Σμῶδιξ δὲ ὁ ὑφαιμος μῶλωψ. ὑποτρέ-
 10 χοντος γάρ, φασιν, *αἵματος κατ' ὀλίγον ἐξώδηκεν, ὃ περ διὰ τοῦ ἐξυπανέστη δηλοῦται, ὡς μετ' ὀλίγα
 εἰρήσεται. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ σμῶξαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὃ περ κατὰ διάλεκτον τὸ πληῖξαι δηλοῖ,
 ἢ ἀπὸ τοῦ μῶλος ἢ κακοπάθεια τροπῇ τοῦ λ' εἰς δ', ἢ οἷον αἰσμῶδιξ ἦγον ὑφαιμος οἰδησις, ὃ τάχα
 καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεμφαίνει ἐν τῷ, αἱματόεσσα ἐξυπανέστη, ὃ ἐστὶν οἰδησις. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ
 σιμοῦ γενέσθαι καὶ τῆς οἰδήσεως συγκοπῇ καὶ ἐκτάσει τοῦ ὁ τῆς διαφθόγγου, ἵνα εἴη σιμῶδιξ, ἦγον 20
 σιμοῦ καὶ κοίλου τινος σωματικοῦ μέρους καὶ ταπεινοῦ οἰδησις, ὃ ἐστὶν ὄγκωσις. φησὶ γοῦν· σμῶδιξ
 ἐξυπανέστη, ἦγον κάτωθεν εἰς εὐθὺν ὑψώθη. δηλοῖ γάρ, φασιν, ἐνταῦθα ἢ μὲν ὑπὸ πρόθεσις τὸ
 κάτωθεν, ἢ δὲ ἐξ τὸ εἰς εὐθὺν, ἢ δὲ ἀνὰ τὸ ὕψος, ὡς καὶ ἐν τῷ ὑπεξαναδὺς καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ἰστέον γάρ
 20 ὅτι οὐδαμοῦ στοιβὴν προθέσεων μάτην οὕτω τίθησιν ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἐκάστη τῶν συγκειμένων προ*θέσεων
 σημαίνει τι, ὡς καὶ ὅτε εἶπη ἡμίονους ὑπεκπρολυθῆναι ἀπήνης. καὶ ἐκεῖ γὰρ ἢ μὲν ὑπὸ πρόθεσις τὴν
 κάτω σχέσιν δηλοῖ, ἢ δὲ ἐξ τὴν ἐκτός, ἢ δὲ πρὸ τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἵνα λέγῃ ὅτι κάτωθεν τοῦ ζυγοῦ
 ὄντας ἔξω ποιήσαντες ζυγοῦ προελθεῖν εἰς νομὴν ἐποίησαν. ὡς δὲ τὸ σιμόν καὶ ἐπὶ ταπεινότητος τίθεται
 τῆς κατὰ κοιλότητα, δηλωθήσεται, ὅπου νῆες πρόκροσσαι λέγονται. ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ σμερ-
 30 δαλέον καὶ τὸ σμικρὸν, διὰ τοῦ ζ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάσαι ποτὲ διὰ τὸ παρεοικὸς τοῦ ἦγον,
 δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὧν ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς τοῖς κατὰ στοιχεῖον κεῖται καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ στοιχείῳ· 30
 ζμινύη, ὅτε τὸ σκαφεῖον, ὅτε ἀξινάριον· οἱ δὲ δίκελλαν. καὶ, ζβέσαι τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι. καὶ, ζβεν-
 νυμενάων αἰγῶν, λιγουσῶν. καὶ, ζμῶσαι τὸ πατάξαι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν ὅτι ζμικρὸν καὶ μικρὸν
 30 οἱ Ἀττικοὶ, μικρὸν δὲ Ἴωνες. οὕτω δὲ γρά*φουσι καὶ τὸ ζμῆγμα καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινά-
 ριον λέγει, φέρων καὶ χρῆσιν Ἀριστοφάνους ταύτην· ἀλλ' ἱμάντα μοι δὸς καὶ ζμινύην, ἐγὼ γὰρ εἴμ'
 ἐπὶ ξύλα. Εἰς δὲ τὴν τοῦ Θεοσίτου πληγὴν καὶ τοιοῦτόν τι γράφουσιν οἱ παλαιοὶ· ὅτι ὁ μὲν εὐφύης
 νουθεσίαις ῥυθμίζεται· ὁ δὲ ἄκοσμος μὲν, εὐ δὲ ἔχων τὰ εἰς σῶμα, βασάνοις κολάζεται καὶ χρημάτων
 εἰσφοραῖς· ὁ δὲ λελωθῆμένος, οἷος ὁ Θεοσίτης, βραχεία πληγῇ καὶ μεθ' ὄρκων ἀπειλῇ σωφρονίζεται.
 (Vers. 269.) Τὸ δὲ, ἀχρεῖον ἰδῶν, οὐχ' ὁμοιον τῷ τὴν Πηνελόπην ἀχρεῖον γελάσαι, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν
 ἀχρεῖον τὸ ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον, ἐνταῦθα δὲ ἀχρεῖον ἰδεῖν τὸ ἀκαίρως ὑποβλέψαι καὶ ἐπ'
 οὐδεμιᾶ χρεῖα, ἢ ἀντὶ τοῦ μιμοειδὲς καὶ ἀχρειοποιόν, ὡς ἀμορφωθέντος τοῦ προσώπου τοῖς δάκρυσι. 40
 Τὸ δὲ ἀχρεῖον φασὶν οἱ παλαιοὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς προπαροξύνεσθαι ἀναβιβασμῶ τόνου ὡς σύν-
 40 θετον, παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ προπερι*σπᾶσθαι κανόνι τοιοῦτω. τὰ ἔχοντα τὸ ᾠ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ,
 ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ διαφθόγγου, προπερισπᾶται, οἷον ἀνδρείος, Ἀργεῖος, ἀχρεῖος. τοὺς 165
 δὲ γε ἄλλως προπερισπῶντας τὸ ἀχρεῖος, ἐπεὶ ἀχρήμιος λέγεται παρ' Ἡσιόδῳ, ἢ δὲ ὄξεῖα, φασὶ, καὶ
 ἢ βαρυνομένη συνίζουσαι περισπωμένην ποιῶσιν, αἰτιᾶται Ἡρωδιανὸς, λέγων ὡς οὐκ ἀεὶ τοῦτο,
 καθὰ δῆλον ἐκ τοῦ Ἀρήμιος Ἀρειος, βασιλήμιος βασιλείμιος, ἀυλιζομενάων ἀυλιζομένων. διό, φησι,

τὸ ἀχρεῖος εἴτε παρὰ τὴν χρεῖαν εἴτε παρὰ τὸ χρέος προπαροξύνεσθαι ὀφείλει, ὃ δηλαδὴ καὶ ἐποιοῦν οἱ Ἀττικοὶ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐρῆμον καὶ ἐτοῖμον, τοῖς Ὀμηρικοῖς· καὶ αὐτὰ γὰρ οἱ νεώτεροι Ἀττικοὶ ἀνα-
 λό*ως προπαρώξυναν, ὡς φησὶν Ἱερωνίδανός. ὅτι δὲ οὐδὲ τὸ αἰζηῖος συντελεῖ τι εἰς τὸ προπερισπᾶ-218
 σθαι τὸ αἰζηός, ὁξύνεται γὰρ πρὸς ἀναλογίαν τοῦ νηός καὶ πηός καὶ τῶν ὁμοίων, δηλοῦται ἀλλαχοῦ.
 εἰ δὲ καὶ Ζεὺς Ἄθως προπαροξυτόνως ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ πρὸς διαστο-
 λὴν τοῦ ἀθῶος ὁ ἀζήμιος, οὐδὲ ἐκεῖ ἄρα ἡ διάλυσις τοῦ ἀθῶιος συντέλεσεν εἰς προπερισπασμὸν,
 ὁποῖος γίνεται ἐν τῷ πατριῶος πατρῶος, Μινῶιος Μινῶος, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Σημείωσαι δὲ ὅτι τοῦ
 ἀχρεῖος τὸ ἀπλοῦν εἴρηται παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ, ἀνὴρ εἰς οὐδὲν χρεῖος, ἦτοι χρειώδης εἰς οὐδέν. εἰ γοῦν
 χρεῖος ὁ χρειώδης, διπλὸν ὡς ἀχρεῖος ὁ μὴ χρειώδης. Τὸ δὲ ἀπομόρξατο ἐκ τοῦ μόργω γίνεται ῥήμα-
 10 τος, ὃ περὶ κατὰ ὁμοιότητα τοῦ ἀχνημαὶ προσλήψει τοῦ ν γίνεται μόργνω, ἐξ οὗ μοργνύω, * ἀφ' οὗ 10
 μόργνυμι· ἐξ οὗ τὸ ἀπομόργνυται καὶ τὰ ὅμοια. ἐκ δὲ τοῦ μόργω γίνεται σύνθετον τὸ ἀπομόργω, ἐξ οὗ
 τὸ ἀπομόργμα. τὸ δὲ μόργω ἐκ τοῦ ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐξ οὗ καὶ ἀμόργη ἢ τοῦ
 ἐλαίου ὑποστάθμη, καὶ τὸ ἀμέλγω κατὰ ἐναλλαγὴν ἀμεταβόλου τοῦ ῥ εἰς ἀμετάβολον τὸ λ, ὡς ποδαργία
 ποδαλγία, κεφαλαργία κεφαλαλγία. εἴη ἂν οὖν ἀπομόργεσθαι καὶ ἀπομόργνυσθαι κυρίως τὸ ἐκπιέζειν,
 ὅθεν ἀπεμόρξατο δάκρυον ἀντὶ τοῦ ἐξέθλιψε καὶ οἶον ἐκπιέσας ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ. τοῦ δὲ μόργω
 καὶ μόργνυμι κοινότερον ἐκ πλεονασμοῦ τοῦ ὀ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον τὸ ὀμόργω καὶ ὀμόργνυμι. ὡς
 δὲ πλεονάζει τὸ ὀ ἐν πολλοῖς, οὐκ ἄδηλον. οὕτω γὰρ ἐκ τοῦ νύσσω νύξω ὁ ὄνυξ, καὶ ἐκ τοῦ τλώ ὄτλος
 ἢ κακοπάθεια, καὶ ὀδύνη παρὰ τὸ δύνω. εὐρίσκειται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι· εὔρηται δὲ καὶ ὁ Ὀβριά-
 20 ρεως καθ' ὁμοίον πλεονασμὸν. δο*κεῖ δὲ τισὶ τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ Ἰλέως Ὀϊλέως, καὶ τὸ ὀδάξ, ἔστι 20
 δηκτικῶς. εἰ δὲ τῷ δόξειε ταυτὸν εἶναι εἰπεῖν ὀμόργειν καὶ ἀμέργειν, ἔχεται λόγου καὶ αὐτό· οὕτω γὰρ
 τὰς ἀσταφίδας καὶ ὀσταφίδας φημὲν καὶ τὸν ἀστακὸν ὀστακόν. (Vers. 270.) Τὸ δὲ, οἱ δὲ, καὶ
 ἀχνημένοι περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺν γέλασαν, σχῆμα ἐστὶν ἀμφιβολίας. οἱ μὲν γὰρ φασὶν ὅτι ἀχνημένοι περ
 ἐπ' αὐτῷ ὡς πληγέντι, ὅμως διὰ τὸ ἀχρεῖον τοῦ βλέμματος γαληνιάσαντες ἠδὺν ἐγέλασαν, ὃ περ οὐκ ἂν
 εὖ ἔχοι. πῶς γὰρ ἀχθονται δι' αὐτὸν, οἱ αὐτῷ ἐκπάγλως κοτεόντο καὶ ἐνεμέσων, ὡς εἶπεν ὁ ποιητής;
 ἕτεροι δὲ φασὶν κάλλιον ὅτι, καίτοι ἀχνημένοι ἐπὶ τῇ ἀναβολῇ τῆς ἀνακομιδῆς, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἀργίᾳ τοῦ
 νόστου, ὅμως ἐπ' αὐτῷ ἠδὺν ἐγέλασαν· ἐπ' αὐτῷ δὲ, ἢ τῷ Θερσίτῃ ἢ τῷ ἀχρεῖῳ τοῦ βλέμματος.
 (Vers. 271.) Ὅτι καθὰ ἐξ ἀφορμῆς ἀορίστου τοῦ ἔθρεξα καὶ ὀμοκλήσα καὶ τῶν ὁμοίων γίνεται τὸ
 θρέξασκε καὶ ὀμοκλήσασκε καὶ ἄλλα ὅμοια, οὕτω *καὶ ἀπὸ τρίτων ἐνικῶν τοῦ εἶπεν, ἔρεξεν, ἦρδεν, 30
 ὃ ἐστὶν ἔθρε, παράγεται τὸ εἶπεσκε, ῥέξεσκεν, ἔρδεσκε καὶ ἕτερα τοιαῦτα, ὧν αἱ θεματικαὶ παραγω-
 30 γαὶ διὰ τοῦ ἔσχω εἰσίν. *(Vers. 271. sqq.) Ὅτι ἔθος ἔχει ὁ ποιητής καὶ ἠθοποιίας παρενσπείρειν τῇ 45
 ποιήσει, καὶ αὐτὰς πῆ μὲν ἀπὸ τινος ὀρισμένου προσώπου γυμνάζων, ποίους ἂν εἶποι λόγους τὸδε
 ἢ ἐκεῖνο τὸ πρό*σωπον, πῆ δὲ ἐπὶ πλήθους ἀορίστως, ὅτε καὶ εἰώθειν οὔτε πολυλογεῖν, καὶ τὴν εἰσβο-219
 λὴν δὲ οὕτω ποιεῖν· ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορούντων· ἢ, ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων
 τε· ἢ, ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, ὡς περὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων εἰπὼν
 ἐπάγει κατὰ λόγον συντομίας ἐκεῖνα εἰπεῖν τοὺς Ἑλληνας· ὦ πόποι, ἦ δὴ μυρία Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε,
 166 βουλὰς τ' ἐξάοχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων. (Vers. 272.) Τοῦτο δὲ πρέποι ἂν εἰς ἐγκώμιον
 παντὸς ἀνδρὸς φρονίμου τε καὶ ἀνδρείου. καὶ σημείωσαι καὶ νῦν ὅτι τοῦτο ἦν, ὃ διέγερεν Ὀδυσσεὺς
 τοῦ Νέστορος, βουλευτῆς μὲν γὰρ ἀγαθὸς καὶ ὁ Νέστωρ, οὗ μὴν ἄσφι καὶ πολεμιστῆς. (Vers. 274.)
 Εἶτα φασὶν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ὅτι νῦν δὲ τὸδε μέγ' ἀρίστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβό-
 40 λον ἔσχεν ἀγοράων. καὶ ὅρα ὅπως μισοῦσι μὲν *τὸν Θερσίτην οἱ Ἕλληνες, φιλοῦσι δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα, 10
 καὶ ὅπως φιλαλήθεις εἰσίν, οἱ καὶ ἀχνημένοι ὅμως οὐκ ἀποκρύπτουσι τὸν τοῦ Ὀδυσσεῖος ἔπαινον.
 λέγουσι δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἂν εἰσαῦθις τὸν Θερσίτην ἀναπέιση θυμὸς ἀγῆνωρ νεικεῖν τοὺς βασιλεῖς. τοῦτο
 δὲ λέγει ὁ ποιητής ἀναφρωνῶν ὡς οὐκέτι οὐδαμοῦ μεμνήσεται τοῦ Θερσίτου, ἀχρεῖου ἀνθρώπου, καὶ
 οὐδὲν τῇ αὐτοῦ ποιήσει προσήκοιτος, ἐπεὶ μηδὲ παίζειν ἐθέλει καὶ συχνὰ γελωτοποιεῖν. οὐ γὰρ κόσμου
 χάριν, οὐδὲ ὑποῦς τοῦ ἐν λόγῳ τὸ τοῦ Θερσίτου παρενέθετο ἐπεισόδιον ὁ ποιητής, ὅποια πολλὰ ποιεῖ,
 ἀλλὰ χάριν ἱστορικῆς τινὸς μεθόδου, ἣν ἀνίστας οὐκέτι δευτέρου αὐτῇ χρήσεται. καὶ ἴσως διὰ τοῦτο

ἐποίησε τὸν Ὀδυσσεῖα πληγὴν ἐπεντρίψαντα τῷ Θερσίτῃ αὐτίκα νῦν. εἰ γὰρ καὶ ὑπέσχετο ἄλλοτε τοῦτο ποιήσῃν, ἀλλ' ὁ Θερσίτης οὐκέτι λαλήσει· οὐκοῦν οὐδὲ πληγήσεται. πληγτέον ἄρα τὸν ἀδόλεσχον πρὸς
20 τὸ παρὸν, ἵνα μηδὲν τι ἀτιμίας *ἐλλείπῃ αὐτῷ μήτε τῆς ἐν λόγοις μήτε τῆς ἐν ἔργοις. Τὸ δὲ, ὡ πόποι, φανερώς ἐνταῦθα ἐπὶ θαύματος κεῖται· θαυμάζοντες γὰρ Ἕλληνες τὸν Ὀδυσσεῖα τὸ, ὡ πόποι, φασί. Τὸ δὲ ἔοργε, καθὰ καὶ προεγράφη, μέσος παρακείμενός ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἔργῳ βαρυτόνου ῥήματος ἢ ἔργῳ περισπωμένον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλπω τὸ ἔολπεν. εἰ δὲ ἐστιν ὑποδύσκολον ἐκ τοῦ ἔργῳ δισυλλάβου γίνεσθαι τὸ ἔοργα, ἔξ οὗ τὸ ἔοργε, νοητέον ὡς πλεονασμῷ τοῦ εἰ γινόμενον ἐκεῖνο ἔργῳ ἀπετέλεσε μέσον παρακείμενον ἤοργα καὶ Ἰωνικῶς ἔοργα. ζητητέον δὲ εἰ περ ἢ ἔοργη, τουτέστιν ἢ τορύνῃ, καὶ τὸ ἐοργίζεται ἤγουν τορυνᾶται, τὰ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ Πανσανίᾳ, ἐκ τοιούτου ἔοργα γίνεται. ἴσως δὲ καλὸν εἰπεῖν, ὅτι οὐχί, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὀργάζω, οὗ κεῖται ἢ χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ. ὡς γὰρ ὀργάζεται τις
10 πηλὸν κυκῶν καὶ ἀναταράττων, οὕτω τρόπον τινὰ καὶ ἐοργίζεται, ὃ ἐστι τορυνᾶται. (Vers. 273.)
30 Τὸ δὲ, βουλὰς ἐξάρ*χων ἀγαθὰς, ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως, ἵνα ἦ, εἰς βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς. ἄλλως γὰρ τὸ ἐξάρχειν γενικῇ συντάσσεται· ἔφη γοῦν πρὸ μικροῦ, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι. ὁμοίως δὲ ἐλλιπὲς καὶ τὸ, κορύσσων πόλεμον· οὐ γὰρ κυρίως ἂν λέγοι τις κορύσσειν μάχην, ἀλλὰ κορύσσειν τινὰς εἰς μάχην, εἰ μὴ τις σωματοειδῶς νοεῖ τὸν πόλεμον· τότε γὰρ κορύσσει Ὀδυσσεὺς αὐτὸν δὴ τὸν πόλεμον. κατὰ δὲ τὸ, βουλὰς ἐξάρχων, ἐλλέλειπται καὶ τὸ, στρόμβῳ τὸν αἵματηρὸν ἐξάρχων νόμον. τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κατάρχειν ἐν τῇ τραγωδίᾳ. ἴσως δὲ καὶ τὸ, ψαύων τὸν θεόν, παρὰ Σοφοκλεῖ. (Vers. 275.) Λωβητῆρα δὲ τὸν Θερσίτην λέγει οὐκ ἔργοις, ἀλλὰ λόγοις. τί γὰρ εἶχε βλάπτειν ἔργοις ὁ οὐτιδανός; διὸ ἐφερμηνεύων ἐπεσβόλον αὐτὸν λέγει, τουτέστιν, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν κάλλιον κεῖται, ἔπεισιν ὡς βέλεσι βάλλοντα, ἢ ταυτὸν ἐστὶ τῷ βλάσφημον· βλάσφημος γὰρ ὁ βάλλων
20 ταῖς φήμαις *λέγεται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι διεξοδικῶς τὸν Θερσίτην ὁ ποιητὴς πρὸ μικροῦ κακολογίσας ἐνταῦθα διὰ βραχέων αὐτὰ λέγει, λωβητῆρα εἰπὼν καὶ ἐπεσβόλον καὶ ἔχοντα θυμὸν ἀγήνορα ἤγουν θρασύν· καὶ δείκνυσι καὶ ἐνταῦθα ὅπως καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ εὐρυλογεῖν δύναται καὶ στενολεσχεῖν, δι' ὧν καὶ τρὺς ἀκροατὰς παιδεύει οὕτω ποιεῖν. (Vers. 276.) Τὸ δὲ ἀγήνωρ, εἰ καὶ νῦν ἐπὶ ψόγῳ εἴληπται, ἀλλὰ τὸν ἀνδρεῖον ἐν ἄλλοις δηλοῖ, ὡς ἐν καιρῷ δειχθήσεται. (Vers. 278.) Ὅτι τὰ συλληπτικά ὀνόματα, οἷον τὸ δῆμος, ὄχλος, πλῆθος, χορὸς, ὡς μὲν ἐνικὰ ἐνικοῖς συντάσσεται ῥήμασιν·
220 ὡς δὲ πλῆθος δηλοῦντα δύνανται καὶ πληθύνεσθαι *τῷ ῥήματι, οἷον, ὁ δῆμος ἐστασίασαν, ὁ ὄχλος ἐξεβόησαν, τὸ πλῆθος ἠλάλαξαν, ὁ χορὸς ἔμελψαν. οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐσχημάτισται τὸ, ὡς φάσαν ἢ πληθίς. καὶ ἐστὶν Ἀπτικὸν τὸ σχῆμα· καίτοι εἶχεν ὁ ποιητὴς εἰπεῖν, ὡς ἔφαθ' ἢ πληθὺς, ἀλλ' οὐκ ἠθέλησεν. Ὅτι τὸν Ὀδυσσεῖα μὲν καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς καὶ προεῤῥέθη, πτολίπορθον λέγει
30 ὁ ποιητὴς διὰ μίαν πόλιν τὴν Τροίαν, τὸ τοῦ πολέμου κεφάλαιον. φησὶ γὰρ που· σῆ δ' ἦλω βουλῆ Πριάμοιο πόλις. Ἀχιλλεῖα δὲ τὸν πολλὰς πόλεις παραστησάμενον Ἕλλησιν ἅπαξ που πτολίπορθον ὀνομάσαι ἠξίωσεν, ὡς δειχθήσεται. ὡς δὲ ὁ πτολίπορθος καὶ πτολιπόρθιος λέγεται πεντασυλλάβως, ἐτέρωθι φανεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. οὕτω δὲ καὶ οἱ Λάρδανοι Δαρδάνιοι που λέγονται παρ' αὐτῷ, ἐνθα
10 σημειωτέον ὡς Δαρδάνιος μὲν *τὸ τοπικὸν διὰ τοῦ ἰ γράφεται, Δαρδάνειος δὲ ποταμὸς ἐν διαφθίγγῳ. (Vers. 280.) Ὅτι ἔργον κηρύκων οὐ μόνον κηρύσσειν ἐλθεῖν εἰς ἀγορὰν τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ κειλέειν ἐν ἀγορᾷ τὸν λαὸν σιωπᾶν, ὃ δὴ ἐνταῦθα ἢ Ἀθηναῖα ποιεῖ, ὁμοιωθεῖσα κήρυκι διὰ τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ κειλεύουσα σιωπᾶν, ὡς ἐν ἅμα οἱ πρῶτοί τε καὶ ὑστατοὶ μῦθον ἀκούσειαν καὶ ἐπιφρασαιάτο βουλῆμ. δῆλον δὲ ὅτι Ἀθηναῖα νῦν ἢ τοῦ Ὀδυσσεῖως ἐστὶ σύνεσις, δι' ἣν σιωπᾶσιν οἱ Ἕλληνες, караδοκοῦντες τὴν ἐκείνου, ὡς εἰκὸς, δημηγορίαν, ὅτε μετὰ τὴν τοῦ Θερσίτου πληγὴν καθεσθῆις εἶτα ἀνέστη. καὶ
40 ἦρκει αὐτῷ ἀντὶ κήρυκος ἢ φρόνησις, δι' ἣν σιωπᾶσιν οἱ Ἀχαιοὶ, ἐκκρεμάμενοι τῆς ἐκείνου γλάσσης καὶ τοιούτου ἀκούειν ἐφιέμενοι ῥήτορος. σχῆμα δὲ ἐστὶ κἀνταῦθα τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον. ὅτι μὲν γὰρ πλήξας Ὀδυσσεὺς τὸν Θερσίτην ἐκαθέσθη, ἐσιώπησεν Ὅμηρος· ἀναστῆναι δὲ νῦν λέγων αὐτὸν δηλοῖ
20 ὅτι προσεχῶς ἐκάθητο. (Vers. 281.) Τὸ δὲ, ὡς ἂν ἅμα οἱ πρῶτοι καὶ ὑστατοὶ ἀκούσειαν, εὐρύφωνον ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσεῖα εἶναι καὶ βοῆν ἀγαθὴν, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅτε ὅπα μεγάλην αὐτὸς ἐκ στήθεος ἴησι. διὸ καὶ πρὸ τοῦ Νέστορος δημηγορεῖ, ἔτι τεταραγμένου τοῦ δήμου, ὅτε καὶ γεγωνο-

τέρας ἔδει βοῆς τῷ δημηγορήσοντι. ὁ δὲ, ὡς εἶκος, τρομαλέοφωνος γέρον Νέστωρ μετὰ τὸν Ὀδυσσεῖα
 167 δημηγορήσει, ἀγόντων ἡσυχίαν τῶν Ἀχαιῶν. *(Vers. 284.) Ὅτι ποικίλη μὲν ἢ τοῦ Ὀδυσσεῖος δημη- 40
 γορία καὶ πολυειδῆς τοῖς ἤθεσιν, ἀπαλωτέρα δέ. πῆ μὲν γὰρ ἀποτείνεται πρὸς τὸν βασιλέα, πῆ δὲ
 στρέφεται πρὸς τὸν λαόν. καὶ νῦν μὲν ὀνειδίξει τοῖς Ἕλλησι τὸ μὴ θέλειν τὴν τοῦ βασιλέως τιμὴν, ἀλλὰ
 σπεύδειν φυγεῖν ἀγεννῶς· νῦν δὲ παραμυθεῖται καὶ οἶον ὑπεραπολογεῖται αὐτῶν ὡς μὴ φύσει ἀγεννῶς
 ἐχόντων, ἀλλὰ κερμηκότων τῷ πολυετῆ τοῦ πολέμου. καὶ οὕτω ταλαντεύσας ἐν ἰσότητι τὰ νοήματα καὶ
 οἶονεὶ δείξας τοὺς Ἀχαιοὺς οὔτε ἐπαινετοὺς οὔτ' αὖ πάλιν ψεκτοὺς, εἴ περ νόστου μέμνηται, ὕστερον
 ἐπάγει παράκλησιν, καὶ ἀξιοὶ μένειν, ὡς ἤδη παρὰ βραχὺ ἐλθόν*τας τοῦ Τροίαν ἐλεῖν κατὰ τοὺς 221
 παλαιούς χρησμούς, οἷς οὐδ' αὐτοὶ ἔχουσι ἀντιπεῖν. καὶ οὕτω μὲν Ὀδυσσεὺς δημοχαριστικώτερον. Ὁ δὲ
 10 Νέστωρ καταφορικῶς τὸν λόγον ἐν τοῖς ἐξῆς (Vers. 337.) μεταχειριζόμενος καὶ ὑψηλότερον τὴν τε τοῦ
 Ὀδυσσεῖος δημηγορίαν μέμψεται καὶ πολλὰ τῶν ἐκείνου νοημάτων ἐπανορθοῖ, ὡς δειχθήσεται, καὶ τοὺς
 Ἕλληνας κολακεύειν οὐκ ἀνέχεται, ἀλλὰ καὶ ἀσεβείας αὐτοὺς γράφεται, ὡς ἐπιόρκους καὶ παρασπόν-
 δους, καὶ ἀναγκαιῶς αὐτοὺς ἀπαιτεῖ πολεμεῖν, καὶ τὸν βασιλέα θυμὸν δίκαιον κατ' αὐτῶν ἀναλαβέ-
 σθαι κελεύει, ἐὰν μὴ πείθονται, καὶ θάνατον ἀπειλεῖται τῷ λειποτακτοῦντι καὶ, ὅπως δεῖ ἐκτάξει τὸν
 πόλεμον, ὑποτίθεται. καὶ ὅλως ἢ μὲν τοῦ Ὀδυσσεῖος δημηγορία φιλόδημος μᾶλλον ἐστὶ καὶ δημοτικω-
 τέρα καὶ πραῦντικὴ τοῦ πλήθους, ὅθεν καὶ δημοχαριστῆς εἶναι *δοκεῖ Ὀδυσσεύς· ἢ δὲ τοῦ Νέστορος 10
 ἀρχικὴ καὶ παρῴρησιαστικὴ, τὸ πᾶν ἐπιτρέπουσα τῷ βασιλεῖ. διὸ καὶ τὸν μὲν Ὀδυσσεῖα οἱ Ἀχαιοὶ ἐπαι-
 νοῦσιν ὡς αὐτοῖς τὰ πολλὰ χαρισάμενον, ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς φιλοβασιλέα τὸν Νέστορα. Ἐνθα καὶ θαυ-
 μάση ἂν τις εἰκότως τὸν ποιητὴν, ὅπως τῶν ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ νοημάτων ὅσα μὲν ἰλαρὰ τῷ
 20 δῆμῳ καὶ ἡρέμα σεμνὰ, τῷ Ὀδυσσεῖ ἀνατέθεικεν ὡς ὑφειμένῳ πρὸς τὸν Νέστορα· ὅσα δὲ ὑψηλότατα καὶ
 βασιλεῖ μὲν ἠδέα, τῷ δὲ δῆμῳ σφοδρὰ, τὰ τοιαῦτα τῷ μεγάλῳ ῥήτορι ᾠκείωσε τῷ Νέστορι· ὥστε δύο
 τούτων ὄντων ῥητόρων τοῖς Ἕλλησι, τὸν μὲν Ὀδυσσεῖα καλὸν εἶναι, ἄριστον δὲ τὸν Νέστορα, ὅς γε
 καὶ πολλὰ τῶν τοῦ Ὀδυσσεῖος νοημάτων, ὡς εἴρηται, διορθώσεται ἐπισκευάζων καὶ ἐκ ταπεινοῦ ἀνά-
 γων εἰς τὸ σεμνότερον, καθὰ δειχθήσεται, Ὀμήρου κἀνταῦθα φιλοτίμως δεικνύντος ὡς τὸ αὐτὸ νόημα
 οὕτω μὲν ῥηθὲν οὐ πάνυ καλὸν ἐστὶ, οὕτω δὲ *λεχθὲν ἐστὶ ἄριστον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ συμβου- 20
 λευτικὸν τῆς ῥητορικῆς εἶδος τὸ ἐκ προτροπῆς καὶ ἀποτροπῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ α', οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐκφρα-
 νέστατα ὁ ποιητῆς ἐνδείκνυται ἐν οἷς ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Νέστωρ συμβουλεύουσι. δεικνυσι δὲ καὶ τὸ
 δικανικὸν εἰδέναι τὸ ἐκ κατηγορίας καὶ ἀπολογίας, ἐν οἷς λέγει ὅτι δύο ἄνδρες ἐνείκον εἵνεκα ποιῆς,
 περὶ φόνου δικαζόμενοι. τοῦ δὲ πανηγυρικοῦ, ὃ περ ἐξ ἐγκωμίου καὶ ψόγου σύγκειται, μυρία καὶ
 30 αὐτοῦ μάλιστα παρὰ τῷ ποιητῇ κεύνται παραδείγματα, ὅς γε, καθὸ ποιητῆς, τῷ πανηγυρικῷ ὑποκρέκει
 τῆς ῥητορικῆς εἶδει καὶ κατ' αὐτὸ εὐδοκιμεῖ μάλιστα, εἰ καὶ ἄλλως τοῖς ὅλοις ῥητορικοῖς ἠδύσμασιν
 ἐξαρτύεται κατ' ἐπιστήμην ἄκραν. (Vers. 284. sqq.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐξ ἀρχῆς μὲν ὁ Ὀδυσσεὺς οὐ
 προσφθέγγεται τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ τὸν βασιλέα, λέγων· Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν
 Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν, *οὐδέ τι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέσταν, 30
 ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεος ἰπποβότοιο, ὃ πέρ ἐστι τὸ τὴν Ἴλιον ἐκπέρσαντα ἀπονέεσθαι. εἶτα
 λέγει καὶ ὅτι, ὡς ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκονδε νέεσθαι. ποιεῖ δὲ
 ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦτο, καὶ οὐ πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοιαῦτα λαλεῖ, λεαίνων τεχνικῶς τὸν λόγον καὶ τὸ πᾶν
 πικρὸν ἀφαιρῶν· ἐλύπει γὰρ τοὺς Ἕλληνας, εἰ πρὸς ἐκείνους αὐτοὺς ἀπέτεινεν, ὅτι θέλετε τὸν βασιλεῖ
 168 ἐλέγχιστον θεῖναι. ἐκωμῶδει δὲ καὶ ὅτι ὡς γυναῖκες ὀδύρεσθε. νῦν δὲ, πρὸς τὸν βασιλέα ταῦτα λέγων,
 40 αὐτόν τε θεραπεύει ὡς οἶον συναχθόμενος τῷ βασιλεῖ ἐπὶ τῇ τῶν Ἑλλήνων φυγῇ, καὶ οὐδὲ τοὺς Ἕλληνας
 τοσαῦτα λυπεῖ, ἅμα δὲ καὶ ἐμφαίνει ἔτι, θέλοντος τοῦ βασιλέως, κατέσχευ αὐτοὺς μὴ ἀποπλεῦσαι.
 εἶτα τὴν ἐπιτίμησιν ταύτην τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων λεάνας τῇ συγγνώμῃ ἐν τῷ εἰπεῖν, μηδὲν καινὸν
 αὐτοὺς πάσχειν εἰ μετὰ πολυετῆ *πόνον νόστου ἐφίενται, τότε δὴ στρέφει τὸν λόγον καὶ πρὸς αὐτοὺς 40
 καὶ, τλήτε, φίλοι, λέγει, καὶ τὰ ἐξῆς· λείον καὶ οὕτω ποιῶν τὸν λόγον καὶ τὸ ἀπαλὸν συναναμιγνύς
 τῷ σκληρῷ ἐν τῷ λέγειν αὐτοὺς φίλους καὶ παρακαλεῖν τλήναι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ,
 ψόγον τινὰ ἔχει τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἀπλῶς οὕτω θελόντων ἐλέγχιστον θεῖναι τὸν βασιλέα, οὐ μὴν

εὐλόγως καὶ μετὰ προαιρέσεως ἀγαθῆς, καὶ ἄλλως δὲ καὶ ὡς ἐναντιουμένων τῷ βασιλεῖ, εἴ περ θέλουσιν, ὁ περ οὐ θέλει ὁ βασιλεύς. (Vers. 285.) Τὸ δὲ, πᾶσι βροτοῖς, αὕξησις ἐστὶ τοῦ κακοῦ. οὐ γὰρ τοῖς 222 Ἑλλησιν ἐλέγχιστον θήσουσι τὸν βασιλέα οὐδὲ τοῖς Τρωσὶ μόνοις, ἀλλὰ πᾶσι *βροτοῖς, τοῖς τε νῦν δηλαδὴ καὶ τοῖς ἐπιγόνοις. ἐνταῦθα δὲ φανερώς διαδείκνυσι τὴν ἀπόπειραν· πῶς γὰρ ἂν φεύγειν ἐκείνους προτρέποι ὁ βασιλεύς, ὁ διὰ τοῦτο πᾶσιν ἐσόμενος ἐλέγχιστος; ὡς δὲ Αἰολικὸν ὁ βροτὸς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, φάμενοι ὅτι προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ βῆτα τῷ ρ, ἥνικα ἢ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχει ἢ τὸ κ, οἷον ῥάκος βράκος, ἢ τὸ δ, οἷον ῥόδον βρόδον, ἢ τὸ ζ, οἷον ῥίζα βρίζα, ἢ τὸ τ, οἷον ῥυτῆρ βρυτῆρ, ὁ χαλινός. οὕτως οὖν καὶ ῥοτὸς βροτὸς ὁ ῥενστὸς ἄνθρωπος. ἔχει δ' ἂν ἴσως ὁμοίον πλεονασμὸν τοῦ β' καὶ ὁ αἵματηρὸς βρότος, ὁ ἐστὶ μολυσμός. (Vers. 286.) Τὸ δὲ, οὐ σοὶ ἐκτελέουσιν ἰπόσχεσιν, ψεῦδος κατηγορεῖ τῶν Ἑλλήνων, ὁ περ οὐκ ἂν αὐτοὶ ἐλοιντο. Τὸ δὲ ὑπέστησαν, ἤγουν ὑπέστησαν, ἀντὶ 10 τοῦ ὑπέσχοντο, ὑπέμειναν. ἢ δὲ λέξις μετήνκεται ἀπὸ τῶν κίωνων, οἷς βάρη ἐπίκεινται· ὡς γὰρ 10 οὐ*τοι τοῖς ἐπικειμένοις ὑφίστανται, οὕτω καὶ ὁ ὑποσχόμενος βάρη τινὶ ἑαυτὸν ὑπέθετο. Ἰωνικὴ δὲ καὶ αὕτη λέξις κειμένη καὶ παρὰ ἄλλοις, ἐν οἷς καὶ Ἡρόδοτος, ὅς που (libr. I. 196.) φησὶ· τίς ἂν μοι ὑποστὰς τελέσειεν; εἰρήσεται δὲ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως καὶ μετ' ὀλίγα, ὅπου περὶ ὑποσχέσεως. ῥῆμα δὲ ἀπλοῦν πρωτότυπον θέμα τοῦ ὑποστήναι τὸ στέω, ἐξ οὗ, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς που φανήσεται, τὸ στεῦται ἀντὶ τοῦ ὑπισχνεῖται. ὅτι δὲ καὶ ταυτὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ὑπόσχεσις καὶ ὑποστήναι, εἰρήσεται ὁμοίως καὶ αὐτό· ὑποδηλοῖ δὲ τοῦτο κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ὑπόσχεσιν ἦν περ ὑπέστησαν· πάντως γὰρ ταυτὸν ἀκολούθως εἰπεῖν ὑπόσχεσιν ἦν ὑπέστησαν, καὶ ὑπόσχεσιν ἦν ὑπέσχοντο. (Vers. 287.) Ἰππόβοτον δὲ Ἄργος τὴν Πελοπόννησον λέγει. Ἄργος μὲν ἀπὸ τοῦ πανόπτου Ἄργου, ὡς προγεγραπται· ἰππόβοτον δὲ, διότι εὐφόρησέ ποτε ἵππων πολλῶν τε καὶ ἀγαθῶν, ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι. πρὸς δὲ 20 20 τὸ ἰππό*βοτον σύγκειται καὶ ὁ βούβοτος λειμών. κατ' αὐτὰ δὲ πως καὶ τὸ θειρεῖβοτον συντέθειται, ὁ δηλοῖ τόπον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἔχοντα καὶ ἐν θέρει νομάς. γενικώτερον δὲ τὸ εὐβοτος. (Vers. 288.) Τὸ δὲ ἀπονέεσθαι ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἀπονοσιῆσαι. ἀπὸ τοῦ νέω τούτου ῥήματος ὁ νόστος γίνεται. οὕτω δὲ καιρία ἢ λέξις ὡς ἐν παιίσει, ὥστε ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τετράκις ὁ ποιητὴς αὐτῇ ἐχρήσατο, θείς αὐτὴν ἀπαρφεμάτως ἐν τέλει στίχων, ὧν οἱ δύο καὶ κάλλος ποιοῦσι συνεχεῖς κείμενοι. φησὶ γὰρ· ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἴκονδε νέεσθαι. ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνηθέντα νέεσθαι. τούτου δὲ τοῦ στίχου ὁ νοῦς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. (Vers. 289.) Παισὶ δὲ καὶ χήραις ἀπεικάξει τοὺς Ἕλληνας, ὄνει- 30 30 διζῶν αὐτοὺς καὶ κωμωδῶν διὰ μὲν τῶν γυναικῶν εἰς μικροψυχίαν, διὰ δὲ τῶν παίδων εἰς ἀφαιρεπονίαν καὶ εἰς μαλακότητα· γυναιξὶ μὲν, ἐὰν οὕτω τῶν οἴκοι φροντίζωσι, καθὰ καὶ τινες οἰκοῦροὶ γυναῖκες· 30 παισὶ δὲ, ἐὰν κάμνειν οὐ*βούλωνται· καὶ οὐχ' ἀπλῶς παισὶν, ἀλλὰ νεαροῖς, οἱ μικρὸν τι τοῦ οἴκου 40 ἀποληφθέντες νόστου μέμνηνται· καὶ οὐδὲ γυναιξὶν ἀπλῶς, ἀλλὰ χήραις, αἱ τινες κηδεμόνα τοῦ οἴκου μὴ ἔχουσαι τάχιον ἐπαναλύνειν θέλουσιν, ἐπειδὴν βραχὺ τι ἀποδημήσωσι. καὶ ἐστὶ τοῦτο οἷον παράφρασις τοῦ, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. δηλὸν δὲ ὅτι σεμνότερον τοῦτο πάνυ ἐκείνου. ποῦ γὰρ ταυτὸν γυναικας εἰπεῖν τοὺς ἥρωας Ἀχαιοὺς, ὁ δὲ Θεοσίτης ἔσκωψε, καὶ κατὰ γυναικας χήρας δεκρύνειν αὐτοὺς, τὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἀστέϊσμα. (Vers. 291.) Ὅτι πικράνας τοὺς Ἕλληνας ὁ Ὀδυσσεὺς ὄνει- 40 40 δισμοῖς, ὡς προείρηται, ἀνίησιν ὑστερον τὴν ἐπιτίμησιν τῇ συγγνώμῃ καὶ ὑπεραπολογεῖται, λέγων ἐπί- πονον εἶναι τὸν τσσαετῆ πόλεμον, ὥστε εὐλόγως ἂν τινα ἀνιαθέντα καὶ ἀκηδιάσαντα ἐφίεσθαι τοῦ νόστου. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ πένω τὸ σπουδαίως ἐνεργῶ, καθὰ ὁ πένης, οὕτω καὶ πόνος διχῶς, ἢ τε καμα- 40 40 τηρὰ ἐνέργεια καὶ ἢ ἀπλῶς, ὅθεν καὶ τὸ πονεῖ*σθαι καὶ γηπόνος καὶ γεωπένης, οἱ περὶ γῆν πονού- μενοι, πρόδηλόν ἐστι. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. (Vers. 292.) Ὀδυσσεὺς δὲ χρᾶται καὶ νοήματι κατα- 40 40 σκευαστικῷ τούτου, τοιοῦτῳ λεγομένῳ πλαστῷ· καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπο ἧς ἀλόχου ἀσχαλάα σὺν νηὶ πολυζύγῳ, ἦν περ ἄελλαι χιμέριαι εἰλέωσιν ὀρινομένη τε θάλασσα. ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περι- τροπέων ἐνιαυτός ἐνθάδε μιμνόντεσσι τῷ, ἤγουν διὸ, οὐ νημεσίζομαι Ἀχαιοὺς ἀσχαλάαν. ἐστὶ δὲ τὸ νόημα ἀπὸ χρόνου μὲν, ὡς ἐπιχείρημα· ὡς δὲ ἐργασία, ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ τοῦ μικροτέρου· ἐκ τοῦ 223 223 μικροτέρου μὲν, κατὰ τὸν μῆνα· μικρότερον γὰρ τι ὁ μῆν ὁ εἰς τῶν ἐννέα ἐνιαυτῶν· *ἐκ τοῦ ὁμοίου δὲ, κατὰ τὴν νῆα· σὺν ναυσὶ γὰρ καὶ οἱ Ἕλληνες μένουσιν ἐν τῇ Τροίᾳ. εἶτα πάλιν ἐπανατρέχων εἰς τὸ

ἐξ ἀρχῆς καὶ κωλύων τὸν νόστον φησίν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι,
 οἰονεὶ λέγων ὅτι, εἴ περ ἔδει φυγεῖν, πρὸ τοῦ δεκάτου ἔτους ἔδει τοῦτο ποιῆσαι, ὡς νῦν γε αἰσχύους περι-
 ποιητικὸν τοῦτο τοῖς Ἀχαιοῖς. (Vers. 293.) Ναῦς δὲ πολύζυγος ἢ ἡ πολυέδρος, ἣν καὶ πολυκλήριδα
 λέγει ἀλλαχοῦ, ὡς ζυγοῦ τῆς καθέδρας λεγομένου, ἢ ἡ πολυδεσμος, ὡς ζυγῶν λεγομένων τῶν μεγάλων
 ξύλων, τῶν τοὺς τοίχους δεσμοῦντων καὶ συναγόντων δίκην ζυγοῦ· τῶν δ' αὐτῶν καὶ κληρίδων λεγομένων,
 10 ὡς δίκην κλειδὸς τὰ ἐκατέρωθεν συνεχόντων, ὡς εἶναι οὕτω ταυτὸν τὴν πολύζυγον νῆα καὶ τὴν πολυ-
 κλήριδα. τὴν δὲ πολύζυγον νῆα ἐν ἄλλοις ἐκατόνζυγον λέγει, καὶ χρησιμεύει ἡ λέξις *εἰς τὴν ἐκατόμβην
 ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ. τὸ μέντοι εὐζυγον ἄρματος ἐστὶν ἐπίθετον. Ἰστέον δὲ ὅτι, καθὰ ἐν τῷ ἐκατόνζυγος
 καὶ πολύζυγος μετελήφθη ὁ ὠρισμένος ἀριθμὸς εἰς ἀόριστον, οὕτω γίνεται καὶ ἐν τῷ τὸν ὀκτάποδα
 10 πολύπουν καλεῖν καὶ τὴν τρίαίναν πολυγλώχινα σιδήρον. (Vers. 294.) Τὸ δὲ, ἄελλαι εἰλέωσι, τρόπος
 ἐστὶν ἐτυμολογίας· παρὰ τὸ εἰλεῖν γὰρ ἐτυμολογεῖται ἢ ἄελλα. Ὀρινομένη δὲ θάλασσα ἢ ταρασσομένη,
 ὥστε καὶ τὸ, θυμὸς ὀρίνεται ἢ ἠτῆρ, κύμανσίν τινα δηλοῖ ταραχώδη. (Vers. 295.) Τὸ δὲ εἵνατος
 ἀπὸ τοῦ ἕνατος ἐστὶ προσλήψει τοῦ ἱ, ἵνα μὴ ὁ πούς εἴη τριβραχυς· καίτοι δυνατὸν ἦν καὶ ἄλλως
 ἐκτεῖναι τὴν ἀρχουσαν διπλώσαντα τὸ ἀμετάβολον. ἀλλ' εἴοικε μὴ ποιῆσαι οὕτω, ἵνα μὴ δόξη τὸ ἕνατος
 φύσει ἔχειν τὰ δύο νῦ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐννέα, ὃ περ οὐκ ἀρέσκειν δοκεῖ πολλοῖς τῶν παλαιῶν. ὡς γὰρ ἀπὸ
 τοῦ τέτταρα τέταρτος δι' ἐνὸς τ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐννέα ἕνατος δι' ἐνὸς *ν. καὶ ὁ ποιητὴς οὖν παρα-
 20 κατιῶν ἐν τῷ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, δι' ἐνὸς ν γράφει αὐτὰ. διότινες καὶ ἀπὸ τοῦ νέατος κατὰ μετὰθε-
 σιν ἐτυμολογοῦσιν αὐτό· σχεδὸν γὰρ νέατος ἐστίν, ἤγον ἔσχατος, ὃ ἕνατος ὡς οἶα παρὰ μονάδα
 δέκατος ὦν· ἐπεὶ τοίνυν ἀρέσκει τισὶ δι' ἐνὸς ν ἐκφέρεσθαι τὸ ἕνατος, κὰν ἀπὸ τοῦ ἐννέα γίνεται, διὰ
 20 τοῦτο δεῖσαν μηκυνθῆναι τὴν ἀρχουσαν φύσει μακρὰν ἐποίησεν αὐτὴν δι' ἐπενθέσεως τοῦ ἱ, καὶ οὐκ
 ἐδίπλασε τὸ ν, ἵνα μὴ δοκοίη ἐκ πρωτοτυπίας ἔχειν τὴν ἕκτασιν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα κατὰ τινες.
 δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ εἵνατος γενέσθαι ἀπὸ τοῦ ἐννέα ἕνατος τροπῇ τοῦ ν εἰς ἱ γλώσση Σικελῶν
 κατὰ τὸ ἐννεάνυχες εἰνάνυχες, περὶ οὗ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι, καθὰ τὸ τέτταρα
 καὶ τὸ ἐννέα κινηθέντα ἠπλώσε τὴν διπλόην τοῦ τ καὶ τοῦ ν, οὕτω καὶ τὸ μάλλον ἐξέβαλε τὸ ἐν λ ἐν
 τῷ μάλιστα. Ἐνιαυτὸς δὲ περιτροπέων ὃ ἤδη *ταῖς τροπαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν συμπληρούμενος καὶ, ὡς 30
 εἰπεῖν, μέλλων τελειοῦσθαι. Ὅρα δὲ ὡς τὸ μὲν ἀπλοῦν τρωπῶ μεγαθύνεται, τὸ δὲ περιτροπέω συστέλλει
 τὴν τροῦ συλλαβὴν ὡς σύνθετον, καθὰ καὶ τὸ παλιντροπάασθαι. (Vers. 296.) Τὸ δὲ μιμνόντεσσιν
 ὄνειδισμὸν ἔχει ἀργίας καὶ δηλοῖ τὸ ἀπράκτους καθῆσθαι· ἄλλως γὰρ ἠδύνατο εἰπεῖν μαρναμένοισιν,
 ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα ὡς πρὸς βίαν μέτρον στρέφει διαλέκτοις τὴν γλώτταν
 30 ὁ ποιητὴς· ἀνωτέρω μὲν γὰρ ἕνα μῆνα μένων ἔφη κοινῶς, ἐνταῦθα δὲ μιμνόντεσσιν εἶπεν Ἰωνικῶς
 ἀντὶ τοῦ μένουσι. Τὸ δὲ νεμείζομαι δηλοῖ μὲν τὸ δικαίως μέμφομαι· εὔρηται δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ νεμε-
 σῶμαι, ὥστε διαφορεῖται καὶ αὐτὸ, καθὰ καὶ τὸ προκαλῶ προκαλιζῶ καὶ ἕτερα μυρία, ἐν οἷς καὶ τὸ
 σέβω σεβίζω. (Vers. 298.) Τὸ δὲ, κενεὸν τε νέεσθαι, πολλὰς ὑποβάλλει ἐννοίας. λέγει γὰρ ὅτι
 αἰσχρὸν ἐστὶ κενὸν τινα ὑποχωρῆσαι, ἤγον *μὴ πράξαντα τὸ τέλος οὐ ἐνεκά ἦλθε, μηδὲ ἐκτετελεκότα 40
 ὃ περ ὑπέσχετο, μηδὲ ἔχοντα λάφυρα, ἵνα ὁ μὲν φιλότιμος αἰσχρὸν ἠγήσεται ἀπρακτος ὑποχωρῆσαι,
 ὃ δὲ ἀληθὴς αἰδέσθεται μὴ ἐκτελέσαι ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέστη, ὃ δὲ φιλοχρήματος καὶ φιλοκερδῆς
 αἰσχυνθεῖη λαφύρων δίχα ἐπανελθεῖν, ἃ περ εἰς δέλεαρ τῷ κερδαλέῳ ὑποβέβληται. πλεονασμὸς δὲ ἐστὶ
 τοῦ ε ἐν τῷ κενεός· ὡς γὰρ κουλὸς κουλός, οὕτω κενὸς κενεός. καὶ τὸ ἀσχαλάα δὲ πλεονασμὸν ἔχει
 τοῦ α, ὡς καὶ τὸ ὄραα. δῆλον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ ο ἐστὶν οὐ πλεονάζει· εὔρηται γὰρ καὶ
 40 ὄρώων ὃ βλέπων καὶ ἀσχαλώων ὃ λυπούμενος. *καὶ εἴρηται περὶ τῶν τοιούτων ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ. 224
 Δῆλον δὲ ὅτι τε τοῦ ἀσχαλάαν προὑπάρχει ῥῆμα βαρύντονον τὸ ἀσχάλειν, ὃ ἐστὶν ἄχους ἄλις ἔχειν,
 καθὰ καὶ τοῦ μηνιᾶν τὸ μηνίειν καὶ τοῦ πιεζεῖν τὸ πιέζειν, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κενεός γίνεται ὁ κενεών, καὶ
 70 ὅτι καθὰ τὸ κενὸς κενεός, οὕτω καὶ θεὸς θεός καὶ ἕτερα πολλά. *(Vers. 299.) Ὅτι μετὰ τὸν βασιλέα 39
 στρέφων, ὡς προεῖρηται, τοὺς λόγους εἰς τὸν δῆμον ὃ Ὀδυσσεὺς καὶ δυσωπῶν οἶον αὐτοὺς καὶ κατα-
 μαλάττων λόγοις ἐπιπλέον καὶ ἐλπίδα ὑποτείνων τοῦ ἀλώσεσθαι ἂν τὴν Τροίαν, τλήτε, φίλοι, φησὶ,
 καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, εἰ ἔτεον Κάλχας μαντεύεται, ἢ καὶ οὐκί. ποῖος Κάλχας;

ὄν δηλαδὴ καὶ οὐκ ἔστι ψεύσασθαι. εἶτα ἀταμιμνήσκει καὶ ὅπως χθῆς καὶ πρωιζὰ, ὅτε ἐς Αὐλίδα αἰ
 νῆες τῶν Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι, ἡμεῖς, φησὶν, ἀμφὶ περὶ κρήνην
 ἱεροῦς κατὰ βωμοὺς ἔρδομεν, ἤγουν ἐθύομεν, τελέσσας ἑκατόμβας καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ἢ ὅθι
 225 ῥέειν ἀγλαὸν ὕδωρ. ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφρινός, σμερδα*λέος, ὃς βωμοῦ ὑπαί-
 ξας πρὸς ῥα πλατανίστον ὄρουσεν. ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα, ὅζω ἐπ' ἀκροτάτῳ
 πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἢ τέκε τέκνα· ἐνθ' ὁ γε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε
 τετριγῶτας· μήτηρ δ' ἀμφροποῖατο ὀδυρομένη φίλα τέκνα· τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφια-
 χυῖαν. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν, τὸν μὲν ἀρίζηλον ἔθηκε θεὸς, ὡς περ ἔφηνε.
 λαῶν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς. ἡμεῖς δ' ἴσταότες θαυμάζομεν οἷα ἐτύχθη δεινὰ πέλωρα. Κάλχας δὲ
 θεοπροπέων ἀγόρευεν, ὅτι ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα θεὸς, ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὐ ποτ' 10
 ὀλεῖται. ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν, ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἢ τέκε τέκνα·
 10 ὡς ἡμεῖς τοσαῦτ' ἔτετα πτολεμίζομεν αὐθι. τῷ δὲ*κάτω δὲ πόλιν αἰρήσομιν εὐρύαγυιαν. εἶτα ἐνθυμήσας
 ὅτι ἐκεῖνος μὲν οὕτως ἀγόρευε τὰ δὴ νῦν παντα τελεῖται, ἐπάγει ἐναντίως τῷ φεύγωμεν τὴν τοῦ λόγου
 ἀξίωσιν, ἢ τίς ἐστι τὸ, ἀλλ' ἄγε, μίμνετε αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστν μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν. Καὶ συνετελέσθη
 τῷ ποιητῇ ἐν μὲν στίχοις πολλοῖς τὸ ἀγορήσασθαι τὸν Ὀδυσσεῖα ἤγουν δημηγορῆσαι ἀφηγηματικῶς τὰ
 συντείνοντα εἰς ὃ περ ἔμελλεν ἀξιοῦν· ἐν δὲ δυσὶ καὶ μόνοις ἔπεισιν ἢ ἀξιώσεις ἤγουν τὸ μετεπειν, ὡς καὶ
 προσεσημείωται, καὶ πανταχοῦ δὲ φαίνεται κατὰ τὸν Πορφύριον. καὶ γίνεται ὡσεπιπολὺν οὕτως, ἤγουν
 πλατύνεται μὲν τὸ ἀγορήσασθαι, βραχυλογεῖται δὲ τὸ μετεπειν. Καὶ ὅρα ὅπως ἐπιδεξίως ὁ ποιητὴς
 ἐνταῦθα τὴν τοῦ δράκοντος καὶ τῶν νεοσσῶν ἱστορίαν παρενέβαλεν, ἢ τις ἐν ἀρχῇ μὲν τοῦ ἀπόπλου
 συμβέβηκεν, ἀξία δὲ οὕσα ἱστορηθῆναι παρέρρηπται ἐνταυθοῖ. ἔφαμεν γὰρ ἤδη ὅτι, κὰν ἐκ τῆς Ἀχιλ- 20
 20 λέως μὴ*νιδος ἤρξατο, ἀλλ' οὐδὲν τι οὐδὲ τῶν πρὸ τούτου πραχθέντων ἀξίον λόγου παραλείψει, παρεν-
 σπερεῖ δὲ αὐτὰ εὐμεθόδως πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, μείνατε ἐπὶ χρόνον, ἐστὶ μὲν διασαφη-
 τικὸν τοῦ τλήτε, ἀμφιβόλως δὲ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς εἴρηται καὶ ἀορίστως. ἄδηλον γὰρ εἴτε τὸν πολὺν εἴτε
 τὸν ὀλίγον χρόνον ἐνταῦθα φησὶν· ἀορισταίνει γὰρ ἢ λέξις τοῦ χρόνου. καὶ εἶκοι τοῦ βασιλείως νοῆσαι τι
 σοφώτερον. ὁ μὲν γὰρ τὸ, νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν, ἐπὶ τῆς αὐτίκα σήμερον ἡμέρας ἐνόησεν· ὁ δὲ Ὀδυσ-
 σεὺς χρόνον ἐνταῦθα θεῖς τὸν ἀόριστον μέσως χωρεῖ, χρόνος γὰρ καὶ ἡ σήμερον ἡμέρα καὶ αἱ μετ'
 αὐτήν. ὁ περ οὖν ὁ ὄνειρος εἶπε, τοῦτο καὶ Ὀδυσσεύς. τὸ γὰρ νῦν ἐλεῖν τὴν Τροίαν καὶ τὸ μείναι χρόνον, 171
 ἕως ἄστν Πριάμου ἔλωμεν, τὸ αὐτὸ βούλεται. Τὸ δὲ δαῶμεν ταυτὸν τῷ γνῶμεν, μάθωμεν, μετακλιθὲν
 30 ἐκ τοῦ ἐδάην πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐτύφθην, τυφθῶμεν καὶ *τῶν ὁμοίων. Τοῦ δὲ Κάλχαντος αὐτοὺς
 ἀναμιμνήσκει ψυχαγωγῶν τε τῇ διοσημία καὶ ἀπὸ τοῦ ἔναγχος εὐδοκιμήσαντος εἰς τὰ κατὰ τὸν λοιμὸν 30
 καὶ πιστοῦ εἰς ἀλήθειαν τὸν ὄχλον παραμυθούμενος. (Vers. 300.) Τὸ δὲ μαντεύεται ἀντὶ παρωχη-
 μένου κεῖται τοῦ ἔμαντεύετο, ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, θεοπροπέων ἀγόρευε· καὶ, κεινός θ' ὡς
 ἀγόρευε. Τὸ δὲ, ἦε καὶ οὐκί, ταυτὸν ἐστὶ τῷ εἴτε καὶ μή. (Vers. 303.) Τὸ δὲ, χθιζὰ τε καὶ πρωιζὰ,
 ἀντὶ τοῦ χθῆς καὶ πρωὶ καὶ, ὡς εἶπειν, ἔναγχος. συντέμνει δέ, φασι, τοὺς τοσοῦτους χρόνους εἰς βραχὺ
 κομιδῇ, ὅπως τὸν προσδοκώμενον μηδὲν εἶναι νομίσωσι, καὶ ἅμα ἐξευτελιζῶν τὸ καύχημα τῶν Ἑλλή-
 νων, ὡς εἰς μάτην τοὺς τοσοῦτους χρόνους ἀνυσάντων, φθάσας μέντοι ἔφη καὶ αὐτὸ τὸ ἀληθές, τὸ
 πολὺν δηλαδὴ χρόνον ἐνταῦθα πολεμῆσαι αὐτοὺς, ἐν τῷ, αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν, ὃ περ καὶ
 40 ο Νεστωρ εἰεῖ ἐν τῷ, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔοντες. καὶ ἄλλως δὲ, ἐν μὲν *τῷ ὄνειδισμῷ δηρὸν μένειν
 αὐτοὺς εἶπεν· ἐν δὲ τῇ παραμυθίᾳ χθιζὰ καὶ πρωιζὰ φανῆναι τὸ σημεῖον φησὶν, ἐπιτέμνων παραμυ-
 θητικῶς τὸν καιρὸν. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ταυτὸν τῷ Ὀμηρικῶς χθιζὰ καὶ πρωιζὰ καὶ ἐνικῶς εἶπειν χθιζὸν 40
 καὶ πρωιζόν· καὶ ὅτι καὶ πρωζὸν δυσυλλάβως οἶδαςιν οἱ παλαιοὶ ἐν προσγραφῇ τοῦ ἰ κατὰ συναίρεσιν,
 καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωὶ παρῆκται καὶ ἡ παρὰ Σελεύκῳ ἱστορομένη πρωτερικὴ συκῆ, ἢ φέρει πρώιον καρ-
 πόν· καὶ ὅτι χθιζὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ χθισινὸν καὶ τὸ ὑπόγυον. Ἡ δὲ Αὐλὶς τόπος ἐστὶν ἐκ πλα-
 226 γίου τῆς Εὐβοίας, συνάπτων τῷ Ἑλικῶνι ὄρει, οὕτω λεγόμενος παρὰ τὸ *αὐτόθι συναχθείσας
 ἀλισθῆναι ἢ αὐλισθῆναι πρὸ τοῦ εἰς Τροίαν ἀπόπλου τὰς νῆας τῶν Ἀχαιῶν. (Vers. 304.) Τὸ δὲ,
 κακὰ φέρουσαι, ἀλλοῖον ἐστὶ πρὸς τὰς τοῦ Πάριδος νῆας. αὐταὶ μὲν γὰρ, ὡς οἶον εἶπειν, φερέκακοι·

ἐκείναι δὲ ἀληθῶς ἀρχέκακοι κατὰ τὸν ποιητὴν. (Vers. 305.) Ἐν δὲ τῷ, ἀμφὶ περὶ κρήνην, αἱ δύο προθέσεις τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν ὁμοῦ δηλοῦσι παντὸς τοῦ στρατοῦ. Οἱ δὲ ἱεροὶ βωμοὶ πρὸς διαστολὴν εἰρηναίως ἑτεροίων, ὅποιοι καὶ οἱ τῆς ἀρματοθεσίας καὶ οἱ ἐν Ὀδυσεΐα φωτοφανεῖς. Τοῦ δὲ ἔρδειν προὔπαρχει τὸ ῥέζειν. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζεν. ἐξ οὗ μεταθέσεις καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ζ' εἰς δ' τὸ ἔρδειν γίνεται. Δωριεῖς δὲ ῥέδδεν τὸ τοιοῦτον φασίν. (Vers. 307.) Τὴν δὲ πλάτανον, ἣτοι κατὰ παραγωγὴν πλατάνιστον, καλὴν λέγει, ὡς ἂν εἶπη τις εὐειδῆ. τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτὸν, ἅ*καρπον μὲν, καλὸν δὲ τοῖς σκιατραφούμενοις. διὸ καὶ τὸν Ξέρξην πλάτανος ἔσχεν ἐραστήν, 10 ἣν καὶ κοσμήσας νυμφικῶς ἐνηγλαΐζετο, ὑπὸ ταύτῃ σκιατραφούμενος ὅτε ἦγεν ἐκεχειρίαν, ὅς γε καὶ ἀντίμιμον πλάτανον τῆς ἐρωμένης πλατάνου ἐχρυσόχοησεν, ἵνα συνοδεύουσαν ἔχων ἀναπολῆ τὴν φιλάτιν ἐκείνην, καὶ ὅτε μὴ τὸ στερέμνιον ἔχει, ἀρκοῖτο βλέπων σκιάν. χαίρει δὲ ὕδασι τὸ φυτὸν καὶ, ὡς φασίν οἱ παλαιοὶ, διυδατίζεσθαι θέλει. διὸ καὶ μεγεθυνομένη διὰ τὸ πλατὺ καὶ ἀνωφόρον αὐτῆς πλάτανος λέγεται. ἔστι δὲ καὶ ἐπιτηδεία πρὸς γένεσιν στρουθῶν· ἃ δὴ καὶ ὁ ποιητὴς εἰδῶς, ὅπου τε ἀγλαὸν ὕδωρ ἔρρεε, φυτεύει αὐτὴν καὶ στρουθούς αὐτῇ τοὺς αὐτῷ χρησίμους ἐννεοττεύειν ποιεῖ. (Vers. 308.) Τοῦ δὲ ἐφάνη οὐκ ἔστι καιριωτέραν λέξιν εὐρέσθαι· κεκρυμμένος γὰρ ὁ δράκων ὑπὸ τῷ βωμῷ, εἶτα ἐκεῖθεν αἴξας καὶ εἰς τὴν πλάτανον ὀρούσας ἐξεφαάνθη. Ἀἴλον δὲ ὡς ὁ ῥηθεις *βωμὸς 20 αἴθριος ἦν αὐτὸς καθ' αὐτὸν καὶ οὐκ ἔσω ναοῦ, ὁποίους πολλοὺς ἐσχεδιάζον τοῖς παροδεύουσιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ μέγα σῆμα προῖων δεινὰ πέλωρα λέγει θεῶν, πληθύνει τὸ πρᾶγμα σεμνότερον. Τοῦ δὲ ῥηθέντος ἐφάνη διασαφητικὰ καὶ τὸ, ὃν αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φώσδε, καὶ τὸ, ἡμῖν τόδ' ἔφηρε τέρας Ζεὺς. Τὰ δὲ κατὰ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθούς καὶ τὴν πλάτανον ὁ μὲν ποιητὴς οὐκ ἰχνολογεῖ. ἔθος γὰρ αὐτῷ ἐν ταῖς τῶν σημείων λύσεσι τὰ καιριώτερα μόνον ἐπιλέγεσθαι, τὰ δὲ πολλὰ παρεῖν, ὡς περὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα ἐν σχεδὸν μόνον σημειοῦται ὁ Κάλχας διὰ τοῦ φανέντος, τὸ ὄψιμον τοῦ πολέμου ἦγον τὸ μετὰ ἐννέα ἔτη τὰ δαπανηθέντα τῷ δράκοντι, ὃ ἔστι τὰ παροιχόμενα τοῖς Ἕλλησι, τὴν Τροίαν ἀλῶναι, τοῦ λοιποῦ δὲ ἀπρακτῆσαι καὶ ἀκινήτῆσαι τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ ὁ δράκων ἤρρησε τὰ ἐννέα τέκνα φαγών. κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς ὁ δρά*κων, οὗ περὶ ἐνταῦθα μέμνηται ὁ ποιητὴς, ἔτι 30 δὲ καὶ ἡ στρουθὸς καὶ οἱ νεοσσοὶ ταύτης καὶ ἡ τούτων ἀπώλεια καὶ ἡ τοῦ δράκοντος ἀπολίθωσις τοιαύτην τινὰ ἔχουσι διάθεσιν. ὁ μὲν δράκων Ἀθηναῖς, φησὶν, ἱερός, ὡς ἐν τῇ ἄλφα ῥαψωδίᾳ εἴρηται. διὸ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκλαμβάνεται, οἷς ἐπίκουρός ἐστιν ἡ Ἀθηναῖα. ὅθεν καὶ ὁ Ζεὺς αὐτὸν εἰς φῶς προάγει σύμβολον ὁ ξένιος, εἰς ὃν ὁ Πάρις ἠδίκησεν ἐξ Ἑλλάδος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην. καὶ ὁ Κάλχας φησὶν, ὡς ὁ δράκων ἐποίησε τάδε, οὕτω καὶ ἡμεῖς πολεμήσομεν, ὡς εἶναι τὸν δράκοντα ὃ περὶ οἱ 30 Ἕλληνες. νοεῖται δὲ καὶ ἄλλως χρησιμωδικῶς ὁ τοιοῦτος δράκων εἰς αὐτὸν τὸν πλοῦν τὸν Ἑλληνικόν· ἔρπουσι γὰρ, ὡς περὶ ὁ δράκων, οὕτω δὲ καὶ αἱ νῆες. ἡ δὲ στρουθὸς ἀνάκειται μὲν τῇ Ἀφροδίτῃ διὰ τὸ πολύγονον, ἔτι δὲ καὶ θερμὸν εἰς μίξιν· ὧ δὴ λόγῳ καὶ ἡ περιστέρα οἰκιοῦται τῇ τοῦ μύθου Ἀφροδίτῃ. τίθεται δὲ εἰς τοὺς Τρῶας, οἷς Ἀφροδίτῃ *ἐπεκούρει, μᾶλλον μὲν οὖν εἰς αὐτὴν τὴν Τροίαν, ὡς περὶ 40 καὶ οἱ στρουθοὶ αὐτῆς εἰς τὰς περιοικίδας πόλεις. μάλιστα δὲ χρόνου δηλωτικοὶ νοοῦνται αὐτοὶ τε οἱ ὀκτὼ νεοσσοὶ καὶ ἡ μήτηρ ἐνάτη οὔσα. πτηνὸν γὰρ ὁ χρόνος καὶ διὰ τοῦτο καὶ πτηνὰ εἰς σημεῖον χρόνου λαμβάνονται. ἐνιαυτοῦ δὲ σύμβολα εἰσὶ καὶ οὐκ ἄλλοίου τινὸς εὐλόγως, ὡς ἐπ' ἀκροτάτῳ ὄζῳ 72 ὄντες. εἰ μὲν γὰρ πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ὄζου ἦσαν, τυχὸν ἂν ἡμέρας ἐδήλουν· εἰ δὲ πρὸς τῷ μέσῳ, μῆνας· πρὸς δὲ ἀκροτάτῳ ὄζῳ ὄντες ἐνιαυτῶν εἰσὶ δηλωτικοὶ, τοῦ μείζονος μέτρου. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὅτι τρεῖς εἰσὶ χρόνοι, δι' ὧν ὁ πᾶς αἰὼν ἀριθμεῖται, ἡμέρα, *μῆν, ἐνιαυτός. ὧν ἡμέρα μὲν οὐρανοῦ 227 40 ἐστὶν ἀποκατάστασις, ὁ δὲ μῆν σελήνης, ὁ δὲ ἐνιαυτός ἡλίου. εἰ μὲν οὖν ἦσαν οἱ νεοσσοὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ στελέχους, ἡμέρας ἂν ἐσημειώσατο ὁ μάντις· εἰ δὲ ἐν μέσῳ, μῆνας ἂν εἶπεν. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῷ τέλει, ἐνιαυτοὺς λέγει, τὸ τρίτον καὶ μείζον καὶ τέλειον. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν φωλεὰν ἐν ὑψηλῷ κειμένην σύμβολον εἶναι τῆς Τροίας φασίν, ἣν διὰ τὸ ἐφ' ὕψους ἰδρῦσθαι ἠνεμόεσσαν καλεῖ ὁ ποιητὴς. καὶ τὸ τοὺς στρουθούς δὲ πετάλοις ὑποκείσθαι ἐπ' ἀκροτάτῳ ὄζῳ τὸ βραχύβιον καὶ ὀλιγοχρόνιον τῶν Τρῶων δηλοῖ. ὡς γὰρ ὁ ὑπὸ τοῖς τοιοῦτοις φύλλοις φωλεὸς οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐξαρκέσει, ἀλλὰ συγκαταπεσεῖται τοῖς πετάλοις, οὕτω καὶ ἡ Τροία μετ' οὐ πολὺ κατενεχθήσεται, μετὰ τοὺς ἐννέα δηλαδὴ χρόνους, ὧν εἰσὶν, ὡς

10 ἐρρέθη, δηλωτικοὶ οἱ ὀκτώ νεοσσοὶ σὺν τῇ μητρὶ. ὁ τοίνυν δράκων ὁ τοῖς Ἕλλησιν οἰκειούμενος διὰ
 τῆς πλατανίστου ἀνελθὼν τὴν τε στρουθὸν καὶ τὰ τέκνα κατέφαγεν, ὃ περ ἐδήλου ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ τῆς τε
 ἠνεμοέσεως Τροίας καὶ τῶν περὶ αὐτήν, ὧν αὐτὴ μήτηρ οἶα τις ἦν, διὰ ἐνναετούς χρόνου περιγενή-
 σονται. τὰ γὰρ πτηνὰ, ὡς ἐρρέθη, οὐ μόνον ἐνιαυτῶν, ἀλλὰ καὶ πόλεων καὶ περιοίκων εἰσὶ δηλω-
 τικά, καθὰ δηλοῖ τὸ κατεσθίεσθαι αὐτὰ καὶ τὸ ἐλεεινὰ τετριγῆναι καὶ τὸ τὴν μητέρα ἀμφιπέτεσθαι
 ὀδυρομένην καὶ τὸ τὸν δράκοντα ἐλελιξάμενον, ἥτοι στραφέντα, λαβέσθαι αὐτῆς. οὐ γὰρ ἐκ τοῦ
 εὐθῆως, φασίν, ἕλω ἢ Τροία νόμῳ πολέμου, ἀλλ' ἐμπρήσαντες ἐν ὑστέρω τὰς σκηνὰς οἱ Ἕλληνες καὶ
 πλασάμενοι ἀναχώρησιν, εἶτα δὴ ἐξ ἀναστροφῆς καταχθέντες νικτὸς, εἶλον τὴν Τροίαν. καὶ τούτου
 σημεῖον ἦν τὸ τὸν δράκοντα ἐλελιχθέντα λαβέσθαι τῆς στρουθοῦ, ἥτοι τῆς Τροίας, ἢ τις οἶα μήτηρ
 20 νεοσσῶν πολλῶν ἄλλων πόλεων προεαλωκνυῶν αὐτὴ ἔτι περιῆν. Σῆμα δὲ καὶ τέρας λέγει τὸ κατὰ τὸν
 δράκοντα, τὸ μὲν ὡς μὴ πάνυ παράδοξον, τὸ δὲ ὡς παρὰ φύσιν. τὸ μὲν γὰρ βωμοῦ ὑπαίξει καὶ πάντων
 βλεπόντων ἀνερπύσαι εἰς τὴν πλατανίστον καὶ ποιῆσαι, ἃ πεποίηκε, ταῦτα σῆμα ἥτοι σημεῖον ἦν. τὸ
 δὲ κατελθόντα ὑστερον ἀπολιθωθῆναι, τοῦτο ἦν τεράστιον. οὕτω δέ, φασί, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀκροτάτῳ
 ὄζῳ ὑπὸ τοῖς φύλλοις εἶναι τὴν νεοτιάν, σημεῖον ἦν ὡς παρὰ τὸ σύνηθες γεγονός· τέρας δὲ τὸ ὀκτὼ
 τετοκένας. ἐπιτὰ γὰρ φησι τίκειν τὴν στρουθὸν, ὧν τὸ ἐν οὖριον εἶναι. Ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς
 σημεῖον μὲν τὸ παρὰ τόπον ἢ παρὰ τὸ ὠσεπιπολὺ γινόμενον, οἷον τὸ σιμβλοποιήσασθαι μελίσσας ἐν
 οἴκῳ, ἢ ἐν χεῖλεσι βρέφους, οἷον Πινδάρου, ἢ πτηνοὺς μύρμηκας ἐν οἰκίᾳ γενέσθαι, ἢ νεοττεύσαι
 χελιδόνα πρὸς τῇ κλίτῃ, ἢ ἀστράψαι, ἢ βροντῆσαι τοιῶσδε οἷον παρὰ καιρὸν. ταῦτα γὰρ σπάνια καὶ
 30 οὐ συνήθη. *τέρας δὲ τὸ παντελῶς παρὰ φύσιν, ὅποια καὶ ἔστι τοῦ δράκοντος ἀπολίθωσις, ἢ τις ἐδήλου
 τὸ δυσδιεξόδετον τοῦ ἀγῶνος καὶ οὐ ταχὺ τελεσθησόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κάλχαντος
 20 ὀπιτέλεστον, ἢ καὶ τὴν τοῦ πολέμου σκληρότητα, ἢ τὴν μετὰ ταῦτα ἀπραξίαν καὶ ἀργίαν τοῦ ἐκ Τρώων
 πολέμου εἰς ἄμυναν· ἀβοήθητοι γὰρ μεμενήκασιν οἱ Τρῶες καὶ οὐδεμία τις αὐτοῖς, ἐφ' οἷς ἔπαθον,
 γέγονεν ἄμυνα· ἢ καὶ τὸ ἐνδοξὸν καὶ ἀειφανὲς τοῦ πολέμου ἐσίμαινε καὶ τὸ τῆς εὐκλείας ἀμετακίνητον
 καὶ μόνιμον καὶ πρόοπτον, διὸ καὶ ὁ Κάλχας ἔφη· οὐ κλέος οὐ ποτε ὀλεῖται· ἢ τὴν ἀπλῶς μετὰ ἐννέα
 ἔτη ἄλωσιν τῆς Ἰλίου καὶ ἠσυχίαν καὶ κατάπαυσιν τοῦ πολέμου· ἐννέα γὰρ, φησίν, ἔτη πολεμήσομεν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν· ἢ καὶ ὅτι ἀκερδὲς τοῖς Ἕλλησι τὸ τοῦ πολέμου τέλος ἔσται· αὐτοὶ γὰρ
 40 ἦσαν ὁ δράκων· δηλοῦσι γὰρ αἱ ἱστορίαι παντελῶς ἀκερδὲς γενέσθαι τὸ τοῦ πολέμου πέρασ τοῖς Ἕλλη-
 σιν, ὅθεν καὶ διὰ τὸ πένεσθαι εἰς ληστείαν αὐτοὺς τραπήναι κατὰ τὴν ἐπάνοδον καὶ πλανᾶσθαι ἄλλους
 ἀλλαγῶν πειρατεύοντας καὶ πολλαχοῦ διασπαρῆναι καὶ καταμεῖναι μέχρι τέλους, πολλοὺς δὲ ἀπολέ-
 σθαι. ἔοικε δὲ καὶ δράκοντα, ὡς εἰκὸς, τηνικαῦτα ἐκ λίθου ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γλυφῆναι ἢ τῶν μετ'
 30 αὐτοὺς εἰς μνήμην τοῦ τότε συμβεβηκότος καὶ ἐκκεῖσθαι πᾶσιν εἰς θεῶν καὶ λόγον περιφέρεσθαι τοῦτον
 ἐκείνον εἶναι τὸν καταφαγόντα ποτὲ τοὺς στρουθοὺς καὶ τὴν μητέρα, οὐ δὴ καὶ τὸν Κάλχαντα πεποίηκε
 228 μεμνημένον ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οἶα τῇ παραδόσει τοῦ μύθου ἀκολουθῶν. Καινὸν δὲ *οὐδὲν καὶ τοιοῦ-
 τον ἀνατεθεῖσθαι λίθον ἐν τοῖς ἐκεῖ· ἐπεὶ τοι καὶ Παλαμῆδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πεττείαν
 ἐν Ἰλίῳ εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιάν λίθος ἐκεῖ ἐδείκνυτο, καθὰ Πολέμων ἱστορεῖ,
 ἐφ' οὗ ἐπέσσευον. τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμῆδους καὶ τῆς εὐρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἦν καὶ
 αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι ὁμωνύμῳ τῷ εὐρετῇ Παλα-
 μῆδῃ φησίν· οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπῶσε σὺν θεῶ εἰπεῖν, χρόνον τε διατριβᾶς σοφώτατας ἐφεῦρε
 71 φλοίσβου μετὰ κοπὴν καθημένοις, πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος; ἐμαρτύρουν δὲ καὶ Ἀργεῖοι,
 παρ' οἷς ἦν, φασίν, ὁ λεγόμενος Παλαμῆδους πεσσός. ὅτι δὲ τὴν αὐτῶν εὐρεσιν Αἰγυπτίοις ἀνατιθέασιν
 40 10 ἕτεροι, καὶ ὅτι οὐ παικτικὴ ἀλλὰ φιλόσοφος ἢ Αἰγυπτιακὴ πεττεία λέγεσθαι, ἐν ἄλλοις δηλοῦται.
 καὶ οὕτω μὲν εἰρημένον ἔστω οὐκ ἀλυσιτελῶς καὶ τοῦτο. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδεμίαν πρόπουσαν τῷ
 πράγματι λέξιν ἀφῆκεν ὁ ποιητὴς. σῆμά τε γὰρ εἶπε τὸ κατὰ τὸν δράκοντα, οἷον· ἐνθα ἐφάνη μέγα
 σῆμα, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφουινός, σμερδαλέος. μετὰ δὲ τοὺς στρουθοὺς καὶ τὴν ἀπολίθωσιν τὸ αὐτὸ
 καὶ δεινὰ πέλωρα εἶπε, καὶ τέρας δὲ ὑστερον ἐπωνόμασεν ἐν τῷ, ἡμῖν τὸδ' ἔφηγε τέρας. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι
 οὐκ ἠδέσθη ὁ ποιητὴς τρεῖς ἐνταῦθα τὸ ἐνθα εἰπεῖν· ἐνθα ἐφάνη δράκων· καὶ μετὰ δύο στίχους, ἐνθα

173 ἦσαν στρουθοῖο νεοσσοί· καὶ αὐ μεθ' ἑτέρουσ δύο, ἐνθ' ὅ γε τοὺς κατήσθιε. Τὸ δὲ ἐφάνη κυριωτάτη
 λέξις· ὑπὸ γὰρ τῷ βωμῷ, καθὰ ἐρρέθη, κρυπτόμενος εἰς φῶς ἐπέμφθη, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἐφάνη. διὸ
 καὶ παρακατιῶν λέγει· θεός, ὅς περ ἔφηρε· καὶ, ἡμῖν τὸδ' ἔφηρε τέρας, ἐπιμένων τῇ λέξει διὰ τὸ
 καίριον, ὡς καὶ τῷ ἔθηνεν, ἐνθα φησὶν· ἀρίζηλον ἔθηνε θεός· *καὶ, λαῶν γὰρ μιν ἔθηνε. 20
 Δαφροινὸς δὲ νῶτα ὁ μέλας παρὰ τὸ δᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα· μέλαν δὲ τὸ
 αἷμα. (Vers. 309.) Σμερδαλέος δὲ νῦν μὲν ἐπὶ δράκοντος καὶ δηλοῖ τὸν τῇ ὄψει καταπληκτικὸν ἀπὸ
 τοῦ μέρδω τὸ βλέπω, καθὰ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι γε καὶ ὁ δράκων αὐτὸς ὁμοίως ἀπὸ τοῦ δέρκω λέγε-
 ται. λέγεται δὲ ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς καταπληκτικοῦ ἡ λέξις, οἷον ὅτε εἶπη· σμερδαλέον κονάβησαν·
 καὶ, σμερδαλέον δ' ἐβόησε. τὸ δὲ σμερδαλέον καὶ σμερδνὸν λέγεται· καθίσταται δὲ ἡ λέξις οὕτω.
 10 μερίζω καὶ συγκοπὲν μέρζω καὶ Δορικῶς μέρδω τὸ πανταχοῦ μερίζω καὶ διαπεταννύω τὴν ὄψιν, καὶ
 μετὰ τοῦ ζᾶ ἐπιτατικοῦ κατὰ συγκοπὴν ζιέρδω κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς, ἐφ' ὧν καὶ τὸ
 Ζιύρνα-καὶ τὸ ζιικρὸς διὰ τοῦ ζ κατήρητο, καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον, ὡς καὶ προέγραπται,
 τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ. σμερδῶ τοίνυν καὶ ἐξ αὐτοῦ *τὸ σμερδνὸν καὶ τὸ σμερδαλέον. (Vers. 311.) Ἡ δὲ 30
 στρουθὸς εἶδος μικροῦ ὀρνέου ἀνεμμένου τῇ Ἀφροδίτῃ διὰ τε τὸ ὡς ἐν μεγέθει οἱ μέγαλω πολύγονον, ὡς
 ἐρρέθη, καὶ διὰ τὸ χαιρεῖν τῇ μίξει, ὅθεν καὶ στρουθὸς λέγεται παρὰ τὸ μετὰ οἴστρου θείειν. διὸ καὶ
 ὀξύνεται ἡ λέξις κατὰ κανόνα τοιοῦτον. τὰ εἰς φῶς δυσύλλαβα, φύσει μακρᾶ παραληγόμενα, ἔχοντα τὸ
 θείειν ἐγκείμενον, ὀξύνονται, οἷον βοηθός, ἀγαθός· οὕτω καὶ στρουθός. τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα βαρύνονται,
 Ζοῦθος κύριον, ζῆθος, μῦθος. ἀφ' ὧν δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῴων ἱστορίας διαζωγραφεῖ τὴν
 στρουθὸν, εἰσὶν εἶναι αὐτῇ ὁ λεγόμενος ἰδιωτικώτερον τρωγλίτης. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη στρου-
 20 θὸς εἰδικῶς οὕτω λέγεται, ἔστι δὲ ἄλλως καὶ γενικὴ λέξις. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ἐν
 οἷς γράφει πρὸς Σκύμνον, φησὶν· ἄγριαι στρουθοὶ αἱ στρουθοκάμηλοι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ Λιβυκαὶ
 στρουθοὶ αἱ αὐταὶ λέγονται. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς *στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ ἐντελῶς πως ἄδειν, δηλοῖ 40
 καὶ ὁ κωμικός. Τὸ δὲ νεοσσοὶ τὰ νεογνὰ δηλοῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ νέον ἤγουν νεωστὶ ὄσσεσθαι, ὃ ἐστι βλέπειν
 ἢ βλέπεσθαι· ἢ παρὰ τὸ νεον σεύεσθαι ἢτοι κινεῖσθαι, τραπέντος τοῦ ν̄ εἰς σ̄, ὡς καὶ ἐν τῷ σύσσιτος
 καὶ ἐν τῷ πασσυδίη καὶ σίσσωμος καὶ τοῖς ὁμοίοις. διὸ καὶ ἐρμηνεύων ἐπήγαγε, νήπια τέκνα. ἰστέον δὲ
 ὅτι Αἴλιος Διονύσιος ὁμωνυμίαν εἰσάγει τοῦ νεοσσοῦ, ἐνθα φησὶν ὅτι νεοττός λέκνυθος ὠοῦ. ὡς δὲ καὶ
 συγκόπτει τὸ οἰκείον ἢ ἢ τοιαύτη λέξις κατὰ τὸ, νεηγάτεον, νηγάτεον, δηλοῦσιν αἱ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ
 νοσσάδες ὄρνις. (Vers. 312.) Τὰ δὲ πέταλα, ὃ ἐστι τὰ ἀναπεπταμένα καὶ *πλατέα φύλλα, ὅτι καὶ 229
 πέτηλα λέγεται δῆλον ἐστίν. οἱ γοῦν περὶ Λυκίαν πετήλια μέχρι καὶ ἐς ἄρτι καιροῦ τὰ τοιαῦτα φασίν.
 30 ἐκ δὲ τῶν Ὀμηρικῶν πετάλων καὶ ποτήρια ἐκπέταλα τὰ πλατέα, ὅποια τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια,
 ἐξ ὧν ὁ καλὸς Ἀλκίφρων τὸν Πατελλοχάρωνα συνέθετο. Τὸ δὲ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, ἢ τοὺς ὑπο-
 πεπτικώτας δηλοῖ ἀποβολῇ τοῦ κ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ὦ εἰς ἦ, ἢ τοὺς ὑποπετομένους ἐκ τοῦ πτῶ πτήσω·
 ἐφύλαξε δὲ τὸ ὦ τῆς εὐθείας. ἰστέον γὰρ ὅτι αἱ εἰς ὦς μετοχαὶ τὰ πολλὰ μὲν τρέπουσι τὸ ὦ τῆς εὐθείας
 ἐν τῇ γενικῇ, πολλάκις δὲ φυλάσσουσι τὸ ὦ καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις καθ' ὁμοιότητα τῶν εἰς ὦς ὀξυτόνων
 ὀνομάτων, ὅσα διὰ τοῦ τ̄ κλίνονται. οὕτω καὶ κατωτέρω τὸ τετριγῶτας ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἐν τῷ,
 κατήσθιε τετρι*γῶτας. ὁμοίως καὶ τὸ ἀλεξέμεναι μεμαῶτα καὶ ἄλλα πολλά. φαίνεται δὲ ἐκ τοῦ πεπτηῶς 10
 πεπτηῶτος συγκοπῆναι τὸ πεπτῶς πεπτῶτος· οἷον, πεπτῶτ' ἀδελφόν, παρὰ Σοφοκλεῖ· εἰ μὴ ἄρα ἐκ
 τοῦ πεπτικώτα συγκόπεται κατὰ τὸ βεβρωῶτες ἤγουν βεβρωκώτες, αἵματος λίπος. (Vers. 313.) Τὸ δὲ,
 ἢ τέκε τέκνα, εἰς οὐδὲν μὲν ἀναγκαῖον, ἀλλὰ κατὰ τὸ παρέλκον ἐρρέθη. ἔστι δὲ καὶ τρόπου ἐτυμολο-
 40 γικοῦ· ἐκ τοῦ τεκῆν γὰρ τὸ τέκνον, καὶ Ἀττικὸν δέ. (Vers. 314.) Τὸ δὲ κατήσθιε τὸν μετὰ σφοδρό-
 τητος ὀλοτελῆ δηλοῖ ἀφανισμόν τῶν νεοττῶν καὶ διαφέρει τοῦ ἀπλῶς ἐσθίειν, ὡς καὶ τὸ καταφαγεῖν
 τοῦ ἀπλῶς φαγεῖν. καιρίως δὲ καὶ αὕτη ἔχει ἡ λέξις, ὅθεν καὶ κατωτέρω δις αὐτὴν λέγει διαλύσας ἐν
 τῷ, κατὰ τέκνα ἔφαγεν. Τὸ δὲ τετριγῶτας μίμησις ἐστὶ φωνῆς τῶν νεοττῶν, ἢ τις ἀπαλωτέρα τοῦ
 τρύζειν ἐστίν, ἀφ' οὔ γίνεται ἢ τρυγῶν. τελειότερον δὲ φασὶ τοῦ τετριγῆναι τὸ ἰαχεῖν, ὅθεν τὰ μὲν
 νήπια *τετριγῶτα, ἢ δὲ μήτηρ ἀμφιαχυῖα, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα Ἀργεῖοι μέγα ἴαχον. Ζηνόδοτος μέντοι, 20
 φασίν, ἀντὶ τοῦ τετριγῶτας τιτίζοντας γράφει, οἷα κρίνας αὐτὸ τοῦ τετριγῆναι καιριώτερον. καίτοι

φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἀπλῶς μὲν τιτίζουσιν οἱ νεοσσοὶ, κατεσθιόμενοι δὲ τρίζουσιν. ἔστι δὲ τρίζειν τὸ
 λεπτόν ἢ χεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, αἱ καὶ αὐταὶ τρίζειν λέγονται, ὡς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τέλει τῆς Ὀδυσσεΐας
 φησὶ. τὸ μέντοι τρύζειν, ἀφ' οὗ ἢ τρυγῶν, τραχυφωνότερόν ἐστι. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τιτίζειν τίτις
 κατὰ Αἴλιον Διονύσιον βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν, φησὶ, μισρὸν ὀρνίθιον ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω
 καλεῖται. ἕτερος δὲ τις φησὶ καὶ ὅτι κατὰ μίμησιν ἤτοι ὀνοματοποιίαν, ὅθεν ἴσως καὶ τιτιγόσιον, ζώ-
 φιον παρὰ τῷ αὐτῷ ὅμοιον τέτιγι. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τραχύτερον τοῦ τιτίζειν τὸ τιτυβίζειν, ὃ ἐπὶ
 30 τινων περδίκων ἱστορεῖται λέγεσθαι, καθὰ ἐπὶ ἑτέρων τὸ κικκαβάζειν, ὅθεν παρὰ *τῷ κωμικῷ ἐπιρῥήματι
 τὸ κικκαβαῦ. (Vers. 315.) Τὸ δὲ ἀμφεποτάτο ἔχει τι ἄπορον ἐπὶ τῇ γραφῇ τῆς προπαραληγουμένης.
 εἰ γὰρ πέτω ἔστι τὸ πέτομαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ποτὸς ὁ πετόμενος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποτὴ Θηλυκοῦ ἐν
 Ὀδυσσεΐα, διὰ τί μὴ τὸ ποτῷ ῥῆμα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ μεγαθύγουσι τὴν πῶ συλλαβὴν κατὰ τὸ τρέχω 10
 τρόχος τρωχῶ καὶ τὰ ὅμοια; αἴτιον δὲ κἀνταῦθα ἢ σύνθεσις. τὸ γὰρ ἀπλοῦν πωτῶ ἐκτείνει ἔστιν
 ὅτε τὴν παραλήγουσαν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, λίθοι πωτῶντο θαμειαί. (Vers. 316.) Τὸ δὲ ἐλελιξάμενος 174
 τὸ ὑγρὸν δηλοῖ τοῦ δράκοντος καὶ εὐλύγιστον καὶ εὐπερίστροφον καὶ, ὡς εἶπεν, οὐ δυσέλικτον ἀλλὰ
 εὐέλικτον. διὸ καὶ δεδιπλασίακε τὸν ἐλιγμόν, ὃ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ, μέγαν δ' ἐέλιξεν Ὀλυμπον. Τὸ δὲ,
 πτέρυγος λάβεν, ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν Ἀριστάρχειον ἀνάγνωσιν, ὡς δ' ἄλλοι φασὶ, κατὰ
 40 παράδοσιν παροξύνην, ἀπὸ εὐθείας ὀξύτόνου τῆς ἢ περιῖξ, ὃ δηλοῖ οὐ τὰ πτερὰ *μόνα, τὸ μόριον
 δὲ μετὰ τῶν περικειμένων πτερῶν, καθὰ δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανὸς, εἰπὼν ὅτι τὰ εἰς υξ Θηλυκὰ, μονο-
 σύλλαβα μὲν ὄντα, ὀξύνεται· στίξ, νύξ, τρύξ· ὑπὲρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται· κάλυξ, ἄντυξ,
 πομφόλυξ. τὸ πτερύξ σεσημειῖται ὑπὸ Ἀριστάρχου ὀξυνθέν διὰ τὸ ἐννοίας περιεκτικῆς εἶναι. οὕτω
 γάρ, φησιν, ἀνέγνωμεν ἐν τῇ βῆτα ῥαψωδίᾳ. (Vers. 318.) Τὸ δὲ ἀρίζηλον φανερώς ἐνταῦθα τὸν 20
 ἀρίδηλον δηλοῖ, τραπέντης τοῦ δ' εἰς ζ κατὰ συγγένειαν τὴν καὶ ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ γεγραμμένην. οὕτω
 δὲ καὶ ἐν τῷ, ἀστὴρ ἀρίζηλος· οὐ γὰρ ἔστιν ἐνταῦθα εἶπεν τὸν ἄγαν ζηλωτόν. (Vers. 319.) Τὸ δὲ
 230 λαῶν, ὃ ἔστι λίθον, ἐκτείνει μὲν τὴν *παραλήγουσαν καὶ κλίνεται περιττοσυλλάβως, λάαος· κραθὲν δὲ
 γίνεται λᾶς· ὅθεν Λᾶ, πόλις τραχεῖα, ὡς τὸ, Λᾶν περήσεις, παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Λαπίρσαι Διός-
 κουροι οἱ τὴν τοιαύτην Λᾶν πέρσαντες· καὶ λαξέειν τὸ λίθους ξέειν, καὶ λατύπος ὁ καὶ λατόμος, τὸ
 μὲν ἀπὸ τοῦ τύπτειν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ τέμνειν· καὶ λατύπη Θηλυκῶς τὰ τῶν λίθων ἀποξέσματα.
 (Vers. 325.) Τὸ δὲ ὄψιμον ὀπιτέλεστον, ἐκ παραλλήλου κείμενα, τῆς αὐτῆς εἰσὶν ἐννοίας δηλωτικὰ
 διὰ σαφήνειαν. Τὸ δὲ ὄου ἀντὶ τοῦ οὔτινος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ὄ, ἵνα ἢ, ὡς περ τοῦ ὄτου καὶ τῷ
 ὄτω, οὕτω καὶ οὔ ὄου, ἀναδραμοῦσης τῆς δασείας εἰς τὴν παραλήγουσαν. τύπου δὲ τοιούτου καὶ τὸ
 ὀτέοισι καὶ τὸ ὄτεω, ἀντὶ τοῦ ὄτινι. Ἡ δὲ τῶν ἐννέα ἐτῶν ἀνάμνησις ὀνειδισμόν τινα ἔχει κατὰ τοὺς 30
 10 παλαιοὺς, ἐὰν τότε μὲν οἱ Ἕλληνες χρόνου μῆκος *ἀκούσαντες οὐκ ᾤκησαν, νῦν δὲ πρὸς τῷ τέλει
 ἐκλέλυνται, ὅτε ἢ ἐνναετηρὶς βέβηκε. πολέμου δὲ καιρὸς τὰ ἐννέα ἔτη, ὧν συντελεσθέντων ἀνάγκη νοεῖν
 τὸ εὐθύς δέκατον τὸ ἀργὸν καὶ ἀπόλεμον, οὗ σύμβολον νοοῦσι τινὲς τὸν δράκοντα, συγκαταριθμοῦν-
 τες εἰς χρόνου δήλωσιν καὶ αὐτόν. (Vers. 330.) Τὸ δὲ, νῦν πάντα τελεῖται, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ παρα-
 σημειοῦνται, πρὸς τὸν ὄνειρον ἀφορᾷ τὸν βασιλικόν, τὸν εἰπόντα· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν. καὶ οὐ
 λέγει ὅτι τῷδε τῷ ἡματι πάντα τελεῖται, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων ἐνόησε τὸ, νῦν ἔλοις τὴν Ἴλιον· ἴσως γὰρ
 οἶδεν ὅτι ψεύσεται τοῦτο εἰπὼν· ἀορίστως δὲ φησὶ, νῦν πάντα τελεῖται, ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ, μείνατ'
 ἐπὶ χρόνον, ἵνα μήτε βασιλικὸν ἀναφήνη μυστήριον, ὃ περ ἐν τῷ προβουλίῳ ἤκουσε, μήτε ἐξελέγχοιτο
 ὕστερον, ἐὰν μὴ, ὡς ὁ βασιλεὺς ἐνόησεν, αὐθημερὸν συντελεσθεῖν ὁ πόλεμος. (Vers. 331. sq.) Τὸ
 20 δὲ, μίμνετε αὐτοῦ, ἡγουν ᾧδε ἐπ' αὐτοῦ τοῦδε τοῦ τόπου, ἔστι μὲν *ἀντωνυμία ἐπιρῥηματικὴ, παρά- 40
 γει δὲ, ὡς περ τὸ αὐτόφι, οὕτω καὶ τὸ αὐτόφι, ἕθεν συγκέκοπται τὸ αὐθι, οἶον· πτολεμίζομεν αὐθι.
 Περὶ δὲ τοῦ εἰσόκεν, ἡγουν εἰς ὃ ἂν καὶ ἕως οὔ, πολλαχοῦ δηλοῦται. (Vers. 301.) Ὅτι πληροφορίαν
 φράζει πράγματος τὸ, εὔ γὰρ δὴ τότε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἔστε δὲ πάντες μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν
 θανάτοιο φέρουσαι. καὶ ὅρα τὸ, ἔστε μάρτυροι· οὐ γὰρ ἀκολούθως τῷ ἴδμεν εἶπεν, ὅτι ἐσμέν, ἵνα
 μὴ καὶ ἑαυτὸν συντάξῃ τοῖς μαρτυροῦσι. (Vers. 302.) Τὸ δὲ, κῆρες ἔβαν φέρουσαι, τοὺς ἐν τοῖς
 ἐξῆς που δηλωθησομένους κηρессиφορήτους συντίθησι. (Vers. 320.) Τὸ δὲ, ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμά-

ζομεν οἷον ἐτύχθη, ἐκπληττομένοις πρόσφορον. κεῖται δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ἄνω, ἤγουν ἄγωνοι, οἷον· τίπτ' ἀνω ἐγένεσθε; ἤγουν ἀναυδοί, ἀχανεῖς· περὶ οὗ, ὡς κλίνεται κατὰ τὸν Μενέλειον, ἀλλα-
 175 χοῦ φανεῖται. * (Vers. 333.) Ὅτι σχῆμα ὑπερβατὸν ἐν τῷ, Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον· ἀμφὶ δὲ νῆες σμερ-231
 δαλέον κονάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν· μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσεὺς θεῖοιο. ἔστι γὰρ τὸ ἀκόλου-¹⁰
 θον οὕτως· Ἀργεῖοι μέγα ἴαχον, ἐπαινήσαντες τὸν Ὀδυσσεὺς μῦθον. ἦν δὲ ὑπερβατὸν καὶ ἐν τῇ ἀ-
 τῆς Ἰλιάδος, ἐν τῷ, νῦν δ' εἶμι Φθίηνδε, οὐ ἐφεξῆς τὸ, ἐνθάδ' ἀτιμος εἶν. καὶ ἰστέον ὡς ἐν τῇ
 ἀ ῥαψωδία ἐλέχθη ὅτι τὰ τοιαῦτα εἰσι κυρίως ὑπερβατὰ κατὰ τοὺς ῥήτορας, οὐ μὴν ὁμοίως καὶ τὸ,
 λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς· καὶ τὸ, διὰ τάφρον ἐβησαν· καὶ τὸ, κατὰ τέκνα ἔφαγε στρουθοῖο, περὶ
 ὧν καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα εἰρήσεται τὰ δοκοῦντα τοῖς παλαιοῖς. ἐνταῦθα δὲ οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦν-
 10 ται τὸ τοῦ ὄχλου παλίμβολον, ὅπως οἱ αὐτοὶ καὶ φεύγειν ἦσαν ἐτοιμότεροι καὶ μένειν αὐθις ῥᾶον
 ἀνεπίσθησαν. ἐπιφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐπόλιδος· οἷον γέ ποῦστί γλῶσσ' ἀνθρώπου; εἴ περ ὁ μὲν
 λέγων, φεύ*γωμεν, ἀναπτεροί· ὁ δὲ αὐθις πείθει λέγων, μίμνωμεν. Τὸ δὲ, μέγα ἴαχον, ἀξήτικῶς εἴρηται· 20
 ἀπλῶς μὲν γὰρ πρὸ ὀλίγου ἴαχεν ἡ μήτηρ στρουθοῦς, οἱ δὲ Ἀργεῖοι μέγ' ἴαχον. (Vers. 334.) Ὁ δὲ κόνα-
 βος καὶ τὸ κοναβίζειν καὶ κοναβεῖν, διαφορεῖται γὰρ καὶ αὐτὸ, ἦχος ἐστὶ ξύλων ξηρῶν πεπληγόντων, ἢ
 μᾶλλον κοινότερον εἰπεῖν, ἦχος σωμάτων ξηρῶν. ἐρεῖ γὰρ μετ' ὀλίγα· χθὰν κονάβιζε. (Vers. 335.) Τοῦ
 δὲ ἐπαινῶ ἐπαινῆσω, οὗ κοινότερον τὸ ἐπαινέσω, χρῆσις καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἄλλοις. (Vers. 336.) Ὅτι
 Γερήνιος Νέστωρ ἢ ὁ ἐντιμος παρὰ τὸ γέρας ἢ ὅτι, ὀπηνίκα ἢ Πύλος ὑφ' Ἡρακλέος ἰάλω, καθάπερ ἐν
 τῇ ἀ ῥαψωδία εἴρηται, αὐτὸς ἐν Γερήνιοις ἢ ἔτυχε τρέφεσθαι ἢ ἤχθη φυγᾶς. Γέρηνα δὲ, ὡς καὶ ἐν τῷ
 καταλόγῳ ῥηθήσεται, τόπος περὶ τὴν Πελοπόννησον, ἦτοι πόλις Μεσσηνιακῆ, ἢ λεγομένη καὶ Γερηνία,
 20 καθὰ καὶ ὁ γεωγράφος φησί. λέγεται δὲ ἡ πόλις αὕτη καὶ ἐνικῶς Γέρηναν, ὡς Ἡσιόδος· Νέστωρ οἷος
 ἄλυξεν ἐν *ἀνθεμόεντι Γερήνῳ· καὶ πληθυντικῶς, ὡς ὁ αὐτός· κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος νιέας 30
 ἐσθλοὺς ἔνδεκα· δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἰππότης Νέστωρ ξεῖνος εἶν ἐτύχασε παρ' ἰπποδάμοισι Γερήνιοις,
 ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος Γερήνου. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι δεικνύουσι παρ' αὐτοῖς οἱ τῆς κοίλης
 Ἡλιδος Γέρηνον τόπον καὶ Γέροντα ποταμὸν καὶ ἄλλον Γερήνιον· τοῦτο δὲ καὶ Μεσσηνιοὶ ποιοῦσι,
 καὶ μᾶλλον γνώριμα φασὶν εἶναι τὰ παρ' ἐκείνοις Γέρηνα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου φέρε-
 ται καὶ ὅτι γέρην ἢ θήλεια γέρανος. (Vers. 337.) Ὅτι ἐνδεικνύμενος κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ὅπως
 εὐπόρως ἔχει τοῦ ῥητορεύειν καὶ ὅτι τὸ καλῶς ῥηθὲν δύναται καὶ κάλλιον εἰπεῖν, τὴν τοῦ Ὀδυσσεὺς
 ῥητορείαν μεταχειρισάμενος ὑπὸ κρείττονι ῥήτορι τῷ Νέστορι, οὗτοι γὰρ οἱ δύο τῶν λοιπῶν ἐν ῥητορείᾳ
 ὑπερφέρουσι, νικᾷ, ὡς καὶ προεῖρήθη, τοῖς δευτέροις νοήμασι πολλῶ πάνυ τῷ μέσῳ τὰ πρότερα, καὶ
 30 *ὡς εἴ περ ἀνὴρ νικήσειε παῖδα δημηγοροῦντα, καθάπερ αὐτὸς ἐπισημαίνεται ἐν τῷ εἰπεῖν· ὦ πόποι, 40
 ἢ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράασθε νηπιάχοις· ὁ δοκεῖ πρὸς ἔριν ἢ μίμησιν εἰρησθαι Ὀδυσσεὺς, εἰκάσαν-
 τος πρὸ ὀλίγων τοὺς Ἀχαιοὺς παισὶ νεαροῖς. πολλὰ μὲν οὖν ὁ Νέστωρ οὐ φιλοτιμεῖται εἰπεῖν νοήματα,
 ὑψηλὰ δέ. διὸ οὐδὲ ὑπερπαίει πάνυ τὸν Ὀδυσσεῖα πλήθει ἐπιχειρημάτων ἀλλὰ μᾶλλον ποιότητι. ἐπιλέ-
 γεται γὰρ τὰ ἐκείνου καὶ μεταγαγὼν αὐτὰ εἰς τὸ ὑψηλότερον, καὶ ἐπεξεργασάμενος οὕτω περαίνει τὴν
 δημηγορίαν, προσεπιθεῖς τι καὶ αὐτὸς, ὡς εἰρήσεται, καὶ ποιήσας τὸ καλὸν κάλλιον. Ἐν πρώτοις
 οὖν σχε*τλιάσας διὰ τοῦ, ὦ πόποι, εἶτα οὐ πρὸς τὸν βασιλέα τὸν λόγον εὐθύς ἀποτείνει, ὡς Ὀδυσσεὺς 232
 ἐποίησε, καίτοι ἀλλαχοῦ ποιεῖν αὐτὸ εἰωθῶς, ἀλλὰ σφοδρῶς καὶ παρῥησιαστικῶς τὸν λόγον μεταχειρι-
 ζόμενος πρὸς μόνον μὲν αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεῖα οὐ στρέφει τὸν λόγον, ἦν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ καταφο-
 ρικὸν καὶ ἀκρόχολον, λεαίνει δὲ τῷ κοινῷ πληθυνσμῷ τὴν σφοδρότητα, λέγων· ἢ δὴ παισὶν εἰκότες
 40 ἀγοράασθε, καὶ παισὶν, οὐ τοῖς τυχοῦσιν, ἀλλὰ νηπιάχοις. τοῦτο δὲ λέγει οὐχ' ὅτι νηπιόν τι ὁ Ὀδυ-
 σεὺς ἐφθέγγατο, ἀλλ' ὅτι μηδὲν εἶπε στρατηγικῶς περὶ πολεμικῆς ἐκτάξεως, ὁ περ αὐτὸς μετ' ὀλίγα
 ποιήσει, ἐν οἷς ἐρεῖ ὅτι, χρὴν' ἀνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνον, καὶ τὰ ἐξῆς. διὰ
 τοῦτο οὖν δημηγορία νηπιάχων εἰκάζει τὰ φθάσαντα λαληθῆναι, διότι δηλαδὴ τακτικὴ παραγγελία
 176 οὐκ ἔγκει*ται αὐτοῖς. διὰ τοῦτο εἰπὼν, νηπιάχοις εἰκότες, φησὶν· οἷς οὐ τι μέλει πολεμῆια ἔργα. 10
 τάχα δὲ οὐ διὰ μόνον τὸν Ὀδυσσεῖα εἴρηται ταῦτα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φεύγωμεν τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος·
 ἔστι γὰρ τῷ γέροντι καθάπτεσθαι λόγοις τοῦ βασιλέως, ὡς ἐν τῷ προβουλίῳ ὤριστο. καὶ τοιοῦτον μὲν

τὸ προοίμιον τοῦ γέροντος, ὑπισχνούμενον ἀνδρώδεις ἐννοίας. εἰ γὰρ οἱ πρὸ αὐτοῦ νηπιάχοις ἐοικότες ἠγόρευσαν, αὐτὸς ἄρα οὐ τοιοῦτος ἔσεσθαι πραγματεύσεται. Εἶτα πρὸς τὰ τοῦ Ὀδυσσεύως ἀφορῶν νοήματα διορθοῦται οἷον καὶ ὑψηλότερον αὐτὸς ἐκεῖνα διαχειρίζεται. εἰπόντος οὖν ἐκείνου Ἀχαιῶν ὑπόσχεσιν, καὶ ὅτι οὐκ ἐκτελοῦσί σοι τὴν ὑπόσχεσιν, ὁ Νέστωρ φησὶν ἀχθόμενος ὅτι, πῆ δὴ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν; εἶτα καὶ τὴν ἐρώτησιν τοῦ, πῆ δὴ τὰ εἰρημένα βήσεται, λύων καὶ πλατύνων τὸ, συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια, καὶ βαρέως δὲ λαλῶν ἐν σχήματι κατενυχῆς, φησὶν, (Vers. 340.) ὅτι ἐν πυρὶ

20 *δὴ βουλαί τε γενοῖατο μῆδεά τ' ἀνδρῶν σπονδαί τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν, ἦγουν αἷς ἐπεποιθμεν. ἐν τούτοις γὰρ τοῖς νοήμασιν ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ψεῦδος κατηγορεῖ τῶν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ἐκτελούντων τῷ βασιλεῖ τὴν ὑπόσχεσιν, ἢ τις ἦν τὸ τὴν Ἴλιον ἐκπέρσαντα ἀπονεεσθαι, ὁ δὲ Νέστωρ γυμνότερον καὶ ὑψηλότερον ἀσεβείας αὐτοῦς ἢ ἐπιτορκίας γράφεται, ὡς οὐχ' ἀπλῶς ὑποσχεθέντας, ἀλλὰ 10 καὶ συνθεμένους καὶ ὁμόσαντας μετὰ καὶ σπονδῶν καὶ δεξιῶσεων· ἅμα δὲ, φασί, καὶ ὡς ἐνεδρεύσαντας ἀπελέγχει. οὐκ ἂν γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐστράτευσεν μὴ συνθεμένων αὐτῶν. Πάλιν τοῦ Ὀδυσσεύως τὰ ἐννέα ἔτη συνταμόντος καὶ εἰπόντος, ὅτι ἐν τῇ Αὐλίδι χθισὰ καὶ πρωισὰ, ἦγουν χθές καὶ πρωί, σημεῖον τοιόνδε εἶδομεν, ποιήσαντος δὲ τοῦτο οἰκονομικῶς, ἵνα μὴ δόξη ὄνειδιζειν ἀνανδρίαν τοῖς

30 Ἑλλησι καὶ ἀποκναίση ἐκείνους εἰς τὸν ἐφεξῆς πόλεμον, ὁ Νέστωρ ἀπεναντίας ἐρχόμενος ἐξο*νειδίζει οὕτως· αὐτῶς γὰρ ὁ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος εὐρεῖν δυνάμεθα, καίτοι ἀληθῶς πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἴοντες. τοῦτο δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς εἶπεν ἐν τῷ, αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενὸν τε νέεσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν γοργόν, τοῦτο δὲ εἰς πλάτος ὁ Νέστωρ παρέτεινε, μεταποιήσας τεχνικῶς τὸ νόημα. ἔτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἀρξάμενος, ὡς ἐλεγχίστου γινομένου διὰ τοὺς Ἑλληνας, εἶτα τὸν δῆμον προσφθέγγεται· τλήτε, φίλοι, λέγων, καὶ τὰ ἐξῆς· δίδωσι δὲ αὐτοῖς καὶ συγγνώμην οὐ νεμεσιζόμενος 20 αὐτοῦς. ὁ δὲ Νέστωρ ἀπὸ τοῦ πληθους εἰς τὸν βασιλέα μετελήλυθε τῷ μὲν λαῷ προσενεχθεὶς ὄνειδιστικώτερον καὶ βαρύτερον, ὡς προείρηται, τῷ δὲ βασιλεῖ συμβουλευῶν φυλάττειν τὴν ἀρχικὴν ἐμβροίθειαν καὶ μὴ ποιεῖν ἑαυτὸν ὑπὸ τοῖς Ἑλλησι καὶ οὕτω καταπλήττων τὸ πλῆθος, ὡς δεῖον ὄν ἀρχεσθαι καὶ μὴ

40 θέλειν ἀρχεῖν τοῦ βασιλέως. φησὶ γὰρ· Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ θ', ὡς *πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν, ἀρχεῖν Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, ἦγουν μὴ ἐκείνοις ἀνατίθει τὸ πᾶν, ἀλλὰ σὺ προηγοίμενος ἔχε ἐπομένους ἐκείνους. τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, οἱ Ἀχαιῶν νόσφι βουλευούσιν· ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν, οἷονεὶ λέγων ὅτι οὐ χρὴ εἰπεῖν, ὅτι τλήτε, φίλοι· ἀλλὰ ὡς ἀρχομένους ποιεῖν ὑπὸ τῇ βασιλικῇ βουλῇ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ ἄκοντας. Ἔτι Ὀδυσσεὺς μὲν εἰς τὸ τοῦ δράκοντος ἀνατρέχει σύμβολον δημοχαριστικῶς, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, προβαλλόμενος τὰς μαντείας τοῦ Κάλχαντος, ὃς ἐλύπει τὸν

233 βασιλέα, ὡς ἐν τῇ ἀ ῥαψωδίᾳ δεδήλωται. ὁ δὲ Νέστωρ ὑψηλότερον καὶ σεμνότερον *τὸν λόγον μετα- 30 χειριζόμενος οὐκ ἐκ τῶν κάτω καὶ περὶ γῆν οὐδ' ἐκ τινος τῶν θνητῶν τὰ σημεῖα λαμβάνει, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Διός. φησὶ γὰρ ὅτι οὐκ ἔστι πρὶν Ἀργοσδε ἰέναι, πρὶν ἂν γνῶναι εἴτε ψεῦδος καὶ, κοινότερον εἰπεῖν, ψευδῆς ἢ τοῦ Διός ὑπόσχεσις εἴτε καὶ μὴ. φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι τὸν Δία, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροις ἔβαινον Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Πάνυ οὖν σεμνότερον τὸ τοῦ Νέστορος, εἴ γε τὴν στρουθὸν καὶ τοὺς νεοσσοὺς ἀφείς ἐπὶ τὸν ὑπατον Δία φέρεται. καὶ ὅρα τὸ, Διὸς ὑπόσχεσις. ἐπὶ μὲν γὰρ Ἑλλήνων οὐκ ἠθέλησεν αὐτὸ εἰπεῖν ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ συνθεσίας εἶπε καὶ ὄρκους· ἐπὶ δὲ Διὸς τὴν ὑπόσχεσιν τίθησιν, ὃς οὐδὲν ὑπισχνεῖται

10 ἀπατηλὸν, ὡς προείρηται. καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς αἰσχρὸν φησὶ κενὸς νέεσθαι τοὺς Ἑλ*ληνας, ὁ δὲ Νέστωρ ἀπαγορεύει μηδένα τολμῆσαι οἴκαδε νέεσθαι, πρὶν τινα παρὰ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, δοιμύτερον τὸν λόγον μεταχειρισάμενος, ὡς ῥηθήσεται. Ἔτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς θέλειν εἶπε τοὺς Ἑλληνας 40 ἐλέγχιστον θεῖναι τὸν βασιλέα, ὡς παρ' αὐτοῖς ὄν τοῦτο ποιῆσαι, ὁ δὲ Νέστωρ ἀποστερῶν αὐτοῦς τοῦ ἐθέλειν φησὶν· εἰ δὲ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκονδε νέεσθαι, ἀπτέσθῳ ἧς, ἦγουν ἰδίας, νηὸς εὐσέλμοιο μελαίνης, ὕφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, πάνυ ἀυστηρῶς καὶ βασιλικῶς τοῦτο εἰπὼν καὶ θάνατον ὀρίσας ἐπιτίμιον τῷ λειποτακτῆσοντι. βαρύτερον δὲ πάνυ τοῦτο καὶ φοβερώτερον τοῦ παρὰ τῷ Ὀδυσσεῖ. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὅτε τὸν λαὸν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ἀγορὰν, πρὸς ἕκαστον βασιλέα καὶ ἔξοχον ἔλεγεν ὅτι, οὐκ οἶσθα τὸν νοῦν τοῦ βασιλέως, καὶ ἔτι τάχα ὑψεται νῖας Ἀχαιῶν, καὶ, μὴ τι

χολωσάμενος ῥέξι κακὸν νῆας Ἀχαιῶν· ὁ δὲ Νέστωρ ἐνταῦθα σεμνότερον καὶ *γοβιέρωτερον θάνατον 20
 ἀποφαίνεται τῷ εἰς φυγὴν ὀρμήσοντι, οὐχ' ὡς Νέστωρ λαλῶν, ἀλλ' ὡς αὐτὶς ὁ Ἀγαμέμνων. οὕτω
 ῥητορικῶς ὁ Νέστωρ πολλὰ τῶν τοῦ Ὀδυσσεύος νοημάτων ἐπικοσμήσας ἢ διορθωσάμενος καὶ ὑπερφω-
 νήσας ἐκείνον ἐν πᾶσι προστίθισι καὶ τινα ὀλίγα, ὧν ἐκεῖνος οὐδ' ὄλως ἐμνήσθη, καὶ τῆς τε Ἑλένης
 μέμνηται, ἢ τις ἐστὶ τέλος τοῦ πολέμου τοῖς Ἑλλησιν. εἰπὼν γὰρ, μὴ τις ἐπειγέσθω πρὶν οἶκονδε
 νέεσθαι, πρὶν τινα παρ' Ἑλλήνων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, ἐπάγει· τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε
 στοναχὰς τε. ἐτι δὲ καὶ συμβουλίην ἐκτίθειται τυκτικὴν, ὡς κατωτέρω εἰρήσεται. καὶ τοιαύτη μὲν ὡς ἐν
 177 ὀλίγῳ εἰπεῖν, ἢ τοῦ Νέστορος δημηγορία ἐκ τῶν αὐτῶν μὲν ἐρμηθεῖσα τῷ Ὀδυσσεῖ, ἑτέρως δὲ διασκευά-
 σασα τὰ ἐκείνου νοήματα, ἔχουσα δὲ τι καὶ ὧν παρέδραμεν ὁ Ὀδυσσεύς. (Vers. 338.) Τὸ δὲ πολεμῆια
 10 δῆλον ὡς πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἢ ἐκ τοῦ πολεμῆια, καὶ οὐκ ἀμφισβη*τεῖται, ὡς ἐπὶ τοῦ ξυνηῖα. ἐκεῖνο 30
 γὰρ δοκεῖ τισὶν εἶναι ἀπὸ τοῦ ξυνηῖος ξυνηῖος, ὡς ἡμέτερος ἡμετέρειος, ὁ τοῦ ἡμετέρου δηλαδὴ, κατὰ
 τοὺς παλαιούς. (Vers. 339.) Τὸ δὲ, συνθεσῖαι τε καὶ ὅρκια, ὁμοιον ἐστὶ τῷ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ τῷ,
 σύνθεο καὶ μοι ὁμοσσον. Σημείωσαι δὲ ἔτι αἱ συνθεσῖαι διακείμεναι παρὰ Ἡροδότῳ λέγονται διὰ τὸ
 ταυτὸν τοῦ κεῖσθαι καὶ τίθεσθαι· ὅθεν ταυτὸν τὸ ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι καὶ τὸ ἐπὶ συνθεσῖαις ἦτοι
 ὠρισμέναις συμφωνίαις. Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ ῥητοῖς εἶλετο τοῦτο εἰπεῖν, ὅ ταυτὸν ἐστὶ τῇ ἀλλαγῷ κειμένη
 ποιητικῇ ῥήτρῃ. Οὐχ' ὑποκοριστικὸν δὲ παρ' Ὀμήρῳ οὐδὲ τὸ ὅρκιον, καθὰ οὐδὲ τὸ ἴχριον. Ὡς περ δὲ
 τὰ ὅρκια παρωνόμασται ἐκ τοῦ ὅρκου, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ λόγου τὰ λόγια ἤγουν οἱ χρησμοί. γίνεται δὲ
 ὁ ὅρκος ὅθεν καὶ τὸ ἔρκος· ἐκ τοῦ εἶργω γὰρ τὸ ἐγκλείω· καθείργνυται γὰρ πῶς ὁ ὀμνύων οἷς ὁμολο-
 γεῖ· κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς παρὰ τὸ ὅρος ἀρσενικόν. *ὀρίζονται γὰρ τι ὁμολογητικῶς οἱ ὀμνύοντες. συν- 40
 20 τελεῖ δὲ εἰς τὴν πρώτην ἐτυμολογίαν καὶ ἢ ὀρκάνη, ἔρκος τι οὔσα, ὡς ἀκανθῶδες περίφραγμα. προ-
 παροξύνεται δὲ τὸ ὅρκιον ὡς οἷα κτητικὸν ταυτόσημον, κατὰ τὸ κάπριος, αἰζήσιος καὶ τὰ ὅμοια·
 ἄλλως μέντοι ὠφείλε παροξύνεσθαι κανόνι, φασὶ, τοιούτῳ. τὰ διὰ τοῦ ἰὸν τρισύλλαβα προσηγορικά,
 ἔχοντα πρὸ τοῦ ἰ δύο σύμφωνα, παροξύνονται, οἷον· κυμβίον, ἰστίον, ἰσχίον, ἔρκιον, εἰ μὴ ἄρα
 πρὸ τοῦ ἰ κεῖται ἀμετάβολον, ὅποιον τὸ ἴχριον καὶ ἴχριον. Τὸ δὲ, πῆ συνθεσῖαι τε καὶ ὅρκια βῆσε-
 ται; μυκτηριστικὸν πῶς ἐστὶ τοῦ, ἐννέα δὴ βεβάασιν ἐνιαυτοί· λέγει γὰρ *οἰονεὶ ὡς, εἰ καὶ οἱ ἐνιαυτοί 234
 βεβῆκασιν, ἀλλ' αἱ συνθεσῖαι καὶ οἱ ὅρκοι οὐκ οἴχονται βεβηκῆναι, ἀλλὰ μένουσι. τῆς δὲ συνθεσῖος,
 ἢν συνθήκην φασὶν οἱ μεθ' Ὀμηρον, ἢ ἀναλογία κατὰ τὴν ἐξεσίην, ἢς χοῆσις καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ τῆς
 Ἰλιάδος ῥαψωδίᾳ. (Vers. 340.) Τὸ δὲ, ἐν πυρὶ βουλαὶ γενοῖατο, πάνυ βαρυνομένης ψυχῆς ἐστίν·
 οἰονεὶ γὰρ φησιν, ὅτι κανθεῖεν αἱ βουλαὶ καὶ τὰ καὶ τὰ. ἢ μάλιστα κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ γενοῖατο
 30 ἀντὶ τοῦ ἐγένοντο. καὶ ἔστιν ὁ λόγος βαρὺς ἅμα καὶ εἰρωνικὸς, ἵνα λέγῃ ὅτι εἰκόασιν αἱ βουλαὶ ἡμῶν
 καὶ αἱ σπονδαὶ καὶ τὰ τοιαῦτα συγκατακαυθῆναι τότε ταῖς τῶν ὀρκῶν θυσίαις καὶ ἀπολέσθαι. Σημείω-
 σαι δὲ ὅτι τὸ γενοῖατο, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ τὸ ἐφθῖατο ἀντὶ τοῦ γένοιτο καὶ ἐφθιντο, Ἰωνικὰ
 ἐστὶ, πλεονασμὸν ἔχοντα τοῦ ᾱ μετὰ τὴν τοῦ ν̄ ἀπέλευσιν. μυρία δὲ καὶ ἔτε*ρα τοιαῦτα εἰσίν. ὄλως γὰρ 10
 τὰ διὰ τοῦ αταῖ καὶ ατὸ τρίτα παθητικὰ πληθυντικὰ Ἰωνικοῦ εἰσὶ σχηματισμοῦ, ὅποιον καὶ τὸ
 λελέχεται καὶ τετύφεται καὶ ἐσπάρεται καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ ἐσεσάχματο ἀντὶ τοῦ ὀπλισμένοι
 ἦσαν καὶ τὰς κνήμας ῥάκεσι κατελίχματο καὶ τὰς κεφαλὰς εἰλίχματο μίτραις. ὡσαύτως καὶ τὰ κατὰ
 πλεονασμὸν τῆς δᾶ συλλαβῆς, οἷον τὸ ὠνομάδαται καὶ ἐρηρέδαται καὶ ἐσταλάδατο κατὰ Ἡρόδοτον,
 καὶ τὰ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν̄ καὶ διάλυσιν τοῦ παραλήγοντος ἢ εἰς ε̄ καὶ ᾱ. οὕτω γοῦν Ἡρόδοτος δίχα
 πολλῶν ἑτέρων καὶ ἀποκαθέεται φησὶ καὶ εἰρέεται ἀντὶ τοῦ εἰρηνται καὶ ὑμνέεται καὶ ἐκτέατο ἀντὶ τοῦ
 40 ἐκέκτηντο καὶ ἐτιμέατο· οἷς ὅμοια καὶ ἐν ὀνόμασι παρ' αὐτῷ τὸ Ἀρισταγόρην Ἀρισταγόρεα καὶ Καμ-
 βύσεια καὶ Μιλτιάδεα. καὶ ἐν τούτοις γὰρ τὸ ἢ μὲν διαλύεται, ἀπέρχεται δὲ τὸ ἐπαγόμενον ν̄. καὶ τὸ,
 πεποτήταται δὲ μέλισσαι, ἀντὶ *τοῦ πέτονται, Ἰωνικόν ἐστίν. Ἡρόδοτος δὲ καὶ στρατεύεσθαι ὀρμέεται 20
 φησὶ καὶ ἀγωνίδαται καὶ παρεσκευάδατο. Ὅρα δὲ ὅτι τῷ δὴ ἀργῷ ἐπιρῥήματι τρεῖς ἐχρήσατο συναπτῶς
 ἐν στίχοις τέσσαρσιν, εἰπὼν· ἢ δὴ παισὶν εἰκότες, καί· πῆ δὴ συνθεσῖαι; καί· ἐν πυρὶ δὴ βουλαί. Τὸ
 δὲ, μῆδιά τε ἀνδρῶν, βούλεται μὲν εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ἡμῶν αἱ βουλαὶ ἢ ὑμῶν· ἵνα δὲ μὴ πάντῃ σφοδρὸς
 διὰ πάντων ἡκῶν ὁ λόγος εἶη, γενικῶς εἶπε καὶ ἀορίστως ἀνδρῶν, ἵνα λεάνῃ τὴν δημηγορίαν. διὰ

τοῦτο γὰρ οὐδενός τινος ὠρισμένως καθήψατο, ἀλλὰ διὰ τριῶν προσώπων πληθυντικῶς καὶ ἀορίστως ἦλθεν, ἐν δευτέρῳ μὲν προσώπῳ εἰπὼν τὸ, παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε· ἐν πρώτῳ δὲ τὸ, πῆ δὴ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν; ἐμοί τε δηλαδή καὶ τοῖς ἄλλοις σὺν ἐμοί· ἐν τρίτῳ δὲ τὸ, ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ καὶ μῆδε' ἀνδρῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι μῆδεα παρὰ τοῖς πολλοῖς καὶ οἱ ὄρκους παρὰ τὸ μέδειν, *ὅ ἐστιν ἄρχειν. ἀρχὴ γάρ τις ἐν ζώοις καὶ αὐτοῖ, ὡς δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, διατρανοῦντες αὐτὸ ἐκ τῆς πολλῆς ἐναλλαγῆς τῶν γάλλων ἦτοι ἀποκόπων, σαφέστερον δὲ εἶπειν, ἐννόητων. Ἡσιόδος δὲ φησὶν αὐτοὺς μῆδεα ἐν Θεογονίᾳ· ἐτέρωθι δὲ μέζα, φυλάξας μὲν τὸ εἶ τοῦ μέδειν, τρέψας δὲ δ' εἰς ζ' κατὰ ἀκολουθίαν τὴν πολλαχοῦ δηλουμένην, καθ' ἣν καὶ τὸ ἐριδαίνομεν ἀπὸ τοῦ ἐρίζειν. (Vers. 341.) Ἀκράτους δὲ τὰς σπονδὰς λέγει, διότι ἀκράτῳ οἴνῳ ἔσπενδον, αἰνιττόμενοι τὸ τῆς γνώμης ἀμιγῆς ψεύδει καὶ ἄδολον. ἐὰν δὲ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα λεχθεῖν πον, ὅτι κρητῆρι οἶνον ἐμισγον, οἷζ' ὕδατος, καὶ οἴνου μίξιν 10 ἐκεῖ λέγει, ἀλλὰ δύο οἴνων εἰς ἓνα κρατῆρα συναγωγὴν. πρωτότυπον δὲ τοῦ κρητῆρος, καθὰ καὶ τοῦ κρατῆρος, τὸ κερῶ, ἐξ οὗ τὸ κρῶ, ἀφ' οὗ καὶ ὁ κρητῆρ καὶ ὁ κρατῆρ. ἐκ δὲ τοῦ κρῶ κατὰ ἀναδιπλα- 40 σιασμὸν τὸ κικρῶ, οὗ χρῆσις τὸ, ἐγκίκρα ὡς εἶω, ἦγον κίρα ὡς ὀδεύω. Δεξιαῖς δὲ *πεποιθέναι λέγει, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ὄρκοις οὐδὲν ἔλαττον εἰς πίστιν ἐλογίζετο καὶ τὸ τῶν δεξιῶν χειρῶν ἀπτεσθαι. ἦν γὰρ ἡ δεξιῶσις αὕτη καὶ τὸ δεξιούσθαι, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα μάλιστα φαίνεται, σημεῖον φιλίας καὶ εἰς ἐν ἀποκαταστάσεως καὶ οἶον ἐνώσεως. πρωτότυπον δὲ τῆς τοιαύτης ἐννοίας τὸ δέχω, ἐξ οὗ καὶ τὸ δέχθαι καὶ δειδέχθαι καὶ τὸ δειδέχατο, ἐτι δὲ καὶ τὰ τῆς δεξιώσεως. δέχω γάρ· οὗ μέλλον δέξω· ὅθεν δέξα, ὡς δόξα, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἰ δεξιὰ, ὡς ἀχυρμιά καὶ πυρκαϊά· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ῥῆμα δεξιῶ καὶ τὰ ἐκεῖθεν. Τὸ δὲ 178 235 ἐπέπιθμεν οὐκ ἂν μὲν ὄλως εὐχρηστοῖτο εἰς λόγον πεζόν. γέγονε δὲ κατὰ συγκοπὴν *Αἰολικὴν καὶ διπλασιασμὸν Ἰωνικὸν ἐκ τοῦ ἐπίθμεν δευτέρου ἀορίστου, ἵνα λέγη ἐν πυρὶ γενέσθαι τὰς δεξιάς, αἷς οἱ 20 Ἀχαιοὶ ἐπιθον ἑαυτοὺς ἦγον ἐπεισαν. (Vers. 342.) Ἐν δὲ τῷ, αὕτως γὰρ ῥ' ἐπέεσι, διπλάζεται τὸ ρ παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς ἀντιγράφοις, καὶ παρεισκρίνεται ὁ ῥά σύνδεσμος, ὁ τῷ ποιητῇ φίλος, ἐν συναλοιφῇ συνήθει. Τὸ δὲ αὕτως, εἰ καὶ τινες διαφοροῦσι πνευματικῶς, ἀλλὰ φανεῖται ψιλούμενον Αἰολικῶς. Τὸ δὲ, οὐδέ τι μῆχος, τὴν ἀμηχανίαν ὑπολαλεῖ. ὡς περ δὲ ἡδονὴ ἡδὸς Αἰολικῶς, οὕτω καὶ μηχανὴ μῆχος. τὸ δ' αὐτὸ καὶ μῆχαρ κατὰ τὸ δέλος δέλεαρ. ἄκλιτον δὲ καὶ τὸ μῆχος, καθὰ καὶ τὸ ἡδος καὶ τὸ ὄφελος. (Vers. 344.) Ἀστεμφῆς δὲ βουλή ἡ ἀμετακίνητος κατὰ στέρησιν, φασὶ, τοῦ στέμφειν, ὃ δηλοῖ οὐ μόνον τὸ ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχῶς κινεῖν· ὅθεν καὶ ἀστέμφακτα παρὰ Ἀνκράφρονι. 10 λέγει δὲ καὶ *Εὐφορίων κλέος ἀστέμφακτον. τινὲς δὲ ἀστεμφῆς τὸ οἶον ἀστρεφές· ὅθεν καὶ ἐπιρῥημα ἀστεμφέως. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ στέμφειν εἶναι, ὡς ἀλλαγῶ φανεῖται. (Vers. 345.) Τὸ δὲ, ἄρχειν Ἀρχείοις, δοτικῇ μὲν συνετάγῃ ὡς διαφορούμενον. διαδείκνυσι δὲ ὅτι διχῶς ἔστι λέγειν, καὶ ἄρχε καὶ 30 ἄρχεο, τουτέστι βασιλευε. ὅτι δὲ ἀληθῶς διαφορὰ ἔστι ποτὲ τοῦ ἄρχειν πρὸς τὸ βασιλεύειν, ὡς μείζονος ὄντος τοῦ βασιλεύειν, δηλοῖ Λευτυχίδης, ὃς Δημάρατον ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἀρχὴν αἰρεθέντα ἠρώτα, φασὶ, γελῶν, ὁποῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. Τὸ δὲ, κατὰ κρατεράς ὑσμίνας, πρὸς διαστολὴν κῆται τοῦ ἐτέρως ἄρχειν, ὁποῖόν τι καὶ τὸ τριηραρχεῖν καὶ ναυαρχεῖν καὶ συμποσιαρχεῖν. (Vers. 346.) Τὸ δὲ, ἕα φθινύθειν ἓνα καὶ δύο οἱ νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύουσιν, τὸ εὐπειθὲς τῶν Ἑλλήνων δηλοῖ τῷ ἐλαχίστῳ τοῦ ἀριθμοῦ, ὡς πάντῃ ὀλίγων τινῶν ἀπειθούντων· οὓς καὶ 20 ἐξεντελίζει διὰ τε τῆς *ὀλιγότητος καὶ μὴδὲ ὀνομάζων αὐτούς. ἔστι δὲ εἷς μὲν ὁ Θερσίτης δεύτερος δὲ ἢ οὐδεὶς, ἀλλὰ ἀπλῶς παρέρρηπται δύο, εἴ ποῦ τις εἴη τυχὸν δεύτερος· ἢ, ὡς εἰκὸς, καὶ ἕτερός τις ἦν, ὃν ὁ ποιητὴς ἐσιώπησε. τὸ γὰρ τὸν Ἀχιλλέα νοῆσαι τοιοῦτον πάντῃ ἀπεμφαῖνον ἔστι δι' ἄλλα τε καὶ ὅτι οὐδὲ ἐβουλεύσατό τι ἐκεῖνος νόσφιν Ἀχαιῶν. καὶ μὴν τινες περὶ τοῦ Ἀχιλλέως νοοῦσι τὸ καὶ δύο, οἷα 40 τοῦ Νέστορος ὡς φιλοβασιλέως μισοῦντος, φασὶ, τὴν ἔριν, ἐν ἣ τὸν δῆμον κατὰ τοῦ βασιλέως ἐγείρειν ἠθέλεν ἐκεῖνος. διὸ καὶ ἀνωτέρω πληθυντικῶς ἔφη, ὅτι μάτην ἐπέεσσιν ἐριδαίνομεν, λεαίνων τὴν τραχύτητα πληθυντικῶ καὶ κοινῶ σχήματι διὰ τὸν Ἀχιλλέα τὸν ἄριστον, ὡς μὴ μόνον τοῦ Θερσίτου ἄρτι ἐρίσαντος λόγοις, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸ μικροῦ, ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς μετ' ὀλίγα ἐπισημαίνεται, λέγων εἰς ἀπράκτους ἐριδας ἐμβάλλεσθαι. καὶ γὰρ, φησὶν, ἐγὼν Ἀχιλλεύς τε μαχεσάμεθα καὶ τὰ 30 *ἐξῆς. διὰ τοῦτο φασὶ καὶ ἐν ταῖς Λιταῖς μὴ πρεσβεῦσαι τὸν Νέστορα, οἷα βασιλικὸν ῥήτορα, μὴ

ἀνεχόμενον ἐπὶ ὑποπτώσει τοῦ βασιλέως εἰς Ἀχιλλέα πρεσβεῦσαι. Ὅρα δὲ τὸ, ἓνα καὶ δύο, δι' οὗ περ οὐ δηλοῦνται τρεῖς ὡς ἡ κοινὴ φράσις βούλεται, ἀλλὰ μόνοι δύο, ἵνα ὁ μὲν εἰς νοοῖτο καθ' ἑαυτὸν, ὁ δὲ ἕτερος δυνάξοιτο σὺν ἑκείνῳ κατὰ ἐννοίας ἀναδρομῆν. καὶ πως ἔστι τὸ, καὶ δύο, τὸ πρωτότυπον ἀντὶ παραγώγου τοῦ, καὶ δεύτερος, οἷον, ἓα φθινύθειν ἓνα καὶ δεύτερον. τοιοῦτον καὶ παρὰ Πλάτωνι τὸ, εἷς, δύο, τρεῖς, ἤγουν εἷς, δεύτερος, τρίτος. διὸ ἐπάγει· ὁ δὲ δὴ τέταρτος ποῦ; (Vers. 349.) Ἡ δὲ ὑπόσχεσις τοῦ Διὸς καὶ ἡ κατάνευσις φανερωῶς ἐνταῦθα δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν μετεώρων ἐπισημασίαν τοῦ μέλλοντος, ὡς καὶ ἐν τῇ ἄλφα ῥαψωδίᾳ εἴρηται. Φησὶν οὖν, ἐφερμηνεύων πῶς κατένευσεν ὁ Ζεὺς, (Vers. 353.) ὅτι ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἐναίσιμα σήματα φαίνων, μονονουχὶ λέγων ὅτι τοῦτο ἐστὶ νῦν κατάνευσις καὶ ὑπόσχεσις *Διὸς, τὸ ἀστράπτειν ἐκ δεξιῶν τὸν Δία, ἤτοι τὸν ἄερα, καὶ δηλοῦν σῆμά τι αἴσιον, ὃ καὶ διοσημία 40

10 διὰ τοῦτο ὠνόμασται. Καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἐν ταῖς ἀστραπαῖς τὰ ἐκ δεξιῶν ἦσαν αἴσια, ὡς τῶν εὐωνύμων οὐ τοιούτων κἀνταῦθα νομιζομένων. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιδέξια παρὰ τοῖς ὑστερον Ἀττικοῖς καὶ τὰ καίρια καὶ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος. πληγῆναι γοῦν τις λέγει τὰ ἐπιδέξια. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐνδέξια ταυτόν ἐστι τῷ ἐπιδέξια· τοιοῦτον γάρ τι τὸ ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχοεῖν. ὡς δὲ καὶ δι' ἀστραπῶν ἐσημαίνεται τι μέλλον, δηλώσει μὲν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ ποιητὴς· δηλοῖ δὲ δίχα τῶν ἄλλων ἱστοριῶν καὶ παροιμία ἢ λέγουσα, ὅτι ἂν ἀστράψῃ δι' Ἄρ*ματος. πόλις δὲ Βοιωτίας ἦν τὸ τοιοῦτον Ἄρμα, ὅπη γινομένης 236

ἀστραπῆς ἦν τι σημεῖον, ὡς καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ ῥηθήσεται. (Vers. 349.) Ἡ δὲ λέξις τῆς ὑποσχέσεως σαφὲς μὲν νοηθῆναι, ὑποδύσκολος δὲ ἐτυμολογηθῆναι. ἔστι γὰρ ὑπόσχεσις τὸ ὑπό τινος οἷον σχεθῆναι· ἀλίσκει γὰρ πως καὶ κατέχει τὸν ὑποσχόμενον ὁ τὴν ἐπαγγελίαν δεξάμενος. διὸ καὶ ὑπίσχεσθαι καὶ ὑπισχνεῖσθαι τὸ ῥῆμα οἰοῦναι τὸ ὑπό τινος ἔχεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ ὑπόσχεσις ἢ ὑπό τι προηγησάμενον 20

σχέσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ, ἐνεργετήσόν με, τυχόν· ὑπ' αὐτὸ δὲ τις δευτέρα σχέσις καὶ ἀντοχὴ τοῦ προηγησαμένου προσώπου ἢ λόγου τὸ, ἐνεργετήσω σε. ἔτι, ὡς περ τὸ ὑπέσχε χεῖρα ἢ κεφαλὴν ἢ ἀκοὴν, ἀντὶ τοῦ ὑπέθετο, οὕτω καὶ ὑπόσχεσις τὸ ἑαυτὸν ὑποθεῖναι τινὰ τῇ ἐκπληρώσει τῆς οἰκείας ἐπαγγελίας· ὅθεν κρειττόνως ἔστιν εἰπεῖν, *ὡς ἀντιληπτικὴ λέξις ἐστὶν ἢ ὑπόσχεσις· σχεῖν γὰρ τὸ λαβεῖν. διὸ ὑπό- 10

σχέσις ἢ ὑπόληψις ἤγουν τὸ χερσὶν ὑπολαβεῖν· ὅθεν τὸ, ὑπέλαβες με καὶ οὐκ εὐφρανας τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ τὸ, τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀξιωματῶν μου. εἰ γοῦν οἱ ζητοῦντες προσπίπτειν λέγονται, ὑπίσχονται ἄρα καὶ ὑπολαμβάνουσι αὐτοὺς χερσὶν οἷον ἀντιληπτικαῖς οἱ κατανεύοντες ὑποσχετικῶς. ἔτι ὡς περ ὑποστῆναι τὸ ὑπό τινα στήναι ὑπεριστικῶς, οὕτως ὑποσχεθῆναι τὸ ὑπό τινα σχεῖν ἑαυτὸν ὁμοίως δι' ἀντίληψιν. διὸ καὶ ταυτόν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔγνωσται τὸ ὑποστῆναι καὶ ὑποσχεθῆναι· ὅθεν ὁ ποιητὴς ὡς ἐν ἐτυμολογίᾳ τρόπῳ συνεδύασεν αὐτὰ, πρὸ ὀλίγου εἰπὼν, ὑπόσχεσιν ἦν περ ὑπέσταν. Σημείωσαι δὲ 79

ὅτι τὸ, (Vers. 353.) ἀστράπτων ἐπιδέξια, σολοικοφανὲς ἐστὶ καὶ ἀκαταλλήλως ἔχει πρὸς σύνταξιν. τὸ γὰρ ἀκόλουθον οὕτως ἂν εἶχε· φημί κατανεῦσαι τὸν Δία ἀστράπτουτ' ἐπιδέξια. ὁ δὲ ποιητὴς οὐχ' *οὕτως ἐποίησεν, ἀλλὰ τελείαν στιγμὴν θέμενος ἐν τῷ, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, εἶτα ὡς ἀπ' 20

ἄλλης ἀρχῆς ἀσυνδέτως ἀρχόμενος φησὶν, ἀστράπτων ἐπιδέξια, λείποντος τοῦ ἦν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀστράπτων ἦν ὁ Ζεὺς ἐπιδέξια. καὶ ὅρα ὅπως τὸ σολοικοφανὲς ἦτοι καινοπρεπὲς τοῦτο σχῆμα εἰς δέον τέθεικεν ὁ ποιητὴς, ἢ ἵνα, ὡς περ τὸ νόημα, οὕτω καὶ τὸ σχῆμα ξενίσῃ τὸν ἀκροατὴν, ἢ καὶ ἀρχαίῳ ἢ καὶ μιμούμενος ῥήτορα ἐναγώνιον, νοήμασιν ἑαυτὸν ἀπασχολοῦντα καὶ τοῦ καταλλήλου τῆς συντάξεως μὴ διόλου φροντίσαντα καὶ διὰ τοῦτο κινδυνεύσαντα εἰπεῖν τι καὶ σολοικοφανέστερον, οὐ μὴν σολοικίσαντα, ὅτι μὴδὲ ἄκων περιπέπτωκε τῇ καινότητι τῆς συντάξεως, ἀλλ' ἐπιτήδεις 1

ἔτεχνάσατο. παράγουσι δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ σχήματά τινα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ποιητικοῦ, οὐ πάντη 40

μὲν ὅμοια, ὅμως δὲ σολοικοφανῆ, οἷον τοῦ Εὐριπίδου τὸ, πάλαι δὲ *σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, σχολὴ μ' 30

ἀπεῖργε. τοῦτο δὲ παντελῶς ἀθεράπευτα σολοικίζει. τὸ δὲ Ὀμηρικόν, ὡς ἐρρέθη, διὰ στιγμῆς θεραπεύεται. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. οὐκ ἔχει δὲ οὐδὲ τοῦτο θεραπείαν τινά. ὅτι δὲ πολλὰ καὶ παρ' ἄλλοις τῶν παλαιῶν ἀγαθῶν ῥητόρων σολοικοφανῆ καὶ οὕτω καινοπρεπῆ, δηλοῦνται σαφῶς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Φιλοστράτου. οὐκ ἀπήλλακται δὲ τοιούτων οὐδὲ ἡ τραγωδία, ὡς δηλοῖ τῶν Εὐριπίδου καὶ τὸ, ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις· οἱ μὲν πατάξαι τόνδε, οἱ δὲ τόνδε. καὶ τὸ, μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίου κλεινὸς γόνος, ἐν τῷδ' ἐπιστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλει· καὶ τὸ, πολλὰ

δὲ πάλαι προκόψασα, οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ. καὶ Σοφοκλέους τὸ, ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν
 λαβάν, ὅτου σε πόθος ἔχει. Ἐναίσιμα δὲ τὰ μὴ ἀπλῶς σημαντικά τινος φυσικῶς, οἷον ὑετοῦ
 40 ἢ ἀνέμου ἢ χιόνος, ἀλλὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίν*νοις, ἐφ' οἷς χρεῖα μαντείας. Τὸ δὲ, παρ
 Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι τινὰ, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται, εἰς δέλεαρ τοῖς Ἑλλησι τοῦ ἔτι ἐν
 Τροίᾳ μένειν ὁ Νέστωρ προβάλλεται, δριμύτερόν τι τοῦ Ὀδυσσεύς εἰπών. ὁ μὲν γὰρ Ὀδυσσεὺς αἰσχρὸν
 εἶπε κενεοὺς ἀπουοσιῆσαι τοὺς Ἑλληνας, τουτέστι μὴ ἔχοντας ἀπλῶς λάφυρα, οἷς δῆπου καὶ αἱ τῶν
 Τρώων ἄλοχοι συμπεριλαμβάνονται. ὁ δὲ Νέστωρ μόνων ἐμνήσθη τῶν γυναικῶν δριμέως, οὐ μόνον
 θυμῷ τῷ κατὰ τῶν Τρώων, οἷς μέγα πάντως εἰς κόλασιν τὸ τὰς γυναῖκας αὐτοῖς ὑπὸ τοῖς πολεμίοις
 237 γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐρεθίζων τὸ πλήθος, ὁ περ ὡσεπιπολὺ τῶν τοιούτων *ἠτῶται, καὶ μάλιστα, ὅταν
 εὐλογητὸς ἢ ἡ ἡδονή, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ νῦν μὲν οὕτω χαρίζεται τοῖς Ἑλλησιν ὁ Νέστωρ καὶ 10
 τοιοῦτον ἔπαθλον ὑπισχνεῖται τῷ μείναντι, παρακατιῶν δὲ θάνατον, ὡς ἐλέχθη, ἀπειλεῖται τῷ ἀψο-
 μένῳ πρὸ τῶν ἄλλων τῆς νηὸς. ἀρετὴ γάρ, φασί, ῥήτορος τὰ μὲν χαρίζεσθαι τοῖς τοιούτοις τῷ δήμῳ,
 τὰ δὲ καταπλήττειν ἀπειλῇ κολάσεων ἢ καὶ ἄλλως ἐκφοβεῖν· ὁ περ Ὀδυσσεὺς οὐκ ἐποίησε, κεχαρισμένα
 μᾶλλον δημηγορήσας τοῖς Ἑλλησι. Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι τὸ, πρὶν τινὰ παρὰ Τρώων
 ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, δηλοῖ μὲν τὸ, ἕκαστον τῶν Ἀχαιῶν Τρωικὴν σχεῖν παλλακὴν, Ὀδυσσεὶ δὲ
 οὐκ ἔπρεπε ῥηθῆναι. διὸ καὶ παρῆκε μὲν αὐτὸ ἐκεῖνος. ἔδοξε γὰρ ἂν προσπαθῶς αὐτὸς ἔχειν τὰ ἐς
 10 ἀφροδίτην, ἐὰν κατακοιμήσεως Τρωικῶν ἀλόχων ἐμύνητο. ὁ* μὲντοι Νέστωρ ἤδη ἀφνυβρίσας διὰ τὸ
 βαθῦ γῆρας καὶ τῶν τοιούτων πανσάμενος οὐ διὰ πάθος οἰκτεῖον, ἀλλὰ διὰ τὸ ὑπερπαθεῖν τῶν Ἑλλήνων,
 τοιαῦτα λέγειν δοκεῖ, ἀξιῶν δίκην τοῖς Ἀχαιοῖς δοῦναι τοὺς Τρῶας, ἐξ ὧν εἰς τὸν Μενέλαον αὐτοῖ
 ἐπλημμέλησαν, ἐμπαροινήσαντες τῇ Ἑλένῃ. Ὅτι δὲ τὸ τινὰ καὶ ὅλως τὸ τίς ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ 20
 ἀοριστία ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἕκαστος, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, ὦρα, τίς ἤδη κρατὰ καλύμματι κρυ-
 ψάμενον καὶ ἐξῆς. δηλοῖ γὰρ ὡς καιρὸς ἔστιν ἕκαστον τῶν Σαλαμινίων λαθόντα φυγεῖν. Ἰστίον δὲ
 καὶ ὅτι σεμνῶς τε καὶ πρὸς ἀκρίβειαν ἐρῶρέθη τὸ, πρὶν τινὰ καὶ ἐξῆς. οὐ γὰρ εἶχεν εἰπεῖν, πρὶν ἡμᾶς,
 ἢ πρὶν πάντας παρὰ Τρώων ἀλόχοις κατακοιμηθῆναι, τὰ τε ἄλλα, καὶ διότι οὔτε ὁ Νέστωρ εὐκοσμος,
 εἰπὼν τοῦτο περὶ αὐτοῦ, καὶ οὐδ' ἂν σὺν ἅπασιν καὶ ὁ Μενέλαος ἐθέλοι ἂν τοῦτο, καθὰ ἐν τοῖς ἐξῆς
 20 που σημειωθήσεται. Ὅρα δὲ καὶ τὸ κατακοι*μηθῆναι, δοκοῦν ἔμφασιν ἔχειν καταφορικὴν ἐξ ἀμύνης
 διὰ τῆς κατὰ ἐναντιωματικῆς προθέσεως. τὸ δὲ τοιοῦτον οἱ σεμνᾶς παιζαντες κατελάσαι εἶπον. ὅτι δὲ
 τὸ τίς ἀόριστον καὶ εἰς καθολικὴν σημασίαν πληθύνεται διὰ τὸ ἀορισταίνειν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν
 τῷ, ὅς τις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ ἢ γλῶσσαν ἔχειν ὁμοίως ἢ ψυχὴν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὠφθη-
 σαν κενοί. τὸ γὰρ ὅστις ταυτὸν ἐστὶ τῷ ὅσοι, ἵνα λέγῃ ὅτι, ὅσοι φρονεῖν μόνοι δοκοῦσιν. (Vers. 356.) 30
 Ἐν δὲ τῷ, Ἑλένης ὀρμήματα στοναχᾶς τε, ὀρμήματα μὲν λέγει τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐκουσίαν ἐξ ἀρπαγῆς
 ἔλευσιν αὐτῆς εἰς Τροίαν· στοναχᾶς δὲ τὸν ἐπὶ τούτοις μετὰμελον. φιλέλλην γὰρ ὧν ὁ ποιητὴς καὶ διὰ
 τοῦτο τῆς Ἑλένης ὑπερπαθῶν ἀπελθεῖν μὲν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν ἱστορεῖ, οὐ δυνάμενος ἀντικατα-
 στήναι τῇ ἀληθείᾳ· μεταμέλεισθαι δὲ αὐτὴν πολλαχοῦ λέγει, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται· ὁ περ
 30 καὶ μόνον ἐστὶν ἀμαρ*τίας ἴαμα. σεμνῶς δὲ τὴν τῆς ἡρωίδος ἐκούσιον συνακολούθησιν εἰς Τροίαν ὀρμή-
 ματα ὠνόμασεν, οὐκ ἀνασχόμενος σκῶψαι τὴν βασιλίδα ἔξω καιροῦ. (Vers. 359.) Τὸ δὲ, θάνατον
 καὶ πότμον ἐπίσπη, ἐκ παραλλήλου ἔχει ἐν ὁμοιότητι ἐννοίας κείμενα τὸν θάνατον καὶ τὸν πότμον.
 ταυτὸν γὰρ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ πότμος τε καὶ ὁ θάνατος, ὃ δὴ θεωρεῖται καὶ ἐν τῷ, θάνα-
 τὸν τε μόρον τε. ὡς περ δὲ ἐπισπῶν ὁ ἀκολουθήσας καὶ ἐπισπεῖν καὶ ἐπισπέσθαι τὸ ἀκολουθήσαι, οὕτω 180
 δὴ καὶ τὸ ἐπίσπη χρόνου δευτέρου ἀορίστου ἐστὶ. δηλοῖ δὲ τὸ καταδιῶξαι ἦτοι καταλαβεῖν, ὡς μὴ τοῦ 40
 238 θανάτου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος, ἀλλ' αὐτοῦ καταδιώξαντος καὶ εὐρόντος αὐτόν. *(Vers. 360.) Ὅτι
 13 Ἡσιόδῳ μὲν δοκεῖ ἐκεῖνον πανάριστον εἶναι, ὃς ἑαυτῷ πάντα νοεῖ, πρὸς ἰδιώτην λαλοῦντι· δευτερεύειν
 δὲ τὸν, ὃς ἂν ἑτέρῳ εὖ εἰπόντι πείθεται· εἰ καὶ τις ὕστερον μετέγραψεν, ὡς ἐκεῖνος μὲν πανάριστος, ὃς
 εὖ εἰπόντι πείθεται, ἐσθλὸς δ' αὖ κακείνος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει. Ὅμηρος δὲ βασιλεῦσι νόμον τιθεῖς
 εἰς δύο μερίζει τὴν εὐβουλίαν αὐτοῖς, τὴν τε ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς, ναὶ μὴν καὶ τὴν σὺν τοῖς βουλευταῖς.
 ἤσῃ γοῦν διὰ τοῦ Νέστορος· ἀλλ', ἀνάξ, αὐτὸς τ' εὖ μῆδεο, πείθεό τε ἄλλῳ, εὖ δηλονότι μηδομένῳ·

τοῦτο γὰρ ἀπὸ κοινοῦ. ἐντεῦθεν δὲ καὶ Ἰπρόδοτος λαβὼν ἔφη τὸ, ἴσον, ὦ βασιλεῦ, κέκριται φρονέειν
 τε εὐ καὶ *τῷ λέγοντι χρηστὰ ἐθέλειν πείθεσθαι. Ὅρα δὲ ὅτι ὁ Νέστωρ οὐκ εἶπεν, ὡς ἐμοὶ πείθον, ἀλλὰ 20
 ἄλλω, ὅστις ἂν εἴη ἐκεῖνος ὁ ἄλλος. καὶ εὐθύς (Vers. 362.) ἐπάγει τὴν συμβουλὴν, ἣτινι δέον ἐστὶ
 πεισθῆναι τὸν βασιλέα, καὶ φησί· κρῖνε ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνον. εἶτα τίθησιν
 αἰτίαν τῆς ἀξιώσεως, εἰπὼν· ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις, τουτέστι, μὴ συγκεχυμέ-
 νως ἕα τοὺς Ἕλληνας μάχεσθαι, ἀλλὰ πρῶτον μὲν κατὰ φύλα τούτους δίελε, ὃ ἐστὶ κατὰ ἔθνη, οἷον
 τοὺς Κρήτας ἰδίᾳ, ἐν μέρει τοὺς Ἀθηναίους, ἐτέρωθι τοὺς Σαλαμινίους, καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοίως.
 εἶτα δὴ αὐθις αὐτὰ τὰ φύλα κρῖνε, τουτέστι διαχώριζε κατὰ φρήτρας, ἧγον κατὰ τινα τμήματα
 φυλετικά καὶ συγγενικά. φρήτρη γάρ, φασιν, ἐστὶν ἡ τριτὴς ἧγον τὸ τρίτον τῆς φυλῆς, ἵνα μὴ
 10 μόνον τὰ ἑτερόφυλα φύλα ἀλλήλοις ἀρήγη, ὡς ὑφ' ἐνὶ εὐρυκρείοντι τῷ Ἀγαμέμνονι ὄντα, ἀλλὰ καὶ
 ἕκα*σται φρήτραι ἀλλήλαις διὰ τὸ σύμφυλον· ὡς βούλεσθαι τὸν Νέστορα, ἕκαστον μὲν φύλον ἰδίᾳ 30
 τάττεσθαι, μὴ εἶναι δὲ τὸ ὅλον φύλον ὑπὸ ἐνὶ μόνῳ στρατηγῷ, ἀλλὰ κατὰ φρήτρας διαιρούμενον
 ἔχειν καὶ ὑποστρατήγους τινάς· εἷς γὰρ οὐκ ἂν ἐντελῶς δύναίτο πάντα ποιεῖν τὰ δέοντα. Σημειῶσαι
 δὲ ἐκ τούτων ὅτι ἔοικεν ἢ μὴ γενέσθαι μέχρι τοῦ νῦν συστάδην μάχην Ἀχαιοῖς τε καὶ Τρωσὶν ἀλλὰ
 μόνον ἐκδρομάς τινὰς διὰ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως πολεμαρχίαν καὶ τὸν ἐξ ἐκείνου φόβον, οὐ γὰρ ἂν
 ὁ Νέστωρ ἄρτι τοιαῦτα συνεβούλευεν, ἀλλ' ἦσαν ἂν ἐθάδες οἱ Ἕλληνες τῆς τοιαύτης διατάξεως, ἢ
 εἰ καὶ ἐγένοντο μεγάλαι μάχαι, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν τάξιν ταύτην τοῦ γέροντος, οἷα τοῦ Ἀχιλλέως ἐξαρ-
 κοῦντος εἰς νίκην καὶ μόνου, κἂν ἄλλος ἔταττε τὰ στρατεύματα. Τὸ δὲ χρήσιμον τοῦ κατὰ φύλα καὶ
 φρήτρας διακριθῆναι τοὺς Ἕλληνας οὐ μόνον, ὅτι πάντως ἂν εὐδοξεῖν σπουδάζοιεν παρὰ *τοῖς εἰδόσιν 40
 20 ὁμοεθνεῖσι μαχόμενοι, καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ὀκνηρῶς ἔχοιεν, ἵνα μὴ ἐλέγχοντο, ἀλλὰ καὶ ὅτι καὶ οἱ κινδυ-
 νεύοντες βοηθοῖντο ἂν ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν. οὐ γὰρ περιορῶεν ἂν οἱ τοῦ αὐτοῦ φύλου τοὺς οἰκείους
 κακῶς πάσχοντας, ὃ περ ὁ ποιητὴς καὶ νῦν ἐδήλωσεν ἐν τῷ, (Vers. 363.) ὡς φρήτρη φρήτρηφιν
 181 ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. ἐξηγήσατο δὲ καὶ ἐν τῷ, μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοις. ὁ δὲ Νέστωρ καὶ ἄλλως
 ἐπαινῶν ὡς ἀρίστην τὴν τοιαύτην τάξιν, φησὶν ὅτι, ἐὰν οὕτω ποιήσης, καὶ τοὶ πείθονται Ἀχαιοὶ,
 γνώση ἂν, ὅστε τῶν ἡγεμόνων κακὸς ἢ ἐσθλός, ὅστε τῶν λαῶν ὁμοίως κακὸς ἢ ἐσθλός. κατὰ σφέας
 γὰρ μαχεύονται, τουτέστιν, ἐπεὶ καθ' *ἑαυτοὺς διακεκριμένοι μέλλουσι μάχεσθαι, φανήσονται οἱ τε 239
 ἀγαθοὶ λαοὶ τε καὶ ἡγεμόνες καὶ οἱ μὴ ἀγαθοί. καὶ τότε δὴ γνώση, εἴτε θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπά-
 ξεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο, τουτέστιν, ἐὰν κατὰ φύλα καὶ φρήτρας τάξας τοὺς
 Ἕλληνας μηδὲν ἀνύσης, ἢ θεσπεσία, τουτέστι θεία βουλῇ, τὴν πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, τῶν Ἀχαιῶν
 30 καλῶς δηλονότι πολεμησάντων ἢ τῇ τῶν ἀνδρῶν κακότητι καὶ τῇ ἀπειρίᾳ τοῦ πολέμου, ἐὰν μὴ ὀλο-
 ψύχως δηλαδὴ ἢ καὶ ἀτέχνως μαχέσωνται· ἢ μὲν γὰρ τάξις ἀρίστη· ἢ δὲ θεὸς ἐβλαψεν ἢ ὁ λαός.
 Ἐνταῦθα δὲ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι τὸ μὲν γινώσκειν ἀλλήλους αἰσχύνεσθαι ποιεῖ· οἱ δὲ
 ἀγνοοῦντες ῥαδιουργοῦσιν ὡς περ ἐν σκότει ὄντες. ποιεῖ δὲ ἀκριβῆ γνώριμότητα οὐ μόνον τὸ ὁμοῦ
 τὰ πλείω εἶναι, ὃ περ ἐπαινεῖ ὁ κα*λὸς Ξενοφῶν, ἀξιῶν δεῖν εἶναι ξυσκηνοῦν τοὺς στρατιώτας, 10
 ἀλλὰ μάλιστα τὸ καὶ πατριώτας καὶ ὁμοφύλους ὑπάρχειν τοὺς συσκηνοῦντας, ὃ περ ὁ Ὀμηρικὸς
 Νέστωρ οἶδε φιλεῖν, παραδιδούς αὐτὸ καὶ τοῖς εἰσέπειτα. (Vers. 367.) Ὅρα δὲ ὅπως τὴν Τροίαν
 δίχα τινὸς ἐπιθέτου πόλιν ὠνόμασε, καὶ γέγονεν ἀρχὴ τῷ φιλομήρῳ Ἀλεξάνδρῳ τοῦ τὴν κατ'
 αὐτὸν Ἀλεξάνδρειαν οὕτω καλέσαι. φέρεται γὰρ ἱστορία, πόλιν τὰς ἀρχὰς αὐτὸ τοῦτο δίχα προς-
 θήκης κατ' ἐξοχὴν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν. καὶ τάχα διὰ τοῦτο καὶ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῷ
 40 ποιητῇ πτολίπορθος, οὐχ' ὡς πολλῶν πύλων πορθητής, τοῦτο γὰρ μᾶλλον τῷ Ἀχιλλεῖ πρέπον,
 ὡς προεγέγραπται, ἀλλ' ὡς πορθητής διὰ τοῦ δουρείου ἵππου, τῆς ἰδίως οὕτω λεγομένης πόλεως,
 ἣτοι τῆς Τροίας. (Vers. 360.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, ἀλλ', ἀναξ, ὃ περ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ
 κεῖται, ἀρχὴ τις ἐξωδίου κιθαρωδικοῦ τὸ, ἀλλὰ ἀλλ', ἀναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὡς *περ, 20
 φησὶ, κωμικοῦ μὲν ἦδε· καλλιστέφανος· ῥαψωδοῦ δὲ αὐτῆ· νῦν δὲ, θεοὶ μάκαρες, τῶν ἐσθλῶν
 ἀφθονοὶ ἐστέ· τραγικοῦ δὲ, πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. (Vers. 362.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, κρῖνε
 κατὰ φύλα, ταυτὸν ἐστὶ τῷ φυλοκρῖνει, ὃ συνέθεντο οἱ μεθ' Ὀμηρον, καὶ ὅτι ἐξ Ὀμήρου παραφράσας

Εὐριπίδης ἔφη τὸ, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους, ὃ περ οὐδὲν ἀπέοικε κατὰ νοῦν τοῦ, φῦλα κρίνουσιν ἀνδρῶν· καὶ ὅτι τὸ φρήτην τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ φατρία παράγουσι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ρ καὶ συγκοπὴν· ἄλλοι δὲ προτιθεῖν φασὶ τὴν φρατρίαν μετὰ τῶν δύο ρῶ, καὶ ἀπ' αὐτῆς γίνεσθαι τὴν φατρίαν ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ρ· λέγεσθαι δὲ ἐκ μὲν τῆς φρατρίας τοὺς φράτορας ἦτοι τοὺς συγγενεῖς καὶ συμφυλέτας, καὶ τὴν φρήτην, τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ φρατρίᾳ, ἢ τις ἐστὶ τρίτον φυλῆς, λεγομένη καὶ τριττὺς, ὡς προείρηται· ἀπ' ἧς φρήτης καὶ ἀφρήτωρ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ μεμονωμένος συγγενεῖας

30 *καὶ μὴ ἔχων φρήτην, καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φράτωρ καὶ φράτιον τόπος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας συνήγοντο. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ φρατρίας. ἀπὸ δὲ γε τῆς φρατρίας φρατριάσειν Ἀττικῶς τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησὶ· φατρία, ἣν Ἴωνες πατριάν. καὶ ὅτι φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φράτερας φασὶ διὰ τοῦ ε· οὗ, φησὶν, 10 ἢ ὀρθῇ φράτηρ. ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται, ὅτι φράτηρ Ἀττικοὶ φασιν, Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ῶ. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ φρήτην, ὃ καὶ φρατρία λέγεται. ὅθεν φρατρίζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι τεσσάρων οὐσῶν ποτὲ φυλῶν Ἀθήνησι πρὸς μίμησιν τῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὠρῶν εἰς τρία ἐκάστην διειλὼν μέρη, ἤγουν εἰς φρατρίας, ὃ ἐστὶ τριττὺς δώδεκα, καθ' ὁμοιότητα τῶν μηνῶν· ἐκάστην δὲ

40 φρατρίαν εἰς γένη τριάκοντα, καθάπερ ἡμέραι τριακόσιοι ἐξήκοντα· ὅθεν καὶ ἦν τι σύστημα *κοινωνικόν, οἱ γενῆται, ὃ ἐστὶν ἢ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννεμεμημένων εἰς τὰς φρατρίας, ἦτοι τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. καὶ ἦσαν οὗτοι, καθάπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες, ἤδη δὲ καὶ οἱ πολῖται καὶ οἱ θιασῶται καὶ οἱ φυλέται καὶ οἱ λοχῖται καὶ οἱ ἐθνήται καὶ οἱ δαιταλεῖς, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. ἔχει δὲ, φησὶ, τὸ μὲν γένος ἀνδρας τριάκοντα, ἐκάστη δὲ φατρία εἶτουν τριττὺς γένη τριάκοντα. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ Ὀμηρικὸν κρίνειν, οἶον· κρίν' ἀνδρας, καὶ τὸν κριτὴν ποιεῖ, ὃς συγκεχυμένους ταραχῶδῶς 20 τοὺς ἀμφισβητοῦντας διαχωρίζει, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ, κρίν' ἀνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, παραβολὴν Ὀμηρος ἐν τοῖς *ἔξῃς πορίζεται, καθ' ἣν εἰκάζει τὴν διὰ τῶν ἡγεμόνων διάκρισιν τῆς στρατιᾶς, ὥστε διακοσμηθῆναι εἰς μάχην πρὸς αἰπόλια διακρινόμενα ὑπὸ τῶν νομέων, ἐπειδὴν νεμόμενα γένωνται ἀναμίξ· καὶ ὅτι σεμνύνας ὁ ῥήτωρ ἤδη τὸν βασιλέα καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰπὼν τὸ, ἀλλ', ἀναξ, καὶ εὐθύς καλλωπίσας γοργῶς ἐν τῷ, μήδεο καὶ πείθειο καὶ θαρρόηςας, οἷς ἐρῶτόρευσε, συνιστᾷ εὐθύς ἀξιωματικῶς ἑαυτὸν, ἐπαγαγὼν, ὃ περ πᾶς ὁ θαρρόων εὐ λέγειν εἶπη ἂν, ἤγουν τὸ, οὗτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσεται, ὅτι κεν εἶπω. (Vers. 367.) Ἐτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ θεσπεσίη οὐ μόνον ἔλλειψιν, ὡς ἐρῶέθη, ἔχει τοῦ βουλῆ ἢ γνώμη ἢ κελεύσει, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐρμηνεύεται ἀντὶ τοῦ θεσπεσιότητι, θειότητι. (Vers. 370.) Ὅτι ἐστὶν ἰδεῖν τὸ τοῦ βασιλέως φιλάληθες ἐν τῷ, ἢ μὴν αὐτ' ἀγορῇ νικᾶς, γέρον, υἱας

10 Ἀχαιῶν. οὐ γὰρ ἐν πᾶσι πάντων ὑπερτίθησι τὸν *Νέστορα, ἀλλ' ἐν μόνῃ τῇ ἀγορᾷ ἦτοι τῇ δημηγορίᾳ. 30 οἶδε γὰρ ὅτι, ὡς καὶ προεγράφη, Ὀδυσσεὺς μὲν κεχαρισμένα εἶπε τῷ δήμῳ, Νέστῳρ δὲ τῷ βασιλεῖ· καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν ὅτι δεῖ μένειν καὶ μὴ φεύγειν εἰσηγήσατο, ὃ δὲ Νέστῳρ καὶ τί δεῖ πράττειν μένοντας ἐδημηγόρησε, τάξας τε καὶ ἀναθαρόντας εἰς πόλεμον· καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν, καίτοι προκαταλαβὼν τὰ νοήματα, ὅμως οὐχ' οὕτω σεμνῶς πάνυ ἐλάλησεν, ὃ δὲ Νέστῳρ, δεύτερος ἐλθὼν, οὕτω δυνατὸς ἐφάνη, 182 ὥστε ἀπὸ τῶν αὐτῶν τόπων ὠρμημένος οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐδημηγόρησεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἔδοξεν εἰπεῖν. διὸ καὶ ἐκεῖνον μὲν ὁ ὄχλος ἐπήνεσεν ὡς οἶα φιλόδημον, τὸν δὲ, καθὰ ἐρῶέθη, ὡς φιλοβασιλέα ὁ φιλούμενος βασιλεῖς, ὑπερθεῖς αὐτὸν πάντων Ἀχαιῶν κανόνι τοιούτῳ· ὁ Ὀδυσσεὺς Ἑλλήνων σοφώτερος, Νέστῳρ δὲ καὶ αὐτοῦ Ὀδυσσεῶς, καὶ πάντων ἄρα τῶν Ἀχαιῶν. Ὅρα δὲ τὸ γέρον οὐ μάτην

20 λεχθὲν, ἵνα δείξῃ τὴν αἰτίαν τοῦ *πάντας νικᾶν αὐτὸν τῇ ἀγορᾷ. εἰ γὰρ γέρον καὶ πολὺπειρος· ἐμπειρία δὲ μήτηρ φρονήσεως. Σημείωσαι δὲ ὅτι σοφώτερα μὲν ἢ δημηγορία τοῦ Νέστορος, λυσιτελε- 40 στέρα δὲ ἢ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐέργεια τοῦ καὶ κατασχόντος τοὺς Ἑλληνας καὶ δόντος καιρὸν δημηγορίας τῷ Νέστορι. διὸ καὶ Ὀμηρος ἐθείασεν αὐτὸν ἐν τῷ εἰπεῖν, μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσεῆος θείοιο. καὶ ὅτε δὲ εἶπη τὸν μὲν Νέστορα δίχα ἐπιθέτου ἐν τῷ, Νέστορα μὲν πρώτιστον, τὸν δὲ Ὀδυσσεῆα μετὰ ἐπαίνου ἐν τῷ, ἔκτον δὲ Ὀδυσσεῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, ἐμφαίνει ὡς ὁ μὲν Ἀγαμέμνων τὸν Νέστορα τιμᾷ, αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς τὸν Ὀδυσσεῆα κρείττονα ἤγηται, εἰς ὃν καὶ βιβλίον ὅλον ἐποίησε, τὴν Ὀδυσσειαν. Ὅρα δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἠθικῶς ὡς ἐν θαύματι κεῖται τὸ, ᾧ γέρον· ἐν δὲ τῇ ἀ' ῥαψῳδίᾳ

τὸ μὲν, μή σε, γέρον, κιχίω, ἐνταῦθα βαρύτητα σχωπτικὴν εἶχε· τὸ δὲ, ἔδδισε δ' ὁ γέρον, οἴκτιρ κέκραται. (Vers. 371.) Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀποδεξάμε^{*}νος τὴν τοῦ Νέστορος συμβουλὴν εὐχεται οὕτως· 30 εἴθε τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν. καὶ ἔστιν ὁ λόγος χρήσιμος εἰς ἐγκώμιον συμβούλου χρηστοῦ. κατηνέχθη δέ, φασιν, ἐπὶ ταύτην τὴν εὐχὴν ὁ βασιλεὺς, ἵνα τῇ τοῦ ἐπαίνου ὑπερβολῇ προτρέψῃ τοὺς Ἀχαιοὺς πείθεσθαι ταῖς τοῦ γέροντος παραινέσεσι. Τὸ δὲ, τοιοῦτοι συμφράδμονες, ἀντὶ τοῦ, οἷς ἡ αὐτὴ ἕξις τοῦ λόγου· οὐ μὴν οἱ τὰ αὐτὰ συμβουλευόντες. τίς γὰρ χρεία, φασί, τῶν δέκα ἢ τῶν πλειόνων, εἰ ἀπαρλλάκτως ἔχουσα οὐδὲν αὐτοῖς διοίσει ἢ συμβουλή; Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐν τούτοις καὶ ὅτι δῆλος ἐστὶν ὁ ποιητὴς προτιμώμενος τὰ ψυχικὰ τῶν σωματικῶν. ἐνταῦθα μὲν γὰρ δέκα Νέστορες ἐπαρκέσουσι τῷ βασιλεῖ πρὸς τὴν τῆς Ἰλίου ἄλωσιν· τοῖς δὲ Αἴαντας ὀτρύνων 10 εἰς πόλεμον οὐκ ἀριθμῶ τινὶ στενοχωρεῖ, ἀλλὰ εὐχεται, ἵνα τοῖος πᾶσιν Ἀχαιοῖς θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γένοιτο· μόνον οὐχὶ λέγων ὅτι *Νέστορες μὲν αὐτῶ ἐὰν δέκα γένοιτο, ταχὺ ἂν ἡ πόλις τοῦ Πριάμου 40 πέσοι χερσὶν ὑφ' ἡμετέραις ἀλοῦσα· Αἴαντες δὲ οὐ μετρητοὶ τινὲς ἐξαρκέσουσιν, ἀλλὰ χρὴ πᾶν τὸ στράτευμα κατὰ τοὺς Αἴαντας εἶναι. ὑπερτίθησιν οὖν τῆς ἀνδρίας τὴν φρόνησιν, καθὰ καὶ Εὐριπίδης φησὶ· σοφὸν ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ. σκοπητέον δὲ, εἰ ἐξ Ὀμήρου εἴληφε τὴν ἀρχὴν ὁ κατὰ κόκκους ῥοιᾶς εὐξάμενος ἑαυτῶ εἶναι Μεγαβύζους. Ἀγαμέμνωνος γὰρ δέκα εὐξάμενου ἔχειν ἄνδρας κατὰ Νέστορα, τῶν τις παρὰ Ἡροδότῳ βασιλέων ἀδραν ῥοιᾶν ἀνασχίσας καὶ ἐρωτηθεῖς, τί ἂν τῶν τιμῶν ἔχειν βούλοιο, κατὰ ποσότητα τῶν τῆς ῥοιᾶς *κόκκων, Μεγαβύζους εἶπε ἐθέλειν αὐτῶ 241 τοσοῦτους εἶναι. μέγας δὲ ἦν καὶ λόγου πολλοῦ ἄξιος ἀνὴρ ὁ Μεγάβυζος παρ' αὐτῶ. (Vers. 374.) Κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ ἡ ὑπὸ πρόθεσις μετὰ δοτικῆς λόγῳ ἀντιτιπώσεως. φησὶ γὰρ, ὡς οὕτως ἂν τάχ' ἡμῦς με πόλις Πριάμοιο χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε, ἤγουν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων 20 χερῶν. ὡς δὲ ταυτολογεῖται τὸ, ἀλοῦσά τε περθομένη τε, καὶ ὡς ἡμῦς τὸ ἐπικλίνεσθαι καὶ καταπίπτειν ἐστὶ, πολλαχοῦ φανεῖται. Τὸ δὲ, τάχ' ἡμῦς με, παλαιὸν μὲν ἄνδρα οὐκ ἂν παρήγαγεν, ὡς ἐθάδα τῶν τοιούτων· τοῦ δὲ νῦν γένους τινὲς πλανηθεῖεν ἂν, δοκοῦντες ἀκούειν τάχει, εἶτα κατ' ἰδίαν μῦσαι, νόμῳ δηλαδὴ σχεδικῶ. (Vers. 377.) Ὅτι ὁ ποιητὴς, ὡς ἀλλαγῶ φαίνεται, κατὰ ποσά τινα διαστήματα μέμνηται τοῦ Ἀχιλλέως, ἐν λόγῳ πολλῶ τὸν ἄνδρα τιθέμενος, καὶ *θέλων μὴ ἀπαλιφῆναι 10 τὴν αὐτοῦ μνήμην τῆς ψυχῆς τῶν ἀκροατῶν. ποιεῖ γοῦν καὶ ἐνταῦθα τὸν βασιλέα λέγοντα, ὅτι ἐγὼν Ἀχιλλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης. ἐνθα καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ἐγὼ ἦρχον χαλεπαίνων. οὐ σπεύδει μὲντοι πρὸς καταλλαγὴν διὰ τε τὸ μὴ ἐπικεῖσθαι ἀνάγκην καὶ διότι καὶ πέποιθε τῷ ὄνειρῳ. Ὅρα δὲ ὅτι οὐκ ἄλλο τι ἑαυτὸν τῆς ἐριδος ὁ βασιλεὺς ἠτιάσατο, ἀλλ' ὅτι μόνον αὐτὸς κατήρξατο χαλεπαίνων. 30 τὴν γὰρ αἰτίαν τοῦ ἀπράκτως ἐρίσαι τῷ Διὶ ἀνέθετο, εἰπὼν· ἀλλὰ μοι Ζεὺς ἄλγε' ἔθηκεν, ἕς με μετ' ἀπράκτους ἐριδας καὶ νείκεα βάλλει. ἐνταῦθα δὲ παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὅτι εὐεπίφοροι κατὰ θεοῦ οἱ ἀτυχεῖς. (Vers. 378.) Ὅρα δὲ τὸ ἐξ ὁμωνυμίας τοῦ ἄρχειν ἀστεῖον νόημα ἐν τῷ, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων· οἷονεὶ γὰρ λέγει, ὅτι οὐκ ἦρχον πολεμῶν ἢ παρατασσόμενος οἷα βασιλεὺς κατὰ τὸ, ἄρχεν Ἀργείοισιν, ἀλλὰ προκατήρξατο τοῦ χαλεπαίνειν. τὸ *δὲ τοιοῦτον ἄρχεν καὶ κατάρχεν λέγεται παρὰ 20 τοῖς ὑστερον καὶ ὑπάρχεν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὑπαρχή. καὶ Ὀμηρος μὲν μετοχῇ αὐτὸ συνέταξεν, οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, οἷον· ἄρχω ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέροντες καὶ αἰτιατικῆν ποιοῦσιν ἐν αὐτῷ σύνταξιν, οἷον καὶ τὸ, κατάρχομαι νόμον Βακχεῖον. (Vers. 379.) Ὅτι φαίνεται ὁ βασιλεὺς δύσελπις ἤδη ὢν εἰς τὴν τῆς Ἰλίου ἄλωσιν διὰ τὸ μὴ πανσυδῆ, ὡς προείρηται, εἰς μάχην ἐξιέναι κατὰ τὸν ὄνειρον ἤγουν πανστρατιᾶ. φησὶ γοῦν ὅτι, εἴ ποτε ἕς γε μίαν 40 βουλευόμεν, οὐκέτ' ἔπειτα Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσεται οὐδ' ἠβαιόν· ὥστε φόβος αὐτὸν ὑπείσιν ἀναβολῆς ἄρτι, ἐπεὶ περ εἰς μίαν οὐ βουλευόουσι, λειπόντων τῶν Μυρμιδόνων. καὶ ὅρα τὸ μίαν· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ ἐνταῦθα ληπτέον ἐκ τοῦ βουλευεῖν ῥήματος ὄνομα τὴν βουλὴν, ἵνα λέγῃ ὅτι εἰς μίαν βουλὴν βουλευόμεν. (Vers. 380.) Ἀνάβλησιν δὲ λέγει τὴν ἀναβολὴν *καὶ παράτασιν ἀπὸ τοῦ ἀναβάλλεσθαι, 30 ὃ δηλοῖ τὸ ἀργεῖν. Ἰστέον δὲ ὡς οἶδασι μὲν ἀνάβλησιν οἱ βλῆσιν λέγοντες, ἀφ' ἧς παρ' αὐτοῖς τὸ 183 βλησείδιον. πλὴν κοιώτερον ἢ ἀνάβλησις ἀναβολὴ λέγεται, ὅθεν ὁ ἀμβολιεργός. (Vers. 381.) Ὅτι ὀτρύνων στρατηγικῶς ὁ Ἀγαμέμνων εἰς μάχην τοὺς Ἕλληνας οὕτω φησὶν· ἔρχεσθ' ἐπὶ *δεῖπνον, ἵνα 242

ξυνάγωμεν Ἄρηα· εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, εὖ δέ τις ἵπποισι δεῖπνον δότω, εὖ
 δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν πολέμοιο μεδέσθω. καὶ αἰτίαν τῆς τοιαύτης παραγγελίας ἐπάγει τοιαύτην·
 ὡς ἂν πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθα Ἄρηι, οὐ περ μὴ γενέσθαι φησὶ παῦσιν τινὰ, εἰ μὴ νύξ ἐλθούσα
 διακρινέει μένος ἀνδρῶν, ἐρμηνεύων οὕτω τὸ πανημέριοι. εἶτα διασκευάζει καὶ τὸν ἐν τῇ μάχῃ μόχθον,
 εἰπὼν· ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἐγγεῖ χεῖρα καμείται·
 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος εὖξοον ἄρμα τιταίνων. εἶτα βασιλικῶς ἐπισφραγίζων φόβῳ κολάσεως τὴν συμβου-
 λὴν φησὶν· ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ
 10 ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἢ δ' οἰωνούς. καθάπερ γὰρ δίκαιον θάνατον *πρὸ μικροῦ ὁ Νέστωρ τῷ
 λειποτάκτῃ ὤρισεν, οὕτω κἀνταῦθα ὁ βασιλεύς. λειποτάκτης γὰρ οὐ μόνον ὁ πρὸ τῶν ἄλλων φεύγων,
 καθάπερ ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἄλλων μαχομένων αὐτὸς μένων ἐν ταῖς σκηναῖς. αὐστηρότηρον δέ τὸ 10
 τοῦ βασιλέως. ὁ Νέστωρ μὲν γὰρ θάνατον ἀπλῶς ἠπειλήσατο, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων καὶ ἄταφον ῥιφήναι
 φησὶ τὸν θανόντα καὶ μηδὲν τι αὐτῷ ἄρκιον γενέσθαι, ἤγουν ἐπαρκέσαι, εἰς τὸ μὴ γενέσθαι κατά-
 βρωμα κυνῶν τε καὶ οἰωνῶν, ὁ περ ἔλωρ κύνεσσι καὶ οἰωνοῖσιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος εἶπεν ὁ ποιητής.
 Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις εὐρίσκεται ὁ ποιητής πρὸ τοῦ πολέμου παρεισάγων δεῖπνοποιουμένους
 τοὺς στρατιώτας. ἔστι δὲ δεῖπνον τὸ ἐωθινὸν ἄριστον, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὃ κατ' ἀνάγκην πρὸ τοῦ
 20 πρωινὸν ἐμβρωμα λέγεται ἐπὶ τε ἀνθρώπων, ὡς τὸ, ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ἐπὶ ἀλόγων, ὡς τὸ, εὖ
 δέ τις ἵπποισι δεῖπνον δότω, παρὰ τὸ δεῖν πονεῖν. δῆλον δὲ ὅτι δεῖπνον καὶ τὸ πρὸς ἐσπέραν ἐλέγετο,
 ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἐκάβῃ· καὶ ἀπλῶς δὲ πᾶσα τροφή. τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ, ἄριστα δεῖπνα
 δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρία, ἢ μάλιστα τρίτα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, κακῶς ῥηθῆναι κρίνουσιν οἱ παλαιοί. 20
 οὐδὲ μνηστῆρες γὰρ, φασιν, οὐδὲ Κύκλωψ τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο. περὶ δὲ τούτου ῥηθῆσεται καὶ ἀλλα-
 χοῦ, ἐνθα καὶ περὶ δόρπου καὶ ἀρίστου λεχθήσεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον,
 ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα, ἐπαίχθη εὐφυῶς πρὸς τινος τῶν παλαιῶν ἐπὶ τινῶν δαιτυμόνων εἰωθότων ἐν
 αὐτῷ τῷ πότῳ κινεῖν μεγάλας ἐριδας. ἔφη γὰρ ἐκεῖνος πρὸς τοὺς τοιοῦτους τὸν Ὀμηρικὸν τοῦτον στίχον,
 σκώπτων εἰς τὸ φιλόνεικον καὶ οἰονεὶ λέγων ὅτι ἔρχεσθε ἐπὶ δεῖπνον, ὡς ἂν μάχην κινήσωμεν. ἐξ οὗ
 30 συντελεῖται τι καὶ εἰς τὸ τὴν μέθην καλεῖσθαι θώρηξιν διὰ τοῦ κατ' ἀρχὴν ὦ μεγάλου καὶ ἢ παραλή-
 γοντος, ὡς τῶν μεθύοντων ἐτοιμῶς ἐχόντων καὶ θώρηκας φορεῖν καὶ ὅπλα αἰρεῖν ἐπὶ πληγαῖς· ὧν
 αἰνίγμα καὶ τὸ κερασφόρον ταῦρον ἐπονομάζεσθαι τὸν Διόνυσον. καὶ μὴν τινες τὴν ῥηθεῖσαν θώρηξιν,
 περὶ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦνται, διὰ τοῦ ὀ μικροῦ καὶ τοῦ ἰ γράφουσιν, ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ,
 οὐ παράγωγον θορίσσω, ὡς φοινίσσω, δεδίσσω, θοῦροι γὰρ καὶ ὀρηγῆται οἱ τῇ μέθῃ κάτοχοι, καὶ 30
 ποιητικῶς εἰπεῖν, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκῆν, ἢ ἀπὸ τοῦ θορός τὸ ζωικὸν σπέρμα· φίλοιφον γὰρ τὸ
 μεθύον. διὸ οὐ μόνον οἱ ὀχευτικοὶ Σίληνοὶ καὶ Σάτυροὶ τῷ Διονύσῳ οἶνω ἀνεῖντο, ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν
 αἰδῶ πολὺς Πρῆπος, ὃς καὶ εἰς ἐπίθετον τῷ Διονύσῳ ἔκειτο, καθὰ γράφει Ἀθήναιος. Τὸ δὲ, συνά-
 γειν Ἄρηα, διὰ τὰ δύο στρατεύματα τὰ ἐναντία εἴρηται, ὧν συναγομένων ἢ μάχῃ ἀρτύνεται. ἄλλως
 40 γὰρ ῥηγνυσθαι ὁ πόλεμος λέγεται, οὐ *μόνον ὑπὸ ῥηξήνορός τινος, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς συμβο-
 λαῖς, τῶν μὲν ἐνταῦθα, τῶν δὲ ἐκεῖ, καὶ ἄλλων ἀλλαχοῦ μαχομένων· ἐρράγη γοῦν μάχη. καὶ συρῥῆξαι
 καὶ ῥαγῆναι πόλεμον φασὶν οἱ ῥήτορες. ἐναντίον δὲ τὸ συνάγειν καὶ τὸ διακρίνειν. πρῶτὴ μὲν οὖν ὁ βασι-
 λεὺς πόλεμον συνάγειν θέλει, νυκτὸς δὲ ἐλθούσης διακρινεῖ αὐτόν. (Vers. 382.) Τὸ δὲ, εὖ δόρυ 184
 θηξάσθω, εὖ ἀσπίδα θέσθω, εὖ πολέμοιο μεδέσθω, ὠραῖσται κατὰ κάλλος ῥητορικόν, συμπλακέν-
 των ἐνταῦθα δύο σχημάτων περικαλλῶν, ἐπαναφορᾶς τε καὶ παρισώσεως. ἔστι δὲ ἐπαναφορὰ μὲν τὸ 40
 243 εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν ἐπανιέναι, οἷον ἐνταῦθα εἰς τὸ εὖ· τετράκις γὰρ *ἐν ἀρχῇ στίχων κεῖται τὸ εὖ.
 τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ἰδρώσει τελαμῶν· ἰδρώσει δὲ ἵππος. πάρισον δὲ τὸ ἐν τῷ τέλει τῶν λέξεων ὁμοιο-
 τέλευτον, οἷον τὸ θηξάσθω, θέσθω, μεδέσθω. Δόρυ δὲ νῦν μὲν τὸ πολεμικόν, ἄλλως δὲ δόρυ ἀπλῶς
 πᾶν ξύλον καὶ αὐτὸ τὸ ἐν δένδροις, ὡς τὸ, οὐ γὰρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. γίνεται δὲ, ὡς
 περ ξύλον ἀπὸ ξύω, οὕτω δόρυ ἀπὸ τοῦ δέρω, ὃ καὶ τὸ ξύω δηλοῖ· ὅθεν καὶ δρύπτεσθαι τὸ ξέεσθαι
 ἀπὸ τοῦ δόρυ δορύπτω καὶ συγκοπῇ δρύπτω. ἐντεῦθεν καὶ δορίδες κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μαγειρικαί

τράπεζαι. δῆλον δὲ ἐνταῦθα ὡς δόρυ θήγεται οὐ τὸ ξύλον αὐτὸ, ἀλλ' ἢ ἐν ἄκρῳ σιδηρᾷ ἐπιδορατῆς, λαχοῦσα ὡς μέρος τὸ καὶ αὐτὴ καλεῖσθαι δόρυ, καλουμένη ἐν κυριολεξίᾳ καὶ αἶχμη παρὰ τὸ αἷμα χεῖν τῇ ὀξύτητι, ὅθεν ἢ τραγωδία τολμήσασα, αἶχμην βέλεος *εἶπε τὴν ὀξύτητα τοῦ σιδήρου, δι' οὗ Οἰδί- 10 πους τετύφλωτο. Τὸ δὲ, ἐν δόρυ θηξάσθω, ἐν δ' ἀσπίδα θέσθω, παροιμίαν ἐποίησε τὸ, σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πράξαι τι πειρωμένων. (Vers. 384.) Τὸ δὲ ἄρμα νῦν μὲν ἐνικῶς εἶπεν ὁ ποιητής· ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς πάννυ σπανίως εὐρεθήσεται τοῦτο ποιήσας, πληθυντικῶς μάλιστα τῷ ὀνόματι χρώμενος κατὰ ἔθος οἰκειῶν. εἴωθε γὰρ πολλὰ τῶν ἐνικῶν πληθύνειν, ὡς εἴρηται. ὅτι δὲ ἢ τοῦ ἄρματος λέξις καὶ ἐπὶ ὕπλου λέγεται, καὶ ὅτι Ἰωμαϊκὸν τοῦτο, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο οὐδὲ ὁμωνυμία ἐντεῦθεν γίνε- 10 ται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ σοφοί. ἐπιμελεῖσθαι δὲ τῶν ὕπλων ὁ βασιλεὺς παραινεῖ, ὅτι τε στρατιώτου

10 δεῖγμα καὶ τὸ τοιοῦτον καὶ ὅτι τῶν ὕπλων ἡμελημένων πολλὰ πολλάκις οἱ πολεμιστὰὶ βλάπτονται. ἐκ τοῦ Νέστορος δὲ ὠφελημένος ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν δημηγορίαν τακτικῶς λαλεῖ, ἵνα μὴ ἀκούσῃ καὶ αὐτὸς παισὶν εἰκότα δημηγορεῖν, οἷς οὐ *τι μέλει πολεμῆμα ἔργα· διὸ μέμνηται πολεμικῶν. Τὸ δὲ, 20 ἀμφὶς ἰδῶν, ἀντὶ τοῦ κύκλω ἦτοι πάντοθεν, ἀπὸ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, οὕτω καὶ αὐτῆς δηλούσης ἐν τῷ, νῆσος ἀμφιρόντη καὶ ἀμφιάλος. τὸ μέντοι, ἀμφὶς φράζονται, σημασίαν ἑτεροίαν ἔχειν, ἐφάνη πρὸ τούτων. (Vers. 385.) Τὸ δὲ, στυγερῶ κρινεσθαι Ἄρηι, ἀντὶ τοῦ συνεῖναι καὶ ὁμοῦ εἶναι τῷ Ἄρει, καὶ ὡς ὑπ' αὐτῷ κριτῇ τὸ μάχιμον ἔργον μεταχειρίζεσθαι· ἢ καὶ ἄλλως, τὸ κρινώμεθα ἀντὶ τοῦ συγκρι- νώμεθα, ἀναμισγώμεθα, συγγεώμεθα, οὗ τὸ ἀνάπαλιν διακρίνεσθαι ἐστίν, ὡς καὶ ὅτε τοὺς αἰπό- λους φησὶ τὰ αἰπόλια διακρίνειν, καὶ ὡς ἢ νύξ ἐλθοῦσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν. ἐναντίον γὰρ τὸ συγκρίνειν καὶ τὸ διακρίνειν, ἃ καὶ αὐτὰ γενικῶς ὀνόματι κρίνειν λέγονται, οἷον· στυγερῶ κρινώμεθα

20 Ἄρει, ἀντὶ τοῦ συγκρινώμεθα· καὶ, κρίνε ἀνδρας, ἀντὶ τοῦ διάκρινε· καὶ, ἔθνον κρινόντες, ἀντὶ τοῦ διακρίνοντες. (Vers. 388.) Τὸ δὲ, ἰδρώσει τελαμῶν ἀσπίδος, *ἀντὶ τοῦ ὑγρανθήσεται τῷ ἐκ τῶν 30 στηθέων πολλῶ ἰδρῶτι· οὐ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τελαμῶν ἰδροῖ, ὡς ὁ ἵππος. Τελαμῶν δὲ νῦν λῶρος πλατύς, δι' οὗ ἢ ἀσπίς ἀνεφέρετο· διὸ καὶ ἀναφορῆς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι οὐπω τότε πόρπακας εἶχον αἱ ἀσπίδες, ἀλλ' ὑπὸ τελαμώνων διφκοῦντο, διηκόντων ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. φανήσεται γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς ὅτι ἐν τῷ μέσῳ κανόνιον τι τὸ παλαιὸν εἶχεν ἢ ἀσπίς. οὐπω γὰρ ἐπενοήθησαν οἱ νῦν χιαστοὶ πόρπακες, οἱ καὶ ὄχανα λέγονται. λέγεται δὲ καὶ ὁ τελαμῶν, ὡς καὶ ὁ τάλας, ἀπὸ τοῦ ταλάσσω τὸ καρτερῶ, οἷονεὶ τελαμῶν ὁ καρτερικὸς καὶ βαστακτικὸς. τὸ δὲ μ' ἀπὸ πλεονασμοῦ παραγωγικοῦ ἔχει, ὡς καὶ ὁ πλαταμών. τελαμῶν δὲ ἀσπίδος πρὸς διαστολήν ἑτέρων ἐρρέθη, ὧν εἷς καὶ ὁ τοῦ ξίφους. εἰ δέ τι καινὸν δοκεῖ τελαμῶνι τοιοῦτῳ ὁμωνυμεῖν τὸν ἥρωα

30 τὸν ἐξ Αἰακοῦ, ἐνθυμητέον ὅτι καὶ ὁ Δοῦ*ρις, ἀνὴρ ἱστορικὸς, εἰ καὶ μὴ ὁμωνυμεῖ, ἀλλ' οὖν παρωνό- 40 μασται δόρατι. (Vers. 389.) Ἀσπίς δὲ ἀμφιβρότη ἢ ἀμφὶ τὸν βροτὸν ἄνθρωπον, ἢ ἢ σκέπουσα ὅλον τὸν ἄνθρωπον. φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ βροτὸς ἐν ταῖς συνθέσεσι προσλαμβάνει τὸ μ', οἷον τερψίμβροτος, φαισίμβροτος, κλεόμβροτος, ἐναρίμβροτος αἶχμη, πλειστόμβροτος ἀγορὰ, δίχα τοῦ ἀμφιβρότη, καὶ ἀβρότη ἢ νύξ. (Vers. 390.) Εὐξοον δὲ ἄρμα οὐ μόνον τὸ ἐν ἐξεσμένον πρὸς κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλως πρὸς τέχνης ἀρετὴν ξεσθέν, ἵνα συμμετρῶς ἔχη πρὸς τὸ καλῶς ὑπὸ ζῶων ἔλκεσθαι.

244 χρεία γὰρ συμμετρίας πάντως καὶ ἄρμασι, τοῖς τε πολεμιστηρίοις καὶ τοῖς *ἐναγωνίοις. Τοῦ δὲ τιταίνειν

40 ἄχρηστον θέμα τῷ, καθάπερ οὐ χρηστὸν οὐδὲ τὸ τῷ τὸ λαμβάνω· ἐξ οὗ καὶ Κύκλωψ τῇ πίε οἶνον. ἐκ δὲ τοῦ προτέρου τῷ παράγωγα ἐν μὲν τένω, ἐξ οὗ τὸ τείνω, ὡς κτένω κτείνω· καὶ ἔστι καὶ ὁ τένων ἐκ τοῦ τένω· ἕτερον δὲ ταίνω διὰ διαφθόγγου, ὡς ῥῶ ραίνω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν τιταίνω·

185 ὅθεν φίλον δαιμόνιον οἱ Τιτᾶνες. Ὅτι προαναφώνησις τὸ, οὐ γὰρ πανσωλὴ ἔσται οὐδ' ἡβαιὸν, εἰ μὴ νύξ ἐλθοῦσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν. οὕτω γὰρ μέλλει διασκευάσαι τὴν μάχην ὁ ποιητής, ἐκ πρωίας τελουμένην ἕως νυκτός· καὶ ὅρα τὸ, διακρινεῖ μένος· μετ' ὀλίγα μὲν γὰρ ἡγεμόνες διακρινούσι λαοὺς αἰπολίων δίκην. ἢ δὲ μάχη οὐχ' ἀπλῶς ἀνδρας, ἀλλὰ μένεα διακρίνει ἀνδρῶν, ἰδίᾳ μὲν ποιούσα

20 τοὺς νικῶντας, ἀφιστῶσα δὲ τοὺς ἠττωμένους. *(Vers. 394.) Ὅτι ὡς περ πρὸ τούτου τὴν ἐκ τῆς

ἀριστείων μέγα ἰάχειν αὐτοὺς φησιν, ὡς ὅτε κύμα ἀκτῆ ἐφ' ὑψηλῆ ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν προβλήτι σκοπέλω, τὸν δ' οὐ ποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται. καὶ ὅρα ὅπως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐκ τῆς θαλάσσης δηλαδὴ, διαφόρους εἴληφε παραβολάς. ἦν δὲ αὐτῷ ἢ μὲν πρώτη δηλωτικὴ, ὡς ἐρρέθη, τῆς τῶν ἐθνῶν καὶ φύλων κινήσεως, ἢ δὲ δευτέρα τῆς παλινδρομήσεως, καθ' ἣν συχνὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ τὰ κύματα βρόμουσιν· ἢ δὲ τρίτη αὕτη μόνης τῆς ἰαχῆς καὶ τῆς βοῆς τοῦ λαοῦ. πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὕλης τεχνάσεται τοιαύτας τινὰς 30 παραβολάς, ποικίλος ὢν *τοῖς φιλακροάμοσι δαιταλεὺς, καὶ κατὰ τὸν θρυλλούμενον τοῦ Ἀλεξάνδρου δειπνοκλήτορα ἐξ ἑνός τινος εἶδους πολλὰ τεχνώμενος ἔδεστιά. παράλαβε δὲ ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ ἀκτὴν ὑψηλὴν καὶ Νότον εἰς ἔμφρασιν τοῦ μεγέθους τῆς ἰαχῆς. κύμα γὰρ ὁ Νότος ὠθῶν μέγα καθ' Ὀμηρον καὶ ὑψηλῆ προσρήσσω ἀκτῆ μεγάλην ἰαχὴν οἶδεν ἀποτελεῖν. (Vers. 396.) Προβλήτα δὲ σκόπε- 10 λον λέγει λίθον προβεβλημένον τῆς θαλάσσης ὡς ἐν ἀκρωτηρίῳ, ἐξ οὗ ἔστι πολὺν τόπον κατασκοπεῖν. Ἰστίον δὲ ὅτι ἔστι ποτὲ τὸν στερεὸν ἄνδρα καὶ κινδύνους ἀπερικλόνητον τοιοῦτῳ προβλήτι σκοπέλω εἰκάσαι, ὃν οὐ λείπει κύματα παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθα ἢ ἔνθα γένωνται. τοιοῦτῳ δὲ πως καὶ τοὺς Ἕλληνας ὁ ποιητὴς ἀφομοιοῖ, οὓς ὡς θάλασσα δουλεύει, καθὰ προεῤῥέθη, ἀνέμοις, οὕτω καὶ αὐτοὺς 40 δουλεύοντας οἶδαμεν οὐ ταῖς βασιλικαῖς μόνον ἀλλὰ πολλακίς καὶ ταῖς τῶν γερόντων βουλαῖς, *αἱ τινες ἦσαν τὸ φεύγωμεν, τὸ μένωμεν, τὸ μαχώμεθα, τὸ ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, καὶ τὰ λοιπά. Ἰστίον δὲ ὡς ἐπεὶ ἐκ τοῦ σκοπὸς γίνεται ὁ σκόπελος, λέγοιτ' ἂν καὶ σκοπιὰ, ἤδη δὲ καὶ περιωπή. (Vers. 398.) Ὅτι πολλαὶ τῶν λέξεων ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμεναι, εἶτα τοῦ κατ' ἀρχὰς συμφώνου ἐκπεσοῦσαι μένουσι πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, οἷον καύχημα ἀύχημα, χλιαρὸν λιαρὸν, γαῖα αἶα, σμικρὸν μικρὸν, σὺς ὕς. οὕτω γοῦν καὶ σκεδάζω καὶ κεδάζω, οἷον· κεδασθέντες ἐπὶ νῆας. φασὶ δὲ καὶ τὸ πήγανον 20 οἱ παλαιοὶ τοιοῦτῳ λόγῳ ἦγανον λέγεσθαι. Ὅτι τὴν μὲν βασιλικὴν φύσιν ὡς ἀξίαν λόγου διὰ τὸν 245 βασι*λέα πολυλογεῖ, κατωτέρω λέγων τί τε ἔθυσεν, ὅτι βοῦν δηλαδὴ, καὶ τίνι, ὅτι τῷ Διί. διεσκεύασε δὲ καὶ τὸ ὅπως, καθὰ καὶ ἐν τῇ ἀ ῥαψωδίᾳ τῷ Ἀπόλλωνι φύσις γίνεται. τὴν δὲ ἐκάστου τῶν Ἑλλήνων φύσιν ἐπιτέμνων ἐν δυσὶν ἔπεσιν ἐπιτρέχει, λέγων οὕτως ἐπὶ κεφαλαίον· (Vers. 399.) κάπνισάν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἔλοντο· ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰειγενετάων. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐκάπνισαν ἀντὶ τοῦ πῦρ ἀνήψαν ἐπὶ φύσις τε καὶ ἐπὶ ἀναγκαίῳ δεῖπνῳ τῷ πρὸ τῆς μάχης ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ῥηθέν· ἐπακολουθεῖ γὰρ τῇ τῶν ξύλων καύσει καπνός. πέφρασται οὖν ἐκ τοῦ πορρώτερον. τὸ μέντοι ἐγγύτερον παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, πῦρ τ' ἀνάψουσι θεοῖς. δύναται δὲ εἶναι τὸ ἐκάπνισαν καὶ ἀντὶ 10 τοῦ ἔθυσαν, ἵνα λέγῃ ὅτι θύσαντες εἶτα ἐδειπνήσαν. εὐδοοῖ δὲ τὸν τοιοῦτον νοῖν τὸ, ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν, καὶ τὸ, κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. καὶ οὕτω νοοῖτ' ἂν τὸ ῥηθέν ἀντὶ 30 τοῦ κνίσσαν ἀνήγαγον περιελισσομένην καπνῷ, εἴτουν τὸν οὐρανὸν ἐκνίσσωσαν θύμασι. Τὸ δὲ, ἄλλος ἄλλῳ ἔρεξε, γέγονε μὲν ἀρχὴ παροιμίας τῆς λεγούσης, ἄλλα παρ' ἄλλοις κακά. δηλοῖ δὲ πολυκλήτους εἶναι καὶ τοὺς Ἕλληνας, καθὰ καὶ τοὺς τῶν Τρώων ἐπικούρους, καὶ θύειν ἕκαστον πατρώοις θεοῖς· τὸ γὰρ θεῖον, φασὶ, φύσει μὲν ἐν, θέσει δὲ πολλά. ὠφελημένος δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐξ Ὀμήρου εἶπεν· ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλοι. (Vers. 400.) Τὸ δὲ ἔρεξεν ἀδίπλωτον ἔχει τὸ ὅ κατὰ συνήθη κλίσιν, ἧς τὸ μέτρον ἐδεήθη, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων γίνεται πολλαχοῦ. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ διπλασιάζει καὶ αὐτό. Ἰστίον δὲ ὅτι Τρῶες ἐν τοῖς ἐξῆς οὔτε δειπνήσουσιν οὔτε θύσουσι διὰ τὴν δηλωθησομένην 20 κατέπειξιν· τάχα δὲ καὶ ἐκεῖνοι κατὰ τὸ σιωπώμενον πεποίηκασιν οὕτω πρὸ τῆς *ἐκτάξεως. Αἰειγενέται δὲ ἢ ὢν τὸ γένος αἰεὶ διαρκεῖ ἢ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησιν, αἰὲν ἔοντες. λέγεται γὰρ παρὰ τῶν παλαιῶν ὅτι οἱ Ἴωνες τὸ εἶναι γενέσθαι φασίν· ὄθεν αἰειγενέτης ὁ αἰεὶ ὢν. Ἰστίον δὲ ὡς οὐ μόνον διὰ τὸ κατεπεῖγον 40 ἐνταῦθα τοῦ δεῖπνου εὐτελεῖ τὰ θνύμενα τῷ τε δήμῳ καὶ τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ οὐ πολυτελεῶς διεχειρίζοντο τὰ τῶν εὐωχιῶν οἱ παλαιοί. διὸ σκώπτων Ἀντιφάνης ἔφη· τί δ' ἂν Ἕλληνες μακροτράπεζοι φιλοτρῶγες δράσειαν. οἱ δὲ γε ὕστερον εἰς χάος τρυφῆς καθῆκαν ἑαυτούς. καὶ ὁ μὲν Ὀμηρικὸς εὐρυκρείων αὐταρκεῖται, καθὰ εἰρήσεται, βοῦν ἕνα κατακόψας ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἀρίστοις· ἐν δὲ τοῖς ὕστερογενέσι τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν χίλια φασίν ἱερεῖα τῆς ἡμέρας κατεκόπτοντο, καθὰ καὶ 186 ἄλλαχοῦ δηλοῦται πλατύτερον. (Vers. 401.) Ὅτι διάφορος καὶ ἡ εὐχὴ τῷ τε πλήθει καὶ τῷ βασιλεῖ.

τῶν μὲν γὰρ ἕκαστος ἐν τῷ θύειν ἦν εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος, ἀγαπητὸν ἡγού- 30
 μενος μόνον τὸ ζῆν· ὁ δὲ βασιλεὺς μεγάλα εὐχόμενος, ὡς ῥηθήσεται ἀκολούθως οἷς τὸν ὄνειρον ἔκρινε,
 μὴ δύναι τὸν ἥλιον εὐχεῖται, πρὶν αὐτὸν τὴν τε Τροίαν ἐλεῖν καὶ τὸν Ἴκτορα ἀνελεῖν· οὐ γὰρ ἀρκετὸν
 βασιλεῖ ζῆν, εἰ μὴ καὶ εὐκλεῶς. ἐνθα οὐδὲ τοῦ στρατοῦ ὑπερεύχεται, οἷα λαθόμενος διὰ τὸ ἐν μόνον
 εἰς νοῦν ἔχειν τὸ καταστρέψαι τὴν Ἴλιον. Μῶλος δὲ Ἄρηος ἢ κακοπάθεια ἐκ τοῦ μῶλις, ἐκταθέντος
 τοῦ ὄ, ἢ παρὰ τὸ μῆ καὶ τὸ ἔλος, μῆολος ὁ μὴ τὴν ὀλότητα φυλάττων τοῦ στρατοῦ, καὶ κατὰ χρόσιν
 μῶλος, ὡς δόημα δῶμα, σιγηωπὴ σιωπῆ, βοήσομαι βῶσομαι, ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα, τὸ ἡμισυ
 τῶμισυ, μάλιστα δὲ ὡς μήρορος μῶρος παρ' Ἀπτικοῖς ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ὀξυτόνως μωρός. καὶ ὅρα
 ὅτι ἐντελὲς μῶλος Ἄρηος ἐστὶ· τὸ δὲ μῶλος ὁ πόλεμος ἐλλιπῶς λέγεται. ὅτι δὲ τοῦ Ἄρηος προὔπαρχει
 10 εὐθεῖα ὁ Ἄρευσ, ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἐξῆς. (Vers. 403.) Ὅτι βοῦν ἰέρευσεν Ἀγαμέμνων τῷ Διὶ πίονα 40
 πενταέτηρον, ὡς βασιλεὺς βασιλεῖ ζῶν βασιλικόν, ὡς τελείῳ φασὶ τέλειον, ὡς μέγα μεγίστω, ὡς
 δυνατῷ ἀκμαῖον· ἀκμάζει γὰρ ὁ πενταέτηρος βοῦς, ὅπου γε Ἡσιόδου καὶ τοὺς ἐνναετήρους ἀρίστους
 εἰς ἐργασίαν γῆς λέγει καὶ ἤβης μέτρον ἔχειν φησί. καὶ Ἀριστοτέλης οὖν, ἱστορήσας ἀκμάζειν μάλιστα
 τὸν βοῦν πενταέτη ὄντα, λέγει ὁρθῶς πεποιηκέναι τὸν Ὅμηρον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον. φησὶ δὲ καὶ
 τὸ, βοὸς ἐννεώροιο, ταυτὸν δύνασθαι. παράγωγον δὲ ἐκ τοῦ πενταετῆς ἢ πενταέτης ὁ πενταέτηρος, ὡς
 καὶ ἐκ τοῦ ἐνναετῆς ὁ ἐνναέτηρος· * (Vers. 404. sqq.) Ὅτι ἐνταῦθα φανερῶς δηλοῖ τίνας ἐν τῷ 246
 προβουλίῳ γέροντας ἔφη ὁ ποιητής, ὅτι δηλαδὴ τοὺς ἀριστεῖς. φησὶ γὰρ, κίχλησκε δὲ γέροντας, 9
 καὶ εὐθύς ἐπάγει ἀριστήας Παναχαιῶν, Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἰδομενεῆα ἀνακτα, αὐτὰρ ἔπειτ'
 Αἴαντε δύο καὶ Τυδέος υἱόν, ἔχτον δ' αὐτ' Ὀδυσσεῖα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον· αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοήν
 20 ἀγαθὸς Μενέλαος. ὅρα οὖν ὅτι καὶ νῦν γέροντας εἰπὼν οὐ πάντας καθ' ἡλικίαν ἀπηριθμήσατο γέρον-
 τας· οὔτε γὰρ οἱ Αἴαντες οὔτε ὁ τοῦ Τυδέως Διομήδης γέροντες· λέγει τοίνυν γέροντας ἐκ μέρους, καὶ
 τούτους ὡς ἐντίμους, οὓς καὶ ἀριστήας ἐπονομάζει Παναχαιῶν. καὶ ἶδε ὅτι καὶ τὸν Νέστορα τοῖς ἀρι-
 στεῦσι συγκαταλέγει, οὐχ' ὅτι νῦν τοιοῦτος ἐστίν, ἀλλ' ὅτι ποτὲ ἦν, ἢ καὶ ἐκ μέρους, καθά που καὶ
 πρὸ ὀλίγου εἴρηται. ὡς γὰρ οἱ Αἴαντες καὶ ὁ Διομήδης οἱ νέοι καὶ ἀριστεῖς γέροντες λέγονται διὰ τοὺς
 σὺν αὐτοῖς τοιοῦτους τῇ ἡλικίᾳ, οὕτω καὶ οἱ τῷ χρόνῳ γέροντες ἀριστεῖς διὰ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀρίστους
 τὴν χεῖρα καὶ ἀνδρικούς. (Vers. 405.) Κίχλησκε δὲ πρῶτιστα μὲν τὸν Νέστορα οἷα πρὸ βραχέος 20
 εὐδοκμήσαντα καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπαινεθέντα ὡς ἀγορᾶ νικῶντα πάντας Ἀχαιοῦς. ὡς γὰρ ὁ Νέστωρ
 φιλοβασιλεὺς, οὕτω φιλονέστωρ ὁ βασιλεὺς· καὶ ἄλλως δὲ ὡς εἰκὸς κατὰ τι ἔθος παλαιάτατον, καθ'
 ὃ καὶ ἐν Λακεδαιμόνι ὁ πρεσβύτερος ἡγεῖτο, φασίν, ἐν τοῖς συσσιτίοις ἐπὶ τὰς κλῖνας, εἰ μὴ τινα ἕτερον
 30 ὁ βασιλεὺς προκαλέσαστο· εἶτα τὸν Ἰδομενεῆα ὡς καὶ αὐτὸν καθ' ἡλικίαν πρεσβεῖον ἔχοντα καὶ ὅτι καὶ
 συγγενῆς τῶν βασιλέων ἦν καὶ ὅτι καὶ τῶν νησιωτῶν ὁ δυνατώτατος ἦν ὀγδοήκοντα νῆας ἔχων συμμα-
 χούσας τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἄλλως δὲ καθ' αὐτὸν ἀνδρείος, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται·
 (Vers. 406.) τρίτον δὲ τὸν μέγαν Αἴαντα, ὃς τῶν Ἑλλήνων ἀριστος ἦν, δεύτερος ἦκων εἰς ἀνδρίαν
 μόνου τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται· τέταρτος ὁ μικρὸς Αἴας ὁ Λοκρὸς, ἀὲ τῷ μεγάλῳ καὶ
 συμπαρομαρτῶν ἐξ ἀνάγκης, ὡς λεχθήσεται κατὰ καιρὸν, καὶ *συνεκφωνούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· 30
 πάνυ γὰρ σπανίως ἀλλήλων διηρημένοι που εὐρεθήσονται, τὰ πολλὰ δὲ συνόντες ἀλλήλοις ἱστορηθή-
 σονται. διὸ ἐν τοῖς πολέμοις ὁμοῦ ὄντες καὶ ἀλλήλων ἀχώριστοι, οἷα θυμὸν ἔχοντες ἴσον κατὰ τὸν ποιη-
 τὴν, ὁμοῦ καὶ κίχλησκονται εἰς τὸ βασιλικὸν συμπόσιον, ὡς τοῦ ἴσου θυμοῦ καὶ τῆς ὁμωνυμίας ἀδια-
 σπάστους ποιοῦντων αὐτούς. πέμπτος ὁ Διομήδης, ὃς τέταρτος ἂν ἦν, εἰ μὴ ὁ Λοκρὸς διὰ τὴν
 40 ὁμωνυμίαν συγκατελέγη τῷ μεγάλῳ Αἴαντι· ἀνδρειότατος γὰρ ὁ ἀνὴρ, ἔτι δὲ καὶ ἐν δημηγορίαις ὑπερ-
 φέρει τῶν ἡλικιωτῶν, ὡς αὐτὰ που τὰ ἔργα δείξουσιν. (Vers. 407.) ἔκτος ὁ Ὀδυσσεὺς, οὐχ' ὡς
 πάντων τῶν προηριθμημένων ἡττων· πῶς γὰρ ὁ βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορῦσσων;
 ἀλλ' ὅτι τοῦ Νέστορος προτεταγμένου βασιλικῆ χάριτι οὐ θέλει ὁ ποιητής ἀντικρὺ δοῦναι δευτερεῖον
 τῷ Ὀδυσσεῖ, ὃν αὐτὸς, καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ εἴρηται, οὕτω πολ*λοῦ λόγου ἀξιοῖ· πολλῶ δὲ πλέον 40
 87 οὐδὲ τρίτον αὐτὸν ἢ ἐφεξῆς ἀριθμεῖ, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ποιεῖ, αὐτὸν δὲ κατὰ βασιλικὴν
 γνώμην τελευταῖον τίθησιν οὐκ αἰσχύνων τῇ τάξει· τίς γὰρ ἂν ὕστατον οἰηθεῖ τῶν γερόντων εἶναι

τὸν Ὀδυσσεΐα; ἀλλὰ μᾶλλον ἀμφήριστον οὕτως αὐτὸ πρωτεῖον ποιῶν. οἱ γὰρ ἔσχατοι τόποι ἔστιν οὗ
 τῶν ἀρίστων εἶσι, καθὰ καὶ τοῦ ναυστάθμου ἐν μὲν ἄκρον μέρος ὁ Αἴας εἶχε, θάτερον δὲ Ἀχιλλεύς,
 οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀριστοί. οὕτω γοῦν κἀνταῦθα τοὺς ἀρίστους, Νέστορά τε καὶ Ὀδυσσεΐα, ἐσχάτους
 ὁ βασιλεὺς μὲν συνεκαλέσατο, ὁ δὲ ποιητὴς ἠρίθμησε. καὶ οὐκ ἦν ἄλλη τάξις σεμνοτέρα τῷ Ὀδυσσεῖ
 247 τοῦ *πρωτείου δεδομένου τῷ Νέστορι. καὶ ἄλλως δὲ ὁ Ἀγαμέμνων οὐκ ἀτίμως αὐτῷ προσφέρεται κικλή-
 σκων ὕστερον· φησὶ γὰρ αὕτη ἀσχολίας καὶ σπουδῆς συμποσιακῆς πρὸ τῶν ἄλλων ἐν λόγῳ τιθέναι
 τοὺς μὴ πάντως γνησίους καὶ οἰκειακούς· τοὺς μὲν γὰρ τοιούτους ἐν δευτέρῳ καὶ παρέργῳ τιθέαμεν,
 εἰδότας ὅτι φύσει τὴν οἰκειότητα ἔχουσι, τοὺς δὲ ξένους ἐν πρώτοις ἄγομεν ὡσάν εἶδειν λόγου ἀξιού-
 μενοι. οὕτω δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς νῦν ὡς πάνν οἰκειακὸν παρεῖδε τὸν Ὀδυσσεΐα, τὸν δὲ γε ἀδελφὸν οὐδὲ
 ἐκάλεσεν, ὅς αὐτῷ πάντων πολὺ δῆπουθεν φίλτατος ἦν, (Vers. 409.) ἀλλὰ εἰδὼς ἐκεῖνος ὅτι ἐπονείτο 10
 ὁ ἀδελφός, τουτέστιν ἐνήργει περὶ θυσίαν, αὐτόματος ἦλθεν· ἦδε γὰρ, φησι, κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν
 ὡς ἐπονείτο. ἐνταῦθα δὲ φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς διδάσκει Ὀμηρος, οὐς οὐ δεῖ καλεῖν ἐν συμποσίῳ, ἀλλ'
 10 αὐτο*μάτους ἰέναι. δῆλον γὰρ ὡς οὔτε ἀδελφὸν οὔτε γονέας κλητέον οὔτε γυναικὰ οὔτ' εἴ τις, φασίν,
 ἰσοτίμους τινὰς τούτοις ἄγει· καὶ γὰρ ἂν ψυχρὸν εἶη καὶ ἄφιλον. εἶτα φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ὅτι, καίτοι
 τινὲς στίχον προσέγραψαν τὴν αἰτίαν προστιθέντες· ἦδε γὰρ ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείτο, ὡς περ δέον ὄν
 καὶ αἰτίαν εἰπεῖν, δι' ἣν ἀδελφὸς αὐτόματος ἂν ἦκοι πρὸς δεῖπνον. καὶ Δημήτριος δέ, φησιν, ὁ Φαλη-
 ρεύς, ἐπαρίστερον τὴν τοῦ στίχου τούτου παράληψιν οἶδε. καὶ οὕτω μὲν αὐτόματος παρέβαλεν ὁ Μενέ-
 λαιος τῷ δεῖπνῳ. εἰ δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ ἔκτος κληθεὶς ἄτιμος, πολλῷ πλέον ὁ ἀδελφός ὁ μηδὲ κληθεὶς ὄλωσ.
 ἀλλὰ μὴν οὐδέτερον, ἦγουν οὔτε ὁ ἔκτος ἄτιμος οὔτε ὁ ἔβδομος. Ὅρα δὲ ὅτι ἔκτον τάξας ὁ ποιητὴς
 τὸν Ὀδυσσεΐα ἦτοι ἔσχατον ἐν τοῖς κληθεῖσι σεμνύνει αὐτὸν ἐτέρως καὶ ὑποῖ τῷ ἐγκωμίῳ, εἰπὼν Διὶ μῆτιν 20
 20 ἀτάλαντον καὶ δείξας ἐντεῦθεν αὐτὸν οὐδὲν ἀπεικικότα τοῦ πρῶ*του Νέστορος, μηδὲ ἔσχατον, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸν ἄκρον τινὰ, καθὰ καὶ ὁ Νέστιωρ, καὶ κατὰ μὲν τὸν βασιλέα ἔκτον τῇ κλήσει, κατὰ δὲ τὸν
 Ὀμηρον πρῶτιστον τῇ τῆς φρονήσεως ἀρετῇ, καθ' ἣν ὡμοίωται τῷ ὑπάτῳ Διὶ. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸν μὲν
 Ὀδυσσεΐα, ὡς ἐρρέθη, ἐπήνεσε, τὸν δὲ Ἰδομενέα προσεῖπεν ἄνακτα, τοὺς δὲ λοιποὺς τέσσαρας ψιλῶς
 οὕτω κατ' ὄνομα προήνεγκε, τὸν δὲ Μενέλαιον βοὴν ἀγαθὸν εἶπεν. (Vers. 404.) Ἐκ δὲ τοῦ Πανα-
 χαιῶν ὕστερον οἱ Πανέλληνες εἴρηνται καὶ τὸ Πανελλήνιον, ὡς πού καὶ τὸ Πανιώνιον. ὁμοίου δὲ
 τύπου τοῖς Πανιώνιοις καὶ τὰ παναθηναῖα ἢ ἑορτῇ, ὡς καὶ τὰ παμβοιωτία. (Vers. 408.) Αὐτόματος
 δὲ ὁ αὐτόκλητος καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ μεμαῶς ἦτοι προθυμούμενος ἐλθεῖν. οἱ δὲ νεώτεροι αὐτόματα τὰ κατὰ
 30 τύχην φασίν ἐκ τοῦ μάτην, ὡς αὐτὰ μάτην οὕτω γινόμενα καὶ ὡς ἔτυχεν, ὁ περ ἐνταῦθα οὐκ εὐσυμ-
 30 βίβαστον· πῶς γὰρ αὐτόματος καὶ κατὰ τύχην ἦλθεν ὁ εἰ*δὼς ὅτι ἐπονείτο ὁ ἀδελφός; ἢ δὲ τοιαύτη 30
 ἔννοια καὶ τὰ παρὰ τοῖς μηχανικοῖς ὠνόμασεν αὐτόματα. ἐκ δὲ τοῦ, αὐτόματος ἦλθεν ὁ ἀδελφός
 Μενέλαιος, παροιμία ὕστερον ἐπενοήθη τὸ, ἀκκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλους, ἢ ἐς φίλων, φίλοι.
 (Vers. 409.) Ὁ δὲ ἀδελφεὸς πλεονασμὸν ἔχει τοῦ εἰ, ὅποιον καὶ ὁ κενεός· ἴσως δὲ καὶ ὁ κελεὸς ὡς ἀπὸ
 τοῦ κέλω. (Vers. 408.) Βοὴν δὲ ἀγαθὸς ὁ πολεμιστής. βοὴ γὰρ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ἢ μάχη,
 ὡς περ καὶ αὕτη ἐκ τοῦ αὐῶ τὸ βοῶ, καθὰ καὶ προεῖρηται, καὶ φύλοπις ἐκ τῆς ὑπὸς ἦτοι βοῆς τῶν
 φύλων· ἢ βοὴν ἀγαθὸς ὁ εὐρυβόας· ἀρετὴ γὰρ καὶ τοῦτο στρατηγοῦ καὶ χρήσιμον ἐν μάχαις τὸ μεγα-
 λόφωνον. μήπω γὰρ, φασί, σάλπιγγος εὐρεθείσης, τῇ βοῇ διώκουν οἱ παλαιοὶ τὰς τῆς μάχης ἐπιθέ-
 σεις τε καὶ ἀνακλήσεις, καὶ ἱστοροῦνται πολλοὶ τῶν στρατηγῶν ἐπαινετοὶ καὶ τῆς εὐρυφωνίας· ἔτι δὲ
 40 φασί καὶ σημείον θάρσους τὸ βοᾶν· ἢ γὰρ *δειλία θραύουσα τὸ πνεῦμα εἰς ἀφωνίαν καθιστᾶ καὶ βαμ-
 βαίνειν ποιεῖ. διὸ πολλαχοῦ τοὺς ἥρωας ὁ ποιητὴς βοῶντας παρεισάγει, οἷον, σμερδαλέον δ' ἐβόησε, 40
 καὶ ἦυσε διαπρίσιον, καὶ βοὴν ἀγαθὸς ἀποκαλεῖ τὸν τε Ἐκτορα καὶ τὸν Αἴαντα· καὶ τὸν Λιομήδη
 καὶ ἄλλους ἀνδρείους. τὸ μέντοι δειλιᾶν ταρβεῖν λέγεται καὶ ἡ δειλία τάρβος παρὰ τὸ ταράσσεσθαι τὴν
 248 βοὴν τοῖς δειλιῶσιν. * (Vers. 412.) Ὅτι μεγαλοπρεπῆς ἢ ἐν τῇ κατὰ σύγκλητον θυσίᾳ ἐκβοηθεῖσα 188
 26 τοῦ βασιλέως εὐχὴ καὶ τῇ τοῦ ὄνειρου ἀγγελίᾳ συντρέχουσα. φησὶ γὰρ· Ζεῦ κίδιστε, μέγιστε, κελαινε-
 30 μοιο μέλαθρον αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πνρὸς δηῖοιο θύρετρα, Ἐκτόρειον δὲ χιτῶνα *περὶ στήθεσσι δαΐξαι

χαλκῷ ῥωγαλέον, καὶ τὰ ἐξῆς. τὸ δὲ σχῆμα τῆς εὐχῆς Ἀττικὸν κατὰ ἔλλειψιν· ἐν γὰρ τῷ, μὴ πρὶν τὸν ἥλιον δῦναι, λείπει τὸ δὸς ἢ ποιήσον ἢ εὐχομαι ἢ τι τοιοῦτον. καὶ εἰσὶ τοιαῦτα καὶ ἕτερα σχήματα εὐκτικά παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἔστι καὶ παρὰ Προδότην σχῆμά τε ὁμοίων εὐχῆς καὶ ἱστορία τοιαύτη. Δαρῖος εὗξατο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀγίς ὀϊστόν καὶ τὸν ἄερα βαλὼν, ὦ Ζεῦ, γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. σωφρονεστέρα δὲ πολλῶν ἢ τοῦ Ὀμηρικοῦ βασιλέως εὐχή. ὅτι δὲ λείπεται ῥήματος ἐνταῦθα ἢ βασιλικῆ εὐχή, οἶον τοῦ δὸς, ὡς ἐρῶέθη, καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψωδία δηλοῦται, ὅπου φησί· δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄιδος εἰσω· ἐνταῦθα γὰρ ἐντελῶς ἠύκται. (Vers. 413.) Τὸ δὲ ἐπὶ κνέρας ἐλθεῖν, ἥγουν ἐπελθεῖν σκότος, πεφλοτιμήται κἀνταῦθα ῥηθῆναι οἷα σύντροχον τῷ, ἐπιδῦναι ἥλιον· ἐπὶ καὶ στέρησις ἡλια*κοῦ φωτός ἢ νυξ. (Vers. 414.) Τὸ δὲ προηνῆς 40 καὶ ἐπὶ ἐμψύχων λέγεται. φησὶ γοῦν κατωτέρω ὅτι πολλοὶ προηνῆες ὀδᾶξ λαζοίατο γαῖαν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ παρανεύειν ἢ κατὰ τοὺς παλαιούς ἀπὸ τοῦ προνευκέναι. δύο δὲ τούτων ἀντικειμένων προανοῦς καὶ ὑπτίου, κυρίως προανῆς λέγεται τὸ περὶ ἐπὶ πρόσωπον, ὑπτίον δὲ τὸ ἀνάπαλιν· λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ἢ προηνῆς, ἐξ οὗ καὶ προηνίξαι τὸ ἐπὶ πρόσωπον ῥῖψαι εἴτε ἀνθρώπων εἴτε καὶ πόλιν. παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν ὑστερον νικᾶ προανῆς λέγεσθαι διὰ τοῦ ἄ ὡς ἀπὸ τοῦ παρανεύειν ἢ μάλλον παρανεύειν, ὃ ἔστι κολυμβᾶν, ἐπειδὴ παρανεύουσιν εἰκόασιν οἱ προηνῆες κείμενοι. λέγεται δὲ *μεταφορικῶς προανῆς 249 καὶ ὁ κατάντης τόπος. ὅθεν καὶ παροιμία τὸ, σφαῖρα κατὰ προανοῦς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κατὰ προηνῆς βαλεῖν Πριάμοιο μέλαθρον ἀλλαχοῦ παραφράζων ὁ ποιητὴς ἠμύσαι φησὶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου ἥγουν κλιθεῖσαν κάτω πεσεῖν. ἀπορήσει δὲ ἂν τις, ἐπειδὴν καταπέσοι τεῖχος ἐκ τοῦ ὀρθοῦ, οἶον τὸ τῆς Τροίας, τί τὸ διάφορον τοῦ προηνῆς αὐτὸ πεσεῖν ἢ ὑπτίον, εἰ μὴ ἄρα ὅτι τὸ ὑπτίον εὐφημότερον τοῦ προανοῦς· 20 τὸ γὰρ ὑπτιάζειν ἐπὶ ἀναπαύσεως μάλλον λέγεται. μάλιστα δὲ εὐφυνῆς εἰπεῖν, ὅτι εὐχεται ὁ βασιλεὺς τὴν Τροίαν καταβαλεῖν οὐκ ἐκ πολυπόνου πολιορκίας τῆς ἔξω καὶ ἀντιπροσώπου, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔσω καὶ οἶον εἰπεῖν κατὰ νότου, κατὰ κράτος ἀλευσαν. πάντως δὲ πρόσωπον πόλεως τὸ ἔξω προφαινόμενον, ὃ ἐκ μὲν τῶν ἐκτὸς ἀνατραπὲν ὑπτίον πίπτει, *ἐκ δὲ τῶν ἔσω ῥιφὲν προηνῆς κεῖται, ὃ περ τάχα καὶ ἔπαθεν 10 ἢ Τροία ῥηδίως καὶ ἀπονητὶ δόλω ἀλοῦσα, ὡς προγέγραπται. οὕτω καὶ ὅτε εὗξεται που ἢ Ἐκάβη προηνῆα τινὰ πεσεῖν, ἐπὶ ἀτιμία ἐκείνου ἢ εὐχή, ἵνα μὴ κατὰ στέρνου πληγείς ἐντιμος πέση μαχόμενος, ἀλλὰ φεύγων κείσεται προηνῆς ἐκ τῶν ὀπίσω παθῶν τὴν πληγὴν. ὅρα δὲ ὅτι Ἀλεξάνδρου μὲν ἢ τινος ἑτέρου τῶν Τρώων οὐδεμία μνεῖα τῷ βασιλεῖ, Πριάμου δὲ μόνου καὶ Ἐκτορος, καθ' ὧν μάλιστα θυμοῦται, ὡς δυναμένων μὲν, μὴ λυόντων δὲ ἐν δίκῃ τὸν πόλεμον. (Vers. 415.) διὸ μηδὲ τῆς Τροίας 189 μνησθεῖς τὸ τοῦ Πριάμου μέλαθρον καταβαλεῖν εὐχεται καὶ θύρετρα διὰ πυρὸς δηίου ἥγουν πολεμικοῦ 30 προῆσαι, ἐπιλεξάμενος δηλῶσαι ὡς ἀπὸ μέρους τὴν μὲν τῶν Τρώων ἀπώλειαν διὰ τοῦ Ἐκτορος, τὴν δὲ τῆς πόλεως διὰ τοῦ οἴκου τοῦ Πριάμου. λέγεται δὲ μέλαθρον μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς ἢ ὁ ὄροφος ἢ τὸ μέσον τῆς στέ*γης ξύλον, ὃ, φάσι, καλεῖται ὑπέρτονον, καὶ γίνετα ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι αἰθουμένου 20 πυρὸς καπνῷ· ἐκ δὲ τούτου καὶ ὁ ὅλος οἶκος μέλαθρον, ὡς περ καὶ ἀπὸ ἐστίας τῆς τοῦ πυρὸς ὡς ἐκ μέρους ἐστία τὸ ὅλον οἴκημα. Αἰθαλόεν δὲ ἢ τὸ αἰθαλοθησόμενον, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἢ τὸ διαφανές καὶ λαμπρόν· αἰθῶ γὰρ οὐ μόνον τὸ καίω, ἀλλὰ καὶ τὸ λάμπω. ἀκριβέστερον δὲ τὸ πρῶτον, οὗ προῦπεστιν ἢ αἰθάλη, οὗ τέφραν δηλοῦσα κατὰ τινος, ἀλλὰ μάλιστα εἰδός τι καπνώδους ἀναθυμιάσεως ἐκ πυρὸς, ὅποια καὶ ἢ ἐκ τῶν καιομένων λίθων. Πῦρ δὲ δήιον λέγει πρὸς διαστολὴν τοῦ θυτικοῦ, φασὶ, καὶ θείου καὶ τοῦ γαμηλίου καὶ τῶν τοιούτων. Τοῦ δὲ θύρετρα ὁ τύπος κατὰ τὸ τέρετρα, ὃ δηλοῖ τὰ τρύπανα. (Vers. 417.) Ῥωγαλέον δὲ ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, οὗ μέσος παρακείμενος ἑρῶγα καὶ τροπῇ τοῦ 40 ἢ εἰς ὦ ἑρῶγα, ἐξ οὗ καὶ διερῶγός ἱμάτιον καὶ χιτῶν ῥωγαλέος. (Vers. 416.) Χιτῶν δὲ ὁ πολεμικὸς θώραξ καθ' ὁμοιό*τητα τοῦ ἐν ἱματισμῷ, ἐπεὶ καὶ ὅπλα ἐνδύεσθαι φασὶν. Προῆσαι δὲ τὸ καῦσαι 30 ἀπὸ τοῦ πυρῷ πυρῶσω, οὗ συγκοπέντος εἰς τὸ πρῶ παράγωγον τὸ πρήθω, ἐξ οὗ καθ' ὑπέρθειν καὶ συστολὴν τὸ πέρθω. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος πυρῷ παράγωγον τὸ ἐμπυρίζω, ὡς περ καὶ τοῦ πρῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν τὸ, ἐμπιπρῶ καὶ τὸ ἐμπίπρημι. (Vers. 418.) Ὅτι ὀδᾶξ λάζεσθαι τὴν γῆν ἥγουν λαμβάνεσθαι τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ δάκω δάξω δᾶξ, ἢ καὶ ὡς λήγω λήξω λήξ καὶ λάξ, οὕτω δήκω δήξω δήξ καὶ δᾶξ, καὶ κατὰ πλεονασμόν ὀδᾶξ. δηλοῖ δὲ τὸ δάκνειν τὴν γῆν τοὺς πεφονευμένους ἐν τῷ σφαδάζειν.

τινὲς δὲ ὁδὰξ ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὀδόντων. Λάξεσθαι δὲ οὐ μόνον αἰτιατικῇ συμβιβάζεται, οἷον· ὁδὰξ λαζοίατο γαῖαν, καὶ λάξετο δ' ἔγχος, ἀλλὰ καὶ γενικῇ, οἷον· ἀλλ' ἀντιλάξου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει παράγωγον δ' ἐξ αὐτοῦ τὸ λαζύω λάζυμι, ἐξ οὗ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, γερεᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι.

40 *μετρικοῖς δὲ τὰ τοιαῦτα εὐαρεστεῖ· ἄλλως δὲ πλεονάζουσιν αἱ ἐκ τοῦ λαβεῖν κινήσεις. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα ὠρθωσεν Ὀμηρος εἰς κοινὴν διάλεκτον τὴν Ἀττικὴν τοῦ βασιλέως εὐχὴν. τὸ μὲν γὰρ, ὦ Ζεῦ, μὴ πρὶν ἤλιον δῦναι, ἀττικίζεται, ὡς ἐρρέθη. τὸ δὲ, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ὁδὰξ λαζοίατο γαῖαν, κοινῆς εὐχῆς ἐστὶ σχῆμα, ἐχούσης καὶ τι κάλλους ἐν τῇ παρισώσει τοῦ πολέες καὶ πρηνέες. ὁδὰξ δὲ λάξεται γῆν ὃ ἐν τῷ πεσεῖν σφαδάζων καὶ δάκνων αὐτήν. (Vers. 419, sq.) Ὅτι ἐπὶ τοῦ παρακληθέντος καὶ προσηκαμένου μὲν τὴν δέησιν ἢ τὰ δῶρα, ὀψίζοντος δὲ εἰς βοήθειαν οἰκείου εἰπεῖν τὸ,

25 οὐ πῶ ἐπεκραιίνεν, ἀλλ' ὃ γε *δέκτο μὲν ἰρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὕφελLEN· ὃ περ ὁ Ὀμηρικὸς 10 πεποίηκε Ζεὺς, δεξάμενος μὲν τὰ βασιλικά ἱερά καὶ σημαίνων, φασίν, αἴσια, οὐ ταχὺ δὲ καὶ οὐδὲ ἀπονητὶ ἀνύσας τὴν εὐχὴν. ἐστὶ δὲ δεξασθαι θύματα τὸ ἀποδέξασθαι ἐπὶ ἀποπληρώσει τοῦ ζητουμένου, ὃ περ καὶ καλλιμερεῖν λέγεται, ἀπὸ δὲ τοῦ κραιαίνεν ἀκράαντον ἔργον πρὸ μικροῦ ἔφη τὸ ἀτελές. Πόνος δὲ ἀμέγαρτος ἢ ὁ ἀφθονος ἐκ τοῦ μεγαίρω τὸ φθονῶ, ἢ ὁ πάνυ εἰς μέγα αἰρόμενος, ἢ ὁ ἀφθονητος διὰ τὴν κάκωσιν· οὐδεὶς γὰρ φθονεῖ ἐπὶ κακοῖς. (Vers. 421.) Ὅτι ὡς ἐν τῇ ἄλφα ῥαψωδίᾳ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα οὐλοχύτας πρὸ θυσίας μεταχειρίζονται. εἰπὼν γὰρ· βοῦν δὲ περιστήσαντο καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο, ἐπάγει· αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, αὐ' ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ

10 τὰ ἐξῆς, ὡς ἐκεῖ, ἐν οἷς καὶ τὸ δίπτυχα ποιή*σαντες. τὸ δὲ, ἔκαιεν ἐπὶ σχίζαις ὁ γέρων, διὰ τὸ μὴ προσαρμόζειν ἐνταῦθα ἑτέρως φράζει, καὶ τὰ μὲν σχίζησιν ἀφύλλοισι κατέκαιον. σιγᾷ δὲ καὶ τὸ αἶθοπα οἶνον ἐπιλείβειν καὶ τὴν τῶν πεμπωβόλων χρῆσιν, προστίθησι δὲ ὅτι σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες ὑπείρε- 20 χον Ἡφαίστιο. τὰ δὲ ἄλλα ὡσαύτως ἔχουσι τοῖς ἐκεῖ. τὸ δὲ τοὺς κρατήρας ἐπιστέψασθαι ποτοῦ καὶ τὰ ἐξῆς, ἐπεὶ οὐ μάχης ἀλλ' ἀναπαύσεως εἰσὶ καὶ ῥαστώνης, ἐνταῦθα καὶ αὐτὰ σεοίγηται. (Vers. 422.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐ' ἐρύειν διαλελυμένως ἢ αὐερύειν συνθέτως διαφέρει τοῦ ἀναρύειν. αὐερύειν μὲν γὰρ τί σημαίνει, προδεδήλωται· τὸ δὲ ἀναρύειν ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ θύειν εἰληπται κατὰ Πανσανίαν, ὅθεν φησὶ καὶ ἡ θυσία ἀνάρυσις. (Vers. 426.) Τὸ δὲ τὰ σπλάγχνα ὑπερέχειν Ἡφαίστου ταυτὸν ἐστὶ τῷ ὑπεράνω ἔχειν τοῦ πυρός· πῦρ γὰρ ὁ Ἡφαιστος. καὶ ἐστὶν ὁ τρόπος μετωνυμία. τὸ εἰπεῖν δηλονότι

20 ἀντὶ πυρός τὸν αὐτῷ ἐπιστατοῦντα Ἡφαιστον, ὡς καὶ ὅτε *Ὁ Ἄρης αὐτὸς ἐκεῖνος λέγεται τινα ἀναιρεῖν, ἢ ὁ Ποσειδῶν βυθίζειν τὴν νῆα· μετωνυμίας γὰρ καὶ ταῦτα εἰσίν. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, οὐλοχύτας ἀνέλοντο, προγίνεται τοῦ οὐλοχύτας προβάλοντο· ἀνέλομενοι γὰρ κάτωθεν εἶτα ῥιπτοῦσι κατὰ βωμοῦ αὐτοὺς προθέμενοι. καὶ ὅτι κάλλους πάρισα τὸ περιστήσαντο, προβάλοντο, ἀνέλοντο, εὗξαντο· καὶ ὅτι 30 ἀφύλλοι σχίζαι αἱ ξηραὶ πρὸς διαστολὴν τῶν φυλλοφόρων· καὶ ὅτι τὸ δίπτυχον καὶ ἐπὶ διδύμου γονῆς λέγεται, καθὰ καὶ τὸ τρίπτυχον ἐπὶ τριδύμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ διπτύχους γονᾶς, καὶ τριπτύχους κόρας, ὧν ἡ παραγωγή ἐκ τῶν κατὰ τὴν μήτραν πτυχῶν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐν τῇ τραγωδίᾳ ἀφύλλον στόμα ἢ τὸ ξηρὸν δηλοῖ καὶ ἀνχηρὸν καὶ αὖτον ἀκολούθως Ὀμήρῳ, ἢ τὸ ἰκετεῦον δίχα συνήθων κλάδων, οὓς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. (Vers. 435.) Ὅτι στρατηγικὴ παλαιὰ παραγγελία τὸ χρόνου φεί-

30 δεσθαι, ὃν οὔτε ἀνακαλεῖσθαι παρελθόντα ἐστὶν, οὔτε μὴ παρόν*τα ῥαον λαβεῖν· ὅθεν καὶ Ξενοφῶν πολυτελέστατον ἀνάλωμα φησὶ τὸν καιρὸν, ὡς τοῦ δαπανήσαντος ἐν κενοῖς τὸν καιρὸν καὶ ἀναβαλομένου τὸ μέγιστον τῶν παρ' ἑαυτῷ καλῶν ἀναλώσαντος. διὸ καὶ Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς, πῶς μεγάλα ἤνυσεν, ἔφη· μηδὲν ἀναβαλόμενος. ταῦτα δὲ Ὀμηρος ἐνταῦθα παραλαλῶν ποιεῖ τὸν Νέστορα στρατηγικῶς λέγοντα τῷ βασιλεῖ· μηκέτι νῦν δητὰ λεγώμεθα, ἤγουν καθήμεθα καὶ οἰονεὶ κείμεθα, ἐκ τοῦ 190 λέγω· ἐξ οὗ καὶ λέκτρον ἢ κοίτη. μὴδ' ἐτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει, τουτέστιν εἰς χεῖρας δώσει. γῦα γὰρ πολλαχοῦ αἱ χεῖρες· ὅθεν γνίσω τὸ χειρίζω καὶ πλεονασμῷ τῆς αἰ' συλλαβῆς γυαλίζω, καὶ ἐγγυαλίζω τὸ ἐγχειρίζω. Τὸ δὲ δηρὸν ἐπιρρήματικόν ἐστι ἐνταῦθα δι' ἔλλειψιν τοῦ χρόνον. τὸ δὲ ἐντελές παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον πλαγχθεῖς, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν

40 τῷ, πολὺν πολὺν με δαρὸν τε δὴ κα*τείχετε χρόνον. Τὸ δὲ, ἀναβαλλώμεθα ἔργον, ἀντὶ τοῦ εἰς ἄλλον καιρὸν παρατείνωμεν, τῆς ἀνὰ προθέσεως δευτέρωσιν τινα καὶ ἐνταῦθα δηλούσης, ὡς καὶ ἐν τῷ

ἀναπαλαίειν καὶ ἀναμάχεσθαι καὶ ἀναψηφίζεσθαι τὸ μεταψηφίζεσθαι, ἵνα εἴη ἀναβάλλεσθαι τὸ ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸ πρᾶγμα εἰς δευτέραν βολὴν ἢτοι ἐπιτυχίαν. ἐκ δὲ τοῦ, ἀναβαλλώμεθα ἔργον, σύγκειται
 ὁ παρ' Ἡσιόδῳ ἀμβολιμογός, ὃς αἰταῖς παλαίει. σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει, πάν-
 ἄσφαλέστερον ἐστὶ τοῦ, ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ὃ δὴ φησὶν Ἡσίοδος. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἀσαφῶς γραφὴν
 ἔβλαψε τὸν σοφὸν Σωκράτην, ὃς εἰωθῶς λέγειν συχνὰ τὸ, ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, *ἤγουν δ' οὐδὲν τι²⁵¹
 ἐστὶν ὄνειδος τὸ ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς ἐμπαίεσθαι, συκοφαντίας περιέπεσεν, οἷα δογματίζων, ὡς ἔργον
 οὐδὲν, ἤγουν οὐδεμία ἐργασία, κἄν τε φαύλη κἄν τε χρηστὴ, ὄνειδος ἐστὶ τῷ ἐργαζομένῳ, κἀντιῦθεν
 ἐβλάβη ὡς ἀδιαφορῶν περὶ τὰς πράξεις. καὶ οὕτω μὲν Ἡσίοδος ἔγραψεν ἀδιάρθρωτα. Ὀμηρος δὲ
 διέστειλε σαφῶς, περὶ ποῖον ἔργον χρὴ σπεύδειν, ὅτι δηλαδὴ περὶ τὸ θεόδοτον. τοιοῦτον γὰρ ὃ δὴ
 10 θεὸς ἐγγυαλίξει ἤγουν εἰς κοίλην χεῖρα θήσει κατὰ τὸ, ἐμβαλλε κυλλῇ· ἐξ οὗ ἐγγυαλίξειν καὶ γύαλα
 θώρηκος καὶ κοίλης δὲ πέτρας κατὰ τοὺς ποιητὰς τὰ κοιλώματα. (Vers. 438.) Ὅτι καὶ ἐνταῦθα
 κηρύσσειν τὸ προκαλεῖσθαι μετὰ αἰτιατικῆς· φησὶ γὰρ λαὸν κηρύσσουντες. ἐπιμένει δὲ καὶ ὡδε τῇ λέξει
 διὰ τὸ καίριον, τρεῖς αὐτὴν εἰπών. ὅτι δὲ οἱ μετ' Ὀμηρον δοτικῇ συντάσσουσι τὸ κηρύσσειν, δηλὸν
 ἐστὶ. *Λέγει δὲ καὶ τὸ ἀγειρόντων ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν ἢτοι συναθροίζέτωσαν Ἀπτικῶς, ὡς τὸ τυπτόν-¹⁰
 των καὶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν καὶ λεγέτωσαν, ὃ περ δοκεῖ μὲν βάρβαρον διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον
 τῆς πληθυντικῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν πρὸς τὰ πληθυντικά τρίτα προστακτικά, θεραπεύεται δὲ διὰ
 ἐλλείψεως ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τοῦ ἔστωσαν, ἵνα λέγῃ ὅτι ἔστωσαν τῶν ἀγειρόντων, ἔστωσαν τῶν
 τυπτόντων, ἔστωσαν τῶν λεγόντων, ἃ περ συναλιφέντα καὶ στενωθέντα ἐλλειπτικῶς ἐγένοντο, ἀγει-
 20 ρόντων, τυπτόντων, λεγόντων, ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν, τυπτέτωσαν, λεγέτωσαν. Σημειῶσαι δὲ ὅτι
 ἐκδηλοτάτη ἢ ῥηθεῖσα ἐλλειψις ἐν τῷ μελόντων τὸ λώιον ἐν φρεσίν, οὐ πληθυντικῶς λεχθὲν ἀλλὰ
 ἐνικῶς ἀντὶ τοῦ ἔστω τῶν μελόντων ἢτοι μελέτω. * (Vers. 439.) Ὅτι οὐ μόνον ἄριστος σύμβουλος³⁵
 ὁ Νέστωρ καὶ τακτικός, ὡς δέδεικται, ἀλλὰ πῶς καὶ πολέμαρχος, αὐτὸς ἀποπληρῶν ἄρτι τὴν τοῦ
 Ἀχιλλέως στρατηγίαν. παραινέσας γὰρ τῷ βασιλεῖ ἐν ἐπηκόῳ τῶν γερόντων μὴ δηρὸν ἀναβαλλώμεθα
 τὸ θεόθεν ἔργον, ἐπάγει· ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὡδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν ἴομεν, ὄφρα καὶ θᾶσσον
 ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα. ἐστὶ δὲ τὸ ἀθρόοι ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ὃ περ ἐδάσνον οἱ Ἀπτικοὶ, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθή-
 σεται. Τὸ δὲ *ἴομεν ἀνθυπότακτον μὲν ἐστὶ παρὰ τοῖς ὑστερον, παρ' οἷς καὶ συστέλλει τὴν ἄρχουσαν,⁴⁰
 ἐκτεῖνον τὴν παραλήγουσαν· παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ λαμβάνεται ποτε καὶ ὡς ἐνεστῶς ὁμοίως τῷ τίομεν καὶ
 τοῖς τοιούτοις, ἢ ἀπὸ τοῦ εἰω ῥήματος ἀφαιρέσει τοῦ εἶ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἰω δευτέρου ἀορίστου ὑποτακτικοῦ
 191 μεταχθέντος εἰς ἐνεσιῶτα καὶ παθόντος χρόνου μετάθεσιν, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. (Vers. 440.)
 30 Ὁξὺς δὲ Ἄρης ἐγείρεται, ὡς οἷα πρὸ τούτου κοιμώμενος· καὶ ἄλλως δὲ, ὄρθωσιν Ἄρεος ἤγουν Ἀρει-
 κῶν δοράτων καὶ ξιφῶν σημαίνει τὸ λεχθὲν κατὰ τὸ, ἐφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείρησι. διὸ καὶ
 ὄξυς ὁ τοιοῦτος Ἄρης οὐ μόνον διὰ τὸ ταχὺ θανατοῦν *καὶ τὸ αἶψα συντελεῖσθαι, ὡς ἀλλαχοῦ φησὶν²⁵²
 Ὀμηρος, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ θυμικόν, εἴ περ καὶ ὄξεις λέγονται οἱ θυμούμενοι καὶ ὄξυνεσθαι καὶ παροξύ-
 νεσθαι τὸ χολᾶσθαι, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἐγγη ὄξυόντα, ὄξέα δηλαδὴ, καθ' ὃ καὶ τις ἀνταπειλούμενος
 ἀλαζόνι πολεμιστῇ, ἔφη ὄξειαν εἶναι ἐν ἄκρῳ καὶ αὐτῷ τὴν αἰχμὴν. (Vers. 446.) Ὅτι ἀκολούθως τῇ
 παραινέσει τοῦ Νέστορος κρίνουσιν οἱ βασιλεῖς τὸν λαὸν ἤγουν εἰς φύλα καὶ φρήτρας διαχωρίζουσι.
 φησὶ γὰρ· οἱ δὲ ἀμφ' Ἀτρεΐωνα θῦνον κρίνοντες, τοὺς ἄνδρας δηλαδὴ κατὰ φύλα καὶ φρήτρας, ὡς
 ὁ Νέστωρ παρήνευσεν· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ εἴληπται γοργῶς τὰ τοῦ Νέστορος. (Vers. 447.) Ὅτι φόρημα
 ὁ μῦθος τῇ Ἀθηνᾷ δίδωσι τὴν αἰγίδα, ἣν ὁ ποιητὴς ἐρίτιμον λέγει καὶ ἀγήραον ἀθανάτην τε, ἥς
 40 ἑκατὸν θύσανοι, ἤγουν κροσσοὶ, παγχρύσειοι ἠερέθονται, πάντες ἐν*πλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.¹⁰
 τίς δὲ ἢ αἰγίς αὕτη, καὶ ὅτι καὶ Διὸς ὄπλον ἐστὶ, ζητητέον ἐν τοῖς ἐξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι ἢ μὲν Ὀμηρικῇ
 αἰγίς συστέλλει τὴν λήγουσαν, ὡς τὸ μέτρον δηλοῖ· ὃ δὲ γεωγράφος καὶ τόπον τινὰ ὁμώνυμον ἰστροῶν
 φησὶν· ὅτι Αἰγίς ὄρος καὶ ἄκρα κατὰ ἑκτασιν τῆς δευτέρας συλλαβῆς περὶ που τὰ κατὰ Λέσβον. προς-
 νεύει δ' ἐπὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ὅθεν, φησὶν, ἔχει καὶ τοῦνομα. Ἐρίτιμος δὲ ἢ ῥηθεῖσα αἰγίς διὰ
 τὰ περὶ αὐτὴν παγχρύσεια· διὸ καὶ ἀγήραος, οὐ μὴν κατὰ τὸν τοῦ μύθου Τιθωνόν, ἀλλὰ καὶ ἀθανάτη.
 οἱ δὲ ἑκατὸν θύσανοι δύνανται νοεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ πολλοί. (Vers. 448.) Πλεκτοὶ δὲ οἱ θύσανοι,

ὡς εἰκός, καὶ διὰ τὸ ἠερέθεσθαι θύοντες, ὃ ἐστὶ σειόμενοι. (Vers. 449.) Ἐκατόμβοιός δὲ ὁ ἑκατὸν
 ἦτοι πολλῶν βοῶν ἄξιός, τουτέστι ζῶων. ἐκ γὰρ τῶν βοῶν, μέρους ἑνός, πάντα δηλοῖ τὰ τετράποδα,
 20 δι' ὧν αἱ συναλλαγαὶ τοῖς παλαιοῖς· τίμιον δὲ ἐκείνοις ὁ βοῦς. *διὸ ἐξ αὐτοῦ πολλὰ βιωτικά δηλοῦνται
 συναλλάγματα καὶ πράγματα, ὡς ἡ ἐκατόμβη, ὡς αἱ ἀλφεσίβιοι γυναῖκες, ὡς τὸ τετράβοιον, τὸ δωδε-
 γάβοιον, τὸ εἰκοσάβοιον· περὶ ὧν καὶ ἐρρέθη καὶ αὐτίς ῥηθήσεται κατὰ καιρόν. ἀπὶ δὲ τοῦ τοιούτου
 ζῶου ἐλέγησαν ποτε βόες καὶ τὰ νομίσματα. διότι καὶ βοῦν ἐξετύπουν ἐν αὐτοῖς, καὶ μάλιστα οἱ
 Ἀθηναῖοι, τιμῶντες τὸ ζῶον. ἐντεῦθεν καὶ παροιμία τὸ, βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει, ἢ γουν δῶρα λαβὼν
 σιωπᾶ. καὶ τὸ βοῦ δὲ ἐπιτατικὸν μόριον ἐκ τοῦ τοιούτου ζῶου εἴληπται. (Vers. 450.) Ἰστίον δὲ ὅτι
 ἔθος ἔχων ὁ ποιητὴς μύθους παραπλέκειν συχνὰ τῇ ποιήσει, ψυχὴ γὰρ τις οἶον ὁ μῦθος τῷ τῆς ποιή-
 σεως σώματι, δι' ὅλου παρενεσπαρμένός αὐτοῦ, παράγει καὶ νῦν τὴν μυθικὴν Ἀθηναῖν σὺν τῇ αἰγίδι 10
 παιφάσσουσαν καὶ ὀτρύνουσαν τὸν λαὸν εἰς μάχην, καὶ σθένος ἐνειῖσαν ἐκάστῳ κραδίῃ ἀληκτον πολε-
 30 μίξειν ἢ δὲ μάχεσθαι, ὃ *περ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, οὐ πανσῶλῃ ἔσεται πολέμου οὐδ' ἡβαιοῦ. ἐστὶ δὲ καὶ
 ἄρτι ἀλληγορικῶς Ἀθηναῖα ἢ τῶν βασιλέων σύνεσις, λόγῳ ἐρεθίζουσα ὡς ἐκ θείας ἐπιπνοίας τινὸς τὸν
 λαὸν καὶ ῥωννύουσα. διὸ καὶ ἐπάγει· τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητο ἢ ἐνεσθαι φίλην ἐς
 πατρίδα γαῖαν, ὃ παράφρασις ἐστὶ τοῦ ἢ ἐνόστος, ἵνα λέγῃ, τοῖς δ' εὐθύς γλυκίων γέγονεν ὁ πόλεμος
 ἢ περ ὁ νόστος. καὶ ὅρα εἰς οἶον ἀγαθὸν ἢ βασιλικὴ ἀπόπειρά ἐτελεύτησεν. οἱ γὰρ ποθοῦντες, ὡς
 εἰκός, νοστήσαι καὶ ἀχνύμενοι πρὸ βραχέος ἐπὶ τῇ στερήσει τῶν πατρίδων, οὔτοι καταμαλαχθέντες
 καὶ ποικίλως ἀναπεισθέντες λόγοις γλυκίῳ τοῦ νόστου τὸν πόλεμον ἄφαρ ἤγουν εὐθέως κρίνουσιν. εἰ δὲ
 μηδὲν οὐδὲ τῶν πάντων ἠδέων γλυκίον ἢς γαίης ἢ δὲ πατρίδος, ἀλλ' οἱ Ἀχαιοὶ δημαγωγηθέντες τῇ βασι-
 40 λικῇ συνέσει γλυκίον τι τοῦ οἴκαδε νόστου ἠγοῦνται τὸν στενυγερόν καὶ πικρόν πόλεμον. Καὶ ση*μείωσαι 20
 οἶον ὃ ἐν δέοντι παραινετικὸς λόγος, ὃς ἐν τοῖς ἐξῆς πον ἀμβροσία λέγεται διὰ τῆς τῶν γερόντων γλυ-
 κείας ὁμιλίας ἐνσταλαζομένη τῇ τοῦ Ἀχιλλέως καρδίᾳ. (Vers. 454.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν σύγκειται
 τὸ, πατρίδα γαῖαν, καὶ ἔχει ἐντελῶς· ἐν δὲ τῷ, οὐδὲν γλυκίον ἢς γαίης οὐδὲ πατρίδος, κεχώριστα
 φανερωῶς ἢ αἶα τῆς πατρίδος. εἰ δέ τις ἐν τούτοις τὸ μὲν ἢς γαίης τοῦ ἔθνους εἶναι εἴπη δηλωτικὸν, τὸ
 δὲ, οὐδὲ πατρίδος αὐτῆς τῆς ἐνεγκαμένης, πάθος ἐλλείψεως ἔχειν ὁ λόγος, ἵνα λέγῃ ὅτι οὐδὲ πατρίδος
 γῆς ἢ κώμης ἢ πόλεως ἢ κωμοπόλεως· οὐχ' ὑποκορίζεται δὲ οὐδὲ ἢ πατρίς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐξώγ-
 25 ζκῶται σεμνό*τερον. τῇ μὲν ἐκ πατρὸς παραγωγῷ παρωνυμία τὸν πατέρα δεικνύσα, τῷ δὲ θηλυπρεπῆ
 σχηματισμῷ μητέρα παραφαίνουσα, ἵνα τῇ τῆς πατρίδος κλήσει ἐμφαίνοντο οἱ γονεῖς· ὃ προελάλησέ
 τις παλαιός. καὶ ταῦτα μὲν ὧδε. (Vers. 450.) Παιφάσσειν δὲ τὸ ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπιφανῶς ὀρμᾶν·
 ὅθεν καὶ ἐκπαιφάσσειν πού ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ ἐκφανῆ ὀρμὴν ἔχειν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω, 30
 φάσσω, καὶ ἐν ἀναδιπλασιασμῷ φαφάσσω, καὶ τροπῇ τοῦ δασέος καὶ ἐπενθέσει τοῦ ἰ παιφάσσω.
 οὕτω σκευωρεῖται καὶ τὸ ποιφύσσειν ἀντὶ τοῦ φουσᾶν καὶ τὸ παῖπαλον καὶ τὸ μαιμᾶν, ὃ ἐστὶ προ-
 θυμείσθαι· καὶ τὸ δαίδαλος δὲ, εἰ μὴ ἴσως πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου δ', ὁμοίως παράγεται. οἱ
 δὲ παλαιοὶ παιφάσσειν λέγουσι καὶ τὸ ἄλλη καὶ ἄλλη περιάγειν τὴν ὄψιν, ὃ εἰς ταυτὸν ἄγεται τῷ 192
 24 πάντῃ τὰ φάη αἴσσειν, ἕθεν καὶ συντέθειται. *Ὅτι, ὡς καὶ προεγέγραπται, χρώμενος παραβολαῖς
 ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ οὐ μόνον ἐπὶ ἐμφανείᾳ πολυπειρίας καὶ λεκτικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σαφη-
 νείᾳ καὶ ἐνεργείᾳ πραγμάτων. τὰ γὰρ ἅπαξ ποτὲ γενόμενα δηλα ποιεῖ διὰ παραβολικῶν εἰκόνων
 γινομένων αἰεὶ, ὅπου μὲν οὐ πολλὰ τὰ πράγματα, οὐ πολλὰς παρεισάγει παραβολὰς, ἐνθα δὲ ποι-
 κιλία πραγμάτων, ἐκεῖ πλεονάζει καὶ παραβολαῖς. ὡς καὶ ἐνταῦθα πολλῶν ὄντων τῶν Ἀχαιῶν, καὶ
 30 ὅπλα δὲ περικειμένων λαμπρὰ, πρὸς δὲ γε καὶ ταχὺ ὀρμωμέ*νων ὧδε καὶ ἐκεῖ, ναὶ μὴν ἀλλὰ καὶ 40
 διακεκριμένων εἰς φύλα, ἔτι δὲ καὶ θυμικῶς διακειμένων, πρὸς ἕκαστον τούτων παραβολῇ ἐχρήσατο·
 πρὸς μὲν τὴν λαμπρότητα τῶν ὀπλων τῇ ἀπὸ τοῦ πυρός, ἢ τις ἐν κορυφαῖς ὄρους ὕλην πολλὴν ἐπιπλέ-
 γει· πρὸς δὲ τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ ὀρμᾶσθαι τῇ ἀπὸ χηνῶν ἢ γεράνων καὶ κύκνων, οἱ ἐνθα καὶ ἐνθα
 πέτονται ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσι· πρὸς δὲ τὸ πλῆθος τῇ ἐκ τῶν φύλλων καὶ τῶν ἀνθέων ὅσα ἔαρος
 γίνονται· πρὸς δὲ τὸ θυμικὸν καὶ θρασὺ τῇ ἀπὸ τῶν μυιῶν, αἱ κατὰ τὰς ποιμενικὰς ἐπαύλεις ἀθροι-
 ζόμεναι διὰ τὸ γλυκὺ γάλα καταναιδεῦνται τὰ συνήθη· πρὸς δὲ τὸ εὐπειθῶς διακεκρίσθαι αὐτοὺς εἰς

φῦλα παραβολῇ χρᾶται τῇ ἀπὸ τῶν αἰπόλιων, ἀ καὶν μιγῶσιν ἐν τῷ νομῷ, ἀλλὰ οἱ αἰπόλοι ῥῶον δια-
 κρίνουσιν. οὕτω δυνατὸς ὁ ποιητὴς εἰς εὐπορίαν εἰκόνων πραγματικῶν. (Vers. 455.) Ἰστέον δὲ ὡς
 οὐχ' ἀπλῶς πυρὶ *ἐξαικάσει ὁ ποιητὴς τὴν αἴγλην τοῦ χαλκοῦ τῶν Ἑλληνικῶν ὕλων, ἀλλὰ πυρὶ ἐπιφλέ- 40
 γοντι ἄσπετον ὕλην ἐν κορυφαῖς ὄρεος, οὗ ἕκαθεν φαίνεται αἴγλη· τοῦ γὰρ τοιοῦτου πυρὸς ἢ λαμπιδῶν
 εἰς πολὺ διαδίδονται, ἐν δὲ γε κοιλαῖς φάραγγιν ἄσπετον μὲν ὕλης ἴσως ἐπιδράζεται ἵγουν πολλῆς καὶ
 ἀρρήτου διὰ δασύτητα· ἕκαθεν δὲ ἢ αἴγλη οὐ φανήσεται. (Vers. 453.) Ἐν δὲ τῷ, ὡς τῶν, ἵγουν
 οὕτω τούτων, ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπέσιου αἴγλη παμφανώσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκε, καὶ τὸ
 εὐμέγεθες ἔοικε τῶν Ἑλλήνων ὑποδηλοῦν· διὸ καὶ προσαρμόσει ὅλη ἕλω τῷ πράγματι ἢ παραβολῇ· ὡς
 γὰρ ἐν κορυφῇ ὄρεος πῦρ *οὐ ἕκαθεν ἢ αἴγλη, οὕτως ἐν αὐτοῖς χαλκός, οὐ ἢ αἴγλη ἐπάμφαινε. λαμ-254
 10 πρὸν δὲ καὶ τὸ ἐκ γῆς αἴγλην εἰς οὐρανὸν ἀφικνεῖσθαι· ἄλλως γὰρ ἐκεῖθεν ἐπὶ γῆν φῶς καταπέμπεται,
 ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, οὐρανόθεν ὑπερῷα γη ἄσπετος αἰθήρ. προῖον δὲ τὸ αὐτὸ διὰ συντόμου καὶ λαμπροτέ-
 ρας εἰκονίσει παραβολῆς, εἰπὼν ἰέναι τοὺς Ἑλληνας ὡς ἐὰν πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο. χαλκός δὲ θεσπέ-
 σιος, ὃν θεὸς ἂν εἴποι οἷος ἦν. (Vers. 455.) Τὸ δὲ ῥηθὲν πῦρ αἰδηλον ἔφη ἢ ὡς πολυφανὲς παρὰ
 τὸ ἰδεῖν, ᾧ περ ὅμοιον εἶη ἂν καὶ τὸ αἰδέλον, ἢ ὡς ἀφανιστικὸν καθ' ὁμοιότητα τοῦ αἴδου, ἢ ὡς εἰς
 πολὺ διαθίον παρὰ τὸ μὴ ἴζειν τραπέντος τοῦ ζ' εἰς δ' κατὰ συνήθειαν. (Vers. 458.) Ὅρα δὲ ἐν
 τῷ, δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκεν, ὅτι τῷ αἰθέρι καὶ τὸν ὑποτεταγμένον αὐτῷ ἄερα συννοεῖν χρή.
 (Vers. 460.) Ὅτι λειμῶν τις ἐν Ἀσίᾳ λεγόμενος δι' αὐτὸ τοῦτο *Ἀσιος περὶ πον τὸν Κάυστρον 10
 ποταμὸν, περὶ ὃν χῆνες τε καὶ γέρανοι καὶ κύκνοι καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὑδροχαρὲς ὄρνεον νέμονται. διὸ
 καὶ ὁ ποιητὴς ἐκ παραβολῆς διδάσκων τὴν φυλαδὸν γινομένην τῶν Ἑλλήνων κινήσιν κατὰ διάκρισιν
 20 ἐθνικὴν φησι, τῶν δ' ὡς ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχο-
 δείρων, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πετερυγέσσι
 κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δὲ τε λειμῶν, ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον. τινὲς δὲ τὸ Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι ἀντὶ τοῦ Ἀσίου εἶπον κατὰ γενι-
 κὴν πτῶσιν, καὶ φασὶν ὅτι ἀνδρὶ τινι ἐπιφανεῖ ὁ λειμῶν ἐπωνόμασται, οὗ ἢ εὐθεῖα ὁ Ἀσίας,
 ἢ γενικὴ Ἀσίου, καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίῳ ὡς Ἑρμείῳ, Εὐμελίῳ, καὶ ἐν συγκωπῇ Ἀσίῳ ὡς Ἑρμείῳ,
 Εὐμελίῳ. καὶ ἔστι φασὶ λειμῶν Ἀσίου, περὶ ὃν χῆνες καὶ τὰ τοιαῦτα συνάγονται. ὁ *δὲ γεωγράφος 20
 οὕτω φησὶν· ἀπὸ τριάκοντα σταδίων τῆς Τραλλιανῆς Νύσσης Τυῶλον ὑπερβάσι καὶ τὴν μεσογίδα
 πρὸς νότον τόπος τις καλεῖται λειμῶν, ὃν ὀνομάζειν φασὶ τὸν ποιητὴν, ὅτε εἴπη Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι,
 δεικνύντες Καῦστρου καὶ Ἀσίου τινὸς ἠρῶν καὶ τὸν Κάυστρον πλησίον ἀπορρέοντα. ὁ δ' αὐτὸς
 30 καὶ πεδίον Καῦστρηνὸν λέγει, ὃ συνεχὲς τὸ Κιλβανὸν, πολὺ καὶ συνοικούμενον εὖ. ἕτεροι δὲ τῶν
 ῥηθέντων ἠρώων τὸν μὲν Ἀσίαν Κόντος ἱστοροῦσιν υἱὸν, τὸν δὲ Κάυστρον Πενθεσιλίας υἱὸν.
 λέγουσι δὲ καὶ ἄρξει Ανδίας τὸν Ἀσίαν. ἄλλοι δὲ νοοῦσιν ἄσιον λειμῶνα τὸν ἰλυώδη· ἄσις γὰρ τὸ
 ἐξ ὕδατος ξηρὸν παρὰ τὸ ἄζω, ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἢ ἰλὺς, ὡς πον δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς. πηλώδης
 93 γὰρ, φασὶν, ὁ Κάυστρος ποταμὸς ἐν ταῖς προχοαῖς. Γίνεται δὲ εἰ μὲν χῆν παρὰ τὸ χαινεῖν, διότι
 τε βορός ἐστὶ καὶ ὅτι καὶ ιδιότης αὕτη τῷ χηνὶ χαινεῖν τὰ πολλὰ, ὅτε ἢ θρασύνεται ἢ δειλιῶ.
 *Γέρανος δὲ παρὰ τὸ τὴν γῆν ἐρευνᾶν. Κύκνος δὲ ἀπὸ τοῦ κυκᾶν πλέον τῶν ἄλλων τὴν ἰλὺν ἐπὶ 30
 ἀναυηλαφήσει τροφῆς. Δουλιχοδείρους δὲ τούτους ὁ ποιητὴς φησι κατ' ἐξαιρέτον· τοιοῦτοι γὰρ αὐτοὶ
 μάλιστα πρὸς ἀναλογίαν τοῦ σώματος τὸ δολιχὸν ἦτοι μακρὸν τοῦ τραχήλου ἀντὶ ὀρμιάς ἔχοντες ἐν
 τοῖς ὕδροις. δοκεῖ δὲ τὸ Ἰωνικῶς μὲν δουλιχόν, κοινῶς δὲ δολιχόν γίνεσθαι παρὰ τὸ διόλου ἰκέσθαι·
 40 τοιοῦτον γὰρ τι τὸ μακρὸν, τραπέντος τοῦ ψιλοῦ κ' εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ διὰ τὸ εὐφωνότερον. ἐκ
 δὲ τῆς λέξεως ταύτης καὶ δρόμος ἐναγώνιος ὁ δολιχός· καὶ νῆσος δὲ τις τὸ Δουλίχιον. σύγκεται δὲ
 ἀπ' αὐτῆς καὶ τὸ δολιχόσκιον καὶ δολιχανλοι αἰγανείαι, ὃ ἐστὶ μακροὺς αὐλοὺς ἔχουσαι ἵγουν κοιλότητας
 ἐπιδορατίδων, αἷς ὁ τοῦ ξύλου καυλὸς ἐνίεται. Ὅτι δὲ ὁ κύκνος εὐτεκνος καὶ μάχιμος, καὶ ὡς ἀλλη-
 λοκτονεῖ ὁ μάχιμος, καὶ ὡς Ἀριστοτέλους εἰπόντος ᾠδικούς εἶναι τοὺς κύκνους, μάλι*στα περὶ τὰς 40
 τελευτὰς καὶ διαιρεῖν τὸ πέλαγος ἄδοντας, Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιός φησιν ὅτι πολλοῖς παρακολουθήσας
 τελευτῶσιν οὐκ ἤκουσεν ἄδόντων, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι, παρ' οἷς καὶ κύριον ὄνομα ὁ Κύκνος, ὃν ὁ μῦθος

φῆσιν ὑπὸ Ἄρεος ὀρνιθωθῆναι. τοῦ δὲ ὠδικούς εὐγενῶς αὐτούς εἶναι, ἢ πείρα διδάσκαλος. Λειμῶν δὲ ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος ἀπὸ τοῦ λείβω λείμμαι, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα λιβάδιον λέγει ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλιβον δευτέρου ἀορίστου, ἔνθα ὕδωρ συλλεῖβεται. (Vers. 461.) Καῦστρος δὲ ὁ ποταμὸς ὡς διὰ κατακεκαυμένης ῥέων, περὶ ἧς ἀλλαγὴ ῥηθῆσεται. διαλέλνται δὲ ἡ λέξις· ἄλλως γὰρ Καῦστρος ὠφει-
255 λεν οὕτως εἶναι, *ὁμοίως τῷ κανστηρὸς, καὶ τῷ κανσία, ἢ τις ἦν κάλυμμα κεφαλῆς Μακεδονικὸν ἐκ πύλου, ὡς τιάρα, σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελοῦσά τι. ἄλλοις δὲ δοκεῖ ὁμώνυμος εἶναι ὁ ῥηθεὶς ποταμὸς ἥρωι Καῦστρω τῷ ἀνωτέρω εἰρημένῳ, ὡς περ δὲ κάπρος κάπριος κατὰ παραγωγὴν, οὕτω καὶ Καῦστρος Καῦστριος. (Vers. 462.) Τὸ δὲ πετῶμαι, τουτέστι πέτομαι, ὅτι καὶ ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, δηλοῖ σὺν ἄλλοις ἐν χρήσει καὶ ὁ δειπνοσοφιστής. Τὸ δὲ ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, ὡς καὶ προεγράφη, ἀκατάλληλως εἴρηται. ἐχοῖν γὰρ ὀρθῶς εἰπεῖν ἀγαλλόμενα, ἵνα λέγῃ ἔθνεα πολλὰ ἀγαλλ- 10
10 λόμενα. εἴρηται δὲ ὁμοίως Ἀττικῶς καὶ οὐκ ἀπεδόθη πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνεα, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαυνόμε-
10 νον, ὃ πέρ ἐστιν αἱ ἀγέλαι ἢ μάλιστα αἱ ὀρνιθες· ταυτὸν γὰρ ἐνταῦθα ἔθνεα ὀρνίθων *καὶ ὀρνιθας εἰπεῖν. καινοπρεπὲς οὖν σχῆμα τὸ εἰπεῖν, ἔθνεα πολλὰ ὀρνίθων ἀγαλλόμεναι πτέρυξιν, ἀντὶ τοῦ, ἀγέ-
10 λαι ἢ ὀρνιθες χαίρουσαι τῇ πτήσει καὶ ἐντροφῶσαι τοῖς πτεροῖς. τοιοῦτόν που καὶ τὸ, ἐκινήθην φάλαγγες ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν Πηλείωνα καὶ ἐξῆς. καὶ ἐκεῖ γὰρ τὸ ἐλπόμενοι ἀκατάλληλον μὲν ἐστι πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ φάλαγγες, καταλλήλως δὲ ἔχει πρὸς τὸ σημαυνόμενον. ἐπὶ γὰρ φάλαγγες οἱ λαοὶ, λέγοι ἂν ὅτι ἐκινήθησαν οἱ Τρῶες ἐλπόμενοι τόδε τι. φασὶ δὲ τινες τῶν παλαιῶν ὑπομνηματιστῶν, ὅτι Ἄρισταρχος ἀγαλλόμενα γράφει ἀκολουθῶς τῷ ἔθνεα. Τὸ δὲ πετεηνῶν ἢ ἀπλῶς εἴρηται ὡς ὀρνίθων ἴδιον, ἢ πρὸς διαστολὴν ἴσως τῶν κατοικιδίων, οἷς οὐχ' οὕτως ἄνετον τὸ πτερὸν εἰς τὸ πέτεσθαι. δηλον 20
20 δ' ὅτι ἐκ τοῦ πετεηνοῦ συγκέκοπται τὸ πτηνόν. Τὸ δὲ ἔθνεα καταχρηστικῶς καὶ νῦν λέγεται, ὡς προ-
20 γέγραπται, ὡς περ καὶ ἐπὶ μελισσῶν καὶ μυιῶν, καὶ ἐπὶ *ἰχθύων δὲ παρὰ τῷ Ὀππιανῷ. ἔθνος μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἔθους· ἔθος δὲ ἐπὶ ἀλόγων οὐκ εἴωθε λέγεσθαι. (Vers. 463.) Τὸ δὲ σμαραγεῖ ὠνοματοπε-
20 ποίηται πρὸς μίμησιν ἤχου, ὃν ἀποτελεῖ ὁ ὑγρὸς λειμῶν, καθιπταμένων αὐτόθι ὀρνίθων. ἕτεροι δὲ τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ λάμπειν ἐνόησαν, ὅθεν, φασὶ, καὶ σμάραγδος λίθος. (Vers. 465.) Πεδίον δὲ Σκαμάνδριον τὸ μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν, τοῦ τε Σιμόεντος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σκαμάνδρου, ἔνθα ἐγένετο ἡ μάχη, ὃ περ καὶ λειμῶνα λέγει Σκαμάνδριον ἀνθεμόεντα, ὡς ῥηθῆσεται. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι ἰδίως Τρωικὸν πεδίον τὸ Σιμοείσιον καὶ τὸ Σκαμάνδριον, ἔνθα οἱ πλεῖστοι ἀγῶνες· πλα-
30 τύτερον γάρ. ἐνταῦθα δὲ ὁράται καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐξῆς μνημονευθησόμενα, ὁ ἐρινεὸς, ὁ τάφος τοῦ Αἰσνήτου, ἡ Βάτεια καὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἴλου. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ Σκάμανδρος δυσχερῶς ἐν μέτρῳ 30
30 ἔχων παρεισρέειν ἥρωικῶ ἐκαινοτομήθη ἐξ ἀνάγκης παρὰ τοῦ ποιη*τοῦ. ἐπεὶ γὰρ ἡ ὕρχουσα βραχεῖα 30
οὔσα ἐκ δύο συμφώνων ἄρχεται καὶ ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτῆς πίπτου βραχὺν, καὶ διὰ τοῦτο οὐ χρησιμεύει ὅλως εἰς μέτρον δακτυλικόν, λαμβάνει τὴν ἄρχουσαν ὁ ποιητὴς ἀναγκαιῶς, ἀεὶ ἀδυνατοῦσαν ἐκτείνειν τὰ πρὸ αὐτῆς, καθάπερ εἰ καὶ ἦν μονογράμματος, οἷον λόγου χάριν Κάμανδρος, καὶ οὕτω ποιεῖ αὐτὴν ἐπιτηδείαν εἰς δακτύλου ἀπαρτισμόν. διὸ ἐν τῷ, ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον, τὸ ρο-
40 χέοντο βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν, ἵνα ποιήσῃ δάκτυλον. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ λειμῶνι Σκαμαν-
40 δρίῳ τὸ λειμῶνι ἐν συστολῇ ἔχει τὴν λήγουσαν, καὶ οὕτως ὁ Σκάμανδρος ἔχει χώραν κείσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ, λεγόμενός ποτε καὶ Ξάνθος, ὡς φανήσεται. ὁμοίον δὲ τι καὶ ἡ Ζέλεια ἔπαθεν, ὡς κατὰ τόπον ῥηθῆσεται. Τὸ δὲ προχέοντο δηλοῖ μὲν τὸ τῶν Ἀχαιῶν οἷον ὑγρὸν πρὸς εὐκνησίαν· εἰληπται
40 δὲ δεξιῶς ἀπὸ ὑδάτων συλλειβομένων *ποθὲν εἰς πεδιάδα. τοιοῦτον δὲ τι καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, ἰπόθεν ἐκχύμενοι. ἐκεῖνο δὲ καὶ τι πλεῖον ἔχει γλαφυρότητος διὰ τὸ ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ δουρείου ἵππου λέγειν 40
40 κεύσθαι τοὺς ἥρωας. Ἰστέον δὲ ὅτι πεδίον μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς ὁ μακρὸς καὶ ἀναπεπταμένος τόπος, ὅς καὶ πεδιάς λέγεται. πέδιον δὲ προπαροξυτόνως καθ' ὑποκορισμὸν ἢ μικρὰ πέδη πρὸς ὁμοιότη-
40 τητα τοῦ λύριον, θύριον. (Vers. 466.) Ὅτι νῦν μὲν ἀπλῶς λέγει σμερδαλέον κοναβίζειν τὴν χθόνα ὑπὸ ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων, προῖων δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο παραβολὴν ποιήσῃ, στεναχίζειν εἰπὼν 194
256 αὐτὴν, ὡς ὅτε ὑπὸ Τυφωέος ἰμάσσεται. *τί δὲ δηλοῖ καὶ ὁ κόναβος καὶ τὸ σμερδαλέον, προεῖρηται. (Vers. 467.) Ὅτι τὸ, ἴσταντο ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι μυρίοι, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεια

γίνεται ὥρη, καθ' ὑπερβολὴν νοητέον. πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τοὺς μετρητοὺς Ἑλληνας φύλλοις καὶ ἄνθεσιν ἐξιωτέον τοῖς ἀπείροις καὶ πανταχοῦ γῆς γινομένοις; οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς φύλλοις αὐτοὺς ἢ ψαμάθοις ἔοικέναι τις φησί. τάχα δὲ ὡς περ μυῖαις αὐτοὺς μετ' ὀλίγα εἰκάξει, οὐ ταῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. καὶ ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ βιβλίου τοὺς Ἀχαιοὺς, ὅσοι μηνίσαντος Ἀχιλλέως ἔθανον, ἔλωρ προκεισθαι εἶπε κίνεσθαι οἰωνοῖσι τε πᾶσιν, οὐ τοῖς κατὰ κόσμον ὅλον δηλαδὴ, ἀλλὰ τοῖς ἐκεῖ περὶ Τροίαν, εἰ καὶ ὁ Ζηνόδοτος εἰς τοῦτο ἀπορήσας ἐξῶσε μὲν τὸ πᾶσιν, ἀντιένεγραψε δὲ τὸ δαῖτα, ἵνα ἢ, οἰωνοῖσι τε δαῖτα. ὡς περ τοίνυν ἐν τοῖς εἰρημένοις μερι*κῶς ἐπιβλητέον τῷ περὶ μυῖων καὶ κυνῶν λόγῳ, οὕτω 10 φύλλα καὶ ἄνθη ἐνταῦθα νοητέον τὰ περὶ τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, ὡσάν μὴ πάνυ ὁ λόγος ὑπερβάλλῃ, ἀλλ' ἵνα λέγῃ ὅτι ἴσταντο Ἑλληνες περὶ τὸν ἀνθεμόεντα τοῦτον λειμῶνα, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθη ἕαρος 10 αὐτόθι γίνονται. καὶ ἔοικε τὸν παραβολικὸν λόγον τοῦτον ἀπὸ τοῦ ἀνθεμόεντος πεδίου πορίσασθαι, οἷονεὶ λέγων ὅτι ὁ ἀνθεμόεις οὗτος λειμῶν εἶχεν ὡς περ φύλλα καὶ ἄνθη εἰς πλῆθος τοὺς Ἑλληνας. (Vers. 468.) Ὅρα δὲ ὅπως τὸ μυῖοι ἐπὶ πάνυ πολλοῦ πλῆθους εἶπεν, ὥστε τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει καὶ τὸ, μυῖ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, καὶ τὸ, μυῖα Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν. ἀνθεμόεις δὲ πολύφυτος, καὶ διὰ τοῦτο ἐν καιρῷ πολλοῖς ἀνθέμοις ἤγουν ἄνθησι βρύων. ἐντεῦθεν δὲ τροπικῶς καὶ λέβης ἀνθεμόεις ὁ οἶον ἀνθῶν τῷ κάλλει τοῦ ποικιλματος. καὶ μὴν ἐκεῖνος καὶ ὡς ἀναθηματικὸς δοκεῖ οὕτω λέγεσθαι. (Vers. 468.) Ὄραν δὲ τὴν *ἑαρινὴν λέγει κατ' ἐξοχὴν ἢ κατ' ἔλλειψιν. προῖων γοῦν φησίν· ὥρη ἐν 20 εἰαρινῇ, ἐνταῦθα μὲν ἐλλείψας, ἐκεῖ δὲ εἰπὼν ἐντελῶς, ὁποῖόν τι ποιεῖ καὶ ὅτε πατρίδα λέγει ἐλλειπτικῶς καὶ πατρίδα γαῖαν ἐντελῶς. * (Vers. 469.) Ὅτι τὸ τῶν Ἑλλήνων θρασὺ καὶ ἐπιθυμητικὸν τοῦ 38 αἵματος, ἔτι δὲ καὶ πλῆθος αὐτῶν ἐμφαίνων προῖων μὲν ἔρει ὅτι οὐπω τοιόνδε τις τοσόνδε λαὸν 20 ὅπωπεν· ἐνταῦθα δὲ τοὺς Ἑλ*ληνας μυῖαις εἰκάξει πετομέναις εἰς ἀμελγόμενον γάλα, λέγων ὅτι τόσοι 40 ἴσταντο Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ διαρῥαῖσαι μεμαῶτες, καθὰ μυῖαίων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, αἱ κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἠλάσκουσιν ὥρη ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. καὶ σημειῶσαι ὅτι τὸ μὲν τόσοι πλῆθους δηλοῖ ποσότητα, τὸ δὲ διαρῥαῖσαι μεμαῶτες, θάρσους ποιότητα, καὶ ὅτι οὐ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἀνδρίαν ἢ εἰκῶν τῶν μυῖων· οὐ γὰρ πρὸς ἰσχύος ἐνδειξιν, ἀλλὰ πρὸς μόνον θάρσος καὶ ἀναίδειαν παρείληπται ἢ παραβολὴ αὕτη, ὡς περ ἢ τῶν μελισσῶν πρὸ ταύτης, πρὸς τὴν Ἰλαδὸν κίνησιν τῶν Ἀχαιῶν ἐκ τῶν σκηνῶν *εἰς τὴν ἀγοράν· οὐ μὴν πρὸς τι φοβερόν εἰ καὶ ἄλλως δει-257 50 νότεραι μυῖων αἱ μέλισσαι διὰ τὸ κατ' αὐτὰς πληκτικόν· ἴσταντο γάρ, φησι, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες δίκην μυῖων, ὃ δὴ καὶ ἀλλαχοῦ ποιῶν λέγει θάρσος μυῖας ἐντεθῆναι τινὶ τῶν ἠρώων. ἀδινὰς δὲ μυῖας ὡς περ καὶ μελίσσας δι' ἐνὸς δέλτα καὶ συστολῆς τῆς ἀρχούσης ἢ τὰς λεπτὰς λέγει ἢ τὰς πυκνὰς καὶ 30 ἀθρόον πετομένας. παρῳδῆται δὲ πῶς ἐνταῦθα τὸ, ἢ ἴτε μυῖαίων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, ἐκ τοῦ, ἢ ἴτ' ἔθνεα εἰσι μελισσῶων ἀδινάων. τὴν δὲ τούτων συγγένειαν τῶν παραβολῶν οἶδασι καὶ οἱ γεωργικοὶ μυῖας ὅτε δόξει αὐτοῖς καὶ τὰς μελίσσας λέγοντες. (Vers. 470.) Σταθμὸς δὲ νῦν μὲν ἀγροτικὴ κατοικία, ὃ ἔστιν ἔπανλις, ἣν ὁ Σοφοκλῆς μεταπλάσας σταθμὰ λέγει. λέγεται δὲ ποτε καὶ ἐπὶ ζυγοῦ τοῦ τὰ βάρη 50 ταλαντεύοντος, καὶ ἐπὶ παραστάτου δὲ *οἰκίας. ὅτε μέντοι ἐκ τοῦδε τοῦ τόπου εἰς τόνδε σταθμοὶ 10 25 τοσοῖδε λέγονται, τοπικὸν ἐκεῖ διάστημα δηλοῖ ὁ σταθμὸς, ὡς εἴ τις εἶποι στάσιν ἢ μονὴν ἢ τὴν λεγομένην ἀλλαγὴν. Τὸ δὲ ποιμνήιον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἢ καθὰ καὶ τὸ πολεμήιον καὶ τὸ οἰήιον, ὃ δηλοῖ πλοίου οἶακα, καὶ οὐκ ἂν ἔχοι ἀμφιβολίαν ὡς τὸ ξυνήιον. Τὸ δὲ ἠλάσκειν γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ἀλῶ, δηλοῖ δὲ τὸ πλανᾶσθαι· καὶ καλῶς εἴρηται ἐπὶ μυῖων· πλανῶνται γὰρ πῶς αἰεὶ πετόμεναι. (Vers. 471.) Τὸ δὲ, γλάγος ἄγγεα δεύει, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος εἴρηται περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, ὅτε 10 γάλα ἀμέλγεται, πολὺ τε καὶ πῖον καὶ γλυκύτερον καὶ μυῖων ἐπισπαστικόν· διὸ καὶ τὴν ἑαρινὴν ὥραν παρέλαβεν, ἐν ἣ ἡ μάλιστα τὰ τοιαῦτα γίνεται. γλάγος δὲ, γάλα ἀγανόν, ὃ ἔστιν ἠδύ· γάλα μέντοι παρὰ τὸ καλὸν ἢ διὰ τὸ ἐκ γύων ἄλεσθαι· ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ γλαῆξ βοτάνη γαλακτοποιὸς ταῖς ἐσθιούσαις. (Vers. 474.) Ὅτι ἢ προμνημονευθεῖσα ἐκ τῶν αἰ*γῶν παραβολὴ οὕτω φράζεται Ὀμηρικῶς· 20 τοὺς δ' ὡστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἀνδρες ρεῖα διακρίνουσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν, ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα ὑσμίνηνδ' ἵεναι. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰπόλια πλατέα αἰγῶν ἢ τὰ μεγάλα ἢ μᾶλλον παρατετηρημένως τὰ πεπλατυσμένα, ἐπεὶ περ αἱ αἰγες ἐσκεδασμένοι νέμονται. τὰς μέντοι οἷς

ἀδινάς τε λέγει καὶ ἀγχηστίνας, ἤγουν ἀγχι ἐστηκυίας, πυκνάς· πυκνοῦνται γὰρ ἐν τῇ νομῇ καὶ οὐ
 πολὺ δίστανται. δῆλον δὲ ὅτι αἰπόλιον μὲν λέγεται αἰγῶν, ποιμνιον δὲ προβάτων. ἔστι δ' ὅτε γενικῶς
 πάντα τῷ ποιμνίῳ περιέχονται. διὸ ἀνωτέρω σταθμὸν ποιμνήιον ἔφη ἀπλῶς τὸν ἀγροτικόν. ἐκ περισ-
 σοῦ δὲ κεῖται τὸ αἰγῶν. ἀρκεῖ γὰρ τὸ αἰπόλιον εἰς νόησιν αἰγῶν· αἰπόλιον γὰρ τις ἀκούσας αἰγῶν πλη-
 θος ἐνόησεν. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, συῶν συβόσιον, παρέλκει τὸ συῶν. εἰσὶ δὲ, ὡς προεγράφη, καὶ
 30 ἄλλα τοιαῦτα. (Vers. 476.) Ἐν δὲ τῷ, *ἠγεμόνες διεκόσμεον, διακοσμεῖν λέγει τὸ εὐκόσμως τάττειν,
 ὅθεν καὶ κοσμήτωρ ὁ ἠγεμών· καὶ κόσμιος δὲ ἐντεῦθεν ὁ εὐτακτος, ἄκοσμος δὲ ὁ μὴ τοιοῦτος, καὶ οὐκ
 ἐν κόσμῳ φεύγειν τὸ ἀτάκτως τῆς μάχης ὑποχωρεῖν. διήκει δὲ ἡ λέξις καὶ εἰς ἄλλα, οἷον καὶ εἰς δαῖτα,
 ἧς λυθείσης ἀποκοσμεῖται ἔντεα δαιτός. καὶ εὐκοσμος δὲ εἰδήσις λέγοιτ' ἂν, ἧς ἀνάπαλιν ἔχει ὁ ἄκοσμά
 τε πολλὰ τε εἰδώς. εἴη δ' ἂν καὶ ἕρις κοσμία, ἣν ὁ μὴ ποιούμενος μάψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐρίζει. 10
 (Vers. 475.) Τὸ δὲ, ῥεῖα διακρίνειν, αἰπόλου δηλοῖ ἀρετὴν, εἰδότος οὕτω ῥᾶον ποιεῖν. Νομὸς δὲ ποτε
 μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ πληθυσμοῦ, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπέων νομὸς. (Vers. 477.) Τὸ δὲ, διεκόσμεον ὑμί-
 νηδ' ἰέναι, ὑπογραφή ἐστὶ τοῦ λαῶν κοσμήτορος. κοσμήτωρ γὰρ τοιοῦτος ὁ διακοσμῶν εἰς μάχην.
 (Vers. 478.) Ὅτι παραβολικῶς διδάξας τὰ κατὰ τὸν ὄχλον μεταβαίνει καὶ εἰς βασιλικὸν εἰκασμὸν,
 40 καὶ λαλήσας τεράστιά τινα καὶ *διὰ τῶν εἰκόνων διαγράψας τὸν βασιλέα ἐκπρεπέα καὶ ἔξοχον πάντων
 ἠρώων, καὶ εἰδὼς ὅτι παρ' ἱστορίαν λαλῶν οὐκ ἂν πιστευθεῖη, οὐ γὰρ τοιοῦτος ὁ Ἀγαμέμνων, ἀλλὰ
 μάλιστα ὁ Αἴας καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ἐπάγει ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφάνη τοιοῦτος· καὶ οὐδὲ λέγει ὅτι
 τοιοῦτος ἦν, ἀλλὰ τοιοῦτον τὸν Ἀτρεΐδην ἔθηκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ, οὐ φύσει τοιοῦτον ὄντα, θέσει δὲ
 γανόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἔθηκεν. ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ τοὺς ἐνδόξους οὕτω φαντάζειν, ὡς που καὶ
 ἐν Ὀδυσσεΐα τῷ Λαερτιάδῃ αὖξει τὰ μέλη καὶ ἀπόβλεπτον τοῖς θεωμένοις οὕτω ποιεῖ· ἀλλ' ἐκείνον μὲν 20
 258 ἢ Ἀθηναῖα μεταβάλλει· διὰ γὰρ τὴν φρόνησιν *περιεβλέπετο καὶ σεμνότερος ἑαυτοῦ ἐδόκει· τοῦτον δὲ
 ὁ Ζεὺς· διὰ γὰρ τὸ βασιλικὸν κατάστημα ἔδοξεν ἄρτι πολὺς· τῶν δὲ βασιλικῶν εἰκόνων τὸ μὲν ἐστὶ
 σεμνὸν καὶ νοητόν· φησὶ γὰρ ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἰκελος Διὶ, Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι·
 τὸ δὲ αἰσθητὸν καὶ οὐ πάνυ μὲν σεμνὸν, σαφές δέ· λέγει γὰρ· καθὰ βοῦς ἀγέληφι μέγα ἔξοχος ἔπλετο
 πάντων, ταῦρος, ὁ γὰρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομέναις, τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσι. καὶ δοκεῖ μὲν ἐξ ὑψηλοῦ ταπεινῶσαι τὸν βασιλέα ὁ ποιητής,
 νῦν μὲν θεοῖς εἰκάζων αὐτὸν καὶ ταῦτα τρισὶ, νῦν δὲ αὐθις ταύρω βοῖ σεμνῶς διὰ τῆς ἀγέλης βαδίζοντι.
 τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλὰ δι' ἀμφοτέρων ὑψοῖ, πῆ μὲν εἰ βούλοιτο τις ἀλληγορεῖν θεϊότερον εἰκάζων
 10 αὐτὸν, πῆ δὲ εἰ μὴ δύνα*ταί τις εἰς ἀλληγορίας βάθος προκύπτειν, ἀπὸ αἰσθητῶν καὶ ἡμῖν γνωρίμων
 σεμνῶν χαρακτηρίζων αὐτόν· ὅτι γὰρ σεμνὸν ζῶον ὁ ταῦρος καὶ ἠγεμονικὸν οὐδεὶς ἀγνοεῖ. καὶ εἶχε μὲν 30
 εἰκάσαι αὐτὸν λέοντι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· οὐκ ἦν δὲ νῦν χρήσιμον· οὐ γὰρ πρὸς ἀνδρίαν ἢ εἰκῶν, ἀλλὰ
 πρὸς ἠγεμονίας σχῆμα. ἠγεμονικώτερον δὲ ταῦρος λέοντος, ὡς καὶ ὁ χρυσοῦς Δίων μελετᾷ, τὴν μὲν
 τοῦ λέοντος ἀρχὴν τυραννικὴν εἶναι κατασκευάζων, τὴν δὲ τοῦ ταύρου βασιλικήν. τὸν μέντοι Ὀδυσσεῖα
 ἐν τοῖς ἑξῆς ἀρνεῖται εἰκάζει, ὡς τὴν εἰκόνα τοῦ ταύρου οἷα ὑψηλοτέραν τῷ βασιλεῖ ἀναθεῖς. σημειοῦνται
 δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐκ τριῶν δαιμόνων τὸ διαπρεπὲς ἐκλεξάμενος ὁ ποιητής προσήρμοσε τῷ βασιλεῖ, Διὸς
 μὲν τὸ ἠγεμονικὸν καὶ ἐποπτικὸν καὶ ὑπερανεστηγός· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ζεὺς οὐ μόνον ὁ ἀλληγορούμενος,
 20 ἀλλ', ὡς εἶκος, καὶ ὁ μυθικός· Ἄρεος δὲ τὸ τῆς παντευχίας κόσμιον· ὡς γὰρ ἂν ὁ Ἄρης ὁ*πλισθεῖη
 ὁ αὐτοπόλεμος, οὕτω καὶ ὁ βασιλεὺς ὠπλιστο· Ποσειδῶνος δὲ τὸ εὐρύστερνον καὶ εὐσθενές· ταῦτα γὰρ
 τῷ Ποσειδῶνι ἐμφαίνεται μυθικῶς τε καὶ ἀλληγορικῶς εἰς τὸ τοῦ ὕδατος ἀναγομένῳ στοιχεῖον. τρία οὖν
 ὁ ποιητής φαίνεται τῷ βασιλεῖ προσμαρτυρῶν, τὸ ἀξιωματικόν, τὸ πολεμικόν καὶ τὸ γεραρόν, ὃ καὶ 40
 αὐτὸ πρέπον ἐστὶ μάλιστα βασιλεῖ, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ
 ἔοικε. Τὴν δὲ βασιλικὴν θεϊότητα δηλοῖ καὶ τὸ θεὸς θεός, ὃ κατὰ τὸν Πανσανίαν ταῖς ἀρχαῖς οἱ
 παλαιοὶ ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιίαις καὶ ἄλλαις πράξεσι
 τὸ, θεὸς θεός, ἐπελέγετο. ἐν δὲ ἐτέρῳ ρητορικῷ λεξικῷ φέρεται καὶ ὅτι παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι ἔλεγον
 θεὸς θεός. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι γραφεῖς μὲν τὸ ἀληθές μεταδιώκουσιν· ἀκριβοῦν γὰρ οἱ ζῳγρά- 196
 30 φοι τὰ μιμήματα θέλουσι· τραγικοὶ δὲ τὸ σεμνότερον· *ὑψοῦσι γὰρ τὰς τῶν πραγμάτων περιπετείας·

κωμικοί δὲ τὸ ἔλαττον· οὐδὲν γὰρ ἥρωικόν παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ χάριν γέλωτος εὐτελείας ἢ κωμωδία στοχάζεται. ταῦτα δὴ πάντα παρὰ τῷ ποιητῇ εὔρηται. κωμωδῶν μὲν γὰρ καταρρίπτει τὸν Θεοσίτην, νῦν δὲ τῷ βασιλεῖ μεγαλοπρεπεστέραν ὄψιν τῆς ἀληθινῆς ἀναπλάττει, ἐν οἷς δὲ διασκευάζει θυτικῶς μιμείται τὴν γραφικὴν. (Vers. 479.) Ζῶνην δὲ ἐνταῦθα τὴν πολεμικὴν εἶπεν ὄλην ὄπλισιν ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης, περὶ ἧς ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. τοιοῦτον δὲ τινι λόγῳ εἴκε θεάσας καὶ γυναῖκα εὐζώνον εἶπεν τὴν εὐκόσμητον, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης τὸν ὅλον ἐμφήνας καλλωπισμόν. εἴκασι δὲ φιλοτιμῶς αἱ πάσαι γυναῖκες εἶχεν τοῦ ζώνουσθαι. Ἀντύλαν γοῦν πόλιν φασίν, ὡς ἱστορεῖ Ἀθήναιος, οὐ μακρὰν οὐσαν Ἀλεξανδρείας, φησὶ λογιεῖσθαι τοῖς τότε βασιλεῦσιν Αἰγυπτίοις τε καὶ Πέρσαις εἰς ζώνας ταῖς γυναῖξιν. (Vers. 480.) Τὸ δὲ, μέγ' ἔξοχος *πάντων, γενικὴν ἔσχε σύνταξιν διὰ τὴν ἐν λέξει ὑπεροχὴν· ὑπέρ-40
10 θεσιν γὰρ δηλοῖ τὸ μέγα ἔξοχος. ποιεῖ δὲ Ὀμηρος τοῦτο καὶ ἐν τῷ, δῖος Ἀχαιῶν, καὶ ἀριδείκτος ἀνδρῶν, καὶ δία γυναικῶν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ κορυφαῖος χοροῦ· ὑπέρθεσις γὰρ καὶ τούτοις ἐμφαίνεται διὰ τε τὸν Δία ὑπερφέροντα τῶν λοιπῶν θεῶν, διὰ τε τὴν κορυφὴν ὑπερκειμένην τοῦ σώματος, διὰ τε τὴν τοῦ ἀοι ἐπιρῶματικῶ μορίου ἐπίτασιν. αἱ δὲ ὑπερθέσεις φιλοῦσι τὴν γενικὴν σύνταξιν. (Vers. 481.) Τὸ δὲ ταῦρος πρὸς διαφορὰν εἶρηται, ἵνα κήλων βοῦς νοηθῆ, ὅς μεταπρέπει ταῖς βουσί-259
ἤγουν ἐπῆρται καὶ ἐκπρεπὴς ἐστι. Τὸ δὲ μεταπρέπειν καὶ *ἐκπρέπειν λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ ἐκπρεπέα
ἐν πολλοῖς. δῆλον δὲ ὅτι ἐν τῷ, βοῦς ταῦρος, γενικὸν μὲν ὄνομα ὁ βοῦς, ὁ ταῦρος δὲ εἰδικόν. ὅτι δὲ ταῦρος λέγεται ὡς οἶόν τις γαῦρος, ἢ ὡς τείνων τὴν οὐρὰν λόγῳ ἰδιότητος, ἐξ οὗ τείνειν ταῦρος καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ὄσχεον, ὅθεν καὶ λάσταυρος ὁ λάσιος τὸν τοιοῦτον ταῦρον, καὶ ὅτι καὶ κύριον ὄνομά ἐστιν ὁ Ταῦρος, ὡς καὶ ᾧ ἐμοιχᾶτο ἢ Πασιγᾶη, καὶ ὄρος δὲ, οὐ μόνον οὗ μέρος καὶ ὁ Κράγος, ἀλλὰ καὶ
20 πρόσβορον εὐφορὰν βαλάνοις, ὅθεν αἱ περιαδόμεναι Ταυρικαὶ πρόσοδοι, καὶ ὅτι καὶ ἔθνος βόρειον οἱ Ταῦροι, καὶ ὅτι ταυροπόλος Ἄρτεμις, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἔθνους τῶν Ταύρων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ζώου, ἐξ οὗ καὶ ταυρηδὸν ἐμβλέπειν τὸ θυμικῶς ἐντρανίζειν, καὶ ἀταυρώτη γυνὴ ἢ ἄζυξ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. * (Vers. 484.) Ὅτι ἐστιν ὅτε ὁ ποιητὴς κατὰ ποσά τινα διαστήματα ἐγκόπτει τὸν λόγον τῆ 20
Μούσῃ, καὶ ὡς ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτὴν ἀξιοῖ εἶπεν ὁ περ αὐτὸς ἐθέλει. ποιεῖ δὲ τοῦτο, ἥνικα πραγμάτων ἐντύχη μεγέθει καὶ πλήθει, αὐξὼν καὶ οὕτως ἐκείνα καὶ ἐνδεικνύμενος ὡς οὐκ ἄνευ θεοῦ καὶ μουσικῆς ἐπιπνοίας ἀφηγηθήσονται· ἢ καὶ ἄλλως ποιεῖ τοῦτο, ὅτε ἢ μὲν ἀκολουθία τῶν ἐξῆς ἐθέλει ἐχέσθαι, ὁ δὲ ποιητὴς ἢ ὁ φιλομαθὴς ἀκροατὴς ἐπ' ἄλλο γλίχεται τι τραπῆναι τὸν λόγον, μέγα ὄν καὶ αὐτὸ καὶ ἱστορίας ἄξιον. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἢ μὲν ἀκολουθία ἤθελε μετὰ τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονος λόγους εὐθύς κείσθαι τὸ, Τρωσὶ δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴννεμος ὠκεία Ἴρις, καὶ τὰ
30 ἐξῆς τοῦ τέλους τῆς Βοιωτίας· ὁ δὲ ποιητὴς ἐπεισὸδιόν τι ἐξευρὼν ἀξιοῖ τὰς Μούσας νεῶν ποιῆσαι κατάλογον καὶ ἡγεμόνων Ἑλληνικῶν. φασὶ γοῦν· ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, οἱ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖ*ρανοὶ ἦσαν· πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, 30
οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι δέκα δὲ στόματ' εἶεν, φωνὴ δ' ἄρῶντος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνεῖη, εἴ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆας τε προπάσας. ἐστὶ δὲ ὁ λέγει τοιοῦτόν τι ἐνθύμιον. ἐστὶ μοι ἀναπαύσαντι τὸν λόγον, ᾧ Μοῦσαι, νεῶν τε Ἑλληνικῶν κατάλογον ποιῆσαι καὶ τοὺς Ἑλληνας δὲ ὀνομάσαι, ἐὰν ὑμεῖς ἐμπνέητέ μοι. ἀλλὰ τούτων τὸ μὲν δυναίμην ἂν, τὸ τὰς νῆας δηλαδὴ καταλέξαι καὶ ἐκφωνῆσαι ἐξ ἐπιπνοίας ὑμῶν, τὸ δὲ ἕτερον, τὸ τοὺς Ἑλληνας ὀνομάσαι, πῆ μὲν ἔχοιμι ἂν ποιῆσαι, πῆ δὲ οὐ. τοὺς μὲν γὰρ ἀρχοὺς εἶτ' οὖν ἡγεμόνας τῶν Ἑλλήνων ἐρῶ πρὸς ὄνομα, ὑποφητεύων ἐπιπνεούσαις ὑμῖν· τὴν δὲ
40 πληθὺν ὑμεῖς μὲν ἐρεῖτε ἂν καὶ ὀνομάσητε, θεαὶ γὰρ ἐστε, ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν μυθήσομαι, οὐδὲ ὀνομήνω, ἤγουν ἐξ ὀνόματος εἶπω, οὐδ' εἴ τὰ*δε μοι καὶ τὰδε γένοιτο καὶ πολλαπλασίων, φησὶν, ἐμαντοῦ γένω-40
μαι. φύλλων γὰρ ἢ ἀνθέων ἐαρινῶν ἢ ψάμμου, οἷς οἱ Ἑλληνες εἰκάζονται, καὶ τὸ μέτρον οὐ περιληπτόν, 197
καὶ τὸ ἕκαστον ὀνομάζειν ὁμοίως ἀδύνατον ἀνθρώπῳ γε ὄντι μοι. ὑπισχνεῖται οὖν διὰ τούτων ὁ ποιητὴς νεῶν μὲν κατάλογον ποιῆσαι καὶ τοὺς αὐτῶν ἡγεμόνας ἱστορεῖσαι πρὸς ὄνομα δίκην ὑποβολέως, ἐὰν αἱ Μοῦσαι συλλαμβανόμεναι προβάλλωσιν αὐτῷ ταῦτα, ἵνα ἐκεῖναι μὲν λαλῶσιν αὐτῷ, αὐτὸς δὲ τοῖς λοιποῖς· τὴν δὲ πληθὺν ἔασαι φησὶ, διότι οὐκ ἂν ὑποφητεύειν καὶ εἰς τοῦτο ταῖς Μούσαις ἀρκέσειεν·

260 ἢ τε γὰρ γλῶσσα μία οὔσα ναρκήσειεν *ἄν, ἀποκάμοι δὲ καὶ τὸ στόμα· ῥαγήσεται δὲ καὶ ἡ φωνή,
 καὶ ἡ ψυχὴ ἀνεθήσεται. τὸ τοίνυν τὴν πληθὺν ὀνομάσαι, πάντῳ ὃν μείζον τοῦ τοὺς ἡγεμόνας εἰπεῖν,
 ταῖς μὲν Μούσαις ὡς θεαῖς δυνατὸν εἶναι φησὶν, ἐαυτῷ δὲ ἀδύνατον. διὸ καὶ προαναφωνεῖ μὴ ἄν
 ὀνομάσαι τὴν πληθύν, καθὰ τὰς τε νῆας καὶ τοὺς ἡγεμόνας. καίτοι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν ἐπιβολὴν
 εἶπε τρόπον τινὰ καὶ περὶ τοῦ πλήθους. ἐπεὶ γάρ, φασί, περὶ μὲν τοῦ Φιλοκλήτου ἐν τοῖς ἐξῆς εἶπεν,
 ἐκ πεντήκοντα ἑρετῶν εἶναι τὰς αὐτοῦ νῆας· περὶ δὲ Βοιωτῶν, ὅτι ἐξ ἑκατὸν εἴκοσιν αὐτοῖς ἑκάστη ναῦς,
 δῆλος ἐστὶν ἐμφῆναι βουλόμενος τὴν πληθύν ἐκ τῆς ἀμφοῖν τούτων συνθέσεως. ἐστὶ γὰρ κατὰ τὸν Θου-
 κυδίδου κανόνα τὸ μέσον τοῦ πλείονος καὶ ἐλάττονος λαβόντα τεκμήρασθαι πόσοι δύνανται εἶναι τῷ
 10 ἀριθμῷ οἱ τοῦ πλήθους· ὃ καὶ *ποιῶντες οἱ Ὀμηρικοὶ εὐρίσκουσιν ὑπὲρ δέκα μυριάδας συναγομένην
 τὴν πληθύν. ἐπεὶ γὰρ, ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δηλοῦται, αἱ νῆες ὑπὲρ χιλίας, μέσον δὲ τοῦ πεντήκοντα 10
 ἀριθμοῦ καὶ τοῦ ἑκατὸν εἴκοσιν, ὁ ὀγδοηκονταπέντε, πολυπλασιασθεὶς ὁ ὀγδοηκονταπέντε ἐπὶ τὸν
 ἀριθμὸν τῶν νηῶν μετρεῖ τὸ τῶν ἐμπλεόντων πλήθος ὑπὲρ μυριάδας ἐν δέκα, ὡς καὶ προείρηται. καὶ
 οὕτω δοκεῖ, φασί, καὶ περὶ τοῦ πλήθους λέγειν ὁ ποιητής. πρὸς οὓς ῥητέον ὡς οὐ ταυτὸν ἐστὶν ἀπλῶς
 περὶ πλήθους εἰπεῖν καὶ αὐτῷ τῷ πλήθει καθ' ἕνα ἕκαστον πρὸς ὄνομα ἐπεξελεῖν. ὁ μὲν γὰρ πλήθει
 ἐπεξιῶν ἕνα ἕκαστον λέγει, ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων ποιεῖ ὁ Ὀμηρος, τοῖς καθ' ἕκαστον ἐπεξερχόμενος
 λεπτομερῶς· ὁ δὲ ἀπλῶς περὶ πλήθους λέγων παχύτερόν πως λέγει καὶ οὐ διευκρινεῖ. οὕτως οὖν καὶ
 ἐνταῦθα ὁ ποιητής τοὺς μὲν ἡγεμόνας ὀνομάζων καταλέγει, τὴν δὲ πληθύν οὐδὲ ἀριθμεῖ γοῦν φανερῶς.
 20 εἰ δὲ καὶ *ἀριθμεῖν δοκεῖ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν Θουκυδίδειον μέθοδον, ἀλλ' ἕτερον τὸ περὶ ἑκάστων εἰπεῖν
 καὶ ἕτερον τὸ ἀριθμῆσαι τινάς. τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ, τίνες; τὸ δὲ, πόσοι; πολὺ δὲ διαφέρει τὸ τίνες
 εἰπεῖν καὶ τὸ ὀπόσοι. τὸ μὲν γὰρ τίνες διεξοδικώτερον καὶ δυσχερέστερον ἄτε καὶ γένους μεμνημένον καὶ 20
 τύχης καὶ ἐπιτηδευμάτων καὶ τοιούτων τινῶν· τὸ δὲ ὀπόσοι συνεπτυγμένον ἐστὶ καὶ εὐχερές· διὸ τοὺς
 μὲν ἡγεμόνας ἔχει εἰπεῖν οὐ μόνον ὀπόσοι, ἀλλὰ καὶ τίνες, ἐὰν αἱ Μοῦσαι συλλάβοιντο· τὴν δὲ πληθύν,
 τίνες μὲν, οὐκ ἄν ἔχοι εἰπεῖν οὐδὲ σὺν αὐταῖς ταῖς Μούσαις, κἂν ὑπὲρ φῦσιν αὐτὸν διάθωνται·
 μόνον δὲ τὸ ὀπόσοι εἶσιν ἔρειν ἄν ὑπισχνεῖται, ἐὰν αἱ Ὀλυμπιάδες, ἢ κατὰ Ζηνόδοτον βαθυκόλποι,
 Μοῦσαι μνήσωσιν, ἢτοι ἀναμνήσωσιν αὐτὸν, αἱ τῆς Μνημοσύνης καὶ τοῦ Διὸς θυγατέρες. τῷ ὄντι
 30 γὰρ Μουσῶν ἔργον ἦτοι λογιωτάτης ἐφόδου καὶ γνώσεως τὸ διὰ τῆς ῥηθείσης μεθόδου τὸ τῶν Ἑλ*λή-
 νων πλήθος ἐμφῆναι. συνακτέον οὖν ὅτι δύο τούτων ἄρτι προκειμένων ἐν τῷ καταλόγῳ, τοῦ τοὺς
 ἡγεμόνας εἰπεῖν καὶ τοῦ τὴν πληθύν, τοὺς μὲν ἡγεμόνας φησὶν εἰπεῖν καὶ τίνες εἰσὶ καὶ πόσοι, ἐὰν
 αἱ Μοῦσαι συλλαῶσι, τὴν δὲ πληθύν ἦτοι ἑκάστους, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ φησὶ, τίνες μὲν
 εἰσὶ, μὴ ἄν εἰπεῖν, κἂν αὐταὶ λαλῶσιν αἱ Μοῦσαι, πόσοι δὲ εἰσὶν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο καὶ μόνον εἰπεῖν. 30
 ἐπεὶ οὐ πάντῃ πάντως ἀμήχανον ἐὰν αἱ Μοῦσαι μνήσαιντο, ἦτοι ἀναμνήσωσιν, ὃ καὶ ποιεῖ διὰ τῆς
 προῤῥηθείσης μεθόδου. (Vers. 492.) Ὅρα δὲ τὸ μνησαῖατο ταυτὸν πως ὃν τῷ διδάξαιεν, ὡς δοκεῖν
 τοὺς εἰπόντας τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχήν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ βούλεται ὁ ποιη-
 τῆς οὐδὲ ἐγχερεῖ μυθήσασθαι καὶ ὀνομάσαι τὴν πληθύν διὰ τε τὸ ἀδύνατον, ὃ περ καὶ αὐτὸς εἶπε,
 40 καὶ διότι δὲ οὐκ ἄν τοσοῦτων ὀνομάτων ἠδυνήθη εὐπορεῖσθαι πλάσεως, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ τοῦ πράγμα*τος
 ἄκαρπον καὶ εἰκαῖον καὶ ἀκερδὲς καὶ εὐπεριφρόνητον τοῖς ἐντυγχάνουσι διὰ τὸ ἀλυσιτελές· σοφὸς γὰρ
 ὢν κατεστοχάσατο τοῦ μέλλοντος. καὶ ἔγνω μὴ ἄν τοὺς ἀκροατὰς ἐθέλειν ἐγκύπτειν τῷ τοιούτῳ αὐτοῦ
 πονήματι διὰ τὸ μηδὲν αὐτόθεν ἔχειν κερδαίνειν, ὅπου γε καὶ τὴν Βοιωτίαν, τουτέστι τὸν κατάλογον
 τῶν νεῶν, οἱ πολλοὶ περιφρονοῦσι διὰ τὰ τῶν ἡγεμόνων, φασὶν, ὀνόματα καὶ διότι οὐκ ἔχει κίνησιν
 τινα ἥρωικὴν. καὶ μὴν ἄλλως πεποιικίλται θαυμασίως καὶ ὁ τοιοῦτος ὅλος τόπος ἱστορίαις τε καὶ τοπο- 40
 γραφίαις καὶ γενεαλογίαις καὶ ἑτέροις τοιούτοις, ὡς προῖοῖσι γνωσθήσεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ζηνο-
 261 δότου βα*θυκόλπου, ὡς εἴρηται, τὰς Μοῦσας μεταγράψαντος μὴ ἀρεσκόμενοι οἱ παλαιοὶ φασὶν ὅτι
 οὐδὲ γυναῖκας Ἑλληνίδας βαθυκόλπους εἶπεν ὁ ποιητής. (Vers. 491.) Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τε τὸ Ὀλυμ-
 πιάδες Μοῦσαι διχῶς νοεῖται· ἢ γὰρ αἱ Ὀλύμπια, ὡς ἐρῶέθη, δώματα ἔχουσαι, ἢ αἱ τοῦ Ὀλυμπίου
 Διὸς θυγατέρες τύπῳ πατρωνυμικῷ, καθὰ καὶ Πελιάδες αἱ τοῦ Πελίου, καὶ Ἡλιάδες αἱ τοῦ Ἡλίου,
 καὶ ὅτι Ἑρμιππος κατὰ τὴν δειπνοσοφιστικὴν ἱστορίαν παίζων παρασύρει τὸ, ἔσπετε νῦν μοι, καὶ ἐξῆς

ὅλον τὸν στίχον εἰς τὰ ἑαυτοῦ. καὶ ἐρωτήσας ὅποσα ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὰ, ἐξ οὗ ναυκληρεῖ φησὶ Διο-
 νύσιος ἐπὶ οἴνοπα πόντον, καταλέγει ἀστείως πρὸς ἄλλοις, ὡς ἤγαγε παρὰ Περδίκκου ψεύδεια ναυσὶ
 πάνυ πολλαῖς, καὶ ὡς αἱ Συράκουσαι σῖτον καὶ τυρὸν παρέχουσι καὶ ἕτερα τινὰ τοιαῦτα. ἔνθα ὕρα
 τὸ, ψεύδεια *ναυσὶ πάνυ πολλαῖς, παραξέσθην ἐξ Ὀμήρου, φαιμένου ἐν τοῖς ἐξῆς δυνατὸν εἶναι ὄνειδεα 10
 μυθήσασθαι, ὅσα οὐδ' ἂν ἑκατόνζυγος ναῦς ἄροιτο· καὶ ὅτι κείμενον μετὰ τὸ, ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι,
 τὸ, ὑμεῖς γὰρ πάρεστέ τε ἴστε τε πάντα· ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον αἴομεν οὐδέ τι ἴδμεν, λεχθείη ἂν ὑπὸ τῶν
 198 ἀκοῇ τι παρειληφότων πρὸς τοὺς εἰδήμονας καὶ ἀντόπτας τοῦ πράγματος. ἔνθα ὕρα κάλλος ἐν τρισὶ
 ῥήμασι καὶ δυσὶ συνδέσμοις καίριον καὶ φυσικὸν καὶ γοργόν· οὐ μὴν περιεργον καὶ ἐπιτετηδευμένον
 κατὰ τὰ ὕστερον· τοιοῦτον γὰρ πάντως τὸ, θειὰ ἐστὲ, πάρεστέ τε ἴστε τε. ὁ μέντοι γράψας πρὸς ἀστεϊ-
 10 σμόν τὸ, νάρκη πνικτὴ, πέρκη σχιστὴ, τευθὶς σακτὴ, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κατὰ τοὺς ἰδιωτίζοντας, παρα-
 γεμιστὴ, γλαύκου προτομῆ, γόγγρου κεφαλῆ, ἔτι δὲ καὶ ὁ παρισώσας τὸ, τυρὸς ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς,
 τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητὸς, καὶ ὅσα δὲ ἄλλα τοιαῦτα, μυρία δὲ εἰσὶν ἐκεῖνα· καλλωπίζουσι μὲν γὰρ
 γορ*γῶς καὶ εὐρύθμωσ, οὐ μὴν σεμνῶς καὶ φύσει καθ' Ὀμηρον. (Vers. 488. sqq.) Τὸ δὲ, οὐκ ἂν ἐγὼ 20
 μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, ἢ ἀπλῶς εἶπω καὶ διηγῆσομαι, οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, ὡς καὶ προε-
 γράφη, δέκα δὲ στόματα εἶεν, φωνὴ δ' ἄρῶηκτος, χάλκειον δὲ μοι ἦτορ ἐνεῖη, ἐπὶ πραγμάτων μεγάλων
 ἀρμόζει, ἃ μόλις ἂν τις ἀφηγήσεται. (Vers. 490.) Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ, φωνὴ δ' ἄρῶηκτος εἶη, δέδω-
 κεν ἀφορμὴν τοῖς Στωικοῖς τοῦ σώμα λέγειν τὴν φωνήν· σωμάτων γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ῥήγνυσθαι. εἰ
 γὰρ καὶ ὁ Πλάτων οὐ σώμα λέγει αὐτὴν εἶναι, ὡς ἐν τῷ γίνεσθαι τὴν ὑπαρξιν ἔχουσαν μετὰ δὲ τοῦτο
 μὴ ὑφισταμένην, ἀλλ' οἱ τῆς Στοᾶς σώμα ἔλεγον τὴν φωνήν διὰ τὸ δρασιτικὸν αὐτῆς καὶ παθητικόν.
 20 δρᾶ μὲν γὰρ, φασιν, ἀκονομένη· πάσχει δὲ ἀνιεμένη καὶ ἐπιτεينوμένη. ἔτι δέ, φασιν, σώμα ἐστὶν
 ἢ φωνὴ καὶ διότι πίπτει ὑπὸ αἰσθησιν, τὴν ἀκοὴν δηλαδὴ, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν ἀντιτυπίαν· ἀντιτυποῖ
 γὰρ προσπίπτουσα *ταῖς ἀκοαῖς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι δέκα γλῶσσῶν καὶ στομάτων τοσούτων μνησθεῖς, 30
 οἷς συμερίζοιτο ἂν καὶ ἡ φωνή, τὸ ἦτορ ἐνικῶς εἶπεν· ἐπεὶ καὶ ὁ μῦθος μόρια μὲν σωματικὰ πολλάκις
 πληθύνει, ὡς δηλοῦσι καὶ οἱ Ἐκατόγχειρες καὶ τὰ πολυκέφαλα τέρατα, ἐπὶ δὲ ψυχῆς οὐδὲν τοιοῦτον
 ἑτερατεύσατο, ὡς πλάσασθαι τινὰ καὶ πολὺψυχον. ἢ μέντοι τραγικὴ εὐχὴ, ἢ θέλουσα φωνήεντα γενέ-
 σθαι πολλὰ τῶν μορίων τοῦ σώματος, τῆς Ὀμηρικῆς ταύτης ἀσφαλείας τε καὶ σεμνότητος πολὺ ἐκπέ-
 πτωκεν, ὁρμάται δὲ πῶς ἐκ τοῦ μύθου τοῦ κατὰ τὸν Ἄργον· εὐχεται γὰρ ἢ τραγικὴ Ἐκάβη μονονουχὶ
 στόμασι κατατετροῆσθαι πολλοῖς, ὡς πῶς καὶ ὁ Ἄργος τοῖς ὄμμασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τὸ δέκα
 μὲν στόματα καὶ ἐξῆς πέπαικται τινὶ παλαιῷ ὡς ἐκ προσώπου λίχνου τὸ, ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι· οὔτε
 30 στόματα γὰρ οὔτε χεῖλη πέντ' ἔχω. γλυκύτερον δὲ τὸ τοῦ παρωδοῦ Μάτρωνος· *πῶς ἂν ἔπειτα πλα- 40
 κοῦντος ἐγὼ θείου ἀπεχοίμην; οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν χεῖλη, δέκα δὲ στόματ' εἶεν, γαστήρ δ' ἄρῶηκτος,
 χάλκειον δὲ μοι ἦτορ ἐνεῖη. παρῶδηται δὲ τὸ, πῶς ἂν ἐγὼ καὶ ἐξῆς, ἐξ Ὀδυσσεΐας· πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσ-
 σῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην. Ἐν δὲ τῷ, νῆας προπάσας, ἢ περιττὴ ἢ προ πρόθεσις ἢ τὸ διόλου καὶ
 ἐνταῦθα δηλοῖ. Ἐν δὲ τῷ, ἀρχοὺς νηῶν ἐρέω νῆας τε προπάσας, ὁ σκοπὸς τῆς Βοιωτίας καίται κατὰ
 λόγον προαναφωνήσεως ἦτοι προεκθέσεως· τέλος γὰρ αὐτῆς νηῶν τε καὶ ἀρχηγῶν κατάλογος, ὡς
 αὐτίκα φανήσεται. καὶ ὅρα τὸ, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω. διὰ γὰρ τοῦ ἐρέω ἐκφαίνει ἀριδῆλως ὅτι ὑπο-
 *φητεύει ταῖς Μούσαις ὑποβολέως δίκην, καὶ αὐταὶ μὲν ἄδουσιν ἢ ἐννέπουσιν αὐτῷ, αὐτὸς δὲ τοῖς 262
 Ὀμηρίδαις ὡς οἶά τις μουσόληπτος, ὥστε ἐν τῷ, μῆνιν ἄειδε θεὰ, προσυπακουστέον τὸ, δι' ἐμοῦ ὅς
 αἰεὶ ἐν Μούσαις εἰμί. ὁ δὲ περὶ τῶν ποιητῶν ἢ τῶν ἀπλῶς λογίων Εὐριπίδης φησὶ. καὶ ἐν τῷ, ἄνδρα
 99 μοι ἔννεπε Μοῦσα, συνεννοητέον τὸ, ἵνα ἐγὼ τοῖς ἄλλοις ἐρέω. * (Vers. 494. sqq.) Ὅτι κατάλογος 24
 μὲν νεῶν ἦτοι ἐξαριθμησὶς τὸ ἐφεξῆς τῆς παρουσίας ῥαψωδίας ἀπὸ τοῦ ἔργου ὠνόμασται, Βοιωτία
 μέντοι ἀπὸ μόνης τῆς προοιμιακῆς εἰσβολῆς ἐχούσης οὕτω· Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Αἴητος ἦρχον.
 διὰ τί δὲ ἀπὸ τῶν Βοιωτῶν ἦρξατο, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, λέγοντες ποιῆσαι οὕτω τὸν ποιητὴν διὰ τὸ
 χαρίζεσθαι ταῖς ἀνωτέρω παρακληθείσαις Μούσαις, ὧν ἐνδιαίτημα ἦν ὁ Βοιώτιος Ἐλικῶν, φυλάσ-
 σων μέχρι καὶ νῦν τὴν κλησιν. οἱ δὲ τῆς Φωκίδος εἶναι τὸν Ἐλικῶνα λέγοντες ἀκούουσιν ἐκ τῶν
 παλαιῶν ἐνστά*σεις τινάς. καὶ ἄλλως δὲ ἀπὸ τῶν Βοιωτῶν ἢ ἀρχή, διότι, φασιν, αὐτοὶ μόνοι πέντε 30

εἶχον ἡγεμόνας· τινὲς δὲ, διότι πολὺπολις ἡ Βοιωτία. τοῦτο δὲ οὐχ' ὑγιές· καὶ ἡ Κρήτη γὰρ ἑκατόμ-
 πολις, καὶ ἡ Λακωνικὴ δέ. τί οὖν μὴ ἐξ αὐτῶν ἤρξατο; οἱ δὲ, ὅτι ἐν Ἀνλίδι πόλει τῆς Βοιωτίας ὁ ναύ-
 σταθμὸς γέγονε τοῖς Ἀχαιοῖς· ἕτεροι δὲ, διότι ἐν μεσαιτάτῳ τῆς Ἑλλάδος κεῖται ἡ Βοιωτία· ἔστι γὰρ
 αὐτῇ ἐξ ἀνατολῶν μὲν Λύριπος, ἐκ δὲ δυσμῶν Φωκίς, ἐκ βορείων Λοκρὶς καὶ ἐκ μεσημβρίας Ἀττικὴ·
 κατὰ δὲ ἐπίου, διότι μέγιστον εἶχε ναυτικὸν ἡ Βοιωτία ὡς Φοινίκων ἀποικὸς διὰ τὸν Φοινικὰ Κάδμον·
 καὶ διότι δέ, φασιν, Ἑλλήν ὁ Λευκαλίωνος ἐν Βοιωτίᾳ ὤκησεν ὁ τοῖς Ἑλλήσι κατάρξας τῆς κλήσεως. Ἀρί-
 σταρχος δὲ φησὶν ἀπὸ Βοιωτῶν ἀρξασθαι τὸν ποιητὴν οὐκ ἐκ τινος παρατηρήσεως, ἀλλὰ κατὰ ἐπιφο-
 ρὰν, ἥτοι κατὰ τινὰ φορὰν καὶ τύχην καὶ κατὰ τὸ ἀπλῶς ἐπιτυχόν. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλου ἔθνους
 40 *ἤρξατο, ἐξητοῦμεν ἄν, φησὶ, τὴν αἰτίαν· περὶ δὲ Βοιωτῶν ζητητέον καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ.
 Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Βοιωτία καὶ Ἀουνία ἐκλήθη ποτὲ ἀπὸ τῶν κατοικούντων Ἀόνων. ἔθνος δὲ Βοιωτίον οἱ 10
 Ἀονες, ὅθεν καὶ σιδήρεος Ἀόνιος ὁ Βοιωτίος, ὡς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι
 καὶ ταῦτα ἐνταῦθα, ὡς θαυμάσιος ὁ ποιητὴς μὴδ' ὅτι οὖν μὲν παραλείπων τῆς ὑποθέσεως, πάντα δ'
 263 ἐξ ἀναστροφῆς κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα *καιρὸν διηροῖμενος, οἷον θεῶν ἔριν, Ἑλένης ἀρπαγὴν, Ἀχιλλέως
 θάνατον· ἡ γὰρ κατὰ τάξιν, φασὶ, διήγησις νεωτερικὸν καὶ συγγραφικὸν καὶ ποιητικῆς ἀπο σεμνό-
 τητος. εὐκαιρὸν οὖν φασὶν ἐπιθεῖς Ὀμηρὸς τῷ Νέστορι ῥητορείαν τὸν κατάλογον τοῦτον ἐμνηστεύσατο,
 ἵνα ἐντεῦθεν γνωρισθῶσιν αἱ ἥρωικαὶ φρεῖραι καὶ τὰ φύλα καὶ μὴ ἐπιταράσσοιτο ἐν τοῖς ἐξῆς ἡ ἀκοή
 παρεισρονομένων τῶν τῆς Βοιωτίας διηγημάτων. ἔτι καὶ ταῦτα τῶν παλαιῶν. εἰσὶ τρεῖς ἰδέαι λόγων
 κατὰ Πλάτωνα, ἡ μιμητικὴ καὶ δραματικὴ, καθ' ἣν ὁ ποιητὴς συνεχῶς εὐδοκιμεῖ τοῖς ἡθεσι τῶν εἰς
 μίμησιν ὑποκειμένων προσώπων· δευτέρα ἰδέα ἡ ἀμιμητος, ὡς ἡ Φωκυλίδου καὶ Θεόγνιδος· καὶ τρίτη
 ἡ μικτή, ὡς ἡ τοῦ Ἡσιόδου. ἐν γοῦν τοῖς ἀμιμήτοις καὶ ψιλοῖς ἀνάγκη τὸν ποιητὴν ἐπαγωνίζεσθαι 20
 10 πολυτρόπως ἐπι*καλλύνοντα τὴν φράσιν σχήμασι καὶ λοιπαῖς παντοίαις ἐξαλλαγαῖς, ὁ περ ἐνταῦθα
 τεχνησάμενος Ὀμηρὸς τοῖς τε τῶν πόλεων ἐπιθέτοις ἐγκροαίνει καὶ τούτοις ἠχορῶμένοις· οὐ γὰρ
 ἀνεξέλεγκτός, φασὶ, νῦν περὶ χωρίων Ἑλληνικῶν διεξιὼν καὶ οὕτω γλυκαίνει τὴν ποιήσιν· ἐξαλλάσσει
 δὲ καὶ τὰ τοῦ καταλόγου σχήματα πολυειδῶς· παρενείρει δὲ καὶ ἱστορίας παλαιότερας τοῦ Τρωικοῦ
 πολέμου εἰς ποικιλίαν· ἔτι δὲ καὶ εἰς ψυχαγωγίαν ἀκροατοῦ, καὶ λέξεων δὲ πολυωνυμίαν ἀκριβοῖ, καὶ
 ἄλλα μυρία μεθοδεύει, ὡς ἐν τοῖς κατὰ μέρος φανήσεται, δι' ὧν τὸ τῆς ἀμιμήτου ἰδέας ὑπτιον ἐξανιστά.
 οὕτω δέ, φασιν, ἠδύς καὶ μεγαλοπρεπῆς ὁ κατάλογος, ὥστε καὶ πόλεις ἀμφισβητοῦσαι Ὀμηρικοῖς
 ἔπεσιν ἐχρήσαντο πρὸς λύσιν ἔριδος. Καλυδῶνα μὲν γάρ, φασιν, Αἰτωλοῖς ὁ ποιητὴς ἐχαρίσατο ἀμφι-
 20 σβητοῦσι πρὸς Αἰολέας, μνησθεὶς αὐτῆς ἐν Αἰτωλῶν καταλόγῳ. Ἀβυθῆνοι δὲ Σηστόν παρ' *Ἀθηναίων
 ἐκομίσαντο διὰ τοῦτο τὸ ἔπος· καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυθὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσθην. Μιλησίοις δὲ πρὸς 30
 Προηνεῖς ὑπὲρ Μυκάλης διαφερομένοις εἰς νίκην ἐπήρκασε τὰ ἔπη ταῦτα· οἱ δὲ Μίλητον ἔχον φθει-
 ρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον, Μαιάνδρου τε ῥοᾶς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. καὶ Σόλων δὲ τὴν Σαλα-
 μῖνα, φασὶν, Ἀθηναίοις ἀπένειμε, προσθεὶς ἔπος, ὁ περ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται, ὅπου μνήμη τοῦ
 μεγάλου Αἴαντος γένηται. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ βιβλία εἰς τὴν Βοιωτίαν ταύτην φιλοτίμως ἐπραγματεύθη-
 σαν, δηλοῦσιν αἱ ἱστορίαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι νεῶν κατάλογος ἡ περιπέτεια ἐπιγράφεται αὐτῇ, οὐ μὴν
 καὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐκ μέρος τῶν νηῶν δηλαδή. ἄλλως γὰρ ἐκεῖνο ποιεῖ, ὃ προέθετο, οὐ μόνον τὰς νῆας
 ἐξαριθμούμενος ἀλλὰ καὶ τοὺς αὐτῶν ἀρχοὺς, οἷς τὸ σεμνὸν οἱ ἀρχαῖοι περιποιούμενοι γενεαλογοῦσιν
 30 αὐτοὺς μυθιζώτερον. καὶ ταπολλὰ εἰς τὸν Δία τούτους ἀνάγονσιν, *ἐπαγωνιζόμενοι καὶ συγγένειαν
 αὐτοῖς ἀποδείξαι πρὸς τοὺς βασιλεῖς, ἤγουν πρὸς Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, πλατύνοντες μὲν
 τὸν ἥρωικὸν κατάλογον, κάλλιον δὲ τι Ὀμήρου ποιοῦντες οὐδέν, ἀλλ' ἢ μόνον ὀνομάτων ἀήθων 40
 φορυτῶ ἀηδιζόντες τοὺς ἐντύχάνοντας. παρασημειοῦνται δὲ καὶ ὁ Πορφύριος τὸν Ὀμηρικὸν κατάλο-
 γον πᾶσαν περιέχειν ἀλήθειαν ἐν τε χωρογραφίᾳ καὶ πόλεων ἰδιώμασιν, ἱστορῶν καὶ ὅτι νόμους τινὲς
 ἐξέθετο, ἀποστοματίζεν τοὺς παιδευομένους τὸν Ὀμήρου κατάλογον, ὡς καὶ ὁ Κερδίας νομοθετῶν τῇ
 πατριδί. λέγει δὲ καὶ ὅτι πρὸς ἄλλοις καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐπραγματεύσατο τὰ περὶ τοῦ κατα-
 λόγου ἄριστα ἐν δώδεκα βιβλίοις, Μηρογένης δὲ ἐν τρισὶ καὶ εἴκοσι. μετρεῖ δὲ καὶ ἡγεμόνας Ἀχαιῶν
 μς, ὧν ἰδ', φησὶν, ἐν Τροίᾳ ἔθανον. (Vers. 494.) Ὅτι Βοιωτῶν Πηρέεως καὶ Λήϊτος ἤρχον,

200 Ἀρκεσίλαός τε Προδοήνωρ τε, Κλονίος τε. ἐνέμοντο δέ, φησιν, Ἰρίαν *καὶ Ἀυλίδα, Σχοῖνόν τε, 40
 Σκῶλόν τε καὶ Ἐτεωνόν, Θέσπιαν, Γραιῖάν τε καὶ Μυκαλησσόν, καὶ Ἄρμα καὶ Λιλέσιον καὶ Ἐρυθρὰς
 καὶ Ἐλεῶνα καὶ Ἰλιν καὶ Πετεῶνα καὶ Ὠκαλέην καὶ Μεδεῶνα, Κώπας τε, Λύτρησιν τε καὶ Θίσβην,
 καὶ Κορώνειαν καὶ Ἀλίαρτον καὶ Πλάταιαν καὶ Γήσσαντα καὶ Θήβας ἢ Ἰποθήβας, καὶ Ὀγχιστόν καὶ
 Ἄρνην καὶ Μίδειαν καὶ Νίσαν καὶ Ἀνθηδόνα. Ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς χρᾶται κατακόρως καὶ σχήματι
 κάλλους, τῇ λεγομένῃ κατὰ κῶλον ἐπαναφορᾷ. ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰ ἀφθρου πληθυντικοῦ
 ἀρσενικοῦ ὑποτακτικοῦ, ἐπιμένει αὐτῷ, καὶ ἐπαναφέρων φησίν· οἱ δ' Ἰρίην ἐνέμοντο, οἱ τ' Ἰλεῶν,
 εἶχον, καὶ *πάλιν μετὰ δύο ἔπη, οἱ τε Κορώνειαν, οἱ τε Πλάταιαν καὶ οἱ Γήσσαντ' ἐνέμοντο, οἱ δ' 264
 ὑπὸ Θήβας εἶχον. καὶ στοιβάσας ἐνταῦθα συνεχεῖς τέσσαρας ἐπαναφορὰς πάλιν μετὰ ἐν ἔπος λέγει, οἱ
 10 τε Ἄρνην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν. καὶ οὕτω κομματικῶς, ὡς εἰπεῖν, καλλύνας τὸ τῆς Βοιωτίας πρόσωπον
 ἐπάγει· πεντήκοντα δὲ νῆες αὐτοῖς, ἐν δὲ ἐκάστη κοῦροι ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον. εἴθε δὲ οὕτω ποιεῖν
 καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀμηρος, καὶ μετὰ τοὺς στρατηγούς καὶ τὰς πόλεις τιθέναι τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν.
 τούτων δὲ τῶν πόλεων τὰς μὲν πλείους δίχα ἐπιδέτῃαν προάγει, τὴν δὲ Ἀυλίδα πετροήεσαν λέγει,
 τοιαύτην ἀληθῶς οὖσαν, τὴν Ἐτεωνὸν πολύκνημον, τὴν Μυκαλησσὸν εὐρύχωρον, τὴν Μεδεῶνα ἐνκτί-
 μενον πτολίεθρον, ὡς καὶ τὰς Θήβας, τὴν δὲ Θίσβην πολυτρήρωνα ὡς πολλὰς, καθὰ μαρτυρεῖται,
 περιστερὰς ἔχουσαν, *τὴν Ἀλίαρτον ποιήεντα, ὡς Πύλον ἡμαθύεντα· μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Δημο- 10
 σθένους· τὴν Ὀγχιστόν ἱερὸν Ποσειδήμιον ἀγλαὸν ἄλλος, τὴν Ἄρνην πολυστάφυλον, τὴν Νίσαν ζαθέην,
 τὴν δὲ Ἀνθηδόνα ἐσχατόωσαν· τοῦτο δὲ οὐ δι' ἀρετὴν τόπου, ἀλλὰ θέσειν· φυλάττει δὲ καὶ νῦν
 τούνομα ὡς καὶ ἡ Κορώνεια. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ τρεῖς μὲν χρᾶται τῷ, ἐνέμοντο τήνδε ἢ τήνδε τὴν
 20 πόλιν, τῷ δὲ εἶχον τετράκις· ἐπὶ ἑτέρων δὲ παρακατιῶν τὸ ἔναιον λέγει. καὶ ἐν ταῖς ἐξῆς δὲ διὰ τῶν
 τοιούτων ῥημάτων χορεύει λέγων, οἱ ἐνέμοντο, οἱ ἀμφενέμοντο, οἱ εἶχον, οἱ ἔναιον. Τὰ δὲ ῥηθέντα
 πέντε τῶν ἀρχηγῶν ὀνόματα προληπτικῶς ἐτέθησαν, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, παισὶν οὖσιν, ἐξ ὧν ἐπιτη-
 δεύειν ἔμελλον. καὶ Πηνέλεως μὲν στρατηγικὸν ὄνομα παρὰ τὸ πένεσθαι καὶ ἐνεργεῖν περὶ λαόν, ἵνα
 εἴη πένω Πενέλεως, καθάπερ καὶ μένω Μενέλεως, καὶ πάλιν ὡς περ Μεθώνη Μηθώνη, Φέρης
 Φέρητος Φηρητιά*δης, Ἄδμητος ἢ Λύμηλος, οὕτω καὶ Πηνέλεως Πηνέλεως Ἀττικῶς, οὗ τὸ κοινὸν 20
 ἀχρηστον ἡρωικῶ μέτρῳ, ἤρουν τὸ Πηνέλεως. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις. Ἰστέον δὲ
 ὡς καὶ τὸ Πηνέλεως Ἀττικὸν δοκεῖ παρ' Ὀμήρῳ οἷά τι κοινὸν κεῖσθαι, σμικρόν· τὴν λήγουσαν. καὶ
 ἐνταῦθα μὲν λανθάνει τοῦτο· ἐν δὲ τῷ, Πηνελέοιο ἀνακτος, ἐκδηλὸν ἐστὶ τὸ ῥηθῆναι· ὡς γὰρ χαλρὸς
 καλοῖο, σοφὸς σοφοῖο, οὕτω πάντως Πηνέλεως Πηνελέοιο. Τὸ δὲ Αἴητος ἀριστέως ὄνομα, δηλοῦν τὸν
 30 ἐκ πολέμου κτώμενον, ἀπὸ τοῦ ληίζω τὸ λαφυραγωγῶ, ἐξ οὗ λελησμένος κατὰ συναίρεσιν παρ' Εὐρι-
 πίδῃ ὁ λελησμένος. γράφεται δὲ διὰ μόνου τοῦ ι διχρόνου κατὰ τὴν παραλίγουσαν ὁ λήητος, οὐ μόνον
 ὡς ἀπὸ τοῦ ληίζω, ἀλλὰ καὶ διὰ κανόνα τὸν οὕτω γράφοντα τὰ τοιαῦτα κύρια ὀνόματα, ἐν οἷς καὶ
 ὁ Μόμτος, ὃν Ἰωνικῶς μετὰ τοῦ υ προφέρει ὁ Ἀνκόφρων, καὶ ὁ Ἐπίκτιτος δὲ τὸ κύριον κατὰ τοὺς
 τεχνικοὺς, καὶ ὁ Θεο*δώριτος. (Vers. 495.) Τὸ δὲ Ἀρκεσίλαος ἀμνηστικὸν ἦται βοηθητικόν· δηλοῖ 30
 γὰρ τὸν ἐπαρκοῦντα λαοῖς. ὡς περ δὲ μινῶ μνήσα Μνησίλοχος, οὕτω καὶ ἐργῶ ἀρχέσω Ἀρκεσίλαος.
 Τὸ δὲ Προδοήνωρ θάρσους ἐνδειξίς· δηλοῦται γὰρ δι' αὐτοῦ ὁ προθέων ἐν ἡγορῇ ἤρουν ἀνδρία,
 ἢ ὁ προθέων τῶν ἀνδρῶν ἐν καιρῷ ἔργου. ἢ δὲ ἀναλογία τοῦ Προδοήνωρ κατὰ τὸ Ρηξίνωρ, Ἀγαπή-
 νωρ, Ἀγήνωρ, Ἐλεφήνωρ καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ Κλονίος ῥωμαλεότητος, οἷον ὁ μάχιμος καὶ γεν-
 νεῖος καὶ κλονῶν, παροξύνεται δὲ κατὰ τὸν παλαιόν, καθὰ καὶ τὸ Σχεδίας, Ὀδίας, ὡς κύριον τρι-
 40 βραχύ. τὰ δὲ τοιαῦτα πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆμ ὀξείαν ἔχουσι δίχα τιῶν ὀλίγων, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς
 ῥηθῆσεται, ἅ περ εἰσιν, Ἄμιος, Ἄμιος, Κρόνιος, Ξένιος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν ῥηθέντων
 πέντε στρατιωτικῶν ὀνομάτων φασὶν οἱ σχολιασταὶ ὅτι τοῖς παλαιοῖς σφόδρα ἔμελε τῶν πολεμικῶν.
 καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. * (Vers. 496.) Ἡ δὲ Ἰρία χώρα ἐστὶ πλησίον Ἀυλίδος κατὰ τοὺς 40
 παλαιοὺς. ἦν δὲ ποτε καὶ πολεῖδιον. ταύτην ὁ κτίσας Ἰριεὺς ἐκαλεῖτο, πολίτης δὲ αὐτῆς Ἰριατῆς. Ἰρία
 δὲ, φασὶ, καὶ ἢ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελάνεια. ἐστὶ δὲ Ἰρία καὶ περὶ Ἰαπυγίαν Καλαβρικὴ πόλις, Κρητῶν
 κτίσμα, ἢ λεγομένη καὶ Ἰριοῦ ἀνδετέρως, ὡς ἐν τοῖς τοῦ παρρηγήτου δηλοῦται. ὁ δὲ Στράβων λέγει

ὅτι Ἵρια τῆς Ταναγραίας πρότερον, ὕστερον δὲ Θηβαίδος, ὅπου ὁ Ἵριεὺς καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος μεμύ-
 θενται γέννησις. κεῖται δὲ ἐγγὺς Ἀυλίδος, κτίσμα δὲ ἐστὶ Νυκτέως. Συνεχῶς δὲ φασὶ λέγει τοὺς τόπους
 265 ἐνταῦθα, ὡς κεῖνται, καθὰ καὶ ἐν τῷ, οἱ δ' Ἄργος εἶχον, Τίρυνθά τε καὶ *ἐξῆς ἕως τοῦ Ἡϊόνας τε.
 ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ' ὡσαύτως τῇ τάξει χρᾶται. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ποιητοῦ εἰπόντος, οἱ δ' Ἵριην ἐνέμοντο,
 τινὲς οὐ σύνδεσμον ἐνόησαν ἐνταῦθα τὸν τε, ἀλλὰ Θυρίην πόλιν ὑπέλαβον εἶναι. οὐκ εὖ δὲ, ὡς φασιν
 οἱ παλαιοί· ἀπὸ γὰρ Ἵριεὺς γενομένη οὐκ ἂν ἔχη τὸ δ', ἀλλὰ τὸ συνδετικὸν τ'. οἱ δ' αὐτοὶ παράγουσι
 καὶ χρῆσιν Ἡσιόδου ταύτην βοηθοῦσαν τῇ δίχα τοῦ δ' γραφῆ· ἦν δὲ Ἵριη Βοιωτῆς τρέφε κούρην.
 Ἡ δὲ Ἀυλὶς ἀντιπέραν μὲν Εὐβοίας κεῖται, φυλάσσουσα μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. ἐκλήθη δὲ οὕτω
 παρὰ τὸ ἐκεῖ ἀυλισθῆναι τὰς τῶν Ἀχαιῶν νῆας πρὸ τοῦ ἀπόπλου, ἢ ἀυλισθῆναι ἤγουν ἀθροισθῆναι,
 ἢ ἀπὸ Ἀυλίδος, φασὶ, θυγατρὸς Εὐωνύμου υἱοῦ Κηφισσοῦ. ἔχει δὲ, φασὶ, λιμένας ἢ Ἀυλὶς τοὺς μὲν 10
 10 βλέποντας ἐπὶ τὴν Ἴλιον, τοὺς δὲ καταγωγὸς ἀπὸ πάσης Ἑλλάδος. διὸ καὶ ἀθροισθέντες οἱ Ἀχαιοὶ
 αὐτόθι ἀνέπλευσαν. ὁ Στράβων δὲ φησὶν ὅτι Ἀυλὶς πετρῶδες χωρίον, ἐνθα λιμὴν πεντήκοντα πλοίοις· 201
 ὥστε εἰκὸς τὸ ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ μεγάλῳ ὑπάρξει λιμένι. πλησίον δ' αὐτῆς Εὐριπος
 ὁ Χαλκιδικὸς, εἰς ὃν ἀπὸ Σουνίου στάδια ὁ. ὀξύνεται δὲ ἡ Ἀυλὶς ἀναλόγως διὰ τὴν παρωνυμίαν, ὡς
 πύλη Πυλὶς. τὸ δὲ βαρύτονον, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπανυλις, Αἰολικὸν φασὶν εἶναι· βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς.
 καὶ ἄλλως δὲ ἡ μὲν Ἀυλὶς ὡς ἐκ τοῦ ἀυλίω ἀυλίω ἔχει ἂν ἴσως τὴν ὀξεῖαν τόνωσιν, ἢ δὲ αὐλὶς τὴν
 βαρεῖαν πρὸς διαστολήν· οἶον, ἀτερπέα δ' αὐλὶν ἔκυρσαν. καὶ ἐστὶν ἡ τούτου ἀναλογία κατὰ τὸ Θέτιδα
 Θέτιν, Θέμιδα Θέμιν, Κύπριδα Κύπριν, ἃ δὴ πάντα καὶ βραχύνονται· ὧν πρὸς μίμησιν καὶ τὴν κνη-
 μίδα καὶ σφραγιδα βαρύναντες οἱ Αἰολεῖς κνᾶμιν καὶ σφραῖγιν συνεσταλμένως γράφουσι. (Vers. 497.)
 20 Σχοῖνος δὲ ἢ ἀπὸ τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς, ἢ ἀπὸ σχοίνων φουμένων * αὐτόθι, καθὰ καὶ ἐν τῇ 20
 Ἀρκαδικῇ Σχοινοῦντι διὰ τὸ ἐλῶδες τοῦ τόπου. λέγεται δὲ ἀπὸ Σχοινέως τὴν κλήσιν σχεῖν τοῦ πατρὸς
 Ἀταλάντης. ὁ δὲ Στράβων φησὶ· Σχοῖνος χώρα Θηβαϊκῆ ἐν ὁδῷ τῇ ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα Θηβῶν
 ὅσον πεντήκοντα στάδια. ῥεῖ δὲ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς καλούμενος. Σκῶλος δὲ ἀρσενικῶς κώμης
 ὄνομα, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς Σκῶλιος καὶ Σκωλιεύς. τὸ δὲ σκῶλον τὸ οὐδέτερον τί ποτε δηλοῖ, ἐν τοῖς ἐξῆς
 ῥηθήσεται. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι ὁ Σκῶλος κώμη τῆς Παρασωπίας χώρας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι,
 ἢ κατὰ τινὰς ἐν τῇ τῶν Πλαταιέων τόπος τραχὺς καὶ δυσοίκητος· ὅθεν καὶ παροιμία· εἰς Σκῶλον
 μὴτ' αὐτὸς εἶναι μὴτ' ἄλλῳ ἔπεσθαι. καὶ Πενθεὺς δὲ ἐκεῖθεν, φασὶ, καταγόμενος διεσπάσθη ὑπὸ τῶν
 Βακχῶν. ἦν δὲ καὶ Ὀλυμπιακὴ Σκῶλος. δοκεῖ δὲ ἢ κατὰ Βοιωτίαν Σκῶλος ἐπιμεμελημένους ἄρτους
 30 ἔχειν. διὸ καὶ μεγαλάρτου φασὶν ἐκεῖ, καὶ μεγα*λομάζου Δήμητρος ἴδρυτο ἄγαλμα. τὸ δὲ ὅμοιον, καὶ
 ἐν τῇ κατὰ Μεσαπίους Ἰαπυγία, παρ' οἷς καὶ βασιλεὺς ἦν Ἄρτος καλούμενος. καὶ Ἄρτου δὲ τινος 30
 μεγάλου ἐπιλεγομένου ἑορτὴ ἐπ' αὐτῷ ἐτελεῖτο τὰ Μεγαλάρτια. ὡς δὲ καὶ ἀγελαῖοι ἐκαλοῦντο τινὲς ἄρτοι,
 καὶ ὡς παρὰ Συρακουσίοις ἐτιμᾶτο Δημήτηρ Σιτῶ διὰ τὴν, ὡς εἰκὸς, ἐπιμέλειαν καὶ εὐφορίαν ἐκεῖ τοῦ
 σίτου, συριστορεῖ καὶ Ἀθηναῖος. Ἐτεωνὸς δὲ ἐκλήθη μὲν ὕστερον καὶ Σκάρφη, καλουμένη ἀπὸ τινος
 Ἐτεωνοῦ, ὃς Βοιωτοῦ μὲν ἦν ἀπόγονος, πατὴρ δὲ Ἐλεῶνος. κεῖται δὲ, φασὶν, ἐπὶ λόφου περὶ πού
 Ἀσωπὸν, ῥέοντα ἐπὶ τοῦ πρὸ Θηβῶν πεδίου, καθὰ καὶ ὁ Ἰσμηνός· περὶ οὗ Ἀσωποῦ λέγει ὁ γεωγράφος
 καὶ ὅτι Κιθαιρῶν τελευτᾷ οὐκ ἀποθεν Θηβῶν, παρ' αὐτὸν δὲ ῥεῖ ὁ Ἀσωπὸς κλύζων τὴν ὑπώρειαν
 αὐτοῦ. τὸ δὲ ἐθνικὸν τῆς Ἐτεωνοῦ Ἐτεώνιος. Πολύκνημον δὲ ταύτην λέγει ὡς ὀρεινὴν· κνημοὶ γὰρ τὰ
 40 κάτω τοῦ ὄρους, ὡς μετὰ μι*κρὸν ῥηθήσεται. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ πολυορίανον· κνημὸν γὰρ Ἀργεῖοι
 φασὶ τὴν ὀρίανον. (Vers. 498.) Ἡ δὲ Θέσπια, ἢ πρὸς τῷ Ἐλικῶνι ἐκεῖτο νοτιωτέρα αὐτοῦ, ἐκτείνει
 ἐνταῦθα τὴν παραλήγουσαν διὰ τὸ μέτρον· ἄλλως γὰρ ἐν συστολῇ ἔχει αὐτήν· γράφεται δὲ κοινῶς διὰ 40
 τοῦ ἰ ἢ παραλήγουσα, ὡς τὸ Λάμια, Ἰάμνια, Ἡρφδιανὸς δὲ ἐν τῇ καθόλου προσηωδία τὴν εἰ δίφθογγον
 χαρίζεται αὐτῇ. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας παρασημειοῦται ὅτι Θαῦμα, πῶς τὸ ἐθνικὸν διὰ διφθόγγου γρά-
 φεται, ὡς ἐντεῦθεν διαφορεῖσθαι μὲν τὰ ἐνικά τῶν Θεσπιῶν, τὰ δὲ πληθυντικὰ διὰ μόνου διχρόνου
 266 γράφεσθαι. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς τὰ μὲν ἐνικά ταύτης προ*παροξύνεσθαι· ἢ Θεσπια γὰρ καὶ τὰ ἐξῆς· τὰ
 δὲ πληθυντικὰ ὀξύνεσθαι· Θεσπιαὶ γὰρ καὶ τὰ ἐξῆς ὁμοίως. ταυτὸ δὲ πάσχει καὶ ἡ Πλάταια, ὡς μετ'
 ὀλίγα ῥηθήσεται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὡς περ' Ἀθήνην ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς καὶ Μυκῆνην καὶ Κρήτην καὶ

Θίβη, οὕτω καὶ ἡ πόλις αὕτη· Θέσπια γὰρ καὶ Θεσπιαὶ ἡ αὕτη. φησὶ δὲ ὁ τῶν ἐθνικῶν συγγραφεὺς καὶ ὅτι τὸ Θέσπια καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννη· σοφὴ δὲ τὴν ποιήσιν ἢ Κορίννα· καὶ ὅτι κτίσμα ἐστὶν ἡ Θέσπια Θεσπιάδου, κατὰ δὲ τινὰς Θεσπίου υἱοῦ Τεύθραντος τοῦ τοῦ Πανδίωνος. ἱστορεῖται δὲ Θεσπία εἶναι τὸν Νάρκισσον, ὃς ἦν μὲν υἱὸς Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ καὶ Λειριόεσσης νύμφης. κάλλος δὲ ἔχων ἀμύθητον ἐπικύψας πηγῇ τινὶ καὶ τῆς ἑαυτοῦ σκιᾶς ἐρασθεὶς ἐρῶμεν ἑαυτὸν ἐκεῖ καὶ ἐναπεπνίγη τῷ ἐνόπτρῳ ὕδατι. καὶ ἡ γῆ ἀνέδωκε φυτὸν *ὀμώνυμον τῷ νεανία. ἐν δὲ 10 τοῖς ἐθνικοῖς φέρεται καὶ Θεσσαλικὴ Θέσπια καὶ Σαρδῶα. ἐν δὲ τῇ κατὰ Βοιωτοὺς ἐπιγράμμα Φιλιάδου τοῦ Μεγαρέως τοιοῦτον ἐπὶ τοῖς ἀναιρεθεῖσιν ὑπὸ Περσῶν· ἄνδρες θ' οἱ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἐλικῶνος, λήματι τῶν ἀνχεῖ Θεσπιάς εὐρύχορος. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὁ Πραξιτέλους Ἔρωσ ἐν Θεσπιαῖς εἶναι, ὃν ἔγλυψε μὲν ἐκεῖνος, ἀνέθηκε δὲ ἡ ἑταῖρα Γλυκέρα ἐκεῖθεν οὔσα, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. πολλοὶ δὲ ἀνέβαινον ὑπόμμενοι τὸν Ἔρωτα. ἐκεῖ δέ, φασί, καὶ ἡ Ἄσκη δεξιὰ Ἐλικῶνος ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ τραχέος τόπου, ἀπέχουσα Θεσπιῶν ὅσον τεσσαράκοντα στάδια. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Θεσπιῶν. Γραῖα δὲ ἐστὶ κατὰ τινὰς ἢ καὶ Τάναγρα, ὧν οἱ πολῖται Γραῖος καὶ Ταναγραῖος· κατὰ δὲ τινὰς οὐκ εἰσὶν αἱ αὐταί, ὡς δηλοῦσιν ὃ τε γράφας ὅτι Τάναγρα πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ διὰ τὸ πλησίον εἶναι, καὶ οἱ ἱστοροῦντες ὅτι Τανα*γραῖοι οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν, ὡς καὶ Εὐφορίων, 20 οἱ πλόον ἠρνήσαντο καὶ ὄρμους αἰγιαλοῖο. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα, εἴτε καὶ ἡ Τάναγρα, καὶ Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. Ἀριστοτέλης δέ, φασί, Γραῖαν λέγει τὴν νῦν Ὠρωπόν. τὸ δὲ τῆς κλήσεως αἴτιον ἀπὸ Γραῖας τῆς Μελεδῶνος. Στράβων δὲ φησιν ὅτι Γραῖα τόπος πλησίον Ὠρωποῦ, ἐνθα ἱερὸν Ἀμφιαράου καὶ μνημα Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριέως, ὃ καλεῖται Σιγηλεῦ· ἐπεὶ σιγῶσιν οἱ παριόντες ἐκεῖ· τὴν δὲ αἰτίαν οὐ λέγει. τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν φασί τῇ Τανάγρα τὴν Γραῖαν. καλοῦνται δέ, φησὶ, καὶ Γεφυραῖοι οἱ Τανάγριοι. λέγει δὲ καὶ ὅτι τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τάναγρα καὶ 02 ὅτι νῦν μόνη συνέστηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων Τάναγρα. τῶν δ' ἄλλων ἐρείπια καὶ ὀνόματα λείπεται. Μυκαλησσὸς δὲ μεσογεία πόλις Βοιωτίας, κειμένη καὶ παρὰ Θουκυδίδη. καλεῖται δὲ οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γε*γονυίας τὰς Γοργίνας μυκήσασθαι ἢ ἀπὸ τῆς βοδὸς ἢ τις τὸν Σύριον Κάδμον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ 30 ποδηγήσασα εἰς Θήβας ἐνταῦθα ἐμυκήσατο. ἐστὶ δὲ καὶ ἑτέρα Μυκαλησσὸς Καρική· ἐνθα Μυκαλέως Διὸς λαμπρὸν ἱερὸν. καὶ ὄρος δὲ Μυκαλησσὸς ἐναντίον Σάμου. τῆς δὲ Μυκαλησσοῦ ὁ πολίτης Μυκαλήσιος. ἡ μέντοι Μυκάλη ἑτέρα ταύτης ἐστίν, ὡς προοῖοσι φανήσεται. ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι Μυκαλησσὸς κώμη Ταναγρικῆ, κειμένη παρ' ὁδὸν τὴν Θήβηθεν εἰς Χαλκίδα, καλοῦσι δέ, φησιν, αὐτὴν Βοιωτικῶς Μυκαληττόν. (Vers. 499.) Ἄρμα δὲ κώμη τις πλησίον Μυκαλησσοῦ, ἀλλὰ καὶ δῆμος ἔχων 30 φρούριον ὄχυρόν ὁμορον φασὶ τῇ Ταναγρικῇ, οὗ ὁ πολίτης Ἄρματεύς. ἐκλήθη δὲ, φασιν, οὕτως ἢ διότι ἐκεῖ κατεάγη τὸ τοῦ Ἀδράστου ἄρμα ἢ ἀπὸ τοῦ ἄρματος Ἀμφιαράου, καταφυγόντος ἐκεῖ καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς διώκουσιν. ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ λουτρά Ἀμφιαράου. ἐστὶ δέ, φασί, καὶ τῆς Ἀττικῆς *τόπος ἐν Πάρνηθι Ἄρμα καλούμενος, κείμενος περὶ τὴν οὕτω καλουμένην Φυλὴν. τὸ δὲ 40 παροιμιῶδες τὸ, ὅπότε ἂν ἀστράψῃ δι' Ἄρματος, ἤγουν ὀψέ ποτε καὶ διὰ χρόνου ἀδήλου, τοῦ Ἀττικοῦ Ἄρματος μέμνηται, ἢ μᾶλλον τοῦ Βοιωτικοῦ. φασὶ δὲ καὶ ὡς ἀστραπὴν ἐσημειοῦντο κατὰ τινὰ χρησμὸν οἱ πυθαῖσταί, βλέποντες ἐπὶ τὸ τοιοῦτον Ἄρμα. καὶ ὅτε ἤστραψεν, ἐπεμπον θυσίαν εἰς Δελφούς, ἐτήρουν δὲ ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας, ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τοῦ ἀστραπαίου Διός. Περὶ δὲ Εἰλεσίον, οὗ ὁ πολίτης Εἰλεσιεύς, καὶ περὶ Ἐλεῶνος κατωτέρω ῥηθήσεται. Ἐρυθραὶ δὲ εἰσὶ μὲν *καὶ Ἰωνίας καὶ Λιβύης καὶ Λοκρίδος, καὶ Κύπρου δὲ, ἢ τις ἐστὶ, φασιν, ἢ νῦν 267 40 Πάφος, ἰδοὺ δὲ καὶ Βοιωτίας. ἱστορεῖται δὲ τις Νανκράτης Ἐρυθραίηθεν Ὅμηρον ὑπομνηματίσαι. Ἀπίων μὲν οὖν καὶ Ἡρόδωρος ὀξύνουσι τὴν λέξιν, λέγοντες Ἐρυθρὰς ὡς Καλάς. ἕτεροὶ δὲ φασιν ὅτι Ἐρυθραὶ μὲν βαρυτόνως αἱ τῆς Βοιωτίας ἀπὸ Ἐρυθροῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιμεδόσης θυγατρὸς Λαναοῦ, κεῖνται δὲ ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα· Ἐρυθραὶ δὲ ὀξυτόνως αἱ τῆς Ἰωνίας, ὧν μέμνηται ὁ γεωγράφος, εἰπὼν ὅτι μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ τῶν ὑποκρήμνων Μίμας ὄρος ὑψηλὸν εὐθήρον καὶ πολύδενδρον. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι τῶν Ἐρυθρῶν τούτων ἀποικοὶ αἱ Ἰωνικαί. (Vers. 500.) Ὑλῆ δὲ ἀπὸ Ὑλῆς, θυγατρὸς Θεσπιέως, ἢ ὅτι ὑλώδης ἐστὶ· φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὅτι Ὑλῆ καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐλεῶν, ὧν ἀνωτέρω

10 μνεία ἦν, ὑλώδεις εἰσὶ τόποι *Βοιωτῶν καὶ ἐλώδεις, ὥστε ἀπὸ τοῦ ἔλους καὶ τὸ Εἰλέσιον καὶ ὁ Ἐλεῶν. καὶ ὁ γεωγράφος δὲ φησιν ὅτι Ἐλεῶν κώμη Ταυαγορικὴ, ἀπὸ τῶν ἐλῶν καλουμένη, καὶ ὅτι Ἐλος καὶ Ἐλεῶν καὶ Εἰλέσιον διὰ τὸ ἐπὶ ἔλεσιν ἰδρῦσθαι. τὴν δὲ, φησιν, οὐχ' ὁμοίως ἔχει πάντα, ὡς ἡ ἀνοιμισθέντων τῶν ἐνοικούντων ἢ τῆς λίμνης ἐπὶ πολὺ ταπεινωθείσης διὰ ἐκρῦσεων. δηλοῖ γοῦν ἐν τοῖτοις ὁ γεωγράφος μὴ οὕτως ἐλώδεις τοὺς ῥηθέντας εἶναι τόπους ὡς ἦσαν τὸ παλαιόν. κατὰ δὲ τινὰς ὁ Ἐλεῶν ἀπὸ Ἐλεῶνος ὠνόμασται, υἱοῦ Ἐτεωνοῦ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος. Τὸ δὲ Ἰλη ἐνταῦθα μὲν ἐκτείνει τὸ ὕ, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς ἐύρηται καὶ συστέλλομενον. παρασημειοῦται γοῦν ὁ Στράβων ὅτι ἐν τῷ, ὅς ῥ' ἐν Ἰλη ναίεσκε σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ἰλη ἐν οἰκία ναίων, συστέλλεται τὸ ὕ. ἐνθα καὶ αἰτιᾶται τοὺς γράφοντας, Ἰδη ἐν οἰκία ναίων. Ἰδη γὰρ πόλις Ἀυδίας· οὐκ ἂν δὲ ὁ Αἴας ἐκ Ἀυδίας τὸ

20 σάκος μετεπέμπε*το. ὁμοίως συστέλλεται τὸ Ἰλη καὶ ἐν τῷ, ὅς ῥ' ἐν Ἰλη ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλώως. ὅτι δὲ Ἰλη καὶ ἐνταῦθα ἢ Βοιωτικὴ, δηλοῖ ἐπιφέρων· λίμνη κεκλιμένος Κηφισοῖδι. εἰ γὰρ ἢ Κηφισοῖς λίμνη Βοιωτικὴ, Βοιωτίος ἄρα καὶ ὁ Ἰλαῖος οὗτος πλοῖσιος ὁ τῇ Κηφισοῖδι λίμνη κεκλιμένος. Ἡ δὲ Πετεῶν, κώμη δὲ αὕτη Θηβαΐδος κατὰ τὸν Στράβωνα πρὸς τῇ ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδῷ κειμένη· οὐκ ἠξιώται λόγου πολλοῦ τοῖς παλαιοῖς, ἢ μόνον εἰς τοσοῦτον, ὅτι ἀπὸ Πετεῶνος ἐκλήθη τινός. (Vers. 501.) Ἡ δὲ Ὠκαλή ἐύρηται μὲν καὶ Ὠκάλεια· καλεῖται δὲ οὕτω διὰ τὸ ὦκα καὶ συντόμως ἐκείθεν εἰς Θήβας πορεύεσθαι, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ παραρρέοντος. ἢ δὲ γεωγραφικὴ ἱστορία λέγει καὶ ὅτι Ὠκαλή μέση Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου ἔκειτο τριακόνα σταδίους ἐκατέρου ἀπέχουσα· παραρρεῖ δ' αὐτὴν ποτάμιον ὁμώνυμον. Μεδεῶν δὲ ἀπὸ Μεδεῶνος υἱοῦ Πυλάδου καὶ Πλέκτρας. ἔστι δὲ, φησι,

30 καὶ Φωκικὴ Μεδεῶν καὶ Ἡπειρωτικὴ. ὁ *δὲ γεωγράφος φησὶ· Μεδεῶν ὁ μὲν Φωκικός, ἐν τῷ Κρισσαίῳ, Κόλπῳ, διέχων Βοιωτίας στάδια ἐκατὸν ἐξήκοντα· ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου κέκληται. (Vers. 502.) 20 Αἱ δὲ Κῶπαι ἀπὸ Κωπέως ἢ Κωπεῶνος οὕτω καλοῦνται, υἱοῦ Ὀρχηστοῦ. ταύτης ὁ πολίτης Κωπαΐτης. περὶ αὐτὴν δὲ καὶ λίμνη μεγάλη Κωπαῖς, ἐν ἣ ἐγγέλεις ἀγαθαί. ταύτης φασὶ τῆς λίμνης κειμένης πλησίον Ἀλιάρτου περιμετρος ὄγδοῖκοντα καὶ τριακόσια στάδια· ἐκρῦσις δὲ αὐτῆς οὐδαμοῦ φαίνεται, ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ, πλὴν τοῦ χάσματος τοῦ δεχομένου τὸν Κηφισόν. εἰσβάλλουσι δὲ, φησιν, εἰς αὐτὴν καὶ ἕτεροι ποταμοὶ δύο ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος. ἔκειντο δὲ αἱ Κῶπαι προσάρκτιοι τῇ Κωπαΐδι λίμνη. ὁ δ' αὐτὸς ἱστορῶν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται, τοὺς Πλαταιεῖς ἀπὸ τῆς διὰ τῶν πλατῶν κωπηλασίας, λέγει ὅτι καὶ αἱ Κῶπαι τὸ αὐτὸ ἐνδείκνυνται, ἀφ' ὧν ἢ Κωπαῖς λίμνη, πληρουμένη ἐκ τοῦ Κηφισοῦ,

40 ἣς ἀξιομένης ὡς κινδυνεύειν *καταποθῆναι τοὺς Κωπαεῖς, ἀνοιχθὲν χάσμα ἐδέξατο τὸν ποταμόν· εἶτα ἐξέρρηξεν αὐτὸν ἀλλαχοῦ. σκοπητέον δὲ μὴ ποτε ἀκολοῦθως ταῖς Κῶπαις καὶ ταῖς Πλάταις καὶ ἢ Ἐλάταια ὠνόμασται ὡς ἀπὸ τοῦ ἐλῶν, ἐξ οὗ σύνθετον τὸ κωπηλατεῖν. ἕτεροι δὲ ταῦτα σαφέστερον 30 φράζοντες φασὶν ὅτι Κῶπαι καὶ Κωπαῖς ἐκλήθησαν διὰ τὰς κώπας, αἷς ἐχρῶντο οἱ ἐγχώριοι πρὸς ἀλλήλους πλέοντες, διὰ τὸ ἀπολιμνωθῆναι, φασὶ, τὰ ἐκεῖ. ὅθεν καὶ ἡ ἐκεῖσέ που Πλάταια πόλις παρὰ τὴν πλάτην, ὃ δηλοῖ τὴν κώπην· ὡς γὰρ φώκη Φώκαια, νίκη Νίκαια, οὕτω πλάτη Πλάταια. ἦν δὲ 205

268 ποτε καιρὸς ὅτε διὰ τοὺς λιμνασμοὺς οὐκ ἦν *ἀλλήλοις τοὺς αὐτόθι ἐντυγχάνειν, εἰ μὴ πλάταις ἦτοι κώπαις ἐπλωίζοντο ἐπὶ λέμβων τινῶν. δηλὸν δὲ ὡς ὁμώνυμος λέξις αἱ κῶπαι. πόλις τε γὰρ, ὡς δεδιλωται, καὶ νηῶν ὅπλα ὡσεὶ καὶ πτερὰ καὶ λαβαὶ ξιφῶν. Ἡ δὲ Εὐτρησις εἶμα Εὐτρησίτην Ἀπόλλωνα, οὗ καὶ μαντεῖον ἐκεῖ ἔνδοξον. ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν ῥυμοτομίαις οἰοεὶ συντετριθῆσαι τεμνομένην εἰς ἀμφόδους συγγᾶς. ἔκειτο δὲ, φησι, παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιάς. ἐτείχισαν δὲ αὐτὴν Ζῆθος καὶ Ἀμφίων οἱ ἀδελφοί. ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι Εὐτρησις κώμιον Θεσπιεων, ἐνθα Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ὤκησαν πρὶν βασιλεύσαι Θηβαίων. καὶ ὅρα τὸ κώμιον ὑποκοριστικῶς λεχθὲν 40 καὶ προπαροξυτόνως, ὡς καὶ λύρα λύριον, καὶ θύρα θύριον. Ἡ δὲ Θίσβη πολίτην μὲν ἔσχε τὸν περί-

10 πυστον αὐλητὴν Ἰση*νίαν· Θισβεὺς γὰρ ἦν· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Θισβης, θυγατρὸς Ἀσωποῦ. ὁ δὲ λιμὴν τῶν Θισβεῶν καὶ τὸ ἐπίνειον ἔχει, φασὶ, πλῆθος περιστερῶν, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο. ἱστορεῖ δὲ τοῦτο καὶ ὁ γεωγράφος λέγων· Θίσβη ἢ καὶ Θίσβαι οἰκεῖται μικρὸν ὑπὲρ θαλάσσης χωρίον ὁμορον Θεσπιεῦσιν ἐν τῇ Κορωνειακῇ, ὑποπεπτωκὸς ἐκ νότου τῷ Ἐλικῶνι· ἐπίνειον αὐτῆς πετρῶδες, περιστε- ρῶν μεστόν. ἐνθα σημειοῦται καὶ ὅτι λίαν περιέργως ἐξενήνοχεν ὁ ποιητὴς τὸ, πολυτρήρωνα Θίσβην,

ὡς καὶ τὸ, Ἀλιάρτον ποιήεντα καὶ τὰ λοιπά· οὐδεμίαν γάρ, φησι, προσθήκην κενῶς ἀποφύπτει.
 (Vers. 503.) Ἢ δὲ Κορώνεια ἐκλήθη ἀπὸ Κορώνου, υἱοῦ Θερσάνδρου. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Κορώνειαι,
 ὡς ὁ τὰ ἔθνικα γράψας ἀριθμεῖ λέγων, καὶ ὅτι ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσπάλαξ, πάσης τῆς Βοιωτίας
 ἐχούσης, κἂν τις ἔξωθεν ἐνέγκῃ, οὐ δύναται αὐτόθι ζῆν. Ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ παράγωγόν ἐστιν
 ἡ Κορώνεια ἐκ τοῦ Κορώνη, ἀλλ' οὖν ἡ *τρισυλλάβως λεγομένη Κορώνη πόλις Μεσσηνίας ἐστίν. ἐν δὲ 20
 τῷ γεωγράφῳ φέρεται ὅτι Κορώνεια ἐγγὺς Ἐλικῶνος, ἐφ' ὕψους ἰδρυμένη· παραρρέει δ' αὐτὴν ποτα-
 μὸς Κουάριος· ἐνθα τὰ Παμβοιωτία συνετέλουν. ταύτης τῆς Κορωνείας, φησὶν, οἱ πολῖται Κορώ-
 νιοι, οἱ δὲ ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ Κορωνεῖς, ὥστε κατὰ τοῦτον οὐ μόνον Κορώνη ἐν τρισὶ συλλαβαῖς
 ἢ Μεσσηνιακῇ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ Κορώνεια. Ὅρα δὲ τὸ Παμβοιωτία· ἐορτὴ γὰρ ἦν κοινὴ πάντων Βοιωτῶν,
 10 ὡς περ καὶ οἱ τῶν Ἰώνων πάντων Πανιώνια, ὅμοιον καὶ τὸ Παναθήναια. ἐξ Ὀμήρου δὲ τῶν τοιούτων
 ἡ ἀρχὴ εἰπόντος Παναχαιοῖ, οὗ παράφρασις τὸ Πανελλήνιον. Ἀλιάρτος δὲ ἀρσενικῶς λέγεται κατὰ
 τὸν τὰ ἔθνικα γράψαντα, κτισθεὶς ὑπὸ Ἀλιάρτου, υἱοῦ Θερσάνδρου. γράφεται δέ, φησι, καὶ Ἀρίαρ-
 τος. ὅτι δὲ δασύνεται ἡ ἀρχουσα, δηλοῖ τὸ, ποιήενθ' Ἀλιάρτον. ἔχει δὲ ἔλη καὶ λίμνας καὶ ὑδατοπόου-
 τὸς ἐστι· διὸ καὶ ποιήεις λέγεται, ὅ ἐστι βο*τανώδης ἢ πολυβότανος. ὁ δὲ Ἀλιάρτος ἀδελφὸς ἦν 30
 Κορώνου τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος. ἡ δὲ γεωγραφία λέγει καὶ πῶς ποιήεις ὁ Ἀλιάρτος. ἐγένετο γάρ, φησι,
 κατὰ τὸν Ὀρχομενὸν χάσμα, ὃ τὸν Μέλανα ποταμὸν ἐδέξατο τὸν ῥέοντα διὰ τῆς Ἀλιαρίας καὶ
 ποιοῦντα τὸ ἐκεῖ ἔλος τὸ φύον τὸν αὐλητικὸν κάλαμον. καὶ ἠφάνισται ὁ ποταμὸς τέλεον εἴτε τοῦ
 χάσματος διαχέαντος, φησὶν, αὐτὸν εἰς ἀδήλους πόρους εἴτε τῶν Ἀλιαρίων ἐλῶν προσαναλισκόντων
 αὐτόν· ἀφ' ὧν ποιήεντα τὸν Ἀλιάρτον ὁ ποιητὴς λέγει. λέγει δὲ ἡ αὐτὴ γεωγραφία καὶ ὅτι ἡ Ἀλιάρτος.
 20 καὶ σημειῶσαι ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Ἀλιάρτος. ἡ τοίνυν Ἀλιάρτος νῦν, φησὶν, οὐκ ἔστι, κατα-
 σκαφεῖσα ἐν τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ. τὴν χώραν δ' ἔχουσιν Ἀθηναῖοι, δόντων Ῥωμαίων. Σημειῶσαι
 δὲ ὡς, εἴ περ θήλειος μὲν γένους ἡ Ἀλιάρτος, εὐσυντάκτως δὲ ἔχει οὕτω τὸ, ποιήενθ' Ἀλιάρτον, ἄρα
 κατὰ γένος ὅμοιον *προήνεκται καὶ τὸ, Πύλον ἠμαθόντα καὶ ὑλήεντα Ζάκυνθον. ὁ δὲ τὰ ἔθνικα 40
 συγγραφάμενος ἄρρητος γένους παραδίδωσι τὸν Ἀλιάρτον, εἰπὼν· Ἀλιάρτος πόλις Βοιωτῶν ἀρσενικῶς.
 τὸ δὲ μέγα ἐτυμολογικὸν συγκροτοῦν εἰς τὴν δασείαν τῆς ἀρχούσης λέγει παραχθῆναι τὴν Ἀλιάρτον
 ἀπὸ ἀλιέων καὶ ἄρτου. (Vers. 504.) Ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης εὐρίσκεισθαι ἀναγκαστέον πόλεις
 ἢ κώμας, ὅσας ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς· αὐτὸς μὲν γὰρ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ λέγει· ὁ δὲ χρόνος πολλὰ ἠφάνισεν.
 Ἡ δὲ ἐνικῶς νῦν λεχθεῖσα Πλάταια ὅτι παρὰ τὴν πλάτην, ὃ ἐστὶ τὴν κώπην, λέγεται, προεῖρηται.
 καὶ ὅτι ὡς περ ἡ Θεσπία προπαροξύνεται μὲν ἐν *τοῖς ἐνικοῖς, ὀξύνεται δὲ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, οὕτω 269
 30 καὶ αὕτη· ἐνικῶς μὲν γὰρ ἡ Πλάταια, πληθυντικῶς δὲ αἱ Πλαταιαί. πολὺς δὲ ὁ τῆς πόλεως ταύτης
 λόγος τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι τάφους φασὶ καὶ τρόπαια εἶχεν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τῶν τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερω-
 σάντων καὶ τὸ βασιλεῖον στρατεύμα δουλωσάντων. ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς Πλαταιεύς, οὗ αἰτιατικὴ ἐνικὴ
 τὸν Πλαταιᾶ ὡς τὸν Πειραιᾶ, πληθυντικὴ εὐθεῖα οἱ Πλαταιεῖς, αἰτιατικὴ τοὺς Πλαταιεῖς καὶ Πλα-
 ταιᾶς. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶ Πλάταια ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν, καὶ Πλαταιεῖς ἀπὸ κωπηλασίας
 ζῶντες, εἰ καὶ ὕστερον ἀποθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες οὐκέτι ἐτύμως προσαγορεύονται. καὶ Ἔλος δὲ καὶ
 Ἐλεῶν καὶ Εἰλέσιον διὰ τὸ ἐπὶ ἔλεσιν ἰδρῦσθαι, ὕστερον δὲ, καθὰ καὶ προεῖρήθη, οὐχ ὁμοίως ἔχει
 ταῦ*τα, ὡς ἴ τῶν ἀνθρώπων ἀνοικισθέντων ἢ τοῦ ὕδατος ἐπὶ πολὺ ταπεινωθέντος. ζῆται δὲ καὶ τὰ 10
 περὶ κωπῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντα. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Ἐλάτειαν οὐκ οἶδεν Ὀμηρὸς μεγίστην τῶν
 Φωκιῶν πόλεων· οὐπω γὰρ ἔκτιστο· καὶ ὅτι Πλαταιαὶ μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Θηβῶν ἐν ὁδῷ τῇ
 40 εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα. παραρρέει δ' αὐτὰς ὁ προῖρηθεὶς Ἀσωπὸς, ἐνθα Μαρδόκιον καὶ τὰς τριά-
 κοντα μυριάδας Περσῶν Ἕλληνας ῥίψαντες ἰδρῦσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερόν, καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευ-
 τήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν τὰ ἐλευθέρια. ἔστι δὲ καὶ Σικυώνιος
 204 δῆμος Πλαταιαί. Γλίσσας δὲ κατοικία τις, φασὶ, Θηβαϊκῇ ἐν τῷ Ὑπάτῳ ὄρει ἀπὸ Γλίσσωνος ὠνόμα-
 σται ἢ Γλίσσαντος, ὡς φησὶν ὁ γράψας τὰ ἔθνικα. τῷ δὲ τόνῳ Γλίσσας Γλίσσαντος, ὡς γίγας γίγαντος.
 οἱ δὲ σχολιασταὶ φασὶν ὅτι ἡ μὲν συνήθεια προπερισπᾶ Γλίσσαντα λέγου*σα, ἡ δὲ ἱστορία προπαροξύνει 20
 τὸ ὄνομα. ἰστέον δὲ ὡς τὴν δευτέραν ταύτην κλίσιν οὐκ οἶδεν ἡ ἀκριβεία, τὴν προπερισπῶσαν τὸν Γλι-

σάντα, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ Γλισσάεις κλίνεται καὶ συναιρεῖται ὡς τὸ αἰγλήντα, καὶ χροσὸν τιμῆντα. ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς οὐ προπερισπωμένως Γλισσάντα, ἀλλὰ περισπωμένως Γλισσᾶν, ὡς Θωμᾶν καὶ Κοσμᾶν καὶ τὰ τοιαῦτα· εὐθεία γὰρ τούτου κατ' αὐτὸν ὁ Γλισσᾶς. οἱ δὲ περὶ τὰ ἀντίστοιχα πονησάμενοι Γλισσαν πόλιν ἀναγράφουσιν, ἴσως μὲν Ὀμηρικῆν, ἴσως δὲ ἑτέραν τινά. (Vers. 503.) Περὶ δὲ Θηβῶν εἴρηται ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ, εἰ τέως ἐνταῦθα Θήβας δισυλλάβως ἀναγνωστέον. Ἰστέον γὰρ ὅτι Ὀμήρου γράψαντος, οἱ δ' ὑπὸ Θήβας εἶχον ἐντίμενον πτολίεθρον, οἱ πλείους οὐ νοοῦσιν ὑπὸ Θήβας ἐν δυοῖ μέρεσι λόγου, ἀλλὰ ὑφ' Ἐποθήβας λέγοντες, ὅτι πολλοὶ τόποι καλοῦνται μετὰ προθέσεων, 30 οἷον Ἐπικνημίδιοι, Ἐπερβόρειοι, Παραποτάμιοι, Προποντις, Παρωκεανῖται, *Ἐποχαλκίς πόλις Αἰτωλίας. οὕτω γοῦν καὶ Ἐποθήβαι πολισματίον τι διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὠνομασμένον. ὡς γὰρ Ἐποχαλκίς πόλις Αἰτωλικὴ διὰ τὸ ὑπὸ τὸ ὄρος φασὶ τὴν Χαλκίδα κείσθαι, οὕτω καὶ Ἐποθήβαι 10 αἱ ὑπὸ τὰς Βοιωτίας Θήβας. φασὶ δὲ οὕτω καλεῖσθαι τὰς Ποτνίας τῆς Βοιωτίας, ἐνθα αἱ τοῦ Θρακῆος Διομήδους ἵπποι ἐμάνησαν κατὰ τινὰς, μάλιστα μὲν οὖν κατὰ τὸν γεωγράφον· ἐφ' ὧν μυθεύεται ὁ Ποτნიεύς Γλαῦκος ὑπὸ ἵππων διασπασθῆναι, ἃς Εὐριπίδης Ποτνιαδάς ἵππους φησίν. αἱ δὲ ῥηθείσαι Πότνιαι καὶ δισυλλάβως εἴρηται Πότναι λεγόμεναι. φασὶ δὲ τινες καὶ ὅτι παρ' ἱστορίαν ἐστὶ τὸ μνησθῆναι Θηβῶν ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν. ὡς γὰρ δηλοῖ καὶ τὰ εἰς τὸν Λυκόφρονα ὑπομνήματα, οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν νεωστὶ πορθηθέντες ὑπὸ Ἀργείων καὶ ἄρτι τὴν πόλιν συνοικίσαντες. τινὲς δὲ 40 Ἐποθήβας φασὶ τὰς ὑποκειμένας κώμας ταῖς *Ἐπαπύλοις Θήβαις· Ἐπαπύλοι γὰρ αἱ Βοιωταί, ὡς περ' ἑκατόμυλοι αἱ Αἰγύπτιαι· ἕτεροι δὲ Ἐποθήβας τὰς ἐλάττους Θήβας, ἃς δηλαδὴ ἠλάττωσαν οἱ Ἐπίγονοι τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ὡς μετὰ ταῦτα ἱστορήσει ὁ ποιητής. δηλὸν δὲ ὅτι αἱ Ἐποθήβαι τῶν Θηβῶν εἰσὶ παρώννυμοι. αὐταὶ δὲ οὕτω καλοῦνται ἢ ἀπὸ Θήβης, θυγατρὸς Ἀσωποῦ, ἐντοπίου ποταμοῦ, ἢ διὰ 20 τὸ θεῖσαι τὴν βοῦν ἥτοι δραμεῖν μέχρις ἐκεῖ τὴν ὁδηγὸν τοῦ Κάδμου, ἣν ἐκεῖνος θύσας τὴν πόλιν Θήβην ἐκάλεσεν ἀπὸ τῆς θεύσεως ἥτοι τοῦ δρόμου τῆς βοός· ἀφ' ἧς καὶ ἡ Βοιωτία κατὰ τινὰς ὠνόμασται. ὠδήγησε δὲ ἡ τοιαύτη βοῦς τὸν Κάδμον κατὰ τὸν Πυθιοῦ χρησμὸν, ὅτε κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης τῆς ἀδελφῆς αὐτὸς πλανώμενος ἦκεν εἰς Δελφοὺς, ἐρησόμενος ποῦ ποτὲ ἂν εἴρῃ τὴν ζητουμένην· καὶ πρὸς ὃ μὲν ἤρετο, ἤκουσεν οὐδέν· χοῆσθαι δὲ ὁδηγῶ παρηγγέλθη τῷ πρώτῳ παρατιχόντι, ἢ αὐτὸ δὴ τοῦτο, βοῖ, καὶ πόλιν κτίσαι ἐνθα ἡ βοῦς εἰς τὰ δεξιὰ πέσῃ καμοῦσα. καὶ τοίνυν εἶπετο συντυχῶν ταύτῃ πορευομένη. ἡ δὲ ἀνεκλίθη ἐνθα αἱ Θήβαι αὐταί. τῷ δὲ γεωγράφῳ ἐντυχῶν τις τάδε εἴσεται. Ἐποθήβας τινὲς πολειδίον τι φασίν, οἱ δὲ τὰς Ποτνίας· τὰς γὰρ Θήβας ἐκλειεῖσθαι διὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν, καὶ μὴ μετασχεῖν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου· οἱ δὲ μετασχεῖν μὲν λέγουσιν, οἰκεῖν δὲ ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις, ἀδυνατοῦντας κτίσαι τὴν Καδμείαν, ὃ ἐστὶν αὐτὰς τὰς Θήβας. ὅθεν ὑπὸ 30 Θήβας εἰπεῖν τὸν ποιητὴν, ἤγουν ὑπὸ *τῇ Καδμείᾳ, οἰκεῖν τοὺς τότε Θηβαίους. καὶ ὅρα τὸ ὑπὸ Θήβας ἤγουν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ. διχῶς γὰρ συνέταξεν ὁ ῥήτωρ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν, ἤγουν μετὰ αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς. πολλαχοῦ δὲ οὕτω γίνεται. καὶ σημειῶσαι ὅτι οὐ μόνον ὑφ' ἀναγνωστέον τὰς Ἐποθήβας, ἀλλὰ καὶ ἐν δυοῖ μέρεσι λόγου, ἵνα ἢ ὑπὸ τὰς Θήβας. (Vers. 506.) Ὀγχηστὸς δὲ ἄλλος ἐν τῇ Ἀλιαρτίων χώρᾳ, ἰδρυθὲν ὑπὸ Ὀγχηστοῦ, παιδὸς Βοιωτοῦ, ὅς, φασιν, ἐν τῷ τόπῳ πρῶτος Ποσειδῶνος ἰδρύσατο ἱερόν. ἐστὶ δὲ καὶ πόλις μεγάλη κατὰ τινὰς. καὶ ποταμὸς δὲ ὁμώνυμος ταύτῃ Θετταλικὸς, ὡς ὁ τὰ ἔθνικα γράψας φησίν. ἰέρωται δὲ Ποσειδῶνι τὸ ῥηθὲν ἄλλος· διὸ καὶ ἱερόν Ποσειδήιον ἀγλαὸν ἄλλος ὁ ποιητὴς αὐτὸ καλεῖ. περὶ δὲ τῆς λέξεως τοῦ Ποσειδήιον καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἴρηται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. ζητητέον δὲ, εἰ τὸ ταύτης ἀπλοῦν ἢ προπαροξύνεται, ἵνα ἢ, 20 ὡς περ' Ἡράκλειον καὶ Ἀπολλῶ*νειον, οὕτω καὶ Ποσειδεῖον, ἢ προπερισπᾶται, λεγόμενον Ποσειδεῖον κατὰ τὸ Θεσειον καὶ Ἰσειον καὶ Ἀσκληπιεῖον καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ Στράβων φησὶ καὶ ταῦτα· Ὀγχηστὸς ἐν ὕψει κείμενος, ψιλὸς, ἔχων Ποσειδῶνος ἱερόν, ψιλὸν καὶ αὐτὸ, οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλλῃ καλοῦντες τὰ ἱερά πάντα κἂν ἢ ψιλᾶ. καὶ φέρει Πινδάρου χρῆσιν εἰς τοῦτο. συνήγετο δὲ φησὶ τὸ Ἀμφικτυονικὸν εἰς Ὀγχηστόν. τί δὲ τὸ Ἀμφικτυονικόν, οὐ νῦν εἵκαιρον εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ μόνον εἰς τοσοῦτον, ὅτι σύνταγμα τι ἦν πλῆθους ἐκδικοῦν τὰ ἱερά. (Vers. 507.) Ἡ δὲ Ἄρνη ὁμώνυμός ἐστι τῇ ἠρωίδι. αὐτὴ δὲ ἀπὸ περιουσιασμοῦ ἄρνων ἔοικεν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἄρνη κληθῆναι, καθὰ καὶ

αὐτῇ παῖδα ὑπὸ τῷ Ποσειδῶνι τεκοῦσα Βοιωτὸν ἐκ τῶν βοῶν ἐκάλεσε. φησὶ γοῦν Εὐφορίων· Βοιωτὸν δ' ὀνόμησε. τὸ γὰρ, καλέσαντο νομίης, ὅτι ῥα πατρώησι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις. ὡς οὖν ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐκλήθη Βοιωτὸς ἐκ τῶν βοῶν, *οὕτω καὶ αὐτῇ, ὡς εἰκὸς, Ἄρνη ἐκ παρωννυμίας ἄρνων, ζῶον 30 φιλουμένου τοῖς παλαιοῖς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄρνησθαι ἐπὶ ἀντικαταλλαγῆς καὶ ὁ πολύαρνος θινέστης. τέσσαρες δὲ Ἄρναι ἀριθμοῦνται τοῖς παλαιοῖς, ἐν αἷς καὶ Θετταλικῇ ἀποικὸς τῆς Βοιωτίας, περὶ ἧς ἐχρήσθη οὕτως· Ἄρνη χηρέουσα μένει Βοιωτίον ἄνδρα. τὰ δὲ σχόλια γράφουσι καὶ ὅτι Ἄρνη νῦν

205 Λαιρωνείας, καὶ ὅτι ἦν καὶ Τάρνη τις πόλις Ἀχαιῶν. ἡ δὲ παρ' ἑτέροις Λειοντάρνη κώμη καὶ αὐτῇ περὶ τὸν Ἐλικῶνα, ἢ κρήνη κληθεῖσα οὕτω διότι Ἀδράστου θύοντός, φασιν, ἐκεῖ λέων τὸν ἄρνα ἤρπασε. τὴν δὲ παρ' Ὀμήρῳ Ἄρνην ταύτην Ζηνόδοτος Ἀσκλην γράφει. οὐ δύναται δέ, φασί, πολυστάφυλος

10 ἢ Ἀσκλην λέγεσθαι· ἀξιοπιστότερος γὰρ αὐτὸς Ἡσίοδος λέγων, Ἀσκλην χειμᾶ κακῆ, θέρος ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλή· ὥστε οὐδὲ πολύκαρπος ἢ τοιαύτη λέγοιτο ἂν, περὶ ἧς, φασίν, Εὐδοξὸς πολὺ χείρονα Ἡσιόδου εἶπε. τοὺς δὲ *γράψαντας Τάρνην ἀντὶ Ἄρνης αἰτιῶνται οἱ παλαιοί· Λυδῶν γὰρ φασιν 40 ἢ Τάρνη, ὅθεν ἦν Φαῖστος υἱὸς Βῶρου, ὃν ἐν Ἰλιάδι ἀναίρει Ἰδομενεύς. Ἡ δὲ μνημονευθεῖσα Χαιρώνεια πλησίον ἦν Ὀρχομενοῦ, περὶ οὗ ῥηθήσεται ὅπου, φησὶ, Φίλιππος μεγάλη μάχη νικήσας Ἀθηναίους καὶ Βοιωτοὺς καὶ Κορινθίους κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος. φασὶ δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν ταύτην Ἄρνην ὑπὸ τῆς Κωπαίδος λίμνης καταποθῆναι καὶ τὴν Μίδειαν. Μίδεια δὲ οὐ μόνον αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ Ἀργείᾳ, ἢ καὶ πόλις Περσέως, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Μιδείας, θυγατρὸς Ἀλκίονος, λεγομένη καὶ Μίδεια χωρὶς τοῦ ἰ, ὅθεν καὶ Μιδεῖαις Ἀλκμήνη. φασὶ δὲ *ὅτι ἢ μὲν Βοιωτικὴ Μίδεια λέγεται προπαροξυτόνως, ὡς 271

20 ἐν Βοιωτοῖς Διονύσου ἱερὸν εἶχεν ἐπιφανές. ἔστι δὲ παρωννυμὸς Νίσω τινὶ ἥρωι. ἢ δὲ Μεγαρικὴ καὶ Νισαία ἐλέγετο, τῆς Μεγαρίδος οὖσα ἐπίνειον, ἀπὸ Νίσου κληθεῖσα υἱοῦ Πανδίωνος. μνήμη δὲ αὐτῆς ἔσται μετ' ὀλίγα ἐν τῷ περὶ Σαλαμῖνος λόγῳ. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον φασίν ὅτι Νῖσα οὐδαμοῦ φαίνεται Βοιωτίας. διὸ καὶ γράφουσι τινὲς Ἴσόν τε ζαθέην Ἀνθηδόνα τε, ὡς τῆς Ἴσου εὐρισκομένης· τινὲς δὲ Κρεῦσάν τε ζαθέην, τὴν νῦν Κρέουσσαν, ἐπίνειον Θεσπιέων πρὸς τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ· ἄλλοι, Νῦσάν τε ζαθέην· κώμη δὲ ἐστὶν Ἐλικῶνος ἢ τοιαύτη Νῦσα· ἕτεροι δὲ ἀντὶ τοῦ Νίσάν τε ζαθέην ἔγραψαν Φηράς τε ζαθέας, εἰπόντες ὅτι τετρακωμία περὶ Τάναγραν, *Ἐλεών, Ἄρμα, Μυκαλησσός, Φηραί· 10 ἅς δὲ Φηράς ἀντὶ τῆς Νίσης ἔθεντο. ὅτι δὲ οὔτε ἐκ ταύτης οὔτε ἐκ τῆς Μεγαρίδος Νισαίας οἱ Νισαῖοι ἵπποι λέγονται, ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. τῆς δὲ ῥηθείσης Ἴσου ἢ ἄρχουσα ἐκτείνεται φασὶ ποιητικῶς, συστέλλει δὲ αὐτὴν ὁ καλούμενος Ἴσος, τόπος ἐκεῖ ἱεροπρεπής. Ἡ δὲ Ἀνθηδῶν καλεῖται μὲν οὕτω

30 διὰ τὸ αὐτῆς ἀνθηρόν, ἢ ἀπὸ Ἀνθηδόνας ἢ Ἀνθίου, ἀπογόνου Ποσειδῶνος. συνώκισαν δὲ αὐτὴν Θραῖκες· διὸ καὶ Λυκόφρων Θρηκίην Ἀνθηδόνα φησίν. ἐκ ταύτης Γλαῦκος, θαλάσσιος δαίμων, κατὰ τὸν μῦθον, ὃς ἰχθύον εἰς γῆν ἐκθετον ἰδὼν λειπόμενον τοῦ ζῆν καὶ τινος βοτάνης ψεύσαντα καὶ ἀναζωπυροθέντα εἰς ὃ περ ἦν καὶ τῆς θαλάσσης αὐτίς γενόμενον μιμεῖται, καὶ τῆς αὐτῆς πόας ἐμφαγῶν καθάλλεται εἰς θάλασσαν καὶ εἰς κῆτος μεταβαλὼν ἀπαθανατίζεται φασίν. ἀλιέων δὲ ἦν ἄριστος καὶ νήξασθαι δεινότατος καὶ ἐμβραδῦναι τῷ βυ*θῷ καθὰ καὶ τινι χέρσῳ εὐπνοῦς. καὶ ταῦτα τὸν περὶ αὐτοῦ 20 μῦθον πλασθῆναι πιθανῶς ἐχορήγησαν· παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς γένος τοῦ Γλαύκου τούτου ποιεῖται τοιούδε· Ἀνθηδῶν νῦ τις ἐστὶν ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης ἀντίον Εὐβοίης. ἔνθεν ἐγὼ γένος εἰμί· πατὴρ δὲ με γέινατο Κωπεύς. ναυτικὸς δέ, φασί, καὶ κολυμβητὴς ἀγαθὸς γενόμενος πόντιος ἐκαλεῖτο, Σύμης ἐραστής, ἢ ὀμώνυμος ἢ ἐν Καρία νῆσος Σύμη. ἔδεται δὲ καὶ τῆς Ἀργοῦς δημιουργὸς γενέσθαι καὶ

40 κνβερωῶν αὐτὴν, ὅτε Ἰάσων Τυρρῆνοῖς ἐμάχετο, μόνος αὐτὸς ἄτρωτος ἐν τῇ ναυμαχίᾳ μέναι. τὴν δὲ βοτάνην, ἣν φαγὼν ἄτρωτος ἢ καὶ ἀθάνατος ἐλέγη γενέσθαι, ἄγνωστος εἶπεν ὁ γράψας τὸ, καὶ θεῶν ἄγνωστος εὗρες ἦν Κρόνος κατέσπειρε. μαθεῖν δὲ αὐτὴν λέγεται κατὰ μὲν τινὰς ὑπὸ ἰχθύος, κατὰ δὲ ἄλλους ὑπὸ λαγῶ τεθηραμένου, ὃν λειποθυμοῦντα ἐκ διώξεως ἀπαχθῆναι ὑπὸ τινι κρήνῃ καὶ πόα πα*ρακειμένη ἀπομάσσειν τὸ ζῶον ἤδη ψυχόμενον· ὡς δὲ ἀνεζωπύρωσεν ὁ λαγὼς τῇ βοτάνῃ, ἐπιγνοῦς, 30 φασίν, ὁ Γλαῦκος αὐτῆς τὴν δύναμιν ἐνέφαγε καὶ οὕτως ἔνθεος γενόμενος εἰς θάλασσαν ἑαυτὸν ἐξέρρηψε καὶ τὸ ἐντεῦθεν λαβὰς ἐνδεδῶκε τῷ μύθῳ ἀοίδιμον θέσθαι αὐτόν. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα

περὶ τοῦ Ἀνθηδονίου Γλαύκου. ἀνηγορεύθη δέ, φασί, Νίκων παγκρατιαστής Ἀνθηδόνιος. καὶ Λεωνίδας δὲ ζωγράφος Ἀνθηδόνιος ἦν, μαθητὴς Εὐφράνορος. κείται δὲ παρὰ τὸν Εὐριπον ἢ Ἀνθηδῶν, περὶ ἧς καὶ οὕτω γράφεται· Ἀνθηδῶν πόλις, λιμένα ἔχουσα, ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας τῆς
43 πρὸς Λύβοια. * (Vers. 512.) Ὅτι τριάκοντα νῆες ἦσαν Ἀσκαλάφῳ καὶ Ἰαλμένῳ, οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτωρος Ἀξείδαο, ἦγον υἱοῦ Ἀξέως, ἀνδρὸς οὕτω καλουμένου, παρθένος αἰδοίῃ ὑπερώιον εἰσαναβάσα, Ἄρηι κρατερῷ· ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. καὶ σημειῶσαι ὅτι παρθένοι ἦσαν υἱοὶ τῇ Ἀστυόχη Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος. τινες δὲ οἱ παρθένοι, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ρηθῆσεται.
272* (Vers. 515.) Τὸ δὲ, Ἄρηι κρατερῷ, ἐλλιπῶς εἴρηται· λείπει γὰρ ἢ ὑπὸ πρόθεσις. διὸ προῖαν ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ Ἀγχίσου ἐρεῖ, ὃν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη. ὁμοίως καὶ ἐπὶ Πολυποίτου· τὸν ὑπὸ 206 Πειριθόῳ τέκεν Ἰπποδάμεια. τὸ δὲ κρατερῷ οὐ μόνον ἔπαινον δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τι σφοδρότητος· 10 πολλαχοῦ γὰρ τοιαύτη ἢ λέξις αὐτῆ ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀπηνεία τε κρατερόν τε. Ἰστίον δὲ ὅτι, ἐπεὶ ὑπτιον τὸ τῆς Ὀμηρικῆς Βοιωτίας βιβλίον, ἔτι δὲ καὶ γλίσχρον, οὐ μόνος οὗτος σκοπὸς ἀρχοὺς νηῶν ἐρεῖν νῆάς τε προπάσας, παρεμπλέκει καὶ μύθους καὶ ἱστορίας καὶ ἐπαινους καὶ ἔτερα ὁ ποιητῆς· δι' ὧν καὶ τὸ μονοειδὲς ἐξαιρεῖ τῆς ἀφηγηματικῆς πραγματείας καὶ πλατύνει τὸ ὀλιγόυλον καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου μεταποιεῖ πρὸς γοργότητα. ἔθος δὲ αὐτῷ ἢ οὕτως ἀρχεσθαι ἐπὶ ἐκά-
10 στων, ὡς ἐξ ἀρχῆς εἶπε, Βοιωτῶν * μὲν ἦρχεν ὁ δεῖνα καὶ δεῖνα, οἱ, τουτέστιν οἱ Βοιωτοὶ, τάσδε τὰς πόλεις ἐνέμοντο· ἢ οὕτως, ὁ δεῖνα ἦγε τούσδε τινὰς, οἱ εἶχον τὴν δεῖνα καὶ δεῖνα πῖλιν· ἢ καὶ οὕτως, οἱ δὲ τὰς δεῖνα πόλεις ἐνέμοντο, τούτων ἦρχεν ὁ δεῖνα, ὡς περ καὶ ἐνταῦθα· οἱ δ' Ἀσπληδῶν ἔναιον καὶ Ὀρχομενὸν Μινύειον, τούτων ἦρχον οἱ δεῖνα. (Vers. 514.) Ὅρα δὲ ὅτι τὸ ὑπερῶον προσ- γεγραμμένον ἔχει τὸ ἰ, ὃ περ καὶ ἐνταῦθα στιχθὲν ἐκπεφώνηται, ὡς περ καὶ λῶον καὶ λῳιον τὸ 20 κρεῖττον. δηλοῖ δέ, φασί, ὑπερῶον τὸ δίστεγον. τοιούτους δὲ θαλάμους, ὑπερώους δηλαδὴ, ταῖς παρθένοις οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ δυσεντεύκτους αὐτὰς εἶναι. (Vers. 511.) Ἡ δὲ Ἀσπληδῶν γράφεται παρ' ἑτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ἄ. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀσπληδόνας, υἱοῦ Ποσειδῶνος ἢ Πρέσβωνος ἢ Ὀρχομενοῦ. Ὀρχομενοῦ γάρ, φασί, υἱοὶ Ἀσπληδῶν, Κλύμενος τε καὶ Ἀμφίδοκος Θεοειδῆς. ἔστι 20 δὲ καὶ Φωκική, φασί, Ἀσπληδῶν. ἐν δὲ τοῖς τοῦ γεωγράφου καὶ ταῦτα φέρεται· Ἀσπλη*δῶν καὶ δίχα τῆς πρώτης συλλαβῆς· μετωνομάσθη δὲ εὐδειέλος καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα, ἰδίωμα τι τάχα προσ- φερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος, οἰκίον τοῖς κατοικοῦσι, καὶ μάλιστα τὸ εὐχέμερον· ψυχρότατα μὲν γὰρ χειμῶνος τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας. τούτων δὲ τὸ δειλινὸν τοῦ ἑωθινοῦ ψυχρότερον· εἰς ἐπίτασιν γὰρ ἄγει πλησιάζον τῇ νυκτὶ, ἴαμα δὲ ψύχους ἥλιος. τὸ οὖν ἠλιαζόμενον πλεῖστον ἐν ψυχροτάτῳ καιρῷ εὐχειμερώτατον, ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν τοῦ σοφοῦ λόγον εὐδειέλος ἢ ἐν καιρῷ χειμῶνος εὐ ἔχουσα 30 τοῦ πρὸς δαίτην καταστήματος διὰ τὸ εὐφνὲς τῆς τοῦ τόπου θέσεως. ὅτι δὲ ὁ νῦν παρ' Ὀμήρῳ Ὀρχομε- νός, ἢ ρηθεῖσα πόλις ἀνωτέρω, εὐδαίμων ἦν καὶ πλουσία, δηλώσει πού ἐν τοῖς ἐξῆς διὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὁ ποιητῆς, ὅς καὶ περὶ Ἀρκαδικοῦ Ὀρχομενοῦ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἔστι δὲ Θετταλικὸς Ὀρχομενός, οὗ καὶ 30 αὐτοῦ σώζεται μέχρι καὶ νῦν ἢ κλησίς. καὶ Μακεδονικὸν δὲ φασί * εἶναι Ὀρχομενὸν καὶ Καρύστιον. ὁ Βοιώτιος δὲ τῷ τοῦ Διὸς Ὀρχομενῷ ἐπωνόμασται. ταύτης πολίτης Ἐργίνος, Κλυμένου παῖς, ὃς δασμὸν Θηβαίοις ἐπέθηκεν, ὃν καὶ ἔφερον ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτοὺς ἠλευθέρωσε, φονεύσας Ἐργίνον τὸν Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου πρόγονον. Ἐργίνου γὰρ Ἀξέως ὁ προῤῥηθεῖς, οὗ Ἄκτωρ, οὗ Ἀστυόχη, ἧς καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος. Ἰστίον δὲ ὅτι ὁ Βοιώτιος Ὀρχομενός καὶ ὁ Ἀρκαδικὸς τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλονται. ὁ μὲν γὰρ Ἀρκαδικὸς πολὺμηλος, ὡς μετ' ὀλίγον εἰσόμεθα· ὁ δὲ Βοιώτιος Μινύειος, ἐπειδὴ Μινίας ποταμὸς αὐτὸν παραρρέει, ἢ ὅτι γένος λαμπρὸν, οἱ Μινῆται, ἀπὸ τινος 40 Μινίου βασιλέως κληθὲν, ἐν αὐτῷ ποτὲ ἦνθησαν. ὁ γεωγράφος δὲ οὐ μόνον πλουσίους, ἀλλὰ καὶ μάλα δυνατοὺς τοὺς Βοιωτίους Ὀρχομενίους δεικνύσι, λέγων καὶ ὅτι Ἐτιοκλῆς, Ὀρχομενοῦ βασιλεὺς, 40 Χαρίτων ἱερὸν πρῶτος ἰδρύσατο, καὶ ὅτι Μινῆται τινὲς Ὀρχομενίοι ἀπώκησαν εἰς * Ἰωλκὸν, ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται Μινῆται παρὰ Λυκόφρονι. ὁ αὐτὸς δὲ ἱστορεῖ καὶ ὅτι Ὀρχομενὸς πρότερον ᾤκειτο ἐπὶ πεδίῳ, ἐπιπολαζόντων δὲ τῶν ὑδάτων ἀνωκίσθησαν πρὸς τὸ ἀκόντιον ὄρος, καὶ ὅτι οἱ ἐν τῷ πόντῳ Ἀχαιοὶ, οἱ καὶ παρὰ τῷ περιηγητῇ, Ὀρχομενίων ἀποικοὶ πλανηθέντων ἐκεῖ σὺν Ἰαλμένῳ τῷ ἀρχηγῷ

μετά Τροίας ἄλωσιν, καὶ ὅτι πλησίον τοῦ τοιούτου Ὀρχομενοῦ ἢ προῤῥηθεῖσα Χαιρώνεια, καὶ ὅτι χωρίζει αὐτὸν ὁ ποιητὴς τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνος, καλέσας αὐτὸν Μινύειον ἀπὸ ἔθνος Μινυῶν τῶν ἀνωτέρω ῥηθέντων, καὶ ὅτι ἐκαλοῦντο καὶ οἱ παρά που Λυκίαν Σόλυμοι Μινύαι ἀπὸ τινος Μίνυος, ὡς ἐν τῷ τῶν *κίων καταλόγῳ ῥηθήσεται. εἰ δὲ καὶ οἱ λοιποὶ Μινύαι καὶ ὁ ποταμὸς Μινύας οὕτως 273 ἐτυμολογοῦνται, τίς ἂν εἰδείη; δόξοι δ' ἂν ὁ Μινύας παρά τὸ μινυόν, ὃ ἐστι μικρὸν, λεχθῆναι, καθὰ καὶ ὁ Τυδεὺς ἀπὸ τοῦ τυτθόν. ὅτι δὲ Ἀττικὸν τὸ μινυόν καὶ ὡς μέχρι νῦν ἐγγώριος Ἀθήνησιν ἢ λέξις, δῆλον ἐστὶ· καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ τὸ μινυρίζειν γίνεται. * (Vers. 517.) Ὅτι Ναυβόλου Ἰφίτος, οὗ 15

207 Σχεδίου καὶ Ἐπίστροφος, ἄρχοντες Φωκῆων, οἱ Κυπάρισσον ἔχον, πόλιν οὕτω καλουμένην, ἢ μάλιστα κάμην ὁμώνυμον τῷ φυτῷ, Πυθῶνά τε, Κρίσσαν τε καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήα καὶ Ἀνεμώρειαν καὶ

10 Ἰάμπολιν καὶ Διλαϊαν πηγῆς ἐπι Κηφισσοῖο, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἴρηται. ἦσαν δὲ τούτοις τεσσαράκοντα νῆες, ἃς καὶ ἔστησαν ἔμπλην, φησὶ, Βοιωτῶν ἐπ' ἀριστερὰ, ὡς καὶ ὁμοροὶ αὐτοῖς. (Vers. 526.) Ἐμπλην δὲ ἢ τὸ *ἐμπελαδὸν ἢ τὸ χωρίς, ὡς καὶ τοῦτο φασὶν οἱ παλαιοί. προά- 20

γει δὲ μετ' ἐπιθέτων τὴν τε Πυθῶνα, πετρήεσαν εἰπὼν διὰ τὸ περὶ αὐτὴν ὄρος τὸν Παρνασσόν, καὶ τὴν Κρίσσαν, ζαθέην γὰρ αὐτὴν λέγει, ἐπεὶ Δημητρεῖον, φασὶ, περὶ αὐτὴν ἐπιφανὲς, ἢ ὡς ἀνακειμένην Ἀπόλλωνι, ἐξ ἧς καὶ πεδίον Κρισσαῖον καὶ κόλπος ἐκεῖ Κρισσαῖος, ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Κιρῥαῖος διὰ τὸ καὶ τὴν Κρίσσαν διπλάζουσαν κατὰ τοὺς νεωτέρους τὸ σ̄ Κιρῥαν λέγεσθαι· ὡς γὰρ Πυρσὸς Πυρῥὸς τροπῇ τοῦ ἐνὸς σ̄ εἰς ρ̄, καὶ Τυρσηνὸς Τυρῥηνὸς, οὕτω καὶ ὁ Κρισσαῖος κόλπος Κιρῥαῖος· ἐστὶ δὲ, ὡς καὶ ἀλλαγῷ εἴρηται, κόλπος κατὰ τοὺς παλαιοὺς κυρίως θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη. οὐκ ἠγνόηται δὲ οὐδ' ὅτι τινὲς τὴν Κρίσσαν, ὡς περὶ καὶ τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσαν Νίσαν, δι' ἐνὸς σ̄ γρά- 20

φουσι, περισπῶντες τὴν ἄρχουσαν. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι Κρίσσα τῆς Φωκίδος, ἐπ' αὐτῆς ἰδρυμένη τῆς θα*λάσσης, καὶ Κιρῥα καὶ Ἀντίκιρῥα, ὥστε κατ' αὐτὸν ἑτέρα ἢ Κρίσσα καὶ ἑτέρα ἢ Κιρῥα. λέγει 30 δ' ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι πόλις ἀρχαία Κιρῥα ἐπὶ θαλάσσης ἰδρυμένη, ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφούς, ὄγδοῦν κοντά που σταδίων ἀντικρὺ Σικυῶνος. πρόσκειται δὲ τῇ Κιρῥα τὸ Κρισσαῖον πεδίον εὐδαιμον, ἐφεξῆς δὲ ἄλλη πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. κατεσπάσθη δὲ καὶ ἡ Κιρῥα καὶ ἡ Κρίσσα. εὐτύ- χησαν δὲ ποτε, φησὶν, οἱ Κρισσαῖοι, καὶ πικρῶς ἐτελώνουν τοὺς περὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἀφικνουμένους. μέγα δὲ ἔθνος οἱ Φωκεῖς καὶ πολλοῦ λόγου τῷ Δημοσθένει ἀξιωθέν. καὶ μέμνηται καὶ αὐτῶν ἢ περιήγησις. κεῖται δέ, φασιν, ἡ Φωκίς μετὰ Βοιωτίαν καὶ Ὀρχομενὸν, πρὸς ἄρκτην παραβε- βλημένη τῇ Βοιωτίᾳ. ὅτι δὲ οἱ Φωκεῖς ἐσύλησαν ποτὲ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ὅθεν ὁ Φωκικὸς καὶ ἱερὸς καλούμενος ἐξήφθη πόλεμος, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἰφίτος ἐνταῦθα 40

30 *μὲν διὰ μέτρον ἐξέτεινε τὴν μέσιν συλλαβὴν ἢτοι τὴν παραλήγουσαν, ἀλλαγῷ δὲ φυλάσσει τὸν βρα- χύν χρόνον, οἷον Ἰφίτος Εὐρυτιδῆς. (Vers. 525.) Τὸ δὲ Φωκῆων διαφορεῖται κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἱ φασιν ὅτι ἐν τῇ Ἀριστάρχου διχῶς φέρεται, Φωκείων διὰ διφθόγγου δηλαδὴ καὶ Φωκῆων διὰ τοῦ ἦ. ἐστὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ τοιοῦτόν τι, ἐν οἷς περὶ τῶν Ὑλλέων λέγει. Σχεδίους δὲ ἀπαριθμοῦν- ται οἱ ἀρχαῖοι δύο, τοῦτόν τε τὸν Ἰφίτιδην καὶ τὸν τοῦ Περιμήδους. φησὶ γὰρ που ὁ ποιητὴς, Σχεδίον Περιμήδεος υἱὸν, ἀρχὸν Φωκῆων, ἦγον ὑπαρχον, ἡγεμόνα τῶν ἐπὶ μέρους, καὶ πάλιν Σχεδίον μεγα- θύμου Ἰφίτου υἱὸν, Φωκῆων ὄξ' ἄρι*στον, οὓς καὶ ἀμφοτέρους ὁ Ἐκτωρ ἀναιρεῖ. ὁ δ' αὐτὸς ποιητὴς 274

καὶ δύο Εὐρυβάτας οἶδε κήρυκας, τὸν βασιλικὸν καὶ τὸν τοῦ Ὀδυσσεὺς τὸν ἐξ Ἰθάκης, καὶ δύο Εὐρυ- μέδοντας, τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τὸν τοῦ Νέστορος· καὶ ἄλλαι δὲ ὁμωνυμῖαι εἰσὶ παρ' αὐτῷ, καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται. οἱ δὲ ῥηθέντες Φωκεῖς καλοῦνται οὕτως ἀπὸ Φώκου υἱοῦ Λιακοῦ καὶ Ψαμάθης, 40

40 μιᾶς τῶν Νηρηίδων. (Vers. 519.) Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Κυπάρισσον ἀπὸ Κυπαρίσσου φασὶ καλεῖσθαι, υἱοῦ Μινύου, ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ· οἱ δὲ ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων, ὧν ἐτυμολογία στιχηρὰ, οὐ πάνυ παλαιὰ τὸ, κύνει παρίσους ἢ κυπάρισσος κλάδους. ἐκάλλον δὲ αὐτὴν καὶ κυπαρισσοῦντα καὶ ἀπολλωνιάδα, πρότερον δὲ ποτε καὶ ἔρανον ἐν δυσὶ νῦ πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἔρανου, οὗ χρῆσις τὸ, ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστὶ, πρὸς ὃ *παίζων τις παλαιὸς συνήλειψε καὶ εἶπε γ' ἔρανον καὶ 10

ἠπάτησε τὸν ἀκούσαντα, ὡς δῆθεν περὶ ζῶον γεράνου λαλῶν. ἔκειτο δὲ ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφούς. ἢ δὲ Πυθῶ πάλαι μὲν ποτε Παρνασσία ἐκαλεῖτο νάπη ἀπὸ Παρνασσοῦ, ὄρους παρακειμένου· εἶτα

Πυθῶν ἐκλήθη διὰ τὸν ἐκεῖ τοξενθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Σαπέντα δράκοντα ὡς ἐκ τοῦ πύθω τὸ σήπω, ἐξ οὗ τὸ, σοῦ δ' ὀσιτᾶ πύσει ἄρουρα, ἢ διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι τὰ μέλλοντα ἦτοι μαθεῖν, ὅθεν καὶ Πύθιος Ἀπόλλων ὁ ἐκεῖ τιμώμενος, καὶ ἑορτὴ λαμπρὰ καὶ ἀγῶνες τὰ Πύθια καὶ προφητὶς Πυθιάς, ἔτι δὲ καὶ πυθαΐζειν τὸ μαντεύεσθαι. ὕστερον μέντοι Δελφὶς ἢ Πυθῶν ἐκλήθη, ὅτι καὶ δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ἔθνος. ἔστι δὲ καὶ Πυθῶ ἢ πόλις δίχα τοῦ ν, ὡς Λητῶ καὶ Σαπρῶ, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ Πυθῶδε καὶ τοῦ Πυθοῖ ἐν ἡγαθήῃ. περὶ δὲ ταύτης δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιγητοῦ.

20 (Vers. 520.) Κρίσσα δὲ πεδῖον καὶ πόλις ἐν Λο*κροῖς ἢ ἐν Δελφοῖς ἀπὸ Κρίσσου τινὸς τυράννου ἢ, ὡς Ἐκαταῖος φησὶ, παιδὸς Φώκου· περὶ δὲ αὐτῆς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται. Τὸ δὲ Δαυλὶς ὀξύνεται, καθὰ καὶ ἢ Αὐλὶς τὸ τοπικόν. ἢ γὰρ αὐλὶς, ὡς προεῖρήθη, Αἰολικῶς βαρύνεται. δασεῖα δὲ ἢ πόλις καὶ σύμφυτος, ὅθεν καὶ τὴν κλήσιν ἔλαχε. δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Πανσανίας, 10 εἰπὼν δαῦλον τὸ δασύ. ἢ προτιέρα περισπᾶται. Αἰσχύλος· Δαῦλος δ' ὑπήνη. κατὰ δὲ ἑτέρους ἀπὸ Δαυλιέως τυράννου ἐκλήθη οὕτως. οἱ δὲ ὕστερον Δαυλείαν αὐτὴν φασὶ προπαροξυτόνως καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς ὁ τὰ ἔθνικα γράφας λέγει. Πανσανίας δὲ φησὶν ἐν ἰῶτα· διὸ πολίτης αὐτῆς Δαυλιεύς καὶ Δαυλῖος καὶ Δαυλίδιος. ὁ δὲ γεωγράφος, παρ' ᾧ κεῖται καὶ ὅτι δαυλοὶ τὰ δάση, ἱστορεῖ ὅτι Δαυλὶς ἐν μεσο-

30 γαίᾳ μετὰ Δελφῶν ὡς πρὸς ἕω, πολίχνιον ὅπου Τηρέα τὸν Θραῖκα φασὶ τινες δυναστεῦσαι. καὶ *τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύονται γενέσθαι, ἢ καὶ ἐν Μεγάροις κατὰ Θουκυδίδην. Ὁ δὲ Πανοπεὺς ἀπὸ Πανοπέως ὠνόμασται, υἱοῦ Φώκου. ἕτεροι δὲ Πανόπην μὲν γράφουσι τὴν πόλιν, Πανοπέα δὲ τὸν αὐτῆς πολίτην, ὡς ἐν τοῖς ἔθνικα γράφεται. ζῆτι δὲ καὶ τὸ Σοφοκλῆν εἰπόντα Φανοτεὺς ὁ Φωκέυς· φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐκεῖ τινὰ χρήσιμα τοῖς ἐνταῦθα. φάμενοι δὲ οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ὁ Ζηνόδο-

208 τος ἐν τῷ, καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα, γράφει καὶ Πανόπεων ὡς Μενέλεων, αἰτιῶνται τὴν γραφὴν 20 διότι ἄμετρον τε ποιεῖ τὸν οἰχόν καὶ οὐδὲ σχηματίζει καθ' Ὅμηρον τὸ ὄνομα. ἔστι γὰρ Πανοπέως ὡς Ἀχιλλέως, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἐν κλυτῷ Πανοπῆι. ἐν δὲ τῷ γεωγράφῳ κεῖται ὅτι Πανοπεὺς ὁ νῦν Φανοτεὺς ὁμορος τοῖς περὶ Λεβιάδειαν τόποις, καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἢ τοῦ Ἐπειοῦ πατὴρ, καὶ ὅτι ἐκεῖ μυθεύον-

40 ται τὰ περὶ τὸν Τιτυὸν ἦγον ἢ τῆς Λητοῦς βία ὑπ' αὐτοῦ, δι' ἣν οἱ μυθικοὶ *γῦπες αὐτῷ κατὰ τοῦ ἥπατος ἐμφύονται καὶ κείρουσι, τροφὴν εὐρηκότες ταύτην καλὴν καὶ διηνεκὴ καὶ ἀδάπανον, ὡς ὁ μῦθος βούλεται. (Vers. 521.) Ἡ δὲ Ἀνεμώρεια ὠνόμασται μὲν, φασὶν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους· ὑπέγκεται γὰρ αὐτῆς τὸ καλούμενον Κατοπτήριον χωρίον, ἐξ οὗ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς καταγίγεται πανταχόθεν. ἔστι δὲ μεθόριον Φωκίδος καὶ Δελφῶν, κειμένη ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ. ταῦτα ἐν τοῖς ἔθνικα, ἐν οἷς καὶ ὅτι Ἀνεμώρεια ἢ νῦν Ἀνεμώλεια. τὸ μέντοι ἐν Κιλικίᾳ Ἀνεμούριον ἐξ ὁμοίου μὲν τινος πάθους ὠνόμασται, οὐδετέρως μέντοι προάγεται. ἢ δὲ τοῦ γεωγράφου περὶ Ἀνεμωρείας ἱστορία 30

275 φησὶ καὶ αὐτὴ *ὅτι κατοπτήριος γῶρος ἐκεῖ καταγίζων εἰς Ἀνεμώρειαν, κρημνὸς τις ἀπὸ Παρνασσοῦ διήκων, καὶ ὅτι τινὲς Ἀνεμώλειαν ταύτην εἶπον, καὶ ὅτι ὄριον ἦν ὁ τόπος Δελφῶν καὶ Φωκέων. Ἡ δὲ Ἰάμπολις εἰ μὲν ἀπὸ τῶν Ἰάντων ὠνόμασται τῶν περὶ Βοιωτίαν, οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς εἰπεῖν. οὐ πολὺν δὲ λόγον ἔσχε παρὰ τοῖς παλαιοῖς. φασὶ δὲ τοὺς ἐγγωρίους καὶ σὺν τῷ σ λέγειν αὐτὴν Ἰσάμπολιν. ἢ δὲ γεωγραφικὴ ἀκρίβεια παραδίδωσιν ὅτι Ἀνεμώρεια ἢ προσεχῶς ἀνωτέρω ῥηθεῖσα Ἰάμπολις μετονομάσθη, εἰς ἣν ἐξέπεσον ἐκ Βοιωτίας Ἰαντες. ἕτερα δὲ αὐτῆς ἐν Παρνασσῷ φησὶν Ἰαμπόλεως. καὶ ὄρα ὅτι τρεῖς ἐντεῦθεν Ἰαμπόλεις ἀναφαίνονται, ἢ τε Ὀμηρικὴ αὐτῆ, ἢ τε μετονομασθεῖσα ἐξ Ἀνεμω-

10 ρείας Ἰάμπολις, καὶ τρίτη ἢ Παρνασσία. ἐν ἄλλοις δὲ φησὶν ὁ γεωγράφος, ὅτι Ἰαντες τῆς Φωκίδος Ἰαν πόλιν ἐκτίσαν· ἴσως δὲ καὶ Ἰάμπολις ἢ τοιαύτη ἐν ἐνὶ μέρει λόγου· καὶ ὅτι Ἰαντες ἐκ Βοιωτίας ἀπελθόντες Αἰτωλοῖς συνήκhsαν. (Vers. 523.) ἼΙ δὲ Αἰλαία πόλις λέγεται καὶ αὐτὴ Φωκικὴ, 40 ὁμώνυμος Αἰλαίᾳ τῇ τοῦ Κηφισσοῦ. ἔκειτο δὲ παρὰ τὸν Παρνασσόν. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ λιλαιῶ τὸ ἐπιθυμῶ γίνεται, οὐκ ἔστι διαβεβαιώσασθαι τὸν μὴ ἐξ ἱστορίας συγκροτούμενον. περιῖρει δὲ ταύτην ὁ ἐνταυθοῖ παρεισρνεὶς τῷ Ὀμηρικῷ λόγῳ Κηφισσὸς, μᾶλλον δὲ τὰς πηγὰς αὐτόθεν ποθὲν ἔχει, ὡς προσεχῶς δεδήλωκεν ὁ ποιητὴς, ᾧ συμφωνῶν καὶ Ἡσίοδος περὶ Κηφισσοῦ λέγει· ὅς τε Αἰλαίηθεν προχέει καλλιῖρον ὕδωρ. λέγει δὲ καὶ ὁ γεωγράφος ὅτι Κηφισσὸς ἐκ Αἰλαίας πόλεως Φωκικῆς τὴν ἀρχὴν λαμβάνει καὶ ὅτι εἰς τὴν Κωπαῖδα ἐκδίδωσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Κηφισσὸς, διὰ Φωκέων ῥέων, φασὶ, καὶ

ἐμβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. καὶ Ἀττικὸς δὲ ἐστὶ Κηφισσὸς καὶ Σαλαμίνιος [καὶ] καὶ * Ἀργεῖος 20
 καὶ Σικωνίος. καὶ λίμνη δὲ Βοιωτίας ἐστὶ Κηφισσίς, ἢ λεγομένη καὶ ὑλική παρωνύμως τῇ Βοιωτικῇ
 Ὑλῃ. οἱ δὲ παρὰ τὸν Κηφισσοῦ ποταμὸν Ἐπικηφισσιοὶ λέγονται, ὑπὸ δὲ τινῶν Παραποτάμιοι. ὁ δὲ
 γεωγράφος ἐπὶ τὰ μετροῖ Κηφισσοῦς. *(Vers. 528.) Ὅτι Λοκρῶν ἡγεμόνευεν Οἰλέως ταχὺς Αἴας, μείων. 31
 εἶτα ἐρμηνεύων τὸ μείων, ἵνα μὴ τις νοήσῃ καὶ αὐτὸν τυτθὸν τὸ δέμας κατὰ τὸν Τυδέα, ἐπάγει· οὔτι
 τόσοσ γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας. καὶ ὅρα τοὺς δύο στίχους εἰς τὸ Αἴας καταλήγοντας κατὰ σχῆμα κάλ-
 λους ὁμοιοκατάληκτον. ἐπεὶ δὲ τὸ, οὔτι τόσοσ, ἀορισταίνει καὶ αὐτὸ καὶ οὐ δηλοῖ πόσον ἦν ὁ Λοκρὸς
 Αἴας ἤτις τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος, ἐπιφέρει· ἀλλὰ πολὺ μείων. διὸ καὶ Αἴας ἐκεῖνος ὁ μέγας
 ἐλέγετο, εἶτι δὲ καὶ ὁ μείων, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. εἶτα ὁ ποιητὴς παραγράφων τὸ μείων φησὶν· ὀλίγος
 10 μὲν ἦν. (Vers. 529.) Λέγει δὲ καὶ ὅτι λινοθώρηξ ἦν. φανήσεται γὰρ ὅτι πεζῶν ἤρχεν, ὅθεν οὐδὲ
 αὐτὸς σιδηροῦ χιτῶνος πάνυ ἐδέετο. ἐγχείη δέ, φησιν, ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς, ἤγον
 ἐγχείσπαλος ἦν καὶ αἰχμητὴς, εἰ καὶ μὴ τοιούτων ἤρχεν ἀλλὰ σφεν*δονητῶν τε καὶ τοξοτῶν καὶ τοιούτων 40
 τινῶν. ὅτι δὲ τοιοῦτοι οἱ Λοκροὶ, δηλώσει καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἐξῆς, εἰπὼν μὴ σταδίαν ὑσμίνην μέλειν
 τοῖς Λοκροῖς, ἀλλὰ τόξα καὶ σφενδόνας. τοιοῦτοι δὲ τινες καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, ὡς ἐν τῷ περὶ αὐτῶν λόγῳ
 φανήσεται. φέρεται δὲ ἀπ' αὐτῶν παροιμία ἡδε· Λοκρῶν σύνθημα, ἐπὶ ἀπατεῶνων. δοκοῦσι γὰρ
 Λοκροὶ Πελοποννησίοις συνθέμενοί ποτε, εἶτα Ἑρακλείδαις βοηθῆσαι. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἱστο-
 ρίαν οἱ Ὀπούντιοι Λοκροὶ γραφὰς ἦτοι εἰκόνας γεγραμμένας τῶν δύο Αἰάντων ἔχοντες οὐ κατὰ τὸν
 ποιητὴν ἔγραψαν, ἀλλ' ἐτόλμησαν μείζονα τὸν ἴδιον γράψαι. ἐνέμοντο δέ, φησιν, οἱ *ὑπ' αὐτὸν πόλεις 276
 209 ταύτας, Κῦνον, Ὀπόεντά τε, ἦτοι τὴν Ὀποῦντα, καὶ Καλλίαιρον, Βῆσαν τε, δι' ἐνὸς σ' λεγομένην
 20 κατὰ τινὰς πρὸς διαστολὴν τῆς ὄρεινῆς Βῆσσης, Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινὰς, Τάρφην τε
 Θρόνιον τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, ὡς τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ ἐκεῖσέ που ῥέοντος. εἶτα μετὰ ὀκτῶ
 στίχους τοὺς διὰ μέσου ἐπαναλαβῶν φησὶ· Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέραν ἰερῆς Εὐβοίης. ἢ δὲ τοιαύτη ἐπα-
 νάληψις ὁμοία μὲν ἐστὶ τῇ πρὸ ταύτης, ἐν ἣ τὸς Φωκίων στρατηγούς μετὰ ἐπὶ τὰ στίχους ἐπανέλαβε,
 κατορθοῖ δὲ δύο τινά. τὴν τε γὰρ ἐφεξῆς ἱστορίαν προκαλεῖται· αὐτίκα γὰρ περὶ Εὐβοίας ἐρεῖ· καὶ
 Λοκρῶν διαφορὰν ἐμφαίνει ὡς καὶ ἐτέρων ὄντων. οὔτοι μὲν γὰρ Ἐπικνημίδιοι κατὰ τοὺς παλαιούς.
 εἰσὶ δὲ καὶ Ὀζόλαι, κείμενοι μὲν περὶ τὰ δυτικὰ τῆς Φωκίδος, κληθέντες δὲ Ὀζόλαι ἢ διὰ τὴν ἐν τοῖς
 *τοῦ περιηγητοῦ ῥηθεῖσαν αἰτίαν ἢ διότι, φασίν, αἰγονόμοι εἰσὶ καὶ τραγᾶς ἀβυρσεύτους καὶ δυσώδεις 10
 ἀμφιέννυνται. τραγαῖ δὲ εἰσι περισπωμένως αἱ τῶν τραγῶν δοραὶ, ὡς καὶ λεονταῖ καὶ παρδαλαῖ αἱ τῶν
 λεόντων καὶ τῶν παρδάλεων. Στράβων δὲ περὶ Λοκρῶν καὶ ταῦτα φησὶν· ἐσπερίων Λοκρῶν Ὀμηρος
 30 οὐ μέμνηται. εἰπὼν δὲ, οἱ ναίουσι πέραν Εὐβοίης, ἐμφαίνει μὴ μόνον τούτους εἶναι οὓς λέγει, ἀλλὰ
 καὶ ἐτέρους. τὸ γὰρ, οἱ ναίουσι πέραν Εὐβοίας, πρὸς διαστολὴν, φησι, τῶν ἐσπερίων εἴρηκε. διαιρεῖ
 δὲ ὁ αὐτὸς τοὺς παρ' Ὀμήρῳ εἰς Ἐπικνημίδιους καὶ Ὀποντιούς, ὥστε καὶ δύο γένη Λοκρῶν καθ'·
 Ὀμηρον, ἤγον οἱ Ἐπικνημίδιοι ἅπαντες κοινῶς καὶ αὐτὸ πάλιν κοινῶς οἱ ἔτεροι, τουτέστιν οἱ ἐσπέριοι
 οἱ καὶ Ὀζόλαι. τρία δὲ εἰσὶ γένη τῶν αὐτῶν, ἐάν τις ὑποδιέλῃ κατὰ τινὰ ἐξοχὴν ἢ διαφορὰν τοῖς Ὀπον-
 τίοις ἀπὸ τῶν Ἐπικνημίδιων, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦνται. λέγει δὲ ὁ Στράβων *καὶ 20
 ὅτι ἐσπερίοις μὲν Λοκροῖς συνεχεῖς Αἰτωλοὶ, Ἐπικνημίδιοι δὲ Ἐνιᾶνες, καὶ ὅτι ἢ Νάυπακτος, ἦν
 Φίλιππος Αἰτωλοῖς προσέκρινεν, ἀπὸ ναυπηγίας Ἑρακλειδῶν ἢ Λοκρῶν ἐκλήθη στόλον ἐκεῖ ναυπηγη-
 σαμένων· καὶ ὅτι Παρνασσοῦ τὸ πρὸς δύσιν πλευρὸν Ὀζόλαι Λοκροὶ κατέχουσιν, οἱ καὶ ἐσπέριοι, τὸ
 δὲ νότιον οἱ Δελφοί. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. λέγει δὲ καὶ οὕτως ὁ γεωγράφος· ἢ Λοκρὶς ὑπὸ Παρνασσοῦ
 40 διήρηται δίχα, ἢ μὲν ἐκ τοῦ ἐσπερίου μέρους κειμένη τῷ Παρνασσῷ καὶ καθήκουσα ἐπὶ τὸν Κρῖσσαῖον
 κόλπον, ἢ δὲ ἐκ τοῦ πρὸς ἕω, τελευτῶσα δὲ ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλασσαν. καλοῦνται δ' οἱ μὲν
 ἐσπέριοι Λοκροὶ καὶ Ὀζόλαι, οἱ δὲ ἔτεροι οἱ μὲν Ὀπούντιοι ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, ὁμοροὶ Φωκεῦσι
 καὶ Βοιωτοῖς, οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι ὑπὸ ὄρος Κνημίδα, Οἰταίοις καὶ Μαλιεῦσι πρόσοικοι. καὶ τοιαῦτα
 μὲν καὶ ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς λέγει ὅτι εἶποντο τοῖς Ὀμηρικοῖς Λοκροῖς νῆες τεσσα*ράκοντα. καὶ ὅρα τὸ 30
 εἶποντο γλυκέως τε λεχθὲν καὶ πλεονασθὲν· πλέον γὰρ, εἴ περ δεκάκις ἢ λέξις ἐν τῷ τῶν νεῶν καταλόγῳ
 κεῖται· καὶ ὅτε δὲ εἶπη, τῶν δὲ τριάκοντα νῆες ἐστιχόωντο, καὶ τῶν μὲν πεντήκοντα νῆες κίον ἦτοι

ἐπορεύοντο, γλυκέως λέγει ὡς εἴ περ ἐμψύχως ἐκινούντο αἱ νῆες. ἔχει δέ τι γλυκύτητος καὶ τὸ, ὃ δεῖνα τόσας ἄγε νῆας, διὰ τὸ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων μὲν καὶ αὐτὸ εἰωθὸς λέγεσθαι, ὡς καὶ τὸ εἶποντο, τεθὲν δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ νεῶν. διαφόρως δὲ ὁ πολύτροφος τὴν γλῶσσαν Ὅμηρος φράζει καὶ τὰ περὶ τὰς νῆας, οἷον τῶν μὲν τόσαι κίον, καὶ πάλιν, τῶν δὲ τόσαι νῆες ἐστιχόωντο, καὶ τοῖς δὲ ἅμα τόσαι νῆες ἔποντο, καὶ τῶν ἑκατὸν νηῶν ἤρχεν ἢ ἡγεμόνευον, ὃ δεῖνα καὶ ὃ δεῖνα τόσας νῆας ἄγειν, καὶ χορεύει ἀνακυκλῶν τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητής· πλεονάζει δὲ, ὡς εἴρηται, τῶ, νῆες τόσαι ἔποντο. (Vers. 529.) Ἰστέον δὲ ὅτι 40 ἀπειτούσι τινὲς, ἐν οἷς καὶ Ζηνόδοτος, τὸ, ἀλλὰ πολὺ μείων *καὶ τὰ ἐξῆς, οὐ μόνον διότι οὐ χροῖ, φασί, διλογεῖν· εἶπε γὰρ ἤδη ὅτι μείων καὶ οὐτὶ τόσος γε ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λινοθώρηξ, οἱ Ἕλληνες γὰρ χαλκοχίτωνες· ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ Πανέλληνας· οὐ γὰρ λέγει, φησὶν, Ἕλληνας ὁ ποιητής, ἀλλ' Ἀργείους, Δαναοὺς, Ἀχαιοὺς· διότι οὐδὲ Ἑλλάδα, φησὶ, λέγει τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Ἑλλήνων χώραν, ἀλλὰ μίαν 10 τινὰ πόλιν Θετταλικὴν καὶ τοὺς ἐκείθεν Ἕλληνας, ὡς κατωτέρω δηλωθήσεται. οἱ δὲ τὸν ῥηθέντα Ζηνόδοτον μεμφόμενοι ἐφ' οἷς, ὡς εἴρηται, ἠθέτηκε φασὶ πρὸς ἄλλοις καὶ ἀναγκαῖον εἶναι τὸ χωρίον·

277 ποιότητα γὰρ προσώπων δηλοῖ καὶ προσυνίστησιν ὅτι ἦττων τοῦ Σαλαμινίου τὸ *μέγεθος ἐστὶν ὁ Λοκρός. (Vers. 527.) Τὸ δὲ Ὀϊλεύς ψιλωτέον κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὡς ἐν μέρος λόγου κατὰ τὸν Ὅμηρον. Ἡσίοδος δὲ, φασί, καὶ Στησίχορος διχῶς αὐτὸ προάγει· οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεύς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἰλεύς. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν νεωτέρων, οἱ καὶ δασύνουσιν ἐνταῦθα τὸ, ὃ Ἰλῆος ταχὺς Αἴας, ὡς ἄρθρου ὄντος τοῦ ὄ, ἵνα λέγη ὅτι ὁ τοῦ Ἰλῆος Αἴας. τοῦτο δὲ οὐχ' Ὀμηρικόν, εἴ τις ἐπὶ νοῦν λάβοι τὸ, οὐδ' ἂρ Ὀϊληιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο. (Vers. 530.) Τὸ Πανέλληνας δὲ οὐ κατὰ Ζηνόδοτον ἀλλ' Ὀμηρικῶς ἐρμηνευτέον κατὰ τοὺς παλαιούς, λέγοντας τὸ Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς ἀντὶ τοῦ Θεσσαλοῦς καὶ Ἀργείους, ἵνα ἀντιδιαρῆ τοῖς ὅλοις Ἀργείοις τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ 20 λεγομένους ἰδίως Ἕλληνας κατὰ τινὰ ἐξοχὴν. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. (Vers. 531.) Ἡ δὲ Κύνος ἄκρα τις, τερματί*ζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον, ἐπίνειον Ὀπόεντος πόλεως Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων τῶν πέραν 10 Εὐβοίας κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀφ' ἧς ἦν καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως συγγενῆς τε καὶ ἐταῖρος Πάτροκλος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ Ὀπόεντος ἄρξαντος ἐν αὐτῇ. ἐθνικὸν τοῦ Ὀπόεις Ὀποείσιος, ὡς Σιμόεις Σιμοείσιος. ὡς περ δὲ πλακοῖς καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς καὶ Σιμόεις Σιμοῦς, οὕτω καὶ Ὀπόεις Ὀποῦς καὶ κλίνεται Ὀποῦντος. καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐξ αὐτοῦ Ὀπούντιος, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς, ἐνθα Ὀπούντιον τινὰ σκώπτει Ἀθηναῖον, ἄνδρα μὴ ἀκεραιούμενον τὴν συζυγίαν τοῖν ὀφθαλμοῖν. ὠνόμασται δὲ Κύνος ἀπὸ Κύνου, Λοκροῦ ἀνδρός· Ὀποῦντος γὰρ, φασί, Κύνος, οὐ Ὀδοιδόκος, οὐ Ὀϊλεύς. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ταῦτα· Ἀμφικτυόνος καὶ Χθονοπάτρας ἀπόγονος Φύσκος, οὐ Λοκρός, ὧν ἀπὸ μὲν Φύσκου Φύ- 20 σκοι πρώην, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν· Λοκροῦ δὲ Ὀποῦς, πρὸς ὃν *διενεχθεῖς 210 ὁ πατὴρ Λοκρός ἐξ μὲν ἄρχειν ἐκείνον, αὐτὸς δὲ οἰκεῖ τὰ πρὸς ἐσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν τοὺς ἐκεῖ, οἱ Ἐσπεριοὶ τε καὶ Ὀζόλαι ἐκαλοῦντο περὶ Αἰτωλίαν, ἐπὶ τῆς ἐτέρας, φασὶ, πλευρᾶς οἰκοῦντες κατὰ Κρισσαῖον πεδίον, ἀφ' ὧν ὕστερον καὶ ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐστάλη, ἐνθα Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι, ὧν καὶ ὁ περιηγητὴς μέμνηται, οὗς Πίνδαρος ἐπαινεῖ ὡς εὐγνωμονομένους καὶ λογίους καὶ μαχίμους. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ταῦτα περὶ Ὀπουντίων. ὃ δὲ γεωγράφος καὶ μητρόπολιν Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων τὴν Ὀποῦντα λέγει. ὑποδηλῶν δὲ αὐτὴν καὶ παραθαλασσίαν Ὀπούντιον κόλπον ἱστορεῖ, παρώνυμον αὐτῇ, καὶ Ἠλείους δὲ τινὰς Ὀπουντίους λέγει, ὧν οὐκ ἄξιον, φησὶ, μεμνησθαι. Καλλιάρως δὲ ἀπὸ Καλλιάρου, φασὶν, ὠνόμασται υἱοῦ Ὀδοιδόκου καὶ Λαονόμης. οἱ δὲ Καλλιάρως οὐδετέρως 30 φασὶ διὰ τὸ εὐήροτον τῆς ἐκεῖ γῆς. ἐθνικὸν δὲ ταύτης οἱ Καλ*λιαρεῖς. (Vers. 532.) Ἡ δὲ Βῆσσα ὅτι μὲν κατὰ τινὰς δι' ἐνὸς γράφεται σ', εἴρηται πρὸ βραχέων. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ δύο σσ' γράφει. 40 ὠνομάσθη δὲ, φασὶν, ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, ναπίδους οὔσης. ἦν δὲ καὶ ἔθνος Θρακικὸν οἱ Βῆσσοι. ἀρέσκει δὲ καὶ τῶ γεωγράφῳ ἢ διὰ τῶν δύο σσ' γραφῆ τῆς Βήσσης· ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐτόθι δριμύδους, φησὶν, ὠνόμασται ὁμωνύμως. ὃ δὲ ἐν τῇ Ἀττικῇ, φησὶ, δῆμος ἢ Βῆσα ἐν τῷ ἐνὶ σ', ἐξ οὗ οἱ δημόται Βησαιεῖς. Ἡ δὲ Σκάρφη κεῖται, φασὶν, ἐγγὺς Θερμοπυλῶν· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Σκαρφείας ἐνδόξου τινὸς γυναικός. κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον ἐφ' ὕψους ἰ Σκάρφη κεῖται, χώραν εὐκαρπον καὶ εὐδένδρον ἔχουσα· καλεῖται δὲ, φησὶ, νῦν Φαρυγαί καὶ ἔχει Φαρυγαίας Ἡρας ἱερόν. λέγει δὲ καὶ

ὅτι Σκάρφεια εἶτα Νίκαια καὶ αἱ Θερμοπύλαι, καὶ ὅτι Σκάρφεια σταδίους δέκα ὑπέγκειται θαλάσσης,
 διέχουσα Θρονίου σταδίους τριάκοντα. καὶ ὅρα ὅτι καὶ Σκάρφην τὴν *αὐτὴν λέγει καὶ Σκάρφειαν, 40
 ὡς δοκεῖ καὶ τῷ τὰ ἐθνικὰ γράψαντι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ἐκ Θεμελίων ἢ πόλις αὕτη ἀνερόρη, ὥστε
 καὶ σώματα καταδύναι χιλίων ἑπτακοσίων οὐκ ἐλάττω. Ἀγυαὶ δὲ οὐ μόνον Λοκρικαὶ, ὧν ὁ πολί-
 τῆς Ἀγυαίτης, ἀλλὰ καὶ Λακωνικὴ πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος. (Vers. 535.) Τάρφη δὲ διὰ τὴν τῆς ὕλης
 πυκνότητα· ταρφέα γὰρ τὰ πυκνὰ καὶ τάρφος τὸ δάσος. Ὅμηρος, βαθύης τάρφῃσιν ὕλης. Τὸ
 δὲ Θρόνιον τὸ κατὰ τὴν μεσογαίαν τῆς Κνημίδος, τῶν Ἐπικνημιδίων γάρ ἐστι Λοκρῶν, αὐτὸ μὲν
 οὐκ ἐγκαθημένους ἔχει τοὺς παλαιούς εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ πολὺν λόγον. ὁ δὲ Βοάγριος ποταμὸς
 ὁ *παραρρέων αὐτὸ ἠξιώται πλειονός τινος λόγου. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος ὅτι Μάνην ἐπονομά-278
 10 ζουσιν αὐτὸν καὶ ὅτι χειμάρρους ἐστὶν, ὥστε ἀβρόχοις ἐμβαίνειν ποσὶν, ἴσχει δὲ ποτε καὶ δίπλεθρον
 πλάτος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν παρ' Ὀμήρω Λοκρῶν. ἢ δὲ ἱστορία ἔχει καὶ Ἐπιζεφυρίου, ὡς ἐρήθη,
 Λοκροῦς, ἐξ ὧν εἰς Ἑλληνας ἦλθε παροιμία τὸ, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα, ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων
 μὲν, οὐ πιστενομένων δέ. ποταμὸς δὲ τῆς ἐκεῖ Λοκρίδος ἢ Σάγγρα. καὶ φασὶ τοὺς τοιοῦτους Λοκροῦς
 πόλεμον μελετῶντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους·
 ὡς δὲ ἐκεῖνοι στρατὸν μὲν οὐκ ἔχουν ἔφασαν, δίδοναι δ' αὐτοῖς τοὺς Λιοσκούρους, οἰωνισάμενοι τὸ κερτο-
 μηθὲν οἱ Λοκροὶ, ὡς φησι Πausanίας, τὴν τε ναῦν ἀπέστρεψαν καὶ τῶν Λιοσκούρων ἐδεήθησαν *συμπλεῖν 10
 αὐτοῖς. ὡς δ' ἐνίκησαν αὐθημερόν, φησι, καὶ ἡ φήμη διηγγέλθη εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστία ἦν·
 ἐπεὶ δ' εὐρέθη ἀληθῆ, ἐξέβη ἐκεῖθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία. *(Vers. 540.) Ὅτι Ἐλεφήνωρ Χαλκωδοντιάδης 23
 ἦτοι Χαλκῶδοντος υἱὸς μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων τεσσαράκοντα νῆας εἶχεν. Ἀβαντας δὲ λέγει τοὺς ἐξ
 20 Εὐβοίας, ὡς ῥηθήσεται κατωτέρω. λέγει δὲ τὸν μὲν Ἐλεφήνορα ἕξον Ἀρηος ὡς πολεμικὸν καὶ Ἀρήιον,
 τοὺς δὲ Ἀβαντας μένεα πνέοντας, ὃ καὶ ἐπὶ ἄλλων λέγει, καὶ θοοὺς δὲ καὶ αἰχμητὰς, καὶ ὄπιθεν κομόων-
 τας, ὃ περ ἴδιον ἦν κορυῆς Εὐβοικῆς, ὡς καὶ περὶ τούτου μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. (Vers. 536. sq.) ἦσαν δὲ
 30 ὑπὸ τῷ Ἐλεφήνορι οἱ τὴν Εὐβοίαν ἔχοντες, Χαλκίδα τε Εἰρήτριάν τε πολυστάφυλόν τε Ἰστιαίαν Κήριν-
 011 θόν τε ἔφαλον Δίου τε αἰπὺν πτολίεθρον Κάρυστόν τε καὶ Στύρα. ὧν *Εὐβοία μὲν ἀπὸ Εὐβοίας τῆς 30
 Ἀσωποῦ τὴν κλησὶν ἔσχε, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ὠνομάσθη, ἣν εἰς βοῦν ἐξαλλαγήναι μυθεύον-
 ται. οὕτω γάρ, φασὶ, καὶ βοὸς αὐλῆ, ἄντρον παράλιον, περὶ ποῦ τὴν τοιαύτην νῆσον, ὅπου τὴν Ἰὼ
 τεκεῖν φασὶν Ἐπαφον, ὥστε βούλονται οἱ οὕτω λέγοντες τῆς ἀποβοιωθείσης Ἰοῦς παρώνυμον εἶναι ταύ-
 την τὴν Εὐβοίαν, περὶ ἧς καὶ ταῦτα ὁ γεωγράφος φησὶ· νῆσος Ἐλένη, τραχεῖα καὶ ἔρημος, παρα-
 μήκης, ὅσοι στάδια ἐξήκοντα τὸ μῆκος, ἧς ὁ ποιητὴς μέμνηται ἐν τῷ, νήσω δ' ἐν κραναῇ μίγην.
 30 μετὰ δὲ τὴν Ἐλένην ἢ Εὐβοία πρόκειται ὁμοίως στενὴ καὶ μακρὰ, ἣν τρόπον τινὰ μέρος τῆς Βοιωτίας
 πεποίηκεν ὁ Εὐριπος, στενὸς ὧν καὶ γεφύρα συνευγμένους πρὸς αὐτὴν διπλέθρου. καὶ ὅρα γέφυραν
 ταύτην διπλέθρου, ἧς καὶ προῖων μέμνηται ὁ γεωγράφος, εἰπὼν ὅτι περὶ τὴν ῥηθεῖσαν δίπλεθρον
 γέφυραν πύργος ἐκατέρωθεν ἐρέστηκεν, ὁ μὲν ἐκ *τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας. ὅτι δὲ πολλὰ 40
 Εὐβοῖαι, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, οἱ καὶ τόπον ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Ἀργεὶ καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δὲ οὕτω κλη-
 θῆναι φασὶ. σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι Εὐβοίαν εἰπὼν οὐδέ ποτε παρωνύμως τοὺς ἀπ' αὐτῆς Εὐβοέας
 εἶπεν, ἀλλὰ Ἀβαντας, οἷον· οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνέοντες Ἀβαντες· καὶ, τῷδ' ἅμα Ἀβαντες
 ἔποντο. φασὶ δὲ καὶ ἐξ Ἀβας τῆς Φωκικῆς εἰλκυσθαι τὴν τῶν Ἀβάντων κλησὶν, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα
 ῥηθήσεται, ὅπου καὶ περὶ Εὐβοίας αὐθις καὶ Ἀβάντων εἰρήσεται. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἀβαν Ἡρόδοτος
 πληθυντικῶς Ἀβας λέγει· ἐνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνός, φησι, πλούσιον. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πλη-279
 40 θύνει· παρ' ἐκείνῳ δὲ καὶ ὀξύνονται κατὰ τινὰ τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί. Ἡ δὲ Εὐβοία ἐκλήθη ὡς
 ἀπὸ μέρους, φασὶ, ποτε καὶ Ὀχη. καλεῖται δὲ οὕτω τὸ μέγιστον ἐν αὐτῇ ὄρος τὸ κατὰ Κάρυστον, ἧς
 ἢ ἐτυμολογία κατὰ τὸ ὄχα, ἵνα ἢ ὡς περ ὄχα τὸ ἐξόχως, οὕτω καὶ Ὀχη ἢ ἐξοχος ἐν τοῖς ἐκεῖ. ἱστοροῦνται
 δὲ Εὐβοῖται ποταμοὶ Κιριεύς καὶ Νηλεύς, ὧν ἀφ' οὗ μὲν τὰ πίνοντα πρόβατα λευκὰ γίνονται, ἀφ' οὗ
 δὲ, ὡς ὁ γεωγράφος καὶ τοῦτο φησὶ, μέλανα, ὁποῖόν τι καὶ περὶ τὸν Κραῖθιν συμβαίνει. (Vers. 537.)
 Ἡ δὲ Χαλκὶς ἐλέγετό, φασὶ, πρότερον Εὐβοία· ἐκλήθη δὲ Χαλκὶς ἀπὸ θυγατρὸς Ἀσωποῦ Κόμβης
 τῆς καὶ Χαλκίδος· τινὲς δὲ διὰ τὸ χαλκεῖα πρῶτον παρὰ τοῖς ἐκεῖ ὀφθῆναι. ἐκαλεῖτο δέ, φασὶ, τὸ

10 παλαιὸν καὶ Στύμφηλος, ὁμωνύμως τῇ Ἀρκαδικῇ. ὁ πο*λίτης αὐτῆς Χαλκιδεύς. ταύτης ἄποικοι καὶ
 ἔτεροι μὲν καὶ οἱ ἐν τῇ Κύμῃ δὲ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς. ἦν δὲ καὶ Κορίνθου πόλις Χαλκίς· καὶ Αἰτω-
 λικὴ δὲ, ὅθεν ὁ Ἀχελῷος ρεῖ, ἧς μέμνηται καὶ ὁ περιηγητής. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι, ὧν μία καὶ Συριακὴ.
 Ἰάμβλιχος γοῦν, ὁ μέγας φιλόσοφος, Χαλκιδεύς ἦν ἐκ τῆς κοίλης Συρίας. νῦν δὲ καὶ Θρακικὴ λέγεται
 Χαλκίς. περιφέρονται δὲ καὶ Χαλκιδικὰ ποτήρια, ὡς καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. ἐκ ποίας δὲ αὐτὰ εἰσὶ Χαλ-
 κίδος, ζητητέον. ἀνδρείους δὲ τοὺς Εὐβοεῖς Χαλκιδεῖς ἡ ἱστορία οἶδεν· οἱ γοῦν τοῦ χρησμοῦ ἄνδρες, οἱ
 πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης, οἱ Χαλκιδεῖς λέγονται εἶναι ὡς ἄριστοι ὄντες· ἔχει γὰρ καὶ ἡ ἐκεῖ
 χώρα κρήνην Ἀρέθουσαν, ὡς καὶ ἀλλαγῶν δεδήλωται. ἐκ δὲ τῆς Ὀμηρικῆς Χαλκίδος καὶ Χαλκιδίζειν
 παροιμιακῶς τὸ γλισχροῦσθαι· ἐπὶ φυλαργυρία γὰρ ἐκωμωδοῦντο οἱ κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδεῖς. ἡ δὲ
 20 γεωγραφικὴ εἶδη*σις καὶ ταῦτα περιέχει. Χαλκίς, καθ' ἣν συνάπτει τῇ ἠπειρῷ, μάλιστα ἡ Εὐβοία 10
 κυρτὴ προσπίπτουσα πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Αὐλίδα τόπους τῆς Βοιωτίας, καὶ ποιούσα τὸν Εὐρίπον.
 λέγει δὲ καὶ ὅτι καὶ φιλοσόφους ἔσχον ἄνδρας αὐτῆ τε καὶ ἡ Εὐβοία, ὡς ἡ σχολὴ δηλοῖ τῶν Ἐρετρικῶν
 σοφῶν τῶν περὶ Μενέδημον καὶ ἡ Ἀριστοτέλους ἐν Χαλκίδι διατριβή· εἶχον δὲ καὶ διενέξεις, φησὶν,
 αἰ περὶ τοῦ Διλαντίου, καὶ ὅτι ἀμφοτέραι πρὸ τῶν Τρωικῶν ὑπ' Ἀθηναίων ἐκτίσθησαν, καὶ ὅτι ἀποικί-
 ας ἀξιολόγους ἔστειλαν, αἱ καὶ καταλέγονται πολλαχῶς, καὶ ὅτι μεγάλην ποτὲ δύναμιν ἔσχον καὶ πολ-
 λῶν ἐπῆρχον νήσων, καὶ ὅτι τὴν ἀρχαίαν Ἐρέτριαν κατέσκαψαν Πέρσαι σαγηνεύσαντες τοὺς ἐκεῖ,
 ὕστερον δὲ ἐπεκτίσθη ἑτέρα, καὶ ὅτι Χαλκίς φέρεται τὰ πρωτεῖα καὶ μητρόπολις Εὐβοέων λέγεται, δευ-
 30 τερεύει δὲ ἡ Ἐρέτρια, περὶ ἧς οἱ παλαιοὶ τάδε φασίν. Ἐρέτρια ἐκαλεῖτο μὲν καὶ Μελα*νῆς ἀπὸ Με-
 λανέως, πατρὸς Εὐρύτου· ἔσχε δὲ τὴν κλησὶν ἀπὸ Ἐρετριέως, υἱοῦ Φαέθοντος, ἐνὸς τῶν Τιτάνων. ταύ-
 τῆς ὁ πολίτης Ἐρετριεύς, οὗ γενικὴ Ἐρετριέως καὶ συναϊρέσει Ἐρετριῶς, ὡς στεριεὺς στεριεῶς στεριῶς, 20
 χοεὺς χοεῶς χοῶς εἶδος μέτρον, οὗ καὶ αὐτοῦ ἡ αἰτιατικὴ τὸν χοᾶ, ὡς Πειραιεὺς Πειραιέως Πειραιῶς
 Πειραιᾶ. ἐκωμωδοῦντο δὲ, φασίν, οἱ Ἐρετριεῖς ὡς πολλῶ τῷ ῤ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι. διὸ καὶ
 αὐτοὶ, καθὰ καὶ Ἡλεῖοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῶ, διὰ τὸν πλεο-
 νασμὸν τοῦ ῤ. οἱ μέντοι Κᾶρες ἄλλως βαρβαρόφωνοι, ὡς φανήσεται. εἰ δὲ διὰ τὴν τοῦ ῤ χρῆσιν
 μόνην ἐκληροῦντο οἱ Ἐρετριεῖς τὸ βαρβαρόφωνον, τίνες ἂν καλοῦντο οἱ Αἰτωλοὶ, ἀλλόκοτα λαλοῦντες;
 ὡς ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης παρέπηξεν οἷς ἔφη περὶ καινοτέρων λέξεων· τὴν γὰρ γέρων γέροντος
 40 γενικὴν ἀναγαγόντες εἰς εὐθείαν γράφουσιν οὕτω· Μιλασίους *καὶ ταῖς συναρχαίαις καὶ τοῖς γερόντοις,
 τουτέστιν ἐπιστέλλομεν οἱ Αἰτωλοὶ τοῖς Μιλησίοις καὶ τὰ ἐξῆς. τὸ δ' αὐτό φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ
 παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις. ὁ δὲ γεωγράφος οὐ μόνον
 ἀπὸ Ἐρετριέως ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν κληθῆναι φησὶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἐρετρίας καθ' ἑτέρους τῆς 30
 Ἀθήνησιν, ἡ νῦν ἐστὶν ἀγορά. ὡς περὶ δὲ πολλαὶ Χαλκίδες, οὕτω καὶ Ἐρέτρια. ἔστι γὰρ καὶ Θεττα-
 λικὴ καὶ περὶ Φάρσαλον δέ. ἰσχυσαν δέ, φασί, ποτὲ πολλὰ οἱ Ἐρετριεῖς καὶ πόλεις δὲ πολλὰς ἡ Ἐρέ-
 280 τρία ὡς καὶ ἡ Χαλκίς συνώκισε. κατεσκάφη δὲ, ὡς εἴρηται, ἡ παλαιὰ Ἐρέτρια, *ἡ ἐν Εὐβοίᾳ τῇ νήσῳ, 212
 ἡ παρ' Ὀμήρῳ δηλαδὴ· ἐπεκτίσθη δὲ ὕστερον ἑτέρα, ἧς μεμνημένος ἐν ἄλλοις ὁ γεωγράφος φησὶν·
 ἡ δὲ νῦν Ἐρέτρια κατὰ τὸν Ὠρωπόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι μετὰ Γεραιστὸν Ἐρέτρια πόλις μεγίστη τῆς Βοιω-
 τίας μετὰ Χαλκίδα. ἔπειτα ἡ Χαλκίς μητρόπολις τῆς νήσου τρόπον τινὰ, ἐπ' αὐτῷ τῷ Εὐρίπῳ ἰδρυ-
 μένη ἀντικρὺ Αὐλίδος. ἐκαλεῖτο δὲ ποτε ἡ Ἐρέτρια καὶ Ἀρότρια. Ὀμηρος δὲ διὰ μέτρον Εἰρέτριαν καλεῖ
 ἐπενθήσει τοῦ ἰῶτα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Σώπατρος ἱστορεῖται λευκάλφιστον λέγειν τὴν Ἐρέτριαν· ἐπεὶ
 διάφοροι αἱ ἐκ ταύτης μάζαι, ὡς καὶ ἐκ τῆς Τέω. Ἀρχέστρατος μέντοι ἄλλως ὑπερφωνεῖ τὸν τοιοῦτον
 ῥήτορα, ποιητικώτερον εἰπὼν τὴν κλεινὴν Λέσβον λευκώτερα αἰθερίας χιόνος ἄλφιστα φέρειν, καὶ ἐπα- 40
 10 γαγών· θεοὶ εἰ περ ἔδουσιν ἄλφιστα, ἐκεῖθεν ἰὼν Ἐρμῆς αὐ*τοῖς ἀγοράζει, τὰ δ' ἄλλα γίγαρτα φαί-
 νεσθαι πρὸς ἐκείνας φάμενος. Ὅτι δὲ διαφέρει ἄρτου μάζα, καὶ ὡς εὐπεπτότερον μάζης ὁ ἄρτος, καὶ
 ὅτι ἀπεναντίας κεῖνται τοῖς καθαροῖς ἄρτοις οἱ Κιλίκιοι ῥυπαροὶ ὄντες καὶ φαιοὶ, ἔστιν εὐρεῖν παρὰ
 τοῖς παλαιοῖς. Ἡ δὲ Ἰστίαια προπαροξυτόνως μὲν κατὰ τοῖς ἀκριβεστέροις ἀναγινώσκειται ὁμοίως τῷ
 Νίκαια, Φώκαια· πολυστάφυλος δὲ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ παρατετηρημένως εἴρηται. παρασημειοῦνται γὰρ
 οἱ παλαιοὶ τὸν ποιητὴν κατὰ μηδὲν τι μηδὲ τῶν τοιούτων ψεύδεσθαι ἢ ἀστοχεῖν. γράφεται δὲ καὶ διὰ

τοῦ ἔ' κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ διὰ τοῦ ἰ, ὡς περ καὶ ἡ κατ' οἴκους ἰστία παῖ ἰστία λέγεται· Ἰωνικωτέρα δέ
 φασιν ἢ διὰ τοῦ ἰ γραφή. ὕστερον δέ, φασιν, ἐκλήθη αὕτη Ὠρεός. ὁ πολίτης ταύτης Ἰστιαεὺς· ὁ δὲ
 τῆς Θεσσαλικῆς Ἰστιαίας πολίτης Ἰστιαιώτης. ἦν δὲ καὶ γυνὴ σοφὴ Ἀλεξανδρινὴ κατὰ τὸν γεωγράφον
 τὴν κλῆσιν Ἰστιαία ἢ Ἐστιαία, *συνεισενεγκοῦσά τι καὶ αὕτη εἰς τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου, καὶ ἑτέρα δὲ 20
 ἀρχαία ἠρώϊς, θυγάτηρ Ὑριέως, ἀφ' ἧς ἡ πόλις ὠνόμασται. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι, ὡς περ
 ἀπὸ δήμου Ἀττικῷ Ἐρετριῶν ἢ Ἐρέτρια, ἤγουν ἀπὸ Ἐρετριάς τῆς Ἀθηνησιν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη,
 οὕτως ἀπὸ δήμου Ἰστιαίων ἢ Ἰστιαία. λέγει δὲ καὶ ὅτι Ἰστιαία ὕστερον Ὠρεός, καὶ οἱ Ἰστιαεῖς Ὠρεΐ-
 ται. οἱ δὲ οὐ τοὺς αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς φασὶν εἶναι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ὄντας τοὺς Ὠρεῖτας συνοικῆσαι τοῖς
 Ἰστιαεῦσι, καὶ γενηθεῖσαν μίαν πόλιν ἀμφοτέροις χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς Λακεδαιμῶν καὶ
 10 Σπάρτη ἢ αὕτη. κεῖται δὲ ἡ Ἰστιαία ὑπὸ ὄρει παρὰ τὸν Κάλλαντα ποταμὸν ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς. διὸ
 καὶ Ὠρεός ἐκλήθη ἐκτάσει δηλαδὴ τοῦ ὄ' εἰς ἄ διὰ τὸ ὄρειους, φασὶν, εἶναι τοὺς προοικήσαντας. δοκεῖ
 δέ, φασι, καὶ ὁ Ὠρίων ἐνταῦθα τραφεὶς ἀφεῖναι αὕτῃ τὸ ὄνομα, οἱ δὲ ἀνάπαλιν ὅτι καὶ ὁ Ὠρίων
 ἐνταῦθα τραφεὶς οὕτω λέγεται ὀνομασθῆναι. (Vers. 538.) Ἡ δὲ Κήρινθος *ἐκλήθη ποτέ, φασι, καὶ 30
 Ἐλλοπία ἀπὸ Ἐλλοπος, υἱοῦ Τιθωνοῦ· ποταμὸς δὲ περὶ αὐτὴν Βουδόρας καλούμενος ἢ Βούδορος φασὶν,
 ὁμώνυμος ὄρει Σαλαμινίῳ. ἔφαλον δὲ ταύτην ὁ ποιητὴς λέγει, ὡς μὴ ἀπλῶς ἀγχίαλον, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς
 ὡς εἰπεῖν τῆς ἀλός· κατὰ γὰρ τοὺς παλαιοὺς ταύτης τὰ θεμέλια ὑπὸ θαλάσσης ἀλμύζεται. ὁ δὲ Στρά-
 βων πολείδιον Ἰστιαίων τὴν Κήρινθον λέγει, ἐπὶ τῇ θαλάσῃ κείμενον. Δίου δὲ πτολίεθρον αἰπὺν τὸ
 Δῖον λέγει περιφραστικῶς, ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς εἰκός, ἰδρυμένον. κεῖται δέ, φασι, τὸ Δῖον τοῦτο περὶ τὸ
 Κήναιον τῆς Εὐβοίας ἀκρωτήριον. πολίτης αὐτοῦ Διηνός. ἦν δὲ καὶ Μακεδονικόν, φασι, Δῖον, ἐνθα
 20 καὶ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἐτελεῖτο· καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις τὴν τοῦ Δίου κλῆσιν εἶχον, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας
 δηλοῖ, ἐν αἷς καὶ ἡ κατὰ κοίλῃν Συρίαν, Ἀλεξάνδρου κτίσμα, ἧς τὸ ὕδωρ νοσερόν· ἐφ' ᾧ καὶ ἐπί-
 γραμμα· νᾶμα τὸ Διηνόν, γλυκερόν ποτόν, ἦν δὲ γε πίης, παύση *μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου. ὁ δὲ 40
 γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι τὸ Δῖον ἐν τῷ ῥηθέντι Ὠρεῶ, καὶ Ἀθηναὶ Διάδες αὐτόθι, κτίσμα Ἀθηναίων.
 (Vers. 539.) Ἡ δὲ Κάρυστος ὑπὸ τῇ Ὀχῃ, φασὶ, κεῖται, ἢ τις ἐστίν, ὡς καὶ προεῖρήθη, ὄρος μέγιστον
 τῶν ἐν Εὐβοίᾳ, ἐξ οὗ καὶ ἡ Εὐβοία Ὀχῃ ὠνομάσθη ποτέ. ἐκλήθη δὲ Ὀχῃ ἢ διὰ τὸ ἐξέχειν, ἐξ οὗ, ὡς
 εἴρηται, καὶ τὸ ὄχα ἐπίρρημα, ἢ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχέας ἦτοι μίξεως Διὸς καὶ Ἥρας,
 ἢ διὰ τὴν αὐτόθι τῶν προβάτων ὀχέαν, ἥδη δὲ καὶ τροφήν· Ἀχαιοὶ γὰρ τὴν τροφήν ὀχὴν λέγουσιν
 ὀξυτόνως εἰς διαστολὴν τῆς ὄρεινης ὀχῆς. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀργείας ὀχῆς καὶ ἡ εὐωχία κατὰ ἕκτασιν,
 ὡς εὖ συνέχουσα *τὸ σῶμα. τινὲς δὲ ἄλλως τὴν εὐωχίαν γίνεσθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν τοὺς συνιόντας 281
 30 εἰς εὐφροσύνην τιμῇ τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς ἀνεσιν ἑαυτοὺς καθιέναι. λέγεται δέ, φασιν, ἡ ὀχῃ αὕτη καὶ ἀρσε-
 νικῶς ὁ ὀχῆς. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κάρυστος καὶ Αἰγαία ἀπὸ Αἰγαίωτος δυνάστου, ἀφ' οὗ καὶ πέλαγος
 Αἰγαίου. ἦν δὲ καὶ λατόμιον τὸ μαρμάριον Καρυστίων κίωνων κατὰ τὸν γεωγράφον περὶ αὐτὴν, ἐν ᾧ
 ἱερὸν Ἀπόλλωνος Μαρμαρίνου· καὶ λίθος δέ, φησι, περὶ αὐτὴν ἐφύετο ἢ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη
 ὥστε χειρόμακτρα ποιεῖν· ἃ ῥυπωθέντα καὶ εἰς φλόγα βληθέντα ἀπεκαθαίροντό, φησι, τοῦ πίνου
 παραπλησίως τῇ πλύσει. κεῖται δέ, φασι, Κάρυστος ἀντικρὺ Χίου περὶ τὸν περὶ τὸ Μυρτώον πέλαγος
 πλοῦν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Καρύστου, υἱοῦ Χειρωνος, ἐξ οὗ καὶ Χειρωνία ποτὲ ὠνομάσθη. ὁ δὲ παρὰ τῷ
 Ἀλκμᾶνι Καρύ*στιος οἶνος οὐκ ἐντεῦθεν ἦν, ἀλλὰ ἀπὸ Καρύστου Ἀρκαδικοῦ, κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον 10
 ἀπὸ Λακωνικῆς Καρύστου. Στύρα δὲ φυλάσσει μὲν εἰσέτι καὶ νῦν τὸ ὄνομα· κεῖται δὲ κατὰ τὸν γεω-
 γράφον πλησίον Καρύστου καὶ αὐτὰ καὶ τὸ ῥηθὲν μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ ῥηθὲν λατόμιον. ἐθνικὸν αὐτῶν
 40 Στυριεύς· τὸ δὲ γε Στυράκιον ἄλλο τι παρὰ τὰ Στύρα ἔστιν, ὄρος Κρήτης ὄν. ὁ μέντοι στύραξ φυτόν
 ἔστιν, ἐξ οὗ ἀκοντίσματά φασι στυράκια, εἰκότα τοῖς κρανείοις, κατεστράφη δὲ τὰ Στύρα ὑπὸ Φαί-
 δρου, Ἀθηναίων στρατηγῶ. (Vers. 542.) καὶ πόλεις μὲν αὐταὶ τῶν περὶ Ἐλεφήνορα, κοινῶς δὲ οἱ
 ὑπ' αὐτὸν Ἀβαντες. φησὶ γάρ· τῷ δ' ἄμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοὶ ὀπισθεν κομόωντες, αἰχμηταὶ, μεμαῶ-
 τες ὄρεκτῆσι μελίησι θώρηκας ῥήξιν δηίων ἀμφὶ στήθεσιν. εἶπομεν δὲ ἥδη ὅτι σημειοῦνται ἐνταῦθα
 213 οἱ παλαιοὶ ὡς Εὐβοίαν μὲν οἶδεν ὁ ποιητὴς, Εὐβοεῖς δὲ οὐ λέγει, ὡς περ καὶ Ἴλιον λέγων Ἰλιεῖς οὐ
 φησι τοὺς ἐξ αὐτῆς· οὕτω δὲ καὶ *Σικελούς μὲν λέγει, Σικελίαν δὲ οὐ, ἀλλὰ Σικανίαν. καὶ ὁ γεωγράφος 20

δέ φησιν ὅτι οὕτω καὶ Βαβυλῶν μὲν πόλις, Βαβυλώνιοι δὲ τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἀπ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
 χώρας· καὶ Πορφύριος δὲ ἐφιστᾷ, ὅτι τῶν ἐκ Ζελείας τὴν χώραν Λυκίαν ἐκάλουσιν συνωνύμως τῇ ἐν τῷ
 Ξάνθῳ, τοὺς δὲ οἰκίτορας οὐ Λυκίους, ἀλλ' ἑτερονύμως Τρωᾶς. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἐξ' Ἡλίδος εὐρήσο-
 μεν ἐν τῷ αὐτῶν καταλόγῳ καλουμένους Ἐπειούς. ἐρρέθη δὲ ἐν τῇ ἀραφῶδιᾳ καὶ ὅτι ἡ τῆς Ἀτραμυ-
 τινῆς Θήβης οὐ Θηβαῖοι, ἀλλ' ἑτερονύμως ἐλέγοντο Κίλικες. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Εὐβοίαν ὁ ποιητὴς οὐ
 τὴν ὅλην οἶδε νῆσον, ἀλλὰ τι μέρος αὐτῆς· ὅθεν οὐδὲ εἶχε κοινῶς Εὐβοεῖς εἰπεῖν τοὺς ὑπὸ τῷ Ἐλεφῆ-
 νορι τεταγμένους, ὡς περ οὐδὲ Ἐρετριεῖς κοινῶς ἢ Χαλκιδεῖς· ὅθεν τὸ κοινὸν εἶπε τοὺς Ἀβαντας, εἰς
 ὃ πάντες οἱ τῆς νήσου ὑπέπιπτον, ἀφ' ὧν καὶ Ἀβαντὶς Εὐβοία, ὡς ἀπὸ Ἀβαντος τοῦ Ἀργείου ἢ υἱοῦ
 30 Ποσειδῶνος καὶ *Ἀρεθούσης, ἧς ὁμώνυμος ἢ προῤῥηθεῖσα πηγὴ Ἀρέθουσα· οἱ δὲ λέγουσι καὶ ὅτι Θραῖ-
 κες κατὰ Ἀριστοτέλην ὀρυηθέντες ἐξ' Ἀβας τῆς Φωκιῆς ἐπέκησαν τὴν νῆσον καὶ ἐπωνόμασαν Ἀβαν- 10
 τας τοὺς ἐκεῖ· οἱ δὲ ἀπὸ ἥρωος φασὶν Ἀβαντος κληθῆναι, καθὰ καὶ Εὐβοίαν ἀπὸ ἠρωίνης. Σημειῶσαι
 οὖν ὅτι, ὡς περ ἔθνος μὲν οἱ Βοιωτοὶ καὶ οἱ Φωκεῖς καὶ οἱ Λοκροὶ, περὶ ὧν ἐρρέθη, πόλεις δὲ αὐτῶν
 αὐταὶ καὶ ἐκεῖναι, οὕτω καὶ ἐθνικὸν μὲν ἐνταῦθα οἱ Ἀβαντες· αἱ δὲ κατ' αὐτοὺς πόλεις ἢ δεῖνα καὶ
 ἢ δεῖνα. ἔστι δὲ καὶ ἱστορία γενεαλογικὴ, δηλοῦσα περὶ τε Ἀβάντων καὶ τοῦ προῤῥηθέντος Δίου καὶ
 περὶ ἑτέρων τινῶν χρησίμων, τοιαύτη. Ἐρεχθέως, υἱοῦ Πανδίωνος, γίνεται Κέκροψ, Ἀρνέως, Πάν-
 δωρος, Μητίων· ὧν Ἀρνέως μὲν Πετῶς· οὗ Μενεσθεὺς ὁ ῥηθισόμενος τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς,
 Πάνδωρος δὲ Εὐβοίαν οἰκίζει· οὗ Ἀλκων καὶ Δίας, ὧν ὁ μὲν Δίον κτίζει, ὁ δ' Ἀλκων Ἀβαντα ἴσχει,
 40 ὃς Ἀβαντας ἐκάλεσεν, οὗ Χαλκῶδων, οὗ Ἐλεφῆνωρ ὁ προῤῥηθεὶς τῶν Ἀβάντων βασιλεὺς. ἐν δὲ
 τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται καὶ ταῦτα. Ἀτλαντος καὶ Πλημόνης τῆς Ὠκεανοῦ Ἀλκονῆ· ἧς καὶ
 Ποσειδῶνος Ὑπέρης, οὗ Ἀρέθουσα ἠρωὶς γυνὴ, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἀβας, οὗ Χαλκῶδων, οὗ Ἐλεφῆ- 20
 νωρ. ἡ δὲ ῥηθεῖσα γυνὴ Ἀρέθουσα κληθῆναι δέδωκεν ἐξ ἑαυτῆς τὴν Εὐβοίδα πηγὴν Ἀρέθουσαν, ἧς
 ὁ χρησμός ἐμνήσθη ὡς πρὸ βραχέων ἐρρέθη. ὅτι δὲ οὕτω ἐπίσημος ὁ Χαλκῶδων, ὡς ἀπ' αὐτοῦ καὶ
 Χαλκωδοντιάδας λέγεσθαι τοὺς Εὐβοεῖς, δηλοῖ Εὐριπίδης Ἴωνι, εἰπὼν· τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς τε Χαλ-
 28 κωδοντιάδαις, οἱ γῆν ἔχουσιν Εὐβοίδα. ὅπιθεν δὲ *κομῶντας τοὺς Ἀβαντας λέγει κατὰ τι ἔθος ἴδιον.
 φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὅτι Κουρήτες ἐν Χαλκίδι ὤκησαν. συνεχοῦς δὲ πολέμου ὄντος αὐτοῖς περὶ τοῦ
 Αἰλαντίου πεδίου, ἐπεὶ τῆς κόμης οἱ πολέμιοι δραττόμενοι κατέσπων αὐτοὺς, ὀπισθόκομοι γέγονασι,
 τὰ ἔμπροσθεν κειρόμενοι· διὸ καὶ Κουρήτες ἀπὸ τῆς κουρᾶς ἐκλήθησαν, καὶ ἀγάλματά εἰσι παρ'
 αὐτοῖς οὕτως ἔχοντα. μετοικήσαντες δὲ εἰς Αἰτωλίαν φασὶν Ἀκαρνανᾶς κληθῆναι διὰ τὸ ἀκούρους
 φυλάσσειν τὰς κεφαλὰς. περὶ δὲ Κουρήτων καὶ Ἀκαρνανῶν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πλατύτερον ῥηθήσεται,
 ὅπου ἐρεῖ ὁ ποιητὴς, Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοί. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ ὅτι ἴδιον κουρᾶς 30
 Εὐβοέων τὸ βαθείας ἔχεν τὰς ὀπισθεν κόμας ἀνδρίας χάριν. Τὸ δὲ ὀπισθεν ὀπιθεν καὶ ἐνταῦθα
 10 ὁ ποιητὴς εἶπε κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ' *διὰ χρείαν μετρικὴν. φύσει γὰρ σὺν τῷ σ' ἐστὶν ὡς ἐκ τοῦ ὀπίσω
 συγκοπέν. (Vers. 543.) Ὅτι δὲ οἱ Ἀβαντες αἰχμηταί, δηλοῖ μὲν καὶ ἡ ἱστορία, εἰποῦσα αἰσχρὸν εἶναι παρ'
 αὐτοῖς τὸ τοξεύειν· δηλοῖ δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἐφεσημένον τὴν λέξιν ἐν τῷ εἰπεῖν αὐτοὺς προθυμεισθαι
 θώρηκας ῥήξιν δηίων ὀρεκταῖς μελίαις· αἰχμηταὶ γὰρ πάντως οἱ τοιοῦτοι. εἰσὶ δὲ μελίαι μὲν τὰ
 δόρατα, διότι ἀπὸ ξύλου μελίας ἐσκευάζετο, ὀρεκταὶ δὲ αἱ ἐκτεινόμεναι κατὰ τῶν πολεμίων, ἵνα εἶεν
 Ἀβαντες αἰχμηταὶ οἱ μὴ ἀφιέντες τὰς αἰχμάς, ὀρέγοντες δὲ ταῖς χερσὶ καὶ οὕτω πλησσοῦντες· ὀρέξαι
 γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι, ὅθεν καὶ ὀρεκτὴ μελία. ἡ δὲ σοφωτέρα περὶ τῶν τοιούτων ὁμιλία ἢ παλαιὰ
 τοιαύτη. διττὴ ἢ τῶν δοράτων, φησὶ, χρῆσις, ἢ μὲν ἐκ χειρὸς, ὅτε καὶ ἀγγέμαχα καὶ ὀρεκτὰ λέγον-
 ται, ἢ δὲ ὡς ἐν παλτοῖς καθὰ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι· συστάδην τε γὰρ καὶ 40
 20 κοντοβολοῦν*των, ὃ περ καὶ ἡ σάρισσα δύναται καὶ ὁ ὑσσοῦς. ἐνθα καὶ σημειῶσαι κοινωνίαν καὶ δια-
 φορὰν δόρατος καὶ παλτοῦ καὶ κοντοῦ καὶ σαρίσσης καὶ ὑσσοῦ. λέγει δὲ ἡ αὐτὴ παλαιὰ γραφὴ καὶ
 ὅτι ἀγαθοὶ οἱ Εὐβοεῖς πρὸς μάχην σταδίαν, ἢ καὶ συστάδην λέγεται καὶ ἐκ χειρὸς. ὁ δὲ εἰπὼν, δουρὶ
 δ' ἀκοντίῳ ὕσον οὐκ ἄλλος τις οἶστῳ, τῷ παλτῷ λέγει δόρατι. καὶ οἱ μονομαχοῦντες δὲ παλτοῖς χρῶν-
 ται δόρασι πρότερον, εἶτα ἐπὶ τὰ ξίφη βαδίζουσιν. ἀγγέμαχοι δὲ οὐ μόνον οἱ χρώμενοι ξίφει, ἀλλὰ
 καὶ δόρατι ἐκ χειρὸς, ὡς τὸ, οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ. ἐγνωσται οὖν ἐκ τοῦ τοιούτου λόγου σαφῶς, ὅτι

ὄρεκτὰ δόρατα τὰ μὴ ἐκπετόμενα τῶν χειρῶν κατὰ τὴν ἰθυπτίωνα μελίην, ἀλλὰ ἐν τῷ κρατεῖσθαι βάλ-
 λοντα· ὁ περ ὁ Νέστωρ παρήγγελλεν ἐν τῷ ἔγχει ὄρεξάσθω. (Vers. 544.) Τὸ δὲ θῶρηκας ῥήξειν
 ῥήξιθώρακας τοὺς Ἀβαντας ποιῆι, ὡς περ τὸ ἀνέρας ῥήξειν παράγει τὸν ῥηξήνορα. Τὸ δὲ δῆϊων
 ἐνταῦθα *οἱ παλαιοὶ ἀξιούσι δῆϊων ἀναγινώσκειν δισυλλάβως δίχα ἐκφρονήσεως τοῦ ἰ, καὶ γίνεται οὕτω 30
 τὸ ἔπος ὀλοσπόνδειον. Σημειῶσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν ὁ ποιητὴς εἶπε τοὺς Ἀβαντας μεμαῶτας μελίαις θῶρη-
 κας ῥήξειν πολεμίῳν, προῖων δὲ ἐπὶ τοῦ Ἐκτορος ἐρεῖ ὅτι ἅμα τούτῳ λαοὶ θωρήσονται μεμαότες
 ἐγχείησι, πάνυ ἑλλειπτικῶς εἰπών. ἐνταῦθα μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν Ἀβάντων ἐντελῶς ἔχει τὸ μεμαῶτες μελίαις
 ῥήξειν τοὺς τῶν πολεμίῳν θῶρακας, ἐκεῖ δὲ ἑλλιπῶς ἐρρέθη τὸ μεμαῶτες ἐγχείησι· λείπει γὰρ τὸ ῥήξειν
 θῶρακας πολεμίῳν ἢ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. ἐνθα καὶ σημειωτέον ὅτι τὸν Τρωικὸν ὄλον κατάλογον ἐπι-
 214 σπέρχων ὁ ποιητὴς συνέτεμε κἀνταῦθα τῇ ἑλλείψει τὴν πολυλογίαν καὶ τοῖς Τρωικοῖς πράγμασι τὴν
 φράσιν συνεξομοίωσεν. ὄρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μεμαῶτες ἐνταῦθα μὲν ἐμεγάλυνε τὴν παραλήγουσαν Ἰωνικώ-
 τερον, ἐκεῖ δὲ κοινότερον ἐσμίκρυνε· καὶ τὴν προπα*ραλήγουσαν δὲ ἐνταῦθα μὲν συνέστειλεν, ἐκεῖ δὲ 40
 ἐξέτεινε. * (Vers. 546.) Ὅτι τὰς Ἀθήνας εὐκτίμενον πτολίεθρον λέγει ὡς εὖ καὶ αὐτὸ ἐκτισμένον 283
 ἢ καὶ ὡς ἀγαθοὺς ἔχων πολεμιστὰς, οὓς κτίτας ἢ τραγωδία φησὶ κατ' ἑλλειψιν καὶ αὐτοὺς τοῦ σ· λέγει 6
 δὲ τὰς αὐτὰς Ἀθήνας καὶ δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη ἔθρεψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε
 δὲ Ζεῖδωρος ἄρουρα. εὐγενὴς δὲ ἀνὴρ ὁ Ἐρεχθίδης καὶ συνετὸς, ὡς οἶα καὶ Ἀθη*νάς τροφίμος, καὶ 10
 αὐτόχθων, οὐ μὴν ἔπηλυς, καθά τινας ὑπέλαβον τὸν Κέκροπα. διὸ καὶ ὡς μὲν ἀγγίλους ὑπ' Ἀθηναῖς
 λέγεται τραφῆναι, ὡς δὲ αὐτόχθων ὑπὸ γῆς γεννηθῆναι· ὥστε ἐξεῖναι λεχθῆναι αὐτὸν γηγενῆ, ἃ δὲ
 καὶ τοῖς γεννήμασι ἀψύχοις γλυκέως ἐπιλέγονται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ αὐτόχθονα λάχανα καὶ τοῦ φύου-
 20 ται μύκητες γηγενεῖς, οἱ καὶ μῦκαι λέγονται κατὰ κλίσιν ἰσοσύλλαβον, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἔνια ὕδνα
 ὁμοίως τοῖς μύκαις πνιγώδη εἰσί· τάχα δὲ καὶ κατὰ τὸν Τιτυὸν μεγάλῳ διωκεῖτο σώματι, διόπερ ἐκεῖ-
 νος μὲν ἀπλῶς γαιήιος, οὗτος δὲ τόκος Ζεῖδωρου ἀρούρης. ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι κύριον ἐπὶ Ἀττι-
 κοῖς τὸ Ζεῖδωρος δοκεῖ. ἐκεῖ γὰρ πρῶτον ἀνεδόθη καρπὸς, οὗ μέρος καὶ ἡ ζεῖα· ὅθεν ἡ Ζεῖδωρος. διὸ
 φασὶν νῦν πρῶτως τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ ἐχρήσατο, ἐξ οὗ ἀνέκυψε καὶ τὸ βιόδωρος καὶ βωτιάνειρα καὶ
 παμβῶτις καὶ τὰ ὅμοια. (Vers. 549.) Ὅτι δὲ καὶ ἱερός ἦν ἀνὴρ *ὁ Ἐρεχθίδης, 20
 εἰπὼν ὅτι ἐκάθισεν αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖ ἐφ' ἐνὶ πίοι νηῶ ὡς οἶα τινὰ ζάχορον ἢ νεωκόρον ἢ καὶ ἱερέα·
 ὥστε καὶ ἱεράτο ἐκεῖνος τῇ Ἀθηναῖ. οὕτω δὲ ἦν περιίλυτος, ὥστε πάνυ ἔχαιρον Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεῖδαι
 λεγόμενοι. οὕτω δὲ φασὶν καὶ Κοδρίδαι καὶ Κεκροπίδαι καὶ Θεσειδαί, καὶ ταύτας γε τὰς κλήσεις τῶν
 ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐντιμότερας ἐνόμιζον. τινὲς δὲ τὸν αὐτὸν καὶ Ἐριχθόνιον φασὶν, ὁμώνυμον τῷ
 30 παλαιῷ Τρωικῷ βασιλεῖ Ἐριχθονίῳ, οὗ καὶ αὐτοῦ μέμνηται καὶ ὁ ποιητὴς. πλάττουσι δὲ ἕτεροι καὶ
 μῦθον αἰσχρὸν ἐκεῖνον τὸν περὶ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονὸς, καὶ τὸν Ἡφαιστοῦ κατὰ τῆς Ἀθηναῖς ἔρωτα
 καὶ τὴν ἀτελεσφόρητον ἐν αὐτοῖς αἰσχροουργίαν, ἃ πάντα ῥιπτεόν εἰς σιωπὴν καὶ δοτέον κατασαπῆναι
 τῇ γῆ. (Vers. 550.) Λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι οἱ τῶν Ἀθηναίων κοῦροι ἐν τῷ ῥηθέντι ναῶ ταύροισι
 καὶ ἀρνειοῖς ἰλάονται τὴν Ἀθηναῖν, τουτέστιν ἰλάσκονται, περιτελλομένων *ἐνιαυτῶν. εἴοικε δὲ τὰ 30
 Παναθηναῖα ἱστορεῖν, ὧν ἔκτοτε, ὡς εἰκὸς, ἀρχὴ τις προκατεβέβλητο, οὐ κατὰ ἐνιαυτὸν ἕκαστον τελου-
 μένων, ἀλλὰ περιτελλομένων ἐνιαυτῶν· κατὰ πενταετηρίδα γὰρ ἤγοντο καὶ αὐτὰ, καθά καὶ τὰ Ὀλύμ-
 πια, καὶ Θεοφιλεῖς ἐν τούτοις τοὺς Ἀθηναίους ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ, ὧν ἠγεμόνευε, φησὶν, υἱὸς Πετειῶ
 Μενεσθέος. θήλεα δὲ, φασὶν, ἔθνον τῇ Ἀθηναῖ. (Vers. 551.) Τὸ δὲ, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν,
 ἕτερον μὲν τι ἐστὶ παρά τὸ περιπλομένων ἐνιαυτῶν τὸ ἐν Ὀδυσσεῖα ῥηθέν. εἴρηται δὲ κατὰ ὁμοιότητα
 40 τοῦ ἐπιτέλλειν καὶ ἀνατέλλειν. Τὸ δὲ Πετειῶ ἢ ἀπὸ τοῦ Πετειῶς Πετειῶ γίνεται Ἀττικῶς, ὡς λαγῶς
 λαγῶ, ταῶς ταῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ μικροῦ Πετειῶ κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, ἢ εὐθεῖα ἐστὶ κοινὴ κατὰ
 Ἀρίσταρχον Πετειῶς, ὡς καλὸς, οὗ γενικὴ Πετειῶ, ὡς καλοῖο, καὶ ἐκτάσει Πετειῶ. Τὸν δὲ Μενεσθέα, οὗ
 μνήμη γέγονε καὶ ἐν τῷ περὶ Ἀβάντων λόγῳ, ὁ ποιητὴς ἐπαινῶν ἐνταῦθα ὡς τακτικώτα*τον λέγει ὅτι 40
 τούτῳ οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. (Vers. 555.)
 Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν. ὄρα δὲ ὅτι οὐκ εἶπεν ὡς Νέστωρ μόνος ἐνίκα· ἤριζε δὲ
 φησὶν. ἀμφήριστος ἄρα ἦν αὐτοῖς ἢ νίκη· καὶ τοῦτο δὲ οὐ δι' ἀφύϊαν τοῦ Μενεσθέος, ἀλλὰ διὰ τὴν

ἐξ ἡλικίας πολυπειρίαν τοῦ γεραιάτου Νέστορος. (Vers. 554.) Ὅρα δὲ τὸ κοσμηῆσαι ἵππους καὶ
 ἀνέρας, ὅθεν κοσμήτορες λαῶν οἱ βασιλεῖς. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα καὶ ὅτι πρῶτος Ὅμηρος
 κόσμον πόλεμον τὴν παράταξιν ὠνόμασε, καὶ ὅτι ἐγκώμιον τοιοῦτον τῷ Μενεσθεῖ ἐχαρίσατο· ἐπεὶ
 284 μὴ εὐδοκιμήσει που ἐν ταῖς μά*χαις. πεντήκοντα δέ, φησιν, αὐτῶ νῆες ἦσαν· καὶ αὐταὶ μὲν μετρίως
 ἔχουσιν, ὑστέρῳ μέντοι χρόνῳ τοσοῦτον εὐφόρησαν οἱ Ἀθηναῖοι νεῶν, ὡς μόνον τῶν ὑφ' ἥλιον ἄριστοι
 εἶναι ναυμαχεῖν καὶ θαλαττοκρατῆσαι χρόνους ἰκανούς. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως πολὺ τὸ σεμνὸν αἱ Ἀθῆναι 215
 πάλαι ποτὲ εἶχον, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν τὰς Ἀθήνας Ἑλλάδος μουσεῖον, ἔτι δὲ καὶ Πίνδαρος Ἑλλάδος
 αὐτὰς ἔρεισμα καλέσας, καὶ Θουκυδίδης Ἑλλάδος Ἑλλάδα, καὶ ὁ Πύθιος ἐστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν
 Ἑλλήνων· ἐξ ὧν ὠρμημένος τις εἰς ἐννοίαν σεμνὴν κόσμου κόσμον ἐκάλεσε τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ἀσύγκριτον ναόν. (Vers. 547.) Τὸ δὲ, δῆμον Ἐρεχθίδης, πολυωνυμίας ἔχει λόγον· ταῦτόν γάρ 10
 Ἀθῆνας εἰπεῖν καὶ δῆμον Ἐρεχθίδως. εἶοικε δὲ καὶ τὸ δημοκρατικὸν ἐμφαίνειν, ᾧ μάλιστα ἔχαιρον Ἀθη-
 10 ναῖοι, οὓς φασιν αἱ ἱστορίαι παντοίας πειρα*θῆναι ἀρχῆς· καὶ γὰρ καὶ ἐβασίλευθησαν καὶ εἰς δημο-
 κρατίαν μετέστησαν, εἶτα καὶ ἐτυραννήθησαν καὶ ὑστερον εἰς ὀλιγαρχίαν μετέηλθον. ἐξενίκα δὲ ἡ δημο-
 κρατία φιλουμένη αὐτοῖς πλέον τῶν ἄλλων πολιτειῶν. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ἀθηναίων πόλεις ἢ δῆμους
 ἢ ὅλως εἰπεῖν τόπους οὐκ ἠρίθμησεν ὁ ποιητὴς διὰ τε πλῆθος κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ ὅτι οὐκ εἶχε
 πάντα, φασίν, εἰς μετροποιίαν κατατάξιν, καίτοι ἑκατὸν ἐβδομηκοντατεσσάρων, φασί, δῆμων ὄντων τῆς
 Ἀττικῆς, ὧν πολλοὶ λαμπρὰ εἶχον διηγῆματα· καθάπερ Ἀφίδνα μὲν τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν ὑπὸ Θησεύς
 καὶ ὡς οἱ Διόσκουροι ἐκπορθήσαντες αὐτὴν ἐκομίσαντο τὴν ἀδελφὴν· Μαραθῶν δὲ ὑστερον μὲν τὸν
 Περσικὸν ἀγῶνα, πρὸ δὲ Ὁμήρου τὸν Μαραθῶνιον ταῦρον, ὃν ἀνείλε Θησεύς· Ραμνοῦς δὲ τὸ τῆς
 Νεμέσεως ξόανον, μεγέθει καὶ κάλλει κατωρθωμένον καὶ τοῖς τοῦ Φειδίου ἐνάμιλλον· Δικέλεια δὲ 20
 20 ὄρμητήριον *Πελοποννησίοις κατὰ Ἀθηνῶν ἐχρημάτισεν ὑστερον· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Φυλὴ τὸν Θρασύ-
 βουλον κατὰ τῶν τυράννων ἐδέξατο· ἀξία δὲ λόγου καὶ ἡ Ἀκαδημία καὶ οἱ κῆποι τῶν φιλοσόφων καὶ
 ἡ ποικίλη στοά· Ἀνάφλυστος δὲ Κωλιάδος Ἀφροδίτης εἶχεν ἱερόν· περὶ τοῦτον τὸν δῆμον ἐξεκνύμηνθη
 τὰ Περσικὰ ναύαγια, περὶ ὧν χρησμός προεῖπε· Κωλιάδες δὲ γυναῖκες φριξοῦσιν ἐρετμοῖς. ταῦτα
 τοῦ γεωγράφου. περὶ δὲ Ἀθηναίων καὶ Ἀττικῆς καὶ Κέρροπος καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ κεῖται. ὁ δὲ
 γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι ἐν τῶ, οἱ δ' ἄρ' Ἀθῆνας εἶχον, δέχεσθαι δεῖ καὶ τοὺς Μεγαρέας· καὶ αὐτοὶ
 γὰρ μετέσχον τῆς στρατείας. ὅτι δὲ πολλὰ Ἀθῆναι καὶ ὅτι πολλὰ Ἀθηναίων ἐγένοντο ἀποικίαι,
 τεθρόλληται. καὶ Ἀμισὸς γοῦν ἢ Ποντικὴ κατὰ τὸν γεωγράφον Ἀθηναίων ἐποικισάντων Πειραιεύς
 μετωνομάσθη ὁμωνύμως τῷ Ἀττικῷ Πειραιεῖ, καὶ τὸ Ἀτραμίτιον δὲ Ἀθηναίων ἔσχεν ἀποικίαν.
 30 (Vers. 552.) Περὶ δὲ *Πετεῶο καὶ ὅλως περὶ τῆς Ἀθηναίων ταύτης ἀρχῆς καὶ τοιαῦτα ἱστορεῖ- 30
 ται. Θησεύς τοὺς Παλλαντίδας ἐλὼν ἐκβάλλει Πετεῶν ἅμα τῶ παιδὶ Μενεσθεῖ ὡς συναιρούμενον τοῖς
 Παλλαντίδασι. ἐπεὶ δὲ ὑστερον αἱ Ἀφίδναι ὑπὸ Διοσκούρων ἐάλωσαν διὰ τὴν ἀδελφὴν Ἑλένην καὶ οἱ
 Θησεῖδαι εἰς Εὐβοίαν ἔφυγον, ἐπιθέμενος ἤρξεν Ἀθηναίων ὁ Μενεσθεύς· περὶ δὲ τὸν ἀπόπλουον στα-
 σιάσαντες οἱ Ἀθηναῖοι προῖστῶσιν ἀρχεῖν σφῶν Δημοφῶντα τὸν Θησεῖδην, οὗ καὶ Εὐριπίδης μέμνηται,
 ὄζους Ἀθηνῶν ὀνομάζων αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀκάμαντα. ὅτι δὲ πρῶτοι Ἀθηναῖοι ἐχαλκούργησαν,
 δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι χάλκεια ἑορτὴ ἀρχαία δημοτελής. ὑστερον δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τῶν τεχνιτῶν ἔνη καὶ
 νέα Πυανεψιώνος, ἐπεὶπερ Ἡφαιστος ἐν τῇ Ἀττικῇ χαλκὸν εἰργάσατο. Πυανεψιών δὲ ὅτι μηνὸς
 ὄνομα παρ' Ἀττικοῖς κνάμων ἐψῆσει παρωννυμύμενος, καὶ ὡς ἔνη καὶ νέα ἢ νομηγία, καθὰ καὶ τῶ
 40 *κωμικῶ καὶ ἑτέροις ἀρέσκει, οὐ τοῦ νῦν λόγου πλατίνειν. (Vers. 557.) Ὅτι Αἴας ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν
 δυοκαίδεκα νῆας, ἕτεροι δὲ γράφουσιν ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε τρισκαίδεκα νῆας. πρὸς ὃ περ παρῶδηται τὸ, 40
 ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε τρισκαίδεκα νῆσας. καὶ ὅρα ὅπως πάννυ ἀπεστένωσεν ὁ ποιητὴς τὸν περὶ τοῦ μεγάλου
 Αἴαντος λόγον, μονονουχὶ λέγων ὅτι ὄν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα σεμννοῦσιν αἱ ἀνδραγαθίαι, τί ἂν τις
 285 ἐνταῦθα περιερ*γάζοιτο, τυχὸν δὲ καὶ διὰ τὸ μηδέν τι ἀξιόλογον ἔχειν εἰπεῖν περὶ τῶν κατὰ τὴν Σαλα-
 μῖνα. Τὸ δὲ μεγαλεῖον τοῦ ἥρωος δηλοῖ καὶ τὸ ἄδειν Τελαμῶνος, παροιματικῶς λεχθὲν ἀπὸ σχολιοῦ
 μέλους, οὗ ἀρχή· παῖ Τελαμῶνος Αἴαν ἀίχμητὰ, λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Ἀχαιῶν μετ'
 Ἀχιλλέα. ἦν δὲ, φασί, περιμάχης Ἀθηναίοις καὶ Μεγαρεῦσιν ἢ Σαλαμῖν. Σόλων δὲ ἢ Πεισίστρατος

παρενέγραψεν ἐνταῦθα μετὰ τὸν Ὀμήρου στίχον τὸ, στήσε δ' ἄγων, ἴν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγ-
 γες, καὶ οὕτω μάρτυρι τῷ ποιητῇ ἐχρήσατο τοῦ τὴν νῆσον ἐξ ἀρχῆς Ἀθηναίων ὑπάρξαι, ὡς ὁ γεω-
 γράφος ἱστορεῖ, ὁ καὶ λέγων ὅτι πολλὰ ἔπη ἀντιμαρτυρεῖ τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ καὶ ὅτι οὐκ ἀρέσκει τοῖς
 κριτικοῖς ἢ τοιαύτη τοῦ ἔπους παρένθεσις, κριτικούς εἰπὼν τοὺς κατὰ τὴν γραμματικὴν παράδοσιν
 εἰδότας κρίνειν τὰ ποιήματα. *ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι οἱ Μεγαρεῖς αὐτίς μεταποιούμενοι τῆς Σαλα- 10
 μῖνος ἀντιπαρῳδήσαν οὕτως· Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος δώδεκα ἄγε νεῆας, ἐκ τ' Αἰγειρούσσης Νισαίης τε
 Τρίποδός τε. χωρία δέ, φησι, ταῦτα Μεγαρικά, ὧν ἡ Νισαία παρώνυμος Νίσω, οὗ ἀδελφοὶ Αἰγεὺς
 καὶ Πάλλας καὶ Λύκος, Πανδίωνος υἱοί· περὶ δὲ Σαλαμῖνος καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἴρηται· ἔστι
 δὲ καὶ Κυπρία Σαλαμῖν, ἣν Τεῦχος οἰκίσας μετὰ Τροίας ἄλωσιν ὁμωνύμως τῇ πατρίδι καὶ αὐτὴν
 10 Σαλαμῖνα ἐκάλεσε. σημειῶσαι δὲ ὅτι πλανῶνται οἱ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης Νισαίας ἢ Νίσης Ὀμηρικῆς τινὸς
 τοὺς ἀδομένους Νισαίους ἵππους λέγοντες. τῷ γεωγράφῳ γὰρ οὐδὲν τοιοῦτον ἔγνωσται, ἀλλὰ τοῦτο καὶ
 μόνον φησὶν, ὅτι Νισαῖοι ἵπποι ἀριστοὶ καὶ μέγιστοι, οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς, ἐξ Ἀρμενίας ἦσαν, οἱ
 216 δὲ φασὶν ἀπὸ Μηδίας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Πορφύριος εἰς Αἴαντα ἐπιγράμμα παλαιὸν προσφέρει τόδε·
 "Ἄδ' ἐγὼ ἅ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ *τῷδε κάθημαι Αἴαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους, θυμὸν ἄχει 20
 μεγάλῳ βεβολημένα, οὐνεκ' Ἀχαιοῖς ἅ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσων ἐμοῦ κέκριται. ὁ δὲ παρωδήσας τις
 κατὰ τῆς ἠδονικῆς φιλοσοφίας ἔγραψεν οὕτως. "Ἄδ' ἐγὼ ἅ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι Ἰδονῆ,
 αἰσχίστως κειραμένη πλοκάμους. θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένη, εἴ περ ἅ πασιν ἅ κακόφρων Τέρψις
 κρείσσων ἐμοῦ κέκριται. ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσά-
 20 μενος, ὁ περ ἐκλήθη πέπλος, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἐκάστων ἀριθμὸν. καὶ ἐπι-
 γράμματα εἰς αὐτοὺς, ἅ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὀμηρον, ἀπλᾶ ὄντα καὶ οὐδὲν
 τι παχὺ καὶ φλεγμαῖνον ἔχοντα. δίστιχα δὲ τὰ ὅλα ἐκεῖνα δίχα τοῦ ῥηθέντος εἰς τὸν Αἴαντα· ἴσως γὰρ
 ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐφιλοτιμήσατο ἀπεναντίας ἐλθὼν τῷ ποιητῇ, ἐπὶ μὲν τῷ λαμπρῷ *Αἴαντι πολυ- 30
 λογήσαι, τοὺς δὲ ἄλλους ἤττον σεμνῦναι. ἔτι καὶ ταῦτα τοῦ Πορφυρίου, ὅτι εἰ καὶ Πηλέως καὶ Τελα-
 μῶν ἀδελφοὶ ἐξ Αἰακοῦ, ὧν Πηλέως μὲν Ἀχιλλεὺς, Αἴας δὲ Τελαμῶνος, ἀλλ' Ὀμηρος οὔτε Αἰακίδην
 φησὶ τὸν Αἴαντα οὔτε αὐτανεψίους ἀλλήλοις αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα· καὶ ὅτι Εὐφορίων λέγει τοῦ
 αἵματος τοῦ ῥέντος ἐκ τῆς τοῦ Αἴαντος σφαγῆς ὑάκινθον ἐκφῦναι· καὶ ὅτι ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα
 γράψας ἱστορεῖ μηδὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῷ διὰ τὴν ὄργην τοῦ
 βασιλέως. ἔτι κακῆϊνα περὶ τῆς ῥηθείσης νῆσου λέγεται. Σαλαμῖν νῆσος πρὸς τῇ Ἀττικῇ μῆκος ἐβδο-
 μῆκοντα ἢ ὄγδοῦκοντα σταδίων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. ἐκλήθη δὲ ποτε καὶ πιτυοῦσσα ἀπὸ φυτῶν.
 30 ταύτην ἔχουσιν Ἀθηναῖοι σκηπτάμενοι τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν Ὀμηρικὴν δῆθεν μαρτυρίαν. (Vers. 558.)
 Φάλαγγας δὲ οὐ μόνον στρατιωτικὰς τινὰς παρατάξεις οἶδαμεν, ὡς πολλαχοῦ φα*νεῖται, *ὅθεν πέπαι- 40
 κται καὶ τὸ λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ, ἀλλὰ καὶ ζωῦφια ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνώμενα, ὧν καὶ
 ἡ κωμῳδία μέμνηται, ἔτι δὲ καὶ τὰ ὑποτιθέμενα ἐλκομέναις ναυσὶν, ὡς πού καὶ ἀλλαχοῦ παρεδη-
 λώθη· ὧν χρῆσις καὶ παρὰ Ἀθηναίῳ ἐν τῷ, φάλαγγας ἐπικαρσίας, καὶ ἐν τῷ ἠδράσθη τὸ πλοῖον
 ἀσφαλῶς ἐπὶ φαλάγγων. *(Vers. 559.) "Ὅτι οἱ δ' Ἄργος εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν, Ἐρμιόνην, 286
 Ἀσίην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, Τροιζῆνα, Ἠίονας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον· οἱ τ' 8
 ἔχον Αἰγίναν Μάσητά τε· τούτων Διομήδης ἡγεμόνευε καὶ Σθένελος Καπανέως υἱὸς καὶ Εὐρύαλος
 ὁ Μηκιστέως· συμπάντων δὲ ἡγεῖτο Διομήδης· τοῖσι δ' ἅμ' ὄγδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. Ἰστέον
 δ' ὡς οὐκ ἀπήλλακται τῆς Ὀμηρικῆς ποικιλίας οὐδὲ τὰ ῥηθέντα, ἐν οἷς τὸν μὲν Διομήδην ἄγενεα-
 40 λόγητον ἀφείς ἀγαθὸν μόνον δις προσεῖπε, τὸν δὲ, Σθένελον φίλον υἱὸν Καπανέως φράσας τὸν πατέρα
 ἐπήνεσεν, ἀγακλειτὸν ἐκείνον εἰπὼν· τὸν δὲ Εὐρύαλον καὶ ἐπιθέτω ἐσέμνυνεν ἰσόθεον φῶτα καλέσας
 καὶ Ταλαῖονος ἀνακτος πάππου καὶ Μηκιστέως πατρὸς ἐγενεαλόγησεν· ἔτι τὴν μὲν Ἐρμιόνην καὶ τὴν
 Τροιζῆνα δίχα συνδέσμων ἔγραψεν ἀποστατικῶς, τὰ δ' ἄλλα συνέδησε. τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων περὶ
 μὲν Ἄργους ἀρκούντως ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἴρηται· νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον, ὅτι παροιμία ἐκ τού-
 του φέρεται τὸ, Ἄργεῖα φορὰ, παρὰ Πανσανίαν. ἐσκώποντο γάρ, φησιν, Ἄργεῖοι εἰς φιλοδόξους καὶ
 συκο*φάντας. Τὴν δὲ Τίρυνθα τειχιόεσσαν λέγει διὰ τὸ εὖ τετειχίσθαι. δοκεῖ δὲ, φασιν, ὑπὸ 20

Κυκλώπων τειχισθῆναι τῶν κατὰ τὸ Ἄργος, οἱ καὶ ἐγχειρογαστορες ἐκαλοῦντο καὶ χειρογαστορες οἷα χειροτέχναι καὶ τοῖς ἐκ χειρῶν ἔργοις τὴν γαστέρα πληροῦντες. ἀλλὰ τοῦτο μὲν τῆς ἱστορίας· ὁ δὲ μῦθος τερατολογεῖ τῆς γαστρὸς ἐκάστῳ αὐτῶν ἐκπεφυκέναι τὰς χεῖρας. ὑπὸ τούτων γοῦν, φασί, τῶν Κυκλώπων ἐτειχίσθη τὸ Ἄργος, οὐ μὴν ὑπὸ τῶν Σικελικῶν, οἷς οὐδὲν κοινὸν πρὸς τούτους, τρεῖς μόνους ὄντας ἢ ἑπτὰ κατὰ τινάς, ὧν ἐκάστῳ εἰς ὄφθαλμὸς ἐνέκειτο μετώπῳ κατὰ Ἡσίοδον, οἷς καὶ σπήλαια ἐν τῇ Ἀργεῖα χώρα ἐπονομάζονται. καλεῖται δέ, φασί, Τίρυνς ἀπὸ Τίρυνθος, ἀδελφοῦ Ἀμφιτρούωνος. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀλις διὰ τὸ πολλοὺς ἀλιενομένους οἰκεῖν ἐκεῖ. κατὰ δὲ Πausανίαν Ἀλικοὶ περὶ Τίρυνθα οἱ τὰ περὶ θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες. ὁ δὲ γεωγράφος ὀρηκτήριον

30 * Προΐτου τὴν Τίρυνθα λέγει, τειχισθῆν διὰ Κυκλώπων, οὓς ἑπτὰ εἶναι φησὶ χειρογαστορας μὲν καλουμένους, τρεφομένους δ' ἐκ τῆς τέχνης, μεταπέμπτους ἐκ Λυκίας ἐλθόντας. πλησίον δὲ πον, φησὶ, καὶ 217 Μιδέα παροξυτόνως, ἑτέρα τῆς Βοιωτικῆς. ἐκείνη δὲ καὶ προπαροξύνεται, φησιν, ὡς πρόνοια, καθὰ καὶ προεγράφη. διέχει δὲ Ναυπλίας περὶ δώδεκα στάδια, ἢ τινι Ναυπλία ἐφεξῆς σπήλαιά, φησι, καὶ οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι. καλεῖται δὲ Κυκλώπεια· ἔνθα σημειῶσαι τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν παλαιῶν σπουδὴν· οὐ γὰρ μόνον ταῦτα καὶ ὁ κατὰ Κρήτην λαβύρινθος λόγον πολλὸν ἔσχον, ἀλλὰ καὶ ὁ Αἰγύπτιος, περὶ οὗ φησὶν Ἡρόδοτος ὅτι λαβύρινθος περὶ Αἴγυπτον λόγῳ μείζων· εἰ γὰρ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων ἔργα συλλογίσεται οἷον τείχη καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐλάσσονος πόνου φανοῦνται τοῦ λαβυρίνθου τούτου. (Vers. 560.) Ἡ δὲ Ἐρμιόνη καλεῖται οὕτως, ἐπειδὴ Ζεὺς καὶ Ἥρα ἐνταῦθα ὠρμίσθησαν ἀπὸ Κρή-

40 * τῆς ἀφικόμενοι. ἀπὸ γοῦν τοῦ ὀρμίζω τροπῇ τοῦ ὁ εἰς εἰ Ἐρμιόνη. τὸ δὲ πρωτότυπον αὐτῆς Ἐρμιῶν, ἢ γενικῇ Ἐρμιόνος· ὡς περ δέ, φασί, κάλυκος κάλυκη, χιτῶνος χιτῶνη, ἡγεμόνος ἡγεμόνη, οὕτως Ἐρμιόνος Ἐρμιόνη. ἕτεροι δὲ πρωτότυπον μὲν φασί τὴν Ἐρμιόνην. Ἐρμιόνα δὲ εἰπεῖν ὅμοιον ὡς καὶ 20 Σοφοκλῆς Δωδῶνα τὴν Δωδώνην φησίν. ἐθνικὸν ταύτης οἱ Ἐρμιονεῖς· ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῇ παρθένου Ἥρας. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι Ἐρμιόνη οὐκ ἄσημος πόλις, καὶ ὅτι τεθρύλληται παρ' Ἐρμιονεῦσι τὴν εἰς Αἶδου κατάβασιν σύντομον εἶναι· διὸ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. εἰ δὲ καὶ

287 ἐκ τοῦ Λακωνικοῦ Ταινάρου σπηλαίου * ἐκείνου μεγάλου καὶ ἀφεγγοῦς καταβαίνειν ἦν ἐς Αἶδην, ἕτερος μῦθος εἰπεῖν ἐτόλμησεν οὐκ ἀφωῶς. καὶ Σκύλλαιον δέ, φησι, τόπος ἐν αὐτῇ, ἀπὸ Σκύλλης ὀνομασθῆν τῆς Νίσου θυγατρὸς, περὶ ἧς ἀλλαγῶ εἶρηται· οὐ μὴν ὄθεν καὶ τὸ περὶ πον Σικελίαν σπήλαιον. Ἀσίνη δὲ οὐ μόνη αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι· ὧν μία καὶ Λακωνικὴ πόλις, ἀπὸ Ἀσίνης κληθεῖσα, θυγατρὸς Λακεδαιμόνος· ὁ δὲ γεωγράφος καὶ κόλπον Ἀσιναιῶν, μάλιστα δὲ Ἀσίνην οἶδεν ὀμώνυμον ταύτη. φησὶ γοῦν· Ἀσίνη κόλπος, ἔνθα αἱ πόλεις αἱ τῷ Ἀχιλλεῖ ὑπεσχρημένοι ἐξ Ἀγαμέμνονος. λέγει δὲ καὶ ὅτι Ἀσίνη καὶ Ἐρμιῶν Δρυόπων οἰκητήριον, Δρύοπος τοῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος αὐτοὺς 30 ἐνταῦθα ἐκ τῶν περὶ Σπερχεῖον τόπων· λέγει δὲ καὶ κόλπον Ἐρμιονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ Ἀσίνης

10 πολίχνης. (Vers. 561.) Τροίξην δὲ πόλις οὐκ ἄσημος, * ὑπερκειμένη θαλάσσης πεντεκαίδεκα σταδίων, ἧς πρόκειται νησιδίον· καλεῖται δὲ ἀπὸ Τροίξηνος υἱοῦ Πέλοπος. ἢ δ' αὐτῇ ποτε καὶ Ἀφροδισιάς καὶ Σαρωνία, καὶ ἡ Ποσειδωνία ἢ Ποσειδωνιάς, ὡς ἱερά, φησι, Ποσειδῶνος· καὶ Ἀπολλωνιάς δέ. ἔστι δέ, φασί, καὶ ἑτέρα ἐν Ἰταλίᾳ Μασσαλιωτικῇ. τῆς δὲ Τροίξηνος ταύτης λιμὴν ἄδεται ὁ Πώγων, ὄθεν ἐπὶ τῶν ἀτρίχων τὸ γένειον καὶ ψευδομένων τὸν ἀνδρικὸν πώγωνα λέγεται παροιμιωδῶς τὸ, πλεύσειας εἰς Τροίξηνά. ἱστορεῖ δὲ Ἀθηναῖος Τροίξηνιον οἶνον, ὅς λέγεται, φησιν, ἀγόνους ποιεῖν τοὺς πίνοντας, λέγων καὶ περὶ πον τὴν Ἀχαΐαν ἀμπέλου τι γένος εἶναι, ἀφ' ἧς οἶνος ἐκθλίβεται ποιῶν ἐξαμβλοῦν τὰς ἐγκύμονας γυναῖκας· κὰν τῶν βοτρώων δέ, φησι, φάγωσιν, ἐξαμβλοῦσι. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τινὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων Τροίξηνά προπαροξυτόνως ἔγραψαν, οἷς καὶ Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ ἐν 40

20 τῷ περὶ ταχυτήτος καὶ δημοτήτος * εἰπὼν ὡς ἡ Δωρὶς καὶ Αἰολὶς διάλεκτος οἱ δὲ ποτε κατὰ γενικὴν περιτοσύλλαβον τὸ ἠ μετατιθέασιν εἰς ἄλφα, εἰ μὴ βαρύνοιτο· Ἑλληρ Ἑλλαν, Τροίξην Τροίξαν· ποιμὴν δὲ καὶ λιμὴν οὐκ ἂν ἐροῦσι διὰ τοῦ ἄλφα, ἐπεὶ ὄξυτονεῖται· ἐπὶ μέντοι μονοσυλλάβων μετατιθέασιν τὸ σφῆξ καὶ μὴν, σφᾶξ λέγοντες καὶ μάν. σεσημείωται, φησὶ, τὸ ἐσθᾶς ὄξυτόμενον καὶ διὰ τοῦ ἄλφα λεγόμενον παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιονίκαις. Τὰς δὲ Ἠϊόνας οὐχ' εὔρομεν πάντῃ περιλαλομένηας. ἐνικῶς δὲ Ἠϊῶν λέγεται πόλις Χερρόνησια παρὰ Θουκυδίδη. ἔστι δὲ καὶ Στρυμονικῇ. λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα Ἠϊῶν

Περικῆ. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ παλαιὰ σχόλια καὶ τὰς Ὀμηρικὰς ταύτας Ἰϊόνας ἐνικῶς λεγομένας οἶδασιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι, ἢ δ' Ἰϊῶν οὐκ οἰκεῖται. τινὲς δὲ οἴονται αὐτὴν εἶναι τὴν Καλαύριαν· φασὶ γὰρ ὅτι ἀοίκητός ἐστιν ἢ Ἰϊῶν, νομιζομένη παρά τινων ἢ Καλαύρια νῆσος εἶναι, περὶ ἧς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται. ὁ *Στράβων δὲ φησιν ὅτι Ἰϊόνες κώμη τις, ἣν ἐρημώσαντες Μυκηναῖοι ἢ Ἀθη- 30 ναῖοι ναύσταθμον ἐποίησαντο. Ἐπίδαυρος δὲ θηλυκῶς μὲν λέγεται κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, εἰπόντα ὅτι τὸ, ἀμπελόεντα Ἐπίδαυρον, μετὰ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου θηλυκόν ἐστιν, ὡς καὶ τὸ, πολόεντος ἐχίδνης, παρὰ Νικάνδρῳ, καὶ τὸ, ἡμαθόεντος Πύλου, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκαλεῖτο δὲ ποτε Λειμηρῆ διὰ διφθόγγου ὡς λειμῶνας ἔχουσα ἢ καὶ διὰ τοῦ ἰ ὡς πολυλίμενος κατὰ Ἀρτεμίδωρον, οἶονεὶ λιμενηρά τις οὔσα. ἐστὶ δέ, φασί, τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. ἐκλήθη δὲ καὶ Μιλησία καὶ Λίμηρὰ διὰ τὸ συχνὰ 10 αἰμάσσεισθαι θύμασι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὃς κατ' ἐξαιρετὸν ἐτιμᾶτο· εἶτα Ἐπίταυρος ὠνομάσθη, καὶ ἐκεῖθεν Ἐπίδαυρος. κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον καὶ Ἐπίκαρον αὐτὴν οἴονται τινες, ὡς Καρῶν αὐτὴν ποτε κατασχόντων. οὐκ ἄσημος δέ, φησιν, ἐστὶ πόλις δι' ἐπιφάνειαν Ἀσκληπιοῦ μάλιστα. κεῖται δ' ἐν *μυχῶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινὰς, ἐρυμνὴ φυσικῶς, παν- 40 ταχόθεν περιίπλουν ἔχουσα στάδια πεντεκαίδεκα· περικλείεται δὲ ὄρεσιν ὑψηλοῖς. τοῦ δ' αὐτοῦ φησὶν εἶναι κόλπου καὶ τὴν προκειμένην Αἴγινα. τινὲς μέντοι τοῦ Μυρτίου φασὶ τὴν Αἴγινα. τὸ δὲ ἐν αὐτῇ Ἀσκληπιεῖον καμνόντων τε πλήρες ἦν, φασὶ, καὶ πινακίων ἀνακειμένων, ἐν οἷς αἱ θεραπείαι ἀναγεγράφαι· φυλάσσει δὲ μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα καλουμένη Ἐπίδαυρος. ἑτέρα δὲ ἐστὶν αὕτη παρὰ τὴν Ἐπίδαμνον· ἐκείνη γὰρ ἑτερογραφουμένη πόλις ἐστὶν Ἰλλυρικὴ τὸ νῦν Δυρρόραχιον. ἀμπελόεσσαν δὲ λέγει Ἐπίδαυρον, *ὡς τὴν Ἰσθμιαν εἶπε πολυστάφυλον, πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν ἐκ τοῦ καρποῦ, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ 288 20 τοῦ φυτοῦ τὸ ἐπιθέτου εἴληπται. (Vers. 562.) Αἴγινα δὲ, ἧς ἐνταῦθα ἐκτείνεται ἢ παραλήγουσα διὰ τὸ μέτρον, ἀρκούντως ἠξιώται λόγου ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. κεῖται δὲ πλησίον Ἐπιδαύρου πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἔσχε δὲ τὸ ὄνομα ἐξ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ, Ὀνώνη πρότερον καλουμένη. καὶ τόπος δὲ τις, φασὶ, τῆς Ἐπιδαυρίας Αἴγινα ἐκαλεῖτο. διὸ πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας γράφουσί τινες παρὰ τῷ ποιητῇ ἀντὶ τοῦ, οἱ τ' ἔχον Αἴγινα, νῆσόν τ' Αἴγινα, ἵνα διαστείλωσι τῆς νήσου τὴν χέρσον Αἴγινα. ἔνδοξος δὲ ποτε ἢ νῆσος Αἴγινα. Οἰνώνη δέ, φασιν, ἐκαλεῖτο πάλαι ποτὲ ὁμωνύμως δυσὶ δήμοις Ἀττικοῖς. γέγονε δὲ λαμπρὸν διὰ λυπρότητα χώρας, θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς τῶν ἐκεῖ. ἐκόπη δὲ καὶ ἀργύριον πρῶτον ὑπὸ Φει*δίου ἐνταῦθα. καὶ ἦν, φασίν, ἐξαιρετὸν τι ἐν ἀργυρίοις ὁ Αἰγιναῖος ὀβολός. 10 Μάσης δὲ τὸν μὲν πολίτην παράγει Μασήτιον. λέγεται δέ, φασί, καὶ τρισυλλάβως ἢ Μάσητος· ἐστὶ δὲ κώμη Μάσητος καὶ λίμνη, φασὶ, καὶ νῆσος. τὸ δὲ Μάσιον τρισυλλάβως, ὡς Πάριον, ὄρος φασὶ 30 Μεσοποταμίας περὶ ποῦ τὴν ἑῶαν Νίσιβιν. (Vers. 568.) Τὸ δὲ ὀγδάκοντα κρᾶσιν ἔπαθε τοῦ ὀ και ἦ, οἴαν καὶ τὸ δῶμα καὶ ἢ σιωπῆ καὶ τὸ ἐπιβῶσομαι ἀντὶ τοῦ βοήσω καὶ τὸ βωστρεῖν ἐν Ὀδυσσεΐα καὶ τῷμισον παρὰ Ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, ἐκ τοῦ θρόνου πηδήσας ἀνέβωσε, καὶ βωθήσαντες εἰς τὸν Ἰσθμὸν, καὶ τὸ ἐπιβωτᾶν παρὰ τῷ αὐτῷ, καὶ τὸ ἐννώσαντα ἀντὶ τοῦ ἐννοήσαντα καὶ τὰ ὅμοια. (Vers. 566.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντα Μηκιστέα Ταλαϊονίδην ὁ ποιητῆς καλεῖ ἦγον υἱὸν Ταλαοῦ. ἔοικε δὲ διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός, οὕτω τε καλούμενος, ἐξ οὗ καὶ πατρωνυμικὸν ἐστὶ ὁ Ταλαΐδης καὶ Ταλαΐων, ὅθεν ὁ Τα*λαϊονίδης· εἰ δέ γε μὴ διωνυμεῖ, ἀλλὰ μοναχῶς λέγεται Ταλαός, 20 πλεονασμὸν ἔπαθε δύο συλλαβῶν ὁ Ταλαϊονίδης ἀπὸ τοῦ Ταλαοῦ γεγονώς, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ φασιν. ἠγγεῖτο δὲ συμπάντων τῶν Ἀργείων ὁ Διομήδης ὡς ἄριστος. ἄλλως γὰρ ὡς μὴ ἀκραιφνῆς Ἀργεῖος καὶ ἐκ προγόνων αὐθιγενῆς οὐκ ἂν προεκρίθη ἄρχειν· τὰ γὰρ ἀνέκαθεν Αἰτωλὸς ἦν. Τυδεὺς γὰρ 40 ἐν Αἰτωλίᾳ ἐμφυλίῳ φόνῳ χρανθεῖς καὶ φηγὼν εἰς Ἄργος καὶ γήμας Δηϊπύλην τὴν Ἀδράστου θυγατέρα Διομήδην ποιεῖται· εἰς ὃν περιέστη τὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδράστου μέρος, ἄπαιδος τὰ πρὸς ἀρρένων τελευτήσαντος. πλατύτερον δὲ εἶπεῖν ὅπως ἢ ἀρχὴ περιῆλθε τῷ Διομήδει. Ἰστέον ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐπὶ Ἀναξαγόρου υἱοῦ Προΐτου βασιλέως Ἄργους ὁ μάντις Μελάμπους καθάρας τῆς μανίας τὰς Ἀργείας, ἢ ὡς τινες μᾶλλον φασὶ, τὰς Προϊτίδας, ἐκοινώνησεν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἅμα Βιάντι τῷ οἰ*κειῷ ἀδελφῷ, καθάπερ συνήρσε. τούτων δὲ Βιάντος μὲν Ταλαός, Μελάμποδος δὲ 30 Ἰοκλῆς, Ἀναξαγόρου δὲ Ἴφης, ὧν καταδυναστεύσας ὁ Βιαντίδης Ταλαός μόνος ἤρξεν. ὕστερον δὲ

Ἀμφιάραος ὁ τοῦ ῥηθέντος Ἰοκλῆος ἄρχει, Ταλαὸν ἀνελών. Ἀδραστός δὲ ὁ Ταλαοῦ δαίσας καὶ εἰς
 Σικυῶνα ἐλθὼν τὴν ἐκεῖ ἀρχὴν δέχεται Πολύβου τοῦ μητροροπάτορος καὶ ἅμα Ἰφιδι ἐπιστρατεύσας Ἀμ-
 φιαράω καὶ νικήσας πάλιν εἰς τρία κατέστησε τὴν ἀρχήν. εἶτα Ἀμφιαράου μὲν ἐν Θήβαις ἀπολωλότης,
 Ἰφιδος δὲ ἐν νόσῳ, Ἀδράστου δὲ ἐπὶ τῷ πένθει Αἰγιαλέως, Ἀγαμέμνων ὑφ' ἑαυτῷ ποιησάμενος τὸ
 Ἄργος ἐμέρισεν αὐτὸ ἐν τῷ στρατεύειν ἐπὶ Ἴλιον τοῖς ἀπογόνους τῶν ἀρχόντων ἐκείνων, Σθενέλῳ
 Προϊτίδῃ, Εὐρυάλῳ Ταλαϊονίδῃ, καὶ Διομήδῃ, ὁμοίως διὰ τὴν ἐπιγαμίαν Ἀδράστου. οὐ γὰρ μόνου
 θυγατριδοῦς ἦν ὁ Διομήδης τῷ Ἀδράστῳ ἀπὸ Δηϊπύλης, ἀλλὰ καὶ γαμβρὸς ἐπὶ Αἰγιαλείᾳ τῇ θυγα-
 40 *τρί· τοὺς γὰρ τοῦ Ἀμφιαράου ὑπενόει, τουτέστιν ὑπώπτευεν, ὡς φίλους Θυέστου. τοιαῦτα τὰ τῆς
 ἱστορίας, ἣν οἱ ἐκθέμενοι φασὶ καὶ ὅτι τὸ Ἄργος ἀπὸ Ἄργου ὠνομάσθη, ἀπογόνου Φορωνέως, καὶ ὅτι
 διὰ τὸ πρῶτον ὠκίσθαι τὸ Ἄργος διὰ τοῦτο καὶ πρῶτον ἐτάχθη τῶν ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονι ἐν τῷ ῥηθέντι 10
 καταλόγῳ, ἐξ οὗ, φασὶ, καὶ πάντες Ἕλληνας Ἀργεῖοι, δι' οὓς ὤφλε δίκην ἐξ ἐρήμης ὁ ποιητὴς ἀνδρὶ
 φθονερῷ. κατὰ γὰρ τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν Κλεισθένης, Σικυῶνος τύραννος, Ἀργείοις πολεμήσας
 ἐπαυσε τοὺς ῥαψωδοὺς ἐν Σικυῶνι ἀγωνίζεσθαι, τῶν Ὀμήρου, φησὶν, ἐπῶν ἕνεκα, διότι Ἀργεῖοι καὶ
 289 Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς *ὑμνοῦνται. δῆλον δὲ ὅτι οὐ μικροβασιλεὺς ὁ Ἀγαμέμνων, ὅς καθάπερ
 ἄλλοις ἑτέροις τόπους, οὕτω καὶ τοῖς περὶ Διομήδην τὴν Ἀργεῖαν ἀπεχαρίσατο. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ
 ἐν τῷ τῶν Ἀργείων τούτῳ καταλόγῳ καὶ ὅτι ἀκολούθως μετὰ Σαλαμίνα ἐπὶ Πελοπόννησον ἦκεν ὁ ποιη-
 τῆς. ἐπεὶ δέ, φασὶ, τότε ἐξ ἦσαν ἐκεῖ δυναστεῖαι, ἐν μὲν τῷ πρὸς ἠῷ μέρει ἦτοι τῷ ἀνατολικῷ δύο, ἐν
 δὲ τῷ πρὸς ἰσπεραν τέσσαρες, πρῶτας τὰς πρὸς ἠῷ καταλέγει, τὴν Ἀργολικὴν ἦτοι τὴν τῶν Ἀργείων,
 καὶ τὴν Μυκηνίδα, ἣ τις ἦν ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονι, εἶτα Λακωνικὴν καὶ Πύλιον, εἶτα Ἠλείαν καὶ
 Ἀρκαδικὴν. ζητητέον δὲ τί δήποτε δηλοῖ τὸ, ἐξ ἦσαν δυναστεῖαι, ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, ἵνα μὴ διαφωνία 20
 22 τις ἐνταῦθα εἴη πρὸς Ἡρόδοτον εἰπόντα ὅτι οἰκεῖ Πελοπόννησον ἔθνη ἑπτά. * (Vers. 56g. sqq.) Ὅτι οἱ 219
 τὰς Μυκήνας εἶχον καὶ Κόρινθον καὶ Κλεωνάς, Ὀρνεῖας τε Ἀραιθυρέην τε καὶ Σικυῶνα, Ὑπερησίην τε
 καὶ Γονόεσσαν, Πελλήνην τε καὶ Αἴγιον, Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα καὶ Ἐλίκην, ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονι ἦσαν
 ἄρχοντι νηῶν ἑκατὸν. ἅμα τούτῳ, φησὶ, πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ ἔποντο. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ
 τὰς ἑκατὸν νῆας, τάχα πού καὶ τριήρεις οὖσας. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐρυκρείων δαίκνυται εἶναι. ὅτε δὲ
 μάθωμεν ἕτι καὶ τοῖς Ἀρκάσιν ἐξήκοντα νῆας κενὰς ὁ αὐτὸς Ἀγαμέμνων δέδωκε, τότε πλείον τι σεμνὸν
 ἐπ' αὐτῷ γνωσόμεθα. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι ὅτι ταυτὸν ἠγεῖται ὁ ποιητὴς λέγειν, νῆες ἔποντο, καὶ,
 λαοὶ ἔποντο. εἶτα μὴ θέλων ἀπεριλάλητον ἀφεῖναι τὸν γεραρώτατον εὐρυκρείοντα, ἐπάγει· ἐν δ'
 30 αὐ*τὸς ἐδύσατο νόροπα χαλκὸν κυδιῶν, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσι, οὐνεκ' ἄριστος ἦν, πολὺ δὲ
 πλείστους ἄγε λαοὺς. ἐγκώμια δὲ ταῦτα βασιλέως, βραχέα μὲν τῇ περιγραφῇ, πολυειδῆ δὲ τοῖς νοή- 30
 μασιν. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ, πολὺ πλείστους ἄγε λαοὺς, ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος παρῳδῆται, ὃ περ ἦν τὸ,
 ἅμα τῷ γε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ ἔποντο. καὶ νῦν μὲν οὕτως ἐν στενῷ τὸν βασιλέα ἐπαινεῖ,
 προῖων δὲ πλατύτερον καὶ λαμπρότερον. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι, ὅσα μὲν γινῶναι ἀπὸ συναναγνώσεως κοι-
 νῆς, Ἀγαμέμνων ὁ ῥηθεὶς τῶν Μυκηναίων λέγεται βασιλεὺς. οἱ δὲ παλαιοὶ εὐρεθῆναι φασὶν ἐν πολλοῖς
 Ἀγαμέδοντα λεγόμενον, ὡς περ καὶ τὸν Ἀχιλλέα Ἀθηλέα καὶ τὸν Κάλχαντα Χάλκκαντα. καὶ ὁ Βελλε-
 ροφόντης δέ, φασὶν, Ἐλλεροφόντης ἐν τοῖς Ζηνοδότου εὐρηται, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ πού Ὀλυσσεὺς καὶ
 40 ἢ Ὀδύσεια Ὀλύσεια καὶ ὁ Ἰκάριος Ἰκάδιος. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ποιη*τῆς μετ' ἐπιθέτων
 προάγει τινὰς τῶν ῥηθεισῶν πόλεων· τὰς μὲν Μυκήνας εἰκτιμένον πτολίεθρον εἰπὼν, τὴν δὲ Κόρινθον
 ἀφνειὸν, ὡς καὶ εἶναι ἀμφίβολον εἴτε τὸν ἀφνειὸν Κόρινθον χρὴ εἰπεῖν ὁμωνύμως τῷ ἥρωι ἀφ' οὗ καλεῖ-
 ται εἴτε Ἀττικῶς καὶ Ἰωνικῶς τὴν ἀφνειὸν Κόρινθον. τὰς δὲ Κλεωνάς εὐκτιμένας λέγει, ἔρατεινὴν δὲ 40
 τὴν Ἀραιθυρέην, αἰπεινὴν δὲ τὴν Γονόεσσαν καὶ εὐρείαν τὴν Ἐλίκην. (Vers. 56g.) τούτων δὲ ἡ μὲν
 Μυκῆνη ἀπὸ τινος νύμφης, φασὶ, Λακωνικῆς ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ Μυκηναίως υἱοῦ Σπάρτωνος, ἀδελφοῦ
 Φορωνέως, ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, ὃ ἐφόρει Περσεὺς, οὗ πεσόντος φασὶ κατὰ κέλευσιν Ἐρμοῦ
 290 τὴν πόλιν ἐκεῖ ἐκτι*σε. μύκης δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους· ἢ δὲ χρῆσις καὶ παρ' Ἡρο-
 δότῳ ἐν τῷ, καὶ τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὃ μύκης ἀποπίπτει. πολυσήμαντος δὲ ἢ τοῦ μύκητος λέξις,
 λεγομένη οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐκ γῆς φρομένου ἐδωδύμου περιπτώματος, ὃ δὴ ἀμανίτην φασὶν κοινότερον,

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς μύξης, ἥ τις ἀνθρακοειδῆς τῶν ἀναπτομένων ἐλλυχνίων προβέβληται, δηλοῦσα δέ, ὡς εἴρηται, καὶ τὴν τοῦ ξίφους λαβὴν, ἧς αἱ Μυκῆναι παρώνυμοι. κατὰ δέ τινας Μυκίην ἀπὸ τοῦ μυκῆ-
 σασθαι τὴν Ἰῶ, βοῦν ἐκεῖ γενομένην. λέγεται δὲ καὶ ἐνικῶς Μυκίην καὶ πληθυντικῶς. ὁ δὲ πολίτης
 αὐτῆς οὐ μόνον Μυκηναῖος ἀλλὰ καὶ Μυκηνεὺς κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. ἐταπεινώθησαν δέ,
 φησι, μετὰ τὰ Τρωικὰ αἱ Μυκῆναι. καὶ οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες εἶχον καὶ Μυκίνας συντελούσας εἰς ἓν.
 χρόνοις δ' ὕστερον κα*τεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὡς μὴδ' ἔχνος εὐρίσκεισθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. 10
 καὶ πῶς ἔοικεν ἢ ποιητικῆ μαντικῆ τοῦτο προειπεῖν διὰ τῆς Ἑρας, ἢ τις φιλιτάτην, ὡς πού φησὶ παρ'
 Ὀμήρῳ, τὴν Μυκίην ἔχουσα, ὅμως ἀφίησι πορθηθῆναι τῷ Διὶ, ὅτε ἐκεῖνος βούλοιο. οὐκ οὐκ ζητη-
 10 τὸν ἄρτι τὰς Μυκίνας· ὁ χρόνος γὰρ κατὰ τὸν γεωγράφον τῶν Ὀμήρου ἡμαύρωκε τὰ πολλὰ, λέγον-
 τος οὐ τὰ νῦν ἀλλὰ τὰ ἀρχαῖα. φέρεται δὲ ἱστορία καὶ ὅτι Μυκίνας Περσεὺς μὲν ἔκτισε, διεδέξατο
 δὲ Σθένελος, εἶτα Εὐρυσθεὺς Περσείδης καὶ αὐτὸς ὢν. ἐπεὶ δὲ συμβαλὼν Ἀθηναίοις τελευτᾷ, προῖ-
 στῶσι κατὰ τι λόγιον Ἀτρεά, αὐτόθι διάγοντα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Θυέστου ἐπὶ τῷ φόνῳ Χρυσίππου.
 εὐδαιμονήσασα δὲ τὸ παλαιὸν ὕστερον ἐδυσπράγησε. μετὰ γὰρ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι καὶ
 Κλεωναῖοι ἐπελθόντες καὶ Τεγεᾶται ἄρδην αὐτὰς καθεῖλον καὶ τὴν γῆν διενείμαντο. (Vers. 570.)
 Ἡ Κόρινθος δὲ πόλις περιώνυμος καὶ πολλῶν αἰτία λόγων τοῖς πάλαι σοφοῖς, ἐν οἷς ἔστι καὶ Πίν- 20
 δαρος, ἔσω τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἰσθμοῦ κειμένη. ἐκαλεῖτο δέ, φασὶ, ποτὲ καὶ Ἐφύρα ἀπὸ Ἐφύρης
 τινὸς ἡρώϊνης· καὶ Ἡλιούπολις δέ, φασιν, ἐκλήθη διὰ τὸ ξηρὰ εἶναι· καὶ Πάγος δὲ ἢ αὐτῆ. εὐθῆνησε
 δὲ ποτε τῇ τῶν ἑταιρίδων εὐφορίᾳ, ὅθεν καὶ κορινθιάζεσθαι τὸ μαστροπεύειν ἢ ἑταιρεῖν ἀπὸ τῶν ἐν
 Κορίνθῳ ἑταιρῶν· ἦν δὲ τι καὶ σχῆμα κίωνων κορινθιουργῆς λεγόμενον. ἢ δὲ περὶ αὐτὴν Ἀκροκόριν-
 20 θος ἐκαλεῖτο, φασὶ, καὶ Ἐπώπη, διότι Σίσυφος ἐκεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ ἐπώπτειυσεν ὅπως ὑπὸ Διὸς ἢ Αἴγινα
 ἤρπαστο. ἀφνειὸν δὲ Κόρινθον ὁ ποιητὴς φησὶ διὰ τὸ ἐκεῖ ἐμπόριον, κείμενον ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ κατὰ
 τὸν γεωγράφον, ὃς καὶ δυοῖν λιμένων κύριον αὐτὸν φησὶ, δι' ὧν αἱ ἀμοιβαὶ τῶν φορτίων ῥάδιοι ἦσαν
 ἔκ τε Ἀσίας καὶ Ἰταλίας. ὑπὸ δὲ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἀκροκορίνθου ὄρους Πειρήνη κρήνη. λαλεῖ δὲ καὶ
 αὐτὸς πολ*λὰ εἰς ταύτην τὴν Κόρινθον· ἐν οἷς καὶ ὅτι περιᾶδονται τὰ κορινθιουργῆ χαλκώματα. 30
 σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι Κόρινθον, ἠνίκα ἡρωικόν ἐστι τὸ λαλοῦν πρόσωπον, Ἐφύρην καλεῖ.
 Θουκυδίδης δὲ ἐμπόριον αὐτὴν Ἑλλάδος λέγει. ὁ δὲ γεωγράφος καὶ ταῦτα περὶ Κορίνθου φησὶν·
 220 Ἀφροδίτης ἐκεῖσε ἱερὸν πλουσιώτατον. πλείους οὖν ἢ χιλίας ἱεροδούλους εἶχεν ἑταίρας, καὶ διὰ ταύτας
 πολυωχεῖτο ἢ πόλις καὶ ἐπλουτίζετο ἑξαναλισκομένων τῶν ναυτίλων, ὅθεν ἢ παροιμία φησὶν· οὐ παν-
 τὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, παρεξοσμένη πρὸς τὸ, οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν,
 30 ὃ δὴ φησὶ Σοφοκλῆς. ἔχει δὲ ὄρος ὑψηλὸν, ὃ περ εἰς ὄξειαν μὲν τελευτᾷ κορυφῆν· καλεῖται δὲ Ἀκρο-
 κόρινθος. καὶ ἢ μὲν κορυφῆ ναΐδιον ἔχει Ἀφροδίτης, ὑπὸ δὲ τῇ κορυφῇ τὴν Πειρήνην εἶναι συμβαίνει
 κρήνην, ἔκρυσιν μὲν οὐκ ἔχουσαν, μεστήν δ' αἰεὶ διαγυῶς καὶ ποτίμου ὕδατος. ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ ἐξ
 *ἄλλων ὑπονόμων φλεβίων συνθλίβεται πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους κρήνη ἐκρέουσα εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς 40
 ἱκανῶς ὑδρεῖονται. ἐνταῦθα, φασὶ, πίνοντα τὸν Πήγασον ἀλῶναι ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου. ἠρημώθη
 δὲ ὕστερον ἢ πόλις καὶ τὴν πλείστην αὐτῆς ἔσχον οἱ Σικυώνιοι. ἀνελήφθη δ' ὕστερον ὑπὸ Καίσαρος.
 χώραν δὲ ἔσχεν οὐκ εὐγενῶν σφόδρα, ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ὅθεν ὀφρυόεις Κόρινθος ἐλέγετο
 καὶ παροιμία ἐφέρετο λέγουσα· Κόρινθος ὀφρυόει καὶ κοιλαίνεται. Κλεωναὶ δὲ πόλισμά, φασιν, ἐπὶ
 τῇ ὁδῷ τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν καὶ τετειχισμένου καλῶς. διέ-
 χει δὲ Ἄρ*γους μὲν στάδια εἴκοσι, Κορίνθου δὲ ὀγδοήκοντα. ἐνταῦθα καὶ ἢ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν 291
 40 καὶ Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ τὰ Νέμεια συνετελοῦντο. καλοῦνται δὲ Κλεωναὶ ἀπὸ Κλεώνης τῆς
 Ἀσωποῦ, τοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Μετώπης τῆς καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ, κατὰ δέ τινας ἀπὸ τοῦ Νεμειοῦ
 λέοντος, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς, οἰονεὶ Λεωναὶ καὶ πλεονασμῷ Κλεωναὶ. πληθυντικῶς δὲ αὕτη αἰεὶ λέγεται.
 ἢ μέντοι Κλεώνη νῆσος περὶ πού τὴν ἄδομένην Κέρνην αὕτη ἐνικῶς καὶ διὰ δύο νῦ γράφεται. Ἡρόδο-
 τος δὲ καὶ ἔσω τοῦ Ἄθω οἶδε πόλιν Κλεωνάς. (Vers. 571.) Ὀρνεαὶ δὲ ἢ δίχα τοῦ ἰ Ὀρνεαὶ, τοῦτο γὰρ
 μάλιστα ἐν κοινῇ χρήσει κεῖται, κώμη ἐστὶν Ἀργείας κατὰ τὸν γεωγράφον. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα μεταξὺ
 Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. ταύτην δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας πόλιν λέγει, οὐ κώμην. πληθυντικῶς δὲ καὶ

10 αὐται λέγονται, ὡς καὶ αἱ *Κλεωναί. γράφονται δὲ διὰ διφθόγγου αἱ Ὀρνεαί, ὡς καὶ Βουρσειαί καὶ
 Ἀύγειαί. καλεῖται δὲ οὕτως ἢ ἀπὸ Ὀρνέως υἱοῦ Ἐρεχθέως, ἢ ἀπὸ Ὀρνέας νύμφης, ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους
 κεῖνται, ἢ ὁμωνύμως Ὀρνέα τῷ ποταμῷ. τοῦτο δὲ καὶ ὁ γεωγράφος φησὶ, λέγων ὅτι Ὀρνεαὶ ἐπάνυμοι
 τῷ παραρρέοντι ποταμῷ. ὃς καὶ ταῦτα φησὶν, ὡς νῦν μὲν ἔρημοι, πρότερον δ' οἰκούμεναι καλῶς. ἐτι-
 μάτο δ' ἐκεῖ Πρίαπος, ὅθεν καὶ Ὀρνεάτης ἐκαλεῖτο. κεῖνται δ' ὑπὲρ τοῦ πεδίου τοῦ τῶν Σικυωνίων.
 ἢ δὲ Ἀραιθυρέα καὶ Φλιοῦς, φασὶν, ἐκλήθη ἀπὸ Φλιοῦντος υἱοῦ Διονύσου. φέρεται δὲ ἐν τοῖς τοῦ
 ἐθνογράφου ὅτι Ἀραντος ἥρωος υἱὸς ἐγένετο Ἄορις καὶ θυγάτηρ Ἀραιθυρέα. τούτους Φλιάσιοι θηρα-
 τὰς φασὶ καὶ πολεμικούς. προαποθανούσης δὲ τῆς ἀδελφῆς ἀπ' αὐτῆς ἢ χώρα ἐκλήθη. τοπικὸν αὐτῆς
 Ἀραιθυρέως. ἢ δὲ τοῦ γεωγράφου ἱστορία φησὶν ὅτι Ἀραιθυρέα ἢ νῦν Φλιασία, πόλις Φλιοῦν-
 20 τος, κειμένη μέσον Σικυω*νίας Ἀργείας Κλεώνων καὶ Στυμφάλων. πόλιν δ' εἶχεν ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ 10
 πρὸς ὄρει ὀνομαζομένῃ Κηλώσση· οἱ δ' ὕστερον ἀναστάντες ἐκεῖθεν πρὸ τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν τὴν
 Φλιοῦντα. (Vers. 572.) Σικυῶν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον Μηκῶνῃ πρότερον ἐκαλεῖτο, πρὸ δὲ
 τούτου Αἰγιαλοί. μέμνηται δὲ Μηκῶνῃς καὶ Ἡσιόδου ἐν Θεογονίᾳ. παραρρέει δὲ τὴν Σικυωνίαν Ἀσωπὸς
 κατὰ τὸν γεωγράφον, ἐκ τῆς προρρήθεις Κηλώσσης λαμβάνων τὴν ἀρχὴν καὶ ποιῶν τὴν Ἀσωπίαν
 χώραν. ἕτερος δέ, φησὶν, οὗτος παρὰ τὸν ῥέοντα περὶ Θήβας Ἀσωπὸν καὶ Πλαταιὰς καὶ Τάναγραν
 καὶ τὸν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Τραχινίᾳ καὶ τὸν ἐν τῇ Πάρῳ. καὶ ἰδοὺ τέσσαρες οὗτοι Ἀσωποὶ ποταμοὶ
 κατὰ τὴν γεωγραφικὴν ἱστορίαν. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ἢ Σικυῶν. ἐκλήθη δὲ ποτε
 καὶ Τελχινία διὰ τὸ τοὺς ἄδομένους Τελχίνας καὶ αὐτόθι οἰκῆσαι. εὐδαίμων δὲ ἢ Σικυῶν καὶ δηλοῖ
 30 αὐτὸ καὶ παροιμία *λέγουσα· εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Ἄδραστος δὲ πρῶτον ἐμβα-
 σιλευέ, φησὶν, αὐτόθι, ἐπειδὴ ἐκπεσὼν Ἄργους, ὡς προεῖρήθη, ἐκεῖ ἰκατέστη καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς 20
 οὐκ εἰσθότας, φασὶν, ἄρχεσθαι. διὸ πρῶτον ἐμβασιλεύειν ἐρρήθη διὰ τὸ αὐτῷ πρῶτον ἐκείνους ὑποτα-
 γῆναι. ἀνῶκισται δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον ἢ Σικυῶν ἀπὸ θαλάσσης ὀλίγα στάδια ἐπὶ λόφου ἑρμυνοῦ.
 ταύτης ἐτυράνησεν Ἄρατος, ἀνὴρ ἐπιφανέστατος, ὁ καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἄρξας. ἐνταῦθα δὲ ἰστέον ὅτι οἱ
 συνθέμενοι τὸ σικυήλατον φράσαι δύνανται κατὰ τὸ δαφνῶν καὶ ἐλαιῶν, ἔνθα δηλαδὴ δάφναι καὶ
 ἐλαῖαι, οὕτω καὶ σικυῶν περιεκτικῷ τύπῳ, ὅπου περιέχονται σικυοὶ, οὓς οἱ παλαιοὶ καὶ σικυνοὺς παρο-
 ξυτόνως ἔγραψαν καὶ σίκυας, ὡς νέκυας. (Vers. 573.) Ὑπερησία δὲ πόλις, φασὶν, Ἀχαΐας, ἀπὸ Ὑπέ-
 ρητος ὀνομασθεῖσα, υἱοῦ Ἀνκάονος. οἱ δὲ καλέσαντες αὐτὴν Ὑπέρειαν κακῶς εἶπον. Ὑπέρεια γάρ,
 40 φασὶ, πηγὴ Μεσσηίδος *καὶ πόλις Σικελική. Γονόεσσα δὲ ἀκρωτήριον Πελλήνης, ἢ τις ῥηθήσεται
 κατωτέρω. διὸ καὶ αἰπεινὴν αὐτὴν ὁ ποιητὴς καλεῖ διὰ τὸ τῶν ἀκρωτηρίων ὑψηλὸν ὡς ἐπιπολὺ.
 Γονοῦσα μέντοι τρισυλλάβως πόλις Περραιβίας, ὡς περ καὶ Γόννος ἐν δυσὶ νῦν ὁ καὶ παρὰ Ἀνκόφρονι. 30
 οἱ δὲ Γοννεῖς οὐδὲ αὐτοὶ Ὀμηρικοὶ εἰσιν, ἀλλὰ πόλις Θυράκης κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ καὶ Ἀδριανοπο-
 λῖται. (Vers. 574.) Πελλήνη δὲ πόλις καὶ αὐτὴ Ἀχαΐας. ταύτης ἐθνικὸν Πελληνεὺς καὶ Πελλήνιος·
 ἢ μέντοι Παλλήνη διὰ τοῦ ᾧ πόλις ἐστὶ Θυράκης. καὶ χερρόνησος δὲ τρίγωνος ἢ καὶ Φλέγρα λεγομένη,
 292 περὶ ἣν Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας κατεπολέμησεν. ὁ *δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι μετὰ Σικυῶνα Πελλήνη
 κεῖται, εἴτα Αἰγείρα δευτέρα, τρίτη Αἰγαί, ἃς καὶ Αἰγὰν λέγουσιν ἐνικῶς, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα, 221
 τετάρτη Βοῦρα, μεθ' ἣν Ἐλίκη, μετὰ δὲ αὐτὴν Αἰγίον καὶ Πατρεῖς, εἴτα Ὠλενος, παρ' ᾧ ποταμὸς
 μέγας Μέλας, εἴτα Δύμη κληθεῖσα διὰ τὸ δυσμικωτέρα κεῖσθαι, πρότερον γάρ, φασὶ, Στρατὸς ἐκα-
 λεῖτο. λέγει δὲ καὶ ὅτι Πελλήνη στάδια ἑξήκοντα τῆς θαλάσσης ὑπερκειμένη φρούριον ἑρμυμόν. ἔστι δὲ
 καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεισαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ
 ὁ κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὀρνεσιν. Αἰγίον δὲ πόλις Ἀχαΐας καὶ αὐτὸ, οὗ πολίτης Αἰγιεὺς, ὡς ὁ χρησμός· 40
 ὕμεις δ' Αἰγιεὺς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι, τουτέστιν, οὐ μόνον πρωτεῖον ἐν ἀνδρία οὐ πλουτεῖτε, οὔτε
 10 μὴν δευτερεῖον, ὡς ἀκοῦσαι βούλεσθε, ἀλλ' οὐ*δὲ τρίτοι οὐδὲ τέταρτοι τὰ εἰς ἀνδρίαν ἐστέ. ὁ δὲ
 Στράβων λέγει καὶ ὅτι Αἰγίον ἰκανῶς οἰκούμενον. ἱστοροῦσι δ' ἐνταῦθα τὸν Δία ὑπ' Αἰγὸς τραφῆναι,
 ἣν Ὠλενίην Ἄρατος λέγει, διότι πλησίον ἢ Ὠλένη ἢ ὁ Ὠλενος, κτίσμα ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλικῷ μεταξὺ
 Πατρῶν καὶ Δύμης. ῥεῖ δὲ αὐτόθι Σελινοῦς ποταμὸς. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι, φησὶν, ὁμώνυμοι τούτῳ
 ποταμοί. (Vers. 575.) Ὁ δὲ Αἰγιαλὸς κατὰ τὸν γεωγράφον τῶν Ἀχαιῶν ἐστὶ καὶ αὐτός. καὶ χώρα

ἐκείσε Αἰγιάλεια τὸ παλαιόν, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες Αἰγιαλεῖς. ὕστερον δὲ Ἴωνία ἐκλήθη ἀπὸ Ἴώνων, καθά-
 περ καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξουθοῦ. Ἀθηναῖοι δέ, φησιν, ἔστειλαν εἰς ἀποικίαν ἐκεῖ τοὺς
 Ἴωνας, οἱ ἀντ' Αἰγιαλοῦ Ἴωνίαν τὴν χώραν ἐκάλεσαν καὶ τοὺς ἄνδρας ἀντ' Αἰγιαλείων Ἴωνας. πλατὺς
 δέ τις ὁ Αἰγιαλὸς οὕτως ἔοικεν εἶναι καὶ εὐρύχωρος καὶ διήκων ἐπὶ πολὺ· διὸ καὶ ἐπισημήνατο
 ὁ ποιητὴς, αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα· τὸ γὰρ πάντα πληθυσμὸν *τινα δηλοῖ τόπου. ἐλέγετο δέ, φασιν, 20
 Αἰγιαλὸς καὶ ἡ παραθαλασσία πλευρὰ Πελοποννήσου, ἡ παρατείνουσα ἐκ Σικυῶνος ἕως Ἴλλιδος. καὶ
 τάχα διὰ τοῦτον τὸν Αἰγιαλὸν εἶπεν ὁ ποιητὴς τὸ, ἀνὰ πάντα, ὡς τοσοῦτου τόπου ὄντος ὑπὸ Ἀγα-
 μέμνονι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι συνωνύμων οὐσῶν λέξεων τῆς ἡϊόνος καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅμως οὐ ταυτὸν
 ἔστι τοπικῶς ἐν ἱστορίαις Ἡϊῶν καὶ Αἰγιαλὸς, ἀλλ', ὡς ἤδη ἐφάνη, ἕτερον μὲν Ἡϊῶν, ἕτερον δὲ Ἡϊό-
 10 νες καὶ ἕτερον Αἰγιαλός. ὅτι δὲ καὶ πολλοὶ Αἰγιαλοὶ, ἐν τοῖς ἐξῆς μετ' ὀλίγα ῥηθῆσεται. Ἐλίκη δὲ ἀπὸ
 Ἐλίκα φασὶ καλεῖται υἱοῦ Λυκάονος, ἢ ἀπὸ Ἐλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ θυγατρὸς
 υἱοῦ Ποσειδῶνος. ἠφανίσθη δέ, φασιν, αὕτη ὑπὸ κύματος. ἐξαρθέν γὰρ ὑπὸ σεισμοῦ τὸ πέλαγος
 κατέκλυσε καὶ αὐτὴν καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἐλικωνίου Ποσειδῶνος, ὃ ἐτίμων οἱ Ἴωνες, θύοντες ἐκεῖ τὰ
 Πανιώνια, περὶ ὧν φθάσαντες εἴπομεν· ἧς θυσίας ὑπονοεῖ*ται μεμνῆσθαι καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, βοῦς 30
 ἤρηνεν ἐλζόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. τότε γάρ, φασί, νομίζουσι καλλιερεῖν περὶ τὴν θυσίαν
 Ἴωνες, ὅταν θύομενος ὁ ταῦρος ἐρεύξηται μυκητικῶς. λέγεται δὲ καὶ ἄλλη Ἐλίκη Θετταλική.
 (Vers. 578.) Νῶροπα δὲ χαλκὸν λέγει τὸν λαμπρὸν καὶ στερίσκοντα τοῦ ὄραν, οἷα δυσωπουμένης τῆς
 ὕψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα· ἔστι γὰρ στερητικὸν μὲν τὸ νῶ, ὄραν δὲ τὸ βλέπειν, ἐξ οὗ ὁ νῶροψ.
 (Vers. 579.) Κυδιῶν δὲ ὁ γανυῶν καὶ ὑψαυχεῶν, ὁποῖόν τι ἔοικε ποιεῖν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ νῦν
 20 εἰς μάχην ἐξόδῳ. * (Vers. 581. sqq.) Ὅτι οἱ περὶ Λακεδαιμόνα Φάρην τε Σπάρτην τε Μέσσην τε καὶ 46
 Βρυσείας καὶ Αὐγείας καὶ * Ἀμύκλας καὶ Ἐλος καὶ Λάαν καὶ Οἴτυλον ὑπὸ τῷ Μενελάῳ ἦσαν, ὅς νεῶν 293
 ἤρηνεν ἐξήκοντα. ἐλόμενος δὲ ὁ ποιητὴς δαπανῆσαι τι ἐπαίνου καὶ εἰς αὐτὸν, καθὰ καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν
 Ἀγαμέμνονα, ᾧ καὶ συνέταξε τοῦτον, ἐπίτηδες λέγει ὅτι καὶ αὐτὸς προΐει ἦσι, τουτέστι ταῖς ἑαυτοῦ,
 προθυμίαις πεπορθῶς, ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔτετο θυμῷ τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στο-
 ναχάς τε, ἠγοῦν ἐκδικῆσαι, ὡς καὶ προεῖρηται, ὑπὸ Νέστορος τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀρπαγμαίαν αὐτῆς ὀρμὴν
 καὶ τὸν ὕστερον μετὰμελον. πολλαχοῦ γὰρ ὁ ποιητὴς στενάζουσας αὐτὴν ποιεῖ ἐφ' οἷς ἠρπάγη καὶ μετὰ-
 μελον τιθεμένην, ὅς δὴ ἀκεῖται πᾶν ἀμάρτημα. Τὸ δὲ, προθυμίαις πεπορθῶς, ἐκτείνει μὲν διὰ
 μέτρου ἀνάγκην τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ δίχρονον τοῦ προθυμίαις. οὔτε δὲ ἀνδρεῖον παραδείκνυσι τὸν
 * Μενέλαον, καὶ ἀφορμὴν δὲ δίδωσι τῇ παραβολῇ, ἐν ἣ μνίας θάρσος αὐτὸν ἔχειν ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. 10
 30 ἱστοροῦσι δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τῆς Μενελάου ἀρχῆς ταῦτα. Οἶβαλος, υἱὸς Περιήρους, ἤρχε Λακεδαιμο-
 νίων, οὗ παῖδες Τυνδάρεως ἢ Τυνδάρης καὶ Ἴκαρος καὶ Ἄρη, γνήσιοι οὗτοι, νόθος δὲ Ἴπποθῶν, ὅς
 συμφραξάμενος Ἰκάρῳ Τυνδάρην ἀπελαύνει καὶ ἄρχει πολλοῖς πλήθων υἱοῖς. Ἡρακλῆς δὲ μετὰ τὴν
 ἐν τῇ Πύλῳ μάχην θύσων εἰς Ἀμύκλας ἐρχεται κατὰ χρησμόν. Οἰωνοῦ δὲ υἱοῦ Λικυμνίου προελθόν-
 τος ἐπὶ θεῖαν Λακεδαιμόνος, θεράπων δὲ ἦν ὁ Οἰωνὸς ἐταῖρος τῷ Ἡρακλεῖ, ἀναιροῦσιν αὐτὸν οἱ Ἴππο-
 22 θωντίδαι θανάτου κυνὸς ἕνεκα, ἐφ' οἷς Ἡρακλῆς ἅμα τῷ πατρὶ κατακτείνας αὐτοὺς τὴν ἀρχὴν τῷ
 Τυνδάρῃ δίδωσι καὶ τοῖς παισὶ, Κάστορι δηλαδὴ καὶ Πολυδεύκει, ὧν μὴ στρατευσάντων Μενέλαος
 ἄρχει. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων τὴν μὲν Λακεδαιμόνα * κοίλην λέγει, ὡς καὶ ἐν 20
 τῇ Ὀδυσσεΐα, δι' ὃν λόγον καὶ Συρία κοίλη λέγεται· περιέχεται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ταυγέτου καὶ τοῦ Παρθε-
 νίου ὄρους ἢ Λακεδαιμῶν. τὴν δ' αὐτὴν καὶ κητώεσσαν καλεῖ ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα· τὴν δὲ Μέσσην πολυ-
 40 τρήρωνα, ὡς καὶ πρὸ τούτων τὴν Θίσβην· τὰς δὲ Αὐγείας ἐρατεινάς διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου, ὡς
 ἔοικε· τὸ δὲ Ἐλος ἔφαλον πτολίεθρον, ὡς καὶ τὴν Κήρινθον πρὸ ὀλίγων ἔφαλον εἶπεν. ἢ δὲ κατὰ
 μέρος θεωρία τῶν ῥηθειῶν πόλεων ὡς ἐν συνόψει τοιαύτη τις ἐστίν. (Vers. 581.) Ἡ μὲν Λακεδαι-
 μων ἀπὸ Λακεδαιμόνος ὠνόμασται, οὗ υἱὸς Ἀμύκλας, ἢ διότι συνθέμενοι κλήρῳ διανεμάσθαι τὴν
 χώραν Ἡρακλεΐδαι ἐποίησαν οὕτω, καὶ ὁ λαχὼν πρῶτος λαβὼν ταύτην ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πράγματος,
 ὅθεν Λαβεδαίμων ἢ Λαχεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι, τουτέστι τύχῃ, ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβὼν ἢ ἔλα-
 χεν ὁ λαχὼν, καὶ τροπῇ τοῦ β' ἢ τοῦ χ' εἰς κ' Λακεδαιμῶν. λέ*γεται δέ, φασί, Λακεδαιμῶν καὶ ἡ χώρα 30

καὶ ἡ πόλις· ἡ μὲν χώρα ἐν τῷ, τὰ οἱ ξεῖνος Λακεδαιμόνιοι δῶκε τυχήσας· ἡ δὲ πόλις ἐν τῷ, οἱ δ' ἴξον κοίλην Λακεδαιμόνα πρὸς δώματα Μενελάου. καὶ ὅτε γοῦν τις ἀκούσει τὴν Λακεδαιμόνα ἑκατόμπολιν εἶναι, τὴν χώραν νοήσει. σαφέστερον δὲ καὶ ἀκριβέστερον ὁ γεωγράφος φησὶν ὅτι ἡ Λακωνικὴ τὸ παλαιὸν μὲν ἑκατόμπολις, καὶ τὰ ἑκατόμβαια διὰ τοῦτο ἐθύετο ἐκεῖ κατ' ἔτος. νῦν δέ, φησι, πολίχλαι τινὲς εἰσι τριάκοντα τὸν ἀριθμὸν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀχαϊκὸν Ἄργος οὐ μόνον ἢ Πελοπόννησος ὅλη ἀλλὰ καὶ ἰδίως ἢ Λακωνικὴ, ὡς δηλοῖ τὸ, ἢ Μενέλαος οὐκ Ἄργιος ἦεν Ἀχαϊκοῦ, ἢ γοῦν οὐκ ἦν ἐν τῇ Λακωνικῇ. εἰ δὲ καὶ ἀτειχιστος κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν ὤκειτο ἢ Λακεδαιμόνων, πῶς ἂν πόλις λέγοιτο; κώμη γὰρ μᾶλλον λέγεσθαι ὠφείλει. οἱ δὲ περὶ Σπάρτης τοῦτο φασίν. ἱστορεῖται δὲ ὅτι Λακεδαιμόνιοι
40 λάμβδα ἐπὶ ταῖς ἀσπί*σιν αὐτῶν εἰς παράσημον ἔγραφον ἐκ τοῦ κατάρχοντος στοιχείου χαρακτηρίζοντες ἑαυτοὺς, ὡς περ οἱ Μεσσηνιοὶ, πλησιόχωροι ὄντες αὐτοῖς καὶ πολέμιοι τὸ μ'. Εὐπόλις· ἐξεπλάγην 10 γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα, ἤγουν τὰς κακωτικὰς ἀσπίδας. θαυμάζουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ὅπως οὐδὲν τι θαυμαστὸν περὶ Λακεδαιμόνος εἶπεν ὁ ποιητὴς, καὶ λέγουσι πρὸς ἄλλοις καὶ τοῦτο ὅτι οὐπω ἦσαν ὑπὸ Λυκούργου πεπαιδευμένοι οἱ Λάκωνες, ὡς ἔχειν τι πολλοῦ λόγου ἄξιον. ἔστι δὲ καὶ Κυπρία Λακεδαιμόνων. ἐθνικὸν Λακεδαιμόνιος, καὶ συγκοπῇ Λάκων, ὡς καὶ τοῦ Κυδωνιάται συγκέκοπται τὸ Κύδω-
294νες ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα. τοῦτο δὲ τοῖς *ἀκριβεστέροις οὐκ εὐηρέσθηται. τινὲς δὲ ὑποκοριστικὸν εἶπον τὸ Λάκων οὐ θηλυκὸν Λάκαινα, κτητικὸν Λακωνικὴ. ἔστι δὲ καὶ κλειὸς Λακωνικὴ, καινότερα τις, καὶ εἶδος δὲ ὑποδήματος καὶ ὀρχήσεως εἶδος καὶ μᾶστιγες Λακωνικαὶ καὶ σιδίριον Λακωνικόν· τῶν γὰρ στομωμάτων, φασί, τὸ μὲν Χαλυβδικόν, τὸ δὲ Σινωπικόν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν. καὶ Σινωπικόν μὲν καὶ Χαλυβδικόν χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικὰ, Λακωνικόν δὲ εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρόπανα καὶ χαρακτῆρας καὶ λιθουργικὰ, τὸ δὲ Λύδιον εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας καὶ ξυρία καὶ ξυστήρας. 20 οὕτω Δαΐμαχος ἐν πολιορκητικοῖς ὑπομνήμασι κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. Τὸ δὲ κητώεσσα δηλοῖ μὲν τὴν μεγάλην παρὰ τὸ κῆτος τὸ μείζον τῶν ἐνύγρων. γράφεται δὲ καὶ ἄλλως παρὰ τοῖς παλαιοῖς,
10 καιε*τάεσσα ἤγουν καλαμινθώδης, φασί· πολὺ δὲ ἐν Σπάρτῃ τὸ τοιοῦτον φυτόν· οἱ δὲ ὅτι εὐσειστος ἢ Λακωνικὴ· καιετοὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωχοὶ, ὅθεν καιέτας δεσμοτήριον παρὰ Λακεδαιμόνιοις σπήλαιόν τι· τινὲς δὲ κώους τὰ τοιαῦτα κοιλώματα φασίν, ἀφ' οὗ Φηροσὶν ὀρεσκώοις φησὶν Ὅμηρος. τῆς δὲ τοιαύτης λέξεως μνήμη τις ἔσται καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς περὶ τῆς νήσου Κῶ. ζῆτει δὲ περὶ τούτου καὶ τὰ εἰς τὴν Ὀδύσειαν, οὐκ ἀνάξια ἐντυχίας ὄντα. ζητητέον δὲ μήποτε ἢ Λακεδαιμόνων κητώεσσα λέγεται καὶ διὰ τὸ τὴν ζωννῦσαν ἐκεῖ θάλασσαν κητοτρόφον εἶναι καὶ οὕτω θηριώδη, καθ' ὃ καὶ Ἡρόδοτος θηριωδεστάτην φησὶ θάλασσαν τὴν περὶ τὸν Ἄθω. εἰκὸς δὲ τοιαύτην ἐννοίαν ὑπεῖναι τῇ κητώεσση καὶ διὰ Φώκαιαν, ἢ τις διὰ κῆτος τὰς φώκας ὠνόμασται. Φώκαιαν δὲ φησὶν τὴν Ἀσια- 30 νήν, ἢ τις λέγεται εἶναι Ἰωνίας μὲν ἀρχή, Αἰολίδος δὲ πέρασ. (Vers. 582.) Τὴν δὲ Φάργην ὃ τὰ
20 ἐθνικὰ γρά*ψας διὰ τοῦ ἰ εἰδέναι φαίνεται ὡς ἀπὸ τῆς στοιχειακῆς ἀκολουθίας· τὰ δὲ πλείω τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ ἠ γράφουσι, καὶ ἔχει τοῦτο λόγον ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ· ὡς γὰρ Σπάρτη Σπαρτιάτης, οὕτω Φάργη Φαριάτης. τὴν δὲ Σπάρτην οἱ μὲν βασιλείον φασί, λέγοντες καὶ ὅτι τῶν κατὰ Πελοπόννησον πόλεις ἐνδοξότατοι Ἄργος τε Σπάρτη τε· τινὲς δὲ ὅτι Λακεδαιμόνων μὲν ἢ χώρα, Σπάρτη δὲ ἢ πόλις, εἰς ταυτὸν ἄγοντες οὗτοι τὴν Λακεδαιμόνα πόλιν καὶ τὴν Σπάρτην· οἱ δὲ τινες καὶ αὐτῆς τῆς μιᾶς πόλεως τὸ μὲν τι Λακεδαιμόνα, τὸ δὲ Σπάρτην καλοῦσιν. Ἡρόδοτος δὲ λέγει ὅτι ἐν Λακεδαιμόνιοι Σπάρτη πόλις ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων μάλιστα· ἕτεροι δὲ φασὶν ὅτι Λακεδαιμόνων πόλις ἐνδοξοτάτη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ἢ Σπάρτη πρότερον ἀπὸ Σπάρτου υἱοῦ Ἀμύκλαντος, ἢ διότι Ἀέλεγες οἱ πρῶτοι
30 συνοικήσαντες τὴν πόλιν διεσπαρμένοι τὸ πρὶν, εἶτα ἐκεῖ συνῆλθον καὶ ὤκη*σαν εἰς ταυτό· οἱ δὲ 40 τινες χωρίον φασὶ τὴν Σπάρτην Λακωνικόν, κληθὲν ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου σπαρτῶν, οἱ ἐκπεσόντες εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν Σπάρτην ὠνόμασαν. ἀνδρειότατοι δὲ πάλοι ποτὲ καὶ οἱ Σπαρτιάται. ἔστι δὲ, φασί, καὶ Σπάρτον ὄρος καὶ Σπάρτη κώμη περὶ Εὐξείνου. ὁ δὲ κωμικὸς ἐπαιξεν εἰς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην ὡς ὁμωνυμοῦσαν τοῖς σπαρτοῖς, ἃ περ ἔστι σχοινία ἀπὸ τοῦ τῶν σπάρτων φυτοῦ. 22 ὅρα δὲ ὅτι εἰ καὶ εἰς ταυτὸν τινες ἤγαγον, ὡς ἐρρέθη, τὴν Λακεδαιμόνα καὶ τὴν Σπάρτην, ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ἰδίᾳ μὲν ταύτην, ἰδίᾳ δὲ ἐκείνην ἐκφωνεῖ. ὅτι δὲ βασιλείον ἢ Σπάρτη, ὡς ἀνωτέρω

ἔρρέθη, δηλοῖ καὶ ὁ γεωγράφος, εἰπὼν ὅτι διελόντες Ἡρακλεῖδαι τὴν Λακωνικὴν εἰς ἕξ μίαν μερίδα τὰς Ἀμύκλας ἐξαιρέτον ἔδωκαν Φιλονόμῳ τῷ προδόντι αὐτοῖς τὴν Λακωνικὴν, τὴν δὲ Σπάρτην βασιλειον ἀπέφηναν σφίσιν αὐτοῖς. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὑποπέπτωκε *τῷ Ταυγέτῳ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ καὶ 40 Ἀμύκλαι τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔσρον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν οὕτω. Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαίμονα. Κρατῖνος δὲ καὶ τὴν χώραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον Λακεδαίμονα. Μέσση δὲ ἀντὶ τοῦ Μεσσήνη· ἄλλως γάρ, φησι, Μέσση οὐδαμοῦ δαίννεται. περιέρχεται δὲ καὶ αὕτη ἐν ταῖς ἱστορίαις, ἐν αἷς φέρεται καὶ ὅτι ἡ Σικελικὴ Μεσσήνη ταύτης ἀποικος. γράφεται δὲ καὶ αὕτη καὶ ἐκείνη ἐν δυσὶ σσ. παραδίδοται δὲ τις καὶ ἕτερα Μεσσήνη *δι' ἐνὸς σ γραφομένη. ἀποκοπήν οὖν ἡ Ὀμη-295 ρικὴ ἔχει Μέσση ἀπὸ τοῦ Μεσσήνη. καὶ δοκεῖ μὲν τὸ πάθος καινόν· ὁ δὲ γεωγράφος ἐκτίθεται καινότερα ἕτερα, ἐν οἷς καὶ ὅτι ὁ ἥλος ἦλ παρά τισιν εὔρηται, ὁ περ πολλῶν τολμηρότερον τοῦ Μεσσήνη Μέσση. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ κρίνον τὸ κρῖ καὶ ὁ Ἀλκιμέδων Ἀλκιμος. Ἡσιόδος δὲ, φησι, τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν βρῖ λέγει καὶ Σοφοκλῆς τὸ ῥάδιον ῥά. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν Τρωικῶν ἡ Μεσσήνη ὑπὸ Μενελάῳ ἦν, μέρος οὐσα τῆς Λακωνικῆς, ὕστερον δὲ καὶ πόλις ἐκτίσθη Μεσσήνη, ἧς ἀκρόπολις ἡ Ἰθώμη, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ὃς καὶ Ἀσιναῖος ἀπὸ Ἀσίνης πόλεως ἐλέγετο, αἱ προῤ- ῥηθεῖσαι ἦσαν ἑπτὰ βασιλικαὶ πόλεις. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Μεσσήνη μετὰ τριφυλίαν μέρος τῆς Λακωνικῆς ὑπὸ Μενελάῳ. ἡ δὲ νῦν, φησὶ, πόλις Μεσσήνη, ἧς *ἔρρέθη ἀκρόπολις ἡ Ἰθώμη, οὕτω 10 ἔκτιστο. καὶ ὅτι μετὰ Μεσσηνίαν ἡ Λακωνικὴ καὶ ἡ Ἀργεῖα μέχρι τοῦ ἰσθμοῦ. (Vers. 583.) Αἱ δὲ Βρυσεαὶ καὶ αἱ Ἀγυεαὶ οὐ περιλαλοῦνται. πολίτης δὲ τῶν Ἀγυεῶν Ἀγυεάτης. τάχα οὖν καὶ Βρυσεάτης ὁμοίως. ἔστι δὲ, φησι, καὶ Λοκρίδος πόλις Ἀγυεαί. δοκεῖ δὲ πρωτότυπον εἶναι τὸ Βρυσεαὶ καὶ Ἀγυεαί, ὡς περ Ὀρνεαί, περὶ ὧν πρὸ ὀλίγου εἴρηται. (Vers. 584.) Ἀμύκλαι δὲ μία, φησὶ, τῶν ἑκατὸν τῆς Λακωνικῆς πόλεων, Ἀπόλλωνος ἱερά, ὡς εἴρηται, ἦν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισεν, ὃς καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται Ἀμύκλαντος καὶ ἰσοσυλλάβως δὲ Ἀμύκλα. πολίτης ταύτης Ἀμυκλαΐτης, ἔτι δὲ καὶ Ἀμυκλαῖος, ἐξ οὗ καὶ Ἀμυκλαιεύς. ἔστι δὲ καὶ Ἀμύκλαιον πόλις ἐν Κρήτῃ καὶ ὄρμος. αἱ δὲ Ἀμυκλαΐδες εἶδος ὑποδήματος, ἐν Ἀμύκλαις ἐπινοηθέν. Ἐλος δὲ χωρίον καὶ κώμη ὁμώνυμος ὕστερον. πρότερον δὲ ἦν, φησὶ, πόλις καθ' Ὀμηρον, κτίσμα *Ἐλίου υἱοῦ Περσέως. τινὲς δὲ καὶ ταῦτα εἶπον· 20 Ἐλος πόλις Λακωνικὴ· οἱ πολῖται Εἰλωτες καὶ Εἰλωται καὶ Ἐλοι καὶ Ἐλεᾶται. ἔστι δὲ καὶ Ἐλος Αἰγύπτου. ταῦτα δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας εἰς τὸ ἕτερον Ἐλος λέγει τὸ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὑπὸ τὸν Νέστορα, ἕτεροι δὲ ὅτι οὐ μόνον πόλις τὸ Ἐλος, ἀλλὰ καὶ εἰς χώραν τινὰ πλατύνεται, ἀφ' ἧς καὶ μᾶλλον οἱ Εἰλωτες, οἱ συνελθόντες τοῖς Μεσσηνίοις ἦν ὅτε καὶ πράγματα παρασχόντες τοῖς Λακεδαιμονίοις, εἴτα ὑπετάγησαν ὡσεὶ καὶ δοῦλοι· καὶ ἐξ αὐτῶν τὸ ὄνομα τῶν Εἰλώτων εἰς δουλικὴν ἀπλῶς μετελήφθη κλησὶν καὶ τὸ τοπικὸν εἰς δουλικῆς τύχης σημασίαν μετέπεσεν. ὅτι δὲ τὸ ἔλος ὑγρόν τινα τόπον δηλοῖ καὶ σύμφυτον, δῆλον. ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ ἡ ἰδιωτικὴ παραφθορὰ, ζύγραν τὸν τοιοῦτον λέγουσα τόπον, ὃ περ οὐδὲν ἀλλ' ἢ δίγγρα τις ἐστίν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θηλυκὸν τῶν ῥηθέντων Εἰλώτων αἱ Εἰλωτιδες, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐ*ρηται λεξικῷ, ἐν ᾧ καὶ ὅτι ὡς περ Εἰλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται 30 μὲν παρὰ Θετταλοῖς οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ, Κιλικύριοι δὲ ἐν Κρήτῃ, Μαριανδυνοὶ δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, καὶ Ἀρότται ἐν Συρακούσαις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὡς ἔστιν εἶδος τι μυιῶν, αἱ λέγονται ἔλειοι. οὐ διαρθροῖ δὲ καὶ ποίου ἔλους αὐταί. ἴσως δὲ ἀπλῶς οὕτω καλεῖ τὰς ἐν τοῖς ἔλεσι. (Vers. 585.) Λᾶαν δὲ Ὀμηρος μὲν δυσυλλάβως προάγει· οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶν ὅτι Λᾶ μονοσυλλάβως ἐλέγετο ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς ἡγουν καὶ ἡ Λᾶ καὶ ὁ Λᾶς, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων δηλοῖ ἐν τῷ, καὶ Λᾶν περήσεις. ὁ δὲ ποιητὴς διέλυσέ, φησι. κεῖται δ' ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς· διὸ Λᾶ καλεῖται ὡς ἀπὸ τοῦ λᾶς ὁ λίθος. ταύτην φασὶ τὴν Λᾶν οἱ Διόσκουροι ἐκ πολιορκίας εἶλον· διὸ ἐκλήθησαν Λαπέρσαι. οἱ δὲ οἰκοῦντες ἀδηλον εἴτε Λαοὶ ὀξυτόνως εἴτε Λᾶοι προπερισπωμένως. ἡ δὲ ἀμφιβολία *διὰ τὴν τῶν ἀντιγράφων διαφωνίαν. Οἰτύλος δὲ τρισυλλάβως ὡς δάκτυλος ἀπὸ Οἰτύλου ἥρωος, 40 ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησὶν. ἕτεροι δὲ τὸ, Οἰτύλον ἀμφενέμοντο, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκουσιν, ἄρθρον μὲν τιθέντες τὸ οἶ, πόλιν δὲ τὴν τύλον, ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ οἱ τὴν Τύλον ἀμφενέμοντο.

οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο τοῖς ἀκριβέσιν, οἱ Τύλιν μὲν πόλιν Θράκης οἶδασι κλινομένην Τύλεως, Τύλον δὲ οὐ πόλιν Λακωνικήν. καὶ Τυλησσὸν δὲ ὄρος ἐκεῖνοι λέγουσιν Ἰταλίας. (Vers. 588.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἐν δ' αὐτὸς κίεν, ἦτοι ἐπορεύετο, κατ' ἐξοχὴν εἴρηται τὸ αὐτὸς· λέγει γὰρ ὅτι ὁ Μενέλαος 296 καίτοι βασιλεὺς ὦν αὐτὸς ἑαυτὸν * παρατάσσει. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ βασιλέως ἔφη· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν. καὶ σημειῶσαι ὅτι ἐπὶ μὲν Ἀγαμέμνονος ὡς ἀνδρείου ἔφη· αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν· ἐπὶ δὲ Μενελάου μὴ τοιοῦτου ὄντος ἠρκέσθη εἰπὼν· ἐν δ' αὐτὸς κίεν, ἰδίαις προθυμίαις πεποιθώς· ὡς ἐκείνου μὲν ἀνδρείου ὄντος, τούτου δὲ θαρρόαλου. διό που ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ πρὸς μυῖαν διὰ 224

18 παραβολῆς εἰκασθήσεται καταθρασυνομένην πολλά. * Ὅτι ὁ Νέστωρ ἐνενήκοντα νῆας ἤγε δευτερεῶν τῶν τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ πλῆθος. εἶχε δὲ ὑπ' αὐτὸν πόλεις, ἐξ ὧν τὸ ναυτιτὸν συνεκρότησε, τὴν 20 Πύλον, τὴν Ἀρήνην, ἣν καὶ ἐρα*τεινὴν λέγει, καὶ Θρῦον Ἀλφειοῦ πόρον καὶ εὐκτικὸν Αἶπυ, καὶ 10 Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δώριον. οἷος μὲν οὖν ὁ Νέστωρ, καὶ ἐκ τοῦ ποιητοῦ εἴσεται τις καὶ ἐξ ἑτέρων πολλῶν. δηλοῖ δὲ τὴν τοῦ γέροντος ἀρετὴν καὶ τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα, ὃ περ καὶ φέρτατον ἡμερίων λέγει αὐτὸν καὶ βαθύνουν καὶ ψυχὴν ἐν σώματι θείαν ἔχοντα καὶ ἄνδρα ἀγαθόν. λέγει δὲ ἡ ἱστορία καὶ αὐτὸν προσγενῆ τοῖς βασιλεῦσιν. Εὐρυδίκη γὰρ καθ' Ὅμηρον συνὼν τῇ Κλυμένη, θανούσης αὐτῆς, Ἀναξιβίαν ἔγημεν, ἀδελφὴν Ἀγαμέμνονος. (Vers. 591.) Πύλοι δὲ τρεῖς κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, Μεσσηνίας, Τριφυλίας, Ἀρκαδίας. ὁ δὲ γεωγράφος, παρ' ᾧ καὶ ἀρσενικῶς ὁ Πύλος λέγεται, φησὶν ὅτι ὑπόκειται ὁ Νέστωρ τὸν Τριφυλιακὸν Πύλον οἰκῶν. καὶ ὅτι Πύλοι τρεῖς ἱστοροῦνται ἐν Πελοποννήσῳ, καθότι καὶ ἔπος εἴρηται, ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο 30 Πύλος * γε μὲν ἔστι καὶ ἄλλη. ἕκαστοι δὲ τὸ παρὰ σφίσιν ἡμαθόεν περιῶνται δεικνύειν ἀπὸ ποταμοῦ παραρρέοντος καὶ γνωρίσματα δεικνύουσι Γέρηνον τόπον καὶ Γέροντα ποταμὸν καὶ ἄλλον Γερίνιον, ἐξ 20 ὧν ἐπιθέτως εἰρησθαι πιστοῦνται Γερίνιον Νέστορα. λέγει δὲ καὶ ὅτι παρ' ἑκάστῳ Πύλῳ ποταμὸς ἡμαθόεις· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ποταμὸς πρὸς ἄρκτον Ἀμαθος, ὅθεν ἡμαθόεις Πύλος. ἀμαθώδη γὰρ τὸν ποταμὸν ἢ τὴν χώραν εἰπεῖν ψεῦδος φασίν. ὁ δ' αὐτὸς φησὶ καὶ ὅτι οὐκ ἂν ἀπογνοίη τις ἡμαθόεντα Πύλον κληθῆναι, καὶ διότι θινώδης καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς ἐκεῖ θαλάσσης αἰγιαλός. κακεῖνο δὲ λέγει ὅτι πατρίς Νέστορος Πύλος ὁ λεγόμενος Τριφυλιακὸς καὶ Ἀρκαδικὸς καὶ Λεπρεατικὸς πλείους ἢ τριάκοντα σταδίους ἀπὸ θαλάσσης, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ τοὺς ἐταίρους Τηλεμάχου πρὸς τὸ ἐκείνου πλοῖον καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ. οἱ δὲ ἄλλοι Πύλοι, * φησὶν, ἐπὶ θαλάσσης 40 δεικνύνται. εὐρύχορος δὲ ὁ Πύλος εἰ περ ἐπὶ πόλεις περὶ τὴν Πυλίαν εἰσὶ θάλασσαν, ἅς ὑπέσχετο ὁ Ἀγαμέμνων Ἀχιλλεῖ. φησὶ γὰρ· πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλὸς νέεται Πύλον ἡμαθόεντος. Ἀρήνη δὲ, ἣς καὶ ἀλλαχοῦ μνησθήσεται ὁ ποιητής, τὸν μὲν πολίτην αὐτῆς Ἀρηναῖον παράγει· ἐρατεινὴ δὲ παρ' Ὀμήρῳ 30 λέγεται διότι ποταμὸς ἀρδεύει αὐτήν. φησὶ γὰρ ὁ γεωγράφος ὅτι Ἀρήνη ὅπου ποταμὸς Ἀνιγρος, καλούμενος πρότερον Μινύειος, ὡς ὁ ποιητής. ἔστι δὲ τις ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἄλλα βάλλων ἐγγύθεν Ἀρήνης.

297 ἀπὸ Μηνυῶν δέ, φησὶν, ἐκλήθη ὁ ποταμὸς Ὀρχομενίων ἐλθόντων ἐκεῖ. δύο * δέ, φασὶ, πόλεις Ἀρήναι, Μεσσηνίας μία καὶ Τριφυλίας ἑτέρα. (Vers. 592.) Θρῦον δὲ πόλις Ἡλιδος ἢ καὶ Θρυόεσσα. τοῦ Θρῦου τὸ ἐθνικὸν Θρυίτης· τῆς δὲ Θρυόεσης Θρυοέντιος Θρυοῦντιος. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησὶ· Θρῦον πόλις Μεσσηνίας· ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ φουμένων θρῦων ὁμωνύμως τῷ φυτῷ λεγομένη· ἔτι δὲ καὶ παρωνύμως Θρυόεις καὶ Θρυόεσσα, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς που φανεῖται. κεῖται δὲ περὶ τὸν Ἀλφειὸν, ὃς κατὰ τὸν γεωγράφον καλεῖται μὲν οὕτως ἀπὸ τῆς τῶν ἀλφῶν θεραπείας. ῥέει δὲ ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Τριφυλιακὴν θάλασσαν. πολὺ δέ, φησὶ, γεννᾷ θρῦον ἢ Τριφυλίαν καὶ πᾶσα ἢ περὶ τὸ Θρῦον χώρα θρυώδης, μάλιστα δ' οἱ ποταμοί. Ἀλφειοῦ δὲ πόρος τὸ Θρῦον διότι, ὡς ὁ γεωγράφος καὶ 40 τοῦτο φησὶν, ἐνταῦθα περὶ περατὸς εἶναι δοκεῖ ὁ Ἀλφειός. ἦν δὲ ποτε καὶ ἀνήρ Ἀλφειός. Ἡρό*δοτος οὖν οἶδε Λάκωνας ἀριστεῖς Μάρωνα καὶ Ἀλφειόν. ὅτι δὲ οὐ μόνον ἢ Θρυόεσσα παρωνύμιός ἐστι φυτῶ, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι τόποι, ἐν ἄλλοις ἰκανῶς δεδήλωται. Ἐν δὲ τῷ, εὐκτικὸν Αἶπυ, οἱ μὲν φασὶν ὅτι ζητεῖται πότερον ποτέρον ἐπίθετον. οἱ δὲ ἐπίθετον μὲν φασὶ τὸ εὐκτικόν, πόλεως δὲ ὄνομα τὸ Αἶπυ· οὗ ὁ πολίτης Αἶπύτης. καλεῖται δὲ οὕτω κατὰ τὸν γεωγράφον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἤγον διότι συμβέβηκεν αὐτῷ ὑψηλῶ εἶναι. τινὲς δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ τῶν ἐθνικῶν γραφεὺς, βαρυτόνως μὲν γράφουσιν Αἶπυ,

225 τουτέστι προπερισπωμένως πρὸς διαστολήν τοῦ ἐπιθέτου, ἀπὸ τῆς ἐρμηνότητος δὲ κληθῆναι φασί, λέγοντες καὶ ὅτι ἐν τῷ, πόλις αἰπεῖα κολώνη, ταύτης μέμνηται ὁ ποιητής. λέγεται δὲ καὶ Ἡρωδιανῶ δοκεῖν ἀναλογωτέραν εἶναι τὴν βαρεῖαν τάσιν ἐν τῷ, καὶ εὐκτιτον Αἶπυ· ἴσως δέ, φασιν, ἀπὸ Αἰπύτου τοῦ μετ' ὀλίγα ῥηθησομένου ὠνόμασται. (Vers. 593.) Κυπαρισσῆις δὲ πόλις *Μεσσηνίας. ἐθνικὸν 20 αὐτῆς Κυπαρισσηέντιος. Κυπάρισσος μέντοι πόλις ἐν Παρνασσῷ, ἧς Ὅμηρος ἐμνήσθη ἐν τῷ Φωκικῷ καταλόγῳ· ἐκείνης δὲ ὁ πολίτης Κυπαρισσεύς. ὁ δὲ γεωγράφος καὶ ποταμὸν λέγει Κυπαρισσηέντα, καὶ ὅτι Κυπαρισσία ἐστὶν ἄλλη παρὰ τὸν Κυπαρισσηέντα, Μεσσηνιακὴ καὶ αὐτή. Ἡ δὲ Ἀμφιγένεια παρὰ τισι καὶ οὐδετέρως λέγεται τὸ Ἀμφιγενεῖον. πολίτης αὐτῆς Ἀμφιγενειάτης καὶ Ἀμφιγενεύς. εἶχε δὲ Λητοῦς ἱερόν, ἐπεὶ, φασιν, ἐκεῖ Λητὸν παραγενομένη ἔτεκεν Ἀπόλλωνα. (Vers. 594.) Πτελεὸς δὲ ἢ 10 Πτελεὸν οὐδετέρως ἔστι καὶ Ἰωνίας πόλις καὶ Τρωάδος, ἔτι δὲ καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. καλεῖται δέ, φασιν, οὕτως ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας. ὁ πολίτης Πτελεάτης καὶ Πτελεούσιος καὶ Πτελεεύς. ἔστι δὲ καὶ Πτελέα δῆμος φυλῆς Ἀττικῆς τῆς λεγομένης Οἰνίδος, ἧς ὁ δημότης Πτελεάσιος. ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι τὸ πτελεὸν κτίσμα ἐστὶ τοῦ ἐκ Πτελεοῦ τοῦ *Θετταλικοῦ, ὃν ὁ ποιητής ἐρεῖ ἐν τοῖς 30 ἐξῆς Πτελεὸν λεχεποίην. ἔστι δέ, φησι, δρυμῶδες χωρίον, ἀοίκητον, πτελεάσιμον καλούμενον. Ἔλος δὲ παρὰ τὸ ἐν ἔλει εἶναι κατὰ τὸν ἐθνικογράφον. εἴρηται δὲ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Λακωνίων. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι Ἔλος οἱ μὲν χώραν τινὰ περὶ Ἀλφειὸν, οἱ δὲ καὶ πόλιν ὡς τὴν Λακωνικὴν τὴν πρὸ ὀλίγου ῥηθεῖσαν. ὅτι δὲ τῷ τοιούτῳ Ἐλει παρωνυμοῦνται οἱ Εἰλωτες, οὐ πρὸ πολλῶν δεδήλωται, οἱ οὐ μόνον δουλικῶ εἰσὶν ὀνόματος, ἀλλὰ καὶ τι ἑτεροῖον δηλοῦσιν· ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωδιανῶ εἴρηται ὅτι Εἰλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ Σάτυροι. Δῶριον δὲ, οὗ ἐθνικὸν Δῶριος καὶ Δωριεὺς, 20 κληθῆναι οὕτω δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς διὰ τὸ αὐτόθι εὐρεθῆναι τὴν Δῶριον ἁρμονίαν ὑπὸ Θαμύριδος, περὶ οὗ αὐτίκα εἰρήσεται. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι τὸ Δῶριον οἱ μὲν ὄρος φασίν, οἱ δὲ πεδίον. οὐδὲν δέ, φησι, νῦν δείκνυται. κατωτέρω δὲ καὶ *ἄλλως εἰρήσεται περὶ τούτου. εἶτα κολλᾷ τῷ Δωριῷ τὸν περὶ 40 τοῦ Θαμύριδος μῦθον ὁ ποιητής καὶ λέγει ὅτι ἐνταῦθα Μοῦσαι ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήικα παῦσαν ἀοιδῆς Οἰχαλίθην ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίης· στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴ περ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο· αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν· αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφελοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστίν. (Vers. 595.) Φαίνεται δὲ ἀλαζῶν γενέσθαι ὁ Θραῆξ Θάμυρις καὶ καυχῆσασθαι μὴ ἂν μηδὲ τῶν Μουσῶν δευτερεῖον ἄδων οἴσεσθαι. διὸ καὶ θεία τις νέμεσις οὐ μόνον τὰς ὄψεις αὐτῷ ἐκόλασεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ᾠδῆς ἐστέρησεν, ἀπεναν*τίας ἑτέροις, οὓς ὀφθαλμῶν 298 μὲν ἄμερσε θεὸς κατὰ τὴν ποιήσιν, ἔδωκε δὲ γλυκεῖαν ἀοιδίην. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Ἄμυρις τις εἴρηται 30 δίχα τοῦ θ' ἐν ταῖς τῶν παροιμιῶν ἀναγραφαῖς εἴτε μουσικὸς εἴτε καὶ ἑτεροῖος. διὸ καὶ ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ, Θάμυρις μαινεται, τινὲς Ἄμυριν ἔγραψαν δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ'· περὶ οὗ Πανσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον ῥητορικῷ αὐτοῦ λεξικῷ ἱστορεῖ ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον καὶ εἰς ἱερόν προσφυγόντα καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνήμα καταφυγόντα καὶ ἀπολυθέντα, συνεῖς τὸ λόγιον καὶ ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. καὶ Συβαρίται μὲν, ὃ *λογισμῷ πεποίηκεν, εἰς μανίαν ἐδέξαντο, ἐπι- 10 λέγοντες· Ἄμυρις μαινεται, ὃ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθανυμάσθη. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. τῶν δὲ λέξεων τοῦ χωρίου τούτου τὸ μὲν ἀντόμεναι ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γίνεται, τοῦ ἄντω, καὶ δηλοῖ τὸ συναντήσασαι. οἶδε δὲ Ὅμηρος καὶ περισπᾶσθαι τὸ τοιοῦτον ῥῆμα, ὡς δῆλον καὶ ἐν τῷ, 40 οὐ γὰρ ἔγωγε ἦντησα. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα οὕτω διαφοροῦνται, ὁποῖόν τι καὶ τὸ, αἰδομένων δ' ἀνδρῶν, καὶ οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, καὶ τὸ κοινῶς μὲν λεγόμενον ὀφρυᾶσθαι, ἄλλως δὲ ὀφρῦεσθαι, ὡς ἐδήλωσε τὸ, Κόρινθος ὀφρῦεται καὶ κοιλαίνεται. (Vers. 596.) Ἡ δὲ Οἰχαλία πόλις ἐστὶν, ἧς Ὅμηρος καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς μεμνήσεται ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν λόγῳ, ἧς ποτὲ ἦρχεν ὁ τοξικώτατος Εὐρυτος, οὗ θυγάτηρ Ἰόλη· τὸ τοῦ Ἡρακλέος τελευταῖον, εἴτε ἄθλον εἰπεῖν τις βούλοιο εἴτε κακόν· αὐτὴν γὰρ αἰχμαλωτίσας Ἡρακλῆς ἐξ Οἰχαλίας, εἶτα *δι' αὐτὴν οὐκ εὐκλεῶς μετέλλαξε. σημείωσαι δὲ ὅτι Οἰχα- 20 λία οὐ μία κατὰ τὸν γεωγράφον, παρ' ᾧ καὶ Ἀρκαδικὴ τις Οἰχαλία πόλις Εὐρύτου, ὃ καὶ ἀμφιβολίαν

φησὶ ποιεῖ, πόθεν ὀρηθέντα τὸν Θάμυριν ἀοιδῆς ἔπαυσαν αἱ Μοῦσαι. ὁ δ' αὐτὸς εἰπὼν καὶ ὅτι Δά-
 ριον οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδίον τὴν νῦν Ὀλουριν ἢ Ὀλουραν, κειμένην ἐν τῷ αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας,
 λέγει καὶ ὅτι αὐτοῦ δέ που καὶ Οἰχάλια ἢ τοῦ Εὐρύτου, πολίχνιον Ἀρκαδικόν, ὁμώνυμον τῷ Θεττα-
 λικῷ καὶ Εὐβοϊκῷ, ὅθεν φησὶν ὁ ποιητὴς ἐς τὸ Δάριον ἀφικόμενον Θάμυριν τὸν Θραῖκα ὑπὸ Μουσῶν
 ἀφαιρεθῆναι τὴν μουσικὴν. ἐν ἑτέροις δὲ φησὶν ὁ αὐτὸς ὅτι Οἰχάλια κώμη τῆς Ἐρετρικῆς, ὁμώνυμος
 τῇ Τραχινίᾳ καὶ τῇ περὶ Τρίκην καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ καὶ τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ· ἐξ οὗ πέντε ἀναφαίνονται Οἰχα-
 λία, ὧν αἱ μὲν τρεῖς ἀναμφίλεκτοι μὴ εἶδέναι τὰ κατὰ Θάμυριν, αἱ δὲ δύο, ἡγουν ἢ Ἀρκαδικὴ καὶ
 30 καὶ ἢ περὶ Τρίκην ἢτοι ἢ Θετταλική, μεταποιοῦνται τοῦ κατὰ Θάμυριν πάθους. νικᾷ δὲ ἢ Ἀρκα-
 δική. κατὰ δὲ τὸν ἀναγραφάμενον τὰ ἐθνικὰ καὶ ὑπὲρ τὰς πέντε εἰσὶν Οἰχάλια. λέγει γὰρ ὅτι Οἰχάλια,
 ἢν Ὀμηρος ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἀργεὶ τάσσει· οἱ δὲ νεώτεροι τεθείκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. ἔστι δέ, φησι, 226
 καὶ Μεσσηνίας, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχίνι καὶ Θεσσαλίᾳ καὶ Ἀρκαδίᾳ. πολίτης δὲ Οἰχάλιας Οἰχάλιεύς καὶ
 Οἰχάλιότης καὶ Οἰχάλιος. δῆλον δὲ ὅτι Εὐρύτον βασιλέα Οἰχάλιας οἱ μὲν τῆς Θετταλικῆς εἶπον, οἱ δὲ τῆς
 Ἀρκαδικῆς, αἱ καὶ τὰ κατὰ Θάμυριν μερίζονται. ἄδηλον δὲ διὰ ταῦτα καὶ ποίας ἦν ὁ Αἶνος· φησὶ γὰρ
 ἢ ἱστορία ὅτι ὁ ἱστορικὸς Αἶνος Οἰχάλιότης ἦν. ὅτι δὲ καὶ ἐμάνη ὁ Θάμυρις κατὰ τὴν ἀνωτέρω μνημονευ-
 θεῖσαν παροιμίαν, δηλοῖ ὁ ταῦτα ἱστορήσας. Θάμυρις παῖς Φιλάμμωνος, τὸ γένος Θραῖξ, κάλλιε διε-
 40 νεγκῶν καὶ πρῶτος αἰσχροὺς ἔρωτα νοσήσας. οὗτος ἐν ἀοιδῇ καλλιστευῶν ἤρισε *Μούσαις, συνθέμενος εἰ
 μὲν νικήσει, πλησιάσαι πάσαις, εἰ δὲ ἠττηθῆ, στερήσεσθαι οὐ ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. αἱ δὲ ὑπερσοῦσαι τῶν
 ὀμμάτων αὐτὸν ἐστέρησαν καὶ περὶ τὴν ἰρωνίαν ἐβλαψαν καὶ ἔκφρονα πεποιήκασιν. ἕτερος δὲ μῦθος λέγει
 μὴ κατὰ πασῶν τῶν Μουσῶν ἐθελῆσαι τὸν Θάμυριν, ἀλλὰ τῆς μὲν ἠττης πρόστιμον ἑαυτῷ τὴν πῆρω-
 σιν ὀρίσαι, τῆς δὲ νίκης γάμον μιᾶς τῶν Μουσῶν. ἱστοροῦσι δὲ αὐτὸν καὶ δίκωρον εἶναι, τῶν ὀφθαλ- 20
 μῶν τὸν μὲν γλαυκὸν ἔχοντα, τὸν δὲ μέλανα. φασὶ δὲ τινες καὶ μὴ τοὺς δύο αὐτὸν, τὸν ἕτερον δὲ
 299 ἀπολέσαι τῶν ὀφθαλμῶν. μετὰ τοῦ ἄρθρου δὲ φασὶ λέγει τὸν Θραῖκα, οὐ πρὸς *διαστολήν ἑτέρου
 Θαμύριδος, ἀλλ' ἀναφέρων ὡς ἐν ὑποδείξει πρὸς τὸ ἐπίσημον τοῦ ἀνδρός. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ
 καὶ ὅτι πιθανῶς ὁ Θάμυρις τῷ ὁμοιοτρόπῳ Εὐρύτῳ συνδιατρίβει. ὑψαύχην γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἱστόρηται·
 διὸ καὶ ἀπώλετο. διδάσκει οὖν ὁ ποιητὴς μὴ ποιῆσθαι πονηρὰς ὁμιλίαις. γνωμολογοῦσι δὲ καὶ ὅτι
 οὐδὲν ἄρα τέχνη διχα συνέσεως πρὸς ὄγκον ἄγουσα· καὶ ὅτι Θραῖκες ἦσαν οἱ ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας
 μουσικῆς, Ὀρφεὺς, Μουσαῖος καὶ Θάμυρις· καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀκτῇ τῇ περὶ τὸν Ἄθων Θάμυρις ὁ Θραῖξ
 ἐβασίλευσε, τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων γενόμενος, ὧν καὶ ὁ Κίκων Ὀρφεὺς, ὃς Ὀρφεὺς τὰ πρῶτα μὲν
 ἀγροτεύων διέζη, εἶτα καὶ μειζόνων ἀξιών ἑαυτὸν καὶ ὄχλον καὶ δύναμιν περιποιοῦμενος διεφθάρη ἐξ
 10 ἐπισυστάσεως, ἀνὴρ γόης ἀπὸ μουσικῆς τε καὶ μαν*τικῆς καὶ τῶν περὶ τὰς τελετὰς ὀργιασμῶν. καὶ 30
 ταῦτα μὲν οὕτω. Τὸ δὲ, παρ' Εὐρύτου, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐρύτου· πρόθεσις γὰρ εἴληπται ἀντὶ προ-
 θέσεως. σαφηνισμὸς δὲ ἐστὶ τοῦτο τοῦ Οἰχάλιθεν· τοῦτο γὰρ οὐδὲν ἐστὶν ἀλλ' ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ Οἰχάλιέως
 Εὐρύτου, ὃν διδάσκαλον τοῦ τοξεύειν Ἡρακλεῖ Θεόκριτος ἱστορεῖ. (Vers. 597.) Τὸ δὲ στεῦτο ἐν μὲν
 τοῖς ἐξῆς ἐπὶ ὑποσχέσεως κεῖται ἐν τῷ· στεῦται γὰρ τοι ἔπος ἐρέειν Ἐκτωρ· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὑπισχνεῖσθαι
 δοκεῖ κείσθαι. ἐνταῦθα δὲ ἀπλῶς δηλοῖ τὸ ὑφίστατο ἢ ἐνίστατο, καὶ ἐνστατικῶς ἔλεγε. γίνεται δὲ ἀπὸ
 τοῦ στέω οἷον στέωμεν καὶ ἀλεξώμεθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὑ στεύω, ἐξ οὗ στεῦτο, καὶ ἐν συγκοπῇ
 στεῦτο. (Vers. 598.) Τὸ δὲ, αὐταὶ Μοῦσαι, κατ' ἐξοχὴν εἴρηται. καὶ τοιοῦτον γὰρ τι ἔστιν ὅτε
 σημαίνει ἢ αὐτὸς ἀντωνυμία, ὡς καὶ ἐπὶ Ἀγαμέμνονος πρὸ ὀλίγου εἶπεν· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν,
 20 καὶ ἐπὶ Μενελάου· ἐν δ' αὐτὸς κίεν. διὰ τί δὲ ὁ Ζεὺς αἰγίοχος λέγε*ται, ζητητέον ἑτέρωθεν. (Vers. 599.)
 Πηρὸς δὲ ὁ παθὼν τὴν ὄρασιν ὀξύτῳως· Ἀττικοὶ δὲ φασὶ προπερισπωμένως ὁμοίως τῷ λῆρος. οὕτω 40
 δὲ αὐτοὶ καὶ τὸ μωρὸς μῶρος φασὶ. (Vers. 600.) Θεσπεσίαν δὲ ἀοιδὴν ἔφη οὐκ ἀργῶς, ἀλλὰ οἰονεὶ
 λέγων ὅτι θεοῦ δῶρον οὖσαν θεὸς αὐθις ἀφείλετο ἀπὸ τοῦ ἀλαζόνος. ἔστι δὲ νῦν Θεσπεσία οὐχὶ ἢ θεό-
 φεν πεσοῦσα, ἀλλ' ἦν θεὸς εἶποι ἂν, τουτέστιν ἄσοι· ταυτὸν γὰρ ποτε τὸ ἐνέπειν καὶ τὸ αἰδεῖν.
 Ἰστίον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται ὅτι πηρὸν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς νεωτέ-
 ρους τὸν τῆς ὠδῆς πηρωθέντα λέγει. τί γάρ, φασὶ, βλαβερόν τῷ Θαμύριδι κιθαρῳδῷ ὄντι, εἰ τῶν
 ὀφθαλμῶν ἐστέρητο; μάλλον γὰρ προσεκτικὸς ἐγένετο τῇ φωνασίᾳ. πρὸς δὲ ἐκείνους ῥητέον ὅτι οὐκ

ἐνοήσαν τὸ τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ τῇ πηρώσει τῆς ὄψεως ἀκολουθῆσαι εἶπε τὴν λήθην τῆς φόδης, ἀλλὰ
 δύο παθεῖν τὸν Θάμυριν, ὄψεως πηρώσειν καὶ αὐοιδῆς ἀφαιρέσειν. *Τὸ δὲ, ἐκλέλαθον κιθαριστῶν, ἐρε- 30
 μνηυτικὸν ἐστὶ τοῦ, αὐοιδὴν ἀφείλοντο· ταυτὸν γὰρ αὐοιδῆς ἀφαιρέσεις καὶ λήθη κιθαριστῶν ἦτοι τῆς
 κιθαρῳδικῆς τέχνης. καὶ ὅρα τὸ ἐκλέλαθον αἰτιατικῇ συνταχθέν. τὸ μέντοι παθητικὸν τούτου γενικῇ
 συντάσσει ἐν τῷ, καὶ ἐκλέλαθοντο γάμοιο. καὶ τοῦτο μὲν ἀπλοῦν οὕτω καὶ ἀπεριέργον. οἱ δὲ παλαιοὶ
 σημειωδῶς ἐφιστῶσιν ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ ἀφέλοντο εἶπεν ὁ ποιητής, ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ ἐκλέλαθον·
 27 ὁ γὰρ τις ἔμαθεν, οὐκ ἀπόλλυσιν, ἐπιλήθεται δέ. *(Vers. 603. sqq.) 'Ὅτι ἐξήκοντα νηῶν ἦρχεν Ἄγα-300
 πῆνωρ, υἱὸς Ἀγκαίου, βασιλεὺς Ἀρκαδῶν, οὓς ἐπαινῶν ὁ ποιητής λέγει, Ἀρκαδίδες ἄνδρες ἐπιστάμενοι
 πολεμίζουσιν, καὶ πάλιν, ἄνδρες ἀγχιμαχηταί. λέγει δὲ καὶ τὴν Ἀρκαδίαν κείσθαι ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος
 10 αἰπύ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον. καὶ ὅρα τὸ αἰπύ Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· ἔχει γὰρ τινα ἔμφασιν κάλλους
 ἀμυδρᾶν. ἐνέμοντο δέ, φησιν, οἱ Ἀρκαδίδες Φενεὸν καὶ Ὀρχομενὸν Ῥίπην τε Στρατιήν τε καὶ Ἐνίσπην
 καὶ Τεγέην καὶ Μαντινέην Στύμφηλόν τε καὶ Παρῥασίην. προάγει δὲ κἀνταῦθα τόπους τινὰς μετὰ
 ἐπιθέτων, εἰπὼν Ἐνίσπην ἠνεμόεσαν, Μαντινέην ἐρατεινήν, καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον. ἔξ δὲ ὄντων
 ἐνταῦθα στίχων τοῦ καταλόγου, τρεῖς μὲν χρᾶται ὁ ποιητής τῷ εἶχον, δις δὲ *τῷ ἐνέμοντο, χαίρων, 10
 ὡς προεγράφη, ταῖς τοιαύταις λέξεσι διὰ τὸ καίριον. καὶ ὡς ἐν ὀλίγῳ μὲν εἰπεῖν, τοιοῦτος ὁ παρῶν
 κατάλογος. τὰ δὲ ἐν μέρει αὐτοῦ τάδε. Ἀρκαδίδες ἀπὸ Ἀρκαδός, υἱοῦ Διός· καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Ἀρκα-
 δία, κληθεῖσα ποτὲ καὶ Πελασγία καὶ Παρῥασία καὶ Λυκαονία καὶ Γιγαντὶς καὶ Ἀζανία. ὅτι δὲ
 ὁ Ἀρκὰς τὸ τε κύριον καὶ τὸ ἐθνικὸν συστέλλει τὸ αῖ καὶ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ δοσ κλίνεται κατὰ τὸ
 φρυγᾶς φρυγάδος καὶ τὰ ὅμοια, ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ δῆλον, ὅς παρατιθεῖς τὸ ἰμάς καὶ ἀνδριάς ἐκτεινύ-
 20 μενα ἐν τῇ ληγουσῇ κατὰ μετοχὰς, μιμήσασθαι φησιν αὐτὰ καὶ τὴν τῶν μετοχῶν κλίσειν τοῦ ἰστάς
 ἰστάντος καὶ βιβὰς βιβάντος. τὸν μέντοι παρὰ τῷ κωμικῷ ἀλλᾶντα προπερισπᾶ ἐκεῖνος, ὀκνῶν βαρύ-
 νειν αὐτὸν κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν· λέγει γὰρ ὅτι ὁ ἀλλᾶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλλᾶεις κέκλιται διὰ τοῦ ντ,
 ἵνα ἦ ἀλλᾶεντος καὶ κατὰ κρᾶσιν ἀλλᾶντος. ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἐντελῆ εὐθειᾶν τοῦ 20
 ἀλλᾶντος περισπᾶσθαι· δῆλον γὰρ ὡς ὁ ἀλλᾶεις γενόμενος ἀλλᾶς περισπωμένην ἀπαιτεῖ τὴν ἀπὸ
 κρᾶσεως. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τοῖς εἰρημένοις παραπηγνύς καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ Μαρικᾶν τὸ βάρβαρον
 ὄνομα διὰ τοῦ ντ κλιθῆναι λέγει, παραφέρων χρῆσιν ταύτην· ἀλλ' οὖν ἐγωγέ σοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ
 κολάζουσιν. δοκεῖ δέ, φασιν, παλαιότατα ἔθνη Ἑλλήνων εἶναι τὰ Ἀρκαδικά· διὸ καὶ προσέληνοι ἐλέγοντο
 οἱ Ἀρκαδίδες, ὁ πέρ, φασιν, Ἴππυς ὁ Ῥηγῖνος πρῶτον αὐτοὺς ἐκάλεσε. τοῦτο δὲ ὁ Λυκόφρων παρα-
 φράζων πρόσθε μῆνης τοὺς Ἀρκαδίδας βαλανηφαγεῖν εἶπεν. ὁ δὲ κωμικὸς ἐκ τῶν προσεληνῶν ἐρωτώμενος
 30 τὸ βεκκεσέληνος ὄνομα συνέθετο, δηλοῦν ἀρχαιότητα καὶ ἀπλότητα. τότε δέ, φασιν, καὶ τὸ ἄστρον
 ἢ ἄμαξα ἐκλήθη ἄρκτος διὰ τὸ καὶ τὸν ῥηθέντα Ἀρκαδά, τὸν ἐκ Διός καὶ Θεμιστοῦς, τυχεῖν τῆς
 προσηγορίας ταύτης διὰ τὴν ἀποθηρίωσιν *τῆς μητρός. ἄρκτος γὰρ ὑπὸ Ἡρας φασὶν ἢ Θεμιστῶ 30
 ἐγένετο. ἐν μέσῳ δὲ Πελοποννήσου κατὰ τὸν γεωγράφον ἢ Ἀρκαδία, πλείστην ὄρεινὴν ἀποτεμνομένη.
 μέγιστον δέ, φησιν, ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη. ἔστι δὲ καὶ πόλις Αἰγύπτου Ἀρκαδία, καὶ χώρα δέ, ὡς
 καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ἐρρέθη. ἢ δὲ κατὰ τὸν εἰρημένον Ἀγαπήνορα γενεαλογία τοιαύτη. Ἀρκαδός
 τοῦ ῥηθέντος Ἀμφιδάμας, οὗ ἔγγονος Λυκοῦργος, οὗ Ἀγκαῖος, οὗ Ἀγαπήνωρ. Κυλλήνη δὲ οὐ
 μόνον ὄρος, ὡς εἴρηται, Ἀρκαδίας, ἀλλὰ καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἐνθα δοκεῖ τὸν Ἐρμῆν τεκεῖν ἢ τοῦ
 Ἄτλαντος Μαῖα, ὅθεν καὶ Κυλλήνιος Ἐρμῆς, ἐξ οὗ καὶ Κύλλιος κατὰ συγκοπὴν, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γρά-
 ψας φησίν. ἐκλήθη δὲ Κυλλήνη κατὰ τὸν αὐτὸν ἀπὸ Κυλλήνης Ναΐδος. ἐν τούτῳ φασὶ μόνῳ τῷ ὄρει
 40 τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίνεσθαι καὶ φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι, θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τὴν σελήνην,
 τῆς δ' ἡμέρας δυσθηράτους εἶναι σφόδρα. ἔστι δέ, φασιν, *καὶ Κύμης Κυλλήνη. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν
 ὅτι Κυλλήνη καὶ Ἠλείων ἐπίνειον, ἀφ' ἧς Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν φησὶ πού Ὀμηρος. ἔστι δὲ καὶ 40
 κώμη μετρία ἔχουσα τὸν Κολώτου Ἀσκληπιὸν ξόανον θαυμαστὸν φησὶν ἰδεῖν, ἐλεφάντινον. καὶ ὅρα
 ὅτι οὐχ' ὁ Διόνυσος Κολώτης κατὰ τὴν ἀσυντήρητον παράδοσιν, ἀλλὰ τεχνίτης ἀγάλματος Διονύσου
 ὁ Κολώτης. περὶ δὲ τὴν Κυλλήνην φασὶ ταύτην Σελλήεις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενος ποταμὸς, ῥέων
 ἐκ Φολῆς, Ἀρκαδικῶ ὄρους. ἐκεῖ καὶ πόλις Ἐφρυα, ἑτέρα τῆς Θεσπρωτικῆς καὶ Θετταλικῆς καὶ

- 301 Κορινθίας, τετάρτη τις, ἐξ ἧς τὰ ἀνδροφόνα φάρμακα· εἰς ἣν Ὀδυσσεὺς ἀφίκεται *διζήμενος τὰ τοιαῦτα. ἔστι δέ, φησι, καὶ περὶ Σικυῶνα Σελλήεις ποταμὸς καὶ Ἐφυρα κώμη· καὶ Αἰτωλικὴ δὲ ἔστι κώμη Ἐφυρα· οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Ἐφυροὶ, ὡς καὶ οἱ Πεϋθαίβηκοι καὶ οἱ Κρανώνιοι καὶ οἱ Θεσπρωτικοὶ οἱ ἐκ Κιχύρου πόλεως τῆς πρότερον Ἐφύρας. (Vers. 604.) Ὁ δὲ Αἰπύτιος τύμβος δηλοῖ μὲν τὸν τοῦ Αἰπύτου τάφον. ἀρχαῖος δὲ Ἀρκὰς ἥρωσ ὁ Αἰπυτος, οὗ ὁ τύμβος παρώνυμος. καὶ ὅρα ὅτι ὡς ἐπισήμων ὄντων τοῦ τε ῥηθέντος τάφου καὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης ἐξ αὐτῶν ὁ ποιητὴς ἐσήμανε τὴν χώραν, εἰπὼν· οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὤφειλε μὲν τὸ Αἰπύτιος διὰ διφθόγγου ἔχειν τὴν παραλήγουσαν ὡς κτητικόν, ἀπέβαλε δὲ τὸ εἰ διὰ δακτύλου
- 10 ἀπαρτισμὸν, ὃ περ ἐν πολλοῖς γίνεται, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ γέγραπται. οὐ*τω δὲ καὶ τὸ Φιλοκτήτην Ποιαντίον υἱὸν κτητικόν μὲν, οὐ παραλήγεται ἐξ διφθόγγου κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ἀλλὰ 10 τὴν διὰ τοῦ ι καὶ αὐτὸ γραφὴν ἀπέλιπε διὰ τὸν δάκτυλον· ὁμοίως καὶ τὸ ἰπιοχάρμης τῷ λόγῳ τούτῳ ἔχει διὰ διχρόνου τὴν ἀπ' ἀρχῆς δευτέραν συλλαβὴν· ἄλλως γὰρ ὡς ἀπὸ κτητικοῦ τοῦ ἰππειος διὰ διφθόγγου ὤφειλε γράφεσθαι. (Vers. 605.) Φενεὸς δὲ κατὰ τὸν ἀναγραφάμενον τὰ ἐθνικὰ πόλεις Ἀζανίας. μερὶς δὲ Ἀρκαδίας οἱ Ἀζᾶνες. λέγεται δέ, φησι, καὶ ἀρσενικῶς ὁ Φενεὸς καὶ θηλυκῶς ἢ Φενεὸς· καί ται δὲ ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι περὶ ταύτην Στυγὸς ὕδωρ, 228 λιβάδιον, φησὶν, ὀλεθρίου ὕδατος νομιζόμενον ἱερόν. Ἡρόδοτος δὲ φησὶν ὅτι Νώννακρῖς πόλις Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. καὶ
- 20 σημειῶσαι ὅτι οὐ διαφωνοῦσιν αἱ ἱστορίαι. Ἀρκαδικὴ γὰρ μοῖρα καὶ ἡ Ἀζανία καὶ ὁ Φενεὸς, *καὶ ἡ Νώννακρῖς. ἔσται δὲ μνήμη τις Φενεοῦ καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ περὶ Ῥίπης καὶ Στρατίης. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ὀρχομενὸς πολύμηλος λέγεται πρὸς διαστολὴν τῶν προῤῥηθέντων μετὰ τὸν Βοιωτίον κατάλογον. καὶ 20 τοῦτο ἔστιν, ὡς καὶ προεῤῥέθη, τὸ ἐπίσημον τοῦ Ἀρκαδικοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸ πολύμηλον. δηλοῖ δὲ ὁ πολύμηλος τὸν πολυθρέμμονα, ὡς περ καὶ προῖων τὴν Ἰτωνα μητέρα μῆλων ἐρεῖ, τουτέστι θρεμμάτων. καὶ Ἰφικλον δὲ τινὰ πολύμηλον, τουτέστι πολύζωον, ὡς ἀπὸ μέρους ἐνὸς ἦτοι τῶν μῆλων, ὃ δηλοῖ προβάτων· ἄλλως γὰρ ὁ Ἰφικλος οὐκ ἐπὶ μῆλοις ἀλλ' ἐπὶ κτήσει βοῶν ἐθαυμάζετο. (Vers. 606.) Ῥίπη δὲ, ὡς περ καὶ ἡ μετ' αὐτὴν Στρατίη, βαρυτόνως λέγονται πρὸς διαστολὴν τῆς ῥίπης, ὃ δηλοῖ τὴν ὀρμὴν, καὶ τῆς στρατιᾶς τοῦ λαοῦ. τάχα δὲ καὶ πληθυντικῶς λέγεται Ῥίπαι, ἐὰν ὁ Στράβων περὶ
- 30 ταύτης λέγη, ὅτι Ῥίπαι οὐκ οἰκοῦνται. τὴν δὲ χώραν Ῥιπίδα καλοῦσιν. ἀλλαγῶ *δὲ σαφέστατα φησὶν ὅτι Ῥίπην Στρατίην τε καὶ Ἐνίσπην εὐρεῖν τε χαλεπὸν καὶ εὐροῦσιν οὐδὲν ὄφελος διὰ τὴν ἐρημίαν. καὶ Ὀρχομενὸς δὲ καὶ Στύμφαλος καὶ Φενεὸς, φησὶν, ἢ οὐκ ἔτι εἰσὶν ἢ μόλις αὐτῶν ἵχνη φαίνεται καὶ σημεῖα. ἐθνικὸν ταύτης Ῥιπαῖος. τῆς δὲ Στρατίης, ἢ τις ἀπὸ ἡρωίδος οὕτω καλεῖται, Στρατιεὺς 30 ὁ πολίτης καὶ Στρατιάτης· Στράτιον μέντοι πόλις Ἀκαρνάνων, οὗ πολίτης Στρατιώτης καὶ Στράτιος. τῆς δὲ Ἐνίσπης, ἣν ἠνεμόεσσαν λέγει ὡς ἐπὶ ὄρων κειμένην, Ἐνισπαιὸς τὸ ἐθνικόν. (Vers. 607.) Τῆς δὲ Τεγέας γνώρισμα ὁ Στράβων τοιοῦτον φησὶ. Κεγχρεαὶ κεῖνται ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ ἐκ Τεγέας εἰς Ἄργος διὰ τοῦ Παρθενίου ὄρους. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἡ Τεγέα μετρίως συμμένει. εὐδαίμων δὲ ὁ Τεγεατικὸς τόπος· διὸ καὶ παροιμία ἐντεῦθεν, εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ δ' εἶην Τεγεάτης. τῷ μέντοι γεωγράφῳ ἀρέ-
- 40 σκει Τεγεάτης ἐνταῦθα γράφεσθαι ἀπὸ Τεγέας κώμης, φησὶ, Κορινθίας, ἐν ἣ Τεγεάτου Ἀπόλ*λωνος ἱερόν. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι Τεγεάταις ὁμοροὶ Κυπαρισσεῖς· ἄμφω δὲ τὰ χωρία ταῦτα Καύκωνες κατεῖχον· καὶ ὅτι ἐν τῇ Λεπρεάτιδι Καύκωνός ἐστι μνήμη, καὶ ὅτι ἐν τῇ Λυμαίᾳ ποταμὸς Καύκων θηλυκῶς, πολὺς δὲ ὁ περὶ Καυκῶνων λόγος· καὶ μέμνηται μὲν αὐτῶν καὶ ἡ Ὀδύσεια, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ μνήμη τις ἔσται αὐτῶν. ἔστι δέ, φησι, καὶ Κρητικὴ Τεγέα, ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. μέμνην- 40 ται δὲ Τεγέας καὶ χρησμοὶ, ἐν οἷς καὶ οὗτος· Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς· οὔτοι δώσω· πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν, οἱ σ' ἀποκωλύσουσιν· ἐγὼ δὲ τοι οὔτι μεγαίρω. δώσω τοι
- 302 Τεγέην; καὶ τὸ ἐξῆς. ἢ δὲ *Μαντίνεια Μαντινέη μὲν παρ' Ὀμήρῳ Ἰωνικῶς· εὐρηται δέ, φησι, καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν, ὡς Ζέλεια Ζέλη. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Μαντίνου, υἱοῦ Λυκάονος. ἐρατεινὴν δὲ αὐτὴν ὁ ποιητὴς λέγει διότι πεδία ἐστὶ καὶ πολυάμπελος. συνώκιστο δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον ὑπὸ Ἀργείων ἐκ πέντε δήμων, ὡς ἢ πρὸ βραχέων ῥηθεῖσα Τεγέα ἐξ ἑννέα. πεποίηκε δὲ τὴν Μαντίνειαν

ἔνδοξον Ἐπαμινώνδας, νικήσας αὐτόθι τοὺς Λακεδαιμονίους μάχῃ, ἐν ἧ καὶ αὐτὸς ἐτελεύτα. δοκεῖ δὲ παρῆχθαι ἐκ τοῦ Μαντίνα ἢ Μαντίνεια, ὡς ἐκ τοῦ Ἀπάμα ἢ Ἀπάμεια. ἔστι καὶ Μάντυα πόλις Ἰταλίας, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας, Μαντῆ καὶ Μάντυα πόλις Ῥωμαίων, ὅθεν Βιργίλιος ὁ ποιητής. (Vers. 608.) Στύμφηλος δὲ καὶ διὰ τοῦ ἄ τὰ πλείω λέγεται Στύμφαλος. προάγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. ἔστι δὲ οὐ *μόνον πόλις Ἀρκαδική, ἀλλὰ καὶ πεδῖον ὁμώνυμον καὶ πηγὴ, ὧν ἐθνικὸν 10 Στυμφάλιος, ἐξ οὗ καὶ Στυμφαλία Ἀρτεμις· καὶ λίμνη καὶ γυνή· ὅθεν Στράβων μέμνηται καὶ αὐτὸς λίμνης Στυμφαλίδος, λέγων καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὰς ὄρνιθας μυθολογοῦσι τὰς ὑπὸ Ἡρακλέους τοξεύμασι καὶ τυμπάνοις ἐξελαθεῖσας, ὅ περ τοῖς μεγάλοις ἄθλοισι προσελογίσθη τοῦ ἥρωος. ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ καὶ ὅτι ὑπὸ συχρῶν πολέμων πολλαὶ πόλεις τῶν Ἀρκαδῶν ἐνδοξοὶ οὖσαι ἠφανίσθησαν, ὧν καὶ ἡ Μεγάλη 10 Πόλις, οὕτως ὀνομαζομένη, περὶ ἧς κωμικὸς τις ἔφη, ὅτι ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἡ Μεγάλη πόλις. Παρῤασία δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Παρῤασοῦ, ἐνὸς τῶν Λυκάονος παιδῶν. Νικάνωρ δὲ τις φησὶν, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας λέγει παρβασίαν αὐτὴν κεκληῖσθαι διὰ τὴν τοῦ Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν, καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ β' Παρῤασίαν. τὴν δὲ τοῦ Λυκάονος ἐπὶ τῷ Διὶ παραιβασίαν, εἰπεῖν κατ' Ἡσίοδον, οἱ *τοῦ Λυκόφρονος δηλοῦσιν ὑπομνηματισταί. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. (Vers. 612. sqq.) Ὁ δὲ 20 ποιητὴς ἱστορεῖ καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων νῆας τοῖς ἐξ Ἀρκαδίας ἔδωκε, κενὰς δηλονότι· ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμῆλει, τουτέστιν οὐ φροντὶς ἦν αὐτοῖς τῶν κατὰ θάλασσαν οὐδὲ ναυτικοὶ ἦσαν, οἷα μεσήπειροι, ὡς μέσην οἰκοῦντες, καθάπερ εἴρηται, τὴν Πελοπόννησον καὶ πανταχόθεν τῆς θαλάσσης καὶ πολὺ ἀφροστῶτες. λυεῖ δέ, φασιν, οὕτω ζήτημα ὁ ποιητὴς τὸ, πῶς μεσόγειοι ὄντες εἰς Ἴλιον ἦλθον καὶ πόθεν ἔσχον τὰς ναῦς. ὅρα δὲ ὅπως ὁ Ἀγαμέμνων πολύνανος, ἑκατὸν μὲν αὐτὸς νῆας 20 ἔχων, ἐξήκοντα δὲ δοὺς τῇ τῶν Ἀρκαδῶν στρατιᾷ. Ἰστίον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Πausανίου φέρεται ὅτι τε Ἀρκὰς κυνῆ ἐλέγετο τις ἦτοί Ἀρκαδικὸς πῖλος διὰ τὸ ἔχειν ὡς εἰκὸς τι διάφορον πρὸς τὰ ὁμοειδῆ, καὶ ὅτι φελλὸς τις ἐφέρετο Ἀρκὰς, καὶ ὅτι Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκασί φησὶ φελλὸν μέσον τι πρίνου καὶ *δρυὸς, ὃ ἐνίους θηλύπρινον καλεῖν, καὶ ὅτι παροιμία ἦν τὸ, Ἀρκάδας μιμούμενος, ἐπὶ τῶν ἄλλοις 30 ταλαιπωρούντων· μαχιμώτατοι γὰρ ὄντες αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἐνίκησαν, πολλοῖς δὲ ἄλλοις αἴτιοι τοῦ νικᾶν ἦσαν, ὅθεν καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς διὰ τὸ τὰς κωμωδίας φησὶν αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκδιδόναι 29 διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμῆσθαι ἔφη· ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐπιδραμῶν τὰ πολλὰ φησὶν· Ἀρκάδας μιμούμενος, ἤγουν ἄλλοις ταλαιπωρῶν. οἱ γὰρ Ἀρκάδες ὑπὲρ ἑτέρων ἠνδραγαθίζοντό, φησιν. ὁ δὲ καὶ Ἡρακλῆς ἔπασχεν, ἐξ οὗ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις μοχθούντων τὸ, ἐν τετραδί γεννηθῆναι, κατὰ τὸν Ἡρακλέα δηλαδὴ, ὃς ἐν μηνὸς τετάρτῃ γεννηθεὶς ἄλλοις ἤθλει. * (Vers. 615. sqq.) Ὅτι τοῖς περὶ τὸ 303 30 Βουπράσιον καὶ τὴν Ἥλιδα ἐνθα καὶ ἡ Ὑρμίνη καὶ ἡ Μύρσινος πέτρῃ τ' Ὠλενίη καὶ Ἀλείσιον, τέσσαρας ἀρχηγοὺς ὁ ποιητὴς ἐφιστᾷ, τὸν Διῶρην καὶ τὸν Πολύξεινον καὶ ἀνεψιούς ἢ αὐτανεψίους, ὃ ἐστὶν ἐξαδελφούς πρώτους δύο, τὸν Ἀμφίμαχον καὶ τὸν Θάλπιον, ὧν γενέτας ἡ ἱστορία παραδίδωσι Κτέατον καὶ Εὐρύτον, τοὺς κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν Ἀκτορίωνας, Μολιονίδας δὲ κατὰ τοὺς νεωτέρους. ὧν γενεαλογία τοιαύτη, συντρέχουσα τῇ ἐνταῦθα ἱστορίᾳ τοῦ ποιητοῦ. Ἀλέκτωρ ὁ Ἐπειοῦ παῖς νέος κομιδῆ βασιλεύων Ἥλιδος καὶ τὴν τοῦ Πέλοπος ἐπιβουλήν δεδιὼς συλλαμβάνεται Φόρβαντα τὸν ἐξ Ὠλένου ἐπὶ ἡμισείᾳ τῆς βασιλείας. γίνεται δὲ τῷ μὲν Ἀλέκτορι ἐκ Διογενείας τῆς Φορ*βαντίδος υἱὸς 10 Ἀμαρυγκέως, οὗ μέμνηται ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα. τῷ δὲ Φόρβαντι ἐξ Ὑρμίνης ἀδελφῆς Ἀλέκτορος Ἀυγείας καὶ Ἀκτωρ, ὧν καὶ αὐτῶν μνεῖα ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ. τούτων δὲ Ἀμαρυγκέως μὲν ὁ ῥηθεὶς ἀνωτέρω Διῶρης, Ἀυγείου δὲ Φυλεὺς καὶ Ἀγασθένης ὁ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κείμενος, Ἀκτορος δὲ 40 Κτέατος καὶ Εὐρύτος, ὧν Κτέατος μὲν ὁ δηλωθεὶς Ἀμφίμαχος, Εὐρύτου δὲ ὁ Θάλπιος. ἀλλὰ Κτέατος μὲν καὶ Εὐρύτος ὑφ' Ἡρακλέους ὤλοντο, Φυλεὺς δὲ παρακαλεῖ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς δοθῆναι Ἀγασθένει, οὗ παῖς ὁ Ὀμηρικὸς οὗτος Πολύξεινος. ὁ δὲ Φυλεὺς τί ἐποίησεν ἔκτοτε, μετ' ὀλίγον ἐν τῷ περὶ Δουλιχωτῶν λόγῳ δηλωθήσεται. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τῶν ῥηθέντων τεσσάρων ἀρχηγῶν κατὰ τοὺς παλαιούς γενεαλογία. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκάστῳ τούτων ἔπεσθαι λέγει δέκα νῆας. καὶ ὅρα ὅπως καινότερον ἐσχημάτισεν· οὐ γὰρ εἶπε, τοῖς δὲ τεσσαράκοντα νῆας ἔπον*το, ἀλλὰ ἐμέρισεν αὐτὰς ἐπίσης τοῖς τέσ- 20 σαρσιν. Ἐπειοὶ δὲ κατὰ τὸν ποιητὴν οἱ ἐν ταῖς ναυσὶ ταύταις· φησὶ γὰρ, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.

καὶ σημειῶσαι ὅτι τοὺς Ἠλείους καὶ Ἐπειοὺς ὀνομάζει ἑτερονύμως τῷ τόπῳ ἐξ οὗ ἦσαν, καὶ ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, διηρημένως πρὸς τὴν πόλιν. ἦσαν δὲ ἐκ τῆς Ἠλίδος, ἢ παρωνομασθέντες Ἠλεῖοι ἂν ἐλέχθησαν. οὕτω καὶ οἱ Ἀβαντες, ὡς προεῖρήθη, καὶ ἕτεροι δὲ τινες ὁμοίαν ἑτερονύμιον παρωνυμίαν ἔπαθον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ῥηθὲὶς Διώρης ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ Διὸς γίνεται, δοτέον αὐτὸ τῇ τῶν διχρόνων ἀδιαφορία· εἰ δὲ παρὰ τὴν διὰ πρόθεσιν γεγονὸς κέκραται κατὰ τοὺς παλαιούς, πίπτει οὕτως ὑπὸ ἀναλογίαν. τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων τὸ Βουπράσιον ὁ γεωγράφος χωρίον τῆς Ἠλείας φησὶ, καὶ τοὺς Βουπρασιεῖς Ἐπειούς· καὶ ἀλλαγῶν πάλιν λέγει ὅτι κατοικία τῆς Ἠλείας τὸ Βουπρά-
30 σιον ἀξιόλογος, ἢ νῦν οὐκ ἔτ' ἔστι, καὶ ὅτι ὑπεροχὴν δοκεῖ ἔχειν τότε τὸ Βουπράσιον παρὰ τὴν Ἠλιν, καὶ οἱ Ἐπειοὶ παρὰ τοὺς Ἠλείους, καὶ ὅτι ὕστερον ἀντὶ Ἐπειῶν Ἠλεῖοι ἐκλήθησαν, καὶ ὅτι εἰ καὶ μέρος Ἠλίδος τὸ Βουπράσιον, ἀλλὰ ποιητικῶν σχήματι συγκαταλέγεται τὸ μέρος τῷ ὅλῳ, ὡς περ, φησὶ, 10 καὶ ἐν τῷ, ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα, περὶ οὗ καὶ προεῖρήθη, πολλαχῶν ἀναφανήσεται. ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν γραφεὺς καὶ πόλιν Ἠλίδος λέγει καὶ ποταμὸν καὶ χωρίον καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον τὸ Βουπράσιον, κληθὲν οὕτω ἀπὸ Βουπρασίου τινὸς ἄρξαντος ἐκεῖ. ἐθνικὸν αὐτοῦ Βουπρασιεὺς καὶ Βουπράσιος καὶ Βουπρασιῶν δὲ, ὡς Καδμείων. Ἡ δὲ Ἠλις πόλις ἦν πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, κληθεῖσα, φησὶν, ἀπὸ Ἠλίου, παιδὸς Ταντάλου, κατὰ δὲ Ἡρόδοτον Αἰτωλῶν ἢ Ἠλις. ἔστι δὲ Ἀρκαδικὴ καὶ Ἰσπανίας δὲ, ὁ πολίτης, φησὶν, Ἠλίδειος τύπῳ κτητικῶν,
40 καὶ ὑφέσει τοῦ δ' Ἠλείος, καὶ συναιρέσει Ἠλεῖος. Τρύφων δὲ φησὶν, Ἠλείος, καὶ κατὰ μετάθεσιν Ἠλεῖος καὶ Ἠλεῖος. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι Ἠλεῖοι καὶ Μεσσήνιοι κλύζονται τῷ Σικελικῷ κόλπῳ, καὶ ὅτι Ἠλις οὐπω ἐκτιστο καθ' Ὀμηρον, ἀλλ' ἡ χώρα κωμῆδον ὤκειτο. ἐκαλεῖτο δὲ κοίλη Ἠλις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, καθ' ὁμοιότητα δηλαδὴ τῆς κοίλης Λακεδαιμόνος καὶ τῆς κοίλης Συρίας. πάννυ δὲ 20 περιεδομένη γέγονεν ὕστερον ἢ Ἠλις διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα Ὀλύμπια· διὸ καὶ διὰ αὐτὴν λέγει ὁ ποιητὴς, εἰδὼς, οἷα εἰκὸς, καὶ αὐτὸς τὴν πανήγυριν προκαταβληθεῖσαν ἐπὶ Ἡρακλέους, καθὰ καὶ 230
304 Πίνδαρος ἱστορεῖ. ὅτι δὲ καὶ ψιλοῦται ἢ Ἠλις κανονικῶς, ἔτι δὲ καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἀλίξω τὸ συναθροίζω, ἢ καὶ παρὰ τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα Τανταλίδην Ἠλίον δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. ὅτι δὲ τὸ τῶν Ἠλείων ὑποβάρβαρον ἐσκώπητο, δηλοῖ ὁ ἐν τῷ ἐρωτηθῆναι, πότερα Βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνουσιν ὄντες ἢ Θετταλοὶ, φάμενος ὡς Ἠλεῖοι. ὡς δὲ καὶ περὶ γυμνάσια εὐδοκίμων, δηλοῖ ὁ αὐτὸς, εἰπὼν γυμνικοὺς ἀγῶνας διατιθέτωσαν Ἠλεῖοι, Κορίνθιοι θυμελικοὺς, Ἀθηναῖοι σκηρικοὺς, εἰ δὲ τις τούτων πλημμελοῖη, μαστιγούσθωσαν Λακεδαιμόνιοι· αἰνιττόμενος ἐκεῖνος νόμῳ σκώμματος τὰς παρὰ Λάκωσιν ἀγομένας ἐορταστικὰς μαστιγώσεις. περὶ δὲ Ἠλείων εἴτ' οὖν Ἐπειῶν ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ἐνθα ὁ γέρον Νέστωρ λόγοις τὸν Πάτροκλον κατεργάζεται. (Vers. 616.) Σημειώ- 30
σαι δὲ ὅτι ἐμφαίνει καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς πολλοὺς σιγηθῆναι τόπους, εἰπὼν, ὅσσον Ἰρμίνην καὶ 10 Μύρσινος πέτρην τ' Ὀλενίην καὶ Αἰλείσιον ἐντὸς ἔεργει· τὰ γὰρ ἔσω τῶν τεσσάρων τούτων τόπων εἰρηγόμενα σεσίγηται. ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ὁρίοις περιορίζει τὴν Ἠλιν ὁ ποιητὴς ἀπὸ τῶν ἐσχάτων αὐτῆς μερῶν, οἷα μὴ θέλων τὰ κατὰ μέρος λεπτολογεῖν. ἢ δὲ Ἰρμίνην πολίχνην ἦν· οὐκ ἔστι δὲ, φασὶ, νῦν, ἀλλὰ ἀκρωτήριον περὶ Κυλλήνην ὄρειον, καλούμενον Ὀρμῖνα ἢ Ἰρμῖνα. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέμενος Ἰρμῖνας δύο εἶναι φησὶν ἀπὸ Ἰρμίνης, τὰς ὕστερον διὰ τοῦ ὁ κληθεῖσας. Ἡ δὲ Μύρσινος ἐσχάτωσα μὲν εἴρηται, καθὰ πού καὶ ἡ Ἀνθηδών. ἐκλήθη δὲ, φασὶν, ὕστερον Μυρτούντιον· ἐθνικὸν δὲ αὐτῆς εἴρηται Μυρτούσιος. Ἡ δὲ Ὀλενία πέτρα ὄρος, φασὶ, τῆς Ἠλείας ἐστὶ, καὶ ὁ γεωγράφος δὲ λέγει ὅτι πέτραν Ὀλενίαν εἰκάζουσι τὴν νῦν Σκόλλιν ὄρος πετρῶδες· κοινὸν Λυμαίων καὶ Ἠλείων. ὁ δὲ καταγράφας τὰ ἐθνικὰ Ὀλενον ἱστορεῖ πόλιν Ἀχαΐας ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ἀπὸ Ὀλένου, υἱοῦ Διός 40
20 *καὶ ἴσως Ὀλενία πέτρα τὸ ῥηθὲν ὄρος ἐκ τῆς τοιαύτης Ὀλένου, ἧς καὶ ὁ γεωγράφος μνησθεὶς λέγει ὅτι Ὀλενος ἔρημος, κειμένη μεταξὺ Πατρῶν καὶ Λύμης, καὶ ὅτι δεικνύται ἴγνη μεταξὺ Πατρῶν καὶ Λύμης τοῦ παλαιοῦ τῶν Ὀλενίων κτίσματος, καὶ ὅτι Ὀμηρος τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ὀλένου οὐ μνησθῆναι, ἀλλὰ τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ ὁμωνύμου κτίσματος. καὶ ἰδοὺ καὶ τοῦτο ἑτερονυμίας τινὸς ὑπόδειγμα, εἰ περ τόπον μὴ εἰπὼν Ὀλενον Ὀλενίην πέτραν ὠνόμασεν ἀπὸ Ὀλένου παρωνομασμένην. Τὸ δὲ Αἰλείσιον ἐν μὲν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων διὰ διαφθόγγου φέρεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλέω ἀλέσω κατὰ τὸν ἐτυμο-

λόγον, ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἐκθέτης διὰ τοῦ ἠ γράφει αὐτὸ, λέγων οὕτω καλεῖσθαι ἀπὸ Ἀλησίον, υἱοῦ
 Σκιλλοῦντος, ἐνὸς τῶν τῆς Ἰπποδαμείας μνηστήρων. ἔστι δέ, φησι, καὶ Ἀλήσιον Ἰπείρου, παρῶ-
 νυμον τῷ ἀλλί, ὡς πηγνυμένοι ἐκεῖ πολλοῦ ἀλός. Στράβων δὲ ἱστορεῖ ὅτι περὶ τὸ Ὀμηρ^κὸν Ἀλείσιον 30
 ἀγορὰν κατὰ μῆνα συνάγουσιν οἱ περίοικοι, καὶ ὅτι τὸ Ἀλείσιον καὶ Ἀλείσιου κολώνην ὁ ποιητὴς καλεῖ,
 εἰπὼν πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλείσιου ἐνθά κολώνη κέκληται· ὑπερβατῶς γάρ, φησι, δεκτέον καὶ ἐνθά
 Ἀλείσιου κολώνη κέκληται. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐνιοὶ καὶ ποταμὸν δεικνύουσιν Ἀλείσιον. τὸ μέντοι Ἀλήτιον,
 οὗ ἀλλαγῶ μέμνηται ὁ ποιητὴς, Λυκτικὸν πεδῖον ἐστίν. *(Vers. 625. sqq.) Ὅτι πολλαχοῦ ἐνταῦθα 41
 ὁ ποιητὴς καινῶ τοιοῦτῷ χρᾶται σχήματι· οἱ δὲ εἶχον τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα τόπον, τούτων ἤρχεν ὁ δεῖνα.
 τὸ δὲ γε ἀκόλουθον οὕτως ἦν· οἱ δὲ εἶχον τόνδε καὶ τόνδε τὸν τόπον, ἀρχηγὸν εἶχον τόνδε τινά. ὁ δὲ
 ἀρχόμενος ἀπὸ εὐθείας περαίνει καινότερον τὴν τοῦ σχήματος ἀπόδοσιν εἰς γενικὴν. οὕτω γοῦν καὶ
 ἐνταῦθα σχηματίζων φησιν· οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου Ἐχινάων τε ἱερῶν νήσων, οἱ ναίουσι πέτρην ἀλός Ἰλιδος
 ἄντα, τούτων ἠγεμόνευε Μέγης Φυλείδης, Ἀυγείου ἔγγονος. εἶτα οὕτω δόξαν αὐτῷ ἐφερομηνεύων τὸ,
 Φυλεῖ^δης, φησὶν· ὃν τίχτε Λιὺ φίλος ἰππότα Φυλεὺς. ἠρμήνευσε δὲ τὸ Φυλείδης οὐχ' ὡς ὑποδύσκολον, 305
 ἀλλ' ἵνα εἰς τὸ Φυλεὺς ἀναλύσας αὐτὸ εὐθύς ἀκωλύτως ἐπιπλέξῃ ἱστορίαν ταύτην· ὅς ποτε Δουλί-
 χιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθεῖς. οὐ γὰρ Δουλιχιεὺς ἀνέκαθεν ὁ Φυλεὺς, ἀλλὰ χόλον παίδων κατὰ
 τοῦ πατρὸς μετώκησεν ἐκ τῶν κατὰ Ἰλῖδα τόπων εἰς τὸ Δουλίχιον. διὸ καὶ ἰππότης νῦν εἰρησθαι δοκεῖ
 καὶ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ φυγᾶς· κεῖται γάρ ποτε τὸ ἰππότης ὄνομα κατὰ τοὺς γλωσσογράφους καὶ ἐπὶ τοιού-
 του σημανομένου. περὶ δὲ τοῦ Φυλέως ἐγράφη καὶ πρὸ ὀλίγου. ἐνταῦθα δὲ ὅρα ψευδοπαρήχησιν τὴν,
 Λιὺ φίλος Φυλεὺς. τοιαῦται δὲ καὶ ἕτεραι ἀνεγράφησαν, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. ἦγε δὲ
 20 ὁ ῥηθεῖς Μέγης νῆας τεσσαράκοντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Πορφύριος αἰτίαν τοῦ *φυγεῖν τὸν Φυλεᾶ ἐξ 10
 Ἰλιδος εἰς τὸ Δουλίχιον φησὶ τὸ μαρτυρῆσαι Ἡρακλεῖ περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βουκολίων, ὃ περ
 πάντως ἐλύπει τὸν τοῦ Φυλέως πατέρα τὸν Ἀυγείαν. γέγονε δὲ τοῦτο ἠνίκα Ἡρακλῆς τὴν Ἀυγείου
 κόπρον ἐξεκάθηρεν. ἐνταῦθα δὲ φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι διαφορᾶς ἀνηκέστου τῶν οἰκείων κρείσσων χωρι-
 31 σμὸς, ἐπαινοῦντες τὴν τοῦ Φυλέως φυγὴν, ἐπεὶ χόλον ἔσχε πολὺν τῷ πατρί. μητέρα δὲ τοῦ ῥηθέντος
 Μέγητος τινὲς Κτιμένην φασὶ τὴν τοῦ Λαέρτου, ὥστε θεῖος αὐτοῦ γίνεται Ὀδυσσεὺς, οὗ περ ἀδελφῆ
 ἢ Κτιμένη. ἕτερα δὲ ἱστορεῖται οἰκείωσις τοῦ Μέγητος πρὸς τοὺς βασιλεῖς. Φυλεὺς γάρ, φασι, μοι-
 χεύσας Τιμάνδραν ἀδελφὴν Ἑλένης καὶ Κλυταιμνήστρας ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον, ὥστε καὶ εὐλό-
 γως, φασὶ, διὰ τὴν ἐπιγαμίαν συμμαχεῖ καὶ ὁ Μέγας. (Vers. 625.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς Πελοποννήσου
 μεταβάς ὁ ποιητὴς εὐτάκτως εἰς τὸ πλησίον αὐτῆς Δουλί^χιον οὕτω καθ' ὁμοίαν τινὰ τάξιν διὰ τὴν 20
 30 ῥηθεῖσαν τοῦ Μέγητος οἰκείωσιν πρὸς τὸν Ὀδυσσεᾶ μετὰ τὸν παρόντα κατάλογον τὸν Κεφαλληνιακὸν
 τάξει, οὗ ἐξάρχει ὁ Ὀδυσσεὺς. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ Ὀμηρος ἰδιάζειν δοκεῖ τὸ Δουλίχιον ἐκ τῶν
 ἔχινῶν, ἀλλ' ἕτεροι τῶν Ἐχινάδων εἶναι φασὶ καὶ αὐτό. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐν πολλοῖς ὁ ποιητὴς οὕτω
 ποιεῖ, ὡς καὶ προείρηται, ἰδίᾳ μὲν ἐκφωνῶν τὸ ὅλον, ἰδίᾳ δὲ τὸ μέρος, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ, εἰς Κύπρον
 εἰς Πάφον· ὅλον μὲν γὰρ ἡ Κύπρος, μέρος δὲ αὐτῆς ἡ Πάφος. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα ἐν ὁλότῃ
 μὲν αἱ Ἐχινάδες, μέρος δὲ αὐτῶν τὸ Δουλίχιον. τοιαῦτα δὲ σχήματα καὶ ὁ γεωγράφος ἐκτιθεῖς καὶ οὐ
 μόνον Ὀμηρικὰ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρων ποιητῶν, φησὶν ὅτι ἐν τῷ, ἐκ Δουλιχίου Ἐχινάων τε, συγκατα-
 λέγεται τὸ μέρος τῷ ὅλῳ ποιητικῷ σχήματι· ἐντὸς γὰρ τῶν Ἐχινάδων καὶ τὸ Δουλίχιον. οὕτω καὶ τὸ
 Βουπράσιον συγκαταλέγει ὁ ποιη^τῆς τῇ Ἰλιδι, μέρος ὃν αὐτῆς. τοιοῦτον φησὶ καὶ τὸ, ἀν' Ἑλλάδα 30
 καὶ μέσον Ἄργος, περὶ οὗ προείρηται. ὁμοίου δὲ σχήματος εἶναι λέγει καὶ τὸ, Κουρητῆς τε μάχοντο
 10 καὶ Αἰτωλοί· μέρος γὰρ Αἰτωλῶν οἱ Κουρητῆς. καὶ Ἰππώναξ δὲ οὕτω σχηματίζει ἐν τῷ, Κυπρίων βέκος
 καὶ Ἀμαθουσίων πυρῶν· μέρος γὰρ Κυπρίων οἱ Ἀμαθούσιοι. καὶ Ἀλκμάν· Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα
 καὶ Πάφον περιρρύταν· καὶ Αἰσχύλος· Κύπρον Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον· ἐμπεριέχεται γὰρ
 ἡ Πάφος τῇ Κύπρῳ, ὡς περ καὶ ἡ Χαλκὶς καὶ ἡ Ἐρέτρια τῇ Εὐβοίᾳ, ἐν τῷ, οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον καὶ
 Χαλκίδα καὶ Ἐρέτριαν. ὁ δ' αὐτὸς γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι οἱ τὰς Ἐχινάδας οἰκοῦντες Ἐπειοὶ ἐλέγοντο.
 οὕτω δέ, φασι, καὶ Ἀρίσταρχος ἐκδέχεται καὶ ἕτεροι. ἐν δὲ τῇ γεωγραφικῇ ἱστορίᾳ φέρεται καὶ ὅτι
 Ζάκυνθος διέχει Κεφαλληνίας ὅσον ἐξήκοντα στάδια, ὑλώδης μὲν, εὐκαρπος δέ. ταύτης πρὸς ἑῷ αἰ

- 40 Ἐχινά*δες ἴδρυνται νῆσοι, ὧν καὶ τὸ Δουλίχιον, ὃ νῦν, φησὶ, Δολίχαν καλοῦσι, καὶ αἱ ὀξεῖαι καλούμεναι νῆσοι, ἃς Θοάς ἐν Ὀδυσσεΐα εἶπεν ὁ ποιητής. κεῖται δέ, φησιν, ἡ ῥηθεῖσα Δολίχα κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχιλῆος, οὗ περὶ ἡ χοῦς τὰς μὲν αὐτῶν ἐξηπείρωκε, τὰς δὲ μέλλει πολλὴ καταφερομένη. καὶ ὄρα ἐνταῦθα τὸ ἡ χοῦς· σύνηθες δὲ τῷ γεωγράφῳ οὕτω λέγειν· παρὰ δὲ ἑτέροις σπάνιον ἔστι θηλυκῶς τὴν λέξιν ταύτην εὐρεῖν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθεῖς, λέγει μὲν καὶ αὐτὸς ὅτι τὸ Δουλίχιον καὶ Δολίχα καλεῖται· προστίθησι δὲ ὅτι καὶ ὀξεῖα λέγεται, ἣν πληθύννας Θοάς, φησιν, ὁ ποιητής εἶπε.
- 306 καὶ ἰδοὺ καινὴν τοῦτο καὶ παρὰ *τὴν τῶν πολλῶν δόξαν, εἴ περ αἱ Ὀμηρικαὶ Θοαὶ νῆσοι οὐ πολλαὶ εἰσιν, ἀλλὰ μία κατὰ τοῦτον ἡ ῥηθεῖσα Δολίχα. καλεῖται δὲ Δουλίχιον ἀπὸ Δολιχίου, φασίν, υἱοῦ Τριπτολέμου. ἔστι δέ, φασί, καὶ νῆσος Δολιχὴ πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ἣν καὶ Δολιχίστην ἔλεγον. τάχα δὲ ὡς καὶ παρὰ τὸ μικρὸν ἡ Μάκρις τε καὶ ἡ Μάκρη, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Δολιχὸν ἡ Δολίχη. Ἰστέον δὲ ὅτι 10 τοῦ Ἐχινάων εὐθεῖα ἡ Ἐχίνη. τοῖς δὲ μεθ' Ὀμηρον εὐθεῖα Ἐχινὰς, καὶ ἀπ' αὐτῆς αἱ νῆσοι Ἐχινάδες. οὐκ ἔστι δ' εἰπεῖν σταθερῶς, εἴτε παράγωγον τῆς Ἐχίνης ἢ Ἐχινὰς, εἴτε ὑποκοριστικόν· ὅτι δὲ τόποι πολλαίσι καὶ ἀπὸ τῶν παρ' αὐτοῖς πλεοναζόντων ἐκαλοῦντο, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. Ἰκαρος γοῦν ἰχθυόεσσα ἦν, ὅτε ἐκαλεῖτο διὰ τοὺς ἐκεῖ πολυπληθεῖς ἰχθύας, καὶ ἡ Σηπιάς δὲ ἄκρα διὰ τὰς αὐτόθι 10 σηπιάς, καὶ νῆσοι Λαγοῦσσαι ἀπὸ τῶν *ἐν τοῖς ἐκεῖ λαγωῶν. ἐνθα καὶ ὄρα τὸ Λαγοῦσσαι ὡς ἀπὸ τοῦ λαγὸς τοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ὀ μικροῦ, ὅθεν Λαγόμεσαι καὶ κατὰ κράσιν Λαγοῦσσαι, ὡς καὶ Λεπαδόεσαι Λεπαδοῦσσαι ἀπὸ τῶν κατ' αὐτὰς πλεοναζόντων. οὕτω δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι, αἱ μὲν Φυκοῦσσαι, αἱ δὲ Πιθηκοῦσσαι, αἱ δὲ Πιτυοῦσσαι. εἰκὸς οὖν καὶ Ἐχινὰς εἴτ' οὖν Ἐχινάδας νήσους ἀπὸ τῶν ἐχίνων εἶναι παρωνομασμένας, ὧν παρώννυμον καὶ ὁ ἐχινόπους· ἐξ οὗ παροιμία τὸ, τὰς ἀκίνθας συνάγων ὡσαν ἐχινόποδας. ὁμώνυμος δὲ λέξις ὁ ἐχίνος. ζῶον τε γὰρ εἶδος δηλοῖ ἐν μὲν χερσαῖον, ἕτερον δὲ θα- 20 λάσσιον, καὶ κοιλίας τὸ ἔσω· καὶ εἶδος δὲ πλακοῦντος, ὡς ἱστορεῖ Ἀθήναιος. (Vers. 626.) Ἐν δὲ τῷ, ναίουσι πέρην ἁλὸς, εἰ μὲν γράφεται οἱ ναίουσιν, οὐδὲν ἔχει καινόν· τὸ δὲ εἰπεῖν, αἱ ναίουσι, σχηματισμὸν τινα ἔχει οὐ πάνυ συνήθη· κεῖται γὰρ τὸ, ναίουσιν αἱ νῆσοι, ἀντὶ τοῦ ναίονται. οὕτω καὶ 20 Σοφοκλῆς· σὺ μὲν που ναίεις ἀλί*πλαγκτος, ἀντὶ τοῦ ναιομένη τυγχάνεις. καὶ μετὰ γεται οὕτω τὸ ἔργον τῶν κατοικούντων εἰς τὰ κατοικούμενα· ναίουσι μὲν γὰρ ἄνθρωποι, ναίονται δὲ τόποι, ὥστε τὸ εἰπεῖν, ὅτι ναίουσιν οἱ τόποι, ἀντέστραπται τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Τὸ δὲ πέρην δηλοῖ μὲν τὸ πέραν· ἔστι δὲ ἐπιρῥήμα μεταληφθὲν ἀπὸ θηλυκῆς αἰτιατικῆς· πέρα γὰρ ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἡ περαία παράγεται, ἥς ἡ αἰτιατικὴ πέραν, καὶ μεταβολῇ τοῦ ἁ πέρην· ἐξ οὗ τὸ ἐπιρῥήμα, δηλοῦν τὸ ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα εἰς τὴν ἐκεῖθεν ἀντικρὺ γῆν. ὄρα δὲ ὅτι τοπογραφῶν ὁ ποιητής ποῦ Ἐχινάδες νῆσοι κεῖνται, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ἐγράφη, οὐκ ἠρκέσθη τῷ, πέραν ἁλὸς, ἀλλὰ διὰ σαφήνειαν 30 προσέθετο τὸ, Ἥλιδος ἄντα, τουτέστιν ἀντικρὺ τῆς Ἥλιδος, περὶ ἧς πρὸ ὀλίγου εἴρηται.
- 36 * (Vers. 631. sqq.) Ὅτι Ὀδυσσεὺς δώδεκα μυλοπαρήους νῆας ἔχων ἤγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους, 23 οἱ ὃ Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίγυλλον, καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν, οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον καὶ οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο, οἱ τ' Ἥπειρον ἔχον καὶ ἀντιπέραν ἐνέμοντο. καὶ ὄρα ὅπως 40 καὶ ἐνταῦθα ἐνεχόρευσεν ὁ ποιητής τῷ εἶχον καὶ τῷ ἐνέμοντο. μέμνησο *δὲ καὶ ὅτι Κεφαλλῆνας λέγει οὐ μόνον τοὺς ἐκ τῆς Κεφαλληνίας νήσου, ἀλλὰ πάντας τοὺς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τόποις τοῖς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσεῖα, τοῖς τε περὶ τὴν Ἰθάκην καὶ τοὺς λοιπούς. ἐν οἷς καὶ Ἀκαρνᾶνες κατὰ τὸν γεωγράφον οὐπω ἐπὶ Ὀμήρου ὠνομασμένοι οὕτω. τὰ γοῦν ῥηθέντα Κροκύλεια ἐν τοῖς Ἀκαρνᾶσι, φησίν, εἰσι· καὶ ἡ Λευκάς δὲ ἦν, φησὶ, τὸ παλαιὸν χερρόνησος τῆς τῶν Ἀκαρνάνων γῆς. καλεῖ δ' ὁ ποιητής αὐτὴν ἀκτὴν Ἥπειρου, Ἥπειρον καλῶν τὴν περαιᾶν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας, ὡς εἶναι, φασί, ταυτὸν ἀκτὴν 40
- 307 Ἥπειρον εἰπεῖν καὶ Ἀκαρνανίαν. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Λευκάδα Νήρικον ἐν Ὀδυσσεΐα καλεῖσθαι φα*σί. πότεν δὲ τὴν κλησὶν οἱ Κεφαλλῆνες ἔλαχον, καὶ διὰ τί ἐν δυσὶ λλ' γράφονται, ἐν Ὀδυσσεΐα εἴρηται περὶ που τὰ εἰς τὴν ἁ ῥαψωδίαν. νῦν δὲ τοσοῦτον μόνον ῥητέον, ὅτι τε ἀντίκειται ταῖς Ἐχινάσιν ἢ Κεφαλληνία καὶ ὅτι Κέφαλος, οὗ οἱ Κεφαλλῆνες παρώννυμοι, πρόγονος ἦν Ὀδυσσεῖος· Κεφάλου γὰρ Κηλέως, οὗ Ἀρχέσιος, οὗ Λαέρτης, οὗ Ὀδυσσεύς· καὶ ὅτι Ἀμφιτρύων φυγάδα περιλαβὼν ἐξ Ἀθηνῶν Κέφαλον τὸν Διηϊονέως κατέσχε νήσον καὶ παρέδωκε τῷ Κεφάλῳ, οὗ καὶ γέγονεν ἐκείνη

ἐπώνυμος. καὶ ὅτι τινὲς τῶν μεθ' Ὀμηρον τὸ Κεφαλληνίαν ἐνόμισαν, ἄλλοι δὲ τὴν ἐν Ὀδυσσεΐα Τάφον. (Vers. 632.) Ἰθάκη δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Ἰθάκου ἥρωος, οὗ καὶ Ὀμηρος μέμνηται. ἔστι δέ, φασιν, καὶ Συρίας πόλις Ἰθάκη. τὸ ἐθνικὸν οὐ μόνον Ἰθακήσιος, ἀλλὰ καὶ Ἰθακος, ὡς φασιν, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ τῆς νήσου, ἧς *ὁ κύκλος ὀγδοήκοντα στάδια. ὄρα δὲ τὸ, οἳ ῥ' Ἰθάκην 10 εἶχον, ὅτι ὄγκο φωνῆς χάριν ἐπεντεθειμένον ἔχει τὸν ῥὰ σύνδεσμον, ὃ περ μυριαχοῦ ποιῆ Ὀμηρος· ἄλλως γὰρ εἶχε. εἰπεῖν μετὰ χάσματος, οἳ Ἰθάκην εἶχον. Τὸ δὲ Νήριτον ὄρος ἐστὶν ἐπιφανὲς ἐν Ἰθάκῃ, περὶ οὗ ἰκακῶς ἐρρέθη ἐν τῇ α' τῆς Ὀδυσσεΐας. εἰσοσίφυλλον δὲ αὐτὸ λέγει ὁ ποιητής, τουτέστι κινούμενου τοῖς φύλλοις ὡς δασὺν, οὗ δηλαδὴ διὰ τὴν πυκνότητα οὐδέν τι τῶν στεφρῶν κινεῖται, ὡς μὴ δεικνυμένου τοῦ ἀνέμου ἐντὸς, ἀλλὰ τὰ φύλλα μόνον, οἷς ἐπιπολάζων ἐντρέχει ὁ ἄνεμος. γίνεται δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἐνόθω 10 ἐνόσω τὸ κινῶ καὶ τοῦ φύλλον. ὄρα δὲ ὅτι, ὡς περ πρὸ βραχέων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κατὰ συνήθη σχηματισμὸν τῷ ὄλω τὸ μέρος συγκατείλεται, τῇ Ἰθάκῃ δηλαδὴ τὸ Νήριτον τὸ ἐντὸς αὐτῆς ὄν. Νήριτον δὲ τὸ ὄρος διὰ τοῦ τ· τὸ γὰρ διὰ τοῦ κ Νήρικον πόλις Ἡπείρου, ὡς δεδήλωται. (Vers. 633.) Τὰ Κροκύλεια δὲ καὶ ἐνικῶς εὔρηται τὸ Κροκύλειον. μέμνηται *δὲ τῆς νήσου ταύτης καὶ Θουκυδίδης. 20 ἐθνικὸν αὐτῆς Κροκυλεύς. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐπελθὼν τετραμερῆ τὴν Ἰθάκην εἰπὼν φησὶν· ἧς τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ μεσημβρίαν καὶ θάλασσαν, τὸ δεύτερον Νήϊον, τὸ τρίτον Κροκύλεια καὶ ἐξῆς· ὡστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὐ νῆσος μόνον, ἀλλὰ καὶ μέρος Ἰθάκης τὸ Κροκύλειον. Ἐν δὲ τῷ, αἰγίλιπα Τρηχειῖαν, ὄνομα μὲν τόπου ἢ Τραχεῖα, ἐπίθετον δὲ τὸ αἰγίλιπα. ἰστέον δὲ ὅτι ἅμα Τραχεῖαν εἶπέ τις καὶ εὐθύς συνενόησε τὸ αἰγίλιπα, ἧγον τὴν τὰς αἶγας λιπαίνουσαν κατὰ τινος. διὸ καὶ ἡ Ἰθάκη αἰγίβοτος λέγεται εἶναι, ἢ μάλιστα τὴν καὶ ὑπ' αὐτῆς αἰγὸς λιπομένην διὰ τὸ ἄγαν τραχὺ καὶ ἀβόσκητον. ἐν 20 δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται οὕτως· αἰγίλιψ, ἀπρόσβατος, ψιλῆ, ἀβόσκητος. ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς περ ἡ αἰγίλιψ ἐκ τῆς αἰγὸς σύγκειται δοτικῆς, οὕτω καὶ ἡ αἰγίλυρος πόα, φασὶ, πυρρὰ, ἣν αἶγες νέμονται. χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι καὶ ἄλλοι τόποι κατὰ τὰς ἱστορίας *τὴν τῆς Τραχεῖας κλησὶν ἔλαχον. καὶ μέρος 30 γοῦν τι Κιλικίας τῆς ἔξω τοῦ Ταύρου Τραχεῖα λέγεται· οἴονται δὲ τινες τὴν Ἰσαυρίαν εἶναι ταύτην. (Vers. 634.) Ζάκυνθος δὲ λέγεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. δασεῖα δὲ ἐστὶν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ὑλήεντα Ζάκυνθον. ὠνομάσθη δέ, φασιν, ἀπὸ Ζακύνθου, υἱοῦ Δαρδάνου. ἐνταῦθα δὲ κεῖται τὸ διπλοῦν ζ ὡς οἷά τι στοιχεῖον ἀπλοῦν· οὐ γὰρ ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν. φησὶ γὰρ· οἳ τε Ζάκυνθον εἶχον, τοῦ τε βραχυνουμένου, ἵνα συναπαρτισθῇ δάκτυλος. καὶ ἡ αἰτία τοῦ πάθους κεῖται εἰς τὸ ἰερῆς εἰς ἄστν ζελείης. κατὰ ὅμοιον δὲ λόγον καὶ ὁ Σκάμανδρος ἀδυνατεῖ ἐκτείνειν τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν, ὡς καὶ αὐτὸ ἐρρέθη ἔνθα ἐχρῆν. Τὴν δὲ ἐνταῦθα Σάμον, ἣν ὁ γεωγράφος εἶναι φησὶ 30 τὴν νῦν Κεφαλληνίαν, ἔστιν εὔρειν καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα. λέγεται δὲ καὶ Σάμη· ἧς ὁ πολίτης Σαμαῖος. οἳ δὲ φασιν καὶ ἔτι ἡ μὲν νῆσος Σάμος λέγεται μόνον, ἡ δὲ *πόλις καὶ Σάμος καὶ Σάμη. ἔστι δὲ καὶ 40 Ἰωνικὴ Σάμος ἢ παρὰ τῷ περιηγητῇ, καὶ Θρηκικὴ Σάμος, ἢ καὶ ἐν Ἰλιάδι. περὶ δὲ τῆς Κεφαλληνικῆς φέρεται καὶ ταῦτα. τετράπολις ἢ νῆσος. μία δὲ τῶν πόλεων καὶ Σάμος, ὁμώνυμος τῇ νήσῳ. καὶ αὐτὴ μὲν οὐκέτ' ἔστιν, αἱ δ' ἄλλαι τρεῖς παρέμενον, μικραὶ τινες πόλεις, ἃς καὶ ὠνομάζει ὁ γεωγράφος. (Vers. 635.) Ἡ δὲ ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεΐ αὐτῇ Ἡπειρος τόπος ἐστὶν ὁμωνυμῶν τῇ ὅλῃ γῆ τῇ ἀπείρονι, αὐτὸς εὐπερίγραπτος ὢν· καὶ ὁ αὐτῆς ἐντόπιος Ἡπειρώτης. ἢ δὲ μεθ' Ὀμηρον Ἡπειρος πάνυ πεπλάτυνται 33 μέχρι καὶ Ἰλλυρίδος. καὶ ἐβασίλευσαν αὐτῆς ἄνδρες ἥρωικοὶ, ἐν οἷς καὶ ὁ περιώνυμος *Πυρρὸς. ἐκ δὲ 308 τῆς τοιαύτης πλατυτάτης Ἡπείρου καὶ οἱ περιεδομένοι βόες Ἡπειρωτικοί. Τὰ δὲ ἀντιπέραια παρὰ νυμὸν ἐστὶ τῆς περαιίας. αὐτὴ δὲ παρῆκται ἀπὸ τῆς προρῥηθείσης πέρας· ὡς γὰρ ὑστέρα ὑστεραία, οὕτω 40 πέρα περαιία. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι τὰ ἀντιπέραν τῶν νήσων βούλεται λέγειν ὁ ποιητής, Λευκάδα καὶ Ἀκαρνανίαν, ὧν προσεχῶς ἐμνήσθημεν. ἕτεροι δὲ φασιν ἀντιπέραια τὰ ἐξεναντίας τῆς Ἡλιδος κείμενα χωρία. (Vers. 637.) Μιλοπαρήους δὲ τὰς τοῦ Ὀδυσσεῶς νῆας καλεῖ ὁ ποιητής, οὐκ ἀργῶς, ἀλλ' ἐπίτηδες. φασὶ γὰρ οἳ παλαιοὶ ὅτι ἐξηλλαγμένοι ἦσαν αἱ τοῦ Ὀδυσσεῶς νῆες, ὅπως εἰ καὶ ὀλίγαι, ἀλλ' οὖν διὰ τῆς χρώσεως εἶεν ἐπίσημοι, καὶ ὅτε δέοι πλεῖν, μὴ σκορπιζοῖντο. ἀμέλει καὶ μέσας αὐτὰς ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἔταξαν Ἕλληνες καὶ τὴν κοινὴν ἀγορὰν ἐκεῖ ἐποίησαν. * (Vers. 636.) Σημειῶσαι 10 δὲ ὅτι οὐ σεμνύνας ὁ ποιητής τὸν τοσοῦτον Αἴαντα, ὡς προεσημειώθη, οὐδὲ τὸν Ὀδυσσεῖα σεμνολογεῖ,

ἀρχεῖται δὲ εἰπὼν αὐτὸν Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, περὶ οὗ ἀλλαχόθι ῥηθήσεται. οὐκ ἂν δὲ εἴη περιττὸν ἐνταῦθα προσθεῖναι πλατύτερον καὶ ὅτι τὰς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσεῖα νήσους Τηλεβοῶι πάλαι ποτὲ κατεῖχον, ἕως ὃ προῤῥήθεις Κέφαλος τῷ Ἀμφιτρώωνι ἐκ Θηβῶν συστρατευσάμενος διὰ τὴν Ἀλκμήνην κατὰ Τηλεβοῶν καὶ ὑφ' ἑαυτῷ ποιησάμενος αὐτὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ταύτας παρωνόμασεν. ἀνὴρ δὲ οὗτος ὁ Κέφαλος ἦν Πρόκριδος τῆς ἐν Ὀδυσσεΐα, ἣν ἀκουσίως ἀνελὼν, ὡς ἐκεῖ ἐῤῥέθη, καὶ ἐν Θήβαις οἰκήσας συνεμάχησεν, ὡς εἴρηται, τῷ Ἀμφιτρώωνι καὶ γέρας ἔσχε τὴν τῶν ὑπὸ Τηλεβοῶι νήσων ἀρχήν. (Vers. 637.)

Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι μίλτος χρωμα εἶστιν ἐρυθρὸν, δι' οὗ τὰ τῶν νηῶν ἐμπροσθεν βάπτονται εἰς 20 ὠραϊσμόν, ἃ περ πρῶραι λέγονται ὡς ἐκ τοῦ προσοῤῥαν, κραθέντων τῶν δύο οὐ εἰς *ὦ μέγα. ἐντεῦθεν δὲ οἱ ποιηταὶ ὀρμώμενοι τολμῶσι καὶ παρεῖας λέγειν τὰ τοιαῦτα μέρη τῶν νηῶν καὶ πρόσωπα. Ἀνκόφρων δὲ εἰς πλεόν ἔξαχθεῖς καὶ κόρας τὰς νῆας φησὶ, λαβὼν τὴν ἀρχήν ἐκ τοῦ μιλοπάροιο· κόραις 10 γὰρ οἰκείον τὸ μιλοπάροιον. ἵνα δὲ πλατύτερον τὸ τοιοῦτον εἶδος θεωρηθῆ, σημειωτέον ὅτι οὐ μόνον ἢ παρεῖα ἐπιβεβούλευται εἰς μεταφοράν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς κεφαλῆς, ἐτι δὲ καὶ τὰ κατὰ ὄλον τὸ σῶμα. τό τε ἀνθρωπικὸν καὶ τὸ ἀπλῶς ζωικόν, καὶ ἡ μὲν ἀντιμέτωπος καὶ ἀντιπρόσωπος μάχη καὶ τὸ τῆς ἀφορμῆς εὐπρόσωπον καὶ τὸ τηλαυγὲς πρόσωπον τοῦ ἔργου καὶ ὅσα τοιαῦτα, λείως μεταφέρονται. τῶν δὲ λοιπῶν τὰ πλείω τραχύνονται ποιητικώτερον. οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ εἰς διθυραμβικὸν θρόσος ἐκπίπτουσι· πολλὴ γὰρ καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἀφειδῆς ἢ ἐκ τῶν ζῶων ἐπὶ τὰ 30 ἄψυχα τροπικὴ διάθεσις. ἵνα γὰρ *εὐτάκτως ὁδῶ τινὲ ἐπὶ τὸν σκοπὸν εἰς τὸ πᾶν βαδίσωμεν, κορυφᾶς τε ὀρέων φασίν, ἐπεὶ καὶ κεφαλᾶς, καὶ κροτάφους δέ. ἀφ' ὧν καὶ ποταμοὺς εἶστιν οὗ προῤῥέειν φασί. καὶ ὁ εἰπὼν δὲ κροτάφον κύκλου λέγει μὲν ὃ περ ἐκεῖνος βούλεται· ζῶου δὲ κατατολμᾷ καὶ αὐτός· κόρας δὲ λέγειν δένδρων τὰ φύλλα, ὅθεν καὶ κομήτης λειμῶν παρὰ τῇ τραγωδίᾳ, καὶ κομᾶν τὸ 20 ἐν τούτοις θάλλειν· ἀλλὰ τοῦτο καὶ εἰς κοινὸν ἤδη τέτριπται. καὶ ὀφρῦς δὲ που λέγονται ὀρειναὶ τινες ἔξοχαί, ὅθεν καὶ ἡ Τένεδος Λεύκοφρυς ἐκλήθη ποτὲ, ὡς καὶ αὐτὴ κατὰ τὸν ἀστακητὸν Λευκάταν λευκὰς ὀφρῦας ἔχουσα, ἥτοι ἐπαναστάσεις τινὰς τραχείας περὶ τὸν αἰγιαλόν. ὀφθαλμοὶ δὲ φυτῶν ἐκ τῶν κατὰ τὰ ζῶα πάντως καὶ αὐτοὶ, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐνοφθαλμιζειν, ἢ γεωργικὴ λέξις, καὶ τὸ ἀναμύειν ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν, καὶ τὸ ἐκεῖθεν δάκρον, ὁποῖον καὶ τὸ κόμι· καὶ πηγαὶ δὲ τυφλούμεναι 40 ὀφθαλμούς *τινας δηλαδὴ τροπικοὺς εἶχον. στόμα δὲ τῷ πολέμῳ πόθεν ἄλλοθεν ἀνέωγε κατὰ τὴν ποίησιν, ἢ ἐκ τοῦ τῶν ζῶων, καὶ μάλιστα τῶν καρχάρων. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τοῖς ποταμοῖς τὰ στόμια. τὰ δὲ τοῦ Νείλου τυφλοστόματα στόμα καὶ ὀφθαλμὸν ἐκοινώσαντο. καὶ ὀδόντες δὲ ταῖς τριαίναις ἐντεῦθεν ἔφυσαν. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ποταμῶν χεῖλη καὶ τὸ τῶν ποτηρίων ἐπιχειλές. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὑπερχειλές. τοῦ τοιούτου δὲ τύπου καὶ αἱ ἀμφώτιδες ποτηρίου εἶδος ἐκ τῶν ἐν ζῴοις ὠτίων παρονομασθέν. 30 καὶ βοτάνη δὲ τις ὁμοίως ὠτα λέγεται μύος. καὶ πῶγων δὲ ὁ Τροϊζήνιος λιμὴν τῷ ζωικῷ ὁμωνυμεῖται 309 πῶγωνι. καὶ τὸ τοῦ κριοῦ *δὲ μέτωπον τοιουτότροπὸν ἐστι, τό τε Κρητικόν, καὶ τὸ βυρῥάθεν προκύπτου εἰς Εὐξείνου. καὶ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ δὲ Βούρινα· πηγὴ δὲ αὕτη καλουμένη οὕτω διὰ τὸ προτομήν τινα εἶναι αὐτόθι εἰκνυῖαν ῥινὴ βοός. ἢ δὲ Σαλμυδησσία γνάθος ἢ παρ' Αἰσχύλῳ ὁμοίου καὶ αὕτη τρόπου ἐστί· Μήνιξ δὲ ἢ Αἰβυκὴ νῆσος τῇ τῶν ζῴων ὁμωνυμεῖ, ὡς περ καὶ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ φοίνικος τοῦ δένδρου, δηλαδὴ τὸ ἀνωτάτω αὐτοῦ γλυκύτατον, ὃ περ ἐξαιροῦντες οἱ ἐγγῶριοι ἠδέως ἐσθίουσιν, ὡς καὶ ὁ Ἀθήναιός φησιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν κεφαλῆς μέρη. κάρηνα δὲ καὶ κρᾶς ὄρους. καὶ Βώκαρος δὲ ὁ Σαλαμίνιος ποταμὸς ὅλη κεφαλῇ ἐπεβουλεύσαντο. λέγεται γὰρ Βώκαρος οἰονεῖ Βοόκαρος καὶ κατὰ κρᾶσιν Βώκαρος ὡς ὁμοιούμενος βοός κάρη. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐπὶ κρατὸς λιμένος, καὶ τὸ, βοός 10 κεφαλαί· *τόπος δὲ ἦν οὗτος ἐν ᾧ ἐπολέμησέ, φασίν, ὁ Προυσίας πρὸς Ἀττάλον. ὁμοιον δὲ καὶ αἱ 40 ἀσυνθέτως ὠνομασμένοι Κεφαλαί, δῆμος αὐταὶ Ἀττικὸς, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισι. καὶ ἡ Βουκεφάλαια δὲ τῆς τοιαύτης ἐφόδου ἐστί, πόλις Ἰνδικὴ ἐκεῖνη, κτισθεῖσα ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἐπ' ἀμφοτέραις, φησὶ, ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ Ὑδάσπου, διότι διαβάντος Ἀλεξάνδρου ἐκεῖ καὶ μαχομένου ὁ βουκεφάλαια ἵππος ἀπέθανε. καὶ τοιοῦτος μὲν τροπολογικὸς ἔσμός τὴν ἐν ζῴοις κεφαλὴν ἀμφιπένηται. παρὰ δὲ τοῖς μεταφέρουσι καὶ τένων ὀρεινὸς κεῖται, ὡς δηλοῖ τὸ, κορυφῆς ὑπερτέλλοντες τένοντες. εἴρηται δὲ καὶ δειράδες ὄρους, ὃ ἐστι τράχηλοι· ὅθεν καὶ πολυδειράς Ὀλυμπος, καὶ λόφοι 234

ὄρεινοί, ὡς ἀπὸ τοῦ τῶν βοῶν λόγου, καθὰ καὶ οἱ ἐτυμολόγοι φασίν. ἔτι δὲ καὶ αὐχένης· οἱ κατὰ τοὺς
 ῥηθέντας τένοντας. καὶ μὴν καὶ ῥάχεις πετρώδεις ὡς οἷα *πριονώδεις τινὲς ὄρους ἐξοχαί. ἡ δὲ φάραγξ 20
 ἢ ὄρεινὴ παρωνυμία ἐστὶ τῆς ἐν ζώοις φάρυγγος. καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ δὲ Γάρχαρον ἀπὸ τοιοῦτου γαργα-
 ρεῶντος εἴληπται. εἰς ὁμοίον δὲ τούτοις ἀγεται καὶ τὸ ὤμουσ εἶπειν ἀμπέλου, καὶ λιμένων ἀγκάλας, καὶ
 μηνοειδεῖς ἀγκῶνας ὄρους. καὶ Ἀγκῶν δὲ πόλις τις Μικεντίνων καὶ τείχους ἀγκῶν, καὶ γλυκὺς ἀγκῶν
 παροιμιαικῶς. τούτοις δὲ ἀκόλουθα καὶ πῆχυς τόξου, καὶ φρυγοῦ καρπός, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐν τῇ
 χειρὶ καρποῦ κατὰ τοὺς ἐτυμολόγους, καὶ βωμοῦ θέναρ τὸ πλάτος, ὡς Πίνδαρος ποιῆ. ἐκ δὲ τῶν
 τοιοῦτων ὠρμηται καὶ οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, καὶ τὸ, ῥοδοδάκτυλος ἡμέρα, καὶ τὸ, ὄνυξ ὄρους ὡς καὶ
 χηλῆ, ὅθεν καὶ ἀκρωνυχία ἢ ὄρεινὴ ὀξύτης. εἰς τοῦτο δὲ καὶ τὰ κέρατα τῇ τροπῇ συλλαμβάνονται,
 10 ἀφ' ὧν ὑψικέρατα πέτραν ἔφη τις. αὐτὰ μέντοι καὶ καμπὰς καὶ κλώνας δηλοῖ ποταμῶν. ἐθαδρήθη δὲ
 καὶ οὐθαρ λεχθῆναι ἀρούρης ἦτοι μαστὸν τὸ τῆς γῆς πιότατον καὶ τροφῆς ἀναδοτικόν, καὶ καρδία 30
 δένδρου τὸ ἐντός. τὴν δὲ κλήσιν ταύτην καὶ πόλις ἔλαχε Θρακικῆ, ἥπερ ὁμώνυμος ὁ Θράκιος κόλπος ἐν
 τοῖς ἄρτι, ἄλλως μὲν Καρδιανὸς λεγόμενος παρωνυμίας λόγῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Καρδία καὶ αὐτὸς
 καλούμενος. ἐχορήγησε δὲ καὶ αὕτη τῷ κωμικῷ ἀστείότητα κατὰ Κλέωνος. καὶ οὕτω μὲν καὶ ἡ καρδία
 μεμέρισται. καὶ κοιλία δὲ γῆς αἰ ὑπὸ γῆν κοιλότητες, ὧν παρώνυμος ἡ κοιλίας. καὶ στέρνα δὲ καὶ νῶτα
 καὶ βούστροφα γῆς μετάφρασα, ἣν καὶ χθόνα στεροῦχον εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς. ἐρρέθησαν δὲ καὶ πλευρὰ
 τοπικὰ, ὡς Κύπρου πλευρὰ τὰ πλάγια. κεχάρισται δὲ ἡ πλευρὰ καὶ σχήμασι μαθηματικοῖς. λαγόνες
 δὲ ὄρους καθωμίληται, καὶ γῆς κενεῶνες, καὶ γαστήρ Ἰδαίου. ὁ δὲ περὶ Πυθῶνα τόπος ὀμφαλὸς
 ἐκλήθη γῆς ἦτοι μεσότης. τὰ δὲ τῆς γῆς ἔντερα σκωλήκια *ταῦτα ὑπόγεια τῷ τοιοῦτῳ καὶ αὐτὰ ἦνων- 40
 20 ται τόπων, καθὰ περ καὶ ἡ τῶν δένδρων ἐντεριόνη καὶ ἡ ἐπὶ νηῶν ἐντερούεια. οὕτω δὲ καὶ φλέβες ὑδάτων,
 σύριγγες γῆς, ἐξ ὧν ἀναπιδύουσιν ὑδάτα. καὶ αἷμα δὲ σταφυλῆς τὸν οἶνον λέγειν ἐντεῦθεν ἥρηται.
 τετόληται δὲ καὶ γῆς ὄστα τοὺς λίθους εἶπειν, ὡς δηλοῖ τὰ, γῆς ὄστέοισιν ἐγχρισμθεῖς πόδα, ἦτοι
 λίθοις προσκόψας. καὶ τοῦτο μὲν διθυραμβῶδες. τὸ δὲ γε νεῦρα πραγμάτων εἶπειν τὰ χρήματα οὔτε
 σκληρὸν, ἀλλὰ καὶ εὔστοχώτατον. καλὸν δὲ καὶ τὸ μελὸν ἀνδρῶν Ὀμηρικῶς λέγειν τὰ ἀλφита. ἡ δ'
 αὐτῇ μεταχείρισις καὶ οὐρανὸν τῷ πολέμῳ καθὰ *καὶ στόμα πρόσεπλασεν ὡς οἷα θηριῶ τιμὶ· ὅθεν καὶ 310
 τὸ οὐραγεῖν καὶ ἡ οὐραγία καὶ ὁ οὐραγός. καὶ πυγὴν δὲ ἀγροῦ παροιμιαικῶς ἐλάλησε, μετενεγκοῦσα ἐκ
 τῆς σαρκικῆς πυγῆς, ὃ τινὲς μὲν ἐνόησαν ἀντὶ τοῦ τὸ πιότατον τοῦ ἀγροῦ κατὰ τὸ, οὐθαρ ἀρούρης·
 ἕτεροι δὲ παροιμιαικῶς ἐξελάβοντο ἐπὶ τῶν μὴ μόνον ἀγροῦ ἀλλ' ἀπλῶς ὀφτινιοῦν προσκαθημένων λιπα-
 ρῶς, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀγροίκων. πυγῆς δὲ παρώνυμα καὶ τὰ περὶ τὴν ἀντιγρὸν Χίου πάλαι μὲν
 30 πύγελλα, παρὰ δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα φύγελλα λόγῳ παραφθορᾶς. ὄρος δὲ τι Ἰνδικόν Μηρός ἐκλήθη,
 Διονύσω ἀνακείμενον, ὅθεν Μηροτραφῆς μεμύθηται, φασίν, ὁ Διόνυσος. λέγεται δὲ καὶ γόνυ καλάμου
 καθ' ὁμοιότητα, καὶ ἀμπέλου, καὶ στάχνος, καὶ ὄρους δὲ τὰ μὲν κατωτάτω πόδες, τὰ δὲ ἀνωτέρω
 κνημοὶ, ἐκ μεταφο*ρᾶς τῆς ἐν ἡμῖν κνήμης. καὶ πτέρνα δὲ πόλεως ἢ βάσις παρὰ Λυκόφρονι, γινομένη 10
 ἐτυμολογικῶς παρὰ τὸ πατεῖν ἔραν, ἵνα ἢ πατέρα, καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ πτέρνα. καὶ
 σφυρὸν ἀνέμου παρὰ τῷ περιγηγῆ. οὐ μόνον δὲ μελεῖστί κατατεμόντες ἢ ἀνατεμόντες οἱ παλαιοὶ, καὶ
 ἄλλως δὲ εἶπειν μιστύλλαντες εἰς λεπτὰ, μετήγαγον ὅποι τῶν ἀψύχων ἠθέλον τὰ ζωικὰ μέλη καὶ μέρη,
 ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τοῖς ζώοις ἐνεργείας, καὶ τὰ πάθη ὁμοίως διέθεντο. τὸ γοῦν φάναι νοσεῖν τὸ δένδρον
 ἢ ὀκλάζειν ὡς εἰς πτώσιν ἢ πεπονηκέναι γόνυ τυχὸν κλήματος ἢ ἀλλεσθαι εἰς αὔξην τὰ φυτὰ καὶ ἀνα-
 τρέχειν καὶ θέλειν τόδε τι ποιεῖν, καὶ οἱ καθήμενοι δὲ λειμῶνες, καὶ οἱ ἀνακείμενοι τόποι, ὅθεν καὶ
 40 τὸ ἀγκος εἶρηται καὶ τὸ ὑπτίον πεδίον καὶ ὁ πρανῆς τόπος καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον, ἐκ τῶν κατὰ τὰ
 ζῶα λέγεται ὡς ἐν εἴδει γλυκῦτης. οὐ μὴν οὐδὲ τὰ ζωικὰ περιπτώματα πρὸς τὸ τοιοῦτον εἴ*δος ἔμειναν 20
 ἀσυντελῆ. τὸ σκῶρ μὲν γὰρ τὴν τοῦ σιδήρου σκωρίαν παρήγαγεν. ἐκ δὲ τῶν ζωικῶν ἰδρωτῶν γῆς ἰδρω-
 τες αἰ πηγαί, πρὸς ἃ περ ὁμοιότητα σώζει καὶ ἡ παρὰ τῷ Ὀσπιανῷ γλαγόμεσσα μύξα· καὶ ἡ τοῦ λύχνου
 δὲ, ἀφ' ἧς ἴσως καὶ ὁ τοῦ ἔλλυχνίου μύκνης παρονομάζεται. ἀλλὰ τὸ μὲν εἰς πλεῖον ἐν τούτοις πολυ-
 λογεῖν ἀπορῥαπιστέον εἰς ὃ περ ἡμᾶς παρήγαγον αἱ Ὀμηρικαὶ μιλτοπάροχοι. Ῥητέον δὲ ὅτι ὠφείλε μὲν
 τὸ μιλτοπάροχος διὰ διφθόγγου γράφεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ παρσιᾶ· ἐξενίκησε δὲ ὁμως πρωτοτυπῶσαι τούτου

τὸ παρήιον τετρασύλλαβον, ὅθεν μιλτοπαρήιος ναῦς, καὶ ἐν συναιρέσει μιλτοπάρηος, ἦν καλλι-
 πωρον σκάφος ἢ τραγωδία φησί. Σημείωσαι δὲ ὅτι τε Ὀμήρου τὸ μιλτοπάρηον ἐπὶ νηὸς θεμένου
 ὁ παρωδὸς Μάτρων μιλτοπάρηον τρίγλην ἔφη, καθὰ καὶ τις τῶν νεωτέρων παρωδήσας τὸ, Κίλλαν τε
 30 ζαθέην, τρίγλαν τε ζαθέην εἶπε τὴν καὶ μεγάλην καὶ κα^{*}λήν. καὶ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται μίλτω
 συμμιγνύμενον τὸ κιννάβαρι. φησὶ γάρ· τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί. Διοκλῆς· ἡ μίλτος οἶμαι
 καὶ τὸ τιγγάβαρι καὶ πάλιν τιγγάβαρι καὶ μίλτος ἀναμειγμένη, οὗ τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὔρειν
 Καλλιαν Ἀθηναῖον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μιλτωρυχία ἐλέγετο τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρίσεται, καὶ ὅτι κατὰ 235
 τὸν Πausανίαν μίλτος ἐλέγετο καὶ ἡ ἐρυσίρη. ὁρόσος δέ, φησιν, αὐτῆ, καταληφθεῖσα ὑπὸ καύσωνος,
 ὑφ' ἧς διαφθείρεται πᾶς σπόριμος καρπός. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν μιλτοπάρηος ἐπίθετόν ἐστι νηὸς
 εὐπρώρου, ῥηθὲν πρὸς τινα ὁμοιότητα παρθένου καλλιπαρήου, καθότι καὶ κόραι ποιητικῶς αἱ τοιαῦ- 10
 ται νῆες εἴρηται, ὡς καὶ παρθένοι που τριήρεις αἱ πρωτόπλοοι. ἔχει δ' ὁμοίως τῇ μιλτοπαρήῳ καὶ
 ἡ καλλίπρωρος διὰ τὸ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔστιν οὗ ὡς οἶον εἶπεῖν εὐπρόσωπον. διὸ καὶ εὐῶπες αἱ αὐταὶ
 40 παρὰ Λυκόφρονι. αἱ δὲ γε πελαρ^{*}γοχρῶτες οὐ τοιαῦται μὲν, ἔχουσι δὲ τι καὶ αὐταὶ κάλλους, χρωζό-
 μεναι διόλου κατὰ πελαργούς, ἐν οἷς τὸ μὲν πελὸν μελανίαν δηλοῖ, λευκότητα δὲ τὸ ἀργόν. ἡ δὲ παρὰ
 τῷ Σοφοκλεῖ ποικιλοστόλος ναῦς δαιδαλὸν τι χρῆμα ἔστιν ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον, ἡ δὲ
 εὐπρυμνος καὶ ὀρθοκραίρα καὶ μέλαινα εἶτ' οὖν κελαινῆ, καὶ ἡ κορωνίς καὶ ἡ κοίλη καὶ ἡ εὐσελμος καὶ
 εὐκλής καὶ εὐζυγος, ἰδίας ἐννοίας καὶ αὐτὰ ταῖς ναυσὶν οἰκειοῦσιν, ὡς πολλαχοῦ καθωμίληται, χύσιν
 κἀνταῦθα ἐπιθέτων φιλοτιμουμένης τῆς ποιήσεως. καὶ πραγματεία λογιότητος ἀγωγήμα τοιαῦτα ἐμπο-
 311 ρενομένης Μουσῶν καὶ ἐπιτιθείσης ^{*}ταῖς φίλαις ναυσὶν. αἷς οἰκειὸν καὶ τὸ θοόν. (Vers. 638.) Ὅτι
 10 Αἰτωλῶν τεσσαράκοντα νῆες ἦσαν, ὧν Θόας ἠγεῖτο, υἱὸς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης, τῆς ^{*}Οἰνέως θυγα- 20
 τρός. οἷ, φησὶ, Πλευρῶνα ἐνέμοντο καὶ Ὀλενον καὶ Πυλῆνην, Χαλκίδα τε ἀγγιχάλοιο, Καλυδῶνά τε
 πετρῆεσαν. τίθησι δὲ τοὺς Αἰτωλοὺς ὁ ποιητὴς μετὰ τοὺς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσεῆα, διότι, φασὶν οἱ παλαιοὶ,
 τῇ Ἀκαρνανίᾳ, ἧς ὁ Ὀδυσσεὺς ἤρχεν, ἦνεται ἡ Αἰτωλία. καὶ οὕτως εὐτακτεῖται ὁ κατάλογος. Αἰτωλία
 δὲ ἡ χώρα καὶ Αἰτωλοὶ τὸ ἔθνος ἀπὸ Αἰτωλοῦ καλοῦνται, υἱοῦ Ἐνδυμίωνος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἱστο-
 ρηθῆσεται, ὅς ἐκπεσὼν Πίσσης τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ὑπὸ Σαλμωνέως συνώκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖ-
 σαν Αἰτωλίαν. πρότερον δέ, φασιν, ὕαντες ἐκαλοῦντο. ἦν δέ, φασὶ, καὶ Πελοποννήσου πόλις
 Αἰτωλία. ὀξύνεται δὲ τὸ Αἰτωλός, ὡς ὁ Πακτωλός καὶ ἄμαρτωλός· καὶ ὅπως τὰ ἔχοντα τὸ τ πρὸ τοῦ
 ὦ ἀρσενικά· διότι τὸ Μάσσωλος προπαροξύνεται ὡς μὴ ἔχον τὸ τ. ἱστορεῖται δὲ ὅτι εὐδοκίμων οἱ
 20 Αἰτωλοὶ περὶ σφενδόνην, μακροβολωτέραν, κατὰ τὸν γεωγράφον εἰ^{*}πεῖν, οὖσαν τῆς ἐκ τόξου ἐκρηβο-
 λίας. καὶ τις Πυραΐχμης παλαιὸς Αἰτωλός εἰς μονομαχίαν προελθὼν μετὰ Δεγμένου Ἐπειοῦ κατέβαλε 30
 σφενδονήσας τὸν Δέγμενον. Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοῖνικι Δόλοπας φησὶ θρασὺν ὅμιλον σφενδο-
 νᾶσαι, ὡς καὶ τῶν Δολόπων δεξιῶν ὄντων σφενδονητῶν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ Αἰτωλός ὄνομα ἐχρησί-
 μευσε τῇ κωμωδικῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ, τῷ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν, ἠγουν
 ὁ δεῖνα καὶ δωροδοκεῖται καὶ ῥαδιουργεῖ, ταῖν χεροῖν μὲν αἰτῶν, τῷ δὲ νῷ κλέπτων· εἶοικε γάρ
 ὁ Αἰτωλός ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν παραχθῆναι. καὶ δηλοῖ καὶ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας εἰπὼν, ὅτι ἔστι καὶ αἰτωλός
 ἐπίθετον παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν. (Vers. 639.) Ἡ δὲ Πλευρῶν οἰκητήριον γέγονε, φασὶ, Κουρήτων,
 περὶ ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἔρεῖ ὁ ποιητὴς· περὶ ἧν καὶ Κούριον ὄρος, ὅθεν οἱ Κουρήτες ὀνομασθῆναι
 30 δοκοῦσι, Πλευρώνιοι ὄντες. ὁ πολίτης αὐτῆς οὐ μόνον Πλευρώνιος ἀλλὰ ^{*}καὶ Πλευρωνεύς. Ὀλενος δὲ
 ἦν μὲν καὶ Ἀχαικῆ, ὡς προεῖρήθη· νῦν δὲ περὶ Αἰτωλικῆς ὁ λόγος, προφερομένης καὶ θηλυκῶς καὶ
 ἀρσενικῶς. Ὀλερος μέντοι διὰ τοῦ ὀ πόλις Κρητικῆ πορρώτέρω, φασὶ, τῆς Ἰεραπύτης, πόλεως καὶ 40
 αὐτῆς Κρητικῆς, ἐνθα καὶ Ἀθηναῖ Ὀλερία, ἐφ' ἧ ἑορτὴ τὰ Ὀλέρια. ὁ δὲ γεωγράφος περὶ τῆς Αἰτω-
 λικῆς Ὀλένου, ἔτι δὲ καὶ τῆς Πυλῆνης λέγει ὅτι Ὀλενον Αἰτωλικὴν ὁμωνύμως τῇ Ἀχαικῇ λεγομένην
 Αἰολεῖς κατέσκαψαν πλησίον οὖσαν τῆς νεωτέρας Πλευρῶνος, ὡς ἔχνη μόνα λείπεσθαι αὐτῆς ἐγγὺς
 Πλευρῶνος ὑπὸ τῷ Ἀρακίνθῳ. τὴν δὲ Πυλῆνην μετήνεγκαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τόπους, ἀλλάξαντες καὶ τὴν
 ὄνομα. νοητέον δὲ ἐντεῦθεν καὶ ὅτι Πλευρῶν οὐ μία ἦν Αἰτωλικῆ, ἀλλὰ ἡ μὲν ἀρχαιότερα, ἡ δὲ νεωτέρα,
 ὡς νῦν ἐῖρήθη. τῆς δὲ Πυλῆνης τὸ ἐθνικὸν Πυλήνιος. ἡ δὲ γε Παλλήνη διὰ τοῦ ἄ καὶ τῶν δύο λλ' Ὀρακική

ἔστιν, ὡς ἀλλαγῶν δεδήλωται. *(Vers. 640.) Χαλκίς δὲ ἦν μὲν καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, ὡς προεδηλώθη, 40
καὶ ἀλλαγῶν δὲ πολλαχῶς· ἢ δὲ παρούσα Αἰτωλική ἐστι· ῥέει δὲ ὁ Ἀχελῷος ἐκεῖσε. Ἡ δὲ Καλυδῶν
ἀπὸ Καλυδῶνος κληθῆναι λέγεται, ὅς καὶ αὐτὸς Ἐνδυμίωνος υἱὸς ἢ Αἰτωλοῦ. μνήμη δὲ αὐτῆς ἔσται
236 καὶ προΐοντι τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Καλυδῶνιον σὺν. δοκεῖ δὲ ἐν Καλυδῶνι κατοικεῖν Οἰνεὺς, ὡς
δηλοῖ ὁ γεωγράφος, εἰπὼν ὅτι τὰ περὶ Καλυδῶνα ὁ Οἰνεὺς ἔσχε. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα, ὁ δὲ ποιητὴς καὶ
ἕτεροίαν ἱστορίαν συνήθως ἐπιπλέκων φησὶν ὅτι Θόας Αἰτωλῶν ἠγάγειτο. (Vers. 641.) οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος
μεγαλήτορος παῖδες ἦσαν, οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἦν, ὁ Οἰνεὺς δηλαδὴ. (Vers. 642.) ἔθανε δὲ *ξανθὸς Με-312
λέαγρος. ἐκείνων δὲ ἐπιλιπόντων τῷ Θόαντι πάντα, φησὶν, ἐπετίτατο. ποῖα πάντα; (Vers. 643.)
ἀνάσσειν φησὶν Αἰτωλοῖς. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ τοῦτο ἔχων πάντ' ἔχει κατὰ τὸν εἰπόντα. καὶ ἴδε ὅτι καὶ νῦν
10 τὸ ἀνάσσειν δοτικῇ συντέτακται. ὄρα δὲ καὶ τὸ, οὐκ ἦσαν καὶ οὐκ ἦν, καὶ τὸ ἔθανεν, ὃ περ ἰσοδυ-
ναμεῖ μὲν τῷ οὐκ ἦν, ἐπαχθὲν δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἄρσιν καὶ θέσιν γοργῆν ἐσχημάτισεν. ἐκ δὲ τοῦ ἐπετέ-
τατο ἢ ἐπιτολή γίνεται καὶ πλεωνασμῶ τοῦ ὁ ἐπιστολή ἢ νοουμένη ἐπὶ ἐντολῆς. ὄρα δὲ καὶ ὡς ἐνὶ μόνῳ
καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἠρκέσθη ῥήματι, τῷ ἐνέμοντο, ἀπαξ ῥηθέντι ἐπὶ Πλευρῶνος. ὁ δὲ περὶ τοῦ
Οἰνεῶς λόγος πολὺς ἐν ταῖς ἱστορίαις. περὶ δὲ Μελέαγρου καὶ αὐτοῦ ἐρεῖ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἐφεξῆς.
κυνηγετικὸς δὲ ἦν ὁ ἀνὴρ πρὸς τῇ λοιπῇ ἀνδρίᾳ. διὸ καὶ Μελέαγρος φερωνύμως ὠνόμαστο διὰ τὸ
μέ*λειν αὐτῷ τῆς ἄγρας. ἰδίᾳ δὲ αὐτὸν ἐξεφώνησεν ὁ ποιητὴς κατ' ἐξοχήν τῶν ἐτέρων παίδων τοῦ 10
Οἰνεῶς. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα ὅμοιον τῷ, Τρῳᾶς τε καὶ Ἐκτορα. τὴν δὲ ἐνδοξότητα τῆς Πλευρῶνος καὶ
τῆς Καλυδῶνος δηλοῖ καὶ τὸ Καλυδῶν καὶ Πλευρῶν, πρόσχημά ποτε τῆς Ἑλλάδος, ὡς εἴ τις εἴπη
πρόσωπον τηλαυγὲς κατὰ Πίνδαρον ἢ προκόσμημα. ἢ δὲ τραγωδία εἴποι ἂν προνώπιον, οὗ ἐντελὲς τὸ
20 προενώπιον, στερηθὲν τοῦ ἐ κατὰ τὸ σκορακίζειν, ὃ πέρ ἐστιν ἐς κόρακας πέμπειν, καὶ κατὰ τὸ σκερ-
βόλλειν ἢ γοῦν ἐς κέαρ βάλλειν, καὶ κατὰ τὸ νέριερος καὶ κατὰ τὸ ξανθὸς καὶ κατὰ τὸ σκαρδαμύττειν,
περὶ ὧν ἐν ἄλλοις ἐρρήθη. ὅτι δὲ καὶ παραρῥέει τὴν Αἰτωλίαν ὁ Ἀχελῷος, δηλοῖ ὁ γεωγράφος, εἰπὼν
ὅτι Πίνδου πρὸς νότον Ἀχελῷος ῥέει μέσος Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων. ἔχουσι δὲ φησὶν Ἀκαρνᾶνες μὲν
τὸ πρὸς ἐσπέραν μέρος αὐτοῦ, Αἰτωλοὶ δὲ τὸ πρὸς ἑὼ μέχρι Λοκρῶν, οἱ καλοῦνται Ὀζό*λαι, καὶ τοῦ 20
Παρνασοῦ. λέγει δὲ καὶ ὅτι Ἀκαρνάνων μὲν ὑπέρκεινται βορειότεροι Δόλοπες, Αἰτωλῶν δὲ Ἀθαμᾶνες
καὶ Πεϋραῖβοι οἱ μετ' ὀλίγα ῥηθησόμενοι. *(Vers. 645.) Ὅτι καὶ Κρητῶν ὄγδῶκοντα νῆες ἦσαν ὡς 30
καὶ ἐπὶ τῶν Ἀργείων φθάσας εἶπεν, οἱ Κνωσσὸν τε εἶχον Γόρτυνά τε, Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ Λύκα-
στον, Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε. λέγει δὲ τὴν μὲν Γόρτυνα τειχιόεσσαν, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ τὴν Τίρυνθα,
διὰ τὸ ἐρυμνόν· τὴν δὲ Λύκαστον ἢ τὸν Λύκαστον ἀργινόμεντα, τουτέστι λευκόγειον· ἀργιλώδης γὰρ
30 ποῦ ἢ ἐκεῖσε γῆ. ταυτὸν δὲ ἀργινόμεντα εἰπεῖν καὶ ἀργιλώδη διὰ τὴν τοῦ ν καὶ τοῦ λ συγγένειαν τὴν
δηλουμένην ἐν τῷ νεογιλὸς ὁ οἶον νεογιλὸς καὶ ἐν συγκοπῇ νεογιλὸς, καὶ ἐν τῷ Ἀθήνη· Ἀθήνη γὰρ,
φρασί, ἐκείνη, ὡς μὴ θηλάσασα. ὄρα δὲ ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς, οἱ Κνωσσὸν εἶχον, τοὺς δὲ λοιποὺς Κρη-
τικoὺς τόπους δίχα ῥήματος προαγαγὼν κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα, ὁποῖόν τι καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ
Αἰτωλικῷ καταλόγῳ ἐποίησεν, ὅμως ὑστερον ἐπήγαγεν· ἄλλοι τε οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
ὅτι δὲ ἢ Κνωσσὸς βασιλεῖον ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ καὶ περὶ Γόρτυνος δὲ *ζητήτειον καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγη-40
τοῦ. νῦν δὲ εἰπεῖν ἀρκεῖ ὅτι κατὰ τὸν γεωγράφον ἐν πεδίῳ ἢ τῶν Γόρτυνίων, ἦν παραρῥέει Ληθαῖος
ποταμὸς, τειχιόεσσα μὲν ποτε καθ' Ὅμηρον, ἀποβαλοῦσα δὲ τὸ τεῖχος ἐκ θεμελίων καὶ ἀτείχιστος μεί-
νασα. ὁ γοῦν Φιλοπάτωρ ἀρξάμενος τειχίζειν ἐπὶ ὄγδοῦκοντα σταδίους παρῆλθε μόνον. Κνωσσὸν δὲ
κύκλος ἀρχαῖος τριάκοντα στάδια. κεῖται δὲ ἀντικρὺ Πελοποννήσου πρόσβορος. οὕτω δὲ ἠδύναντο
40 ἢ Κνωσσὸς καὶ ἢ Γόρτυνα, ὥστε συμπράττουσαί, φασιν, ἀλλήλαις πάντας ὑπηκόους εἶχον τοὺς ἄλλους,
στασιάσασαι δὲ δίστων τὰ κατὰ τὴν νῆσον. προσθήκη δέ, φασιν, ἢ Κυδωνία μεγίστη *ὀποτέροις 313
προσγένηται. ἦν δὲ ἢ Κυδωνία ἐπιφανεστάτη καὶ αὐτή. (Vers. 647.) Λύκτος δὲ, ἥ ἐπίνειον ἢ λεγο-
μένη Χερρόνησος, ὠνόμασται ἀπὸ Λύκτου, υἱοῦ Λυκάονος, ὡς ὁ γράψας τὰ ἐθνικὰ ἱστορεῖ. ἔνιοι δέ,
φησι, Λύκτον αὐτὴν καλοῦσιν, ὡς ἐν μετέωρῳ τόπῳ κειμένην· τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν λύκτον φασί.
Μίλητος δὲ, ἢ Κρητικὴ αὐτὴ, προῦπήρχε τῆς Ἀσιανῆς Μίλητου, ἣν ἔκτισεν ὁ παλαιὸς Σαρπηδῶν,
ἀγαγὼν οἰκῆτορας καὶ καλέσας αὐτὴν κατὰ τὸν γεωγράφον ἐκ τῆς Κρητικῆς Μίλητου. ὅτι δὲ πολλὰ

Μίλητοι, καὶ ὡς πολλὰς ἀποικίας ἔστειλαν, δῆλον ἐκ τῶν ἱστοριῶν. καὶ ἡ μὲν Κρητικὴ οὐ πολὺν ἔχει παρὰ τοῖς ἱστοροῦσι πλατυσμόν· ἡ δὲ Ἴωνικὴ πλουτίζεται τοῖς κατ' αὐτὴν σεμνώμασι, τοῖς τε ἄλλοις καὶ τῷ περὶ αὐτὴν μεγίστῳ ναῶ ποτὲ, ὃς διέμεινέ, φασί, χωρὶς ὀροφῆς διὰ τὸ μέγεθος, καὶ τοῖς 10 *σοφοῖς δὲ ὧν εὐφόρησε, τῷ τε Θάλητι καὶ τῷ Φωκυλίδῃ καὶ τῷ παρῴρησιαστικῷ ῥήτορι Αἰσχίνῃ, ὃς 237 οὐκ εἰς καλὸν τῆς παρῴρησίας ἀπώνατο, καὶ τῷ κιθαρωδῷ Τιμοθέῳ, εἰς ὃν ἐπίγραμμα τοιοῦτον· πατέρα Μίλητος τίκτει Μούσαισι ποθεινὸν Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἠμίοχον. γέγραπται δὲ περὶ Μιλήτου καὶ ἐν τοῖς εἰς τὸν περιηγητήν. Λύκαστος δὲ ἀπὸ Λυκάστον, φασίν, αὐτόχθονος, ἡ παιδὸς τοῦ Μίνως. ἔστι δὲ καὶ Ποντικὴ Λύκαστος κατὰ τὸν γραφέα τῶν ἐθνικῶν, ὃς λέγει καὶ ὅτι τὴν Κρητικὴν Λύκαστον ὀξύνουσιν οἱ ἐγχώριοι· οὐκ ἐπιζρατεῖ δέ, φησιν, ἡ ἐθνικὴ παράδοσις, τουτέστι παρὰ τοῖς ἄλλοις οὐκ ὀξύνεται. (Vers. 648.) Ἡ δὲ Φαιστὸς ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βαρυτόνου Φαίστου τοῦ κυρίου 10 ὀνόματος, ὃς καὶ ἔκτισεν αὐτὴν, υἱὸς ὧν Ῥοπάλου, υἱοῦ Ἡρακλέος, ὡς ὁ ἐθνογράφος λέγει, ὃς καὶ Πελοποννησίαν Φαιστὸν ἱστορεῖ. Φαίστιον δὲ φασιν εἶναι σοφὸν τὸν Ἐπιμενίδην, ὃς καθαρμούς δι' ἐπῶν 20 ἐποίησε. διεῖ*χε δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον Γόρτυνος μὲν στάδια ἐξήκοντα, θαλάσσης δὲ εἴκοσι· κατεσκάφη δὲ ὑπὸ Γορτυνίων. εἰς δὲ τὴν διάφορον τόνωσιν τοῦ Φαιστὸς καὶ Φαίστος θετέον σὺν ἄλλοις ἀλλαγῶν δηλουμένοις καὶ τὸ Ἀθηναῖος τοπικόν, καὶ Ἀθήναιος κύριον, καὶ ἐπαινετὸς τὸ ἐπίθετον καὶ Ἐπαί- νετος κύριον, καὶ νόμος τὸ κοινὸν καὶ νομὸς ὁ κατὰ τόπον, καὶ πλησίος ὁ ἐγγίζων καὶ Πλήσιος κύριον ἄνδρὸς ἱεροῦ. Τὸ δὲ Ῥύτιον τὸ ἐν Κρήτῃ προπαροξύνεται μὲν, ὡς τὸ στάδιον κατὰ τοὺς παλαιούς· διὰ διχρόνων δὲ γράφεται. τὸ μέντοι Τρωαδικὸν Ῥοίτιον, ὃ περὶ καὶ ἄκρα καὶ πόλις Τρωάδος ἐστίν, ἐξήλλακται ὡς περὶ τῆ τοπικῆ διαστάσει, οὕτω καὶ ταῖς δυσὶ διφθόγγοις ἐν αἷς γράφεται. ἐθνικὸν δὲ καὶ τούτου καὶ ἐκείνου Ῥυτιεύς. περὶ δὲ τοῦ ῥηθέντος Τρωικοῦ Ῥοιτείου, ὅτι τε πόλιν ὀμώνυμον ἐπὶ 20 λόφῳ εἶχε καὶ ἰῶνα συνεχῆ, ἐφ' ἣ μνήμα καὶ ἱερὸν Αἴαντος, καὶ εἴ τί που ἄξιον ἄλλο τῆς *ἐν καιρῷ μνήμης, ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται. (Vers. 649.) Ἐκατόμπολις δὲ ἡ Κρήτη λεγομένη ἐνταῦθα ἐνενη- κοντάπολις ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα ποιεῖται. καὶ οἱ μὲν φασίν ὅτι ἀληθῶς ἐκατόμπολις μὲν ἦν κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἱστορίαν. Λεῦκος δὲ, οὗ καὶ Λυκόφρων μύνηται, δέκα πόλεις ἐπόρθησεν ἀποστατήσας καὶ ἐπαναστάς τῷ Ἰδομενεΐ. ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα ἐνενήκοντα πόλεις ἔχειν ἡ Κρήτη λέγεται. ἄλλοι δὲ εἶπον ὅτι ἐκατόπολιν ὁ ποιητὴς τὴν Κρήτην εἰπὼν τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ εἶπεν ἠγοῦν τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, ἐν αἷς αὐτὸς περιῆν· ἐπὶ μέντοι τῶν Τρωικῶν ἐνενήκοντα ἦσαν. Ἀλθαιμένης δὲ, φασιν, ἐκπεσὼν Ἄργους ἔκτισε τὰς δέκα, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, μετὰ τὰ Τρωικὰ ἐπεκτίσθησαν δέκα, ὡς ἱστορεῖ Ἐφορος, ὥστε κατὰ τούτους πρὸ μὲν τοῦ Ὀμήρου ἐνενήκοντα ἦσαν, εἴτε Λεύκου πολιορκήσαντος τὰς δέκα, εἴτε καὶ 30 ἄλλως πως, ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀμήρου ἑκατόν. περὶ δὲ Κρήτης εἴρηται εἰς ἱκανὸν ἐν τοῖς τοῦ περιηγη*τοῦ. 30 ἱστοροῦνται δὲ καὶ ναυκρατῆσαι ποτὲ οἱ Κρηῖτες, ὥστε καὶ παροιμία εἰς τοὺς προσποιομένους ἄγνοεῖν ἃ περὶ ἀκριβῶς οἶδασιν αὕτη· ὁ Κρηῖς τὴν θάλασσαν, ὃ περὶ ὁ γεωγράφος νοεῖ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄγνοεῖ, ἵνα λέγῃ ἡ παροιμία ὅτι Κρηῖς ἄγνοεῖ τὴν θάλασσαν, εἰρωνικοῦ δηλαδὴ ὄντος τοῦ λόγου. ἔπασχον δὲ καὶ κακέρωτας, οὓς καὶ ἐν νόμῳ εἶχον. ὡς δὲ καὶ πανοῦργοι οἱ Κρηῖτες καὶ χεῖρους ἢ περὶ οἱ κατὰ Ῥόδον, περὶ ἣν τοὺς Τελχίνας ἡ ἱστορία κατοικίξει τοὺς ἀλλαγῶν δηλουμένους, ἕτερα παροιμία δηλοῖ ἡ λέγουσα, πρὸς Κρηῖτα Κρητίεις, ἠγοῦν πρὸς οὐκ ἀπάνουργον ἄνδρα τοὺς δόλους ῥάπτεις. 314 καὶ οὕτω μὲν τὰ ἐν τούτοις. * Κρητῶν δὲ ἠγοῦντο Ἰδομενεὺς, οὗ πολὺς λόγος παρὰ τῷ ποιητῇ πολλα- χοῦ, καὶ Μηριόνης, ὧν Ἰδομενεῖα μὲν δουρικλυτὸν λέγει, τουτέστι περικλυτὸν ἐν τῷ δουρὶ καὶ αἰχμητήν, τὸν δὲ Μηριόνην ἀτάλαντον, ὃ ἐστὶν ἴσον Ἐνναλίῳ ἀνδρείφοντι, τουτέστι τῷ Ἀρεΐ. περὶ δὲ τῶν τριῶν τούτων λέξεων, τοῦ ἀτάλαντος καὶ ἐννάλιος καὶ ἀνδρείφοντης, τὰ μὲν εἴρηται, τὰ δ' ἐν ἑτέροις δηλω- 40 θήσεται. θεῖος δὲ Μηριόνου κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεὺς· Διὸς γὰρ Μίνως, οὗ καὶ Πασιφάης 25 Λευκαλίων, οὗ Μόλος καὶ Ἰδομενεὺς, Μόλου δὲ Μηριόνης. * (Vers. 653. sqq.) Ὅτι Τληπόλεμος Ἡρακλείδης ἠὺς τε μέγας τε ἐκ Ῥόδου ἐννεὰ νῆας ἤγε Ῥοδίων ἀγερώχων, οἱ Ῥόδον ἀμφεμένοντο 238 διατρίχῃ κοσμηθέντες, Αἶνδον Ἰηλυσὸν τε καὶ ἄργινόνετα Κάμιρον. εἶτα ἐπαναλαβὼν λέγει· τούτων Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν. ἐπανέλαβε δὲ ὁ ποιητὴς οὐ μόνον, ἵνα εὐθὺς ἱστορίαν παραπλέξη σαφῶς καὶ εὐφρῶς τὴν ῥηθησομένην, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἐφεσημεύσῃ τὸ, Τληπόλεμος ἄγε νῆας Ῥοδίων,

ὅτι ταῦτόν ἐστι *τῷ, ἡγεμῶν ἦν τῶν Ῥοδίων· οὐ γὰρ ἀπλῶς πᾶς ὁ νῆας τινῶν ἄγων ἤδη καὶ ἡγεμονεύει 30
ἐκείνων ὡς βασιλεύς. οὕτω δὲ καὶ τὸ, οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, ἐφερημηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἐκ Ῥόδου
ἐννέα νῆας ἦγε Ῥοδίων, ἵνα δείξῃ σαφῶς ὅτι οἱ ἐκ Ῥόδου νῆας Ῥοδίων ἄγοντες οὗτοι καὶ Ῥόδιοι ἦσαν.
ἄλλως γὰρ οὐκ ἦν τοῦτο πᾶν σαφές, ἐπεὶ τοὶ καὶ οἱ Ἀρχαῖδες ἐκ Μυκῆνης τῆς ὑπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα,
νῆας Μυκηναίων ἄγοντες, ὅμως οὐκ ἦσαν Μυκηναῖοι. (Vers. 654.) Περὶ δὲ Ῥόδου ζήτησι καὶ ἐν τοῖς
τοῦ περιηγητοῦ, εἰ δὲ βούλει, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πλουτάρχου· πᾶν γὰρ καὶ αὐτὸς τοὺς Ῥοδίους ἐξαιρεῖ
ὁμοίως καὶ Πίνδαρος. ἦν δὲ καὶ Αἴγυπτία Ῥόδος κατὰ Ἡρόδοτον, ὡς περ καὶ Χίος. φησὶ γοῦν
ἐκεῖνος· οὕτως εὐδαιμονῆσαι λέγεται Αἴγυπτος ἐπὶ Ἀμάσιος, μάλιστα καὶ πόλεις γενέσθαι τότε πάσας
10 Ῥόδος, Κνίδος καὶ ἄλ*λαι τινές. (Vers. 653.) Ἦὺς δὲ ὁ ἀγαθός, ἐξ οὗ κατὰ Ἡρόδωρον καὶ 40
Ἀπίωνα καὶ ὁ ἐνηῆς, ἢ καὶ ἄλλως ὁ πλατύς. καὶ ῥηθήσεται ἀλλαγῶ ὅπως γίνεται. (Vers. 654.)
Ἀγέρωχοι δὲ οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες, ἵνα εἶεν ἀγεράχοι, καὶ ἐν συναιρέσει ἀγέρωχοι κατ' ἐπίτασιν τῶν
ἀπλῶς γεραρῶν. δηλοῖ δέ, φασιν, οὕτως ἢ λέξις τοὺς σεμνοὺς, ὡς Ἀλκμᾶν βούλεται. Ἀλκαῖος δέ, φασί,
καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε· τοῦτο δὲ ἴσως ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑπερηρέμενου
καὶ ὑπερφανοῦς, ἐξ οὗ πλεονασμῶ τοῦ ἢ ὑπερήφανος, καὶ τοῦ κούφου καὶ ἐλαφροῦ, ὅς ἄγοιτο ἂν
ῥᾶον ὑπὸ ὄχου ἦγον ἄρματος. μέση οὖν λοιπὸν λέξις καὶ ὁ *ἀγέρωχος. ὅτε δὲ Τρωῆς που ἀγέρωχοι καὶ 315
Ἄνκιοι λεχθήσονται, δύναται ἢ λέξις οὐ μόνον δηλοῦν σεμνοὺς τοὺς τοιοῦτους, ἀλλὰ καὶ ἡνιοχικοὺς
παρὰ τὸ ἄγειν ῥᾶον καὶ ἐλαύνειν ὄχους. οἱ καὶ ἄγασ λέγονται διγενῶς, ὁμοίως τῷ ὁ σκότος καὶ τὸ
σκότος καὶ τοῖς ὄσσι ιουαῖα. (Vers. 655.) Τὸ δὲ, διατρίχα κοσμηθέντες, οὐ βούλονται οἱ παλαιοὶ
20 προπαροξύνεσθαι διάτρίχα· ὑπερβαίνουσα γὰρ ἢ πρόθεσις εἰς τὴν μετοχὴν καθιστᾷ τὴν ἀνάγνωσιν,
οὕτω διακοσμηθέντες τρίχα, ἦγον τριχῶς, τουτέστιν εἰς μέρη τρία. πῶς δὲ τρίχα; εἰς Λίνδον, εἰς
Ἰηλυσὸν καὶ εἰς Κάμιρον. τὸ δὲ, τρίχα διακοσμηθῆναι, παρακατιῶν ὁ ποιητὴς τριχθὰ οἰκῆσαι φησί.
τοῦτο δὲ εὐθύς καὶ ἄλλως διασαφῶν ἐπάγει καταφυλλαδὸν, ὁ περ ἀλλαγῶ διηρημένως εἶπεν ἐν τῷ,
κρῖνε ἄνδρας κατὰ φύλα. οὕτως ὁ ποιητὴς κἀνταῦ*θα διασαφητικὸς ἑαυτοῦ καὶ παραφραστικὸς, ἔτι 10
δὲ καὶ πλατυντικὸς, ὅποι χρεῶν, καὶ αὖ πάλιν ἀποστενωτικὸς. (Vers. 656.) Τῶν δὲ ῥηθεισῶν τριῶν
πόλεων ἢ μὲν Λίνδος φυλάσσει ἔτι καὶ νῦν τὴν κλησιν, ἐξ ἧς Κλεόβουλος, εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν· αἱ δὲ λοιπαὶ
δύο παραφωνοῦνται. ὁ δὲ γεωγράφος κύρια ὀνόματα οἶδε τὸν Λίνδον, τὸν Ἰηλυσὸν καὶ τὸν Κάμιρον,
ῶν αἱ πόλεις ὁμώνυμοι. κατὰ δὲ τινὰς, φησὶ, κτίσας ὁ Τληπόλεμος τὰς πόλεις ἔθετο αὐταῖς ὀνόματα
ὁμωνύμως θυγατρᾶσι τοῦ Δαναοῦ. τὴν δὲ Λίνδον ἐπὶ ὄρους ἰδρῦσθαι λέγει, ἀνατείνουσαν πρὸς μεσημ-
30 βριάν, καὶ πρὸς Ἀλεξάνδρειαν μάλιστα, ἔχουσαν ἱερὸν ἐπιφανὲς Λινδίας Ἀθηνᾶς, Δαναΐδων ἴδρυμα.
ἦν δέ, φησι, καὶ κόμη Ἰαλυσός. Ἰστέον δὲ ὅτι Λίνδος οὐ μόνον Ῥοδία πόλις, ἀλλὰ καὶ τι ἀρωματι-
κὸν εἶδος, ὡς δήλον ἐκ τοῦ ὄσμη λιβάνου, σμύρνης καλάμου στύρακος λίνδου, ὡς φησιν Ἀθήναιος.
τὴν δὲ Ῥόδον *τὴν πόλιν ὑστερόν φησι κτισθῆναι κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ ὑπὸ ἀρχιτέκτονος, ὑφ' 20
οὗ καὶ ὁ Ἀττικὸς λιμὴν ὁ Πειραιεύς. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας καὶ Σικελικὴν πόλιν Λίνδον ἱστορεῖ, ὅς
καὶ τὴν παρ' Ὀμήρῳ Ἰηλυσὸν Ἰαλυσὸν γράφει, λέγων εἶναι καὶ ἐν Σκυθία καὶ ἐν τῷ Ἀδρία δὲ κόλπῳ
Ἰαλυσόν. τὴν δὲ Κάμιρον διὰ τοῦ ἰ καὶ αὐτὸς γράφει πρὸς διαστολὴν τοῦ κυρίου· τὸ γὰρ κύριον
ὁ Κάμιρος διὰ διφθόγγου γράφεται. Κάμιρον δὲ ἀργινόεντα λέγει, ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸν Λύκαστον,
καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ λευκὴν Τίτανον τὴν λευκόγειον. λέγεται δὲ Καμιρέα εἶναι Πείσανδρον διασημότερον
ποιητὴν. τὸν δὲ προῤῥηθέντα Λίνδον καὶ τοὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς οὕτω γενεαλογοῦσιν οἱ παλαιοί· Ἡλίου
40 καὶ Ῥόδου νύμφης υἱὸς Κέρκαφος, οὗ καὶ Λυσίππης Λίνδος, Ἰηλυσός καὶ Κάμιρος, ὃν καὶ ὁ Χοι-
ροβοσκὸς κατὰ κανόνα διὰ διφθόγγου γράφει ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος Κερ*κάφου Κερ- 30
καφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες ἐκαλοῦντο. Τὸ δὲ, ἀργινόεντα Κάμιρον, δύναται διγενὲς εἶναι, τὸ μὲν
κοινῶς, τὸ δὲ Ἰωνικῶς, καθὰ καὶ τὸ, Πύλου ἡμαθόεντος. τὸ δὲ ἀργινόεις ἔχει ἂν ἀπορίαν πῶς τῷ ἰ
προπαραλήγεται καὶ μὴ τῇ εἰ διφθόγγῳ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργενὸν τὸ λευκόν. εἴη δὲ ἂν ἴσως καὶ αὐτὸ ἐκπε-
σὸν τοῦ εἰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὁμοίως τῷ ἀλγινόεις, ἀπαιτοῦντος τοῦ μέτρον. (Vers. 658. sqq.) Ἡ δὲ,
ὡς εἴρηται, παραπλεκομένη ἐνταῦθα παρὰ τοῦ ποιητοῦ ἱστορία τοιαύτη τίς ἐστιν· ὅτι τὸν Τληπόλεμον

ἔτεκεν Ἀστυόχεια, βίη Ἡρακληεῖη· τὴν ἄγει· ἐξ Ἐφύρας, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος, πέρσας ἄστεα 239
 πολλὰ διοτρεφῶν αἰζηῶν. Τληπόλεμος δ', ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἑϊπήκτω, αὐτίκα πατρός ἐοῖο
 φίλον μήτρωα κατέκτα, ἥδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅσον Ἄρειος· αἴψα δὲ νῆας ἔπηξε· πολὺν δ' ὄγε
 40 λαὸν ἀγείρας βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπέλησαν γὰρ οἱ ἄλλοι υἱέες υἰωνοὶ τε βίης Ἡρακληεῖης. *αὐτὰρ
 ὄγε, τουτέστιν ὁ Τληπόλεμος, ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος ἄλγεα πάσχων. τριχθὰ δὲ ὠκηθεν κατὰ φυλα-
 δὸν, ἠδ' ἐφίληθεν ἐκ Διὸς, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. καὶ σφιν θεοπέσιον πλοῦτον κατέχευε
 Κρονίων. τοιαῦτα τὰ τῆς Ὀμηρικῆς ἱστορίας· ἣς τὸ μὲν ὅλον σαφέστερον εἰπεῖν, τοιοῦτον ἐστὶν Ἀστυόχη,
 κατὰ δὲ Ὀμηρον Ἀστυόχεια, ὡς καὶ Πηνελόπη Πηνελόπεια, Φύλαντος ἦν θυγάτηρ. ταύτην Ἡρακλῆς
 ἄγεται ἀνελών τὸν Φύλαντα, ὅτε κατὰ Ἐφυραίων Αἰτωλοῖς ἐστρατήγει. γεννᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς Τληπόλε-
 μον, ὃς ἐκτραφεὶς περιπέπτωκεν ἀκουσίῳ κακῷ. ἰδὼν γὰρ τὸν ἑαυτῷ μὲν πάππον, τῷ δὲ πατρὶ μήτρωα, 10
 316 ἦτοι *τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον τοῦ Ἡρακλέος, τουτέστι τὸν Λικύμνιον, ἀδελφὸς γὰρ ἦν Ἀλκμήνης,
 ὡς φασιν, ὁ Λικύμνιος, τοῦτον οὖν ἰδὼν ἀμελῶς φασὶν ἐν γῆρα χειραγωγούμενον. καὶ ἀφείς βακτη-
 ρίαν ἐπὶ τὸν οἰκέτην, τοῦ μὲν οἰκέτου ἤμαρτεν οὐ κατενστοχῆσας, τὸν δὲ γέροντα πλήξας ἔκτεινε οὐχ'
 ἔκων. διὸ καὶ ἔφυγεν εἰς Ῥόδον συναγαγὼν λαὸν καὶ στασιαζομένους τοὺς Ῥοδίους εὐρηκῶς, καὶ ἐνὶ
 προσκεχωρηκῶς μέρει ἐκράτησε. καὶ δυνατὸς γενόμενος ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τροίας καὶ αὐτός. καὶ
 οὕτω μὲν ἡ Ὀμηρικὴ ἐν ὀλίγῳ διασεσάφηται ἱστορία. τὰ δὲ κατὰ μέρος αὐτῆς τοιαῦτα. (Vers. 662.)
 Ἥ μήτρωσ μὲν εἴρηται καθ' ὁμοιότητα τοῦ πάτρωσ· ὡς γὰρ παρ' Ἡροδότῳ πάτρωσ ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελ-
 φοῦ θεῖος, οὕτω νῦν ὁ ἀπὸ μητρικοῦ μήτρωσ. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ τοὺς ἀπλῶς κατὰ πατέρα προγόνους
 10 οὕτω κα*λουσιν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ ἐν τῷ περὶ συγγενικῶν ὀνομάτων ὡδὲ πως διασειλάσ· τῆθη ἐστὶν ἡ τοῦ
 πατρός μήτηρ, ὡς ἡ Ἀερόπη τῷ Ὀρέστη, καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ μήτηρ, ὡς τῷ αὐτῷ ἡ Ἀίδα. ταύτας 20
 δὲ μάμιας τινὲς φασὶ καὶ μαίας. θεῖος δὲ ὁ καὶ νέννος κατὰ τινὰς πατρός ἀδελφός· ὁμοίως δὲ καὶ
 μητρὸς ἀδελφός. καὶ οὕτω μὲν ἡ τῆθη. τηθῖς δὲ ἀνάλογόν τι τῷ θεῖῳ· πατρός γὰρ ἀδελφή ἢ μητρὸς.
 τούτους δὲ οἱ μὲν πατραδέλφους καὶ μητραδέλφους, οἱ δὲ πάτρωας καλοῦσι καὶ μήτρωας· Πίνδαρος δὲ
 οὐχ ἀδελφοὺς ἀλλὰ γονέας μητρὸς μάτρωας ἔφη. Στησίχορος δὲ πάτρωα τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον
 εἶπεν, ἐνθα παρ' αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τό· πάτρωα ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα. [Μελάμπους γὰρ, οὗ Ἀν-
 τιφάτης, οὗ Οἰκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος, ὄθεν Ἀμφίλοχος. ὅρα οὖν οἷος ὁ Μελάμπους ἦν πάτρωσ τῷ Ἀμφι-
 20 λόχῳ] οὕτω πόρρωθεν. (Vers. 658.) Βίη δὲ Ἡρακληεῖη πεντα*συλλάβως ταυτὸν μὲν ἐστὶ τῷ βίη Ἡρακλειῖ
 τῷ τετρασυλλάβῳ. γίνεται δὲ ἐκ τῆς Ἡρακλῆος γενικῆς, οὗ κτητικὸν ἀρσενικὸν Ἡρακληῖος, καὶ θηλυ-
 κὸν Ἡρακληεῖη. (Vers. 659.) Ἐφυραν δὲ ὑποπτέουσι τινὲς ἐνταῦθα τὴν Θεσπρωτικὴν λέγεσθαι, τὴν
 μετονομασθεῖσαν Κέρκυραν, λέγοντες καὶ Σελλήεντα ποταμὸν Θεσπρωτίας. διάφοροι δὲ Ἐφυραι, εἴ περ 30
 ὁ γεωγράφος καὶ εἰς ἐννέα ταύτας μετρεῖ. εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ περὶ Κυλλήνης πρὸ τούτων
 λόγῳ· καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται πού. περὶ πάσας δὲ ἢ τὰς γοῦν πλείους Ἐφύρας ἱστορεῖται Σελλήεις
 ῥέειν ποταμὸς, συναμφιβαλλόμενος καὶ αὐτὸς ὅτε πού Ἐφυρα ἀμφιβάλλεται. ἔοικε δὲ καὶ πολλὰς
 ἢ τοιαύτη Ἐφυρα πόλεις ἔχειν περὶ αὐτὴν, ὡς δηλοῖ τὸ, (Vers. 660.) πέρσας ἄστεα πολλὰ, τουτέστι
 πορθησας. τοῦτο δὲ σχῆμα ἐστὶ καινὸν, ἡγουν τὸ, βίη Ἡρακλέος πέρσας ἄστεα πολλὰ, καὶ ὡς εἰπεῖν
 30 σολοικοφανές. καὶ ὠμοίωται τῷ, ψυχὴ Θηβαίου *Τειρεσίου χρύσειον σκῆπτρον ἔχων· ὡς περ γὰρ ἐν
 τούτῳ οὐ πρὸς τὸ λεγόμενον ἡγουν πρὸς τὸ, ψυχὴ Τειρεσίου, ἀποδέδοται τὸ ἔχων, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοού-
 μενον, ψυχὴ γὰρ Τειρεσίου ὁ Τειρεσίας νοεῖται, ὃς καὶ ἔχων σκῆπτρον ἀσολοικίστως λεχθήσεται, οὕτω
 καὶ ἐνταῦθα βίη Ἡρακλέος ὁ Ἡρακλῆς ἐστίν, ὃς καὶ πέρσας λέγεται ἄστεα πολλὰ. Τὸ δὲ, διοτρεφῶν
 αἰζηῶν, ταυτὸν ἐστὶ τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, οἷς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται. (Vers. 661.) Εὐπηκτον 40
 δὲ μέγαρον τὸ εὐπαγὲς λέγει καὶ στερεόν. οὕτω δὲ καὶ τὸ πηκτὸν νοεῖται ἄροτρον καὶ τὸ νῆας ἔπηξεν
 ἀντὶ τοῦ συνεστήσατο στερεῶς, ὃ περ παράγει καὶ τὸν ναυπηγὸν καὶ τὴν Ναύπακτον δὲ, ὡς ἐν ἄλλοις
 εἴρηται. (Vers. 662.) Τὸ δὲ κατέκτα συστέλλει τὴν λήγουσαν κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς μὴ ὄν δευτέρας
 συζυγίας, ἀλλὰ ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ἔκτανε. (Vers. 663.) Τὸ δὲ, ἥδη γηράσκοντα, ἢ ἀπλῶς οὕτω παρέρ-
 40 ῳπεν, ἢ ἵνα σεμνύνη τὸν Λικύμνιον· οὐχ ἂν γὰρ τάχα ὁ *Τληπόλεμος Λικύμνιον τὸν τοῦ Ἄρειος ὅσον
 οὕτω ῥαδίως ἀνεῖλεν, εἰ μὴ ἐγήρασκε. (Vers. 664.) Τὸ δὲ ταχὺ νῆας πῆξαι τὸ τάχος ἐνδείκνυται τοῦ

φυγεῖν σπεύδοντος. Τὸ δὲ, πολὺν λαὸν ἀγείρας, εἰς πιθανότητα κεῖται τοῦ ἀλῶναι τὴν Ῥόδον οὕτω ῥαδίως καὶ οἰκηθῆναι ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Τληπόλεμον. (Vers. 665.) Τὸ δὲ ἠπειλήσαν λέγεται μὲν ποτε καὶ παθητικῶς, δηλοῖ δὲ, ὡς οἱ παλαιοὶ φασι, πολιτικὴν ἡμερότητα. Ἑλληνικὸν γὰρ φασι τὸ μὴ φόνῳ φόνουλίειν, φυγαδεύειν δὲ τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε Σόλων, φασίν, ἐντιϋθεν λαβῶν ὠρίσε τοῦτο. (Vers. 666.) Τὸ δὲ, υἱοὶ καὶ υἰωνοὶ Ἡρακλῆος, τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν δηλοῖ πολυπλήθειαν. *πολλοὶ 317 γὰρ ἀληθῶς εἶναι ιστόρηται. (Vers. 667.) Τὸ δὲ, ἄλγεα πάσχων, ὡς παρακολούθημα εἶρηκε τῶν πλανωμένων. εἰ γὰρ καὶ ἔπηλυσ ἐλθὼν εἰς Ῥόδον ὁ Τληπόλεμος ἐκράτησεν, ἀλλὰ πολλὰ φθάσας ἔπαθεν ἀλγεινὰ, ὥστε εἴη ἂν καὶ ἡ ἄλη, ὅ ἐστιν ἡ πλάνη, ἄλη τις ἐλλείψει τοῦ γ. (Vers. 668.) Τὸ δὲ, τριχθὰ ὠκλήθησαν, καὶ τὸ καταφυλαδὸν τί δηλοῦσι, προγεγραπται. Τὸ δὲ, ἐφιλήθησαν ἐκ Διὸς, 10 πρὸς τὴν κοινὴν φασι δόξαν εἶρηται. οἱ γὰρ πολλοὶ θεοφιλεῖς τοὺς πλουσίους οἴονται· τοιοῦτοι δὲ ποτε 240 περιᾶδονται οἱ Ῥόδιοι. περὶ ὧν ὁ μὲν ποιητὴς, ἀνθρωπίνως καὶ ἀσφαλῶς λέγει, (Vers. 670.) ὅτι θεσπέσιος πλοῦτος κατεχέθη αὐτοῖς· ὁ δὲ μῦθος ὅτι χρυσὴν νεφέλην ὑπὲρ τῆς Ῥόδου μετεωρίσας ὁ Ζεὺς χρυσὸν τοῖς ἐκεῖ ἔβρεξεν. ἐπεὶ, φασι, πρῶτοι γεννωμένη τῇ Ἀθηναῖ ἔθυσαν, ὡς καὶ Πινδαρικὸς παραλαλεῖ μῦθος, οὗ τάχα ὑπόμνησιν ἔχει καὶ ἐνταῦθα τὸ, πλοῦτον κατέχευε Κρονίων· τὸ γὰρ κατα- 10 χέειν οὐκ ἀσυγγενὲς τῇ βροχῇ. καὶ ἄλλως δὲ ἐφιλήθησαν ἐκ Διὸς οἱ περὶ τὸν Τληπόλεμον ὡς βασιλεύσαντες ἐν τῇ Ῥόδῳ· Διὶ γὰρ φίλοι οἱ βασιλεῖς. (Vers. 669.) Τὸ δὲ, ὅς θεοῖς καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, ἀπλῶς οὕτω παραρρήφεν πρὸς ἐντέλειαν ἔπους καὶ οὐ πρὸς τι ἀναγκαῖον, ἐφερμηνευτικὸν ἐστι τοῦ, Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ὡς ταυτὸν ὃν τρόπον τινὰ βασιλέα τε καὶ πατέρα εἶπεν, διὰ τὸ χρῆναι τὸν ἄρχοντα πατρὸς δίκην τῶν ὑπηκόων κήδεσθαι, ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσειᾷ φανερῶς δηλοῦται, ὅπου 20 λέγει· πατὴρ δ' ὡς ἡπίος ἦεν. διὸ καὶ παρ' Ἡροδότῳ Καμβύσης μὲν δεσπότης, Κῦρος δὲ πατὴρ τοῖς Πέρσαις ἦν· ὁ μὲν γὰρ ἀγρίως ἦρχεν, ὁ δὲ ἡπίως. λαμβάνει δ' ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης ἀφορμὴν καὶ ὁ παγκρατὴ τὸν Δία εἰπὼν, ὡς πάντων ἀνάσσοντα· ὃ δὴ καὶ τῷ ὑπνω καθ' ἕτερον λόγον *ἐπιλέ- 20 γεται. Θεσπέσιος δὲ πλοῦτος ἢ ὁ πολὺς, ὃν θεὸς ἂν εἶποι, ἢ μᾶλλον ὁ ἐκ θεοῦ πεσὼν ἦτοι χεθεῖς, ὅθεν καὶ οἱ διυπετεῖς γίνονται ποταμοί. Τὸ δὲ Κρονίων καὶ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. (Vers. 671. sqq.) Ὅτι Νιρεὺς τρεῖς νῆας ἤγε Σύμηθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς νήσου Σύμης, ὃν ἐξετε- λίσαι μέλλων ιστορικῶς ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἀλαπαδνὸν καὶ βραχῦπολιν προλαμβάνει συνιστῶν ἄλλως *διὰ ἐπιμονῆς ἐπαναληπτικῶς ὡς μνήμης ἄξιον. φησὶ γὰρ, εἰ καὶ ὁ γραμματικὸς Ζηνόδοτος ἀτιτεῖν 30 τὰ ἐπαγόμενα λέγεται, ὅτι Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο τ' ἀνακτος, Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. καὶ ὄρα ὅπως τὸν καλὸν Νιρέα σχήματι 30 κάλλους τῇ ἐπαναφορᾷ συνεξωράϊσε. φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι οὐδὲν πρὸς δόξαν κάλλους ἀγεννές. τοῦτο δὲ εἶπον ἐκεῖνοι διὰ τὸ ἐπαγαγεῖν τὸν ποιητὴν ὅτι, ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἦν, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο, τουτέστιν ὀλίγος, λαός. ἐνθα θεωρητέον τὸ φιλάληθες τοῦ ποιητοῦ, καὶ μέντοι καὶ τὴν τοῦ πιθανοῦ πραγματείαν, δι' ἣν εἰ καὶ φιλέλλην ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἐπικρύπτει τὰ τῶν Δαναῶν ἐλαττώματα, εἴ που καὶ εἰσί. τὸν γοῦν Νιρέα κάλλιστον μὲν εἶναι λέγει, ἀναλκιν δέ. Ἀχιλλεὺς δὲ ἀμφοτέρων, καὶ καλὸς καὶ ἄλκιμος, οὗ καὶ ἐνταῦθα μνήμην ὁ ποιητὴς παρέρρηψε συνήθως ἀεὶ θέλων ἐπὶ *γλώσσης 40 φέρειν αὐτόν. λέγουσι δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι πάντας μὲν ὁ ποιητὴς ἀξιομνήστους ποιεῖ, οὐ πάντας δὲ ἐπαινεῖ. ὄρα δὲ ὅπως καὶ οἱ γεννησάμενοι τὸν Νιρέα πρὸς ὠραῖσμον ὀνομάζονται· μήτηρ μὲν γὰρ Ἀγλαΐα, Χάροπος δὲ, βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, ὁ πατὴρ· ἡ μὲν αἰγλήεσσα, ὁ δὲ χαρίεις, ὡς ἡ κλησις ὑπεμφαίνει. (Vers. 673.) Τὸ δὲ, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ 40 Ἴλιον, ἵνα καὶ νῦν ληφθῆι ἀντὶ προθέσεως πρόθεσις, ἢ καὶ διότι ἠνεμόεν τὸ Ἴλιον ὡς ὑψηλὸν, διὰ τοῦτο πάντες οἱ Ἀχαιοὶ ὑπὸ Ἴλιον ἐλθεῖν λέγονται ὡς μένοντες κάτω καὶ ὑπ' ἐκεῖνο. Ἀμύμονα δὲ τὸν Ἀχιλλέα νοητέον, τουτέστιν ἀμώμητον κατὰ τε κάλλος τὸ νῦν μαρτυρηθὲν καὶ ἀνδρίαν τὴν φανησο- 318 μένην καὶ τὴν φανεράν εὐγένειαν, καὶ ἄλλας δὲ ἀρετάς. (Vers. 675.) Ἀλαπαδνὸς δὲ ὁ ἀσθενὴς καὶ εὐπόρθητος ἐκ τοῦ ἀλαπάζω, περὶ οὗ πολλαχοῦ γέγραπται. ιστίον δὲ ὅτι συντελεῖ καὶ τοῦτο εἰς γυνῶσιν συγγενείας τοῦ ξ καὶ τοῦ δ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλαπάζω γίνεται ἀλαπαδνός, ὡς παίζω παιδνός, ὀλοφύζω ὀλοφυνδός· ἐστι γὰρ καὶ ὀλοφύζειν ὡς ὀτοτύζειν, καθὰ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει ἐν τῷ ὀτοτύξει, οὗ πρᾶ-

κείται τὸ ὄλοφύξιοι. (Vers. 671.) Σύμη δὲ νῆσος, φασὶ, Καρικὴ, καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀπὸ Σύμης
 τῆς Ἰαλυσοῦ. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι Μεταποντίς τε καὶ Αἴγλη ὠνομάσθη ποτέ. λέγεται δὲ καὶ πέρδικας
 μαχίμους φέρειν. ἐθνικὸν αὐτῆς ὁ Συμαῖος. (Vers. 673.) Ἰστέον δὲ ὡς ἐν μὲν τῷ, ὅς κάλλιτος
 10 ἀνὴρ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ὡς περ *τοὺς ἐν ἀνδρία καὶ μεγέθει καὶ σώματι προὔχοντας, οὕτω καὶ τοὺς
 κάλλι διαπρέποντας ἐν τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει διδάσκει ὁ ποιητής. ἐν δὲ τῷ, ἀλλὰ ἀλαπαδνὸς ἴν, λέγουσιν
 ὅτι ἀπῆλλαξεν ἡμᾶς ὁ ποιητής τῆς εἰσέπειτα ζητήσεως, τουτέστιν ἐμάθομεν ἀλαπαδνὸν τὸν Νιρέα
 καὶ οὐκέτι ζητήσομεν πού αὐτὸν ἐν τοῖς ἐφεξῆς, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ Θερσίτου, ἄλλως μέντοι,
 20 πεποίηκεν. * (Vers. 676. sqq.) Ὅτι Θεσσαλὸς υἱὸς Ἡρακλέος, οὗ παῖδες Φεΐδιππος καὶ Ἄντιφος,
 τριάκοντα νηῶν ἀρχηγοί. ὧν οἱ στρατιῶται Νίσυρον εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε καὶ Κῶν 241
 Εὐρυπύλου πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. τούτων δὲ ἡ μὲν Κάσος οὐ περιέδεται τοῖς παλαιοῖς. περὶ 10
 δὲ Νισύρου καὶ τῆς Κῶ καὶ Καλυδνῶν καὶ Καρπάθου, ἣν Κράπαθον ὁ ποιητής εἶπε μεταθέσει τοῦ ῥ
 δι' εὐχρηστίαν μέτρον ὁμοίως τῷ καρδία, κραδία, ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ τὰ δέοντα γέγραπται. νῦν
 δὲ ὡς ἐν βραχεῖ ταῦτα ῥητέον· ὅτι ἐν Νισύρῳ οἶνος ἀγαθός, ὃ ἐξ αὐτῆς Νισύριος καλούμενος, καὶ
 ὅτι ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν διὰ τὸ μέτρον· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Καρπάθου Καρπάθιον τὸ ἐκεῖ πέλαγος,
 συνάπτει τῷ Ἰκαρίῳ κατὰ τὸν γεωγράφον. ἦν δέ, φησι, τετράπολις ἢ Κάρπαθος, καὶ ὄνομα εἶχεν
 ἀξιόλογον. μία δὲ τῶν αὐτῆς πόλεων ἐκαλεῖτο Νίσυρος ὁμώνυμος τῇ νήσῳ Νισύρῳ, ἢ μία μὲν τῶν
 30 Κυκλάδων λέγεται. * Πορφυρίζ δὲ ποτε ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρέων ἐκαλεῖτο. ἐβλαστε δὲ καὶ παροιμία
 ἐκ Καρπάθου ἐπὶ τῶν πραγματευσαμένων ἑαυτοῖς τὰ εἰς βλάβην τὸ, ὃ Καρπάθιος τὸν λαγῶν, ἐπειδὴ
 τῆς νήσου μὴ ἐχούσης τοιαῦτα ζῶα κομίσαντες ἄλλοθεν οἱ νησιῶται εἰς κακὸν ἐκείνων ἀπῆλθον μι-
 ρόντων τὰ σπόριμα. (Vers. 677.) Τῆς δὲ Κῶ νήσου Κῶος τὸ ἐθνικὸν, ὡς περ δὴ καὶ τῆς ἐν αὐτῇ 20
 πόλεως, ἣν πόλιν Εὐρυπύλου λέγει ὁ ποιητής, υἱοῦ Ἡρακλέος καὶ Χαλκιόπης, ἐνκλειῶς ἐκεῖ βασιλεύ-
 σαντος. Ἰστέον καὶ ὅτι ἡ Κῶς αὕτη Μερόπη καὶ Μεροπηὶς ἐλέγετο ἀπὸ Μερόπων, ἔθνη ἢ γένους
 οἰκησάντων αὐτήν, ἢ ἀπὸ Μέροπος, οὗ θυγάτηρ Κῶς, ἧς φασὶν ἢ νῆσος ἐπώνυμος. καὶ ὅτι δυσλλά-
 βως Κῶως λέγεται διὰ δύο μεγάλων ῶ, καὶ Κῶως διὰ μικροῦ ὀ καὶ μεγάλου, ἐξ οὗ τὸ, Κῶων εὐ ναιο-
 μένην, παρὰ τῷ ποιητῇ· καὶ Κῶος δὲ διὰ δύο ὀ μικρῶν, ὧν συναιρεθέντων ἔοικε γενέσθαι ἢ Κῶς.
 40 κατὰ δὲ τι*νας καὶ ὡς πολυπρόβατος οὕτω καλεῖται· κόων γάρ φασὶ κατὰ γλῶσσαν τὸ πρόβατον
 λέγεσθαι. εὐρηται δὲ καὶ Κέως λεγομένη ὡς ἢ Τέως. ἧς ἐθνικὸν Κέϊος, καὶ ἐκτάσει Κήϊος, ὡς Τέϊος
 Τήϊος, καὶ ἐν συναιρέσει Κέϊος Κεῖος. τῆς δὲ Κῶ κτητικὸν εὐρηται παρὰ Πορφυρίῳ Κωακόν. Ἰστέον
 δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν Κῶς ἐλέγετο καὶ ὄρουμά τι ἐν Κορίνθῳ, οὗ καθείργονυόν, φησι, φῶρας καὶ
 δραπέτας. ἢ δὲ τοιαύτη λέξις δοκεῖ καὶ τοῖς ὀρεσκώοις ἐγκεῖσθαι, οἱ πέρ εἰσι θῆρες, ὀρεινῆς ὀρύγμασιν 30
 ἐνοικοῦντες, ὅποια τινὰ καὶ τὰ σπήλαια. ἐλέγετο δὲ καὶ κῶος. καὶ κῶες δὲ οἱ ἐν ταύτῃ ἀνατραφέντες.
 31 καὶ πάντα δέ, φησι, *σπήλαια καὶ κοιλάματα γῆς κῶους οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς, εἰ καὶ
 ἐκαλεῖτο Κέως δυσλλάβως, ὡς ἐρρέθη, ἢ λεχθεῖσα Κῶς, ἀλλ' ἕτερα πάντως τῆς Κέω τῆς ἐγγιζούσης
 τῇ Ἐλένῃ, περὶ ἧς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται. Τὸ δὲ, νήσους Καλύδνας, οὐ πρὸς διαστολὴν εἴρηται
 χειρσαίων Καλυδνῶν, ἀλλὰ διὰ σαφήνειαν, ἵνα εἴη δῆλον ὅτι νῆσοι αἱ Καλύδναι εἰσὶν, ἃς ἕτεροι διὰ
 τοῦ μῆ γράφουσι Καλύμνας. ὅτι δὲ ἀγαθὸν μέλι τὸ Καλύδνιον, κεῖται καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ.
 ὃ δὲ γεωγράφος χωρίου τινὸς μέμνηται καρτερωτάτου Καλυδνίου καλουμένου, ᾧ ληστηρίῳ ἐχρήσατο
 Κλέων ὁ ἀπὸ Γόρδου κώμης, ὃ τῶν ληστηρίων ἡγεμῶν, ὃς ἀποστάς, φησιν, Ἄντωνίου καὶ προσθέ-
 μενος Καίσαρι ἐτιμήθη πλέον ἢ κατ' ἀξίαν καὶ ἀντὶ ληστοῦ δυνάστου περιέκειτο σχῆμα· ἱερεὺς δὲ
 10 γεγονώς ὅπου *ὁ γεωγράφος λέγει, ἐντὸς μηνιαίου χρόνου κατέστρεψε τὸν βίον ὀξείᾳ νόσῳ κατὰ μῆνιν 40
 θεοῦ· οὐ γὰρ διετέθη ὡς ἱερεὺς ἀλλὰ διαφθορεὺς τῶν ἱερῶν. λέγει δὲ ἡ γεωγραφικὴ ἱστορία καὶ ὅτι αἱ
 Καλύδναι κατὰ τὸν ἐπὶ Λεκτὸν πλοῦν κεῖνται· ἀκρωτήριον δὲ ἐστὶ τὸ Λεκτόν. καὶ ὅτι Καλύδναι νῆσοι
 κατὰ τινὰς αἱ Σποράδες, ὧν μία Καλύμνα, ἐξ ἧς αἱ παρακείμεναι καλοῦνται. οἱ δὲ μίαν νῆσον Κα-
 29 λύδνας φασὶ κληθῆναι πληθυντικῶς, ὡς Ἀθήνας καὶ Θήβας. * (Vers. 681.) Ὅτι μέχρις ᾧδε ὁ ποιητής
 ἀπνευστὶ ὡς περ ὑποφητεύσας ταῖς Μούσαις, ἀφ' οὗ ἀπετείνετο πρὸς αὐτὰς ἐν τῷ, ἔσπετε νῦν μοι
 Μοῦσαι, οἱ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ τὰ ἐξῆς, ἐνταῦθα καταστατικῶς καὶ, ὡς οἱ παλαιοὶ δὲ φασιν,

242 ἠθικῶς ἐπιστρέφει τὸν λόγον ἐπὶ Ἀχιλλεῖα, καὶ δευτέραν αὐτὸν ἀρχὴν καταλόγου ποιεῖται εἰπὼν· νῦν
 αὖ τοὺς ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον, οἳ τ' Ἄλον οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχὴν ἔνεμοντο, οἳ τ'
 εἶχον Φθίην καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα· Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί· τῶν αὖ
 πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἑλλειπτικὸν ἀπὸ μακροῦ κοινοῦ· λέγει γὰρ ὅτι,
 νῦν δ' αὖ τούτους ἔσπετέ μοι, ὦ Μοῦσαι, ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον καὶ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ ἦσαν.
 ποιεῖ δὲ τὴν καινὴν ταύτην ἐξαλλαγὴν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μέλλειν ἐνταῦθα περὶ Ἀχιλλεῖος εἰπεῖν· οὐ γὰρ
 ἠνέσχετο μὴ τὸν ἀκροατὴν εἰς νοῦν στρέψαι καὶ εἰς τὴν γραφὴν καινοπραγήσαι ὅτε περὶ τοῦ αὐτῷ φίλου
 Ἀχιλλεῖος λαλεῖ. καὶ ὅρα ὅτι ὡς *περ ἀρχόμενος τοῦ καταλόγου εἶπεν· ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι οἳ 40
 Δαναῶν ἠγοῦντο, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φησί· νῦν αὖ τούτους, ἔσπετε δηλαδὴ, ὅσοι ἦσαν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ,
 10 ἐμφαίνων ὅτι, ὡς περ ἔργον ἔθετο τὸν κατάλογον ἀπάντων τῶν Ἀχαιῶν, οὕτω καὶ τὸ εἰπεῖν τοὺς ὑπὸ
 τὸν Ἀχιλλεῖα. Πελασγικὸν δὲ Ἄργος τὸ Θετταλικὸν λέγει ἀπὸ Πελασγῶν, οἳ πολυπλάνητοι ὄντες, ὡς
 πολλαχοῦ δηλοῦται, ὤκησαν καὶ ἐκεῖ. ὅτι δὲ Ἄργος οὐχ' ἐν ἀλλὰ πολλὰ, ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δεδή-
 λωται, αὐτό τε τοῦτο καὶ ἄλλα χρήσιμα. ὅτι δὲ Πελασγικὸν ἦν καὶ τὸ κατὰ Πελοπόννησον Ἄργος,
 καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ, παρ' ᾧ ἱστορεῖται καὶ ὡς ἔφθα*σαν οἳ ἐκεῖ πάσαι μὲν Πελασγοὶ, Δαναοὶ δὲ 320
 κληθῆναι ὕστερον. (Vers. 682.) Ἄλος δὲ οὐ μόνον ἡ Φθιώτις αὕτη, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀρχαίας πόλις.
 κτισθεῖσα δέ, φασιν, ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς αὐτῷ συμβεβηκυίας ἄλης ἦτοι πλάνης,
 ἣν ἔπαθεν εἰς μανίαν ἐμπεσών. τινὲς δὲ οἴονται δασύνεσθαι τὴν Ἄλον ὡς ἀπὸ τῆς ἀλός, ὅ ἐστι τῆς
 θαλάσσης, ἀκολούθως τῷ γεωγράφῳ, εἰπόντι Ἄλος καὶ Ἀλιοῦς. ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν. τινὲς οὖν
 ἀντὶ τοῦ Ἄλον Ἀλιοῦντα γράφουσι. γράφεται δὲ δι' ἑνὸς λ' πρὸς διαστολὴν τῆς ἄλλος ἀντωνυμίας.
 20 ἕτεροι δὲ ἱστοροῦσι θεράπαιναν Ἀθάμαντος εἶναι τὴν Ἄλον, τὴν μηνύσασαν τὴν Ἰνώ φρίγειν τὰ σπέρ-
 ματα, ἧς εἰς τιμὴν ἡ πόλις ὠνόμασται. γυνὴ δὲ Ἀθάμαντος ἡ Ἰνώ, δι' ἧς οἷα κατεργάσθη, ἀλλὰ τε
 καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Φρίξῳ καὶ τῇ Ἑλλῃ τεθρύλληται. ἐν μέ*σω δὲ ἐστὶ Φαρσαλίας καὶ Φθιωτῶν. Φίλιπ- 10
 πος δὲ Φαρσαλίῳις προσέειπεν, ἀφελόμενος τῶν Φθιωτῶν. λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ Ἄλος καὶ θηλυ-
 κῶς ἡ Ἄλος. ἦν δὲ καὶ ἕτερος Ἄλος ὑπὸ Πρωτεσίλαῳ κατὰ τὸν ἐνδιατρίψαντα τοῖς ἔθνηκοῖς, ὃς καὶ
 Μαλιακὸν φησι τὸν Ἄλον τοῦτον τὸν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἦγονν περὶ τοὺς Μαλιεῖς κείμενον. κεῖνται δὲ
 οἳ Μαλιεῖς πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ καὶ ταῖς Θερμοπύλαις, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. ἔθνηκόν τῆς Ἄλου
 Ἄλευς καὶ Ἄλιος, κατὰ δὲ τινὰς καὶ Ἀλούσιος. Ἡ δὲ Ἀλόπη πόλις καὶ αὕτη Θεσσαλικὴ ὀμωνυμει
 Ἀλόπη, θυγατρὶ Κερκύνος ἢ Ἀκτορος. ἔκειτο δέ, φασιν, μεταξὺ Λαρίσσης τῆς κρεμαστῆς καὶ Ἐχίνου.
 ὁ πολίτης Ἀλοπίτης καὶ Ἀλοπέυς. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι Ἀλόπαι, ὧν μία μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ
 30 Λυκίας, ἣν λέγει, φασίν, ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης. Τρηχὴν δὲ ἦτοι Τραχὴν πόλις Θεττα-
 λικὴ, ὑπὲρ τὴν Οἴτην μὲν κτι*σθεῖσα ὑπὸ Ἡρακλέος, ὠνομασθεῖσα δὲ διὰ τὴν τραχύτητα. ὄνομα δὲ 20
 ὄρους ἡ Οἴτη. τοῦτο δὲ γράφεται καὶ ἄλλως οὕτως· Ἡράκλεια, Λακεδαιμονίων κτίσμα, Τραχὴν ποτε
 καλουμένη. διέχει δὲ τῆς Ἀρχαίας Τραχίνος περὶ ἕξ στάδια πρὸς ταῖς Θερμοπύλαις ἐντὸς τῶν στενῶν.
 περίπυστος δὲ ἡ Τραχὴν μάλιστα διὰ τὸν Ἡρακλέα, ὃς ἐκεῖ που ὤχετο πυρὶ ἀεννάῳ ἐπιρρόψας ἑαυτὸν.
 (Vers. 683.) Φθία δὲ πόλις καὶ μοῖρα Θετταλικὴ, ἀπὸ Φθίας γυναικὸς ἢ ἀπὸ Φθίου, υἱοῦ Ποσει-
 δῶνος καὶ Λαρίσσης. ὁ πολίτης αὐτῆς Φθιώτης καὶ Φθίος. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι τε Φθίαν τινὲς
 τὴν αὐτὴν Ἑλλάδι καὶ Ἀρχαίᾳ, Ὀμηρος δὲ οὐ, καὶ ὅτι, Μαλιεῖς καὶ Φθιωταὶ Ἀχαιοὶ πρὸς Εὐβοίᾳ
 κεῖνται καὶ Θερμοπύλαις, καὶ ὅτι εἰς τέσσαρά τινες διαιροῦσι τὴν Θετταλίαν, Φθιωτίν, Αἰωτίν,
 Πελασγιωτίν καὶ Θετταλιωτίν, καὶ ὅτι Φθῖοι ἐλέγοντο οἳ τῷ Ἀχιλλεῖ τε ὑποκείμενοι καὶ οἳ τῷ Πρωτε-
 40 σιλάῳ καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. *εἴρηται δὲ τι περὶ Φθίας καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ. Ἑλλάς δὲ ὑπὸ Ἑλλήνος 30
 ἐκτίσθη, οὐ τοῦ Δευκαλίωνος, φασίν, υἱοῦ, ἀλλὰ τοῦ παιδὸς Φθίου, ὃν ἔτεκεν Ἀχαιοῦς. ἔθνηκόν
 αὐτῆς ὁ Ἑλλήν ὀμωνύμως τῷ κυρίῳ. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα Ἑλλάς τῆς κοίλης Συρίας. Ἑλλάδα δὲ οὐ τὴν
 συνήθως παρ' ἡμῖν καλουμένην φησὶ χώραν, ἢ τις ἐπισυνάπτει τῇ ἀρχῇ τῆς Πελοποννήσου, ἣν δὴ
 Πελοπόννησον καὶ ἀκρόπολιν οἳ παλαιοὶ τῆς τοιαύτης Ἑλλάδος φασίν, ἀλλὰ πόλις ἐστὶν αὕτη Θεττα-
 λικὴ, οὕτω κληθεῖσα διὰ τὸν ἐκεῖ βασιλεύσαντα Ἑλληνα· ἐξ οὗ καὶ τοῖς ὅλοις Ἑλλησιν ὕστερον τὸ
 ὄνομα ἐνεκάθισεν, ὡς περ καὶ τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι προσῆλθεν ἢ κλησὶς ἐκ τῆς κατὰ τὸν Ἑλληνα τοῦτον

ταύτης πόλεως, ἣν καὶ καλλιγύναικα τῷ ποιητῇ ὁ παλαιὸς χρόνος ἐπεμαρτύρατο. φησὶ δὲ ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι Φαρσάλιοι δεικνύουσιν ἀπὸ ἐξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν κατεσκαμμένην πόλιν, ἣν
 40 πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλάδα, *καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηίδα καὶ Ὑπέρειαν. οἱ δὲ πέραν τοῦ Ἐνιπέως ᾤκησθαι φασὶ τὴν Ἑλλάδα, ὅς ῥυεῖς περὶ Φάρσαλον εἰς τὸν Ἀπιδανὸν ἐμβάλλει. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Ἑλλάδα οἱ μὲν μίαν πόλιν φασίν, οἱ δὲ τὴν Φθιώτιν πᾶσαν. (Vers. 684.) Μυρμιδόνες δὲ ἢ ἀπὸ μυρμήκων κατὰ μῦθον ἐκλήθησαν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ὑπολαλεῖ, ἢ ἀπὸ Μυρμιδόνος ἥρωος υἱοῦ Διός. λέγεται δὲ κατὰ Αἴγιναν ἢ περὶ αὐτῶν μυθολογία· ὅθεν καὶ Μυρμιδονία ἢ Αἴγινα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. εἴρηται δὲ ἤδη καὶ ἀλλαχόθι περὶ τούτων, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δέ. ὁ δὲ
 321 γεωγράφος λέγει ὅτι Μυρμιδόνες συνηκολούθησαν ἐξ Αἰγίνης φεύγον*τι τῷ Πηλεΐ. φυγεῖν δὲ τὸν Πηλέα ἐκεῖθεν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ Φώκου φόνον, μεθ' ὃν ὁ Πηλεὺς εἰς Φθίαν ἐλθὼν 10 εὔρεν αὐτὴν ἀρχομένην ὑπὸ Ἄκτορος, υἱοῦ Μυρμιδόνος. ἐγάμει δὲ ὁ Ἄκτωρ Αἴγιναν τὴν ἡρώϊδα μετὰ Πολύβοιαν τὴν πρώτην γυναῖκα, ἐξ ἧς εἶχε Μενoitιον καὶ ἑτέρους, οὓς εὐρῶν ἐπιβουλεύοντας καὶ 243 ἐξελάσας τῷ Πηλεΐ τὴν θυγατέρα Πολυμήλαν δίδωσι καὶ τὴν βασιλείαν, ᾧ καὶ γίνεται θυγάτηρ μὲν Πολυδώρα, υἱὸς δὲ Ἀχιλλεύς, ὁ καὶ ἄρχων ἄρτι τῶν Θετταλῶν. Ἕλληνας δὲ ὁ ποιητῆς, ὡς φασίν οἱ παλαιοὶ, τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεΐ καλεῖ μόνους, ἐπειδὴ καὶ Ἕλληνας ὁ τοῦ Διὸς περὶ τὴν ἐκεῖσε ἦρχεν Ἑλλάδα. οὕτω δὲ καὶ Ἀχαιοὶ ἐλέγοντο διὰ τινὰ τοιαύτην ὁμοιότητα, οἱ γὰρ καὶ αὐτοὶ ὁμοφώνως τῷ
 10 κυρίῳ καλοῦνται καθὰ καὶ οἱ Ἕλληνες. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι σεσημειώ*ται τὸ Ἀχαιοὶ ὀξυνόμενον. οὕτω δὲ οἱ Ἀχαιοὶ περίκλυτοι, ὥστε Ἀχαιῖα κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ ἐν Ἀραχώταις ἦν, ὡς περ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. λέγει δὲ αὐτὸς καὶ ὅτι Ἀχαιοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Φθιώται πάντες. Σημειῶσαι δὲ τριωνυμῖαν ταύτην ποιητικὴν ἐν τῷ, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί· τρισὶ γὰρ τούτοις 20 ὀνόμασιν ἐκαλοῦντο οἱ τῷ Ἀχιλλεΐ ὑποτεταγμένοι· ἐνθα ὅρα καὶ ὅτι δυνάμενος ὁ ποιητῆς εἰπεῖν κοινῶς καὶ σαφέστερον, ἐκαλοῦντο, ἐπιτηδεύσατο ἐκφυγεῖν χάριν ὄγκου τὸ τῆς διαλέκτου κοινόν, καλεῦντο εἰπὼν ποιητικώτερον. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι ὁ ποιητῆς καὶ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοῖνικι ὄντας Δόλοπας, οἷς ἢ κλησὶς αὐτῆ ἐστὶν ἐκ τινος Δόλοπος ἥρωος, ὧν ὁ ποιητῆς ἐν τοῖς ἐξῆς που μέμνηται, συζεύγνυσι τοῖς ὑπακούουσι τῷ Ἀχιλλεΐ, συνυπακουστέον γὰρ φασὶ καὶ τούτους κατὰ τὸ σιωπώμενον. γελοῖον γάρ,
 20 φασὶ, τὸν μὲν βασιλεῖα Φοῖνικα μετέχειν τῆς *στρατείας, ὅς Δολόπεσσι ἀνασσε, τοὺς δ' ὑπηκόους Δόλοπας μὴ παρεῖναι. φέρεται δὲ καὶ ἱστορία χρήσιμος εἰς τὰ προσεχῶς ῥηθέντα τοιαύτη. ἢ Θεσσαλία πεδῖον μέγα ἐστὶ καὶ κοῖλον, πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον, πρὸς ἀνατολὰς μὲν τῇ Ὀσση καὶ τῷ Πηλίῳ, πρὸς δυσμὰς δὲ τῷ Πίνδῳ, ἐξ οὗ ὁ Πηνεῖος ὀρμώμενος ἐξίσει πρὸς ἔω ἦτοι πρὸς ἀνατολήν, πρὸς ἄρκτους δὲ τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῇ Ὀθρυϊ. τούτου ἦρξε τοῦ τόπου Θεσσαλὸς, ἀφ' 30 οὗ ἢ χώρα Θεσσαλία, οὗ Αἴγων, οὗ Αἴμων, ὅθεν Αἴμονες μοῖρα Θετταλικῆ, οὗ καὶ Λαρίσσης γυναικὸς Ἀργείας Πελασγὸς καὶ Φθίος καὶ Ἀχαιὸς. ἄρχων δὲ ὁ Πελασγὸς μοῖρας τῆς χώρας Πελασγικὸν Ἄργος ὠνόμασε καὶ πόλιν Λάρισσαν. θανόντος δὲ αὐτοῦ ἄρχαντες οἱ ῥηθέντες ἀδελφοὶ μοῖραν τῆς γῆς Φθίαν καὶ Ἀχαιῖαν ἐκάλεσαν. οἰκῆ δὲ αὐτόθι καὶ Λευκαλίων, οὗ υἱὸς Ἕλληνας, ὅς Ἕλληνας τοὺς ἐκεῖ
 30 ἐκάλεσεν, οὗ Ξοῦθος, οὗ Ἀχαιὸς *καὶ Ἕλληνας, ἀφ' οὗ πάλιν Ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν. (Vers. 685.) Τὸ δὲ, ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς, περίφρασις ἐστὶ τοῦ ἦρχε· ταῦτόν γὰρ ἐστὶ τὸ ἦρχεν, οἷον ἦρχε Διῶρης, καὶ τὸ, ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. (Vers. 686.) Ταῦτα εἰπὼν ὁ ποιητῆς ἐπάγει ὅτι, ἀλλ' οὗτοι οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμέμνηντο· οὐ γὰρ ἔην ὅς τις σφιν ἐπὶ στίχας ἠγήσαιο· κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς, κούρης χωόμενος Βρισηίδος ἠνικόμοιο, τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας, Λυρνησοῦν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης· κατέβαλε δὲ Μύνητα καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους· τῆς 40 ὁ γ' ἐκεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἐμελλε. παρασημείωσις δὲ αὕτη τοῦ ποιητοῦ, εἰπόντος τρόπον τινὰ ὅτι τοὺς μὲν ἄλλους κατέλεξα ὡς πολεμήσοντας νῦν αὐτίκα ὑπὸ ἡγεμόσι προάρχουσι τῆς μάχης, τοὺς δὲ Θεσσαλιώτας οὐχ' οὕτως· οὐ γὰρ ἐμέμνηντο πολέμου, ὡς κειμένου αὐτοῖς τοῦ ἄρχοντος. Δυσηχέα δὲ λέγει τὸν πόλεμον, ὡς καὶ δυσηλεγέα τὸν *θάνατον· οὔτε γὰρ ὁ τῆς μάχης ἦχος ἠδὺς οὔτε τὸ θανατικῶς λέγεσθαι ἦτοι κοιμᾶσθαι γλυκύ. (Vers. 687.) Τὸ δὲ, ἠγήσαιο αὐτοῖς, διαφορεῖται καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὸ ἄρχειν· ἄμφω γὰρ καὶ δοτικῆ καὶ γενικῆ συντάσσονται. Στιχες δὲ αἱ στρατιωτικαὶ

τάξεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς φανήσεται. τούτων δὲ εὐθεία ἐνική σιγῆ, γινομένη μὲν ἀπὸ τοῦ στεῖχω
 στεῖξω καὶ ὀφείλουσα τὴν ἐκείθεν δίφθογγον ἔχειν, προαγομένη δὲ ἄλλως διὰ διχρόνου, ἐπεὶ μηδὲν
 ὄνομα εἰς δίφθογγον λήγει μετὰ διπλοῦ ἀπαθῶς· διὸ καὶ ἡ τῆς γυναικὸς εὐθεία σεσίγηται, ἡ δὲ γε
 προῖξ καὶ ἡ αἰξ ἀπὸ συναιρέσεως ἔχουσι τὰς διφθόγγους. (Vers. 688.) Τὸ δὲ, ἔκειτο ἐν ναυσί, τὴν
 παντελῆ *τοῦ ἥρωος ἀργίαν δηλοῖ, τρεῖς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως λεχθέν. οὕτω δὲ καὶ μετ' 322
 ὀλίγα ὁ Φιλοκτῆτης ἐν Λήμνῳ κείσθαι λέγεται, κακῶς μέντοι ἔχων ἐκείνος ὑπὸ πληγῆς ὀφews. ἄμφω
 δὲ καθ' ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, κείται Πατρόκλος. εἰ δὲ κείται νῦν Ἀχιλλεύς ὡς μὴ ἔχων τὸ σύννηδες
 πρακτικὸν καὶ πολιτικὸν, ἐνθα γὰρ μὴ εἰσι ταῦτα, ἐκεῖ τὸ κείσθαι χώραν ἔχει λέγεσθαι, ἐγεγνήσεται
 ἄρα ὅτε τὴν μῆνιν ἀπόδηται. διὸ καὶ ἐπήγαγε· τάχα δ' ἀναστήσεσθαι ἔμελλεν. ἐνθα καὶ παραμυθεῖται
 10 ὁ ποιητῆς τὸν φιλέλληνα ἀκροατὴν διὰ τοῦ τάχα· ταχὺ γάρ, φησιν, ἀναστήσεται καὶ ἀντικαταστή-
 σεται τοῖς Τρωσίν· Ἰστέον δὲ, ὡς εἴ τις ἐνθυμοῖτο, τὸ, οὐδέ μιν ἀναστήσεις, τεθνεῶτα δηλαδὴ, εἶποι
 ἂν κἀνταῦθα ὡς ἐπὶ νεκροῦ τινὸς ἀστεῖοσθῆναι τὸ, ἔκειτο μὲν, τάχα δὲ ἀναστήσεσθαι ἔμελλε. Τὸ δὲ
 πο* δάρκης ἔχει τι γλυκύτητος ἐνταῦθα· λέγει γὰρ ὅτι ὁ ποδωκέστατος ἔκειτο συμποδιζούσης αὐτὸν τῆς 10
 μῆνιδος, ἣν ἔπασχεν ἐπὶ τῇ Βρισηίδῃ, ἣν κόρην καὶ ἐνταῦθα φησὶν οὔτε ὡς θυγατέρα τινὸς οὔτε
 ὡς παρθένον, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς νεάνιδα. (Vers. 689.) Τὸ δὲ, κούρης χῳόμενος, λείπεται τοῦ ἔνεκεν
 ἢ τῆς ὑπὲρ προθέσεως ὁμοίως τῷ, χῳόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνιο γυναικὸς, ἵνα ἢ χῳόμενος ὑπὲρ τῆς
 δεινός. (Vers. 691.) Τὸ δὲ, Λυρνησοῦν διαπορθήσας, ἐφερημηνευτικὸν ἐστὶ τοῦ ἐξεῖλετο ἐκ Λυρνησο-
 σοῦ, ἵνα μὴ νοηθῆ τυχὸν ὡς ἐκ Λυρνησοῦ τὴν Βρισηίδα ἐξελέξατο, λόγῳ ἐμπορείας ἢ συμβάσεως,
 ἀλλὰ ὅτι πολέμου νόμῳ ταύτην ἔσχεν. εἴκει δὲ καὶ ἐπαναλήψει τὸ τοιοῦτον· ἐπανελήφθη γὰρ ἡ Λυρ-
 20 νησοῦς, ἵνα συμπαρατεθῆ ταύτη καὶ ἡ τῆς, ὡς προεγράφη, Ἀτραμυττηνῆς Θήβης ἄλωσις, περὶ ὧν εἰ
 καὶ προεῤῥέθη, ἀλλὰ κακῆϊνο εἰδέναι οὐ περιττὸν ὅτι οὐ μόνον Ἀτραμυττηνὴ Θήβη, ἀλλὰ καὶ ἐν Παμ-
 φυλίᾳ. οὕτω *καὶ Λυρνησοῦς. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος ὅτι πόλις Ἀττάλεια, ἐπώνυμος τοῦ κτίσαντος 20
 244 Φιλαδέλφου. δείκνυται δὲ μέσον Φασήλιδος καὶ Ἀτταλίας Θήβη καὶ Λυρνησοῦς, Τρωικῶν ἀνδρῶν
 ἐκεῖ ἐκπεσόντων. ἐθνικὸν τῆς Ὀμηρικῆς Λυρνησοῦ φασὶν εὐρησθαι παρ' Αἰσχύλῳ Λυρναῖος, καὶ
 τάχα κατὰ συγκοπήν. μία δέ, φασὶ, καὶ αὕτη τῶν ἑνδεκα πόλεων, ἃς πεζὸς εἶλεν ὁ Ἀχιλλεύς, αἱ ἦσαν
 Λυρνησοῦς, Πήδασος, Θήβη, Ζέλεια, Ἀδράστεια, Πιτύα, Περκώτη, Ἀρίσβη, Ἀβυδος καὶ . περὶ
 δὲ Θηβῶν ὁ γεωγράφος καὶ Λυρνησοῦ φησὶ καὶ ὅτι τοῦ Θήβης πεδίου ἔχουσι νῦν Ἀδραμυττηνοὶ τὸ
 πλεῖον· ἐνταῦθα γὰρ ἡ Θήβη καὶ ἡ Λυρνησοῦς, ἐρμυνὸν χωρίον. ἐρημοὶ δ' ἀμφοτέραι, διέχουσαι Ἀδρα-
 μυτείου σταδίους ἢ μὲν ἐξήκοντα, ἢ δὲ ὄγδοῃκοντα. ἐν δὲ τῇ Ἀδραμυττηνῇ ἐστὶ, φησὶ, καὶ ἡ Χρῦσα.
 30 ἐπεὶ δὲ καὶ ὑποπλάκιοι ἐν τοῖς ἐξῆς πον αἱ τοιαῦται λέγονται Θήβαι, φησὶν ὁ Πορφύριος ὅτι Ὑπο*πλα-30
 κία ἢ ἐν τῷ Θήβης πεδίῳ πόλις, ὃ σημαίνει ὑπόπεδος καὶ λείος· τοῦτο γὰρ δηλοῖ, φασὶν, ἢ πλάκιος·
 πλάξ γὰρ ὑπὸ πλείστων τὸ ἐπίπεδον χωρίον. ὃ δὲ εἰπὼν ὄρους τινὸς Πλακίου μνημονεύει τὴν ποιητὴν
 παρακούει Ὀμήρου. (Vers. 692.) Ὁ δὲ Ὀμηρικὸς ἐν τούτοις Μύνης ἀνὴρ ἦν τῆς Βρισηίδος. ἐνταῦθα
 δὲ φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μετῆλθεν ὁ ποιητῆς, διὰ ἐξαλλαγὴν δηλαδὴ σχηματισμοῦ.
 ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν ὅτι τὴν Βρισηίδα ἐξεῖλετο Ἀχιλλεύς πορθήσας Λυρνησοῦν καὶ Θήβην καὶ Μύνητα
 καταβαλὼν, ὃ δὲ εἶπεν ὅτι καὶ Μύνητα κατέβαλεν. εὐρεθήσονται δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ ἄλλα τοιαῦτα
 σχήματα. Ἐπίστροφος δὲ ἰδοῦ καὶ οὗτος ἕτερος παρὰ τὸν Ἑλληνα, οὗ ἐμνήσθη ὁ ποιητῆς ἐν τῷ
 Φωκέων καταλόγῳ. ἐγχεσίμωροι δὲ οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι, ὃ ἐστὶ κακοπαθοῦντες, ἐκταθέντος
 τοῦ ὃ εἰς ὦ μέγα, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἰόμωροι γίνεται. ῥηθήσεται δὲ περὶ τούτου πλεον τι ἐν *τοῖς ἐφεξῆς. 40
 40 ἴδε δὲ ὅπως ἐνταῦθα ὁ ποιητῆς οὐκ ἐμνήσθη Πατρόκλου τοῦ ἐταίρου τῷ Ἀχιλλεῖ. καὶ ἡ αἰτία δήλη·
 Διομήδει μὲν γὰρ καὶ Ἰδομενεῖ συνεξεφώνησε τοὺς φιλότατους ὡς συνεξίοντας εἰς μάχην, ἐνταῦθα δὲ τοῦ
 Ἀχιλλέως τρόπον τινὰ σιγηθέντος τά γε εἰς ἕκταξιν πολέμου ἐχορῆν συσσιγᾶσθαι καὶ τὸν Πατρόκλον,
 καθὰ καὶ τὸν παιδαγωγὸν Φοῖνικα. (Vers. 693.) Ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς εἰρημένους, τὸν Μύνητα
 καὶ τὸν Ἐπίστροφον, υἱίας λέγει Εὐήνου, ὁμωνύμου ποταμῷ τινὶ ἀλλαχοῦ κειμένῳ, Σεληπιάδαο
 ἥγουν υἱοῦ Σεληπίου ἀνακτος· δῆλον δὲ ὡς παρὰ τὸ σέλας καὶ τὸ ἥπιος σύγκειται ὁ Σελήπιος.
 *(Vers. 695. sqq.) Ὅτι τῶν ἐχόντων Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα, Δήμητρος τέμενος, Ἰωνά 323
 17

καὶ ἀναγκαζομένη πρὸς τοῦ πατρὸς γάμω· δευτέρω ζευχθῆναι οὐκ ἀπέστη τοῦ ἔρα, ἀλλὰ κατεχομένη
30 ἐννικέ* ρεε μετὰ τοῦ ἀνδρός, μᾶλλον αἰρουμένη τὴν πρὸς τὸν τεθνεῶτα, φασί, συνουσίαν ἢ τὴν πρὸς
τοὺς ζῶντας ὁμιλίαν, καὶ ἐξέλιπεν ὑπ' ἐπιθυμίας. μεμύθεται δὲ ταῦτα διὰ τὸ ἐκείνης φιλανδρον,
ἀνειδωλοποιουμένης, ὡς εἰκός, τὸν ἄνδρα καὶ συνεῖναι δοκούσης αὐτῷ καὶ θανόντι. δῆλον οὖν ὡς
κατὰ τοὺς λόγους τούτους οἱ ἀμέτρω ἔρωτι κάτοχοι σκωφθήσονται ὡς ἄρα καὶ θανόντες ἐρῶεν ἄν
κατὰ τὸν ἐπὶ Πρωτεσίλαω μῦθον καὶ τῆ ἀπτοῦ γυναικί. Δάρδανος δὲ ἀνὴρ, ὡς ὁ Πορφύριος ἄριστα
διασκευάζει, ἢ κατὰ γένος ὁ ἐκ τῶν Δαρδάνων, ὡς καὶ ἐπὶ Πατρόκλου, ὃν βάλει Δάρδανος ἀνὴρ, ὃ περ
οὕτω δόξαν τῷ ποιητῇ διασαφεῖ ἐκεῖ, ποῖος Δάρδανος, Πανθοίδης Εὐφορβος, καὶ φασιν οἱ παλαιοὶ
ὅτι, εἴ περ ἦν τῶν ἐνδόξων ὁ ἀνὴρ, ἐμνήσθη ἄν αὐτοῦ ὁ ποιητής, καὶ ὅτι παθαινόμενος οἷον ὁ ποιη-
τῆς ἐπὶ τῷ ἥρωι ὀκνεῖ πρὸς ὄνομα εἰπεῖν τὸν ἀκλόντα, ἵνα μὴ αἰοιδίμος εἴη, ὡς πού καὶ ὁ τὸν τῆς 10
40* Ἐφείσας ναὸν Ἀρτέμιδος ἐμπυρίσας ἐσιγήθη ἐπίτηδες κοινῶ ψηφίσματι παλαιῶ, ἵνα μὴ περιώνυμος
εἴη τοῖς εἰς ἔπειτα, ἢ γοῦν Δάρδανον ἄνδρα, ὡς ἐρρέθη, νοήσῃ εἰς ἀορίστως κατὰ ἐθνικὸν εἶδος
ἢ ὀνοματικῶς, τουτέστι κατὰ κίριον ὄνομα ὁμώνυμον τῷ ἐθνικῷ, ὡς περ καὶ Ἀχαιὸς κατὰ τὸν αὐτὸν
Πορφύριον τραγωδίας ποιητῆς Ἐρετριεύς ὁμώνυμος τῷ ἐθνικῷ, καὶ Δίβυς ὁμοίως ὁ Λυσάνδρου
ἀδελφός, καὶ Ἐπειὸς ὁ τέκτων τοῦ δοιρείου ἵππου κατὰ ὁμωνυμίαν Ἐπειοῦ τοῦ ἐθνικοῦ, καὶ Σκύθης
ὁ Ἀκαδημαϊκὸς σοφὸς κατὰ φωνὴν ἐθνικὴν, καὶ Μαίων Αἰμονίδης ὁμωνυμῶν τῷ Ἀνδικῷ ἐθνικῷ
326 Μαίονι, οὕτως οὖν καὶ Δάρδα* νος εἴη ἄν κίριον, ὡς ἀνεῖλε Πρωτεσίλαον, ὡς περ κίριον καὶ ὁ Δάρδα-
νος, ὃν ἀνελεῖ ὁ Ἀχιλλεύς, ὡς καὶ Τρῶα ῥίπτει πρὸς Ἀλαστορίδην, ὁμώνυμον τῷ ἐθνικῷ Τρωί. εἰ
δέ τι δοκεῖ ἐμποδῶν εἶναι εἰς τοῦτο προσκείμενον τὸ ἀνὴρ, οὐδὲν γὰρ ἄν φασιν εἶποι Πρίαμος ἀνὴρ,
ἐνθυμητέον τὸ φῶτα Ἡρακλέα, ὁμοίον ὃν τῷ Δάρδανον ἄνδρα καὶ Δάρδανος ἀνὴρ. Παλαίφατος δέ, 20
φασιν, ἱστορεῖ, ὅτι Αἰνείας ἀνεῖλε τὸν Πρωτεσίλαον· ἕτεροι δὲ ὑπὸ Ἀχάτου αὐτὸν πεισεῖν φασὶν
ἐταίρον Αἰνείου· τινὲς δὲ Δάρδανον ἄνδρα ἐνταῦθα τὸν Ἐκτορα νοοῦσιν, ὃ περ οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι
φασὶν ὅτι ἐὰν ὁ Ἐκτωρ ἐρρέψῃ τὸν Πρωτεσίλαον, εἶχεν εἰπεῖν ὅτι τὸν ἔκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ
ἢ Δάρδανος Ἐκτωρ. (Vers. 702.) Ὅρα δὲ τὸ, νηὸς ἀποθρῶσκοντα· οὐ γὰρ εἶπεν ἐκθορόντα, ἀλλ'
10 ἔτι ἀποθρῶσκοντα· τοῦτο δὲ τὸν βαλόντα σεμνύνει, ὡς οὕτω ταχὺ δια* χειρισάμενον τὸν Πρωτεσίλαον.
Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θρῶσκειν οὕτω παράγουσιν οἱ παλαιοὶ θροῶ ἢ θόρω βαρυντόνως τὸ πηδῶ, οὐ παρά-
γωγὸν θορίσκω ὡς ῥυῖσκω τελίσκω, καὶ ὑπερθέσει θροῖσκω, καὶ ἐκτάσει καὶ προσγραφεῖ ἀναγκαίᾳ
τοῦ ἰ θρῶσκω. Τὸ δὲ πολυπρώτιστον τινὰ τῶν ἀντιγράφων πολυπρώτιστον ὑφὲν γράφουσι. τοῦτο δὲ
καὶ φερωνυμίαν τινὰ παραλαλεῖ τῆς τοῦ Πρωτεσίλαου κλήσεως, ὡς μὴ ἀπλῶς πρώτου ἐν λαῶ τῷ
Ἀχαικῷ, ἀλλὰ ὡς πολυπρωτίστον καὶ πηδήσαντος καὶ πεσόντος. ἐκ τοῦ πρωτεύσω δὲ μέλλοντος 30
παρήχθη τὸ Πρωτεσίλαος· οἰοῦν γὰρ Πρωτεσίλαος· καὶ ἀπελεύσει τοῦ ἢ Πρωτεσίλαος. Τὸ δὲ πολυ- 24
πρωτίστον πρὸς διαστολὴν εἴρηται· πολλῶν γὰρ ἐκθορόντων καὶ πεσόντων ἀεὶ πρώτος ὁ πρό τινος
πίπτων· πολὺ δὲ πρώτιστος ὁ Πρωτεσίλαος. περὶ οὗ σημείωσαι ὅτι κοινῶς μὲν λεγόμενος πίπτει εἰς
20 μέτρον Ὀμηρικόν, Ἀττικῶς δὲ οὐ· Πηνέλεων μὲν γὰρ *ἔρει τις καὶ Ἰόλεων, Πρωτεσίλεων δὲ οὐκ ἄν
εἴπῃ, εἴ περ οὐδὲ Μενέλεων· οὐ γὰρ παραληπτέα τὰ τοιαῦτα εἰς μέτρον δακτυλικόν. (Vers. 707.) Τὸ
δὲ, ὁ δ' ἄρα πρότερος, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ὀπλότερος γενεῆ, ἵνα μὴ τις ὀπλότερον νοήσῃ τὸν
θρασύτερον. (Vers. 711. sqq.) Οἱ Φεράς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηίδα λίμνην, Βοίβην καὶ Γλαφυράς
καὶ εὐκτιμένην [καὶ] Ἰαωλκὸν, τούτων ἦρχεν Εὐμήλος, Ἀδμήτου φίλος παῖς, ἑνδεκα νηῶν, ὃν ὑπ'
30 Ἀδμήτῳ *ἔτεκε διὰ γυναικῶν Ἀλκηστis, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. ὅτι δὲ φιλανδρος καὶ αὐτὴ
ἢ Ἀλκηστis ἢ τοῦ Πελίου, καὶ ὡς θανάτῳ παρέβαλεν ἑαυτὴν ἀντὶ τοῦ ἀνδρός Ἀδμήτου ἐκ ζώντων 40
γενομένου, εἴ πως εἰς φῶς ἐκαῖνος παλινδρομήσει, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ καὶ μάλιστα οἱ ποιηταί. ὁ γοῦν
Εὐριπίδης καὶ δραματουργίας διασκευῆν ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης πορίζεται, καὶ τὸ δράμα ἐπιγράφει
Ἀλκηστιν. περὶ δὲ ταύτης καὶ τοιαύτης μυθολογία φέρεται. φασὶ Πελίαν προθῆναι τὸν τῆς Ἀλκηστι-
δος γάμον τῷ δυναμένῳ συζευξάι λέοντι κάπρον, Ἀπόλλωνα δὲ τῷ Ἀδμήτῳ τοῦτο ἐκτελέσαι, καὶ τὸν
γάμον αὐτῷ ἐγγυῆσαι. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκόλιόν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ἀδόμενον, ὡς καὶ
Πανσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφούς, οἱ δὲ

Πραξιλλης τῆς Σικωνίας. ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη Ἀδμήτου λόγον, ὧ ταῖ*ρε, μαθὼν τοὺς ἀγα- 40
 θοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχον, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις. εἴκει δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν
 γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἀλκιστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὅς ὤκησε
 θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. ὅτι δὲ καὶ γυναῖκες ἦσαν οὐ μόνον ἄλλως σοφαί, ἀλλὰ καὶ μελοποιοί, οὐ
 μόνον ἐκ τῆς ῥηθείσης Πραξιλλης δῆλον, ἀλλὰ καὶ Σαπφοῦς καὶ Κορίννης καὶ Ἡρίνης. ἴν δὲ ποιή-
 τρια κρουμάτων καὶ Χαριξένη, ὅθεν παροιμία παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, τὰπι Χαρι-
 ξένης τὰδ' ἐστίν. Ἰστίον δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα Ἡρινα Λεσβία μὲν ἦν ἢ Ῥοδία ἢ Τεῖα ἢ Τηλία, ἐκ Τήλου
 νη*σιδίου, ἐγγίζοντος τῇ Κνίδῳ. ποιήτρια δὲ ἦν, καὶ ἔγραψε ποίημα ἡλακάτην Αἰολίδι γλώσση καὶ 327
 Δωρίδι ἐν ἔπεισι τριακοσίοις. ἦν δὲ ἑταῖρα Σαπφοῦς, καὶ ἐτελεύτησε παρθένος. οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς
 10 ἐκρίθησαν ἐνάμιλλοι τοῖς Ὀμήρου. ἀπῆλθε δὲ ἐννεακαιδεκέτις. δῆλωσις δὲ τῶν ῥηθέντων καὶ τὸ εἰς
 αὐτὴν ἐπίγραμμα τοῦτο. Λέσβιον Ἡρίνης τόδε κηρίον ἀδὺ τὸ μικρὸν, ἀλλ' ὄλον ἐκ Μουσέων κιννά-
 μενον μέλιτι. οἱ δὲ τριηκόσιοι αὐτῆς στίχοι ἴσοι Ὀμήρῳ τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκάτεως, ἢ καὶ
 ἐπ' ἡλακάτη μητρὸς φόβῳ ἢ καὶ ἐφ' ἰστίῳ ἐστήκει Μουσῶν λάτρις ἐφαπτομένη. Σαπφῶ δ' Ἡρίνης
 ὅσσον μελέεσσιν ἀμείνων, Ἡρινα Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἔξαμέτροις. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. εἰ δὲ
 γυνὴ ἐποποιὸς τὴν Πινδάρου λυρικὴν ἀπήλεγξεν ἠττηθέντος, ἰστόρηται καὶ αὐτό. Βοιωτία δὲ ἦν *ἐκείνη 10
 τὸ ἔθνος, ὡς δὲ καὶ Θεανώ τις γυνὴ Λοκρὶς Λυρικὴ ἦν ἰστοροῦσιν οἱ παλαιοί. περιάδεται δὲ ὁμοίως
 καὶ τὴς Μυρῶ, ἢ καὶ εἰς Ποσειδῶνα γράψασα ὕμνον. (Vers. 711.) Φεραὶ δὲ ἀπὸ Φέρητος παρονο-
 μάζονται, υἱοῦ Κριθέως, ἢ ἀπὸ Φερᾶς θυγατρὸς Αἰόλου. δύο δὲ ἦσαν Φεραὶ, ἢ μὲν ἀρχαία, ἢ δὲ
 νέα, διέχουσαι ἀλλήλων σταδίους ἑκίῳ. εἰσι δὲ, φασί, καὶ ἕτεραι τρεῖς Φεραὶ, Ἰαπυγίας, Αἰτωλίας
 20 καὶ Παρθυναίων. Φηραὶ μὲντοι καὶ Φεαὶ, παρ' Ὀμήρῳ εὐρισκόμεναί ποιν καὶ αὐταί, ἕτεραί εἰσι παρὰ
 τὰς Φερᾶς. Φηραὶ μὲν γὰρ πόλις Πελοποννήσου, ἔστι δὲ καὶ χώρα, ὡς δηλοῖ ὁ γεωγράφος εἰπὼν ὅτι
 τῆς Φηρῆς χώρας μέρος καὶ ἡ Μεσσηνία. Φεαὶ δὲ πόλις τῆς Ἡλίδος. ῥηθήσεται δὲ τι περὶ τῶν Φερῶν
 καὶ ἐξῆς ἐν τῷ τῶν Μαγνήτων καταλόγῳ. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι ἐξαρθεῖσαι ποτὲ αἱ Φεραὶ
 συνεστάλησαν ὕστερον, καὶ ὅτι αἱ Φεραὶ τῶν Πελασγικῶν πεδίων πέρας *πρὸς τὴν Μαγνησίαν, καὶ 20
 ὅτι ἐπίνειον Φερῶν Παγασαὶ ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ναπηγίας τῆς Ἀργοῦς, ἢ ἀπὸ τῶν πηγῶν, αἱ πολλαὶ
 ῥέουσιν ἐκεῖ. Βοιβῆς δὲ λίμνη Θετταλικὴ κατὰ τὸν γεωγράφον, ἐλάττων τῆς Νεσωνίδος καὶ πλησιε-
 στέρα τῇ παραλίᾳ. λέγει δὲ ἑ αὐτὸς καὶ ὅτι Βοιβῆς λίμνη πλησιάζουσα Φεραῖς, καὶ Βοίβη χωρίον ἐπὶ
 τῆς λίμνης κείμενον. ἀλλαχοῦ δὲ ταῖς ἑπτὰ πόλεσιν, ἃς εἰς Δημητριάδα συνώκισεν ὁ Πολιορκητῆς
 Δημήτριος, καὶ τὴν Βοίβην συναριθμεῖ. ἐν ἄλλοις δὲ λέγει ὅτι ἐπεὶ περ ἡ Βοίβη μία τῶν περιοικίδων
 30 Δημητριάδος, ἀνάγκη καὶ τὴν Βοιβηίδα λίμνην πλησίον εἶναι. Σημείωσαι δὲ ὅτι, ἐπειδὴ ἐφάνη ἀνώ-
 τερον ἢ Βοιβῆς οὐ μακρὰν οὔσα τῆς Νεσωνίδος, λέγει δὲ ποιν ὁ γεωγράφος ὅτι τὴν Νεσωνίδα ὑπερ-
 κλύζων ὁ ποταμὸς ἀφηρεῖτό τι τῆς ἀροσίμου τοὺς Λαρισσαίους, ἔστι νοῆσαι φανερῶς, οὐ πόρρω Λα-
 248 ρίσσης τὴν τε Νεσωνίδα, τὴν τε Βοι*βηίδα, ἢ τις, ὡς εἰκὸς, ἀπὸ τῆς ῥηθείσης Βοίβης παράγεται. 30
 εἰ δὲ καὶ πλησίον Φερῶν ἢ Βοιβῆς, ὡς ἐρῶνθη, οὐκ ἄρα Φεραὶ κατὰ τινὰς αἱ νῦν Σέρραί. εἴρηται
 δὲ, φασί, Βοίβη ἀπὸ Βοίβου, υἱοῦ Γλαφύρου, τοῦ τὰς Γλαφύρας κτίσαντος, ὡς ἰστορεῖ ὁ ἀπογρα-
 ψάμενος τὰ ἐθνικὰ, ὅς λέγει καὶ ὅτι ἔστι καὶ Κρητικὴ Βοίβη, καὶ Μακεδονικὴ δὲ λίμνη Βοίβη, καὶ
 ὅτι ἡ ῥηθεῖσα Βοιβῆς καὶ Βοιβία λέγεται. (Vers. 712.) Τὰς δὲ Γλαφύρας βαρύνουσιν οἱ ἀκριβέ-
 στεροι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, κληθείσας ἀπὸ τοῦ μνημονευθέντος Γλαφύρα, ὡς ὁ αὐτὸς ἐθني-
 κογράφος ἰστορεῖ, παρ' ᾧ φέρεται, ὅτι καὶ κώμη Κιλικίας ἐστὶ Γλαφύραι καλουμένη, ἀπέχουσα Ταρσοῦ
 40 τριάκοντα σταδίους πρὸς δύσιν, ἐν ἣ πηγὴ ἀπὸ ῥωγάδος καταρρέουσα καὶ συνιοῦσα τῷ εἰς Ταρσὸν εἰς-
 βάλλοντι ποταμῷ. περὶ ἧς Παρθένιος γράφων ἄλλα τε λέγει καὶ ὅτι παρθένος Κιλικίων ἀνακτορίην
 ἔχουσα Ἀγχιγάμος πέλε κα*θαρῶ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνῳ, Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναψαμένη, 40
 εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν θέτο, μῖξε δ' ἔρωτι Κύδνου καὶ νύμφης ὑδατόεντα γάμον. Ἰαωλκὸς δὲ ἀπὸ
 Ἰαωλκοῦ, φασίν, υἱοῦ Ἀμύρου, ἀφ' οὗ Ἀμυρικὸν πεδίων ἐν Λαρίσση. εὐρίσκεται δὲ ποτε καὶ τρισυλ-
 λάβως Ἰωλκός. ῥηθήσεται δὲ τι περὶ ταύτης καὶ περὶ τῆς Βοίβης καὶ μετ' ὀλίγα. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος
 καὶ ὅτι Δημητριάδος ἑπτὰ στάδια ὑπέρεται θάλασσης Ἰωλκός, καὶ ὅτι Ἰωλκὸν ἀνξηθεῖσαν ποτὲ

κατέλυσαν αἱ στάσεις· οὕτω δὲ καὶ τὰς Φεράς· καὶ ὅτι κατέσκαπται ἐκ παλαιοῦ Ἴωλκός καὶ Βοίβη,
 328 ὕστερον δὲ κῶμαι ἦσαν Δημητριάδος. ἐκτείνεται δὲ μεγεθυνομένη ἢ παραλήγουσα, εἴτε τρισυλλάβως
 Ἴωλκός λέγεται, εἴτε τετρασυλλάβως Ἴαωλκός, ἴσως παρὰ τὴν ὠλκα. Ἐυκτιμένην δὲ οὐ μόνον πόλις
 ὡς ἐνταῦθα, ἀλλὰ πού καὶ ἀλωή. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ ἀρρήτου θέματος τοῦ κτίω γίνεται, οὐκ ἔστιν ἀπι-
 σχυρίσασθαι· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ κτίζω ἐκλίθη, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ σ τοῦ καλῶς κειμένου ἐν τῷ κτίσμα. οὕτω
 δὲ ἔπαθε καὶ ἡ Κτιμένη τὸ κύριον, καὶ οἱ κτίται δὲ, ὧν ἡ χρῆσις παρ' ἄλλοις· πολλαὶ δὲ εἰσι λέξεις καὶ
 21 ἄλλαι ἀπέλευσιν παθοῦσαι τοῦ σ, ὡς καὶ ὁ γνωτὸς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. * (Vers. 716. sqq.) Φιλοκλή-
 τῆς τόξων εὖ εἰδὼς ἐπιτὰ νεῶν ἤρχεν, ἐρέται δὲ ἐν ἐκάστη πεντήκοντα ἐμβέβασαν ἤγουν ἐμβεβή-
 κεισαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι. ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν, οἱ ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην
 ἐνέμοντο καὶ Μελίβοιαν εἶχον καὶ Ὀλιζῶνα τροχηϊαν. εἶτα σχηματίζων τὰ κατὰ Φιλοκλήτην τρόπον 10
 τινὰ ὡς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὰ τοῦ Πρωτεσιλάου, φησὶν, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείτο κρατερὰ ἀλγέα
 πάσχων Ἀθήνῃ ἐν ἡγαθήῃ, ὅθι μιν λίπον Ἀχαιοὶ ἔλκει μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου· ἐνθ'
 ὁ γε κεῖτ' ἀχέων. τάχα δὲ μνήσεσθαι ἐμελλον αὐτοῦ Ἀργεῖοι· οὐ μὴν οὐδὲ οὔτοι ἀναρχοὶ ἦσαν· ἐπό-
 θουν γε μὴν τὸν ἀρχηγόν· ἀλλὰ Μέδων ἐκόσμησεν αὐτοὺς Ὀϊλέως νόθος υἱός, ὃν ὑπ' αὐτῷ Ῥήνη
 ἔτεκε. καὶ τοῦτο μὲν ὅμοιον τοῖς περὶ Πρωτεσίλαον. ἔφη γὰρ καὶ ἐκεῖ, οὐδὲ μὲν οὐδ' οὔτοι ἀναρχοὶ
 30 ἔσαν, * πόθειόν γε μὲν ἀρχόν, ἀλλ' ἐκόσμησεν αὐτοὺς ὁ δεῖνα· τὸ μέντοι, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείτο,
 καὶ τὸ, ἐνθα ὁ γε κείτο ἀχέων, καὶ τὸ, τάχα δὲ μνήσεσθαι ἐμελλον, εἰκότασι τοῖς τοῦ Ἀχιλλέως, πλὴν
 ὅσον ἐκεῖ μὲν εἶπε, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἐμελλον, ἐνταῦθα δὲ, τάχα δὲ μνήσεσθαι ἐμελλον. οὕτω
 μεθοδεύει δεξιῶς ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰς τῶν πραγμάτων ὁμοιότητας ἐν ὁμοιοτροπία λόγου διεξάγειν, μὴ
 δεδιότας ἀδολεσχίας ἢ πενίας τῆς ἐν λόγῳ κατέγκλησιν. (Vers. 716.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Μηθώνη ἔκτασιν 20
 ἔπαθε κατὰ τοὺς παλαιούς τῆς ἀρχούσης ἤγουν τῆς μετ' συλλαβῆς· Μεθώνη γὰρ ὠφείλε ῥηθῆναι.
 τρεῖς δέ, φασὶ, Μεθῶναι, ἢ ἐν Μακεδονίᾳ ἀποικὸς Ἐρετριέων, καὶ ἢ ὑπὸ τῷ Φιλοκλήτῃ, καὶ ἢ περὶ
 Τροιζῆνα. καὶ τοῦτο μὲν οἱ σχολιασταὶ, οἱ λέγοντες καὶ ὅτι τοὺς τοιοῦτους Μεθωναίους οἱ μὲν Αἰολεῖς
 φασὶν, οἱ δὲ Ἀχαιοὺς, οἱ δὲ Ἐνιᾶνας· ἕτεροι δὲ περὶ Τροιζῆνα μὲν καὶ Μακεδονίαν Μεθώνης οὐ
 40 μέμνηται, ἀλλ' ἄσως δὲ ἀριθμοῦσι τρεῖς Μεθῶνας, λέγοντες ὅτι Μεθώνη Φιλοκλήτου ἕτερα τῆς Θρα-
 κίας Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος, ἐνθα δηλαδὴ καὶ ὁ Ἀστὴρ στρατιώτης οὕτω καλούμενος
 τοξεύσας ἐβλάψε τὸν Φίλιππον εἰς ὀφθαλμόν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα, φασὶ, Πελοποννησία. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ 249
 γράψας Θρακίαν καὶ αὐτὸς ἱστορεῖ Μεθώνην. ἔστι δὲ καὶ περὶ Μακεδονίαν κληθεῖσαν οὕτω παρὰ τὸ
 μέθυ· πολύοινος γὰρ φησι. καὶ Λακωνικὴ δέ, φησι, Μεθώνη ἔστιν, αὕτη δὲ μέχρι καὶ εἰσάρτι
 φυλάσσει τὴν κλῆσιν ταύτην. ταύτης ὁ πολίτης Μεθωναιεύς, φησὶν, ὡς Κορωναιεύς. Πορφύριος δὲ 30
 329 Φθίους τοὺς ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ Φιλοκλήτῃ Μεθῶνης καλεῖσθαι ἱστορεῖ, λέγων ὅτι τῶν περὶ Μεθώνην,
 οὓς Φθίους λέγει ὁ ποιητὴς, ἠγεῖτο Φιλοκλήτης. ὁ γεωγράφος δὲ οὐ τοὺς περὶ Μεθώνην μόνους
 Φθίους φησὶ λέγεσθαι, ἀλλὰ, ὡς καὶ προείρηται, κοινῶς τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ
 καὶ τῷ Φιλοκλήτῃ. Ἰστέον δὲ ὅτι, καθὰ ἡ Θρακικὴ Μεθώνη παρὰ τὸ μέθυ ἐρρέθη, οὕτω καὶ
 ἡ Λεσβικὴ Μήθυμνα· Μέθυμνα γὰρ διὰ τὸν Διόνυσον, καὶ ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης Μήθυμνα, ὁμοίως
 τὸ Μεθώνη Μηθώνη. Τὴν δὲ Θαυμακίαν πόλιν Μαγνησίας ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης φησὶ, λέγων
 καὶ ἕτεραν εἶναι Θαυμακίαν κατὰ τὸν Μηλιᾶ κόλπον, καὶ νῆσον δὲ ὁμώνυμον. οἱ δὲ πολῖται τῆς
 Θαυμακίας Θαυμακοί. (Vers. 717.) Τῆς δὲ Μελίβοιας τὸ ἐθνικὸν Μελιβοεύς. ὁρᾷ δέ, φασὶν, αὕτη
 10 καὶ ἡ Ὀλιζῶν πρὸς τὸ Αἰγαῖον. ἐκλήθη δὲ ἡ ῥηθεῖσα πόλις Μελίβοια ὁμωνύμως ἡρωίδι * γυναικί, ὡς
 ἐν τῷ περὶ Μαγνήτων λόγῳ δηλωθήσεται. Ἡ δὲ Ὀλιζῶν καὶ ὀξύνεται καὶ φυλάσσει τὸ ὦ ἐν ὅλη τῇ 40
 κλίσει· φασὶν οὖν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος Ὀλιζῶνα ὡς Μεδεῶνα, δηλοῦντες ὡς ἐν ὀλιγίστῳ, ὅτι ὡς περ
 ἢ Μεδεῶν, οὕτω καὶ ἡ Ὀλιζῶν παρακατέχουσι διόλου τὸ ὦ. ὀξύνεται δέ, φασὶν, ἢ Ὀλιζῶν πρὸς δια-
 στολήν τοῦ ὀλιζῶν ἦτοι ὀλίγος, ὡς τὸ λαοὶ δ' ὑπ' ὀλιζονες ἦσαν. Θετταλοὶ γὰρ, φασὶ, τὸ μικρὸν
 ὀλιζον καλοῦσιν· ὅθεν καὶ ἡ πόλις ἐκλήθη διὰ τὸ μικρὰ εἶναι. ὁ πολίτης ταύτης Ὀλιζώνιος. ὅρα δὲ
 ὅτι ἕτεροι φανερώς οἱ Ὀλιζώνιοι οὔτοι τῶν Ἀσιανῶν Ἀλιζώνων, περὶ ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται.
 Αἰολικοὶ δὲ οἱ Ὀλιζώνιοι, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πορφύριος ἱστορῶν ὅτι Φιλοκλήτης ἐρώμενος Ἡρακλέος ἐκ

Μεθώνης καὶ Μελιβοίας καὶ Ὀλιζῶνος Αἰολέων στρατὸν συλλέξας ἐπὶ τὰ ναυσὶν ἀφίκετο εἰς Αὐλίδα, οὗ ἐν Λήμνῳ καταληφθέντος Μέδων, νόθος ἀδελφὸς Αἴαντος τοῦ μικροῦ, αὐτῶν ἠγήσατο. περὶ *δὲ 20 Λήμνου γέγραπται καὶ ἐν τῇ ἀΐραψωδῷ καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. (Vers. 718.) Τὸ δὲ, τόξων εὖ εἰδῶς, ταῦτόν ἐστι τῷ εἰδήμων ὧν καὶ ἐπιστήμων τῶν τόξων· διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται πανταχοῦ. τὸ μέντοι ἐπαγόμενον τὸ, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι, δίδωσι καὶ ἄλλως νοεῖν. εἰ γὰρ τοῦτο συμβιβασθεῖη οὕτω πως, εὖ εἰδότες ἦτοι μεμαθηκότες ἴφι μάχεσθαι διὰ τῶν τόξων, ὡς λειπούσης τῆς διὰ προθέσεως, δύναται τις εἰπεῖν καὶ τὸ τόξων εὖ εἰδότες ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν τόξων τεχνῖται ὄντες· ἵνα δὲ μὴ ἀπεναντίας ἦκη τις τῇ καθωμιλημένη ἀρεσκείᾳ τῶν παλαιῶν, θεραπευτέον καὶ τὸ τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι, καὶ τὸ τόξων εὖ εἰδῶς ἐπίσης, ἵνα ὡς περ τόξων εὖ εἰδῶς λέγεται κατὰ τοὺς παλαιούς 10 ὁ τοῦ τοξείνυ ἵδρις, οὕτω καὶ τόξων εὖ εἰδότες οἱ τῆς τοξείας εἰδήμονες· τόξα γὰρ ἐνταῦθα τὴν τοξείαν δηλοῖ. Τὸ δὲ, ἴφι μάχεσθαι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ὥστε, ἵνα λέγη ὅτι τόξων εὖ εἰδότες, ὥστε *δι' αὐτῶν 30 ἴφι μάχεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅπως τῷ ἄρχοντι Φιλοκτῆτη τοξικωτάτῳ ὄντι συνεξωμοῖονται καὶ οἱ περὶ αὐτόν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς Βοιωτίας μνησθεῖς ὁ ποιητῆς ὅσους εἶχεν ἐκάστη τῶν κατὰ Βοιωτοὺς νεῶν ἄνδρας, οὐκέτι οὐδεμιᾶς νηὸς ἐρέτας ἠρίθμησεν, ἀλλ' ἢ μόνους ἐνταῦθα τοὺς Φιλοκτῆτου διδοὺς ἀριθμὸν μείζονα καὶ ἐλάττονα, ὧν τὸν μέσον ἐξευρίσκοντες ὡς μικρόν τι πρὸ τῆς Βοιωτίας εἴρηται, μετροῦσι τὰς τῶν Ἑλλήνων μυριάδας οἱ παλαιοὶ ὡς αὐτοῖς εὐηρέστηται. ὅτι δὲ τοξοτῶν ἄριστος ὁ Φιλοκτῆτης, μεμαρτύρηται. (Vers. 721.) Κρατερὰ δὲ ἄλγεια οὐ τὰ κατὰ σῶμα μόνον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ εἰς ψυχὴν. (Vers. 722.) Ἠγαθὴ δὲ Λῆμνος, τουτέστιν ἀγαστή, ὡς τῷ Ἠφαίστῳ ἀνακειμένη, κατὰ καὶ προγέγραπται. (Vers. 723.) Τὸ δὲ μοχθίζειν ὁμοῖόν ἐστι τῷ πολε- 20 μίζειν καὶ τῷ νεμεσίζεσθαι καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐν οἷς καὶ τὸ ὀχθίζειν παρὰ τῷ Ὀππιανῷ. Τὸ δὲ ἔλκει *κακῶ τὴν καρτερίαν τοῦ ἥρωος ἐνδείκνυται. Ὑδρος δὲ εἶδος ὄφειος δακόντος τὸν Φιλοκτῆτην, οὔτε 40 θανάσιμον, οὔτε μὴν ῥαδίως ἰάσιμον, ὅθεν κακῶς πάσχων τὸν πόδα διαβόρω νόσῳ κατὰ τὴν τραγωδίαν, καὶ πολλὰ βοῶν καὶ βρονχώμενος καὶ φορτικὸς λίαν πάνυ τοῖς Ἀχαιοῖς δόξας ἐξερόφιη ἐν Λήμνῳ ὑπ' αὐτῶν, εἰ καὶ ὕστερον κατὰ χρῆσμον ἀναληφθεῖς αἴτιος τοῦ ἀλῶναι τὴν Τροίαν γέγονε, καταβαλὼν τὸν ἀρχέκακον Πάριον. εἰ δὲ τοιοῦτου ὕδρου θηλυκὸν ὕδρα, καθ' ἣν καὶ ἡ παροιμιαζομένη Λερναία ὕδρα περιφορεῖται, ζητητέον εἰ τίς που μαρτυρεῖ. δηχθῆναι δὲ τὸν Φιλοκτῆτην ὁ Πορφύριος λέγει κατὰ τινος πε*ρὶ Τένεδον ἢ Ἴμβρον, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτεθῆναι εἰς Λῆμνον· τινὲς δὲ περὶ τινος Χρύ- 330 σην νῆσον ὁμώνυμον Χρῦση τινὴ νύμφη, ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς, ὁμόφρονα εἰπὼν αὐτήν. τὸν δὲ ὕδρον χέρσουδρόν φασὶ τινες, ὃς παρέχει σηπεδόνας καὶ ἄλγος, οὗ κατέχεσθαι τὴν σῆψιν θαλάσσης προσ- 30 ρανθείσης. Σοφοκλέους δὲ οὐ μόνον ὕδρου, ἀλλὰ καὶ ἐχίδνης μνησθέντος ἐν τοῖς κατὰ τὸν Φιλοκτῆτην, ζητητέον εἰ ταῦτά πολυωνυμίας λόγῳ ὕδρος καὶ ἐχίδνα. (Vers. 724.) Τὸ δὲ, ἐνθ' ογε κείτ' ἀχέων, συμπληρωτικὴ ἐπιτομὴ ἐστὶ καὶ παράφρασις τοῦ, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείτο κρατερὰ ἄλγεια πάσχων. Τὸ δὲ μνήσεσθαι ἀλλαχοῦ περιφράζων μνήμην ἐγγενέσθαι λέγει· φησὶ γὰρ, μνημοσύνη πυρὸς γενέσθω, τουτέστι μνήσθητε πυρὸς. ἐνεπλατύνθη δὲ ὁ ποιητῆς κατὰ τοὺς παλαιούς τῷ περὶ Φιλοκτῆτου λόγῳ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀλλαχοῦ *τῆς ποιήσεως μνησθῆναι αὐτοῦ, περὶ οὗ καὶ τοῦτο λέγεται. Φιλοκτῆτης ἐν 10 Λήμνῳ καθαίρων βωμὸν τῆς χρυσεῆς Ἀθηνᾶς ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου, καὶ ἀνιάτα τραυματισθεῖς εἰάθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, εἰδότεων ὡς οἱ τοῦ Ἠφαίστου ἱερεῖς ἐθεράπευον τοὺς ὄφροδῆκτους. λέγει δὲ ἡ ἱστορία καὶ ὅτι εἶμαρτο μὴ ἀλῶναι τὴν Ἴλιον δίχα τῶν Ἡρακλέος τόξων, ἃ περ εἶχεν ὁ Φιλοκτῆτης. 250 διὸ καὶ μνησθέντες αὐτοῦ οἱ Ἀχαιοὶ μετεκαλέσαντο. * (Vers. 729. sqq.) Ποδαλείριος καὶ Μαχάων, 20 40 Ἀσκληπιοῦ παῖδε, ἰητῆρε ἀγαθῷ, ἦγουν ἰατροὶ ἀγαθοὶ, τριάκοντα νηῶν ἦρχον καὶ ἀνδρῶν, οἱ εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθάμην κλωμακόεσαν καὶ Οἰχαλίαν, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιέως. ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὅτι τὸ, Ἀσκληπιοῦ ἐκτείνει διὰ μέτρον τὴν παραλήγουσαν. πολλαχοῦ δὲ τῆς ποιήσεως ἐν τοῖς ἐξῆς μνεία γίνεται τῶν τοιούτων δύο Ἀσκληπιαδῶν, οὓς τοῦ Λαπιθίου γένους φασὶ κατάγεσθαι. Στίλβης γὰρ καὶ Απόλλωνος ὁ Λαπίθης, οὗ ἀπόγονος Ἀσκληπιὸς, υἱὸς καὶ αὐτὸς Ἀπόλλωνος καὶ νύμφης Κορωνίδος· Ἀσκληπιοῦ δὲ οἱ ῥηθέντες δύο ἰητῆρες. (Vers. 729.) Τρίκη δὲ πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκης θυγατρὸς μὲν Πηνεῖοῦ ποταμοῦ, γυναικὸς δὲ Ὑψέως. ταύτην Τρίκαλα τινὲς φασὶν ἄρτι καλεῖσθαι, οἱ δὲ

παλαιοὶ Τρίκαλα οὐδετέρως δι' ἐνὸς κ' πόλιν Σικελίας ἱστοροῦσι. περὶ δὲ Τρίκκην κατὰ τὸν γεωγράφον
 30 ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ ἀρχαιότατον καὶ ἐπιφανέ*στατον, ὁμορον Δόλοπι καὶ τοῖς περὶ Πίνδον χωρίοις. Ἡ δὲ
 Ἰθώμη, Θετταλικὴ δὲ καὶ αὐτὴ, καλεῖται καὶ Θούμαιον κατὰ τὸν ἀναγραφέα τῶν ἐθνικῶν, ἀποβολῆ,
 φησὶ, τοῦ ἰ καὶ τροπῆ τοῦ ὦ εἰς τὴν οὐ δίφθογγον. ἔστι δὲ, ὡς προεδηλώθη, καὶ Μεσσηνιακὴ Ἰθώμη.
 ἐθνικὸν Ἰθωμαῖος καὶ Ἰθωμίτης. τῷ δὲ γεωγράφῳ ἐμφέρεται ὅτι τὴν Ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ Μεσση-
 νιακῇ λεγομένην οὐ φασὶ δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ὑφαιρεῖν. νῦν δέ, φησιν,
 Ἰθώμην μετονομασθεῖσαν, χωρίον δέ, φησιν, ἦν ἐρυμνὸν καὶ τῷ ὄντι κλωμακόεν. τῆς δὲ Δημητροπο-
 λιτῶν, φησὶ, χώρας ἦν ἡ Ἰθώμη. καὶ ὅρα ὅτι τὸ κλωμακόεν ἐπὶ ὄχυροῦ τέθειται τόπον, ἐν ᾧ εἰσὶ
 κλώμακες, ὁποίων καὶ ὁ Λυκόφρων μέμνηται, ὅ ἐστι τόποι ἢ λόφοι κατὰ τοὺς παλαίους ὑψηλοί. τρα-
 χεῖαι δὲ αὐταὶ καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις εἰσὶ κατακλῶσαι τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας· φυλάττεται δὲ 10
 40 ἡ λέξις εἰς ἔτι καὶ νῦν, εἰ καὶ *μὴ ἀκραιφνῆς, ἀλλ' ὑποβάροτος, περὶ που τοὺς Παφλαγῶνας, οἱ
 κρωμακωτοὺς τόπους τοὺς πετρώδεις καὶ οὐ ὄρον ἀναβαινομένους φασὶ. (Vers. 730.) Περὶ δὲ Οἰχα-
 λίας ἐν τῷ τῶν Πυλίων καταλόγῳ ἰκανῶς ἐρρέθη. τῆς Θεσσαλικῆς δὲ νῦν Ὀμηρος μέμνηται. εἴρηται
 δὲ καὶ περὶ Εὐρύτου ἐκεῖ καὶ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἰόλης, δι' ἣν ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχάλιαν,
 εἰς ἣν δοκεῖ γράφαι καὶ Ὀμηρος, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορῆσας ὅτι Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ξενία ποτὲ δεξάμενος
 τὸν Ὀμηρον ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσιν Οἰχάλιας ἄλωσιν,
 331 τουτέστιν ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὀμήρου τὸ μὴ ἐπιγρά*ψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεω-
 φύλῳ, οἷον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχάλιας ἄλωσις. τινὲς δὲ ἀνάπαλιν φασὶ, Κρεώφυλον μὲν
 γράφαι, Ὀμήρῳ δὲ ἐπιγραφῆναι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. διὸ καὶ Καλλιμάχος ὑποδηλῶν ὅτι
 ὁ Κρεώφυλος Ὀμήρῳ ἐπονομάσας τὸ ποίημα οὐ τὸν Ὀμηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐσέμνυνεν ὡς δῆθεν ὀμηρίζοντα 20
 γράφει ἐν ἐπιγράμματι οὕτω· τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὀμηρον δεξαμένου· Ὀμήρειον
 δὲ καλεῖμαι γράμμα, Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα. Τινὲς δὲ καὶ διδάσκαλον Ὀμήρου τὸν Κρεά-
 φυλον εἶπον· ἕτεροι δὲ Ἀρισταῖον τὸν Προκοννήσιον, ὡς καὶ ταῦτα ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ, ὃς μνησθεῖς
 που Λαρίσσης καὶ Τρίκκης καὶ Πελλινναίου λέγει δὲ καὶ ὅτι Οἰχάλιαν πόλιν Εὐρύτου λεγομένην ἐν τε
 10 τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι καὶ ἐν Εὐβοίᾳ καὶ *Ἀρκαδίᾳ. (Vers. 732.) Ἐν δὲ τῷ, ἠιτῆρ' ἀγαθῷ,
 φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἔθος ἦν τοῖς πάλαι βασιλεῦσι μανθάνειν τι τῶν χρησίμων, ὡς ἐν πολλοῖς φαίνε-
 ται. Ἰστέον δὲ ὅτι περὶ Θεσσαλίας, ἧς μέρος αἱ ῥηθεῖσαι πόλεις, ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ἐγράφη ὅσα
 ἐχρῆν. ἐνταῦθα δὲ ἰστέον ὅτι τε καὶ οἱ Θετταλοὶ τρυφηταὶ ἦσαν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τάδ' οὐ Κόρινθος
 οὔτε Λαῖς, ᾧ Σύρε, οὐδ' εὐτραπέζων Θετταλῶν χεῖρ, καὶ ὅτι Θετταλικὴ ἐλέγετο ἐνθεσις μέγας ψωμὸς,
 ὡς Πανσανίας δηλοῖ, καὶ Θετταλικά πτερά διὰ τὸ πτέρυγας φησὶν ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, ἃς 30
 ἕτερος ῥήτωρ Θετταλικά γέρα λέγει διὰ τὸ ἔπαθλον ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν αὐτὰς κεῖσθαι, ὃς λέγει καὶ
 ὅτι Θετταλικοὶ δίφροι διάφοροι, τουτέστι διαφέροντες πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι Θετταλὸν σόφισμα
 ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν παρατάξεσι παροιμιάζεται, ἀλλὰ κακουρούντων. Πανσανίας δὲ εἰς
 20 τοῦτο σαφέστερον φράζων φησὶ· Θε*ταλὸν σόφισμα ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρού-
 σεως καὶ ἄλλων μυρίων τάττεται ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀράτῳ κατιόντι ὁ θεὸς ἔχρησε φυλάξασθαι
 μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῆ μείζονι καὶ λαμπροτέρῳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι. ὁ δὲ ἐκατόμβην
 ἀνδρῶν εὐξάτο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι, κατορθώσας δὲ ἅ ἐβούλετο, ἀνεβάλλετο αἰεὶ τὴν θυσίαν διὰ τὸ
 μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι· ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διατριβόντων τὰς ὑποσχέσεις ἢ καὶ ἄλλως παρακρούον-
 των. ὁ δ' αὐτὸς Πανσανίας ἱστορεῖ καὶ τινὰ Ἐμβαρὸν ἐπὶ εὐχῆ σοφίσασθαι. ἰδρύσατο γάρ, φησι,
 μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν· ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λοιμὸς 40
 ἐπεγένετο, οὗ ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἐχρησμάθησεν, εἴ τις τὴν θυγατέρα θύσει τῇ Ἀρτέμιδι, βάρος δὲ
 ἢ ἔμβαρὸς ὑποσχόμενος οὕτω ποιήσειν ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην τὸ γένος αὐτοῦ διὰ βίου ἔχειν, διακοσμή-
 30 σας τὴν θυ*γατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν ἐν τῷ ἀδύτῳ, αἶγα δὲ ἐσθῆτι κοσμήσας ὡς τὴν θυγατέρα 251
 ἔθυσεν. ὅθεν εἰς παροιμίαν, φησὶ, περιέστη, ἔμβαρὸς εἶ, τουτέστι νουνεχῆς, φρόνιμος. τῶν τις
 δὲ παλαιῶν, ὀκνήσας περὶ τοῦ Θετταλοῦ σοφίσματος πολυλογῆσαι, φησὶ· Θεσσαλὸν σόφισμα ὡς
 πανούργων καὶ ποικίλων μαρτυρουμένων τῶν ἐκεῖ. ὡς εἶναι κατ' αὐτὸν Θετταλὸν σόφισμα μὴ τοῦτο

ἢ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ πανούργημα, καθὰ ἐμφαίνει καὶ Εὐριπίδης ἐν τῇ μονομαχίᾳ τῶν παιδῶν τοῦ Οἰδίποδος. ὡς δὲ καὶ ἀνδραποδισταὶ οἱ Θετταλοὶ, λαλεῖ καὶ ὁ κωμικὸς τοῦτο. σόφισμα δὲ Θετταλὸν φάναι τὸν ἐκ Θετταλίας σοφιστὴν, ὡς παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται, μετάληψις ἐστὶ νοήματος ἀστεία εἰς νόημα ἕτεροῖον παρὰ τὸ σὺνηθες· καὶ εἰσι πολλὰ τοιαῦτα ζηλωτέα τοῖς παλαιοῖς, ὅποιον καὶ τὸ, σὺ δέ μοι εἶπε, ὦ Θετταλὸν πάλαισμα, ἀντὶ τοῦ, ὦ Θετταλὲ ἐλεγκτικὲ, ῥηθὲν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Θετταλὸν πῆδημα καὶ σόφισμα καὶ τῶν ὁμοίων. (Vers. 734. sqq.) Εὐρυπύλῳ υἱῷ Ἰνυαίμονος τεσσαρά-40 κοντα νῆες ἔποντο, καὶ ἄνδρες οἱ ἔχον Ὀρμένιον, οἱ τε Κρήνην Ὑπέρειαν, οἱ τ' εἶχον Ἀστέριον Τίτανοιο τε λευκὰ κάρηνα, ἤγουν τὸ Τίτανον ὄρος. *ἔχει δέ τι ἀστεῖον ἐνταῦθα ἢ ῥηθεῖσα τροπή·332 τὸ γὰρ λευκὰ κάρηνα ὡς ἐπὶ πολιᾶς εἴρηται κεφαλῆς. (Vers. 734.) Ὀρμένιον δὲ πόλις Θετταλικὴ 10 μεταξὺ, φασί, Φερῶν καὶ Λαρίσσης, ὅθεν ὁ Φοῖνιξ δοκεῖ τισὶ φυγεῖν εἰς Φθίαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὀρμένου, πατρὸς Ἀμύντορος, οὗ παῖς Φοῖνιξ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως τροφεύς. διὸ καὶ τὸ περὶ αὐτοῦ Ὀμηρικὸν ἔπος, ὡς που εἰρήσεται, οὕτω τινὲς ἔγραφον οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ὀρμένιον πολύπυρον. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι Ὀρμένιον τὸ νῦν Ὀρμίνιον. ἐστὶ δὲ κώμη ὑπὸ τῷ Πηλίῳ κατὰ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον, μία τῶν συνωκισμένων πόλεων εἰς τὴν Δημητριάδα· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ὅτι τῶν περιοικίδων Δημητριάδος ἐστὶ καὶ τὸ Ὀρμένιον, ἀπέχον Δημητριάδος πεζῇ σταδίουσ 10 εἰκοσιεπτὰ· ἦν ἔκτισέ, φησί, Δημήτριος ὁ Πολιορκητῆς ἐπὶ *νυμον ἑαυτοῦ, ἐπὶ θαλάσσης συνοικίσας 10 εἰς αὐτὴν τὰς πλησίον Πολίχνας, Παγασὰς, Ὀρμένιον, Σηπιάδα, Βοίβην, Ἰωλκὸν καὶ ἑτέρας. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθεν εἶναι δοκεῖ ὁ Θετταλὸς Ἰάσων· ὁ γοῦν γεωγράφος ἱστορῶν τινὰς τῷ Ἰάσωνι μέχρι Κασπίας συμπλεύσαντας φησὶν ὅτι ὁδε ἦν ἐξ Ὀρμενου πόλεως τῶν περὶ Βοιβηίδα λίμνην. Ὑπέρεια δὲ 20 κρήνη ἐν μέσῃ τῇ τῶν Φεραίων πόλει. ὠνομάσται δὲ ἀπὸ Ὑπέρητος, υἱοῦ Λυκάονος. ἐστὶ δὲ καὶ Σικελικὴ πόλις. ἢ μέντοι Ὑπερησία πόλις Ἀχαΐας. ὁ γεωγράφος δὲ δύο κρήνας οἶδε, Μεσσηίδα καὶ Ὑπέρειαν, πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος καὶ Φαρσάλων. (Vers. 735.) Ἀστέριον δὲ πόλις καὶ αὕτη Θετταλικὴ, ἢ ἀπὸ Ἀστερίου τινὸς ἥρωος, ἢ διὰ τὸ λαμπρόν· ἐφ' ὑψηλοῦ γάρ, φασί, κειμένη τοῖς πόρρωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται. ἢ δὲ γε Ἀστερία οὐχ' Ἑλληνικὴ, ἀλλὰ Συρίας πόλις ἐστίν· ἢ δὲ ἐν Ὀδυσειᾷ Ἀστερὶς νῆσος οὐ μεγάλη, μεσσηγὺς Ἰθάκης *Σάμοιό τε. ἐστὶ δὲ καὶ Ἀστερουσία Κρήτης, 20 φασίν, ὄρος καὶ πόλις δὲ περὶ τὸν Ἰνδικὸν Καύκασον. Τίτανος δὲ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος κατὰ τὸν γεωγράφον· λευκόγειον γάρ, φησί, τὸ χωρίον. ἐστὶ δὲ καὶ ὄρος τὸ Τίτανον ὠνομασθὲν οὕτω καὶ αὐτὸ διὰ τὸ τιτανῶδες χρῶμα τῆς γῆς· διὸ καὶ φησί Τίτανου λευκὰ κάρηνα. τίτανον δὲ κυρίως τὴν κωνίαν φασίν, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἄσβεστον, τὸ ἐν λίθοις κεκαυμένοις χροῶδες λευκόν. ἐκλήθη δὲ οὕτως 30 ἀπὸ τῶν μυθικῶν Τιτάνων, οὓς ὁ τοῦ μύθου Ζεὺς κερανοῖς βαλὼν κατέφρυγε· δι' αὐτοὺς γὰρ καὶ τὸ ἐξ ἄγαν πολλῆς καύσεως καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν τιτανῶδους διαθρυφθὲν ἐν λίθοις λεπτὸν τίτανος ὠνομάσθη, οἷα ποινῆς τινὸς Τιτανικῆς γενομένης καὶ ἐν αὐτῷ. οἱ δὲ παλαιοὶ φασί· τίτανος, κόνις, γύψος. ἔχει δὲ τι κάλλος ἀμυδρὸν τὸ λευκὰ κάρηνα· εἰς ἣν γὰρ λέξιν κατέλυσε τὸ λευκὰ, ἐκ τοιαύτης ἄρχεται τὸ κάρηνα· καὶ καλεῖται καὶ *τοῦτο τὸ σχῆμα ἐπαναστροφή, ὅμοιον ὄν τῷ, ὄλισθε θεῶν, καὶ τοῖς 30 ὁμοίοις. ἀνωτέρω δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἦν περικαλλὲς τὸ οἱ τρισάκις γοργῶς λεχθέν· ἔφη γάρ· οἱ Ὀρμένιον εἶχον, οἱ τε Ὑπέρειαν, οἱ τε Ἀστέριον. τοῦτο δὲ ὠνομάζεται τοῖς ῥήτορσιν ἐπαναφορά. Τῷ δὲ γράψαντι τὴν τῶν ἐθνικῶν ἐπιτομὴν δυσχερὲς προσέχειν, εἰπόντι χωρίον Σικωνίας τὸ Τίτανον· οὐ γὰρ περὶ Σικωνίας ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ Θετταλίας. εἰ μὴ ἄρα ἔρει τις ὅτι καὶ ἐν 352 Σικωνίᾳ χωρίον ἦν ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ. (Vers. 738. sqq.) Πολυποίτης, υἱὸς Πειριθόου, ὃν ἔτεκε 40 Ζεὺς ἐξ Ἴπποδαμείας, νῆας μὲν ἤγε τεσσαράκοντα, ἠγεμόνευε δὲ ἀνδρῶν οἱ Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρ-333 τώνην ἐνέμοντο, Ὀρθὴν Ἠλώνην τε, πόλιν τε Ὀλοοσσόνα λευκὴν, ἣτοι λευκόγειον, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἔλεγε, Τίτανου λευκὰ κάρηνα. εἶτα ὑπερβατῶς σχηματίζων φησὶν οὐκ οἶος, ἤγουν οὐ μόνος, ὁ Πολυποίτης ἤρχε τῶν ῥηθέντων· ἅμα τῷ γε Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος, υἱὸς ὑπερθύμου Κορώνου, Καινείδαο, ἤγουν ὃν ἔτεκεν ὁ Καινέυς. ἐφ' οἷς ὁ ποιητῆς παραπλέκων συνήθως ἱστορίαν μετὰ καὶ τῶν διηγηματικῶν περιστατικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ καιρὸς, λέγει ὅτι τὸν Πολυποίτην ὑπὸ Πειριθῶ τέτετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια ἤματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας, τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὡσεὶ καὶ Αἰθίχισσι πέλασσε.

τοὺς Κενταύρους δὲ Φῆρας λέγει λαχνήεντας, Φῆρας μὲν διὰ τὰ ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ λαχθέντα, λαχνήεν-
 10 τας δὲ ὡς τὴν τρίχα δασεῖς, ὃ *ἔστι βαθύτριχας· λάχνη γὰρ ἢ τρίχωσις, ὡς ἐπὶ ἄρκτων καὶ ἀλωπέκων
 καὶ τῶν τοιούτων, ἐν οἷς καὶ ἵπποι καὶ λέοντες, καὶ εἴ τις δέ που κατὰ τὸν Θεοσίτην τετρίχεται, γινο-
 μένη παρὰ τὸ λαχάνω τὸ διαψαίρω καὶ διασκάπτω· εὔρηται δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν ἢ λάχνη. Ὅμηρος οὖν καὶ
 τὸν ὄροσον, λεπτὸς δὲ ἔστι δόναξ ἦτοι καλαμίσκος, δι' οὗ τὰ δώματα ἐρέφονται, λαχνήεντα λέγει διὰ
 τὴν ἐν ἄκρῳ τριχοειδῆ δασύτητα. (Vers. 738.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ῥηθῆσαν Ἀργισσαν εὔρηται σπάνιά τινα
 τῶν ἀντιγράφων Ἀργεῖαν ἔχοντα προπαροξυτόνως διὰ διφθόγγου· πλεονάζει μέντοι ἢ διὰ τοῦ ι καὶ
 τῶν δύο σσ γραφῆ. κεῖται δέ, φασιν, ἐπὶ τῷ Πηνειῷ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν παίδων Λαρίσσης. κατὰ δὲ
 20 τὸν ἀναλεξάμενον τὰ ἐθνικὰ καὶ Ἀργουρα ὕστερον ἐκλήθη. ἦν δέ, φησι, καὶ τόπος Εὐβοίας Ἀργουρα,
 ὅπου δοκεῖ τὸν πανόπτην ὁ Ἐρμῆς φονεῖσαι. Ἀργισσα δὲ ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ Ἀργείων ἢ διὰ τὸ *προσκυ- 10
 ροῦν τοῖς πεδίοις τῆς Θεσσαλίας, ἣν Πελασγικὸν Ἄργος Ὅμηρος εἶπεν. ἐκαλοῦντο δέ, φασιν, οἱ ἐκεῖ καὶ
 Λεοντίνοι ἀπὸ Λεοντέως. Πυρτώνη δὲ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ τρισυλλάβως, παρὰ δὲ τῷ γεωγράφῳ εὔρηται
 δισυλλάβως, ἐνθα φησὶ τοὺς Περῶραιβούς κείσθαι μέχρι ἐκβολῆς Πηνειοῦ καὶ Γυρτῶνος, πόλεως Περ-
 ῶραιβίδος. καὶ ὁ τῶν ἐθνικῶν δὲ συναγωγεὺς φησὶ· Γυρτῶν πόλις Θεσσαλίας καὶ Περῶραιβίας ἀπὸ τοῦ κτί-
 σαντος αὐτὴν Γυρτῶνος, ὅς ἦν ἀδελφὸς Φλεγύου. ὅτι δὲ τοὺς Γυρτῶνιους Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν ἀπὸ
 τοῦ ῥηθέντος Φλεγύου, ἀδελφοῦ Ἰξίονος, ἱστορίαι δηλοῦσι συχναί. (Vers. 739.) Ἡ δὲ Ὀρθη βαρύνεται,
 ὡς ἢ Ἀρπη, κατὰ τοὺς παλαιούς πρὸς διαστολήν τοῦ ἐπιθέτου. πόλις δέ, φασί, καὶ αὕτη Περῶραιβίας
 ἢ Θεσσαλίας, καλουμένη, φασί, καὶ Κορσέα. περὶ δὲ τὴν Κόρσην ἴσως ὡς οἶα κεφαλή τις, ἀκρόπολις
 30 γὰρ ἦν Φαλανναίων κατὰ τὸν γεωγράφον, Περῶραιβικὴ δὲ *πόλις ἢ Φάλαννος, φησι, πρὸς τῷ Πηνειῷ.
 Ἡλῶνη δὲ τῷ μὲν τόνῳ ὡς κορώνη, καθ' ἃ φασιν οἱ παλαιοὶ· ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Ἡρακλέος ἐπὶ τῷ θανάτῳ 20
 τῶν Κενταύρων· μετέβαλε δέ, φασί, τὸννομα εἰς Λειμώνην διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λειμῶνα· κατεσκάφη δὲ
 κειμένη ποτὲ τῷ ὑπὸ Ὀλύμπῳ οὐ πολὺ ἀποθεν τοῦ Εὐρώτου κατὰ τὸν γεωγράφον, ὃν ὁ ποιητὴς Τιταρή-
 σιον λέγει, περὶ οὗ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. Περῶραιβικὴν δὲ πόλιν καὶ ταύτην ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησὶν.
 Ἡ δὲ Ὀλοοσσῶν ἢ καὶ Λευκὴ προσαγορευθεῖσα, ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται, διὰ τὸ λευκὰργίλος κατὰ τὸν
 γεωγράφον εἶναι, Περῶραιβικὴ, φησι, καὶ αὕτη ὡς καὶ ἡ Γόννος, ἧς καὶ Λυκόφρων μέμνηται, πρὸς τῷ
 Ὀλύμπῳ κειμένη, ὡς καὶ ἡ προῤῥηθεῖσα Ἡλῶνη· ὁ δὲ τοῖς ἐθνικοῖς ἐνδιατρίψας Μαγνησίας πόλιν
 λέγει αὐτήν. δοκεῖ δὲ φυλάσσειν καὶ νῦν τὴν κλησὶν παραφθειρομένη βαρβαρικῶς· ἴσως γὰρ αὕτη ἐστὶν
 40 ἢ ἄρτι λεγομένη Ἐλασσῶν. (Vers. 741.) *Πειρίθοος δὲ ὃν ἡ κοινὴ συναίρεσις Πειρίθουν λέγει,
 κεῖται καὶ ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ ὡς περικλυτός. (Vers. 742.) Τὸ δὲ, κλυτὸς Ἴπποδάμεια, δυσὶ διαλέ-
 κτοις ὑπόκειται. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὅτι Λωρικὴ καὶ Ἀττικὴ ἐστὶν ἢ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν γενῶν, 30
 πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα πολλαχοῦ δηλούμενα, ὧν καὶ τὸ, ἐν Πύλῳ ἐννεκέσσι, τουτέστιν ἐν τῇ
 κατὰ νεκροῦς Πύλῳ, καὶ τὸ, ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος, καὶ πλάνος φρενῶν ἢ πλάνη, καὶ φαῦλος οὔσα,
 καὶ ὁδὸς λείος, καὶ ἡ θυραῖος παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ ἡ τηλικούτος, καὶ δεινὴ θεός, καὶ μάταιος σπουδῆ.
 334 (Vers. 743.) Τὸ δὲ, ἡματι τῷ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ὅτε τοὺς Θῆρας ὁ *Πειρίθους ἐτιμωρή-
 σατο, ἐνιαύσιον δηλοῖ, φασί, τὸν Κενταυρικὸν γενέσθαι πόλεμον. ἐν τῷ γάμῳ μὲν γὰρ ἢ τῶν Κενταύ-
 ρων προέβη συμβολή· ὁ τοκετὸς δὲ ἀπελαθέντας εἶδεν αὐτούς. εὐτυχῶς οὖν τὸ βρεφύλλιον εἰς φῶς
 προέκλυψε, νίκης οἶον ἐπαθλον ἐπιφιλοτιμηθὲν ἀριστεύσαντι τῷ πατρί. (Vers. 744.) Τὸ δὲ Πήλιον
 ἀντίκειται τῇ Ὀσση. ὄρη δὲ ἄμφω δυτικώτερα Ὀλύμπου, δι' ὧν ἐκρέει ὁ Πηνειός. ἔστι δέ, φασί, καὶ
 πόλις Θεσσαλίας Πήλιον, ἧς ἐθνικὸν Πηλιεύς καὶ Πηλιώτης. περὶ δὲ Πηλίου καὶ Ὀσσης καὶ μετ'
 ὀλίγα ῥηθήσεται. Αἰθίκες δὲ Θετταλικὸν ἔθνος, ὑπερκείμενον τῆς Ἠπίρου, κατὰ δὲ τινὰς Μα- 40
 κεδονικόν, κατὰ δὲ ἑτέροισι Περῶραιβικόν. περὶ τούτων δὲ [καὶ ὁ γεωγράφος φησὶν ὅτι ἐξηλάθησαν
 10 ὑπὸ Πειρίθου. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας λέγει ὅτι ἢ μὲν χώρα Αἰθίικια ὡς Κιλικία, τὸ δὲ *ἔθνος
 Αἰθίικες. ἐν Θετταλίᾳ δὲ ὦκουν ἐν τῷ Πίνδῳ ὄρει, ἔθνος ἐπιεικῶς, φησὶ, παραβολὸν τε καὶ βάρβαρον
 καὶ ληστείας προσκείμενον. εἰς δὲ τὸ, Αἰθίικεσι πέλασεν, ἀντὶ τοῦ, πέλας τῶν Αἰθίικων τοὺς Κεν- 253
 ταύρους ἀφώρισε, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι τοῦτο μὲν ἀληθές, ἐκεῖνο δὲ μεγαλοποιῶν ὁ Νέστωρ εἶπεν ἐν
 τῇ α' δηλαδὴ ῥαψωδίᾳ τὸ, καὶ ἐκπάγλως ἀπώλεσαν· ἀληθῶς γὰρ οὐκ ἀπώλοντο οἱ ῥηθέντες Θῆρες,

ἀλλ' ἀπελήλαντο. (Vers. 738.) Ἰστίον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οἱ δ' Ἄργισσαν καὶ ἐξῆς, ὁ γεωγράφος εἰπὼν ἐπὶ
 τῷ Πηνεῖῳ κείσθαι τὴν Ἄργισσαν λέγει καὶ ὅτι ταύτην τὴν χώραν πρότερον μὲν ᾤκουν Πεῤῥαῖβοι τὸ
 πρὸς τῇ θαλάσῃ μέρος νεμόμενοι καὶ τῷ Πηνεῖῳ μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ καὶ Γυρτώνης πόλεως
 Πεῤῥαῖβικῆς, ταπεινώσαντες δὲ αὐτοὺς Λαπίθαι, Ἰξίων καὶ ὁ υἱὸς Πειρίθους, κατέσχον τὰ χωρία, οἱ
 καὶ τὸ Πήλιον κατεκτήσαντο, καὶ βιασάμενοι τοὺς ἐκεῖ Κενταύρους ἄγριόν τι φῦλον ἐκ τοῦ *Πηλίου 20
 ᾤσαν καὶ Αἰθίκεςσι πέλασαν, Λαπίθαις δὲ τὰ πεδία παρέδωκαν. (Vers. 740.) Τὸ δὲ Πολυποίτης
 ὄνομα ἐνταῦθα φερώνυμον οἱ παλαιοὶ λέγουσι, φάμενοι οὕτως αὐτὸν ὀνομασθῆναι διότι ὁ πατήρ πολ-
 λοῖς ποιήν Κενταύροις ἐπέθετο, ἐγχειρίσασιν ἐνυβρίσαι τοῖς γάμοις τῆς μητρὸς αὐτοῦ, οἷον γοῦν
 Πολυποινίτης καὶ ἐν συγκοπῇ Πολυποίτης. καὶ ἔστι, φασίν, ὅμοιον τῷ Τισαμενός, υἱὸς δὲ οὗτος Ὀρέ-
 10 στοῦ, τὴν κλησιν εὐρῶν ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα Ὀρέστην τίσασθαι τοὺς φονέας τοῦ πατρός. καὶ ἄλλως
 δὲ δόξοι ἂν τῷ Πολυποίτῃ ἢ ἢ πόα ἐγκείσθαι ἢ ὁ πότος ἢ τὸ ποιεῖν. ἱστοροῦσι δὲ καὶ ὅτι τὸν Πολυ-
 ποίτην καὶ τὸν Λεοντέα εἶλοντο ἀρχηγόν οἱ ἐγχώριοι, Πειριθόου εἰς Ἀιδην σὺν τῷ Θησεῖ κατελθόντος,
 ὡς ὁ μῦθος λέγει, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰλίου περὶ ἔλθόντες Ἀσπενδον τῆς Παμφυλίας ἐκτίσαν.
 ὅτι δὲ ἀνδρείος καὶ ὁ τοῦ Λεοντέως πάππος Καινεὺς καὶ ὅτι Λαπίθης καὶ αὐ*τός, δῆλον ἐστίν. εὗ 30
 τοίνυν ὁ Πολυποίτης τὸν ὅμοιον προσεταιρίζεται. οὐκοῦν ἐν τῷ, Λεοντεὺς, ὕψος Ἄρης, Ἄρης νοοῖτ'
 ἂν οἱ πρὸς γένους αὐτῷ ἀρεῖκοι ἄνδρες. Ἰστίον δὲ ὅτι σπέρμα μὲν εἰπεῖν Ἄρης ἢ Διὸς ἐκ τῆς κατὰ
 γένεσιν ἐστὶν ἀρχῆς, ὅσον δὲ ἐκ τῶν ὕστερον, ὡς καὶ εἴ τις ἀκρέμονα ἢ παραφυάδα ἐν τοιοῦτοις ἐρεῖ.
 *(Vers. 748. sqq.) Γουνεὺς ἐκ Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας· τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο μενεπτόλεμοί τε 42
 Πεῤῥαῖβοι, οἱ περὶ Δωδώνην δυσχεῖμερον οἰκία ἔθεντο, οἱ τ' ἀμφιμερτὸν Τιταρήσιον ἔργα ἐνέμοντο,
 20 ὅς ῥ' ἐς Πηνεῖον προῖε καλλιῤῥοον ὕδωρ· οὐδ' ὁ γε Πηνεῖῳ συμμίσγεται ἀργυροδίη, ἀλλὰ τέ μιν
 καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ἢ τ' ἔλαιον· ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀποῤῥώξ, τουτέστιν ἀποῤῥ-
 ῥοῖα· κῆται δὲ ἢ λέξις καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα, λαμβάνεται δὲ ποτε καὶ ἐπὶ *πετρῶν ἀπεσχισμένων ἐξ ἀλλή-335
 λων· οὕτω γὰρ ἀποῤῥώξ πέτρα πηγὴν προβάλλειν λέγεται· χρῆσις δὲ τοιαύτη πέτρας πολλαχού, ἢ τις
 καὶ καταῤῥώξ λεχθεῖη ἂν κατὰ τὸν Σοφοκλῆν, παρ' ᾧ προβλήτες μὲν, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, οἱ καὶ
 πρόβολοι, καταῤῥώδες δὲ αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀποῤῥαγεῖσαι πέτραι εἰς ῥωχμούς. (Vers. 748.)
 Γουνεὺς δὲ οὗτος ἑτέρος ἐστὶ παρὰ τὸν ἐν τῷ Ἀνκόφρονι ἐργάτην τῆς δίκης Γουνέα ἦτοι τὸν δίκαιον.
 ἐκεῖνος γάρ, φησιν, Ἄραψ, προσηγορίαν ἔχων τὸ δίκαιος, ὡς καὶ ὁ Ἀριστείδης παρ' Ἑλλησι· τοῦ δὲ
 Ὀμηρικοῦ Γουνέως βασιλείου ἢ Κύφος, πόλις, φασί, Πεῤῥαῖβίας, ἀπὸ Κύφου κληθεῖσα, υἱοῦ Πεῤῥ-
 30 ραῖβοῦ τοῦ Παλληνέως. ἔστι δὲ, φασί, καὶ Θετταλικὴ καὶ ποταμὸς δὲ ἦν Κύφος. (Vers. 749.) Τῶν
 δὲ Ἐνιάνων τὴν ἄρχουσαν οὖς Ἐνιῆνας διὰ τοῦ ἢ Ἰωνικῶς φησὶν Ὀμηρος, τὸ μὲν Ὀμηρικὸν *μέτρον 10
 διὰ ψιλοῦ τοῦ εἰ παραδίδωσι λόγῳ δακτύλου, ὅς ἀπαρτίζεται ἐν τῷ, τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο· καὶ τὰ
 ἀντίγραφα διὰ τοιαύτης προφέρονται γραφῆς, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἢ τοιαύτη στοιχεῖται παράδοσις· οἱ
 δὲ πλείους διὰ διφθόγγου τῆς αἰ γράφουσι, λέγοντες καὶ ὅτι Αἰνία πόλις Πεῤῥαῖβῶν, καὶ Αἰνιᾶνες οἱ
 κατοικοῦντες. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ Αἰνιεῖς, ἔτι δὲ καὶ Αἰνιοί· ὡς γὰρ Ἀνκία Ἀνκίος, οὕτως Αἰνία Αἰνίος,
 ἐξ οὗ τὸ Αἰνιᾶν, ὡς μέγιστος μεγιστάν, καὶ ἄλκιμος ἀλκιμᾶν, ὅθεν ὁ Ἀλκιμᾶν, καὶ νέος νεᾶν, ἔθεν
 ἢ νεᾶνις καὶ ὁ νεανίας, ἔ περ ἦγον τὸ Αἰνιᾶν ὁμόφωνόν ἐστι, φασί, τῷ κυρίῳ· ἐστὶ γὰρ καὶ κύριον
 ὁ Αἰνιᾶν. ἐκαλοῦντο δὲ φασί ποτε καὶ Μηλιεῖς. εἰ δὲ κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐθνικῶν ἦν Αἰνός Γου-
 νέως ἀδελφὸς καὶ Αἰνός πόλις Θεσσαλίας, εἴη ἂν εἰκὸς ἐντεῦθεν ποθὲν τοὺς Αἰνιᾶνας κληθῆναι τὸ
 ἔθνος, οὗ χρῆσις διὰ τῆς ἐν ἀρχῇ διφθόγγου καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν *τῷ, Λεύκιππος Αἰνιᾶν γένος, καὶ 20
 40 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἀστομοὶ πῶλοι, ἔνθα οἱ γράφοντες διὰ δύο διφθόγγων τὸ Αἰνιᾶν εἰκόασι
 παρακοῦειν ὡς ἀπὸ τοῦ Αἰνείου τὸν Αἰνιᾶνα, ὃ περ παντελῶς ἔψευσται. ἐνταῦθα δὲ γράφουσι οἱ
 παλαιοὶ καὶ ὅτι ὁ ποιητῆς ἤδη εἰς βαρβάρους ἤκων ἐθνικῶς καὶ οὐ κατὰ πόλεις αὐτοὺς ὀνομάζει, καὶ
 καὶ ὅτι Αἰνιᾶνες ὕστερον μὲν ὁμοροὶ τοῖς Αἰτωλοῖς, πρώην δὲ περὶ τὴν Ὀσσαν ᾤκουν μετὰ Πεῤῥαῖβῶν.
 54 Πεῤῥαῖβοι δὲ οἱ καὶ πρὸ ὀλίγου μνημονευθέντες ἐκλήθησαν μὲν ἀπὸ τινος Πεῤῥαῖβοῦ, ἐνδόξου ὡς
 εἰκὸς ἀνδρὸς, Θετταλικὸν δὲ τι γένος εἰσί. φησὶν οὖν ὁ γεωγράφος ὅτι Πεῤῥαῖβοι κατεῖχον ποτὲ τὰ
 πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, μᾶλλον δ' ἐντελέστερον εἰπεῖν, Λαπίθαι τὰ πεδία κατεῖχον. Πεῤῥαῖβοι δὲ τὰ ὄρειν-

τερα πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ καὶ τοῖς Τέμπεσι, καὶ ὅτι ἐνέμοντο τὰ πρὸς τῇ θαλάσῃ καὶ τῷ Πηνεῖῳ μέχρι
 30 τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ, καὶ ὅτι Ἄργισσα *ἐπὶ τῷ Πηνεῖῳ κεῖται, ὑπέγκεται δ' αὐτῆς Ἄτραξ, τὴν δ' ἀνά
 μέσον ποταμίαν εἶχον Πεῤῥαῖβοι, οἱ καταδυναστευθέντες ὑπὸ Λαπιθῶν ἀπανέστησαν εἰς τὴν ὄρεινὴν
 τὴν περὶ Πίνδον καὶ Ἀθαμᾶνας καὶ Δόλοπας· τὴν δὲ χώραν καὶ τοὺς ὑπολοίπους Πεῤῥαῖβους
 κατέσχον Λαρισσαῖοι, πλησίον μὲν οἰκοῦντες τοῦ Πηνεῖου, γειτνιωῦντες δ' ἐκείνοις. δῆλον οὖν ὅτι Θετ-
 ταλοὶ τινες οἱ Πεῤῥαῖβοι, καὶ ὅτι καὶ περὶ πού τὴν Λάρισσαν. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι Ὀμηρος
 συνέξενε Πεῤῥαῖβους καὶ Ἀθαμᾶνας ὡς πλησίον οἰκοῦντας, δηλῶν ὅτι συνυπακούονται τοῖς Πεῤῥαῖ-
 βοῖς καὶ οἱ Ἀθαμᾶνες. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ μὲν καθ' Ὀμηρον καὶ οἱ νεώτεροι ἐν ἐνὶ ῥ' γράφουσι τοὺς Πεῤῥα-
 ῖβους, ἕτεροι δὲ τινες παλαιοὶ ἐδίπλαζον τὸ ἀμετάβολον. καὶ λέγει ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας ὅτι Αἰολεῖς
 ὄντες οἱ Πεῤῥαῖβοι ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα, Πεῤῥαῖβους ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ πόλιν Ἴόννον παρ'
 40 αὐ* τοῖς οὔσαν καὶ Γόννατα καὶ τοιαῦτα τινά. (Vers. 750.) Δωδώνη δὲ, ἀφ' ἧς ἐν τοῖς ἐξῆς πού
 Δωδωναῖος Ζεὺς, πόλις Μυλοσσίδος ἐν Ἠπειρῷ, ὡς ὁ τῶν ἐθνικῶν καταγραφεὺς δηλοῖ, ὅς οὐδὲ ἀρέ-
 σκεται τοῖς εἰποῦσιν αὐτὴν Θεσπρωτικὴν καὶ Θετταλικὴν. καὶ μὴν ἕτεροι ἐν ὑπερβορέῳ τῆς Θεσπρωτίας
 αὐτὴν τιθέασιν, ἐνθα ἱερὸν καὶ τὸ ἐκ δρυὸς μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διὸς, ἣν δρῦν πολὺγλωσσον
 λέγει ὁ Σοφοκλῆς, ἥγουν πολύφωνον. ὠνομάσθη δὲ ἡ Δωδώνη ἀπὸ Δωδώνης ἡρωίδος ἢ Ὠκεανίδος
 νύμφης, ἢ ἀπὸ Δώδωνος ποταμοῦ. ἐλέγετο δὲ καὶ Δωδὼν δυσυλλάβως. ἐξ αὐτῆς τὸ παροιμιαζόμενον
 336 Δωδωναῖον χαλκεῖον ἐπὶ τῶν πο*λυλόγων. χαλκεῖον γὰρ τὸ καὶ ἀλλαχοῦ πλατύτερον δηλωθησόμενον ἤχει
 αὐτόθι πληττόμενον τεχνικῶς ὑπὸ μάστιγος ἢ καὶ κατὰ βίαν ἀνέμων. ὅτι δὲ καὶ δυσχείμερος ἡ Δωδώνη
 μεμαρτύρηται. κεῖται δὲ τινὰ περὶ αὐτῆς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. Ἐν δὲ τῷ, ἔργα ἐνέμοντο, ἔργα
 κοινῶς λέγει πάντα τὰ συστατικὰ πολιτειῶν ἔσω τε καὶ ἔξω. (Vers. 752.) Τὸ δὲ προῖει χρόνος ἐστὶν
 20 ἀντὶ χρόνου· κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ προΐησιν, ὡς δηλοῖ εὐσυντάκτως ἐπαγόμενον τὸ, ἐπιμίσγεται.
 Τὸ δὲ, καλλιόροον ὕδωρ, οὐκ ἂν εἴη μακρὰν τοῦ Πηνεῖδος ἀργυροδίνης. (Vers. 754.) Τὸ δὲ, ἀλλά
 μιν ἐπιόρει, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτρέχει ἐπιπολαστικῶς· οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον τὸ ἐπιόρειν δοτικῇ συντάσσουσι.
 Τὸ δὲ ἐπιπολαστικὸν τοῦ Τιταρησίου γίνεται μὲν ἢ διὰ κορυφότητα ὕδατος, ὃ περ συμβαίνει καὶ τοῖς εἰς
 10 θάλασσαν ἐκβάλλουσι ποταμοῖς, ἢ καὶ διὰ γλι*σχρότητα μεταλλικὴν. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκπλήττειν θέλων,
 ἥδη δὲ πού καὶ ῥυθμίζειν εἰς ἦθος, ἵνα τὸν ὄρκον ὑποβλεπόμεθα, φησὶν, ὄρκου γὰρ δεινοῦ
 Στυγὸς ὕδατος ἐσὶν ἀπόροια. τοῦτο δὲ ἢ, καθά τινες εἶπον, ἀπλοῖκῶς ἐρρέθη διότι ὀμνύουσιν εἰς
 αὐτὸν οἱ ἐγγῶριοι, ὡς περ κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀρῥιανου καὶ Βιθυνίας ποταμὸς Ὀρκος ὄνομα, ὅς
 φρικωδέστατος ὄρκων τοῖς ἐκεῖ ἐνομιζέτο πρὸς βίαν εἰς τὰς δίνας ἔλκων τὸν ἐπίορκον, εἰ μὴ δρόμῳ
 ἐξεπήδησεν, ἢ γοῦν οὕτω νοητέον ἀπλοῖκῶς τὸ ῥηθὲν Ὀμηρικὸν ῥητὸν, ἢ μᾶλλον ὅτι ἀποόρει τοῦ ἐν
 30 Ἄιδου τῆς Στυγὸς ὕδατος. ἢ δὲ Στύξ δεινὸς ὄρκος ἐστὶ· κατ' αὐτῆς γὰρ ὁ μῦθος ὀμνύειν φησὶ τοὺς
 θεοὺς, ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται, ὅπου καὶ τίς ἐστὶν ἡ Στύξ λεχθήσεται. οἰονεὶ γοῦν λέγει ὅτι διὰ τὸ δει-
 νὸν τῆς Στυγὸς ἀνεπίμικτον τὸ ἐκ αὐτῆς ὕδωρ μένει τῷ Πηνεῖῳ· δέδτε γὰρ πως ὁ Πηνεῖος τὴν ἀνάκρα-
 20 σιν, ὡς εἰ περ ἔμψυχος ἦν· ποιητικῆς δὲ καὶ *τοῦτο γλυκύτητος. ἐνταῦθα δὲ καὶ τι σχῆμα οἷον ἀντί-
 θετον ἀναφαίνεται, ἀντιτεθέντος τοῦ ἱμερτοῦ ποταμοῦ τῇ δεινότητι τῆς Στυγὸς· ἱμερτὸς μὲν γὰρ
 ὁ Τιταρησίος, οὗ καὶ τὸ ὕδωρ καλλιόροον, δεινὸς δὲ ὄρκος ἡ Στύξ. ἐνθα καὶ ἠθικῶς ἐστὶν εἰπεῖν ὡς
 οὐκ ἀδύνατον δεινῆς ἀρχῆς οὔσης ἱμερτὸν εἶναι τὸ ἀπ' αὐτῆς. δεινὸς δὲ οὐ μόνον ὁ κατὰ Στύγα ὄρκος,
 ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλῶς τοῖς γε σῶα φρονοῦσι. καὶ δηλοῖ αὐτὸ σὺν ἄλλοις καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, ἀλλ' ἀλίσκε-
 ται χ' ὡ δεινὸς ὄρκος, καὶ ἀλλαχόθι δέ. ὁ δὲ γεωγράφος Εὐρώταν οἶδε καλεῖσθαι τὸν Τιταρησίον, δηλο-
 νότι μεθ' Ὀμηρον, ἐμφαίνων καὶ ὅτι ἐκ τόπου παρωνόμασται. λέγει γὰρ ὡς ἐξ ὄρους ῥέει Τιτάρου,
 40 συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ. αἰτιολογῶν δὲ καὶ ὅπως ἐπιπολάζει, φησὶν ὅτι τὸ μὲν τοῦ Πηνεῖου ὕδωρ καθαρὸν
 ἐστὶ, τὸ δὲ Τιταρησίου λιπαρὸν ἐκ τινος ὕλης, ὡστε οὐ συμμίσγεται, ἀλλὰ καθύπερθε ἐπιτρέχει
 30 καθὰ ἔλαιον. ἀλλαχοῦ δὲ λέγει ὅτι *εἰκὸς, ὡς περ νιτρώδη καὶ στύφοντα ὑγρὰ καὶ ἀσφαλτώδη διαρ-
 ῥεῖ τὴν γῆν, οὕτω καὶ λιπαρὰ εὐρίσκεισθαι· τὸ δὲ σπάνιον ποιεῖ, φησὶ, τὴν παραδοξίαν. ἱστορεῖ γοῦν
 ὁ αὐτὸς καὶ Ὠχου τοῦ ποταμοῦ πλησίον ὀρίττοντάς τινας εὐρεῖν ἐλαίου πηγὴν. καὶ οὕτω μὲν ὁ γεωγρά-
 φος. ἑτέρα δὲ ἱστορία φησὶν ὡς ἐν τῇ τῶν Καρχηδονίων ἐπικρατείᾳ κρήνη ἐστὶν, ἢ τὸ ἐφιστάμενον

ἐλαίῳ ἐστὶν ὅμοιον, μελάντερον τὴν χροάν, ὃ ἀποσφαιροῦντες χρῶνται πρὸς πρόβατα καὶ κτήνη. Ἀλέξανδρος δὲ περὶ Ἀσιάτιδος ἐπέστειλεν ἀναβλύσειως ὡς ἐλαίου κρήνην εὐρηκώς. καὶ περὶ Τράλλεις δέ, φασί, καὶ τὸν Χαρακωμήτην ποταμὸν καὶ Νύσσαν πόλιν οὕτως ἐστὶ λιπαρὰ ὕδατα ὡς μὴ δέεσθαι τοῖς ἐναπολουμένους ἐλαίου. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ ὅτι ὡς ἀγνώτα ἢ μὴ ὄντα περιφράζει τὸν Τιταρήσιον. Τὸ δὲ, καθὰ ἔλαιον, διὰ τὸ τιμιώτερον εἶπεν· εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτερα ὑγρά λιπαρὰ ἐπιπολαστικά, ὧν *οὐδενὸς μνησθῆναι ἠθέλησεν. ἐνταῦθα δὲ παραπηκτέον καὶ τὸ δαψιλὲς γῆθεν ἔλαιον, ὃ πολλοὺς τῶν 40 ἐῶν διοικεῖ, ὅσοι μάλιστα περὶ τὰ κατὰ τὴν ῥωμόγυριν· οὐ τι γὰρ περιττὸν τοῖς ἐνταῦθα ἐλαιώδوسي 255 καὶ τοῦτο παραμιῖξαι καθ' ἱστορίαν. οἱ δὲ συχνὰ πρὸ βραχέων μνημονευθέντες Λαπίθαι οὐ μόνον ἐθνικὴν ἔννοιαν ὑποβάλλουσιν, ἀλλ' ἐστὶν ὅτε καὶ σκωπτικὴν, ἵνα ὁποῖος ὁ Πηνδαρικός πίθων, τοιοῦτός τις 10 εἴη καὶ ὁ Λαπίθης πείθων λαὸν κατὰ τινὰ πίθωνα προσέχειν αὐτῷ. Ὁ δὲ Πηνειὸς Θετταλικὸς ποταμὸς, ῥέων μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὀσσης τῶν ὄρεων, ὃ καὶ ἀπέτεμεν αὐτὸς ῥήξας καὶ διαστήσας, καὶ ἐξ ὄρους συνεχοῦς διχάσας ἐδύασεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος ὅτι ὄρη Θετταλικά 337 Ὀλυμπος καὶ Ὀσσα, μεγέθει ὑπερμήκεα, διὰ μέσων δὲ αὐτῶν ἀνῶν στενὸς, δι' οὗ ῥέει Πηνειὸς, εἰς τῶν πέντε δοκίμων Θετταλικῶν ποταμῶν· ὧν καὶ Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπέυς. τούτῳ δὲ ὅμοιον καὶ τὸ, πέντε ποταμοὶ δόκιμοι Θετταλικοὶ· ὧν Πηνειὸς, Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπέυς. συμμίσγονσι δὲ τὸ ὕδωρ εἰς ταῦτο, καὶ δι' ἐνὸς ἀνῶνος στενοῦ ἐκρέουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνθα κατακρατῶν ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι ἀνωσύμους τοὺς ἄλλους ποιεῖ. ἄρχεται δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον ἐκ Πίνδου ὄρους ὁ Πηνειὸς, περὶ ὃ οἱ Πεῤῥαῖβοι. καὶ δῆλον καὶ ἐκ τούτου ὅτι Θετταλικοὶ οἱ Πεῤῥαῖβοι, ἐπειδὴ καὶ τὸ Πίνδον καὶ ὁ Πηνειὸς Θετταλικά. περὶ δὲ Πηνειοῦ καὶ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ Στράβωνος φέρεται. Πηνειὸς ἄρχεται ἐκ 20 Πίνδου· ἐν ἀριστερᾷ *δ' ἀφείς Τρίκην φέρεται περὶ Ἄτρακα καὶ Λάρισσαν, καὶ τοὺς ἐν Θετταλίᾳ 10 δεξάμενος ποταμοὺς πρόεισι διὰ τῶν Τεμπῶν. καὶ ὅτι διὰ μέσης ῥέει Θετταλίας πολλοὺς δεχόμενος ποταμοὺς, καὶ ὅτι Πηνειὸς φέρεται ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων Ὀλυμπον, ἐν δεξιᾷ δὲ Ὀσσαν. ἐπὶ δὲ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Πηνειοῦ ἐν δεξιᾷ Μαγνητὶς πόλις ἢ Γυρτῶν, ἐν ἣ Πειρίθους καὶ Ἰξίων ἐβασίλευσαν· ἀπέχει δ' αὐτῶν οὐ πολὺ πόλις Κραννῶν, ἧς οἱ πολῖται Ἐφυροὶ ἑτερωνύμως, ὡς καὶ ὁ τῆς Γυρτῶνος Φλεγύαι. ὄρα δὲ τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν Ἄτρακα, ἧς οἱ πολῖται Ἄτρακες παρὰ Λυκόφρονι, κἂν ἀντὶ τοῦ Ἄτρακας λύκους, ὃ γράφει ὁ ἐθνικολόγος, ἄρπαγας λύκους γράφωσι τὰ τῶν ἀντιγράφων κοινότερα. Μενεπτολέμους δὲ εἶπεν ὁ ποιητὴς τοὺς Πεῤῥαῖβους, ὡς καὶ τὸν Πολυποίτην πρὸ ὀλίγου μενεπτόλεμον, οἰονεὶ σταδαῖον ἢ σταθερὸν πολεμιστήν. (Vers. 750.) Τὸ δὲ, οἰκία ἔθεντο, περιφραστικῶς ὁ ποιητὴς εἶπεν ἀντὶ *τοῦ ᾠκουν, ὡς περ καὶ τὸ, ἔργα ἐνέμοντο, ἀντὶ τοῦ εἰργάζοντο. (Vers. 751.) 20 30 Ἰμερτὸν δὲ τὸν Τιταρήσιον ἀνθρωπίνως εἶπε καὶ ἔξω μύθου. ἄλλως γὰρ στυγητὸς ἐστὶ καὶ στυγνὸς ὡς ἀπορρέων τῆς φρικτῆς Στυγός. (Vers. 752.) Τὸ δὲ προῖει ἀντὶ τοῦ προΐησι· παρωχημένον γὰρ ἀντὶ ἐνεστῶτος κἀνταῦθα κεῖται. (Vers. 753.) Τὸ δὲ συμμίσγεται καιριωτάτῃ λέξις ἐστίν, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ μισγάγκεια, περὶ ἧς ἀλλαχόθι ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἀργυροδίνης οὐ Πηνειοῦ μόνον ἐπίθετον, ἀλλὰ παντὸς διαυγοῦς ποταμοῦ, καὶ ἀργυρέαις δίναις, ὃ ἐστὶ καθαρῶ ῥέυματι διοικουμένου. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, καλλιῤῥοον ὕδωρ, καὶ Στυγὸς ὕδατος, ἐκτείνεται ἢ ἄρχονσα τοῦ ὕδατος· εὐρίσκεται δὲ πολλαχοῦ καὶ συστελλομένη. * (Vers. 756. sqq.) Μαγνητῶν ἦρχε τῶν περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον Πρόθοος, 33 Τενθρηδόνοιο υἱός, ὃν καὶ μετὰ ἓνα στίχον ἀναλαβὼν πάλιν φησὶ, τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε. καὶ σημειῶσαι ὅτι φανερῶς ἐπετηδένυσεν ἐνταῦθα κάλλος ὁ ποιητὴς. τί γὰρ ἄλλο ἐχρῆν μετὰ ἔπος ἐν, καὶ τοῦτο σαφέστατον, ἐπαναλαβεῖν τὸν Πρόθοον; ἢ πάντως ἵνα δυνηθῆ κατὰ σχῆμα κάλλους εἰπεῖν 40 Πρόθοος θοὸς ἡγουν ταχύς, ὃ περ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ ποιῆσαι οὐκ ἔσχεν, οἷα ἐπειγόμενος εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς γενεαλογίαν, καὶ τὰ ἐφεξῆς. ἐπετηδένυστο δὲ τὸ ῥηθῆν, ὡς ἂν, ἐπεὶ μηδὲν τι ἔχει Προθόου εἰπεῖν ἐφελκυστικὸν ἀκοῆς, γαργαλίση αὐτὴν ἄλ*ως περικαλλεῖ σχήματι ἐπαναστροφῆς, ἐν ἣ ἡ δευτέρα 40 λέξις ἐπαναστρέφεται καὶ οἷον ἐπανακάμπτει πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς. ὡς γὰρ Σαμία μία ναῦς κατὰ τινὰ στροφὴν τοῦ μία πρὸς τὸ Σαμία, οὕτω καὶ Πρόθοος θοὸς. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, Πάτροκλον πρόφασιν ὃ φασιν, ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα. οἱ δὲ ῥήτορες καὶ παρονομασίαν τὸ τοιοῦτον σχῆμα καλοῦσιν, ὡς οἱ Ὀμηρικοὶ σχολιασταὶ φασί, προφέροντες εἰς ὁμοιότητα καὶ τὸ Δημοσθενικόν· πρῶτον μὲν Ἀμφίπολιν,

πόλιν ἡμετέραν. Περὶ δὲ Πηλίου καὶ Πηγειοῦ πρὸ βραχέων εἴρηται. εἶποντο δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῷ
 338 Προθῷ. δῆλον δὲ ὅτι οὐ μόνον Εὐρωπαῖοι οὗτοι, ἀλλὰ *καὶ ἕτεροι Ἀσιανοὶ Μάγνητές εἰσιν. ὁ γεωγράφος
 οὖν Μαγνήτων μέμνηται τῶν πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ ἄλλοι συγχοὶ, φάμενοι ὡς Μάγνητες οἱ ἐπὶ
 Μαιάνδρον ποταμοῦ Δελφῶν εἰσὶν ἄποικοι. καὶ Μαγνησία δὲ πόλις ἔστιν ἐκεῖσε. τῆς δὲ κατοικήσεως
 τῶν Ὀμηρικῶν Μαγνήτων σημεῖα καὶ ταῦτα παρὰ τῷ Στράβωνι διχα τῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντων περὶ
 Κραυνῶνος καὶ Γυρτῶνος. Φεραὶ πέρας, φησὶ, τῶν Πελασγικῶν πεδίων πρὸς τῇ Μαγνησίᾳ, ἃ παρα-
 τείνει μέχρι Πηλίου στάδια ἑκατὸν ἐξήκοντα. λέγει δὲ καὶ ὅτι πρόκεινται Μαγνήτων νῆσοι, Σκίαθος,
 Πεπάρηθος, Σκῦρος καὶ ἕτεραι. ὁ γοῦν ταύτας εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὴν αὐτῶν περαιάν Μαγνησίαν. ἐν
 δὲ τῷ τοιούτῳ τόπῳ λέγει ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι μάλιστα δὲ ἐν ὀνόματι, τουτέστιν ὀνομαστή, ἢ Σκῦρος
 10 διὰ τὴν Λυκομήδους πρὸς Ἀχιλλέα οἱ*κειότῃ καὶ τὴν τοῦ Νεοπτολέμου ἐκεῖ γέννησιν καὶ τροφήν. 10
 ὁ αὐτὸς φησὶ καὶ ὅτι τυφλῶς καὶ οὐ γνωρίμως διασαφεί ὁ ποιητὴς τοὺς Μάγνητας ἐν τῷ εἰπεῖν· οἱ περὶ
 Πηγειὸν καὶ Πήλιον ναίεσκον. ὑποδηλῶν δὲ καὶ εἰς ὅσον ὁ ποιητὴς τοὺς παρ' αὐτῷ τούτους Μάγνη- 256
 τας ἔστενοχώρησε, λέγει ὅτι Μάγνητας τούτους νομιστέον τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ Πηγειοῦ καὶ
 Ὀσσης ἕως Πηλίου. ἐπεὶ δὲ καὶ συγκεχύσθαι δοκοῦσιν οἱ Μάγνητες, αἰτιαῖται τῆς συγχύσεως ταύτης
 μεταστάσεις αὐτῶν καὶ ἐξαλλάξεις καὶ ἐπὶ μίξεις πολιτειῶν, λέγων καὶ ὅτι πολλὰς πόλεις ὁ ποιητὴς ἀρι-
 θμήσας ἀπὸ τῆς Μαγνήτιδος οὐδένας τούτων ὠνόμασε Μάγνητας, ἀλλ' ἔστενοχώρησε τὸν Μαγνητικὸν
 κατάλογον εἰς τοὺς περὶ Πηγειὸν καὶ Πήλιον, ὁ περ εἰνοσίφυλλον λέγει, ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ ἐν
 Ἰθάκῃ Νήριτον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ ἐκ νεφέλης Κένταυρος Μάγνης ἦν, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου
 20 δηλοῦται, ὅς καὶ Μαγνησίαις *ἵππων συναναχρωννύμενος ἐκ τοιούτου σπέρματος τοὺς Ἴπποκενταύ- 20
 ρους ἔφηνε, καὶ ὅτι Μάγνητες ἐκλήθησαν ἀπὸ ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς· Μάγνης γάρ, φασιν, εἰς τῶν Αἰο-
 λιδῶν, ὑπὸ τὸ Πήλιον ὄρος κτίσας πόλιν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Μελίβοιαν ἐκάλεσεν, ὕστερον δὲ τὴν πᾶσαν
 χώραν Μαγνησίαν. τούτου Ἀλέκτωρ, οὗ Αἴμων, οὗ Ὑπέροχος, οὗ ἔγγονος Γενθρηδῶν ὁ τοῦ ῥηθέν-
 τος Προθῆου πατήρ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προῤῥηθέντων Ἀσιανῶν Μαγνήτων ἢ Ἡράκλεια λίθος
 ἦν. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτω· Ἡράκλεια ἢ καὶ Μαγνησία· δεκαοκτὴ δὲ πόλις Ἡράκλεια, ἐξ
 ὧν μία Λυδίας, ὅθεν ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδη-
 ρον. (Vers. 760.) Ἐνταῦθα περατώσας Ὀμηρος τὸν Ἑλληνικὸν κατάλογον ἐπάγει καθιστῶν τὸν
 λόγον συμπληρωτικῶς· οὗτοι ἄρ ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν, τουτέστιν ἤδη συνεπλήρωσα
 30 ὁ ἐπηγγελιάμην, τὸ, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω. *Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρα-
 νοι, ἀκολουθῶς τῷ, οἱ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν, συμπεπλήρωται· ἢ μὲν γὰρ ποιη-
 τικὴ πρὸ τῆς Βοιωτίας ἐρώτησις ἦν, τίνες ἡγεμόνεον Ἀχαιῶν, ἢ δὲ μουσικὴ συμπλήρωσις λέγει ὅτι 30
 οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν, οἱ ῥηθέντες δηλαδή. συνεξακουστέον δὲ εἰς τὸ, οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν ἦσαν,
 τὸ καὶ τοσαῦται αὐτοῖς αἱ νῆες. ἠρίθμησε γὰρ ἀρχοὺς μὲν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, εἰκοσιᾶς, νῆας
 δὲ χιλίας ἑκατὸν ὀγδοηκονταῆς, ὥστε ὀφνηῖα εἶποι τις ὡς χιλιόνας ἦν ὁ Ἑλληνικὸς οὗτος στόλος,
 ὡς πού λέγει ὁ καλέσας τὸν Ἀγαμέμνονα χιλίαρχον τοῦ πτολιρῥαίστου στρατοῦ, οὐ τὸ πᾶν λέγει, ἀλλ'
 ἀρκεῖται τῷ πληρεστάτῳ ἀριθμῷ τῇ χιλιάδι. διττῶς δὲ τὸ τοιοῦτον εἴωθε γίνεσθαι· ἢ γὰρ ἐξ ἐλάττονος
 ἀριθμοῦ εἰς τὸ καὶ πλεῖον καὶ πλήρες ἀνατρέχει τις, ὡς ὅτε τὴν Κρήτην, ἐνενήκοντα τυχὸν πόλεις
 40 ἔχουσαν, ἐρεῖ ἑκατόμπολιν, ἢ τὰ ἀπλῶς πολ*λὰ μυρία εἶπη· ἢ ἄλλως, ὁπόταν ἐκ τοῦ πλείονος μὲν,
 μὴ κορυφουμένου δὲ, εἰς τι ποσὸν ἐπίσημον ἵποκαταβαίη τις εἰς τὸ πληρέστατον, ὡς ἐνταῦθα, εἴ τις
 ἐρεῖ χιλιόναυον στρατὸν, ἀφῆκε σιγαῖσθαι τὰς ἑκατὸν ὀγδοηκονταῆς νῆας, ἀρκεσθεῖς τῷ τῶν χιλίων
 ἀριθμῷ, ἐλαττώσας μὲν τὸ ἐν ἀληθείᾳ ποσὸν, οὐ ταπεινώσας δὲ ὅμως οὐδ' οὕτω τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ 40
 σεμνὸν τοῦ χιλία πλήρους ὄντος καὶ τελείου ἀριθμοῦ. τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ ἢ τοῦ Πέλοπος ἐπικράτεια
 Πελοπόννησος ἐκλήθη, καὶ ταῦτα μὴ νῆσος ἀκριβῶς, ἀλλὰ χερσόνησος οὔσα. ὡς γὰρ ὁ εἰπὼν χιλιό-
 339 ναυον τὸν ῥηθέντα στόλον οὐκ ἐξέκλινε τὸ παρὰ βραχὺ ἀκριβῶσασθαι, οὕτω καὶ ὁ τὴν Πελο*πόννησον
 ὀνομάσας βραχὺ τι πρὸς τὸ ἀκριβὲς καὶ εἰς τὸ πᾶν ἀληθὲς ἐνέλευεν, οὐ προσλογισάμενος τῶν τεσσα-
 ράκοντα σταδίων τὸν ἰσθμὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν περίξ πολλὴν θάλασσαν, ὡς ὕλην νησιζομένην θεωρήσας
 τὴν τοῦ Πέλοπος. τοιοῦτον δὲ τι καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ χρυσοῦ στατήρων δαρεικῶν μυριάδας τετρακο-

σίας ἐπιδεινύσας ἑπτὰ χιλιάδων· προέκρινε γὰρ στενολογῆσαι δι' ἐντελοῦς ἀριθμοῦ καὶ βραχείας ἐπιση-
 μασίας ἢ περ τραπεζιτεῦσαι χύδην καὶ εἰπεῖν στατήρων μυριάδας τριακοσίας καὶ χιλιάδας ἐνενήκοντα
 καὶ τρεῖς. Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν καταστατικὸν καὶ ἀνακεφαλαιωτικὸν καὶ συμπληρωτικὸν σχῆμα τὸ,
 οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, ἀφορισμὸν οἱ παλαιοὶ ῥήτορες ὀνομάζουσι, λέγοντες καὶ
 ὅτι συνεκεφαλαιώσατο ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸν κατάλογον, τῶν μὲν εἰρημένων *μνήμην, τῶν δὲ ῥηθη- 10
 σομένων ἔφεισιν ἐργαζόμενος. *(Vers. 761. sqq.) Τῷ καταλόγῳ μὲν ἐγχειρῶν πάσας τὰς Μούσας 21
 ἀνεκαλέσατο· ἐνταῦθα δὲ θέλων μαθεῖν, εἶτα εἰπεῖν, τίς ὁ κρεῖττων ἐν τε τοῖς Δαναοῖς, ἐν τε τοῖς
 αὐτῶν ἵπποις, ὁ περ οὐ μέγα ἦν, μίαν ἐρωτᾷ Μοῦσαν, λέγων· τίς ἄρα τούτων ὄχ' ἄριστος ἦν, σὺ μοι
 257 ἔννεπε, Μοῦσα, αὐτῶν καὶ ἵππων. εἶτα δῆθεν ἡ Μοῦσα διὰ τὸ συνεχὲς τοῦ λόγου τοὺς μὲν ἄνδρας
 10 παριππεύσασα, οἱ πρῶτοι κεῖνται ἐν τῷ, αὐτῶν καὶ ἵππων, καὶ ἐν τῷ, τίς τούτων ἄριστος ἦν· τῶν δὲ
 ἵππων γενομένη εἰς οὓς ἡ ἐρώτησις κατέληξε φησὶν· ἵπποι μὲν μέγ' ἄριστοι ἦσαν Φηρητιάδαο, τὰς,
 ὁ ἔστιν ἄς, Εὐμήλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὡς, ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἴσας, τὰς
 ἐν Πηρείῃ θρέψεν Ἀπόλλων ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρειος φορεούσας. ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τε-
 λαμώνιος Αἴας, ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μῆνιεν· ὁ γὰρ, *ἦγον οὗτος, πολὺ φέρτερος ἦεν· ἵπποι θ' οἱ φορέε- 30
 σκον ἀμύμονα Πηλείωνα, ἦτοι τὸν αὐτὸν Ἀχιλλεῖα· ὠκνησε γὰρ δι' ἀντωνυμίας δηλῶσαι αὐτόν. δῆλον
 δὲ πάντως ἐκ τῶν εἰρημένων ὅτι μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ τοὺς αὐτοῦ ἵππους ὁ Αἴας καὶ αἱ ἵπποι τοῦ Εὐ-
 μήλου εἰς ἀριστεῖον ἐγκρίνονται. ἀξιοὶ δὲ λόγου τοὺς ἀρίστους τῶν ἵππων, φιλῶν καὶ αὐτοὺς, καθὰ
 καὶ τοὺς ἀριστεῖς, καὶ καθάπερ τὰ ἐν ὅπλοις διαφέροντα πολλαχοῦ ἐν λόγῳ τίθεται, οἷον Ἀγαμέμνο-
 νος Θώρακα, σάκος Αἴαντος, ἐτέρου τινὸς κυνέην ἢ ἄλλο τι, τὴν γὰρ Ἀχιλλεῶς πανοπλίαν τί χρῆ
 20 καὶ λέγειν; τὸ τῆς Ἰλιάδος δαιδάλεον ἔργον, οὕτω καὶ τοὺς κρεῖττους τῶν ἵππων οἷά τι καὶ αὐτοὺς
 ὄπλου φιλοκρινεῖ. εἰ γὰρ λόγου ἀξίος πέλεκυς, τομὸς ὀφέλλων ἀνδρὸς ἐρωήν, πῶς οὐκ ἂν λόγοις
 μέλοιτο ἵππος στρατιωτικὸς, οὐ μόνον ὄχων τὸν ἐπιβάτην, ἀλλὰ μονονουχὶ καὶ συνεργαζόμενος τὰς
 ἀριστείας αὐτῷ; Καλῶς οὖν *Πέρσαι κρίναντες οὐδεμίαν ὁδὸν ἦννον πεζῇ, ἀλλ' ἐφ' ἵππων· οἱ δ' αὐτοὶ 40
 καὶ ἱερὸν Ἡλίῳ τὸν ἵππον νομίσαντες ἔθνον ἵππον ἐκείνῳ, τῷ ταχυτάτῳ, φασὶ, τὸ ἐν ζώοις τάχιστον.
 ἡ δὲ ποιήσις οὐκ ὠκνησε τὸν Ποσειδῶνα τῷ ἐκεῖθεν ἐπιθέτω σεμνῦναι· ἵππιος γάρ· καὶ κυριωνυμῖαι
 δὲ μυρία φιλοῦσιν ἐκεῖθεν ἐλλάμπισθαι, οἷον ἡ περιαδομένη Ἰπποδάμεια, ὁ Ἰπποκόων, ὁ Μακεδῶν
 Φίλιππος, ὁ σοφὸς Ἰππαρχὸς, ὁ Ἰππίας, οὗ ὁ Πεισίστρατος, καὶ λοιπαὶ στίχες ὀνομάτων σεμνῶν
 ἵπποις, ὡς ἂν εἶπη τις, ἔποχοι. καὶ τῶν πολεμικῶν δὲ ταγμάτων τὸ ἐξέχον οἱ ἵπποται ἦσαν. καὶ ταῦτα
 μὲν μέχρι τοσοῦτου, ἵνα μὴ ὁ πλείων *περὶ τῶν ἵππων λόγος τῆς ἐν σκοπῷ τροχιάς τὴν γραφὴν 340
 30 ἀπαγάγῃ. Σημειῶσαι δὲ ὅτι Μούσας ἐν τῇ καταρχῇ τῆς Βοιωτίας ἐρωτήσας, ἐνταῦθα δὲ Μοῦσαν,
 οὐκέτι καὶ ἐν τῷ Τρωικῷ καταλόγῳ τοιοῦτόν τι ποιήσει, οὐδὲ ἀξιώσει κατὰ τοὺς παλαιοὺς Μοῦσαν ἐπὶ
 Τρώων καλεῖν. αἴτιον δὲ ὅτι Ἕλληνες μὲν, φασιν, ἐφάμιλλοι, Ἐκτωρ δὲ ἄριστος· τουτέστιν οἱ μὲν
 Ἕλληνες πάντες μεγάλοι καὶ ἴσοι ἢ καὶ ἀμφήριστοι τὴν ἀρετὴν, διὸ καὶ χρεια ἦν τῆς ἐκ Μουσῶν δια-
 κρίσεως καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τῆς κατ' αὐτοὺς ἀφηγήσεως· ἐπὶ δὲ τῶν Τρώων, ἐν οἷς
 μόνος Ἐκτωρ διεφαίνετο, περιττὸν ἢ τῆς Μούσης ἐπὶ κλησις. ἔτι φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι παρὰ Μούσης
 τὴν ψῆφον ὁ ποιητὴς ἐπάγει, ὅπως μὴ λέγων αὐτὸς λυπεῖν τινὰς ἢ χαρίζεσθαι δοκοίη, καὶ ὅτι τὰς
 Εὐμήλου ἵππους προκρί*νει διὰ τὴν παροιμίαν, ἐν ἣ ἐπικρίνεται ἵππος Θετταλική. εἰ δὲ προῦχουσι, 10
 φασὶν, αἱ τοῦ Ἀχιλλεῶς ὡς ἐκ Θεῶν, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ Θεσσαλὸν ἠνίοχον ἔχουσι. καὶ ὅτι σπέρματα
 προκαταβάλλει ἐνταῦθα τῇ ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ ἵπποδρομίᾳ καὶ τῇ ἀριστείᾳ τῶν τοῦ Εὐμήλου ἵππων, εἰ
 40 μὴ βλαβεῖεν· εἰ γὰρ δευτερεύουσιν αὐταὶ τῶν τοῦ Ἀχιλλεῶς, εἰκότως ἐκεῖ τῶν λοιπῶν ἵππων τὸ πρω-
 τεῖον ἐλπισθήσονται ἀποῖσεσθαι. (Vers. 763.) Φηρητιάδην δὲ ἡ μάλιστα τὸν Ἄδμητον λέγει, τὸν
 Φέρητος μὲν υἱὸν, πατέρα δὲ Εὐμήλου, ἢ καὶ αὐτὸν ἴσως τὸν Εὐμήλον ὡς ἔγγονον Φέρητος, οὗ περ
 ἡ ἄρχουσα ἐξετάθη ἐν τῷ Φηρητιάδης διὰ μέτρον, ὁ περ καὶ ἐν τῷ Μηθῶνῃ γέγονε· καὶ αὐτὸ γὰρ, ὡς
 προείρηται, ἐκ τῆς Μεθῶνῃς ὁμοίως ἐκτέταται. (Vers. 764.) Τὸ δὲ ἔλαυνεν ἵππευτικὴ λέξις ἀρματη-
 λάταις οἰκεία καὶ ἐν τοῖς ἄλλως ἀπλῶς ἵππεύουσι· πλὴν ἐλαύνεται τροπικῶς καὶ σίδηρος καὶ τάφρος
 καὶ τεῖχος πό*λειως καὶ ἕτερα. Τὸ δὲ ποδώκεας Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος οὐκ εὐλόγως προπαροξύνεσθαι 20

λέγουσι. τὰ γὰρ εἰς ὅσων ὄξυνόμενα, φυλάττοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν αὐτὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, οἷον δριμύς ἄδριμυς, τραχύς ἄτραχυς· μὴ οὕτω δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος, ἴσταται, φασίν, ἐπὶ ὄξειας, οἷον ἠδύς ἀηδής, βαρύς ἀβαρής, ἦς ἐνηής, βαθύς ἀβαθής· οὕτω γοῦν καὶ ὠκὺς ποδωκῆς, ὥστε κατ' αὐτοὺς καὶ ἡ ποδωκῆς ἵππος ὄξυτόνως ὠφείλε, καὶ τὸ πληθυντικὸν ποδωκίας. Τὸ μέντοι, ποδωκῆς Ἀχιλλεύς, οὐ παρασαλεύουσιν οἱ ῥηθέντες, ἀλλὰ φασίν ὅτι τὸ ποδωκῆς Ἀχιλλεύς εἰς ιδιότητα τοῦ ἥρωος βεβαρυτόνηται. Τὸ δὲ, ὄρριθας ὡς, παραβολὴ μὲν ἐστὶ σύντομος· τὸ πολὺ δὲ τοῦ τάχους παραδείκνυσιν ὡς περ ἀλλαγῶν τὸ ποδῆνεμον. δῆλον δὲ ἄς ὄρριθας ἐνταῦθα λέγει οὐ τοὺς 30 ἄπλωσ, ἀλλὰ ὠκνέτας τινὰς, κατὰ τὸ, θάσσονας ἰρήκων ἵππους εὔξεται *εἶναι. (Vers. 765.) Τὸ δὲ ὄτριγας συγκέκοπται μὲν ἐκ τοῦ ὁμοιότριγας· ψιλούται δὲ διὰ τὸ ἐπαγόμενον τ, ὡς καὶ τὸ ὄτρύνω καὶ Ὀτρεὺς καὶ ὄττοφος καὶ τὰ ὅμοια. ἕτε δὲ συνέκειτο τῷ μ̄ ἐν τῷ ὁμοιότριγας, τότε διὰ κανόνα ἕτερον 10 ἔδασύνετο. Τὸ δὲ οἰέτας δηλοῖ μὲν τὸ ὁμοίετας ἢ τοὺς ὁμοχρόνους· συνεκότη δὲ ὁμοίως καὶ αὐτὸ, καὶ ὄφειλον εἶναι ὄετας ἐμηκύνθη πλεονασμῶ τοῦ ῑ διὰ μέτρον εὐχρηστίαν· καὶ εὐθύς ἐψιλώθη κανωνικῶς καὶ αὐτό. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι εἰ καὶ εὔρηται παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς θηλυκὸν σύνθεμα ἐκ τοῦ ἔτους εἰς ῑ λῆγον καὶ διὰ τοῦ δοσ̄ κλινόμενον, ὡς δηλοῦσι καὶ αἱ τριακοντούτιδες σπονδαί· ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἵππους οἰέτιδας δυνάμενος εἰπεῖν οἰήτεας λέγει διὰ τοῦ ἦ, πάντως γράφων τὸ οἰέτης ἵππος τὸ θηλυκὸν καὶ διὰ τοῦ εος̄ κλινῶν Ἰωνικῶς· οἰέτεος γὰρ, οὐ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ οἰέτας. ἔτι κακεῖνο 40 σημείωσαι ὅτι, εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον τὰ *εἰς ης̄ ὀνόματα τὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους ὄξυνουσι, καὶ τὴν αὐτὴν κλίσιν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσιν ἐν τε ἀρσενικῶ γένει ἐν τε θηλυκῶ, οἷον ὁ διετής τοῦ διετέος καὶ ἡ διετής τῆς διετέος, καὶ οὕτω κατ' αὐτοὺς ἀναλόγως οἰέτης οἰετέος ὠφείλεν εἶναι καὶ τὸ πληθυντικὸν οἰετέας, 258 ἀλλ' ὁ ποιητὴς βαρύνει τὰ τοιαῦτα, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἐξέτε Ἀδμήτην. διὸ καὶ τὸ οἰέτας ἐνταῦθα 20 προπαροξυτόνως ἐκφέρει· ἐξηκολούθησε γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ οἰέτης τῷ εὐνέτης, γαμέτης καὶ τοῖς τοιούτοις, ἐν οἷς μόνον τὸ εὐρετής σεσημειώται. οἱ δ' αὐτοὶ φασὶ καὶ ὅτι Ὀμηρικὸν τὸ ποδωκῆς βαρυ- 341τόνως· οἱ μέντοι πρὸ ὀλίγου ῥηθέντες *γραμματικοὶ ἀπηλεγέως κατακρίνουσι τὸ οἰέτας ὡς παραλόγως προπαροξυτόνως, λέγοντες ὅτι τὰ εἰς ος̄ οὐδέτερα δισύλλαβα, ποιοῦντα ἐπιθετικὰ σύνθετα εἰς ης̄ λήγοντα, ἐν ὄξειά τάσει ἔχουσιν αὐτά· γένος εὐγενῆς, κλέος εὐκλεῆς, θάλος εὐθαλής. ἐχρῆν οὖν, φασί, καὶ περὶ τὸ ἔτος ταῦτο γίνεσθαι. ἀναγινώσκουσι δὲ καὶ τὸ ἐξέτε Ἀδμήτην προπαροξυτόνως ἐξέτεα, ὡς εὐσεβέα. Αἰλῖος δὲ Διονύσιος, ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῶ, φησί· διέτης, τριέτης, πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσιν Ἀττικοί, προφέροντες τῷ τόνῳ ὡς εὐεργέτης. Ἡρωδιανὸς δὲ τοῖς ἀπηλεγέως, ὡς ἐρρέθη, κατακρίνουσι συνδιαγνωμονῶν λέγει ὅτι οἱ μὲν τὸ διετής ὄξυτόνως προημένεγκαντο, οἱ δὲ βαρυ- 30τόνως· ὁ μέντοι λόγος ἀπαιτεῖ ὄξυτόνως λέγειν, ἐπεὶ πᾶν εἰς ος̄ οὐδέτερον δισύλλαβον, ἐπὶ τὸ κατὰ 30 τὴν πα*ρατέλευτον μεμελέτηται διὰ τοῦ εἶναι, ἠνίκα ἂν συντεθῆ, εἰς ης̄ λήγει καὶ ὄξυνεται, οἷον σθένος ἀσθενής, βέλος πολυβελής. οὕτως οὖν καὶ ἔτος διετής καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι δὲ διάφορα καὶ ἄλλα οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὴν ἀνάλογον συνήθειαν τονοῦσι, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ τροπαίου, ὃ κοινῶς τρόπαιον λέγεται, καὶ ἐκ τοῦ ἐτοῖμον καὶ ἐρῆμον, καὶ ἐκ τοῦ ὁμοῖος, τὸ γὰρ κοινὸν ὁμοῖος, ἐν προπερισπάσει. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ βδέλυρος λέγουσι καὶ πόνηρος καὶ μόχθηρος ἔξω ἀναλογίας. Πᾶν γὰρ εἰς ρος̄ λῆγον παρώνυμον, παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν, ὄξυτόνως ἐστὶ κατ' Ἡρωδιανόν. διὸ, φησὶν, εἰ καὶ πόνηρος μὲν καὶ μόχθηρος βαρυτόνως ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενετικῶν, πονηρὸς δὲ καὶ μοχθηρὸς ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ εἶναι. εἰ γὰρ πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, εὐλόγως 20 πονηρὸς καὶ μοχθηρὸς τὰ τούτοις παρακείμενα, κἂν διαφόρων ἔχηται σημασιῶν, ἵνα *ἢ ἀνάλογα τῷ κάματος καματηρὸς, ὄλισθος ὄλισθηρὸς, βλάβη βλαβερός, κράτος κρατερός. τονώσεως δὲ διαφόρου 40 Ἀττικῆς καὶ τὸ ἰδὲ καὶ λαβὲ ἀντὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εἰπέ, ἐλθέ, εὐρέ. Τὸ δὲ, σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἶσας, δηλοῖ μὲν τὰς ἰσηλικίας· ἔχει δὲ ἔλλειψιν τοῦ ὡς παραβολικοῦ ἐπιρρήματος. ὠφείλε γὰρ εἶναι, ὡς σταφύλη, ἵνα λέγη αὐτὰς οὕτως ἴσας ἀλλήλαις τὸ μῆκος ἐν τῇ κατ' ἐπίπεδον στάσει, ὡς ἐὰν σταφύλη ἐξισάθησαν. ἐστὶ δὲ ἡ σταφύλη βαρυτόνως, ὡς ἡ κοτύλη, πρὸς διαστολὴν τῆς ὄξυτόνου ὀπώρας τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ἐξισάζον τὰ ὑποκείμενα· καὶ φασὶν οἱ ἀκριβέστεροι, λαξοῖ- κόν, ἢ τοὶ λιθοξοῖκόν, καὶ λαξευτικὸν διαβήτην εἶναι, μὴ σταφύλην, ὅς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ·

ὁ δὲ ἕτερος, φασί, διαβήτης μόνον πλάτος. ἦσαν οὖν, φασίν, αἱ τοῦ Εὐμήλου ἵπποι ἄμφω ἴσαι τὸν νῶτον, ὡς σταφύλη τοιαύτη μετρεῖσθαι. ῥηθήσεται δὲ περὶ ταύτης καὶ μετ' ὀλίγα. Ἰστέον δὲ νῦν 30 καὶ ὅτι Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα προσωδιῶν, εἰπὼν κείσθαι τὴν λέξιν ταύτην ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τῶν τεχνιτῶν, λέγει καὶ ὅτι τὸ, σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἴσας, βαρύνεται ὡς Νιόβη. ἔστι γὰρ, φησιν, οὐχ' ὅμοιον τῷ συκῆ· τοῦτο μὲν γὰρ διαιρεῖται συκῆ, ἐκεῖνο δὲ οὐ διαιρεῖται. λέγει δὲ ὁ Πτολεμαῖος τοῦτο διὰ τὸ μηδὲ τὴν ὀπίωραν τὴν σταφυλὴν δεῖν ὀξύνεσθαι ἀλλὰ περισπᾶσθαι, οἷα τῶν τοιούτων εἰς λῆ θηλυκῶν, ἃ παραλήγεται τῷ ὕ, περισπωμένων κατὰ Ἡρακλείδην, φάμενον ἡμαρτῆσθαι παρὰ τοῖς ἐλληνίζουσι τὸ σταφυλὴ ὀξυνόμενον· ὅσα γὰρ τοιαῦτα παρατελευτῶνται τῷ ὕ, περισπῶνται· καὶ λέγει καὶ κανόνα τινὰ εἰς τοῦτο ἑκείνος. (Vers. 766.) Τὸ 10 δὲ, ἐν Πηρείῃ, ἀμφιβέβληται· τινὰ μὲν γὰρ ἀντίγραφα διὰ διφθόγγου τὴν ἄρχουσαν ἔχουσι, τὴν δὲ παραλήγουσαν διὰ μόνου διχρόνου. αἰτία δὲ *τις οὐ παραδέδοται τῆς τοιαύτης γραφῆς. ἐν δὲ ἑτέροις 40 ἢ μὲν ἀρχὴ τὸ ἦ ἔχει, ἐν διφθόγγῳ δὲ ἢ παράληξις γίνεται. καὶ εὔρηται οὕτω καὶ ἐν τῇ κατὰ στοιχεῖον συλλογῇ τῶν ἐθνικῶν, ἐνθα κεῖται ὅτι Πήρεια χωρίον Θετταλικόν, ὃ περὶ τυχὸν ἐλώδες ἦν καὶ ἀγαθὸν τρέφειν ἵππους. Ἀπόλλων δὲ τὰς Εὐμήλου ἔθρεψεν ἵππους ὡς νομῆς, καὶ ὡς θητεύσας, φασί, τῷ Ἀδμήτῳ, ἢ κατὰ ἔρωτα, ἢ ἐξ ἀνάγκης τοῦ Διὸς, οἷα πεφρονεῦκώς τοὺς Κύκλωπας, οὐ τοὺς ἐν Ὀδυσσεΐα, ἑτέρους δὲ δηλαδὴ, περὶ ὧν προγέγραπται. εἰ δὲ, ὡς εἴρηται, ἔθρεψεν Ἀπόλλων, οὐκ ἄρα μόνον ἀπόλλυσιν, ὡς περὶ καὶ προδεδήλωται, ἀλλὰ καὶ *μάλιστα ζωογονεῖ, λάμπει καὶ θάλπει, ὡς 342 οὐλίος, ὃ ἐστὶν ὑγείας ποιητικὸς, κατὰ καὶ αὐτὸ προεῖρηται. (Vers. 767.) Θήλειαι δὲ ἦσαν αἱ ῥηθεῖσαι ἵπποι, ὡς καὶ ἡ βασιλικὴ αἶθρη. καὶ ὅσα τις ἐρεῖ πρὸς ἔπαινον ἐκείνης, ἀρμόττει καὶ ταύταις· οὐ 20 γὰρ σκορακιστέον τὰ θήλεια τῶν ζώων ὡς μὴ χρηστὰ εἰς ἔργον. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐνταῦθα φασίν ὅτι, ἐπειδὴ ἱκανὸν πρὸς νίκην τὸ ἱππικόν, οὐ μόνον ἄρρενας ἀλλὰ καὶ θηλείας ἠγάγον εἰς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ, οὐ μόνον ἀφθονίας τοῦ γένους χάριν, ἀλλὰ καὶ ὅπως οἱ ἄρρενες ῥυθμίζοντο μὴ ἐξοιστραῖσθαι· ἔστι γὰρ μάλιστα αἰσθανόμενον ὃ ἵππος διὰ τε τὸ μὴ χρεμετίζειν ἐν τοῖς λόχοις. οἱ αὐτοὶ δὲ κακέينو φασί περὶ τοῦ, ὄτριχας οἰέτας σταφύλη τὸν νῶτον εἴσας, ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρεος φορευούσας, ὅτι συντόμως πᾶσαν ἵππων διαφορὰν περιέλαβε. διαφέρουσι γὰρ ἀλλήλων ἵπποι ἡλικία, χροιά, μεγέθει, γένει, 10 δυνάμει, ὧν ἡλικίαν μὲν δηλοῖ τὸ οἰέτας, χροίαν δὲ τὸ ὄτριχας, μέγεθος δὲ τὸ σταφύλη ἴσας, ὃ πέρτινες οὐ διαβήτην τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα ἐνόησαν, ἀλλὰ στάθμην, ἢ τίς, φασίν, ἐστὶ σχοινίον λεπτόν 259 χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ συνηγούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα. καὶ οὕτω μὲν ἡ σταφύλη ἡλικίαν δηλοῖ· γένος δὲ τὸ, ἄμφω θηλείας· δύναμιν δὲ τὸ, φόβον Ἄρεος φορευούσας· λέγει γὰρ δεινὰς αὐτὰς εἶναι 30 πονεῖσθαι περὶ πόλεμον· ἀλλαχοῦ μὲν γὰρ ἵππων ἀρετὴν ἐκτιθέμενος δεξιούς εἶπεν εἶναι διώκειν καὶ αὐτίς ἐν καιρῷ φέβεσθαι ἢτοι φεύγειν, ἀταράχως δηλαδὴ· ἐνταῦθα δὲ τῷ τοῦ φόβου ὀνόματι ἢτοι τῆς ἐν δέοντι φυγῆς ἀφῆκε κατὰ λόγον συντομίας συννοεῖσθαι καὶ τὸ διώκειν. ὃ δὲ ῥηθεῖς φόβος καὶ ταχυτήτα ἵππων ἔοικε δηλοῦν, ὡς πολλῶν τοὺς ταχεῖς ἵππους λεγόντων φεύγειν, ὃ ἐστὶ συντόμως τρέχειν, οἷα τῶν φευγόντων *μάλιστα τὸν δρόμον ἐπιτεινόντων, ὡς δηλοῖ καὶ παροιμία 20 ἢ ἐπ' ἀνθρώπων λέγουσα, θέειν τὸν περὶ ψυχῆς, ὁποῖόν τι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ δηλοῖ τὸ, περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμου θέοντες· καὶ αὐτὸ γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον ἐμφαίνει. τινὲς δὲ τὸ, φόβον Ἄρεος φορευούσας, εἶπον ἀντὶ τοῦ ἀπτοήτως φευγούσας· ἕτεροι δὲ τὰς μὴ φοβουμένας· ὡς γὰρ λύπην φέρειν τὸ μὴ λυπεῖσθαι, οὕτω καὶ φόβον φέρειν τὸ μὴ φοβεῖσθαι. ἄλλοι φόβον Ἄρεος τὸν ἐκ σιδήρου καυτῆρα ἐνόησαν· Ἄρης γὰρ καὶ ὁ σίδηρος· ἵνα λέγη ἐγκεκαῦθαι αὐταῖς 40 ἀπὸ σιδήρου σφραγίδα. ἤρεσε δὲ τισὶ καὶ δόρυ ἐνταῦθα εἰπεῖν τὸν τοῦ Ἄρεος φόβον, ὡς δόρατος ἐγκεκαυμένον αὐταῖς εἰς ἐπίσημον. ἄρα δὲ ὅτι περὶ μὲν τὰς Εὐμήλου ἵππους πλέον ἀπησχόλησεν ἑαυτήν ἢ Μοῦσα. (Vers. 770.) Τοῖς δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν ὀλιγίστῳ ἐσέμνυνε, παῦρα μὲν εἰποῦσα, μάλα δὲ λιγέως· ὡς γὰρ Ἀχιλλεὺς πολὺ φέρτερος ἀνδρῶν, οὕτως οἱ αὐτοῦ ἵπποι φέρτεροι, δηλαδὴ τῶν λοιπῶν 30 ἵππων, εἰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐνέλειψε τοῦτο εἰπεῖν διὰ τὸ πάντῃ σαφές ἢ καὶ διὰ τὸ εὐλόγως ὑπονοεῖσθαι, ὡς ὃ εἰς πᾶν ἀμύμων Ἀχιλλεὺς καὶ ὄχ' ἄριστος, ταῦτόν δ' εἰπεῖν καὶ μέγ' ἄριστος, ἀνάλογον ἂν, ὡς εἰκὸς, ἐχρήτο καὶ ἵπποις, οἱ οὐκ ἂν ἦσχυνον αὐτῷ τὴν ἀρετήν. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι βραχὺς

- ἔπαινος ἀντισηκῶσαι ποτὲ δύναται πρὸς πλατὺ ἐγκώμιον. οὐ γὰρ οὕτω σεμνὰ τὰ πολλὰ τὰ ἐπὶ ταῖς Εὐμήλου ἵπποις, ὡς ὁ ἐπίτροχος οὗτος ἔπαινος τῶν Ἀχιλλέως ἵππων. παραφράσαντα γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου εἰπεῖν οὐ ποικίλων δεῖ τῶ ἀυτόθεν μέγα ἐρμηνευμάτων· καὶ ἄλλως δέ, τούτους μὲν ὁ ἐπιὼν διαδείξει καιρὸς, ὥστε οὐ χρὴ νῦν πολυλογεῖν ἐπ' αὐτοῖς. αἱ τοῦ Εὐμήλου δὲ οὐ πάνυ τι φανητιάσουσι, διὸ ἐδέησεν ἐπὶ πλέον ἐνταῦθα συστήσαι αὐτάς. οὕτω καὶ τὸν Αἴαντα ἐν τῶ καταλόγῳ πάντῃ ἀσεμνο-
- 40 *λόγητον εἶασε καὶ τὸν Ὀδυσσεά· αὐτὰ γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς τὰ μεγάλα ἔργα σεμνυνεῖ τοὺς ἥρωας. ὅτι δὲ οὐ τέθριππον ἀπήρτιζον αἱ καλά ἵπποι τοῦ Εὐμήλου, ἀλλὰ δύο μόναι αὐτῶ ἦσαν, δηλοῦται ἐν τῶ, ἄμφω θηλείας. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ εὐθύς μετὰ τοὺς ἵππους Εὐμήλου ἔθετο τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ μεσολαβήσας τὸν Τελαμώνιον καὶ τὸν Ἀχιλλέα, εἶτα τοὺς αὐτοῦ ἵππους ἐξεφώνησε. τοῦτο δὲ καὶ σχῆμα καινότερον ἐποίησε, καὶ εὐκρίνειαν δὲ εἰργάσατο τῇ συνεχείᾳ τοῦ λόγου· παρέθετο γὰρ τῶ περὶ Ἀχιλλέως λόγῳ τοὺς αὐτοῦ ἵππους. πεποίηκε δὲ καὶ συντομίαν τῇ ἑλλείψει, ὡς πρὸ ὀλίγου γέγραπται. 10
- 343 οὕτω δὲ *περιώνυμος καὶ τὰ εἰς τροφήν ἵππων ὁ Ἀχιλλεύς, ὥστε καὶ κριθαὶ Ἀχιλλεῖαι λέγονται, ὁποίας ἂν ἦσθιον οἱ Ἀχιλλέως ἵπποι, ὡς περὶ δὴ καὶ σπόγγος Ἀχιλλεῖος λεπτότατος, φασὶ, καὶ πυκνότατος καὶ ἰσχυρότατος, ὃν ὑπὸ τὰ κράνη καὶ τὰς κνημίδας τιθέασιν· ὅς καὶ ἦττον πληγεῖς ποιεῖ, φασὶ, ψόφον. σπανιώτατοι δὲ οἱ τοιοῦτοι, φασὶ, γίνονται. λέγεται δὲ καὶ ἐν Μιλήτῳ κρήνη εἶναι, ἣ τις Ἀχιλλεῖος ἐκαλεῖτο· ἥς τὸ μὲν ῥεῦμα γλυκύτατον, τὸ δ' ἐφεστηκὸς ἀλμυρὸν· ἀφ' ἥς καὶ περιρῥάνασθαι φασὶ τὸν ἥρωα οἱ Μιλήσιοι, ὅτε ἀπέκτεινε Τράμβηλον τὸν τῶν Δελέγων βασιλέα, οὐ μνεῖα καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Λυκόφρονα. Ἰστέον δὲ ὡς, εἴ γε τῶ γλυκεῖ ἐφέστηκεν, ὡς ἐρῥέθη, προσεχῶς τὸ ἀλμυρὸν, καινὸν οὐδὲν καὶ τὸν Τιταρήσιον ἐπιτρέχειν ἄμικτον τῶ Πηνεῖῳ διὰ τὸ ἐλαιῶδες, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν
- 10 *Βοιωτίαν γέγραπται. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ κρήνη λέγεται εἶναι, ἥς τῶ ὕδατι οἶνος οὐ μίσγε- 20 ται. Τὸ δὲ, μέγα ἄριστος, ταῦτόν τῶ πρὸ μικροῦ ῥηθέντι τῶ, ὄχ' ἄριστος· ἴσως δὲ πλείον τι τούτου ἐκεῖνο δηλοῖ. διὸ ζητήσας τὸν ὄχ' ἄριστον καὶ μαθὼν μέγ' ἄριστον εἶναι τὸν Αἴαντα, ὡς καὶ μέγ' ἀρίστας ἵππους τὰς τοῦ Εὐμήλου, οὐκ ἠξίωσε τὸν Ἀχιλλέα οὕτω καλέσαι ἀλλὰ πολὺ φέρτατον, ὡς τοῦτο ὃν τὸ ὄχ' ἄριστος· δοκοῦσι δὲ καὶ οἱ τοῦ Ἀχιλλέως ἵπποι τοῦτο ἔχειν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ φορέσκον,
- 32 ἦτοι ἐφόρου καὶ ἔφερον, ἐπὶ ἐμψύχου ἐνταῦθα κεῖται, τοῦ Ἀχιλλέως δηλαδή. *(Vers. 772. sqq.) Ἐν 260 μὲν τοῖς ἐξῆς ἀπομνηῖσαι τὸν Ἀχιλλέα ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, τουτέστιν ἀποθέσθαι τὴν μῆνιν· ἐνταῦθα δὲ εἰπὼν ὅτι ἐν νήεσσι ἐκεῖτο ἀπομνηῖσας Ἀγαμέμνονι, τὴν ἐπιμονὴν δηλοῖ τῆς μῆνιδος· κεῖται γὰρ ἢ ἀπὸ πρόθεσις ἀργή, ὡς καὶ ὅτε τις λέγει ἀπομνημονεύειν χάριτος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπομνημόνευμα· οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀπαντᾶν ἀδιάφορον πρὸς τὸ ἀντᾶν, καὶ τὸ ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι ἀντὶ τοῦ ἀμύνασθαι· ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ἀπέχθεσθαι· περιττὴ δὲ ὁμοίως ἢ πρόθεσις καὶ ἐν τῶ ἀπ' οὐρανόθεν καὶ ἀπὸ νόσφι. 30 ὅτι δ' ἐνταῦθα τὸ ἀπομνηῖσας ταῦτόν ἐστι τῶ μνηῖσαι, δηλὸν ἐξ Ὀμήρου εἰπόντος ἀνωτέρω μέγ' ἄριστον Αἴαντα εἶναι, ὄφρ' Ἀχιλλεύς μῆνιε, καὶ ἐπαγαγόντος τὸ ἀπομνηῖσας ταῦτόν ὃν τῶ μνηῖσας.
- 40 πάνυ δὲ *ἐν τῇ Βοιωτίᾳ κατεπύκνωσε τὸν λόγον τῇ τοῦ Ἀχιλλέως μνήμῃ, ὅς γε καὶ νῦν μάλιστα μνεῖαν ἔχει αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτόν, λέγων ὅτι λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης, ὃ ἐστὶν αἰγιαλῶ, διὰ τὴν ἐκ πολέμου ἀργίαν δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες τόξοισί τε· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν, ἦγον ἰδίους, ἕκαστος λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον ἔστασαν, ἄρματα δ' εὐ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηίφιλον ποθέοντες φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν οὐδ' ἐμάχοντο. καὶ ὅρα τὸ, ἀρχὸν ποθέοντες, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ τεθνεῶτος ἀρχηγοῦ λέγεται, κατὰ ἐπὶ
- 344 Πρωτεσιλάου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ *ζῶντος· οὕτω γὰρ καὶ τὸν Φιλοκτήτην ἐπόθουν οἱ αὐτοῦ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα οἱ περὶ αὐτόν. (Vers. 774.) Δίσκοι δὲ, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεείᾳ, λίθοι στρογγύλοι, οὓς χειριζόμενοι 40 ἐρῥίπτουν εἰς μῆκος οἱ γυμναζόμενοι. εἰ δὲ ἦν ἐκ σιδήρου, σόλος τὸ τοιοῦτον ἐλέγτο. γίνεταί δὲ δίσκος ἀπὸ τοῦ δίκω τὸ βάλλω καὶ ἀφίημι, πλεονασμῶ τοῦ σ. ἐκ τούτου δὲ καὶ δίκτυον τὸ κατὰ ὑγροῦ ἀφιέμενον, ὡς καὶ βόλος ἀπὸ τοῦ βάλλειν. Αἰγανέα δὲ εἶδος ἀκοντίου ἑλαφροῦ παρὰ τὸ ἄγαν ἴεσθαι ἦτοι πέμπεσθαι, ἢ διὰ τὸ δεξιὸν εἶναι εἰς θήραν αἰγῶν κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ φασὶ καὶ ὅτι αἰγανέα, ἥς ἢ ἀγκύλη ἐξ αἰγείου δορᾶς. λέγουσι δὲ ἀγκύλην τὴν τῆς αἰγανέας λαβὴν. κεῖται δὲ ὁ στίχος οὗτος καὶ ἐν Ὀδυσσεείᾳ ἐπὶ τῶν μνηστήρων. διὸ καὶ λέγουσιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἐπαινοῦντες τὴν τοιαύτην

γυμναστικήν ὅτι χρή τοὺς εἰωθότας *κινεῖσθαι μὴ ἀγυμναστῆν· οὐ γὰρ ἂν λοιμώξαιεν. καὶ μετ' ὀλίγα, 10
 ὅτι, εἴ γε καὶ μνηστῆρες γυμνάζονται καὶ τὰ ἐξῆς. σημείωσαι δὲ ὅτι, ὡς περ εἶδος ἀκοντίου ἢ αἰγανέα,
 οὕτω καὶ σίγυμνον παρὰ Λυκόφρονι, καὶ γαῖος ἢ γαῖον δόρου ὀλοσιδήρον παρὰ Πανσανίῃ ἢ ἐμβόλειον
 ὀλοσιδήρον· καὶ ἡ ἀγκύλη δὲ ἀκόντιόν ἐστί τι, ὅθεν καὶ οἱ ἀκοντισταὶ ἀγκυλισταί. ἀπ' αὐτῆς δὲ καὶ τι
 ἐκηβόλον μεσάγκυλον παρωνόμασται, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύ-
 λοις σφενδόναϊς θ' ἐκηβόλοις. ἴσως δὲ πολυωνυμίας λόγῳ ταῦτόν ἐστιν ἀγκύλην εἶπειν καὶ μεσάγκυλον,
 τὸ δὲ ῥηθὲν σίγυμνον σίγυμνον ἕτεροι γράφουσιν, ὡς Ἀπολλώνιος· σιγύννους ἰθὺς ἀνασχόμενοι, καὶ
 φασιν ἀσπιδίσκια ἤγονν μικρὰ πελτάρια τὴν λέξιν ἀλλαχοῦ σημαίνειν, ἐνταῦθα δὲ δόρατα ὀλοσιδήρα,
 καὶ εἰς μὲν σημασίαν εὖ σφρυρηλατοῦσιν αὐτὰ, λέγοντες καὶ Κυπρίων γλώσσης εἶναι. βάπτουσι δὲ *εἰς 20
 10 ἐτυμολογίαν οὐ μαλθακὴν, φάμενοι, συὶ καινά τινα εἶναι αὐτὰ, ὡς δεξιὰ εἰς τὸ σύας καίνειν. ἐτι
 ἰστέον καὶ ὅτι ἀγκύλη οὐ μόνον ἢ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ποτηρίου
 γένος χρήσιμον εἰς κοττάβους παρὰ τὸ ἀγκύλον τὸ ἐπικαμπὲς καὶ στρεβλὸν καὶ σκολιὸν καὶ ἐπικε-
 κλασμένον· ἠγκύλου γάρ, φασι, τὴν δεξιὰν οἱ τοὺς κοττάβους προἰέμενοι κυκλοῦντες αὐτὴν, οὓς δὴ
 κοτάβους ἀγκυλητοὺς Δίσχυλος ἔφη ὁμωνύμως δόρασιν, ἃ περ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλοιν ἀπὸ
 χειρός, φασι, δεξιᾶς. χρήσις δὲ καὶ κοτύλης παρὰ τε Βακχυλίδῃ ἐν τῷ, εὔτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι,
 καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν τῷ, πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον ἂν ὕδωρ ἐπῆ καὶ ἐξῆς ἕως τοῦ, πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης.
 ἐκ δὲ τοῦ τοιοῦτου ἀγκύλου καὶ ὁ ἀγκυλομήτης. τίς δὲ ὁ κότταβος, δηλοῦσι σὺν ἄλλοις καὶ οἱ σχολια-
 σταὶ τοῦ κωμικοῦ. Τὸ δὲ ἰέντες πρὸς ἀκρίβειαν ἐννοίας κεῖται· οὐ γὰρ ἀπλῶς οἱ *περὶ τὸν Ἀχιλλέα 30
 δίσκοις τέρπονται καὶ αἰγανέαις καὶ τόξοις, ἀλλὰ ἰέντες ἐτέρποντο, τουτέστι πέμποντες. γενικῶς δὲ
 20 ἡ λέξις αὐτοῖς ἀρμόττει· δίσκος τε γὰρ ἐκ τοῦ δίκειν, ὃ ἐστὶν ἀφιέναι καὶ βάλλειν, καὶ αἰγανέα περὶ
 τὸ ἄγαν ἴεσθαι. καὶ ἰὸς δὲ ποτε ὁ ἐκ τόξου ἰέμενος. (Vers. 776.) Λωτὸς δὲ νῦν οὐχ' οἶος ἐν Ὀδυσσεΐᾳ
 ὁ γλυκὺς καὶ ἀνθρώπων ἐπαγωγὸς, βοτάνη δὲ λειμωνιαῖα ἵπποις εὐπρόσιτος. καὶ οὗτος μὲν ὁ λωτὸς,
 καθὰ καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, διὰ τοῦ ὦ μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν· ὁ δὲ γε διὰ τοῦ ὦ μικροῦ, ὁποῖος
 ὁ δηλούμενος ἐν τῷ, λοτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει, συσιέλλει τὴν ἄρχουσαν παρὰ τισι, καὶ δηλοῖ καλα-
 μίσκον τινα, ἐξ οὗ καὶ λῶταξ λῶταγος ὁ περὶ τοιοῦτον λωτὸν πονούμενος. Τὸ δὲ ἐρεπτόμενοι ἐπὶ ἀλό-
 γων κυρίως, ἢ κατὰ ὀνοματοποιίαν τινα, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἔρας ἤτοι τῆς γῆς, ἵνα ἢ ἐρέπτεσθαι τὸ
 61 ἀπὸ τῆς ἔρας πάσασθαι καὶ φαγεῖν. σημαίνει δὲ τι καὶ *ἕτεροῖον ἢ λέξις ἐν τῷ, ποταμὸς γαῖαν 40
 ὑπερέπτετο δίκειν, ἤγονν ὑπέσυρεν, ὡς οἶον ὑπεσθίων τὴν ὑπὸ τοῖς ποσὶν ἰλὴν ἐπὶ συμποδισμῷ ἤρωος.
 Τὸ δὲ, ἐλεόθρεπτον σέλινον, τρόπος ἐστὶν ἐτυμολογητικός. σέλινον γὰρ σύγκειται ἀπὸ τοῦ σεύεσθαι ἐν
 30 ἔλει, ἤγονν ὀρμαῖσθαι καὶ αὐξέσθαι ἐν διύγρῳ τόπῳ· τοιοῦτον γὰρ τὸ ἔλος. εἰ γοῦν τὸ σέλινον σεύε-
 ται ἐν ἔλει, εἴη ἂν ἀληθῶς ἐλεόθρεπτον ὡς ἐπὶ ἔλους τρεφόμενον. ἐστὶν οὖν ἐτυμολογία σελίνου τὸ
 ἐλεόθρεπτον, ἄλλο δὲ, φασι, τὸ ἔλειον σέλινον τοῦτο περὶ τὸ πετροσέλινον· στραγγουριῶσι δὲ συμβάλ-
 λεται καὶ ὀφελεῖ τοὺς ἀργοῦντας τῶν ἵππων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν *ἔλος δασύνεται, ἀφ' οὗ καὶ οἱ 345
 εἰλωτες· τὸ μέντοι ἐλεόθρεπτον ψιλοῦται διὰ κανόνα λέγοντα ὅτι Τὸ ε̄ πρὸ τοῦ λ̄ τῆς τρίτης συλλαβῆς
 καθαρευούσης ψιλοῦσθαι θέλει. (Vers. 777.) Τὸ δὲ ἔστασαν δασύνεται ὡς συγγοπὲν ἀπὸ τοῦ ἐστή-
 κεσαν. Πεπυκασμένα δὲ ἄρματα τὰ ἐσκεπασμένα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται, ἵνα μὴ καπνῷ ἀεικίζων-
 ται ἢ ἀναπιμπλῶνται κόνεως. τὸ δὲ, ἵπποι ἔστασαν καὶ ἄρματα ἔκειτο, καὶ λαοὶ ἐφοίτων ἔνθα καὶ
 ἔνθα, ἔχουσι τι ἀστειότητος καὶ αὐτὰ, εἴ περ ὁ μὲν ποδώκης καὶ ποδάρκης Ἀχιλλεὺς κεῖται, ὡς περ
 καὶ τὰ ἄρματα, ἵπποι δὲ ἴστανται καὶ λαοὶ φοιτῶσι κατὰ στρατὸν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πολεμεῖν περιού-
 40 τες καὶ τὴν παράταξιν θεώμενοι. Τὸ δὲ ἀνάκτων ἀντὶ τοῦ δεσποτῶν· οὐ γὰρ ἐστὶν ἐν τῷ, ἄρματα
 ἀνάκτων, κυριολεκτηθῆναι τὴν λέξιν ἀναμφιλέκτως *ἐπὶ μόνων βασιλέων. τοιοῦτου δὲ ἀνάκτος χρήσις 10
 καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς καὶ ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐγὼ οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι ἡμετέροιο. ὁ δὲ τοιοῦτος ἄναξ παράγει καὶ
 τὸν βαναυσώδη χειρῶνακτα καὶ τὸν Ἰππῶνακτα. ὅτι δὲ ἡ γενικὴ τοῦ ἄναξ πλεονάζον ἔχει τὸ τ,
 δηλοῦσιν οἱ προγεγραμμένοι ἀνακοὶ Διόσκουροι, ὧν σημειώδης ὁ τόνος, καθὰ καὶ ἡ κλητικὴ τοῦ
 ἄναξ ἐν τῷ Ζεῦ, ἄνα Δωδωναῖε. αὐτὸ δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς τὸ γύναι, ὃ καὶ αὐτὸ ἀποβολὴν
 δοκεῖ παθεῖν τοῦ ξ̄ καινότερον· τὰ γὰρ εἰς διπλοῦν λήγοντα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν.

(Vers. 780.) Τὸν κατάλογον πληρώσας ὁ ποιητὴς, εἶτα ἱστορήσας ἀνδρῶν καὶ ἵππων τοὺς ἀρίστους ἐπὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἔρχεται σύνταξιν, καὶ φησιν ὅτι ἐπορεύοντο ὡς εἶτε πυρὶ χθρῶν πᾶσα νέμοιτο, ἤγουν κατεσθίοιτο· παθητικῶς γὰρ εἴρηται. δηλοῖ δὲ ἡ παραβολὴ τὴν ἀπὸ τῶν ὀπλων πυριλαμπῆ στιλβη-
20 δόνα, οὐ γελῶσαν, καθά που ἐρεῖ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, νεμομέ^{*}νην δὲ ὡς ὑπὸ πυρός. εἶτα τὸν κτύπον παραδηλῶν, ὃν οἱ κινούμενοι ἀπετέλουν, φησί· γαῖα δ' ὑπεστενάχιζεν· ὁ περ κατωτέρω παθητικῶς λέγει στεναχίζετο. ἐστενάχιζε δὲ καὶ πυρὸς νομὴν ἔπασχεν οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ χω-
μένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσσει εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. οὕτως ἄρα Ἑλλήνων ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα καὶ ἐξῆς. τὸ γὰρ σύντονον τῆς κινήσεως πολὺν τὸν ἤχον ἐποίει. (Vers. 782.) Καὶ ὅρα ὅπως τὸ ἴδιον καὶ ἴδιον λεχθὲν τὴν νομὴν τοῦ πυρός καὶ τὴν στοναχὴν τῆς γῆς ἠνωσεν ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Τυφωέα παραβολῆς, δι' ὃν ἡ γῆ κεραυνοῖς
10 βαλλομένη καὶ οὕτως ἰμασσομένη καὶ καίεται καὶ στεναχίζεται. ἡ δὲ κατὰ τὸν Τυφωέα παραβολὴ μυθι-
κῶς μὲν ἐναντιομένους ἔχει τὸν Δία καὶ τὸν Τυφωέα, ὃν ὁ μῦθος ἑκατογκέφαλον ἀναπλάττει, νικῶντα
30 δὲ τὸν Δία λέγει, κεραυνοῖς ἰμάσ^{*}σοντα καὶ τοιαύταις πληγαῖς· ὧν συμμετέχει καὶ ἡ γῆ κατασκηπτόν-
των εἰς αὐτήν. ἡ δὲ μυθικὴ ἀναίδεια καὶ ὁ κατ' αὐτὴν λῆρος καὶ ταῦτα φησὶν· ἡ Γῆ ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν Γιγάντων διαβάλλει τὸν Δία τῇ Ἥρᾳ. ἡ δὲ τῷ Κρόνῳ ἐξείπε. καὶ αὐτὸς ἔδωκεν αὐτῇ ὦκ' ἄρα δύο, τῷ ἰδίῳ χρίσας θυρῶν, καὶ κατὰ γῆς ἐκέλευσεν ἀποθέσθαι, ἀφ' ὧν ἀναδοθήσεται δαίμων ἀπο-
στήσεων τὸν Δία τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ, ὡς ἔσχεν ὀργῆς, ἔθετο αὐτὰ ὑπὸ Ἀρίμοιαν τῆς Κιλικίας. ἀναδο-
θέντος δὲ τοῦ Τυφῶνος, Ἥρα διαλλαγεῖσα τῷ Διὶ τὸ πᾶν ἐκφαίνει. ὁ δὲ, κεραυνώσας τὸν Τυφῶνα τὴν Σικελικὴν Αἴτην, ὄρος δὲ αὐτῆ πυρικαῖς, αὐτῷ ἐπέθηκεν. οἶδε τὰ μυθικὰ ταῦτα καὶ Πίνδαρος.
καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ μύθου. ἡ δὲ ἀλληγορία Δία μὲν τὸν ἀέρα νοεῖ, Τυφωέα δὲ πνεῦμα ὑπόγειον
20 πυρόεν καὶ καυστικόν, ἐκ τοῦ τύφῳ τὸ καίῳ ὀνομασθέν, ὃς δὴ Τυφωεύς τοιοῦτος ὧν ἐναντιοῦται
40 ποτὲ τῷ Διὶ, ὅτε *δηλαδὴ ἑαυτὸν ἐκκαύσας καὶ τὴν γῆν ἀναρρόξιας ἀναδράμη, καὶ κυκῆσας τὰ περὶ γῆν, εἶτα καὶ ἐν μετεώροις τῷ ἀέρι Διὶ ἐμπεισὼν οὐράνιον ἄχος κατὰ τὴν τραγωδίαν γένηται. οὐ κατακρατεῖ δὲ εἰς τέλος ὁμῶς τοῦ Διὸς, ἀλλὰ μαραινεται μὴ ἔχων εἰς τὸ πᾶν τὸν ψυχρὸν ἀέρα στέγειν, καὶ οὕτως ἠττᾶσθαι τοῦ Διὸς λέγεται. ὅθεν ἠνίκα κεραυνοὶ ἐξ ἀέρος πίπτουσι, καὶ μάλιστα ἔνθα Τυφωνικὰ ἐπιχω-
ριαῖζει πνεύματα, πόλεμος κινεῖσθαι πιθανέεται μεταξὺ Τυφωέος καὶ Διὸς. τοιοῦτοις δὲ τόποις ἐναρίθμιος καὶ τὰ Ἄριμα, ἔνθα ὁ Τυφωεύς εὐνάζεσθαι λέγεται, τουτέστι διατρίβειν, ὡς καὶ αὐτόθι
34 βαικίζεσθαι, εἰ *μὴ ἄρα εὐναὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εὐφήμως ὁ τοῦ Τυφωέως τάφος λέγεται, ἢ καὶ τὴν ἀργίαν ἐκείνου δηλοῦσιν αἱ εὐναὶ, ὡς περ καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως τὸ κείσθαι. τὸν δὲ Τυφωέα τοῦτον οἱ μεθ' Ὀμηρον Τυφῶνα καλοῦσι, παρ' οἷς καὶ δικατάληκτόν ἐστι τὸ ὄνομα τοῦτο· Τυφῶς γὰρ μετὰ τοῦ
30 σ καὶ Τυφῶν μετὰ τοῦ ν ἐν τόνῳ περισπωμένῳ. εἰ δὲ καὶ Τυφάων ὁ αὐτὸς ὀνομάζεται, καθά καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται, τετραχῶς ἄρα σχηματίζεται τὸ δαιμόνιον. Τυφωεύς γὰρ καὶ Τυφάων Τυφάονος, ὅθεν τὸ Τυφαιονίων ἀλαλητῶν, καὶ κατὰ κράσιν Τυφῶν, καὶ ὡς ἐν δικαταληξίᾳ Τυφῶς. τοιοῦτον δὲ τι καὶ ὁ ταῶς· Ἀντιφῶν μὲν γάρ, φασιν, ὁ ῥήτωρ, δυσλλάβως κλίνει, λόγον γράψας ἐπίγραμμα ἔχοντα περὶ ταῶν. Ἀττικῶι δὲ εἰπόντες ταῶν ἐμφαίνουσιν ὡς ὁ ταῶν ἐστὶν ἡ εὐθεῖα.
10 πεπλεό^{*}νακε δὲ ὁ ταῶς, ὡς φησὶν ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εἰπὼν ὅτι περισπούδαστος ἦν ἡ τοῦδε τοῦ ζῶον θεά, 26
τὰς νομηρίας γοῦν φησὶν ὁ βουλόμενος εἰσῆει, τὰς δ' ἄλλας εἴ τις ἤλθε θεασόμενος, οὐκ ἔστιν ὃς τις ἔτυχε. λέγει καὶ ὅτι ὡς περ αὐτὸς σπάνιος ὧν ἐθαυμάζετο, νῦν δὲ πλείους εἰσὶ τῶν ὀρτύγων, οὕτω καὶ ἡ αὐτοῦ ἐνικὴ εὐθεῖα πληθύνεται, ὥστε δηλαδὴ σπάνια αἱ ταύτης πλάγια. Ἡρωδιανὸς δὲ τοῖς εἰς ὧν περισπωμένοις, οἷον τῷ Δημοφῶντι καὶ Ξενοφῶντι καὶ τοῖς ὁμοίοις, συντεταχῶς καὶ τὸν Τυφῶνα
40 καὶ τὸν ταῶνα, λέγει ὡς μόνον τὸ Τυφῶν καὶ ταῶν οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ', ἐπειδὴ καὶ ἑτέραν ἔσχε κατάληξιν· Τυφῶς γὰρ καὶ ταῶς διὰ τοῦ σ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. δῆλον δὲ ὅτι, κἂν ὁ μῦθος ἀκείω-
σατο τὸν Τυφωέα, ὁμῶς οὐδὲ τῇ ἱστορίᾳ ἐστὶν ἄγνωστος. ἄλλοι τε οὖν Τυφωέος μέμνηται περιφα-
20 νοῦς ἀνδρὸς καὶ Ἡρόδοτος ἐν οἷς λέγει ὅτι Ὄρος ὁ Ἀπόλλων Αἰγυπτιστὶ, ὃς λέγεται *καταπαύσας Τυφῶνα βασιλεῦσαι ὑστατος Αἰγύπτου. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ὁ ποιητὴς θόρυβον μέγαν πολεμικὸν παριστῶν ὑπερβαίνει τὴν ἐνταῦθα μεγαλοφωμίαν καὶ διὰ σεισμοῦ μεγίστου εἰκονίζει αὐτὸν

ὡς ἐν τῇ ὑ΄ ῥαψωδίᾳ φανήσεται· φιλοτιμεῖται γὰρ ἐν πολλοῖς ὑπεραίρειν αὐτὸς ἑαυτὸν. ὁ δὲ γεωγράφος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ σποράδην περὶ Τυφωέως καὶ Ἀρίμων ταῦτα φησὶ· Μυσοὶ μετὰ Λυδούς, καὶ πόλις Φιλαδέλφεια σεισμῶν πλήρης, εἴτα ἡ κατακεκαυμένη χώρα εὐεκπύρωτος, μῆκος πεντακοσίων σταδίων, πλάτος δὲ τετρακοσίων, εἴτε Μυσίαν κλητέον, εἴτε Μηονίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, οἷα ὑπὸ Μυσῶν καὶ Λυδῶν κατεχομένη, ἄδενδρος δὲ πᾶσα πλὴν ἀμπέλου, ἀφ' ἧς ὁ κατακεκαυμένης οἶνος, ἐλλόγιμος ἀρετῆ. ταύτης χώρας τῶν πεδίων μὲν τεφρώδης ἢ ἐπιφάνεια, τῆς δὲ ὄρεινῆς καὶ πετρώδους μέλαινα, ὡς ἂν ἐξ ἐπικαύσεως. εἰκάζουσι δὲ τινες ἐκ κε*ραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων συμβῆναι ταῦτα· εὐλογον 30 δὲ μᾶλλον ἀπὸ πυρὸς γηγενούς. ἐνταῦθα τὰ περὶ Τυφῶνος μυθολογεῖται. καὶ Ἄριμος δὲ τις αὐτόθι λέγεται βασιλεῦσαι. καλοῦ δὲ ὄντος τοῦ ἐκεῖσε οἴνου, ἀστεῖζόμενοι τινες πυριγενῆ καλοῦσι τὸν Διόνυσον ὡς ἀπὸ χώρας, ἢ τις αὐτὸ τοῦτο κατακεκαυμένη καλεῖται. λέγει δὲ καὶ ὅτι οἱ περὶ πον τὸν Τιμῶλον 10 τόποι κεραυνοβόλοι καὶ δρυμῶδεις, καὶ ὅτι ἐνταῦθα οἱ Ἄριμοι. οἱ δὲ ταῦτα, φησὶ, λέγοντες ἐπιεσφέρουσιν εἰς τὸ, Τυφωέως εἶναι εὐνάς, καὶ τοῦτο τὸ ἔπος· χῶρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ἵδης ἐν πίονι δήμῳ, περὶ ἧς Ἵδης ἐν τοῖς ἔξῃς ῥηθήσεται. ἐνταῦθα εἶναι τοὺς ῥηθέντας Ἀρίμους δοξάσαντες διὰ τὸ δρυμῶδη φασὶ τὸν τόπον εἶναι καὶ κεραυνοβόλον. ἄλλοι δέ, φησιν, ἐν Κιλικίᾳ τὸν περὶ Τυφωέως πλάττουσι μῦθον, οἱ δὲ ἐν Συρίᾳ, οἱ δὲ ἐν πιθηκούσαις νήσοις, οἱ καὶ τοὺς πιθήκους φασὶ παρὰ Τυρόρηνοῖς ἀρίμους καλεῖσθαι. πιθανότεροι δὲ οἱ ἐν τῇ *κατακεκαυμένη τῆς Μυσίας τοὺς Ἀρίμους τιθέντες, οἱ 40 δὲ τοὺς Σύρους Ἀρίμους δέχονται, οὓς νῦν, φησὶν, Ἀράμους λέγουσιν· ἄλλοι τοὺς Ἀρίμους παρ' αὐτὸ φασὶ τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ἀφ' ὧν τὰ ἐγγὺς ὄρη Ἄριμα ἐκαλοῦντο. ἀλλαχοῦ δὲ φησιν ὅτι ὁ περὶ Ἀντιόχειαν ποταμὸς Ὀρόντης Τυφῶν ἐκαλεῖτο ποτέ. μυθεύουσι δὲ ἐνταῦθα τὰ περὶ τὴν κεραυνῶσιν 20 Τυφῶνος καὶ τοὺς Ἀρίμους, καὶ φασὶ τὸν Τυφῶνα τυπτόμενον κεραυνῶ, εἶναι δὲ δράκοντα, φεύγειν ζητοῦντα κατάδυσιν, καὶ τοῖς μὲν ὄλκοις ἐντέμειν τὴν γῆν, καὶ ποιῆσαι τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, κατάδύντα δὲ εἰς γῆν ἀναρῶν πηγὴν, ὅθεν γενέσθαι τοῦνομα τῷ *ποταμῶ. ἐτέρωθι δὲ φησιν ὅτι Ἄριμοι 347 κατὰ Προσειδώνιον οὐ ἰόπος Συρίας ἢ Κιλικίας, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ Τυρία, ἔργον ἢ περὶ Τύρον χώρα· Ἀριμαῖοι γὰρ οἱ ἐν αὐτῇ. συνακτέον δὲ ἐκ τῶν ῥηθέντων καὶ ὅτι οἱ Ἄριμοι ἀρσενικῶς καὶ τὰ Ἄριμα οὐδέτέρως λέγεται. τοπικὸν δὲ τῶν Ἀρίμων Ἀριμαῖος· τοῦ δὲ ῥηθέντος ἀνωτέρω γηγενούς πυρὸς ἐκλιπεῖν τὰς πηγὰς ὁ γεωγράφος λέγει, δεικνυσθαι δὲ βόθρους τρεῖς, οὓς φύσας καλοῦσι. (Vers. 782.) Τὸ δὲ ἰμάσση, ὅ ἐστιν ἰμάντι πλήττη, μικροπρεπὲς μὲν ἐστὶ ῥηθὲν ἐπὶ τοῦ μεγίστου κακοῦ, προσφυνῶς δ' ἔχει τῷ, γαῖα δ' ὑπεστεναχίζε. καὶ μετῆκται ταῦτα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἰμάσσεσθαι ὑποστεναχίζοντων. ἄλλως δὲ στεναχίζει γαῖα ὡς καὶ πόντος παρὰ Σοφοκλεῖ. (Vers. 783.) Τὸ δὲ, φασὶν, εἶπε *κατὰ τοὺς 9 263 παλαιούς ὁ ποιητής, ἵνα μὴ προσκρούοιμεν ὡς Ὀμηρικῶ ὄντι διὰ τὸ μυθῶδες. *(Vers. 786.sqq.) Τῶν 31 Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἐχόντων, ὡς εἴρηται, οἱ Τρωῆς ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσι, πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες. πρὸ τῶν βασιλείων γὰρ ἦν, φασὶν, ὡς εἰκὸς τὸ ἐκκλησιαστήριον. Ζεὺς δὲ, φησιν, ἄγγελον ἔστειλε τοῖς Τρωσὶ τὴν Ἴριν, ἣν καὶ ποδῆνεμον καὶ ὠκέαν καλεῖ καὶ πόδας ὠκέαν. ἡ δὲ ἐλθοῦσα σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ ἔφη τῷ Πριάμῳ· ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν, ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης, πόλεμος δ' ἀλίαςτος ὄρωρε, τουτέστιν ἀφνκτος· λιάζω γὰρ τὸ ἐκφεύγω. μέμφεται δ' ἐν τούτοις τὸν γέροντα ὡς ἐν καιρῷ μάχης καὶ ἔργων λογολεσχοῦντα. εἰρήνη μὲν γὰρ πρόεπουσι βουλαὶ καὶ δημηγορίαι, πολέμου δὲ ἀκμὴ οὐ τούτοις χαίρει. διὸ τινες τὸν Ἄρην παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ λέγειν ἐτυμολογοῦντες τὴν εἰρήνην ἀπὸ τοῦ εἶρειν, ὅ ἐστι λέγειν, παράγουσι, κατὰ τὸ, ἐν χειρ*σὶ τέλος πολέμοιο, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. εἴτα τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν ἐκπληττομένη φησὶν· 40 40 ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν, ἀλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα· λίην γὰρ φύλλοισιν ἰοικότες ἢ ψαμάθοισιν ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. καὶ οὕτω τὴν Τρωικὴν ἀγορὰν ἡ Ἴρις ἐγκόψασα προκαλεῖται εἰς ἔργον τὸν ἐντρεχέστατον Ἐκτορα καὶ φησὶν ἀσυνδέτως οὕτως· (Vers. 802.) Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὠδέ γε ῥέξαι· πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων, τοῖσι δ' ἕκαστος ἀνήρ 348 σημαίνετω οἷς ἄρχει, τῶν δ' ἐξηγεῖσθω κοσμησά*μενος πολιήτας, ἥτοι τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας πλεονασμῶ 348 τοῦ ἡ· οὐ δῆπου γὰρ φυσικῶς ἐνταῦθα ἐγκείται, ὡς ἐν τῷ Μασσαλία Μασσαλιῆτης καὶ τοῖς τοιούτοις.

καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς μυθικῆς Ἴριδος. φαίνεται δὲ ὅτι σκοπὸς τις ἐκάθητο τοῖς Τρωσίν, ἐπιτεταγμένος τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπεῖν, ὃς ἰδὼν ἐκείνους ἐκτεταγμένους οὕτω δραμῶν ἐξεῖπε τὰ τοῦ πράγματος κατὰ σπουδὴν. διὸ καὶ τὴν δημηγορίαν ἐπέτεμεν οἷα μὴ ἐνδαψιλευμένον πλατυτέρον καιροῦ. ἐμφαίνει δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο εἰπὼν ὅτι ἡ Ἴρις εἶπεν ἃ εἶπε πρὸς Πριάμον καὶ Ἐκτορα εἰσαμένη, ἤγουν ὁμοιωθεῖσα φθογγὴν, νῆι Πριάμου Πολίτη, ὃς Ἑλλήνων σκοπὸς ἦτοι κατάσκοπος ἴξε ποδωκείησι πεποιδῶς τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος, δέγμενος ὁππότε ναῦφιν, ἦτοι ἀπὸ τῶν νηῶν, ἀφορηθεῖεν Ἀχαιοί.

10 ὁ γοῦν Πριαμίδης Πολίτης *οὗτος ἐλθὼν ἐδήλωσεν ὡς τῶν νηῶν ἀφώρμηται οἱ Ἕλληνες. ἐπεὶ δὲ πάνυ πολλοῦ τοῦ τάχους ἔδει καὶ ἐχρῆν ἐπετερωσθαι οἷον ἄρτι τὸν κατάσκοπον τὰ τε ἄλλα καὶ ἵνα μὴ θεαθεῖς ὑπὸ ἰππέων ἐπιδιωχθῆ, πέπλασται πιθανῶς ἡ Ἴρις ἀγγέλλουσα τὴν Ἑλληνικὴν κίνησιν, ἣν ὁ μῦθος καὶ πτέρυγας ἔχειν λέγει, οὐκ ἀρκούμενος τοῖς ῥηθεῖσιν Ὀμηρικοῖς ἐπ' αὐτῇ ἐπιθέτοις τῶ 10 ποδὴναιμος καὶ τοῖς λοιποῖς. Τάχα δὲ καὶ προέδραμε τοῦ Πολίου φήμη τῆς ἰῶν Ἑλλήνων κινήσεως οἷα εἰκὸς ἢ ἐκ τοῦ ἤχου τῶν ποδῶν ἢ ἐκ τῆς βοῆς ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν. Καὶ τοῦτο ἐστὶν ἡ Ἴρις αὕτη, περὶ ἧς ὅτι τε Διὸς ἐστὶν ἄγγελος καὶ διὰ τί τοῦτο λέγεται καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ἀγγέλλω γίνεται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα Ἴριος, καὶ εἴ τι δὲ χρεῶν ἕτερον εἰς αὐτὴν συμμέτρως ῥηθῆναι, ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἐξῆς. ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὴν Ὀμηρικὴν δεξιότητα καὶ ποικιλίαν. ἔστειλε μὲν γὰρ Ζεὺς καὶ εἰς τὸν ναύσταθμον

20 ἄγγελον, *ἔστειλε δὲ καὶ εἰς Τροίαν· ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ὄνειρος Διὸς ἄγγελος καὶ μόνῳ τῷ βασιλεῖ κατ' ἰδίαν καὶ χρηστὰ ἐπαγγέλλόμενος καὶ ἀγορὰ μετὰ τὴν ἀγγελίαν καὶ βουλή, ἐνταῦθα δὲ προηγείται μὲν ἀγορὰ, ἣν οὐκ οἶδαμεν ὅ τι ἂν ἐποίει, ἐπ' αὐτῇ δὲ Ἴρις ἐναργῆς ἄγγελος ἦκει, ἀγγελία διακονουμένη ἀλεγεινῆ. κοινὸν δὲ ἀμφοῖν τοῖν ἀγγέλοιν τὸ τοῖς βασιλεῦσιν ὄνειδίξειν, τὸν μὲν ὄνειρον ὡς παννύχιος ἐκεῖνος ὑπνοῖ, τὴν δὲ Ἴριν Πριάμῳ τὸ ἀκριτόμυθον. (Vers. 786.) Τὸ δὲ, ὡκέα Ἴρις, ἀναλόγως 20 προῆκται, ὡς καὶ τὸ ἡ γλυκέα καὶ ἡ ἡδέα καὶ τὰ ὅμοια· ἐκ τοῦ ὡκὺς γὰρ ὡκέος τὸ θηλυκὸν ὡκέα, ὡς καὶ γλυκὺς γλυκέος γλυκέα, καὶ τὰ ἄλλα. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον ἐπενθέντες τὸ ἰ ἐποίησαν ὡκέα, γλυκέα, καὶ τὰ λοιπά. (Vers. 787.) Ἀγγελίαν δὲ ἀλεγεινῆν, ἤγουν ἀλεγεινῆν, ἐπίπασσαν, φροντίδος ἀξίαν, λέγει αὐτὸ τοῦτο, εἰπεῖν τὴν Ἴριν, ὅτι ἀφώρμηται τῶν νηῶν οἱ Ἀχαιοὶ τοιοῦσδε καὶ τοσοῦσδε λαός.

30 (Vers. 788.) Τὸ δὲ, ἀγορὰς *ἀγόρευον, Ἀττικόν ἐστίν, ὡς καὶ τὸ βουλὴν βουλεύει καὶ λόγον λέγει καὶ ὅλως τὸ παρατιθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα· καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα παρονομασία. (Vers. 789.) Τὸ δὲ, καὶ νέοι καὶ γέροντες, δημοκρατικόν ἐστίν, οὐ βουλευτικόν· δημοκρατίας γὰρ ἢ κοινῆ αὕτη ἰσηγορία. (Vers. 791.) Τὸ δὲ νῆι, ὅ ἐστιν νῆφ, προπερισπώμενον μὲν συγκέκοπται ἀπὸ τῆς νῆς νῆος νῆι καὶ οὕτως ἐκπέφυγε τὸ δύσφωνον· εἰ δ' ἴσως παροξύνεται, κρᾶσιν ἐπαθε τῶν δύο ἰ εἰς ἰῶτα μακρὸν κατὰ τὸ Θετί καλλιπλοκάμῳ, καὶ, μήτι δ' ἠνίοχος, ἤγουν βουλῆ παραγίνεται ἠνίοχοιο. 30 Ὅρα δὲ καὶ ὅτι Πολίτης κύριον ἐξ ἰδιασμοῦ κοινοῦ τοπικοῦ ὀνόματος, ὅποια πολλὰ καὶ ἄλλα εἰσίν. 264 (Vers. 792.) Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἴξε σκοπὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο, ἐνεργητικῶς ἐκφωνηθέν. οὕτω δὲ καὶ τὸ σύνθετον αὐτοῦ τὸ καθίζειν· ἴξε μέντοι οὐκ ἂν ποτε εὔρεθει, ἀλλὰ παθητικῶς αἰεὶ λαλεῖται· ἔξετο

40 γὰρ ὡς περ καὶ ἐξόμενος. ὅτι δὲ τὸ ἔξω πρωτότυπὸν ἐστὶ *τοῦ ἴξω καὶ καθίζω, καὶ ὅτι Σικελῶν γλῶσσα ταῦτα παράγει, δηλωθήσεται πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς. Ὡς δὲ καὶ ὀπτῆρ λέγεται ὁ τοιοῦτος σκοπὸς, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Σοφοκλῆς. Τὸ δὲ, ποδωκείαις πεποιδῶς, παραγγελία ἐστὶ τοῦ χρῆναι τὸν σκοπὸν εἶναι καὶ ποδώκη, ὡς ἂν ἐπιταχύνῃ ἐν καιρῷ τὸν δρόμον. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι κωμωδῶν τοῦτο λέγει ὁ ποιητὴς, ὡς τοῦ Πολίτου ποσὶ θαρρόοντος, οὐ μὴν ἀνδρείου ὄντος. περίφρασις δὲ τοῦ ποδώκης τὸ ποδωκείησι πεποιδῶς, ὡς καὶ τοῦ ἄλκιμος τὸ ἀλκί πεποιδῶς. (Vers. 793.) Ὁ δὲ Αἰσυήτης δημογέρων ἀρχαῖος

349 παρώνυμος ἴσως τῷ ἐν τοῖς ἐξῆς πῶς Αἰσυητῆρι νεανία Ἀντήνορός, φασὶ, πατὴρ καὶ *Οὐκαλέγοντος, 40 τεθαμμένος κάτω πῶς περὶ τὸ πεδίον, ὡς περ καὶ ὁ Ἴλος φανεῖται ἐν τοῖς ἐξῆς, οὐ ὁ τύμβος ἐξῆρται ὡς καὶ χρησιμεῖν εἰς σκοπευτήριον. Μήποτε δὲ οὐκ ἀγαθὸς οἰωνὸς τοῖς πολίταις τῆς Τροίας τὸ ἐπὶ τύμβου καθῆσθαι αὐτοῖς τὸν κατάσκοπον τὸν καὶ τῇ πόλει παρώνυμον καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου υἱόν, ὡς εἶναι τὸ Ἡσιόδειον παρωδήσαντά τινα εἰπεῖν ἐνταῦθα, μηδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθῆξιν ἄνδρα τοιοῦτον σκοπευτήν. ἕτεροι δὲ ἰστοροῦσι τὸν Αἰσυήτην τοῦτον, ἔγγονον Οὐκαλέγοντος, οὐ τοῦ ἐν τῇ β, ἀλλὰ ἀρχαιοτέρου, ὃς ἐγήμε φασὶν Ἴλιον τὴν Λαομέδοντος. καὶ ὅρα τὴν Ἴλιον ταύτην τὸ κύριον ὄνομα·

οὕτω δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα καινόφωνα παρὰ τοῖς παλαιοῖς κύρια ἔν τε ἑτέροις καὶ παρὰ Πορφυρίῳ, ἔνθα φησὶν ὅτι Σιπύλου καὶ Χθονίας τῆς Κρόνου Τιμῶλος καὶ ὁ Ὀλυμπος, οὐ καὶ *Ἰδης Πηνελόπη, 10 ταύτης δὲ θυγάτηρ Τροία. (Vers. 795.) Κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ εἰσαμένη ἀντὶ τοῦ ὁμοιώσασα ἐκ τοῦ εἶδω τὸ ὁμοιω πλεονασμῷ τοῦ εἶ. ἀνωτέρω δὲ γε αὐτοῦ δίχα τοῦ εἶ τίθεται τὸ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ὁμοιώθη ἢ ὁμοίωσεν· εἶσατο γάρ, φησι, φθογγήν. (Vers. 796.) Τὸ δὲ, μῦθοι ἄκριτοι, ἤγουν ἀναρίθμητοι, δριμέως εἰς τὸν γέροντα βασιλέα ἔσκωπται· οὕτω γὰρ καὶ ὁ γελοῖος Θερσίτης συνθέτως ἀκριτόμυθος ὑβρίσται. καὶ ἴσως διὰ τοῦτο οὐ τὸν Πολίτην αὐτὸν ἐκείνον ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ, ταῦτα λέγοντα ἵνα μὴ εἰς πατέρα παροινῇ, τὴν δὲ Ἴριν ταῦτα λέγειν φησὶν, ἢ τις ὡς θεῖον πρόσωπον οὐκ ἔχει μέμνην. ὄρα δὲ ἐνταῦθα τὸ, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοι· οὐ γὰρ ἀπλῶς οἱ ἄκριτοι μῦθοι 10 μεμπτέοι, ἀλλὰ τὸ αἰεὶ ἀκριτομυθεῖν. οὕτω καὶ Ἀχιλλεύς οὐχ' ὅτι μάχεται ἢ ἐρίζει σκώπτεται, ἀλλ' ὅτι αἰεὶ αὐτῷ ἔρις τε φίλη καὶ πόλεμοι. (Vers. 798.) Ἐν δὲ τῷ, ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ, τὸ πολλὰ πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ πολλάκις, ὡς *καὶ τὸ δηθὰ τοῦ δηθάκις καὶ τὸ τосαῦτα τοῦ τосаυτάκις. 20 (Vers. 799.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι χρεῖα ἦν τῆς Ἴριδος τῷ ποιητῇ οὐ μόνον εἰς τὰ ῥηθέντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ, τοιόνδε λαόν. τοςόνδε μὲν γὰρ λαόν ἀσφαλῶς εἶχε καὶ ὁ Πολίτης γινῶναι τε καὶ εἰπεῖν· τὸ δὲ τοιόνδε θεοῦ ἦν ἔργον εἰδέναι. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ Ἴρις πλάττεται, ὅθεν καὶ οἶδε τὴν ἐν ἀνδρείᾳ Ἑλληνικὴν ποιότητα. (Vers. 800.) Τὸ δὲ, φύλλοις εἰκότες, παραπέφρασται ἐκ τοῦ, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθια· ὁ περὶ τούτων προσφυῶς ἐρρέθη, ἐνταῦθα δὲ εἰς δῆλωσιν πλήθους ὑπερβολικὴν προσετέθη τὸ ψαμάθοισιν, οὐκ ἀπροσφυῶς οὐδ' αὐτό· εἴληπται γὰρ ὡς περὶ ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ πεδίου, τὸ φύλλα καὶ ἄνθια, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ψαμάθοις ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ, ᾧ συνήθεις οἱ Ἕλληνες. (Vers. 801.) Τὶ δὲ, 20 ἔρχονται πεδίοιο, ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς πεδιάδος, καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ, διέπρησσον πεδίοιο. (Vers. 803.) Ἐν δὲ τῷ, πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν ἐπίκουροι, ὄρα ὅπως προτίθεται ὁ γὰρ σύνδεσμος λαμβανόμενος 30 ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ, ὅς ἐν τοῖς νοήμασι πρόκειται. τὸ μὲν οὖν κοινὸν οὕτως· ἐπεὶ πολλοὶ κατὰ ἄστν ἐπίκουροι, ἕκαστος σημαίνεται οἷς ἄρχει· ὁ δὲ ποιητὴς λαβὼν τὸν γὰρ σύνδεσμον ἐν καταρχῇ ὡς ἰσοδύναμον ὄντα τῷ ἐπειδὴ, λέγει· πολλοὶ γὰρ ἐπίκουροι, ἕκαστος σημαίνεται τοῖς ἑαυτοῦ. καὶ ποιεῖ τοῦτο μυριαχοῦ διὰ τὸ καινότερον, προτιθεῖς μὲν τὴν αἰτίαν κατὰ λόγον περιβολῆς, ὑποτάσσων δὲ αὐτῇ τὸ αἰτιατὸν καὶ ἐν τούτῳ μόνῳ ξενίζων ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ συνδέσμου κατάρχεται. Ἄστν δὲ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ πᾶσα πόλις· Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς ἐμόνασαν τὸ ὄνομα. ἄστν γὰρ ἰδίως ἐκαλοῦντο αἱ Ἀθῆναι, ὡς περὶ καὶ πόλις μετὰ τοῦτο ἡ Ἀλεξάνδρεια. (Vers. 804.) Τὸ δὲ, ἄλλη δ' ἄλλῳ γλῶσσα, οὐχ' ὁμοεθνεῖς εἶναι δηλοῖ τοὺς ἐν τῇ Τροίᾳ οὐδ' ὁμογλώσσους· διὸ καὶ βαρβαρικώ- 30 τερον ἐν τοῖς ἐξῆς κλάζουσι. (Vers. 805.) Τὸ δὲ, τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, τῶν δ' ἐξηγεῖσθω, πο*λύπτωτον μὲν σχῆμα λέγεται, νοῦν δὲ ἔχει τοιοῦτον· τοῖσδε ἕκαστος προσταστέω, τῶνδε ἡγεμο- 40 νετέω. εἰκοι δὲ τῷ, κριν' ἄνδρας κατὰ φύλα καὶ φρήτρας, ὁ φθάσας εἶπεν ὁ Νέστωρ· οὐ γὰρ ἀδύνατον τὴν αὐτὴν ἔννοιαν εἰς πολλοὺς ἐλθεῖν. τὸ γὰρ, ἕκαστος σημαίνεται οἷς ἄρχει, καὶ ἐξηγεῖσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν κοσμησάμενος αὐτοὺς, καὶ τὸ κατωτέρω δὲ κείμενον τὸ, Τρῶες διέκριθεν ἢ δ' ἐπίκουροι, ὁμοίωται πάντως πρὸς τὸ, κριν' ἄνδρας φυλαδόν. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ὅπως φύλα φύλοις βοηθῇ, ἐνταῦθα δὲ σὺν τούτῳ καὶ ὅτι οὐδὲ δύνανται οἱ μὴ ὁμόγλωσσοι ἀλλήλοις συντετάχθαι, ἵνα μὴ φύρωσι καὶ συγγέωσι τὸ πᾶν. *Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν οἷς τὰ τῆς Ἴριδος ταῦτα τῷ Νέστορι ὁ ποιητὴς φθάσας ἀνέ- 350 θετο, παραινούντι τὰ ὅμοια, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἔδειξεν Ὀμηρὸς ὡς θεοῦ κοινὸν καὶ ἀνθρώπου ἢ ἀρετῆ. ὄρα δὲ ὅτι τοσοῦτον ἀλεγεινὴ ἢ τῆς Ἴριδος ἀγγελία, ὥστε οὔτε ὁ Πρίαμος ἐλάλησέ τι πρὸς 40 ἢ περὶ ἤκουσεν οὔτε ὁ Ἐκτωρ παρῶν καὶ αὐτὸς τῇ ἀγορᾷ, ἐκπλαγέντες δὲ ἐπὶ τῇ αἴφνης ἐφόδῳ τῶν 265 Ἀχαιῶν σιωπῶσι τέλειον, οὕτω δὲ καὶ οἱ λοιποί. ἔργον δὲ ἔχονται, λύσαντος Ἐκτορος ταχὺ τὴν ἀγοράν. αἴψα γάρ, φησὶν, ἔλυσεν ἀγορῆν· ὁ περὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἄλλως φράζεται· λῦσε δ' ἀγορῆν αἴψηρην. διὸ ἀτάκτως ὠρμημένοι καὶ μηδὲν τι προβεβουλευμένοι ἑτορῶν ποιήσουσιν ἐν τοῖς ἐφεξῆς, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. * (Vers. 807. sqq.) Τὴν μὲν τῶν Ἑλλήνων κίνησιν πολλαχῶς ἐσέμνηνεν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ 18 β' ῥαψωδίᾳ, καὶ πλατύτερον διεξῆλθε τὰ κατ' αὐτὴν, καὶ τῷ καταλόγῳ δὲ αὐτῶν ἀρκούντως ἐνεβρά- *δυνε μετὰ καὶ συνάρσεως Μουσῶν. τὰ δὲ κατὰ τοὺς Τρῶας ἐπιτροχάδην διέξεισι συνεπισπεύδων οἶον 20

αὐτοῖς, καὶ οὔτε Μούσας ἀξιοῖ ἐπικαλέσασθαι, οἷα μήτε χωρογραφῶν ὡς ἐκεῖ μήτε μύθους ἐκτιθέναι
 μέλλων καὶ ἱστορίας εἰς τοσοῦτον καὶ γενεαλογίας καὶ σχημάτων ποικιλίας, οὔτε τὸν κατάλογον οὕτω
 πλατύνει. καὶ τὰ πρὸ τοῦ καταλόγου δὲ πάνυ ἐπιτρέχει στενοχωρῶν. φησὶ γάρ· (Vers. 808.) ἐπὶ
 τεύχεα ἐσεύοντο, ἤγουν ὤρων, διὰ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐφόδου αἰφνίδιον· πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, αἱ
 τῆς πόλεως δηλαδὴ διὰ τὸ κατεπεῖγον, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, πεζοὶ τε ἰππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς
 ὀρώρει, ἤγουν ἠγειροτο· εἶτα ἐν ὀλίγοις ἔπεισι τὸν τόπον ἐκθήμενος, ὡς ῥηθήσεται μετὰ βραχὺ, ἐν
 ᾧ διεκρίθησαν ἀλλήλων οἱ Τρωῆες καὶ οἱ ἐπικούροι, τοῦ καταλόγου τῶν Τρωικῶν ἡγεμόνων ἀρχεται, ὡς
 30 καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται. Ἰστίον δὲ ὅτι ἐν τῷ, πᾶσαι πύλαι, φασὶν Ἡρόδω*ρος καὶ Ἀπίων
 ὅτι ἔμφασιν μὲν ἔχει πολλῶν πυλῶν, μία δὲ ἐστὶ, καὶ ὅτι ἐστὶ τὸ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι. βούλονται
 οὖν τοῦτο λέγεσθαι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὅτι ὁ εἰς πυλεῶν ὁ τὴν Τροίαν ἀνοίγων εἰς πλάτος διεπετάσθη 10
 κατ' ἄμφω τὰς πύλας, εἰς ὅσον ἐνεχώρει, ὥστε κατ' αὐτοὺς οὐ πλεῖστος ἀλλὰ ποιότητα δύο θυρῶν
 ἀνοίγματος τὸ πᾶσαι δηλοῖ. (Vers. 809.) Τὸ δὲ ὠίγνυντο γίνεται ἐκ τοῦ οἴγω τὸ ἀνοίγω, καὶ πλεο-
 νασμῷ οἴγνω, ἐξ οὗ παράγωγος οἴγνύω, ἀφ' οὗ οἴγνυμι, οὗ παθητικὸς παρατατικὸς ὠίγνυμην, καὶ
 τρίτον πληθυντικὸν ὠίγνυντο. οὕτω καὶ θόρω τὸ πηδῶ, θόρωνω θορνύω θορνύμι, καὶ ἄλλα μυρία,
 ὡς πού γέγραπται. (Vers. 810.) Τὸ δὲ ὄρουμαγδὸς ὅτι καὶ ὄρουμαγδὸς λέγεται μεταθέσει τοῦ γ, πολ-
 λαχοῦ φαίνεται. δηλοῖ δὲ κυρίως μὲν τὸν ἐν ὄρει κτύπον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸν ὅπου δήποτε. ἡ δὲ
 τοῦ ῥηθέντος τόπου ἦτοι στρατοπέδου ἐκθέσις τοιαύτη· (Vers. 811.) ἐστὶ δὲ τις προπάρουθε πόλης
 40 αἰπεῖα κολώνη, *ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε περιδρομὸς ἐνθα καὶ ἐνθα, τουτέστι κυκλοτερῆς καὶ πάντοθεν
 περιτρεχομένη· ταύτην ἄνδρες μὲν Βατίειαν κικλήσκουσιν, ἀθάνατοι δὲ σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίν-
 νης. ἐνθα, φησὶ, τότε Τρωῆς τε διεκρίθησαν καὶ οἱ αὐτῶν ἐπικούροι. Καὶ σημείωσαι ὅτι οὐδὲ οὗτος 20
 ὁ τοῦ μνημείου τόπος τοῖς βαρβάροις ἦν ἀγαθὸς οἰωνός, ὡς οὐδὲ ὁ τοῦ Αἰσνήτου τύμβος. διὸ τάχα καὶ
 ὁ ποιητὴς ὠκνήσεν τύμβον ἢ τάφον Μυρίννης εἰπεῖν. σῆμα δὲ ἐκάλεσεν εὐφημότερον, ὡς σημείον τινὸς
 κειμένου ἐκεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅπως εὐμεθέδως κἀνταῦθα ἱστορίαν παλαιὰν παρέρριψε, τὴν περὶ Μυρίν-
 35 1 νης, καὶ τὴν ῥηθεῖσαν κολώνην κα*τὰ τὸ παρέλκον ἐτοπογράφησε, ποικιλίας χάριν καὶ πολυμαθείας
 καὶ τοῦτο ποιήσας. τόπον δὲ ὑψηλὸν, ὡς περ ἡ ἀλλαγὸς καλλικολώνη, οὕτω καὶ νῦν ἡ κολώνη δηλοῖ
 ὅθεν παράγωγος ἡ κολώνεια, ὡς ἀστυόχη ἀστυόχεια. ἔχει δὲ τι ἀπορίας, πῶς οὐκ ὀξύνεται ἡ κολώνη,
 εἴ περ ἀπὸ τοῦ κολωνός ὀξυτόνου γίνεται, ὃ δηλοῖ μέγα ὄρος κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ ἴσως ἐστὶν
 εἰπεῖν ὅτι συνεξηκολούθησε καὶ αὐτὸ τοῖς διὰ τοῦ ωνῆ θηλυκοῖς ὀνόμασιν, οἷον τῷ κορώνη, Μεθώνη
 καὶ τοῖς τοιούτοις. οὐκ εἰς ὄξυ δὲ παντελῶς ἡ κολώνη λήγει, ἔχει δὲ τι, ὡς εἰκὸς, ἄνω κολόβωμα τῆς
 ὀξύτητος. διὸ καὶ κολώνη λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ κολούω τὸ κολοβῶ. ταῦτόν δὲ πάντως κολωνόν κἀν- 30
 ταῦθα καὶ κολώνην εἰπεῖν. νικᾷ δὲ ὅμως τὸ Ὀμηρικόν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἀκολουθῶν κολώνην ἄκραν
 10 τάφου ἔφη, εὖ ἄλλως εἰδὼς τὴν ῥη*θεῖσαν ταυτίτητα, καθότι Κολωνός μὲν δῆμος αὐτῶ ἐν Ἀθήναις,
 ὁ δὲ ἐκεῖθεν δημότης, ὁποῖος καὶ αὐτός, Κολώνηθεν ἐλέγετο φῦναι, οὐ Κολωνόθεν, ὡς ὅμοιον ὄν
 κολωνόν καὶ κολώνην εἰπεῖν, καὶ ἐκ Κολωνοῦ καὶ Κολώνηθεν. (Vers. 813.) Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ ῥηθεῖσα
 κολώνη ὁμωνύμως, φασὶν, Ἀμαζῖνι τινὶ ἐκεῖ τεθαμμένη, δύο ποτέ, οἷα εἰκὸς, ἐχούση ὀνόματα, ὧν
 τὸ μὲν εὐτελέστερον, καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ φασὶν δημωδέστερον, ἀνθρώποις ἔγνωστο. τοιοῦτον δὲ ἡ Βατίεια
 καὶ ἡ Βατίεια λείως καὶ ἀφελῶς ἐκφωνούμενον· τὸ δὲ ὀγκηρότερον καὶ σεμνότερον ἢ καὶ κατὰ τοὺς
 παλαιούς ἀληθέστερον θεοῖς δέδοται, ὡς ἡ Ὀμηρικὴ Μοῦσα φησὶν, ἦτοι ὁ θεόληπτος ποιητὴς καὶ ὡς
 οἷα μουσοτραφῆς, τὴν τῶν θεῶν, φασὶν, εἰδὼς διάλεκτον. οὕτω καὶ Βριάρεως καὶ Αἰγαίων. τὸ μὲν
 θεῖον ὄνομα κατὰ τὸν ποιητὴν, τὸ δ' ἀνθρώπινον· τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐπὶ ἑτέρων διωνυμιῶν. 266
 20 (Vers. 814.) Ἡ δὲ Ὀμηρικὴ αὕτη Μύρινα κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρο*ν. λεγόμενη παρὰ τινῶν Τρω-
 κρου θυγάτηρ, γυνὴ Λαοδάμου. ὁ δὲ γεωγράφος, μεμνημένος πού ταύτης, φησὶν· Ἐρμος ἀπέχει τῆς
 Κύμης ἑβδομήκοντα σταδίου. μερίστη δὲ τῶν Αἰολικῶν καὶ ἀρίστη ἡ Κύμη ἀπὸ Ἀμαζόνος τὸ ὄνομα
 σχοῦσα, καθάπερ καὶ ἡ Μύρινα ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Τρωικῷ πεδίῳ κειμένης ὑπὸ τῇ Βατίειᾳ· ὥστε κατὰ
 τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ γεωγράφου οὐκ αὐτὴ ἐκεῖνη ἡ Ἀμαζῶν Μύρινα διωνυμὸς ἀλλ' ὁ τύμβος αὐτῆς,
 οὐ δύο ὀνόματα, ἡ Βατίεια τοπικόν, καὶ ἡ Μύρινα, ἐκ τῆς κειμένης Μυρίννης ἐν τῇ Βατίειᾳ. ὅτι δὲ

τόποι πολλοὶ Ἀμαζόνων εἰσὶν ἐπώνυμοι, δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ Θεμί-
σκυρα ἐπωνομάσθαι Ἀμαζόνι, οἰκητήριον καὶ αὐτὴ Ἀμαζόνων γενομένη ποτὲ, παρ' ἣ καὶ εἰσέτι νῦν
τόπος τις ταῖς Ἀμαζόνισιν ἐπωνόμασται. ἱστορεῖ δὲ ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι Βάτεια ἀπὸ Βατείας προσηγό-
ρευται, τῆς Δαρδάνου γυναικὸς, ἧς καὶ Ἀρρϊανὸς με^{*}μνημένος φησὶν ὅτι Δάρδανος ἐκ Σάμου τῆς 30
Θρακίας ἐλθὼν τὰς τοῦ Τεύκρου βασιλείως θυγατέρας ἔγημε, Νησῶ καὶ Βάτιαν, καὶ ἐκ μὲν τῆς Νη-
σοῦς ἦν αὐτῶ θυγάτηρ Σίβυλλα ἡ μάντις, ἀφ' ἧς καὶ ἄλλαι γυναῖκες, ὅσαι ἐγένοντο μαντικάι, Σίβυλ-
λαι ἐλέγοντο, οὐχ' ὡς πρὸς αἵματος αὐτῇ οὐσαι, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁμοίαν θεοφορίαν τυχοῦσαι τῆς ἐπικλή-
σεως, ἐκ Βατείας δὲ Ἐριχθόνιος καὶ Ἴλος. μὴ ποτε οὖν, ὡς περ ὁ τῆς γεννησαμένης Βατείας τάφος
κάτω τῆς Τροίας, οὕτω κατὰ ζῆλον καὶ ὁ τοῦ Ἴλου μέσον καππεδίον ἦν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι, ὡς δῆλον ἐκ
10 τῶν προσεχῶς γραφέντων, πρωτότυπον ἡ Βάτεια· ὅθεν κατὰ πλεονασμὸν ἡ Βατεία, ὁμοίως ἴσως τῶ
ὑγεία ὑγεία. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι τεχμαίρονται Ἀμαζόνα ταύτην εἶναι τῶ ἐπιθίτῳ· εὐσκαρθμοὶ
γὰρ ἵπποι φασὶ διὰ τὸ τάχος, κάκεινη οὖν εὐσκαρθμος διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡνιοχίας τάχος. ἱστορεῖ δὲ καὶ
πόλιν Αἰολικὴν εἶναι τὴν *ἀνωτέρω λεχθεῖσαν Μύρινναν, τὴν ὁμώνυμον τῇ ἐν τῶ Τρωικῷ πεδίῳ 40
κειμένη Μυρίνη, ἣ τις ἐν ἀπλότῃ μὲν γράφεται τοῦ ρ, διπλόην δὲ ἔχει τοῦ ν κατὰ τὸ Ἡριννα καὶ
Κόριννα, ἀπεναντίας τῇ μυρρίνῃ τῶ δένδρῳ· αὐτὴ γὰρ μονάζει μὲν τὸ ν, διπλάζει δὲ τὸ ρ διὰ τὴν
μυθικὴν Μυρρῶν, καὶ διότι δὲ μυρσίνη λέγεται· διὸ, καθάπερ πυρρὸς πυρρὸς, ταρρὸς ταρρὸς ὁ καλα-
θίσκος, οὕτω καὶ μυρσίνη μυρρίνη. τινὲς δὲ Βάτιαν φασὶ πόλιν Τρωικὴν, παρονομαζομένην ἐκ τῶν περὶ
αὐτὴν βάτων, αἱ περ καὶ βάτεια τρισυλλάβως λέγονται, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ ἐν τῇ εἰς τὸν Ἀγησίαν ᾠδῇ.
ἕτεροι δὲ ἐνδοιάζοντες φασὶν οὕτω κα^{*}λείσθαι, ἴσως παρὰ τὸ βαίνεσθαι ἐν τοῖς πολέμοις. Πολύσκαρ-352
20 θμος δὲ ἢ ὡς εἴρηται ἡνιοχικὴ καὶ πολυκίνητος· γίνεται γὰρ ἐκ τοῦ σκαίρω τὸ πηδῶ ὁ σκαρθμός,
πλεονάσαντος τοῦ θ, ὡς καὶ ἐν τῶ μνηθμός καὶ κλαυθμός καὶ ὠρυθμός παρὰ Κοίντῳ, καὶ ἐν τοῖς
ὁμοίοις. τινὲς δὲ τὸ πολύσκαρθμος πρὸς τὸν τόπον ἡρμήνευσαν, ὡς πολλῶν, φασὶν, ἐνεργουμένων
αὐτόθι ἐν τῶ πολέμῳ σκαρθμῶν, ὃ ἔστι κινήσεων ποδῶν. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς σκαρθμὸς δρό-
μος, βάσις, πούς. ἕτεροι δὲ τὸ πολύσκαρθμος ἀντὶ τοῦ τραχεῖα ἐνόησαν. (Vers. 811.) Τὸ δὲ, ἔστι
δέ τις αἰπεῖα κολώνη πρὸ τῆς Τροίας, σχῆμα ἐστὶ σαφηνείας, διηγήμασι πρέπον, φίλον Ὀμήρῳ, ὡς
καὶ τὸ, ἔστι πόλις Ἐφύρη, καὶ ἄλλα πολλά. *(Vers. 816. sqq.) Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυ- 21
θμῆος Ἐκτωρ Πριαμίδης, ἅμα τῶ γε, ἤγουν τούτῳ, πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ θωρήσσοντο
μεμαότες ἐγχείησιν, ἤγουν προθυμούμενοι τοῖς ἐγχεσι. τί δὲ προθυμούμενοι; πολεμίους ἀναιρεῖν
ἢ φάλαγγας ῥήσσειν ἢ καὶ θώρακας ῥήξειν πολεμίων ἀμφὶ στήθεσιν, ὃ περ ἐπὶ μὲν τῶν Ἀβάντων ἐντε-
30 λῶς εἶπεν, ἐνταῦθα δὲ ἐνέλειψε συνεπιτροχάζων καὶ τοῖς σχήμασι, καὶ τὸ Τρωικὸν ἐμφαίνων καὶ οὕτως
ἐναγώνιον, ὅς γε οὐδὲ δειπνούντων μέμνηται τῶν Τρώων, οὐδὲ μὴν θυόντων, ἅ περ εὐλόγως πεποιή-
κασιν Ἕλληνες. (Vers. 816.) Καὶ ὅρα ὅτι μέγαν τὸν Ἐκτορα εἶπε κατὰ πολλὰς πάντως ἐννοίας, ὧν
οὐδεμίαν ἀνεκάλυψε. Κορυθαιόλος δὲ παροξύνεται μὲν ὑπὸ τῶν παλαιῶν, δηλοῖ δὲ τὸν ἔχοντα αἰόλην
67 κόρυθα, ἤγουν ποικίλην περικεφαλαίαν· εἰκὸς γὰρ *αὐτῶ παρηλλάχθαι τὸν ὄπλισμόν· ἢ τὸν ἐκίνητον 30
ἐν πολέμοις παρὰ τὸ αἰόλον τὸ ταχὺ, ὃ περ ἀπὸ τοῦ αἰόλλω τὸ κινῶ γίνεται, ἵνα εἴη κορυθαιόλος ὁ αἰό-
λος εἰς μάχην μετὰ ὕπλων, ὡς ἀπὸ τῆς κόρυθος τὸ πᾶν εἶπεῖν. τοιούτου δὲ σημαينوμένου ἐστὶ καὶ
ὁ κορυθαίξ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω καὶ ἀπαιόλη γίνεται ἡ ἀπάτη καὶ ἀποστέρησις.
Αἰσχύλος· τέθνηκεν αἰσχροὺς χρημάτων ἀπαιόλη. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἀπαιόλημα τὸ ἀποπλάνημα καὶ ἀπο-
κάθαρμα, ὃ καθαρολογήσας ἐν σαφηνείᾳ Σοφοκλῆς ἄλημά τε ἀπλῶς τὸν δόλιον καὶ αἰμύλον Ὀδυσσεῶ
40 λέγει καὶ ἄλημα στρατοῦ, ᾧ παράκειται εἰς ἐρμηνείαν καὶ τὸ αἰμυλώτατον. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ἐκτωρ τῶν
Τρώων ἠγεῖτο. (Vers. 819.) Δαρδανίων δὲ, φησὶν, ἦρχεν Αἰνείας, ὃν ὑπὸ Ἀγχίση ἔτεκεν Ἀφροδίτῃ
Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι, θεὰ βροτῶ ἐννηθεῖσα· οὐ μόνος δὲ αὐτὸς, ἀλλ' ἅμα τούτῳ δύο Ἀντηνορίδαι, Ἀρ-
χέλοχος καὶ Ἀκάμας. ἴσως *γάρ, φασὶν, ὁ βασιλεὺς ὑποπτέων τὸν Αἰνείαν, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ 40
ταῦτα δηλώσει πού ὁ ποιητής, φύλακας αὐτῶ συνέταξε. καὶ ὅρα ὅτι διαφορὰν οἶδε Δαρδάνων καὶ
Τρώων, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς πολλαχοῦ φανήσεται, ἢ φυλαδὸν διηρημένων, ἢ κατὰ σειρὰν τὴν ἀπὸ
Τρωὸς καὶ Δαρδάνου, ἀφ' οὗ καὶ Δαρδανία τόπος τις, καὶ κτίσμα δὲ Δάρδανος, ἀρχαῖον μὲν φασὶ

ευκαταφρόνητον δέ. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος ὅτι μετ' Ἄβυδον Δαρδανίς ἄκρα. καὶ πόλις Δάρδανος, ἀπέχουσα ἐβδομήκοντα σταδίους τῆς Ἀβύδου, μεταξὺ δὲ ὁ Ῥόδιος ἐκπίπτει ποταμός. οὕτω δ' εὐκατα-
 353 φρόνητος ἢ ῥηθεῖσα Δάρδανος ἦν, ὥστε οἱ * Ῥωμαίων βασιλεῖς οἱ μὲν μετώκιζον αὐτὴν εἰς Ἄβυδον, οἱ δὲ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνώκιζον. μεσόγειοι δέ, φασιν, ὑπὸ τὴν Ἰδὴν οἱ Δάρδανοι. ὁ δ' αὐτὸς γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι παρῶρεια Τροίας ὑπὸ τὸν Αἰνεῖαν, ἦν Δαρδανίαν ἐκάλου. εἰπόντος δὲ Ὀμήρου ὡς Τρώων μὲν ἠγεῖτο Ἐκτωρ, Δαρδανίων δὲ ἤρχεν Αἰνεΐας, λέγουσιν οἱ σχολιασταὶ ὅτι δι' ἔθνων, οὐ διὰ πόλεων ὀνομάζει τοὺς βαρβάρους. εἰ δὲ προῖων καὶ πόλεις τινὰς βαρβάρων καταλέγει, ἀλλὰ τὰ πλείω ἐθνικῶς προάγει ὡς ἐν στενῷ. τοὺς δὲ Δαρδανίους τὰ πλείω Δαρδάνους τρισυλλάβως λεγομένους ἔστιν εὐρεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ Τρῶες καὶ Δάρδανοι. ὁ δὲ Πορφύριος λέγει καὶ ὅτι Τρώων καὶ τῶν τούτοις
 10 συμμάχων ἠγοῦντο ἄνδρες εἴκοσι καὶ ὀκτὼ σὺν τοῖς ὕστερον ἐλθούσι. τούτων δέ, φησιν, ὀκτωκαίδεκα
 10 οἱ ἐν τῷ πολέμῳ καθ' Ὀμηρον ἀπέθανον. (Vers. 820.) * Ἀφροδίτης δὲ υἱὸς ὁ Αἰνεΐας μυθολογεῖται ὡς ἠδύς καὶ ἐπέραστος καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐπαφρόδιτος καὶ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχων· διὸ καὶ ἐφιλεῖτο ὑπὸ τῶν Τρώων. ὅθεν καὶ τῷ βασιλεῖ ὦν ὑποπτος οὐδὲν ὄμως ἐβλάβη. (Vers. 821.) Ἡ δὲ Ἰδὴ ὄρος Τροίας ὑψηλὸν, πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως ἐμφερόμενον, πολλοὺς ἔχουσα πρόποδας κατὰ τοὺς παλαιούς, σκολοπενδρώδης τὸ σχῆμα. ἔστι δὲ Ἰδὴ καὶ Κρήτης. καὶ πᾶν δέ, φασιν, ὄρος ὑψηλὸν ὡς ἀπὸ τούτων Ἰδὴ ἐλεγετο, ὡς περ καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῷος, καὶ Ὠκεανὸς δὲ κατὰ τε Ὀμηρον καὶ τοὺς ὀμηρίζοντας· ἐν οἷς καὶ Εὐριπίδης εἰπὼν, ὡς πέτρα τις Ὠκεανοῦ ὕδωρ στάζει, τουτέστι πηγὴν. ὅτι δὲ καὶ Κρητικὴ ἔστιν Ἰδὴ, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἰδῆς ἢ Τρωικῆς ὠνόμασται, καὶ ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ προγεγραπται. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι Ἰδὴ τὸ ὄρος μέχρι Λεκτοῦ καθήκει, ἔστι δὲ ἀκρωτήριο γινώριμον τὸ
 20 Λεκτόν. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἐν τῇ Κρητικῇ Ἰδῆ σίδηρον εἰργάσαντο οἱ Ἰδαῖοι καλούμενοι Δά-
 20 κτυλοὶ, διὰ τὸν ἀριθμὸν οὕτω κληθέντες· καὶ ὅτι κύκλος τοῦ τοιούτου ὄρους στάδιοι ἑξακόσιοι. (Vers. 824.) Κνημοὶ δὲ ὄρους τὰ περὶ τοὺς πρόποδας, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. Ὑπαὶ πόδα νεῖατον Ἰδῆς, ὅ ἐστιν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὑπὸρεια τῆς Ἰδῆς, ἔναιον οἱ κατὰ Ζέλειαν ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσῆποιο Τρῶες, ὦν ἤρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς, Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκε. σημειοῦνται δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι ἢ μὲν κατὰ Πάνδαρον χώρα ὁμωνύμως τῇ ἐν τῷ Ξάνθῳ Λυκίᾳ καλεῖται, Τρῶες δὲ οἱ οἰκῆτορες ἑτερονύμως, ὅ περ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐδηλώθη γενέσθαι πρὸ τούτων. ὅτι δὲ τοιοῦτος Λύκιος ὁ Πάνδαρος καὶ ὅτι Λυκία ὑπ' αὐτῷ ἦν ἐν τῇ Ζέλειᾳ, δηλοῖ τὸ, οὐδέ τις ἐν Λυκίᾳ σοῦ εὐχεται κρεῖττων εἶναι· διὸ καὶ Λυκηγενεῖ Ἀπόλλωνι ἐν τοῖς ἑξῆς εὐχεται. ῥητέον οὖν ἐν ὀλίγῳ ὅτι οὐ
 30 μόνον Ζελειῶται οἱ τοῦ Πανδάρου, ἀλλὰ καὶ Τρῶες, ἤδη δὲ καὶ Λύκιοι· τριωνυμία οὖν ἐθνικὴ καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Μυρμιδόνων προείρηται. Τὸ δὲ διπλοῦν ζ', ὡς οὐδ' ἐν τῇ δ', οὕτως οὐδ'
 30 ἐνταῦθα ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν. φησὶ γὰρ κατὰ δάκτυλον, οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ· καὶ ἐκεῖ γὰρ ἀδυναμίαν ἔχει τὸ διπλοῦν ἐκτείνειν τὸ προηγούμενον αὐτοῦ δίχρονον διὰ μέτρου ἀνάγκην, καθ' ἣν καὶ ὁ Σκάμανδρος ἀδυνατεῖ ἔκτασιν ποιεῖν φωνήεντος βραχέος, ᾧ αὐτὸς ἐπάγεται. καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον ὑπερμετρία, μία οὖσα τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τε θεωρημένων πέντε ἢ ἕξ κακιῶν τοῦ ἔπους. ἥς μέρος καὶ τὸ, Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἢ· καὶ αὐτὸ γὰρ ὑπερμετρία ὑποκείσθαι λέγεται διὰ τὸ πλεονάζειν χρόνῳ οὐκ ἔχοντι λόγον συνιζήσεως. ἀλλὰ
 40 τὸ μὲν τοιοῦτον πάθος ἔχει ἂν λόγον κακίαν ἔπος εἶναι, καθὰ καὶ τὴν ὀλιγομετρίαν, ἢ θεωρεῖται ἐν στίχῳ ἕξ ὀλίγων μερῶν λόγου συγκειμένῳ, οἷον κολλητὸν βλήτροισι, δύο καὶ εἰκοσίπηχυ. εὐτελες γὰρ τὸ ἐκ δύο μερῶν λόγου, ἤγουν ὀνόματος καὶ συνδέσμου, ἠρῶν ἔπος συγκεκριτῆσθαι. τὸ δὲ καὶ τὴν πολυμετρίαν τρίτην εἶναι κακίαν ἔπους, καθ' ἣν στίχος ἀπῆρτισται ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκειμέ-
 40 νος, οἷον, ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν, ἀπορίαν προβάλλεται. εἰ γὰρ τὸ ἐκ πέντε μερῶν λόγου συντεθειμένον κακία ἔπους, διὰ τί μὴ πολλῶν πλέον τὸ ἐκ πάντων ἐκεῖνο τὸ σπουδαιότα-
 354 τον; πρὸς δὲ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον ἢ ἐλέαιρε. ἔστι δὲ ἴσως δυσπαράδεκτος. οὐ*δὲν
 268 ἦττον καὶ ἢ παραδεδομένη ἕκτη κακία διὰ τὴν, ὡς φασί, τρίτην ἀπὸ τέλους ὀξεῖαν ἐν τῷ, οὐλομένην ἢ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. αἱ μεντοὶ λοιπαὶ δύο κακίαι, ἢ τετάρτη καὶ ἢ πέμπτη, φανοῦνται πού ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ αὐτὰ κατὰ τι ἕλλογοι. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. κεῖται δέ, φασιν, ἢ Ζέλειαν ἐν παρῶρεια

τῇ ὑστάτῃ τῆς Ἰδης κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν τὸ, ὑπὸ πόδα νεάτων Ἰδης, Κυζίκου μὲν ἀπέχουσα σταδίους ἑκατὸν ἐνενηκόντα, θαλάσσης δὲ τῆς ἐγγυτάτω, καθ' ἣν ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς Αἰσηπος, ὅσον σταδίους ὀγδοήκοντα. περιρρέει δ' αὐτὴν Τάρσιος ποταμὸς, οὗ μνήμη τις ἔσται ἐν τοῖς ἐξῆς. ἐκλήθη δὲ ἡ τῆς Τρωάδος αὕτη Ζέλεια κατὰ τὸν ἐθνικολόγον ἀπὸ Ζελίου ἥρωος. ἐθνικὸν δέ, φησιν, αὐτῆς Ζελεΐτης καὶ Ζελειάτης. εὔρηται δὲ διὰ τοῦ Ἰ Ζελίη. τινὲς δὲ Ζέλην αὐτὴν, φησι, καλοῦσιν. *ἔστι δὲ καὶ φρού- 10 ριον Κυζικηνόν. λέγονται δέ, φησι, κατὰ τινὰς οἱ τοῦ Πανδάρου Ζελεΐται καὶ Λύκιοι. καὶ ὁ γεωγράφος δὲ φησιν ὅτι Λύκιοι οἱ Τρωικοὶ, καὶ ἕτεροι πρὸς τῇ Καρίᾳ, περὶ ὧν ὑπόνοιά φησὶν ἔστιν ὡς τοὺς ἑτέρους ἀποικισάντων. ἐπεὶ δέ, φησι, Λύκιοι οἱ περὶ Ζελειαν, διὰ τοῦτο καὶ Λυκάων ἀρχηγὸς αὐτῶν, καὶ Ἀπόλλων αὐτόθι τιμᾶται Λυκηγενῆς. λέγει δὲ καὶ Ἀθήριανὸς οὕτω· Ζέλεια ἢ καὶ Λυκία, καὶ 10 ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τῆδε τῇ Λυκίᾳ Λύκιος· διὸ καὶ Πανδάρου πατὴρ Λυκάων, οὗ πόρρω τοῦ τοιοῦτου ἔθνος πεσόντος τοῦ ὀνόματος· καὶ Λυκηγενεῖ Ἀπόλλωνι ἐκείνος εὔχεται τῷ ἐγχωρίῳ. Ἰστέον δὲ ὅτι Λύκιος μὲν τὸ ῥηθὲν ἐθνικὸν διὰ διχρόνου, Λύκειος δὲ ἀγορὰ ἢ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ διὰ διφθόγγου, ἐν ἧ, φασὶ, Λύκιος Ἀπόλλων ἰδρυτο. (Vers. 825.) Ἀφνειοὺς δὲ λέγει οὐχ' οὕτω τοὺς πλουσίους, ὅσον τοὺς περὶ τὴν Ἀφνίτιν λίμνην κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ γὰρ οὕτω, φασὶ, καλεῖται ἡ Λα*σκυλίτης. Μέλαν 20 δὲ ὕδωρ τὸ τοῦ Αἰσηποῦ φησὶν ἢ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, καθ' ὃ καὶ κυανώπιδα λέγει Ἀμφιτρίτην καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην καὶ ταύρους μέλανας θύεσθαι τῷ Ποσειδῶνι λέγεται, ἢ διὰ τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ παραφράσας ἐλικώτατον ὕδωρ Αἰσηποῦ φησὶν· ἄλλον δὲ τρόπον καὶ ἀργυροδίνην εἶχε τοῦτον εἰπεῖν. μετὰ τὴν Κυζικηνὴν δὲ φασὶ καὶ τὸν ῥηθέντα Αἰσηπον ἢ τῆς Τρωάδος ἀρχή. (Vers. 827.) Πάνυ δὲ ἐξαίρει τὸν Πάνδαρον ὁ ποιητής, λέγων ἐξ αὐτοῦ Ἀπόλλωνος λαβεῖν τὸ τόξον, ἦγουν τὴν 20 τοξείαν, ὃ ἔστι τὴν τοξικὴν ἐπιστήμην. καὶ ἔστι, φασὶν, ὁ τρόπος μετωνυμία· προοικονομεῖ δὲ ἐν τούτῳ τὰ μετὰ ταῦτα ὁ ποιητής, ἵνα θαρρῶν ὁ Πάνδαρος τῷ θεῷ δώρῳ τολμῆσιν διοιστεῦσαι κατὰ Μενελάου καὶ οὕτω συγχεθῶσιν οἱ ὅρκοι ἐπὶ κακῶ τῶν Τρώων. ἔθος δὲ ποιηταῖς ἱστορεῖν τοὺς περὶ τινὰ τέχνην δεξιούς θεόθεν ἔχειν τὰ ὄργανα. οὕτω καὶ ἄλλος τις αὐλῶπιν ἔ*χει τρίπτυχον, τὴν οἱ 30 πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ κίθαριν δὲ τις, καὶ ἕτερος λύραν, καὶ ἄλλος ἀσπίδα ἢ τι ἄλλοιον ὄπλον ἐκ θεῶν λαβεῖν μεμύθεται. τὰς γὰρ εἰς ἄκρον φασὶν εὐεξίας θεοῖς ἀνατιθέασιν οἱ ποιηταί. ἐν δὲ τῷ, καὶ τόξον ἔδωκεν, ἢ περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος ἢ συμπλέκει καὶ ἕτερα θεόσδοτα τῷ τόξῳ ἀγαθὰ, ἐν οἷς καὶ ἡ τοξικὴ δεξιότης. * (Vers. 828.) Οἱ περὶ Ἀδρήστειαν ἦτοι Ἀδράστειαν καὶ οἱ περὶ Ἀπεσὸν καὶ 355 Πιτύειαν καὶ Τηρείης ὄρος αἰπὺ ἀρχηγούς εἶχον Ἀδρηστόν τε καὶ Ἀμφιον, ὃς λινοθώρηξ ἦν, καθὰ 4 καὶ ὁ Λοκρὸς Αἴας πρὸ τούτου ἐρρέθη. ἦσαν δὲ υἱοὶ Μέρωπος, ἀνδρὸς οὕτω καλουμένου καὶ ἐξιδιωσαμένου καὶ αὐτοῦ κατὰ τὸν ἱστοροῦμενον Ὀλυμπιονίκην ἀνθρώπων, τὸ προσηγορικὸν ὄνομα εἰς κυριωνυμίαν. Περκώσιος δὲ ἦν οὗτος, ἦτοι ἀπὸ Περκώτης, πόλεως Τρωάδος. ἦδε δὲ μαντοσύνας περὶ 69 πάντων, ἦτοι ἐπέκεινα πάντων τῶν ἐκεῖ ὁμοτέχνων, οὐδὲ εἶα τοὺς παῖ*δας στείχειν ἐς πόλεμον φθει- 10 σήνορα· οἱ δ' οὐ τι πίθοντο· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. καὶ ὅρα οἶον τὸ μὴ πείθεσθαι πατράσιν εὖ εἰδόσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσιν ἐνταῦθα καὶ ὅτι οὐδὲν ἄρα ἡ μαντικὴ μοίρας ἀντιταττομένης. Ἀδρήστειαν δὲ θέλουσι μὲν τινες τρισυλλάβως Δρήστειαν γράφειν, οὐ προσέχονται δέ· ὠνόμασται γὰρ ἀπὸ Ἀδράστου, ἀνδρὸς ἥρωικοῦ παλαιοῦ, ᾧ συνεξέδραμεν εἰς ὁμωνυμίαν ὁ προῤῥηθεὶς Ὀμηρικὸς Ἀδραστός· περὶ ταύτης ὁ τῶν ἐθνικῶν γραφεὺς λέγει ὅτι μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου τοῦ κατὰ Προποντίδα, ἐν ᾧ βωμὸς θεᾶς ἄξιος κατὰ τὸν γεωγράφον σταδιαίας ἔχων πλευρὰς, Ἀδράστεια πόλις ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς πρῶτος ἰδρύσατο Νεμέσειως ἱερόν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα Ἀδράστεια. οἱ δὲ 40 Ἀδράστειαν τὴν πόλιν κληθῆναι ἀπὸ Ἀδραστίας, μιᾶς τῶν Ὀρεστιάδων νυμφῶν. ἔστι δέ, φησι, καὶ τόπος Τρωάδος Ἀδράστεια, ἀπὸ Ἀδραστίας, θυ*γατρὸς Μελίσσου, υἱοῦ Ἰδης τῆς πρῶτον βασιλευ- 20 σάσης ἐν Τροίᾳ. καὶ ταῦτα μὲν οὗτος, συμφωνήσας τῷ Στράβωνι ἐν πολλοῖς. ἐκείνος δὲ λέγει καὶ ὅτι, ὡς περὶ Θήβη καὶ Θήβης πεδίον, οὕτω καὶ Ἀδράστεια καὶ Ἀδραστίας πεδίον διττῶς, καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν οὔτε Νεμέσειως οὔτε Ἀδραστίας ἱερόν δέκνυται, περὶ δὲ Κυζικὸν Ἀδραστίας ἱερόν. γράφει οὖν, φησὶν, Ἀντίμαχος οὕτω· ἔστι δὲ τις Νέμεσις, μεγάλη θεὸς, ἢ τάδε πάντα πρὸς μακάρων ἔλαχε, βωμὸν δὲ οἱ εἶσατο, ἦγουν ἰδρυσε, πρῶτος Ἀδρηστός ποταμοῖο περὶ ῥόον Αἰσηποῖο· ἐνθα τετίμηται

τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται. καὶ οὕτω μὲν καὶ ὁ γεωγράφος. ἕτεροι δὲ οὐκ ἰδίᾳ μὲν Ἀδρήστειάν φασιν,
 ἰδίᾳ δὲ Νέμεσιν, οὐδὲ Ἀδρηστον τοῦτον οἶδασιν αἴτιον τοῦ τῆς Ἀδρηστείας ταύτης ὀνόματος, ἀλλὰ
 Νέμεσιν Ἀδράστειαν λέγοντες Ἀδραστον αἰτιῶνται τῆς παροιμίας ταύτης, ὃν Σικυῶνι πρῶτα ἐμβασι-
 30 λύνειν ὁ ποιητὴς πρὸ τούτου ἰστόρησε, καὶ τὴν *μὲν Νέμεσιν ὡς εἰς κύριον τιθέασιν ὄνομα, τὴν δὲ
 Ἀδράστειαν ὡς εἰς ἐπίθετον, καὶ βούλονται εἶναι ἀδράστειαν τὴν οἰκονομησαμένην παραδόξως τὰ
 κατὰ τὸν τοιοῦτον Ἀδραστον, οὗ μόνου τῶν ἡγεμόνων διασωθέντος ἐκ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου ἐνεμέ-
 σησε τὸ θεῖον. καὶ γοῦν ἐν τοῖς Ἐπιγόνους τῶν ἐν Θήβαις πεσόντων ἀρχηγῶν Διομήδης μὲν καὶ Σθένε-
 λος καὶ οἱ λοιποὶ περιεγένοντο, μόνος δὲ ὁ ἐξ Ἀδράστου πέπτωκε, καὶ οὕτω κατὰ τι δίκαιον ἀνισώθη
 τὸ δοκοῦν ἐκεῖ ἐλλελεῖσθαι πρὸς τῆς Νεμέσεως, καὶ ἐκλήθη αὕτη ἐντεῦθεν Ἀδράστεια. ἕτεροι δὲ τὴν
 Νέμεσιν Ἀδράστειαν εἶπον καλεῖσθαι διὰ τὸ τῆς θείας δίκης ἀναπόδραστον, ἥτοι ἄφικτον· Πανσα- 10
 νίας δὲ φησὶν ὅτι τὴν Ἀδράστειαν ἑτέραν τῆς Νεμέσεως ὑποτίθενται τινες, οἱ δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει
 ἀπὸ Ἀδράστου, ὅτι μόνος τῶν ἑπτὰ σωθεὶς μόνος πάλιν τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν ἐν τοῖς Ἐπιγόνους· οἱ δὲ
 40 ἀπὸ Ἀδράστου, φησὶ, Μυσοῦ ἰδρυ*σαμένου αὐτῆς ἱερὸν. βέλτιον δέ, φησὶν, ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν
 ἀποδιδράσκειν. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει πρὸς τὰ τοῦ Ὀμηρικοῦ τούτου κατα-
 λόγου καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ Αἰσῆπῳ τὸ πεδῖον τῆς Ἀδρηστείας καὶ Τήρεια καὶ Πιτύα ἢ Πιτύεια, ἐκ πιτύων
 παρονομασθεῖσα, καὶ καθόλου, φησὶν, ἢ νῦν Κυζικηνή ἢ πρὸς Πριάπῳ, ὥστε φαίνεται τῆς Κυζικη-
 νῆς καὶ τὰ ῥηθέντα εἶναι. ἀλλαχοῦ δὲ λέγει ὅτι ἢ Πιτύα τῆς Παριανῆς ἐστίν, ἣς ὑπέρεται πιτυῶδες
 ὄρος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν πιτύων οὐχ' ἢ Πιτύα παρωνόμασται μόνον, ἀλλὰ καὶ νῆσοι διάφοροι Πι-
 35 θυνοῦσαι λεγόμεναι, ἃς ὁ Ἀλκμᾶν Πιτυῶ*δεις καλεῖ. ἔστι δέ, φασὶ, Πιτύη καὶ πόλις Καρίας, ἢ τις
 καὶ Πισύη διὰ τοῦ σ λέγεται. Ἀπεισὸς δὲ ἐνταῦθα μετὰ τοῦ ἄλφα. φησὶ γάρ· καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ. 20
 εὔρεθῆσεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ἄ δισυλλάβως ἐν τῷ, ὅς ῥ' ἐν Παισῶ ναῖς πολυκτῆμων. οὕτω δὲ καὶ
 παρὰ τῷ γεωγράφῳ λέγοντι, Παισὸς πόλις καὶ ποταμὸς μετὰ Λαμψάκου καὶ Παρίου. κατασπασθεί-
 σης δὲ τῆς πόλεως οἱ Παισηνοὶ μετώκησαν εἰς Λάμψακον, Μιλησίων ὄντες ἄποικοι, ὡς καὶ οἱ Λαμ-
 ψακηνοί. ὡς περὶ δὲ διχῶς Ἀπαισὸς καὶ Παισὸς, καὶ οὕτω Ἄταρνα πόλις, ἣς ὁ πολίτης Ἄταρνεὺς,
 ἐν ἣ καὶ τυραννεῖον Ἐρμείου. καὶ Τάρνη δὲ δίχα τοῦ ἄ· Ὀμηρος, ὅς ἐκ Τάρνης ἐριβόλακος· πλὴν
 ὅσον Ἀπαισὸς μὲν καὶ Παισὸς ἢ αὐτὴ, Ἄταρνα δὲ καὶ Τάρνη ἕτεραι ἀλλήλων. Τάρνη μὲν γὰρ Ἀχαιίας
 10 πόλις· (Vers. 829.) Ἄταρνα δὲ με*ταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας καὶ Λέσβου, κατὰ δὲ ἑτέρους ἐπιτόμως
 εἶπειν, περὶ πού τὴν Ἀτραμυττηνῆν. Τήρεια δὲ ἴσως παρὰ τὸ τηρεῖν τὰ κύκλω, ὡς περὶ καὶ Ἰδη παρὰ
 τὸ ἰδεῖν· αἰπὺν γὰρ ὄρος τὴν Τήρειαν λέγει ὁ ποιητὴς. οὕτω δὲ καὶ νῦν οὐ μακρὰν τῆς Προποντίδος
 ὄρος ὑψηλὸν κατοπτεῖον τὰ πέριξ τοιαύτην κλῆσιν ἔλαχε. Τειρία μέντοι διὰ διφθόγγου καὶ ἰ Λευ- 30
 κοσύρων πόλις ἐστὶ κατὰ τὸν ἀναγραφέα τῶν ἐθνικῶν, ἣς ὁ πολίτης Τειριεὺς, ὡς ὁ τοῦ Στυρίου Στει-
 ριεὺς. ὁ δὲ γεωγράφος τὴν Τήρειαν εἰς ὄρη Κυζικηνὰ τάσσει τῇ Ζελείᾳ προσεχῆ, ἐν οἷς θήρα κατε-
 σκευάσθη βασιλική. οἱ δέ, φησὶ, λόφον αὐτὴν φασὶν ἀπὸ τεσσαράκοντα σταδίων Λαμψάκου.
 (Vers. 833.) Τὸ δὲ φθισήνωρ δηλοῖ μὲν τὸν φθειρόντα τοὺς ἄνδρας, ὃ δὲ σημαίνει καὶ ὁ φθισίμ-
 βροτος καὶ ὁ ἐναρίμβροτος καὶ ὁ ἀνδριφόντης καὶ ὁ βροτολοιγός. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ φθίω φθίσω· ἐπεὶ
 20 δὲ τὸ φθίω διαφορεῖται, ὡς καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς ἐν τῇ ὀρ*θογραφίᾳ δηλοῖ, διαφορεῖται καὶ ἡ ἄρχουσα
 τοῦ φθισήνωρ. πολλὰ γοῦν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου αὐτὴν ἔχουσι· καὶ ἔχεται λόγου
 ἢ τοιαύτη γραφικὴ διαφορῆσις· ἐκ μὲν γὰρ τοῦ φθίω φθίσω, ὡς τίω τίσω, καὶ φθίσις ὡς τίσις, καὶ
 φθισήνωρ, ἐκ δὲ τοῦ φθῶ φθείω, ὡς κῶ κείω, ἐξ οὗ τὸ κείσεται, καὶ χῶ χείω τὸ χωρῶ, ἀφ' οὗ τὸ,
 οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, ἤγουν χωρήσει, γράφοιτο ἂν εὐλόγως διὰ διφθόγγου ἢ ἄρχουσα τοῦ 40
 φθισήνωρ. (Vers. 835.) Τῶν περὶ Περκώτην καὶ Πράκτιον καὶ Σηστόν καὶ Ἄβυδον καὶ διὰν Ἀρί-
 σβην Ὑρτακίδης ἤρχεν Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, ὃν καὶ ἐπαναλαμβάνων εὐθύς φησὶν, Ἄσιος Ὑρτακί-
 δης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι αἰθῶνες μεγάλοι ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ἐπαναλαμβάνει δὲ τὸν Ἄσιον 270
 σημειωτικῶς, ὡς ἂν ὁ ἀκροατὴς ἐγγράψας αὐτὸν εἰς μνήμην εἰδείη ὅτε ἀφραίνοντα ἐν τοῖς ἐξῆς μάθη
 30 αὐτὸν καὶ ἀκλεῶς πίπτοντα, οὐ μάτην δὲ οὐδὲ *τῶν ἵππων αὐτοῦ ἐμνήσθη, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς πεποιθῶς
 ὁ Ἄσιος ἐν τοῖς ἐξῆς ὡς καλοῖς ἀφρονεῦσεται καὶ πισεῖται, ἵππων ὠκνηπόδων ἐλατῆρ θρασυζάρδιος,

κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ ἕτερος Ἄσιος δηλωθήσεται, μήτρως Ἐκτορος ἀπὸ Σαγγαρίου. Τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων Περκώτη μὲν εἰς τοσοῦτον μόνον ἠξιώται λόγου τοῖς παλαιοῖς, εἰς ὅσον εἰπεῖν αὐτοὺς ὅτι πόλις ἐστὶ Τρωάδος, καὶ ὅτι πολίτης αὐτῆς Περκώσιος, καὶ ὅτι ἦν τις καὶ πάλαι Περκώτη λεγομένη, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς πάλαι Περκώσιος. Τὸν δὲ Πράκτιον ποταμὸν δέχεσθαι ὁ γεωγράφος βούλεται, ῥέοντα μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου· πόλις γάρ, φησιν, οὐχ εὑρίσκειται, λέγων καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς καὶ ἐκ ποταμῶν οἰκῆσεις ἐδήλωσεν, ὡς καὶ ἐν τῷ, οἱ περὶ Κηρισσὸν δῖον ἔναιον, καὶ ἀμφὶ Παρθένιον ποταμὸν ἔργα ἐνέμοντο, ἀλλαχοῦ δὲ λέγει καὶ ὅτι ἀφανῆ χωρία ἢ Περκώτη καὶ τὸ Πράκτιον καὶ ἢ Ἀρίσβη. (Vers. 836.) Περὶ δὲ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου ἐγράφη ἐν 40 τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. νῦν δὲ ἀρκεῖ εἰπεῖν ὅτι κατὰ τὸν γεωγράφον διέχουσιν ἀλλήλων Σηστός καὶ Ἀβυ-
10 δος τριάκοντά ἰπου σταδίους ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα, καὶ ὅτι ἢ Σηστός βραχεῖα μὲν, εὐερκῆς δὲ, σκέλει διπλέθρῳ συνάπτουσα πρὸς τὸν λιμένα, οὗ δὴ σκέλους μεῖζω πάντως τὰ ἐξ Ἀθηνῶν ἕως καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ὅτι Γύγης, βασιλεὺς Αὐδῶν, ὡς περ τὴν Τρωάδα πᾶσαν, οὕτω καὶ τὰ χωρία ταῦτα εἶχεν ὑφ' ἑαυτοῦ, οὐ καὶ ἐπιτρέψαντος ἔκτισαν τὴν Ἀβυδὸν Μιλήσιοι. οὐ μόνον δὲ ἢ Σηστός, ἀλλὰ καὶ ὁ Σηστός ἀρσενικῶς, φασὶ, λέγεται. * Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἀβυδος ὑστερον ἐπὶ συκοφάντου ἐτέθη 357 παροιμιακῶς διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνοὺς· ὅθεν καὶ ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ συκοφαντία κομῶντες· τίθεται δέ, φασιν, ἢ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ οὐδενὸς ἀξίου. κωμωδοῦνται δέ, φασιν, καὶ εἰς μαλακίαν οἱ τῆς Ἀβύδου. Πανσανίας δὲ καὶ παροιμίαν εἶναι λέγει, μὴ εἰκῆ τὴν Ἀβυδὸν, ἢ ἐχρῶντο, φησὶν, ἐπὶ τῶν εἰκαίων καὶ οὐδαμινῶν. (Vers. 838.) Ἀρίσβη δὲ εἰ καὶ ἀφανὲς ἀνωτέρω ἐρήθη χωρίον, ἀλλ' ἦν ὅτε οὐ τοιοῦτον ἂν ἦν· ἔοικε γὰρ κατὰ τὸν γεωγράφον βασιλείον εἶναι αὕτη
20 Ἀσίου, διὸ καὶ διὰν Ἀρίσβην ὁ ποιητὴς ἔφη αὐτήν, καὶ τὸ Ἀρίσβηθεν δὲ οὐκ εἰς κενὸν πρόσκειται, ἀλλ' ἵνα δηλωθῆι ὅτι πολλῶν ἄρχων πόλεων καὶ ὁ Ἄσιος τῆ Ἀρίσβη, ὡς εἰκὸς, ἔχαιρε. ἦν δέ, φασιν, καὶ ἐν Λέσβῳ Ἀρίσβα ὑπὸ Μηθυμναίοις, ἐν δὲ Θράκη ποταμὸς Ἀρισβος, ἐμβάλλων εἰς τὸν Ἐβρον. 10 (Vers. 839.) Αἰθωνες δὲ ἵπποι οἱ θερμοὶ ἢ μέλανες ἢ πυρρόοι ἀπὸ τοῦ αἰθῶ τὸ καίω καὶ λάμπω, ἐξ οὗ καὶ ἢ βασιλικὴ ἵππος, καὶ βόες δὲ αἰθωνες ὁμοίως πολλαχοῦ. λέγεται δὲ καὶ αἰθῶν λέων. αὐτὸς δὲ καὶ καθ' ἕτερόν τινα λόγον οὕτω καλεῖται τὸν ἐτέρωθι δηλούμενον. ἐπίκειται δὲ ποτε ἢ λέξις καὶ ἠρωικῶ ἀνδρὶ, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἀνδρὸς αἰθωνος ἀγγελίαν. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὅτι τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμφύχου πάλιν εἴρηται ἐν τῷ, φέρον ἵπποι τὸν Ἄσιον. Σελλήεις δὲ ποταμὸς οὐ μόνον ἐν τοῖς ὑπὸ τὸν Ἄσιον, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις, ὡς καὶ προεγράφη. ῥέει δὲ πρὸς τῆ Ἀρίσβη. ἀναμνηστέον δὲ καὶ τῆς οὐ πρὸ πολλῶν ῥηθείσης Ἐφύρης, ἢ τις εἶχε καὶ αὕτη ποταμὸν Σελλήεντα. (Vers. 840.) Ἰππόθοος καὶ
30 Πύλαιος, υἱοὶ Αἰθίου Πελασγικοῦ, ἦγον φῦλα Πελασγῶν ἐγγεσιμῶρων· τῶν, ἦγον τούτων, οἱ Λάρισσαν ἐριβόλακα ἔναιον. καὶ ὅρα τὸ, φῦλα Πελασγῶν· ἀξιόλογον γὰρ πλῆθος δηλοῖ· οὐ γὰρ 20 φῦλον ἔφη, ἀλλὰ φῦλα πληθυντικῶς. μέγα δὲ ἔθνος οἱ Πελασγοὶ κατὰ τὸν γεωγράφον, ὃ περ καὶ εἰς πλάτος ἀποδεικνύει αὐτὸς. πλανῆται δὲ ἦσαν καὶ σποράδες πανταχοῦ τῆς γῆς, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ κεῖται. φησὶ γοῦν ὁ αὐτὸς γεωγράφος καὶ ὅτι πλάνητες οἱ Λέλεγες, ὡς καὶ οἱ Πελασγοὶ καὶ οἱ Κανίκωνες πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης τὸ παλαιὸν πλανώμενοι. καὶ Πελασγικὸν δὲ πεδίον ἱστορεῖ ἐν Λαρίσση τῆ Θετταλικῆ. λέγει δὲ καὶ ὅτι ῥήκηθη ποτὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἢ τῶν Ἰώνων παραλία πᾶσα ἐκ Μυκάλης ἀρξάμενη. καὶ Χῖοι δὲ οἰκιστὰς ἔσχον Πελασγοὺς ἐκ Θετταλίας. πολὺπλανον γὰρ τὸ ἔθνος καὶ ἔτοιμον εἰς ἀπανάστασιν, καὶ αὐξηθέν ποτε ἐπὶ πολὺ ταχὺ ἐξέλιπε. καὶ Ἀἴμωνον δὲ καὶ Ἰμβρον ὑπὸ
40 Πελασγῶν Ἡρόδοτος οἰκίσθαι φησὶν, ὅτε τὰ Περσικὰ ἐγίνοντο. καὶ Ἀργεῖοι δὲ ἦσαν Πελασγοὶ. φησὶ γοῦν ὁ αὐτὸς ὅτι * Ἀργείων ἀκρόπολιν ὤκισε Δαναὸς καὶ Πελασγιώτας ὠνομασμένους Δαναοὺς ἐκά- 30 λεσε. δηλοῖ δὲ ταῦτα καὶ ὁ εἰπὼν, πάλαι Πελασγοὶ, Δαναῖδαι δεύτερον. πολλαχοῦ μὲν οὖν γῆς Πελασγοὶ, ὡς ἐρήθη· κόμμα δὲ τοῦ τοιοῦτου ἔθρους καὶ οἱ ἐκ τῆς Λαρίσσης οὗτοι Πελασγοὶ, περὶ ἧς φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι αὕτη νῦν συνώκισται εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Τρωάδα. (Vers. 841.) Λάρισσαι δὲ πολλαὶ κατὰ τὸν γεωγράφον, ἢ μὲν κατὰ τὴν ἀμαξιτὸν ἐν ὄψει τελέως οὖσα τῷ Ἰλίῳ καὶ ἐγγὺς σφόδρα, περὶ ἧς οὐκ ἂν λέγοι ὁ ποιητὴς· μάλιστα δ' ἂν περὶ τὴν Κύμην ὑπολάβοι τις ὀρθῶς τὴν τοιαύτην Λάρισσαν· καὶ κατασκευάζει ὁ γεωγράφος τὸ οὕτω τισὶν ὑποληφθῆναι, λέγων καὶ ὅτι πόλις ἢ Κύμη ἐπι-

φρανής ποτε, Ἡσιόδου πατρὶς, ἧς οἱ πολῖται ἐπὶ μωρία ἐκωμωδοῦντο, καὶ ὅτι Φρικωνίς ἢ τοιαύτη
 40 ἐκλήθη Λάρισα, καὶ ὅτι Κύμης μὲν ἀπέχεε σταδίους ἑβδομήκοντα, Τροίας δὲ χιλίους· *διό, φησι,
 καὶ Ἰππόθοος ἐν τῇ Πατροκλείᾳ τῆλε ἀπὸ Λαρίσσης πεσεῖν λέγεται. καὶ ὅτι Λαρισσαίοις τοῖς Φρικω-
 ναίοις καὶ τοῖς Θετταλικοῖς ἰδιόν τι συνέβη τὸ ποταμόχωστον χώραν οἰκεῖν, ὁμοίως καὶ τοῖς Κανστρη-
 νοῖς. ἦν δὲ καὶ τρίτη Λάρισα κόμη τῆς Ἐφεσίας ἐν τῷ Κανστρίῳ, φησὶ, πεδίῳ. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς
 ἄρχοντά τινα Πελασγῶν Πιάσον ἐπιθυμῆσαι τῆς θυγατρὸς, ἣν Λάρισσαν ἐκάλουν. βιασάμενον 271
 δ' αὐτὴν τῖσαι τῆς ὕβρεως δίκην· ἐγκύψαντα γὰρ εἰς πίθον οἴνου καταμαθοῦσα τὸν Μιάστορα πατέρα
 ἢ Λάρισα τῶν σκελῶν λαβομένη ἐξῆρε καὶ καθῆκεν αὐτὸν εἰς τὸν πίθον. καὶ ἔστιν ἀστεῖως εἰπεῖν ὡς
 358 ποινὴν ἀθε*μίτου παροινίας ὁ βίαιος ἔτισε, τὸν λοιπὸν σκύφον κατὰ τὸν εἰπόντα ἐκπιῶν οὐχ' ὕδα-
 τος ἀλμυροῦ, ἀλλ' οἴνου καταμεθύσαντος αὐτὸν εἰς θάνατον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ τῶν ἐθνικῶν ἐπιλέκτης 10
 ἔνδεκα Λαρίσσης ἐξαριθμήσας, ὧν αἱ πλείους Εὐρωπαϊαί, οὐ Κυμαίαν λέγει Λάρισσαν τὴν Ὀμηρικὴν
 ταύτην, ἀλλὰ τὴν Τρωαδικὴν, ἣν ὁ γεωγράφος ἀπέπατο. καὶ ἰδοὺ εἰς τοῦτο ἀντιφέρονται οἱ σοφοὶ
 οὗτοι. ἀμφοῖν δὲ μάχεται τούτοις ὁ εἰπὼν Θετταλικὴν τὴν τοιαύτην Λάρισσαν. ἔοικε δὲ ὁ τοιοῦτος
 πλάνην παθεῖν τοιαύτην τινά. ἐν τῷ ἐφεξῆς Παφλαγονικῷ καταλόγῳ γράφουσιν οἱ σχολιασταὶ ὅτι ἐκ
 τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐπὶ τοὺς Ἀσιανούς ὁ ποιητὴς ἔρχεται. ἐπεὶ οὖν οἱ πρὸ τῶν Παφλαγόνων καταλεγόμε-
 νοὶ Παῖονες καὶ οἱ πρὸ ἐκείνων Κίκονες καὶ οἱ πρὸ αὐτῶν Ἑλλησπόντιοι Θραῖκες Εὐρωπαϊοὶ εἰσίν,
 10 ᾤθησαν *καὶ τοὺς τῆς Λαρίσσης ταύτης τῆς Ὀμηρικῆς ἐκ τῆς Εὐρώπης εἶναι, καὶ τὰ ῥηθησόμενα δὲ
 τοῖς τοιοῦτοις ἔοικεν ὁμολογεῖν. Λάρισσαν γὰρ ἐνταῦθα εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ φασὶ τινες ὅτι ταύτην
 οἱ ἀπὸ τῶν Αἰολίδων μεταναστάντες ἔκτισαν· διὸ καὶ δῖοι Πελασγοὶ πού λέγονται, ὡς ἀνωθεν Ἑλλη-
 νες, οὓς καὶ μετὰ τὸν κατακλισμὸν σῶσαι τὰ στοιχεῖα μόνους Ἑλλήνων φασί· καὶ διὰ τοῦτο δῖους 20
 αὐτοὺς καλεῖ. (Vers. 842.) Τὸ δὲ Πύλαιος προπαροξύνεται ὡς κύριον πρὸς διαστολὴν τοῦ, πυ-
 λαῖος Ἐρμῆς. Ἐγχεσιμῶρους δὲ Πελασγούς ἔφη καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων Μῦνητα καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσι-
 24 μῶρους εἶπεν. *(Vers. 844. sqq.) Θρήκας ἦγεν Ἀκάμας καὶ Πείρωσ ἦρος, ὅσους Ἑλλήσποντος
 ἀγάρροος ἐντὸς ἔργει, τουτέστιν ἔργει, συγκλείει, περιέχει. τοῦτο δὲ προσέθηκε δι' ἑτέρους Θραῖκας,
 ὧν ἦρχεν Ἰφιδάμας, ὃς ἐτράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων, ἐλθὼν σὺν δώδεκα ναυσίν, ἃς
 ἔλιπεν ἐν Περκώτῃ, ἔτι δὲ καὶ διὰ τοὺς ὑπὸ τὸν Ῥῆσον Θραῖκας. τοῖς δὲ περὶ Ἀκάμαντα καὶ Πείρων
 Θραῖξι φασὶ καὶ τοὺς περὶ Μαρώνας συνεισφέρεσθαι. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι Ἰφιδάμας καὶ
 30 Ῥῆσος οἱ ῥηθέντες τῶν ἐπηλύδων Θραῖκῶν ἦρχον, καὶ οὐ τῶν Ἑλλησποντίων. ὅτι *δὲ πολεμιστὰι οἱ
 Θραῖκες, γέγραπται μὲν καὶ ἀλλαχοῦ. πρὸς δὲ τὸ παρὸν εἰπεῖν ἀρκεῖ ὅτι καὶ Εὐριπίδης διὰ τοῦτο τὴν
 Θραῖκην Ἄρειος οἰκητήριόν φησι, λογογραφῶν τοὺς Θραῖκας εὐοπλον, εὐπιπον Ἄρει κάτοχον γένος. 30
 λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος ὅτι περὶ Θραῖκην ὁ Ἄρης καλός· ἐνθα καὶ Θρακικά τινα ἱστορεῖ ἔθνη, ὧν μνήμη
 τις καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα γενήσεται. ὁ δὲ γεωγράφος καὶ τὸ πολὺ τῆς Θρακικῆς περιοχῆς δηλῶν λέγει ὡς
 ἢ Θραῖκη σύμπασα ἐκ δύο καὶ εἴκοσι ἐθνῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ σημείωσαι. ἀληθῶς γὰρ ἀπείρων γῆ
 κατὰ τὴν ποιήσιν, ἦν ζώνουσιν ὁ μέγας Αἴμος καὶ τὰ ὑπὲρ ἐκείνον καὶ τὰ ἐφεξῆς ἕως καὶ εἰς βαθὺ
 τοῦ Εὐξείνου, καὶ ὁ Θραῖκιος Βόσπορος καὶ ὁ Ἑλλήσποντος καὶ τὰ τούτου προσάρκτια μέχρι καὶ ἐς
 τὸν περιαδόμενον Ἄθων καὶ τὰ μετ' αὐτὸν, ἐν οἷς καὶ ἡ Τορώνη καὶ τὸ Ποσειδῖον. ὅτι δὲ Θρακικός καὶ
 40 ὁ Ἄθως, οὐ μνεῖα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, δηλοῖ, φα*σί, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι, Θρήσι-
 σαν εἰπὼν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἄθῳ. ἐνθα ὕρα τὸ Ἄθῳ ὁμωνυμοῦν τῷ ἄθῳ, ὑφ' οὗ δηλοῦται ὁ ἀζή-
 μιμος, ὧν διαφορὰ, καθὰ πού καὶ ἐτέρωθι δηλωθήσεται, οὐ μόνον κατὰ σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόνον·
 ἄθῳς μὲν γὰρ κατὰ τινὰς προπερισπωμένως ὁ ἀζήμιμος· Ζεὺς δὲ Ἄθῳς προπαροξυτόνως ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ 40
 τιμώμενος, ὃν, φασιν, ἔστι καὶ Ἀθῳιον κατὰ διαίρεσιν εἰπεῖν ὁμοίως τῷ Ἄρειος Ἀρήιος. κατὰ μέντοι
 ἑτέρους, ὧν ἔστι καὶ Ἡρωδιανός, ἀνάπαλιν ὁ μὲν παρὰ τὸν Ἄθων Ζεὺς Ἀθῳς προπερισπασθήσεται κατὰ
 359 τὸ, ἦρος ἱρῳς, Μίνως Μινῳς, γάλως γαλῳς· τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθήσεται, καὶ *ἔσται θῳῆ
 ἄθῳς, ὡς ψυχῆ εὐψυχος, βουλῆ εὐβουλος, τιμῆ ἄτιμος. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. ὅτι δὲ πρωτότυπον τοῦ
 Θραῖξ ὁ Θρήξ καὶ ἐκ τούτου κατὰ συναίρεσιν γίνεται τὸ Θραῖξ, καὶ ὅτι ὁ Ἑλλήσποντος πορθμὸς ἔστι διείρ-
 γων τὴν Θραῖκην καὶ τὴν Τρωάδα, καὶ διὰ τί οὕτω καλεῖται, καὶ ὅτι ἀγάρροος, ὡς ἂν φασὶ στενός, ῥοώδεις

γὰρ οἱ πορθμοὶ, πολλαχοῦ δηλοῦται, καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. Πείρωσ δὲ ὡς
 Μίνωσ. ὅρα δὲ τὸ Πείρωσ ἤρωσ ὅτι καὶ αὐτὸ παρηγήσει ἔοικε. (Vers. 845.) Τὸ δὲ ἀγάρροος ἐκ τοῦ ἄγαν
 γενόμενον ἔτρεψε τὸ ν̄ εἰς ρ̄ νόμῳ ἀμεταβόλων, ἃ περ συντεθέντα ἀμεταβόλοις συνεξομοιοῦνται αὐτοῖς.
 Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἀγάρροον τοῦτο κατέσυρε τὸν γλυκὴν Ἡρόδοτον ἀλμυρὸν ποταμὸν προσειπεῖν τὸν
 272 Ἑλλήσποντον· ἐπεὶ καὶ οἱ ποταμοὶ ἀγάρροοι. (Vers. 846.) Εὐφήμος, υἱὸς Τροίζῃ*νου Κεάδαο, Κι- 10
 κόνων ἤρχεν αἰχμητῶν. ἔστι δὲ τοῦ Τροίζῃνου εὐθεία προπαροξύτονος ὁ Τροίζῃνος. (Vers. 847.) Τὸ
 δὲ Κεάδαο πατρωνυμικὸν τοῦ Τροίζῃνου· Κέας γὰρ αὐτῷ πατήρ. Κίκονες δὲ Θρακικὸν ἔθνος, πράγματα
 τῷ Ὀδυσσεὶ παρασχόν, ὡς ἢ Ὀδύσεια δηλοῖ. οὐ μακρὰν δὲ ἦσαν οὔτοι Μαρωνειτῶν, ὡς δηλοῖ κατὰ
 τὸν ἐθνολόγον ὁ γράψας οὕτως. Εὐάνθης δ' ὤκησεν ἐν Κικονίᾳ ἵνα Μαρώνεια καλέεται. βαρύνεται
 10 δὲ τὸ Κίκων κατὰ δύο κανόνας οὓς ἐκτίθενται οἱ παλαιοὶ, οἱ καὶ δύο φασὶ γενέσθαι Ὀρφείας Κίκονας,
 ὧν ὁ εἷς τοῦ Οἰάγρου παλαιὸς καὶ πολλῷ προγενέστερος τοῦ ὑστέρου, καὶ ὡς αὐτοὶ φασιν ἔνδεκα γενεαῖς.
 ἰστέον δὲ ὅτι εὔρηται μὲν ἐν τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ μάχῃ Μέντης ἡγεμῶν Κικόνων. ἦν δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
 τῷ ῥηθέντι Εὐφήμῳ τεταγμένος. τυχὸν δὲ καὶ ὑστερον ἦλθε, καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος Ῥήσου
 γέγονεν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς φανήσεται. Ἡρόδοτος δὲ λέγει ὅτι περὶ Δωρίσκον καὶ *Εὐρον καὶ Αἶνον τόπος 20
 Κικόνων ἦν τὸ παλαιόν. ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς περ Ἀλένας Ἀλενάδης, οὕτω Κέας Κεάδης. (Vers. 848.)
 Πυραίχμης ἦγε Παίονας ἀγκυλοτόξους τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου εὐρὸν ῥέοντος, ὃ δὴ πρόσκειται
 εἰς διαστολὴν τοῦ ἀπλῶς Ἀξίου ἐπιθετικοῦ ὀνόματος. εἶτα ἐπαναλαμβάνων τὸν Ἄξιον οἷα θαύματος
 τινος ἄξιον λέγει Ἀξίου, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶψα. Παίονας δὲ λέγει ἐνταῦθα, ἐξ ὧν ἢ δι'
 ὧν ῥέει ὁ Ἄξιος ποταμὸς Παιονίας. φασὶ δὲ τὰ σχόλια ἐνταῦθα ὅτι Παίονες ὄμοροι Θραξί, καὶ δοκεῖ
 20 καλὸν οὕτω νοεῖν. ἄλλως γὰρ ἀπορίαν πλείστην ἔχει ὁ περὶ Παιόνων ἐνταῦθα λόγος, ὡς περ καὶ ὁ περὶ
 Λαρίσσης, ὡς προεδήλωται. εἰ γὰρ κατὰ τὸν γεωγράφον Πηλίου καὶ Πηνειοῦ τῶν Θετταλικῶν πρὸς
 μεσογαίαν παράκεινται Μακεδόνες μέχρι Παιονίας καὶ τῶν Ἡπειρωτικῶν ἐθνῶν, ἐκ δὲ Παιόνων συμ-
 μαχίαν ἐν Τροίᾳ εἶχον οἱ Ἕλληνες, δυσχερὲς νοῆσαι τοῖς Τρωσὶν ἐλθεῖν συμ*μαχίαν ἐκ τῶν ῥηθέν- 30
 των πορρώτερω Παιόνων. ὅμως μέντοι τινὲς καὶ τοῦτο γενέσθαι φασί. καὶ ἔστω εἰρημένον, ἐπεὶ βοηθεῖ-
 σθαι δοκεῖ καὶ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, εἰπόντος Παίονας τούτους οὐκ ἐγγύθεν ποθὲν ἐλθεῖν, ἀλλὰ τηλόθεν.
 ἔστι δὲ τις μνεία Παιόνων καὶ ἐν τοῖς περὶ Σελλῶν. Περὶ δὲ Πυραίχμου ἐν τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρε-
 ται ὅτι Πατρόκλου ἀνελόντος αὐτὸν Ἀστεροπαῖος ἦγε τοὺς Παίονας, ὃν ἔρριψεν Ἀχιλλεύς. περὶ δὲ
 Παιόνων ζητητέον καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ἡρόδοτος οἶδε Παίονας καὶ περὶ τὸν
 Στρυμόνα, ἐφ' ὧν καὶ παρηγεῖ τὸ, τοῖς Περινθίοις παιονίσασιν ἐπιχειροῦσιν οἱ Παίονες. λέγει δὲ
 30 καὶ ὅτι Παιονία ἐπὶ Στρυμόνι ποταμῷ πεπολισμένη, εἰδὶ δὲ Τενκρων τῶν ἐκ Τροίας ἀποικοὶ· καὶ ὅτι
 πρὸς Βορέαν κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος ὑπεροικοῦντες ἦσαν Παίονες καὶ Δόβηρες. τὸ δὲ Πάγγαιον ἔτεινέ,
 φησι, πρὸς μεσημβρίαν εἰς τὸν Στρυμόνα, καὶ ἢ περὶ αὐτὸ γῆ ἐκαλεῖτο Φυλ*λίν. ὁ δὲ γεωγράφος 40
 λέγει καὶ ὅτι Ἄξιος καὶ Στρυμὼν ἐκ Παιόνων ῥέουσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν Παίονας Φρυγῶν ἀποίκους, οἱ
 δὲ ἀρχηγέτας ἀποφαίνουσι. καὶ τὴν Παιονίαν μέχρι Πελαγονίας καὶ Πιερίας ἐκτετάσθαι φασί. λέγον-
 ται δὲ καὶ πολλὴν πάλαι τῆς Μακεδονίας κατασχεῖν καὶ μέχρι Προποντίδος προελθεῖν, καὶ Πέρινθον
 πολιορκῆσαι. σημειούμενοι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι διπλὸν τὸ τῶν Παιόνων ἔθνος, καὶ ὡς οἱ μὲν ὑπὸ τὸν
 Πυραίχμην Παίονες τοξόται, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀστεροπαῖον δολιχέγχεες, λέγουσιν ὅτι εἰκὸς τὸν Ἀστεροπαῖον
 χρονίζοντος τοῦ πολέμου ὑστερον ἐλθεῖν, ὡς καὶ Ἰφιδάμαντα καὶ Ῥῆσον τοὺς πρὸ *βραχέων εἰρημένους. 360
 Ἀγκυλότοξοι δὲ οἱ χρώμενοι ἀγκύλοις, ἡγουν σκολιοῖς τόξοις, μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀγκύ-
 40 λαις, ἔτι δὲ καὶ τόξοις. εἶδος δὲ ἀκοντίου, ὡς καὶ προεῖρηται, ἢ ἀγκύλη. (Vers. 849.) Ἀμυδῶν δὲ
 ἢ κατὰ τινὰς Ἀβυδῶν πόλις Παιονίας, ἧς ὁ πολίτης Ἀμυδώνιος ὡς Καλυδώνιος. Τὸ δὲ, εὐρὸν ῥέοντος,
 γράφουσί τινες καὶ ὑφ' ἐν, εὐρυρέοντος. (Vers. 850.) Κάλλιστον δὲ ὕδωρ ὡς περ νῦν τὸ τοῦ Ἀξίου,
 οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ τὸ τοῦ Ἐνιπέως. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὸ κάλλιστον ἐνταῦθα νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς
 καλόν· ἄλλως γὰρ πῶς κάλλιστος ὁ θολερὸς, ὡς δεδηλώσεται. Τὸ δὲ κίδναται νῦν μὲν δίχα τοῦ σ̄ διὰ
 τὸ μέτρον, ἀλλαχοῦ δὲ σὺν τῷ σ̄ εὔρηται. ἐπεὶ γὰρ ἔστι καὶ κεδῶ καὶ σκεδῶ τὸ σκεδάξω, ἀπὸ μὲν τοῦ 10
 κεδῶ γίνεται τὸ κίδναται, ἀπὸ δὲ τοῦ σκεδῶ τὸ σκίδναται, ἢ δὲ πλατυσμὸν τοῦ ποταμοῦ δηλοῖ τὸ

- 10 κίδνα*ται, ὡς πλατυνομένου ἐν τῷ ῥέειν, ἢ μηχυσμὸν, ὡς πόρρωθεν εἰς θάλασσαν καταρρέοντος, ἢ καὶ ἀμφοτέρω. ἐν δὲ τῷ, ἐπικίδναται αἶη, ἢ αἶαν, διττῶς γὰρ ἡ γραφή, αἶαν τινὲς οὐ τὴν γῆν ἐνόησαν, ἀλλὰ τινα πηγὴν, ὡς δῆλον ἐξ ὧν ὁ γεωγράφος φησὶ, λέγων ὅτι ἡ παρ' Ὀμήρω Ἀμυδῶν Ἀβυδῶν ὑστερον ἐκλήθη, κατεσκάφη δέ. πηγὴ δὲ πλησιον Ἀμυδῶνος, Αἶα καλουμένη, καθαρῶτατον ὕδωρ ἐκδιδοῦσα εἰς τὸν Ἀξίον, ὅς ἐκ πολλῶν πληρούμενος ποταμῶν θολερὸς ῥέει. φαύλη οὖν, φησὶν, ἢ φερομένη γραφή Ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶη, ὡς δηλαδὴ οὐ τοῦ Ἀξίου ἐπικιδνάντος τὸ ὕδωρ τῇ πηγῇ, ἀλλ' ἀνάπαλιν. εἶτα ὑποδυσκόλως αἰτιώμενος ὁ γεωγράφος καὶ τὸ νοῆσαι τὴν αἶαν ἐπὶ
- 24 τῆς γῆς ἔοικε παντελῶς ἐθέλειν ἐκβαλεῖν τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔπους τὴν τοιαύτην λέξιν. * (Vers. 851.) Παφλαγόνων ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, ἡγουν περιφραστικῶς ὁ Πυλαιμένης, ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν 273 ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, οἱ, τουτέστιν οἱ Παφλαγόνες, Κύτωρον εἶχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο, 10 ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ἔναιον Κρωμνάν τε Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. Παφλαγόνες μὲν οὖν ἀπὸ Παφλαγόνος, ἐνδόξου ἀρχηγοῦ, καλοῦνται. ἢ δὲ κωμῶδια τὴν λέξιν παρέσυρεν εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγὸνα ἔσκωψε παρὰ τὸ οἶον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις. Ὁ δὲ Πυ-
- 30 λαιμένης παράγεται *κατὰ τὸν μεσαιπόλιον. ὡς γὰρ τοῦτο γίνεται ἀπὸ τοῦ μέσος μεσοπόλιος, καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἁ μεσαιπόλιος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ μεσαιπόλιος, οὕτω καὶ Πυλομένης Πυλαμένης Πυλαιμένης. καὶ τὸ γυναιμανῆς δὲ ὁμοίως παράγεται κατὰ τινος. ἐτι δὲ καὶ τὸ τιθαιβῶσσειν, τουτέστι σιμβλοποιεῖν καὶ ἀποτιθέναι τὰς μελίσσας βόσιν ἡγουν τροφὴν ἑαυταῖς· ἔστι γὰρ τιθοβῶσσειν καὶ τροπῇ τιθαβῶσσειν καὶ πλεονασμῷ τιθαιβῶσσειν. τοιοῦτου δὲ τύπου καὶ ὁ ἀκραιφνῆς καὶ ἕτερα δηλωθησόμενα ἐν τοῖς ἐξῆς. Τὸ δὲ, λάσιον κῆρ, ἀντὶ τοῦ πυκινῆ ψυχῇ, τουτέστι μεταληπτικῶς πυκνῆ καὶ συνετῆ, οὐ μὴν ἀραιὰ καὶ ἄφρων. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν λάσιον κῆρ, ψυχῇ λασιουμένη τοῖς νοήμασι. 20 καὶ συνεχῇ καὶ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, καὶ ὡς οἶον ἀνλαξ βαθεῖα, δασέα τὰ κεδνὰ τραγικῶς εἰπεῖν, βλα-
- 40 στάνουσα βουλευματα. χρήσιμον δὲ τοῦτο εἰς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως λάσια στήθη τὰ ἐν τῇ ἀ ῥαψωδίᾳ, *γοργότερον ὃν τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ δεινότερον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἦτορ μερμηρίζει ἐν στήθεσσι λασίοις, ἐνταῦθα δὲ λάσιον ἀπλῶς λέγεται κῆρ. ἄξιον ζητεῖσθαι πῶς ἐστὶ λάσιον. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μὲν ποιητῆς ἐπὶ ἐπαίνου ψυχικοῦ τὸ λάσιον εἴληφεν, ὡς ἐπὶ ἀνλακος βαθείας, ὡς εἴρηται· ὁ δὲ παρὰ Ἰαμβλίχῳ Πυθαγορικὸς Λύσις ἐστρέψας εἰς ψόγον ὡς ἀπὸ γῆς ὀρεινῆς παρείλκυσε τὸ νόημα, εἰπὼν γλώσση Δωρικῇ νοῦν τοιοῦτον, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσια λόχμαι περὶ τὰς φρένας καὶ τὰς καρδίας πεφύκασι, τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέντων πᾶν τὸ ἡμέρον καὶ πρᾶον καὶ λογιστικὸν τῆς ψυχῆς ἐπι-
- 361 σκιά*ζουσαι καὶ κωλύουσαι προφανῶς ἀνζηθῆναι καὶ προκύναι τὸ νοητικόν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα μυρία οὕτω παρεστραμμένα καὶ εὐρεῖν καὶ εἰπεῖν. καὶ γοῦν Καδμείαν νίκην οἱ μὲν ἄλλοι οὐκ ἐπαινοῦντες φασί· 30 τὴν ἀκάρπτωτον γὰρ καὶ ἀκερδῆ τὰ τε ἄλλα καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀπόνασθαι τὸν Ἐτεοκλῆν τῆς τῶν Καδμείων κατὰ τῶν Ἀργείων νίκης, μηδὲ τοὺς ἀμφ' αὐτόν· Ἀρῥιανὸς δὲ τὴν μεγάλην καὶ ὁ φασὶ κατ' ἄκρας νοεῖ διὰ τὸ ἄκρω ἠττηθῆναι τοὺς περὶ τὸν Πολυνείκην ὑπὸ τῶν Καδμείων ὡς μόνον περισωθῆναι τὸν Ἀδραστον. Ἐτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τούτοις μὲν τὸ λάσιον κατὰ καλοῦ κεῖται, ἐν δὲ τῷ λάστανρος ἄλλως τέθειται, παίξαντος τῶν τινὸς ἐπιτρίπτων κωμικῶν εἰς τὸ λασιόταυρος. (Vers. 852.) Ἐνετοὶ
- 10 δὲ ἔθνος περὶ Παφλαγονίαν, ὅπου ἡμιόνων γένος, φασὶν, ἐπενοήθη. ἦν δὲ κατὰ τὸν ἀναγραφέα *τῶν ἔθνηκων καὶ ἔθνος παρὰ Τριβαλλοῖς Ἐνετοί. λέγονται δέ, φησὶ, καὶ Ἐνετίδες ἵπποι. ἰστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι αἱ θήλειαι ἵπποι τῶν Ἐνετῶν πρὸς ζευγηλασίαν ἀρισται. ἦν δὲ καὶ πόλις Ἐνετός, φησὶν, ἀφ' ἧς Μήρμηξ ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος. ὁ γεωγράφος δὲ λέγει ὅτι Ἐνετοὶ ἐν Παφλαγονίᾳ νῦν οὐ δείκνυνται. τινὲς δὲ κώμην φασὶ παραγιαλόν, δέκα σχοίνους Ἀμάστρεως διέχουσαν ἡγου στάδια 40 τριακόσια, ὡς δηλοῖ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς εἰπὼν· χώρα δίσχοιμος, τοῦτο δ' ἐστὶν ἐξήκοντα στάδια. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ σχοῖνος ἀορισταίνειν φασὶ τινες, ὡς καὶ τὸ παρασάγης ὁ Περσικὸς, ὃν οἱ μὲν ἐξήκοντα στάδια φασὶν, οἱ δὲ τριακόσια καὶ τεσσαράκοντα. φησὶ γοῦν καὶ ὁ γεωγράφος ὅτι παρ' Αἰγυπτίοις ἄστατον τὸ τῆς σχοίνου μέτρον. Ζηνόδοτος δὲ, ὡς ὁ αὐτὸς γεωγράφος λέγει, τὸ ἐξ Ἐνετῶν ἐξ
- 20 Ἐνετῆς γράφει καὶ νοεῖ Ἐνετὴν ἀκολούθως τῷ Ἐκαταίῳ τὴν νῦν Ἀμισὸν, Λευκοσύρων οὔσαν, ὡς δη*λοῖ τὸ, Ἐνετοὶ ἐκ Λευκοσύρων ὀρηθηθέντες Τρωσὶ συνεμάχησαν. καὶ ἄλλοι δὲ ἄλλα περὶ τῶν Ἐνετῶν φασί.

καὶ γέγραπται περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. μέμνηται δὲ καὶ Εὐριπίδης ἴππων Ἐνετικῶν, Ἐνέτας ἐκείνους προενεγκῶν. αἰτιῶνται δ' ἐκεῖ τῆς τῶν τοιούτων ἴππων μνείας οἱ παλαιοὶ οὐκ εὖζηλον ἀναχρονισμόν, ὡς μήπω τότε παρ' Ἑλλήσιν ὄντων Ἐνετῶν ἴππων, ἀλλ' αὐτῶν μὲν ὕστερον εἰς χρῆσιν ἐλθόντων, ὅτε πρῶτος Λέων Λακεδαιμόνιος ὀγδοηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα νενίκηκεν Ἐνέταις ἵπποις μετ' ἐπιγράμματος, τοῦ δὲ Εὐριπίδου ἀναχρονίσαντος τὴν τοιαύτην ἰσπεῖαν εἰς τὰ ἠρωικά. τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐνθα τε κλήρου μέμνηται εὐλόφου κνυῆς, ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγράς ἀροῖρης ὢν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὕστερογενοῦς Ἀθηναίου Κρεσφόντου· καὶ ἐν τῷ τῶν Τραχινιῶν δὲ προοιμίῳ, ἐνθα ἡ παλαιὰ *Δηιάνερα, γνωμικῶ λόγῳ 30
 10 γὰρ οὐπω εἶδησαν ἦρωες, ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὖρημα. Ἀγροτέρας δὲ ἡμίονους λέγει τὰς μὴ διὰ τὸ σπάνιον οἰκοτραφεῖς ἀλλὰ ἀγελαιίας καὶ νομάδας διὰ τὸ πολὺ πλῆθος αὐτῶν· τινὲς δὲ τὰς δυσδαμάστους διὰ τὸ ἄγριον· ἕτεροι δὲ τὰς ἐν ἀγροῖς ἐπιτηδεύουσ. καὶ σημειῶσαι ὅτι οὐ μόνον ἔλαφοι ἀγρότεροι, ἄς οὕτω φασὶ καλεῖσθαι ὡς οἶον ἀγροτέρας διὰ τὸ μακρόβιον. ἔτι δὲ καὶ ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, ἢ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι κατὰ Πανσανίαν ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ἰλισσῶ, ᾧ κλήσις Ἀγραὶ καὶ Ἀγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἠγετό φησι μυστήρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἀγρας ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. οὐ τοίνυν μόνον ταῦτα, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἡμίονοι ἀγρότεροι διὰ τὰς εἰρημένας αἰτίας. (Vers. 853.) Ἡ δὲ Κύτωρος ἡ Ὀμηρικὴ ἄλλη *ἐστὶ παρὰ τὰ Κοτύωρα· ταῦτα μὲν γὰρ 40
 274 κώμη τις Ποντικῆ, ἢ δὲ Κύτωρος πόλις Παφλαγονίας ἀπὸ Κυτῶρον κληθεῖσα, παιδὸς Φρίξου, ἧς ἐθνικὸν Κυτωριεύς καὶ Κυτωρίτης καὶ Κυτῶριος, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησὶν. ἔδοξε δὲ τισὶ καὶ 20
 20 διὰ τοῦ δ' γράφειν Κύδωρον. φυλάσσει δὲ ἡ Κύτωρος μέχρι καὶ νῦν τὸ παλαιὸν ὄνομα, ὡς καὶ ὁ Παρθένιος καὶ ἡ Κρωμνα. ἦν δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον ἐμπόριον Σινωπέων ἢ Κύτωρος, ἢ μᾶλλον κατ' αὐτὸν εἰπεῖν τὸ Κύτωρον. πλείστη δὲ φησὶ καὶ ἀρίστη φέεται πύξος κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, ὡς περ πύξοφόρος ἡ Κύτωρος περιάδεται, *οὕτω καὶ 362
 30 ἄλλαι χῶραι ἄλλοις ἐνευθηνοῦνται φυτοῖς, Κερασοῦς μὲν ταῖς κεράσοις, ὅθεν καὶ παρωνόμασται, Σινώπη δὲ καὶ Φαναροῖα ἐλαιαίς· φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος ὅτι τὰ τῆς Σινώπης προάστεια καὶ τῆς Ἀμισσοῦ καὶ τῆς Φαναροῖας τὸ πλεόν ἐλαιοφόρα εἶναι φασὶν· ἐν δὲ τῇ Ἰνδικῇ πολὺς ποῦ ὁ ἔβενος. ἀλλαχοῦ δὲ οἱ κότινοι, καὶ ἐτέρωθι ἄλλα. Σήσαμος δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον ἀκρόπολις Ἀμάστρεως. καὶ ὅρα τὸ Ἀμάστρεως· οὐ γὰρ κλίνει Ἀμάστριδος. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι καὶ τὸ, Σήσαμον ἀμφενέμοντο, ἀστείως λεχθέν, ὡς εἴ περ ἐπὶ σηςάμου τοῦ σπορίμου ἐρρέθη. ὠρμηται δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ, Σάμον ἀμφενέ-
 30 μοντο, ἐπὶ τῶν Κεφαλλήνων λεχθέντος. λέγεται δὲ οἰκῆσαι ταύτην ὁ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας Φινεύς. Δίδυμος δὲ, φασὶ, καὶ νῆσον λέγει Σήσαμον. (Vers. 854.) Ὁ δὲ Παρθένιος ποταμὸς τρυφε*ρώτερον 10
 40 ἔχει τῆς κλήσεως. φησὶ γὰρ ὁ γεωγράφος οὕτω· Παρθένιος, ποταμὸς Παφλαγόνων, διὰ χωρίων ἀνθηρῶν φερόμενος καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ὀνόματος τούτου τετυχηκῶς. ἕτεροι μὲντοι διὰ πραότητα ῥεύματος Παρθένιον κληθῆναι φασὶν, ἢ ὅτι ἡ παρθένος φασὶν Ἄρτεμις ἐν αὐτῷ ἐλούσατο. Παρθένιον δὲ γε οὐδετέρως ὄρος Πελοποννήσου. τὸ δὲ ποταμὸν πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας κεῖται, εἴ γε καὶ παῖς Παρθένιος λέγεται. (Vers. 855.) Κρωμνα δὲ ἡ χωρίον Ἀμάστριδος κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, ἢ πόλις Παφλαγονίας, αὐτὴ ἢ νῦν Ἀμαστρίς. ἐθνικὸν καὶ αὐτῆς τριχῶς, Κρωμνίτης καὶ Κρωμναῖος καὶ Κρωμνιεύς. ἔστι δὲ καὶ Πελοποννησῖα Κρωμνα. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς κατὰ μὲν τινὰς προπαροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀπλῶς αἰγιαλοῦ, ἀπὸ τινος Αἰγιαλοῦ, κυρίου ὀνόματος, ὡς δηλοῖ ὁ ἐν τοῖς ἐθνι-
 40 κοῖς εἰπὼν ὅτι τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεύς ἀπὸ τῆς Αἰγιαλοῦ γενικῆς, ὡς Ἀλεξάνδρου Ἀλε*ξανδρεύς· οἱ δὲ 20
 πλείονες ὀξύνουσι καὶ τοῦτο, οἱ λέγουσι καὶ ὅτι Αἰγιαλὸς προσεχῆς τῷ πόντῳ μετὰ τὴν Κάρραμβιν ἄκραν, ὡς δηλοῖ Ἀπολλώνιος. ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον. ἦν δὲ καὶ ἕτερος Αἰγιαλὸς πρὸ τούτων ὁ ὑπὸ τὴν Ἀγαμέμνονα μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Βουπρασίου τόπος, ἀπὸ Αἰγιαλέως, υἱοῦ Ἰνάχου. ἔστι καὶ Θράκης Αἰγιαλὸς, φασὶ, παρὰ τῷ Στρομόνι, περὶ ἓν Στρομόνα καὶ Ἡῶν πόλις κατὰ Λυκόφρονα, ἰσοδυναμοῦσα κατὰ σημασίαν τῷ Αἰγιαλῷ. καὶ Αἰθιοπικὸς δὲ Αἰγιαλὸς κατ' Αἴγυπτον, μέγας καλούμενος. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι Αἰγιαλὸς ἔστι μὲν Ἡῶν μακρὰ ὑπὲρ ἑκατὸν σταδίου. ἔχει δὲ

καὶ κόμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῆ, Κρωμνάν τ' Αἰγιαλόν τε. καὶ σκοπητέον μὴ ποτε αὕτη ἐστὶν ἢ νῦν Ἱιονόπολις. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι τὸ Ὀμηρικὸν τὸ, Κρωμνάν τ' Αἰγιαλόν 30 τε, γράφουσι τινὲς Κρωμναν Κωβιάλόν τε, καὶ ὅτι μετὰ Αἰγιαλόν Κάραμβις. *τίς δὲ ἡ Κάραμβις, δηλοῖ ὁ περιηγητής. Ἀπολλώνιος δὲ γράφει ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, Κρωβιάλον Κρωμναν τε καὶ ὑλήεντα Κύτωρον. λέγει δὲ ὁ τὰ ἔθνη γράφας πολίχνηον πρὸς τῇ Ποντικῇ τὴν Κρωβιάλον. Ἐρυθῖνοι δὲ, πόλις Παφλαγονίας καὶ αὕτη, παρὰ τὸ ἔρευθος, ὡς λέγει ὁ γράφας τὰ ἔθνη. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι δύο εἰσὶ σκόπελοι οἱ νῦν Ἐρυθῖνοι. λέγεται δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς χροῶσ. ἐστὶ δὲ καὶ ἰχθύς ἐρυθῖνος κληθεὶς καὶ αὐτὸς οὕτω διὰ τὸ περὶ αὐτὸν ἔρευθος. Σημείωσαι δὲ ὅτι μετὰ τοὺς Παφλαγόνες εὐθύς τινες 40 Καυκῶνων κατάλογον τιθέασιν, ὃν ζητητέον ἐν τῇ ὑ' ῥαψωδίᾳ. ὧκου δὲ αὐτοὶ κατὰ τὸν γεωγράφον τὴν Μαριανδυνῶν παραλίαν μέχρι ποταμοῦ Παρθενίου, ὃς ἐν αὐτῇ Παφλαγονίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει. λέγει 10 δ' ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι Ἀρκαδικὸν τε ἔθνος οἱ Καυκῶνες καὶ τοῖς Τρωσὶ δὲ ἀφίκοντο σύμμαχοι, δοκοῦντες 40 εἶναι ἐκ Παφλαγονίας· ἐκεῖ γὰρ ὀνομάζουσι Καυκωνιάτας τινὰς, Μαριανδυνοὺς ὁμόρους. λέγει δὲ καὶ 363 ὅτι Καυκῶνων πόλις τὸ Τήιον. * (Vers. 856. sqq.) Ἀλιζῶνων ὁ τε Ὀδῖος ἤρχον καὶ ὁ Ἐπίστροφος, τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη. ἐτυμολογία δὲ τῶν Ἀλιζῶνων τὸ γῆν οἰκεῖν ὑπὸ θαλάσσης ἐξωσμένην. εὐθεία δὲ αὐτῶν ἐνικὴ ὁ Ἀλιζῶνος. περὶ τούτων πλείστη παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀμφιβολία. διὸ καὶ ὁ γεωγράφος δυσκολίαν πολλὴν εὐρῶν εἰς διάρθρωσιν τοῦ τοιούτου ἔθνους καὶ εἰς γνώρισμα σαφές λέγει ὅτι ἀγνώτων τινῶν μέμνηται ὁ ποιητής, ὅποιοι οἱ Καυκῶνες καὶ οἱ Σόλυμοι καὶ οἱ Κήτιοι καὶ οἱ Δέλεγες καὶ οἱ ἐκ Θήβης τῆς Τρωικῆς Κίλικες. οὕτω γοῦν καὶ Ἀλιζῶνοι. καὶ σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ, Κίλικες οἱ ἐκ Θήβης· νοεῖται γὰρ ἐκ τούτου σαφέστερον, ὃ περ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ γεωγράφος, ὅτι δηλαδὴ Κίλικες οἱ ἐκ Τροίας μεταναστάντες εἰς Συρίαν ἀπετέμοντο παρὰ Σύρων 275 10 τὴν νῦν Κιλικίαν· οἱ γὰρ ἐκ Τροίας *Κίλικες οἱ ἐκ Θήβης τῆς ῥηθείσης εἰσὶ. λέγει δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι διττὴ ἡ τῶν Κιλικῶν, ἡ μὲν Θηβαϊκὴ, ἡ δὲ Λυρνησις, οὗς φθάσας ἐκ Τροίας εἶπε. (Vers. 857.) Τὸ δὲ, ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλύβων τινὲς γράφουσιν, ἕτεροι δὲ ἐκ Χαλύβων, ἄλλοι ἐξ Ἀλόπης ἢ κατὰ Μενεκράτην ἐξ Ἀλόβης, ἔτι δὲ καὶ ἐκ Χαλύβης. τὰ δὲ τοιαῦτα αἰτιᾶται ὁ γεωγράφος, ὡς περ καὶ τοὺς εἰπόντας περὶ Πύγελα εἶναι τοὺς Ἀλιζῶνους μεταξὺ Ἐφέσου καὶ Μαγνησίας καὶ Προήνης, λέγων καὶ ὅτι μετάπτωσις ὑπονοεῖται ὀνόματος ἐξ Ἀλύβων εἰς Χάλυβας. διὸ καὶ γράφει πού ὅτι τοὺς Χάλυβας ὁ ποιητής Ἀλιζῶνους ἐκάλεσε, καὶ ὅτι ἐνδέχεται ἐν Χάλυβιν ἀργύρια ὑπάρχειν ἄξια μνήμης ποτὲ καὶ ἔνδοξα, καθάπερ νῦν τὰ σιδήρια. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἀλιζῶνων οὐ μόνον Ὀλιζῶνων τινὲς μεταγρά- 20 φουσιν ἀλλὰ καὶ Ἀλαζῶνων, καὶ ὅτι τοὺς Σκύθας τινὲς Ἀλιζῶνας νοοῦσιν. Ἀλαζίαν δὲ πόλιν ἐρημω- 30 θείσαν Ἐκα*ταῖος ἱστορεῖ, κόμας δὲ πολλὰς τῶν Ἀλαζῶνων οἰκεῖσθαι, ἐν οἷς Ἀπόλλων τιμᾶται δια- 30 φερόντως καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐφορείαν τῶν Κυζικηνῶν. Μενεκράτης δὲ ὑπερκεῖσθαι λέγει τῶν περὶ τὴν Μύρλειαν τόπων ὀρεινὴν συνεχῆ, ἣν κατῴκει τὸ τῶν Ἀλιζῶνων ἔθνος. δεῖν δέ, φησὶν ἐκεῖνος, ἐν τοῖς δύο λλ' γράφειν Ἀλλιζῶνους, τὸν δὲ ποιητὴν ἐν τῷ ἐνὶ γράφειν διὰ τὸ μέτρον. Παλαίφατος δὲ φησὶ τὸν Ὀδῖον καὶ τὸν Ἐπίστροφον στρατεῦσαι ἐξ Ἀμαζῶνων ἐν τῇ Ἀλόπῃ ὤκημένων. πόλις δὲ ἢ Ἀλόπη αὕτη ὁμώνυμος ἠρωίδι, ἣν ἐμφαίνει καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, τὰς Ἀλόπας καὶ τὰς Σεμέλας. ταῦτα πάντα ἐν τῷ γεωγράφῳ κεῖται, ὃς καὶ ἀντιλέγει γενναίως πρὸς αὐτὰ, καὶ πού ἀστεϊζόμενος ὡς 30 δῆθεν δέον ὃν καὶ ἄλλο τι συμπλασθῆναι ὑπὸ τῶν ψευδοῖστοροῦντων, λέγει ὡς ἐχρῆν καὶ τότε συμπλά- 30 σαι παρατριψαμένους τὸ μέτωπον τοὺς ἀπαξ ἤδη ἀποτετοληκότας. τοῦτο δὲ *εἶπε διὰ τὸ εἰσθῆναι τοὺς ψευδομένους οὕτω σχηματίζεσθαι τὰ πολλὰ, ὡς οἷα προκαλυπτομένους αἰδημόνως. καὶ οὕτω μὲν ὁ γεωγράφος, ὡς εἴρηται. αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς Ἀλιζῶνους φησὶν ἐκτὸς εἶναι τοῦ Ἄλως, εἰ καὶ Ἀπολλόδω- 40 ρος ὁ Ἀθηναῖος μηδεμίαν συμμαχίαν ἀφίχθαι φησὶ τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς περαιᾶς τοῦ Ἄλως. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, ἐπεὶ ἡ μνημονευθεῖσα Μύρλεια πλησίον Προύσης ἐστίν, Ἀπάμεια μετονομασθεῖσα ὁμωνύμως βασιλικῇ τινὶ γυναικί, πάντως ἂν οἱ τὰ κατὰ τοὺς Ἀλιζῶνους ἱστοροῦντες παρὰ τὸν γεωγράφον καὶ τιθέντες τὸ τοιοῦτον ἔθνος ἐγγὺς πού τῆς Ἀπαμείων καὶ Κυζικηνῶν χώρας, οὐκ ἂν ἀληθεύοιεν παρὰ γε τοῖς τῇ γεωγραφικῇ ἀκριβεῖα προσέχουσιν, οἷς ἐναντιοῦται καὶ τὸ τηλόθεν· οἱ γὰρ ἐκ τοιαύτης χώρας ἐπίκουροι τοῖς Τρωσὶν οὐκ ἂν τηλόθεν ἦκειν λέγοιντο. ὁ δὲ τὰ ἔθνη ἐπιλεξάμενος Ἀλιζῶνας

γράφει, οὐ μὴν Ἀλιζώνους, λέγων ὅτι Εὐφορός φησι τοὺς Ἀλιζώνους τὴν παραλίαν οἰκῆσαι τὴν μεταξὺ 40
Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας. ἴσως δὲ φησι διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ αἵ
εἰς ἰ οὕτως ὠνομάσθησαν, ὥστε οὗτος, οἰονοὶ ἀλαζόνας παρὰ γράμμα τούτους οἶδε, τῷ δὲ ῥηθέντι
πλούτῳ αὐτῶν συνειργάζετο ἴσως καὶ ὁ Λυδικὸς χρυσοῦρός ποταμὸς ὁ Πακτωλός. Ὅμηρος δὲ οἱ χρυ-
σοῦ ἀλλ' ἀργύρου γενέθλην οἶδεν ἐν τοῖς παρ' αὐτῷ Ἀλιζώνοις. διὸ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς παλαιοῖς εὔρηται·
Ἀλιζῶνες ἔθνος τοῦ Πόντου, ὅπου ὁ κάλλιστος ἀργυρος. εἴρηται δὲ τινα περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς τοῦ
περιηγητοῦ. Ἀρρίανος δὲ τοιαῦτα περὶ Ἀλιζῶνων ἱστορεῖ, οὓς Ὅμηρος ἐν νεῶν κα*ταλόγῳ φησὶν Ἀλι-364
ζῶνας, Βιθυνοὶ εἰσιν, ὧν Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον. καὶ ἡ Ἀλύβη, ἐν ἣ λέγει ἀργύρου γενέθλην
εἶναι, παραδείκνυται, καὶ οὐκ ἀμαυρὰ ὑπόμνησις ἀργυρίων ἔργα ὑπολειμμένα ὁρᾶται. Ἀλιζῶνες δὲ
10 οἱ ἄνθρωποι οὗτοι φησὶ καλοῦνται ὅτι πανταχόθεν θαλάσση περιείρονται, ἀπὸ μὲν ἀρκτου καὶ ἀνα-
τολῆς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ νότον τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ τῷ πρὸς Νικομήδειαν,
πρὸς δὲ δύναι καὶ Ζέφυρον τῇ Προποντίδι καὶ τῷ Βοσπόρῳ, ὡς μὴ πόρρω χερρόνησου εἶναι τὰ πολλὰ
αὐτῶν καὶ δικαιοτάτα λέγεσθαι διεζῶσθαι θαλάσση. ὁ δ' αὐτὸς Ἀρρίανος λέγει καὶ τὸν ῥηθέντα Ὀδῖον
Ῥοδοίτην ποτὲ καλεῖσθαι, εἶτα εἰς Ῥοδίον μεταπεσεῖν, εἶτα Ὀδῖον κληθῆναι. (Vers. 858.) Μυσῶν
Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος, ὃς οἰωνιστὴς μὲν ἦν, ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσι, φησὶν, ἐρύσατο κῆρα *μέλαιναν, 10
ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλέως, ἐν ποταμῷ ὅθι περ Τρῶας κεραΐζε καὶ ἄλλους. ὅρα δὲ ὅτι κἀν-
ταῦθα τῇ προαναφωνήσει καὶ ἔπαινον τοῦ Ἀχιλλέως συνέμιξεν εὐμεθόδως, οἷα χαίρων οὕτω ποιεῖν,
διὰ τὸ στέργειν τὸν ἥρωα καὶ μὴ ἐθέλειν ἀπέχεσθαι αὐτοῦ. Μυσοῦς δὲ ὁ ποιητὴς εἴκει τοὺς ἐν τῇ
Ἀσίᾳ λέγειν, οἷον τοὺς Ὀλυμπηνοὺς ἢ ἑτέροισιν τινάσ. οἱ δὲ φασὶν ὅτι Μυσῶν καὶ Θρακῶν Ὅμηρος
20 ἐμνήσθη τῶν πρὸς τῷ Ἰστροῦ. ὅτι δὲ Μυσοὶ καὶ Εὐρωπαῖοι εἰσιν, οἱ γε καὶ πέραν Ἰστρου ἦσαν, δηλοῦ-
ται ἀλλαχοῦ, ὡς περ καὶ πόθεν αὐτοῖς ἢ κλησίς. Ἰστέον δὲ ὅτι παροιμία ἐκ τοῦ τοιοῦτου ἔθρους φέρε-
ται αὕτη· ὁσφὺν κατεγῶς, ἦγον κατεαγῶς, ὥστε Μύσιος ὄνος· ἐν Μυσίᾳ γὰρ φασὶ σπανιώτατον
εὐρεῖν ὄνον ὀρθὴν ἔχοντα τὴν ὁσφὺν. Τὸν δὲ ῥηθέντα Χρόμιν καὶ Χρόμιον τινὲς τρισυλλάβως καλεῖ-
σθαι φασί. (Vers. 859.) Τὸ δὲ ἐρύσατο ἀντὶ τοῦ ἐφυλάξατο, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ φυλάσσω
ἢ κωλύω, ἐξ οὗ *καὶ ἔρημα καὶ ἐρμυνὸν καὶ ῥῆμα ἐρύκω. οὐκ ἐξεντελίζει δέ, φασὶ, τὸν οἰωνιστικὴν 20
ὁ ποιητὴς, ἐν οἷς λέγει ὡς οὐκ ἐφυλάξατο διὰ τῶν οἰωνῶν τὴν κῆρα, ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην τῆς πεπρωμέ-
νης δηλοῖ. οὐκ ἐφυλάξατο δέ, φασὶ, τὸν θάνατον ὁ Ἐννομος ἢ ὡς μὴ ἐπιστήσας ἢ καὶ ὡς μὴ προ-
γνοῦς. (Vers. 860.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν ὑπὸ πρόθεσιν καὶ νῦν δοτικὴν συνέταξεν ἐν τῷ, ὑπὸ χερσὶν
Ἀχιλλέως. τὸ δὲ κεραΐζειν ἀντὶ τοῦ ἔκειρε δίκην ληίου τινός, ὅτε δηλαδὴ ἐν τῷ ποταμῷ τοὺς παραπίπτον-
30 τας ἔτυπεν ἐπιστροφάδην, ὡς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ ἐν καιρῷ· νῦν γὰρ προαναφωνεῖ. ὅτι δὲ κεραΐζειν καὶ
ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς φθείρειν ἢ ληΐζεσθαι καὶ ὡς εἰπεῖν κείρειν λέγεται, δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος, ποτὲ μὲν λέγων
κεραΐσας τὰ οἰκία τοῦ ξένου, καὶ κλέπτας κεραΐζοντας χρήματα, καὶ τὸ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλα-
μῖνι ἐκεραΐζετο, ποτὲ δὲ ὅτι πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον καὶ ἔκειρε τοὺς χώρους καὶ ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ,
ὁ ἔστιν ἐλαφυ*ραγωγεῖτο. ἴσως δὲ ἐκ τοῦ ῥηθέντος κεραΐζειν ἀκέραιος ὁ ἀπλοῦς καὶ πρᾶϋθυμος καὶ 30
μὴ τινα κεραΐζων. τὸ δὲ, καὶ ἄλλους, μόνους τοὺς Τρωικοὺς δηλοῖ ἐπικούρους· οἱ Δάρδανοι γὰρ τοῖς
Τρωσὶ προσλογίζονται. *(Vers. 862.) Φρύγας ἦγε Φόρκυς καὶ Ἀσκάσιος θεοειδὴς τῆλ' ἐξ Ἀσκανίας, 38
μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι. περὶ δὲ Φρυγῶν ζητητέον καὶ εἰς τὰ τοῦ περιηγητοῦ· εὖ γὰρ καὶ περὶ
αὐτῶν ἐκεῖ εἴρηται· τῆς μικρᾶς δέ, φασὶ, Φρυγίας ἦσαν αὐτοί, οὐ μὴν τῆς μεγάλης τῆς παρὰ τῷ
Σαγγαρίῳ, φασὶ, ποταμῷ κειμένης, ὅθεν ἦν Ἀσιος μῆτρως Ἐκτορος ἵπποδάμοιο. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ
40 καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν διαστέλλει Φρύγας καὶ Τρῶας, Αἰσχύλος δὲ καὶ οἱ νεώτεροι συγχέουσιν, ὅθεν
ἴσως καὶ παροιμία ἢ περὶ τοῦ, δύσγνωστα τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν εἶναι ὅρια. ὅρα δὲ τὸ Φόρκυς κύριον
διὰ τοῦ σ' λεχθὲν, οὐ διὰ τοῦ ν', οὗ περ ἡ γενικὴ Φόρκυς ἂν εἴη. τὸ δὲ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, Φόρκυος
θυγάτηρ, ἀπὸ τοῦ Φόρκυν κλίνεται. (Vers. 863.) Τὸ δὲ τῆλε ἀντὶ τοῦ τηλόθεν ἐνταῦθα κεῖται. Ἀσκα-
νία δὲ κατὰ μὲν τὸν ἐθνικογράφον πόλις *Τρωικὴ, οὗ πρῶτόν φασὶ κρόμμα γενέσθαι. ταύτην κτίσαι 365
λέγεται ὁ Αἰνείου παῖς Ἀσκάσιος. ὁ γεωγράφος δὲ Φρυγιακὴν ἐνταῦθα νοεῖ Ἀσκανίαν· τὸ γὰρ, τῆλε
ἐξ Ἀσκανίας, εἴρηται, φησὶν, ὡς οὔσης ἐγγυτέρω ἄλλης Ἀσκανίας τῆς Μυσιακῆς τῆς πρὸς τῇ νῦν

Νικαία, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς ὅταν εἴπῃ· Πάλμυν Ἀσκανίων τε Μόρυν τε Μυσῶν ἡγήτορας, οἱ ἐξ
 Ἀσκανίας ἐριβόλακος ἦλθον. καὶ ὄρα ὁμωνυμίαν Ἀσκανίων τε ἀνδρῶν τούτων Ὀμηρικῶν καὶ λιμνῶν
 Ἀσκανίων δύο. Ἀσκανία δὲ λίμνη τε καὶ χώρα, ὁμωνυμοῦσι γὰρ καὶ αὐταί, πολλὴ γὰρ φησὶν ὁμωνυμία
 παρὰ τῷ ποιητῇ. πόλις δέ, φησὶ, Βιθυνίας ἢ ὀθηθεῖσα Νικαία, κτίσμα πάλαι μὲν Ἀντιγόνου, ὅθεν καὶ
 Ἀντιγόνοια ἐκλήθη, εἶτα Λυσιμάχου, ὃς ἀπὸ τῆς γυναικὸς μετωνόμασε Νικαίαν. Τὸ δὲ, μέμασαν ὑσμῖνι
 10 μάχεσθαι, ἐντελῶς *ἔχει, καθάπερ καὶ τὸ, Ἄβαντες μεμαῶτες μελήσει θώρηκας ῥήξιν, ἀνομοίως δὲ ἔχει
 πρὸς τὸ, θωρήσσοντο μεμαῶτες ἐγγείαις. ἐκεῖ γὰρ ἐνδεὴς ἢ σύνταξις, λείπει γὰρ τὸ μάχεσθαι ἢ τι
 τοιοῦτον, ὡς καὶ προεῖρηται. τὸ δὲ ὑσμῖνι ὤφειλε μὲν διὰ τοῦ ἢ ἔχειν τὴν λήγουσαν· εἰθεῖα γὰρ
 ἢ ὑσμῖνη· μετεπλάσθη δὲ ὡς καὶ τὸ Δωδῶνι, καὶ, ἀλλὴ πεποιδῶς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὅτι δὲ τισὶ δοκεῖ ἐν
 τῷ, τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, ἀκύρωσ καῖσθαι τὸ τῆλε, ῥηθήσεται ἀλλαγῶ, ἐνθα καὶ ἕτερα ὅμοια κείσεται. 10
 (Vers. 864.) Μήροισιν ἡγησάσθην, τουτέστιν τῶν Μιρόνων ἡγοῦντο, Μέσθλης καὶ Ἀντιφός, υἱοὶ Τα-
 λαιμένους, τῷ, ἡγουν οὖς, Γυγαίη τέκε λίμνη. εἶτα σαφηνίζων τὸ, Μήροισιν ἡγησάσθην, ἅμα δὲ καὶ
 ἐρημηρέων σαφῶς ποῦ ποτὲ γῆς οἱ Μήρονες οὔτοι κείνται, φησὶν ἐπαναληπτικῶς· οἱ καὶ Μήονας ἡγον
 ὑπὸ Τρωῶν γεγαῶτας, ἦτοι ὄντας. εἶναι γὰρ φασὶ τὸ γενέσθαι παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ὅθεν καὶ θεοὶ αἰει-
 20 γενέται οἱ αἰεὶ ὄντες. Καὶ *ἐνταῦθα δὲ πάλιν ἢ ὑπὸ πρόθεσις τῆς δοτικῆς φιληθεῖ ἐν τῷ, ὑπὸ Τρωῶν, οὗ
 φυλάσσεται καὶ εἰς ἔτι τοῦνομα βραχὺ τι ὑποβαρβαρίζομενον· Τιμῶλον γὰρ αὐτὸν ἢ πολλὴ γλῶσσα
 τῶν ἐγγῶρων καλεῖ. (Vers. 866.) Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐνταῦθα ἐπανάληψιν, ὅτι οὐχ' οὕτω διὰ σαφήνειαν
 ἐσχημάτισται, ἀλλὰ διὰ ἐπεισαγωγὴν ἱστορίας, ἵνα ἢ τοῦ Τρωῶλου μνήμη εὐκαίρως παραπλακῆ· ἄλλως
 γὰρ ἢ ἐπανάληψις ἀναγκαία οὐκ ἦν. Μήρονες δὲ λέγονται ἀπὸ τινος Μήρονος ἢ Μαίονος, τραπέντος μὲν
 τοῦ αἰεὶ ἢ, τοῦ δὲ ἰ μένοντος ἀνεκφωνήτου· λέγονται δὲ ποτε καὶ τετρασυλλάβως Μήρονες ἐκφωνηθέν- 20
 τος τοῦ προσγραφομένου ἰ. Ἡρακλείδης δέ, φασὶν, ἄνευ τοῦ ἰ γράφει τοὺς ἀπὸ τοῦ Μαίονος κλη-
 θέντας Μήονας, λέγων Βοιωτίαν εἶναι τὴν τοιαύτην μεταβολὴν, ὡς τῶν Βοιωτῶν τὴν ὅλην αἰ-
 30 δίφθογγον εἰς ἢ καταμόνας μεταβαλλόντων, ὡς που καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς παρασημειοῦται, ἐν οἷς ἐ*ξη-
 γεῖται τὸν Ἡρωδιανόν, λέγων καὶ ὅτι τὰς θηλυκὰς πληθυντικὰς εἰθεῖας τῶν παθητικῶν ἐνεστώτων,
 τὸ ποιούμεναι λεγόμεναι καὶ τὰ τοιαῦτα, ποιούμενη λεγόμενη ἐκεῖνοι φασὶ, οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια.
 Ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι τοὺς Ἀυδοὺς Μήονας ὁ ποιητὴς φησὶν, οἱ δὲ ὕστερον Μαίονας, καὶ ὅτι οἶον-
 ται τινες τὴν Μηρονίαν Ἀσίαν λέγεσθαι, καθὰ εἶρηκεν ὁ ποιητὴς, Ἀσίῳ ἐν λιμῶνι, καὶ ὅτι οἱ μὲν τοὺς
 αὐτοὺς τοῖς Ἀυδοῖς, οἱ δὲ ἑτέροισ ἀποφαινόνται· ἄμεινον δὲ λέγειν τοὺς αὐτοὺς. λέγει οὖν καὶ Ἡρόδο-
 τος ὅτι Μήρονες πρότερον καλούμενοι Ἀυδοὶ ὕστερον ἐκλήθησαν ἀπὸ Ἀυδοῦ, υἱοῦ Ἄττος· περὶ δὲ Ἀυ- 30
 δῶν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἶρηται. σημειῶσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ, ὡς νῦν εἶρηται, ταυτίξει τοὺς Ἀυ-
 δοὺς καὶ τοὺς Μήονας ὁ γεωγράφος, ἀλλ' ἐν ἄλλοις φησὶν ὅτι, ὡς περ ἔργον ἡγουν δύσκολον διορίσαι
 40 χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὅρια, οὕτω καὶ Ἀυδοὶ καὶ Μαίονες οἱ καθ' Ὀμηρον Μήρο*νες ἐν συγχύ-
 σει πῶς εἰσι καὶ πρὸς τούτους καὶ πρὸς ἀλλήλους. (Vers. 865.) Ὁ δὲ Τηλαμένης ἐπέμθεσιν ἔχει
 τοῦ ἰ, ὡς καὶ ὁ τηλαίπωρος. Γυγαίη δὲ λίμνη τεκεῖν λέγεται Μέσθλην καὶ Ἀντιφόν, ἢ πρὸς ἔμφασιν
 τοῦ, ὑγρὸς καὶ ἰταμοὺς ἢ διερῶρηκότας τὸν βίον αὐτοὺς εἶναι, ἢ ὅτι περὶ αὐτὴν στέργηθρόν τι ὡς 27
 εἰκὸς εἶχον, οἷα καὶ ἐπὶ τινι μητρὶ καὶ τροφῶ, νηχόμενοι τυχόν ἢ καὶ ἰχθυώμενοι κατ' αὐτὴν. εἰκὸς δὲ
 καὶ τὴν σφῶν μητέρα περὶ αὐτὴν τὴν Γυγαίαν λίμνην ἐκτεκεῖν αὐτοὺς, ἢ ἐκεῖ ποῦ τὰ νυμφεῖα ἐκτελέ-
 σαι. ἔστι δὲ, ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ, κατὰ τὴν Σαρδιανὴν ἐν σταδίοις τεσσαράκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως,
 366 ἐκλήθη δὲ *ὑστερόν, φησὶ, Κολῶν, ὅπου καὶ ἱερὸν Κολομηῆς Ἀρτέμιδος, ἀγιστείαν μεγάλην ἔχον.
 φασὶ δ' ἐνταῦθα χορεύειν τοὺς καλάθους κατὰ τὰς ἑορτὰς, οὐκ οἶδ' ὅπως, φησὶ, παράδοξολογοῦντες 40
 μᾶλλον ἢ ἀληθεύοντες. ἕτεροι δὲ καὶ Ἀθηναῖν Γυγαίαν αὐτόθι τιμᾶσθαι φασὶν. οἱ δὲ σχολιασταὶ τὸ
 μὲν Γυγαίη δέχονται κατ' εὐθεῖαν πτώσιν, τὸ δὲ λίμνη κατὰ δοτικὴν, καὶ φάμενοι τὴν Γυγαίην θυ-
 γατέρα Γύγου συντάσσουσιν οὕτω· οὖς ἢ Γυγαίη ἔτεκε παρὰ τῆς λίμνης λέγοντες καὶ ὅτι οὐκ ἐκτίθεται
 ὁ ποιητὴς λιμνῶν τέκνα. λέγουσι δὲ καὶ στίχον λειοπένας τὸν σημαίνοντα τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τῶν
 ῥηθέντων στρατηγῶν. ληροῦσι δέ, φασὶν· οὐ γὰρ εἴρηται τοιοῦτος στίχος οὐδαμοῦ. ἀρέσκει οὖν τοῖς
 παλαιότεροις εὐθεῖαν εἶναι καὶ τὸ λίμνη, καθὰ καὶ τὸ Γυγαίη. τινὲς δὲ λέγουσι καὶ ὅτι, ὡς περ Νείλου

τέ*χνα οἱ Αἰγύπτιοι, οὕτω καὶ λίμνης ταύτης οἱ εἰρημένοι στρατηγοὶ ὁ Ἄντιφος καὶ ὁ Μῆσθλης, ὃν 10
 τινες καὶ Μῆστρην γράφασθαι φασί, παράγοντες εἰς ὁμοίτητα τῶν δύο τούτων λέξεων τὸ φύτρη καὶ
 φύτλη. γράφεται δὲ ἐν τοῖς σχολίοις καὶ ὅτι ἡ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις ἀντὶ τοῦ Ἰνγαίη λίμνη γυναιῶς
 εἶχεν. ἡ δὲ κατ' Ἐυριπίδην μετὰ τὸν τρίτον στίχον, οὐ ἀρχὴ τὸ, οἱ καὶ Μήονας ἤγον, γράφει τέταρ-
 τον τοῦτον κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως, Τιῶλω ὑπὸ νιφόεντι, ὕδης ἐν πῖονι δῆμος, οὐ δὴ στίχου καὶ
 ὁ γεωγράφος μνησθεὶς φησιν ὡς οὐδεμία εὑρίσκεται ὕδης ἐν τοῖς Λυδοῖς. καὶ μὴν ἕτεροι κατὰ τὸν γεω-
 γράφον ὕδην τὴν τῶν Σάρδεων ἀκρόπολιν φασιν ἢ αὐτὰς τὰς Σάρδεις τὸ τῶν Λυδῶν βασίλειον, αἱ καὶ
 ὑπὸ Κιμμερίων ἐάλωσάν ποτε. Τιῶλος δέ, φησιν, ὄρος εὐδαιμον Λυδίας, ὑπερκείμενον Σάρδεων,
 ἔχον σκοπὴν ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ, ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, Περσῶν ἔργον. *Σκοπὴν δὲ λέγει τὴν κοινῶς λεγο- 20
 μένην βίγλαν, ὅθεν κατοπτεύεται, φησὶ, τὰ κύκλω πεδία. ῥεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Τιῶλου ὁ Πα-
 κτωλὸς, καταφέρων φησὶ τὸ παλαιὸν ψῆγμα χρυσοῦ πολὺ, ἀφ' οὗ ὁ Κροίσου πλοῦτος. νῦν δ' ἐκλέλοιπε
 τὸ ψῆγμα, ὡς περ καὶ τὸ τῶν Ἀστύρων. Ἀστυρα γάρ, φησὶ, πόλις Ἀβυδηνῶν κατεσκαμμένη, χρυσία
 ἔχουσα ποτε, ἃ νῦν ἐξηλάττωται ὡς καὶ τὰ περὶ Πακτωλὸν, ὅς καταφέρεται, φησὶν, εἰς τὸν Ἐρμον
 τὸν ἐκδιδόντα μὲν εἰς τὴν Φωκίαν θάλασσαν, ἀρχόμενον δὲ ἀπὸ Μυσίας ἐξ ὄρους Λυδνυμίνης. οἱ δὲ
 προσθέμενοι τὸ προσεχῶς πρὸ βραχέων ῥηθὲν ἐπαναληπτικὸν ἔπος τὸ, Τιῶλω ὑπὸ νιφόεντι καὶ ἐξῆς,
 παραιοῖαγον τὸν αὐτὸν στίχον, ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, καὶ μετὰ τὸ, εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυ-
 φώεος ἔμμεναι εὐνάς, ὡς Ἀριμαίου καὶ τοῦ τοιοῦτου τόπου ὄντος. Ὅτι δὲ πλουσία ἡ κατὰ Σάρδεις
 ὕδης καὶ ὅλως ἡ τῶν Μήονων ἦτοι Λυδῶν *γῆ, δηλοῖ μὲν καὶ ὁ εἰπὼν τραγικὸς, κερδαίνετε τὸν πρὸς 30
 Σάρδεων ἤλεκτρον, τὸν χρυσὸν οὕτω καλέσας ποιητικώτερον ἐν τῷ λαβεῖν εἶδος ἀντὶ εἶδους. δηλοῖ δὲ
 καὶ Πρόδοτος ἱστορήσας ὅτι περὶ πού τὰ κατὰ Μαϊάνδρον Πύθιος ὁ Ἄττος, ἀνὴρ Λυδὸς παμπλου- 20
 σιος, ἔχων ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδου-
 σας ἑπτὰ χιλιάδων, συνεπιλογιστέον δὲ δίχα πολλῶν ἄλλων καὶ τὰς τοῦ Λυδοῦ Κροίσου χρυσαῖς πλίν-
 θους, ὧν ὄντιος ὁ ἀπατήσας ἐκεῖνον χρησμός· οὐκ ἀφεκτέον δ' ἐνταῦθα οὐδὲ τοῦ περιηγητοῦ.
 *(Vers. 867. sqq.) Ναύστης, μάλιστα δὲ κατὰ τὰ πλείω καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων Νάστης 367
 δίχα τοῦ ὕ, Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων, οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον, 2
 Μαϊάνδρου τε ῥοᾶς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. ἐπεὶ δὲ ἠγεμόνος ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη ἑνός· ἦν δὲ
 οὐχ' οὕτω, δύο γὰρ ἦσαν Καρῶν ἠγήτορες· ἐπαναλαβὼν φησὶ· τῶν μὲν Ἀμφιμάχος καὶ Νάστης ἠγη-
 σάσθην, ἔδοξαν δὲ τῷ ποιητῇ πάλιν εὐθύς ἐπαναλαμβάνεσθαι ἀμφοτέροι. φησὶ γάρ· Νάστης Ἀμφί-
 μαχός τε. τοῦτο δὲ ποιεῖ ἵνα καὶ τοῦ Ἀμφιμάχου τούτου μεμνώμεθα, ὡς καὶ τοῦ Ἀσίου· ἄφρων γὰρ
 278 καὶ οὗτος κατὰ τὴν Ὀμήρου ἱστορίαν εἰπόντος, ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων, πόλεμόνδε ἴεν, ἦτοι εἰς πόλεμον
 ἐπορεύθη, ἠΰτε κούρη, νῆπιος, οὐδέ *τί οἱ τότε ἐπήρκεισε λυγρὸν ὄλεθρον, ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν 10
 Ἀχιλλέως ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλλεὺς ἐκόμισσε, μεταλλεύσας ὡς περ ἐν χρυσοφόρῳ ποταμῷ τὸν τοῦ
 Ἀμφιμάχου χρυσόν. ἀστειὸν δὲ τὸ σκῶμμα τὸ κατὰ τοῦ χρυσοστόλου τούτου στρατιώτου· ἤρχετο γάρ,
 φησιν, εἰς μάχην νῆπιος, οὐ χαλκῆ Ἀρεὶ μελλόμενος, ἀλλὰ χρυσὸν ἔχων, καθὰ κούρη, ἦτοι κόρη
 νέα, χρυσῇ ἀνεμιμένη Ἀφροδίτῃ. γυναικίας οὖν ἦν τις καὶ μαλακὸς, καὶ Ὀμηρικῶς εἰπεῖν, γυναικὸς
 ἄρ' ἀντιτέτυκται. εἰ δὲ καὶ Εὐφορβος καὶ Γλαῦκος χρυσὸν εἶχον, ἀλλ' οὗτος κωμωδεῖται, ἐπειδὴ,
 φασὶ, γυναικεῖα κόσμια ἔχει. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα προαναφώνησιν κοσμοῦσαν τὸν Ἀχιλλεῖα· οὐδαμοῦ
 γὰρ ἡ Ὀμηρικὴ Μοῦσα ἐθέλει τοῦ ἥρωος ἀπέχεσθαι. Πολεμιστὰι δὲ οἱ Κᾶρες, ὧν τὸ ἐθνικὸν ὀμώνυμόν
 φασὶ, τῷ οἰκιστῇ, τὸ δὲ θηλυκὸν αὐτῶν ἐθνικὸν κατὰ τέχνην Καῖρα, καὶ ἐν διαλύσει Κάϊρα διὰ
 40 τοῦ ἰ. ἡ δὲ χρῆσις τὴν εἰ δίφθογγον *ἔχει, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ Μηονὶς ἢ Κᾶϊρα· συνεξέδραμε 20
 γὰρ, φασὶ, τῷ σώτειρα, ὀλέτειρα καὶ τοῖς τοιοῦτοις. ἦν δὲ καὶ Ἑλληνικὸς, φασὶ, Κᾶρ, υἱὸς Φορω-
 νέως, ἀφ' οὗ Καρία ἐκαλεῖτο ἢ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. ἡ δὲ Καρία καὶ Καρίνη λέγεται, καὶ Καρίς δὲ
 φασὶν, ὅθεν καὶ ἡ Κῶς Καρία ἐλέγετο κατὰ τὸν ἐπιλέκτην τῶν ἐθνικῶν. δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὀπλισμὸν
 συνεισενεγκεῖν τι οἱ Κᾶρες, τὰ γοῦν ὄχανα τῶν ἀσπίδων Καρικὰ λέγεται, καὶ οἱ λόφοι, φησὶ γοῦν Ἀνα-
 κρέων, καρικοεργέος ὄχάνου· καὶ Ἀλκαῖος, λόφον σείων Καρικόν. Ὁ δὲ γεωγράφος παρασημειοῦται
 ὅτι ἐκ τοσοῦτων ἐθνῶν μόνους τοὺς Κᾶρας βαρβαροφώνους ὁ ποιητὴς εἶπεν. αἰτιολογῶν δὲ αὐτὸς τὴν

Νικαία, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς ὅταν εἴπῃ· Πάλμυν Ἀσκανίων τε Μόρυν τε Μυσῶν ἡγήτορας, οἱ ἐξ
 Ἀσκαρίας ἐριβόλακος ἦλθον. καὶ ὄρα ὁμωνυμίαν Ἀσκανίων τε ἀνδρῶν τούτων Ὀμηρικῶν καὶ λιμνῶν
 Ἀσκανίων δύο. Ἀσκανία δὲ λίμνη τε καὶ χώρα, ὁμωνυμοῦσι γὰρ καὶ αὐται, πολλὴ γὰρ φησὶν ὁμωνυμία
 παρὰ τῷ ποιητῇ. πόλις δέ, φησὶ, Βιθυνίας ἢ ῥηθείσα Νικαία, κτίσμα πάλαι μὲν Ἀντιγόνου, ὅθεν καὶ
 Ἀντιγόνοια ἐκλήθη, εἶτα Λυσιμάχου, ὃς ἀπὸ τῆς γυναικὸς μετωνόμασε Νικαίαν. Τὸ δὲ, μέμασαν ὑσμῖνι
 10 μάχεσθαι, ἐντελῶς *ἔχει, καθάπερ καὶ τὸ, Ἄβαντες μεμαῶτες μελήσει θώρηκας ῥήξιν, ἀνομοίως δὲ ἔχει
 πρὸς τὸ, θωρήσσοντο μεμαότες ἐγγείαις. ἐκεῖ γὰρ ἐνδεὴς ἢ σύνταξις, λείπει γὰρ τὸ μάχεσθαι ἢ τι
 τοιοῦτον, ὡς καὶ προεῖρηται. τὸ δὲ ὑσμῖνι ὤφειλε μὲν διὰ τοῦ ἢ ἔχειν τὴν λήγουσαν· εἰθεῖα γὰρ
 ἢ ὑσμῖνη· μετεπλάσθη δὲ ὡς καὶ τὸ Δωδῶνι, καὶ, ἀλκὴ πεποιδῶς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὅτι δὲ τισὶ δοκεῖ ἐν
 τῷ, τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, ἀκύρωσ καῖσθαι τὸ τῆλε, ῥηθήσεται ἀλλαχοῦ, ἐνθα καὶ ἕτερα ὅμοια κείσεται. 10
 (Vers. 864.) Μῆροισιν ἡγησάσθην, τουτέστιν τῶν Μιρόνων ἡγοῦντο, Μέσθλης καὶ Ἀντιφοῦ, υἱοὶ Τα-
 λαιμένους, τῷ, ἡγουν οὖς, Γυγαίη τέκε λίμνη. εἶτα σαφηνίζων τὸ, Μῆροισιν ἡγησάσθην, ἅμα δὲ καὶ
 ἐρμηνεύων σαφῶς ποῦ ποτὲ γῆς οἱ Μῆρονες οὗτοι κείνται, φησὶν ἐπαναληπτικῶς· οἱ καὶ Μῆονας ἦγον
 ὑπὸ Τρωῶν γεγαῶτας, ἦτοι ὄντας. εἶναι γὰρ φασὶ τὸ γενέσθαι παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ὅθεν καὶ θεοὶ αἰει-
 20 γενέται οἱ αἰεὶ ὄντες. Καὶ *ἐνταῦθα δὲ πάλιν ἢ ὑπὸ πρόθεσις τῆς δοτικῆς φιληδεῖ ἐν τῷ, ὑπὸ Τρωῶν, οὗ
 φυλάσσεται καὶ εἰς ἔτι τοῦνομα βραχὺ τι ὑποβαρβαριζόμενον· Τίρωλον γὰρ αὐτὸν ἢ πολλὴ γλῶσσα
 τῶν ἐγγῶρων καλεῖ. (Vers. 866.) Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐνταῦθα ἐπανάληψιν, ὅτι οὐχ' οὕτω διὰ σαφήνειας
 ἐσηματίσται, ἀλλὰ διὰ ἐπεισαγωγὴν ἱστορίας, ἵνα ἢ τοῦ Τρωῶν μνήμη εὐκαίρως παραπλακῆ· ἄλλως
 γὰρ ἢ ἐπανάληψις ἀναγκαία οὐκ ἦν. Μῆρονες δὲ λέγονται ἀπὸ τινος Μήρονος ἢ Μαίονος, τραπέντος μὲν
 τοῦ αἰεὶ ἢ, τοῦ δὲ ἰ μένοντος ἀνεκφωνήτου· λέγονται δὲ ποτε καὶ τετρασυλλάβως Μήρονες ἐκφωνηθέν- 20
 τος τοῦ προσγραφομένου ἰ. Ἡρακλείδης δέ, φασὶν, ἄνευ τοῦ ἰ γράφει τοὺς ἀπὸ τοῦ Μαίονος κλη-
 θέντας Μῆονας, λέγων Βοιωτίαν εἶναι τὴν τοιαύτην μεταβολὴν, ὡς τῶν Βοιωτῶν τὴν ὅλην αἰ-
 30 δίφθογγον εἰς ἢ καταμόνας μεταβαλλόντων, ὡς που καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς παρασημειοῦται, ἐν οἷς ἐ*ξη-
 γεῖται τὸν Ἡρωδιανόν, λέγων καὶ ὅτι τὰς θηλυκὰς πληθυντικὰς εἰθεῖας τῶν παθητικῶν ἐνεστώτων,
 τὸ ποιούμεναι λεγόμεναι καὶ τὰ τοιαῦτα, ποιούμενη λεγόμενη ἐκεῖνοι φασὶ, οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια.
 Ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι τοὺς Ἀυδοὺς Μῆονας ὁ ποιητὴς φησὶν, οἱ δὲ ὕστερον Μαίονας, καὶ ὅτι οἶον-
 ται τινες τὴν Μηρονίαν Ἀσίαν λέγεσθαι, καθὰ εἶρηκεν ὁ ποιητὴς, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, καὶ ὅτι οἱ μὲν τοὺς
 αὐτοὺς τοῖς Ἀυδοῖς, οἱ δὲ ἑτέροισι ἀποφαινόμενοι· ἄμεινον δὲ λέγειν τοὺς αὐτοὺς. λέγει οὖν καὶ Ἡρόδο-
 τος ὅτι Μῆρονες πρότερον καλούμενοι Ἀυδοὶ ὕστερον ἐκλήθησαν ἀπὸ Ἀυδοῦ, υἱοῦ Ἄττος· περὶ δὲ Ἀυ- 30
 δῶν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἶρηται. σημειῶσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ, ὡς νῦν εἶρηται, ταυτίξει τοὺς Ἀυ-
 δοὺς καὶ τοὺς Μῆονας ὁ γεωγράφος, ἀλλ' ἐν ἄλλοις φησὶν ὅτι, ὡς περ' ἔργον ἡγουν δύσκολον διορίσαι
 40 χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὄρια, οὕτω καὶ Ἀυδοὶ καὶ Μαίονες οἱ καθ' Ὀμηρον Μῆρο*νες ἐν συγχύ-
 σει πῶς εἰσι καὶ πρὸς τούτους καὶ πρὸς ἀλλήλους. (Vers. 865.) Ὁ δὲ Τηλαμένης ἐπέμθεσιν ἔχει
 τοῦ ἰ, ὡς καὶ ὁ Τηλαίπωρος. Γυγαίη δὲ λίμνη τεκεῖν λέγεται Μέσθλην καὶ Ἀντιφον, ἢ πρὸς ἔμφασιν
 τοῦ, ὕγρους καὶ ἰταμοῦς ἢ διερῶρηκότητας τὸν βίον αὐτοὺς εἶναι, ἢ ὅτι περὶ αὐτὴν στέργηθρόν τι ὡς 27
 εἰκὸς εἶχον, οἷα καὶ ἐπὶ τινι μητρὶ καὶ τροφῷ, νηχόμενοι τυχόν ἢ καὶ ἰχθυώμενοι κατ' αὐτὴν. εἰκὸς δὲ
 καὶ τὴν σφῶν μητέρα περὶ αὐτὴν τὴν Γυγαίαν λίμνην ἐκτεκεῖν αὐτοὺς, ἢ ἐκεῖ πού τὰ ἄνυμφα ἐκτελέ-
 σαι. ἔστι δὲ, ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ, κατὰ τὴν Σαρδιανὴν ἐν σταδίοις τεσσαράκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως,
 366 ἐκλήθη δὲ *ὕστερόν, φησὶ, Κολόη, ὅπου καὶ ἱερὸν Κολοηνῆς Ἀρτέμιδος, ἀγιστίαν μεγάλην ἔχον.
 φασὶ δ' ἐνταῦθα χορεύειν τοὺς καλάθους κατὰ τὰς ἑορτάς, οὐκ οἶδ' ὅπως, φησὶ, παράδοξολογοῦντες 40
 μᾶλλον ἢ ἀληθεύοντες. ἕτεροι δὲ καὶ Ἀθηναῖν Γυγαίαν αὐτόθι τιμᾶσθαι φασὶν. οἱ δὲ σχολιασταὶ τὸ
 μὲν Γυγαίη δέχονται κατ' εἰθεῖαν πτώσιν, τὸ δὲ λίμνη κατὰ δοτικὴν, καὶ φάμενοι τὴν Γυγαίην θυ-
 γατέρα Γύγου συντάσσουσιν οὕτω· οὖς ἢ Γυγαίη ἔτεκε παρὰ τῆς λίμνης λέγοντες καὶ ὅτι οὐκ ἐκτίθεται
 ὁ ποιητὴς λιμνῶν τέκνα. λέγουσι δὲ καὶ στίχον λειοπένας τὸν σημαίνοντα τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τῶν
 ῥηθέντων στρατηγῶν. ληροῦσι δέ, φασὶν· οὐ γὰρ εἴρηται τοιοῦτος στίχος οὐδαμοῦ. ἀρέσκει οὖν τοῖς
 παλαιότεροις εἰθεῖαν εἶναι κατὰ τὸ λίμνη, καθὰ καὶ τὸ Γυγαίη. τινὲς δὲ λέγουσι καὶ ὅτι, ὡς περ' Νείλου

τέ*χνα οἱ Αἰγύπτιοι, οὕτω καὶ λίμνης ταύτης οἱ εἰρημένοι στρατηγοὶ ὁ Ἄντιφος καὶ ὁ Μῆσθλης, ὃν 10
 τινες καὶ Μέστρην γράφασθαι φασί, παράγοντες εἰς ὁμοίότητα τῶν δύο τούτων λέξεων τὸ φύτρη καὶ
 φύτλη. γράφεται δὲ ἐν τοῖς σχολίοις καὶ ὅτι ἡ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις ἀντὶ τοῦ Γυγαίη λίμνη γυραίως
 εἶχεν. ἡ δὲ κατ' Εὐριπίδην μετὰ τὸν τρίτον στίχον, οὐ ἀρχὴ τὸ, οἱ καὶ Μήονας ἤγον, γράφει τέταρ-
 τον τοῦτον κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως, Τιῶλω ὑπὸ νιφόντι, ὕδης ἐν πῖονι δῆμος, οὐ δὴ στίχον καὶ
 ὁ γεωγράφος μνησθεὶς φησιν ὡς οὐδεμία εὑρίσκεται ὕδης ἐν τοῖς Λυδοῖς. καὶ μὴν ἕτεροι κατὰ τὸν γεω-
 γράφον ὕδην τὴν τῶν Σάρδεων ἀκρόπολιν φασιν ἢ αὐτὰς τὰς Σάρδεις τὸ τῶν Λυδῶν βασιλεῖον, αἱ καὶ
 ὑπὸ Κιμμερίων ἐάλωσάν ποτε. Τιῶλος δέ, φησιν, ὄρος εὐδαιμον Λυδίας, ὑπερκείμενον Σάρδεων,
 ἔχον σκοπὴν ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ, ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, Περσῶν ἔργον. *Σκοπὴν δὲ λέγει τὴν κοινῶς λεγο- 20
 μένην βίγλαν, ὅθεν κατοπτεύεται, φησὶ, τὰ κύκλω πεδία. ῥεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Τιῶλου ὁ Πα-
 κτωλὸς, καταφέρων φησὶ τὸ παλαιὸν ψῆγμα χρυσοῦ πολὺ, ἀφ' οὗ ὁ Κροῖσου πλοῦτος. νῦν δ' ἐκλέλοιπε
 τὸ ψῆγμα, ὡς περ καὶ τὸ τῶν Ἀστύρων. Ἀστυρα γάρ, φησὶ, πόλις Ἀβυδηρῶν κατεσκαμμένη, χρυσία
 ἔχουσα ποτε, ἃ νῦν ἐξηλάττωται ὡς καὶ τὰ περὶ Πακτωλὸν, ὅς καταφέρεται, φησὶν, εἰς τὸν Ἐρμον
 τὸν ἐκδιδόντα μὲν εἰς τὴν Φωκίαν θάλασσαν, ἀρχόμενον δὲ ἀπὸ Μυσίας ἐξ ὄρους Λινδυμίνης. οἱ δὲ
 προσθέμενοι τὸ προσεχῶς πρὸ βραχέων ῥηθὲν ἐπαναληπτικὸν ἔπος τὸ, Τιῶλω ὑπὸ νιφόντι καὶ ἐξῆς,
 παραιοσηγαγον τὸν αὐτὸν στίχον, ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, καὶ μετὰ τὸ, εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυ-
 φώεος ἔμμεναι εὐνάς, ὡς Ἀριμαίου καὶ τοῦ τοιούτου τόπου ὄντος. Ὅτι δὲ πλουσία ἡ κατὰ Σάρδεις
 ὕδης καὶ ὅλως ἡ τῶν Μήονων ἦτοι Λυδῶν *γῆ, δηλοῖ μὲν καὶ ὁ εἰπὼν τραγικὸς, κερδαίνετε τὸν πρὸς 30
 Σάρδεων ἤλεκτρον, τὸν χρυσὸν οὕτω καλέσας ποιητικώτερον ἐν τῷ λαβεῖν εἶδος ἀντὶ εἶδους. δηλοῖ δὲ
 20 καὶ Ἡρόδοτος ιστορήσας ὅτι περὶ πού τὰ κατὰ Μαϊάνδρον Πύθιος ὁ Ἄττος, ἀνὴρ Λυδὸς παμπλου-
 σιος, ἔχων ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδου-
 σασ ἐπτά χιλιάδων, συνεπιλογιστέον δὲ δίχα πολλῶν ἄλλων καὶ τὰς τοῦ Λυδοῦ Κροῖσου χρυσαῖς πλίν-
 θους, ὧν ὄντιος ὁ ἀπατήσας ἐκεῖνον χρησμός· οὐκ ἀφεκτέον δ' ἐνταῦθα οὐδὲ τοῦ περιηγητοῦ.
 *(Vers. 867. sqq.) Ναύστης, μάλιστα δὲ κατὰ τὰ πλείω καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων Νάστης 367
 δίχα τοῦ ὕ, Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων, οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον, 2
 Μαϊάνδρου τε ῥοᾶς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. ἐπεὶ δὲ ἠγεμόνος ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη ἐνός· ἦν δὲ
 οὐχ' οὕτω, δύο γὰρ ἦσαν Καρῶν ἠγήτορες· ἐπαναλαβὼν φησὶ· τῶν μὲν Ἀμφιμάχος καὶ Νάστης ἠγη-
 σάσθην, ἔδοξαν δὲ τῷ ποιητῇ πάλιν εὐθύς ἐπαναλαμβάνεσθαι ἀμφοτέροι. φησὶ γάρ· Νάστης Ἀμφί-
 μαχός τε. τοῦτο δὲ ποιεῖ ἵνα καὶ τοῦ Ἀμφιμάχου τούτου μεμνώμεθα, ὡς καὶ τοῦ Ἀσίου· ἄφρων γὰρ
 278 καὶ οὗτος κατὰ τὴν Ὀμήρου ἱστορίαν εἰπόντος, ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων, πόλεμόνδε ἴεν, ἦτοι εἰς πόλεμον
 ἐπορεύθη, ἠΐτε κούρη, νῆπιος, οὐδέ *τί οἱ τότε ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν 10
 Ἀχιλλέως ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλλεὺς ἐκόμισσε, μεταλλεύσας ὡς περ ἐν χρυσοφόρῳ ποταμῷ τὸν τοῦ
 Ἀμφιμάχου χρυσόν. ἀστειὸν δὲ τὸ σκῶμμα τὸ κατὰ τοῦ χρυσοστόλου τούτου στρατιώτου· ἤρχετο γάρ,
 φησιν, εἰς μάχην νῆπιος, οὐ χαλκῆ Ἀρεῖ μελλόμενος, ἀλλὰ χρυσὸν ἔχων, καθὰ κούρη, ἦτοι κόρη
 νέα, χρυσῇ ἀνεμιμένη Ἀφροδίτῃ. γυναικίας οὖν ἦν τις καὶ μαλακὸς, καὶ Ὀμηρικῶς εἰπεῖν, γυναικὸς
 ἄρ' ἀντιτέτυκται. εἰ δὲ καὶ Εὐφορβὸς καὶ Γλαῦκος χρυσὸν εἶχον, ἀλλ' οὗτος κωμωδεῖται, ἐπειδὴ,
 φασὶ, γυναικεία κόσμια ἔχει. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα προαναφώνησιν κοσμοῦσαν τὸν Ἀχιλλεῖα· οὐδαμοῦ
 γὰρ ἡ Ὀμηρικὴ Μοῦσα ἐθέλει τοῦ ἥρωος ἀπέχεσθαι. Πολεμιστὰι δὲ οἱ Κᾶρες, ὧν τὸ ἐθνικὸν ὀμώνυμόν
 φασὶ, τῷ οἰκιστῇ, τὸ δὲ θηλυκὸν αὐτῶν ἐθνικὸν κατὰ τέχνην Καῖρα, καὶ ἐν διαλύσει Κάιρα διὰ
 40 τοῦ ἰ. ἡ δὲ χρῆσις τὴν εἰ δίφθογγον *ἔχει, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ Μηνίς ἢ Κάιρα· συνεξέδραμε 20
 γὰρ, φασὶ, τῷ σώτειρα, ὀλέτειρα καὶ τοῖς τοιούτοις. ἦν δὲ καὶ Ἑλληνικὸς, φασὶ, Κᾶρ, υἱὸς Φορω-
 νέως, ἀφ' οὗ Καρία ἐκαλεῖτο ἢ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. ἡ δὲ Καρία καὶ Καρίνη λέγεται, καὶ Καρίς δὲ
 φασὶν, ὅθεν καὶ ἡ Κῶς Καρία ἐλέγετο κατὰ τὸν ἐπιλέκτην τῶν ἐθνικῶν. δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὄπλισμόν
 συνεισενεγκεῖν τι οἱ Κᾶρες, τὰ γοῦν ὄχανα τῶν ἀσπίδων Καρικὰ λέγεται, καὶ οἱ λόφοι. φησὶ γοῦν Ἀνα-
 κρέων, καρικοεργέος ὄχάνου· καὶ Ἀλκαῖος, λόφον σείων Καρικόν. Ὁ δὲ γεωγράφος παρασημειοῦται
 ὅτι ἐκ τοσούτων ἐθνῶν μόνους τοὺς Κᾶρας βαρβαροφώνους ὁ ποιητὴς εἶπεν. αἰτιολογῶν δὲ αὐτὸς τὴν

τοιαύτην κλήσιν λέγει ὡς ἐν ἐπιτόμῳ εἰπεῖν τὰ τοῦ σοφοῦ πολλά, ὅτι τὸ βάρβαρον ἐξεφωνήθη τὰς
 ἀρχὰς ἐπὶ τῶν δυσεκφόρων καὶ σκληρῶς καὶ τραχέως λαλούντων, ὡς καὶ τὸ βαταρίζειν καὶ τὸ τραυλίζειν·
 30 τῶν γοῦν τρα*χυστομόντων ἐντεῦθεν βαρβάρων λεγομένων, ἐπειδὴ καθ' ὅλην οἱ Κᾶρες ἐπλανήθησαν
 τὴν Ἑλλάδα μισθοῦ στρατεύοντες καὶ ἠγνωρίσθησαν, πυκνὸν ἦν ἐπ' αὐτοῖς τὸ βαρβαρόφωνον, καὶ
 βαρβαρίζειν ἐκεῖθεν ἐλέγετο τὸ οἶον καρίζειν. ἐντεῦθεν δέ, φησι, κατεχρησάμεθα ἐθνικῶ κοινῶ ὀνόματι,
 ἀντιδιαιροῦντες βαρβάρους πρὸς Ἑλληνας οὐκέτι διὰ παχυστομίαν ἢ τραχυστομίαν καὶ ἀφύϊαν φωνη-
 τικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ κατὰ διαλέκτων ἀνομοιότητα· πρώην δὲ οὐκ ἦν τοῦτο. Θουκυδίδης οὖν φησὶ μὴ
 λέγεσθαι βαρβάρους διὰ τὸ μηδὲ Ἑλληνας πω εἰς ἐν ἀποκεκρίσθαι ἀντίπαλον ὄνομα. ταῦτα τὰ τοῦ
 γεωγράφου, ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν. ὅτι δὲ μισθοφόροι οἱ Κᾶρες, καθωμίληται. ρηθήσεται δὲ περὶ
 αὐτῶν καὶ ἐν τῷ, τῷ δὲ μιν ἐν Καρὸς αἴση. ἕτεροι δὲ φασιν ὅτι μόνους ἐθνῶν τοὺς Κᾶρας οὕτως 10
 ἔσχωψεν ὁ ποιητὴς διὰ τὴν ἐχθραν τῶν Ἰώνων· Ἴων μὲν γὰρ Ὀμηρος, Κᾶρες δὲ Ἰωσιν ἐχθροί· ἢ διότι,
 40 *φασὶ, Κρητῶν ἀποικοὶ ὄντες ἠχρήστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνὴν, ἢ ἐπειδὴ ἀγριόφωνοι ἦσαν καὶ ὅτι τὰ
 ἀρσενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, καὶ ἀνάλαιν. τοῦτο δέ, φασιν, εἰ καὶ Ἑλλησι συνέβαινεν, ἀλλ' οὖν σπα-
 νίοις καὶ οὐ κατ' ἄνδρα καὶ ἐν τῷ λεληθότι, Καρσὶ δὲ συνεχῶς καὶ διαδήλως, ἤδη κατὰ πᾶσαν Ἑλλάδα
 μισθαροῦσιν. ἐπὶ τούτοις ἰστέον καὶ ὅτι τοῦ βαρβαρίζειν καὶ τοῦ σολοικίζειν διαφερόντων παρὰ τοῖς
 ὕστερον, παρ' οἷς ὁ μὲν βαρβαρισμὸς ἁμαρτία ἐστὶ προφορᾶς περὶ λέξεις ἢ τόνους γινομένη, ὁ δὲ σολοι-
 κισμὸς περὶ σύνταξιν ἐννοίας σῶον λίγον αἰκίζουσα, ὡς οἱ ἐτυμολογοῦντες φασιν, ὁμῶς ἄλλως ταυτί-
 368 ζοντες ἀμφοτέ*ρά τινες τοὺς βαρβάρους σολοίκους ἔλεγον. καὶ προφέρονται χρήσεις· Ἰπώνακτος μὲν
 τὸ, καίτους σολοίκους ἴν' ἐθέλουσι περναῖσιν· Ἀνακρέοντος δὲ τὸ, σόλοικος φθόγγος, ὁ πέρ ἐστι
 βαρβαρικός. (Vers. 868.) Μίλητος δὲ ἡ Καρικὴ αὕτη ἐμνημονεύθη μὲν πρὸ τούτου ἐν τῇ Κρητικῇ, 20
 καὶ τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δὲ ἔγκειται, καθὰ καὶ ὁ Μαϊάνδρος, Καρικὸς νῦν φαινόμενος ποταμὸς. εἰρή-
 σεται δὲ τι περὶ αὐτῆς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ Λυκικῷ καταλόγῳ. Φθειρῶν δὲ ὄρος ὀνομαστικῶς τὸ ἔχον
 πολλοὺς φθείρας, περὶ οὗ φησὶν ὁ γεωγράφος ὅτι Φθειρῶν ὄρος παράλληλον ἐτέρῳ ὄρει, τῷ Λάτρω.
 ὁ δὲ ἐθνογράφος φησὶν· Φθῆρ, ὄρος Καρίας· οἱ κατοικοῦντες Φθῆρες. οἱ δὲ σχολιασταὶ οὕτω·
 Φθῆρῶν ὄρος Καρίας περὶ Μίλητον, πολλὰς ἔχον πίτυς, ὧν τὰ ἐξανθήματα οὕτω καλεῖται ὡς ὅμοια
 10 φθειρῶν, οἱ καὶ δῖρκοι λέγονται, *ὡς δηλοῖ Πausανίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ εἰπών· δῖρκοι, οἱ
 φθῆρες. ἢ δὲ γραφὴ τῆς παραληγοῦσης τῶν Φθῆρῶν τούτων διάφορος κατὰ τὸν Χοιροβοσκόν· οἱ
 μὲν γὰρ πλείους διὰ διφθόγγον γράφουσιν αὐτὸ, ὁ δὲ τεχνικός φησι διὰ τοῦ ἰ, τεχνικὸν λέγων τὸν
 Ἡρωδιανόν· παρὰ τὸ Φθῆρ γάρ, φησι, γέγονε κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμῖωνος. ἢ δὲ διὰ
 διφθόγγου γραφὴ παρὰ τὸ φθῆρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν, ἢ τοὺς κώνους τῆς πίτυος, οἰοεὶ τὸ ἔχον 30
 ὄρος τοιούτους φθῆρας. εἰσὶ δὲ τινες πίτυες φθῆρας ποιοῦσαι, ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ φθῆρ, ὃ σημαίνει
 τὸν φθαρτικὸν ληστήν, ἵνα ἢ ὄρος ληστῶν. ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ φθῆρ, ὃ ἐστὶ θῆρ, ἵνα λέγη θηρῶν
 ὄρος· φθῆρες γὰρ καὶ οἱ θῆρες παρὰ τὸ φθῆρ. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Εἰ δὲ ἀπὸ φθειρῶν
 πιτύων ὠνόμασται ὄρος, καινὸν οὐδέν· μυρῖοι γὰρ τόποι ἐκ φυτῶν ὠνομάσθησαν, ὡς πολλαχοῦ φαι-
 20 νεται. Ἀκριτόφυλλον δὲ ὄρος τὸ πολύφυλλον. οὕτω καὶ Θερ*σίτης ἀκριτόμυθος, ὡς πολύμυθος. εἰ
 δὲ καὶ ἀκριτόφυλλον ὄρος τὸ μὴ διακεκριμένον τὰ φύλλα, οὕτω καὶ Θερσίτης ἀκριτόμυθος ὁ συγκεχυ-
 μένα λέγων καὶ ἀδιευκρίνητα. (Vers. 869.) Μυκάλῃ δὲ ὄρος Πριήνης ἀντικρὺ Σάμου. φησὶ γοῦν καὶ
 ὁ γεωγράφος ὅτι μετὰ ἐκβολὰς Μαϊάνδρου ὁ κατὰ Πριήνην Αἰγιαλὸς, ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ ἡ Πριήνη. καὶ
 Μυκάλῃ ὄρος εὐθηρον καὶ εὐδενδρον ἐπικείμενον τῇ Σαμῷ· ὡς περὶ δὲ ἡ Βοιωτία Μυκαλησσὸς ἐκ μυκη-
 θμοῦ, ὡς προεγράφη, οὕτω καὶ ἡ Μυκάλῃ αὕτη κατὰ τὸν ἐθνολόγον, ἐπεὶ αἱ Γοργόνες ἐπὶ τοῦ ὄρους 40
 τούτου μυκώμεναι τὴν κεφαλὴν Μεδοῦσης ἀνεκαλοῦντο. οἱ δὲ Μυκάλῃ αὕτη φασιν, ἐπεὶ ἐν μυκῶ
 ἄλδος τῆς Καρικῆς κεῖται. ἐστὶ δὲ καὶ πόλις Καρίας Μυκάλῃ. Ὀμηρος μέντοι τοῦ ὄρους νῦν μέμνηται, 279
 ὡς δηλοῖ τὸ, Μυκάλῃς αἰπεινὰ κάρηνα. σημείωσαι δὲ ὅτι Καρῶν πόλις ἦν καὶ ἡ Ἀλικαρνασσὸς, ἐξ ἧς
 30 ὠρμητο Αἴλιος Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, καθὰ *δηλοῖ αὐτὸς ἐν οἷς περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων διαλεγό-
 μενος λέγει οὐ Κᾶρας εἶναι τοὺς Ἀλικαρνασσεῖς, ἀλλὰ Ἑλληνας Λωριεῖς τῶν ἀποικησάντων Λωριέων
 Καρίαν, ὃ καὶ Ἀθηναῖοι ποιήσαντες καὶ εἰς Καρίαν κατάραντες ὧν ἦρχε Νειλῆς, πόλιν Ἑλληνίδα,

φησὶν, ἐν αὐτῇ Μίλητον κατεσκευάσαντο, ἐφ' οἷς τοὺς τοιοῦτους Λωριεῖς σεμνύνας καὶ μίαν τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐξαπόλειως καὶ τὴν Ἀλικαρνασσὸν εἰπὼν εἶναι ἐπάγει πρὸς τῷ τέλει, ὅτι οὐδὲν ἂν ἴσως κωλύη καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναι τινὰ Ἀττικὴν φωνὴν καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις Καρικὴν, φωνὴν Ἀττικὴν σεμνῶς εἰπὼν τὴν ἑαυτοῦ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ τῶν καρβάνων ἦτοι βαρβάρων λέξις ἐκ τῶν Καρῶν εἰληφθῆαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ τῷ Πausanία κάρδακες, ὃ ἐστὶ στρατιῶται περὶ Ἀσίαν. ὁ δὲ ῥηθεὶς Αἴλιος Διονύσιος οὕτω φησὶ· κάρδακες οὐ δικαίον τι γένος, ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι, παρὰ Θεοπόμπῳ. ἀπλῶς δέ, φησιν, οἱ Πέρσαι *πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλῶπα κάρδακα ἐκάλουν. Ἔτι ἰστέον 40 ὅτι παροιμία παρὰ Πausanία φέρεται ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων τὸ, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον· ἐπεὶ Κάρεις, φησὶ, πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν. (Vers. 876.) Σαρπηδῶν Λυκίων ἤρχε καὶ Γλαῦκος ἀμύμων τηλόθεν ἐκ Λυκίας, Ξάνθου ἀπὸ δινῆεντος. τελευταίους δὲ τῶν ἐπικούρων τοὺς Λυκίους ἔθετο, ἵνα καὶ οὕτως εἶεν ἐπίσημοι· οὐ γὰρ αἰεὶ τὸ τῆς μνήμης ὑστερον ὑπόπτωσιν τῶν μνημονευθέντων ποιεῖ. ἐν ὀλίγῳ δὲ καὶ τούτους ἐπιτρέχει, δι' ἣν αἰτίαν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικούρους, καθυποδεικνύς ὡς οὐ μόνον ἐμπλατύνεσθαι γράφων πολυτρόπως δύναται, ἀλλὰ καὶ στενολεσχεῖν οἷχ' ἤκιστα. ὅτι δὲ πολ-369 λοῦ λόγου ἄξιος ὁ Σαρπηδῶν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν καὶ ὡς πολὺ ἐφείλκετο συμμαχικόν, ἐν τοῖς ἐξῆς φανήσεται. Ὅτι δὲ καὶ ὑποστρατήγων χρεία τοῖς μεγάλοις ἀρχηγοῖς, ἱκανῶς ἡ τακτικὴ αὕτη Βοιωτία ἔδειξεν. ὕπαρχος οὖν καὶ τῷ Σαρπηδῶνι Γλαῦκος, ἔτι γε μὴν καὶ φίλος ἐταῖρος, ὡς καὶ Ἀχιλλεῖ Πάτροκλος καὶ Μηριόνης Ἰδομενεῖ καὶ Διομήδει Σθένελος. Λυκία δὲ χώρα καὶ Λυκιοὶ τὸ ἔθνος ἀπὸ Λύκον, υἱοῦ Πανδίωνος, ὃν ἐκπεσόντα τῆς οἰκίας ὁ ἐκ τῆς Κρήτης Σαρπηδῶν ἐδέξατό, φασιν, ἐπὶ μέρει τῆς ἀρχῆς. Σόλυμοι δέ, φασί, τὰ πρῶτα ἐλέγοντο. τοῦτο δὲ οὐχ' ὁμολογεῖ τοῖς τοῦ Ὀμήρου, ὃς ἐν Ἰλιάδι μὲν χωρί-20 ζει Λυκίους καὶ Σολύμους, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐᾳ ἐκτετοπισμένους τινὰς πλάττει Σολύμους καὶ δυσγνώστους τοῖς πλείοσι. δῆλον δὲ ὅτι μέχρι καὶ *νῦν μέρος Λυκίας ὑποπτεύονται καὶ οἱ Σόλυμοι, ἐρμυνὸν μὲν 10 χωρίον ἔχοντες, βαρβαρικώτερον δὲ Τζέλυμοι ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλούμενοι. Ἰστέον δὲ ὅτι Σαρπηδῶν μὲν οὗτος ὁ Λυκίος Διὸς υἱὸς καὶ Λαοδαμείας τῆς τοῦ Βελλεροφόντου, ὁ δὲ ἀνωτέρω ῥηθεὶς Κρητικὸς ἀδελφὸς ἦν Μίνω καὶ Ραδαμάνθυος, ᾧ Μίλητον συνέκτισαν κατὰ τὸν γεωγράφον προσληφθέντες νησιῶται Κάρεις καὶ Αἰελεγεὶς ὁμώνυμον τῇ Κρητικῇ Μιλήτῳ, ἣν εἶχε καὶ ὁ Κρητικὸς κατάλογος. ὁ δ' αὐτὸς φησὶ Σαρπηδῶν καὶ Τερμίλλας ἐκ Κρήτης ἀγαγὼν, μερὶς δὲ Κρητῶν οἱ Τερμίλλαι, ὠνόμασε τοὺς ὑπ' αὐτὸν Τερμίλλας τοὺς πρότερον καλουμένους Μινύας καὶ ἔτι πρότερον Σολύμους. ἐπελθὼν δέ, φησιν, ὁ Πανδίωνος Λυκὸς ἀφ' ἑαυτοῦ Λυκίους προσηγόρευσε τοὺς ἑαυτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς περ οὐκ ἦν Σαρπηδῶν εἷς, ὁ Λυκίος δηλαδὴ, οὕτως οὐδὲ Γλαῦκος. ἐστὶ γὰρ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ προδηλωθεὶς 30 Ἀνθηδόσιος καὶ Κρητὸς *δὲ Γλαῦκος, ὁ καὶ Γλαῦκων παρωνύμῳ, Μίνωος καὶ Πασιφάης υἱός. λέγεται 20 δὲ καὶ ἰχθύς γλαῦκος λόγου ἄξιος. (Vers. 877.) Τὸ δὲ τηλόθεν πρὸς διαστολήν εἴρηται τῶν ἐγγυτάτω τῆς Τροίας Λυκίων, ὧν ἤρχε Πάνδαρος, οἱ καὶ Τρωῆες, ὡς ἐδηλώθη, ἐκαλοῦντο καὶ Ζελεῖῳται. Ξάνθος δὲ οὐ μόνον ποταμὸς Λυκίας, ἀλλὰ καὶ πόλις, παρ' ἣν Ξάνθος, φασὶν, ἔξισι ποταμὸς· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ξάνθου Αἰγυπτίου ἢ Κρητὸς οἰκιστοῦ. ἦν δὲ Ξάνθος, φασὶ, καὶ πόλις Λεσβία. ὁμωνυμεί δὲ ὁ Ξάνθος τῷ Τρωικῷ Ξάνθῳ, τῷ καὶ Σκαμάνδρῳ, περὶ οὗ πολλαχοῦ ῥηθήσεται. καὶ κλήσεως δὲ αἰτίαν ἔχουσι τὴν αὐτήν. δινήεις δὲ οὐ μόνον ὁ Ξάνθος οὗτος, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι ὅσοις ἐπισυμβαίνει μὴ ὀξύνουσι τὸ ῥεῦμα δινας πᾶσχειν περὶ τινὰς ἀγκάλας ἐξ ἀντικρούσεως ὑδάτων. Ἰστέον δὲ ὅτι γράφουσιν οἱ παλαιοὶ τὸν ποιητὴν ὑπὲρ ποικιλίας ἄλλῳ τόπῳ ἑᾶσαι τὸ τοῦ Σαρπηδόνο γένος, ἐνταῦθα δὲ ὡς τινος τῶν τυχόντων μνη*σθῆναι αὐτοῦ. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἐν τῷ, Ξάνθου ἀπὸ δινῆεντος, φασὶν ὅτι 30 κατὰ Ἀρίσταρχον πᾶσα πρόθεσις μεταξὺ κειμένη κυρίου καὶ προσηγορικοῦ τῷ κυρίῳ ἔπεται, ὥστε ἐνταῦθα οὕτως ἀναγνωστέον· ἀπὸ Ξάνθου δινῆεντος. κατὰ δὲ Πτολεμαῖον ἢ πρόθεσις τῷ προσηγορικῶτέρῳ μέρει ἔπεται. βούλεται οὖν αὐτὸς οὕτως ἀναγνῶναι ὡς παρ' Ὀμήρῳ κεῖται. κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον, φασὶ, πάντως ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι στικτέον εἰς τὸ δινῆεντος, ἐπειδὴ εἰρμός ἐστι τῶν ἐφεξῆς, ἦτοι τῶν τῆς γ' ῥαψωδίας. ἐπὶ μέντοι τοῦ τέλους τῶν ἄλλων ποιημάτων οὐκ ἐστὶ, τὸ στίζειν δηλαδὴ, σιωπὴ γάρ, φασιν, ἐκδέχεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ὀμηρὸς μὲν οὕτω τὴν Βοιωτίαν διωκονομήσατο γενεαλογίαις καὶ λοιπαῖς ἱστορίαις καταποικίλας αὐτήν, ἔτι δὲ καὶ παρενθέσει

μύθων συνήθως, οὐς ἀπό τινων ἀεὶ ἐνάγει ἱστοριῶν, ὡς ὁ Στράβων φησί. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον, ὡς ἐκ
40 βραχείας τινὸς κρόκης * τοῦ ἔργου τούτου πολυτίμητον ὑποδείξασθαι τῆς αὐτοῦ ποιήσεως πέπλον
φιλοτιμησάμενοι, τάχα δὲ καὶ πρὸς χάριν μιμήσασθαι, πολλὰ μὲν ἐπονθήσαντο, οἱ μὲν οὕτως, οἱ
δ' ἄλλως, οὐδεὶς δὲ κρεῖττόν τι τῆς τοιαύτης ὀλιγοστίχου Ὀμηρικῆς γραφῆς ἐπραγματεύσατο καὶ
γλυκύτερον.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ Τ Η Σ Γ. Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

* Αλεξάνδρου προκαλεσαμένου Μενέλαον εἰς μονομαχίαν ἐπὶ τῇ τοῦ ὄλου διαλύσει ὄρκοι γίνονται,
ἐφ' ᾧ τὸν νικήσαντα τὴν Ἑλένην λαβεῖν καὶ τὰ χρῆματα αὐτῆς· ἠττηθέντα δὲ Ἀλέξανδρον Ἀφροδίτη
ἀρπάξει καὶ εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον ἀπάγουσα μετακαλεῖται ἀπὸ τοῦ τείχους τὴν Ἑλένην. οἱ δὲ συνομι- 10
λήσαντες εἰς ὕπνον τρέπονται.

Ι Δ Ι Α Μ Ο Σ Γ. Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α.

370

280

11 * (Vers. 1. sqq.) Ἐπιγραφή τῆς γάμμα ῥαψωδίας πεζῇ μὲν, ὄρκοι καὶ μονομαχία Ἀλεξάνδρου
καὶ Μενελάου· ἔμμετρος δὲ αὕτη, γάμμα δ' ἄρ ἀμφ' Ἑλένης οἴοις μόθος ἐστὶν ἀκοίταις. Ἰστέον δὲ
ὅτι τὸ γάμμα στοιχεῖον γέμμα φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος, ὃς καὶ τὸ μῦ μῶ λέγει, ὡς ἐν
ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ. Φιλέλλην ὁ ποιητὴς ὢν, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, ἀνάπαλιν πρὸς τοὺς Τρῶας
διατίθεται, διὸ καὶ τὰ πολλὰ οὐκ εὐλογεῖ τὰ Τρωικά. ἐνταῦθα τοίνυν τὴν εἰς τὸν πόλεμον αὐτῶν ἀπο-
βούλετον, ὡς ἐδηλώθη, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ εὐκοσμον πρόοδον ὑποδηλῶν μετὰ κλαγγῆς, ἥτοι ἀνάρ-
θρου θορύβου, προΐεναι εἰς μάχην φησὶν αὐτοὺς, λέγων ὅτι, ἐπεὶ τῶν τε Τρώων τῶν τε Ἀχαιῶν
κόσμηθεν ἕκαστοι, Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡς, καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ἐστὶ συντομωτάτη 20
20 * παραβολὴ τὸ, ὄρνιθες ὡς. ὄρνιθων δὲ τὸ κλάζειν· λέγεται δὲ ποτε καὶ ἐπὶ ἄλλων, ὡς προείρηται,
διαφόρων. Ἰστέον δὲ ὅτι τῷ ὀνόματι τῶν Τρώων καὶ τοὺς αὐτῶν ἐπικούρους δηλοῖ. Ἐνοπῇ δὲ οὐχ'
ἀπλῶς ἢ φωνῇ· ἐκείνην γὰρ ὅσα λέγει εὐκοσμον οὔσαν, ὅπου γε καὶ ἡ Καλλιόπη ἐκ τῆς τοιαύτης ὁπὸς
παρωνόμασται· ἀλλ' ἐστὶν ἐνοπῇ ἢ ταραχώδης βοή, ἣν ποτε καὶ φύλοπιν ἂν εἴπη τις. τὸ δὲ ἴσαν πεζῷ
μὲν λόγῳ οὐκ ἂν εὐχρηστηθεῖη, ποιηταῖς δὲ χρησιμεύει. ἐστὶ δὲ αὐτοῦ τὸ θέμα ἰω, οὗ τὸ πληθυντι-
κὸν ἰομεν πολλαχοῦ εὔρηται παρὰ τοῖς ποιηταῖς. τοῦτο τὸ ἰω πλεονασμῷ τοῦ εἶ γίνεται εἴω, καὶ συναι-
ρέσει εἴω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἦομεν ἀνὰ δρυμὰ, ἐν Ὀδυσσεείᾳ, καὶ ὑπερσυντέλικος ἦειν καὶ ἦια γουνούμενος.
εἰ δὲ τις προὔπαρχειν μὲν ἐρεῖ τὸ εἴω διὰ διφθόγγου, ἀπ' αὐτοῦ δὲ γενέσθαι τὸ διὰ τοῦ ι γραφόμενον
30 ἰω ἀπελεύσει τοῦ εἶ, οὐκ ἂν λέγοι τι ἄδεκτον. δηλοῖ δὲ ποτε τὸ ἴσαν καὶ γινῶσιν τινὰ ὡς ἐν τῷ, τὰδ'
οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο. τὸ δὲ ἕκαστοι ταυτόν ἐστὶ τῷ οἱ καθ' ἕκαστα, οὐς φθάσας πληθύν ἔφη ὁ ποιητὴς, 30
ἄλλην οὔσαν παρὰ τοὺς ἡγεμόνας. διὸ λέγει ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, ἦγονν ἢ πληθὺς μετὰ τῶν ἡγε-
μόνων, κατ' ἐξοχὴν ἰδίᾳ ἐκφωνήσας τοὺς ἡγεμόνας. Οὐκ ἐστὶ δὲ ἐναντία τὸ ἐκοσμήθησαν καὶ τὸ,
κλαγγῇ ἐπορεύοντο· ἢ μὲν γὰρ ἄθροισις καὶ ἡ στάσις καὶ ἡ τῶν φυλῶν διάκρισις καὶ τοῖς Τρωσὶν εὐκί-
σμως εἶχεν, ἢ δὲ κίνησις οὐκ ἀθορύβως ἐγίνετο. Ἰστέον δὲ ὅτι φιλοσόφως ἰδίᾳ μὲν τέθειται τὸ ἡγε-
μόνεσσι κατ' ἐξοχὴν τινα, ἰδίᾳ δὲ τὸ ἕκαστοι. οἱ μὲν γὰρ ἡγεμόνες ὡς θεῖοι καὶ θεοειδεῖς τῇ μονάδι
καὶ τῷ ἐνὶ ἐγγίζουσιν, ἢ δὲ πληθὺς ἕκασ ἥτοι πόρρω τοῦ τοιούτου καλοῦ εἰσὶν, ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία
δηλοῖ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥηθέντος ἕκασ πρῶτα μὲν, ὡς καὶ προδεδήλωται σαφῶς, γίνεται τὸ ἕκατερος, ἐπὶ
40 δύο τινῶν λεγόμενον, ὃ περ ὡς οἶα τολμήσαν διάστασιν ἐκδυασμοῦ ἕκαθεν τῆς * μονάδος ἐστὶ· ἐξέστη
γὰρ καὶ οἶον ἀποκεχώρηκε τοῦ μοναδικοῦ τὸ δυαδικόν. καὶ οὕτω μὲν τὸ ἕκατερος ἕκασ ἐστὶ πως τῆς
μονάδος δυάδα δηλοῦν κατὰ τινα τύπον συγκριτικόν, τὸ δὲ ἕκαστος ὡς οἶα· τι ὑπερθετικὸν ἐσχημά- 40

τισται, τεθὲν μὲν ἐπὶ τριάδος πυθμενικῶς, λεγόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀπάντων ἀριθμῶν. καὶ
 ἔστι τρόπον τινὰ τὸ ἕκαστος ἀντὶ τοῦ πορρώτατος, ὡς λέγεσθαι τὸ ἕκαστος καὶ ἕκαστος πρὸς τινα
 ὁμοιότητα τοῦ ἑκατέρω *καὶ ἑκαστάτω, ἦτοι πορρώτέρω καὶ πορρώτάτω. ἕκαστοι οὖν ἢ πληθὺς, ὡς 371
 εἴρηται, ἢ μακρὰν καὶ τῆς μονάδος ναὶ μὴν καὶ τῆς δυάδος, ἢ τις οὐδ' αὐτὴ ἐστὶ πληθὺς. (Vers. 2.)
 Ἀκύρως νῦν τὴν κλαγγὴν ἐπὶ ἀνθρώπων εἰπὼν παρεμυθήσατο τὴν τόλμαν τῇ τῶν γεράνων παραβολῇ·
 εἰ γὰρ ἐκείναις εἰκόασι τὴν κραυγὴν, ἄρα καὶ κλάζουσι. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων λέξεων ποιήσει ἐν τοῖς
 281 εἴρηται, ἢ καὶ ἐτέρως· ἐπεὶ ἢ προλαβοῦσα σύντομος παραβολή, τὸ ὄρνιθες ὡς, ἀορίστως εἶχεν,
 ἄδηλον γὰρ ἦν περὶ ποιῶν ὄρνιθων λέγει διὰ τὸ γενικὴν λέξιν εἶναι τοὺς ὄρνις, διαρῥοῖ ἐκείνην μονου-
 10 ουχὶ λέγει ὅτι ὄρνιθας τὰς γεράνους εἰδικῶς ἐνταυθοῖ νοητέον· οὕτω γὰρ οἱ Τρῶες ἐχρῶντο κραυγῇ,
 καθά, φησι, κλαγ*γῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, αἰ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον, 10
 ὃ ἐστὶ πάμπολυ, ὄμβρον, κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον
 καὶ κῆρα φέρουσαι· ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρουσαι. καὶ ἄλλως δὲ τὴν ῥηθεῖσαν παρα-
 βολὴν, τὸ ὄρνιθες ὡς, σύντομον οὖσαν καὶ ἀσαφῆ, οὐ μόνον ὡς εἴρηται διὰ τὸ γενικὸν τῆς φωνῆς
 καὶ ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ τόπου περὶ ὃν ἢ κλαγγῇ, διασαφεῖ ὁ ποιητὴς ἐν στίχῳ ἐνὶ
 διὰ τοῦ ὠρισμένου εἴδους τοῦ τῶν κλαγκτικῶν γεράνων καὶ τῆς προσθήκης τοῦ τόπου, εἰπὼν· καθά
 κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. τὰ δὲ ἑξῆς ἱστορικῶς κεῖνται κατὰ ἰδίαν ἐκφώνησιν, ὃ περ ἄλλα-
 χοῦ Ὀμηρος οὐ ῥαδίως εἴρηται ποιῶν· ἃ γὰρ παρενείρει ταῖς παραβολαῖς, οὐκ ἀπαρτᾶ ἰδίᾳ, παρεμ-
 πλέκει δὲ ἐκεῖνα καὶ ἐπεμβλητικῶς πρὸ τῆς ἀποδόσεως τίθησιν. ἔστι δὲ ἀναπόδοτος ἢ τῶν γεράνων
 20 *παραβολὴ αὕτη· οὐ γὰρ ἐπάγει πρὸς τὸ, ἢ ἕτε κλαγγῇ γεράνων πέλει, τὸ οὕτω καὶ οἱ Τρῶες ἐκλάζον. 20
 τοῦτο δὲ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ ποιεῖ καὶ ἔστι συντομίας ἢ μέθοδος. σημείωσαι δὲ ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς
 Ἑλληνικῆς τάξεως πρὸ ταύτης τῆς ῥαψωδίας παραβολὴ οὐ μόνον ἀπὸ γεράνων ἀλλὰ καὶ ἄλλων ὄρνιθων
 κλαζόντων χρησάμενος ἐπ' ἐκείνων μὲν οὐδὲν εἶπε φορτικόν, ἐπὶ δὲ Τρώων σκωπτικὰ τὰ τῆς παραβολῆς
 ἔθετο. ἐπεὶ γὰρ αἱ γέρανοι καὶ ἀγεληδὸν πέτονται καὶ μετὰ κλαγγῆς καὶ ποτε μὲν ὑψηλαί, ποτε δὲ
 πρόσγειοι, τῷ μὲν τῆς προσγείου πτήσεως ἀγελαστικῶ τὴν τῶν Ἑλλήνων εἰκάσε φθάσας πορείαν,
 παρέλκον ἐκεῖ θεῖς ἐπὶ τῶν ὄρνιθων τὸ κλαγγηδόν· τὴν δὲ τῶν Τρώων ἄρτι κραυγὴν εἰκάσε τῇ κλαγγῇ,
 αὖξων τὸν θροῦν τῇ παραβολῇ, ὡς οὐκ εὐκόσμως στελλομένων εἰς πόλεμον. (Vers. 3.) Ἰστέον δὲ καὶ
 ὅτι Ὀμήρου εἰπόντος τὰς γεράνους πέτεσθαι οὐρανόθι πρό, φα*σιν οἱ παλαιοὶ οὐρανὸν ἐνταῦθα λέγε- 30
 σθαι τὸν ὑπὸ τὰ νέφη τόπον, ὥστε τῷ λόγῳ τούτῳ τὰς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου κορυφὰς καὶ ἄλλων τινῶν
 30 μὴ νεφελουμένας οὐ μόνον ἐπουρανίους εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὑπερουρανίους, ὡς πρὸς τὸν τοιοῦτον οὐρανόν.
 Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ κλαγγῇ πλεονασμὸς ἐστὶ συνήθης τοῦ ν̄ πρὸς ὄγκον φωνῆς, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων
 προδεδήλωται· φύσει μὲν γὰρ κλαγγῇ, ὡς ἐρυγῇ, ἐπενθέσει δὲ τοῦ ν̄ κλαγγῇ κατὰ τὸ κλάζω ἐκλάξα
 ἐκλάξα. Ἰστέον καὶ ὡς κρουστικῇ τῷ τόνῳ ἢ τῆς προθέσεως φωνῇ ἐν τῷ οὐρανόθι πρό. αἴτιον δὲ ὅτι
 οὐ κατασπᾶ βαρύνουσα συνέπεια, τὸ δ' ὅμοιον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται, καὶ ἐπὶ ἐτέρων γίνεται,
 οἷον δράσω τε πρὸς· καὶ μικρόν τι πρό· καὶ Ἀρτέμιδι ζῆν· καὶ οὐδὲ κακῶν ἔξ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι
 μὴ ἔχων ἐπὶ τῆς γεράνων φωνῆς λέξιν καιριωτέραν τῆς κλαγγῆς ἐνδιατρίβει τεχνικῶς αὐτῇ, ἐπιμείνας
 καὶ εἰς τοῖς *τῇ λέξει χρησάμενος. δῆλον δὲ ὅτι φωνητικὴ ἢ γέρανος. τοιαῦτα γὰρ φύσει τὰ δειλότερα 40
 τῶν ζῴων· φωνητικώτερον τῶν ἀνδρείων, ἔτι τε εὐαισθητότερον ἢ γέρανος ἔχει, καὶ ῥᾶον τοῦ ψύχους
 ἀντιλαμβάνεται, καὶ τὸν χειμῶνα φεύγουσα ἦτοι τὴν χειμερινὴν κατάστασιν, ἢ τὰ τῆς Θράκης χειμέρια
 40 εἰς τε ἄλλους τῶν θερμότερων τόπων ἐκδημεῖ καὶ εἰς Ὠκεανὸν δὲ πέτεται τὸν νότιον, περὶ ὃν μυθεύεται καὶ
 τοὺς Πυγμαίους εἶναι· κατὰ δὲ Ἀριστοτέλην εἰπεῖν, αἱ γέρανοι μεταβάλλουσιν ἐκ τῶν ἐσχάτων εἰς τὰ ἐσχάτα,
 ἤγουν ἐκ τῶν Σκυθικῶν πεδίων εἰς τὰ ἔλη, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ. (Vers. 5.) Τὸ δὲ, ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
 ἀντιπτω*τικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάς. χρῶνται δὲ τῷ σχήματι τούτῳ μάλιστα καὶ οἱ συγ- 372
 γραφεῖς, οἷον ἤλασεν ἐπὶ τῆς δεῖνα πόλεως, ἢ ἀπῆλθεν, ἢ εἴ τι τοιοῦτον. (Vers. 6.) Ἰστέον δὲ ὅτι διὰ
 μὲν τῶν γεράνων τὸν Τρωικὸν ὁ ποιητὴς αὖξει θροῦν, ὡς προεῖρηται, τῷ δὲ τῶν Πυγμαίων ἐπεισοδίῳ
 διὰ τὸ ξένον ἱστορίας ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατὴν τὸ σύνηθες ποιῶν. φιλοτιμεῖται γὰρ ἐν ταῖς παραβολαῖς

πολλά, ὡς προγέγραπται, τῷ ἀκροατῇ συντείνοντα πρὸς πολυμάθειαν. Λέγεται δὲ ὅτι οἱ Πυγμαῖοι οὐδὲ πηχναῖοι τὸ μέγεθός εἰσι, παρωνομασμένοι γάρ εἰσι πυγόνι· πυγούσιον δὲ ἔστι διάστημα τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι κέρατα 10 παρατίθενται καὶ ἐν σχήματι κριῶν, ὡς Ἐκαταῖος φησὶ, κρύταλα ψοφοῦσι, καὶ οὕτω *τὰς πυγμαιομάχους γεράνους ἀμύνονται καταφρονούσας ἄλλως τοῦ μήκους. γεωργικοὶ δὲ εἰσιν, ὡς φασιν. ὅτι δὲ καὶ ἀξίνη ἐχρήσαντο ἐπὶ τὸν ἄσταχυν, γελοῖον μὲν καὶ οὐ πιθανόν, λέγεται δὲ· ἀρέσκει δὲ καὶ Ἀριστοτέλει μὴ μῦθον εἶναι τὰ κατὰ τοὺς Πυγμαίους. λέγει γὰρ ὅτι περὶ που τὰ ἔλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥέει, ἔστι κατὰ ἀλήθειαν γόνος τοιοῦτος· μικροὶ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι· εἰσὶ δὲ, φασί, τρωγλοδύται τὸν βίον. ὁ δὲ γεωγράφος πεντασπιθάμους καὶ τρισπιθάμους ἀνθρώπους ἱστορῶν πόλεμον πρὸς τοὺς τρισπιθάμους εἶναι ταῖς γεράνοις φησίν. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται καὶ ὅτι ἱστο- 10 ρεῖται ὡς οἱ μικροὶ ἄνδρες οἱ ταῖς γεράνοις διαπολεμοῦντες πέρδιξιν ὀχήματι χρωῦνται, καὶ ὅτι οἱ Πυγμαῖοι πέρδιξι καὶ γεράνοις πολεμοῦσιν. εἰ δὲ μὴ καθαρῶς ἐκ τῆς πυγόνος οἱ Πυγμαῖοι παρώννυμοι 20 ἀλλ' ἐκ τῆς πυγμῆς, καινὸν οὐδέν· διὰ γὰρ τὸ σαφὲς τῆς τῶν δακτύλων συστολῆς, οἷς πρὸς πῆχυν μετροῦνται συνεσταλμένοι οὖσιν, οὐ Πυγόνιοι λέγονται, ἢ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ Πυγμαῖοι. Ὅτι δὲ καὶ Βόρειοι Πυγμαῖοι περὶ που τὰ τῆς Θούλης ἀντιπέραια, ἔνθα τὰ ἰγκλικὰ, βραχύσωμοι καὶ αὐτοὶ καὶ ὀλιγοχρόνιοι ἐς τὸ παντελὲς βέλεσι χρώμενοι λεχθυνομένοις ὡς εἰς βελόνην, περιάδεται. καὶ εἰσιν οἱ βεβαιοῦνται ἀνθρωπάρια τοιαῦτα ἰδεῖν. αἱ μέντοι Πιθηκοῦσαι νῆσοι οὐ τοιούσδε τινὰς ἔχουσιν, ἀλλ' ἕτεροῖαι περιφέρονται. (Vers. 7.) Ἡέρια δὲ τοῖς Πυγμαίοις αἱ γέρανοι ἐπιτίθενται, ὅ ἐστι πρῶναι, ἢ διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι. ἢ δὲ λέξις κεῖται καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ φέρειν 282 ἐνεργητικῶς τε λεχθέν ἅμα καὶ παθητικῶς ἐν τῷ, φέρουσαι καὶ προφέρονται· καὶ ὅτι οὐδ' ὅλως οὐδ' 20 ὑπόνοιαν βαστάγματος ἐμφαίνει ἐνταῦθα τὸ φέρειν κατὰ τοὺς τοῦ ἄγειν καὶ φέρειν παρατηρητάς, ὡς 30 οὐδ' ἐν τῷ διαφέρειν καὶ διαφέρεσθαι, ὑφ' ὧν ἡ διαφορὰ καὶ ὁ τῷ πατρὶ διάφορος ἤγουν ἐναντίος, οὐδ' ἐν τῷ ἐμφέρειν, ὅθεν ἐμφέρεια ἢ ὁμοιότης, οὐδ' ἐν τῷ συμφέρειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ κοινῶς συμφέρον τὸ καὶ συνοῖσον καὶ ἢ ξυμφορὰ ἢ τε βαρεῖα καὶ ἢ ἀπλῶς κατὰ ἀπόβασιν, οὐδ' ἐν τῷ περιφέρειν καὶ ἀποφέρειν καὶ ὑποφέρειν, ὧν γεννήματα ἢ κατὰ κύκλον περιφέρεια, καὶ ἀποφορὰ ἢ ὁδμή, καὶ ὑποφορὰ καὶ ἀνθυποφορὰ αἱ ῥητορικαὶ, οὐδ' ἐν τῷ προφέρειν καὶ ἐκφέρειν, ὧν τοῦ μὲν ἢ κατὰ λόγον προφορὰ, τοῦ δὲ τὸ ὅταν ἐκφέρῃ μέγα, ἢ μέντοι νεκρικὴ ἐκφορὰ καὶ ἢ ἐκφόρησις καὶ τὰ τούτων ῥήματα, δῆλον ὅτι δηλοῦσι βάσταγμα κατὰ τοὺς, ὡς ἐρρέθη, παρατηρήσαντας. (Vers. 8.) Ἐπαινῶν τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα εὐκοσμον φησίν· οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὅ ἐστιν ἐπορευόντο, κατὰ πολλαχοῦ λέγεται, μένεα πνέοντες Ἀχαιοὶ, ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι. καὶ τῷ ὄντι ἐπαινετέοι εἰσιν, 30 40 εἰ τῶν Τρώων κλαζόντων αὐτοὶ σιγῇ ἤεσαν, πλὴν οὐ κατεπιτηκότες, ἐμποιεῖ γὰρ ποτε καὶ τὸ δέος σιγῆν, ἀλλὰ μένεα μὲν πνέοντες καὶ ἀλεξήσειν ἀλλήλοῖς ἐθέλοντες. Σιγῶντες δὲ ὡς ἂν ἐπιταττόντων ἔχοιεν ἀκούειν τῶν ἡγεμόνων· καὶ ὅρα τὸ, μένεα πνέοντες, ἤγουν ζῶντες, μένος καὶ ἀνδρεία ὄντες αὐτόχρομα καὶ ὅ' οἷα σύστασιν καὶ πνοῆν τὸ μένος ἔχοντες. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ θυμοῦ πνέειν εἰληπται τοῖς μετ' Ὅμηρον, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, μένεα πνέοντες καὶ οὐ κατὰ τοὺς Τρῶας ἐνοπήν καὶ κλαγγὴν, ἀπλούστερον δὲ εἰπεῖν, ταῦτα εἰσὶ τὸ μένεα πνέοντες καὶ τὸ θυμῷ μεμαῶτες. ἐπεὶ γὰρ μένος καὶ ἡ ψυ- 373 15 χικὴ προθυμία μένος *οἷον πνέει ὁ τῇ ψυχῇ προθυμούμενος. *(Vers. 10.) Τὸν Νότον γεννητικὸν 15 ὀμίχλης φησὶ, φυσικῶς λέγων· διαγράφει δὲ καὶ τὴν αὐτῆς πύκνωσιν, λέγων τοσοῦτον δικνεῖσθαι τὴν ὄψιν διὰ τοῦ πάνυ ὀμιχλώδους ἀέρος, εἰς ὅσον ἂν ἀφίκοιτο λίθου βολῆ. καὶ ταῦτα οὕτως φύσει εἰπὼν εἶτα καὶ πραγματικά τινα προστίθησι διὰ πολυπειρίαν τῶν ἀκροωμένων, λέγων (Vers. 11.) 40 τὴν ὀμίχλην ποιμέσι μὲν οὐ φίλην εἶναι, τῷ κλέπτῃ δὲ ἀμείνω καὶ τῆς νυκτὸς, διὰ τὸ μὴ πάνυ πεφυ- 20 λάχθαι ἡμέρας τὰ βο*σκήματα ἀλλ' εὐεπιβούλευτα εἶναι κλέπταις διὰ τὸ σκεδάννυσθαι αὐτὰ ἐν τοιαύτῃ ὀμίχλῃ· ἢ καὶ ἀπεικάζει τὸν ἐν τῷ θέρει γῆθεν αἰρόμενον ἢ καὶ ὀρνύμενον κονίσσαλον προσφυῶς τῷ πράγματι διὰ τὴν ὁμοιότητα· ὀμίχλη γὰρ καὶ κονιορτὸς ὁμοιά πως καὶ ὁμοίως ἐπιπροσθούνται τοῖς ὄμμασιν· οὕτω κριτῆς ὁμοιοτήτων ἄριστος Ὅμηρος. τάχα δὲ τις ἀκινδύνως ἀντιστρέψας καὶ τὴν ὀμίχλην ποτὲ τοιοῦτῳ ἂν κονισάλω ἐν παραβολῇ ἀπεικάσειε δι' ὁμοιότητα. ἔστι δ' ἐν τούτοις

ἢ Ὀμηρικῆ φράσις αὕτη· εὐτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω· τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, τουτέστι βλέπει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἴησιν, ἤγουν ἐφ' ὅσον διάστημα λίθον ἀφήσιν· ὡς ἄρα, τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὠρνυτ' ἀελλῆς ἐρχομένων. (Vers. 13.) Ἰίνεται δὲ κονίσσαλος ἐκ τοῦ κονίω κονίσω ὡς ἴξω ἴξαλος, ἢ ἐκ τοῦ τὴν κόνην σεσαλεῦσθαι. Ἰστέον δὲ καὶ *ὅτι ὁ κονίσαλος καὶ πάτος λέγεται, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ὁ ἰδρῶς τῶν γυμναζο- 30 μένων μυχθεῖς τῷ πάτῳ συντελεῖ πρὸς διαφόρησιν ὄγκων τῶν παρὰ φύσιν. κονίσαλον δὲ φησὶν ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἐνιοὶ τῶν περιέργως ἀτικιζόντων· καὶ μέμνησο τούτου καὶ εἰς τὸ, πάτον ἀνθρώπων ἀλειίνων. Ἀμείνων δὲ νυκτὸς τῷ τῶν ποιμνίων κλέπτῃ ἢ ὡς ἐρῶδέτη βαθυτάτη ἐν ἡμέρᾳ ὀμίχλη διὰ τὸ ἀφύλακτον. νυκτὸς μὲν γὰρ τάσσονται φυλακαὶ, οὐ μὲν δὲ οὕτω καὶ μεθ' ἡμέραν. Τὸ δὲ, κονίσαλος 10 ὠρνυτο, ἢ ἀπλότης ἐστὶ τοῦ συνθέτου κοινορτοῦ. Σκοπητέον δὲ εἰ περ ποιμένα ἐνταῦθα γενικῶς εἶπε καὶ τὸν αἰπόλον· ἐν γὰρ ὀμίχλῃ πάντως ἐπιβούλευτον οὐδὲν ἦττον ποιμνίου τὸ αἰπόλιον, ἢ καὶ 283 μάλιστα προσφνεῖς αἱ περὶ τὰς τῶν ὄρων κορυφὰς νομαί. ὡς δὲ τὸ αἰπόλιον ῥᾶόν ἐστι τηρικαῦτα κλέπτεισθαι διὰ τὸ πλατὺ νέμεσθαι καὶ οὕτως ἐσκεδάσθαι, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. Ἀελλῆς δὲ κονίσα*λος 40 ὁ συνεστραμμένος δίκην ἀελλῆς. Ἐτερον δὲ τούτου τὸ ἀολλέες παρ' Ὀμίρῳ καὶ τὸ ἀλέες παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ, εἰσέπεισον ἀλέες εἰς τοὺς Πέρσας. δύναται δὲ ἄλλως τὸ ἀελλῆς χρήσιμον εἶναι καὶ εἰς ἐτυμολογίαν τοῦ κονισάλου, ἵνα ἢ κονίσαλος κόνις ἀελλῆς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, κατέχευεν ὀμίχλην, τὸ τῆς ὀμίχλης ὑλικὸν αἴτιον δηλοῖ· ἐξ ὑγρότητος γὰρ καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀπέπτου δρόσου ἐστὶ καὶ αὐτῇ, καθὰ καὶ ἡ πάχνη. (Vers. 14.) Κυρίως διαπρήσσειν ἐπὶ θαλάσσης τὸ διαπερᾶν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται· νῦν δὲ καταχρηστικῶς φησὶ τὸ, διέπρησσον πεδίοιο, ἤγουν διὰ τῆς πεδιάδος, ἤρχοντο οἱ 20 Ἀχαιοί. (Vers. 15.) Θρασυδείλον τὸν Θεοσίτην φθάσας ὑπετυ*πώσατο, ὅς ἐξ οὕτω πολλοῦ καὶ ἀσχε- 374 του θράσους κατὰ γυναῖκα ἐδάκρυε, καὶ τὸν Ἀλέξανδρον δὲ τοιοῦτον ὧδε καθυπογράφει, φάμενος· οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν, ἤγουν κατ' ἀλλήλων, ἰόντες, τοῖσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς. εἶτα καὶ τὸν ὀπλισμὸν αὐτοῦ φράζων Ὀμηρος ἐπάγει· παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δὴ κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους εἰς μάχην, οἱ ἑώρων αὐτὸν ἐρχόμενον προπάρουθεν ὀμίλου μακρὰ βιβῶντα. καὶ νῦν μὲν οὕτω θρασὺς ὁ Πάρις· νοήσας δὲ Μενέλαον ἐν προμάχοισι φανέντα κατεπλήγη φίλον ἦτορ, ἅψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλειίνων, φυγῶν ἀγεννῶς παλινορσος ὡς πέρ τις δράκοντα ἰδὼν ἐν ὄρει καὶ εἰς ὄχρον μεταχρωσθεῖς καὶ τρόμον παθῶν, καθάπερ ὁ ποιητῆς *ἐρεῖ προῖών. Ἐν τούτοις δὲ (Vers. 31.) ὄρα 10 τὸ κατεπλήγη, οὕτως εἰπεῖν, ἀρέσαν τῷ ποιητῇ· ἄλλως γὰρ πληγῆναι μὲν φασὶν ἐπὶ σώματος, κατα- 30 πλαγῆναι δὲ ἐπὶ ψυχῆς, ὡς περ καὶ ἐκπλαγῆναι, οἶον· ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα, παρ' Εὐριπίδῃ, ὅθεν καὶ ἐκπλαγος, ὡς προγέγραπται, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἐκπαγλος ὁ ἐκπλήττειν δυνάμενος. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς θαυμασίως Ὀμηρος ἐν οἷς δοκεῖ ἐπαινεῖν τὸν Ἀλέξανδρον, πλαγίως πως ψέγει αὐτόν. (Vers. 16.) Τὸ γοῦν Θεοειδῆς, ὃ πεντάκις ἐν τοῖς ἄρτι ἐπιλέγει τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἐστὶ μὲν ταῦτόν ὡς εἰ περ εἶποι αὐτὸν Θεοῖς ἑοικότα τὸ εἶδος ἦτοι περικαλλῆ· ὅτι δὲ ἐπὶ ψόγου λέγει αὐτὸ, δῆλον ἐν οἷς μετ' ὀλίγα ὁ Ἐκτωρ ὄνειδιζων ἐρεῖ· Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς ἠπεροπευτά. τὸ γὰρ εἶδος ἄριστε ταῦτόν πως ἐστὶ τῷ Θεοειδῆς· καὶ μετ' ὀλίγα· οὐνεκα καλὸν μὲν σοὶ εἶδος, οὐκ ἔτι δὲ βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή· οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ λέγει περὶ Ἀντινόου, οὐκ ἄρα σοὶ *γ' ἐπ' εἶδει καὶ φρένες ἦσαν. καὶ 20 τῷ ὄντι ὄνειδος εἶδος καλὸν οὐχ' ὁμοιούμενον ψυχῇ. τινὲς δὲ τὸ Θεοειδῆς ἀντὶ τοῦ Θεοῖς εἰδόμενος, κατὰ τὸ ἐγγενὲς δηλαδὴ καὶ τὸ τοῦ τοξεύειν ἐπιστημονικόν. ὅτι δὲ οὐδ' οὕτω ἐξ ὀρθοῦ ἐπὶ ἐπαίνου καθαροῦ λαμβάνει Ὀμηρος τὸ Θεοειδῆς, δηλοῖ εἰπὼν ὡς καθ' ὄμιλον ἔδυ Τρώων δείσας Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς, ὃ ταῦτόν ἐστι τῷ, ἅψ εἰς ἐταίρους ἐχάζετο· αἰσχύνει γὰρ τὸ Θεοειδῆς ὁ φεύγων. εἰ δέ γε καὶ ἀληθῶς ἐπὶ ἐπαίνου εἴρηται, σημείωσαι ὡς οὐ σκωπτικῶς ὁ ποιητῆς, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐπαινῶν, Θεοειδῆ τὸν Ἀλέξανδρον λέγει ἀφ' ὧν ἔχει καλῶν. Τὰ δὲ ψογερά τὸ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε καὶ τὰ ἐξῆς, οὐχ' ὁ ποιητῆς ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ τοῦ ἀδελφοῦ κατέλεξεν. Ἔοικε δὲ καὶ ἀντιθετικῶ σχήματι τὸ, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε· οἰονεὶ γὰρ φησὶν ὅτι ὁ Πάρις κακὸς μὲν ἀνθρώπος ἐστὶ, τὸ δὲ εἶδος ἄριστος, ἦτοι καλὸς τὸ εἶδος, ὃ περ γυναικῶν μάλιστα ἐπαινος. διὸ περ ἐν τοῖς ἐξῆς εὐειδέα *τὴν Ἐλένην ἐρεῖ. ἐπιτείνει δὲ 30

τὸν ἔπαινον τοῦτον μάλιστα τῷ Πάριδι, ὅτε εἶπη αὐτὸν κάλλι στίλβειν. (Vers. 17.) Παρδαλέην δὲ ὠμοῖς Ἀλέξανδρος ἔχει, ἐπεὶ μὴ ἦν βριθὺς ὀπλίτης· διὸ τόξα καὶ ξίφος καὶ δύο δόρατα ἔφερεν, ὡς ἂν ἔχοι τάχα φεύγειν ἐλαφρότερον. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ ἄλλους ἥρωας εὐρήσομεν δορὰς ζῶων περικειμένους, τὸν μὲν λεοντῆν, τὸν δὲ λυκῆν. ἔστι δὲ παρδαλή δορὰ παρδάλεως, ὡς περ καὶ λεοντή ἢ τοῦ λέοντος κατὰ ἔλλειψιν τοῦ δορὰ, καὶ λυκέη ἢ τοῦ λύκου καὶ τραγέη ἢ τοῦ τράγου. Ἰστέον δὲ ὅτι παρ' Ἡροδότῳ κεῖται καὶ ἀνθρωπεῖη ἢ τοῦ ἀνθρώπου δορὰ ἐν τῷ, σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπεῖην· ἐντελῶς δὲ ἔφρασεν Ἡρόδοτος, ἀνθρωπεῖην εἰπὼν. τοιοῦτον δὲ καὶ ἡ ταυρεῖη καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσεῖα αἰγείη κυνέη καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀπαθῆς παρδαλεῖη καὶ λεοντεῖη καὶ λυκεῖη καὶ τραγείη, ἃ ἐξωθή-

40 σαντα μὲν τὸ τῆς διφθόγγου ἰ παρδαλέη γίνεται *καὶ λεοντέη καὶ λυκέη καὶ τραγείη καὶ τὰ ὅμοια κατὰ τὸ κυνέη καὶ κτιδέη, κραθέντα δὲ κατὰ τὸ συκέα συκῆ, γαλέα γαλῆ, καὶ μυγαλῆ, νέα νῆ, σελήνη, ὡς 10 ἐν τοῖς ἐξῆς που φανεῖται, ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ, ἀναγκαίως περισπῶνται κατὰ τὸ χαλκέα χαλκῆ, χρυσέα χρυσῆ, καὶ ὅσα τοιάδε. διὸ καὶ τὰς τραγᾶς ἀναλόγως περισπῶμεν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι παροιμιωδῶς παρὰ τοῖς ὑστερον παρδαλέην ἐνεῖσθαι λέγεται ὁ ποικίλος τὸν τρόπον καὶ οἶον πολίστικτος τὸ ἦθος κατὰ τὴν πάρδαλιν, ὡς περ καὶ ἀλωπεκῆν ὁ κερδαλέος καὶ δόλιος κατὰ τὴν κερδῶ, καὶ λυκέην ὁ ὑπουλος

375 ἄρπαξ. φορεῖν δὲ καὶ νεβρίδα ῥηθείη ἂν Διονυσία*κῶς, ὁ δειλὸς καὶ μέθυσος, ἤδη δὲ καὶ ποικίλος καὶ παλίμβουλος, ἐπεὶ στικτόντι καὶ ἡ νεβρίς. οὐ μὴν καὶ λεοντῆν προσφρῶς πάνυ λεχθείη ἐνάπτεισθαι ὁ ἀνδρείος κατὰ τὸν πάλαι Ἡρακλῆν ἢ κατὰ τὸν ὑστερον Ζιήλαν τὸν παρὰ τῷ Ἀρρίανῳ· ἀχρεῖον γὰρ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἢ κατὰ τὸν Αἰσώπειον ὄνον παροιμία, ὅς περιεδύσατο λεοντῆν, καθὰ που καὶ καλὸν κροκωτὸν ἢ ὁμοίως μυθευομένη γαλῆ. Τὸ δὲ καμπύλα τόξα τρόπῳ ποιητικῷ πληθύνεται, καθὰ καὶ τὸ ἄρματα καὶ ὄχρα, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται· ὅθεν καὶ Εὐριπίδης λαβὼν φησὶν ὀχήματα ἤγουν 20 ἄρμα. Καμπύλα δὲ κοινῶς πάντα τὰ τόξα. οὕτω δὲ καὶ ἀγκύλα, καὶ ῥαιβὰ δέ, ὡς παρὰ Ἀνκόφρονι, καὶ σχολιά καὶ παλίντονα δέ. τοῦτο δὲ δοκεῖ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ σκέψιν ἔχειν· λέγων γὰρ ὅτι τόξα

10 παλίντονα Ἀράβιοι εἶχον, δίδωσιν *ὑπονοεῖν ὡς οὐ πᾶν τόξον ἀπλῶς παλίντονον ἐστίν, ἀλλὰ τὸ εἰς πλεον ὀπίσω τῇ ἀνέσει ῥαιμβούμενον καὶ οἶον καμαρούμενον, ὅποια πολλὰ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς τόξοις φαί- 284 νεται εἰς ἔτι καὶ νῦν. (Vers. 18.) Δόρου δὲ ἀπλῶς μὲν ξύλον, ὡς τὸ, οὐ γὰρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης, ἤγουν φυτὸν δέρμα ἔχον καὶ πεφυκὸς ἀποδέρεσθαι. τὸ δὲ στρατιωτικὸν δόρου λέγεται μὲν καὶ αὐτὸ οὕτω διὰ τὸ ἐκδαρῆναι τοῦ γλοιοῦ, ἀπὸ μέρους δὲ, τοῦ ξύλου δηλαδὴ, πολεμικὸν ὄπλον δηλοῖ. ὅτε δὲ τις εἶπη, δόρου κεκορυθμένον χαλκῷ, τηρικαῦτα μάλιστα ἐξ ὀρθοῦ τὸ πολεμιστήριον τεῦ-

20 ἔστιν ἐν τῷ κεκορυθμένος, ὡς *περ καὶ ἐν τῷ μνησθὸς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. (Vers. 19.) Δύω δὲ δοῦρε πάλλων Ἀλέξανδρος Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, ὡς ἢ τῇ φωνῇ προκαλούμενος καὶ κλάζων καὶ αὐτὸς, ἢ τῷ βλέμματι μόνῳ καὶ τῷ σχήματι, ὃ καὶ κάλλιον· μετ' ὀλίγα γοῦν φησὶν ὅτι ἔφασαν Ἕλληνας πρόμον εἶναι αὐτὸν, οὐνεκα καλὸν εἶδος αὐτῷ. οὕτω καὶ σίδηρος ἐφέλκεται ἄνδρας θυμουμένους, οὐ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ βλεπόμενος. (Vers. 20.) Προεκαλεῖτο δὲ φησὶν ὁ Πάρις τοὺς ἀρί-

30 στούς μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δημοτῆτι, τουτέστιν ἐν τῷ διὰ χειρῶν πολέμῳ, οὐ μὴν λόγοις, καθὰ μαχέ- σατο Ἀχιλλεὺς καὶ Ἀγαμέμνων εἴνεκα κόρης. (Vers. 18.) Τὸ δὲ, δύο δόρατα πάλλειν, καὶ ἀμφοτεροδέξιον τὸν Ἀλέξανδρον ὑποβάλλει νοεῖν, ὁποῖός που καὶ ὁ Ἀστεροπαῖος ἱστορηθήσεται. (Vers. 19.)

Τὸ δὲ προκαλίζετο ἐκ τοῦ προκαλῶ παρῆκται, ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ προμάχιζεν ἐκ τοῦ προμαχῶ, πολλὰ 40 50 δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Αἰνῆν δὲ δημοτῆτα λέγει οὐ μόνον πρὸς διαστολήν τῆς ὡς ἐρρέθη ἐν λόγῳ μάχης, ἀλλὰ καὶ καθόλου, καθὰ καὶ κακὴν ἔριν φθάσας ἔφη τὴν μεταξὺ τῶν γεράνων καὶ τῶν Πυγμαίων. (Vers. 22.) Τὸ δὲ, μακρὰ βιβῶντα, ἦτοι βαίνοντα, ἔοικέ πως πρὸς τὸ διαβαίνειν, ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται ἐν τῷ εὐ διαβάς, ἤγουν διαστήσας τὰ σκέλη, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, τοσόνδε δ'

45 αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος. *(Vers. 23.) Ἐχάρη Μενέλαος ἰδὼν τὸν Πάριν ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. ὃ ἐφερμηνεύων ἐπάγει· εὐρών ἢ ἔλαφον κερὰν ἢ ἄγριον αἶγα πεινάων· μάλα

γάρ τε κα*τεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτὸν σεύωνται, ἤγουν διώκωσι, ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί. καὶ 376
 νῦν μὲν οὕτω χαίροντι λέοντι τὸν Μενέλαον εἰκάζει, ἀφανισθέντος δὲ Ἀλεξάνδρου φοιτᾶν φησὶ τὸν
 αὐτὸν Μενέλαον ἂν ὄμιλον θηρὶ εἰκότα, δηλαδὴ λέοντι ἄγραν ἀπολωλεκότι. Ἀμφιβολία δὲ ἐνταῦθα
 τοῖς παλαιοῖς· ἢ γὰρ ἐπὶ ἐμψύχου λαμβάνει τὸ σῶμα, καὶ πού ἢ πολλὴ παρατήρησις ἢ λέγουσα τὸ
 δέμας μὲν ἐπὶ ἐμψύχου τιθέναι τὸν Ὅμηρον, ἐπὶ ἀψύχου δὲ τὸ σῶμα, ἢ ἄλλως ἐπὶ ἀψύχου εἴληπται
 νῦν τὸ σῶμα, καὶ μὴν οὐ θέμις ὡς λόγος νεκροῦ σώματος ἄπτεσθαι λέοντα. καὶ τοιαύτη μὲν ἢ τοῦ
 διλημμάτου διχόνοια. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸ σῶμα ἐπὶ ἀψύχου κἀνταῦθα λαμβάνοντες τὴν διαφωνίαν ἰών-
 ται διὰ τοῦ πεινάων. παρανομεῖ γάρ, φασί, λέων πεινῶν, καὶ νεκρῆμαίου ἀήθως ἄπτεται, καὶ
 *μάλιστα τετοξευμένου ὑπὸ τινων, ὡς ἐνταῦθα φαίνεται. λέοντα γὰρ ἔοικε λέγειν ἐτυχεῖν τετοξευμένῳ 10
 ζῶν καὶ διωκομένῳ. διὸ καὶ ἐπικύρσας ἔφη ἤγουν συγκυρήσας, καὶ κατὰ συγκυρίαν ἦτοι κατὰ τύχην
 εὐρῶν οἷά τι δηλαδὴ ἔρμαιον. ἄλλοι δὲ σῶμα φασὶ λέγειν ὧδε, ὃ αὐτὸς νεκρὸν ὁ λέων εἰργάσατο.
 (Vers. 24.) Ὡστε πάννυ θαναμασίως ὁ μὲν Ἀλέξανδρος πτοιαλέοις εἰκασταὶ ζῶοις φεύγειν ἐτοίμοις, καὶ
 τούτοις νεκροῖς, Μενέλαος δὲ λέοντι, καὶ αὐτῷ πεινῶντι· χαλεπὸς γάρ, φασί, λέων πεινῶν, ὅσον
 ἡμερος βεβρωκῶς. μὴ ποτε δὲ οὐ μόνον διὰ τὸ δειλὸν ἐλάφῳ τὸν Ἀλέξανδρον Ὅμηρος εἰκασεν, ἀλλὰ
 καὶ διὰ τὸ φιλωδὸν τοῦ ἀνδρός· τοιαῦται γὰρ καὶ αἱ ἔλαιφοι, εἴ περ ἀληθῆς ἢ τοῦ Ἀριστοτέλους ἱστο-
 ρία· αἱ συριπτόντων, φησὶ, καὶ ἀδόντων θηρεύονται κατακηλούμεναι ὑφ' ἠδονῆς. ὅτι δὲ καὶ Ἀλέξαν-
 δρος φιλωδὸς, δηλοῖ καὶ ἡ κιθάρα, ἣν αὐτῷ Ἐκτωρ ὄνειδίζει μετὰ μικρὸν. καὶ ἄλλως δὲ ἐλά*φῳ μὲν 20
 αὐτὸν εἰκάζει ὡς δειλὸν, αἰγὴ δὲ ὡς ὀχεντικόν· τοιαῦτα γὰρ τὰ ζῶα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀορίστως εἰπὼν,
 μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, ἐφερμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ ἔλαφον κερᾶν ἢ ἄγριον αἶγα. ἔστι δὲ κερᾶς ἔλα-
 20 φος ὃ ἤδη τέλειος καὶ μηκέτι νεβρός. Τὸ δὲ, ἄγριον αἶγα, ἔστι καὶ θηλυκῶς λαβεῖν τὴν ἄγριον, ἢ καὶ,
 25 ὡς ἐξῆς φανήσεται, ἀρσενικῶς· Ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει, ὡς περ καὶ τὸν ἀηδόνα. (Vers. 26.)
 Τὸ δὲ, θαλεροὶ αἰζηοί, ἀντίκειται τῷ τοῦ Ἡσιόδου αἰζηῷ. παρὰ γὰρ ἐκείνῳ τεσσαρακονταετῆς αἰζηὸς
 τις εἴρηται, ἦτοι ἀπλῶς ἀνὴρ, ὅς οὐκ ἂν εἴη οὕτω θαλερός. γίνεται δὲ αἰζηὸς κατὰ τοὺς παλαιούς
 παρὰ τὸ αἰεὶ ζεῖν, ὃ θερμοὺς καὶ ὡς νεανίας ἀκμάζων τῇ ἡλικίᾳ· ἢ παρὰ τὸ ἄστερητικὸν καὶ τὸ ἴζειν,
 οἰονεὶ ὃ ἀεικίνητος καὶ μὴ εἰδῶς ἴζεσθαι, ὃ ἔστι καθῆσθαι καὶ ἀργεῖν, ὃθεν καὶ ἀκμαῖος ὁ αὐτὸς,
 ὃ ἀκάμας δηλαδὴ. καὶ νέος δὲ παρὰ τὸ νέω ὃ εὐκίνητος. ὅτι δὲ ἐπειράθησάν τι*νες προσγράφειν τὸ ἰ 30
 ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ αἰζηὸς διὰ τὸ εὐρίσκεσθαι τετρασυλλάβως αἰζηῖος, καὶ ὅτι οὐκ ἀκριβῶς ἐδόξα-
 σαν ἐκεῖνοι διὰ τὸ χοῖναι εἶναι αἰζηὸς διὰ μόνου τοῦ ἠ ὁμοίως τῷ πῆος καὶ τοῖς τοιούτοις, καὶ ὅτι
 35 ἀπορίας ἄξιον, πῶς μὴ ἐκ τοῦ αἰζηῖος, συναιρέσεως γινομένης καὶ συνελύσεως ὀξεῖας καὶ βαρείας,
 προπεριεσπᾶσθη ὁ αἰζηὸς, ἐν τοῖς τοῦ Ἡρωδιανοῦ ἔστιν εὐρεῖν. (Vers. 27.) Ἀγαθὴ δὲ λέξις τὸ
 ἐχάρη. διὸ καὶ δις αὐτὴν ὁ ποιητὴς εἶπε λόγῳ ἐπιμονῆς. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐχάρη μὲν εὐρηται ἰδοῦ πα-
 θητικῶς· ἐνεστῶς δὲ αὐτοῦ παθητικὸς οὐκ ἂν εὐρεθῆι παρὰ γε τοῖς ἐλληνίζουσι καὶ μηδὲ παίζειν
 προελομένοις, ὁποῖος εἴη ἂν ὁ ἴσως ἐρῶν ἠδομαι καὶ χαίρομαι. (Vers. 28.) Τὸ, ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν
 Μενέλαος, δηλαδὴ τὸν Πάριον, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἄλλως κατὰ νοῦν καὶ φαντασίαν ἐκεῖνον
 τῷ Μενελάῳ βλέπεσθαι. τὸ δὲ ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν *καὶ νοῆσαι εἶπεν ἐν τῷ, ὡς οὖν ἐνόησεν· ἐπειδὴ νοῦς 40
 ὄρα, ὡς περ καὶ ἀκούει. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ὁ δεῖνα ἐν προμάχοισι φανέντα,
 κατεπλήγη φίλον ἦτορ, ἐπὶ παντὸς ἂν λέγοιτο ὑπεξισταμένου διὰ φόβον τῷ κρείττονι. (Vers. 29.)
 Τὸ ἄλτο, καθὰ καὶ ἐν τῇ ἀραψωδίᾳ εἴρηται, κατὰ μὲν τὸν κανόνα τῶν ῥημάτων δασύνεσθαι ὠφείλειν,
 ὅς τὰ πνεύματα τῆς ἀρχούσης τοῦ ἐνεστῶτος καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς χρόνοις φυλάσσει, διὰ δὲ τὴν ἐπιφο-
 40 ρὰν τοῦ ἰ ψιλοῦται κατὰ κανόνα ἕτερον τὸν ἐκεῖ ῥηθέντα. καὶ τὸ μὲν ἄλτο ἐκ τοῦ ἄ ἀρχόμενον διὰ τὸν
 ῥηθέντα λόγον ψιλοῦται κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐκ τοῦ ἦλτο μεταβλη*θέν. αὐτὸ δὲ τὸ ἦλτο οὐκ ἂν ἔχοι 377
 λόγον μὴ δασύνεσθαι, εἴ μὴ ἄρα τις Αἰολεὺς ἢ καὶ Ἴων καινοτομήσει καὶ αὐτὸ, ψιλωτικοὶ ὄντες.
 Τὰ ἀπὸ ὀνομάτων εἰς ζεῖλῆγοντα ἐπιρῶρήματα τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχουσι τὴν ὀξεῖαν, ἔραζε, Ἀθήναζε,
 θύραζε. τὸ δὲ χαμαῖζε ὡς ἀπὸ ἐπιρῶρήματος τοῦ χαμαὶ οὔτε συστέλλει τὸ ἄ, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, κατ'
 ἐκεῖνα, καὶ πρὸ μιᾶς δὲ ἔχει τόνον περισπώμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ χαμαὶ φύσει μακροκαταλήκτου γενόμενον.
 φασὶ δὲ καὶ μέταζε εἶναι χρονικὸν ἐπιρῶρημα ἀπὸ τῆς μετὰ προθέσεως. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Ἀθήναζε,

Θήβαζε, χαμᾶζε και τοῖς ὁμοίοις ἢ τελευταία συλλαβὴ τροπὴν ἔπαθε τοῦ δ' εἰς ζ̄ κατὰ συγγενειαν, ὡς
 που προέγραπται. ὡς γὰρ οἴκαδε, οὕτως οἴκει και Ἀθήναδε εἶναι και Θήβαδε και χαμᾶδε, ἢ δὲ
 10 τροπὴ τὸ δ' εἰς ζ̄ μετήγαγεν. (Vers. 32.) Τὸ, ἄψ *δ' εἰς ἔθνος ἑτάρων ἐχάζετο, μικρὸν ὑποκαταβάς
 παραφράζει ἐν τῷ αὐθις ἢ αὐτις καθ' ὄμιλον ἔδν Τρώων ἀγερώχων, ἵνα τὸ μὲν ἄψ ταῦτον εἴη τῷ
 αὐτις ἤγουν ὀπίσω. τὸ δὲ ἑτάρων ταῦτον τῷ Τρώων· μυριαχοῦ δὲ και ἐν Ἰλιάδι και ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ
 τὰ ἑαυτοῦ φιλοτιμεῖται παραφράζειν ὁ ποιητὴς, ὡς και κατωτέρω εἰπὼν, παλινόρσος ἀπέστη, παρα-
 κατιῶν λέγει· ἄψ δ' ἀνεχώρησε. ταῦτον γὰρ εἰπεῖν, ἀπέστη παλινόρσος, και ἄψ ἀνεχώρησεν, ὡς περ
 και τὸ παλινόρσος και ἀψορόρος. οὕτω δὲ και τὸ προμάχιζε παραφράζων, ἔτι δὲ και περιφράζων,
 ἔφη προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δημοτῆτι. τὸ δ' αὐτὸ και ἔρχε-
 σθαι προπάρουθεν ὄμιλον εἶπε μετ' ὀλίγα, εἶτα και ἐν προμάχοις φανῆναι και πρόμον εἶναι. 10
 24 * (Vers. 32. sqq.) Τὸ, ὡς εἴρηται, θρασυδέιλον ὑπογράφων και εἰσέτι τοῦ Ἀλεξάνδρου παραβολικῶς
 δι' ἐνάργειαν ὁ ποιητὴς ἀνδρὶ αὐτὸν εἰκάζει, ὅς ἐν βήσσαις ὄρους βαδίζων τέως μὲν ὁδῷ πρόεισιν,
 αἴφνης δὲ πως δράκοντα ἰδὼν ἀναχωρεῖ. φησὶ γοῦν· ὡς δ' ὅτε τις τε δράκοντα ἰδὼν παλινόρσος ἀπέστη
 οὔρεος ἐν βήσσησιν, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυνῖα· ἄψ δ' ἀνεχώρησεν ὠχρός τε μιν εἶλε παρειᾶς, και ἐξῆς.
 ταῦτα δὲ και ἐπὶ παντὸς δειλιῶντος ῥηθεῖν ἂν, ὅτε ὁ φόβος τινὰ εἰς τοιαύτην περιαγάγοι κατάστασιν.
 30 καλῶς δὲ ὁ ποιητὴς οὐ πεδιά*δα παρέλαβεν ἐν τῇ παραβολῇ, ἀλλὰ βήσσαις ὄρους. ἐν μὲν γὰρ πεδίῳ
 πόρρωθεν ἰδὼν τις δράκοντα οὐκ ἂν τόσον πάθοι φόβον, ἐν δὲ βήσσαις πάνυ ἂν πτοηθεῖν πρὸς αὐτῷ
 τῷ δράκοντι γεγονώς· οὐ γὰρ μακρόθεν ἔστι προῖδειν αὐτὸν ἐν ταῖς βήσσαις. (Vers. 33.) Ἰστίον δὲ
 ὅτι ὁ μὲν δράκων ἐκ τοῦ δέρκω τὸ βλέπω, οὐ δεύτερος ἀόριστος ἑδαρκον, γίνεται, κατὰ μετὰθεσιν
 τοῦ ρ, οἷα σμερδαλέος και τῇ ὄψει καταπληκτικός. Τὸ δὲ παλινόρσος, ὡς προέγραπται, ταῦτόν ἐστι 20
 τῷ ἀψορόρος· ὀρούω μὲν γὰρ τὸ ἔρω. πάλιν δὲ και ἄψ τὸ ὀπίσω. (Vers. 35.) Τὸ δὲ, ὠχρός τε μιν εἶλε
 παρειᾶς, ταῦτόν ἐστι κατὰ σχῆμα τῷ, περὶ γὰρ ῥά εἰ χαλκός ἔλεψε φύλλα τε και φλοιόν. και εἴρηται
 ἱκανῶς ἐκεῖ περὶ τοῦ τοιοῦτου σχήματος. Ἀρίσταρχος δὲ, φασιν, ἀντὶ τοῦ, ὠχρός τε μιν εἶλε παρειᾶς,
 γράφει παρειᾶ, οὐδετέρως και ὄξυτόνως, λέγων και κανόνα ταιούτων· τὰ ἀπὸ ὄξυτόνου θηλυκοῦ μετα-
 40 ποιούμενα εἰς οὐ*δέτερα τοῦ αὐτοῦ σημαινόμενου μενοντος τὸν αὐτὸν φυλάσσει τόνον, οἷον πλευραὶ
 πλευρᾶ, πυραὶ πυρᾶ· οὕτως οὖν, φησὶ, και παρειαὶ παρειᾶ, κατὰ μεταπλασιόν. οὐκ ἀντίκειται τὸ 286
 νευραὶ και νεῦρα, διάφορα γὰρ αἱ τοιαῦται λέξεις σημαινουσι. βαρύνεται δὲ ὁ ὠχρος ἢ εἰς ἀποφυγὴν
 τοῦ ἐπιθετικοῦ· τὸ γὰρ ἐπίθετον ὠχρός ἐστὶν ὄξυτόνως· ἢ ὡς ὑπερτεθέν και συναιρεθέν ἐκ τοῦ ἄχρους,
 ἢ διότι τα εἰς ὅς δυσύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ὦ, μὴ προσκειμένου τοῦ ἰ, βαρύνεται, οἷον
 ὠρος, ὠμος, ὠνος· τὸ ὠδός ὄξυνεται, διότι τὸ ἰ προσγράφεται εἰς τὴν ἀρχουσαν. ὅτι δὲ και εἰδός τι 30
 378 ὀσπρίου ὁ ὠχρος, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. * (Vers. 36.) Ἀγερώχους λέγει τοὺς Τρώας, ὃ ταῦτόν ἐστι
 τῷ ὑπερηφάνους και ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, ἵνα εἴη ἀγεράοχος και ἐν συναιρέσει ἀγέρωχος προ-
 παροξυτόνως διὰ τὴν σύνθεσιν. φησὶ γοῦν, καθ' ὄμιλον ἔδν Τρώων ἀγερώχων δεισας Ἀλεξάνδρος
 θεοειδής. Ὅτι δὲ ὁ θεοειδής και θεουθής λέγεται κράσει μὲν τοῦ εἰ και ὀ εἰς τὴν οὐ δίφθογγον ἐξωθή-
 σει δὲ τοῦ ἰ, ἐκφανεῖ που Ὀμηρός. ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θεαειδέστατον διὰ
 τῆς αἰ δίφθογγου προπαραληγουσῆς τὸν θεοῦ ιδέαν ἔχοντα, και παραθεῖς χρῆσιν Ἀντιφῶντος τὸ, ἄν-
 θρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαειδέστατος γενέσθαι, καινὸν μὲν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου
 29 πολλοῦ ἄξιος. * (Vers. 38.) Σκοπὸν ἐνταῦθα θέμενος Ὀμηρός και σκῶψαί τι τὸν οὐκ ἀγαθὸν Ἀλέ-
 ξάνδρον αὐτὸς μὲν οὐ ποιεῖ αὐτόθεν τοῦτο ἀγαθολογεῖν εἰωθώς, ὡς προείρηται, και μὴ θέλων σιλλο-
 γραφεῖν, και ἅμα ἵνα μὴ και ὡς φιλέλλην αὐτόθεν ὑποπτεύηται, Ἐκτορι δὲ τῷ γνησίῳ ἀδελφῷ τὰ 40
 τῆς ὕβρεως ἀνατίθησιν, ὅς και εἶχε παρρησιάζεσθαι κατὰ τοῦ Πάριδος. φησὶν οὖν· τὸν δ' Ἐκτωρ
 νεῖκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσι, Δύσπαρι, εἶδος ἀριστε, γυναιμανῆς, ἠεροπευτᾶ, και τὰ ἐξῆς.
 (Vers. 39.) Ἰστίον δὲ ὅτι πολὺ τὸ γοργὸν και σφοδρὸν ἐνταῦθα λαλοῦντι τῷ Ἐκτορι και τῷ ὄντι
 ἔμψυχος αὐτῷ ἢ ὁμιλία πᾶσα κατὰ ἐνδιάθετον σφοδρότητα. πάνυ τε γὰρ ἐστὶ πολυσχήμεν, και
 συχνὰ τὰ πολλὰ δὲ και κατὰ κόμμα μεταβαίνει ἀπὸ νοήματος ἄλλου εἰς ἄλλο, διὰ τε ὀργὴν, και
 ὅτι οὐδὲ ἔχει καιρὸν ἀποτάδην λαλεῖν. και ἔξεστιν αὐτὰ ἐκ τῶν τοῦ ποιητοῦ ἀναλέγεσθαι, ἐν οἷς

Δύσπαριν αὐτὸν καλέσας καὶ τὰ ἔξῃς, ὡς εἶρηται, εἶτα καὶ ἐπαρᾶται εἰπών· (Vers. 40.) αἰθ' ὄφε-
 λες ἄγονός τ' ἔμε^{*}ναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, ἦγουν ἔδει μὴ γενέσθαι σε ὅλως· ἐπεὶ δὲ ἐγεννήθης, 40
 ὄφελος μὴ εἰς γάμον ἐλάσαι. ἵνα δὲ μὴ δόξῃ ἀνεύλογα τὰ τῆς ἀρᾶς, ἐπάγει, καὶ κε τὸ βούλοισιν, καὶ
 κεν πολὺ κέρδιον ἦν. οὐ γάρ, φησιν, ἀπλῶς διὰ τι μῖσος ἠθέλον τοῦτο, ἀλλὰ πολὺ κέρδιον ἦεν ἢ περ
 οὔτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων. προῖων δὲ κομματικῶς ἐρμηνεύσει αὐτὸς τὰ τῆς τοιαύτης
 λώβης, ἐν οἷς ἐρεῖ πατρί τε σῶ μέγα πῆμα πόλῃ τε παντί τε δήμῳ, δυσμενέεσσι μὲν χάσμα, κατηγεῖν
 δέ σοι αὐτῶ· οἷς ἐπιφέρει στοχαστικῶς καὶ τὸ, ἢ που καρχαλόωσι καρχηκομόωντες Ἀχαιοὶ, πάντες
 287 ἀριστῆα πρό^{*}μον ἔμεναι οὐνεκα καλὸν εἶδος ἐπι ἦγουν ἐπεστί σοι, ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις 379
 ἀλκή. εἶτα καὶ ἐρωτᾷ ἐλεγκτικῶς οὔτω· (Vers. 47.) ἦ, τουτέστι ἄρα, τοιόσδε ἐὼν πόντον ἐπιπλώσας,
 10 ἦγουν ἐπιπλεύσας, ἐτάρους ἐρήρας ἀγείρας, μιχθαῖς ἀλλοδαποῖσι γυναῖκα εὐειδέα ἀνήγες ἐξ ἀπίης γαίης,
 νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν πατρί τε σῶ μέγα πῆμα, καὶ ἔξῃς, ὡς ἀνωτέρω κεῖται. ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ συγγρί-
 νων τὸν ἀδελφὸν τῷ Μενελάῳ γοργῶς, διόπερ οὐδὲ ὠρισμένον τινὰ ἐπαινον ἐκφωνεῖ, λέγει κατὰ δευ-
 τέραν συντομωτέραν ἐρώτησιν· (Vers. 52.) οὐκ ἂν δὴ μείνεις Ἀρηίφιλον Μενέλαον; κἀνταῦθα
 στήσας τὴν ἐρώτησιν διὰ τὴν ἐκ θυμοῦ ἐγκοπὴν ἐπάγει ἐλλειπτικῶς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν τάδε· γνοιῖς
 κεν οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν. λέγει δὲ καὶ ὡς οὐκ ἂν τι χραίσμη κίθαρὶς τὰ τε δῶρ' Ἀφρο-
^{*}δίτης ἢ τε κόμη τὸ τε εἶδος, ὅτε ἐν κονίησι μιγείης, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἐκ τῆς τῶν Τρώων ἐπιεικείας μεγε- 10
 θύνων τὸ κακὸν τοῦ Πάριδος, καὶ ἅμα καταδημαγωγῶν τοὺς ἀκροατὰς πολίτας φησὶν, ἀλλὰ μάλα
 Τρῶες δειδήμονες, ἦτοι εὐλαβεῖς τὸ ἦθος, ἢ τέ κεν ἦδη λάϊνον ἔσσο χιτῶνα, ἦγουν λίθινον ἂν ἐνεδέ-
 δυσο ἱμάτιον, λίθοις δηλονότι χωσθεῖς, κακῶν ἕνεκά, φησιν, ὅσα ἔοργας. πάντῳ οὖν αὐστηρὸς
 20 ὁ λόγος ἐνταῦθα τῷ Ἐκτορι, ὕβρεις ἔχων κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, ἀρᾶς, ἐλέγχους, καταφορᾶς.
 (Vers. 51.) Τὸ δὲ, δυσμενέεσσι μὲν χάσμα, ἀποδεικνύει βαρὺ εἶναι τὸ ἐφ' ᾧ χαίρουσιν οἱ ἐχθροί·
 τοῦτο δὲ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, ἢ που καρχαλόωσιν οἱ Ἕλληνες, ὡς προεῖρήθη, καὶ ἐν τῷ, ἢ κεν γηθή-
 σαι Πρίαμος, ὡς ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ εἶρηται. (Vers. 57.) Ἰστέον δὲ ὅτι συμβολικῶς καὶ ὡς ἐν
 αἰνίγματι εἶπε τὸ, λάϊνον ἔσσο χιτῶνα· τὸν γὰρ λιθασθέντα ὡς πέρ τι ἱμάτιον ἀμπέχει ὁ τῶν λίθων
 σωρός· μὴ ποτε δὲ ἄρα ἐντεῦ^{*}θεν ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος ἱμάτιον 20
 πόλεως· καὶ τὸ, ἦέρα δὲ ἔσσασθαι ἦτοι ἐνδύσασθαι τὸ Ἡσιόδειον, ἃ περ ὁμοιότητά τινα ἔχει πρὸς
 τοῦτο τὸ Ὀμηρικόν, καὶ τὸ ταφῆναι δὲ τινα γῆν ἂν ἐνδύσασθαι εἶποι τις. οὔτω καὶ ὕδωρ ἀμφιέσασθαι τὸ
 γενέσθαι ὄλον ἐντὸς αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ ὕδατα περιβαλέσθαι ποταμοῦ, καὶ φῶς ἀναβαλέσθαι ἱματίου
 δίκην, καὶ ἄλλα δὲ ὅμοια. Ἰστέον δὲ ὅτι ῥηθήσεται ποτε ἀστείως λάϊνον χιτῶνα φορεῖν καὶ ὁ τὰ περι-
 30 μάραμα φορῶν καὶ λίθοις τιμίσις κατάπαστος. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν τῷ, Τρῶες δειδήμονες, Ὀμηρος
 νοήματα μετεποίησεν οἰκεία φθάσαντα ῥηθῆναι. τὸ γὰρ οὔτιδανοῖς ἀνάσσειν τὸν Ἀτρεΐδην καὶ τὸ
 μεθήμονα καὶ ἀχολὸν εἶναι τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸ δειδήμονας εἶναι τοὺς Τρῶας μιᾶς ἐννοίας συγκροτοῦ-
 σιν ὁμοιότητα. εἰ μὴ γὰρ οὔτιδανοὶ οἱ Ἀχαιοὶ καὶ εἰ μὴ μεθήμων ὁ Ἀχιλλεύς καὶ εἰ μὴ δειδήμονες ^{*}οἱ 30
 Τρῶες, οὐκ ἂν τάδε τινα κακὰ ἐγένοντο. Ὅρα δὲ καὶ ὡς τοὺς μὲν Ἕλληνας εἰ λειποτακτῆσαιεν, θα-
 νάτῳ ἐτιμῶντο οἱ βασιλεῖς, Ἐκτωρ δὲ τὸν ἀδελφὸν Ἀλέξανδρον, λιπόντα τὴν τάξιν, σκώμμασι μόνοις
 ἀναγκαίως ἐδικαίωσεν. (Vers. 38.) Ἰστέον δὲ ὅτι αἰσχρὰ ἔπη συνήθως οἱ ὄνειδιστικοὶ; ὁ ἔστι ψεκτοὶ
 λόγοι, ὡς περ ἀνάπαλιν καλὰ ἔπη καὶ ὡς εἰπεῖν εὐειδῆ τὰ ἐγκωμιστικά. (Vers. 39.) Τὸ δὲ, Δύσπαρι
 εἶδος ἀριστε, ὁ περ Εὐριπίδης Αἰνόπαρι φησιν, ὡς καὶ τὴν Ἑλένην Δυσελένην διὰ τοῦ ἔξαγγέλου Φρυ-
 γὸς ἀφορμὴν ἐνδέδωκε τῷ Ἀλκμάνι μίξαντι ἀμφοτέρω εἰπεῖν Δύσπαρις καὶ Αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλ-
 40 λάδι βωτιανείρη· ὅθεν ἀρχῆς ἐνδοθείσης καὶ Αἰνελένην ἕτερός τις ἔφη ἀντὶ τοῦ αἰνὴν Ἑλένην. καὶ
 σημείωσαι ὅτι σύννηθες τοῖς παθαινομένοις καὶ κατὰ κυρίων ὀνομάτων χωρεῖν, κἂν μὴ εἶεν δυσώνυμα.
 τί γὰρ χρήσιμον εἰς ψόγον ἄλλως τὸ Δύσπαρις, εἰ μὴ ὅτι ἐπὶ κακῷ καὶ ἐγεννήθη καὶ ^{*}ἐκλήθη Πάρις· 40,
 οὔτω καὶ Ἑλένη τὴν Ἴλιον Κακοῖλιον καλεῖ, οὐχ' ὅτι δύσφημον ἢ δυσοιῶνιστον τούνομα, ἀλλ' ὅτι,
 φησὶν, ἐμοὶ οὐκ ὀνομαστέα. ἀφελείς δὲ καὶ γλυκείαι καὶ σώφρονες αἱ τοιαῦται ὕβρεις καὶ οὐ πάνυ
 πικραὶ· ὁποῖον καὶ τὸ, ἢ Σιδηρὰ, γυνὴ δὲ αὐτῆ θρασεῖα τὸ οἰκεῖον ὄνομα φορεῖ. ἔχει δὲ τι καὶ ἀντι-
 θετικόν τὸ Δύσπαρι μετὰ τοῦ εἶδος ἀριστε· μονονουχὶ γάρ φησιν ὡς ἄλλως μὲν κακὴ, καλὴ δὲ ἰδεῖν,

οἷα καὶ θεοειδῆς ὦν. τὸ δὲ, εἶδος ἄριστε, ὕψ' ἐν τινες ἀναγινώσκουσι μετὰ τοῦ γυναιμανῆς, ἵνα λέγῃ
 ὅτι, εἶδος ἄριστε ἐπὶ ἔρωτι καὶ ἀπάτῃ γυναικῶν. διὸ καὶ ἐπάγει τὸ, ἡπεροπευτὰ, ὃ ἐστὶν ἀπατεῶν,
 380 ὃ περ *κατὰ τοὺς παλαιοὺς γίνεται ἐκ τοῦ ἡμερος καὶ τοῦ ὄψ ὀπὸς ἢ φωνῆ, ἵνα ἢ ἡπεροπευτῆς οἰονεῖ
 ἡμεροπευτῆς, ὃ διὰ ἡμέρου ὀπὸς ὑπαγόμενός τινα αἰμυλώτερον, ὃ καὶ τὴν μαστροπὸν παράγει Δωρικώ-
 τερον· δῆλον γὰρ ὅτι γυνὴ μαστροπὸς πλεονασμῶ τοῦ ἐν μέσῳ ὃ ἢ ματέρως ὅπα σοφισομένη ἐν τῷ
 αἰμύλα κωτίλλειν καθ' Ἡσιόδον, ἵνα ἢ τὸ ἐντελὲς ματεροπὸς, ὄθεν μαστροπὸς ἢ καὶ ματρύλλα δι'
 αὐτὸ, ἀφ' οὗ καὶ ματρυλλεῖον τὸ πορνεῖον. Ὁ δὲ γυναιμανῆς ἢ ἐκ τοῦ γυναικομανῆς συγκέκοπται ἢ ἐκ
 τοῦ γυνομανῆς γίνεται ὁμοίως τῷ μεσαιπόλιος, περὶ οὗ ἐν τοῖς ἐφεξῆς που δηλωθήσεται. δῆλον δὲ ὅτι
 ὁ ἄκρατος ἔρως μανία ἔοικε· διὸ τὸν τοῦτο πάσχοντα γυναιμανῆ λέγει ὁμοίως τῷ ἵππομανῆς, χρυσο-
 10 μανῆς, ὦν πρὸς ὁμοιότητα καὶ ἢ *ἔρωμανία εἴρηται. δῆλον δ' ὅτι ταῦτον γυναιμανῆ τινὰ καὶ θηλυ- 10
 δριάν καὶ λάγνον καὶ γύννιν προσεῖπεν· καθολικώτερον δὲ τὸ γυναιμανῆς τοῦ παρθενοπίπης, ὃς ἐν
 ἄλλοις κεῖται, ὡς καὶ τοῦ πυρόφωπιπης ὁ παιδοφίλης, οἱ σκώπτονται σφοδρότερον, καθὰ καὶ ὑπὸ
 Πριάμου οἱ τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίφων ἀρπακτῆρες· εἴη δ' ἂν ὁμοῖος τοῖς οὕτω σκωπτομένοις, ἐνθα
 εὗξατο ἔχειν τι παιδὸς ἐφορκόν, καὶ Καλλίμαχος. γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμαιομένη ἄλλως μὲν δριμέως
 φίλανδρος ἐκλήθη σεμνότερον, ἢ δὲ κωμωδία τὴν τοιαύτην ἀνδρεράστριαν σκώπτει. ὡς δὲ οὐκ ἔστι τὸν
 γυναιμανῆ ἀπὸ τῆς γύναι κλητικῆς συντεθεῖσθαι, ὃ τινες ᾤθησαν, καὶ ἐπὶ τοῦ Βακχέβακχος καὶ
 Ἀργεῖφόντης καὶ τῶν ὁμοίων ὁ Χοιροβοσκὸς δείκνυσι πρὸς ἀκριβείαν. (Vers. 40.) Τὸ δὲ, ὄφελος ἀγο-
 νός τε εἶναι καὶ ἄγαμος ἀπολέσθαι, οἰκτεῖον μὲν ἐπιφώνημα ἀνθρώπῳ φάυλῳ, καὶ ἐπὶ κακῷ κοινῷ
 20 καὶ *γεννηθέντι καὶ γεγαμηκότι. εὐχὴ δὲ ἐστὶν ἀδυνατῶς ἔχουσα τελεσθῆναι, ὅποια πολλὰ εὐχονται οἱ 288
 ὀργιζόμενοι. πῶς γὰρ οἶόν τε τὰ ἤδη γενόμενα μὴ γενέσθαι; οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἢ Ἐλένη θανεῖν 20
 ὀφείλειν εἶπεν, ὅτε ἠρπάγη, λέγουσα ὡς Ὁφέλε θανάτος μοι ἀδεῖν καὶ τὰ ἐξῆς. ταῦτον δὲ εἶπεν κοι-
 νῶς ὄφελος καὶ Ἰωνικῶς ὄφελος· ἐκτείνεται δὲ ἢ λήγουσα τοῦ ὄφελος λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς πρὸς θερα-
 πείαν τῆς τοῦ στίχου λαγαρότητος, ὡς περ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ ὀμηγερέες ἐν τῷ πάντες ὀμηγερέες
 μακρὰν ἔχει κατάληξιν. Ἄγονος δὲ κοινότερον μὲν ὁ μὴ γεννῶν, νῦν δὲ ἄλλως ὁ μὴ γεννηθείς. ὁ δὲ γε
 μὴ γεννῶν ἄσπερμος ἂν Ὀμηρικῶς ῥηθεῖη κατὰ τὸ, ἄσπερμος γενεῆ. Τὸ δὲ ἔμμεναι νῦν μὲν ἀπλοῦν ἔχει
 τὸ μ, καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ λώβην τ' ἔμμεναι· κατωτέρω δὲ διπλάζει αὐτὸ ἐν τῷ, πρόμον ἔμμεναι, καὶ
 30 ἔστι πλεῖον ἢ χρῆσις αὐτῆ πανταχοῦ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι λέγεται Διο*νύσιον τὸν σκυτοβραχίονα ἱστορεῖν
 Δάρδανον παῖδα Ἐλένης καὶ Παρίδος, ὃς, φασί, καὶ προσφέρει μετὰ τὸ, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, στίχον
 τοῦτον· μηδέ τι γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱὸν Δάρδανον, ὡς εἶναι ἴσως οὕτως εὐλογον νοη-
 θῆναι τὸ, ἄγονός τε εἶναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, κατὰ σχῆμα ὑστερολογίας, ἢτοι πρωθύστερον, ἀντὶ 30
 τοῦ μήτε εἰς γάμον ἐλθεῖν, μήτε παῖδα ἐκεῖθεν σχεῖν τὸν ὡς ἐρρέθη Δάρδανον. (Vers. 41.) Τὸ δὲ,
 καὶ βουλοίμην καὶ κέρδιον ἂν ἦν, πρὸς διαστολὴν κεῖται τῶν βουλομένων μὲν τι, μὴ κερδαλέον δέ.
 (Vers. 42.) Ὁ δὲ ὑπόψιος ἢ τὸν ἐπονειδιστον δηλοῖ καὶ ὑποπτον, ὃν τινες ὑποβλέπονται ὑπόδρα
 ὀρῶντες διὰ τὸ μῖσος, ἢ τὸν τοὺς ἄλλους ὑποβλεπόμενον διὰ δειλίαν. τινὲς δὲ γράφουσιν ἐπόψιον, τὸν
 ἐν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως φηρόντα. κυρίως μέντοι ἐπόψιον ἐπὶ τόπου λέγεται ὑψηλοῦ. (Vers. 44.) Τὸ
 40 δὲ φάντες φίλη λέξις τοῖς ποιηταῖς· τὸ μέντοι φάμενοι καὶ κοινόν ἐστὶν Ἀττικῶς. ταύτης *τῆς ἀκολου-
 θίας καὶ τὸ ἔφη καὶ ἔφατο καὶ τὸ φῆ καὶ φάτο. (Vers. 45.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ εὐειδοῦς ἀφρονος
 καλὸν εἶπεν τὸ, καλὸν εἶδος, ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὐδέ τις ἀλκή. βίαν δὲ φρενῶν τὴν φρόνησιν
 λέγει. ὅτε μέντοι συνθέτως ἐκ φρενῶν καὶ ἀλκῆς ὁ Ἀλκίφρων ῥηθεῖη, τότε συντομίας λόγῳ ἢ λέξις
 τὸν καὶ ἀνδρεῖον καὶ φρόνιμον ὑποδηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον καὶ ὅτι πᾶν σωματικὸν πλεονέκτημα 40
 δίχα ψυχικῆς ἀρετῆς ἀχρεῖον ἐστί. τί οὖν ὄφελος Ἀλεξάνδρῳ, εἴ περ εἶδος ἄριστος ὦν καὶ καλὸν
 εἶδος ἔχων καὶ κόμην, Ἀφροδίτης δὴ ταῦτα δῶρα διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ἐπαφρόδιτον, ἀχρεῖός τ' ἄλλα
 381 ἔ*στιν, οὔτε βίην ἔχων φρεσὶν οὔτε ἀλκὴν; Βελλεροφόντη μέντοι, κατ' ἄμφω καλῷ ὄντι, οὐκ Ἀφροδίτη
 ἀλλὰ θεοὶ κάλλος καὶ ἠγορέην ἔδωκαν, ὡς ἐρεῖ ὁ ποιητῆς ἐν τοῖς ἐξῆς. (Vers. 54.) Καὶ κίθαρις δὲ
 ἢ μὲν τοῦ Παρίδος μωμητή· ἢ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπαινετή, αἰείδουσα κλέα ἀνδρῶν, ὡς καὶ ἢ Ὀμήρου
 ποιήσις· καὶ αὐτὴ γὰρ ἀνδρῶν αἰεῖδει κλέα. κίθαρις δὲ γίνεται μὲν παρὰ τὸ κινεῖν ἢ κείθειν ἔρωτας

κατὰ τοὺς παλαιούς· Κυθαρίας γὰρ ὑπόκειται εἶναι δῶρον ὡς ἀφροδίσιον, παρωνόμασται δὲ ἐκ τοῦ
 κιθάρα, καὶ ἐστὶν ἴσως Αἰολικόν· διὸ καὶ προπαροξύνεται κατὰ τὸ ἰορτὴ ἰορτις. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ
 αὐτὴ αὐλὴς, ἔτι δὲ καὶ τὸ χαρὰ χάρις. ὅτι δὲ τὸ σπονδαίως κιθαρίζειν ἐφιλείτο τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι
 μυριοὶ καὶ τῶν μεθ' Ὀμηρον, μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ κωμικὴ ποίησις, ἔτι δὲ καὶ ἡ τραγικὴ, ἐν ἣ προλάμπων
 Σοφοκλῆς περιάδεται οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ Ναυσι- 10
 κάα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν δηλοῦται, ἀλλὰ καὶ κιθαρίζειν ἄκρος· οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι καὶ χορεύειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς, μὴ εὐρόντες Ἀλέξανδρον παρὰ τῷ ποιητῇ κιθαρίζοντα, μετα-
 γράφουσι κίθαρις ἀντὶ τοῦ κίθαρις· ἐστὶ δὲ πῖλον γένος ἢ κίθαρις, ἄπαξ, φασὶ, ῥηθῆῖσα ἐνταῦθα τῷ
 ποιητῇ, λέγοντες καὶ ἄλλα εἶναι ἄπαξ λεγόμενα παρ' Ὀμήρω τε καὶ ἄλλοις. Ὀππιανὸς οὖν λατύσσεσθαι
 10 πτερυγίοις ἰχθύας φησὶ καὶ ἔλαφον πτώσσειν ἠλέματον. Αἰσχύλος δὲ ὀβρικαλά φησι τοὺς λεοντιδεῖς καὶ
 βαλῆνα τὸν βασιλέα ἐν τῷ, βαλῆν ἄρχαῖος βαλῆν. γλώσσης δὲ τοῦτο, ἐξ οὗ καὶ ὄρος βαλιναῖον, ὃ ἐστὶ
 βασιλικὸν παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν. Λυκόφρων δὲ σίγυμνον ἢ σίγυνον, ὡς ἐν Βοιωτίᾳ
 ἐρρέθη, τὸ ὀλοσιδήρον φησὶν ἀκόντιον. Εὐριπίδης δὲ ἄπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη, καὶ, *ἐπεξά- 20
 ρει Σφιγξ ἀντὶ τοῦ ἐπεβάρει, καθ' ὁμοιότητα τοῦ βέρεθρον ζέρεθρον, καὶ κατακονᾶν ὀνοματικῶς τὴν
 διαφθορὰν Δωρικώτερον, ἢ κατακονᾶν ῥηματικῶς τὸ καταθῆγειν· καὶ ῥόπτρον δέ, φησι, δίκης ἔπαισέ
 τινα, ἢ γουν θεόθεν τιμωρία, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥόπτρου, ὃ πέρ ἐστὶ κατὰ τοὺς παλαιούς πληγμα ἢ ῥόπα-
 λον, ἢ καὶ ἄλλως πάγη, ῥομφαία, εἶδος ξίφους ἢ ἐπίσπαστρον· διὸ Λυσίας κρίκον θύρας αὐτὸ εἶναι
 δηλοῖ ἐν τῷ, ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ, κατὰ Ἀνδοκίδου ἐν τῷ περὶ ἀσεβείας τοῦτο
 εἰπὼν. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, οἶον Διὸς αἶτει πανδόκῳ.
 20 πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι μονήρεις λέξεις πολλαχοῦ σεσημειώνονται, τυχὸν μὲν ἐπιτηδευόμεναι, ἴσως δὲ καὶ
 ἄλλως ἀναγκαίως τιθέμεναι πρὸς μέτρον χρεῖαν ἢ πολυμαθείας ἐνδειξιν. (Vers. 55.) Ἰστέον δὲ καὶ
 ὅτι πολλαχοῦ ἐστὶν ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ἔπαινον καὶ ψόγον σοφιστικῶς πορίζεσθαι, εἴ γε καὶ *ἡ κόμη 30
 σεμνύνει μὲν τοὺς ὡς ἐρρέθη κερηκομόωντας Ἕλληνας, εἰς ὕβριν δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανθεῖ· κομᾶν
 μὲν γὰρ οὐ γυναικεῖον οὐδ' ἐξ ἀνάγκης ἐπαφρόδιτον, ὅτι μηδὲ λέων χαιτήν τρέφων πρὸς μόνον κάλλος
 εὐθετίξεται, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς ἐπαύξει τὸ φοβερόν· κόμην δὲ ἔχειν καὶ εὐχομον εἶναι γυναικικώτερον
 ἐστὶ· διὸ καὶ ὁ Πάρις ὀνειδίξεται ὡς κόμην ἔχων οὐ κατὰ τοὺς κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς, οὐδὲ ὁποῖαν
 ἔχοι ἂν Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης, ἀλλὰ ἠύχομος γυνή. (Vers. 46.) Ἐν δὲ τοῖς γραφεῖσιν Ὀμηρικοῖς ὄρα
 τὸ ῥηθῆν καίριον ἀσύνδετον σχῆμα, θυμῷ καὶ ἀγωνίᾳ πρέπον καὶ πάνυ σφοδρὸν κατὰ τε τὰς ἐννοίας
 289 καὶ τὰ κομματικὰ σχήματα καὶ τὸν τῆς ἐρωτήσεως ἔλεγχον, τὸ, ἄρα τοιοῦσδ' ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι
 30 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρήρας ἀγείρας, μυχθεῖς ἄλλοδαποῖσι, γυναικ' εὐειδέα ἀνήγες; τέσσαρας
 γὰρ ἀσυνδέτους ἔφη μετοχὰς, γοργῶς τὸν λόγον μεταχειρισάμε*νος. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγου ἔφη ἐν τῷ, 40
 μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας εὐρῶν ἢ ἔλαφον ἢ αἶγα πεινάων· καὶ ἐκεῖ γὰρ τρεῖς μετοχαὶ κεῖνται γοργό-
 τερον δίχα συνδέσμου, συνεπιτρέχοντος οἷον τοῦ ποιητοῦ τῇ σπουδῇ τοῦ λέοντος. σημειῶσαι δὲ καὶ
 ὅπως ἐν τοῖς ῥηθῆῖσιν εἰς ταῦτόν ἄγει τῇ Ἑλένῃ τὸν Πάριν ὁ Ἐκτωρ· ἐκεῖνόν τε γὰρ εἶδος ἄριστον
 λέγει, καὶ τὴν Ἑλένην δὲ εὐειδέα, καὶ ἐξ Ἀφροδίτης δὲ αὐτὸν ἔφη λαβεῖν τὸ τε εἶδος καὶ τὴν κόμην,
 ὃ καὶ τῇ Ἑλένῃ ἂν πρέποι ῥηθῆναι, ἢ τις δι' αὐτὸ καὶ εὐχομος λέγοιτ' ἂν· Ἕλληνες μέντοι οὐχ'
 οὕτω κερηκομόωντες, ὡς καὶ προσεχῶς γέγραπται. (Vers. 48.) Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι διαφορὰν ἔχει
 *τὸ εὐειδῆς καὶ τὸ θεοειδῆς, εἴ περ ἀνδράσι μὲν τὸ θεοειδῆς, γυναιξὶ δὲ τὸ εὐειδῆς ἐπιλέγεται. καὶ ὅτι 382
 διαφέρετον κατὰ τοὺς παλαιούς εὐμορφος καὶ εὐειδῆς· εὐμορφος μὲν γὰρ ἢ εὐπρόσωπος, εὐειδῆς δὲ
 40 ἢ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ καὶ, ὡς εἰπεῖν, εὐ ἔχουσα φυχῆς, ὃ πέρ ἐστὶ περικαλλῆς ἐν συμμετρίᾳ μελῶν
 καὶ μερῶν· καὶ ὅτι Ὀμηρος πρῶτος εἰς ταῦτόν ἄγει τὸ εὐ καὶ τὸ ἄριστον, εἰπὼν κατὰ σχῆμα πολυωνυ-
 μίας εὐειδῆ μὲν τὴν Ἑλένην, ἄριστον δὲ εἶδος τὸν Ἀλέξανδρον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν, ἐν ποντοπόροις
 ναυσὶν, ἄκυρον ἔχει προσθήκην, περὶ ἧς ἐν τῇ ἢ ῥαψωδίᾳ ῥηθῆσεται, τὸ δὲ ἐπιπλώσας γίνεται μὲν ἐκ
 τοῦ πλώω, δυσυλλάβου ῥήματος, εὐρηται δὲ ἀλλαχοῦ ἐπιπλῶς κατὰ ἀποκοπὴν. (Vers. 46.) Τὸ δὲ,
 τοιοῦσδε ἐὼν, ἀνεκφάντως καὶ οἷον μυστικῶς λεχθῆν διὰ θυμικὴν γοργότητα πολλὴν καὶ, ὡς εἰπεῖν,
 ἄρρη*τον ἐμφαίνει τοῦ Πάριδος οὐθένειαν, ὡς περ τὸ, οἴου ἀνδρὸς ἔχεις παράκοιτιν, πολλὴν ἐκ τοῦ 10

ἐναντίου ὑποδηλοῖ τοῦ Μενελάου καὶ ἀνέκφραστον περιφάνειαν. (Vers. 47.) Ἐρίηρες δὲ ἑταῖροι οἱ ἄγαν ἀρηρότες ἢ ἔραστοί. (Vers. 48.) Περὶ δὲ τοῦ ἀνάγειν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀναπλεόντων λέγεται, πολλοῦ φαίνεται. (Vers. 49.) Ἄπια δὲ γῆ κἀνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ, ἢ ἄπο ἀφροσύνας καὶ ἀλλοδαπή καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις Ὀμηρικὸς, τηλοῦ ἀπὸ Τροίας· κατὰ δὲ ἄλλους φάναι ποιητὰς, ἢ τηλουρός. οἱ μέντοι νεώτεροι τὴν Πελοπόννησόν φασιν ἀπὸ τινος Ἄπιδος ἢ Ἄπεως, περὶ οὗ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἴρηται. Νυὸς δὲ ὄνομα συγγενικόν, ὃ ἐστὶ νύμφη, δηλοῦν συμβολικῶς οὕτω μαχήσασθαι προθύμως τοὺς Ἀχαιοὺς ὑπὲρ Ἑλένης, ὡς ἀδελφοὺς ὑπὲρ νύμφης, οἷα τῷ Μενελάῳ προσφερομένους ἀδελφικῶς διὰ τὸ φιλάλληλον. Ἰστέον δὲ ὡς, εἴ τις ἐρεῖ ἀπὸ τῆς λεχθείσης νυοῦ καὶ νύμφης λέγε-

20 σθαι τὴν ἀναφανείσαν νυὸν, *οὐκ ἂν εἴποι τι ψεκτόν. Τὸ δὲ, ἀνδρῶν αἰχμητῶν, καὶ τὰ ἐξῆς ἀξη-
 τικά εἰσι τοῦ παρόντος κακοῦ, πολυειδοῦς ὄντος, εἴ γε δι' αὐτὸ καὶ τὸν αὐτοῦ αἴτιον Πάριν μὴ μόνον 10
 αὐτὸς κατηφιᾷ τῶν δυσμενῶν χαιρόντων, ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ, ὃν γηρωκομεῖν ὤφειλε, πῆμα ἔχει, καὶ οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ μέγα, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ ἡ πᾶσα βασιλικὴ συγγένεια, ἔτι δὲ καὶ ὁ δῆμος· τούτου γὰρ δηλωτικόν εἶναι δοκεῖ τὸ, πόλῃ τε παντί τε δήμῳ, ἵνα πανώλεθρον εἴη τὸ κακόν. (Vers. 52.) Ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ, τοιοῦδε ἐὼν, ὑπερμηνεύων ὁ Ἐκτωρ ἐρωτᾷ σφοδρῶς τὸν ἀδελφόν· οὐκ ἂν δὴ μεί-
 νειας Ἀρηίφιλον Μενελάον; οἷονὲ καταψηφιζόμενος αὐτοῦ ἤδη τὴν ἦτταν. διὸ καὶ ἐπάγει πρὸς πλείω σαφήνειαν ἀσυνδέτως πάλιν κατὰ θυμόν· γνοιῆς ἂν οἷον φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν. Καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὸ οἷον, ἀσαφῶς μὲν καὶ αὐτὸ ῥηθὲν, ἐρμηνευθὲν δὲ ὅμως διὰ τοῦ, Ἀρηίφιλον Μενελάον,

30 καὶ ἐξῆς δὲ διὰ τοῦ, οὐκ ἂν τι χραί*σμη κίθαρις, καὶ τὰ καὶ τὰ, ὡς μὴ χροῶν ὃν τὸν τοῦ κιθαρίζειν ἀσκητὴν Ἀρηίφιλῳ μάχεσθαι. (Vers. 55.) Τὸ δὲ, ἐν κονίησι μιγείης, ἢ ἀντὶ τοῦ θάνοις ἢ ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀντικαταστῆς εἰς μάχην τῷ Μενελάῳ. Κονίεσθαι γὰρ τὸ ἀγωνίζεσθαι, ὅθεν καὶ κονίστρα ἢ κατὰ 20
 τὴν παλαιστράν μάλιστα παρὰ τοῖς ὑστερον, παρ' οἷς καὶ τις κόνις ἦν ἐξαιρέτος τοῖς παλαιοῖσι. καὶ ἀλίζειν ἐλέγετο τὸ ἐν κόνει κυλίεσθαι, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ· ἢ ἄλλως κόνει φύρεσθαι, ὅθεν καὶ ἀλινδήθρα παρ' αὐτοῖς κυρίως μὲν ἢ κατὰ πάλην κονίστρα, τροπικῶς δὲ καὶ ἢ ἐν λόγοις, ὡς τὸ ἀλιν-
 δήθρας ἐπῶν. Ἰστέον δὲ ὡς Ὀμηρὸς μὲν κονίην λέγει τὴν ἀπλῶς κόνιν, οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον τὴν τίτα-
 νον, ἐξ ἧς καὶ ἡ ἐλαιοκονία σύγκειται καὶ ῥῆμα γίνεται συζυγίας δευτέρας κονιῶ κονιάσω, ἐξ οὗ καὶ τάφος καὶ τοῖχος κεκονιαμένος. καὶ ὅτι Πίνδαρος, ζηλώσας νίκη μίγνυσθαι, λέγει τὸ νικᾶν, καὶ ἐργῶ

383 μίγνυσθαι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. *(Vers. 59.) Συνετοῦ ἀνδρός τὸ τὰς δικαίας ἐπιτιμῆ- 290
 13 σεις ῥάδιον φέρειν. Ἀλέξανδρος σὺν ἐπιτιμηθεῖς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ φησί· Ἐκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν καὶ ἐξῆς. τοῦτο δὲ πᾶς ἂν εἴπη δικαίως πρὸς τινος ἐπιτιμώμενος. ἰδοὺ τοίνυν εὔρηται καὶ ἕτερα τις Ἀλεξάνδρου ἀρετῆ, ἢ σύνεσις, ὅτι κατ' Εὐριπίδην σύννοιδε δεινὰ εἰργασμένος, 30
 ἄκρως δὲ αἶσιον τὸ τοῦ ἀδελφοῦ σκῶμμα ὁ Πάρις εἶναι φιλαλήθως δηλοῖ, οὐ μὴν πῆ μὲν κατ' αἶσαν, πῆ δὲ ὑπὲρ αἶσαν, ἵνα ἢ λαιδορία μέσως δῆθεν ἔχη ὡς αἰσία καὶ μὴ αἰσία, κατὰ τὸ ἐκῶν ἀέκων καὶ
 20 τὰ τοιαῦτα· διὸ καὶ καταφατικῶς αὐτὸ καὶ ἀποφατικῶς *ἐπήνεσε. τὸ δὲ ὑπὲρ αἶσαν ἐξαίσιον ἀλλαγῶ λέγει ὁ ποιητής. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ, κατ' αἶσαν οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, μίμημα παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, γνωτὰ κοῦκ' ἄγνωτὰ μοι. (Vers. 60.) Τὴν Ἐκτορος καρδίαν διὰ τὸ γενναῖον καὶ ὡς εἰπεῖν ἀπότομον καὶ αἰεὶ πρὸς πόνους ἀνένδοτον καὶ ἀτάρβητον, καὶ ὅτι καὶ ἄλλοις αὖξει τὴν εἰς πόλεμον ὁρμὴν, ὡς πέλε-
 κυν ἀτειρῆ τινὰ εἶναι λέγει παραβολικῶς ὁ Ἀλέξανδρος, δυσπαθῆ λαβῶν εἰκόνα, οὐκ ἀργὸν σίδηρον, ἀλλὰ δρωῶντά τι, ἦτοι τέμνοντα ξύλον νήιον, ὃς καὶ ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωήν, ὡς περ τοῦναντίον ὁ μὴ
 τμητικὸς πέλεκυς ἀμβλύνει τὴν προθυμίαν τοῦ τέμνοντος. φησὶ γοῦν· αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἐστὶν ἀτειρῆς, ὃς καὶ πέλυξ παρὰ τοῖς ὑστερον, ὃς τ' εἰσι διὰ δουρὸς, ἦγον ὃς τις δεισι ξύλου ὑπ' ἀνέρος, 40
 ὃς ῥά τε τέχνη νήιον ἐκτίμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν· ὡς τοι ἐν στήθεσσι ἀτάρβητος νόος ἐστίν·
 30 ὡς εἰκέναι *τὸν ἀτάρβητον νοῦν πελέκει ἀτηρεῖ κατὰ γε τὸ ἀνένδοτον ἢ δυσένδοτον. Τὸ δὲ τέχνη πάνυ ἀσφαλῶς κεῖται. τῷ γὰρ κατὰ τέχνην τέμνοντι ὀφέλλει τὴν ἐρωήν ὁ ἀτειρῆς χαλκός, οὐ μὴν τῷ ἀτέχνως ξυλοκοποῦντι. Νήιον δὲ ὑπόκειται ξύλον τέμνεσθαι, ἦγον ἐπιτήδειον εἰς νῆα, διὰ τὸ μάλιστα περὶ τοῦτο τὴν τέχνην φαίνεσθαι τοῦ δεξιῶς τέμνοντος, ὡς τοῦ τοιούτου δεομένου σπονδαίας μεταχειρίσεως. καὶ τοῦτο μὲν εἰς ἔπαινον Ἐκτορος ὁ Ἀλέξανδρος λέγει, ὁμολογήσας, ὡς ἐρῶέθη, καὶ ὅτι κατ' αἶσαν

αὐτὸν ὁ ἀδελφός, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν ἐνείκισεν, ἤγουν αἰσίως καὶ δικαίως, ὃ περ ἀλλαγῶν κατὰ μοῖραν φησὶν. Ὅτε δὲ εἶπη (Vers. 64.) μὴ μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσοῦς Ἀφροδίτης, οὐ τοι ἀπόβλητά ἐστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, ὅσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο, ἔμφρασιν ἔχει πλαγίως ὕβριως, διότι, ὡς φασὶ τινες, οὐκ εὖ εἶχεν ὕψους ὁ Ἔκτωρ, ὥστε οὐδὲ εἶχε κάλλους δῶ*ρον θεόθεν. καὶ μὴν 40 ὁ Ὅμηρος καὶ τεθνεῶτα τὸν Ἔκτορα θαυμάζει τοῦ εἴδους. ὅτι δὲ καὶ τὸ κάλλος οὐκ ἀπόβλητον ἀλλὰ τίμιον ἦν, δηλοῖ οὐ μόνον τὰ τῶν ἐρώτων ἀγάλματα οἷς ἐνέπρεπον οἱ Ἑλληνικοὶ γραφεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν καλῶν ἠρώα. Φίλιππος οὖν καθ' Ἡρόδοτον Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης, κάλλιστος ὢν, ἐτιμήθη ἐν Σικελίᾳ ἠρώον τε γὰρ αὐτῷ ἴδρυντο καὶ θυσίαις αὐτὸν ἱλάσκοντο. Τὸ δὲ, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο, ἐλλειπτικῶς εἶπεν ὡς ἀγωνιῶν ὁ Πάρις καὶ μὴδ' αὐτὸς ἔχων λόγοις ἐνευκαιρεῖν, τὸ δὲ πλήρες 10 τοιοῦτον· οὐκ ἂν τις αὐτὸς ἐκὼν λάβοι δῶρα θεῖα, μὴ θεοῦ δηλονότι διδόντος. Τὸ δὲ ἐρατὰ δηλοῖ μὲν τὸ *ἐρωτικά καὶ ἐράσματα. ἐπεὶ δὲ τὸ ἀπλῶς ἐρατὸν ἀπασὶ δοκεῖ ἐρατὸν, λεληθότως πως ἀπτεται τοῦ 384 ἀδελφοῦ ὡς καὶ αὐτοῦ ἐφιεμένου ἂν τοιοῦτου εἶναι, ἤγουν καλοῦ ὡς περ τὰ εἰς ἀνδρείαν, οὕτω καὶ τὰ εἰς εἶδος. Χρήσιμον δὲ τὸ ἐρατὰ εἰς τὸ γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτα, καὶ εἰς τὸ ἀλλόγνωτος καὶ γνωστός ὁ ἀδελφός, καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἀνυστοῦ, ὁποῖον τὸ ἀνήνυτος καὶ Ἄνυτος κύριον καὶ δεσμὸς παρ' Εὐριπίδῃ δυσεξήνυτος, καὶ εἰς τὸ κίται παρὰ τῷ αὐτῷ, ὃ ἐστι κτίσται, καὶ εἰς τὸ ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς, τουτέστιν ἀσώστου, καὶ εἰς τὸ βλήτρον, ὃ ἄλλως ἐξήνεκται ἢ περ τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ εἰς τὸ σωτήριον τε τοῖς καλῶς κητημένοις, καὶ εἰς τὸ σωτήρ, ὢν τὴν τοῦ σ' ἐλλειψιν τὰ σώστρα δηλοῦσι. πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα οὕτω τοῦ σ' ἐστέρηνται, ὡς περ αὐτὸ ἐν ἄλλοις πλεονάζειν αὐτὸ οὐ πάνυ *ἀναλόγως φαίνε- 10 ται, ὁποῖον καὶ τὸ ὀρχῶ ὀρχήσω ὀρχηστής, οὐ κατὰ τὸ ποιητής, καὶ χηρῶ χηρώσω χηρωστής, οὐ κατὰ τὸ ἐδνωτής. Τὸ δὲ πρόφερε ἀρχὴν ἐνδέδωκε τῆς τοῦ προφορικοῦ λόγου κλήσεως, ὡς καὶ τὸ, ὄνειδέα τε 20 προφέρεις. τὸ μέντοι παρ' Ἡσιόδῳ, προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, ἕτεραν ἐρμηνείαν ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον προφέρειν, ἐξ οὗ ὁ προφερέστερος. Χρυσῆ δὲ Ἀφροδίτῃ ἢ χρυσοφόρος, ὡς καὶ χάλκεος Ἄρης διὰ τὸ φόρημα, ἢ ἢ καλῆ, ἢ ὅτι χρυσῶ καταπραίττεται, ᾧ καὶ Ζεὺς τὴν Δανάην χειροῦται, καθά καὶ ἕτερα τις γυνὴ διὰ ἵππον προῦδωκε τὸ κάλλος, ὡς ἢ τοῦ Πειριθόου μῆτηρ, καὶ τις διὰ κύκνον, ὡς ἢ Ἀθήνη ὑποπτεύεται, καὶ ἄλλη διὰ βοῦν, ὡς ἢ Εὐρώπη· καὶ κύων δὲ εὐγενὴς ὑπηγάγετό 30 τινὰ εἰς ὁμοῖον πάθος, ὁποῖα τις ἢ τοῦ Τρωικοῦ Φοινοδάμαντος, ἢν Κρεμισσὸς ὁ ποταμὸς λέγεται ζεῦξαι λέκτροις, ἰνδαλθεῖς κυνί. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ *ταῦτα. ἢ δὲ γραμματικῆ Ἰστιαία πεδίον εἶναι 20 φησὶ, χρυσοῦν καλούμενον, ἐν ᾧ χρυσοῦς Ἀφροδίτης ἱερὸν καὶ τίμη. Θεόκριτος δὲ μεταλαβὼν τὸ νόημα χρυσῶ παιζούσαν Ἀφροδίτην φησὶ. (Vers. 65.) Τὸ δὲ ἀπόβλητον λέγοιτ' ἂν καὶ ἐκβλητον κατὰ τὸ, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. ἐκβλητον δὲ γε καὶ τὸ θαλάσσης ἐκβρασμα παρ' Εὐριπίδῃ· καὶ βρέφος δὲ ἐκβλητον τὸ ἐκθετον ὡς ἔξω που καὶ αὐτὸ βαλλόμενον. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, αἰεὶ τοι κραδίη πέλε- 30 κυς ὡς ἐστὶν ἀτειρῆς, καὶ τὸ, αἰεὶ τοι ἐν στήθεσιν ἀτάρβητος, ἢτοι ἄφοβος, νόος ἐστὶ, πρὸς ἀνδρείον καὶ ὑπομενετικὸν ἄνδρα ῥηθήσεται, πρὸς ὁποῖον δὴ τινὰ φησιν αὐτὰ καὶ Ἀλέξανδρος, οἷα, ὡς ἐφάνη, ὄνειδισθεῖς εἰς μαλακότητα καὶ διὰ τοῦτο κολακεύων καὶ μονονοχὶ λίγων ὅτι οὐδεὶς ὁμοίός σοι οὐδ' ἔστι τινὰ συγκριθῆναι σοι· οὐ γὰρ κατ' ἀνθρώπον καὶ σοὶ ἢ καρδία, ἀλλὰ πελέκει αἰεὶ ἔοικεν ἀτειρεῖ καὶ τητικῷ. διὸ οἱ μὲν ἄλλοι τὰρ*βοῦμεν καὶ φεύγομεν ποτε, σοὶ δὲ ἀτάρβητος ὁ νοῦς. σῶφρων οὖν 30 ὁ Ἀλέξανδρος, εἴ γε τὴν προῤῥηθεῖσαν εἰς αὐτὸν ὕβριν ἐπαίνοισ ἀμείβεται· δέδωκε γὰρ τὸν Ἔκτορα τραχυνόμενον, ἐπεὶ παρ' ἐκείνῳ ἦν λῦσαι τὸν πόλεμον εἴτε καὶ μὴ· καὶ αὐτὸς ἦν Τρώων πρόμαχος. δηλον δὲ ὡς μαλακτικὸν ὁ ἔπαινος. διὸ καὶ Ἔκτωρ ἐπαινεθεῖς ἱλαρύνεται καὶ ὁ νῦν θάνατον τῷ ἀδελφῷ ἐπα- 40 ρώμενος ὁμῶς ἠττώμενον οὐ προδίδωσιν, ἀλλὰ φιλάδελφος δαίκνυται. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς που καῖται τις κολακεία, ὁμοία τῇ κατὰ τὸν Πάριν, ἐνθα ὁ Διομήδης ἐν τῷ ἀφυλάκτως ὑπνοῦν σκωφθεῖς ὑπὸ Νέστορος ὑπείσιν ἐκείνον κολακευτικῶς, ἀμήχανον προσειπὼν καὶ πόνου οὐ ποτε λήγειν εἰδότα. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, οὐ τοι ἀπόβλητά ἐστι θεοῦ ἐρικυδέα δῶρα, ὅσα κεν αὐτὸς δῶ· καὶ ἐξῆς, ὡς ἀνωτέρω κεῖται, χρήσιμόν ἐστι τῷ ὄνειδιζομένῳ ἐπὶ θεοσδότῳ τινὶ ἀγαθῷ, ὡς περ καὶ ἐνταῦθα Ἀλέξαν*δρος μέμφεται τὸν Ἔκτορα, ὄνειδίζοντα τοῦτον ἐπὶ δῶροις, οἷς θεὸς δέδωκεν. (Vers. 68.) 40 Ἐν τῷ, ἄλλους μὲν κάθισον Ἀχαιοὺς τε Τρώας τε, αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσῳ καὶ Ἀρηίγιλον Μενέλαον συμ-

βάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι, τὸ μὲν κἀθισον μεταβατικὸν κεῖται ῥῆμα κατὰ τὸ πλούτισον καὶ σωφρόνισον ἄλλον. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀμετάβατόν ἐστιν, ὡς καὶ προδεδήλωται, οἷον καθίζω ἀντὶ τοῦ καθέξομαι. τὸ δὲ ἐν μέσῳ τὸ στενὸν δηλοῖ τὸ μεταξύ τῶν δύο στρατευμάτων· καὶ ἐπιμένει τῇ τοιαύτῃ λέξει ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄνομα καιριώτερον. τοῦτο δὲ οἱ μεθ' Ὀμηρον μεταίχμιόν φασιν, 385 οἷον ἐπιμένει μεσαιχμίον τι ὄν, Ἀττι*κῆ τροπῇ τοῦ σ̄ εἰς τ̄, ὡς καὶ μεσόριον, μεθόριον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καταχρηστικῶς μεταίχμιον καὶ τὸ ἀπλῶς μεταξύ δύο τινῶν, ὡς εἴ τις εἴποι ἐν μεταίχμιῳ δύο φροντίδων εἶναι. τὸ δὲ τοιοῦτον στενὸν, ἦτοι μεταίχμιον, οὕτω φράζει ὁ ποιητὴς· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. βαρβαρικὸν δὲ εἶναι φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ μονομαχεῖν, ὃ περ' Ὀμηρος περιφράζων οἴους μάχεσθαι φησιν. (Vers. 69.) Ἀρηίφιλον δὲ τὸν Μενέλαον ὁ Πάρις φησὶν ἢ κατειρωνεύομενος Ἐκτορος οὕτω καλέσαντος τὸν Μενέλαον, ἢ καὶ καταθέμενος ἀληθευτικῶς τοιοῦτον ἐκεῖνον εἶναι. (Vers. 70.) Συμ- 10 βαλεῖν δὲ μάχεσθαι λέγει τὸ συνάψαι εἰς πόλεμον, ἐξ οὗ καὶ ἡ πολεμικὴ συμβολή. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑδάτων ἢ λέξις τοῦ συμβάλλειν τίθεται, φανήσεται πού ἐν τοῖς ἐξῆς. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι καὶ ὅτι τὴν 10 ἀμφὶ πρόθεσιν δοτικῇ συνέταξεν εἰπών. *ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασιν, ὡς εἴ περ εἶπεν ἐπὶ τῇ Ἑλένη καὶ τοῖς κτήμασιν, ἢ ἀντιπτωτικῶς περὶ Ἑλένης καὶ κτημάτων. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πολεμήσουσιν Ἀλέξανδρος καὶ Μενέλαος, ἵνα ὁ μὲν λάβῃ ἃ ἀφήρηται καὶ κρατήσῃ τῶν ἰδίων, Ἀλέξανδρος δὲ κτήσῃται ἐν ἀσφαλείᾳ ἢ μὴ ἀσφαλῶς ἔχει. καταπλήττει δὲ τὸ τοῦ πράγματος ξένον τοὺς Ἕλληνας καὶ ἀκὴν γίνονται σιγῇ, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητὴς. ὁμοιον γὰρ κατὰ τοὺς παλαιούς ὡς εἴ τις μοιχείας διωκόμενος προκαλεῖται τὸν ἄνδρα εἰς μάχην ὡς μετὰ τοῦ γυναιίου καὶ τὴν ψυχὴν προσαφαιρησόμενος. διὸ καὶ Ἐκτωρ μετ' ὀλίγα φησὶ· κέκλυτε μῦθον, οὐχ' ἀπλῶς ἀλλὰ Ἀλεξάνδρου· οἶδε γὰρ ὡς οὐ δίκαια ἐρεῖ. διὸ οὐχ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου λόγον λέγειν φησὶ. (Vers. 71.) Τὴν τοῦ Πάριδος ἀρέσκειαν 20 οὕτω φράζει ὁ ποιητὴς τὴν περὶ τε αὐτοῦ καὶ τοῦ Μενελάου· ὑπόπτερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, 20 *κτῆμαθ' ἔλων εὖ πάντα γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω, οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες ναίοιτε Τροίην καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ τοίνυν καὶ ὁ Ἐκτωρ μετ' ὀλίγα οὕτω λαλεῖ ἐν μεταίχμιῳ τοὺς λόγους τοῦ ἀδελφοῦ, στήσας αὐτοὺς εἰς τὸ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν, οἷα περιττὰ λογισάμενος τὰ καθέξῃς. ὃ μέντοι βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἐκφωνήσῃ τι καὶ περὶ τιμῆς, ἦγουν ποιητῆς, ἐν τῶ τῶν ὄρκων καιρῷ. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις τὸ κρείσσων ἀντὶ τοῦ ἐπικρατέστερος συντελοῦν εἰς τὸ, κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χῶσεται καὶ ἐξῆς. παράφρασις δὲ τοῦ νικήσῃ τὸ, κρείσσων τε γένηται. Κτήματα δὲ πάντα λέγει τὰ τῇ Ἑλένη συναρπαγέντα ἐξ Ἑλλάδος. εἰ δὲ μὴ ἐθέλει καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιδοῦναι, γλισχρότητος ὁ ἀνὴρ ἀλίσκεται. Τὸ δὲ ὄρκιον οὐχ' ὑποκοριστικὸν ἀλλὰ παράγωγον ὡς τὸ ἴχνιον. Τὸ δὲ, 30 φιλότητα καὶ ὄρκια τα*μεῖν, ἀντὶ τοῦ φιλίαν καὶ ὄρκους ποιῆσαι διὰ ἐντόμων ἦγουν θυσιῶν. καὶ οὐκ 30 ἐθέλει ὁ ποιητὴς ἄλλως τοῦτο φράζειν. διὸ καὶ ἀλλαχοῦ λέγει, ὄφρα ὄρκια τάμνη αὐτὸς, καὶ ὄρκια τάμωμεν, καὶ ὄρκια ἔταμον. Ἰωνες δὲ οὕτω λαλοῦσι. διὸ καὶ Ἡρόδοτος, ὡς προδεδήλωται, συχνὰ οὕτω λέγει. (Vers. 74.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἐριβώλακα μὲν τὴν Τροίαν, ἰππόβοτον δὲ τὸ Ἄργος, ὃ ἐστὶ τὴν Πελοπόννησον, καλλιγύναικα δὲ τὴν Ἀχαιίδα καλεῖ ὁ παρ' Ὀμήρῳ Ἀλέξανδρος· παρὰ δὲ Ἡσιόδῳ ἔστι καὶ τὴν Τροίαν εὐρεῖν καλλιγύναικα. εἴη δὲ ἂν πάντως ἢ ἐριβώλαξ καὶ εὐπωλος, ὃ περ' ἔστι καλλιβώλαξ, διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον. τοῦτο δὲ καὶ λιπαρὰν σημαίνει γῆν καὶ εἴκουσαν ἀρότρω ἐν τῷ πωλεῖσθαι. Φησὶ δὲ Ἑλλάνικος παῖδας τρεῖς Φορωνέως γενέσθαι, οἱ τοῦ πατρὸς θανόντος διενεί- 292 μαντο τὴν Ἀργεῖαν· καὶ ἡ μὲν πρὸς Ἐρασίῳ τῷ ποταμῷ Πελασγῷ ἔλαχε, τῷ καὶ τὴν ἐκεῖ Λάρισσαν 40 κτίσαντι, *Ἰάσῳ δὲ τὰ πρὸς Ἥλιν, Ἀγήνωρ δὲ, ἀναλωθείσης τῆς γῆς, τὴν πατρικὴν εἴληφεν ἵππον, ὃθεν ἐν ταῦτῳ χρόνῳ ὠνομάσθη τὸ Ἄργος τριχῶς, Ἰασον, ὡς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ, Πελασγικὸν καὶ 40 ἰππόβοτον. τινὲς δὲ μετὰ θάνατον τῶν δύο ἀδελφῶν ἐπιστρατεῦσαι φασὶ τὸν Ἀγήνωρα πολλὴν ἐπαγόμενον ἵππον, ἀφ' ἧς κληθῆναι τὸ Ἄργος ἰππόβοτον. τισὶ δὲ τῶν παλαιῶν ἀρέσκει Ἄργος ἰππόβοτον ἐνταῦθα τὴν Θεσσαλίαν νοεῖν, Ἀχαιίδα δὲ πᾶσαν τὴν τῶν Ἑλλήνων χώραν. Σημειῶσαι δ' ἐν τούτοις καὶ ὡς ἐνεργόν τι καὶ δραστικὸν ὁ λόγος, καθὰ ἐν μυθίοις φαίνεται. ὁ γοῦν τοῦ Ἐκτορος 386 λόγος οὕτως ἦνυσε παρὰ Ἀλεξάνδρῳ, ὥστε *ὁ δειλὸς καὶ, ὡς ἂν τις εἴπῃ, τρέσας μένει τὸν Μενέλαον κατὰ τὴν παραίνεσιν, καὶ μονομαχῆσαι θέλει πρὸς αὐτὸν, ὃν πρὸ τοῦ λόγου ἔφηνγε. τοιαῦτα ὁ λόγος

δύναται. τοιοῦτον ἢ ἱστορία καὶ τὸν Τυρταῖον οἶδε ῥήτορα, οἷον ἐρεθίζειν προθύμως ἀποκινδυνεύειν εἰς πόλεμον, καὶ ὁ ἐντυχὼν ἐπισημῶς ἐκεῖνον εἰσεται ὅπως ἐνθουσιᾷ τῷ εἰς μάχην ἐγεργικῶ. * (Vers. 76.) 25

Οὐχ' ἀπλῶς ἀλλὰ μέγα χαίρει ὁ Ἐκτωρ ἐπὶ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ μονομαχίᾳ. Ἐκτωρ γὰρ ἐχάρη, φησὶ, μέγα, μῦθον ἀκούσας. αἴτιον δὲ ὅτι ἢ νικᾷ τὸν Μενέλαον ὁ Πάρις ἢ πίπτει, καὶ ἀμφοτέρως πέρας ἔσχε τὰ τοῦ πολέμου. καὶ ἄλλως δὲ, εἰ μὲν νικήσει Ἀλέξανδρος, σεμνὸν τὸ πρᾶγμα· εἰ δὲ πείσῃ, ἀκλεοῦς ὁ Ἐκτωρ ἀπαλλάττεται ἀδελφοῦ. καὶ Ἀχαιοὶ δὲ καὶ Τρῶες ἐχάρησαν, ἐλπόμενοι παύσασθαι πόλεμον. 30

καίριον δὲ ἐνταῦθα καὶ τοῦ * Προδότου τό· ὀλίγῳ κακῶ ἔοικε μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν. Εὐπειθεῖς δὲ οἱ 30 Τρῶες, οἱ ἅμα εἶδον Ἐκτορα ἐν μεταχίμῳ γενόμενον καὶ μέσου δορὸς ἐλόντα ἤτοι ἀψάμενον, ὡς ἔθος, καὶ ἀνείργοντα αὐτοὺς καὶ εὐθύς ἰδρῦθησαν ἅπαντες, καὶ Ἕλληνες δὲ μετὰ μικρὸν τῶν βασιλέων ἐθε- 10 λόντων τὸ αὐτὸ ἐποίησαν, καὶ πάντες τὰ τεύχεα ἐκδυσάμενοι κατέθεντο ἐπὶ γῆς πλησίον ἀλλήλων. καὶ σημειῶσαι ὅπως παρ' ἐλπίδα ὁ ποιητὴς ἔγραψε, παρεισοδιάσας τὴν μονομαχίαν. ὁ μὲν γὰρ ἀκροατὴς μέγαν εὐθύς ἐλπίζει συρράγῃναι πόλεμον, ὁ δὲ, ἀποδύσας τοὺς Ἕλληνας, γυμνοὺς ὄπλων καθίζει, τὸ μὲν μεγαλείον τοῦ πολέμου ἐς ὕστερον ταμιευόμενος, νῦν δὲ ἀπροσδοκῆτως ἀρτύων τὸ μονομάχιον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἀποπληρῶν τοῦ ἀκροατοῦ, ἐφιμεῖνον μαθεῖν, ὡς εἰκός, ὀπότερος κρείττων, ὁ Πάρις ἢ ὁ Μενέλαος· ὁ περ διδάσκων ὁ ποιητὴς τὴν μονομαχίαν ἄρτι πλάττει, ἐν ἣ πολλὰ * τε ἄλλα ποιήσας, 40 καὶ τὸν Μενέλαον δὲ δείξας κρείσσονα, ἐπὶ τὰ ἐξῆς τοῦ πολέμου μεταβαίνει, ἐκ μικροῦ ἀρξάμενος, εἶτα ἐπὶ μέγα προβάς, ὅποια καὶ ἡ τῆς μάχης φύσις, ἢ τις ὀλίγη μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται κατὰ τὸν ποιητὴν, αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῶ ἐστήριξε κάρη. ὅτι δὲ θαυμαστὸν τὸ πλάσμα, καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπισημαίνεται, θέσκελον ἔργον λέγων τοῦτο· ποῖον δὴ ποτε; τὸ ἀφέντας τὸν πολύδακρον πόλεμον 293 καθῆσθαι σιγῇ ἀσπίσι κεκλιμένους, παραπεπηγέναι δὲ τὰ μακρὰ ἔγχεα, Ἀλέξανδρον δὲ καὶ Μενέλαον μόνους μάχεσθαι. ὅτι δὲ ἄρτυμα ποιήσεως Ὀμηρικῆς καὶ τὰ τῶν μονο*μαχιῶν ἐπισόδια, ἐν τοῖς ἐφε-387

ξῆς δηλωθήσεται· νῦν μὲν γὰρ οἱ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου πρωταῖτιοι μονομαχοῦσιν, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς που ἕτεροὶ τινες ἀριστεῖς, Γλαῦκος οὗτοι καὶ Διομήδης, οὐκ ἐκ προκλήσεως κατὰ τούτους, ἀλλὰ κατὰ τὸ παρατυχόν· εἶτα ἐτέρωθι τοιαύτης ἔσονται μάχης οἱ ἄριστοι Ἐκτωρ καὶ Αἴας, ἐξ ἑτεροῦ προκαλέσματος· τὸ δ' ἐξ ἀνάγκης μονομάχημα τοῦ Ἐκτορος καὶ τοῦ πάντων ἀρίστου Ἀχιλλέως ἄλλος τόπος δηλώσει, μέγα ἔν καὶ πάνυ τι ἐναγώνιον. εἰ δὲ ὁ γέρον ῥήτωρ Νέστωρ μονομαχίαν οἰκίαν ἐκθήσεται, δοτέον καὶ αὐτὸ τῇ καθ' Ὀμηρον γραφικῇ ποικιλίᾳ, πολυειδῶς ἱστοροῦντα τὰ μονομαχικά. (Vers. 78.) Σημειῶσαι δὲ ὅτι παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἰδρύνω τὸ κάθημαι ἀπὸ τοῦ ἔδω, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ὕστερον ἰερά ἢ λέξις. ἰδρύνεται γὰρ ναὸς καὶ ἰδρύνεται ἀγαλ*μα ἐν ναῶ, καὶ τὸ ἀφίδρυμα δὲ 10

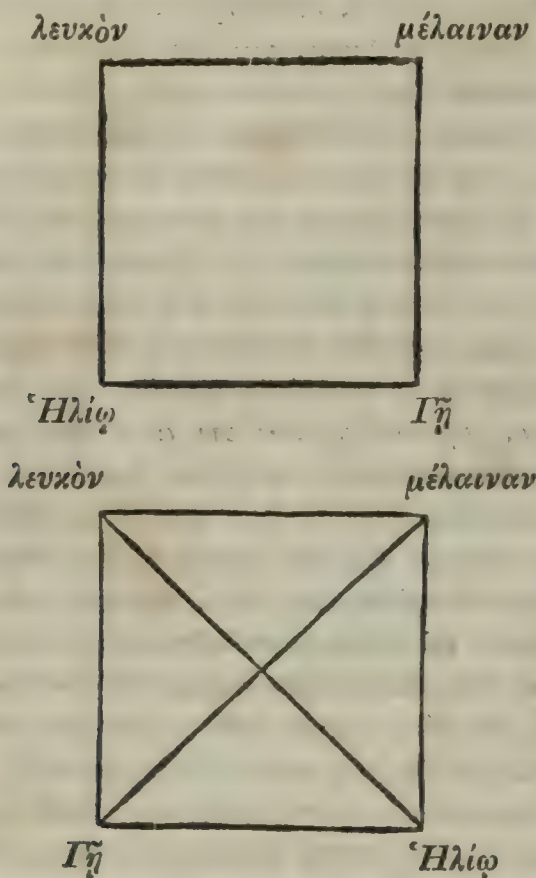
30 παρ' ἐκείνοις ἐντεῦθεν ἐλέγετο. (Vers. 79.) Τῷ Ἐκτορι ἐς μέσον ἐλθόντι καὶ τὴν τοῦ Πάριδος γνώμην ἐθέλοντι ἐκβοῆσαι ἐπετοξάζοντο οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ οὐ μόνον τοξεύοντες ἰοῖς ἔβαλλον τιτυσκόμενοι, ἀλλὰ καὶ λάεσσιν, ὃ ἐστι λίθοις, ἀγνοοῦντες ὃ βούλεται, διὰ τὸ οἶεσθαι ὡς ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ προῖσταται αὐτὸς τῷ Μενελάῳ μαχησόμενος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, οἰκείον λέγεσθαι πρὸς πάντα πολεμούμενον ἢ βλασφημούμενον ἢ ὅλως ἀντιλεγόμενον πρὸς τινων. διὸ καὶ Πορφύριος ἐν τοῖς πρὸς Γαιδάλιον παρωδήσας ἔγραψε, τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Στωικοί. (Vers. 80.) Τοῦ δὲ τιτυσκόμενοι πρωτότυπον τὸ τύκω, ἐξ οὗ τὸ, τετύκοντό τε δαῖτα. ὡς περ δὲ ἀλύσκω ἐκ τοῦ ἀλύω, ὅθεν τὸ ἀλυσκάζω, οὕτω καὶ τύκω τύσκω πλεονασμῶ τοῦ σ καὶ κατὰ ἀναδίπλωσιν τιτύσκω, ἀφ' οὗ τιτύσκομαι καὶ τιτυσκόμενοι, ὃ ἐστι *τεύχοντες, τεχνώμενοι, καταστοχαζόμενοι. Τοῦ 20

40 δὲ λάεσσιν εὐθεῖα ὁ λάας, γενικὴ λάαος καὶ κατὰ κράσιν λάος, ὡς τὸ, λάος ὑπαὶ ῥιπῆς ἤγον ὑπὸ τῆς τοῦ λίθου ὀρμῆς· ἢ πληθυντικὴ εὐθεῖα λάαες λάες, ὅθεν τὸ λάεσσιν, ὃ ἐστι λίθοις. (Vers. 82.) Τὸ δὲ, ἴσχεσθε Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν, ἐρεῖ ἄν τις ἀταξίαν κωλύων λαοῦ. ἔστι δ' ἐν τούτοις συναγαγεῖν ἐκ τοῦ, ἐπετοξάζοντο Ἀχαιοὶ καὶ ἰοῖσι λάεσσι τε ἔβαλλον, ὅτι καὶ τοξόταις πολλοῖς ἐχρῶντο καὶ σφενδονήταις, εἰ καὶ ὁ ποιητὴς οὐδεμίαν που ἐν αὐτοῖς ἀνδραγαθίαν ἐπισημαίνεται, ὅς γε καὶ τοξοτῶν ἀριστέων ὀλιγίστων τινῶν μέμνηται. δοκεῖ δὲ τὸ ἴσχεσθε κατ' ἔλλειψιν εἰρησθαι, ἄς δῆλον ἐκ τοῦ, οἱ δ' ἔσχοντο μάχης· τοιαύτη γὰρ σύνταξις ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι. ἐν δὲ γε τῷ, μακρὸν ἄυσεν Ἀγαμέμνων, δηλοῖ ὁ ποιητὴς, δεῖν καὶ εὐφρων εἶναι τὸν ἡγεμόνα καὶ, ὡς αὐτὸς

30 ἔρεϊ, βοήν ἀγαθόν. (Vers. 83.) Ἐν τῷ, στεῦται γάρ τι ἔπος ἐ*ρέειν Ἐκτωρ, τὸ στεῦται δηλοῖ μὲν τὸ ὑπισχνεῖται, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ στεῦω | στεῦω κατὰ τὸ χέω χεύω, ἀφ' οὗ παθητικὸν στεῦεται, καὶ ἐν συγκοπῇ στεῦται. στεῦω δὲ κυρίως τὸ ὑφίσταμαι, ὑπομένω ἀσφαλῶς κίονος δίκην. (Vers. 84.) Φθάσας μὲν ὁ ποιητὴς τὴν Ἑλληνικὴν εὐκοσμίαν ἐνέφηεν εἰπὼν σιγῇ αὐτοὺς ἰέναι. ἐνταῦθα δὲ τὸ εὐπειθὲς αὐτῶν ὑποδηλῶν φησὶν ὅτι Τοῦ βασιλέως κελύσαντος ἴσχεσθε, ὡς ἐρῶέθη, μὴ βάλλετε, ὡς ἐροῦντός τι τοῦ Ἐκτορος, λέγει ὅτι μάχης τε ἴσχοντο, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο, τουτέστιν ἄφωνοι, ὡς ἂν δηλαδὴ ἀκούσωσιν Ἐκτορος· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἐν τούτοις αἴτιον τῆς σιγῆς, ἵνα δηλονότι σιγῶντες αὐτοὶ ἑτέρων ἀκούοιεν. παρακατιῶν δὲ λέγει· (Vers. 95.) πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, τουτέστιν ἐσίγησαν· τοῦτο δὲ οὐ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἐνδεδοῦσθαι αὐτοῖς λέγειν. εἰσὶ δὲ ὅμοια 40 τὸ σιγῇ ἰέναι καὶ ἀνεῶ γενέσθαι καὶ ἀκὴν γε*νέσθαι σιωπῇ. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀκὴν γενέσθαι σιωπῇ 10 τρόπου ἐτυμολογικοῦ· τὸ γὰρ σιωπᾶν καὶ τὸ ἀκὴν ἔχειν ὅμοια. γίνεται γὰρ ἀκὴν ἀπὸ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ χαινείν, ἀκὴν, καὶ Ἰωνικῶς ἀκὴν, ἵνα ἢ ἀκὴν ἔχειν τὸ μὴ χαινείν ὥστε λαλεῖν, ἀλλὰ σιωπᾶν. (Vers. 84.) Τὸ δὲ ἀνεῶ οἱ μὲν ὄνομά φασιν εἶναι ὅμοιον τῷ, οἱ Μενέλεω. αὐῶ γὰρ τὸ φωνῶ, ἐξ οὗ ἄναυος ὁ ἄφωνος, καὶ ἀποβολῇ ἄναος, καὶ Ἀττικῶς ἀνεως, καὶ πληθυντικῶς ἀνεω. ἕτεροι δὲ ἐπιρῶνῃα τὸ ἀνεῶ φασί, μηδὲ προσγράφοντες τὸ ἰ ἐν τῇ ληγουσῇ, ὡς εἶναι κατ' αὐτοὺς ὁμοίας συντάξεως τὸ, 388 ἀκὴν ἐγένοντο, καὶ τὸ, ἀνεῶ ἐγένοντο. ποιητικὴ *δὲ λέξις τὸ ἀνεῶ, καὶ ἀσύμβολος εἰς λόγον πεζῶν, ὡς περ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ πέποσθε ἐν τῷ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε, ἦτοι πεπόνησθε, κατὰ συγκοπὴν. 18 *(Vers. 97.) Δύπης περιφραστικὸν τὸ, μάλα γὰρ ἄλγος ἰκάνει θυμὸν ἐμόν. ἐντεῦθεν δὲ σύγκειται τὸ 294 θυμαλγές, ὧν ἐναντίον ἡ θυμηδία. Ὑποσχετικὸν εἰρήνης τὸ, φρονέω δὲ διακριθῆναι ἤδη, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε, ἦτοι πεπόνησθε, ὡς προείρηται. διακριθῆναι δὲ λέγει τὸ λυθῆναι τοῦ πολέμου 20 καὶ χωρισθῆναι, καὶ κεῖται ἡ λέξις αὕτη πολλαχοῦ παρά τε Ὀμήρῳ καὶ ἑτέροις. ἐνταῦθα οὖν φησὶ· φρονέω δὲ διακριθῆναι ἤδη ἡμᾶς, καὶ μετ' ὀλίγα· ἄλλοι δὲ διακριθεῖτε τάχιστα. ἔστι δὲ τὸ μὲν διὰ τοῦ ν ὀρθώτερον, εἰ καὶ ποιητικώτερον, ὡς καὶ τὸ κλινθῆναι καὶ τὸ ἀνάκλιντρον, τὸ δὲ δίχα τοῦ ν κοινότερον καὶ Ἀττικώτερον. ἐναντίον δὲ τὸ διακρίνειν πρὸς τὸ συγκρίνειν, ὃ ἐστὶ συγγεῖν. σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ διακριθεῖτε διὰ διφθόγγου ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων φέρει τὴν παραλήγουσαν, οἷα συγκοπὴν ἀπὸ ἐντικοῦ τοῦ διακριθῆναι, ἵνα τὸ ἀκόλουθον τῆς συγκοπῆς εἴη τοιοῦτον· διακρι- 30 θεῖμεν διακριθεῖτε διακριθεῖεν, καὶ μυρία ταύτης τὰ παραδείγματα. (Vers. 100.) Τὴν μὲν ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης ἀρχὴν ὁ Μενέλαος λέγει τοῦ πο*λέμου δηλαδὴ. τὴν δὲ αὐτοῦ ἐπεξέ- λευσιν ἔριν καλεῖ, εἰπὼν· εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς, διὰ τὸ τὴν ἔριν ἀληθῶς ἐπεξελευστικὴν εἶναι πρὸς τι κατάρξαν. πρωθύστερον δὲ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου, ἦγουν ὑστερολογία. 30 τὸν γὰρ ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀρχή, εἶτα ἢ τοῦ Μενελάου ἔρις· δευτερεύει γὰρ αἰεὶ, ὡς περ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ ζῆλος, οὕτω καὶ ἡ ἔρις γινομένη διὰ τι προκατάρχον. ὅρα δὲ ὡς ἐν ἐνὶ στίχῳ καὶ ἕνεκα ἔφη κοινῶς καὶ εἵνεκα ποιητικῶς κατ' ὁμοιότητα τοῦ εἰνάνυχες καὶ εἴνατος καὶ εἰρωτῶ καὶ εἰῶ καὶ τῶν ὁμοίων. (Vers. 103.) Τρῶες μὲν, οἷς ὁ κίνδυνος περὶ γῆς ἦν καὶ τοῦ ζῆν, ἄνευ δίῳ φέρουσιν, ἕτερον μὲν λευ- κὸν, ἕτερον δὲ μέλαιναν εἰς θυσίαν ἐν τῇ κατὰ τὴν μονομαχίαν ὀρκωμοσίᾳ Γῆ τε καὶ Ἡλίῳ, τῷ μὲν τὸν λευκὸν, τῇ δὲ τὴν μέλαιναν, οὐ μόνον κατὰ ὁμοιότητα χρώματος, ἀλλὰ καὶ ἐνεργείας· ἀρῶεν μὲν 40 γὰρ θύεται Ἡλίῳ ὡς οἶον ἀνδρὶ· ἐν ἑτέρῳ γὰρ γενναῖ, ἦγουν *ἐν τῇ Γῇ, ὡς οἷα γυναικί. θῆλυ δὲ τῇ Γῇ ὡς οἷα μητρὶ τῶν ἐξ αὐτῆς καὶ Ἡλίου. Ἕλληνες δὲ τῷ Διὶ θύουσιν ἕνα, τὴν χρόαν οὐ δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ οὕτως ἐναργές τὸ τοῦ Διὸς χρῶμα, ὡς τὸ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς. Ξενίῳ δὲ ἴσως Διὶ θύουσιν, ὡς ἂν ἐκπολεμωθῆ Ἀλεξάνδρῳ ἀδικήσαντι εἰς ξενίαν· ἐνδημεῖ δὲ καὶ ὁ Πρίαμος τοῖς 40 ὄρκοις, Μενελάου ἀπαιτήσαντος διὰ τὸ τῶν παιδῶν ὑπερφιάλον καὶ ἄπιστον. ἐνθα καὶ γνωματεύει ὁ βασιλεὺς οὕτως· αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, ὃ ἐστὶν ἐκκρεμεῖς ὡς ἐν ἀέρι καὶ ἐλα- 389 φραι καὶ εὐσάλευτοι καὶ ἀβέβαιοι εἰσιν αἱ τῶν νέων φρένες καὶ οὐκ ἔμπεδοι καὶ πα*γίως βέβαιοι καὶ ἀσφαλεῖς· οἷς δὲ, φησὶν, ὁ γέρον μετέησιν, ἦγουν σύνεστιν, ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λείσσει, ὃ ἐστὶν ὄρα, ὅπως ὄχ' ἀρίστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. ἔστι δὲ πρόσω μὲν τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἤδη γενό- μενα, καὶ τὰ παρόντα δὲ καὶ οἶον ἐν ποσίν, ὀπίσω δὲ τὰ ἐσόμενα καὶ μήπω μὲν ἐλθόντα, ὄντα δὲ ἐν

τῷ μέλλειν. λέγει οὖν ὅτι ὁ γέρον ἅμα καὶ οἶον ἀχρόνως διὰ πολυπειρίαν ὄρᾳ πάντα τὰ τε νῦν καὶ τὰ
 παρεληλυθότα καὶ τὰ μέλλοντα καὶ ἐκ τῶν παρελθόντων στοχάζεται οἷα ἔσται καὶ τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ
 κατὰ τὴν τραγωδίαν ὡς εννοῦς τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαιρόμενος, οὕτω φυλάσσεται· ὁ δὲ νέος μόνων
 γίνεται τῶν ἐν ποσίν, ὡς περ καὶ ἐνταῦθα ὁ Πριάμος μὲν πολλοὺς εἰδὼς ἐξ ἐπιτορκίας βλαβῆναι φθά-
 σαντας φυλάσσεται ἄν, ὡς εἰκός, οἱ δὲ παῖδες, μηδὲν προσορώμενοι κα*κόν, οἷα τοῦ παρόντος μόνου 10
 γινόμενοι, δηλήσονται ἂν ὑπερβασία τοὺς ὄρκους, ἤτοι βλάβωσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ δηλῶ δηλήσω, ἐξ οὗ
 καὶ τὸ δηλητήριον. Διήλον δὲ ὅτι τε διήλησις, ἤγον βλάβη, ὄρκων οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ παράβασις αὐτῶν,
 καὶ ὅτι τὸ ἅμα ὄρᾳν πρόσω καὶ ὀπίσω συμβολικῶς εἴρηται, καθὰ καὶ προγεγραπται ἐν τῇ ἀραγωδίᾳ,
 ὡς ἐκ μεταφορᾶς ζῶων, ἃ τοὺς τραχήλους ῥαδίως λυγίζουσιν ὡς ἔχειν βλέπειν καὶ τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ
 10 κατόπιν. ὁ δὲ τοιοῦτος νοῦς καὶ τὸν Ἄργον, ὡς ἐκάστη πείρα ὀμματούμενον, πολυόμματον μυθολο-
 γεῖ, ἵνα μηδὲν αὐτὸν λανθάνη. καὶ τοῦτο μᾶλλον ἔστιν ἐξ οὗ οἱ γέροντες λέγονται ἅμα ὄρᾳν τὰ τε πρό-
 σθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν, τὸ ἐκατέρωθεν δηλαδὴ τρόπον τινὰ ὀμματῶσθαι αὐτοὺς, ὡς διὰ τοῦτο ἅμα
 πάντα βλέπειν. τὰ γὰρ ὑδροτραχήλα καὶ εὐλύγιστα τὴν δειρὴν ζῶα, εἰ καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν
 βλέπουσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἅμα τοῦτο ποιοῦσιν. *ἐν τούτοις δὲ σημειωτέον καὶ ὅτι αἱ πείραι ὀμμασιν 20
 εἰκόασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα ὄρκια τὰμνειν τὸ διὰ θυσιῶν ὀμνύνειν, καὶ ὅτι ὕβρις ἐπιόρ-
 κων τὸ, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι καὶ οἷοι ἐν ὑπερβασίᾳ θεοῦ ὄρκους δηλήσεσθαι. Ὅρα
 δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ περὶ τῶν δύο ἄρνων λόγῳ οὐκ ἠλλάξε τὸ ἕτερος, οἷα ἐπὶ δύο τινῶν εἰωθὸς λέγεσθαι.
 διὸ εἰπὼν ἕτερον λευκόν, ἑτέρον δὲ μέλαιναν, ἐπὶ τοῦ τρίτου τὸ ἄλλος ἔθηκεν, εἰς ὃ γράφει ὁ παλαιὸς
 οὕτω· τὸ ἄλλον ἐπὶ τοῦ τρίτου εἶπεν, ἐπὶ δὲ δυοῖν τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν Ἑλληνικῶς.
 20 (Vers. 106.) Ὑπερφίαλους δὲ λέγει παῖδας Πριάμου ἀπὸ ἐνὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου συναγαγὼν τὸ σκῶμμα·
 τοιοῦτος γὰρ ἀληθῶς ἐκεῖνος. οὕτω δὲ καὶ Ἀλέξανδρος τὴν Ἀχαιίδα καλλιγύναικά φησιν ἐκ μιᾶς τῆς
 Ἑλένης λαβὼν τὸν ἔπαινον. τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις Ὀμηρος ποιεῖ. ὑπερφίαλοι δὲ νῦν οἱ
 παρασπονδηταί, οἱ ὑπὲρ τὴν *ιεράν φιάλην ποιοῦντες καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν ἄπιστοι. 30
 295 ὅτι δὲ καὶ ἄλλο τι σημαίνει ἡ λέξις, ἀλλαχοῦ τε φανήσεται καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ εἴρηται. ἰστέον δὲ ὅτι
 οὐκ ἔστιν ἀπλῶς ὑπερφίαλους τοὺς παρασπονδοῦντας εἰπεῖν, εἰ μὴ καὶ τὸ ἄπιστοι πρόσκειται.
 (Vers. 107.) Τὸ δὲ ὑπερβασία διὰ σαφήνειαν τέθειται· ὄρκιων γὰρ βλάβη ἢ ὑπερβασία, ἣν καὶ παραι-
 βασίαν ἑτέροι φασιν. ἔστι δὲ κυρίως ὑπερβασία τὸ ὑπερβαίνειν τοὺς τεταγμένους ὄρους τῆς γῆς καὶ
 οἶον ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ὄρια πηδᾶν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀδικίας ἡ λέξις. τίθεται καὶ ἐπὶ τῆς
 ἀπλῶς δὲ κακίας, ὡς δηλὸν ἐκ τοῦ ὑπερβασίας ἀλεείνων, καὶ ὑπερβασίαι δ' ἀλεγυναί. (Vers. 180.)
 30 Ὀπλότεροι δὲ ἀπλῶς μὲν οἱ νέοι καὶ ὄπλα αἴρειν δυνάμενοι. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἐπὶ ψόγῳ ὑπέροπλος καὶ
 ὑπεροπλιζέσθαι τὸ καταθρασύνεσθαι. Ἡερέθεσθαι δὲ κυρίως μὲν τὸν ἐν ἀέρι κρέμασθαι, ἐξ οὗ καὶ
 ἡ αἰώρα· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ *ἀβεβαίως ἔχειν εἰληπται. τὰ μὲν γὰρ ἐν ἀέρι κρεμάμενα εὐμετακίνητά 40
 εἰσι, τὰ δὲ ἐν γῆ καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἔμπεδα σταθερά καὶ βεβηκότα. ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ἔ-
 ψιλοῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ, πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην, ἀλλὰ καὶ τὸ
 μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. ὅτι δὲ καὶ κύριόν ἐστιν ὄνομα ἡ αἰώρα γυναικὸς ἀπαγξαμένης
 καὶ διὰ τί ἀπαγξαμένης, τὸ τοῦ Πανσανίου δηλοῖ λεξικόν. (Vers. 103.) Ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι
 κειμένου καὶ τοῦ οἴσετε ῥήματος οἶον, οἴσετε δ' ἄρνε καὶ ἐξῆς, σημείωσαι ὅτι οὐδὲ τοῦ φέρω μέλλων
 ἐστίν, ὡς παρατετήρηται τοῖς παλαιοῖς, οὐδὲ τοῦ οἴσω, ὃ ἐστὶ κομίσω, εὔρηται *ἐνεστώς. διό 390
 φησιν, ἄρνας φέρειν, καὶ οἴσετε ἄρνε. καὶ ὅτι ἀλλήλαις ἰσοδυναμοῦσιν αἱ λέξεις αὗται. διὸ καὶ
 40 τὸ συμφέρον καὶ τὸ συνοῖσον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαυνομένου τίθενται. καὶ ὅτι τὸ οἴσετε ἄρνε λευ-
 κόν καὶ μέλαιναν Γῆ τε καὶ Ἡλίῳ, δοκεῖ μὲν εὐκρινὲς, ὡς δηλοῦν οἶον μὲν ἄρνα οἴστέον Ἡλίῳ,
 οἷαν δὲ τῇ Γῆ, ἄλλως δὲ σύγχυσιν ποιεῖ, καὶ συνεστραμμένον τι σχῆμα ἐστὶ καὶ περινενοημένον,
 ὡς οἷα περιοδικόν, χιαστὸν, τετράκωλον. τὸ μὲν γὰρ κατὰ φύσιν καὶ σαφέστατον τοιοῦτον ἐστίν,
 οἴσετε ἄρνε, λευκόν Ἡλίῳ καὶ μέλαιναν τῇ Γῆ, ἵνα παρέκειτο τῷ Ἡλίῳ μὲν τὸ οἴκειον, τῇ Γῆ
 δὲ πάλιν τὸ ἐαυτῆς, κατὰ τινὰ γραμμικὴν εὐθυωρίαν. κατὰ δεύτερον μέντοι λόγον ἔχειν ἂν σαφή-
 νειαν φυσικὴν, εἰ μετὰ τὸν λευκόν καὶ τὴν μέλαιναν ἔκειτο τὸ Ἡλίῳ καὶ τὸ Γῆ, οἶον· οἴσετε

10 ἄρνε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίῳ καὶ *Γῆ, ἵνα ἀποδεδομένων πρὸς τὰ πρῶτα δύο εὐτάκτως τῶν δευτέρων δύο ὑπετάσσειτο ὡς ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ τῷ λευκῷ μὲν Ἡλιος, τῇ μελαίνῃ δὲ ἡ Γῆ, οἷον οὕτως.

Νῦν δὲ τὸ εἰπεῖν ἕτερον λευκὸν, ἑτέρον δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ Ἡλίῳ, ἐπὶ πλεόν συγχέει τὸν λόγον διὰ τὸ χιάζειν τὸν ἐκτεθέντα τετραγωνισμόν. κατὰ φύσιν γὰρ νῦν τοῦτο ζητεῖται, ἵνα τὸ μὲν λευκὸν διὰ γραμμῆς τινὸς προσαρ-
 20 μόσῃ τῷ ἐκ διαμέτρου κειμένῳ Ἡλίῳ, τὸ * δὲ μέλαν ὁμοίως τῇ Γῆ, οἷον οὕτως. Καὶ οὕτω μὲν 10 ὁ λόγος περιενόηται καὶ οἷον συνέστραπται τῷ σχηματισμῷ καὶ συγκέχυται, μιμησαμένου τοῦ ποιητοῦ συγκεχυμένον ἄνθρωπον καὶ μὴ ἐνευκαιροῦντα φυσικῇ ὀνομάτων τάξει. τοιοῦτον δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ, οἰμωγῇ καὶ εὐχολῇ ἀνδρῶν ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. δύναται δὲ ὁμοίως ζήλω
 30 μὴ *κατὰ λέξεις μόνας γοργότερον, ἀλλὰ καὶ πλατύτερον κατὰ λόγους τοιαῦτά τις σχηματίσαι· οἷον Ἀχιλλεὺς μὲν ἠρέθη πολέμαρχος, οἱ βασι-
 20 λεῖς δὲ περὶ τὸν ναύσταθμον ἕμενον, ἵνα οἱ μὲν 20 στενοχωρῶσι τοὺς Τρῶας, ὁ δὲ τὰ περίξ ληΐζηται. τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα καὶ ἐπὶ πλειόνων συζυγιῶν νοημάτων μεθοδευθήσεται κατὰ τὴν τοῦ γράφοντος ἰσχύν. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ περιβλητικὸν διὰ τὴν τῶν νοημάτων μετάστασιν. ἔχει δὲ τι καὶ

σαφηνείας τὸ τῇ μελαίνῃ εὐθύς συντάξαι τὸ κατὰ φύσιν οἰκεῖον, ἡγοῦν τὴν Γῆν, ὡς καὶ τῇ εὐχολῇ, τουτέστι τῷ καυχῆματι, τοὺς ὀλλύντας, καὶ τοῖς βασιλεῦσι τὸ ἐν Τροίᾳ μένειν· κατὰ φύσιν μὲν
 40 γὰρ ἐνταῦθα καὶ εὐτακτον καὶ σαφές ἡ τῶν με*σων ἔνωσις· ἀνάπαλιν δὲ ἡ τῶν ἄκρων διά-
 στασις. ὡς ἐν τοιαύτῃ καταγραφῇ, δι' ἧς τὸ προκείμενον σαφηνισθήσεται.

οἰμωγῇ, εὐχολῇ, ὀλλύντων, ὀλλυμένων. 30

λευκὸν, μέλαν, γῆ, ἥλιος.

Ἀχιλλεὺς, βασιλεῖς, οἱ μὲν, ὁ δέ.

391* (Vers. 111. sqq.) Ἐπαινετικὸν εἰρήνης τὸ, οἱ δ' ἐχάρησαν ἐλπόμενοι παύσασθαι οἴζυροῦ πολέμοιο, 296

15 ἀφοπλισμοῦ δὲ τοῦ ἐπὶ μονομαχίᾳ περιφραστικὸν τὸ, ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στίχας, τεύχεά τ' ἐξε-
 δύνοντο· τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, ἢ τις μεταίχιμιόν
 ἔστιν, ὡς καὶ ἀλλαγῶν δηλοῦνται. ὅρα δὲ ὅτι ἄρουραν ἔφη καὶ νῦν οὐ λόγῳ μέτρου τινὸς κατὰ τὸ ἄκαινα
 20 καὶ πλέθρον καὶ τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν ἑτέρω*θι δεδιήλωται, ἀλλὰ τὴν ἀπλῶς πεφυκυῖαν ἀρουσθαι γῆν.
 (Vers. 121.) Τὴν Ἴριν ὁ μὲν μῦθος δαίμονα χρυσοπτερον βούλεται εἶναι εἴρουσαν, ὃ ἔστιν ἀγγέλλου-
 σαν τὰ τῶν θεῶν, ὡς δηλοῖ τρόπῳ ἐτυμολογίας καὶ τὸ Ἴρις ἀγγελέουσα, καὶ τὸ, Ἴρις δ' Ἐλένη ἀγγελος
 ἦλθε. διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ τοιούτου εἶρω παράγεται, ὡς καὶ ὁ Ἐρμῆς καὶ Ἴρος ὁ Ἰθακήσιος, ὃς οὕτω 40
 ἐκλήθη, ὡς φησὶ Ὅμηρος, διὰ τὸ εἶρειν, ὃ ἔστιν ἀπαγγέλλειν ὅπου ἂν τις ἀνώγοι. τινὲς δὲ αὐτῆς καὶ

Ζεφύρου γενεαλογοῦσι τὸν Ἐρωτα. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς μῦθον. ἢ δὲ πρὸς φύσιν ἀλληγορία εἰς τὸ κατὰ
 τὸν ἄερα γινόμενον φάντασμα τοῦ λεγομένου τόξου μεταλαμβάνει τὴν Ἴριον τὴν λαμπρόχρουν, καὶ
 αὐτὴν ὁμοίως ἀπὸ τοῦ εἴρειν· ἀγγέλλει γάρ τι μέλλον ἐν ὑετῶ· διὸ καὶ Διὸς ἦτοι ἄερος ἐκείνη ἄγγελος
 λέγεται. ἢ δὲ γε κοινοτέρα τοῦ μύθου θεραπεία εἰς φήμην καὶ νῦν ἐκλαμβάνεται αὐτὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ
 καταλόγῳ, ἀπὸ τῆς *αὐτῆς ἐτυμολογίας, ἢ τις φήμη καὶ τὴν Ἑλένην ἐνταῦθα ἐξάγει πρὸς θείαν μονο- 30
 μαχίας, πορθμευθεῖσα διὰ τῆς τοῦ Πριάμου θυγατρὸς Λαοδίκης, ὡς εἰκὸς, ἐπεισόδιον ἐσομένην
 Ὀμήρῳ εἰς ἱστοριῶν χορηγίαν εὐκαιρον· πολλαὶ γοῦν ἱστορίαι διὰ τῆς Ἑλένης ἐν τοῖς ἐξῆς παρεισοδια-
 σθήσονται κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν μέθοδον. Ἰστίον δὲ ὡς Ἴρις μὲν ἢ κατὰ μῦθον καὶ ἢ περὶ τὰ ἔνυδρα
 νέφη βαρυτονεῖται· ἰρίς δὲ, μυριεπικὸν εἶδος, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ὀξύνεται πρὸς διαστολήν. ταύ-
 10 τὴν δὲ ἴριον μῦρον οἱ ῥήτορες ἔγραψαν. γραφικὴ δὲ αὐτῆς ἀναλογία κατὰ τὸ, Κίρις εἶδος ὀρνέου,
 Σίρις πόλις Ἰταλική, ξίρις φυτὸν ἀρωματικόν, καλάσιρις λινοῦς χιτῶν ἱερατικὸς, Ὀσιρις Αἰγυπτιστὶ
 ὁ Διόνυσος. (Vers. 122.) Ἡ τῆς Ἑλένης γάλως Λαοδίκη Πριάμου θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη λέγεται,
 τὰρ ὑπὸ γάμῳ δηλαδὴ· ὡς τῶν γε ἔτι παρθένων ἀρίστη ἀλλαγῶ ἢ Κασάνδρα ἱστορηθήσεται. Ἰστίον
 δὲ ὅτι τὸ *συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ δαῆρ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδραδέλφον, οὐ δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ γάλως 40
 ἑτερωνύμως προφέρεται, ὡς ἀλλαχῶ δηλοῦται σαφέστερον. δεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον ὄνομα βαρύνειν, ἐπειδὴ
 τὰ εἰς ὡς θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βραχεῖα παραληγόμενα βαρύνεται, ἄλως, κέως, ἔως, οὕτω καὶ
 γάλως, καθὰ καὶ Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως. τοῦ δὲ γάλως ἢ δοτικὴ γάλω, καὶ
 πλεονασμῶ τοῦ ὀγαλόω, οἷον εἰδομένη γαλόω, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι. τοιοῦτόν τι ἔπαθε καὶ ἢ τοῦ
 Ἄθω γενικῇ ἐν τῷ, ἐξ Ἄθω δὲ ἐπὶ πόντον ἐδύσετο. ὅτι δὲ καὶ διαφορεῖται ἢ τοιαύτη εὐθεῖα, γάλως τε
 20 διουλ*λάβως λεγομένη καὶ γαλόως ἐν τρισὶ συλλαβαῖς, πολλοῖς εἴρηται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι σαφῶς ἐρμη-392
 νεύων ὁ ποιητὴς γάλων τὴν ἀνδραδέλφην λέγεσθαι, ἱστορεῖ ὡς ἢ τῇ Ἑλένη γάλως Λαοδίκη νύμφην
 καλεῖ τὴν Ἑλένην τῷ λόγῳ τῶν πρὸς τι. ἢ γάλως τε γὰρ νύμφης ἐστὶ γάλως, καὶ ἢ νύμφη γαλόω ἐστὶ
 νύμφη. κίσειται δὲ μνεῖα τῆς λέξεως ταύτης καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. Ἔστι δὲ ἢ τῆς Λαοδίκης προσφώνησις
 πρὸς τὴν Ἑλένην αὐτῇ· δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, καὶ ἐξῆς. τὸ δὲ θυγατρῶν οὐχ' ἔλκεται εἰς λόγον
 πεζόν, ὡς οὐδὲ τὸ πατρῶν, οἷον ἐξ ἔτι πατρῶν. Ἰστίον δὲ ὅτι ἐν τῷ, εἰδομένη γαλόω, Ἀντηνορίδαο
 δάμαρτι, ἐπιστοιμίζων τοὺς σκωπτικοὺς ὁ ποιητὴς, ἵνα μὴ τις ἴσως περιελὼν τὴν ἀναγκαίαν στιγμὴν ἐκ
 τοῦ γαλόω καὶ κατὰ συνέχειαν ἀναγνοὺς διαβαλεῖ τὴν συνθήκην τῆς γαλόω μετὰ τοῦ Ἀντηνορίδου καὶ
 *ἐρεῖ παιζῶν τὴν Λαοδίκην γάλων τοῦ Ἀντηνορίδου, ἐπιφέρει, τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικίων· 10
 πόλις δὲ αἱ Ἑλικαί· ἴσως δὲ καὶ ἵνα σεμνύνῃ τὸν τῆς Λαοδίκης ἄνδρα, ἐπανέλαβεν αὐτὸν, ὡς πολλα-
 297 χοῦ ποιεῖν εἴθισται. Ἑλικαί δὲ αὐταὶ πόλις Τρωικὴ· ἀλλαγῶ δὲ Ἑλικὴ πόλις Ἑλληνίς, ὡς δηλοῖ καὶ
 τὸ, εἰς Ἑλικὴν καὶ Αἰγιάς. ζητητέον δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ περὶ Ἑλικῆς. *(Vers. 125. sqq.) Εἰ-29
 πόντος Ὀμήρου ὡς τὴν Ἑλένην εἴρεν ἢ Λαοδίκη ἐν μεγάρῳ, ἢ δὲ μέγαν ἰστόν ὑφαινε δίπλακα μαρμαρέην,
 πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους Τρώων τε καὶ Ἀχαιῶν, οὓς ἔθεν ἤγουν αὐτῆς εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρης
 παλαμάων, ἤγουν ὑπὸ πολέμου, ἀστίως ἐπεσημήναντό τινες τὸν πέπλον τοῦτον ἀξιόλογον ἀρχέτυπον
 εἶναι τῆς Ὀμήρου ποιήσεως. ἃ γὰρ ἐκείνη ἐνεποίχιλλεν ὁσημέραι τῷ πέπλῳ, ταῦτα δέλτῳ ἐντίθησιν
 Ὀμηρος καὶ ποιεῖ τὴν βίβλον ταύτην ὡς περ' Ἑλένης ἄλλον ἰστόν. διὸ καὶ φιλεῖ τὴν Ἑλένην ὁ ποιητὴς
 καὶ διατιθέμενος ὑπεραπολογεῖται εἰς ὅσον ἔξεστι. Σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς Ἑλένης φιλοπευστι-
 κὸν καὶ εὐμαθές. δῆλον γὰρ ὅτι πυνθανομένη καὶ σημειομένη τὰς ὡς ἐκάστοτε πάθας τῶν δι' αὐτὴν
 40 ἀεθλοῖ, διὰ τοῦτο μέγας καὶ ὁ ἰστός. εἰκὸς δὲ καὶ πλείους ἀθλους τῶν Ὀμηρικῶν αὐτῷ ἐμπεπασθαι.
 Ὀμηρος μὲν γὰρ τῇ τοῦ *Ἐκτορος ταφῇ τὴν Ἰλιάδα συγκατέλυσεν, Ἑλένη δὲ οὐκ ἐξ ἀνάγκης οὕτω, 40
 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὰ ἐξῆς προέβη ἄν, ὡς εἰκὸς, τῷ ὑφάσματι. ὅρα δὲ ὡς καὶ οὕτω ποικίλλειν εἰδυῖα Ἑλένη,
 ὕμῳ ἐκ θαλάμου εἰς τὸν πύργον ἐξιοῦσα διὰ σωφροσύνην ἀργενναῖσιν ἤγουν λευκαῖς ἀφελῶς ὀθόνην
 καλύπτειται, οὐδὲν τι ποικίλον ἀμπεχομένη, ἀλλὰ καὶ ὀρμαῖται ἐκ θαλάμου, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 ἐν οἷς ἀργεννὸν μὲν τὸ λευκόν, ἐκ τοῦ ἀργός, ὁμοίως τῷ φάος φαινωδόν, ἔρεβος ἐρεβεννόν. Ὀθόνη δὲ,
 ἢ ὀθόμεθα, τοῦτέστιν ἐπιστρεφόμεθα διὰ τὴν ἄγαν λεπτότητα, ἢ ἢ εὐκίνητος, παρὰ τὸ ὄθεσθαι τὸ

393 κινεῖσθαι. τέρεν δὲ δάκρυον τὸ ἐκτερομένης ψυχῆς. (Vers. 126.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, δίπλακα μαρμαρέην, λείπει τὸ ἰστουργίαν ἢ ὑφήν ἢ τι τοιοῦτον· τινὲς δὲ τὸ χλαῖναν λείπειν φασί, νοοῦντες δίπλακα τὴν μεγάλην, ἣν ἔστι διπλῆν ἀμφιέσασθαι· καὶ μὴν οὐ ταῦτον χλαῖνα καὶ ἰστός, ἀλλὰ ἴσως γενικὸν μὲν ἔστιν ἢ ὅλον ὁ ἰστός, εἶδος δὲ ἢ μέρος ἢ δίπλαξ, ἣν, ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, δίμιτον νοοῦσι τινες· μᾶλλον δὲ ὁ μὲν ἰστός τὸ ἐργαλεῖον δηλοῖ, δίπλαξ δὲ ἔστιν ἢ ἰστουργομένη ὡς ἐρρέθη ὑφή, ἵνα λέγῃ ὅτι περὶ μέγαν ἰστόν μεγάλην δίπλακα ὑφαίνει. μαρμαρέη δὲ ἢ λάμπουσα ἐκ τοῦ μαρμαίρω, ἐξ οὗ ὁ μάρμαρος λίθος, οὐ κτητικὸν μαρμαρείος. θηλυκὸν μαρμαρεία καὶ Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς μαρμαρή. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου, φασί, καὶ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους ἐκδόσεσι δίπλακα πορφυρέην γραφέ-
10 ται. καὶ νύμφαι γάρ, φασί, φάρεα ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, ἔστι δὲ καὶ θαλάσσης γαληνιώσης ἐπι-
θετον ἢ μαρμαρέη. ἐκ δὲ τοῦ ἐνέπασσεν ἢ γαμικὴ παστάς γίνεται. αὐτὸ δὲ γίνεται παραγῶγως ἐκ τοῦ
πῶ τὸ κτῶμαι· ἀξιόκτητα γὰρ τὰ οὕτω ποικιλτά. ἐκ δὲ τοῦ τοιοῦτου πάσσειν καὶ ὁ τοῖς ἀνθεσι κατέ-
παστος νικητής. ἔοικε δὲ ἢ λέξις καθ' ὁμοιότητα εἰρησθαι τοῦ ἑτέρου πάσσειν, οἷον πάσσε δ' ἄλός
θειοιο, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀλίπαστον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οὐ μόνον πρόσωπα ἠρωικά
γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ τινὰ τῶν θειοτέρων ἰστουργεῖ, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσεια, καὶ ὅτι τὸ πένθος οὔτε
τῇ Πηνελόπῃ ἐν Ὀδυσσεΐα οὔτε ἐνταῦθα τῇ Ἑλένῃ ἄδειν ἐπιτρέπει ἐν τῷ ἰστουργεῖν. Κίρκη δὲ καὶ Κα-
λυψὼ ὑφαίνουσιν ἄδουσιν, ἀπαθείς αὐταὶ οὐσαι κακῶν. τὸ δὲ ἀέθλους καὶ ἐξῆς, ὑποκαλεῖ ἔπαθλον
μὲν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου τὴν Ἑλένην κείσθαι, ἀνταγωνιστὴν δὲ τινὰ τοῖς ἀεθλεύουσιν εἶναι τὸν
20 παλαμναῖον Ἄρηνα· τοιοῦτον γὰρ τι *ἐμφαίνει τὸ, ὑπ' Ἄρεος παλαμάων. (Vers. 130.) Ἐν τῷ, δεῦρ' ἴθι,
νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα καὶ ἐξῆς, τὸ μὲν νύμφα καθὰ καὶ τὸ τόλμα καὶ τήθα Ἰωνικά τινες
εἶναι βούλονται. πρὸς χρείαν δὲ μέτρον συσταλτικὴν τὸ νύμφα παρειληπται. Θέσκελα δὲ ἔργα ἐνταῦθα
20 τὰ τῆς μάχης, οὐχ' ὡς θεοεἰκέλα, ἀλλὰ θεοκέλευστα, καθὰ καὶ θέσφρατα τὰ θεόφραστα. εἶεν δ' ἂν καὶ
298 οὕτω θεῖα τὰ θέσκελα, καὶ διὰ τοῦτο θαύματος ἄξια, εἴ γε κατὰ τὸν ποιητὴν, οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι
φέρων πολύδακρυον Ἄρηνα, νῦν κάθηνται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται, ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ
δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε. ταῦτα δὲ καὶ παραφρασίς ἐστι τοῦ, ἵππους μὲν ἔρυσαν καὶ ἐξῆς, ὡς πρὸ ὀλίγων
εἴρηται. οὕτω δὲ καὶ τὸ, αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος μακροῦς ἐγχείησι μαχήσονται
περὶ σείο, τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήση ἄκοιτις, παραφρασίς ἐστι διὰ τῆς Ἰριδος, ὧν φθάσας
30 *εἶπεν ὁ Πάρις πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἐκτορα. ὅτι δὲ παραφραστικὸς τῶν ἑαυτοῦ ὁ πλουσιολόγος ποιητής,
394 πολλαχοῦ φαίνεται. * (Vers. 139. sqq.) Ὁ τῆς Ἰριδος λόγος, τουτέστιν ἢ περὶ μονομαχίας φήμη,
8 γλυκὴν ἴμερον ἐνέβαλε τῇ Ἑλένῃ ἀνδρός τε προτέρου καὶ ἄστιος ἠδὲ τοκῆων. τοιαῦτα γὰρ ὁ ποιητής
αὐτῆς ὑπερλαλεῖ πολλαχοῦ μεταμελομένην ποιῶν. οἰκονομεῖ δὲ ὁ ποιητής ἐνταῦθα τὴν αὐτῆς εἰς τὸ
30 τεῖχος ἔξοδον, πολλὰ ἱστορήσων, ὡς εἴρηται, δι' αὐτῆς, τὰ μὲν Εὐρωπαϊα, τὰ δὲ ἐξ Ἀσίας, ὡς φανή-
σεται· ὁ μιμησάμενος Εὐριπίδης ποιεῖ ἄλλως ἐν Φοινίσσαις τὸν παρ' αὐτῷ πλαττόμενον πρεσβύτην,
διδάσκοντα ἐκ τοῦ τεύχους πολλὰ τῶν ἔξω τὴν βασιλικὴν νεάνιδα. ὅτι δὲ καὶ ἕτεραι γυναῖκες ἀνέβησαν
εἰς τὸ τεῖχος κατὰ ἀρχαῖον ἔθος τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθησόμενον, νῦν μὲν σιγῇ ὁ ποιητής, προῖων δὲ
ἐξείπη, ὡς ἂν εἴη καὶ νῦν πιθανὴ καὶ ἢ τῆς Ἑλένης καὶ ἢ τῆς δοκούσης εἰροκόμου γραῦς εἰς τὸ τεῖχος
ἔλυσαι. Ἡ ἀκολουθοῦσα ἐνταῦθα τῇ Ἑλένῃ ἀμφίπολος Αἰθρα, Πιπθῆος θυγάτηρ, ἢ Θησέως νοεῖ-
ται πρὸς τινῶν μήτηρ, συναρπαγεῖσα τῇ Ἑλένῃ. καὶ ἔστι μὲν ἀπίθανος ὁ λόγος διὰ πολλὰ. διδάσκει δὲ
20 τὸ τῆς τύχης ὁμως καινοτόμον ἢ ἱστορία, ἐὰν ἢ βασίλισσα Αἰθρα ὡς ἐκ παρόδου εἰς *δουλικὴν τύχην
κατέβη. κατὰ δὲ ἑτέρους ἄλλη ἐστὶν αὕτη Αἰθρα, δούλη τῷ ὄντι, καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ παράδειγμα Ὀμη-
ρικῆς ὁμωνυμίας. ἢ γὰρ Αἰθρα αὕτη καὶ ὁ Πιπθεὺς οἷτος ὁμώνυμοι τοῖς εὐγενέσιν Ἑλληνικοῖς τὴν
40 δὲ ἑτέραν δούλην, τὴν Κλυμένην, βοῶπιον καλεῖσθαι φασὶν ὑφ' Ὀμήρου οὐχ' οὕτω διὰ τὸ εὐωπὸν, ὅσον
ὅτι τρανέστατα ἐνέβλεψε, μόνη κατανοήσασα, ὡς φασί, τὴν ἐσομένην τῆς Ἑλένης ἀρπαγὴν, ὅτε Ἀλέ-
ξανδρος ἦλθεν εἰς Λακεδαιμόνα. Ὅρα δὲ ὅτι σύνηδες ταῖς εὐγενέσιν ἀμφίπολους ἔπεσθαι, ὁ ἔστι δου-
λίδας, ἐν ταῖς τοιαύταις προόδοις. ὅτι δὲ ἀμφίπολοι αἱ δουλίδες, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς φανεῖται, δηλοῖ
καὶ Ἡρόδοτος, ἐνθα φησί· καὶ τὰς ἐλευθέρους καὶ τὰς ἀμφίπολους, καλοῦνται δὲ οὕτω διὰ τὸ ἀμφί
τὰς δεσπότιδας πολεῖν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ αἱ πρόσπολοι καὶ πρόπολοι, παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ὁ Κρέων τὴν

Ἰσμήνην πρόσπολον Οἰδίποδος εἰπὼν προῖὼν ἰτυμολο*γῆ τὴν λέξιν ἐν τῷ, τὰς κόρας τὰσδε ἄσσον 30
 299 προσπολουμένας. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι πρόσπολος μὲν καὶ ἐπὶ ἀρρένων, ἀμφίπολος δὲ αἰεὶ ἐπὶ
 γυναικῶν. σημείωσαι δὲ ὅτι Πινδαρος δριμέως ἦτοι γλυκίως τύμβον ἀμφίπολον ἔφη τὸν κύκλω περιπο-
 λούμενον. (Vers. 145.) Τὸ ἰκάνω ἐκτείνει ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, Ὀμηρικῶς αἰεὶ τὸ ἰ, ὅθεν καὶ
 συστήλλειν ἐθέλουσιν τινες, εἰ καὶ μὴ εἰσακούονται, τὴν προπαραλήγουσαν τοῦ ἰκανώτατος, ὡς ἀπὸ τοῦ
 ἰκάνω· ἰκανὸς γὰρ ὁ ἐπὶ πᾶν ἀπεραποδίστως ἰκάνων ἦτοι ἀφικνούμενος. (Vers. 149.) Τὰς Σκαιὰς
 πύλας Δαρδανίας ἐπίτε' Ὀμηρος λέγει, τὸ μὲν ἀπὸ Δαρδάνου, τὸ δὲ ἢ ἀπὸ Σκαιοῦ, οὕτω καλουμένου
 τεχνίτου, ἢ ὅτι δυτικά· σκαιὰ γὰρ ἦτοι ἀριστερὰ τὰ δυτικά· ἢ διότι σκαιαὶ ἦτοι ἐπαρίστεροι τοῖς
 Τρωσὶν ἐγένοντο, δεξαμένοις κατ' αὐτὰς τὸν δούρειον ἵππον. (Vers. 146.) Ῥητόρων ἴδιον τὸ ἀντι
 10 τοῦ εἰπεῖν Ἀλέξανδρον ἢ Μενέλαον ἢ Ἀγαμέμνονα λέγειν οἱ ἀμφὶ *Ἀλέξανδρον καὶ οἱ ἀμφὶ Μενέλαον 40
 καὶ οἱ ἀμφ' Ἀγαμέμνονα καὶ τὰ ὅμοια. οὕτως οὖν καὶ Ὀμηρος ἐνταῦθα ἀντι τοῦ εἰπεῖν ὅτι ὁ Πρίαμος
 καὶ ὁ Πάνθοος καὶ ὁ Θυμοίτης καὶ ὁ Λάμπρος καὶ ὁ Κλυτίος καὶ ὁ Ἰκετάων ἐκάθητο ἐν τοῖς πύργοις, φησὶν·
 οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον καὶ τὰ ἑξῆς. διὸ καὶ ἐπάγει· (Vers. 148.) Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ,
 μονονουχὶ λέγων ὅτι, ὡς περὶ Ὀντήνωρ μόνος αὐτὸς ἦν ἐκεῖ καθήμενος καὶ ὁ Οὐκαλέγων, οὕτω καὶ ὁ Πρία-
 μος καὶ οἱ λοιποὶ ἐμόναζον, ὡς τῶν περὶ αὐτοὺς τῶν μὲν ἔξω περὶ τὴν μάχην στρεφομένων, τῶν δὲ οἰκου-
 ρούντων. ἢ καὶ ἄλλως μὴ σὺν αὐτοῖς ὄντων. καὶ σημείωσαι τὴν τοῦ σχήματος ἐν τού*τοις ἀλλαγὴν, 395
 ὅπως ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ καὶ ἀσαφοῦς τοῦ, οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ ἑξῆς, εἰς τὸ ἐνικὸν καὶ σαφὲς
 μεταβέβηκέν, ἤγουν εἰς τὸ Οὐκαλέγων καὶ Ἀντήνωρ. εἰ δὲ τις εἴπῃ ὅτι περὶ τὸν Πρίαμον καὶ τὸν Θυ-
 μοίτην καὶ τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα ἐκάθητο ὁ Οὐκαλέγων καὶ ὁ Ἀντήνωρ, οὐκ ἀρέσκοντα λέγει τοῖς
 20 παλαιοῖς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι μόνους τὸν Οὐκαλέγοντα καὶ τὸν Ἀντήνωρα πλέον ἐξαίρει τῶν λοιπῶν
 δημογερόντων, ἐσθλοὺς μὲν ἀγορητὰς πάντας εἰπὼν, αὐτοὺς δὲ καὶ ἐπὶ συνέσει σεμνύνας· φησὶ γὰρ
 πεπνυμένω ἄμφω. καὶ τάχα διὰ τοῦτο καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ σχῆμα μετέλλαξε, συνεξαλλοιῶν αὐτοῖς καὶ
 τὸν τοῦ λόγου σχηματισμόν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐξ ἀποφάσεως πέπλεκται κύριον ὄνομα ὁ Οὐκαλέγων, ὡς
 εἴ τις εἴποι ὁ μηδενὸς ἀλέγων. οὕτω δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς πον ἐξ ἀποφάσεως τὸν πλα*στὸν Οὔτιν παρήγα- 10
 γεν. εἰ δὲ καὶ τὸ Ὀμηρος ἐκ τοῦ μὴ ὄραν παρήκται κατὰ τινος, τῆς αὐτῆς ἂν εἴη ἀγωγῆς καὶ αὐτό. εἰς
 δὲ τὸ τὴν μετοχὴν ἦτοι τὸ ἀλέγων μετενεχθῆναι εἰς κύριον ὄνομα ἔστω παράδειγμα ὁμοιότητος καὶ τὸ
 Ἐνέλθων κύριον παρὰ Ἡροδότῳ· ὁμοίου δὲ τινος τύπου καὶ ὁ Ἀνακρέων, καὶ ὁ Κρέων δὲ, ἴσως δὲ καὶ
 ὁ Μαίων καὶ ὁ Παίων, ἐξ ὧν ἔθνη οἱ Μαίονες, ὃ ἔστι Λυδοὶ, καὶ οἱ Παίονες. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν
 Πρίαμος παρὰ τὸ πρίασθαι τὴν κλῆσιν ἔχει, ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ὁ δὲ Πάνθοος Πολυδάμαντος ἦν
 30 πατήρ, ἀνὴρ μαντικὸς, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται, ὅθεν Πανθοΐδης ἐκεῖνος καὶ ἐν συναιρέσει
 Πανθοΐδης κατὰ πατρωνυμίαν λέγεται ὁμοίως τῷ Βοηθοΐδης, ὡς Ἐτεωνεὺς ἐν Ὀδυσσεΐα, ὁ τοῦ Βοηθοῦ
 υἱός. ὁ δὲ Θυμοίτης, ὡς καὶ προεγράφη, δὲ πλειονασμὸν ἔχει τοῦ ἰ ἐκ τοῦ ἰθυμός, ὡς ἐκ τοῦ δᾶμος ἦτοι
 δῆμος ὁ Λαμοίτης παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ ἐκ τοῦ μέ*νος ὁ Μεινοίτης. ὁ δὲ Λάμπρος γίνεται μὲν ἐκ τοῦ λάμπω, 20
 ὡς ἐκ τοῦ φαίνω ἢ Φαῖδρα καὶ ἢ Αἰθρα ἐκ τοῦ αἰθω. ἔοικε δὲ πῶς διώνυμος εἶναι, Λάμπρος τε γὰρ καὶ
 Λάμπρος· τὸν γοῦν υἱὸν αὐτοῦ ἀλλαχοῦ Λαμπετίδην ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἐκ δὲ τοῦ λάμπω καὶ Λαμπετία
 ἐν Ὀδυσσεΐα, θυγάτηρ Ἥλιου. ὁ δὲ Κλυτίος ὡς τρίβραχυ κύριον παροξύνεται, καθὰ καὶ τὸ Τυχίος καὶ
 καὶ τὸ Ὀδῖος καὶ τὸ Δολῖος καὶ ἄλλα πολλὰ, ὡς δειχθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. τὸν δὲ Ἰκετάονα ὄζον
 Ἄρης λέγει Ὀμηρος, ὡς καὶ τὸν Πρίαμον εὐμελίην καὶ τὸν Νέστορα ἰππότην, οὐχ' ὅτι νῦν, ἀλλ' ὅτι
 40 πάλαι ποτὲ ἦσαν τοιοῦτοι. (Vers. 150. sqq.) Τοὺς ῥηθέντας Τρωικὸς δημογέροντας, οὓς καὶ
 Τρώων λέγει ἠγήτορας, οἱ ἄνω τοῦ πύργου τῶν Σκαιοῶν ἐκάθητο πυλῶν, ἢ θείας χάριν ἢ διὰ ἐτοιμό-
 τητα συμβουλῆς, ἀπομάχους μὲν φησὶ διὰ γῆρας, συμβούλους δὲ ἀγαθοὺς, λέγων οὕτω· δημογέροντες,
 γῆραϊ δὴ πολέμοιο πε*παυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, τεττιγεσσιν εἰκότες, οἵτε καθ' ὕλην δενδρέω 30
 ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσαν ἰεῖσιν, ὃ ἔστι φωνὴν πέμπουσιν ἀνθηράν. ἀνθους γὰρ εἶδος τὸ λειριον,
 ὅθεν καὶ Ποδαλείριος κύριον, οἰονεὶ ἀνθηρόπους. καὶ Ὀμηρος μὲν παραβολικῶς ἐκ τῶν τεττιγῶν οὕτω
 τοὺς Τρωικὸς ἐτίμησε ῥήτορας, οἱ δὲ ὕστερον ἐγγενεῖς Ἀθηναῖοι πραγματικῶς τέττιξιν ἐσέμνυον ἐαυ-
 τοὺς, τεττιγοφόροι ὄντες· τέττιγας γὰρ ἐφόρουσαν χρυσοῦς, ὡς καὶ Θουκυδίδης φησὶν, εἰς σύμβολον

τοῦ γεγενεῖς εἶναι. δῆλον δὲ ὅτι οἱ τέττιγες ἀναιμοὶ καὶ ψυχροὶ τὴν κρᾶσιν, καθὰ καὶ οἱ γέροντες, καὶ
 ᾠδικοὶ δὲ, καθὰ καὶ οἱ ῥηθέντες ἀγορηταί, καὶ ὅτι ἀφ' ὑψηλοῦ ἤχοῦσι. τὰ γὰρ πολλὰ ἐπὶ κλάδων
 καὶ οὐκ ἀπὸ γῆς αὐτῆς ἐπιδείκνυνται τὰ τῆς ᾠδῆς. ἔνθα μεμνήσθαι χρὴ καὶ συμβολικοῦ λόγου, ἐν ᾧ
 40 ἠπειλήσατο τις ποιῆσειν τοὺς τέττιγας τοῖς ἐχθροῖς χαμόθεν ἄδειν ἀντὶ τοῦ δενδροτομήσειν αὐτοῖς *τὴν
 χώραν, ἵνα ἐξ ἀνάγκης οἱ τέττιγες ἀπὸ γῆς ἄδωσι. φανερόν δὲ καὶ ὅτι ἄρρενες τέττιγες ἄδουσιν, οἱ καὶ
 ἀχέται παρὰ Ἡσιόδῳ, ἄφωνοι δὲ τὸ τῶν θηλειῶν εἶδος, οἱ καὶ τιγόνια· ὁ διδασκαλία εἶη ἂν σιγῆς
 κοσμοῦσης γυναικας, κατὰ τὸ, γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει. εἰς δὲ τὸ αὐτὸ συντελεῖ πρὸς
 ἄλλοις καὶ τὸ τῶν θηλειῶν ἀηδάνων ἀμελῆς καὶ ὁ φῶς ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω. ὅλη δὲ διόλου παρατε-
 τηρημένως ἢ παραβολὴ ἐνταῦθα εὐάρμοστος ἐστὶ τῷ πράγματι. ψυχροὶ γὰρ καὶ ᾠδικοὶ τέττιγες ἀφ'
 ὕψους ἤχοῦντες παραβάλλονται ψυχροῖς καὶ λογίοις δημογέρονσιν ἐν ὑψηλῷ τῷ τείχει λαλοῦσι. σημείω- 10
 396*σαι δὲ ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τέττιγα ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πausανίαν, κερκώπην δὲ τὸ 300
 ἐλάχιστον τεττίγιον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καλαμαῖον, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιγόνιον, ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν,
 περὶ οὗ προδεδήλωται. σημείωσαι δὲ ὅτι ὠκνησεν Ὀμηρος πλατῦναι τὴν παραβολὴν τῶν τεττίγων διὰ
 τὸ μὴ πάνυ σεμνῶς αὐτὴν ἔχειν πρὸς ῥητορείαν λαμπράν. τί γὰρ ἠδὺ τέττιξ ἤχων; διὸ πρὸς μόνην συνέ-
 χειαν λαλιᾶς καὶ ῥοῖζον ἀδιεχῆ καὶ εὔροισαν ἤχου καὶ φωνῆς τορότητα εἴληπται ἢ ποιητικὴ παραβολή.
 ἠδύτης μέντοι λόγου παραβάλλεται ἐν τῷ, μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῆ· ὡς εἶναι τὸν Ἑλληνικὸν ἐκεῖνον
 ῥήτορα, μελίρρυντον ἐν τῷ αὐδᾶν· οὕτω καὶ ὁ λέγων ἔπεα νιφάδεσσιν εἰκότα, δι' εὐπορίαν καὶ πυκνό-
 10 τητα νοημάτων, ἤδη δὲ καὶ δεινότητα καὶ σαφήνειαν, παραβέβληται πρὸς νιφά*δας, οὐ μὴν διὰ τὴν
 ἐν λόγῳ γλυκύτητα. εἰς οὖν παρ' Ὀμηρῷ μελίγηρος ῥήτωρ, ὁ Νέστωρ· οἱ δὲ λοιποὶ κατ' ἄλλος ἄλλαν
 τρίποιν παραβάλλονται, οἷον οἱ βαρβαρικώτερον τοροὶ, τέττιξι τοῖς τραχυφώνοις, οἱ λέγειν εὐποροὶ 20
 καὶ δεινοὶ καὶ σαφεῖς νιφάσιν, οἱ ὑψηλοὶ καὶ σεμνοὶ θεογραφία, κατὰ τὸ, τοῦ δὲ θεοῦ μορφὴν ἔπεσι
 στέφει, ἀηδῶν δὲ θαμὰ τρωπῶσα φωνὴν μνηστικὴν παραβάλλει ῥητορικὴν. οὕτω καὶ ὁ ῥήτωρ ἀναπτυσ-
 σόμενος ἐτυμολογικῶς ὕδατος παραβάλλεται πῶς ῥέυματι· ἐκ τοῦ ῥέω γάρ· ὡς ῥύδην χέων αὐδῆν. ὕλην
 δὲ τὸ ὄρεινον δάσος καὶ νῦν, ὡς καὶ πανταχοῦ λέγει ὁ ποιητής. (Vers. 152.) Τὸ δὲ δενδρέω πλειονα-
 σμὸν τε ἔχει τοῦ εἶ και πάθος πάσχει συνιζήσεως, ὡς τὸ, χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ, παθὸν οὕτω καὶ αὐτὸ
 διὰ πλείω χασμωδίαν καὶ σεμνότητα φωνῆς. ἐνεχώρει γὰρ ἄλλως εἰπεῖν δένδρῳ ἐφεζόμενοι, ὡς περ καὶ
 20 τὸ, Πηληιάδῳ Ἀχιλλῆος, ἦν μὲν εἰπεῖν, Πηληιάδου Ἀχιλλῆος. οὐκ ἠθέλησε *δὲ, ὡς καὶ ἐκεῖ ἐρρέθη,
 ἀλλ' ἔφρασε μᾶλλον σεμνότερον. ὅτι δὲ ὁ στίχος τὸ, δενδρέω ἐφεζόμενοι, προκέφαλός ἐστι, καθὰ καὶ
 τὸ, χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ, ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ
 φέρεται ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον μᾶλλον 30
 ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώσεις δένδρου καὶ δένδρῳ μᾶλλον ἢ δένδρει καὶ δένδρους.
 Ξενοφῶν δὲ, φησιν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα.
 Ὀμηρος δὲ ἐνθά μὲν δένδρεα λέγει, ἐνθά δὲ, δενδρέω ἐφεζόμενοι. ὅτι δ' ἐκ τοῦ δένδρου καὶ δενδρῶζειν,
 ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα γέγραπται, τὸ δρυσὶ σκέπεσθαι καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, τὰ ῥητορικὰ δηλοῦσι
 λεξικά. ὁ δὲ ῥηθεὶς Διονυσίος φησὶ καὶ ὅτι φωνὴν τινα καλοῦσιν οἱ φωνασκοὶ δενδρῶζουσαν.
 30 (Vers. 153.) Ἠγήτορες δὲ Τρώων οἱ δημογέροντες ἀντὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ *καὶ βασιλικοῦ, οὐ μὴν βασι-
 λεῖς· ἢ καὶ ἄλλως, οἱ ποτὲ στρατηγοὶ ἐν νεότητι. προσέθηκε δὲ Ὀμηρος τοῦτο ὑψῶν τοὺς δημογέρον-
 τας, ἵνα μὴ δόξωσιν εὐτελεῖς διὰ τὴν ἐκ τοῦ δήμου παρωνυμίαν. ὁ γὰρ δῆμος εὐτέλειαν ἔστιν ὅτε δηλοῖ,
 ὡς τὸ, οὐ σε εἴοικε δῆμον ἔοντα, ἤγουν δημοτικὸν καὶ εὐτελῆ. ὁ δὲ μῦθος τῶν τεττίγων ἐγγώριος. καὶ
 γὰρ Τρωικὰς ἦν ὁ Τιφῶνος, ὃν ὁ μῦθος μετέβαλεν εἰς τέττιγα. ἴσως δὲ καὶ ἐκεῖνος μυθεύεται παθεῖν 40
 οὕτως ὡς περὶ τὸ γῆρας λαλίστερος. σημείωσαι δὲ ὅτι σεμνῶν τοὺς ᾠδικούς τέττιγας τὸν τερετισμὸν
 αὐτῶν ὡς ἔμμουσον ὅσα λειριόεσαν ἔφη, ὡς πού καὶ ταῖς Μούσαις ὅσα καλὴν εἶναι φησὶν, ἀφ' ἧς
 καὶ ἡ Καλλιόπη σύγκειται. Ἡ τῶν δημογερόντων, ὡς ἐρρέθη, ἐν τῷ πύργῳ καθέδρα γίνεται μὲν κατὰ
 τι ἔθος, καθὰ πού καὶ ἀλλαχοῦ φησὶν ὁ ποιητής τῷ τείχει ἐφεστάναι ἄνδρας οὓς ἔχε γῆρας, ἀλλ' ἐκεῖ
 40 μὲν χάριν μόνον φυλακῆς, ἐνταῦθα δὲ τὸ *πρᾶγμα τῷ ποιητῇ γίνεται χρήσιμον καὶ εἰς ἱστορικὸν
 ἐπεισόδιον, ὡς δειχθήσεται. γλιγομένῳ γὰρ τῷ Ὀμηρικῷ ἀκροατῇ, ὡς εἶκος, μαθεῖν οἷοι μὲν οἱ τῶν

Ἀχαιῶν βασιλεῖς, οἳοι δὲ καὶ τῶν ἀριστείων τινές, ἀποπλήσει τὴν ἐπιθυμίαν συμμέτρως ἅμα καὶ εὐμε-
 θόδως ἐνταῦθα ὁ ποιητής. καὶ Πρίαμος μὲν πύσεται τῆς Ἑλένης, οἷα γεγυμνωμένους ἄρτι τοὺς
 Ἑλληνας ὄρων καὶ μὴ ἔχων, καθὰ πρὶν, ἐκ περισήμων τινῶν γνωρίζειν αὐτοὺς, ὡς ὀπλων γυμνοῦς·
 ἢ δὲ ἀποκρινεῖται ὡς ἐν πάλαι εἰδυῖα καὶ λαλήσει πρὸς ἱστορίαν, καὶ οὕτως ὁ φιλήκοος ἀκροατὴς
 μαθήσεται. λαλήσει δὲ τι πρὸς ἱστορίαν καὶ αὐτὸς Πρίαμος πα*λαιά τινα διδάσκων. καὶ ὁ Ἀντή-397
 νωρ δὲ Τρωικὰ τινα ἐρεῖ. ὁ πλείων δὲ λόγος ὡς διδασκάλῳ τῇ καλῇ Ἑλένῃ ἀνακείσεται, ἵνα μὴ μόνον
 ἀέθλους πολεμικοὺς ἐμπάσῃ τῇ προρρήθεισῃ κατ' αὐτὴν μαρμαρῆν δίπλακι, ἀλλὰ καὶ ἱστορίας ἐνθῆ-
 σει τῷ καθ' Ὅμηρον τούτῳ πτυκτῷ πίνακι. (Vers. 156.) Ἰστέον δὲ ὅτι καλὴν εἶναι τὴν Ἑλένην καὶ
 ὁ τῶν δημογερόντων ἐνταῦθα λόγος βεβαιοῖ, ὧν ὁ μὲν μανιώδης ἔρωσ ἀπεπερῦξατο, ἢ δὲ δι' ὀφθαλ-
 10 μῶν τοῦ κάλλους κρίσις παραμεμένηκεν· οἳ καὶ λέγουσιν ὅτι Οὐ νέμεσις, ἦτοι οὐ νεμεσητὸν καὶ δικαίως
 μεμπτὸν, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς τοιῆδ' ἄμφι γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· αἰνῶς ἀθα-
 νάτησι θεαῖς εἰς ὧπα ἔοικεν. ἦκα δὲ, τουτέστιν ἡσύχως, πρὸς ἀλλήλους ἔπεα τοιαῦτ' ἀγόρευον, διότι
 τε αἰσχύνῃ αὐτοῖς φέρει κάλλος τοιοῦτον θαυμάζειν ἐν ἡλικίᾳ ἐξώρῳ, *οὓς ἔδει ἀφνυβρίσαι ἤδη, καὶ 10
 ὅτι φιλαλήθης ἢ μὴ κατὰ πρόσωπον μαρτυρία. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ ἠκὴν τὸ ἦκα γίνεται καθ' ὁμοιότητα
 τοῦ ἀμφαδίην ἀμφαδὰ, κρύβδην κρύβδα, κύβδην κύβδα. Σκοπητέον δὲ εἰ μὴ ψεύδεται τὸ, οὐ νέμεσις.
 πῶς γὰρ οὐ νέμεσις περιέπεσθαι γυναικίκα, ἧς τὸ μὲν καλὸν εὐμορφία, τὸ δὲ κακὸν πανωλεθρία; ἢ ἀπλῶς
 μὲν οὐ νέμεσις περὶ τοιαύτης μάχεσθαι· περιμάχητα γὰρ τὰ καλὰ· πῆ δὲ νέμεσις, ἣν ὁ ἐπιγνοὺς ἐρεῖ
 ἂν κατὰ τοὺς δημογέροντας τὸ, οἰχέσθω, μὴ ποτε ἡμῖν πῆμα γένοιτο, ἵνα μὴ ἐξ ἰδίας ἀνοίας, ὃ δὴ λέγε-
 ται τῆς τοῦ Πάριδος, κοινὸν κακὸν γένηται. τοῦτο δὲ τὸ χωρίον τὸ, οὐ νέμεσις καὶ τὰ ἐξῆς, τρίγωνον
 301 ἔφασαν οἳ καὶ περὶ τοιαῦτα καταγινομένοι. εἰ γὰρ τις τρίγωνον καταγράψει πλευρὰς ποιήσας τοὺς
 τρεῖς τούτους στίχους, ἐξ οἴου ἂν ἀδιαφόρως ἄρξηται τις στίχου, δυνατόν ἐστιν ἀκωλύτως καὶ τοὺς ἐξῆς
 δύο συνείρεσθαι καὶ τὴν αὐτὴν *διάνοιαν σώζεσθαι. καὶ ἀρχέτυπον τοῦτο γενέσθαι λέγουσι τοῦ τοιού- 20
 του ἔργου τοῖς ὑστερον ἐπιγραμματοποιοῖς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἦκα, ὃ ἐστιν ἡσύχως, φθέγγεσθαι τοὺς
 δημογέροντας ἀμφοτέρω φυλάσσει, καὶ τὸ τῆς Ἑλένης ἐγκώμιον καὶ τὸ τοῖς πρεσβυτέροις ὡς εἴρηται
 πρέπον. πταίουσιν οὖν κατὰ τοὺς παλαιούς οἱ μεταγράφοντες ὧκα· ἄλλως γὰρ καὶ βραδυλόγοι οἱ γέρον-
 τες. κάκεινο δὲ εἰδέναι οὐκ ἀχρεῖον ὅτι τὸ, οὐ νέμεσις, εἰς παροιμίαν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ἐχόντων μὲν τι,
 ὃ περ ἂν ἔχοι τις οὐκ ἐπαινεῖν, ὅμως δὲ ἄλλως φιλουμένων διὰ τι σεμνὸν λόγου ἄξιον. σοφὸς γοῦν τις
 οὐ πάνυ παλαιὸς διὰ μόνον αὐτὸ τοῦτο τὸ, οὐ νέμεσις, πολὺν πλοῦτον βασιλικὸν περιέθετο, κατὰ και-
 ρὸν λαλήσας αὐτὸ εἰς ἔπαινον βασιλίδος, ἐχούσης μὲν τοι μέμψεως, καλῆς δὲ ὅμως. Ἀριστοτέλης δὲ βού-
 30 λεται ἡμῶν ἕκαστον ἐπιλέγειν τῇ ἡδονῇ τοιοῦτόν τι οἶον, οὐ νέμεσις ἀμφ' ἡδονῇ πολλὰ πάσχειν· *ἀλλὰ 30
 καὶ τοιῆ περ ἑοῦσα νεέσθω ἢ οἰχέσθω, μὴ ὀπίσω πῆμα ἡμῖν λίποιτο. (Vers. 158.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι
 τὸ αἰνῶς ἀντὶ τοῦ λίαν μεταληπτικόν τι ἐστίν· αἰνῶς μὲν γὰρ καὶ δεινῶς ταυτόσημά εἰσιν. ἔστι δὲ ποτε
 δεινῶς καὶ τὸ λίαν· καὶ αἰνῶς ἄρα ἀντὶ τοῦ λίαν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, ἀθανάταις θεαῖς εἰς ὧπα
 ἔοικεν, ὡς ἀπὸ τῶν Ὀμηρικῶν λεγόμενον Μουσῶν ἀκουστέον. οὐ γὰρ αὐτὸς Ὅμηρος εἶδεν οἶον ἔχου-
 σιν εἶδος αἱ θεαί· ἢ καὶ τοιοῦτόν τι φαίνεται λέγειν ὡς, ἂν θεαὶ εἰδοποιοῖντο, κατὰ τὴν Ἑλένην ἂν
 καὶ αὐταὶ εἶεν. καὶ τὸ μὲν Ὀμηρικὸν οὕτω σεμνὸν καὶ ὑψηλόν· σαφέστερον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ
 τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος ὁ εἰπὼν τραγικός· ἦν καλλίστην χρυσοφαῆς Ἥλιος ἀνγάξει. Ὡπα δὲ οὐ
 μόνους ἂν λέγοι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ τὴν ὅλην πρόσωπον, ἢ τις καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ὄψεως λέγεται,
 καθὰ καὶ τὸ μέτωπον καὶ τὸ πρόσωπον. ὅτι δὲ τὸ πᾶν τοῦ κάλλους οἱ ὀφθαλμοὶ εἰσι, δηλοῖ καὶ
 40 ὁ εἰπὼν *ὅτι διὰ καλῶν ὀμμάτων αἰσχιστα Τροίαν εἶλε τὴν εὐδαίμονα. ἴσως δὲ τὸ, εἰς ὧπα, οὐδὲ μόνον 40
 τὸ πρόσωπον ἐνταῦθα δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν ὅλην φυὴν τοῦ σώματος ἐκ τοῦ προσώπου φυσιογνωμονῶν.
 Σημείωσαι δὲ ὅτι διαφωνίας πολλῆς γενομένης τοῖς παλαιοῖς ἐπὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἑλένην, Ὅμηρος μὲν
 καὶ οἱ συμφωνοῦντες αὐτῷ ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς ὅσα οἶδαμεν· ἕτεροι δὲ οὐ τὴν Ἑλένην αὐτὴν, εἰδῶλον
 δὲ αὐτῆς εἰς Τροίαν ἀχθῆναι φάμενοι ὡς ἐν σκιαμαχίᾳ τὰ Τρωικὰ φαντάζονται. τούτων εἰς ὧν καὶ
 Ἡρόδοτος ἀρέσκειται μὴ εἶναι τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ· οὐ γὰρ οὕτω, φησὶ, φρενοβλαβεῖς οἱ Ἴλιεῖς ὥστε περὶ
 *τῶν πάντων κινδυνεύοντες μὴ ἀποδοῦναι τὴν Ἑλένην ἢ ἐκόντος Ἀλεξάνδρου ἢ ἄκοντος. ἀρέσκειται δὲ 398

καὶ Εὐριπίδῃ οὕτως ἱστορεῖν, ὡς τὸ κατ' αὐτὸν δράμα ἢ Ἑλένη δηλοῖ. (Vers. 159.) Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐνταῦθα δοκεῖ ἐφερμηνεύειν ὁ ποιητὴς ὅπως ὁ γέρον, οἷς μέτεστιν, ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω βλέπει ὅπως ἄριστα γένηται. οἱ γοῦν γέροντες ἐνταῦθα ἐπαινοῦσι μὲν τὸ πρόσω, ἤγουν τὸ παρὸν καλόν, τὴν Ἑλένην, δεδιότες δὲ περὶ τῶν ὀπίσω, ἤγουν περὶ τοῦ μέλλοντος, φασίν· ἀλλὰ καὶ ὡς, τοίη περ' ἐοῦσα, ἐν νηυσὶ νεέσθω, μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τε ὀπίσω πῆμα λίπηται. καὶ ὅρα ὡς οἶδασι μὲν οἷα πείσονται, οὐδὲν δὲ ὁμῶς δρῶσι πρὸς ἐξάλυξιν. ἐπέιχε γὰρ αὐτοὺς οὐχ' οὕτω τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης, ὅσον τὸ χρεῶν ἦτοι τὸ μοιριδίον. εἰ δὲ τοὺς γέροντας οὕτω τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης διατίθεται, τί ἄρα περὶ τῶν νεωτέρων *οἰη-
21 τέον, οἱ φέρουσι κινδυνεύοντες δι' αὐτήν; * (Vers. 161.) Τὸ, Πρίαμος Ἑλένην ἐκαλέσατο φωνῇ, πρὸς διαστολὴν ὁ ποιητὴς λέγει τῆς διὰ νεύματος κλήσεως ἢ δι' ἀγγέλου ἢ χειρῶν. ὅρα δὲ τὸ ἐκαλέσατο παθητικὸν λεχθὲν, ᾧ ἀκόλουθον τὸ προσκαλεσάμενος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς δικαστικὴ λέξις 10 τὸ τοιοῦτον, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, καλοῦμαι Στρεψιάδην. (Vers. 162.) Πρὸς γνησίαν νεότητα οἰκίον λαληθῆναι ἀπὸ γέροντος τὸ, δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα ἢ ἔλθων, φίλον τέκος, ἴξεν ἐμεῖο. ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὅτι ὁ πρὸ μικροῦ εἰπὼν ὡς ἐν νηυσὶ νεέσθω ἢ Ἑλένη, οὕτω συντόμως μεταβαλὼν φιλιούται αὐτῇ, ὥστε καὶ προσκαλεῖται καὶ φίλον τέκος ὀνομάζει καὶ πάροιθεν ἑαυτοῦ καθίζει. οὕτω ἐφελκυστικὰς τινὰς εἶχεν ἐκείνη πόθου ἴγγας. τὸ δὲ δεῦρο νῦν μὲν τὸ ἔλθῃ δηλοῖ· ἀλλαγῶν δὲ ποτε τὸ ἐνθάδε, ὡς καὶ
30 Αἴλιος Διονύσιος φησιν. * (Vers. 164.) Οὐ μόνον αἴτιος παρ' Ὀμηρῷ ἀπλῶς δίχα συντάξεως ὁ αἰτια- τέος ἦτοι μεμπτέος κατὰ τὸ, ἐπεὶ οὐ τί μοι αἰτιοί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ σύνταξιν κοινότερον ὁ πρόξενος τοῦδε τινός, ἀγαθοῦ ἢ φαύλου. διὸ ἐνταῦθα τὸ, οὐ τί μοι αἰτιή ἐσσι, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοί εἰσιν, ἀμφο- 302 τέως νοεῖται, ὅτι τε οὐ σὲ μέμφομαι ἀλλὰ τοὺς θεοὺς, καὶ ὅτι οὐ σύ μοι αἰτία εἰ πολέμου, ἀλλὰ θεοὶ αἰτιοί εἰσι πολέμου. (Vers. 165.) Ὅτι δὲ λείπει τὸ πολέμου, δηλοῖ Ὀμηρος ἐπαγαγὼν τὸ, οἱ μοι 20 ἐπήγαγον πόλεμον. διὸ αὐτοὶ τούτου αἰτιοί. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅτι, ὡς περ' καθίζω αὐτοπαθῶς ἀντὶ τοῦ κάθημαι καὶ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ καθίζω ἄλλον, οὕτω καὶ ἐφορμῶ οὐ μόνον ἐγὼ κατὰ τινος, ἀλλὰ καὶ ἕτερον κατ' ἄλλον, ὡς δηλοῖ τὸ, οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρον, ὃ ταυτὸν ἐστὶ τῶ ἀριδάκρον, ὃ περ' ἐντεῦθεν ἢ παροιμία ὑπηγάγετο εἰποῦσα τὸ, ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρονες ἄνδρες. δῆλον δὲ
40 *ὡς τὸ μὲν πρᾶγμα πολύδακρον ἔχει τὸν πολλῶν δακρῶν αἰτίον, ἢ δὲ γραφικὴ τέχνη δακρῶνεντα προ- φέρει αὐτὸν συμβολικῶς καὶ σκυθρωπὸν, ὡς περ' καὶ αἵμασι πεφυρμένον καὶ ἰδεῖν ἄγριον. (Vers. 163.) Πολλαχοῦ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῶν καθ' αἶμα συγγενῶν τὸ φίλος τιθεῖς ἐξ αὐτῶν μεταφέρει καὶ εἰς ἄλλας οἰκειότητος. καὶ ἐνταῦθα οὖν ἐν τῷ, ὅρα ἰδῆς πρότερόν τε πόσιν, πηοὺς τε φίλους τε, πηοὺς μὲν δοκεῖ λέγειν τοὺς ἐξ ἀγχιστείας οἰκίους, φίλους δὲ τοὺς ἀφ' αἵματος. τὸ δὲ ἰδῆς γράφεται καὶ ἰδῆ μετὰ
399 προσγεγραμμένου τοῦ ἰ, ὡς ἀπὸ κράσεως τοῦ ἰδῆται, οὐ πρῶτον μὲν τὸ ἰδῶμαι, δεῦτερον δὲ τὸ *ἰδῆται, 30 οὐ χρήσις πολλαί. (Vers. 168.) Τῇ μὲν κεφαλῇ κατὰ τὸν τοῦ Πριάμου λόγον καὶ μείζονες ἄλλοι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἦσαν, ὃν πρὸ τούτου Διὶ ἱκέλον τὴν κεφαλὴν Ὀμηρος ἔλεγεν ἦτοι ἡγεμονικόν. καλὸν δὲ, φησιν, οὕτω ἐγὼν οὐπω ἴδον ὀφθαλμοῖς οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. καὶ σημείωσαι ὅτι πρὸ τούτου ἐκπρεπέα τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν, οὐχ' ὡς πλατύτατον ἢ ὑπερηρμένον τῷ μεγέθει, ἀλλ' ὡς γεραρόν. τῇ μὲν γὰρ κεφαλῇ καὶ ἄλλοι μείζονες, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν τοῖς ἐξῆξ' τὴν μὲν κεφαλὴν μείων αὐτοῦ, εὐρύτερος δὲ ὤμοις καὶ στέροισι ἰδέσθαι. οὐκ οὖν ὁ Ἀγαμέμνων πεπλάτνυται ἢ ὑπερῆρηται εἰς μέγεθος, εἴ γε καὶ ἄλλοι τὴν τε κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στέρνα πλείονος λόγου ἔχουσιν ἄξια.
10 γεραρὸς μέντοι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους εἶναι δοκεῖ. οὐ γὰρ μέγεθος οὐδὲ ὤμων καὶ *στέρων εὐρύτης μόνη χαρακτηρίζει τὸν γεραρόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον τρόπον κατὰ τὸν τραγικὸν εἶδος ἄξιον τυραννίδος, ὃ ἐστὶ καλόν. καὶ οὕτω μὲν ὁ Πρίαμος, ὅς καὶ πελώριον ἄνδρα τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει ἤνυτε μέγαν τε, εἰπὼν, 40 ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης, ὅς τις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠὲς τε μέγας τε· ἃ δὲ ἐπαινός ἐστὶν ἐπιφανοῦς ἀνδρός καὶ βασιλικοῦ κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν χαρακτήρα. Ἔστι δὲ ἠὲς ἢ ὁ ἀγα- θός κατὰ τινὰς ἀπὸ τοῦ εὐ κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ εἰ, ἢ ὁ πλατὺς, ὡς ἕτεροὶ φασιν. Ἑλένη δὲ ἄλλως αὐτὸν ἐπαινοῦσα φησὶν· ἀμφοτέρων βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. βασιλικὸς δὲ τοῦτο ἔπαινος. τὸ γὰρ τοι πελώριος καὶ καλὸς καὶ γεραρὸς καὶ ἑτέροις προσώποις εἰς ἐγκώμιον ἐπιπρέ- πουσιν. ἐστὶ δὲ τὸ μὲν καλὸς ταυτὸν τῷ εὐειδῆς, γεραρὸς δὲ ὁ ἐκ μόνης θεᾶς τὸ τίμιον ἔχων. μετ'

ὀλίγα δὲ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ προσιστορεῖ τὸν τοιοῦτον ἔπαινον *λέγων ὅτι καθήμενος γεφρωτέρως ἢ Με-20
 νελάου, μείζονος ὄντος, ἄλλως καὶ ὑπερηρμένου ἐν τῷ ἴστασθαι. * (Vers. 172.) Ἐν τῷ, αἰδοῖος τέ 32
 μοι ἑσσι, φίλε ἔκυρὲ, δεινός τε, αἰδῶ καὶ φόβον ἑαυτῇ πρὸς Πριάμου ἢ Ἑλένη ἐπιμαρτύρεται, δι' ὧν ἢ τῶν
 ἐλαττόνων πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας σχέσις συνεχέται. ἢ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ κείται καὶ φόβῳ,
 καὶ ταῦτα ἐστὶν ἃ σάζει τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ. καλῶς γὰρ ἔφη ὁ εἰπὼν ὅτι δέος ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνῃ θ'
 ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. ἰστέον δὲ ὅτι αἰδοῖος μὲν ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἑτέρων αἰδῶ
 καὶ ἄξιος αἰδοῦς· αἰδήμων δὲ ὁ ἄλλους αἰδούμενος. αἰδύλος μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον ἀντιφραστικῶς
 ὁ θρασύς. καὶ ὅτι καὶ ὁ αἰδήμων αἰδοῖος ἐν Ὀδυσσεΐα κείται, ὥστε διχῶς ὁ αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς τε ἄξιος,
 ὄφειν καὶ αἰδοίη ταμίη, καὶ ὁ αἰδούμενος, ὡς τὸ, κακὸν δ' αἰδοῖος ἀλή*της. καὶ ὅτι αἰδεῖται μὲν 40
 10 ἢ αἰδήμων Ἑλένη ὡς μὴ τῷ κουριδίῳ ἀνδρὶ συνοῦσα, δέδιδε δὲ ὡς ὑπὸ τῶν ἄλλων μισουμένη, καθὰ ἐν
 τῇ ὠ' ῥαψωδίᾳ δηλοῦται. διπαθῆς δὲ λαγαροειδῶς ὁ ῥηθῆεις στίχος περὶ τὸ μέσον ἐν τῷ, φίλε ἔκυρὲ·
 δυσι γὰρ ποσὶ σκάζει, ὧν ὁ μὲν ψευδοδάκτυλος, ὁ δὲ σπονδεῖος βίαιος. ἢ γὰρ ἡ συλλαβὴ ὡς μακρὰ
 λαμβανομένη διὰ τε τὴν προκειμένην ὀξεῖαν καὶ τὸ καταπεραιοῦν στιγματικῶς καὶ διὰ τὴν ἐπιφερομένην
 303 δασεῖαν δάκτυλον ἀπαρτίζει μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν δύο συλλαβῶν· ἢ δὲ ἐφεξῆς ῥε συλλαβὴ ὁμοίως ἐκτεινο-
 μένη τριχῶς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς διὰ τὸ ὀξεῖως τονοῦσθαι καὶ διὰ τὸ *πέρας εἶναι λέξεως καὶ διὰ τὸ προ-400
 κείσθαι τοῦ δ', δυναμένου καὶ αὐτοῦ τεχνικῶς ἐκτείνειν διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, σπονδεῖον
 ἀποτελεῖ· καὶ οὕτως ἢ τοῦ μέτρον ποδικὴ ἐκθεραπύεται χῶλανσις. Περὶ δὲ τοῦ ἔκυρὸς, ὁ ἐστὶ πενθε-
 ρός, ἐτέρωθι δηλοῦται, ὅπου καὶ περὶ ἑτέρων συγγενικῶν λέξεων. ὅτι δὲ καὶ συστέλλει τὴν παραλήγου-
 σαν καὶ ὁ ἔκυρὸς καὶ τὸ αὐτοῦ θηλυκόν, δηλοῖ Ὅμηρος ἐν τῷ, ἢ ἔκυρῆ· ἔκυρὸς δὲ πατήρ ὡς ἦπιος.
 20 (Vers. 173. sq.) Μεταμελομένη Ἑλένη ἐν ἐπηκῶ Πριάμου ἐπὶ τῇ κατ' αὐτὴν ἀρπαγῇ φησὶν ὡς
 Ὅφειλεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅπποτε δεῦρο υἱεῖ σῶ ἐπόμεν θάλαμον γνωτοῦς τε λιποῦσα καὶ ἐξῆς.
 λυπεῖ γὰρ αὐτὴν τὸ θάλαμον λιπεῖν καὶ ἀδελφούς, παῖδά τέ φησι τηλυγέτην καὶ ὀμηλικὴν ἐρατεινὴν
 ἢτοι τὴν ἡλικιωτὴν χορείαν, ἢ νεολαίαν, ἢ τὴν ὁμοίαν *ἡλικίην. εἶτα ὡς ἤδη κατευξαμένη ἑαυτῆς ἐπιφέ- 10
 ρει ὁ περ καὶ ἄλλος τις ἐκπεσὼν τῆς ἐλπίδος ἐρεῖ· ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐγένοντο· τὰ καὶ κλαίουσα τέτηκα,
 ὥστε πάνυ ἐγὼ δυστυχῆς, ἐὰν κλαίω διότι ζῶ. καὶ νῦν μὲν ἢ Ἑλένη τοιαῦτα· προϊοῦσα δὲ καὶ κυνώ-
 πίδα καὶ κύνα ἑαυτὴν ἐρεῖ καὶ ἄλλα τινὰ λοῖδορα, τρέψασα καθ' ἑαυτῆς τὸ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην
 ταῖς γυναιξὶ φύσει προσὸν φιλολοῖδορον καὶ μεμψίμοιρον. ὅλως δὲ ἐπεὶ φιλέλλην ὁ ποιητὴς ὧν ὅμως
 οὐκ ἔχει ἐπικρύψαι τὸ μέγα τῆς Ἑλένης κακὸν τὴν ἐκούσιον ἀρπαγὴν, μεταμελομένην πολλαχοῦ ποιεῖ
 αὐτὴν καὶ τοιαῦτα λέγουσαν καὶ πράττουσαν, ἀφ' ὧν ἂν τοῦ αἰσχους τὸ πολὺ ἀπαλείψειεν. (Vers. 173.)
 30 Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὄφειλε θάνατός μοι ἀδεῖν, ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα κρύπτον διττὴν ἔννοιαν· ἢ γὰρ
 ὅτι ὄφειλεν ἠδυνθῆναι μοι ὁ θάνατος καὶ κατὰ φύσιν ἀναλαβέσθαι καὶ ἀπαγαγεῖν με, ἢ ὅτι ὄφειλεν
 ἀρεστός καὶ ἠδύς μοι *δόξαι ὁ θάνατος, ὡς ἂν αὐτόχειρ ἑμαυτὴν τοῦ βίου ἐξήγαγον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ 20
 τοῦ ἠδῶ τὸ εὐφραίνω δεύτερος μέλλων ἐνεργητικὸς ἀδῶ, οὗ Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, ἢδη δὲ καὶ Δωρικῶς
 ψιλωθέντος καὶ ἀνελθόντος εἰς ἀρχικὸν θέμα γίνεται ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀδεῖν. Κακός δὲ θάνατος ἢ ὁ τοῖς
 πλείοσι· τοιοῦτος καὶ δι' αὐτὸ καὶ φενκτός· ἢ καὶ πρὸς διαστολήν καλῶν θανάτων, ὁποίους πολλαὶ
 ἱστορίαι οἶδασι. (Vers. 174.) Γνωτοὶ δὲ οἱ ἀδελφοὶ δίχα τοῦ σ' καλῶς· οὕτω γὰρ καὶ ἀλλόγνωτοι
 λέγονται, τινὲς δὲ καὶ πολύγνωτοι, καθ' ὁμοιότητα δὲ καὶ τὸ, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτά μοι, τὸ τραγικόν.
 τὸ γὰρ μετὰ τοῦ σ' λέγειν γνωστοὺς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ οὐκ ἀπὸ τοῦ γνῶ γνώσω γίνεται ἀπαθῶς, ἀλλὰ
 ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ σ', ἢ καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων ἀρρήτων δοκεῖ γίνεσθαι τοῦ γνῶθω ἢ γνώζω, οὓς οὐδὲ ἤκουσέ
 40 τις. ἀναλογώτερον οὖν τὸ γνωτοὺς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ τοῦ γνωστοὺς καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῶ. χρήσιμον δὲ
 ὧδε καὶ τὸ ἄσωτος καὶ τὸ θαν*ματὰ ἤγουν θανμαστὰ παρὰ Πινδάρῳ. (Vers. 175.) Ἰστέον δὲ ὅτι 30
 Ὅμηρῳ μὲν δοκεῖ Ἐρμιόνη μόνη εἶναι παῖδα τῇ Ἑλένῃ· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ τηλυγέτην, ὡς ἀλλαχοῦ
 σαφέστερον δείκνυται· ἕτεροι δὲ καὶ υἱοὺς αὐτῇ καὶ Μενελάῳ γεννώσι Νικόστρατον καὶ Αἰθιδόλαν, οὓς
 καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τιμαῖσθαι φασὶ, ἄλλοι δὲ Λίαιθον καὶ Μαράφιον, ἀφ' οὗ γένος φασὶ τὸ τῶν
 Μαραφίων ἐν Πέρσαις. (Vers. 174.) Σημείωσαι δὲ ὅτι θάλαμον μὲν καὶ ἀδελφῶν ἐμνήσθη καὶ θυ-
 γατρὸς καὶ ὀμηλικῶν ἢ Ἑλένη, τοῦ δὲ ἀνδρὸς οὐκέτι, καὶ ταῦτα φίλανδρος οὔσα, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται.

αἴτιον δὲ νῦν τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀμνηστίας ὅτι δέδμεν, ὡς ἐμφαίνει καὶ ἐν τῷ δεινὸν καλέσαι τὸν Πρίαμον. διὸ καὶ οἷον κολακεύει τὸν γέροντα σιγῶσα τὸν ἄνδρα Μενέλαον, ἵνα δόξῃ φιλεῖν τὸν Ἀλέξανδρον. ἀναπληρώσει δὲ γε τὸ αὐτῆς ἔλλειμμα ὁ Ἀντήνωρ, μνησθεὶς αὐτοῦ ὡς ἐκ παρόδου ἐν τοῖς ἐξῆς, ἵνα
40 μὴδὲ τὰ κατὰ τὸν Μενέλαον *μείνῃ ἀνιστόρητα. Ὁ ἀποτυχὼν ὧν ἠθέληεν ἐρεῖ ἂν τὸ, ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ, ἤγουν διὸ, καὶ κλαίουσα ἢ κλαίων τέτηκα, ἤγουν ἐτάκην, οὐ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐρωτήσεως δὲ ἀπόδοσις τὸ, τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὃ μ' ἀνείρσαι ἠδὲ μεταλλάξῃς. (Vers. 178.) Πρίαμος μὲν τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκ τῶν σωματικῶν ἐξαγακτήρισε καὶ πλατύτερον ὡς ῥήτωρ ἐλάλησεν· Ἐλένη δὲ καὶ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος τὸν ἔπαινον συνείρουσά φησιν· οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, ἀμφότερον βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. τὸ δὲ ἀμφότερον σχῆμα ἐστὶ φιλούμενον καὶ αὐτὸ τῷ
401 ποιητῇ· ἐν πολλοῖς γοῦν κεῖται, οἷον καὶ τὸ, *ἀμφότερον ἀγλαίῃ τε καὶ ὄνειαρ, ἀντὶ τοῦ δύο ταῦτα, 10 τόδε καὶ τόδε. τὸ δὲ κρατερός αἰχμητῆς ἀνδρεῖον ὑπογράφει τὸν βασιλέα· οὐ γὰρ ἀπλῶς αἰχμητῆς, ἀλλὰ καὶ κρατερός. ἐν ἀπλότητι δὲ λεγόμενον τὸ κρατερός σφοδρότητα δηλοῖ, οἷον· ἀπηνέα τε κρατερόν τε. τὸ δὲ βασιλεὺς ἀγαθὸς πέλαγος ἐγκωμίων ὑπανοίγει τῷ σκεπτομένῳ καλῶς. Πρίαμος δὲ τὸ εὐρυκρείων μεταχειρισάμενος, ὃ δηλοῖ τὸ πολλῶν ἄρχων, ἔπαινον τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐντεῦθεν πορίσεται, εἰπὼν μετ' ὀλίγα οὐ μόνον ὡς πολλοὶ αὐτῷ δέδμηται κοῦροι Ἀχαιῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς πλείστους μὲν ποτε εἶδεν αὐτὸς ὑπὸ τοῖς Φρυγίοις βασιλεῦσι λαοὺς διὰ τὸ καὶ ἐκείνους κρείοντας εἶναι, μὴ τόσους δὲ ὅσοι εἰσὶν ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅς καὶ εἴη ἂν διὰ τοῦτο εὐρυκρείων. οὕτω πλατὺς μὲν τὴν ῥητορείαν
10 ὁ Πρίαμος, ἐπίτομος *δὲ καὶ καιρία ἢ Λάκαινα. τὸ δὲ κρείων ἀπλοῦν· εὐρηται καὶ κρέων παρ' Εὐριπίδῃ, ὅθεν καὶ τὰ κύρια ὁ Κρέων καὶ ὁ Ἀνακρέων. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, δέδμηται σοι κοῦροι, ζευξίλεως εὐρηται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον ὁ βασιλεὺς, ᾧ ὑπέξενεται λεῶς, ταῦτόν δ' εἰπεῖν, δεδμηῖται 20 κοῦροι. (Vers. 180.) Ὅτι συγγενικὴ λέξις τὸ δαῆρ, δηλοῖ δὲ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφόν, οὗ γάλως τὸ θηλυκόν, ὡς προγέγραπται. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι τὸ, δαῆρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε, ἤγουν ἐμοῦ τῆς ἀναιδοῦς. καινοπρεπὲς οὖν ἡ σύνταξις, ληφθεῖσης τῆς ἐμὸς κτητικῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ πρωτοτύπου τῆς ἐμοῦ γενικῆς. Τὸ δὲ, εἴ ποτ' ἔην γε, πραῦνει τὸν ἐπὶ τῇ μνείᾳ τοῦ ἀνδρὸς λυπούμενον 30 ἴσως κατ' αὐτῆς, οἷονεὶ λέγουσα, ὡς οὐ νῦν ἐστὶν, ἀλλὰ ποτε ἦν. κεῖται δὲ τοῦτο καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ, ὡς ἐὼν εἴ ποτ' ἔην γε. ὅρα δὲ καὶ ὡς, εἴ καὶ μὴ ῥητῶς ἐμνήσθη τοῦ ἀνδρὸς ἢ Ἐλένη, ὡς προειρηται, ἀλλὰ τὴν ἐπ' ἐκείνῳ *λύπην ἐμφαίνει. καὶ νῦν ἄλλως οὐ μόνον διὰ τοῦ κυνώπιδα ἑαυτὴν ὁμολογεῖν ἦτοι ἀναιδῆ, ὡς ἀναιδευσαμένην τὸ ἀρπαγῆναι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ εἰπεῖν ὅτι δαῆρ μοι ἦν ὁ Ἀγαμέμνων, 20 εἴ ποτε ἦν· τοῦτο δὲ ὡς νῦν αὐτῷ ἄλλων ὄντων δαέρων. *(Vers. 181.) Γλυκέως ὑπὸ Πριάμου τῷ βασιλεῖ προσφωνηθὲν τὸ, ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, ἐπαινεῖται διὰ τὸ τὰς ἐν αὐτῷ 30 λέξεις κατὰ τινὰ πρόοδον εὐτακτον ἀρξαμένας ἀπὸ μονοσυλλαβίας προσαύξεσθαι συλλαβικῶς κλημακῆδόν κατὰ προσθήκην ἀνάλογον τῇ ἀνόδῳ τοῦ φυσικοῦ χύματος τοῦ ἀριθμοῦ. μονοσύλλαβον μὲν γὰρ τὸ ὦ· δισύλλαβον δὲ τὸ μάκαρ· τριῶν δὲ συλλαβῶν τὸ Ἀτρείδη καὶ ἐξῆς ἕως πεντασυλλαβίας. εἶοικε δὲ Ὀμηρος τοιοῦτόν τι τεχνάσασθαι, εἴ καὶ κολοβόν, καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου σκώμματι τῷ, Δύσπαρι, 40 γυναιμανῆς, ἠπεροπευτά· ἐνταῦθα γὰρ ἢ μὲν κατάρχουσα τῶν λέξεων τρισύλλαβος, ἢ δὲ μετ' αὐτὴν τετρασύλλαβος, πεντασύλλαβος δὲ ἢ ὑστέρᾳ. καὶ μὴν καὶ τὸ, τοξότα κέρ' ἀγλαὲ παρθενοπίπα, τοιοῦτόν τι ἐστὶ. σημειῶσαι δὲ ὅπως εὐμεθόδως ὁ ποιητῆς διαφόροις τόποις ἐνέσπειρε τοὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπαίνους, καὶ ὡς ὁ πολέμιος βασιλεὺς ἐγκωμιάζει τὸν ἀγαθὸν Ἀγαμέμνονα, οὐκ ἔχων κρύπτειν τὸ ἀληθές. ἅμα δὲ καὶ φιλοῦσιν ὡς τὰ πολλὰ οἱ χρονίαν πολιορκίαν παθόντες ἀποσεμνύνειν τοὺς ἐχθροὺς, ἵνα μὴ δόξωσιν οὐδένας αὐτοὶ εἶναι ὡς ἀχρείων πολεμίων μὴ περιγινόμενοι. Εἰσὶ δὲ τὰ σποράδην βασιλικὰ 40
402 ἐγκώμια τὸ ἐκπρεπία ἐν πολλοῖς καὶ ἔξοχον ἠρώεσσι, τὸ ἄνδρα πελώριον, τὸ ἠὺς τε μέγας τε, τὸ γεραρός, τὸ βασιλεῖ ἀνδρὶ εἰκῶς, τὸ ἀμφότερον βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητῆς, τὸ μάκαρ, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, τὸ πολλοὺς αὐτῷ δεδμηῖσθαι κούρους Ἀχαιῶν. ὁ δὲ Πρίαμος τεχνικῶς καὶ συγκρίνει τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος λαὸν πρὸς ἕτερον στρατὸν ἐνδόξων βασιλέων, ἱστορίαν παλαιάν κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν ῥήτορα Νέστορα παραπλέκων τοῖς λόγοις αὐτοῦ, ἐνδεικνυμένου τοῦ ποιητοῦ πολυτρόπως καὶ εὐμεθόδως τὴν τε ἐν λόγοις ποικιλίαν τὴν τε πολυμάθειαν. ὅτι δὲ θαυμάσας ὁ Πρίαμος ἔφη

τὸ, ὦ μάκαρ καὶ ἐξῆς, δηλοῖ Ὅμηρος εἰπὼν· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσαστο, τουτίστιν ἐξεπλάγη, φώνησέν
 τε, ὦ μάκαρ καὶ τὸ ἐφεξῆς. (Vers. 182.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν τὸ μοῖρα ἐπ' ἀγαθῷ εἴληπται ἐν
 τῷ μοιρηγενές· δηλοῖ γὰρ τὸν ἐν εὐμοιρίᾳ γεννηθέντα· καὶ ὡς ἐφεξῆς δηλοῖ *τὸν ὀλβιοδαίμονα· ὅτε 10
 δὲ εἶπη, ἡμῶν ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, οὐκ εὐνημόν τι ἢ μοῖρα δηλοῖ. Τὸ δὲ ὀλβιόδαι-
 μον παρωδηθὲν ὑστερόν ποτε τὸν ὀλβιογάστορα καὶ τὸν κοιλιόδαιμονα προέφηεν, ὧν τοῦ μὲν χρῆσις
 παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, Εὐρύβατε κνισσολοιχὲ οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ὀλβιογάστωρ εἰ σύ· τοῦ δὲ ἐν
 τῷ, γάστρων καὶ κοιλιόδαιμον οὐδὲν ἄλλο σὺ οἶσθα, οὐ λόγους διεξοδικούς εἶπειν, οὐχ' ἱστορίας μνη-
 σθῆναι. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ὀλβιόδαιμον προπαροξύνεται κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς ὧν βαρύντονα
 μακρᾶ παραληγόμενα ἔχοντα κλητικὴν εἰς ὃν προπερισπῶνται ἀπλᾶ ὄντα, οἷον· ὦ Μαχᾶον, ὦ Ἀρεταῖον,
 10 ὦ ἰκετᾶον· σύνθετα δὲ ὄντα ἀναδίδωσι τὸν τόνον, κυλλοπόδιον, Προσείδαον, ὀλβιόδαιμον. Ὀλβιος δὲ
 ἐστὶν ὁ τὸν ὄλον βίον ἦτοι τὸν τῆς ζωῆς πάντα χρόνον ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων. τινὲς δὲ ὀλβιὸν φασὶ
 κυρίως τὸν ἀπὸ γεωργίας πλούσιον, οὗ ἐν ὀ*λαῖς ἦτοι κριθαῖς ὁ βίος, ἅς καὶ οὐλὰς ἢ ποιήσις λέγει, ἐξ 20
 ὧν ἅς ἀπὸ μέρους τὰ ἐκ γῆς δηλοῦνται ἀγαθὰ. αἱ δὲ ῥηθεῖσαι ὀλαὶ καὶ τὸν ὄλμον ἴσως παράγουσιν,
 ἐν ᾧ δηλαδὴ αἱ τοιαῦται ὀλαὶ μειοῦνται εἰς πισσάνης σκευήν. (Vers. 184.) Ἀμπελόεσσαν τὴν Φρυ-
 γίαν καλεῖ, τοιαύτην, ὡς εἰκὸς, οὐσαν κατὰ τὸ ἀμπέλων εὐφορεῖν. καὶ ὅτι Ὀτρεὺς ὁ Δύμαντος καὶ
 Μυγδῶν ὁ Ἀκμονος Φρυγίας βασιλεῖς, ἐπικουροῦντος ποτὲ Πριάμου, τὸν πρὸς Ἀμαζόνιας ἐξήγαγον
 πόλεμον στρατευσάμενοι παρὰ Σαγγαρίῳ. φησὶ γοῦν ὁ ποιητικὸς Πρίαμος οὕτω· ἦδη καὶ Φρυγίην
 εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν, ἐνθ' εἶδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους, λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μυγδό-
 νος ἀντιθέοιο, οἳ ῥα τότε ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο· καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ
 20 τοῖσιν ἐλέχθην, ἤγουν ἐν αὐτοῖς ἠριθμήθην, ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. ἀλλ'
 30 οὐδ' οἳ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐλίκωπες *Ἀχαιεῖ, οἳ καὶ ἀλλαχοῦ οὕτω κληθέντες. Ἐν τούτοις δὲ τὸ ἐσήλυ- 30
 θον νοεῖται μὲν καὶ κατὰ ἀναστροφὴν, ἵνα ἦ καὶ ἐς Φρυγίην ἦλυθον. δύναται δὲ εἶναι ὅμοιον καὶ
 πρὸς τὸ, κατέδυν Τρώων πόλιν. ὁμοιοῦνται γὰρ τὸ, εἰσήλυθε χώραν καὶ κατέδυν πόλιν. Φρυγίαν δὲ νῦν
 κατὰ τοὺς παλαιοὺς νοητέον τὴν μεγάλην, τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ Σαγγαρίῳ, οὐ τὴν μικρὰν περὶ ἣν
 καὶ ἡ Τροία ἐστίν. εἴρηται δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. (Vers. 189.) Αἱ δὲ Ἀμαζόνες,
 περὶ ὧν καὶ αὐτῶν πλατύτερον αἱ τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦσι παρεκβολαί, καλοῦνται οὕτω ἢ παρὰ τὸ
 πηροῦν τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν, αἱ οἰονεὶ μονόμαζοι, ὡς ἂν μὴ ἐμποδίζοντο ἐν τῷ τοξεύειν, εἴ γε κατὰ
 τὸν ποιητὴν ἐπὶ τῶν τοξευόντων νευρὴ μὲν μαζῷ ἐπέλαξε, τόξῳ δὲ σίδηρος, ἢ παρὰ τὸ πολλὰ μὴ χρῆ-
 σθαι μάζαις, κρέασι δὲ, καὶ πον καὶ χελώναις, ὡς αἱ ἱστορίαι φασὶ, καὶ σαύραις καὶ ὄφεισιν. ὅτι δὲ
 30 τὸ ἄ ση*μαίνει ποτὲ καὶ μόνωσιν, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἀπλοῦν, ὃ περ ἐστὶ μόνον πείλον, ἦτον ἐν, ὡς 40
 οἷον ἄπελον, οὐ μὴν διπλοῦν. Ἄρειος δὲ μυθεύονται ἀπόγονοι εἶναι καὶ Ἀρμονίας, νύμφης Ναΐδος.
 ἐλέγοντο δὲ καὶ ἐπὶ πυριπνόων ἵππων ὀχούμεναι, ἄλλους τε τόπους καταδραμεῖν, καὶ τὴν Φρυγίαν δὲ,
 ἡγουμένων αὐταῖς τῆς στρατείας Μελανίπης καὶ ἐτέρων τινῶν. ἐπιφανεῖς δὲ ἱστοροῦνται Ἀμαζόνες
 ἄλλαι τε καὶ Ἰπολύτη, ἢ Θησέως ὑστερον γυνή, Ἀντιόπη, Ἄναια, Ἀνδρομάχη, Γλαύκη, Πενθεσί-
 λεια. ὅτι δὲ τὸν δεξιὸν μαστὸν ἐκ νηπίων πᾶσαι Ἀμαζόνες ἐπεκαίοντο, διὸ καὶ ἀμαζόνες ἐλέγοντο, καὶ
 ἢ τοῦ γεωγράφου ἱστορία δηλοῖ, παρ' ᾧ καὶ ταῦ*τα κεῖται· τίς ἂν πιστεύσειεν ὡς γυναικῶν στρατὸς 403
 ἢ πόλις ἢ ἔθνος συσταίη ἂν χωρὶς ἀνδρῶν; καὶ οὐ μόνον συσταίη, ἀλλὰ καὶ ἐφόδους ποιήσεται ἐπὶ τὴν
 ἄλλοτριαν καὶ κρατήσῃ. ὅμοιον γὰρ τοῦτο, ὡς ἂν εἴ τις λέγῃ τοὺς μὲν ἄνδρας τοὺς τότε γυναῖκας γεγο-
 νέναι, τὰς δὲ γυναῖκας ἄνδρας. φέρεται δὲ ἱστορία καὶ τοιαύτη. Ἀμαζῶν τις Ἀλεξάνδρω συμμίξαι
 40 λέγεται ἐν Ὑρκανίᾳ καὶ συγγενέσθαι τεκνοποιίας χάριν. δῆλον δὲ ὅτι ἀπ' αὐτῶν καὶ παροιμία φέρεται
 τὸ, ἄριστα χωλὸς οἴφεϊ. ἐπήρουν μὲν γὰρ, φασιν, Ἀμαζόνες ἀρρῆνων σκέλος ἢ δεξιὰν χεῖρα. Σκυθῶν
 δὲ προκαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπρωῶτοις οὔσι κατὰ Πανσανίαν, Ἀντιάνειράν φασὶ,
 μίαν τῶν Ἀμαζόνων, θρασεῖαν οὐσαν καὶ ἀκόλαστον, εἶπειν· ἄριστα χωλὸς οἴφεϊ, ὡς ἀρχομένων
 αὐτῶν τοῖς χωλοῖς. ὅτι δὲ οὐ μόνον χωλὸς ὁ *τὸν πόδα πεπηρωμένος ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν χεῖρα 10
 κυλλὸς, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. (Vers. 185.) Τοὺς δὲ Φρύγας αἰολοπώλους λέγει, ὡς εἴ τις εἴποι
 ταχυῖππους ἢ γράφεται ἵππικὸς ἵππότης ὡς ἐφ' ἵππων κινουμένους· αἰόλλω γὰρ τὸ ταχέως δίκην

ἀέλλης κινῶ· ἢ ποικίλως ἰπαζομένους. (Vers. 187.) Τὸ δὲ, παρ' ὄχθας, ἀντὶ τοῦ κατὰ ὄχθας. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον παρ' ὄχθαις φασίν· ἀντιάνειραι δὲ Ἀμαζόνες ἀντὶ τοῦ ἐξισοῦμεναι πρὸς ἀνέρας ὡς
28 οἷον ἴσανδροι ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσι καὶ ὡς ἂν τις ἀστείως ἐρεῖ δηάνειραι. *(Vers. 193.) Ὀδυσ-
σεὺς μείων μὲν κεφαλῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καθά φησιν ὁ Ὀμηρικὸς Πρίαμος, εὐρύτερος δ' ὠμοῖσιν ἰδὲ
στέρνοισιν ἰδέσθαι. τοῦτον λέγει καθημένων Ἀχαιῶν καὶ Τρώων ὡς φιλοβασιλέα ὄντα διευθετεῖν τὰ
κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς μονομαχίας, περιμόντα ἡσύχως οἷα βραβευτήν· διὸ καὶ κτίλῳ ἀρνεῖῳ αὐτὸν
εἰκάξει, τῷ ἡμερωτάτῳ τὸν ἐνηῆ, καὶ ἀρνεῖῳ πηγεσιμάλλῳ, διερχομένῳ μέγα πῶν οἷων λευκῶν καὶ
οὔτῳ περιφανεῖ ὄντι. φησὶ γὰρ· τύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπι-
πωλεῖται στίχας ἀνδρῶν· ἀρνεῖῳ μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμάλλῳ, ὅς τ' οἷων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεν-
νάων. (Vers. 196.) Ἔστι δὲ κτίλος μὲν ὁ χειροήθης καὶ ἡμερος ἐκ τοῦ κῖω τὸ πορεύομαι, ὁ τῶν ἄλλων 10
προπορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ ἐκτιλωμένος παρὰ Πανσανίᾳ ὁ συνήθης τινὶ, καὶ κτιλῶσαι ῥῆμα παρὰ
Ἡροδότῳ, εἰπόντι, ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, ἡγουν εἰς γυναῖκας ἔσχον πραῦνναιτες.
Πορφύριος δὲ καὶ κύριον ὄνομα οἶδε Κτίλον τινα, ὃν Διὸς λέγει ἀπόγονον. (Vers. 197.) Ἀρνεῖος δὲ
40 οὐχὶ τὸ ἀρνίον, ἀλλ' ὁ τέλειος καὶ ἤδη κριὸς· καὶ δῆλον ἐκ *τοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα σώσαντος. ἐκεῖνος γὰρ
ἀρνεῖος ὢν κριὸς πέπων ὑπὸ τοῦ Κύνλωπος προφεσωνήθη. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρνὸς ὁ ἀρνεῖος ὁμοίως 306
τῷ ἀδελφεῖος, ἀφνειός, Ἀλφειός, Σπερχειός καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ πηγεσιμάλλῳ ἀντὶ τοῦ μελανο-
μάλλῳ. ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀρνεῖος ἐν μεγάλῳ λευκῷ ποιμνίῳ διάδηλος. καὶ κῦμα γὰρ πηγὸν τὸ μέλαν. οἱ
δὲ πηγεσίμαλλον τὸν λευκόμαλλον φασιν, ὡς καὶ τοῦ Ἀνκόφρονος πλόκαμον πηγὸν εἰπόντος τὴν λευκὴν
πολιάν. σκοπητέον δὲ μὴ που ἐστὶ ῥῆμα πηγῷ πηγέσω, ἐξ οὗ πηγεσίμαλλος, ἢ το πῆγος, ἐξ οὗ ἂν
404 ὁ πηγεσίμαλλος γίνοιτο ὡς ἐκ τοῦ ἔγχος ἔγχεσιν ὁ ἔγχεσί*μωρος. ἀπὸ γὰρ τοῦ πηγὸν ὁ πηγόμαλλος 20
ὄφειλεν εἶναι. (Vers. 198.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν τὴν τοῦ οἷων
εὐθείαν οὐδέποτε μονοσυλλάβως εἶπεν ὁ ποιητής, οἷς, ἀλλὰ διαλελυμένως, οἷς. καὶ τὰς πλαγίους δὲ
διαλύει, εἰ μὴ μέτρον κωλύει, ὡς ἐν τῷ, οἷος ἀώτῳ. καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον τὸ δυσύλλαβον. οὐδὲ γὰρ
ἔστιν ἄλλο τοιοῦτον, εἰ μὴ παρὰ Ἀττικοῖς αὐτό τε καὶ τὸ φθοῖς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μικροποιὸς
ἢ παραβολὴ πῶεῖ τὸν τοσοῦτον λαὸν εἰκάσασα· πρὸς μόνον γὰρ τὸ τοῦ Ὀδυσσεῖος ἐνηὲς εἴληπται καὶ
τὴν ἐκεῖνου ἡρεμαίαν καὶ ἀκακοήθευτον ἐν τοσοῦτῳ λαῷ πρὸς τὸ παρὸν κίνησιν, εἰ καὶ τρόπον ἕτερον
πολυμήχανος ἦν. ἄλλως γὰρ οὐδὲν ὅμοιον ἔχει οὔτε ἀρνεῖῳ ὁ τηλικούτος Ὀδυσσεὺς οὔτε πῶεῖ ὁ τοσοῦ-
10 τος στρατός. ὄρα δὲ καὶ ὅτι, ὡς περ πρὸ μικροῦ συντο*μωτάτη παραβολῇ χρησάμενος τῇ, ὄρνιθες ὡς,
ἐπήγαγε πλατυτέραν ἑτέραν ἐφερμηρευτικήν, οὔτῳ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ. εἰπὼν γὰρ ὅτι Ὀδυσσεὺς κτίλος
ὡς ἐπεπωλεῖτο τὸν στρατὸν, ἐπήγαγεν· ἀρνεῖῳ μιν ἔγωγε εἴσκω καὶ ἐξῆς. τοῦτο δὲ καὶ διασαφητικόν 30
ἐστὶ τοῦ κτίλος. δῆλον γὰρ ὅτι κτίλος ἐστὶν ἀρνεῖος, τὸ πῶν πᾶν περιερχόμενος διὰ χειροήθειαν.
(Vers. 194.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εὐρύτερος ἰδέσθαι, διαφορεῖται τῇ φράσει. ἔστι γὰρ εἰπεῖν καὶ εὐρύτε-
ρος ἰδεῖν κατὰ τὸ, καλὸς ἰδεῖν, καὶ τὰ τοιαῦτα. (Vers. 201.) Οὐδὲν ἐμποδῶν εἰς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ
γένεσιν φαυλότης πατρίδος. καὶ τοῦτο ἔδειξε μὲν καὶ ἡ λυπρὰ Πέλλα, μέγαν βασιλέα προενεγκοῦσα τὸν
Ἀλέξανδρον· καὶ Ἀνάχαρσις δὲ ὁ Σκύθης αὐτὸ πιστοῦται· καὶ ἡ τὸν σοφὸν δὲ Θεμίστιον προενεγκα-
μένη, ὡς ἐκεῖνός που ἱστορεῖ, μαρτυρεῖ. δηλοῖ δὲ πρὸς ἄλλοις μυρίοις καὶ ἡ Ἰθάκη νῆσος, οὐ πολλοῦ
20 λόγου ἀξία, ἐξ ἧς, ὡς ἡ Ἐλένη φησὶ, τραχείας οὔσης ἔ*βλάστηεν ὁ πολύμητις Ὀδυσσεὺς, ὅς, φησι,
τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, τῷ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα, κραναῆς περ εἰούσης, εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ
μήδεα πυκνά. καὶ ὄρα ὅτι καὶ νῦν Πρίαμος μὲν σωματικῶς ἐπήνεσε τὸν Ὀδυσσεῖα, Ἐλένη δὲ εἰς τὴν
ψυχὴν ἐκεῖνου προέκνυψε. (Vers. 202.) Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, εἰδὼς δόλους, αἰτιατικῇ συνέταξεν, 40
ἀλλαγῶν δὲ γενικῇ, ὡς καὶ ἐν τῷ, τόξων εὐ εἰδὼς, καὶ εὐ εἰδὰς τεκτοσυνάων· καὶ ὅτι τὸ παντοίους
δόλους οὐκ ἔστιν ἄκρατος ἔπαινος Ὀδυσσεῖος, εἰ περ οὐχ' ἀπλῶς δόλους οἶδεν ἀλλὰ παντοίους, ὢν εἰς
καὶ ὁ κατὰ τοῦ καλοῦ Παλαμήδους, ψεκτέος πάντως ὢν, ὡς οὐκ ἂν ἀντίποι τις. Τὸ δὲ, μήδεα
πυκνά, μετ' ὀλίγα σαφηνίζων ὁ ῥήτωρ Ἀντήνωρ νιφάσιν ἀπεικάξει τοὺς Ὀδυσσεῖος λόγους. Ἰστέον δὲ
καὶ ὅτι ἔδει μὲν τὸν Πρίαμον εἰδέναι τὴν ὄψιν τοῦ Ὀδυσσεῖος, εἴ γε καὶ εἰς τὴν Τροίαν ἦλθεν, ὡς
30 ῥηθήσεται, ὁ δὲ ἀγνοεῖ αὐτὸν, ἴσως μὲν οὐκ ὀξὺ βλέπων διὰ τὸ βα*θὺ γῆρας, τυχὸν δὲ καὶ ἐξελάθητο

ἢ οὐδὲ τότε ἠκριβώσατο. ὁ μέντοι Ἀντήνωρ, ἀκριβῶς τὸν τοῦ Ὀδυσσεύος χαρακτῆρα ἐγγράψας, πάλαι
 307 ποτὲ τῇ ψυχῇ ἀναγνωρίζει αὐτὸν ἅμα τῷ λόγῳ τῆς Ἑλένης. * (Vers. 204.) Τὸ, ὦ γύναι, ἢ μάλα 405
 τοῦτο ἔπος νημερτὲς εἶπες, παρωδήσας ὁ ποιητὴς ἄλλως ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἔφη· ὦ γύναι, ἢ μάλα τοῦτο 9
 ἔπος θυμαλγὲς εἶπες. ἔστι γὰρ καὶ τοῦ παρωδεῖν διδάσκαλος ὁ ποιητὴς. Ἀντήνωρ ἀκολουθῶς οἷς
 εἶπεν ἢ Ἑλένη ἀναγνωρίσας τὸν Ὀδυσσεῖα ἱστορεῖ ὡς αὐτὸν τε καὶ τὸν Μενέλαον ἕνεκ' ἀγγελίης τῆς κατὰ
 τὴν Ἑλένην ἐλθόντας εἰς Τροίαν ἐκ Τενέδου ἐν καταρχῇ τοῦ πολέμου ἐξέμισε καὶ ἐν μεγάροισι φίλησεν
 ἦτοι ἐφιλοφρονήσατο καὶ ἐξέμισε, ὃ περ οἱ ὕστερον προξενῆσαι λέγουσι, μετὰ γενικῆς τὸ ῥῆμα συν-
 τάσσοντες, οἶον πειράσομαι σου προξενεῖν, ὡς περ καὶ τὸ ξεναγεῖν, ὃ περ ταῦτόν ἐστι τῷ προξενεῖν,
 γενικῆ συντάσσει ὁ Ἀθήριανός· τὸν δὲ ταῦτα ποιοῦντα πρόξενον ἐκάλον οἱ μεθ' Ὀμηρον, ὡς δηλοῖ καὶ
 10 ὁ εἰπὼν, φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν. οἶδε δὲ σὺν ἄλλοις καὶ Ἡρόδοτος τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν,
 λέγων ὅτι Ἕλληνας πέμπσαντες ἀγγέλους ἤθελον τὴν τε Ἑλένην ἀπαιτεῖν καὶ τῆς ἀρπαγῆς δίκας αἰτεῖν·
 οἱ δὲ, προῖσχύμενοι τὴν τῆς * Μηδείας ἀρπαγὴν, οὐκ ἐπέισθησαν. Σημείωσαι δὲ ὅτι οἱ ῥηθέντες πρό- 20
 ξενοὶ χειροτονητοὶ ἦσαν ἢ ὑπὸ δήμου ἢ ὑπὸ βασιλέων. Ἡρόδοτος οὖν γέρας εἶναι φησὶ τοῖς βασιλεῦσιν
 ἐν Σπάρτῃ τὸ καὶ προξένους ἀποδεικνύειν, οὓς ἂν θέλωσι τῶν ἀστῶν. φησὶ δὲ καὶ ὅτι ἐπιβουλευομέ-
 νους, ὥστε δολοφονηθῆναι τοὺς περὶ Ὀδυσσεῖα καὶ Μενέλαον ὁ Ἀντήνωρ περιεσώσατο. διὸ καὶ ἢ Ἑλένη
 τὸ τοῦ Ἀντήνορος, ὡς προξένου τοῦ ἀνδρός, εἶκε γένος ἀγαπᾶν, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ τὴν Ἴριον πρὸ
 μικροῦ τῇ Ἑλένῃ ὁμιλοῦσαν, μὴ ἄλλη τινὶ, ἀλλὰ τῇ Ἀντηνορίδου γυναικὶ Λαοδίκη παρεικασθῆναι.
 (Vers. 207.) Ἀγαμέμνων δέ, φασιν, ἀπομνημονεύσας τῆς εἰς Ἕλληνας ἀγαθῆς προξενίας ἐκείνου
 παρδαλέην ἐξάψας, ὃ ἐστὶν ἀπαιρωήσας, τῆς τοῦ Ἀντήνορος οἰκίας ὅτε ἢ Τροία ἐάλω, ἄβατον τοῖς
 20 Ἕλλησι τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διεφυλάξατο. ἐτέρωθι δὲ ἢ τῆς ἱστορίας ταύτης διάθεσις τοιαύτη εὔρηται.
 Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν Ἀλώσει Ἰλίου παρ* δαλέην τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος, σύμβολον τοῦ 30
 ἀπόρθητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παισὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνετῶν εἰς Θοράκην περισω-
 θῆναι, κακείθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδριακῇ Ἐνετικῇ. πιθανῶς δὲ Ἀντήνωρ ὡς ξενοδοχῆσας ποτὲ
 καὶ ἰδὼν καὶ εἰ εἰδὼς ἐπιμαρτύρεται ἀλήθειαν τῇ Ἑλένῃ, ἀναγνωρίζων τὸν Ὀδυσσεῖα, ἵνα μὴ ὑπο-
 πτευθῆ ἢ Ἑλένη ἐφ' οἷς λέγει. περὶ δὲ τῆς ῥηθείσης, ὡς μὲν Εὐριπίδης ἂν εἶποι, Ἀδριακῆς, κοινῶς
 δὲ Ἀδριατικῆς Ἐνετικῆς ζητητέον ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων,
 προξένων, ἀστοξένων, δορυξένων καὶ ἰδιοξένων, πρόξενοι μὲν κατὰ Αἴλιον Λιονύσιον οἱ ὅλης πόλεως
 ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται, καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον·
 ἀστόξενοι δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγα-
 30 μέμνων ἐν Λυδία· δορυξένοι δὲ οἱ ἐκ πολέμου ξέ* νοι γεγονότες τισίν· ἰδιοξένοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' 40
 ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Πausανίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησὶν· ἀστόξενοι οἱ γένει προσήκοντες τῇ
 πόλει τὸ ἀνέκαθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἰππολόγου τοῦ Βελλεροφόντου.
 ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀστόξενοι οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες, ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ
 δορυξένου ὁ αὐτὸς Pausanias φησὶν, ὅτι δορυξένος ὁ ἐκ πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβείων περὶ λύτρων,
 εἰ ζωρηθεῖεν τινές. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ὁ γὰρ, ἤγουν εὐτος, μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένου,
 ἢ παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον, ἢ δριμύως δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς * φονεῦσι τοῦ Ἀγαμέμνονος 406
 φιλιωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν, ὡς εἶναι οὕτω δορυξένον εἶπειν καὶ τὸν
 χάριν δουρὸς ἦτοι πολέμου συμμαχικῶς ξενισθέντα ὑπὸ τινων. (Vers. 209.) Ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ
 Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, ὁ Μενέλαος δηλαδὴ καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, τὸ μὲν ἀγρομένοισιν ἀγορὰν
 40 Τρώων ὑπολαλεῖ, τὸ δὲ ἔμιχθεν οὐ κυριολεκτεῖται μὲν, καθὰ ἐπὶ μισγαγκείας ὑδάτων, ἐφιλήθη δὲ τῷ
 Πινδάρῳ τε ὡς ἀγαθὴ λέξις, καθὰ ἐν τοῖς ἐκείνου δεδήλωται, καὶ τῷ εἰπόντι δὲ, ὡς ἀναμιξ ἀγγύλων
 ἰππῶται, κατὰ τὸ, μένονται ἐπιμιξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες. (Vers. 210.) Ὑπογράφων δὲ Ἀντήνορος
 ὁ ποιητὴς καὶ τὸ τοῦ Μενελάου εἶδος ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα παραθέσεώς φησι· στάντων μὲν Μενέ-
 λαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, ἅμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. καὶ * ὄρα ὅτι τῇ κεφαλῇ 10
 μὲν μείων καὶ τοῦ Μενελάου ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἄλλως δὲ γεραρώτερος τοῦ Μενε-
 λάου, ὡς περ αὐτοῦ πάλιν τοῦ Ὀδυσσεύος ὁ Ἀγαμέμνων. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι σολοικοφανὲς ἤγουν

καινοπροεπίς σχῆμα τὸ, ἄμφω δ' ἐξομένω γεραρώτερος ἦν Ὀδυσσεύς. ὤφειλε μὲν γὰρ καὶ ἡδύνατο εὐσυντάκτως εἰπεῖν, ἄμφοιν δ' ἐξομένοιν. ὁ δὲ οὕτως ἔφρασε καινότερον διὰ τὸ ἀρξασθαι μὲν ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀπὸ εὐθείας δυϊκῆς, εἶτα μὴ ἔχειν ἐν κοινὸν ῥῆμα περὶ Ὀδυσσεύς καὶ Μενέλαου εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἦσαν ὁμοίως ἄμφω γεραροί. τοιοῦτον καὶ τὸ, σὺν τε δὴ ἐρχομένω καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησε, καὶ τὸ, οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν ἰκάνει, καὶ ἄλλα πολλὰ. σημείωσαι δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ὅτι φθάσας εἰπεῖν ὁ ῥήτωρ Ἀντήνωρ προαναφωνητικῶς τὸ, ἄμφοτέρων δὲ φωνὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνὰ, 308

20 ἡρμήνευσεν ἐν τοῖς προσεχῶς ῥηθεῖσι τὴν φωνήν, ἐν τῷ, στάντων *μὲν Μενέλαος ὑπείριχε καὶ ἐξῆς, ὡς εἴρηται, ἵνα εἴη φωνὴ μὴ μόνον ἢ φύσις καὶ ἢ εὐφύια, καθ' ἣν εὐπέφυκί τις πρὸς ἔργον, ἀλλὰ καὶ ἢ κατὰ σῶμα ὑπεροχὴ καὶ γεραρότης. καὶ οὕτω μὲν διεσάφησε τὴν φωνήν καὶ μάλιστα ἐν τῷ, οὐ τότε γε ὡδ' Ὀδυσσεύς ἀγασσάμεθα εἶδος ἰδόντες, ὡς καὶ τοῦ ἀγαστοῦ εἶδους φωνῆς λεγομένου. Τὸ δὲ 10 πυκνὰ μῆδεα διερμηνεύων ἐπάγει τὰ εὐθύς ῥηθησόμενα. (Vers. 213.) Ἀντήνωρ ἐπαινῶν ὡς ῥήτωρ τὴν κατὰ Ὀδυσσεῖα καὶ Μενέλαον ῥητορείαν, ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς Πρίαμος πρὸ βραχέων τὸν ὅμοιον Ἀγαμέμνονα, ἰδέαν λόγου καθυπογράφει τῷ μὲν Μενέλαῳ διὰ νεότητα ἢ καὶ ὡς Λάκωνι στενήν, ταῦτόν δ' εἰπεῖν, γοργήν, τὰ καιρία μόνον ἐν βραχεῖ ἐπιλεγόμενῳ, τὰ δὲ περιττὰ ἐπιτρέχοντι. λέγει γὰρ, ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὑφαινον, ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, παῦρα μὲν, ἀλλὰ

30 μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος οὐδ' ἀφάμαρ*τοεπίης, εἰ καὶ γένει ὑστερος ἦεν. Τῷ δὲ Ὀδυσσεῖ πάννυκτον καὶ πυκνότητι νοημάτων ἐμπλατυνόμενον ἐμφαίνει τὸν χαρακτῆρα, εἰπὼν· ἀλλ' ὅτε δὴ ὅσα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει καὶ ἔπεα νηφάδεσσιν εἰκότα χειμερήσιον, οὐκ ἂν ἔπειτα Ὀδυσσεῖ γ' ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος, καίτοι πρὸ τῆς δημηγορίας ζακότῳ εἰκότως καὶ ἀνεπιστήμονι, ὡς δηλοῖ πρὸ τούτων εἰπὼν τὸ, ἀλλ' ὅτε δὴ πολὺμητις ἀναίξιεν Ὀδυσσεύς, στάσκεν, ἡγουν ἴστατο, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν, ὃ ἐστὶν ὑπε- 20 βλέπετο, παρασύρων ἴσως τὸ βλέμμα λόγῳ βλοσυρότητος, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας, σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηγῆς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφῆς ἔχεσκεν αἶδρει φωτὶ εἰκότως· φαιῆς κεν ζακότον τέτιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὐτῶς· ἀλλ' ὅτε δὴ ὅσα τε μεγάλην καὶ ἐξῆς, ὡς προσεχῶς ἐγράφη. ἐν οἷς ὅρα ὅτι τὸ, ἀλλ' ὅτε δὲ, τρεῖς ἐτέθη κατ' ἐπαναφορὰν ἐν στίχων ἀρχαῖς. φασὶ δ' ἐν ταῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι

40 τρεῖς τρόποι ῥητορείας, ὁ *ἀπολελυμένος καὶ βραχὺς καὶ περὶ τὰ καιρία ἔχων, οἷος ὁ τοῦ Μενέλαου, ὃς ἐπιτρέχων τὰ πολλὰ, ὡς εἴρηται, μόνον λέγει τὰ καιρία· δεύτερος ὁ ὑψηλὸς καὶ καταπληκτικὸς καὶ μεστὸς ἐνθυμημάτων ἀθρόως λεγομένων, ὃν καὶ Θημοσθένης ζηλοῖ· καὶ τρίτος ὁ πιθανὸς καὶ πολλῶν πλήρης δογμάτων οἷος ὁ τοῦ Νέστορος, οὗ ζηλωτῆς Ἰσοκράτης, ὃς τὸ γνωμολογικὸν καὶ σαφὲς ἐξῆλωσε. (Vers. 212.) Τῶν δὲ Ὀμηρικῶν λέξεων τὸ μὲν μύθους καὶ μῆδεα διαφορὰν ἔχει, καθότι μῦθοι μὲν οἱ ἀπλῶς οὕτω λόγοι, μῆδεα δὲ οἱ κατὰ συμβουλήν λόγοι. δῆλον δὲ ὡς ὁμώνυμος λέξις καὶ 30

407 τὰ μῆδεα, δηλοῖσα νῦν μὲν βουλευμάτα, ἐν *ἄλλοις δὲ καὶ αἰδοῖα, τὰ παρὰ Ἡσιόδῳ μέγιστα, ὧν προκατάρχει τὸ μέδω, ἡγουν ἄρχω, ἐξ οὗ μέδεα, ἀρχή τις ὄντα καὶ αὐτὰ ἐν τῷ ζῳῳ, καὶ κατὰ τροπὴν συνήθη, μέγιστα. Τὸ δὲ, βουλάς ὑφαινειν, ἐκ μεταφορᾶς καὶ αὐτὸ εἴρηται συνθέσεως ὑφαινομένου ἴστοῦ. ὡς γὰρ ἢ τῆς κρόκης ἐκεῖ τῷ στήμονι ἐπισύνθεσις ἀποτελεῖ ὑφασμα, οὕτω καὶ λόγον ἢ συνθήκη τῶν λέξεων. εὐρήσει δὲ τις καὶ τὸν ἐν Ὀδυσσεῖα τῆς Πηνελόπης ἴστον διὰ τὴν τοιαύτην ὁμοιότητα εἰς φιλοσόφους λόγους ἐκλαμβανόμενον. τὸ δὲ, πᾶσιν ὑφαινον, δημοσίᾳ δημηγορεῖν ἐν Τροίᾳ τηνικαῦτα τὸν Ὀδυσσεῖα δηλοῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ καθ' Ὀμηρον ὑφαινεσθαι λόγους ἡρέθισέ τινας τῶν ὑστέρων συντιθέναι στίχους ὡς ἐν τύπῳ ὑφάνσεως, οὗς καὶ ἴστοὺς ὠνόμαζον, ὧν ἕκαστος ἐν ἰσότητι γραμμάτων 10 ἠπλωμένος κατὰ πλάτος μὲν ἄλλως ἀνεγινώ*σκετο, ἐτέρως δὲ κατὰ βάρητος ἐν ἀνομοιότητι ἐννοιῶν. καὶ ἦν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἔπεισι τὸ μὲν τι ὡσανεὶ στήμων, τὸ δὲ ὡς οἶον κρόκη. (Vers. 213.) Τὸ δὲ ἐπιτρο- 40 χάδην ἀντὶ τοῦ κεφαλαιωδῶς, ταχέως, ἐσπευσμένως, ἐν τῷ ἐπιτρέχειν τὰ πολλὰ· ὃ διασαφῶν φησί· (Vers. 214.) παῦρα, ἡγουν ὀλίγα. ἐπεὶ δὲ κακία πολλάκις λόγον καὶ ἀδυναμία τὸ βραχυλογεῖν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. εἰς πλέον δὲ τοῦτο ἐφερμηνεύων φησί· ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος, ἢ διὰ λακωνισμόν, ὡς εἴρηται, ἢ διὰ νεότητα· οὐκ εὔποροι γὰρ λέγειν οἱ νέοι. (Vers. 215.) οὐ μὴν οὐδ' ἀφάμαρτοεπίης, ἦτοι ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν, ἢ κατὰ νοήματος πιθανότητα, ἢ κατὰ λέξιν καὶ τὰ περὶ αὐτήν, εἰ καὶ γένει ὑστερος ἦεν ἦτοι νέος, ὡς εἴρηται. τὸ γὰρ, ἢ καὶ γένει ὑστερος ἦν, οὕτω διασαφῶσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς

καὶ τὸ, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, ἀντὶ τοῦ, εἰ καὶ ἐγὼ αἰχμητῆς εἰμι. (Vers. 216.)
 Τὸ δὲ ἀναίξιε μέγεθός τε ἥρωικὸν ἐμφαίνει τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ δραστη*ριότητα τὴν καθ' ὁρμὴν. 20
 (Vers. 217.) Τὸ δὲ, κατὰ χθονός, Ἀττικόν ἐστιν, ὡς καὶ τὸ, κατὰ γῆς, ὁ σοφὸς οὐκ ἄγνοεῖ. χρῆσις δὲ
 συντάξεως τοιαῦδε σὺν ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. (Vers. 219.) Τὸ δὲ πῆξαι κατὰ γῆς τὰς ὄψεις
 ὡς οἶα μελετῶντα ἐμμερίμνως διὰ σχεδιασμὸν καὶ ἴστασθαι ὑπιδόμενον καὶ τὸ σκῆπτρον μῆτε προπρη-
 νῆς κινεῖν ἀλλ' ἀστεμγῆς ἔχειν ἥτοι ἀστρεφῆς ἀμετακίνητον, εἰ καὶ ἀπλότητος ἦν, ἀλλ' ὅμως ἄλλως ἀγω-
 νιώντά τε καὶ ἐκπεπληγμένον ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσεά καὶ οἶον ζάκοτον ἥτοι ὀργίλον διὰ τὸ σύννου, ὡς
 περ αὐτὸν πάλιν Θαρσαλέου καὶ ἔμφρονος τὰ τούτων ἐμπαλιν. Τὸ δὲ πῆξας, ὁ ἐστὶν ἐρείσας, στηρίξας,
 τὸ τοῦ βλέμματος ἐμφαίνει καθεστηκός. Ἡ δὲ ἀκίνησία τοῦ σκῆπτρου διαστελλομένη πρὸς κίνησιν ἐν
 10 καιρῷ γινομένην ἐμφαίνει διαφορὰν καὶ ἐν τῇ τῶν χειρῶν κινήσει τῇ ἐν δημηγορίαις, ἣν Δημοσθένης
 μὲν ἐποιεῖτο, Αἰσχίνης δὲ ἀπέστεργεν, ὁ καὶ ἀκούσας ἐκ Δημοσθένους χρῆναι τοὺς *ρήτορας πρε- 30
 σβεύοντας ἔσω τὰς χεῖρας ἔχειν, οὐ μὴν ἐξ ἀνάγκης δημηγοροῦντας. (Vers. 218.) Τὸ δὲ προπρηνῆς
 μετήνεκται μὲν ἀπὸ σωμάτων, οἷς οὐχ' ὑπτία ἢ πτώσις· δοκεῖ δὲ μηδὲ περιττὴν ἔχειν τὴν πρόθεσιν
 κατὰ τὸ προπάσας καὶ πρόπαντες, ἀλλὰ δηλοῦν διαφορὰν τινα τοῦ ὀπίσω καὶ τοῦ προπρηνῆς νωμῶν τὸ
 σκῆπτρον. εἰ γὰρ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ προανῆς ἦν τὸ τοῦ σώματος ὀπίσω, ἀλλὰ τὸ σκῆπτρον ἐπὶ τὰ πρόσθε
 309 νωμώμενον προηνῆς ἐνωμᾶτο κατακλινόμενον. (Vers. 219.) Τὸ δὲ, αἶδρει φωτὶ, διὰ διφθόγγου γρά-
 φεται, ὡς καὶ τὸ, ὄφει ὄφει. οὐ γὰρ ἐστὶν οὐδὲ τὸ αἶδρις παρώννυμον μακροπαράληκτον, ἵνα διὰ τοῦ
 δ' κλίνηται, ὥστε κατὰ τοὺς παλαιούς ἀμαρτάνει Σαπφῶ καὶ Σοφοκλῆς καὶ Φρύνιχος διὰ τοῦ δ' κλίνοντες.
 οὐδὲν δὲ θάυμαστον, εἰ διὰ τοῦ ἰ πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν Ἰωνες προσφέρου-
 20 τες, οἶον ἰδριος, ὄριος, τὴν δοτικὴν διὰ τοῦ εἰ προάγουσιν, οὐ διὰ τοῦ ἰ· ἴσως γὰρ *τοῦτο διὰ τὸ 40
 κακόφωνον τῶν δύο ἰ ποιοῦσιν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ πόσις, ἥτοι ὁ ἀνὴρ, τὴν μὲν γενικὴν διὰ τοῦ ἰ ἔχει,
 οἶον εὐνήν αἰδομένη πόσιος, τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ εἰ· χαριζομένη πόσει φῶ. οὕτως Ἡρόδωρος.
 (Vers. 220.) Τὸ δὲ, ἄφρονά τ' αὐτως, ψιλοῦσθαι φανερώς δηλοῖ τὸ αὐτως Αἰολικῶς. (Vers. 221.)
 Τὸ δὲ, ὅπα μεγάλην, εὐρυβόαν ἐμφαίνει καὶ τὸν Ὀδυσσεά, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται. καὶ ἔστι καὶ
 τοῦτο στρατηγοῦ ἀρετῆ. διὸ καὶ Ἀγαμέμνων πρὸ μικροῦ μακρὰν αὖσεν ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν. ἱστορεῖται
 δὲ καὶ ἀσχεῖσθαι τὴν μεγαλοφωνίαν τοὺς παλαιούς. Τὸ δὲ ἴει, λείπεται προθέσεως, ταῦτόν ὄν τῷ, ἀφίει.
 (Vers. 222.) Τὸ δὲ, ἔπεα νιφάδεσσιν εἰκότα, εἴρηται *διὰ τὸ τάχος τῶν νοημάτων, διὰ τὸ πυκνόν, διὰ 408
 τὸ τῆς σαφηνείας διάλεκτον, καὶ μὴν καὶ διὰ τὸ φοβίης γέμον. εἶκοι γὰρ καὶ καταφορικῶς προάγειν τὸν
 λόγον ἐν τῇ Τροίᾳ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ νόμῳ κοινοῦ τόπου τὴν πρεσβείαν μεθοδεύειν, παραμιγνῆς τῷ λόγῳ
 50 καὶ ἀπειλάς, καὶ ὡς οἶον εἰπεῖν, θατέρω μὲν δόρυ, θατέρω δὲ κηρύκειον προῖσχύμενος. ὁ δὲ παροιμία
 ἦν, ὡς φησι Πανσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατευθέντες γὰρ, φησιν,
 εἰς Δελφούς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρῆσμον ὡς ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος
 ἄριστος, εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες ἕως οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσουσιν, οἱ βόες δηλαδὴ, ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς
 ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ Τάναγραν ὠδευσαν,
 δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον ὡς ἐπὶ *πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς 10
 νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέπεσεν ἐπὶ τῶν ὁμοιά τινα ποιοῦντων, λέγουσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. ἐν ἑτέρῳ
 δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμούμενοι Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κατό-
 πιν καθώπλισαν ἑαυτοὺς, κἀντεῦθεν ἢ ῥηθεῖσα παροιμία. Ἰατέον δὲ καὶ ὅτι τὸ νιφάδεσσιν εἰκότα
 40 κέναι τὴν ὅπα. δύναται δὲ καὶ τὸ μῆδεα πυκνὰ τρόπον ἕτερον ἄμοιον εἶναι τῷ, ἔπεα νιφάδεσσιν εἰκότα
 εἰ μὴ τις ἐκεῖ τὸ πυκνὰ ταῦτόν ἐρεῖ τῷ πυκνὰ, ὁ ἔστι συνετά. * (Vers. 226.) Ἐπιβαλὼν ὁ Πρίαμος 38
 τῇ περὶ τοῦ Αἴαντος ἐρωτήσῃ φησί· τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἥνς τε μέγας τ' ἔξοχος Ἀργείων
 κεφαλὴν, ἢ δ' εὐρέας ὠμούς. ἢ δὲ τανύπεπλος Ἑλένη ἀποκριναμένη φησί· οὗτος δ' Αἴας πελώριος,
 ἔρκος Ἀχαιῶν. τὸν Ἀχιλλέα μέντοι μέγα που ἔρκος ἐρεῖ Ἀχαιῶν ὁ ποιητής. εἶπε δὲ πρὸ τούτου καὶ τὸν
 310 βασιλέα ἦν τε μέγαν τε καὶ πελώριον. Σημείωσαι δὲ ὡς, εἴ περ ἔπαινός ἐστιν ἀνδρὸς τὸ μέγας, οὐ
 τοιοῦτον ἄρα τὸ μικρὸς, καὶ μάλιστα τὸ τυτθός. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπὶ Τυθῆως, ὅς ἐκ τοῦ Τυτθοῦ

παρωνόμασται, φησί· μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς, παρὰ καὶ καλὸν κακῶ θέμενος καὶ οἰονεὶ
 λέγων ὡς τοῦ μεγέθους μὲν εἶχε σμικροπρεπῶς, ὑποῦτο δὲ οἷς ἠνδραγαθίζετο. (Vers. 227.) Τὸ δὲ,
 40 ἔξοχος κεφαλὴν καὶ ὤμους, καθὰ καὶ τὸ πελώριος, διασαφητικὰ *εἰσι τοῦ μέγας. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν
 τοῖς ῥηθεῖσι κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς ἢ Ἐλένη ἐπαναφορικῶς τῇ αὐτῇ χρᾶται πτώσει ἐν τῷ, οὗτος
 γ' Ἀτρεΐδης, οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, οὗτος δ' Αἴας ἐστι πελώριος. καὶ ὅτι τανύπεπλον τὴν Ἐλένην
 λέγει οὐ μόνον ὡς τανύουσαν Ῥωμαϊκῶς καὶ ἐπισύρουσαν κάτω τὸν πέπλον, ὅς ἐστιν ἐνταῦθα γυναι-
 κεῖον ἱμάτιον, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐσαρκον καὶ οὐκ ἰσχνὴν, ἀλλὰ τίνουσαν καὶ ἐξαπλοῦσαν καὶ ἐμπιπλῶσαν
 τὸν πέπλον τῷ εὐ διεστηκέναι αὐτῇ τὴν φύσιν τοῦ σώματος. ὅτι δὲ κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν τῆς
 τανυπέπλου πεπύκνωται καὶ Ῥωμαϊκοῖς ἔθεσιν ἢ Ὀμηρικῇ ποιήσιν, ἐν Ὀδυσσεΐα δεδήλωται.
 (Vers. 230.) Καὶ ἐνταῦθα συντομωτάτη παραβολὴ ἐν τῷ, Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἔστηκε θεὸς ὡς* 10
 10 οὐδὲ γὰρ ἐχοῖν αὐτὴν πλατῦναι σωματικῶς. σημειῶσαι δὲ ὅτι περὶ *μὲν τῶν ἄλλων ἢ Ἐλένη ἐρωτη-
 θεῖσα εἶπε, περὶ δὲ τοῦ Ἰδομενεύς οὐχ' οὕτως, ἀλλὰ μόνη ἀφ' ἑαυτῆς. καὶ ὅρα τὴν Ὀμηρικὴν καὶ ἐν
 τούτοις ποικιλίαν. περὶ γὰρ τοῦ βασιλέως Πριάμος μὲν ἐρωτᾷ, Ἐλένη δὲ λαλεῖ, εἰτ' αὐτίς αὐτὸς
 ὁ Πριάμος ἐπαινον ἐκείνου λέγει· περὶ δὲ Ὀδυσσεύς πυνθάνεται μὲν ὁμοίως ὁ Πριάμος καὶ ἢ Ἐλένη
 ἀποκρίνεται, ὁ δὲ Ἀντήνωρ λαλεῖ πρὸς ἐπαινον, περὶ δὲ Μενελάου, μηδενὸς ἐρωτήσαντος, παραρρί-
 πτεῖ ὁ Ἀντήνωρ ὡς εὖ εἰδὼς τὰ περὶ μεγέθους καὶ φύσιν καὶ λογιότητος, περὶ δὲ τοῦ Αἴαντος ἐρωτήσας
 καὶ μαθὼν ὁ Πριάμος οὐδὲν οὐδ' ὅλως λέγει δι' αὐτὸν, τὸν δ' Ἰδομενεά δείκνυσιν ἢ Ἐλένη μηδὲν ἐρω-
 τηθεῖσα περὶ αὐτοῦ, μικρὸν δὲ προϊούσα καὶ τῶν ἀδελφῶν δίχα ἐρωτήσεως μεμνήσεται τῶν ἤδη τεθνεώ-
 των· καὶ οὕτως ὁ ἀκροατῆς πολλὰς ἱστορίας πολυτρόπως ἐνταῦθα μανθάνει οὐ μόνον περὶ ἔτι ζώντων,
 20 ἀλλὰ καὶ μηκέτ' ὄντων, ὡς καὶ πρὸ *μικροῦ περὶ Ὀτρέως καὶ Μυγδόνοιο καὶ Ἀμαζόνων. οὕτως εὐμη- 20
 χάνως Ὀμηρος τὰς ἔξω τε τοῦ νῦν καιροῦ ἱστορίας ἐπεισοδιάζει τῇ ποιήσει καὶ ταῖς μεθόδοις αὐτὴν
 καταποικιλλεῖ τῶν ἀφηγήσεων. ἕκαστον γὰρ τῶν ἐνταῦθα προσώπων ἄλλως καὶ ἄλλως μεθοδεύσας
 παρέθετο, ἐκφεύγων ὡς εἴωθε τὸ μονοειδὲς καὶ ὑπτίον τοῦ ἱστορικοῦ ἀφηγηματικοῦ· μεμάθηκε γοῦν
 ὁ ἀκροατῆς τὰ μὲν ἐρωτήσαντος Πριάμου, τὰ δὲ καὶ ἄλλως ἐκ παρόδου πολυειδῶς. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἐκ
 βασιλέως τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ ποιητῆς ἤρξατο, εἶτα εἰς Ὀδυσσεά καὶ τελευταῖον εἰς Αἴαντα διέβη τῇ
 ἐρωτήσῃ, προτάξας μὲν τὴν βασιλείαν, ὑποτάξας δὲ, τὴν φρόνησιν, μετὰ δὲ αὐτὴν θεῖς τὴν ἀνδρείαν,
 πλεῖον δὲ τι μὴ περιεργασάμενος. (Vers. 231.) Ἄγους ἐνταῦθα τοὺς ὑπὸ βασιλεῖ στρατηγοὺς λέγει.
 φησί γὰρ· ἔστηκεν Ἰδομενεὺς, ὁ τῶν Κρητῶν διηλαδὴ βασιλεὺς, ἀμφὶ δὲ μιν Κρητῶν ἀγοί. Οὐ μόνον
 30 ὡς συ*γενῆς τῶν βασιλέων ὁ Ἰδομενεὺς εἰς Τροίαν ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ξενίας χάριτας ὡς εἰκὸς ἀποτίμων.
 φησί γὰρ Ἐλένη ὅτι Πολλάκι μιν ξείνισεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο. 30
 τοῦτο δὲ καὶ διὰ πιθανότητα λόγου καίται· πῶς γὰρ ἂν ἢ Ἀργεῖα Ἐλένη τὸν οὕτως ἀπακισμένον νησιώ-
 την ἄλλως ἐγίνωσκεν, εἰ μὴ θαμὰ ἐκεῖνός παρ' αὐτῆς ἐξενίζετο; Τὸ, νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ
 ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς, οὓς κεν εὐ γνοίην, ἤγουν εὐ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθήσαιμην, δοιῶ δ' οἱ δύναιμι
 ἰδέειν, λέγει μὲν ἢ Ἐλένη· ἐμφαίνει δὲ ὡς ἐν σχήματι παραλείψεως εὐμεθόδως ὅτι ἠδύνατο καὶ ἄλλας
 ἐνταῦθα πολλὰς ἱστορίας τοιαύτας παρενθεῖναι ὁ ποιητῆς καὶ μυθήσασθαι κατὰ ὁμοίαν ἐπιβολὴν, εἰ
 μὴ ἔξω ἦν τοῦτο τοῦ ἔργου. δύναται δὲ τις αὐτὸ παρωδήσας εἰπεῖν καὶ ἐπὶ φίλων θανόντων ἢ καὶ
 40 ἄλλως ἀποδημούντων. πῶς δὲ ἑλίκωπες οἱ Ἀχαιοὶ, ἐν τῇ α' ῥα*ψωδίᾳ εἴρηται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τοῦ
 εὐ εἰδέειν γενικῆ συντασσομένου Ὀμηρικῶς ἐν τῷ, τόξων εὐ εἰδὼς· ἔτι δὲ καὶ τοῦ γνῶναι, ὡς καὶ
 ἢ Ὀδυσσεῖα δηλοῖ. τὸ, οὓς κεν εὐ γνοίην, ἤγουν οὓς ἂν εὐ γνοίην, αἰτιατικὴν ἔσχε σύνταξιν, ὁμόστι-
 χον ἐκείνοις ὄν. αἴτιον δὲ τὸ ἐπαμφοτερίζειν τὴν σύνταξιν καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ῥήτορας ὧδε καὶ ὧδε 40
 φράζειν. ὁ γοῦν τὰ Διονυσιακὰ ποιήσας, ὀκνήσας ἀκολουθεῖσαι Ὀμήρῳ εἰς τὴν γενικὴν σύνταξιν, κατὰ
 αἰτιατικὴν πῶσιν, ὡς πού καὶ προγέγραπται, ἔφη τὸ, εὐ εἰδὼς πόνον ἄλλον ἐπὶ στονόεντι κάρητι. διὸ
 410 καὶ Σοφοκλῆς ἐν στίχῳ ἐνὶ οὐκ ὠκνήσῃ διπλόην θέσθαι συντάξεως, εἰπὼν, ὧ δυσθέατον *ὄμμα καὶ
 τόλμης πικρᾶς. ἔχων γὰρ φάναι, ὧ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρᾶ, ὅμως ἐξήλλαξε τὴν φράσιν διὰ
 τὸ καὶ οὕτω καὶ οὕτω δύνασθαι λέγεσθαι, οἶον· ὧ δυσθέατον καὶ ὄψεως καὶ τολμήματος, καὶ πάλιν·
 ὧ δυσθέατος ὄψις καὶ τόλμημα. τὸ δὲ, τοῦνομα μυθήσασθαι, ἤγουν εἰπεῖν, κατὰ τὸ, τίς ἂν πάντων

ὄνοματ' εἶπε, μετὰ προθέσεώς φασιν οἱ μεθ' Ὀμηρον, οἷον πρὸς ὄνομα εἰπεῖν. (Vers. 236.) Τῶν Διοσκούρων μνησθεῖσα ἢ Ἑλένη, περὶ ᾧν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν εἶρηται, αὐτοκασιγνήτους αὐτοὺς λέγει καὶ ἡγεμόνας λαῶν καλεῖ. καὶ τὸν μὲν Κάστορα ἰππικὸν οἶδε, τὸν δὲ Πολυδεύκην ἄριστον πύκτην. καὶ αὐτὴ μὲν ἐθέλει αὐτοὺς ἰδεῖν, Ὀμηρος δὲ θανεῖν ἱστορεῖ τούτους ἐν Λακεδαιμόνι, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐκτιθεταί. φράζει δὲ τὰ ῥηθέντα Ὀμηρος οὕτω· δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδεῖν κοσμητόρε 10
 λαῶν, Κάστορά θ' ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, αὐτοκασιγνήτω, ἢ οὐχ' ἐπέσθην Λακε-
 δαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς, ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο, οὐκ ἐθέλουσι δὲ πόνον καταδύμεναι ἀνδρῶν, αἴσχεα δει-
 διότες καὶ ἐνείδεια πόλλ' ἄ μοι ἐστίν. Καὶ ὅρα ὅτι ὁμολογεῖ καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἢ Ἑλένη αἰσχρὸν
 πράγμα ποιῆσαι καὶ ἐπονείδιστον τὸ εἰς Τροίαν ἀκολουθῆσαι τῷ μοιχῷ Πάριδι. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς
 311 Ἑλένη μὲν ἀμφιβάλλει, ὡς εἰκὸς, εἰ μὴ ἦλθον εἰς Τροίαν οἱ Διοσκουροί. Ζηνόδοτος δὲ διοικητὴς ἐν
 Λακεδαιμόνι φησι καταλείφεσθαι αὐτούς. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐν ἰατρικῷ βίβλω εὑρηται αἱ παρωτίδες
 καλούμεναι Διοσκουροί. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καὶ ὁ στάχυς ἐπὶ μέρος σώματος εὑρέθη κείμενος, ὃ καὶ παρὰ
 πολλοῖς εἰς ἔτι νῦν φέρεται, ἢ συὸς προβάτου στάχυν φασὶ τὰ περὶ τὰς ψόας. Ὅτι δὲ οἱ Διοσκουροί
 καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ παντὸς ἐνοήθησαν, καὶ εἰς τοὺς *τροπικοὺς δὲ μάλιστα κύκλους, 20
 ὁ Παραβάτης Ἰουλιανὸς ἔγραψεν, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι
 δυνατόν μὲν ἦν τὴν Ἑλένην διὰ τοσούτων ἐτῶν μαθεῖν τὰ κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἀπὸ αἰχμαλώτων ἢ καὶ
 ἄλλως πως, ἐπεκρύπτετο δὲ αὐτῇ ὁ θάνατος ἐκείνων ἐπιτήδες Ἀλεξάνδρου, οἷα εἰκὸς, τοῦτο μηχανω-
 μένου, ὡς ἂν μὴ τήκοιτο δακρυχέουσα. Ὀμηρικὸν δὲ πολλαχθῶ ἔθος φανεῖται κατὰ οἰκίαν τεχνικὴν
 μέθοδον τὸ ἐν πράγμασι μὴ μόνον αὐτὸ τὸ ὄν λέγειν, ἀλλὰ στοχαστικῶς καὶ τὸ μὴ ὄν, ὡς καὶ
 20 ἐνταῦθα ποιεῖ, πλάσας τὴν Ἑλένην μὴ μόνον τὸ ἀληθὲς εἰποῦσαν, ὡς οἴκοι μεμνηκάσιν οἱ ἀδελφοί,
 ἀλλὰ καὶ ὡς εἰς Τροίαν ἐλθόντες εὐλαβοῦνται φαίνεσθαι ὃ περ οὐκ ἔστιν. (Vers. 238.) Ὅρα δὲ ὅτι
 τε δυνάμενος Ὀμηρος Πολυδεύκην εἰπεῖν κοινῶς, ὅμως εἶλετο ἰωνίσαι καὶ γράψαι Πολυδεύκεα, ἐξ οὗ
 πάθος γέγονε στιχηρὸν, λεγόμενον ὑπέρμηκες· τὸ δ' αὐτὸ καὶ δολι*χόουρον· καὶ ὅτι τοὺς αὐτοκασιγνή- 30
 τοὺς ἐρμηνεύουσα φησί· οὗς μοι μία γείνατο μήτηρ, πρὸς οὗς δηλαδὴ γνησιώτερον οἱ πολλοὶ διάκειν-
 ται ὡς περ πρὸς τοὺς ὁμοπατρίους μὲν, ἀμφιμητρίους δὲ, ὡς δηλώσει πού καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ, ἐπεὶ
 οὐχ' ὁμογαστρίος Ἐκτορός εἰμι. αἰτία δὲ τοῦ φιλεῖσθαι μάλιστα τοὺς τοιούτους, διότι, φασὶ, τοὺς
 μὲν ὁμογαστρίους ἴσασιν ἀδελφοὺς οἱ ἄνθρωποι, τοὺς δὲ ἀμφιμητρίους οἴονται. Ὅρα δὲ ὅτι Ὀμήρου
 τοὺς κασιγνήτους ἐρμηνεύσαντος Σοφοκλῆς τὴν ὄμαιμον διασαφεῖ ἐν τῷ, πρὸς σῆς ὄμαιμου καὶ κασι-
 γνήτης. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖνος διὰ τὸ μὴ πάντα ὄμαιμον ἤδη καὶ κασίγνητον εἶναι· ὄμαιμοι γὰρ πολ-
 30 λαχοῦ καὶ οἱ ἀπλῶς καθ' αἷμα καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, ὃ καὶ αὐθομαίμους τοὺς τοῦ
 αὐτοῦ γένους εἰπών. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ὀμήρου τοὺς κασιγνήτους αὐτοκασιγνήτους εἰπόντος κατὰ τινα
 ἐνδιάθετον ἐπίτασιν, λαβόντες οἱ μεθ' Ὀμη*ρον ἀφορμὴν ἐντεῦθεν τὸ αὐτοζῶον καὶ τὸν αὐτοάνθρωπον 40
 ὑπεροχικῶς εἶπον καὶ ὅσα τοιαῦτα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὃ γνωτὸς δοκεῖ τροπῇ τοῦ ὦ εἰς ἢ γενέσθαι ὃ κασί-
 γνητος. (Vers. 239.) Ἐρατεινὴν δὲ Λακεδαιμόνα λέγει, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου εἶπεν ὁμηλικὴν ἐρατεινὴν
 καὶ φίλην πατρίδα· καὶ διότι δὲ χώρα εὐδαιμόνων ἢ Λακεδαιμόνων. πόνον δὲ ἀνδρῶν τὴν ἐν πολέμῳ λέγει
 νῦν ἐνέργειαν ἢ κακοπάθειαν. (Vers. 242.) Τὸ δὲ δειδιότες τὴν ἄγαν πολλὴν δηλοῖ εὐλάβειαν καὶ
 αἰδῶ. (Vers. 243.) Φυσιζοος δὲ ἢ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα. αἰτία δ' ἐνταῦθα τῆς ἐν τῇ παρα-
 ληγοῦσῃ μικρογραφίας οὐ ποιητικῆ ἄδεια, ἀναλογία δὲ τις γραμματικῆ. *τὸ γὰρ ζωὴ ἀπὸ τοῦ ζέω ζῶ 411
 γεγονός διὰ τὴν τῶν ζώντων θερμότητα οὐκ ἀλόγως ἂν διὰ τοῦ ὃ μικροῦ ἔχοι γράφεσθαι, ὡς ἔχον τὸ
 40 ε̄ προσγεκείμενον ῥήματι, ἵνα ἢ ὁμοιον τῷ, ῥέω ῥοή, χέω χοή, καὶ τοῖς ὁμοίοις· ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ ζωὴ ἀπλῶ
 ὄνοματι ἐμεγέθυνε τὸ ὦ κανὼν ἐκνικήσας ὃ τῆς προσλήψεως τῆς συλλαβῆς ἐν τῷ ἐνεστῶτι τῷ ζῶ· ὡς γὰρ
 ῥῶ τὸ ὄρμῳ, ῥωὶ καὶ ἐρωὴ ἢ ὄρμη, οὕτω καὶ ζῶ ζωὴ· οὕτω δὲ καὶ ζῶον, ὡς λῶ λῶον· προσήρμοσε λοιπὸν τῷ
 συνθέτω τῷ φυσιζοος ἢ ἑτέρα γραφικῆ, καὶ ἀντὶ τοῦ ε̄ τοῦ ἐν τῷ ζέω ζῶ θεματικῷ ῥήματι ἐγκειμένου,
 ἀντετέθη ἐνταῦθα τὸ ὃ. εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὃ μικροῦ γρα-
 φὴν τῆς ζωῆς ἐν τῷ ὃ θάνατος μοχθηρᾶς οὐσης τῆς ζωῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν, εὑρηται
 γὰρ πού καὶ τοιαύτη γραφὴ, ἐ*κεῖθεν ἂν εἴη συντεθὲν τὸ φυσιζοος γῆ, ὃ ταυτόν πως ἐστὶ τῷ ζείδωρος. 10

26 Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς φησίζουσιν εἶπον τὴν ζῶα φύουσαν, ὡς ἐν ῥητορικῷ φέρεται λεξικῷ. *(Vers. 245.)
 "Ὅρκια πιστὰ σὺ μόνον αὐτοὶ οἱ ἔνορκοι λόγοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη. φησὶ γοῦν κήρυκες 312
 δ' ἀνὰ ἄστν φέρον ὅρκια πιστὰ, ἄρνε δύο καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης, ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ. τοιοῦ-
 τον καὶ τὸ, συναγον ὅρκια, ἤγουν συνῆγον τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. (Vers. 252.) Καὶ τὸ τάμνειν δὲ
 30 ὅρκια παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἡροδότῳ τὸ θῦσαι τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια *δηλοῖ. Ἰωνικὴ δὲ λέξις τὸ τάμνειν
 ἐπὶ τοῦ θῦειν καὶ τὸ ἔταμον καὶ τὰ ὅμοια· καὶ πολλαχοῦ κεῖται, καὶ ἔχει συντομίαν καὶ πολὺν νοῦν.
 συγκροτεῖται δὲ διὰ τε ἄλλων καὶ τοῦ, ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας, καὶ, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε.
 Τὸ δὲ ὅρκους προβῆναι προῖων ὅρκια πιστὰ γενέσθαι φησίν. (Vers. 247.) Ἔστι δὲ φέρειν μὲν τὸ
 βαστάζειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ φοράδην ἐπίρρημα. διὸ καὶ τὸ, ἔφερε δὲ κρητῆρα φαεινὸν, ταυτόν ἐστι τῷ
 ἐβάσταζεν. Οἶνος δὲ εὐφρων ὁ εὐφραντικός καὶ, ὡς ἀλλαγῶν ἕρεϊ, μελιθῶν. (Vers. 246.) Τὸ δὲ, 10
 καρπὸν ἀρούρης, πρὸς διαστολὴν εἶπε τοῦ λοιποῦ τοῦ μὴ ἐξ ἀρούρης, ὃν αἱ ἀγριάδες γεννῶσιν· ἐκεῖνος
 γὰρ οὐκ ἂν εἴη οὕτως εὐφρων. σημείωσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν ἀπλῶς ἄρουρα ἢ ἀρουμένη γῆ, παρὰ δὲ
 Ἡροδότῳ καὶ ὠρίσται, εἰπόντι, ἄρουρα ἑκατὸν πήχεων Αἰγυπτίων πάντη. (Vers. 247.) Τὸ δὲ, ἀσκῶ
 40 ἐν αἰγείῳ, διὰ πολυπειρίαν τοῦ ἀκροατοῦ παρέρρηπται, ἵνα μὴ λανθάνῃ τὸν *ἀκούοντα, ὡς ἐκ προ-
 βάτου μὲν οὐκ ἂν ἀσκὸς εὐχρηστος γένοιτο, ἐξ αἰγὸς δὲ. οἱ δὲ ὑστερον καὶ βόειον ἀσκὸν καινοπραγῆ-
 σαντες εἰς οἶνου ἀγγεῖον εἰς ἑτεροίους καιροὺς ἐξεῦρον αὐτόν. ἄλλον δὲ καιροῦ καὶ οἱ νεασμένοι οἶνου
 ἀμφορέες. οἱ δὲ βίκοι οὐδὲ αὐτοὶ γνωστοὶ τῷ ποιητῇ, καθάπερ οὐδὲ αἱ πυτῖναι, ὧν παράγωγα τὰ
 πυτιναῖα πτερά παρὰ τῷ κωμικῷ. γενικὴ δὲ τις λέξις ὁ ἀσκὸς, εἴ γε καὶ ἄνθρωπος ἀποδαρῆναί που εἰς
 ἀσκὸν ἰστόρηται, καὶ δελφῖνος δὲ ἀσκῶ λέγεται ὁ ποιητικὸς Αἰόλος ἀνέμους ἐγκλείσαι. Σημείωσαι δὲ
 412 καὶ ὅτι δίχα βουλῆς τῶν βασιλέων ἢ τῶν σφαγίων ἐπιλογὴ γέγονε πρὸς τῶν κηρύκων, ὡς ἢ *κατὰ τὸ 20
 σιωπώμενον τῶν βασιλέων καὶ ταῦτα κελευσάντων, ὅποια πολλὰ καὶ τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ, ἢ ὅτι
 ἐξῆν οἰκοθεν ποιεῖν τινὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς κήρυκας. οὕτω δὲ καὶ ἐν ἥρωικῇ μονομαχίᾳ κήρυκες ὁμοίῳ
 λόγῳ τοὺς μονομάχους συμβιβάσαντες παύσουσιν. (Vers. 252.) Ἠνεμόεσαν ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ τὴν
 Ἴλιον λέγων ὡς ἐφ' ὑψηλοῦ ἰδρυμένην διὰ τοῦτο ἐς πεδίον ἐφιππον ἐκεῖθεν καταβῆναι τὸν Πρίαμον
 ἄρτι φησίν, ὃ ἐστὶν εἰς τὴν πεδιάδα, ὃν τρόπον καὶ τὸ κλίσιον κλισιάδα Ἡρόδοτός φησι. πίστις
 δ' ἐνταῦθα προκαταβέβληται τῆς μετὰ ταῦτα διφρείας τοῦ γέροντος, ἣν καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἰλιάδος
 ἀναγκαίως ποιήσεται λυσόμενος Ἐκτορα. Ἰδαίον δὲ τοῦ κήρυκος καλέσαντος κατέβη ὁ Πρίαμος, ἀκού-
 26 σας τὸ, ὄρσεο καλέουσιν ἄριστοι καὶ ἐξῆς. *(Vers. 259.) Ῥιγῶ μὲν ῥιγῶσω ἐπὶ τοῦ κατὰ σῶμα
 πάθους ἐκ κρύους, ῥιγῶ δὲ ῥιγῶσω ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους καὶ τῆς ἐντεῦθεν φρίκης. ὁ γοῦν γέρων
 Πρίαμος οὕτως ἐνταῦθα ἐρῳίγησεν [ἐν] ἀκούσας μέλλειν μονομαχήσειν τὸν υἱόν· ἐπαθε γὰρ τὴν 30
 ψυχὴν οἷα πατήρ. διαφοροῦνται δὲ, ὡς προεγράφη ἐν τῇ ἀ ῥαψωδίᾳ, καὶ ἕτερα ὁμοίως ῥήματα. δηλῶ
 30 γοῦν *δηλώσω τὸ δείξω, δηλῶ δὲ δηλήσω τὸ βλάψω, κυκλῶ κυκλώσω κοινῶς, κυκλῶ δὲ κυκλήσω παρ'
 Ὀμήρῳ τὸ ἐφ' ἀμάξης ἄξω, δινῶ δινήσω τὸ συστρέψω, δινῶσω δὲ ἀντὶ τοῦ τορεύσω, ὅθεν καὶ δινωτὸν
 τὸ τορευτὸν, ζηλῶ ζηλώσω τὸ μιμήσομαι, ζηλῶ δὲ ζηλήσω τὸ φθονήσω, ἐξ οὗ οἱ παρὰ τῷ ποιητῇ
 ζηλήμονες θεοὶ καὶ ἕτερα. ἐκ δὲ τοῦ Ὀμηρικοῦ ῥιγῶσω καὶ ῥιγεδανῆ Ἐλένη καὶ ῥιγηλὸν τὸ φρικτὸν,
 ᾧ ἴσον τὸ ῥιγιόν. (Vers. 261. sqq.) Ἀναβῆναι μὲν εἰς δίφρον ἐλέγετο ὁ ἠνίοχος, ὡς ἐνταῦθα ὁ Πρία-
 313 μος ἀνέβη, κατὰ δ' ἠνία τεῖνεν ὀπίσω. παραβῆναι δὲ καὶ παραιβάτης, ὡς μυριαχοῦ φανήσεται, ὁ σὺν
 ἐκείνῳ εἴτε ὅπλα φορῶν, ὡς ἐπὶ μάχῃ, εἴτε καὶ ἄλλως διὰ συνοδίαν, ὡς ἐνταῦθα ὁ ἀγχίνους Ἀντήνωρ,
 καθὰ δηλοῖ τὸ, παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον, ὃν δὴ Ἀντήνωρα καὶ ὡς πεπνυμένον
 40 συμπαραλαμβάνει ὁ Πρίαμος, καὶ ὡς φίλον δὲ τοῖς Ἑλλησι, καθὰ προεγράφεται, ἵνα ἔχη *δι' αὐτοῦ 40
 ἀσφάλειαν, εἴ που καὶ παραπέσοι τι κακὸν, ἅμα δὲ καὶ ὡς λόγιον, ἐὰν δημηγορίας τύχῃ καιρός. ὅτι
 δὲ Θεόκριτος τὴν παρ' αὐτῷ ἐριθακίδα ἦτοι μισθώτριαν παραιβάτιν λέγει, καὶ διὰ τί, ζητητέον ἐκεῖ.
 Δίφρος δὲ τόπος τοῦ ἄρματος ὁ τοὺς ῥηθέντας φέρων· διὸ καὶ δίφρος λέγεται ὡς οἰονεὶ δίφορος,
 καὶ τροπῇ καὶ συγκοπῇ δίφρος. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὡς καιριωτέρου μέρους καὶ τὸ ὅλον ἕρμα δίφρος
 ἐλέγετο, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, καθὰ προεδηλώθη, ὁ ναὸς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐστίας ὁ πᾶς οἶκος, καὶ ἐκ
 τοῦ ὅρου ὄλος ὁ λιμὴν. παρὰ μὲντοι τοῖς ὑστερον καὶ ἐπὶ κοινότερον λεγούμενης σέλλας ἢ λέξις κειμένη

εὔ*ρηται. Ὅμηρος δὲ τῷ Εὐμαίῳ δίφρον ἀεικέλιον ἤγουν θρόνον παρατίθησι καθισθῆναι, καὶ 413
 ἢ Ἑλένη δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐν τῷ τέλει τοῦ γράμματος τούτου, ὥστε πολυσήμαντον καὶ ὁ δίφρος. οὐκ
 ἄδηλον δὲ ὅτι καὶ ἐπ' ἄλλων τροπῇ διχρόνου ὡς ἐν τῷ δίφρῳ γίνεται. τὸ γοῦν μῖσος ἐκ τοῦ μύειν
 παρῆται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ μῦσος· μύει γὰρ ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ὁ μισῶν, ἤγουν ἀλλὰ ὅσσοι πάλιν κλίνει,
 μηδὲ εἰσορᾶν ἐθέλων. οὕτω καὶ τὸ στρυφνός, εἰ καὶ ὁ λόγος κατὰ Ἱερωδιανὸν διὰ τοῦ ὕ αὐτὸ ἀπαιτεῖ·
 ὡς γὰρ τέρπω τερπνός, στέγω στεγνός, οὕτω καὶ στύφω στυφνός. καὶ καθάπερ κέντρον, κέντρον, οὕτω
 πλεονασμῷ τοῦ ῥ στυφνός καὶ στρυφνός, ὅμως εὔρηται καὶ διὰ τοῦ ἰ προφερόμενον· στρυφνός γὰρ
 φησιν. ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ Μοῦσα κοινῶς ἢ Αἰολικῇ Μοῖσα καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, ἀ καὶ παρὰ
 Πινδάρῳ *κεῖνται καὶ ἐκ τοῦ ὕδωρ ὁ ἰδρῶς· διὸ καὶ δασύνεται· καὶ ἐκ τοῦ ἴφι καὶ θυμὸς ὁ ἴφθιμος, 10
 ὡς προγέγραπται· καὶ ἐκ τοῦ δύο τὸ δις ἐπιρῶρημα· καὶ ἢ Ἀφροδίτῃ δὲ ὡς ἐξ ἀφροῦ ἀναδύσα τροπὴν
 ὁμοίαν ἔχει· καὶ ὁ χιτῶν δὲ ὡσαύτως ἐκ τοῦ χύω γίνεται καὶ ὁ φίτυς ἐπὶ πατρός, καὶ ὁ φιτρός, ὁ ἔστι
 κορυμνός, ἐκ τοῦ φύω· καὶ ἐκ τοῦ δεύω δεύσω, δεῖσσα ἢ ὑγρασία, καὶ ἐκ τοῦ χεύματος ὁ χειμών.
 (Vers. 261.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι αὐτοδιάκονοι τὰ πολλὰ οἱ Ὀμηρικοὶ βασιλεῖς· οὕτω γοῦν ἐνταῦθα
 Πρίαμος ἠνιοχεῖ, Ἀγαμέμνων δὲ τάμνει ἤτοι θύει τὰ ὄρκια, καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ ἀλλαχοῦ τάμνει κρέα.
 (Vers. 265.) Τὸ τοῦ ἄρματος καταβῆναι ἵππων ἀποβῆναι ἐστί. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής· ἐξ ἵππων ἀπο-
 βάντες ἐς χθόνα πουλυβότιραν ἐς μέσον ἐστιχώωντο. (Vers. 267. sqq.) Τὰ κατὰ τοὺς ὄρκους Ἀγα-
 μέμνων μεταχειρίζεται καὶ Ὀδυσσεύς, ὃς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. φησὶ γὰρ·
 ὠρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα *ἄναξ καὶ ἐξῆς. Νέστωρ δὲ ἐνταῦθα οὐδαμοῦ· ἀπρακτῶν γὰρ διὰ τὸ γῆρας 20
 δημηγορίας ταμιεύεται. (Vers. 270.) Κρατῆρι οἶνον μίσγουσιν οἱ κήρυκες τὸν τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸν
 20 ἐκ Τροίας, εἰς ἐν ἄγοντες αὐτὸν, καθὰ καὶ τὰ ὄρκια σύναγον ἤτοι τὰ σφάγια· ἄλλως δέ γε οὐ μει-
 γμέναι ἀλλ' ἄκρατοι ἐλείβοντο αἱ σπονδαί, ὡς καὶ προγέγραπται. (Vers. 269.) Τὸ δὲ συνάγειν τὰ
 ὄρκια καὶ τὸν οἶνον μίσγειν ἐνωσιν ὑποσημαίνει στρατευμάτων τὴν ἄρτι βλεπομένην, ἣν ὁ ἀδικήσας
 ἐπιορκήσει πάντως. Σημειῶσαι δὲ ὅτι σχῆμα ἐστί καὶ ἐνταῦθα τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον· νοητέον γὰρ
 ὡς καὶ ὕδωρ ἤχθη ἄρτι, κὰν ὁ ποιητής αὐτὸ ἀπεσιώπησε. (Vers. 270.) Τοῖς γοῦν βασιλεῦσιν ὕδωρ
 ἐπὶ χεῖρας χέεται ὡς μέλλουσι θύειν· εἰ δὲ Πρίαμος οὐκ ἔθυσεν, Ἀγαμέμνων δὲ τὸ πᾶν ἐποίησεν, ἀλλὰ
 καὶ ἐκεῖνος μετεχειρίσατο τοὺς τυθέντας ἐγχωρίους ἄρνας εἰς τὸν δίφρον αὐτοὺς θείς. (Vers. 271.)
 Τὴν τοῦ βασιλέως παραξιφίδα μάχαιραν *καλεῖ ἐν τῷ, Ἀτρείδης δ' ἐρυσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν, ἣν 30
 καὶ ἐφερμηνεύων ἐπάγει· ἢ οἱ παρ' ἱφίφους μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, ἤγουν ἠώρητο καὶ ἐκρέματο, καὶ
 κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἠ καὶ συστολῆς τῆς ἀρχούσης ἄωρτο. εἰ δὲ συστέλλεται κατὰ τινος τὸ ὄ τῆς παραλη-
 30 γούσης, δηλοῖ μὲν καὶ οὕτως τὸ ἐκρέματο. γίνεται δὲ ὄθεν καὶ ἀορτήρ, ὃ δηλοῖ τὸν κρεμαστῆρα τοῦ
 ξίφους, ἀπὸ τοῦ ἀείρω τοῦ κουφίζω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἠερέθω τὸ κρεμῶ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἢ παραξιφίς καὶ
 ἐγχειρίδιον λέγεται. φησὶ γοῦν Ἡρόδοτος· καὶ ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρόν. δηλὸν δὲ ὅτι ἐκ τοῦ
 παρ' ἱφίφους ἢ παραξιφίς συντέθειται, Ὀμήρου καὶ εἰς τοῦτο ἐνδόντος ἀρχὴν, καθὰ καὶ εἰς τὸ ἐγχειρί-
 διον· καὶ αὐτὸ γὰρ δοκεῖ λεχθῆναι τοῖς ὕστερον ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρυσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν. καὶ
 ἢ ταπεινὴ δὲ γλῶσσα ἐκ τούτων τὸ παραμάχαιρον ἐσοφίσσατο. Τὸ δὲ, μέγα κουλεὸν, κατὰ τὸ κέλευθον
 καὶ τὸ ζυ*γὸν καὶ τὸ δεσμὸν καὶ τὰ τοιαῦτα μεταπέπλαστα. ὅμοιον δὲ καὶ τὰ δάκτυλα καὶ τὰ χαλινὰ, 40
 καὶ τὰ ταρσὰ δὲ, ὡς τὸ, βένθει ταρσὰ πέπηκτο. (Vers. 273.) Τῶν τυθησομένων ἐπὶ ὄρκοις ἀρῶν
 τρίχας ἐκ κεφαλῶν τέμνων ὁ βασιλεὺς, αὐτουργεῖ γὰρ ὡς εἴρηται τὰ ὄρκια, ἐνεῖμε τοῖς τῶν Τρώων
 καὶ Ἀχαιῶν ἀρίστοις διὰ τῶν κηρύκων, ἵνα οὕτω πάντες δοκῶσι συνεφάπτεσθαι τῆς θυσίας. σύμβολον
 40 δὲ ἦν τοῦτο τοῦ εἰς κεφαλὴν τραπήσεσθαι τὰ κακὰ τοῖς ἐπιορκήσουσι, καὶ πῶς κατὰ τὴν Σοφόκλειον
 Μοῦσαν εἰποῦσαν τὸ, κακὸς κακῶς ἀθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος αὐτῶς,
 ἤγουν οὕτως, ὄ*πῶς περτὸν δ' ἐγὼ τέμνω πλόκον, ἔλεγε τότε καὶ ὁ Ὀμηρικὸς Ἀγαμέμνων, ὡς οὕτως 414
 ἐκθερισθεῖεν τοῦ βίου οἱ παρασπονδήσοντες, ὡς ἐγὼ τέμνω τὰς τοῦδε τοῦ ἱερείου τρίχας. ὅτι δὲ
 ἢ ῥηθεῖσα τῶν τριχῶν τομὴ καὶ ἀνάμνησις ἦν τῆς παλαιφάτου ἐνδύσεως, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθή-
 14 σεται. *(Vers. 275.) Χεῖρας ἀνασχῶν, ἤτοι ἄνω σχῶν καὶ ἀνατείνας ὁ βασιλεὺς, μεγάλα εὔχετο, 22
 ἄνω τε βλαβῆναι ζῶντας καὶ κάτω θανόντας τοὺς ἐπιορκήσοντας. εὔχεται δὲ μεγάλα, ἵνα πᾶσιν

ἀκουστός ἤ, καὶ μηδείς ἀγνοῖ ἢ τὴν ἀρὰν ἢ τὴν συμφωνίαν. Σημειῶσαι δὲ ὅτι οὐδεμία δικαία εὐχὴ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀργὴ πίπτει, ἀλλὰ πᾶσαι ἀνύονται, ὡς πολλαχοῦ αὐτὸς ἱστορεῖ. οὕτω παιδευτικὸς ὁ ποιητὴς εἰς καλοκάγαθίαν πανταχοῦ, ὅς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα οἶδε τιμωρίας ἐνερθεῖν ἦτοι ἐν Ἄιδου, καὶ ὑπὸ τὴν ἔραν, ἤγουν τὴν γῆν, τῶν ἐνταῦθα οὐκ εὖ βεβιωκότων. δοξάζει δὲ καὶ τινὰς δυνάμεις θείας, αἱ μάρτυρες καὶ φύλακες τῶν ὄρκων εἰσὶ καὶ τῶν ἐπιόρκων ὀμνούντων τιμωροί.

30 τὸν Ἥλιον δὲ τα*μίαν τῶν ὄρκων ἐνταῦθα καλεῖ ὡς πάντα ἐφορῶντα. διὸ καὶ Βιθυνοὶ, ὡς Ἀφρίανος ἱστορεῖ, δίκας ἐδίκαζον καθεζόμενοι ἀντίοι τοῦ Ἥλιου, ὡς ἂν ὁ θεὸς ἐποπτεύοι. τὰ μέντοι κρύφια ὑπὸ Σκότῳ τε πρῶττεσθαι λέγεται καὶ τὸν Σκότον ἔχειν ἐπιστάτην καὶ οὐκ ἂν Ἡέλιος αὐτὰ διαδράκοι καθ' Ὀμηρον, ἢ κοινότερον εἰπεῖν, ὄψεται Ἥλιος. Τὸν δὲ Δία πολλῶν πρότερον, καὶ μάλιστα τὸν Ἰδαῖον, μάρτυρα καλεῖ καὶ αὐτὸν, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιον. ζωογόνος γὰρ ὁ Ζεὺς ἀῆρ, οὗ στερηθῆναι θέλει 10 τοὺς ἐπιόρκήσοντας, ὅτι Ζεὺς καὶ ὁ ἀῆρ δεδήλωται πολλαχοῦ· ἐξ οὗ καὶ ἡ εὐδία, ὅ ἐστιν ἡ εὐαερία. ὡς δὲ καὶ ζωογόνος ὁ ἀλληγορικὸς Ζεὺς, δηλοῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ αὐτοῦ ῥητορικῇ, λέγων ὅτι Ἀφροδίτη ὡς ἄχρουσα ἀφροσύνης, καὶ Ζεὺς ὡς ζωῆς αἴτιος ὢν. (Vers. 278.) εὐχεται δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκπολεμωθῆναι τοῖς ἐπιόρκήσουσι καὶ τοῖς Ποταμοῦς καὶ τὴν Γῆν, τοὺς μὲν ὡς τῆς ὑγρᾶς τροφῆς δοτῆρας, 40 τὴν δὲ ὡς τῆς *ξηρᾶς, καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπανιστᾷ τὰ στοιχεῖα. πάντας οὖν ἐπικαλεῖται θεοὺς καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ, τοὺς τε ἐμφανεῖς καὶ τοὺς ἀφανεῖς, ἤγουν τοὺς αἰθερίους, τοὺς ἐν ὑγροῖς, τοὺς περὶ γῆν, τοὺς ὑπὸ γῆν, καὶ οὐ μόνον Δία καὶ Γῆν καὶ Ἥλιον, οἷς οἱ ἄρνες ἐνταῦθα θύονται· καὶ τὸ πᾶν ἐπεγείρει τοῖς ἐπιόρκοις, οὓς οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐκτρίβει τὸ θεῖον, οὐ μόνον ἐπὶ μεγάλοις πταισάντας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σμικροῖς. Γλαῦκος γοῦν καθ' Ἡρόδοτον ὁ Λακεδαιμόνιος, βουλευθεὶς ἐπιόρκῆσαι, πρόρρηξις ἐξετρίβη ἐκ Σπάρτης, ὅτι διενόηθη ἀποστερηῆσαι παραθήκης. καὶ χρησμὸς δὲ παρ' αὐτῷ, οὗ ἀρχὴ τὸ μὲν, 20 415 αὐτίκα κέρδιον ὄρκῳ νικῆσαι, λέγει *ὅτι ἀλλ' ὄρκον παῖς ἐστὶν ἀνώνυμος, οὐδ' ἐπι χεῖρας οἷδὲ πόδες, κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἰσόκε πᾶσαν συμμάρψας ὀλέση γενεὴν, καὶ οἶκον ἅπαντα. ἔστι δὲ ἡ φράσις ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ αὕτη· Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύνιστε, μέγιστε, Ἡέλιος θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον ὃ τις κ' ἐπιόρκον ὀμόσῃ· ὑμεῖς μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά. (Vers. 277.) Ἰστέον δὲ ὡς τὸ, Ἡέλιος ὅς πάντ' ἐφορᾷς, Ἀττικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, ὦ Ἥλιε, ὁποῖον σὺν ἄλλοις καὶ τὸ, τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε, ἀντὶ τοῦ, ὦ τράγε, πάνυ στερήσει γενείου, εἰ τὴν γλόγα φιλήσεις. καὶ ὅτι σύνηθες Ὀμήρῳ σχῆμα τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἐνικόν, οἷον καὶ τὸ ἀνθρώ- 10 πους τίνυσθε, ὃ τις ἐπιόρκον ὀμόσῃ· ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπους εἰς τὸ ὃ τις *μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ καμόντες ἦτοι θανόντες κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, 30 δεσποτῶν ὠμῶν τίχοιμι ὅς τις μ' ὠνήσεται· καὶ τὸ, δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅς τις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμάθη σαφῶς, στυγεῖ· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, τὰ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πάσχει τόδε τι, ὅς τις ἀνθρώπου φύσιν γεγώς, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ· τοιοῦτο δέ τι καὶ τὸ, λέξω τὰ πάντα ἅ μ' ἱστορεῖς· καὶ τὸ, ἔλεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπιστάμην· καὶ ἐν τῇ ἀ ῥαψωδίᾳ τὸ, πάντες ὅσοι θεοὶ εἰσὶν ἐν Ὀλύμπῳ· καὶ ἐν τῇ δ' τὸ, ταῦτα δ' ἀρεσόμεθα εἴ τι κακὸν εἴρηται. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ παντ' ἐφορᾶν διαφέρειν δοκεῖ ποτὲ τοῦ πάντα ὄρᾶν· Ἡέλιος μὲν γὰρ ἀψόγως πάντ' ἐφορᾷ καὶ, ὡς οἱ ὑστερόν φασιν, ἐφορεύει, παρ' οἷς καὶ Θηλυκὸν ἢ ἐφορεία· ἔ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ 315 20 Ὀδυσσεὺς ὡς πάντων ἀεὶ κακὸν ὄργανον ἐπιψόγως *πάνθ' ὄρᾶν λέγεται, καὶ εἴη ἂν οὕτως ἀλάστωρ, ἐπεὶ περ οὐκ ἂν τι διαλάθοι τὸν οὕτω περιέργως πάνθ' ὄρῶντα. (Vers. 279.) Τὸ δὲ τίνυσθον δηλοῖ μὲν τὸ τιμωρεῖτε· ἐπεκρίθη δὲ εἰς φράσιν ὡς ποιητικώτερον· ἄλλως γὰρ τὴν αὐτὴν ἀναπληροῖ χρεῖαν καὶ 40 τοῦτο καὶ τὸ τίνυσθε στιχηρᾶς λαγαρότητος ποιουμένης καὶ ἐν ἀμφοῖν. (Vers. 281.) Ἀλέξανδρος μὲν πρὸ ὀλίγου συνέθετο, ἐὰν τὸν Μενέλαον νικήσῃ, τὰ καὶ τὰ γενέσθαι, ἐὰν δὲ ἠττηθῇ, τάδε καὶ τάδε, καὶ ἤρесе τότε ὁ λόγος καὶ ἐπὶ τούτοις ἀποδυσάμενοι τὰ ὅπλα ὁ στρατὸς κάθηται. Ἀγαμέμνων δὲ ἄρτι οἷον ἐπιδιορθούμενος καὶ ἀναπληρῶν ὃ περ ἐνέλειψεν ὁ ἀδελφός, ποιήν τε προστίθησιν, ὡς μὴ δίκαιον ὄν ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἀπαλλαγῆναι τοὺς τοῦ κακοῦ κατάρξαντας, καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτω διατίθεται· εἰ μὲν κεν Μενέλαον, φησὶν, Ἀλέξανδρος καταπέφνη, αὐτὸς ἔπειθ' Ἐλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,

ἡμεῖς δὲ νοστήσομεν, ἀνεμεσήτως, φασὶ, προ*τάξας τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ· εἰ δὲ κεν Ἀλέξανδρον 30
 κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος, Τρῶας ἐπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, τιμὴν τ' Ἀργείοις ἀποτι-
 νέμεν καὶ ἐξῆς. ἐνίκησε μὲν οὖν ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὁ Μενέλαος, οὐκ ἀπέκτεινε δὲ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ διὰ
 τοῦτο ἔχουσιν ἀντιλέγειν οἱ Τρῶες καὶ οἱ Ἀχαιοί. καὶ λέγεται ἡ ὑπόθεσις κατὰ τοὺς ῥήτορας ἀντινομία,
 ἑκατέρου μέρους προβάλλεσθαι δυναμένου τὰ ἑκατέρων ῥητὰ πρὸς δικαίωσιν, οἷον ἔρει ὁ Μενέλαος,
 εἶπας· ὦ Ἀλέξανδρε, εἰ νικήσω, νενίκηκα οὖν, ἀποδοτέα μοι τοίνυν ἡ Ἑλένη· ὁ δ' αὐτίς ἀπολογία
 πορισάμενος ἐξ Ἀγαμέμνονος εἰς παράβασιν τῶν συνθηκῶν ἀντερεῖ ὅτι, ἐάν με κτείνῃς, ἐρῶ ἔθνη παρὰ
 τοῦ Ἀγαμέμνονος· σὺ δὲ με οὐκ ἔκτεινας, οὐκουν λήψῃ τὴν Ἑλένην. ἰσχυροτέρα δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς
 ἢ τῶν Τρῶων ἀπολογία, διότι μάλιστα δὴ φασιν ὁρᾶν τὰ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις ὀριζόμενα. ὅτι δὲ ἀληθῶς
 10 νενίκηκεν ὁ Μενέλαος, καὶ *ἄλλως μὲν δῆλον, ἀποφαινεται δὲ τοῦτο καὶ ὁ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰπὼν· νίκη μὲν 40
 δὴ φαίνεται Ἀρηιφίλου Μενελάου, ἥγουν φανερῶς δὴλη ἐστίν, ὅποιον καὶ ἐν ἄλλοις τὸ, ἀλλὰ τὰ μὲν
 ἡμῶν ἀεικέα ἔργα φαίνεται, ἥγουν πᾶσι δῆλα ἐστίν. (Vers. 288.) Τὴν ὑπὲρ τοῦ πταισθέντος ἔκτισιν
 ἦτοι τὸ πρόστιμον, ὃ περὶ Ἡρόδοτος δίκας λέγει τῆς ἀρπαγῆς, τιμὴν καὶ ποινὴν ὁ Ἀγαμέμνων καλεῖ,
 λέγων· εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν οἱ περὶ Πρίαμον τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος, αὐτὰρ ἐγὼ
 καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς αὐτῷ μόνον, εἴως κε τέλος πολέμοιο κηρίω, ἥγουν ἕως ἐκτελέσω
 τὸν πόλεμον. Καὶ γίνεται ἡ τιμὴ αὕτη, ὡς *ποινὴ, ἐκ τοῦ τίω τὸ τιμωρῶ, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ τίω τὸ ἀντα-416
 ποδίδωμι, ὅθεν καὶ τὸ τιμὴν ἀποτινέμεν καὶ τὸ τιμὴν τίνειν ἐτυμολογικῶ τρόπῳ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖ-
 σθαι δοκεῖ. Πίνδαρος μέντοι πολλαχοῦ ποινὴν τὴν ὑπὲρ καλοῦ ἀμοιβὴν λέγει. σημειῶσαι δὲ ὅπως
 ὁ Ἀγαμέμνων τοῦ προδεδηλωμένου διοπέμπτου ἐνυπνίου ἀντέχεται. εἰπόντος γὰρ ἐκείνου τοῦ ὄνειρου τὸ
 20 πεποθημένον αὐτῷ, ὅτι δηλαδὴ νῦν ἔλοις τὴν Τροίαν, δεδιὼς ὁ βασιλεὺς, μὴ ποτε μετὰ τὴν ἐπιδια-
 κειμένους μονομαχίαν διὰ τὰς σπονδὰς ἀπόρθητος ἢ Τροία μείνῃ, ὡς τῶν ὀρκίων τυχὸν ἐκπληρω-
 θέντων καὶ τῶν Τρῶων κατὰ τὴν σύμβασιν ἀποδόντων τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα, παραρῶριπτει
 τὸ περὶ ποινῆς εἰς ἀφορμὴν πάλιν μάχης, ἵνα, εἰ καὶ μὴ νῦν, ἥγουν σήμερον, ἔλοι Τροίαν, ἀλλὰ νῦν,
 ἥγουν κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον, διὰ τὴν *ποινήν. διὸ οὐδὲ ὀρίζει αὐτήν, ἀλλὰ θέλει τοὺς Τρῶας 10
 τιμὴν Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἢν τιν' ἔοικεν· εἰ δὲ μὴ, πολεμήσειν εἰσαῦτις, ἵνα τὸ τοῦ ὄνειρου λοξὸν
 λόγιον πληρωθῇ, οὐκ εἰπόντος ὅτι νῦν ὁ πόλεμος λυθήσεται, ἀλλ' ὅτι νῦν ἔλοις τὴν Ἴλιον· οὐ γὰρ
 ἀρκεῖται ὁ βασιλεὺς μόνῃ τῇ Ἑλένῃ, ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος πέσῃ, οὐδὲ τοῖς ἐκείνῃ συναρπαγεῖσι κτήμασιν,
 εἰ μὴ τι καὶ ἐπέκεινα λάβῃ, ἥγουν ποινὴν ἢν ἐπέοικεν· ὃ περὶ ἐφερμηνεύων φησὶν· ἢ καὶ ἐσσομένοισιν
 ἐν ἀνθρώποισι πέληται· οὐδ' οὕτως αὐτὴν ὀρίσας, ἵνα ὕστερον ἔχη μάχης εὐλόγους λαβὰς διὰ τὸ τῆς
 30 τιμῆς ἦτοι ποινῆς ἀόριστον. ἦν δ' ἂν ἴσως ποινὴ ἀρέσκουσα τῷ βασιλεῖ τὸ ἀνδιχα δάσασθαι ὅσῃν
 κτησὶν ἢ Τροία ἐντὸς ἔεργει, ὅποιόν τι ἔθος ἐν τοῖς ἐξῆς πού ὑπολαλεῖ ὁ ποιητής. τὸ δὲ, αὐτῷ μόνον
 16 καὶ ἐξῆς, περιφρασίς ἐστι τοῦ πολιορκεῖν. * (Vers. 292.) Ἐν τῷ, ἀπὸ στομάχους ἄρνων τάμε νηλεῖ 30
 χαλκῷ, σφάζεσθαι τοὺς ἄρνους φησὶν Ὅμηρος κατὰ στομάχους, οὐ λαμβάνων τὸν στόμαχον κατὰ τὴν
 νῦν συνήθειαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τότε. στόμαχοι γάρ, φησι, τὰ κάτω μέρη τοῦ λαιμοῦ, οἱ βρόγχοι, καὶ
 στομάχοιο ἀλλαχοῦ θέμεθλα ἢ φάρυγξ, ἢ καὶ στόμα κοιλίας. (Vers. 293.) Τὸ δὲ σφαδάζειν καὶ
 σπᾶσθαι αὐτοὺς ἐν τῷ σφάζεσθαι ἀσπαίρειν λέγει, ὡς ἐκ τοῦ σπῶ σπαίρω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾠ.
 Ἡρόδοτος δὲ πού καὶ τὸ θερμότερον σπεύδειν καὶ οἷον ἀνασκιρτᾶν καὶ πάννυ προθυμείσθαι ἀσπαίρειν
 ἔφη, εἰπὼν· Ἀδείμαντος ἤσπαιρε μόνος ἀποπλεύσεσθαι. ἀπὸ δὲ τοῦ σπαίρειν καὶ σπαρίζειν κατὰ τὸ
 σκαρίζειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ σεσημείωται λεξικῶ. φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητής οὕτω· καὶ τοὺς μὲν κατέ-
 40 θηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας, ὃ διασαφῶν ἐπάγει, θυμοῦ δευομένους· τοῦτο δὲ πάλιν ἐφερμη-
 νεύων φησὶν· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός, ὃ καὶ *διὰ τοῦτο ἀνηλεὲς ῥηθεῖς. ταῦτα δὲ ποιητικῆς δια- 40
 σκευῆς ἐστίν, ἄλλως δὲ γε οὐκ ἀναγκαῖα φράζεσθαι. (Vers. 295.) Λαπάνην οἴνου δηλοῖ τὸ, οἶνον
 δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον· εἰ δὲ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦτο γίνεται, οἰκειὸν ἐπαγαγεῖν
 καὶ τὸ, ἢδ' εὐχοντο θεῶ· καὶ ὅτι ἐκχεομένων ἐπὶ ὅρκοις τῶν σπονδῶν ἐπέλεγον οἱ ἐκεῖ· ὡς ὅδε ὁ οἶνος
 χέεται, οὕτω τοῖς ἐπιορκήσασιν ὁ ἐγκέφαλος χαμαὶ χεθεῖν. τάχα δὲ καὶ ὅτε αἱ τρίχες, ὡς ἐρῶ ἔθνη, τῶν
 κεφαλῶν τοῖς σφαγίοις ἐτέμνοντο, καὶ τοιοῦτόν τι ἐπελέγετο, ὡς εἰς κεφαλὴν τὸ κακὸν τρέποιο τοῖς

417 ἐπιόρχοις, ἢ οὕτως ἐκμηθεῖεν τοῦ βίου, εἰ καὶ ὁ ποιητὴς οὐ λέγει *ταῦτα, οἷα νοεῖν κατὰ τὸ εἶκός
αὐτὰ ἀφίεις, ὅποια καὶ τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖ. (Vers. 297.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἔθος τῷ ποιητῇ ἐν ταῖς
κατὰ πληθος ἡθοποιαῖς, συντέμνειν τὸν λόγον τεχνικῶς, ὡς καὶ ἀλλαγῶν ἐδηλώθη· ὅτε γοῦν εἶπη· ὦδε
δέ τις εἶπεσκεν, ὀλίγους ἀεὶ λόγους ἐπάγει, ὡς καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ, λέγων· ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν
τε Τρῶων τε, ὦ Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημῆνιαν, ὦδέ σφ' ἐγκέφαλος
χαμάδις ῥέοι ὡς ὄδε οἶνος, αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλογοι δ' ἄλλοισι δαμείην ἢ μιγαίην. (Vers. 301.) Ἐνθα
ὄρα καὶ ὅπως ἐν μεγάλῳ κακῷ τίθενται οἱ ὄχλοι τὸ ὑπ' ἄλλοις γενέσθαι τὰς αὐτῶν ἀλόχους ἦτοι ὁμο-
λέκτρος, ἢ τραγικῶς εἰπεῖν κοινολεχεῖς γυναῖκας· καλῶς ἄρα καὶ Νέστορ ἐν τοῖς πρὸ τούτου ἐμμένητο
10 τῆς μετὰ Τρωικῶν ἀλόχων κατακοιμήσεως, ὡς τούτου μεγίστου κακοῦ *ἔσομένου τοῖς Τρωσί· καὶ
μετ' ὀλίγα δὲ τοιαύτη τις εὐχὴ βραχεῖα γενήσεται κατὰ τοῦ αἰτίου τῶν κακῶν. Τὸ δὲ, αὐτῶν καὶ 10
τεκέων, ἀντιπρωτικῶς ἔχει· ἄλλως γὰρ αὐτοῖς καὶ τέκεσιν ὦφειλεν εἶναι πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ, ὦδέ
σφιν ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. δῆλον δ' ὅτι ἐν τοιοῦτοις οὐ σολοικίζει ἀντιτιθεμένη ἡ γενικὴ.
(Vers. 299.) Τὸ δὲ, ὑπὲρ ὄρκια πημῆνιαν, περίφρασις ἐστὶ τοῦ ἐπιορκήσειαν. δῆλον δὲ ὅτι πῆμανσις
ὄρκων ἐστὶν ἢ τούτων παράβασις, ὡς ἐδήλον πρὸ τούτων καὶ τὸ, ὄρκια δηλήσαιτο. (Vers. 302.)
Σχῆμα προαναφωνήσεως τὸ, ὡς ἔφατ', οἷδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων, δι' οὗ προεκτίθεται
ὡς τελεσθήσονται μὲν αἱ τοῦ βασιλέως ἀραὶ, οὔπω δὲ νῦν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα. τὸ δὲ, οἷδ' ἄρα πῶ
σφιν, οὐκ ἂν ἀνευλόγως ὀξυνόμενον ἔχοι τὸν πῶ σύνδεσμον ὡς ἐγκλινόμενον, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ
20 οὔπω· εἰ δὲ τις φιλονεικίῃ περισπᾶν αὐτὸ, ἀκολουθεῖτω τοῖς προπερισπῶσι τὸ πῶποτε. *τὸ δὲ Κρο-
32 νίων ἐκτείνει κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὴν παραλήγουσαν. *(Vers. 305.) Κἀν μισητὸς ἦν ἅπασιν
ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ὁ πατὴρ Πριάμος λέγει μὴ ἂν τλήσεσθαι ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν αὐτὸν μαχόμενον. φησὶ 20
γὰρ, ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν ἄψ, ἐπεὶ οὔπω τλήσομαι ὀφθαλμοῖσιν ὄρασθαι μαρνά-
μενον φίλον υἱὸν Ἀρηίφιλῳ Μενελάῳ. οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἐκτωρ συμπαθῶς διὰ φιλαδελφίαν διακείσεται,
ὅς εἰ καὶ φεύγοντι, ὡς εἴρηται, ὠνειδισεν, ὅμως ἠττηθέντα τὸν ἀδελφὸν οὐ προδώσει. νοητέον δὲ οἷον
ἔσται πένθος ὑστερον τῷ γέροντι ἐπὶ τῷ Ἐκτορι. εἰ γὰρ τὸν Πάριν οὐ τλήσεται ὄραν μαχόμενον, πῶς
οἶσαι βλέπων τὸν Ἐκτορα καὶ τοῦτο ποιοῦντα καὶ πίπτοντα καὶ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀεικίζομενον. δῆλον
40 δ' ὡς οὐδὲ ἐπὶ τῷ τείχει καθεδεῖται ὁ γέρον, ἵνα μὴ ὀφθαλμοῖς ἐκείθεν *ὄρα, φαντασίᾳ δὲ μόνη ἔνδον
που μένων παράψυστος. Σημείωσαι δὲ ὅτι πιθανῶς ἰποχωροῦντα ποιεῖ τὸν γέροντα Πριάμον ὁ ποιη- 317
τῆς, ἵνα μὴ παρὼν ἀνάγκην σχοίη τελέσαι τὰ τῶν ὄρκων καὶ οὕτω κακοήθης ἢ ποιητικὴ γένηται
διασκευή. ἀποδημοῦντος γὰρ, οὐ μὴν παρόντος, τοῦ συνετωτάτου Πριάμου συγγεθήσεται πιθα-
νῶς τὰ ὄρκια. καὶ οὕτως εὐδοωτέρα ἢ τῆς ποιήσεως ἔσται περιπέτεια. (Vers. 308.) ἵνα δὲ δόξῃ 30
ὁ γέρον καταψηφίζεσθαι τοῦ υἱοῦ ἦτταν διὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ ἀπαιτηθεῖν τὰ δόξαντα, φησὶ παρὰ
τῷ θεῷ κεῖσθαι τὰ τοῦ τέλους. Ζεὺς γὰρ που τό γε οἶδε, φησὶν, ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμέ-
418 νον ἐστίν, ἦτοι *πεπερατωμένον ἐξ εἰμαρμένης, οἷονεὶ λέγων ὅτι οὐχ' ὡς ἠττηθησόμενον προλείπει τὸν
Πάριν, εἰ καὶ Ἀρηίφιλος ὁ Μενελάος, ἀλλὰ διότι οὐκ ἂν τλαιῆ βλέπων μαχόμενον τὸν φίλον υἱὸν καὶ
ἀγωνιῶντα· εἰ γὰρ καὶ ἄρπαξ ὁ Πάρις καὶ μισητὸς, ἀλλ' αὐτῷ φίλος υἱός ἐστιν. ὅτι δὲ εἶκός ἦν ὑπὸ
Πριάμου ἐκδοθῆναι τὴν Ἑλένην, εἰ παρῆν ὅτε ἠττήθη Ἀλέξανδρος, ἐμφαίνει ὁ τῶν δημογερόντων λόγος
ὅτε ἐπὶ τοῦ τείχους ἦσαν, εἰπόντων ὅτι καὶ τοιαύτη οὐσα οἰχέσθω, ἵνα μὴ κακὸν ἡμῖν γένηται. εἶχε δὲ
καὶ ὁ τῶν Τρῶων ὄχλος ἐτοιμῶς, εἰ ὁ Πριάμος ἐπένευσεν· ἐμίσον τε γὰρ τὸν Ἀλέξανδρον ἀπεχθόμε-
νον ἴσον Κηρὶ μελαίνῃ, καὶ εὗξονται δὲ θανεῖν ἐκεῖνον, ὅς τάδε ἔργα ἐν ἀμφοτέροισιν ἔσθηκεν. ὁ δὲ ἦν
ὁ ἀρχέκακος ἐπάρατος Ἀλέξανδρος. (Vers. 305.) ἠνεμόεσσαν δὲ τὴν Τροίαν εἶναι πολλαχοῦ δηλοῖ 40
10 ὁ ποιη*τῆς διὰ τὸ ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι. (Vers. 306.) Τὸ δὲ, οὔπω τλήσομαι, ἀσύνηθες τοῖς ὑστερον·
ἐνταῦθα μὲν γὰρ τὸ οὔπω ταῦτόν ἐστι τῇ οὐ ἀρνήσει· ἐκεῖνοι δὲ τὸ οὔπω χρονικὸν οἶδασιν, οἷον οὔπω
ἦλθεν, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐλεύσεται· καὶ οὔπω ἔγραψεν, ἀλλὰ γράψει. Τὸ δὲ, εἶμι ἄψ, ταῦτόν τῷ ἀνα-
χωρήσω, ἐπανελεύσομαι, νοστήσω. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι δύο ἄρτι ῥήτορας τοῖς βασιλεῦσιν ὁ ποιητὴς
παραξενγνύς, Ἀγαμέμνονι μὲν τὸν Ὀδυσσεά, Πριάμῳ δὲ τὸν Ἀντήνορα, ὅμως λαλοῦντας οὐδὲν
ἢ ποιοῦντας πλάττει αὐτοὺς, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοὺς βασιλεῖς. πρῶτος οὖν Ὅμηρος, ὡς φασιν οἱ παλαιοί,

καὶ τὰ σιγῶντα πρόσωπα ἐν τοῖς δραματικοῖς ἐπεινώσεν. (Vers. 310.) Τὰ ἐπὶ ὄρκοις σφραγιαζόμενα οἱ μὲν ἐγχώριοι κατώρευτον κρύπτοντες ὑπὸ γῆν, οἱ δὲ ἐπήλυδες, εἰ καὶ Ὀμηρος νῦν τοῦτο σιγᾶ κατὰ σχῆμα σὺνηθεῖς, θαλάσση ἐπέρριπτον ἢ ἄλλο τι ὅμοιον ἐποίουν, ὡς ἐκ τοῦ κάπρου δῆλον ἔσται, ὃν ἐπὶ ὄρκῳ σφάξει *που ὁ βασιλεύς. γεύσασθαι δὲ αὐτῶν ὅλως ἀπώμοτον ἦν· διὸ καὶ Πρίαμος τοὺς τῶν 20 ὄρκιων ἄρνας εἰς δίφρον αὐτὸς θέμενος ἀνεχώρησεν, ἅμα καὶ κατορύξων αὐτοὺς, ὡς εἴρηται, καὶ τοῖς πολίταις δὲ ἄνω δείξων διὰ τὸ τοῦ ἔργου θαυμάσιον, καὶ ἵνα καὶ οὕτω γένηται τῶν ὄρκων ταμίαις. (Vers. 311.) Κατατείνειν ὀπίσω τὰ ἡνία λέγει τὸν ἡνίοχον. καὶ σημειῶσαι τὴν φράσιν· οὐκ ἔστι γὰρ κάλλιον φράσαι. (Vers. 313.) Τὸ, ἄφορροὶ ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο, περιφρασίς ἐστι τοῦ, ἐπαλινόστησαν. *(Vers. 314.) Διαμετρεῖται καὶ τόπος τῆ Ἀλεξάνδρου καὶ Μενέλαου μονομαχία διὰ τὸ αὐτοῖς 36 10 ἐγκεῖσθαι τὸν ἐπὶ πᾶσι κίνδυνον, καὶ δόξοι ἂν ἠττηθῆναι πῶς ὁ παρεξελθὼν τὸν, ὡς φησὶν ὁ ποιητής, διαμετρητὸν χῶρον· ἐπὶ μέντοι Ἐκτορος καὶ Αἴαντος ἐν τοῖς ἐξῆς τοῦτο οὐ γίνεται· ἴδιος γὰρ ἐστὶν ἐκεῖ τοῦ παθόντος ὁ κίνδυνος. πάλλουσι δὲ καὶ κλήρους ἐν κυνέῃ, ὅπ*πότερος προαφήσει τὸ ἔγχος. φρά- 10 ζει δὲ ὁ ποιητής ἐνταῦθα οὕτω· Ἐκτωρ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς χῶρον μὲν πρῶτα διεμέτρεον. αὐτὰρ ἔπειτα κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες ὀπότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. (Vers. 316.) Ἔστι δὲ κλῆρος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς φανήσεται, σημεῖον, ὃ τις ἐμβαλεῖ τῷ ἀγγεῖῳ τοῦ λαχμοῦ, ψηφίς τυχόν ἢ δακτύλιος ἢ βῶλος ἀρούρης κατὰ Σοφοκλῆν, ἢ τι τοιοῦτο. τὸ δ' αὐτὸ καὶ πάλος λέγεται· ἀλλὰ τοῦτο μὲν παρὰ τὸ πάλλω τὸ κοινῶ, κλῆρος δὲ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς κινήσεως παρὰ τὸ κλῶ τὸ καλῶ, δι' οὗ ἐκπηδήσαντος καλεῖται τις εἰς ἔργον, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ κάλον τὸ *ξύλον κατὰ Ἡρωδιανόν, ὡς 419 ξύλων μάλιστα πάλλεσθαι διδομένων ἐν τοῖς τοιοῦτοις. χρῆσις δὲ τοῦ ῥηθέντος πάλλιν καὶ τοῦ κατ' 20 αὐτὸν κλήρου καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, οἱ τεταγμένοι βραβεῖς κλήροις ἔπηλαν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν κλῆρος καὶ πάλος λέγεται κατὰ πολωνυμίαν, τοῦ δὲ πάλλιν ῥήματος οὐκ ἔστι καιριωτέρα λέξις ὡς ἐν ποιήσει. παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον ἀπὸ τοῦ κλήρου καὶ τὸ κληροῦν καὶ τὸ κληροῦσθαι λέγεται. Εὐριπίδης δὲ ἐν μὲν Φοινίσσαις καὶ μαντικᾶς τινὰς ψήφους κλήρους καλεῖ, ἄς, φασί, δέλτοις παρεσημειοῦντο ἐν τε 318 πτήσεσιν ὀρνίθων καὶ λοιποῖς. ἐκεῖ δὲ οἱ παλαιοὶ κλήρους νοοῦσι καὶ τοὺς ὑπὲρ μαντείας μισθοῦς. ἐν δὲ τῷ, δέλτος κλήρους οὐ δεδευμένη, κλήρους, φασί, λέγει ἢ τὰς μαντείας ἢ σημεῖα τινὰ διδόμενα τῷ μάντι, ἐξ ὧν ὀρμώμενος προεφήτευε. δῆλον δὲ καὶ ὡς *ἐκ μὲν τοῦ καθ' Ὀμηρον κλήρου καὶ ἢ κατὰ 10 βίον λαχοῦσα τινὶ περιουσία κλῆρος λέγεται μεταφορικῶς, καὶ ἢ ῥητορικῆ δὲ ἀποκλήρωσις ἐκεῖθεν εἴληπται. ἐκ δὲ τοῦ πάλου ἐρρέθη ὁ ἀντίπαλος, ὅς οὐ μόνον δηλοῖ τὸν ἐξ ἐναντίου πάλου ἐρίζοντα, ἀλλὰ ποτε καὶ τὸν σαφῶς οὕτω λεγόμενον ἰσοπαλῆ. (Vers. 318.) Τὸ, λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ 30 χεῖρας ἀνέσχον, ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα εἰς μίαν ἀφορώσεως ἔννοιαν. εἴτε γὰρ εἶποι τις θεοῖσι τρισυλλάβως εἴτε δισυλλάβως θεοῖς, εἴτα ἐπάγει, ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον, ἢ αὐτὴ ἐστὶν ἔννοια. δῆλον δὲ, ὡς καὶ προεγράφη, ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀνατάσεως χειρῶν τὸ ἀνασχεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνατολῆς ἡλίου· τὸ μέντοι ἐξανίσχειν ἐπὶ μόνου ἡλίου λέγεται, καὶ τὸ ὑπερῆρθαι δὲ εἰς ὕψος ἐντεῦθεν ἐξανέχειν φραμὲν. (Vers. 321.) Ἀρὰ κατὰ ἀρχεκάκου τὸ, ὀπότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, τὸν θεῖ, δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἄιδος εἴσω, ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ *ὄρκια πιστὰ γενέσθαι. Τρῶες δὲ κατ' 20 Ἀλεξάνδρου ταῦτα φασίν. ὅρα δὲ ὡς εὐπαιδευτος ὁ τοῦ λαοῦ λόγος ἐν τῷ, ἀπότερος τάδε ἔργα ἔθηκεν· εὐφῆμως γὰρ ἔργα λέγει τὰ πολλὰ κακὰ, ὧν αἴτιος ὁ Ἀλέξανδρος· οὐ μὴν ὁ Μενέλαος. ὡς γὰρ προείρηται, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἠρξεν, ὁ δὲ Μενέλαος ἔριν σχῶν ἡμύνατο, καὶ πῶς ἐστὶ τὸ ῥηθὲν ὅμοιον τῷ, μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. (Vers. 322.) Τὸ δὲ, ἀποφθίμενον δύναι εἰς Ἄιδην, πρὸς διαστολὴν εἴρηται 40 τῶν δίχα φθορᾶς μυθευομένων δύναι εἰς Ἄιδου, ὁποῖος ὁ Πειρίθους καὶ ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Ἡρακλῆς. συγκέοπται δὲ τὸ ἀποφθίμενον Αἰολικῶς· τὸ γὰρ ἐντελὲς ἀποφθιόμενον ἐκ τοῦ φθίω. *(Vers. 324.) Ἐπαλλε τοὺς κλήρους ὁ Ἐκτωρ ἄψ, ἠγουν ὀπίσω, ὀρῶν, ἵνα μὴ δόξη κακουργῆσαι τι. 420 καὶ ὅμως εὐτυχῶς Πάριος θεῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν, ἠγουν ταχὺ ἐξέτορε, καὶ τὰ μὲν τῆς τύχης ἐνταῦθα 4 φιλοτίμως ἔχει τῷ ἄρπαγι. ὑπερτερῆσει δὲ ἀρετῇ ὁ ἀγαθὸς Μενέλαος. (Vers. 327.) Ἐν τῷ, ἐνθα ἵπποι ἀερισίποδες καὶ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο, ἐξ ἀναλόγου νοητέον ἐν τῷ ἵπποι τὸ ἴσαντο· οὐ γὰρ ἔκειντο καὶ οἱ ἵπποι. πολλὰ δὲ τοιαῦτα σχήματα παρὰ τῷ ποιητῇ· ὁποῖον σὺν ἄλλοις καὶ τὸ, σῖτον καὶ

10 οἶνον ἔδοντες· ἐκ τοῦ ἀναλόγου γὰρ, ὡς περ σῖ*τον ἔδοντες, οὕτω νοητέον καὶ οἶνον πίνοντες. τινὲς δὲ φιλοσοφώτερον ἐπιβάλλοντες ἐν τῷ ἔκειντο νοοῦσι καὶ τὸ ἴσταντο· κείσθαι γὰρ γενικῶς καὶ τὸ ἴστασθαι. τινὲς δὲ στίξαντες εἰς τὸ, ἵπποι ἀερισίποδες, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἦσαν ἐπάγουσι, καὶ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο. ἀερισίποδες δὲ οἱ λίαν ταχεῖς καὶ ὠκύποδες ἢ ἀελλόποδες καὶ ὡς εἶπειν κουφόποδες ἐκ τοῦ ἀήρω ἀέρσω. αἰρέσθαι δὲ ἐστὶ τὸ εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι, ἀφ' οὗ καὶ ἀερισιπότητος ἀράχνης παρὰ Ἡσιόδῳ. (Vers. 328.) Ὡς περ δίφρον περικαλλέα ἔφη τὸν τοῦ Πριάμου, οὕτω καὶ τεύχεα καλὰ τὰ 319 τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὗ καὶ αἱ κνημίδες καλαὶ ῥηθήσονται· δεῖ γὰρ καὶ πρὸς κάλλος ἡσκήσθαι τὰ πολεμιστήρια ὄργανα, ὡς πολλαχοῦ δείκνυται. (Vers. 329.) Χαίρων ὁ ποιητὴς πραγμάτων διασκευῆ, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, ἤγουν τῇ κατὰ λεπτόν ἀφηγήσει, διατυποῦται καὶ ἐνταῦθα τὴν τοῦ Πάριδος ὄπλι-

20 σιν, λέγων ὅτι διὸς Ἀλέξανδρος, Ἐλέ*νης πόσις ἠνκόμοιο, κνημῖδας μὲν πρῶτον περὶ κνήμησιν ἔθηκε, καλὰς ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, τοῖς καλύπτουσι δηλαδὴ τὰ σφυρὰ, ὄπλισάμενος πρῶτον τὰ 10 κάτω, ἕως ἐπικλύπτειν ἔχει ἐλαφροῖς τοῖς ἄνω μέρεσι, δεύτερον αὖ θώρακα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν οἷο κασιγνήτιο Λυκάονος, ἤρμοσε δ' αὐτῷ· ἀμφὶ δ' ἄρ ὠμοῖσι βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε, κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κνήην εὐτυκτον ἔθηκεν, ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν· εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμησιν ἀρήρει. καὶ οὕτω διασκευάσας εἰς λεπτόν τὴν τοῦ Πάριδος ὄπλισιν ἐπὶ Μενέλαον πάνυ συντέμνει τὸ νόημα, ὡς ἂν μὴ ἀκαίρως τὰ αὐτὰ λεπτολογῆ, καὶ φησὶν· ὡς δ' αὐτῶς Μενέλαος Ἀρήμιος ἔντε ἔδυνε, προτιμηθέντος κἀνταῦθα τοῦ Πάριδος, ἵνα σὺν τῇ ἄλλῃ φιλοτιμίᾳ ἔχη καὶ τοῦτο. (Vers. 339.) Καὶ σημείωσαι τὸ, Μενέλαος Ἀρήμιος.

30 τὸν Ἀλέξανδρον *μὲν γὰρ διὸν προσεῖπεν ἀπλῶς οὕτω, τὸν δὲ Μενέλαον ὡς περ πρὸ τούτου Ἀρηίφιλον, οὕτω νῦν Ἀρήμιον, ἦτοι πολεμιστήν, νίκης ἐλπίδας ὑποτίνων τῷ ἀκροατῇ. Ἐλένης δὲ πόσιν τὸν διὸν 20 Ἀλέξανδρον λέγει σκωπτικώτερον· οὐ γὰρ ἔδει τὸν διὸν τὴν ἀλλοτρίαν ἔχειν. συχνὰ δὲ τοῦτον καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὡς φανεῖται, πόσιν τῆς Ἐλένης φησὶν. εἰ δὲ τίνα ἔχει διαφορὰν ὁ πόσις καὶ ὁ ἀνήρ, ὡς ἐν Τραχινίαις ἐμφαίνει Σοφοκλῆς, ἐτέρωθι φανήσεται. (Vers. 330.) Κνημίδες δὲ καὶ νῦν ὄπλον σκέπον τὰς κνήμας· ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται. τούτων τὰ ἄκρα ἐπισφύρια λέγεται, ὡς τοῖς τῶν ποδῶν κάτω σφυροῖς προσαρμόζοντα. διὸ καὶ ἀργύρεα ταῦτα, ὡς καὶ αἱ κνημίδες καλαί. καὶ ἡ ἀσπίς δὲ φαινή καὶ πολυδαίδαλος, ἤγουν ποικίλη, κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαιδάλου. τινὲς δὲ ἐπισφύρια τοὺς γλυμμοὺς

40 φασὶ τῶν σφυρῶν τοῦ ποδός, ἃ καὶ ἀργυρᾶ φησὶ σκώπτων, ὡς που καὶ τὴν Θέτιν φη*σὶν ἀργυρόπεζαν, ἵνα ἐμφήνη γυναικίαν τὸν Ἀλέξανδρον, ὡς περ τὰ κατὰ ψυχὴν, οὕτω καὶ τὰ κατὰ σῶμα. (Vers. 332.) Ὁ δὲ θώραξ, ὃν ἐνδύνει ὁ Πάρις, κασιγνήτου ἦν. οἰκῆιον γὰρ οὐκ εἶχε θώρακα πρόχειρον· παρδαλέη γὰρ περιέκειτο τοῖς ὠμοῖς αὐτοῦ, ὅτε ἐκ Τροίας κατέβη. ἵνα δὲ μὴ δόξη τοῦτο αἴτιον 30 ἦτις τῷ Πάριδι ὡς ἀπροσφυοῦς ἴσως ὄντος τοῦ θώρακος, φησὶ· ἤρμοσε δ' αὐτῷ, προδεδοκιμασμένος οἷα εἰκός, καθὰ καὶ τὸ ἔγχος ἤρμοστο αὐτοῦ τῇ παλάμῃ. τὸν δὲ τοῦ Λυκάονος φορεῖ θώρακα, ὁμοίος φασὶν ὁμοίου· Ἀλεξάνδρος τε γὰρ μαλακὸς εἰς μάχην, καὶ Λυκάων δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς ἱστορηθήσεται εἰς

421 πόνους ἐνένδοτος. *(Vers. 334.) Τὸ ξίφος δὲ ἀμφὶ τοῖς ὠμοῖς βάλλεται κατὰ ἀρχαῖσμόν· οὐπω γὰρ ἦν ἔθος αὐτὸ περιζώννυσθαι. ἐνθα καὶ ὄρα καὶ ὅτι θώρακα δύνειν καὶ ἔντεα δύνειν λέγει, ξίφος δὲ ἀμφιβαλέσθαι, ὡς περ καὶ σάκος. (Vers. 335.) Τὸ δὲ σάκος μέγα καὶ στιβαρόν λέγει, ὡς ἂν ὁ Μενέλαος γενναῖος εἶναι δόξη, ὅτε τὸ δόρυ διελάσει αὐτοῦ. (Vers. 336.) Τὸ δὲ, κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ, Ἀπτικῶς δοκεῖ λεχθῆναι· κοινῶς γὰρ ἰφθίμη ὄφειλεν εἶναι. τοιοῦτον δὲ ἦν καὶ τὸ, ψυχὰς ἰφθίμους· δύναται δὲ καὶ τριβὴν ἔχειν λόγον, ὁποῖαν ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, σῶ κάρατι τίσεις. Τὸ δὲ κνήην χρήσεως παλαιᾶς ἐστὶν ὄνομα. ὡς γὰρ ἐν τῷ παρδαλέῃ λεοντέῃ λυκῆ ἔλλειπει τὸ δορὰ, οὕτω καὶ ἐν τῷ κνήην· 40 δηλοῖ γὰρ κνήην δορὰν, ἤγουν κνήην ποταμίον, σκέπουσαν τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς. ὕστερον δὲ ἢ μὲν τοιαύτη ὕλη τοῦ σκεπάσματος ἡμελήθη, τὸ *δ' ὄνομα οὐκ ἐκλέλοιπεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξ ἄλλης ὕλης ἔρμα τῆς κεφαλῆς κνήην καλεῖται διὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν, καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ Ἄιδος περικεφαλαία κνήην λέγεται. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὰ ἐκ σιδήρου ὄπλα χάλκεα φημὲν διὰ τὸ ἀρχαῖον· ἦν γὰρ ὅτε χαλκὸς βαπτόμενος ἐστομοῦτο πρὸς ὄπλα. καὶ ὁ πίναξ δὲ ἐπὶ βιβλίῳ καὶ τὸ πυξίον παλαιᾶς εἰδὸν ἐγκαταλείμματα χρήσεως· πάλαι γὰρ ποτε πίναξιν ἦτοι σανῖσι, καὶ ταύταις ἐκ πύξου μάλιστα,

τά γράμματα ἐνεκόλαπτον· καὶ τὸ γράφειν δὲ παλαιᾶς ἐνεργείας ὄνομα· ξυσμαῖς γὰρ τισιν ἐτυποῦντο τὰ στοιχεῖα· τὸ δὲ ξύειν γράφειν ἐλέγτο. καὶ τὸ σπαρτίον δὲ καὶ τὸ σχοινίον, ὡς καὶ προεγράφη, ἐκ παλαιοῦ ἔργου κρατεῖ λέγεσθαι, παρώνυμα ὄντα φυτοῖς ἐξ ὧν ἐγίνοντο ἢ γουν τῇ φανομένη σχοίνῳ ἐν τόποις ἰγροῖς καὶ τῇ σπάρτῳ, ἐξ ἧς παρέρχεται χυδαῖζόμενον τὸ πλεκτὸν σπαρτίον, ὃ σω*μάτων 20 ῥύπους ἐκτρίβει ἐν λοετροῖς. καὶ ἡ νευρὰ δὲ τμημα μὲν ἐστὶ δέρματος βοῦς ἄρτι ἐν τοῖς τόξοις· διότι δὲ ποτε νευρα βόεια συνεκρότου ἀυτήν, παρέμεινε μέχρι καὶ νῦν τὸ τῆς κλήσεως. καὶ τὸ κερᾶν δὲ παλαιᾶς οἰνοχοείας τῆς διὰ κέρατος ὄνομα τοῖς ὑστερον συμποσίοις παρέμεινε. τοιοῦτόν τι, ὡς προεδηλώθη, καὶ ὁ ὄβολος, εἰς ὃξὺ λήγων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατὰ τοὺς ὄβελους, καὶ νῦν μικροῦ δεῖν ὡς εἰς ἐπίπεδόν τι κατήνεται. ἀλλὰ καὶ ἡ δραχμὴ, τουτέστιν οἱ ἐξ ὄβολοι, ἐξ ἀρχαίας χρήσεως, ὡς καὶ 10 αὐτὸ προείρηται, ἔτυχε τοιαύτης κλήσεως· τοσούτων γὰρ ὄβολῶν εἶχε τότε ἡ χεῖρ ἐπιδράττεσθαι, ὡς ἱστορεῖ καὶ Πλούταρχος. καὶ λίνον δὲ τὴν χορδὴν λέγειν ἐκ τῶν ἀνεκαθεν εἰς τοὺς ὑστερον καθήκει. πάλαι γὰρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδηλοῖ. καὶ ἡ βιβλος δὲ ἀρχαιοτροπίαν δηλοῖ παλαιγόνου πράγματος· ἐγένετο γὰρ *ποτε τὰ τῶν χαρταρίων σώματα ἐκ φυτοῦ, 30 ὃ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, βύβλος ἐλέγτο. καὶ τὸ τῆς δέλτου δὲ ὄνομα ὁμοίως ἄνωθεν κατέβη ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων ἦτουν ἐκ τῶν κατὰ δέλτα πτυσσομένων γραφῶν, αἱ κυρίως δέλτοι καλούμε- 320 ναι ἀφῆκαν τοῖς ὑστερον βιβλίοις κληρονομηῆσαι τοιαύτης κλήσεως. Τὸ δὲ εὐτυκτον γίνεται μὲν ἐκ τοῦ τεύχῳ, ἀπέβαλε δὲ τὸ εἰ δι' εὐφωνίαν, ὡς περ καὶ ἡ κύστις ἐκ τοῦ κεύθῳ οἶσα καὶ ἐκ τοῦ πεύθῳ ἢ πίστις, ὃ ἐστὶν ἡ μάθησις· οὕτω καὶ τὸ νευστάζειν νυστάζειν φαιμέν, καὶ τὸ ἐτεύχθη ἐτύχθη· καὶ ἡ τέχνη δὲ ὁμοίως καὶ ὁ τέκτων ἀπέβαλον τὸ ὑ ἐκ τοῦ τεύχῳ γενόμενα. (Vers. 337.) Ἴππουρις δὲ 20 ἡ ἄνω ἔχουσα περὶ τὸν λόφον τριχᾶς ἐξ ἵππων οὐράς, ὃ περ ἐγένετο διὰ τὸ φοβερώτερον· διό φησιν ὁ ποιητὴς ὅτι δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε. φοβερώτερον γὰρ τὴν ὀπλίτην ἢ τοιαύτη ἐποίει, ὡς πού δηλώσει καὶ τὸ τοῦ Ἐκτορος βρόφος ταρβῆ*σαν χαλκὸν καὶ λόφον ἵπποχαίτην δεινὸν ἐπ' ἀκροτάτης 40 κόρυθος νεύοντα, ἔνθα δῆλον ὡς ὁ λόφος ἀκροτάτη κόρυς ἐστίν, ὁμωνυμῶν τῷ τοῦ ὄρους λόφῳ, ἐξ οὗ καὶ ὁ γήλοφος καὶ λοφνίδες αἱ ἐκεῖθεν λαμπάδες, καὶ λοφιά ζῶου καὶ ζῶα λόφουρα. τὴν δὲ ἵππουριν καὶ ἵπποδάσειαν ἔρει, ἐπίτηδες καὶ τοῦτο πλάσας ὁ ποιητὴς, ὡς ἂν πιθανῶς ἐν τοῖς ἐξῆς ἔχη ἐλκῦσαι τὸν Πάριον δραξάμενος τῶν τριχῶν ὁ Μενέλαος. Θεόκριτος δὲ τὸ Ὀμηρικὸν περιγραφαστικῶς ἐρμηνεύων φησὶν· ἵππειαι κόρυν σκεπάσασαι ἔθειραι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ οὐρὰ ἵππου καὶ χαίτη δὲ συνετέλουν εἰς τὸ 422 τῆς κόρυθος ἄκρον, ὡς ἡ ἵππουρις δη*λοῖ καὶ ὁ ἵπποχαίτης λόφος. (Vers. 342.) Ἀγριότητα ὑπογρά- 30 φει προσώπου τὸ, δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. (Vers. 344.) Μονομάχων πολε- 40 μίων ἴδιον τὸ, καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ, σείοντ' ἐγχείας ἀλλήλοισι κοτέοντε. τίς δὲ ὁ διαμετρητὸς χώρος, προείρηται. ἄς περ δὲ ἐλεγχος ἐλεγχίη, οἷον ἐλεγχίην καταχεύη, οὕτω καὶ ἐγχος ἐγχείη. εἶκοι δὲ διαφορὰ τις εἶναι τῶν δοράτων, ἃ πρὸ μικροῦ ἔπαλλεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τούτων τῶν ἐγχειῶν. ἐγχος μὲν οὖν ἐνταῦθα καὶ ἐγχείας πολλάκις φησὶ, δόρυ δὲ οὐδὲ εἰσάπαξ. καὶ ἴσως αὐταὶ μὲν ὀρεκταὶ, ἐκεῖνα δὲ καὶ ἀφίεντο· τυχὸν δὲ καὶ τῷ μήκει διέφερον. διὸ περὶ τῶν μονομάχων τούτων φησὶν ὅτι μακραῖς ἐγχείαις μαχήσονται. *(Vers. 346.) Ἐν τῷ, πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖει δολιχόσκιον 25 ἐγχος, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πολλαχοῦ δολιχόσκιον ἐγχος λέγει ὁ ποιητὴς ἢ τὸ μακρὸν, οὗ δολιχὴ καὶ ἡ σκιά, ἢ τὸ εἰς δολιχὸν κῖον ἦτοι εἰς μακρὸν πορευόμενον πλεονασμῷ τοῦ σ, ἢ ὃ περ δολιχὸν γέγονε διὰ τὸ ἐν σκιά τραφῆναι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ὁ δὲ τοῦ σ πλεονασμὸς ἐν πολλαῖς εἰθισταὶ βραχυνομέναις λέξεσι κατ' ἐπαλληλίαν πικνὴν, ὅποια καὶ τὸ θέσκελον, θέσφατον, *θεσπέσιον, θεός- 30 40 δοτον, μογοστόκος Εἰλείθυια. ἦν δ' ἂν οὕτω καὶ θεοστόκος ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μὴ τραπέντος τοῦ ὃ εἰς ἡ θετόκος ἐγράφη καθ' ὁμοιότητα τοῦ στεφανηφόρος, βοτρυηφόρος, σικηλάτον, ὑπεήλατον, ἐνεήλατον, καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ μέντοι ὁδοδόκος καὶ ὁδοπόρος ἄλλως ἐθεράπευσε τὸ πολὺ-βραχυ τῶν συλλαβῶν, δι' ἐπενθέσεως τοῦ ἰ, καθὰ καὶ τὸ μεσαπόλιος μεσαιπόλιος, πυλαιμένης, ἰχθαιμένης, καὶ ὅσα τοιαῦτα. δύναται δὲ δολιχόσκιον ἐγχος λέγεσθαι καὶ πρὸς διαστολὴν ξίφους· ἐγχος γὰρ καὶ τὸ ξίφος παρὰ τοῖς τραγικοῖς. (Vers. 347.) Βαλεῖν οὐ τὸ ἀφεῖναι βέλος, ἀλλὰ τὸ ἐπιτυχεῖν ὡς ἐπὶ πλείστον εὐρίσκειται παρὰ τῷ ποιητῇ· δηλοῖ δὲ ποτε καὶ τὸ καταρῶναι· οὕτω γὰρ

καὶ Ἀχιλλεὺς ἔβαλε πρὸς τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ θείναι, ὡς τὸ, φιλότητα
 40 μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, ἤγουν θήσομεν, καὶ ἐν φρεσὶ βάλῃ ἤγουν εἰς νοῦν θήσεις, ἐξ *οὐ σύν-
 θετον τὸ νουθετεῖν. Τὴν ἀσπίδα τοῦ Μενελάου καὶ τὴν τοῦ Πάριδος πάντοσε ἴσας εἶναι ἱστορεῖ
 ὡς περιφερεῖς. δοκεῖ δὲ ἡ τοῦ Μενελάου ἀσπίς καὶ χαλκῆν ἔχειν πτύχα ἐπιφαινομένην· διὸ εἰπὼν,
 καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, ἐπάγει, οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν, τὸν ἐπιπολάζοντα δηλαδὴ,
 ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ, τουτέστιν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἀνεκάμφθη, ἡμβλύνθη. τινὲς δὲ γρά- 321
 φουσιν, οὐδ' ἔρρηξε χαλκός, ἤγουν οὐ διεπέρασε τῆς τοῦ Μενελάου ἀσπίδος ὁ κατὰ τὸ δόρυ τοῦ Ἀλε-
 ξάνδρου σιδήρου. (Vers. 348.) Ἰστέον δὲ ὡς αἰχμῇ κυρίως ἢ ἐπιδορατὶς, ἤγουν τὸ ξίφος τοῦ δόρατος,
 423 παρὰ τὸ αἶμα χέειν, μετα*τεθέντος τοῦ μ. ἀπὸ δ' αὐτοῦ ὡς χρησιμωτάτου μέρους καὶ ἅπαν τὸ δόρυ
 αἰχμῇ-συνήθως καλεῖται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ. οὕτω δὲ ἀνάπαλιν 10
 καὶ δόρυ τὸ ὅλον ἀπὸ τοῦ ξύλου λέγεται, ὥστε δύο ὄντων μερῶν τῷ τοιούτῳ ὄπλῳ, ξύλου τε καὶ σιδή-
 ρου, δόρυ μὲν ἀπὸ τοῦ ξύλου λέγεται, αἰχμῇ δὲ ἀπὸ τοῦ σιδήρου. (Vers. 351.) Μενέλαος μὲν εὐχε-
 ται ξενίῳ Διὶ κατὰ τοῦ ἄρπαγος μοιχοῦ τίσασθαι καὶ δαμάσειν ἐκεῖνον· πέποιθεν γὰρ ὡς δίκαια τὰ
 τῆς εὐχῆς· Ἀλέξανδρος δὲ, εἰδὼς ἄδικα εὐξεσθαι κατὰ τοῦ Μενελάου, οὐ παρρήσιάζεται, ἀλλὰ σιωπᾷ·
 τί γὰρ ἂν εἴη τέλος ἀδίκου εὐχῆς; Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἡ τοῦ Μενελάου εὐχὴ παρωδηθεῖσα ἐκ τοῦ, Ζεῦ
 ἄνα, πρέποι ἂν εἰς κακοξένου ἄραν, οἶον, θεῖ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὁ με πρότερος κάκ' ἔοργε, καὶ ἐμῆς
 10 ὑπὸ *χερσὶ δάμασσον, ὄφρα τις ἐρρήγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὁ κεν φιλό-
 τητα παράσχη, ἤγουν ὅς οὔτε ἀποπέμψει οὔτε ληστρικῶς βλάβει τὸν ξεινοθέντα, φιλοφρονήσεται δὲ,
 ὡς ἐγὼ ποτε τὸν Πάριν ἐν Λακεδαιμόνι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, Ζεῦ ἄνα, ἦτοι ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ ἄνα
 ἢ ἀπὸ τῆς ἀνά προθέσεως τῆς δηλούσης τὴν ἀνω σχέσιν εἰληπταὶ εἰς ὄνομα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀναξ ἀποβολῇ 20
 τοῦ διπλοῦ γέγονεν ὁμοίως τῷ γύναι. ὅτι δὲ θεία, ὡς καὶ προδεδήλωται, λέξις ἐστὶ τὸ ἀναξ, δηλοῖ καὶ
 ὁ γράψας οὕτω· ἀναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεῶν· ὡς ταῦτόν ὄν ἀνακτα εἰπεῖν καὶ θεόν. Τὸ
 δὲ, ὅς με πρότερος κακὰ ἔοργε, κακοῦργόν τε συνθέτως εἰπεῖν τὸν Πάριν εἶναι δηλοῖ καὶ διασαφητικόν
 ἐστὶ τοῦ, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς, τοῦ καὶ ἀρχεκάκου διὰ ταῦτα. (Vers. 352.) Τὸ δὲ, καὶ ἐμαῖς
 20 ὑπὸ χερσὶ δάμασσον, διασαφητικόν ἐστὶ τοῦ, δὸς τίσασθαι, ὡς περ καὶ τοῦ ξεινοδόκου ἐφερμη*νευτι-
 κόν ἐστὶ τὸ, ὅς ἂν φιλότητα παράσχη. (Vers. 354.) Τὸ δὲ ξεινοδόκος παροξύνεται διὰ τὴν ἐν αὐτῷ
 νοουμένην ἐνέργειαν. τὰ γὰρ παρὰ ῥῆμα σύνθετα ὀνόματα παροξύνεται μὲν, ὅτε ἐνέργειαν ὑπισχνεῖται,
 προπαροξύνεται δὲ ὅτε πάθος· εἰ μὴ κανόνες κωλύοιεν, οὓς παρατίθεται Ἡρωδιανός· λιθοβόλος μὲν
 οὖν παροξυτόνως ὁ λίθον βάλλων, προπαροξυτόνως δὲ ὁ λίθῳ βεβλημένος· καὶ πρωτοτόκος μὲν ἢ πρῶ-
 τως τεκοῦσα, πρωτοτόκος δὲ ὁ πρῶτος τεχθεὶς· οὕτω καὶ ξεινοδόκος ὁ ξένους δεχόμενος ἐνεργητικῶς. 30
 φιλικὴ δὲ λέξις ὁ ξένος παρὰ τῷ ποιητῇ· παρὰ δὲ ἄλλοις ξένος ὁ ἀλλότριος. Ἡρόδοτος δὲ λέγει καὶ ὅτι
 ξένους οἱ Λάκωνες ἐκάλουσαν τοὺς βαρβάρους. γίνεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ Ὀμηρικοῦ ξένου ἢ ξενία καὶ ὁ ξει-
 νοδόκος καὶ τὸ ξενίζειν, ἀπὸ δὲ τοῦ λοιποῦ τὸ ἀπεξενοῦσθαι. (Vers. 353.) Τὸ δὲ ἐρρήγησι μέσος ἐστὶ
 30 παρακείμενος τοῦ ῥιγῶ ῥιγήσω, οὗ τὸ ἐρρήγα, ἐξ οὗ τὸ ἐρρήγω. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθείσι καὶ ὅτι *διὸν
 τὸν Ἀλεξάνδρον φησὶν ὁ Μενέλαος εἰπὼν, δὸς τίσασθαι διὸν Ἀλεξάνδρον, παιδεύοντος Ὀμήρου δεῖν
 τὸν σπουδαῖον ἄνδρα εὐλογητικὸν εἶναι ὡς τὰ πολλὰ καὶ μὴ σκωπτικὸν ἐν οἷς οὐ χροῖ. ἔχει δὲ τι καὶ
 βαρύτητος ὁ λόγος ὡς μὴ δεῖν ὄν τὸν διὸν ἄνδρα κακὰ ἐοργεῖναι. (Vers. 355.) Γενναίας βολῆς δόρατος
 φραστικὸν τὸ, ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος, καὶ βάλε κατ' ἀσπίδα, διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε
 φαινής ὄβριμον ἔγχος καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἠρήρηστο, ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε
 χιτῶνα ἔγχος, ἦτοι ῥᾶον διέκοψε καὶ οἶον ἐθέρισε. Κυρίως γὰρ ἐπὶ θέρους τὸ ἀμᾶν, ὅθεν ἀμᾶσθαι 40
 τροπικῶς καὶ τὸ δρακὶ συνάγειν, ὡς τὸ, κόνιν ἐπαμησάμενος. Γίνεται δὲ ἡ λαπάρη, δι' ἧς ὁ κενεῶν
 δηλοῦται, παρὰ τὸ λάπτω τὸ ἐκκενῶ, ὡς καὶ ὁ κενεῶν ἐκ τοῦ κενῶ ὁ λαπαχθεὶς τόπος καὶ κενός ὄστῳν.
 ὅτι δὲ ἐκ τοῦ λάπτω γίνεται καὶ τὸ ἀλαπάζω, προείρηται. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ λάπαθος φυτόν εὐθετον
 424 εἰς γαστρὸς ὑπαγωγὴν. *(Vers. 361.) Ἀνασχόμενος οὐχ' ὁ ὑπομείνας, ὡς παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον,
 3 ἀλλ' ὁ ὑποῦ τείνας τὴν χεῖρα. φησὶ γὰρ, ἐρυσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον πλήξεν ἀνασχόμενος κόρουθος
 φάλον. ἀλλαχοῦ δὲ ἐνεργητικῶς χεῖρας ἀνασχών φησὶν ἐπὶ εὐχῇ καὶ χεῖρας ἀνέσχον. Φάλος δὲ κόρουθος

ἀσπιδίσκιον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται, ἢ ἀσπιρίσκος τις προμετωπίδιος, λευκὸς καὶ λαμπρὸς ἐκ τοῦ φάλιον τὸ λευκόν· αὐτὸ δὲ παρὰ τὸ φάειν λίαν, ὅθεν καὶ φαλακρὸς ὁ τὸ κάρα φάλιος ἦτοι λαμπρὸς, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα σκώπτει τις τὸν Ὀδυσσεΐα, καὶ πέτρα δὲ φαληριῶσα παρὰ Λυκόφρονι ἢ λευκὴ νῆσος, καὶ κύματα παρ' Ὀμήρῳ φα^{*}ληριόωντα τὰ λευκά. (Vers. 362.) Ἐν τῷ, ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ 10

322 ξίφος τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφέν ἐκπεσε χερὸς, εἴποις ἂν σιδήρου θραυομένου ἀκούειν. τοιοῦτον γὰρ τινα ἦχον ἢ τῶν λέξεων ὑψηλῆ τραχύτης, ἐπιτηδὲς οὕτω φράζοντος τοῦ ποιητοῦ ὀνοματοποιίας τρόπῳ, ὡς περ αὐτὸν πάλιν τὸνναντίον, ὡς καὶ προειράφη, ἐν τῷ, μέγαν ἐλέλιξεν Ὀλυμπον, ἦγουν τὸν μέγαν ἐκίνησεν οὐρανὸν, ἐπλεόνασε τῇ τοῦ λ̄ λειότητι, ἵνα τῷ ἀπαραποδίστῳ τῆς κατὰ ἀμετάβολον φράσεως τὴν ὀξυκινήσιαν ἐμφήνη τοῦ οὐρανοῦ, ὅς λειότερον Ὀλυμπος λέγεται. τὸ δὲ, τριχθὰ 10 καὶ τετραχθὰ, ἐκ τοῦ τριχα καὶ τοῦ τέτραχα γίνεται πλεονασμῷ τοῦ θ̄ διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, ὃ δὴ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὄχθος καὶ ὄχθη· καὶ ἐν αὐτοῖς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν γενομένοις πλεονασμὸς τοῦ θ̄ ἐστίν, ὡς καὶ ἐν τῷ εὐοχθεῖν κατὰ τινος, ὃ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται, καὶ ἐν τῷ, χθῶν χθονός· ὀξύνεται δὲ, ὡς τὸ δηθά. Τὸ δὲ *διατρυφέν ἐκ τοῦ θρύπτω γίνεται, ὀνοματοπεποιημένου ῥήματος, καὶ ἐστὶ 20 μετοχῇ δευτέρου παθητικοῦ ἀορίστου. ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ τρύφος παρῆται, ἔτι δὲ καὶ ἡ τρυφή, ὡς τὸν σπαταλῶντα θρύπτουσα. Ὅρα δὲ ὡς δυστυχοῦντα τὸν Μενέλαον ἐνταῦθα ποιεῖ Ὀμηρος, οὐ μόνον ὅτι τοῦ πρώτως βαλεῖν ἀπέτυχεν, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ ἔγχος ἐτώσιον ἀφῆκε, καὶ τῇ θραύσει δὲ τοῦ ξίφους, καὶ τῇ φυγῇ τοῦ Πάριδος· Ἀλέξανδρῳ δὲ τὰ πλείω εὐέτυχε. κάμπτεται γὰρ αὐτῷ ἢ αἰχμῇ, καὶ τοῦτό γε μόνον οὐκ εὐτυχεῖ, τὰ δ' ἄλλα εὐ ἐκείνῳ συμπίπτει. πρώτος τε γὰρ βάλλει ἐκ τύχης κλήρου, καὶ ἢ τρυφάλεια ἐλκομένου ῥήγνυται, καὶ αὐτὸς διαφεύγει τὸν φόνον. ὃ δὲ μέγιστόν ἐστι τῷ μὲν ἀδικη- 20 θέντι εὐτύχημα, δυσδαιμονία δὲ τῷ ἄρπαγι, τοῦτο ἦν, ὅτι νικᾷ μὲν ὁ Μενέλαος, ἠττᾶται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος. διδάσκει δὲ καὶ ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς τὸ ἐν τοῖς πρακτέοις ἀνόμαλον. *(Vers. 365.) Ἐτοι- 30 μοι πρὸς βλασφημίαν οἱ δυστυχοῦντες. Μενέλαος οὖν οὐκ εὐτυχῶν ἐνταῦθα φησὶ· Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος· ἦτ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, νῦν δὲ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος, καὶ ἐξῆς. οὐκ ἀπαιδευτῶς δὲ ὁ βασιλεὺς λαλεῖ, ἀλλ' εὐσεβῶς, ὡς χρεῶν ὄν δυσπραγεῖν τὸν κακόν. Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ ὀλωότερος θεῶν ἀντὶ τοῦ ὀλοὸς ἐν θεοῖς· ἐνταῦθα γὰρ ἢ σύγκρισις ἀντὶ ἀπλοῦ νοεῖται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ, τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, ἦγουν ἐνεκεν τῆς κακίας, Ἀττικὴν ἔχει ἔλλειψιν. πλεονάζουσι δὲ οἱ μεθ' Ὀμηρον τῷ τοιοῦτῳ σχήματι, ὁποῖον καὶ τὸ, θαυμάσαι δίκαιον Ἰσοκράτην τῆς τέχνης. (Vers. 367.) Τὸ δὲ ἄγη Ἀττικοὶ ἐάγη φασίν. Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ, ἦτ' ἐφάμην τίσασθαι καὶ ἐξῆς, ἀφελοῦς ιδέας ἐστίν· ἀπλοῖκου γὰρ ἦθους μέμφεσθαι τὸ θεῖον ὅτι μὴ γέγονεν 30 ὁ πέρ τις ἔφατο. Ἀποτυχίαν φράζων ἀφέσεως ἔγχους περιφρασι^{*} κώτερόν φησιν· ἐκ δὲ μοι ἔγχος ἦχθη 40 παλάμηφιν ἐτώσιον· εἶτα στενοχωρῶν περιφρασιν φησίν· οὐδ' ἔβαλόν μιν. ταῦτόν γὰρ τοῦτο πρὸς τὸ, ἐξήχθη παλάμης ἔγχος ἐτώσιον. *(Vers. 369.) Ἐπαίξας ὁ Μενέλαος κόρυθος λάβεν ἵπποδασειῆς, 425 εἶλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς τὸν Πάριν, λίαν ἀγχινούστατα ἐν ἀπόροις εὐπορήσας καὶ 9 μηχανὴν εὐτυχῶς ἐξευρηκῶς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὅρα γὰρ ὡς ἐξώγησεν οἶον αὐτὸν ὁ Μενέλαος, καὶ περιγέγονεν ἂν καὶ εἰς τέλος ἐκείνου κατὰ κράτος, εἰ μὴ τὰ τῆς ἱστορίας ἐκώλυε. νῦν δὲ ἢ διασκευὴ μέχρι τοῦ εἰκότος προχωρήσασα ἠττηθῆναι μὲν ἐκείνον ποιεῖ καὶ οὕτω καταισχύνει, οὐ μὴν τολμᾷ καὶ τὴν ἐκείνου ἀναίρεισιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἵπποδασειῆς κόρυθος λαβεῖν ἦγουν ἀψασθαι ὡς ἐπὶ τριχῶν κεφαλῆς εἴρηται, καὶ ἐστὶν ἀστεῖα ἢ περιπέτεια, εἰ ἀπὸ τοιοῦτου ὅπλου ὁ Πάρις κινδυνεύει, καὶ ἴσως διὰ τοῦτο κρείττων ἢ ἀπλῆ περικεφαλαία τῆς τριχωτῆς· ὁποῖῳ δὲ τινι λόγῳ καὶ οἱ Κουρηῖτες ἐπετηδεύσαντο 40 κουρὰν, ἵνα μὴ λαμβάνωνται τῶν τριχῶν αὐτῶν οἱ πολέμιοι. (Vers. 371.) Ἦγχεν ἐλκόμενον τὸν Ἀλέξανδρον πολύκεστος ἱμᾶς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρῆν. εἶτα ἐφερμηνεύων Ὀμηρος εἰς τί τῷ Ἀλέξανδρῳ *ἐχρησίμευεν ὁ τοιοῦτος ἱμᾶς, φησίν, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθιρεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. ἀστεῖως δὲ 20 323 ταῦτα πλάττει ὁ ποιητὴς, σκώπτων τὸν Ἀλέξανδρον· ἱμάντι τε γὰρ αὐτὸν ποιεῖ ἐλκόμενον κατὰ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὴν αὐτοῦ δειρῆν ἀπαλὴν λέγει ὡσανεὶ καὶ γυναικός· καὶ ἄλλως δὲ κεστῷ ἄγγεται ὡς θεράπων Ἀφροδίτης, ἧς φόρημα κεστὸς, ὡς ἀλλαχοῦ λεχθήσεται. Ἰστίον δὲ ὅτι, ὡς περ κεστὸς ὁ κεντητὸς καὶ ποικίλος, οὕτω πολύκεστος ὁ πολυκέντητος καὶ πολυποικίλος, ὃ περ καὶ τοῦ ῥαγῆναι

τὸν ἱμάντα αἰτίον γέγονεν. εἰ γὰρ καὶ βοὸς ἦν ἱφι κταμένοιο ἤγουν σφαγέντος ἐν νεότητι καὶ ἰσχύϊ,
 ἀλλὰ διὰ τὸ πολυκέντητον καὶ οὕτω πολυδιαίρετον ἔτοιμος ἦν εἰς ῥῆξιν. διὸ ἡ φίλη τῷ Πάριδι Ἀφρο-
 δίτη ἐρῶξε τὸν ῥηθέντα ἱμάντα, κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἀμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ
 30 μὲν ἱμᾶς προσηγορικόν ἐστιν, ἐπίθετον δὲ αὐτοῦ τὸ πολυκέστος, ὥστε καὶ *ὅταν εἴπη κεστός, ἐπίθετόν
 ἐστιν ἱμάντος τὸ ὄνομα, λείποντος τοῦ προσηγορικοῦ, καθὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν γίνεται. ὡς περ καὶ
 ἐνταῦθα ἡ τρυφάλεια περικεφαλαίας οὔσα ἐπίθετον ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνης λαμβάνεται. παρὰ τὸ κέντω δέ,
 φασί, βαρύτονον, ἢ παρὰ τὸ κεντῶ γίνεται ὁ ῥηθεὶς πολυκέστος διὰ τὸ πολυῤῥαφῆς εἶναι, ὡς περ καὶ
 παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ ἐστός καὶ μεστός ὁ πλήρης. τὸν δὲ γε τῆς Ἀφροδίτης κεστόν καὶ παρὰ τὸ κάζω
 τὸ κόσμῳ ἐτυμολογοῦσιν οἱ παλαιοί. εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνος ἐκ τοῦ κεντεῖν παρήκται, ὅμως ἀπλῶς ἐστὶ κεντη-
 τός, οὐ μὴν πολυκέστος οὕτω κατὰ τὸν τοῦ Πάριδος. (Vers. 372.) Ὅρα δὲ καὶ ὡς τὸν ἀνθρεῶνα 10
 σαφῶς ὑπέγραψεν. ὅπου γὰρ ὁ τῆς περικεφαλαίας ὑποτίεται ὄχευς, ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἀνθρεῶν. καὶ ἄλλως
 δὲ εἰπεῖν ἐρμηνεύων τὴν ἀπαλὴν δειρὴν, ἐπάγει τὸ, ὑπ' ἀνθρεῶνος, ὡς ταῦτόν ὃν εἰπεῖν ἀνθρεῶνα
 40 καὶ δειρὴν ἀπαλὴν. καὶ ἴσως τοῦτο ἐστὶν *ὁ πέρ φησιν ἀλλαγοῦ, ἀπαλοῖο δι' ἀγένης. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ
 ὑπ' ἀνθρεῶνος, ἤγουν ὑποκάτω τοῦ ἀνθρεῶνος, ὑπ' ἀνθρεῶνα ἢ κοινῇ φράζει. Ὁχεὺς δὲ οὐ μόνον
 ἐπὶ μοχλοῦ θύρας, ὡς ἀλλαγοῦ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἱμᾶς ὁ συνεκτικὸς τῆς περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ ἔχειν
 παρηγμένος, ὅθεν καὶ τὸ τῆς ἀσπίδος ὄχανος. Τῶν δὲ περικεφαλαίων αἱ μὲν ἄφαλοι, ὡς αὐτός που
 λέγει ὁ ποιητής, αἱ δὲ φαλωταί, ἢτοι ἔχουσαι φάλον, ὡς καὶ ἡ τοῦ Πάριδος. ἔφη γοῦν ὅτι ἐπληξε
 Μενέλαος κόρυθος φάλον, τὴν δ' αὐτὴν καὶ τρυφάλειαν λέγει ἄρτι, ὡς τρεῖς φάλους ἔχουσιν. ἐρεῖ δὲ
 426 που τινὰ καὶ ἀμφίφαλον καὶ τετράφα*λον. σκοπητέον δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν τῷ δίφρος τροποὶ τοῦ ὑ διχρό-
 νου γέγονεν εἰς τὸ ἰ, ἐν δὲ τῷ τρυφάλεια ἔμπαλιν ἔχει ἢ τοῦ διχρόνου τροπή. (Vers. 374.) Σημειώσαι 20
 δὲ καὶ ὅτι ἔθους ὄντος τῷ ποιητῇ ταῖς δυσλύτοις περιπετείαις τῶν ἱστορουμένων ἐπειςάγειν ποτὲ καὶ
 θεοὺς ὡς οἶον ἀπὸ μηχανῆς τινὸς τραγικῆς, πεποιήται τοῦτο καὶ νῦν. ἐπεὶ γὰρ ἔλκεται ὁ Πάρις καὶ κιν-
 δυνός ἐστιν αἰχμάλωτον ἀπαχθῆναι αὐτόν, τοῦτο δὲ παρὰ τὴν τῆς ἱστορίας ἐστὶν ἀλήθειαν, λύει θερα-
 πείων τὸ κινδυνῶδες ὁ ποιητής ἐπέισοδιῳ θεοῦ. φησὶ γὰρ, καὶ νῦν κεν εἴρουσέν τε, ὃ ἐστὶν εἰλκυσεν ἂν
 τὸν Πάριν ὁ Μενέλαος, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος, εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἢ οἱ ῥῆξεν
 ἱμάντα βοὸς ἱφι, ὡς ἐρῶξθη, κταμένοιο, εἶτα καὶ ἐξήρπαξε ῥεῖα μάλα ὥστε θεός, ἐκάλυψε δὲ ἠέρι
 10 πολλῇ. καὶ τοῦτο μὲν τοῦ μύθου. ἢ δὲ καθ' ἱστορίαν *ἀλληγορία βούλεται συνωμότας τινὰς ἐταίρους
 ἠλικιώτας τῷ Ἀλεξάνδρῳ συνασπίσαντας λάθρα ὡς ἐν ἠέρι, ἤγουν ἀορασίᾳ, ἐκ μέσου θείναι αὐτόν,
 συνεπιλαβομένης Ἀφροδίτης, ὃ ἐστὶ τοῦ περὶ τὴν Ἑλένην ἐπαφροδίτου κοινῷ φίλτρον καὶ ἱμέρον. διὸ
 καὶ ἐκπαγλα φιλεῖν αὐτὴν ἢ Ἀφροδίτη λέγεται, ὡς πολὺ τὸ ἐπαφροδίτον ἔχουσιν, ᾧ καὶ οἱ δημογέρον- 30
 τες κηλούμενοι ἔλεγον οὐ νεμεσητόν τοιῆδε ἀμφὶ γυναικὶ μάχεσθαι. ὡς εἰ μὴ τοῦτο ἦν, τί ἐκώλυεν
 ἔχθραν μέσον τεθῆναι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν Ἀφροδίτης χόλω κατὰ τὴν ἐκείνης ἀπειλήν, καὶ οὕτω τὴν
 Ἑλένην κακὸν τι παθεῖν ὀλομένην κακὸν οἶτον; ὃ καὶ αὐτὴν δεδοικυῖα τοὺς τε πενθεροὺς κολακεύει, καὶ
 τὸν Πάριν καὶ τὸν Ἐκτορα καὶ ἑαυτὴ ὑβρίζει, τὸ μέλλον καραδοκοῦσα καὶ ἐπισπωμένη, ἔλεον.
 (Vers. 375.) Πῆξαι δὲ τὸ βία ἐλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές, ὡς καὶ ἐνταῦθα ῥήγνυται ὁ ἱμᾶς
 20 τῆς τρυφαλείας τοῦ Ἀ*λεξάνδρου, οὐ μὴν λύεται ἀνακάμψει δεσμοῦ. ὄξυτης γὰρ ἔδει τῷ πράγματι.
 τοιοῦτο δὲ ἡ ῥῆξις ἀχρόνως οἶον γινομένη. διὸ καὶ ὄξυ νόησασα ἡ Ἀφροδίτη ἐρῶξεν ὄξυχειρῶς χρησα-
 μένη. (Vers. 376.) Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἢ μηκέτι ἐντός ἔχουσα τὴν τοῦ Πάριδος κεφαλὴν. Τὸ δὲ ἔσπετο
 γλυκῶς ἐρῶξθη, ὡς εἴ περ ἔμψυχος ἦν ἢ τρυφάλεια. καὶ ἐστὶ τοῦτο ἀρχὴ τοῦ εἰπεῖν τῶν τινὰ σοφῶν
 γλυκῶς ὕστερον, ὡς ἢ τοῦ νεκροῦ χεῖρ ἐπηκολούθησε. Χεῖρα δὲ παχείαν τὴν τοῦ Μενελάου δεόντως 40
 νῦν λέγει διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τοῖς ἀνδρικοῖς τὰ ἀκρωτήρια. ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσεῖα παχείαν χεῖρα τῆς
 Πηνελόπης κατὰ τὸ παρελκόν φησὶ καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ λέγουσι κατὰ ἀκρωλεξίαν, εἰ μὴ ἄρα ὡς καὶ ἐκεί-
 νης δαίφρονος. Ἡέρα δὲ τὴν σκότῳσιν εἶτουν τὸν ἀφώτιστον ἀέρα μυριαχοῦ κατὰ θηλυκὸν γένος φησὶν.
 30 οὕτω δὲ καὶ τὴν αἰθέρα λέγει. (Vers. 378.) Ἐρῶρπεν ἐπιδηήσας τὴν Ἀλεξάνδρου περικεφα*λαίαν εἰς
 τοὺς Ἀχαιοὺς Μενέλαος, λάφυρον οἶον ἐξ ἐκείνου ταύτην κερδάνας. κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς καὶ εἰδωλὸν
 τι Ἀλεξάνδρου τοῖς τε θεωμένοις τότε τοῖς τε ὕστερον ἀκρωμένοις καταλείπει, τριχῆ περιγεγόμενος

αὐτοῦ δόρατί τε καὶ ξίφει, καὶ τρίτον αἰχμαλωσία τῇ διὰ τῆς περικεφαλαίας. εἴ τι γὰρ θυμουμένοις
 παραπέσει, τοῦτο, φασίν, ὄπλον ἐστὶν ἀχορηγῆτου θυμοῦ. Τὸ δὲ ἐπιδινῆσας ἀντὶ τοῦ δίκην δίνου,
 ὃ ἐστὶ τόρνου, ἀφείς φέρεσθαι. χρῆσις δὲ τοῦ δίνου καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐκεῖθεν δὲ καὶ θηλυκὸν
 ἢ δίνη. *(Vers. 382. sqq.) Τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάλαμον ἀνδρὸς τρυγεροῦ εὐώδεα λέγει καὶ κηώεντα, 427
 ὃ ἐστὶ τεθυμιαμένον, παρὰ τὸ κῆαι ἡγουν καῦσαι καὶ θυμιάσαι. προῖων δὲ καὶ δύμον αὐτοῦ περικαλ-
 λέα ἐρεῖ καὶ ὑπόροφον θάλαμον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κηώεντι δύναται καὶ λόγῳ σαφη*νείας κείσθαι, ἵνα
 ἢ τῷ θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι, ταῦτόν τῷ εὐώδιαν ἔχοντι, οὐκ ἐξ ἀνθέων ἢ μύρων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν
 αὐτῷ καιομένων εὐοσμίων. Τὸ δὲ κηώεις, ὡς καὶ ἐτέρωθι κεῖται, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν διὰ τὴν
 εἰς μέτρον εὐχρηστίαν ὡς τὸ εὐρώεις καὶ κητώεις καὶ ὠτώεις καὶ ὕσα ἄλλα μακρὰν ἔχει τὴν προπαρα-
 λήγουσαν· ἐνθα μέντοι αὐτῇ βραχεῖα, ἐκαὶ ὁμοῖα καὶ ἡ παραλήγουσα, ὡς δηλοῖ τὸ ἡερόεις, ἡμερόεις
 σκιοῖεις, ἐρόεις, κερόεις, γλαγόεις, οὐατόεις. (Vers. 385. sqq.) Ἰαρά τὸ Τρωικὸν τεῖχος πολλαὶ
 γυναῖκες ἐν τῷ τῆς μονομαχίας ἴσταντο καιρῷ κατὰ ἔθος τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς πον δηλωθησόμενον, ᾧ κατα-
 κολουθοῦσα καὶ ἡ Ἑλένη ἐξῆλθε. φησὶ γοῦν· τὴν δ' ἐκίχανε πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ, περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλλῃ
 ἦσαν. (Vers. 385.) Ὁ ἑανὸς κυρίως πέπλου ἦτοι γυναικείου φορηματός ἐστιν ἐπίθετον ἀπὸ τοῦ ἑω τὸ
 ἐνδύω, ἐξ οὗ καὶ τὸ εἶμα, ἵνα δηλοῖ τὸν ἄξιον τοῦ ἐνδύεσθαι. ὡς περὶ δὲ πολλὰ καὶ ἄλλα *ἐπίθετα ἀντ' 20
 αὐτῶν ἐκείνων λαμβάνεται τῶν προσηγορικῶν, οἷς ἐπιτίθεται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται, οὕτω καὶ τοῦτο·
 καθάπερ γὰρ ξυστὸν καταμόνας αὐτὸ τὸ ξεστὸν δόρου, οὗ ὡς ξεομένου ἐπίθετόν ἐστι τὸ ξυστὸν, καὶ ἡμέρα
 ἰδίως αὐτῇ κατ' ἐπίθετον ἡμέρα ἦως, ἡγουν ἢ πραεῖα, καὶ ἀντίθετος τῇ ἀπὸ τοῦ δεδιέναι γινομένη
 δεΐδια, ὡς ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ ἡμερος, καὶ διπλὴ αὐτῇ ἢ διπλῇ χλαῖνα, καὶ βροτὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος,
 οὗ ὡς ῥευστοῦ ἐπίθετον τὸ βροτὸς κατὰ τὸ βροτοὶ ἄνδρες, καὶ ἀήτης αὐτὸς ὁ ἄνεμος, ὁ ἄλλως κυρίως
 τῷ ἀνέμῳ συνδιαζόμενος ἐπιθετικῶς, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡσιόδος ἀήτας λέγων ἀνέμου ἦτοι πνοᾶς, καὶ
 τέτρωρον αὐτὸ τὸ τέθριππον, οὗ ἐντελὲς τὸ τέθριππον ἄρμα, ὡς δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης τέτρωρον ὄχον
 εἰπὼν, καὶ δάκος δὲ καὶ δάκετον τὸ θηρίον, οὗ τὸ πληρὲς δάκετον θηρίον, ὡς δηλοῖ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ,
 ἀφθογγα δάκη θηρῶν, καὶ ἡπειρος αὐτῇ ἢ γῆ, ἥς ἐντέλεια τὸ, ἐπ' ἀ*πείρου γᾶς ἔβη, τουτέστιν 30
 ὠρμίσθη, ὡς ὁ αὐτὸς φησὶ· καθὰ οὖν ταῦτα, οὕτω καὶ ἑανὸς ἰδικῶς ὁ κατὰ συνδιασμόν ἑανὸς πέπλος.
 φησὶ γοῦν, νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα, ἦτοι τοῦ θείου πέπλου λαβομένη, διεσάλειψε τὴν Ἑλέ-
 νην, ἵνα ἐπιστραφῇ. παρακατιῶν δὲ ἑανὸν ἀργῆτα φαεινὸν ἐρεῖ· ὅθεν μάλιστα δῆλον ὅτι τὸ ἑανὸς,
 εἴ καὶ ἐπίθετόν ἐστιν, ἀλλ' ὡς αὐτόχρομα πέπλος λαμβάνεται προσηγορικῶς. οὐδέποτε γὰρ ὁμοῦ δύο
 ἐπίθετα, πολλῷ δὲ πλέον οὐδὲ τρία κεῖνται χωρὶς κυρίου ἢ προσηγορικοῦ. ἐστὶ δὲ νεκτάρειος νῦν
 30 τροπικῶς ὁ θεῖος ἀπὸ τοῦ πολλαχοῦ δηλουμένου νεκταρος, ὡς ἀπὸ ἀμβροσίας ὁ ἀμβρόσιος, καὶ ἀπε-
 λεύσει τοῦ ἰ νεκτάρειος. Ἀργῆς δὲ ἑανὸς, ὡς περὶ καὶ κεραυνὸς, ὁ λευκός· ἀργὸν γὰρ τὸ λευκόν. ὅθεν
 καὶ ἐπάργεμον πάθος ὀφθαλμοῦ τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα, ὡς πον καὶ Αἰσχύλος παραδηλοῖ.
 Φαεινός δὲ ὁ λεπτός, ὡς καὶ μάστιξ λέγεται φαεινή. ἴσως *δὲ καὶ ἐφερημνηυτικόν ἐστιν τοῦ ἀργῆς, ἵνα 40
 καὶ αὐτὸ δηλοῖ τὸν λευκὸν καὶ διαφανῆ. ὅτι δὲ καὶ κασσιτέρου ἐπίθετον ὁ ἑανὸς, ἀλλαχοῦ φανήσεται.
 (Vers. 388.) Τὸ ἀσκεῖν ἐπὶ ἐπιμελείας τῆς διὰ χειρῶν ὁ ποιητῆς τίθησι, οἷον ἤσκειν ἔρια καὶ πτύξασα
 καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα. καὶ νῆμα δὲ πον ἀσκητὸν λέγει. ταῦτόν δὲ τὸ κομεῖν καὶ τὸ ἀσκεῖν. διὸ εἰπὼν
 συνθέτως, γραῖαν τινὰ εἰροκόμον, εἶτα κατὰ διάλυσιν Ἰωνικὴν ἐφερημνηυτῶν αὐτὴν, ἵνα μὴ νοήσῃ τις
 ἴσως εἰροκόμον τὴν εἴρουσαν κόμας ἦτοι πλέκουσαν τρίχας φησὶν· ἢ οἱ ἤσκειν εἴρια καλὰ, ὡς ταῦτόν
 ὄν εἰπεῖν εἴρια κομεῖν καὶ ἀσκεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἤσκειν εἴρια, μετὰ τοῦ ν γρά*φουσιν οἱ παλαιοὶ 428
 40 καὶ μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ ἤσκει. δοκεῖ δὲ Ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, ὡς καὶ ἐτέρωθι ἔσται δῆλον.
 25 μάλιστα δὲ αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ διενκρίνηται ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν, ὅπου περὶ τοῦ ἦν τρίτου
 προσώπου ἐγράφη ἐν τοῖς κατὰ τὸν μνηστῆρα Κτήσιππον. Τὸ δὲ εἶριον Ὅμηρος μὲν προπαροξύνει
 ὁμοίως τῷ λείριον, οἱ δὲ ὕστερον παροξύνουσι πρὸς ἀναλογίαν ἐτέρων παροξυτόνων δακτυλικῶν
 λέξεων, ἵνα ἢ ὡς τεῖχος τειχίον, οὕτως εἶρος εἶριον. καλὰ δὲ ἔρια πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ ἀξίων ἀσκή-
 σεως. ὅτι δὲ διαφορὰ ἐστὶν ἐρίων καὶ τριχῶν, δηλοῖ καὶ ὁ Στράβων σαφέστατα. ὠμολόγηται δὲ καὶ
 ἄλλως εὐγενέστερα τριχῶν εἶναι τὰ ἔρια εἰς ἐνδύσεως μεταχείρησιν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ τῆς ἐρέας καλόν.

(Vers. 390.) Τὸ, βάσκ' ἴθι, ἐνταῦθα δεῦρ' ἴθι λέγει ὁ ποιητής, εἰπὼν· δεῦρ' ἴθι, Ἀλέξανδρός σε
 10 *καλεῖ. (Vers. 391.) Τὸ, κείνος ὁ γ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέγεσσι, κάλλιε τε στίλβων καὶ
 εἶμασι, νυμφίῳ ἢ ἄλλως τρυφῶντι ἀνδρὶ ἐπιλεχθήσεται. Δινωτοῖς δὲ λέγει τοῖς τορνωτοῖς. δίνος γὰρ
 ὁ τὸρνος, ἐξ οὗ μεταφορικῶς καὶ οὐρανοῦ δίνος παρὰ τῷ κωμικῷ. ὅτι δὲ διχῶς λέγεται καὶ δινῶ
 δινῆσω καὶ δινῶ δινώσω, πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. (Vers. 392. sqq.) Τὸ δὲ ἐξῆς, οὐδ' ἂν εἴποις
 ἀνδρὶ μαχεσάμενον τόνδ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε ἔρχεσθαι, ἧς χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, παρωδηθή-
 σεται μὲν καὶ αὐτὸ εἰς ἀνδρα τρυφῆ κάτοχον. κωμωδεῖ δὲ τέως τὸν τρυφερόν Ἀλέξανδρον, ὅς οὐ λυπεῖ-
 ται ὡς ἡττημένος, ἀλλὰ ἐρᾷ ὡς χορευτῆς, μικρὸν τι τάχα ἐνιδρώσας τῇ μάχῃ ὡς καὶ ὁ χορευτῆς τῷ
 χορῷ, ἐνθα πρέπον ἐστίν, ὡς εἶκος, καὶ τὸ στίλβειν κάλλιε καὶ εἶμασι. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ λοιποὶ
 ῥηθήσονται που Πριαμίδαι· ψεῦσταί τ' ὀρχησται τε χοροτυπίας ἀριστοί. ἐνθα ὅρα τὸ ψεῦσταί ταύ- 10
 20 τὸν ὄν τῷ ἠπεροπευταί, *ὁποῖος πρὸ τούτου ἐρρέθη Ἀλέξανδρος. χορὸς δὲ νῦν οὔτε τὸ χορευτικὸν πλη-
 θος, οὐδὲ μὴν ὁ ὑποκείμενος τοῖς τοιούτοις τόπος κατὰ τὸ, πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν, ἀλλὰ
 μάλιστα τὸ κατὰ τοὺς τοιούτους χορούς ἔργον, ὃ πέρ ἐστι τὸ χορεύειν. σημειῶσαι δὲ καὶ νῦν τὸ καθί-
 ζειν ἀντὶ τοῦ καθίζεσθαι ληφθέν, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἐνθα καθίζε Ἑλένη, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο
 ὥστε καὶ αὐτοπαθὲς ῥῆμα ἐστὶ ποτε, ὡς καὶ προεῖρηται, τὸ καθίζειν καὶ οὐκ ἀναγκαίως αἰετὶ δηλοῖ
 τὴν εἰς ἄλλον ἐνέργειαν, οἷον ἐκάθισεν ὁ δεῖνα ἐπὶ θρόνου βασιλικοῦ τὸν δεῖνα, καὶ ὡς ὁ ποιητής πρὸ
 μικροῦ ἔφη, ἄλλους μὲν κάθισον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς μαστροποῦ Ἀφροδίτης ὡς ἐρρέθη λαλη-
 θέντα τῇ Ἑλένῃ οὐ μόνον εὐδοοῦσι τὴν μετ' ὀλίγα κεισομένην φιλοτήσιον εὐνήν τοῦ Πάριδος ὡς κάλλιε
 στίλβοντος καὶ τῆς Ἑλένης, ἀλλὰ καὶ τῇ μυθικῇ ἀρπαγῇ τοῦ Πάριδος ἐκ μέσου μονομαχίου οἰκειοῦν- 30
 30 ται. ἢ γὰρ θεῖως ἀρ*πάξασα εἶχε δῆθεν διαθέσθαι τὸν Πάριν καλὸν καὶ λαμπρὸν, ὡς εἰ καὶ ἐκ πανη- 20
 γύρεως ἐπανῆλθεν. (Vers. 396.) Τὸ, περικαλλέα δειρὴν στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαί-
 ροντα, περὶ Ἀφροδίτης μὲν λέγεται, ἐστὶ δὲ καὶ ἀπλῶς γυναικὸς καλῆς ἔπαινος. κεκαλλώπισται δὲ τὸ
 429 ῥῆτὸν ἐπίτηδες παρίσοις τρισὶν, ὡς πανηγυρικόν. *(Vers. 399.) Ψεκτικὸν ἀπατητικῆς γυναικὸς τὸ,
 7 δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίαι ἠπεροπεύειν. Ἑλένη δὲ τοῦτο πρὸς τὴν μυθικὴν Ἀφροδίτην λαλεῖ,
 μαστροπέουσαν αὐτὴν χάριν Ἀλεξάνδρου. ἐνθα δηλοῖ ὁ ποιητής καὶ ὡς ἡδύνατό τις πλάσαι τὴν Ἑλέ-
 10 νην, ὡς περ εἰς Τροίαν, *οὕτω καὶ ἀλλαγῷ ἐκεῖθεν ἀρπαγεῖσαν ἢ ἀπαχθεῖσαν. (Vers. 400.) ἐπάγει 326
 γὰρ ἢ Ἑλένη· ἢ πῆ με προτέρων, ἧτοι τῶν προσωτέρω, πολίων ἄξεις ἢ Φρυγίης ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
 εἴ τις που κάκειῖθι, καὶ ἐξῆς. ἰστέον δὲ ὅτι γράφεται καὶ, ἢ πῆ με προτέρω δίχα τοῦ ν, καὶ δηλοῖ τὸ,
 πορρόωτέρω που τῶν Φρυγιακῶν πόλεων. Φρυγίας δὲ μέμνηται κἀνταῦθα τῆς πορρόωτέρω καὶ μεγάλης,
 οὐ μὴν τῆς μικρᾶς, περὶ ἣν καὶ ἡ Τροία ἢ τὴν Ἑλένην ἄρτι ἔχουσα. (Vers. 401.) Μηονίην δὲ καὶ 30
 νῦν τὴν Λυδίαν λέγει. ἢ δ' αὐτὴ καὶ Μαιονία ἐλέγετο ἀπὸ τινος Μαιονος. ἢ Μηονος, ὡς καὶ ἐν τῷ
 καταλόγῳ ἐρρέθη. ἐρατεινὴν δὲ φησὶν αὐτὴν διὰ τὸ τῆς χώρας εὐδαιμον, ὃ καὶ ὁ περιηγητὴς ἱστορεῖ.
 καὶ τὴν Λακεδαιμόνα δὲ μετ' ὀλίγα ἐρατεινὴν ὁ Πάρις ἐρεῖ, οὐ μόνον διότι εὐδαιμῶν ἢ Λακεδαιμῶν,
 ὡς προεῖρηται, ἀλλὰ καὶ διότι τὴν ἀξιέραστον Ἑλένην ἠνεγκεν. (Vers. 402.) Φανερῶς ἐνταῦθα τὸ
 20 φίλος ὁ ποιητής οὐ συγγενί*κῶς ἀλλὰ κατὰ κοινήν συνήθειαν λέγει ἐν τῷ, εἴ τις τοι κάκει φίλος μερό-
 πων ἀνθρώπων, ἧγουν ἐὰν καὶ ἐκεῖ, ὧ Ἀφροδίτη, φιλητῶς ἔχῃς τινὲ Φρυγί ἢ Μηόνι, ὡς ἐνταῦθα
 τῷ Τρωὶ Ἀλεξάνδρω. ἑαυτὴν δὲ πως ἐν τούτοις ἢ Ἑλένη ἐπαινεῖ ὡς λαμπρὰν καὶ ἀξιέραστον, ἐὰν
 οὕτως αὐτὴν ἢ Ἀφροδίτη τοῖς φιλουμένοις διαπέμπηται, ὡς λόγου δηλονότι ἀξίαν δωρεάν. σεμνῶς δὲ
 καὶ μαστροπέειαν τῆς Ἀφροδίτης καταλαλεῖ. (Vers. 414.) ἐκείνη δὲ ἀντιλαλεῖ, ὃ περ καὶ πᾶς ἂν εἴπη
 παρωδήσας ὁ μεσιτεύσας μὲν φιλίαν, καταλῦσαι δὲ αὐθις αὐτὴν μελετῶν· μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη, μὴ 40
 χωσαμένη σε μεθεῖώ, τῶς δὲ σε ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἐκπαγλα ἐφίλησα· μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσο-
 μαι ἔχθεα λυγρὰ, σὺ δὲ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι. τῷ ὄντι γὰρ λεπιοτάτου μίτου ὡς εἰπεῖν τὰ κατ' αὐτὴν
 ἀπηώρητο τοῦ θεαῖς εἰς ὧπα εἰοικέναι καὶ διὰ τοῦτο ἐπαφροδίτος εἶναι· οὗ ἐπιλιπόντος, οὐκέτ' ἂν ἦν
 30 περιμάχη*τος κατὰ ζῆλον φιλόνεικον, ἄλλως τε καὶ ἐν Τροίᾳ ὀλιγίστους ἔχουσα τοὺς φιλοῦντας, καθὰ
 ἐν τῇ ὠραψωδία δηλοῦται. τυχὸν δὲ ὁμοίως καὶ παρὰ Ἑλλησιν. (Vers. 415.) Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ τῶς,
 ἧγουν οὕτως, χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, τῶς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο. ἐκ δὲ τούτου ἀποβολῆ τοῦ τ

γίνεται τὸ ὡς, ὄξυνόμενον καὶ αὐτὸ ὁμοίως τῷ καθώς. (Vers. 404.) Καὶ ἐνταῦθα ἑαυτῆς ἡ Ἐλένη καταλέγει, στρυγερὴν ἑαυτὴν ἀποκαλοῦσα, ἤγουν μισητὴν ἢ φρικτὴν· ταῦτα γὰρ δηλοῖ καὶ τὸ στρυγεῖν ῥῆμα, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. φησὶ γὰρ, οὐνεκα δὴ Μενέλαος νικήσας ἐθέλει στρυγερὴν ἐμὲ οἴκαδε ἀγεσθαι. Ὅρα δὲ εἰ ταῦτον στρυγερὴν Ἐλένην εἶπεν καὶ ῥιγεδανὴν, καὶ εἰ περ ἐκ τῆς στρυγερῆς πεπόρισται ἢ ῥιγεδανή. ἐπεὶ καὶ ἡ ἱστορουμένη πηγμαία Στύξ ψυχροτάτη παραδίδοται καὶ οἷα ποιεῖν ῥιγοῖν τὸν εἰς αὐτὴν βάψαντα· καὶ ἡ κατὰ τὸν μῦθον δὲ Πλουτώνειος Στύξ τῷ Ταρτάρῳ συγκατέψυκται· *ἀφ' 40 οὗ κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ τὸ ταρταρίζειν ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥιγούντων λέγεται. (Vers. 405.) Πιθανολογῶν ὁ ποιητὴς τὴν τῆς Ἐλένης ἄρτι ταχεῖαν ἀφίξιν εἰς τὸν Πάριον πλάττει αὐτὴν σφοδρῶς τῇ Ἀφροδίτῃ προσφερομένην κάκεινην αὐθις χολουμένην καὶ ἀπειλοῦσαν τὰ προσεχῶς ῥηθέντα· ἐφ' οἷς ἡ Ἐλένη

10 θροηθεῖσα πείθεται ἀπελθεῖν ἐνθα καλεῖται. φησὶ γοῦν ἡ μὲν Ἐλένη οὕτω ἐπέκεινα τῶν προῤῥηθέντων, τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρίστης· ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, μηδέ τι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον, ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον οἴζυε, καὶ ἐφύλασσε, εἰσόκε σε ἢ *ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὄγε δούλην. κείσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι, νεμεσητὸν δὲ κεν εἶη, κείνου πορ-430 συνένουσα λέχος· Τρωαὶ δὲ μ' ὀπίσω πᾶσαι μωμύσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς Ἐλένης. (Vers. 414.) Ἡ δὲ Ἀφροδίτη χολωσαμένη, μὴ μ' ἔρεθέ, φησι, σχετλίη, καὶ ἐξῆς, ὡς προγέγραπται. καὶ ὅρα ὡς καὶ νέμεσιν ὑφορᾶται ἡ καλὴ Ἐλένη, καὶ ἄχθεσθαι πολλὰ λέγει, ἐφ' οἷς κακῶς ἔπραξε, καὶ ὅτι νέμεσιν εἶναι ὑπογράφει τὸν ἐκ πάντων δίκαιον μῶμον. (Vers. 405.) Τὸ δὲ δολοφρονεῖν ταῦτον τῷ ἠπεροπεύειν, ὃ πρὸ βραχέων τῆς Ἀφροδίτης ἡ Ἐλένη κατηγόρησε. (Vers. 406.)

Τὸ δὲ, ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, καὶ τὸ οἴζυε μεμέρισται τὸ μὲν πρὸς τὸ, ἕως ἄλοχόν σε ποιήσεται, 20 τὸ δὲ πρὸς τὸ, ἢ ὄγε δούλην. ἀλόχου μὲν γὰρ τὸ παρακαθησθαι τῷ ἀνδρὶ, δούλης δὲ τὸ περὶ τὸν δεσπότην οἴζυειν, ὃ ἐστὶ κακοπαθεῖν. *Τὸ δὲ ἀπόειπε Ὀμηρος μὲν αἰτιατικῇ συντάσσει, λαβὼν τὴν λέξιν 10 ἀντὶ τοῦ ἀπόφασι· ὁ δὲ γράψας, τάλαιν' ἀπείπον ἄλγει, ἐπὶ ἑτεροίου σημαινομένου τὴν λέξιν εἴληφε. (Vers. 407.) Τὸ δὲ, μὴ πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, θεῶν ἀπόειπε κελεύθους, ὡς περ καὶ τὸ φύλασσε τοῦ οἴζυε. ἐστὶ δ' ἐνταῦθα τὸ μὲν ὑποστρέψειας ἀντὶ προστακτικοῦ σχηματισθὲν ἀνομοίως τῷ ἦσο καὶ ἀπόειπε καὶ οἴζυε καὶ φύλασσε, διὰ ποικιλίαν φραστικὴν. Τὸ δὲ Ὀλυμπον ἑλλιπὲς προθέσεως, ἵνα ἢ εἰς Ὀλυμπον. (Vers. 409.) Τὸ δὲ, ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην, ἐστὶν εὐρεῖν παρωδηθὲν πρὸς τινος τῶν ἀρχαίων μυστῶν φάυλως καὶ ὡς οὐκ ἂν ἐκφρανῶς εἴποι τις πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀκούσαντα. Τὸ δὲ, ἐκείσε οὐκ εἶμι κείνου πορσυνένουσα λέχος, ἐν τοιοῦτῳ 30 δηλαδὴ καιρῷ, σεμνῶς εἴρηται. δηλὸν γὰρ ὅτι πορσύνειν λέχος τὸ συγκοιτάζεσθαι, πρὸς τινα ῥηθὲν ὁμοιότητα τοῦ, ἐμὸν λέχος ἀντιώσαν. *γράφεται δὲ καὶ πορσανένουσα λέχος ὡς ἀπὸ τοῦ πορσαίνω 20 ῥήματος. ποιητικὰ δὲ καὶ ἄμφω καὶ δηλοῦσι τὸ παρέχειν καὶ εὐτρεπίζειν, ὡς ἀπὸ τοῦ πόρω πόρσω. Οὕτω δὲ ποιητικὸν καὶ τὸ οἴζυε ἀπὸ τοῦ οἴζυω, ἐξ οὗ ὁ οἴζυρός, ὡς ὁ ἰσχυρός ἐκ τοῦ ἰσχύω. Σημειώσαι δὲ τὰ τῆς Ἐλένης κομματικῶς λαληθέντα διὰ θυμὸν, ὅς ἐγκόπτει τὸν ἐν λόγοις τόνον ὡς τὰ πολλὰ.

327 τοιαύτη δὲ τις καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀπειλὴ τῆς Ἀφροδίτης. *(Vers. 419.) Τὸ, κατασχομένη ἑανῶ ἀργῆτι, 431 φαινωῶ, περὶ ὧν προεδήλωται, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ ἀνασχομένη, ὃ δηλοῖ τὸ ἀνατείνασα. εἶη δ' ἂν 8 κατασχέσθαι ἑανῶ τὸ προκαλύψασθαι τὴν παρειὰν κατὰ τὴν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ Πηνελόπην, σχομένην ἄντα παρειῶν κρήδεμνα, ἵνα ὡς περ τὸ ἀνασχεῖν ἥλιον ἀντίκειται πρὸς τὸ κατασχεῖν, οὕτω καὶ τὸ ἀνασχέσθαι κρήδεμνον ἐπὶ ἀνακαλύψει καὶ οἶον ἀναλάμψει προσώπου ἀντικειμένως ἔχει πρὸς τὸ κατασχέσθαι ἤγουν ἄς ὑπὸ ζόφῳ κρύψαι. (Vers. 422.) Σπουδὴν δουλίδων δηλοῖ τὸ, ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα 40 θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο. (Vers. 426.) Καθάπερ κόρη Βρισῆος ἢ ἀπλῶς θυγάτηρ, οὕτω κἀνταῦθα Ἐλένη κόρη Διὸς αἰγιόχοιο. τοῦτο δὲ πρὸ ὀλίγων ἄλλως ἔφρασεν, εἰπὼν, Ἐλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα. (Vers. 428.) Ἐλένη μὲν πρὸς Ἀλέξανδρον, ἡλυθές, φησιν, ἐκ πολέμου καὶ τὰ ἐξῆς, ἠθικῶς πάνυ πάντα εἰποῦσα. (Vers. 437.) ὁ δὲ οὐ μόνον ψευδῶς ἀπολογεῖται οἱ οἷα ψεύστης καὶ αὐτὸς κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς, εἰπὼν ὅτι σὺν Ἀθηνᾶ ἐνίκησεν ὁ Μενέλαος. μάλιστα γὰρ αὐτὸς σὺν Ἀφροδίτῃ σέσωσται, ἀλλὰ καὶ ἀσέμνως ἐμβλέπει αὐτῇ ὅτι καὶ κατακαλύπτεισθαι *ἔδει· μαχλότατος γὰρ ὁ ἀνὴρ, 20 ὅς γε καὶ ἐραῖν αὐτῆς ἄρτι λέγει, ἄς οὐδὲ ὅτε τὴν ἀρχὴν ἐκ Λακεδαιμόνος αὐτὴν ἤρπασεν. αἴτιον δὲ,

ὅτι ὡς ἴδη νικηθεὶς παραδοκεῖ στερήσεσθαι αὐτῆς. πολὺς οὖν ὁ ἔρωσ αὐτῷ ὡς περ ἐν καταρχῇ τοῦ
 ἔχειν, ὅτε δηλαδὴ ἦν δεδοικώς, μὴ καταληφθεὶς ἀφαιρεθῆ τὴν Ἑλένην, οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλειν ἄρτι,
 ὡς δοκεῖ αὐτὴν ἀφαιρεῖσθαι. καὶ νῦν μὲν ὁ Πάρις οὕτως οὐ φιλεῖ ἀλλὰ, καθά τις ἔφη, ἔρωμανίαν
 πάσχει, Ἀφροδίτης, ἐρεθιζούσης τῷ κεστῷ ἴσως, ὃν μυθικῶς ἐφόρει· ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ πού καὶ ὁ Ζεὺς
 ὁμοίῳ ἔρωτι μυωπίζεται ἐπὶ τῇ γυναικὶ Ἥρα διὰ τὸν αὐτὸν κεστόν. Καρικὰ δὲ ἄμφω ταῦτα πάθη ἐπι-
 τε τῷ Διὶ ἐπὶ τε τῷ Πάριδι. ὁ δὲ παρά γε τῷ Ἡροδότῳ Κανδαύλης διὰ βίου ἦρα τῆς οἰκείας γυναικός,
 οὐκ εὐκρωῶς φιλῶν, ἀλλ' ἐμπιπράμενος πυρὶ ἔρωτος, ἕως ὁ ἔρωσ ἀπέσβη, ὡς οὐκ ἂν ἐκεῖνος ἤθελε.

30 Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πολυειδῆς ἐνταῦθα ἡ τῆς Ἑλένης ὁμιλία. καὶ γὰρ καὶ διαθρύπτεται ὅσσοις πάλιν
 κλίνασα, ἤγουν ἔμπαλιν στρέψασα, καὶ ἐπαράται τῷ ἀνδρὶ ὡς ὀφείλοντι ὀλέσθαι, καὶ χαλεπῶς ὄνει-
 δίξει καὶ σκώπτει ὡς ἀλαζωνικόν, εἴ γε καυχώμενος πρὶν Μενελάου κρείττων εἶναι, εἶτα νῦν συμμίζας, 10
 ἔφυγεν ἀπαλλάξας κακῶς. καὶ σεμνύνει δὲ τὸν πρότερον ἄνδρα κρατερόν καλοῦσα καὶ ξανθὸν καὶ 328
 Ἀρηίφιλον, ὃ περ καὶ ὁ Ζεὺς μετὰ ταῦτα ὀνομάσει αὐτὸν, καὶ κατὰ πάντα προγερεότερον Ἀλεξάν-
 δρου. προσποιεῖται δὲ καὶ κήδεσθαι αὐτοῦ κολακεντικώτερον, διὰ φόβον δηλαδὴ, ἐν οἷς φησιν,
 (Vers. 433.) ἀλλὰ σε κέλλομαι παύσασθαι, πικρῶς λαλοῦσα οἷς τε ὑποβιβάζει τὸν Πάριν τῷ Με-
 νελάῳ, καὶ οἷς ἀφραδέως αὐτὸν λέγει μάχεσθαι. ἔστι δ' ἐν τούτοις ἡ ὅλη Ὀμηρικὴ φράσις τοιαύτη·
 (Vers. 428.) ἦλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὄφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι ἀνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὅς ἐμὸς πρότερον

40 πόσις ἦεν· ἢ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχεσθ' Ἀρηίφι*λου Μενελάου σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέρετος εἶναι·
 ἀλλ' ἴθι νῦν, προσκάλεσσαι Ἀρηίφιλον Μενέλαον ἐξαυτίς μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλὰ σ' ἔγωγε παύε-
 σθαι κέλομαι, μὴ δὲ ξανθῷ Μενελάῳ ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι ἀφραδέως, μὴ πως
 τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης. καὶ οὕτω μὲν ἡ Ἑλένη. ὁ δὲ Πάρις εἰπὼν, (Vers. 438.) μὴ με γύναι 20
 χαλεποῖσιν ὄνειδες θυμὸν ἐνιπτε, ἐπάγει· νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ, κείνον δ' αὐτίς
 ἐγώ· πάρα γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν. ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπεῖομεν εὐνηθέντες· οὐ γὰρ πώ ποτέ

432 μ' ὦδε φρένας ἔρωσ ἀμφεκάλυψεν, οὐδ' ὅτε σὲ πρῶτον Λακε*δαίμονος ἐξ ἔρατεινῆς ἔπλεον ἀρπάξας ἐν
 ποντοπόροισι νέεσσι, νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότῃ καὶ ἐνῆ, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς
 ἴμερος αἰρεῖ. καὶ ὅρα ὡς ὁ ποιητὴς εὐμεθόδως παρέδραμεν ἐνταῦθα τὴν τοῦ Τρωικοῦ καταρκτηκὴν
 πολέμου αἰτίαν, ἤγουν τὴν ἐξ ἔρωτος ὑπερβολικοῦ ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης. (Vers. 427.) Ἰστέον δὲ ὡς
 ἡ Ἑλένη κλίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς πάλιν, ὡς εἴρηται, οὐ μόνον ἀκκίζομένη ἢ θυμουμένη, ἀλλὰ καὶ ἐκ-
 κλίνουσα τὸν ἐξ ἐκείνου ἔρωτα. οἶδε γὰρ ἐκ τοῦ ὄραν τίττεσθαι τὸ ἐράν. διὸ καὶ Εὐριπίδης φησίν·
 Ἐρωσ ὅς κατ' ὀμμάτων στάξεις πόθον. ὅθεν καλῶς ἂν ῥέειν λέγοιτο ἐς ψυχὴν ἐκεῖθεν καθά τις ὑστε-
 ρον ῥήτωρ ἔφρασεν. Ἔστι δὲ ὅσσοις πάλιν κλίνειν τὸ ἀποστρέφειν καὶ ὡς οἶον εἰπεῖν στραβίζειν. ἐπεὶ καὶ 30

10 ἐκ τοῦ στρέφειν γίνεται καὶ ὁ στραβλὸς καὶ ὁ στραβὸς κατὰ τὴν καὶ ἀλ*λαχοῦ κειμένην συγγένειαν
 τοῦ β καὶ τοῦ φ. Τὸ δὲ ὅσσοις ὅτι διαφορεῖται κατὰ γένος προδεδήλωται. νικᾷ δὲ ἀρσενικοῦ εἶναι ἀπό-
 τε τῆς πληθυντικῆς γενικῆς, ἢ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ κέεται ἐν τῷ, δι' ὅσων ὄμμ' ἔχω δακρυόροσυν, ἐνθα
 καὶ ζῆτει διαφορὰν ὅσων καὶ ὄμματος, καὶ ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν· οὔτε γὰρ ἐκεῖνο ὀσσεῶν
 ὀσσεῶν, ὡς βελῶν βελῶν, οὔτε τοῦτο ὀσσεσιν ὡς βέλεσιν, ἀλλὰ ὀσσοῖς καὶ ὀσσοῖσιν, ὡς ὄζοις καὶ ὄζοῖσιν.
 οὕτω δὲ διαφορεῖται σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ὄνειδος. ἔστι γὰρ καὶ ὁ ὄνειδος. τοιοῦτο καὶ τὸ ὀ σκότος καὶ τὸ
 σκότος, καὶ ὁ ὄχος, ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ βαρκαίοις ὄχοις, καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ ὄχεα ἐκ τοῦ τὸ ὄχος,
 οὗ φρασὶ καὶ δοτικῇ τῷ ὄχει. τῶν διαφορουμένων δὲ καὶ ὁ ἔλεος καὶ τὸ ἔλεος, κατὰ δὲ τινος καὶ ὁ θρήνος
 καὶ τὸ θρήνος. (Vers. 428.) Τὸ δὲ, ἦλυθες ἐκ πολέμου, καλὸν μὲν καὶ εἴ περ ἐρωτᾶται· κάλλιον δὲ ἔστιν

20 ἀποφαντικῶς ἀναγνωσθῆν, ὡς οἷα βαρυνομένης τῆς γυναικός, εἰ σέ*σωσται ὁ κακός. (Vers. 430.) 40
 Ἡ δὲ τοῦ Πάριδος ἀλαζονεία κατὰ τὸ εἶδος ἐνταῦθα ἰστόρηται· οὐ γὰρ ἀπίθανον. ἀνχεῖν κατὰ Μενε-
 λάου τὸν Πάριν ὡς ἂν ὑπὸ Ἑλένης φιλοῖτο. (Vers. 431.) Τὸ δὲ, σῆ τε βίη, πρὸς διαστολὴν εἴρηται
 τῆς ἐτέρωθεν δυνάμεως. διὸ καὶ ἐν τῷ χερσὶ καὶ ἔγχει προσυπακουστέον τὸ σαῖς καὶ τὸ σῆ, ὡς τοῦ
 Πάριδος οἰκείαις μὲν χερσὶ καὶ οἰκείῳ ἔγχει μὴ φερέτερον ὄντος, εἴ γε ἀντίβιον μάχεται, δι' ἀλλοτρίων
 μέντοι ὑπερφερόντος. Ξανθὸν δὲ τὸν Μενέλαον ἡ Ἑλένη λέγει παραλαλοῦσα ὡς οὐ μόνον Ἀρηίφιλός
 ἔστιν, ἀλλὰ καὶ καλὸς οὐδὲν ἧττον Ἀλεξάνδρου. ἔπαινος δὲ κόμης παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ξανθόν. διὸ

καὶ ἡλιώδης κόμη, καὶ ἡλιῦσα ἢ τοιαύτη, καὶ χρυσέα δέ, καὶ ὁ ταύτην ἔχων χρυσοκόμας. ἢ δέ γε κωμωδία ἔστρεψεν ἄλλως τοῦτο. πυρρῶν γοῦν ἐξ ὄρθου οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὡς τοιοῦτοι μάλιστα ὄντες. οὕτω δὲ καὶ ξανθῶν οἱ αὐτοί. Ποσειδῶνα δὲ κοσμεῖ τὸ τῆς χαί*της κυάνεον, καὶ που 30 καὶ τὸν Δία, ᾧ καὶ τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ὡς καὶ τὰ κατὰ τὴν ὄφρυν κυανέας εἶναι εἰκός. (Vers. 435.) Τὸ δὲ, πόλεμον πολεμίζειν, Ἀττικῶς ἔχει συμπαρακαίμενον τῷ ῥήματι τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα. (Vers. 436.) Ἀφραδέως δὲ, ὃ ἐστὶ κακοβούλως, τὸν Πάριον μάχεσθαι ἢ γυνὴ λέγει ὡς ἀντίβιον πολεμίζοντα, δέον ὄν ἄλλως πολεμεῖν αὐτὸν καὶ μὴ κατ' ἀντιπρόσωπον. (Vers. 438.) Τὸ δὲ, θυμὸν ἐνίπτε, παρελκόντως ἔχει τὸν θυμὸν, οἷα καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐντελῶς ἐχούσης τῆς ἐννοίας, ὡς δηλοῖ καὶ ἀνωτέρω ῥηθὲν τὸ, πόσιν δ' ἠρίπαπεν, ἠγουν ἐπέπληξε, μύθῳ· ἐνθα πάλιν παρέλκει τὸ

10 μύθῳ, εἴ περ αὐτόχρημα ἐνίπτειν ἐστὶ τὸ ἔπεισιν ἐπιπλήττειν· καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ μὴ με θυμὸν ἐνίπτε, ὁμοίον ἐστὶ τῷ, τί δέ σε θυμὸν ἵκετο πένθος, καὶ τοῖς ὁμοίοις, περὶ ὧν προεῖρηται. (Vers. 440.) Ἐν δὲ τῷ, κείνον δ' αὐτὶς ἐγὼ, κατὰ κοινοῦ νοεῖται τὸ νικήσω, σιγηθὲν ἴσως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ἵνα μὴ γελοῖος τῇ ἐρωμένῃ δόξῃ, ὡς τὸ μὲν ἐνε*στῶς προέμενος, εἰς δὲ τὸ μέλλον θαρρόων, 40 ὃ περ ἴσον ἀπραξία λέγεται. παραμυθία δὲ ὅμως τοῦ τοιοῦτου λόγου τὸ, πάρα γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν, ὡς μὴ ἀδύνατον ὄν νικήσαι καὶ αὐτὸν κατὰ τὸν Μενέλαον, ἢ καὶ πλέον ἐκείνου, εἴ γε Μενέλαος μὲν ἐνίκησε σὺν Ἀθῆνῃ τῇ μιᾷ, Ἀλέξανδρος δὲ σὺν θεοῖς. καὶ μὴν ἔχει καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαι ποθὲν τὸ, σὺν θεοῖς μάχου καὶ αὐτὸς καὶ μὴ φεῦγε, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, σὺν Ἀθηνᾷ καὶ τὴν χεῖρα κίνει. δύναται δὲ τὸ ῥηθὲν φρασθὲν ἐνικῶς εὐσεβῶς ἔχειν, οἷον· παρὰ γὰρ θεός ἐστι καὶ ἡμῖν. τὸ δὲ ὄλον παραμυθητικὸν ἐστὶ ποτὲ ἠττημένου τινός. διὰ παρωδίας· οἷον νῦν μὲν ὁ δεῖνα ἐνίκησε, κεί*νον δ' αὐτὶς 433

20 ἐγὼ παρὰ θεός ἐστι καὶ ἐμοί. (Vers. 441.) Τὸ δὲ τραπεῖομεν ἢ ἀντὶ τοῦ μεταβληθῶμεν, μετατραπῶμεν ἐκ μίσους τοῦ νῦν εἰς φιλίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ τρέπω, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ τέρω, ἀντὶ τοῦ τερφθῶμεν, 329 ἠδυνθῶμεν τῇ φιλότῃ, ὃ διασαφῶν ἐπάγει τὸ, εὐνηθέντες πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας φιλότῃτος. τὸ δ' αὐτὸ καὶ μετ' ὀλίγα σαφέστερον φράζει ἐν τῷ, ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ. (Vers. 442.) Τὸ δὲ, οὐ γὰρ πώποτε με ὧδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψε, παραφράζων ἑτέρωθι διὰ τοῦ Διὸς ὁ ποιητῆς φησιν· οὐ γὰρ πώποτε με ὧδε ἔρωσ θυμὸν ἐνὶ στήθεσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσειν. ἄδηλον δ' ἐνταῦθα εἴτε διὰ τοῦ ὃ γράφεται ὁ ἔρωσ Αἰολικῶς, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, εἴτε καὶ διὰ τοῦ ὦ Ἀττικῶς, εἴ περ γράφεται ὧδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψε. εἰ δὲ γράφεται *κατὰ τινος, ὧδε φρένας 10 ἔρωσ ἀμφεκάλυψεν, ἢ τοιαύτη γραφή σμικρύνει τὸ ἔρωσ, οὐ αἰτιατικὴ τὸν ἔρωσ. Τὸ δὲ ἀμφεκάλυψεν ἢ πρὸς νέφους εἴρηται ὁμοιότητα, καθ' ὃ καὶ ὁ ἔρωσ τὸν τῆς ψυχῆς ἥλιον ζοφοῖ, ἢ ἐκ δικτύων μετῆκται,

30 ἢ καταπετασθέντα καλύπτει τὰ ἀλισκόμενα, ἢ καὶ ἄλλως ἀπλῶς μετηνέχθη ἐκ τῶν ὁπωσοῦν κρυπτόντων τὸ καλυπτόμενον ἢ καὶ ἀφανίζόντων τέλεον. (Vers. 444.) Τὸ δὲ, ἔπλεον ἀρπάξας, παράκλησις ἐστὶν εἰς φιλότῃτα εἴ γε δι' αὐτὴν καὶ πλοῦ κίνδυνον ὑπέστη καὶ ἀρπαγὴν ἐτόλμησε. Τὸ δὲ, ἐν ποντοπόροισι νέεσσι, οὐ περιττῶς κεῖται, ἀλλὰ δοκεῖ διαστολὴν ἔχειν τοῦ μετὰ ἀλιάδων ἢ σχεδιῶν πλέειν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἱστορίαν οὐκ ἐν Σπάρτῃ τὴν ἀρχὴν ἐμίγη Ἀλέξανδρος τῇ Ἑλένῃ, σπεύδων ἵνα μὴ καταφανῆς γένηται, ἀλλ' ἐν Κραναῇ νήσῳ. ἄδηλον δὲ φασιν εἴτε κύριον τῆς νήσου τὸ ὄνομα διὰ τὸ κρανθῆναι ἢ τοῖς τελειωθῆναι ἐπ' αὐτῆς τὸν γάμον, εἴτε τραχεία ἐπιθετικῶς εἴρηται. τινὲς 20 νοοῦσι τὰ Κύθηρα, νῆσον Ἀφροδίτης ἱερὰν, οἱ δὲ τὴν λεγομένην νῆσον Ἑλένην, πρὸς τῇ Ἀττικῇ οὔσαν, ἐγγυτάτω τῆς Κέω κατὰ τὸν γεωγράφον, ἀπὸ τῆς Ἑλένης ὁμωνύμως κληθῆσαν, διότι ταύτης πρῶτον ἐπέβη ὅτε ἠρπάγη. ἐστὶ δὲ περιμήκης ὅσον ἐξήκοντα σταδίους. (Vers. 446.) Τὸ δὲ ἔραμαι

40 χρηστόν ἐστι καὶ Ἀττικοῖς ὡς ἀπὸ τοῦ ἐράω ἐρῶ, καὶ οὐκ ἂν τις ῥᾶον δείξῃ ὅτι κατὰ τὸ ἴσταμαι γίνεται. Τὸ δὲ, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ, περιφραστικόν ἐστὶ τοῦ ἔραμαι, ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ πάνεσθαι περιφράσθη διὰ τοῦ, μὴ δὲ ξανθῷ Μενελάῳ ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν. ὁ δὲ γλυκὺς ἴμερος εἴη ἂν καὶ δορυμὸς κατὰ πολυωνυμίαν ῥητόρων, παρ' οἷς ἢ δορυμῆτος ἐπίτασις ἐστὶ γλυκύτητος. ἴσως δὲ καὶ διαστολὴν ἢ λέξις δηλοῖ ἑτεροίου ἴμερου μὴ γλυκέος, πρὸς δὲ ταῦτα ἑτεροιοῦσθαι δοκεῖ παρὰ τινος ῥηθὲν μεγάλου σοφοῦ τὸ, τὰς κόρας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν εἶναι, ὃ καὶ ὑπ' ἐν*θήνην πίπτει. πῶς γὰρ ἀλγυ- 30 νοῦσιν ὀφθαλμοὺς αἱ γλυκὺν ἐμποιοῦσαι ἴμερον διὰ ὀράσεως; Τὸ δὲ αἰρεῖ λέξις θηρατικῇ, ἀκόλουθος

τῷ ἀμφεκάλυψεν, ἵνα λέγῃ ἄς ὁ ἔρως τοῖς κατ' αὐτὸν δικτύοις ἀμφικαλύψας εἴλέ με, γλυκεως μέντοι.
 Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ σχηματισμὸς τοῦ, οὐ γὰρ πώποτε με ὦδε ἔρως ἔσχε, κεῖται που, ὡς εἴρηται, καὶ ἐν
 τοῖς ἐξῆς, ἔνθα καὶ τὸ, ὡς σέο νῦν ἔραμαι καὶ ἐξῆς, ἀπαραποίητον ὅλον κεῖται. καὶ ὅτι τὸ, οὐ γὰρ
 πώποτε, δύναται τις φράσαι καὶ, οὐ γὰρ πώποτε, λόγῳ ἐγκλίσεως. διό περ εὐλόγως προπαροξύνεται
 τὸ πώποτε, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Καὶ ὅτι τῶν ἀνωτέρω γεγραμμένων τὸ μὲν, ἀλλ' ἴθι νῦν,
 προκάλεσαι τὸν δεῖνα ἐξαῦτις καὶ ἐξῆς, παρωδηθήσεται ποτε εἰς μαχητὴν ἀλόγιστον καὶ ἐφ' οἷς οὐ
 χρὴ φίλεριν. (Vers. 438.) Τὸ δὲ, μὴ με χαλεποῖσιν ὄνειδεσι θυμὸν ἐνιπτε, παραίτησις ἐστὶ τοῦ μὴ
 434 ὄνειδίζεσθαι. * (Vers. 447.) Σώφρονος γαμικῆς ὀμιλίας φραστικὸν τὸ, ἔφη δὴ καὶ ἄρχε λέχος δὲ
 9 κίων, ἅμα δ' εἶπετ' ἀκοιτις· τῷ μὲν ἄρ ἐν τρητοῖσι κατεύνασθην λεχέεσσιν. ἃ διαστέλλει πάντως ὁ ποιη-
 τῆς τῶν χαμαὶ στρωτῶν φυλλάδων, ἄς οἶδεν ὁ Σοφοκλῆς, καὶ τῶν λοιπῶν δὲ τοιούτων στιβάδων, αἷς 10
 ἢ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἔστιβον δευτέρου ἀορίστου. ἐκεῖναι γὰρ λέξη μὲν εἰσιν, οὐ τρητὰ δὲ κατὰ τὰς
 κλίνας καὶ τοὺς κλισμούς, ταῦτόν δ' εἶπεῖν, κατὰ τὰ ἀνάκλιτρα. (Vers. 449.) Θῆρα κατ' ἐξοχὴν
 ἐνταῦθα λέγει τὸν λέοντα ἐν τῷ, ἀν' ὄμιλον ἐφοῖτα θηρὶ εὐκίως. συντομωτάτη δὲ ἐπίτηδες καὶ ἀνεπεξέρ- 330
 γαστος καὶ αὐτῆ ἢ παραβολή, συντροχάζοντος οἷον τοῦ ποιητικοῦ λόγου τῷ Μενελάῳ ἰχνηλατοῦντι τὸν
 φρυγάδα Πάριν καὶ σπεύδοντι. Ἰστέον δὲ ὅτι κακοῦ τινὸς ἀνδρὸς κρυπτομένου καὶ ἐν τῷ ψηλαφᾶσθαι
 μὴ εὐρισκομένου, ὃ δὴ νῦν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου γίνεται, καλὸν εἶπεῖν τὸ, ὁ δεῖνα ἀν' ὄμιλον ἐφοῖτα, εἴ
 που ἐσαθρήσειε τὸν δεῖνα· ἀλλ' οὔτις δύνατο δεῖξαι τότε· οὐ γὰρ φιλότητι γ' ἐκεῖθανον, εἴ τις
 20 ἴ*δοιτο· ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθητο Κηρὶ μελαίνῃ, τουτέστιν ἐμισεῖτο ἴσα καὶ θανάτῳ. ἔνθα ὅρα
 καινὸν πρᾶγμα. ὁ μὲν γὰρ Πάρις μισεῖται, Ἐλένη δὲ, δι' ἣν ἐκεῖνος ἐμισεῖτο, συγγνωμονεῖται. οὕτως
 ἦν αὐτῆ καλὴ καὶ τοῦτο ἦν τὸ ἐκπάγλως αὐτὴν ὑπ' Ἀφροδίτης φιλεῖσθαι. ἴσως δὲ καὶ κολακικῶς αὐτῇ 20
 καθομιλοῦσα τοὺς καιροὺς ἐδημαγάγει τοὺς πολλοὺς. ὅρα δὲ τὸ Κηρὶ παρισούμενον μὲν πρὸς τὸ θηρὶ,
 λανθάνον δὲ διὰ τὸ μὴ ἐγγὺς κεῖσθαι, ἀλλὰ μετὰ στίχους τέσσαρας· καὶ εἶχε μὲν ὁ ποιητὴς παρα-
 θεῖναι ἀμφω κάλλους χάριν, ὠκνησε δὲ διὰ τὸ μὴ καιρίον. Τοῦ δὲ ἐκεῖθανον ἢ ἐκ τοῦ κεύθῳ παρα-
 γωγῆ λόγῳ μὲν πεζῷ ἀσυντελής, δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ χρηστή. Ὀμήρου καὶ νῦν εἰπόντος Ἑρῶες καὶ
 Δάρδανοι, φασὶν οἱ παλαιοὶ εἰς δύο διηρῆσθαι τὴν τῶν Τρώων ἀρχὴν ἀπὸ Ἀσσαράκου καὶ Ἴλου ἀνέκα-
 30 θεν, ὕστερον δὲ κληθῆναι τὸ μὲν τοι μέρος ἀπὸ τοῦ Δαρδάνου, τὸ δ' ἐκ *τοῦ Ἑρῶος. ὅτι δὲ οἱ Δάρ-
 δανοὶ καὶ Δαρδάνιοι τετρασυλλάβως λέγονται κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ Αἰτωλὸς Αἰτώλιος, ὀρθὸς ὀρθιος
 καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς που δηλωθήσεται. (Vers. 457.) Ἀγαμέμνων ἀφανοῦς γενομένου, ὡς
 ἐρρέθη, τοῦ Πάριδος, νίκη μὲν δὴ, φησι, φαίνεται Ἀρηίφίλου Μενελάου, ὑμεῖς δ' Ἀργεῖν Ἐλένην
 καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῆ ἔχδοτε καὶ τιμὴν, ὃ ἐστὶ ποιητὴν, ἀποτινέμεν, ἦν τιν' ἐπέοικεν, ὡς τῷ Ἀλε- 30
 ξάνδρῳ ἤρесе, καθὰ καὶ προγέγραπται. καὶ ἔδει μὲν ἐπὶ τούτοις τοὺς περὶ Ἀλέξανδρον ἀντιθήσειν
 τὰ αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος ῥητὰ, εἰπόντος· εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη καὶ τὰ
 ἐξῆς, καὶ οὕτω γενέσθαι ἀντινομίας δίκην, ὡς προδεδήλωται. ἀλλ' ὁ Πάνδαρος φθάσας τοξέυσαι
 τὸν Μενέλαον, ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται, συγχέει τὰ πρᾶγματα, οὕτω τοῦ Ὀμήρου διασκενάσαντος,
 40 ἵνα μὴ ἐν οἷς οὐ δέον ἐστὶ, δικανικὰ παρενείρη καὶ ἀνειμένην τὴν ποίησιν ἀπεργάσῃται καὶ *χαλάσῃ
 τὸ σύντονον. Ἔστι δὲ τὸ φαίνεται οὐ διστακτικόν, ὡς ἀντὶ τοῦ ἔοικεν, ἀλλὰ μάλιστα βεβαίωσιν δηλοῖ,
 εἰλημμένον ἀντὶ τοῦ φανερόν ἐστι καὶ ἐκφανές· τοιοῦτο καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, τὰ ὑμέτερα ἀεικία ἔργα
 φαίνεται. Σημεῖωσαι δὲ ὅτι τὸν μὲν Μενέλαον πολλάκις Ἀρηίφίλον εἶπεν ὁ ποιητὴς διὰ τε τοῦ Ἐκτορος
 καὶ τοῦ Πριάμου καὶ ἄλλων, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον οὐδαμοῦ, ἀλλὰ μόνον Θεοειδῆ· τὴν δὲ Ἐλένην
 Ἀργεῖαν λέγει, ἄς εἴ τις εἶπη Πελοποννησίαν. Ἄργος γὰρ καὶ ἡ ὅλη Πελοπόννησος, ὡς πολλαχοῦ 40
 δεδήλωται. οὕτω δὲ καὶ τὴν Ἥραν ἐν τοῖς ἐξῆς λέγει. Τὸ δὲ ἔχδοτε, ταῦτόν ἐστι τῷ ἀπόδοτε, ἤγουν
 435 χρεωστικῶς δότε. τοιοῦτο γὰρ κυρίως τὸ ἀποδοῦναι. ὅρα δὲ καὶ ὡς τὸ ἀποτινέμεν, ἐπενεχθὲν μετὰ
 πληθυντικὸν τὸ ἀπόδοτε, δείκνυσι φανερῶς ταυτίζεσθαι ποτε τοῖς προστακτικοῖς τὰ ἀπαρέμματα· τὸ
 γὰρ ἀποτινέμεν ταῦτόν ἐστι τῷ ἀποτίνετε· τοῦτο δὲ καὶ τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν, ὡς καὶ προε-
 δηλώθη. ἀπὸ γὰρ τοῦ τίνειν ἢ ῥηθεῖσα τιμὴ γίνεται.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ Τ Η Σ Δ. Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

"Εδοξε τοῖς θεοῖς τὴν Ἴλιον ἀλῶναι. διὸ Ἀθηναῖ μὲν Μενέλαον τοξευθῆναι ὑπὸ Πανδάρου παρεσκίασε. καὶ οὕτω συγχυθέντων τῶν ὄρκων, Μαχάων μὲν ἰάται Μενέλαον, Ἀγαμέμνων δὲ ἀπελθὼν τὴν στρατιὰν παρορμᾷ εἰς τὸν πόλεμον. συμβολῆς δὲ γινομένης πολλοὶ ἐκατέρωθεν ἀναιροῦνται.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ. Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α.

*Ἐμμετρος ἐπιγραφὴ τοῦ γράμματος τούτου αὕτη· Δέλτα· θεῶν ἀγορῆ· ὄρκων χύσις· Ἄρεος 11 ἀρχή. κοινὴ δὲ ἦδε· ὄρκιων σύγχυσις καὶ ἐπιπώλησις Ἀγαμέμνονος. οἱ δὲ σχολιασταὶ πολλαχοῦ
10 μέμνηται καὶ χωρὶς τινος προσθήκης τῆς ἐπιπώλησεως, οἷον ὅτι φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπώλησει, ἤγουν ἐν τῇ δ' ῥαψωδίᾳ. ἐκτείνουσι δὲ καὶ τὸ πῶ τῆς λέξεως ταύτης Ὀμηρικώτερον. ἐπιπώλησις δὲ καλεῖται ἢ δ' ῥαψωδία, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν ὁ βασιλεύς. (Vers. 1.) Θεῖον τι πρᾶγμα τὴν βουλὴν καὶ τὴν δημηγορίαν ὑποδείξει θέλων ὁ ποιητὴς οὐ μόνον ἀνθρώπους βουλευομένους καὶ δημηγοροῦντας ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ θεοὺς πολλαχοῦ πολιτικώτερον, ὡς καὶ ἐνταῦθα, καὶ πῶς μῖγμά τι
331 βασιλείας καὶ δημοκρατίας ἢ ἐν θεοῖς ἀρχὴ φαίνεται, ὡς παρὰ Ἑλλησι. *Τὸ μὲν γάρ, ἡμεῖς δὲ φραζώ- 20 μεθα, καὶ τὸ, παρὰ Διὶ καθήμενοι ἠγορόωντο, δημοκρατίας ἔργα· τὸ δὲ αὐτὸν τὸν Δία ποιεῖν ἄβου- λεται ἀπάνευθεν ἄλλων, τοῦτο οὐκέτι δημοκρατίας ἐστὶ. καὶ ἑτέρως δὲ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀνθρωποπαθεῖς οἱ τῆς ποιήσεως θεοὶ, πλάττει καὶ αὐτοὺς οὐδέν τι τῶν μεγάλων πράττοντας δίχα τοῦ βουλευσασθαι, ποτὲ μὲν ἐν ἀδείᾳ, ποτὲ δὲ καὶ ἐν συμποσίῳ, κατ' ἔθος καὶ τοῦτο παλαιὸν τε καὶ σοφόν· ὡς καὶ
20 ἐνταῦθα οἱ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι, ὃ ἐστὶ πάρεδροι ὄντες τῷ Διὶ, ἠγορόωντο χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη νέκταρ ἐνοχοεῖ· τοὶ δὲ χρυσεοὶ δεπάεσσιν ἀλλήλους δειδέχαστο, βου- λενόμενοι καὶ περὶ Τροίας. καὶ ἄλλως δὲ εἴωθεν ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ πεπρωμένον τέλος γινόμενα εἰς βου- λὴν Διὸς ἀνάγειν, ὃ ἐστὶν εἰς τὸ τῆς εἰμαρμένης κύρος· καὶ ἐνταῦθα οὖν τὴν τῶν ὄρκων σύγχυσιν καὶ τὴν τοῦ πολέμου αὐτῆς σύμμειξιν εἰς εἰμαρμένην ἀνάγων ποιεῖ τὸν Δία σὺν *τοῖς θεοῖς βουλευόμενον 30 τὰ ποιητέα. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἀλληγορίαν θεοὶ καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀστέρες, ἢ ἀπλῶς ἢ μόνοι οἱ πλάνητες παρὰ τὸ θεῖον. (Vers. 2.) Ἥβη δὲ αὐτοῖς οἶνοχοεῖ, ἀναθυμιάσις δηλαδὴ ἀκατάπανστος, καὶ αἰὲ νεάζουσα. πόσις γὰρ οἶον ἄστρον αὕτη κατὰ Ἑλληνας, οἱ καὶ παρεδρεύουσι τῷ Διὶ, τουτέστι τῇ εἰμαρμένῃ, ὡς εἴρηται. κατὰ γὰρ ποιάν, φασὶ, τῶν ἄστρον διάθεσιν τὰ τῆς εἰμαρμένης συντελεῖται ἐδραίως καὶ ἀσφαλῶς. διὸ καὶ καθῆσθαι παρὰ τῷ Διὶ λέγονται, καίτοι ἄλλως παρὰ τὸ θεῖον θεοὶ
30 ἐτυμολογούμενοι. ὁ τοιοῦτος δὲ Ζεὺς καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τοιοῦτος ἀθροισμὸς καὶ τῇ Τροίᾳ τὴν ἐκ παρα- βάσεως ὄρκων, ἐπιπλέκουσιν ἢ ἐπικλώθουσιν ἄλωσιν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν· διὰ τῆς μονομαχίας ὁ πόλεμος διακέκοπται, καὶ οἱ μὲν λαοὶ ἀμφοτέρωθεν ἄοπλοι κάθηνται, νενίκηται δὲ Ἀλέξανδρος. καὶ ἡ νίκη τοῦ Μενελάου ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Ζεὺς ἐπικρινεῖ, *καὶ ἀνάγκη λοιπὸν ἢ ἐκδοθῆναι τὴν Ἑλένην, ὡς 40 νενικημένου τοῦ Πάριδος, ἢ δίκην συστήναι, ὡς μὴ καὶ πεφονευμένου αὐτοῦ. ἐπεὶ δὲ οὐ δυνατὸν πλα- σθῆναι γενέσθαι ταῦτα διὰ πολλοὺς λόγους, βουλεύεται ὁ ποιητὴς, πῶς ἂν εὐμηχάνως αὐτῆς συνάψῃ τὸ τῆς μάχης διασπασθῆν, καὶ τοῦ εἰς νοῦν ἐκλαμβανομένου Διὸς, πολλὰ ἐν τῷ ποιητῇ σκοπήσαν- τος, οὐδέν αὐτῷ εὔρηται πιθανώτερον ἄλλο καὶ εὐπλαστότερον ἢ τὸ συγχεθῆναι τοὺς ὄρκους παρὰ τινος τῶν Τρώων. ἐπεὶ δὲ πάντες ἐμίσουν τὸν Ἀλέξανδρον ἴσα Κηρὶ μελαι*νῃ, ὡς προείρηται, ἐπιλέγε- 436 ται εἰς τοῦτον τὸν κατάρατον Πάνδαρον, καὶ τοίνυν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀξιώσαντος δίκαια, οἱ μὲν ἄλλοι
40 πάντες μέλλουσιν, ἀντιπεῖν οὐκ ἔχοντες, Πάνδαρος δὲ βάλλει λάθρα τὸν Μενέλαον, καὶ ἐπ' αὐτῷ

προεξανίστανται τῶν Ἑλλήνων οἱ Τρῶες, νομίσαντες, ὡς εἰκός, βασιλικὸν εἶναι τοῦτο βούλημα, καὶ οὕτω συνάγονται πιθανῶς εἰς πόλεμον τὰ στρατεύματα. καὶ ἐπ' ἀληθεία μὲν ὁ ποιητὴς ἐν ἑαυτῷ κατὰ Δία, νοῦν, ἐβουλεύσατο, πῶς ἂν διασπάρσας ἤδη τῇ μονομαχίᾳ τὴν μάχην αὐτῆς συναγάγη αὐτὴν καὶ πόλεμον κακὸν ἐγείρη καὶ φύλοπιν αἰνῆν, διὰ δὲ τὸ σεμνότερον καὶ ὑψηλότερον πιθανότερον τε καὶ εὐπλαστότερον εἰς θεοὺς ἀνάγει τὸ βούλημα, οἷοντι λέγων, ὅτι οὐδὲν ἐκώλυε διὰ τῆς μονομαχίας ταύτης λυθῆναι τὴν μάχην καὶ *φιλότητα ἐν ἀμφοτέροις γενέσθαι, εἰ μὴ ἄνωθεν κεκώλυτο βουλευσαμένων θεῶν, ἢ τῶν μυθικῶν ἢ τῶν τῆς ἀλληγορίας, ὡς εἴρηται. Ὁ δὲ Ζῆν ἢ ῥηματικῶς ἔχει ὡς ἀπὸ τοῦ ζῶ ἢ ἐκ τοῦ Ζεὺς παρωνόμασται. ἐν οἷς ὅρα ὅτι, ἐπεὶ μῆτε ἀπὸ τοῦ Ζῆν Ζηνὸς προῆλθε πατρωνυμικὸν Ζηνίδης, μῆτε ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Ζεΐδης κατὰ ἀναλογίαν ὁμοίως τῷ ἄξενος ἄξείδης, ὃ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ κεῖται, ὠκνήθη καὶ ἐκ τῆς Διὸς γενικῆς γενέσθαι Διίδης, τύπῳ δὲ γέγονε τοπικῶ ἐκ τοῦ Διὸς ὁ Δίος, ἵνα εἴη, ὡς Χίος Χίος ὁ ἀπὸ Χίου, οὕτω καὶ Δίος Δίος ὁ ἀπὸ Διὸς, ὡς εἴ τις εἴποι ἀπ' αἰθέρος ἢ οὐρανοῦ. ἔχει δὲ ἄλλως, καὶ πατρωνυμίας χαρακτῆρα τὸ Δίος Δίος κατὰ τὸ Τελαμώνιος Αἴας. ὅτι δὲ, ὡς περ Ζεὺς Διὸς παρὰ τὸ ζῶ ἢ παρὰ τὸ δεῦν, ἔτι δὲ καὶ Ζῆν Ζηνὸς, ὁμοίως δὲ καὶ Ζᾶν Ζανὸς κατὰ τὸ, βροντάτω μέγας Ζᾶν, οὕτω καὶ Ζᾶς ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς δὲ καὶ ὀξύνεται ὁ Ζᾶς καὶ *τὸ ντ' ἔχει ἐν τῇ γενικῇ, δῆλον ἐκ τοῦ παραδόντος ὅτι, κατὰ Πρᾶς Πράντος ὄνομα ποταμοῦ καὶ πόλεως, καὶ Φθᾶς Φθάντος κύριον παροξυνόμενον μετοχικῶς ἐν τῇ γενικῇ κατὰ τὸ φᾶς φάντος, οὕτω καὶ Ζᾶς Ζάντος, ὃ σημαίνει τὸν Δία. (Vers. 4.) Τὸ δὲ δειδέχατα, ἤγουν ἐδεξιοῦντο, ῥῆμα σύνηθες Ἰωνικόν, τὴν παρὰ τοῖς ὑστερον πρόποσιν δηλοῖ· προπίνουσι γὰρ ἀλλήλοις κατὰ τὸ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἔθος οἱ ἀλλήλους δεπάεσσι δεξιούμενοι. (Vers. 3.) Σημείωσαι δὲ ὅτι σεμνύνει τὸν χρυσοῦν Ὀμηρος, οἷς καὶ εἰς οὐρανὸν αὐτὸν ἀνάγει, καὶ τὸν ἐν ἄλλοις πολύχαλκον διὰ τὸ στερεὸν ὡς πολύχρυσον πλάττει διὰ τὸ καλόν, τὸ τε δάπεδον τοῖς θεοῖς ἀπὸ χρυσοῦ στρωννύων καὶ χρυσέοις αὐτοὺς λέγων πίνειν δεπάεσσι· ἀλληγορικῶς μέντοι διὰ τοῦ χρυσοῦ μὲν δαπέδον τὸ ἀνέφελον δηλοῦται τοῦ ἄνω τόπου, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα μάλιστα φαίνεται, διὰ δὲ τῶν χρυσέων ποτηρίων ὃ ἥλιος ἐμφαίνεται, ὅς τὰς ὑγρότητας ἀνάγει, δι' ὧν τὸ ἐκεῖ συμπόσιον τοῖς ἀλληγορουμένοις θεοῖς γίνεται· δι' οὗ καὶ ὁ ἄπυρος βίος δηλοῦται τῶν θυμικῶν θεῶν καὶ ἀκάματος καὶ ἀφροντίς, ἃ τοῖς περὶ γῆν οὐκ εἶσι. Τὸ δὲ χρυσοῖς δεπάεσσι δεξιοῦσθαι τοὺς θεοὺς ἀλλήλους τὰς συμπαθείας τῶν ἀστέρων δηλοῖ καὶ τὴν εἰς ἐν ἔστιν ὅτε σύμπνοιαν καὶ οἷον δεξίωσιν, δι' ἧς δοκοῦσι τὰ περὶ γῆν κατεργάζεσθαι. (Vers. 2.) Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ παρ' Εὐριπίδῃ Ζηνὸς πολύχρυσος οἶκος ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ χρυσοῦ δαπέδον εἴληπται. ἔστι δὲ δάπεδον μὲν τόπος ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸς μὴ ἔχων οἰκῆματα· ἢ τόπος ἐν πόλει, ψιλὸς οἰκημάτων, ὡς δηλοῖ παρά τινι καὶ τὸ, περιφέρων τὴν ἀσπίδα, ἐπίχαλκον οὔσαν, προσίσχε τῷ δαπέδῳ ἐντὸς τοῦ τείχους· ἢ χωρίον ὁμαλόν, εἰς διατριβὴν ἀνεθῆν, ὃ περ ἐν Ὀδυσσεΐα καὶ τυκτὸν λέγει δάπεδον, ἐν ᾧ οἱ μνηστῆρες γυμνάζονται. δύναται δὲ κἀνταῦθα, ὡς πού καὶ κατὰ Ὀδυσσεΐαν, τὸ ἐντὸς οἰκίας ἐμβαδὸν *δάπεδον λέγεσθαι, ὡς μὴ μόνον αἴθριον, ἀλλὰ καὶ ὑπορόφιον εἶναι δάπεδον. γίνεται δὲ παρὰ τὸ δᾶ, ὃ δηλοῖ Δωρικῶς τὴν γῆν, καὶ τὸ πέδον. γήπεδον μέντοι τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας οἷον κηπίδιον. οἰκόπεδον δὲ οἰκίας καταρρύφεισης ἔδαφος, ὃ περ κοινότερον καὶ ἐρείπιον οἱ ὑστερόν φασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς περ ἰσοδύναμοι λέξεις τὸ δᾶ καὶ τὸ πέδον καὶ τὸ γῆ καὶ πέδον, οἷον ὄμνυμι πέδον γῆς παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀπετέλεσαν τὸ δάπεδον καὶ τὸ γήπεδον, οὕτω καὶ ἐπ' ἄλλων γίνεται ὁμοιοσήμων λέξεων. τὸ γοῦν ὄρω καὶ τὸ θύνω συνελθόντα τὸ ὄροθύνω 437 συνέθησαν, ὃ δηλοῖ τὸ διεγείρω, καὶ τὸ στρέφειν καὶ δινεῖν τὸ στρεφε*δίνηθεν, καὶ τὸ καίειν καὶ πυροῦν τὸ καπυρόν, καὶ ἢ ἔρα καὶ γῆ τὸ ἔργον τὸ ἐπὶ γεωργίας, καὶ τὸ ἠλὸν καὶ μάταιον παρὰ Ὀπ- 40 πιανῶ τὸ ἠλέματον. ὁμοίως δὲ καὶ ἐκ τοῦ φιλεῖν καὶ ταῦ ἠδεσθαι τὸ φιληδεῖν γίνεται· καὶ ἐκ τοῦ πόπος καὶ ἀναξ, θεῶν λέξεων, ὡς προδεδήλωται, πόπανον τὸ θεῶ ἀνακτι καθοσιούμενον, ὡς ἐμφαίνει καὶ ὁ κωμικός· καὶ ἐκ τοῦ κάσις καὶ γνωστός ὁ κασίγνητος τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν· καὶ ἐκ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενῆς ὃ ἐν τῇ τραγωδίᾳ πρευμενῆς· καὶ ἐκ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν τὸ ψιλάμενον ἀγηλατεῖν· καὶ ἐκ τοῦ χύω καὶ χέω κατὰ τοὺς παλαιούς ὁ κυκεών· καὶ ἐκ τοῦ θροῦς καὶ βοῖ ὁ θόρυβος· καὶ ἐκ τοῦ μόρος καὶ φύνος ὃ ἐν τῇ ὠ ῥαψωδίᾳ μόρφνος αἰετός· καὶ ἐκ τοῦ χρέος καὶ ὄφειλή ὁ χρεωφειλέτης· καὶ

ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν, ταῦτοδυνάμων λέξων, ὡς φησι Πανσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ λεξικῷ, ἢ πτι- 10
 σάνη· καὶ ἐκ τοῦ ἄττειν καὶ ἄλλεσθαι κατὰ τινὰς τὸ ἀττάλλειν· καὶ ἐκ τοῦ θορεῖν καὶ αἴσσειν ὁ θραύξ·
 καὶ ἐκ τοῦ καίειν καὶ δαίειν Κανδάων ὁ Ἄρης διὰ τὴν καυστειρὰν μάχην τὴν καὶ δηίδα· καὶ ἐκ τοῦ
 φονεύειν καὶ κτείνειν τὸ φονοκτονεῖν· καὶ ἐκ τοῦ δονεῖν καὶ πάλλειν τὸ δνοπαλλίζειν· καὶ ἐκ τοῦ
 ἰκέσθαι καὶ θύειν ὁ ἰχθύς· καὶ ἐκ τοῦ ἄρχειν καὶ ἠγεῖσθαι ὁ ἀρχηγός· καὶ ἀπὸ τοῦ χέειν ῥέειν νάειν
 ὁ χρόνος· καὶ ἐκ τοῦ νάειν καὶ ῥέειν ὁ Νηρεύς· καὶ ἐκ τοῦ σύεσθαι, ἤγουν ὀρημᾶν καὶ τοῦ κίειν,
 ἢ συκῆ· καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν δὲ κατὰ τοὺς παλατοὺς καὶ ὁ δικυδὸς κατὰ μετὰθεσιν ἢ τροπήν διχρόνων.
 οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ θῶ τὸ τίθημι καὶ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω τήθη ἢ ἐντιθεῖσα ἐνθεσιν, ἤγουν τροπήν,
 τῷ θηλάζοντι βρέφει· καὶ ἀπὸ τοῦ τείρω καὶ ἔδω τερηδῶν, ζῶντιον ἐμφνόμενον ὅστοις καὶ ξύλοις
 10 καὶ ὅσοις τοιούτοις κραύροις ἐμφνούνται σώμασι τοιαῦτα θηρίδια, ὧν εἶδος καὶ οἱ ἐν Ὀδυσσεΐα ἴπες· 20
 ἔτι ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ ἐναίρειν καὶ κτείνειν ἐναροκτάντας ὁ θάνατος. τοιοῦτο δὲ καὶ ἡ Ὀμηρικὴ
 Ἀλοσύδνη καὶ ἡ τοῦ Καλλιμάχου Ὑδατοσύδνη· ὀνόματα δὲ ταῦτα Νηρηίδων. οὐκ ἀπέδειξε δὲ τῶν
 τοιούτων οὐδὲ ὁ Ὠραπόλλων, ἀνὴρ λόγιος, οὗ ἢ σύνθεσις ἐκ τοῦ Ὠρος καὶ Ἀπόλλων, ἃ καὶ ἄμφω ἐπι-
 θετὰ εἰσι Φοῖβου. συμφωνεῖ δὲ καὶ τὸ μυθολογεῖν, ὅ περ ἔστι μυθεῖσθαι καὶ λέγειν· ἤδη δὲ καὶ τὸ
 λογολεσχεῖν, λόγος γὰρ τις καὶ ἡ λέσχη ἐστὶ, τὴν δὲ τοιαύτην σύνθεσιν παρεισήγαγεν ὁ ἐκ παραλλή-
 λου σχηματισμός, ὅς ἢ ἐννοίας ὁμοίας ἀλλήλαις ἐπιστοιβάζει, οἷον ὁ μέγας βασιλεὺς ἦλθεν, ὁ τρις-
 μέγιστος ἀναξ παραγέγονεν· ἄμφω γὰρ τὰ κῶλα ταῦτα ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ δηλοῦσι νόημα,
 ἢ λέξεις ἰσοδυνάμους παραλληλίζει, οἷον τυχὸν ἴσως οὕτω γέγονε, καὶ *λίαν πάνυ ταχέως, καὶ ὅσα 30
 τοιαῦτα. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης τῶν λέξεων παραθέσεως ἐπενοήθη καὶ ἡ τοῦ ῥηθέντος δαπέδου καὶ τῶν
 20 ὁμοίων αὐτῷ σύνθεσις. οἱ δὲ θερμοτέροι καὶ ταυτοφώνους λέξεις οὕτω συνέθεντο· τοιοῦτο γὰρ τὸ
 φιλόφιλος καὶ τὸ φανλεπίφανλος καὶ εἴ τι ἄλλο οὕτω σύγκεται, ὡς καὶ τὸ πάμπαν ἐπιρῶρημα. καὶ
 τοῦτο μὲν οὕτως ἀπλούστερον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν τεχνικώτερον, ὅτι αἱ παράλληλοι λέξεις
 ἢ σύγκεται ἢ παράκεινται. ἄμφω δὲ ταῦτα ἢ ἐκ ταυτότητος γίνεται ἢ ἐξ ὁμοιότητος· οἷον ἐκ ταυτό-
 τητος μὲν παραλληλισμός ἐν συνθέσει μὲν τὸ πάμπαν, ἐν παραθέσει δὲ τὸ πάνυ πάνυ, καὶ πάλαι
 πάλαι παρὰ τῷ κωμικῷ, καὶ ἔλακεν ἔλακε παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ ὁμοιότητος λέξεων
 παραλληλισμός ἐν συνθέσει μὲν τὸ γήπεδον καὶ ὅσα τοιαῦτα πρὸ βραχέων ἐρρέθη, ἐν παραθέσει δὲ τὸ
 λίαν πάνυ, καὶ τυχὸν ἴσως, *καὶ τὰ ὅμοια. λέγομεν δὲ ἐν ταυτότητι μὲν τὰ καὶ τῇ φωνῇ καὶ τῷ νοήματι 40
 τὰ αὐτὰ, ἐν ὁμοιότητι δὲ τὰ τῇ προφορᾷ μὲν ἀνόμοια, τῇ σημασίᾳ δὲ ὅμοια, μάλιστα δὲ ταυτοδύ-
 ναμα. σκοπητέον δὲ καὶ μήποτε τὸ ἐνταῦθα δάπεδον τοῦ Διὸς ὁμοίον ἐστὶ τῷ αὐλῇ, ὃ περ ἐν Ὀδυσσεΐα
 30 φησὶν Ὀμηρος, εἰπὼν, Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλῇ. Ἡβῆ δὲ οἰνόχοεῖν λέγεται
 νέκταρ τοῖς ἄνω οὐ κατὰ τὸν ἐπὶ Ἡφαίστῳ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ λόγον, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγήρω καὶ αἰεὶ νεά-
 ζοντα εἶναι τὰ θεῖα καὶ οἷον ἠβάσκοντα. κύριον δὲ μυθικῶς ὄνομα ἐνταῦθα ἡ Ἡβῆ, θυγάτηρ Ἡρας,
 Ἡρακλεῖ συνοῦσα· ἐτέρως μέντοι πρὸς ἀλήθειαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἀνθρώπου ἡλικίαν
 ἢ λέξις δηλοῖ, ὅτε τριχοῦνται αὐτῷ *τὰ ἐκ νέων ἄτριχα. διὸ καὶ ἀπότριχες ἐλέγοντο οἱ ἄνηβοι. ἐκ τοῦ 438
 ἠδω δὲ, ὃ ἐστὶν εὐφραίνω, ἢ ἠβῆ· χαρήεσσα γὰρ ἢ τοιαύτη ἡλικία καὶ ἠδεῖα κατὰ τὸ, οὗ περ
 χαριστάτη ἠβῆ· ἀφ' ἧς καὶ τὰ ἱστορούμενα ἐνηβητήρια καὶ τὸ ἠβηδὸν ἐπιρῶρημα καὶ τὸ ἠβῶ ἠβήσω,
 καὶ ἠβάσω δὲ, ἐξ οὗ τὸ ἠβάσκω προσλήψει τοῦ κ, καὶ ἢ ἐν Ὀδυσσεΐα πῶθηβῆ, καὶ ὅσα ἐκεῖ δηλοῦ-
 ται, καὶ τὸ ἠβυλλιᾶν τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ, καὶ τὸ ἐφήβαιον, οὗ πρόκειται ἠβῆ ἐτεροῖα, μέρος αὐτῆ
 40 δηλοῦσα σώματος. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐωνοχόει, ὡς καὶ τὸ ἐώρακε καὶ τὸ ἐωνημένος ὁ ὠνησάμενος καὶ
 333 ἄλλα μυρία. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τοιαῦτα τινὰ φασιν ὅτι, ὡς περ ὦγε καὶ ἀνέωγεν, οἷον· τὸν οὐ θεὸς
 ἄλλος ἀνῶγε, καὶ· χήλου δὲ ἀπὸ πῶμα ἀνέωγε, καὶ ἠνδανεν ἠήνδανεν, οἷον· ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγα-
 μέμνονι ἠνδανε, καὶ· οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε, καὶ· ὡσα παρὲξ καὶ ἐπὶ στόμα ἔωσεν, οὕτως 10
 ἀλλαχοῦ μὲν ὠνοχόει υἱὸς Μενελάου, νῦν δὲ Ἡβῆ νέκταρ ἐωνοχόει. οὕτως Ἡρωδιανός. Ζηνόδοτος δὲ
 ἐνωνοχόει γράφει διὰ προθέσεως. ὅρα δὲ ὅπως, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ πλατύτερον ἐρρέθη, ἐπὶ
 νέκταρος οὐκ εὐκαίρως εἶπε τὸ οἰνοχοεῖν, ἀλλὰ ἀπλῶς καὶ νῦν ὡς λέξιν συμποσιακὴν, ὡς εἴ τις εἶποι,
 ἐδίδου νέκταρ πιεῖν οἷα τινὰ οἶνον· οὐχ' οὕτω δὲ ἂν τις εἶποι καὶ ὅτι ὕδωρ ἐωνοχόει. τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ

ἔχει βοήθειαν, τὸ δὲ Ὀμηρικὸν ἔχει πολλάς. τὸ δὲ νέκταρ πίνεται κατὰ μῦθον, ὡς περ αὖ πάλιν ἢ ἀμβροσία ἐσθίεται. καὶ ἔστιν αὕτη μὲν ἀναβαίνουσα ῥοή, κάτωθεν δηλαδή· ἐκείνο δὲ μὴ καταρρέουσα ὑγρότης, ἀλλὰ δαπανωμένη ἄνω, ὑφ' ἧς οἱ ἀστέρες τρεφόμενοι διαγίνονται· ἢ καὶ ἄλλως, νέκταρ καὶ ἀμβροσία αἱ ἐκ γῆς ἀναβαίνουσαι ῥοαὶ ὑγραὶ, καὶ αὐτὶς νέον καταρρέουσαι· ἀφ' ὧν καὶ 20 οἱ ἀστέρες δοκοῦσι τρέφεσθαι. ὃ δὴ καὶ Ὠκεανὸς, κν* κλω ῥέει ὑπὸ τῶν παλαιῶν νερόηται, καὶ ὑφ' Ὀμήρου Ὠκεανὸς θεῶν γένεσις λέγεται. Ὅτι δὲ τὸ νέκταρ ἐτυμολογεῖται καὶ παρὰ τὸ νέον αἰεὶ κτέαρ εἶναι, καὶ εἴ τι ἄλλο ἄξιον λόγου, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὡς περ καὶ τὸ θείας εἶναι τινὰς λέξεις τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν. διὰ καὶ πολλὰ τῶν καλῶν σωμάτων τε καὶ πραγμάτων ἐκεῖθεν παρωνυμοῦνται· λόγος οὖν ἀμβρόσιος, καὶ νῆξ ἀμβροσία, καὶ ἀμβρόσιαι χαῖται, καὶ ἀμβρόσιον στόμα παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ νεκτάρεος ἑανὸς καὶ χιτῶν, καὶ οἶνος δὲ, κατὰ τὸ, ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορ- 10 θῶξ. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ παρθένων ἔργον εἶναι τὸ οἰνοχοεῖν, καὶ ἀνδρῶν δὲ νέων, ὧν καὶ τὸ ὑπηρε- 43 τεῖν· ὅθεν καὶ παῖδες οἱ δοῦλοι καὶ παιδίσκαι διὰ τὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑπηρετητικόν. * (Vers. 6.) Ὡς περ ἐκ τοῦ βάλλειν μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως γίνεται τὸ ὑποβλήδην, ὡς ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ κεῖται, καὶ μετὰ τῆς ἀνα προθέσεως τὸ ἀμβλήδην γοώουσα, ὡς ἐκ τοῦ μουσικῶς ἀναβάλλεσθαι κατὰ τὸ ἀνεβάλλετο καλὸν αἶδειν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ παραβλήδην, ὃ δηλοῖ τὸ ἐκ παραβολῆς καὶ συγκρι- 439 τικῶς. φησὶ γὰρ ὅτι αὐτὶκ' ἐπειράτο Ζεὺς ἐρρέθιζέμεν * Ἥρην κερτομίσις ἐπέεσι παραβλήδην ἀγορεύων. ὃ δὲ λόγος τῆς παραβολῆς, ἢ γον συγκρίσεως, ἢ ὅτι δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶν, Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ ἀλαλκομενῆς Ἀθῆνη· ἀλλ' ἦτοι ταί, ἢ γον αὐταί, ὑμεῖς νόσφι καθήμεναι εἰσο- ρώουσαι τέρπεσθον, τῷ δ' αὐτὲ φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ, μία δηλαδή αὐτῷ ἀρηγῶν οὔσα, αἰεὶ παρμεμβλωκε καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει. καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι. ἔχει δὲ τὸ κέρτομον ὁ λόγος οὐ μόνον 20 διότι τὰς δύο συγκρίνει τῇ μιᾷ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκείνων τῶν ὄνο ἢ μὲν τοῖς Ἀργείοις ἐπονομάζεται· Ἀργεῖα γὰρ λέγεται Ἥρα· διὸ καὶ ἐπικουρεῖν ἐκείνοις ὀφείλει· Ἀθηνᾶ δὲ ἀλκῆς καὶ μένους οὔσα ἐπώνυμος, ὅμως ἀγεννῶς ἐκθηλύνεται· Ἀφροδίτῃ δὲ, ἢ φιλομειδῆς, κρεῖττον τι ἔχει ἐκείνων. εἰ δὲ 10 ῥηθεῖς λόγος παρῶδηθεῖς ἔσται ποτὲ χρήσιμος * καὶ ἐπὶ τινος πλείονας μὲν ἔχοντος βοηθούς, χαίνους δὲ· ὅρα δὲ ὅτι ἡ σύγκρισις οὐκ ἀνδρειότεραν τῶν δύο τὴν μίαν εἶναι συνάγει· πῶς γὰρ ἂν καὶ μόνῃ ἀλλαχοῦ Ἀθηνᾶ τὴν Ἀφροδίτην ἀρχειαν ἐκφαίνει, καὶ Διομήδης δὲ, συναιρομένης Ἀθηνᾶς, βάλλη ἐκείνην. ἀλλ' ἡ ἀγωγή αὕτη τῆς συγκρίσεως ἐπιμελεστέραν ποιεῖ τῶν δύο τὴν μίαν, εἴ περ αὐταὶ μὲν χωρὶς κάθηνται, ἢ δὲ Ἀφροδίτῃ τῷ Ἀλεξάνδρῳ αἰεὶ παρμεμβλωκεν, ἢτοι παραμεμέληκε, καὶ διὰ φρον- τίδος γίνεται, ἢ μάλιστα παραμεμόληκε καὶ ἐγγὺς μολεῖ· ἐγγύτητα γὰρ ἢ παρὰ πρόθεσις δηλοῖ, ὡς τὸ, οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι, ἢ γον ἐγγὺς τοῦ Διός. καὶ ἄλλως δὲ σαφέστερον καὶ συντομώτερον 30 εἰπεῖν, ἢ ῥηθεῖσα παραβολῇ ἢτοι σύγκρισις ἐκ τοῦ μείζονος μὲν ἔστι, λέγει δὲ ὡς δύο μὲν αἱ τοῦ Μενε- λάου, μία δὲ ἢ τοῦ Πάριδος. καὶ αὐταὶ μὲν, σεμνῶς ὀνομάζονται, ἢ δὲ ἐκ τοῦ μειδιάματος. καὶ ὅμως 20 αὐταὶ μὲν νόσφι * κάθηνται τοῦ Μενελάου, ἢ δὲ αἰεὶ παρμεμβλωκε· καὶ αἱ μὲν θεῶν τέρψιν ποιοῦνται τὴν μάχην, ἢ δὲ ἀμύνει τὰς Κῆρας τῷ Πάριδι. (Vers. 11.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παρμεμβλωκε τρία 334 σημαίνει, ἐν μὲν τὸ μεμέληκε καὶ φροντίδα ἔχει, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μέλω μελήσω μεμέληκα, καὶ συγκοπῇ μεμέληκα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β' διὰ καλλιφωνίαν καὶ τροπῇ τοῦ ἢ εἰς ὦ μέμβλωκα· ἕτερον δὲ τὸ παραμεμόληκεν ἢ γον παρῆλθεν, ὡς εἴ τις εἴποι, ὅτι παρμεμβλωκεν ἢ ἡμέρα, ἢ γον παρῶχετο· ἢ δὲ χρήσις ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μολεῖ μολήσω κατὰ τὸ αὐτὸ κανόνισμα· τρίτον δὲ τὸ παραμεμόληκε, τουτέστιν ἐγγὺς ἐστιν, πάρεστιν, ὡς ἐνταῦθα φαίνεται. λέγει οὖν ἀντιθετικῶ σήματι, ὡς ὑμεῖς μὲν νόσφι κάθησθε, ἢ δὲ αἰεὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παρμεμβλωκεν ἢτοι παρακολουθεῖ, ἐγγὺς 40 οὔσα, οὐ νόσφι καθήμενη. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ Ζεὺς μὲν σεμνότερον φράσας ἐνέφηνε τὴν πρὸς τὸν 30 Πάριν σχέσιν τῆς * Ἀφροδίτης, ἢ Ἐλένη δὲ πρὸ τούτου θυμωθεῖσα παραλαλεῖ οὕτω διακεισθαι αὐτὴν πρὸς Ἀλέξανδρον, ὡς ἢ ἄλοχον εὐνοοῦσαν ἢ δούλην εὐλαβῶς ὑπέικουσαν. (Vers. 7.) Τὸ δὲ ἀρηγῶν λέγεται μὲν καὶ ἀρωγός· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄρης, ὡς περ ὁ βοηθός ἀπὸ τῆς βοῆς, ὃ καὶ αὐτὸ τὴν μάχην ἔστιν ὅτε δηλοῖ, καθὰ καὶ ὁ Ἄρης. (Vers. 8.) Ἀλαλκομενῆς δὲ ὡς γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν ἢτοι βοηθεῖν διὰ μένος, ἢ ἀπὸ τινος Ἀλαλκομενέως ἥρωος, ἢ ἀπὸ Ἀλαλκομενίου ὄρου, οἱ ἐτυμολόγοι

φασί. (Vers. 10.) Τὸ δὲ φιλομειδῆς, ὃ περ' Ἡσιόδου ἐκ τῶν τοῦ Κρόνου μηδέων ἐτυμολογεῖ, ὡς Βοιωτικῶς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὴν παραλήγουσαν γραφείσθαι, διπλάζει τὸ μ̄ διὰ μέτρον κατὰ τινὰ τῶν ἀντιγράφων, ὡς ἂν οὕτως ἢ τοῦ στίχου λαγαρότης μεσιωθῆ ἢ πρὸς μέτρον ἄρτιον. (Vers. 11.) Τὸ δὲ αἰεὶ τὴν παράμονον ἐπὶ τῷ Πάριδι φροντίδα τῆς Ἀφροδίτης δηλοῖ. Τὸ δὲ, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει, διασαφητικὸν ἐστὶ τοῦ παρμεμβλωκεν. ἐνθῦ^{*}μητέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Κῆρας ἀμύνειν ὁ κηραμύντης ὑστερον 40 συντίθεται, ὁ αὐτὸς ὦν τῷ ἀλεξιμάκῳ, ἵνα ὡς ἐκ τοῦ ἀμύνειν ἀπλοῦ ὁ Ἀμύντας τὸ κύριον, οὕτως εἴη ἐκ τοῦ Κῆρας ἀμύνειν ὁ κηραμύντης, ὃν Σοφοκλῆς ἀλεξιμορον εἶποι ἄν. ἢ δὲ τοιαύτη ἀγωγή καὶ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀλεξιάρην νεῖον καὶ τὴν χειμάμυναν χλαῖναν καὶ τὴν ἀλεξάνεμον, ἥδη δὲ καὶ τὴν ἐκ τριχῶν μυιοσόβην συνέθετο. (Vers. 12.) Τὸ δὲ οἰόμενον ἢ ἐνεργητικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ νομιζοντα, 10 ἢ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον. σημειῶσαι δὲ ὅπως πάννυ δεξιῶς μεθοδεύει τὴν τῶν ὄρκων σύγχυσιν ὁ ποιητής, οὐκ ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ ὄρκιου Διὸς, ὅς καὶ τῶν ὄρκων τα^{*}μίας ἐστὶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ 440 τὴν Ἥραν χόλου, ὃν ἐκ τοῦ ῥηθέντος κερτόμου ἐρεθισμοῦ αὐτὴ μετ' ὀλίγα πείσεται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μεγάλης βοηθείας δηλωτικὸν τὸ, αἰεὶ Κῆρας ἀμύνει, καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι. (Vers. 13.) Οὐ μόνος Ἀγαμέμνων ἐπειρηφίσατο νίκην, ὡς εἴρηται, τῷ ἀδελφῷ Μενελάῳ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ὁ Ζεὺς λέγων· ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηίφίλου Μενελάου. καὶ ὄρα ὡς Ἀρηίφίλον ὁ ποιητής, καθὰ προέγραπται, καὶ διὰ τοῦ Διὸς καλεῖ τὸν Μενελάον, ὡς περ καὶ διὰ τοῦ Πριάμου καὶ ἐτέρων. (Vers. 14.) Βουλευτοῦ λόγος τὸ, ἡμεῖς δὲ φραζώμεθα ὅπως ἔσται τάδε ἔργα· εἰ δὲ περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης ἢ βουλή, οἰκειὸν καὶ τὸ ἐπαγόμενον· ἢ αὐτὶς πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. προεκθετικῶς δὲ καὶ σκεπτικῶς ταῦτα φησὶν Ὅμηρος, μελε- 20 *τῶν τε, ὡς καὶ προεῖρήθη, πῶς μεταχειρίσεται τὰ ἐξῆς, καὶ ἅμα προαναφωνῶν τὴν Τρωικὴν 10 ἄλωσιν. *(Vers. 20.) Τὸ, αἰ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, ἀντὶ τοῦ μεμυκόσι χεῖλεσι ποιὸν ἦχον 22 διὰ τῆς ῥινὸς ἀπετέλεσαν δυσχεραίνουσαι. ἐστὶ δὲ μύζειν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, τὸ τὴν φωνὴν τοῦ μ̄ στοιχείου ἐκφωνεῖν. ἐκ δὲ τοῦ μύζειν καὶ ὁ μυκτῆρ λέγεται καὶ ὁ μυγμὸς καὶ τὸ μυχθίζειν παρὰ τε Αἰσχύλῳ καὶ ἄλλοις. οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ῥ παρηχεῖται ὁ ῥοῖζος, καὶ ἀπὸ τοῦ σ ὁ σιγμός. ὅτι δὲ ἢ τοῦ μύζειν κινήσεις καὶ τὴν μύτιν παράγει, ἥς χρῆσις ἐν τῷ Ἀθηναίῳ, ἔτι δὲ καὶ τὴν μύξαν, καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται, καθὰ καὶ ὅτι μύξα οὐ μόνον περὶ ττωμα τὸ ζωικόν, ἀλλὰ καὶ τις ἑτεροία ἢ παρὰ τῷ Ὀππιανῷ γλαγόεσσα· καὶ ἢ τοῦ λύχνου δὲ, ἣν καὶ μύκητά φαμεν, ἀφ' ἧς καὶ λύχνος δίμυξος παρὰ τινι Φιλυλλίῳ, ὡς φησὶν ὁ *αὐτὸς Ἀθηναῖος. (Vers. 21.) Σύντομα ὁμοιοτέλευτα ἐν τῷ, πλησίαι 30 ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην, ἀντὶ τοῦ πλησίαι καθεξέσθην, κακὰ δὲ τοῖς Τρωσὶν ἐβου- 30 λενέσθην. καὶ ὄρα τὸ πλησίαι· ἀπὸ ἀρσενικοῦ γὰρ τοῦ ὁ πλησίος θηλυκὸν ἢ πλησία, οὗ πληθυντικὸν αἰ πλησίαι. (Vers. 22.) Ἐν τῷ, ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν, οὐκ ἔστι τὸ ἀκέων ἐπιρῶμα 335 ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, ὡς Ἀριστόνικος βούλεται, ὁμοίως τῷ, ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα εἴρηται Ἀττικῶς. Ἀπολλώνιος γὰρ ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ἀποδείκνυσιν ἐκ τῆς συντάξεως ἀκριβεστάτα, ὅτι οὐ δύναται εἶναι ἐπιρῶμα μεσότητος. καινὸν οὖν γένος, οὐ μόνον ἢ ὑλήεις Ζάκυνθος καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ τὸ, ἀκέων Ἀθηναῖα. τοιοῦτον κατὰ τινος καὶ παρὰ τῷ φιλομήρῳ Σοφοκλεῖ τὸ, κρυπτᾶ τ' ἀκέων ἐν ἦβρα, ἥγον ἐν ἀφρανεῖ ἀκέουσα ἦβη, ἢ Ἡλέκτρα δηλαδὴ. περὶ δὲ τοῦ ἀκέων δεδή- λωται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. ἐστὶ δὲ τὸ, οὐ^{*}δέ τι εἶπε, διασαφητικὸν τοῦ ἀκέων ἦν, ὃ ταυτόν 40 ἐστὶ τῷ ἀκὴν, τῷ δηλοῦντι μὲν τὸ ἡσύχως, γινομένῳ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ χαίνειν, ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε, τὸ ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ. ἐνταῦθα δὲ ὄρα καὶ ὅτι ἔστι ποτὲ σιγᾶν 40 καὶ διὰ θυμὸν πολύν. Ἀθηναῖα γοῦν σιωπᾶ νῦν σκῆζομένη Διὶ πατρὶ, οὗ πρὸς διασαφήσιν ἐπῆκται τὸ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει, ὅς καὶ ἐπέχει τὴν λαλιὰν τῇ Ἀθηναῖα, ἢ κατὰ ἐγκοπὴν ἢ κατὰ εὐλάβειαν. (Vers. 23.) Σημειῶσαι δ' ἐν τούτοις καὶ τινὰ καινὴν παρήχησιν τὸ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει· Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε χόλον στήθος. παρηχεῖται γὰρ πως τὸ ῥῆμα τὸ ἦρει πρὸς τὸ Ἥρη κύριον ὄνο^{*}μα. καὶ 441 ζητητέον τὴν ὁμοιότητα ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ εἰς τὸ ἔδεισαν καὶ οὐκ ἔδησαν. Περὶ δὲ τοῦ σκῆζεσθαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σκυδαίνειν καὶ τὸ ἐπισκύνιον, ῥηθήσεται πού ἐν ταῖς ἐξῆς. (Vers. 24.) Τὸ δὲ, οὐκ ἔχαδε, δηλοῖ μὲν τὸ ὑπεχώρησε, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ καὶ χώρα καὶ χωρίον, ὅθεν παρὰ-

γωγον τὸ χάζω καθ' ὁμοιότητα τοῦ σχῶ σχάζω, ἐξ οὗ τὸ γῆρον ἀφθογγον σχάσας, κλῶ κλάζω, κρῶ
 κράζω, βῶ βάζω, φῶ φάζω, ῥῶ ῥάζω, ἐξ οὗ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, ῥάσατε δ' ὕδωρ, καὶ ἐρράδαται τοῖχοι,
 βρῶ βράζω, καὶ τὰ ὅμοια μονοσύλλαβα· ἢ δὲ κατὰ μέσον παρακείμενον ἀναγνωστέον κέχαδεν, ἢ κατὰ
 δεύτερον ἀόριστον ἔχαδε. (Vers. 25.) Θρασεΐα δὲ ἢ Ἡρα καὶ ἐν τοῖς παροῦσιν, εἴ περ Ἀθηνᾶ μὲν
 ἡσύχως ἔχει, πέπτουσα τὸν χόλον ζέοντα ἔσω, αὐτὴ δὲ ὑπερεκβλύζει διὰ τοῦ στόματος, οἷα τοῦ στήθους
 10 μὴ *στέγοντος· περὶ ὃ ζωπυρούμενος ἀνάπτειται κατὰ καιρὸν ὁ θυμὸς, καθὰ καὶ ἐν τῷ, τέτλαθι
 κραδίη, δηλοῦται, καὶ ἐν τῷ τὸν Ἀχιλλεῖα διάνδιχα μερμερίζειν ἐν λασίοις στήθεσι, καὶ ἐν ἑτέροις πολ-
 λοῖς. ὡς ἐπὶ ἀγγείου δὲ τινος εἴρηται τὸ, οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἵνα εἴη νοεῖν, ὡς τῇ μὲν Ἀθηνᾶ
 τὸ στήθος ἔστεγε τὸν χόλον, τῇ δὲ Ἡρα ὑπερεξεχεῖτο, τουτέστιν ἢ μὲν οὐδὲν εἶπεν, ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη,
 ἢ δὲ Ἡρα ἐξελάλησε. διὸ ἐπάγει· ἀλλὰ προσήδα, αἰνότατε Κρονίδη καὶ ἐξῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ 10
 κεῖται. (Vers. 26.) Βαρὺ τῇ Ἡρα δοκεῖ, ἐὰν ἀτέλεστον ἰδρῶτα ἰδρῶση, κάμοιεν δὲ μάτην αὐτῇ οἱ
 ἵπποι λαὸν ἀγειροῦση κατὰ Πριάμου. τοῦτο δὲ μυθικῶς μὲν ἢ Ἡρα ἐποίει, πονουμένη ὑπὲρ τῶν
 Ἀχαιῶν διὰ τὴν κατὰ τοῦ Πάριδος μῆριν. ἄλλως δὲ ἢ βασιλικὴ αὐτὸ ἐξουσία ἐνεργοῦσα ἦν πρεσβευτι-
 κῶς, εἰς ἣν ἀλληγορεῖται ἢ Ἡρα, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ὀμηρικὸν τοῦτο χωρίον
 20 παρωδη*θὲν λεχθεῖν ἂν πρὸς τινος ἐν κενοῖς κοπιάσαντος, οἷον, πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον
 ἢδ' ἀτέλεστον ἰδρῶθ' ὄν ἰδρῶσα μόγῳ. εἰ δὲ καὶ πολιτικὸν εἴη τὸ ἔργον, ἀρμόσει ποτὲ καὶ τὸ ἐξῆς,
 καμέτην δέ μοι, ἢ ἔκαμον δέ μοι, οἱ ἵπποι λαὸν ἀγείροντι. Τὸ δὲ, πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον καὶ
 ἐξῆς, μετ' ὀλίγα ἐκ πνευματικῶν παραινειτικῶς σχηματίζων Ὀμηρος φησὶν· ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι
 πόνον οὐκ ἀτέλεστον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τοῦ ἄλιον πόνον ἐφερμηνευτικὸν ἐστὶ τὸ ἀτέλεστον ἰδρῶτα.
 οὐκ ἄδηλον δὲ ὡς ἐπὶ ψόγῳ τῆς ναυτιλίας ἄλιον ἐκ τῆς ἀλὸς τὸ μάταιον εἴρηται, καὶ ὡς τὸ ἀτέλεστον καὶ 20
 ἀτελεύτητον λέγεται. αὐτὸ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸν μὴ τελευτὴν ἐπάγοντα τοῖς ζητουμένοις δηλοῖ ἐν
 τῷ, ἀτεγκτος κατελεύτητος φανεῖ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι βλασφημίας μόριον παλαιὸς τις φησὶ καὶ τὸ ἄλιος
 30 ῥηθὲν παρὰ τὴν ἄλα, ἧς τὸ ὕδωρ εἰκαῖόν τι ἐδόκει πρὶν ἢ τὰς νῆας *ἐφευρεθῆναι. (Vers. 27.) Ἀτι-
 κὸν δὲ συνήθως τὸ, ἰδρῶτα ὄν ἰδρῶσα, ὡς καὶ τὸ, δαῖνυ δαῖτα, καὶ τὰ ἄλλα, ἐν οἷς συνεκφωνεῖται
 τῷ ῥήματι καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα. (Vers. 29. sqq.) Ἐφ' οἷς τις παραχωρεῖ δυσαρεστούμενος μὲν,
 ἄκων δὲ ὑπενδιδούς, καλῶς ἂν ἐρεῖ τὸ τῆς Ἡρας, ἡγουν τὸ, ἔρδε· ἀτὰρ οὐ πάντες ἐπαινέομεν ἄλλοι.
 ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ Διός· ἔρξον ὅπως θέλεις, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα
 μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. (Vers. 29.) ἰστέον δὲ ὅτι, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, περιφραστικὴ ἐρμηνεία ἐστὶ
 τοῦ ἔρδε, ὃ ἐλλιπῶς καὶ ἐν τῇ ἀ' ῥαψωδίᾳ κεῖται. ταῦτόν δὲ νεῖκος καὶ ἔρισμα, ὃ ἐστὶν ἔρις. Ὅρα δὲ
 τὸ ἔρδε καὶ τὸ ἔρξον διαφόρως ἐξ ἐνὸς θέματος προφερόμενα. προὔποκειμένου γὰρ τοῦ ῥέζω ῥέζω, εἶτα 30
 μεταθέσεως γενομένης, τὸ ἔρξω τροπῇ μὲν συνήθει τοῦ ζ' εἰς δ' ἔρδω γεγονῶς, μένει ἄκλιτον, καθ'
 40 αὐτὸ δὲ ὄν διὰ τοῦ ξ' ἔχει τὸν μέλλοντα Δωρικώτερον· ἐξ οὗ τὸ ἔρξον· καὶ ἄλλως δὲ τὸ ἔρξον δύνα*ται
 ἀπὸ τοῦ ἔργω εἶναι, ἀφ' οὗ τὸ ἔοργα. ὅρα δὲ ὅτι πρωτοτύπου μὲν ὄντος τοῦ ῥέζω, ὃ πέρ ἐστιν ἐρῶμέ-
 νως πρᾶττω, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ μονοσυλλάβου ῥήματος, δευτερεύοντος δὲ τοῦ ἔρδω, χρῆσις ἐνταῦθα κεῖται
 442 ἀμφοῖν, τοῦ μὲν ἐν τῷ κακὰ ῥέζουσι, τοῦ δὲ ἐν τῷ ἔρδε. * (Vers. 32.) Ὁ ἄγαν τινὶ θυμούμενος 336
 6 ἀκούσοι ἂν ποτε οἰκείως τὸ, δαιμόνιε, τί νύ σε κακὸν ῥέζω, ὅτ' ἀσπερχές μενεαίνεις, ἡγουν τί σε
 κακοποιῶ ὅτι πάνυ ἐπισπέρχεις, ἦτοι σπεύδεις εἰς τὸ κατ' ἐμοῦ μένος. Ἡρα δὲ τοῦτο ἀκούει ἐκ Διός
 δαιμονίη προσρηθεῖσα. Ἔστι δὲ ἀσπερχές τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχές λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ'
 10 ἐπίτασιν καὶ αὐτός. ἀπλοῦν δὲ αὐτοῦ *ῥητόν· αὐτὸ σπέρχες, ἀλλὰ τὸ σπερχνόν, ὅμοιον ὄν τῷ τερπνόν
 καὶ στεγνόν. (Vers. 34.) Θυμὸν θέλων ἐνδείξασθαι τῆς Ἡρας πάνυ πολὺν ὁ Ζεὺς φησὶν· εἰ δὲ σύ γε 40
 εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ ὤμῶν βεβρώθεις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας ἄλλους τε Τρῶας,
 τότε κεν τὸν χόλον ἐξακέσαιο. ὁ δὲ λόγος ἀρμόσει ποτὲ παρωδηθεῖς καὶ ἄλλοις προσώποις πάνυ θυμου-
 μένοις, ὁποῖον καὶ τὶ εὐξάμενον ἔφειν αὐτῷ ἐγγενέσθαι ἥπατι ἀνθρώπου ἐμφῦναι ὥστε καταφαγεῖν.
 Σημείωσαι δὲ ὅτι ἀνωτέρω αἰνότατος ὑπᾶ' Ἡρας ὁ Ζεὺς ὀνειδισθεῖς ἀντισκώπτει ἄρτι αὐτὴν εἰς ἄκραν
 ἀπήνειαν, δι' ἣν ὤμῶν ἂν φάγοι τὸν Πριάμον καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. (Vers. 36.) Ὅρα δὲ καὶ τὸ, χόλον
 ἐξακέσαιο· νόσος μὲν γὰρ οἷον τὸ χολοῦσθαι, τὸ δὲ παύσασθαι τοῦ χόλου ἀκέσασθαι ἐστὶ. (Vers. 35.)

Τοῦ δὲ βεβρώθωις τὸ θέμα βεβρώθω, γενόμενον κατὰ ἀναδιπλασιασμόν ἐκ τοῦ βρω̄, καθὰ ἐκ τοῦ κλω̄ τὸ κλώθω. *(Vers. 39.) Τὸ, ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχω̄ς θές εἰς νοῦν. δῆλον δὲ ὡς 443
337 διαφέρει τὸ βαλέσθαι τοῦ βαλεῖν. (Vers. 40.) Ἀντιπαραχωροῦσιν ἀλλήλοις βιωτικώτερον θελημάτων 3
τινῶν Ζεὺς τε καὶ Ἥρα, ἵνα μὴ τὴν συζυγίαν τῇ φιλονεικίᾳ διστῶσι. ῥητορικωτάτη δὲ ἡ σκευωρία
τοῦ λόγου. ὁ μὲν γὰρ Τροίαν, ἣν μίαν, ὡς φησιν, ἔχει, χαρίζεται· ἡ δὲ ἀντὶ μιᾶς τρεῖς αὐτῷ προίε-
ται. δοκεῖ δὲ ἐνταῦθα μαντικώτερον παραλαλεῖν ὁ ποιητὴς τὴν τῆς Μυκίτης ἀπώλειαν, ἣν ἐκ τῶν
ῥηθειῶν τριῶν κακῶς παθοῦσαν καὶ Ἀριστοτέλης ἰστόρησε. φέρεται δὲ ἱστορία καὶ ὅτι Περσεὺς μὲν
αὐτὰς ἔκτισεν, ἐταπεινώθησαν δὲ μετὰ τὰ Τρωικά· ὕστερον δὲ κατεσκάφησαν ὑπὸ Ἀργείων, ὡς μηδὲ 10
ἶχνος, φασὶ, Μυκίτης εὐρίσκεσθαι. ἔχει δ' ὁ τόπος οὗτος καὶ αὐξήσιν χαρίτων. Ζεὺς μὲν γὰρ οὐχ'
10 ἀπλῶς πόλιν προῖεσθαι λέγει, ἀλλ' ἦν ἐτίμα πασῶν μάλιστα πόλεων τῶν ὑπ' οὐρανόν, προσθεῖς καὶ
αἰτίαν τὸ αὐτόθι ἐνδελεχὲς τῶν θυσιῶν· Ἥρα δὲ φησι καὶ αὐτὴ ὅτι οὐ τῶν τυχόντων ὑπεξίσταμαι
σοι, ἀλλὰ τῶν φιλτάτων. Σημείωσαι δὲ ὅτι ψεύδεται ὁ Ζεὺς ἐνταῦθα φανερώς, νόμος ῥητορικῶ αὐξῶν
τὴν χάριν. ὅτι γὰρ οὐχ' οὕτως ἐκθύμως τὴν Τροίαν φιλεῖ, δηλοῖ ὁ Ποσειδῶν ἐν τῷ ἤδη γὰρ Πριά-
μου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων. καὶ εἰκότως· ἐπιώρκησαν γάρ· φράζει δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς οὕτω·
ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐκγεγάσι, μήτι δια-
τρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἶσαι· καὶ γὰρ ἐγὼ τοι δῶκα ἑκῶν ἀέκοντί γε θυμῷ. αἶ γὰρ ὑπ'
ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιε*τάουσι πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, τάων μοι περὶ κῆρι, 20
τουτέστι τούτων μοι περισσότερον ἐν τῇ ψυχῇ, τίσκετο Ἴλιος ἱρή, καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς εὐμελίῳ
Πρίαμοιο· οὐ γὰρ μοι ποτὲ θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἴσης, τῆς τῶν θυόντων δηλαδή, λειβῆς τε κνίσσης
20 τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ μυθικοῦ Διός. (Vers. 50. sqq.) Ἡ δὲ Ἥρα,
ἦτοι ἐμοί, φησι, τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃς, Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκίτην,
ῶν ἐκ τοῦ Ἄργους καὶ Ἀργεία λέγεται. τάων οὐτὶ ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω τὰς διαπέρσαι,
ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι. εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσα,
ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσοι· ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον· καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι,
γένος δὲ μοι καὶ ἐξῆς. (Vers. 40.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ μεμαῶς ταῦτόν ἐστι τῷ μισῶν
περὶ κῆρι, οὐ παθητικὸν τὸ ἀπέχθωνται περὶ *κῆρι. (Vers. 41.) Τὸ δὲ, πόλιν ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες 30
ἐκγεγάσι, περίφρασις ἐστὶ τοῦ πόλιν φιλουμένην σοι. (Vers. 42.) Τὸ δὲ, μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν
χόλον, ἀλλὰ μ' εἶσαι, θυμούμενός τις εἶποι ἂν πρὸς τὸν οὐ κατὰ καιρὸν μεσιτεύοντα εἰς παῦσιν
θυμοῦ. ἐστὶ δὲ διατρίβειν τὸ παρατείνειν καὶ ὑπερβιβάζειν· οὕτω καὶ ἡ Πηνελόπη διατρίβειν λέγεται
30 τοῖς μνηστῆρσι τὸν γάμον. (Vers. 43.) Τὸ δὲ, ἐγὼ τοι δῶκα, ἢ ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ παρεχώρησα
ἢ ἀντὶ τοῦ ἐδώρησάμην σοι πόλιν φίλην μοι, τὴν Τροίαν δηλαδή, ὡς προῖων αὐτὸς ἐρμηνεύσει. Τὸ δὲ,
ἐκῶν ἀέκοντί γε θυμῷ, ἔπεσε μὲν εἰς κοινήν παροιμίαν τὴν, ἐκῶν ἀέκων τότε τι πεποίηκα, δι' ἧς βοη-
θοῖτ' ἂν καὶ τὸ ἢ γλωσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ὃ δὴ πικρῶς λογιστεύει ὁ κωμικός. πάννυ δὲ
ἀκριβῶς ἔχει τὸ Ὀμηρικὸν καὶ οὐ πάσχει ἀντίφασιν, ὡς δῆθεν ἀδύνατον ὄν συνυπάρχειν τὸ ἐκῶν καὶ
τὸ ἀέκοντι θυμῷ. δῆλον γὰρ ὡς πολλάκις μὴ προηγησαμένης προαιρέσεως *γίνεται τι, ὃ πῆ μὲν ἐθέλο- 40
μεν, πῆ δὲ οὐ. οὕτω καὶ οἱ τὰ φορτία ἐν κλύδωνι ἀποβάλλοντες πῶς μὲν ἀέκοντες δρῶσι· τῷ δέει γὰρ
τοῦ κινδύνου· πῶς δὲ ἐκόντες, ἵνα γὰρ σωθῶσι· καὶ ἐκόντες μὲν ἀποβάλλουσιν, ἀκόντες δὲ ζημιούν-
ται. Ἰστέον δὲ ὡς ὁ μὲν Ὀμηρικὸς Ζεὺς συντόμως τε καὶ ἀσαφῶς τὸ ῥηθὲν ἔφρασεν, ἡ δὲ Ἥρα διασα-
φεῖ τὸ νόημα, εἰποῦσα περὶ τῶν ἑαυτῆς πόλεων, ὅτι τούτων ἐγὼ οὐ προῖσταμαι οὐδὲ μεγαίρω. εἴ περ
40 γὰρ, ὡς καὶ προεγράφη, φθονᾷ καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσα· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος εἰ.
ἰδοὺ γὰρ καὶ αὐτὴ ἐκοῦσα καὶ ἄκουσα συντίθεται τῷ τοῦ Διὸς θελήματι. κα*θὸ μὲν γὰρ οὐ προῖστα- 444
ται τῶν ἑαυτῆς πόλεων, ἐκοῦσα ἐκχωρεῖ· ἄλλως δὲ ἀέκουσα διὰ τὸ μηδὲν ἀνύειν, ἐὰν καὶ φθονῇ. τοῦτο
δὲ καὶ ἄλλοι πάθοιεν ἂν, καὶ εἰποιέν ποτε τοῖς αὐτῶν εἰκόντες κρείττοσιν· οἷος καὶ Τηλέμαχος, ὃς
εἶκει μὲν τοῖς μνηστῆρσι, λέγει δέ· ἦτ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναιμις γε παρείη. (Vers. 44.) Τὸ δὲ,
ὑπὸ ἠλίῳ, ὑφ' ἠλίον ὡς ἐπιπολὺν γράφουσιν οἱ μεθ' Ὀμηρον· οὕτω δὲ καὶ τὸ ὑπ' οὐρανῷ ὑπ' οὐρανόν.
Ἄττικὴ δὲ ἡ ῥηθεῖσα Ὀμηρικὴ φράσις, ὁμοία τῷ ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι καὶ ὑφ' ἡγεμόνι τάττεσθαι καὶ

ὑπό σκότῳ πράττεσθαι. Τὸ δὲ, καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι, παρέλκειν δοκεῖ, ἀπλοϊκῶς οὕτω παραρρήφεν,
 ὡς ἐν Βοιωτικῇ ὁμιλίᾳ· ἤρκει γὰρ καὶ μόνον τὸ, αἱ ὑπὸ ἡλίῳ εἰσὶ πόλεις· πάντως γὰρ αἱ ὑπὸ
 10 ἡλίῳ καὶ ὑπὸ οὐρανῷ εἰσὶν· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ πόλεις περιττεῖ τὸ, ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, καὶ οὐκ
 ἀναγκαίως κεῖται. Ἀστερόεις δὲ οὐρανὸς πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας, ὡς οὐρανοῦ ποτὲ καὶ τοῦ ἀέρος
 λεγομένου. (Vers. 46.) Ἴλιος δὲ νῦν ἱερὰ οὐ μόνον προσηγορικῶς τῷ κοινῷ λόγῳ τῶν πόλεων, ἀλλὰ
 καὶ διὰ τὰ ἐνταῦθα ἱστορηθέντα ἐνδελεχῆ θύματα, ὧν δηλωτικὰ σὺν ἄλλοις καὶ τὰ Ἰλίεια, ἑορτὴ
 ἐγγῶριος ἐπώνυμος τῇ Ἰλίῳ. Τούτων δὲ ἡ παραλήγουσα γραφομένη διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἀνομοίως
 τῷ Ὀλύμπια, Πύθια, Ἰσθμια, Διάσια, Διονύσια, καὶ τοῖς τοιούτοις, αἰτιολογηθήσεται μὲν καὶ ἐν
 τοῖς ἐξῆς, ὅπου ἀνακύψει τὸ, ἡλιδι δῆ· καὶ ἄρτι δὲ ῥητέον ὅτι ἔχει ἀναλογίαν ἐξ ἀφορμῆς πρωτοτύ-
 10 που ἢ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γραφῆ τοῦ Ἰλίεια. ὡς γὰρ εὐλόγως ἐκ τοῦ Ἑρα γίνεται προσλήψει τοῦ ἰ
 τὰ ἐξ αὐτῆς Ἑραια ἢ ἑορτὴ, καὶ ἐκ τοῦ Ἀθηναῖα τὰ Ἀθήναια, καὶ ἐκ τοῦ ἑκατόμβη Δωρικῆ τροπῆ
 20 καὶ προσλήψει τοῦ ἰ τὰ Ἐκατόμβαια, ἔτι δὲ ἀναλογώτερον εἰπεῖν, ἐκ τοῦ Ἑρακλῆς * Ἑρακλέος τὰ
 Ἑράκλεια, καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Διομῆος Ζεὺς Διομῆος τὰ Διόμεια, οὕτως ἴσως καὶ ἐκ τοῦ Ἰλιεύς Ἰλιεύς
 τὰ Ἰλίεια. (Vers. 48.) Ὅτι δὲ αἱ συχναὶ Ἰλιακαὶ ἑορταὶ ἀναγκαίως ἐπὶ κακοῖς πυκνοῖς προηγουμένοις 338
 ἐγίνοντο, δηλοῖ καὶ παροιμία λέγουσα τὸ, αἰὶ Ἰλίῳ κακά· λεχθεῖσα μὲν ἐπὶ τινι κακῷ ὑστερογενεῖ, οὐκ
 ἀπάδουσα δὲ οὐδὲ πρὸς τὰ Ὀμηρικά· ἡ δὲ αὐτὴ προγενεστέρα ἐστὶ τοῦ κακῶν Ἰλιάς, ἢ ἀνάπαλιν,
 αὕτη πρὸ ἐκείνης εἴρηται· ὡς τὰ γε ἄλλα μιᾶς ἐννοίας εἰσὶν ἀμφοτέραι. Ὅτι δὲ θηλυκῶς εἴωθεν Ὀμη-
 ρος προφέρειν τὴν Ἰλιον, ἀπαξ πού αὐτὴν κατὰ οὐδέτερον γένος εἰπὼν ἐν τῷ, Ἰλιον αἰπὺ ἔλοιεν Ἀθη-
 ναίης διὰ βουλάς, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. (Vers. 47.) Τὸ δὲ εὐμελίῳ συνεκόπη ἀπὸ Ἰωνικοῦ τοῦ εὐμε-
 λίῳ, ὡς καὶ τὸ Βορέῳ ὑπὲρ ἰωγῆ ἀπὸ τοῦ Βορέῳ, καὶ τὸ Ἑρμείῳ ἀπὸ τοῦ Ἑρμείῳ, καθάπερ εἴρηται 20
 καὶ ἐν τῷ Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. (Vers. 49.) Τὴν δὲ κνίσσαν πολλὰ τῶν ἀκριβῶν ἀντιγράφων δι' ἐνὸς σ
 30 *γράφουσιν ἐκτάσει τῆς παραληγουσῆς, καὶ ἀρέσκειται οὕτω καὶ Ἑρωδιανὸς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦ-
 ται πλατύτερον. Τὸ δὲ, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, σχῆμα ἐστὶν Ὀμήρῳ σύνηδες, ὡς δηλοῖ σὺν
 ἄλλοις καὶ τὸ, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, καὶ τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. δικαιοσύνης δὲ καὶ τῆς
 κατ' αὐτὴν ἰσότητος δηλωτικὸν τὸ ἐλάχομεν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. (Vers. 54.) Τὸ δὲ, πρόσθεν
 ἴσταμαι, ὁμοίον ἐστὶ τῷ προϊσταμαι. δῆλον γὰρ ὡς ὁ πρόσθεν τινὸς ἰστάμενος προϊσταται ἐκείνου.
 (Vers. 55.) Τὸ δὲ φθονεῖν ταῦτον μὲν κατὰ πολυωνυμίαν τῷ μεγαίρειν, σαφέστερον δὲ ἐκείνου. διὸ
 δις ἐνταῦθα τῇ τοιαύτῃ λέξει ὁ Ζεὺς ἐχρήσατο. ἐστὶ δὲ νῦν φθονεῖν τὸ μέμφεσθαι καὶ ἐμποδίζειν, ὡς
 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. Ὅτι δὲ καὶ ἄλλως ἢ ποιήσεις καὶ οἱ ποιητικώτεροι τῶν ἱστορικῶν φθονεῖν τὸ θεῖον
 φασὶ φῦλον, δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ παρασημασιάζεται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μεγαίρειν 30
 40 ἐρ*μηνεύων ἐπήγαγεν· εἴ περ γὰρ φθονέω καὶ ἐξῆς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μὴ δυνάμενος μὲν ἀντιστῆναι
 τινὶ δυνατῷ ἐμποδίζοντι, δυσωπῶν δὲ τυχεῖν οὐ θέλει, εὐκαιρῶς ἂν παρωδήσας εἴποι τὸ, οὐ τοι ἐγὼ
 πρόσθεν ἴσταμαι οὐδὲ μεγαίρω· εἴ περ γὰρ φθονέω, οὐκ ἀνύω φθονέων, ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσι·
 ἀλλὰ χρεὶ καὶ ἐμὸν θεῖναι λόγον ἢ πόνον οὐκ ἀτέλεστον· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιόσδε εἰμί. (Vers. 58.) Ἀξιοῖ
 Ἑρα τιμᾶσθαι οὐ μόνον ἐπειδὴ θεὸς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τοῦ αὐτοῦ εἶναι γένους τῷ Διὶ, λέγουσα
 οὕτω· γένος δέ μοι ἐνθεν ὅθεν σοί· καὶ με πρεσβυτάτην, ὃ ἐστὶ τιμιωτάτην, τέκετο Κρόνος ἀγκυλομή-
 445 τῆς ἀμφοτέρων, γενεῇ τε *καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 ὡς οἶον συλλογιστικῶς τὸν λόγον τοῦτον περαινοῦσα. αὐτὴ γὰρ Διὸς, ὁ Ζεὺς δὲ τίμιος, καὶ αὐτὴ ἄρα
 τιμία. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, γένος δέ μοι ἐνθεν ὅθεν σοί, παράφρασις ἐστὶ τοῦ, ἀδελφῆ σοί εἰμι. (Vers. 60.)
 Τὸ δὲ ἀμφοτέρων ὡς ἐπίρρημα καὶ νῦν εἰληπται, καθὰ καὶ ἐν τῷ, ἀμφοτέρων βασιλεύς τ' ἀγα- 40
 θὸς καὶ αἰχμητής· ἵνα λέγῃ ὅτι ἀμφοτέρωθεν ἔχω τὸ πρεσβεῖον ὡς καὶ εὐγενῆς καὶ σὴ ἄλοχος. δῆλον
 δὲ ὡς τὴν ἀκοιτιν ἢ μὲν ποιητικὴ πολυφωνία καὶ ἄλοχον λέγει καὶ ὁμόλεκτρον καὶ ἀνδρὸς εὐνίδα. ἡ δὲ
 κοινὴ λαλιὰ σύνευνον. (Vers. 61.) Τὸ δὲ κέκλημαι οὐκ ἐνδοιασμὸν δηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰμί κεῖται,
 ἵνα λεγῆ ὡς οὐ ψεύδομαι εἶναι σὴ, ἀλλ' ὑπὸ πάντων οὕτω καλοῦμαι. εἰς δὲ γε ἀλληγορίαν πάνυ χρήσι-
 10 μος ἡ λέξις. οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ ἀῆρ *αἰθέρος ἀκοιτις, ἀλλὰ καλεῖται τοῦτο ἀλληγορικῶς. (Vers. 62.) Φι-
 λικῆς ἐνδόξων προσώπων ἀντιπαραχωρήσεως τὸ, ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισι, σοὶ μὲν ἐγὼ,

οὐ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔφονται ἄλλοι. (Vers. 66.) Τὸ πειρᾶν ἐνεργητικῶς Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως λέγουσιν· οἷον πειρᾶ ὁ δεῖνα τὴν δεῖνα. τὸ δὲ πειρᾶσθαι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ποιῆσθαι ἀπόπειραν. Ὅμηρος μέντοι τὸ πειρᾶσθαι πειρᾶν ἐνταῦθα φησὶν ἐνεργητικῶς, εἰδὼς καὶ τὴν παθητικὴν χρῆσιν ἐν τε τῷ, νῦν μὲν πειρᾶται, καὶ ἐν τῷ, εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ Θουκυδίδης δὲ τῶν τειχῶν ἡμῶν πειρᾶν λέγει, καὶ, πειρασθεῖς ὁ Ἀρμόδιος. χρῆσις δὲ νῦν τοῦ πειρᾶν αὕτη· (Vers. 66. sq.) πειρᾶν δ', ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι. προαναφωνητικὴ δὲ αὕτη ἔννοια, ἐκτιθεμένη ὅπως διασκευασθήσεται τὰ ἐφεξῆς ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ἣν στελεῖ ὁ Ζεὺς διὰ τὴν Ἥραν ἐπὶ συγ* χύσει τῶν ὄρκων, τουτέστιν, ἣν ὁ Ὀμηρικὸς νοῦς φρονίμως προβαλεῖται 20 εἰς πιθανότητα τῶν μελλόντων ἱστορηθῆναι. καὶ τοῦτο μὲν οὕτως. Ὁ δὲ τονικὸς κανὼν τοῦ ὑπερκύδαντας τοιοῦτος ἐστὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τὰ εἰς δας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Τιμαχίδας Τιμαχίδα, Σουίδας Σουίδα, Λεωνίδας Λεωνίδα, Χαρμίδας Χαρμίδα, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων γίνεται· ἐκεῖνα γὰρ διὰ τοῦ ν τ περιττοσυλλαβῶς κλίνεται, οἷον οἶδα ῥῆμα, ἐξ οὗ Οἶδας Οἶδαντος, μεῖδω Μείδας Μείδαντος, χαρίζομαι Χαρίδας Χαρίδαντος, φεῖδομαι Φεΐδας Φεΐδαντος. τούτων οὕτως ἐχόντων, δοκεῖ καὶ τὸ ὑπερκύδαντες, ὃ δηλοῖ τοὺς ἄγαν ἐνδόξους, ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γενοῦς τοῦ κυδαίνω συνεκδραμεῖν τῇ κλίσει τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἢ καὶ ἄλλως, γενέσθαι ἐκ τοῦ κυδάεις κυδάεντος, κυδάεντες, κύδαντες κατὰ συγκοπὴν, καὶ ἐν συνθέσει ὑπερ* κύδαντες. Ἡρω-30 διανὸς δὲ ἐν ἐπιμερισμοῖς μετοχὴν λέγει τοῦτο ἀπὸ τοῦ κυδάναντες. ἐν δὲ τῷ ὀνοματικῷ ὄνομα λέγει εἶναι αὐτό· ᾧ καὶ πιστευτέον, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἢ περ τοῖς ἐπιμερισμοῖς. τοῦτο μὲν γὰρ Ἡρωδιανοῦ εἶναι ὠμολόγηται, ἐκεῖνων δὲ εἰσὶν οἱ ψευδεπίγραφοι λέγονται. (Vers. 67.) Δηλήσασθαι δὲ ὄρκια 20 περιφραστικῶς τὸ ἐπιορκῆσαι, ὃ πέρ ἐστι βλάβη ὄρκων. ὡς γὰρ καρπὸν δηλεῖται τις ἀπάγων ἐκεῖνον, ὡς ἢ ἀ' ῥαψωδία προεδήλωσεν, οὕτω καὶ ὄρκου δηλητήριον ὁ ἀφανισμὸς καὶ τὸ αὐτοῦ ἀπρακτον. ἐστὶ δ' ἐν τούτοις καὶ προθέσεως ἔλλειψις. τὸ γὰρ Ἀχαιοὺς ἄρξωσι καὶ ἐξῆς ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἀρχὴν ποιήσωσιν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς τοῦ παραβαθῆναι τοὺς ὄρκους. τὸ δὲ ῥῆμα τοῦτο καὶ παθητικῶς εἴωθε λέγεσθαι, καὶ μετὰ προθέσεως δὲ ποτε, εἴτε τῆς κατὰ, εἴτε τῆς ὑπό. ἐπὶ μέντοι ἀρχικῆς ἐξουσίας αἰεὶ καὶ ἐνεργητικῶς προσφέρεται καὶ δίχα προθέσεως. *(Vers. 68.) Καὶ ἐνταῦθα καὶ πανταχοῦ, ὡς που καὶ προε-446 12 γράφη, παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ἀπιθεῖν διὰ τοῦ ἰ γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ πιθῶ περισπωμένου μέλλοντος. γράφει γοῦν δακτυλικῶς· οὐδ' ἀπίθησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἦγον ὁ πάντων αἴτιος. ὡς γὰρ βωτιάνειρα μὲν γῆ πρὸς μέρος ἢ ἄνδρας τρέφουσα, καθόλου δὲ ἢ παμβῶτις γῆ, ὡς καὶ προδεδήλωται, οὕτω καὶ πατήρ μὲν ἀνδρῶν καὶ θεῶν κατὰ τι μέρος, ὅτι μηδὲ σεμνὸν ἦν πατέρα τινῶν ἐτέρων 30 αὐτὸν προσρηθῆναι, εἰς τὸ καθόλου δὲ ὁ πάντων ἐπιτελεστής κατὰ τὸ, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται. (Vers. 78.) Ἐν μὲν τῇ ἀ' ῥαψωδία τὴν Ἀθηνᾶν εἶπε κατελθεῖν οὐκ ἐνσώματον. διὸ οὐδὲ ἐβλεπέ τις αὐτὴν ἀλλ' ἢ μόνος Ἀχιλλεύς· ἐνταῦθ* α δὲ ἀστέρῃ εἰκασθεῖσα εἰς τὸ μέσον κατέθορεν, ἦτοι εἰς τὸ 20 μεταίχμιον. φησὶ γὰρ· οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς, ἦγον ὁ Ζεὺς ἀῆρ, ἔπεμψεν, ἢ ναύτησι τέρας ἡε-στρατῷ εὐρέει λαῶν λαμπρὸν, τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἴενται, τῷ, ἦγον τούτῳ, εἰκνῖα ἦξιεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη, κὰδ δ' ἔθ' ἔς μέσσον, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας Τρῶας τε καὶ Ἀχαιοὺς, ὃ δὴ πάσχειν ἔθος τοὺς ὀρῶντας τέρατα. οἰκείως δὲ ἢ φωσφόρος Ἀθηνᾶ τοιοῦτῳ εἰκασται παραβολικῶς· εἰ γὰρ καὶ μὴ πρόκειται παραβολικόν τι ἐπιρῶημα, οἷον τὸ ὡς ἢ τὸ ἦν ἢ ἦτε ἢ τι τοιοῦτον, ἀλλ' ἢ κατὰ τὸν εἰρημένον ἀστέρα ἔννοια παραβολικὴ ἐστὶν ἄλλως, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, τῷ εἰκνῖα ἦξιεν, ἦγον ὠμοιουμένη λόγῳ παραβολῆς. διὸ καὶ εἶχεν εἰπεῖν ὡς ἐν παραβολῇ, ὡς δ' ὅτε ἀστὴρ πίπτει 40 ἄνωθεν τοιόσδε, ὡς ἦξιεν Ἀθηνᾶ ἐπὶ χθόνα. ἀστέρα δὲ νῦν οὐ τὸν κυρίως λέγει, ἀλλὰ τι ἀστεροειδές, οἷον κομήτην ἢ σκηπτῶ τι εἶδος ἢ ὁποῖοι οἱ διάτ* τοντες, ὧν ἢ γένεσις ἀέρος στροφή· διὸ καὶ ἀνέμους 30 ὡς ἐπὶ πολὺ δηλοῦσι διὰ ἀέρος τροπᾶς. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀστεροειδές ἐκ παρατηρήσεως τερασκόπων τέρας λέγει εἶναι ἢ ναύταις, εἰ ἐν θαλάσῃ δηλαδὴ πέση, ἢ στρατῷ, εἰς εἰς στρατόπεδον κατενεχθῆ, ὡς καὶ νῦν ἐγένετο. σπινθῆρες δὲ αὐτοῦ πολλοὶ ἴενται, πρὶν κάτω ἐλθόντα ὀμιλῆσαι ἀέρι ψυχρῷ· τότε γὰρ σβέννυται. (Vers. 81.) Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ θεαταὶ ἀμφιβάλλοντες ὡς εἰκὸς ἐπὶ τῷ φανέντι τέρατι διὰ μὲν τὸ πυρόεν τοῦ δῆθεν ἀστέρους μάχην καυστηρὰν ὑφορῶνται· ὅτι δὲ ἔσβεσται, φιλότητα καρ-

δοκοῦσι καὶ παῦσιν πολέμου. φησὶ γάρ· ὦδε τέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον· ὃ δὴ σχῆμα ἐστὶν Ὀμηρικὸν ἐν ταῖς καθ' ὁμίλον ἠθοποιαῖς· ἢ ῥ' αὐτὶς πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ ἔσσεται, ἢ φιλότιτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, ἤγουν ὅς λόγῳ 40 εἰμαρμένης διοικονομεῖται τὰ κα*τὰ μάχην. Σημειῶσαι δὲ τὸ ταμίης ὡς χρῆσιμον εἰς τοὺς ἐν τῷ τέλει τῆς Ἰλιάδος πίθους, οἱ κατάκεινται ἐν Διὸς οὔδει. ἔστι γὰρ νοῆσαι ὡς ἐν τοῖς τοιοῦτοις πίθοις καὶ τὰ ἐκ πολέμου ἀγαθὰ καὶ κακὰ ταμιεύονται. Ἰωνικὸν δὲ τὸ ταμίης, καθὰ καὶ τὸ κυματίης ποταμὸς. (Vers. 75.) Ἰστέον δὲ καὶ νῦν ὅτι ἀστήρ μὲν ἐν τί ἐστι σῶμα, ἄστρον δὲ ζῴδιόν τι ἐκ πολλῶν ἀστέρων συγκείμενον, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, ἵνα ἦ, καθὰ καὶ προδεδήλωται, ὡς περιεκτικὸν τι καὶ τὸ ἄστρον, καθὰ καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ ἀσφοδελὸς λειμὼν ὁ τῶν καθ' ἕκαστα ἀσφοδέλων περιεκτικός. διὸ 447 καὶ Εὐριπίδης τὸν ἥλιον τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνειν *ἔφη ὁδὸν, τὴν διὰ τῶν ζῴδιων οὕτω κίνησιν 10 φράζων, ὧν ἕκαστον ἐκ διαφόρων ἀστέρων καὶ ἀστρίων διεζωγράφεται. (Vers. 79.) Ὅρα δὲ ὅτι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, οὕτω κἀνταῦθα μέσον τὸ μεταίχμιον εἶρηκε, καὶ ὅτι θάμβος ἢ διὰ θεάς ἐμβιβαζομένη 340 ἔκπληξις εἰς ψυχὴν. διὸ καὶ ἔφη· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. τὸ δ' ὅμοιον νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ θαμ- 23 βεῖν. * (Vers. 87. sqq.) Ἀντηνορίδῃ Λαοδόκῳ ἢ Ἀθηναῖ ὁμοιωθεῖσα, κρατερῶ ἀίχμητῇ ἀνδρὶ, ὠμί- λησε τῷ Πανδάρῳ, καὶ ἔοικεν οὗτος ὁ Λαοδόκος ἀναπεῖσαι νῦν τὸν Πάνδαρον οἵστεῦσαι κατὰ τοῦ Μενελάου ἐπὶ συγχύσει τῶν ὄρκων. καὶ καινὸν οὐδὲν εἰ παῖς πατρὸς ἀγαθοῦ νόμους ἐνταῦθα παρέβη ξενίας· παῦροι γὰρ παῖδες εἰκόασι πατράσιν· οἱ πλείονες κακίους φησὶν Ἡσίοδος. ὅτι δὲ ἀγαθὸς ὁ τοῦ Λαοδόκου πατήρ Ἀντήνωρ, καὶ ὅτι προσέξενισεν Ὀδυσσεῖα καὶ Μενέλαον, ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς ἀρετῆς ὁ Λαοδόκος ἔοικεν ὀνομασθῆναι· λαοδόκος γὰρ ἐκεῖνος ἦν 30 τῇ ἐνεργείᾳ, ὡς πρόξενος. * Σημειῶσαι δὲ ὅτι τε πιθανῶς κρατερὸς ἀίχμητῆς ὑπόκειται ὁ Λαοδόκος, 20 ἵνα ῥᾶον αὐτῷ πεισθεῖη ὁ Πάνδαρος, εἴ γε καὶ ἀριστεύς ἐκεῖνος ὧν εἰς ἔργον τοῦτον προκρίνει ἐπίπρο- σθεν ἑαυτοῦ θέμενος καὶ οὐδὲ τόξων εὔειδώς, ἀλλ' ἀίχμητῆς. ὡς εἴ γε τοξότης ἦν ὁ Λαοδόκος, εἶχεν ἂν ὑπιδέσθαι τοὺς αὐτοῦ λόγους ὁ Πάνδαρος. διὸ τοῦτον ἐρεθίζει καὶ μὴ αὐτὸς ἐθέλει οἵστεῦεν Μενε- λάου, ὃ παραφράζων Ὀμηρὸς ἐπιπροεῖναι Μενελάῳ φησὶ πικρὸν οἴστον. καὶ ὅτι ἡ ὁμιλοῦσα τῷ ἄφρονι Πανδάρῳ Ἀθηναῖ ὥστε συγγέαι τοὺς ὄρκους, καὶ οὕτως ἀσεβεῖν ἀναπειθούσα, αὐτὸς ἐστὶν ὁ τοῦ Πανδάρου νοῦς καὶ ἡ ἐν αὐτῷ δεινότης, ἢ ἀληθῶς μὲν πονηρία, δοκοῦσα δὲ ἐκείνῳ φρόνησις καὶ ἀγχίνοια, ὡς ὑπεμφαίνεται ἐν τῷ· ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσηῦδα· προῖσχομένη ἐλπίδας, ὡς χάριν μὲν καὶ κῦδος ἄροιτο πρὸς τοῦ λαοῦ, μάλιστα δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀρέσοι βαλῶν καὶ ἀνελῶν τὸν Μενε- 40 λαον. φησὶ * γοῦν· ἢ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον, τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροεῖμεν ταχύν ἰόν, πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆι, τοῦ 30 κεν δὴ πάμπρωτα πάρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο, αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήιον σῶ βέλει δμηθέντα πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς. ἀλλὰ γε οἵστευσον Μενελάου καὶ ἐξῆς. ἐπελέξατο δὲ τὸν Πάνδαρον ἡ Ὀμηρικὴ δεινότης καὶ ὡς ἐπίκουρον, τοῖς γὰρ τοι ἐγχωρίοις Τρωσὶ πᾶσιν ἴσα κηρὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἤχθετο, καὶ ὡς τοξότην, ἵνα νομισθῇ ὁ Ἀλέξανδρος παρεκβὰς τὸν διαμετροῦτον χῶρον, οὕτω λαθῶν τοξεῦσαι κατὰ 448 Μενελάου· ἔτι δὲ * καὶ ὡς ἄριστον ἐν τοξόταις, εἴ γε καθ' Ὀμηρον αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων τὸ τόξον αὐτῷ ἔδωκε· καὶ ὡς φιλοχρήματον δὲ καὶ μικρολόγον, καθὰ δηλοῖ καὶ ἡ θυσία, ἣν ἄρτι Λυκηγενεῖ κλυ- τοτόξῳ Ἀπόλλωνι ἐπαγγέλλεται, μικροπρεπῆς οὔσα, καὶ ταῦτα ἐπ' ἀναγκαιόις· ἄρνες γὰρ ἀτελεῖς καὶ οὐ κατὰ τοὺς ἀρνεῖους τέλειοι, οὐδὲ ταῦροι καὶ αἶγες, ὅποια Χρύσης καλλιερεῖ ὁ τὰ τοῦ θύειν ἀπόρροητα εἰδώς. δηλοῖ δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ καιρὸς τῆς θυσίας· οὐ γὰρ νῦν ἀρνῶν πρωτογόνων ἐθέλει ῥέξειν κλει- τὴν ἐκατόμβην, ἀλλὰ οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστν Ζελεῖης, ὡς ἐκεῖσε τὰ τοιαῦτα εὐρήσων εὐπόριστα, 40 Ἀθηναῖς καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπιβλαβὲς τῷ φαύλῳ ὑποθεμένης, εἴτε τῆς μυθικῆς εἴτε τῆς κατ' αὐτὸν δοκού- σης φρονήσεως. ἔτι δηλοῖ τὸ τοῦ Πανδάρου γλίσχρον καὶ ἡ ἐπὶ Τροίαν αὐτοῦ δίχα ἵππων στρατεία, ἵνα 10 μὴ * κατατρύχωσιν αὐτὸν, ὡς ἐκεῖνος φησὶ, τῇ δαπάνῃ τούτου, καὶ τὸ ἔθνος φῦσει ἐπίορκόν τε καὶ 341 ἄπιστον· ἐκ πατέρων γὰρ ἱστοροῦσιν αὐτὸ τοιούτων κατάγεισθαι, λέγοντες ὅτι Τροίπας Πεῖρραιβῶν τύραννος οὕτως ὠμός ἦν, ὥστε ὁ υἱὸς Καρνάβας κτείνας αὐτὸν τυραννοκτονίας γέρας ἔλαβε παρὰ τῶν πολιτῶν, φυγὰς τε ἤκων εἰς Βρένθιν τῆς Τροίας καὶ καθαρθεὶς ὑπὸ Τρωὸς καὶ λαβὼν ἔδαφός τι

κτίξει Ζέλειαν· τοίης γενεῆς τε καὶ αἵματος ἦν ὁ τοὺς ὄρκους ἄρτι συγχέας. (Vers. 88.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸν Πάνδαρον ἀντίθεον ὁ ποιητὴς λέγει καὶ ἀμύμονά τε κρατερόν τε, ὀνομάζων αὐτὸν συνήθως ἐξ ὧν ἔχει καλῶν. τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν κρατερὰς στίχας ἀσπιστάων λέγει λαῶν ἢ ἀνδρῶν, οἱ οἱ, φησὶν, ἔποντο ἀπ' Αἰσῆποιο ῥοάων, οὗ Αἰσῆπου καὶ ἡ Βοιωτία μέμνηται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἕτερος ἦν παλαιὸς ἦρως Πάνδαρος. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος οὕτω· ὑπόκειται τῷ Κράτῳ *Πίνναρα, μεγίστη 20 πόλις Λυκίας, ἐνθα Πάνδαρος τιμᾶται, τυχὸν ὁμώνυμος τῷ Τρωικῷ, ὡς καὶ Πανδαρέου κόρη Χλωρηὶς ἀηδῶν· καὶ τοῦτον γὰρ ἐκ Λυκίας φασί. Λυκάονος δὲ υἱὸς ὁ ῥηθεὶς Πάνδαρος, ὁ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἱστορηθεὶς· οὗ δὲ Λυκάονος ἢ κατὰ τὴν εὐθείαν παραλήγουσα ἐκτείνεται. διὸ καὶ συστέλλει τὸ ὦ ἐν τῇ γενικῇ, ὁμοίως τῷ, Μαχάων Μαχάονος καὶ τοῖς τοιούτοις. φησὶ γοῦν· εὗρε Λυκάονος 10 υἱὸν, ὁ περ' ἀσυνδέτως ἐρρέθη, συσχηματισθὲν γοργῶς τῇ κατεπεῖξει τῆς Ἀθηνᾶς. (Vers. 90.) Ἰστέον δὲ ὅτι στρατηγῷ παρατεταγμένῳ ἀρμόττει τὸ, ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων λαῶν, οἱ οἱ ἔποντο, καὶ ὅτι τὸ τλαίης, (Vers. 94.) δυσχέρειαν ἐμφαίνει ἔργου, ὡς τοῦ Πάριδος μὴ τλησομένου ποιῆσαι τι πρὸς ἐπιτοκίαν. ὁ δ' οὕτω τλήμων, ὥστε αὐτίκα ὑπακούει. διὸ καὶ ἄφρονα λέγει αὐτὸν Ὅμηρος, εἰ καὶ ἄλλως ἐδόκει φρονεῖν. φησὶ γὰρ ἀντιθετικῷ τρόπῳ· τῷ δὲ φρένας ἄφρονα πεῖθε. Τὸ δὲ ἐπὶ *προέμεν δύναται καὶ μιᾷ προθέσει ἀρκεῖσθαι. καλὸν οὖν καὶ τὸ ἐφείναι καὶ τὸ προεῖναι ἰὸν τῷ 30 Μενελάῳ· κρεῖττον μέντοι τὸ ἐπιπροῖναι, ἵνα ἢ μὲν ἐπὶ πρόθεσις τὴν κατὰ σημαίνῃ, ὡς πολλαχοῦ τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως λαμβάνεται, καθὰ καὶ ἐν τῷ· δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις, ἢ δὲ πρὸ τὴν πρὸ τῶν ἄλλων δηλώσῃ βολήν. (Vers. 95.) Χάρις δὲ κύδους διαφέρει, καθότι κύδος μὲν ἢ εὐκλεία, χάρις δὲ ὁμολογία εὐεργεσίας ἐστί. διὸ καὶ πάμπρωτα δῶρα ἐκ Πάριδος λήψεσθαί φησι τὸν Πάνδαρον, οἷα καὶ 20 τῶν ἄλλων ὕστερον ἐπιδωσόντων, ὡς εὐεργέτη. (Vers. 97.) Τὸ δὲ, δῶρα φέροιο, τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον δωροφορεῖν συνέθετο. (Vers. 99.) Τοῦ δὲ δημηθέντα διασαφητικὸν τὸ, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς, ὁ πέρ ἐστι παράφρασις τοῦ κανθέντα· ἐκεῖνο δὲ παρακολούθημά ἐστι νεκροῦ. ἀφελῶς δὲ πέφρασαι τὸ, πυρῆς ἐπιβάντα, ἐπὶ νεκροῦ· κυρίως γὰρ τίθεται ὁ τοιοῦτος· ἐπὶ πυρᾶς οὐκ ἐπιβαίνει αὐτός. *Περὶ δὲ πυρῆς ἀλεγεινῆς δηλοῦται ἀλλαχοῦ. (Vers. 100.) Ἐν δὲ τῷ, οἴστευσον Μενελάου, λείπει 40 πρόθεσις· τὸ γὰρ ἐντελές, κατὰ Μενελάου. (Vers. 101.) Λυκηγενῆς δὲ Ἀπόλλων κατὰ τὸν μῦθον, οἰονεὶ Λυκηγενῆς, ὡς ἐν Λυκίᾳ γεγονώς, ἢ τῇ μεγάλῃ κατὰ τινας, ἢ τῇ μικρᾷ, ἧς Πάνδαρος ἦρχε, περὶ ἧς καὶ ἡ Βοιωτία δηλοῖ, ἀφ' ἧς καὶ ὁ πατήρ Λυκάων παρωνόμασται, εἰς ἣν, φασί, μετὰ τὸ γεννησάσαι ἀπηλλάγη ἢ Αἴτω, τὴν τῆς Ἡρας ζηλωτυπίαν ἐκκλίνουσα. καὶ ἄλλως δὲ λυκηγενῆς λέγεται, ὅτι 30 λύκος, φασὶν, ἐπεφάνη τῇ Αἴτῳ ἐν τῷ τοκετῷ, ὅτε καὶ πτοηθεῖσα πτώθον τε τὸν ἐξ αὐτῆς Ἀπόλλωνα ἐπωνόμασε καὶ λυκηγενῆ. διὸ καὶ Ἀπόλλωνι *κατὰ μῦθον ὁ λύκος αἰνεῖτο, καὶ νομίσματι ἐνεχαράτ-449 τετο· καὶ λύκειος δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο αὐτός τε ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀγορὰ δὲ τις ἐν τῷ Ἄργει. ἐτέρως δὲ, ὡς περὶ ὁ κύκνος ἱεροῦται Ἀπόλλωνι ὡς ἡλίῳ διὰ τὴν λευκότητα, καὶ ὁ κόραξ διὰ τὴν νυκτερινὴν μελανίαν ἧς οἷα καὶ μητρὸς ἀπογεννᾶται, ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται, οὕτω καὶ λύκος ἀνάκειται αὐτῷ διὰ τὸ μέσον εἶναι ἀμφοῖν τὸ λύκειον χρῶμα· τεφρῶδες γὰρ καὶ οὔτε φαινὸν οὔτε ἄκρως μέλαν, ἀλλ' οἷόν τι τὸ πρὸ τῆς κροκοπέπλου ὑπονύκτερον χρῶμα, ὃ καὶ λυκόφως ἢ καθωμιλημένη γλῶσσα καλεῖ. Κλυτότοξος δὲ ὁ αὐτός Ἀπόλλων, ὡς σὺν τῇ μαντικῇ καὶ μουσικῇ καὶ ἰατρικῇ ἐπιστατῶν καὶ τῇ τοξικῇ κατὰ τὸν μῦθον· ὡς δὲ καὶ τῷ ἀλληγορομένῳ Ἀπόλλωνι ἐνθεωρεῖται ταῦτα, ἐτέραν ζητεῖ λόγου τριβήν. ὄρα δὲ ὡς *ἰσοδυναμεῖν δοκούντων ἐστὶν ὅτε τοῦ κλύειν καὶ τοῦ κλείειν, ὃ ἐστι κλείζειν καὶ δοξάζειν, ἐκ 10 μὲν τοῦ κλύειν τὸν κλυτότοξον συνέθετο, ἐκ δὲ τοῦ κλείειν κλειτὴν κατωτέρω ἐκατόμβην φησὶ. Τοὺς δὲ 40 πρωτογόνους ἄρνας καὶ τὰ τοιαῦτα πρωτογεννήματα ἢ κοινὴ γλῶσσα καλεῖ. (Vers. 103.) Ἰερὰ δὲ ἢ Ζέλεια ὡς πόλις ἀπλῶς φυλακτικὴ τῶν ἔσω οἰκούντων. οὕτω δὲ ἱερὰ καὶ τείχη πόλεως. λέγει δὲ πού χρήσιμά τινα περὶ τούτων καὶ Πλούταρχος. Ἐν δὲ τῷ, νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστὺ Ζελείης, σημείωσαι [δὲ] ὅτι τὸ διπλοῦν ζ οὐκ ἔχει συνήθως ἐκτείνειν τὸ πρὸ αὐτοῦ, ὡς οὐδὲ κατὰ Ὀδύσειαν ἐν τῷ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ, ἀλλ' ἀντὶ βραχείας λαμβάνεται ἀναγκαίως ἢ τελευταία συλλαβὴ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἄλλως τεθῆναι ἐν μέτρῳ· εἰ γὰρ ὑποθώμεθα ἐν τῷ Ζέλεια καὶ ἐν τῷ Ζάκυνθος δύνασθαι τὸ ζ διὰ τὴν διπλόην ποιεῖν χρονικὴν ἔκτασιν, οὐδ' ὅλως εἰς μέτρον δακτυλικὸν ἢ Ζέλειά ποτε, *καὶ ἢ Ζάκυνθος 20

παραληφθήσεται. ἡ τοιαύτη δὲ ἀνάγκη βιάζεται καὶ τὴν τοῦ Σκαμάνδρου ἄρχουσαν, ὡς προεῤῥέθη, τὸ πρὸ αὐτῆς βραχὺ ἐκτείνειν μηδέποτε. οὕτω τὸ μέτρον βίαν ἔστιν οὐκ ἐπάγει παρανομεῖσθαι, ὡς περ τὰς ἐκτάσεις, οὕτω καὶ τὰς συστολάς, καὶ ἀλόγως γίνεσθαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τὸ Αἰγυπτίη ἐν Ὀδυσσεΐα συστέλλει τὸ ὕ· τινὲς μέντοι ἐκεῖ τὴν τῶν δύο ἀφώνων ἀσθένειαν τῆς τοῦ διχρόνου συστολῆς αἰτίαν φασίν. ἡ δὲ ῥηθεῖσα Ζέλεια, ὡς καὶ προεγράφη, ὑπὸ τῆ Ἰδη τῶ Τρωικῶ ὄρει ἔκειτο. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λυκία τὸ παλαιὸν καὶ Τροία μικρά· διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ Πάνδαρος Τρώων ἠγεῖσθαι λέγεται, ὃ ἔστι τῶν Ζελειτῶν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι παράγωγόν ἐστι τὸ Ζέλεια ἐκ πρωτοτύπου τοῦ Ζέλη, ὡς 342 καὶ τοῦ Πηνελόπη τὸ Πηνελόπεια· ὅμοια καὶ τὸ Ὑψιπύλη Ὑψιπύλεια, Θεσσαλονίκη Θεσσαλονίκεια,

30 Σεβαστή Σεβάστεια, Κολώνη Κολώνεια. δοκεῖ δὲ τοιοῦτον εἶναι σὺν ἄλλοις καὶ τὸ χώνη χώνεια. εὔρηται δὲ καὶ ἐρήμεια ἐκ τοῦ ἐρήμη. ὅμοιον καὶ τὸ Ἀπάμη Ἀπάμεια, οὐ μόνον κύριον, ἀλλὰ καὶ 10 πόλεως ὄνομα τῆς τε περὶ τὸν κιανὸν κόλπον κειμένης, ἣτις καὶ Μύρλεια ἐκλήθη, καὶ τῆς περὶ Συρίαν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, ὡς περ διὰ τοῦ εἰᾶ γίνεται παραγωγή, οὕτω καὶ διὰ τοῦ αἰᾶ, ὡς δηλοῖ τὸ φώκη

450 Φώκαια, νίκη Νίκαια. *(Vers. 104.) Ἐπὶ τοῦ πείθοντος ἄφρονα εἰς τι κακὸν οἰκείον εἰπεῖν τὸ, ὡς 2 φάτο· τῶ δὲ φρένας ἄφρονα πείθε. τοιοῦτος δὲ ἄφρων καὶ ὁ Πάνδαρος, ὅς ἐπείσθη τῆ Ἀθηναῖ βουλευσαμένη τὰ μὴ λφίονα. (Vers. 105.) Τὸ, αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὔξοον ὁ Πάνδαρος, καὶ αὐθις τὸ, σύλα πῶμα φαρέτρης, τὸ, λάθρα ὑποψηλαφᾶν, σημειῶσαι ὥστε τὸ τοξεῦσαι. δηλὸν δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ σκυλεύειν ἢ λέξις τίθεται πολλαχοῦ, ἐπεὶ σκύλον τὸ λάφυρον λέγεται. ὁ μέντοι σκυλαδέψης καὶ ἕτερόν τι σημαίνοντον τοῦ σκύλου δηλοῖ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλωθήσεται. (Vers. 106. sqq.) Ἀναπαύων ὁ ποιητῆς ἐνταῦθα τὸν ἀκροατὴν ἐπεισοδίῳ κνηγετικῶ ἱστορικῶ γενεαλογεῖ τε τὸ ῥηθὲν τοῦ Πανδάρου τόξον

10 καὶ ἐκφράζει αὐτὸ, λέγων ὅτι ἰξάλου αἰγὸς *ἀγρίου ἦν, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑποστέρνοιο τυχήσας πέτρης 20 ἐκβαίνοντα δεδεγμένους ἐν προδοκῆσι βεβλήκει πρὸς στήθος, ὃ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ· λέγων καὶ νῦν, ὡς καὶ ἐν τῆ βῆτα, πέτραν τὸ σπήλαιον. εἶτα καὶ μετρεῖ τὰ τοῦ αἰγὸς τούτου κέρατα, ὡς εἰρήσεται. Ἰξάλον δὲ αἶγα Πορφύριος μὲν τὸν τομίαν φησὶ, λέγων ὡς ἐπὶ πολὺ τῶν ἀγρίων αἰγῶν τοὺς τελείους διωκόμενους κατὰ παράτριψιν ἀποβάλλειν τὰ αἰδοῖα, ὃ περ οἱ κάστορες ἐκόντες εἰς ἑαυτοὺς κατεργάζονται, ὅτε διώκονται, ὁποῖον δὴ τι καὶ Ἀριστοτέλης διὰ τὸν χλούνην ἱστορεῖ, ὃ δηλοῖ ἐκτομίαν σὺν ἀγρίῳ, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς που φανήσεται· καὶ εἶδον πολλοὶ καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τὰ τοιαῦτα πάθη ἐπὶ τε

30 συῶν, ἐπὶ τε αἰγῶν. ἕτεροι δὲ ἰξάλον φασὶ τὸν ὀχευτικόν, ἦτοι τὸν κήλωνα, καὶ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἦτοι ὀσφύας ἀλλόμενον· οἱ δὲ τὸν μετὰ χειμῶνα ἐπὶ ἄλας ἰκνούμενον ποιμενικῶ νόμῳ, ἵνα μὴ 20 ψώραν πάθη. τοῦτο δὲ καὶ δασύνε*σθαι ἀπαιτεῖ τὴν ἄρχουσαν, εἰ καὶ ψιλοῦται κατὰ ἔθος Αἰολικόν. καὶ ἐπὶ ἡμέρων αἰγῶν λέγοιτο ἄν, οὐ μὴν ἐπὶ ἀγρίων, ὁποῖος ἄρτι ὁ Ὀμηρικός· τοιοῦτους γὰρ ἀλίζει 30 οὐδεὶς, εἰ μὴ ἄρα κατὰ τύχην αὐτοὶ που δράσωσι τοῦτο ἀλοπηγίῳ περιτυχόντες. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλις ἴξεσθαι φασὶ· πηδητικός γὰρ καὶ ὄρμητίας ὁ ἀγρίος αἰξ. ἐν δὲ ῥητορικῶ τινὶ λεξικῶ φέρεται καὶ ὅτι ἰξάλος ὁ προπηδῶν καὶ τέλειος. ἐν δὲ ἐτέρῳ καὶ ὅτι, ὡς περ παρδαλῆ καὶ λεοντῆ, οὕτω καὶ ἰξάλῃ αἰγία περισπωμένως· ἐπεὶ ἰξάλαι αἰγες. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς διάφορα. (Vers. 106.) Τὸ δὲ ὑποστέρνοιο ταῦτόν τῶ ὑπὸ τὸ στέρνον, ἵνα ἦ πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως. στέρνον δὲ καὶ στήθος εἰπεῖν οὐκ ἀνομοίως ἔχει. διὸ ταῦτόν τὸ στέρνον τυχεῖν καὶ στήθος βαλεῖν. Τοῦ δὲ τυχήσας, ὃ καὶ τέτριπται, καθὰ καὶ τὸ τετυχηκῶς, ἀρχὴ προσεχῆς μὲν τὸ τυχῶ τυχήσω, πόρρω δὲ ὁ δεύτερος

30 μέλλων τοῦ τεύχω, καθὰ καὶ *τοῦ τυπῶ τυπήσω καὶ τοῦ τυπτῶ τυπήσω ὁ δεύτερος μέλλων τοῦ τύπτω προκατάρχει. οὕτω δὲ καὶ τῆς βλεπήσειω, ἣ κεῖται ἐν τῶ ἐτυμολογικῶ, ἐνεστῶς μὲν ὁ βλεπῶ, αὐτοῦ δὲ προὔπεστιν ὁ δεύτερος μέλλων τοῦ βλέπω. (Vers. 107.) Τὸ δὲ, δεδεγμένους ἐν προδοκαῖς, τρόπος ἐστὶν ἐτυμολογικός. προδοκῆ γὰρ ἐστὶ τόπος στενός, ἐν ᾧ δοκεῖ τις ὁδοιδόκου δίκην καὶ δέδεκται τὸ 40 θηρώμενον. (Vers. 108.) Τὸ δὲ ἀρῥενικῶς λεχθὲν, ὃν ποτε βεβλήκει, οὐκ ἐᾷ ἐπίκοινον ὄνομα εἶναι τὸ αἰξ. ἰδοὺ γὰρ ὁ αἰξ· οὐ θηλυκὸν πάντως ἢ αἰξ. (Vers. 109.) Μετρῶν ὁ ποιητῆς τὰ τοῦ ῥηθέντος αἰγὸς κέρατα φησὶ· τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει, ὡς εἶναι κατὰ τινὰς ὁμοῦ ἄμφω σπι- 343 θαμῶν πέντε καὶ δῶρον ἑνός, ἀνὰ μέρος δὲ ἑκάτερον ἀνὰ δύο σπιθαμῶν καὶ μικρόν τι πρὸς. τρίτον γὰρ σπιθαμῆς τὸ δῶρον, ὃ λέγεται καὶ παλαιστὴ θηλυκῶς καὶ ὁ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. ἔστι δὲ διάστημα

τετραδάκτυλον. καὶ οὕτω μὲν ὁ *ποιητὴς λέγει, οὐδὲν ἀπίθανον ἱστορῶν, ὡς ἢ πείρα διαδείκνυσσι πολ- 40
 λαχοῦ. τί γὰρ μέγα δισπίθαμον κέρασ ἀγρίου αἰγός, εἴ γε καὶ ἐν κατ' αὐτὸ μόνον ὥπται καὶ ὑπὲρ τίσ-
 σαρας σπιθαμὰς καὶ ἕως καὶ ὑπὲρ ἑπτὰ. φασὶ δὲ καὶ ἐν Ἀήλῳ τῇ νήσῳ ἀνακείσθαι κέρατα ἐκ τῶν κατ'
 ἔρυθρὰν θάλασσαν τόπων, κριοῦ μὲν δίπηχυν καὶ θακτύλων ἑκτῶ, ἱστῶν μὲν εἰκοσιῆς, τράγου δὲ
 πήχεων δύο καὶ σπιθαμῆς σταθμοῦ ἴσου. Ὅρα δὲ ὅπως ἐξαιὶδεκα ἑφείλων εἰπεῖν ὁμοίως τῷ ἐξκλινον
 καὶ τῷ Ἐξυγον, ὁ πόλις ἰστί Σικελίας ἕξ ἀγρίας ἔχουσα κατὰ τὴν τὰ ἑθνικὰ γράμαντα, ὁ δὲ ἐκκαίδεκα
 λέγει, τραπέντος τοῦ ξ' εἰς ζ' διὰ συγγέ*ναιαν ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐξ' προθέσεως. οὕτω που καὶ χρόνος ἕξ-451
 μηνος ἕκμηρος λέγεται, καὶ τὸ ἕκτον δὲ ἐκ τοῦ ἕξ οὕτω παρωνόμασται. ἰστέον δὲ ὅτι εἰς κέντρονα ἤγουν
 εἰς ὀμηρόκεντρον τὸ ἐπὶ Πανὸς συντετέλησέ τινι τὸ, τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς καὶ ἐξῆς, ὡς τοῦ Πανὸς κέρασ-
 10 γόρου ὄντος κατὰ τὸν μῦθον. ῥηθῆσεται δὲ ποτε σκωπτικῶς καὶ κατὰ Πανικοῦ ἀνδρός κοινότερον.
 ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τοῦ περὶ κεί, ὁ ἔστι βεβλαστήκει, οὐκ ἔστι καιριωτέρα λέξις ἐπὶ κέρατων, ἀπὲρ
 ὕστερον τοῖς κερασφόροις γίνονται. (Vers. 110.) Ἰσχυρῶς διασκευάζων ὁ ποιητὴς τόξον κρησασκευὴν
 οὕτω φησὶ· καὶ τὰ μὲν, λέγει δὲ τὰ κέρατα, ἀσκήσας κερασξόος ἤραρεν, ἤγουν ἤραρσε, τέκτων, πᾶν
 δ' εὖ λειήνας χρυσῆν ἐπέθηκε κορώνην· εἰς ἣν δηλαδὴ ἐνίεται ἡ νευρά. καὶ ὄρα ὅτι καὶ τὸν τοῦ τόξου
 τεχνίτην τέκτονα γενικῶς καλεῖ· κερασξόον μὲν* τοι πρὸς εἰδικὴν διαστολὴν τῶν λοιπῶν τεκτόνων, οὗ 10
 ἢ συνθετικὴ ἀναλογία κατὰ τὸ δορυξόος, λαοξόος ἦτοι λιθοξόος καὶ τὰ ὅμοια. Ἀσκήσαι δὲ καὶ νῦν
 τὸ ἐπιμελείας ἀξιῶσαι, ἵνα εἴη ὡς περ νῆμα ἀσκητὸν, οὕτω καὶ ἀσκήτῳ κέρατα. Τὸ δὲ ἤραρεν ἀναλό-
 γως ἔχει. οὐ μὴν τοιοῦτόν καὶ τὸ ἄραρεν, οὐ μετοχὴ ἀραράσας. ἐκεῖνο γὰρ Πανικιώτερον ὄν διεβή καὶ εἰς
 Ἀρτικισμόν. (Vers. 111.) Λειάναι δὲ τὸ ξέσαι ἢ ῥινῆσαι. Ἡ δὲ Ὀμηρικὴ χρυσεὴ κορώνη καὶ εἰς παροι-
 20 μίαν ἔπεσε, καὶ ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν ἐπιθεῖς χρυσῆν ἐπιθέειναι τῷ παντὶ κορώνην λέγεται.
 ἢ δὲ χρυσεὴ κορώνη ἔσως μὲν καὶ ἐκ ταύτης τῆς κορώνης ὑπεκορίσθη· ἔσως δὲ καὶ ἐκ τῆς τῆς θύρας
 συναπτούσης. λέγεται δὲ κορώνη τόξου τροπικῶς, καθὰ καὶ θύρας, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἀπὸ
 τῆς ξωικῆς, ἧς πρὸς διαίτησιν δοκεῖ ἀστείως αὐτὴ χρυσεὴ κληθῆναι, ὡς μὴ κατ' ἐκείνην εὖσα μέλαινα.
 (Vers. 112.) Τῷ εἰς γῆν θεῖναι τὸ τόξον *πρὸς τῇ γῇ ἀνακλῖναι φησὶν· ὅτι δὲ τὸ εἰς γῆν ἀνακλῖναι 20
 ὁμοίον ἔστι τῷ καταθεῖναι, δημοῖ εἰπὼν· καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσάμενος, ὃ καὶ τανύσας λέγεται
 κατὰ τὸ, οὐ δύναμαι τανύσαι. (Vers. 113.) Πρόσθε τοῦ Πανδάρου σάκεα σκέθρον, ἤγουν ἔσχερον,
 ἐσθλοὶ ἑταῖροι συγκρούπτοντες ἐκεῖνον, ἵνα λάθῃ βαλὼν τὸν Μενέλαον. οὐκ οὐκ μόνος φασὶλος ὁ Πάν-
 δαρος, ἀλλὰ συνεξομοιοῦνται αὐτῷ καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν, ὃ περὶ ὡς τὰ πολλὰ γίνεται. (Vers. 117.) Τὸν
 οἶστον, ὃν ἐξείλετο Πάνδαρος, ἦτοι ἐξήγαγεν ἢ ἐξελέξατο, εἰς τὴν κατὰ Μενελάου βολὴν ἀβλήτα καλεῖ
 30 Ὀμηρος, εἰπὼν, αὐτὰρ ὁ σῦλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλει' ἴον πτερόεντα μελαινάων ἔρμ' ὀδυνάων. ἔστι
 δὲ ἀβλής ὁ μήπω βληθεὶς, ὃ ἔστι ἀφειθεὶς κατὰ τίνος. διὸ καὶ ἀφειτοῦσι τὴν λέξιν οἱ παλαιοὶ, φάμενοι
 μὴ εἰσθῆναι τὸν ποιητὴν τὸ βάλλιν ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς ἀφίεναι τιθέειν. αἰτιῶνται δὲ καὶ τὸ ἔρμα, λέγον-
 τες ὅτι οὐκ ὃ θέλει ὁ ποιητὴς λέγει· *ἔρμα γὰρ Ὀμηρικῶς τὸ ἔρμα καὶ κώλυμα. τὸ δὲ βέλος οὐ γίνε- 30
 ται κώλυμα ὀδυνῶν ἀλλὰ μᾶλλον ἐνέρεισμα. ἔστι δὲ λύνοντα τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν ὅτι ἀβλήτα μὲν οἶστον
 λέγει τὸν μήπω βαλόντα, ἦτοι ἐπιτυχόντα τινὸς διὰ τὸ μηδὲ ἀφειθῆναι· ἔρμα δὲ ὀδυνῶν, ἐν ᾧ αἱ ὀδύναι
 οἷον ἐνοικοῦσι καὶ ἐνερείδονται, ὥστε ὅπου αὐτὸ εἰσέλθη, ἐκεῖ καὶ θανασίμους ὀδύναις συνεισέροχασθαι.
 Ἴον δὲ πτερόεντα κοινότερον μὲν λέγει τὸν πτεροῖς προϊόντα. καὶ ἄλλως δὲ ἢ πρὸς διαστολὴν ἔσως τοῦ
 τοῦ κατὰ τὸν ὄφιν καὶ ὅσα τοιαῦτα ἢ καὶ πρὸς διαφορὰν οἶστοῦ, οὗσ' οὐ πτεροῖς διδοικέται, ἀλλὰ τισιν
 ἑτεροῖσι, ὡς εἰκός· ἔτι δὲ πτεροῖς ἰὸς ὁ τάχως καὶ ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. *(Vers. 118. sqq.) Τὸ τοῦ 452
 40 Πανδάρου τόξουμα οὕτω διασκευάζει ὁ ποιητὴς· αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμηε πικρὸν οἶστον· ἔλκε
 δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νευρὰ βόεια. νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασε, τόξῳ δὲ σίδηρον. αὐτὰρ ἐπειδὴ
 44 κνικλοτερές μέγα τόξον ἔτεινε, λίγξε βιός, νευρῇ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλλο δ' οἶστός ὀξυβελῆς, κατ' ὄμιλον
 ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. ἰστέον δὲ ὅτι ἀρχαῖκόν τὸ τὴν νευρὰν πελάζειν τῷ μαζῷ· ὃ καὶ Ἀμαζόνες
 ἐποίουν, ὡς προείρηται· τὸ δὲ μέχρι καὶ εἰς τὸ δεξιὸν οὗσ' αὐτὴν ἐντανύειν νεώτερον, ὡς καὶ ὁ Προ-
 κόπιος ἐν τοῖς Λιβυκοῖς προοιμιαζόμενος ἱστορεῖ. Τοῦ δὲ κατακοσμεῖν νευρὰν ἐπὶ οἶστῳ οὐκ ἔστι και-
 ριωτέραν λέξιν εὔρειν, κἂν μυρία πονήσοι τις· δημοῖ δὲ τὸ ἐνκόσμως κατετίθει οἷα κοσμητῶρ. Πικρὸν

10 δὲ οἷστον λέγει τὸν πρὸ βραχέων ὀδυνηρὸν εἰς θάνατον πρὸς διαστολὴν τοῦ μὴ πολε*μικοῦ ἀλλὰ γυμνα-
 στικῶς γλυκάζοντος. (Vers. 122.) Γλυφίδες δὲ τὸ γλύμμα τοῦ ἀτράκτου τὸ ἐντιθέμενον τῇ νευρᾷ.
 νεῦρα δὲ βόεια περιφραστικῶς καὶ ἐτυμολογικῶς ἢ προῤῥηθεῖσα νευρὰ λέγεται, ἐξ ὧν καὶ ἠρτύετο ποτε,
 καθὰ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη; ἢ νευρὰ, ὡς καὶ ἡ κλησις δηλοῖ. κατακρουόμενα γὰρ, ὡς εἰκὸς, βόεια
 νεῦρα, εἶτα ξαινόμενα καὶ κλωθόμενα συνεστρέφοντο, καθὰ καὶ σχοῖνος· καὶ οὕτως ἐχρησίμευον εἰς
 ῥαίβωσιν τόξου κατὰ τοὺς ἄρτι βοείους ἰμάντας. κἀντεῦθεν ἢ τότε κυρίως νευρὰ ψευδωνυμείται κατὰ
 τῆς ὕστερον. (Vers. 123.) Μαζὸς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν ἰδοὺ κεῖται, ὥστε οὐκ ἐπὶ μόνων λέγεται γυναι-
 κῶν. δοκεῖ δὲ γενέσθαι ἐκ τοῦ μαδὸς κατὰ φανεράν στοιχειακὴν τοῦ δ' καὶ τοῦ ζ' συγγένειαν. μαδᾶ
 γὰρ φύσει ἀναγκαιῶς ἅπας μαζὸς, ὃ καὶ μασδὸς Δωρικῶς καὶ μαστὸς διὰ τοῦ τ' καὶ μασθὸς δὲ διὰ
 20 τοῦ θ' λεγόμενος. χρῆσις δὲ τοῦ μαδοῦ, ἐν οἷς Ἡρακλειδῆς, εἰπὼν ἐκ τοῦ ἔδω τὸ ἔσθω *γίνεσθαι 10
 Δωρικῶς τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ', ὡς τὸ, ἔθων Οἰνῆος ἀλῶν, λέγει ὅτι καὶ τὸν μαδὸν οὕτω μασθὸν λέγου-
 σιν οἱ Δωριεῖς· καὶ τὸ ψεῦδος δέ, φησιν, ἄραντες τὸ ὕ, ψύθος φασί. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ μῶ μάζω τὸ
 ζητῶ παράγουσι τὸν μαζὸν, ὡς τοῖς βρέφεσι ζητούμενον. (Vers. 124.) Κυκλοτερεῖς δὲ τόξον λέγει οὐ
 τὸ φύσει τοιοῦτον, σκολιὸν γὰρ ἐστὶ καὶ ἀγκύλον πρὸ τῆς τάσεως, ἀλλ' ὃ περ τῶ ἔλκυσμῶ τοιοῦτον
 γίνεται. ὅτε γὰρ ἡ νευρὰ πελάσει τῶ μαζῶ, τῶ τόξῳ δὲ ὃ τοῦ βέλους σίδηρος, ῥαίβοῦται τὸ τόξον εἰς
 κυκλοτέρειαν. (Vers. 125.) Τὸ δὲ λίγξε καὶ τὸ ἴαχεν ὠνοματοπεποιήνται. τέθειται δὲ τὸ μὲν λειότε-
 ρον οἰκείως ἐπὶ τοῦ τόξου, τὸ δὲ τραχύτερον ἐπὶ τῆς νευρᾶς. Τὸ δὲ ἄλτο ὅτι ψιλοῦται καὶ διὰ τί,
 προεγράφη. (Vers. 126.) Τὸ δὲ ὄξυβελῆς φανερῶς δηλοῖ ὅτι βέλους κυρίως τὸ τοῦ οἷστοῦ σιδήριον, ἀφ'
 οὔ καὶ τὸ ὄλον βέλους λέγεται, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ σιδήρου τῆς αἰχμῆς τὸ ὄλον δόρυ αἰχμὴν φασιν. Τοῦ
 30 δὲ πτέσθαι, ὃ ἐστὶ πετάσαι, χρῆ*σις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι. εἶκε δὲ τῇ κινήσει τοῦ σχέσθαι· 20
 ὡς γὰρ ἐσχόμην σχέσθαι, οὕτω καὶ ἐπτόμην πτέσθαι, οἶον· περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμην. δῆλον δὲ ὡς
 ἔστι καὶ ἐπτάμην πρῶτος ἀόριστος, ἐξ οὗ καὶ τό· τίς γὰρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο, καὶ
 ἀπαρέμφατον παρὰ γε Εὐριπίδῃ τὸ διαπτάσθαι. σύνδρομον δὲ ἰῶ πτερόεντι τὸ ἐπιπτέσθαι. Τὸ δὲ
 μεναιίνων ὡς ἐπὶ αἰσθητικοῦ εἴρηται. ἔθος γὰρ Ὀμήρῳ κατὰ λόγον γλυκύτητος προαιρετικὴν ὁρμὴν
 καὶ τοῖς ἀψύχοις προσπλάττειν καὶ ψυχοῖν οἶον αὐτά. οὕτω καὶ οἷστον ἐνταῦθα πέτεσθαι θέλει. καὶ
 ἀλλαχοῦ βέλη χροὸς ψαῦσαι φιλοτιμείται, καὶ Ἄρης, ὃ ἐστὶ σίδηρος, αἵματος προθυμείται κορέσα-
 σθαι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις ἢ τροπῇ ἀπὸ τοῦ πάσχοντος ἐπὶ τὸ ποιοῦν γίνεται. τοῦ
 γὰρ στρατιώτου πάσχοντος τὸ θέλειν πέτεσθαι τὸν οἷστον καθ' ὅμιλον καὶ ψαῦσαι τὸ βέλους χροὸς καὶ
 40 τὸν σίδηρον αἵματος κορέσα*σθαι ἀπ' αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ὄπλα γίνεται ἢ τροπῇ τὰ ποιοῦντα τὴν στρατιωτι-
 κὴν ἔφασιν. ὅμοιον καὶ τὸ, γέλασε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν· πάσχοντος γὰρ τοῦ θεατοῦ τὸ γελᾶν ἐπὶ τὴν 30
 453 ποιοῦσαν τοῦτο χθῶνα τὸ τοῦ γέλωτος πάθος τέτραπται. * (Vers. 127. sqq.) Ἐνταῦθα πρῶτον χρᾶ-
 11 ται Ὀμηρὸς σχήματι ἀποστροφῆς, τῶ κατὰ κλητικὴν δηλαδὴ πτώσειν, τὸν μὲν ἀκροατὴν ἀφείς, τρέ-
 ψας δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν τῆς ἱστορίας Μενέλαον ἐν τῶ, οὐ δὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελά-
 θοντο. γίνονται δὲ παρ' Ὀμήρῳ αἱ ἀποστροφαὶ πρὸς ἀξιόλογα πρόσωπα, οἶον ἐν Ὀδυσσεΐα μὲν ἅπαξ
 πρὸς τὸν εὐνούστατον τῶ δεσπότη Εὐμαιον, ἐν Ἰλιάδι δὲ διαφόρως πρὸς τινὰς οἶους ἀξίους εἶναι
 καλεῖσθαι προσφωνητικῶς καὶ τυγχάνειν ἐπιστροφῆς. οὐ γὰρ δήπου καὶ πρὸς τὰ τυχόντα τῶν προσώπων 345
 ἀποστρέφειν τὸν λόγον δεόν ἡγήται ὁ σεμνότατος ποιητής, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. Τὸ δὲ λελάθοντο
 Ἰωνικῶς ἀναδεδιπλασίασται. (Vers. 128.) Ἀγελείη Ἀθηνᾶ οὐκ ἂν ἀπὸ τοῦ τὰ ἄγη ἐλαύνειν εἴη ἂν,
 20 ἵνα μὴ δασυνθῇ οὕτως ἢ ἄρχουσα· εἴρηται δὲ μᾶλλον *ἢ ἀπὸ τοῦ λίαν ἄγειν, ληίτης γὰρ ἐστίν,
 ἢ παρὰ τί λεῶν ἄγειν ἦτοι λαὸν, ὡς ἡγεμονικὴ, ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ τὸν στρατηγὸν λαγέταν ἢ ποίησις 40
 ἔφη. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὰ κύρια, ὃ Ἀγησίλαος καὶ ὃ Ὀμηρικὸς Ἀγέλαος. (Vers. 129.) Ἡ Ἀθηνᾶ πρόσθε
 σταῖσα Μενελάου βέλους ἐχεπευκὲς ἄμυνε καὶ τόσον ἔργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν,
 ὃθ' ἠδέει λέξεται ὕπνω, ἡγουν ὅτε εἰς ὕπνον ἠδὺν ἐκεῖνος κατενεχθῆ. καὶ ὅρα ὅπως περιῆλθε τοὺς Τρῶας
 ἢ Ἀθηνᾶ δεξιώτατα, τὸν μὲν Πάνδαρον κατὰ Μενελάου ἐρεθίσασα ἐπὶ βλάβῃ τῶν ὄρκων, φυλάξασα δὲ
 τὸν Μενέλαον. κατὰ γὰρ τὴν τραγωδίαν τὸ κακὸν δοκεῖ ποτ' ἐσθλὸν εἶναι τῶδε ὄτῳ θεὸς φρένας ἄγει πρὸς
 ἄτην· ὃ καὶ Πάνδαρος ἔπαθε. διὰ δὲ τῆς κατὰ τὴν μυῖαν παραβολῆς τὸ παρὰ μόνον τε τῆς φυλακῆς

τῆς Ἀθηνᾶς ἐδήλωσεν ὁ ποιητής, δεικνύς ὅτι καὶ αὐτὴ τῷ Μενελάῳ παρεμβλώκε καὶ τὴν τοῦ Πανδάρου βολὴν ἐξηυτέ*λισε, μνίας εἰκάσας πετάσματι τὴν τοῦ ἀβλήτος πτερόεντος οἴστου ἄφρουν. ὑπνοῦντι 30 δὲ παιδὶ τὸν ἥρωα Μενέλαον εἰκάσας διὰ τὸ ἀφροντιστεῖν ἄρτι πεποιδότα τοῖς ἔρκοις καὶ οἶον ἀναπίπτειν καὶ ἀνακεισθαι. καιρία δὲ λέξις ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ εἶργειν καὶ ἀπειργεῖν· διὸ καὶ δις ἐρρέθη κατ' ἐπιμονήν. (Vers. 132.) Πολλὰ φθάσας ὁ Μενέλαος δυστυχήσαι τοῦθ' ἐν μέγα, ὡς εἰκὸς, εὐτυχεῖ, ὅτι τὸ βέλος ἢ Ἀθηνᾶ τῶν καιριῶν ἀπαγαγοῦσα τοῦ σώματος ἴθυνεν αὐτῷ, ὅθι ζωστήρος ὀχῆς χρύσειο συνέχον καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ. καὶ τὸ ἐντεῦθεν γίνεται τοιαῦτα καθ' Ὅμηρον· ἐν δ' ἔπεισε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἴστος, διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠρή- ρειστο μίτρης θ', ἣν ἐφόρει, ἔρυμα χροὸς, ἔρκος ἀκόντων, ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἶσατο καὶ 10 τῆς, ἧγουν προῆλθεν ἐντὸς καὶ διὰ ταύτης, ἀκρότατον δ' ἄρ οἴστος ἐπέγραψε χρῶα φωτὸς. ἔστι δὲ *ὁ λέγει τοιοῦτον. θώραξ ἐλέγετό τις στατὸς, ὁ μέχρι λαγόνων ἄνωθεν καθήκων· ᾧ ἢ ἐπικείται 40 ἢ ὑποβέβληται ζωστήρ, ὃς κατὰ τινος καὶ ζῶμα ἐλέγετο, κατιῶν αὐτὸς ἀπὸ λαγόνων μέχρι γονάτων καὶ κνημῶν. ἃ δὴ ἀμφότερα, ἧγουν τὸν στατὸν θώρακα καὶ τὸν ζωστήρα δὲ συλληπτικῶς, θώρακα ὁ ποιητής ἐνταῦθα λέγει, ὥστε εἶναι τὴν αὐτῶν συνοχὴν διπλόον θώρακα. ἢ δὲ μίτρα ἐντὸς τούτων παρὰ τὸ ἦτρον πρὸς πλείω φυλακὴν ἔκειτο. διὸ φησιν· ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, τουτέστιν ἐφύλασσαν· ὅθεν καὶ ἔρυμα χροὸς ἐτυμολογικῶς λέγεται, ἔσω μὲν ἐριώδης οὔσα, ἵνα μὴ θλίβῃ τὸ ὑποκείμενον, ἔξω δὲ χαλκὴν τινα λεπί*δα, ἧγουν χαλκοῦν, ἐκπέταλον ἔχουσα. διὸ καὶ προῖών ἐρεῖ, ὅτι χαλκῆς ἄνδρες 454 ἔκαμον αὐτήν, ἣν δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἔρυμα χροὸς καλεῖ καὶ ἔρκος ἀκόντων. διὰ τοῦ θώρηκος οὖν τοῦ στατοῦ καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν ζωστήρος καὶ τῆς μίτρας ἐλθὼν ὁ οἴστος οὐ μέγα τι ἔδρασε κατὰ τοῦ Μενε- 20 λάου. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἄνω τῆς μίτρας καὶ τῆς συνδέσεως τοῦ ῥηθέντος ζώματος καὶ τοῦ στατοῦ θώρακος ζώνη ἐπέκειτο, σφίγγουσα τὰ πάντα, ἢ τις ἐκαλεῖτο ζωστήρ· οὗ ζωστήρος ἄνω ἐμπεισὼν ὁ τῷ Μενελάῳ ἐπαφεθεῖς οἴστος οὐ πολὺ τὸ ἐνεργὸν ἔσχεν, ἀλλὰ ἀκρότατον ἐπέγραψε χρῶα φωτὸς, ἀποκω- λυσάντων τὴν εἰς βάθος πρόοδον πρῶτα μὲν τοῦ ἐξ ἐπιπολῆς ζωστήρος, ἦτοι τῆς ζώνης χρυσοῦς οὔσης· χρύσειο γάρ, φησιν, ὀχῆς ζωστήρος συνεῖχον· εἶτα τοῦ διπλοῦ ὡς εἴρηται θώρακος, τουτέστι τοῦ στατοῦ καὶ τοῦ ὑποβεβλη*μένου αὐτῷ ζώματος, καὶ τετάρτης τῆς μίτρας. ὅτι δὲ ὁ ζωστήρ ἄνω ἦν τοῦ 10 ζώματος, δηλοῖ ὁ ποιητής ἐν τοῖς ἐξῆς λέγων· εἰρύσατο ζωστήρ παναίολος καὶ ὑπένερθε ζῶμα, καὶ μίτρη πλέον αὐτὴ τὸ βέλος ἀμβλύνασα. ἄλλοι δὲ διπλοῦν θώρακα νοοῦσι τὰ πρὸς ταῖς λαγῶσι καὶ ἐκ πλαγίων πτερύγια τοῦ θώρακος· ἃ περ πτυχθέντα καὶ οὕτως ἀλλήλοις ἐπιφερόμενα καὶ τῷ ζωστήρι σφιγγόμενα διπλοῦσιν ἐκεῖ τὸν θώρακα. Σημειῶσαι δὲ ὅτι μίτρα παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ τῆς 30 περὶ κεφαλὴν ταινίας λέγεται, ἦτοι κοινότερον εἰπεῖν ἐπὶ φασκίας, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, μίτραις ἀναδέτοις ῥυθμιζέσθαι πλόκαμον, καὶ τὸ παρ' Ἡροδότῳ, μίτραις κατειλίχαστο. καὶ οἱ περὶ κεφαλᾶς μητροφόροι, ἐξ ὧν ὀρμώμενοί τινες ταινίαν ἱρμήνευσαν ἀπλοῖκῶς οὕτω τὸν στέφανον. φασὶ δὲ τινες καὶ αὐτὸ τοῦτο στεφάνους εἶναι ποτὲ τὰς μίτρας, φάμενοι ὅτι μίτραι κυρίως οἱ ἀπὸ *φασκιῶν καὶ 20 ὠραρίων στέφανοι. γυναικεῖοι δὲ ἴσως καὶ οἱ τοιοῦτοι. παρὰ τὸν μίτον δὲ ἢ λέξις ἐτυμολογεῖται, ὡς οἶον μίτηρά τις οὔσα. Ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ μόνον ὀχεὺς πυλῶν καὶ περὶ κεφαλαίας, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ζωστή- ρος ὀχῆς ἀπὸ τοῦ ἔχειν λεγόμενοι καὶ αὐτοί. φησὶ γοῦν κατὰ τρόπον ἐτυμολογίας, ὅτι ζωστήρος ὀχῆς χρύσειοι συνέχον. τοιοῦτος δὲ τρόπος καὶ τὸ, ἔρυμα χροὸς, ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυτο· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύω ἐτυμολογεῖται τὸ ἔρυμα, (Vers. 133.) Τὸ δὲ ἦντετο γλυκέως εἴρηται ὡς ἐπὶ ἐμψύχον. δοκεῖ γάρ πως τὰ διπλούμενα συναντᾶν ἀλλήλοις. ἐνεστὼς δὲ αὐτοῦ συνηθέστατος Ὁμήρῳ τὸ ἄντω βαρύτονον, ἐξ οὗ 40 τὸ ἄντομαι καὶ ἀντόμενος. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον περισπῶσιν ὡς τὸ βοῶ. (Vers. 134.) Οὐ πόρρω δὲ γλυκύτετος οὐδὲ τὸ, ἐπέπεσεν οἴστος· ὁ μέντοι κοινότερον φράζων εἴποι ἂν ἐνέκρουσε. Τὸ δὲ ἀρηρότι δόξοι ἂν παράγωγον εἶναι τοῦ ζωστήρος, ἵνα εἴῃ ζωστήρ ζῶμα ἀρηρός. (Vers. 135.) Τὸ δὲ ἐλή*λατο ταυτόν 30 ἔστι τῷ διῆλθε. σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι πάντα τὰ τοῦ χωρίου τούτου συχνοῖς ἐπιθέτοις κοσμεῖ κατὰ ἰδέαν γλυκύτετος, πικρὸν μὲν καὶ ὀξυβελῆ τὸν οἴστιν εἰπῶν, καὶ βέλος ἐχεπενκῆς, δαιδάλεον δὲ τὸν ζωστήρα, 346 πολυδαίδαλον δὲ τὸν θώρακα, τὴν δὲ μίτραν ἔρυμα χροὸς καὶ ἔρκος ἀκόντων, ὃ δὴ ἑτεροῖον ἔστι τοῦ ἔρκος πολέμου, ἐκεῖνο γὰρ σεμνότερον. διὸ καὶ ἠρωικοῖς ἀνδράσι πολεμισταῖς ἐπιλέγεται, Αἴαντι

δηλονότι καὶ τοῖς τοιούτοις. (Vers. 137.) Ὅρα δὲ ὡς ὁμώνυμος ὢν φωνῇ ὁ ἄκων ὁ μὲν κατὰ μάχην
 περὶ τὴν ἀκὴν γίνεται, ὁ δὲ δηλοῖ σιδήρου ὀξύτητα, ὁ δὲ λοιπὸς ἐκ τοῦ αἰκων κέκραται. Τὸ δὲ ἐφόρει
 δηλοῖ μὲν τὸ ἔφερε, κεῖται δὲ κοινότερον καὶ ἐπὶ ἐνδύσεως· φορεῖ γοῦν τις ἱμάτιον· καὶ ἐπὶ ὑποδέσεως,
 ὅθεν ἀφόρητοι βλαῦται παρὰ Ἀθηναίῳ ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσὶ. Τὸ δὲ, ἔρυμα χρῶς, ἔρκος
 40 ἀκόντων, ἔπαινος μὲν ἐστὶ τῆς ῥηθείσης μίτρας, *πεφιλοτίμηται δὲ κομματικῶς ἐν ὁμοιότητι νοημά-
 των. εἰληπται δὲ ὡς ἀπὸ τείχους ὁ λαοῦ τέ ἐστὶν ἔρυμα καὶ ἔρκος πολεμίων. διὸ καὶ ὁμοιον ἔρκος πολέ-
 μου εἶπεν καὶ ἔρκος ἀκόντων. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ χρῶς πάνυ συνήθης Ὀμήρῳ. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ χρῶς
 Δωρικώτερον γέγονεν ὁ χρῶς, συνεκδραμῶν κατὰ τὸν ὄξυν τόνον τῷ ἰδρῶς, οὐ μὴν τοῖς ἀνομοιογενέσι
 μονοσυλλάβοις, ὅποια ἢ Κῶς, ἢ τλῶς, ἢ κρῶς. (Vers. 138.) Τοῦ δὲ εἶσατο εἶω ἐστὶ τὸ θῆμα,
 ὃ πολλαχοῦ διαφαίνεται. ταῦτόν δὲ κατ' ἐννοίαν τὸ διελήλατο καὶ τὸ διαείσατο, πλὴν ὅσον τοῦτο μὲν 10
 455 ποιητικώτερον, ἐκεῖνο δὲ καινότερον. (Vers. 139.) Τὸ δὲ ἀκρότατον τὸ πάντη *ἀβαθὲς δηλοῖ τῆς
 πληγῆς. διὸ τὸ, ἐπέγραψεν ἀκρότατον χρῶα, ταῦτόν ἐστι τῷ ἐπιπολῆς ἕξεσε· γράψαι γὰρ τὸ ἐπιξέσαι,
 ὡς καὶ ἀλλαγῶν λεχθήσεται. ὅτι δὲ καὶ τραχύτερον εἰς ἐκφώνησιν τὸ γράφειν τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐα γλάφειν,
 καὶ αὐτὸ ἀλλαχόθι ῥηθήσεται. (Vers. 140.) Πληγῆς φραστικὸν τὸ, αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἶμα κελαινε-
 φές ἐξ ὠτειλῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι αἶμα μὲν ἐστὶ κελαινεφές τὸ κελαινὸν φαινόμενον καὶ αὐτόχρομα
 κατ' Ὀμηρον εἶπεν μέλαν, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ· καὶ κελαινὸν δὲ, ὡς ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ ἔφη· Ζεὺς
 δὲ κελαινεφές καὶ αὐτὸς μὲν λέγοιτ' ἂν οὕτω διὰ τὸ μέλας εἶναι φανῆται καὶ δυσόρατος· μέλας γὰρ
 ὁ ἀήρ, ὅθεν καὶ ἤερόεν τὸ σκοτεινὸν καὶ ἤερα τὴν ἀορασίαν φροῖν ὁ ποιητής· ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ
 10 ἄλλως ἐκεῖνος παρὰ τὸ τὰ νέφη κελαινέειν ἢ τοὶ μελαίνειν, ὡς καὶ *ἀλλαγῶν γέγραπται· νεφεληγερέτης
 γάρ. Ὄτειλή δὲ κυρίως μὲν τραῦμα τὸ ἐκ τοῦ οὐτάσαι, ὃ ἐστὶν ἐγγύθεν τραῦσαι. Ὀμηρος δὲ ἐνταῦθα τὸ 20
 ἐκ τῆς βολῆς οὕτως ἐκάλεσε. καὶ μὴν ἄλλως διαφορὰν οἶδεν Ὀμηρος τοῦ οὐτάσαι καὶ τοῦ βαλεῖν, ὡς
 πολλαχοῦ φανῆσεται. διαφέρει δὲ οὐλῆς ὠτειλῆ, ὅτι ὠτειλῆ μὲν αὐτὸ τὸ τραῦμα, οὐλῆ δὲ τύλος ἢ τύπος
 θεραπευθέντος τραύματος. Τοῦ δὲ, ἔρρεεν αἶμα, ἑτεροῖον ἐστὶ τὸ ἀνεκῆκιεν αἶμα, ὡς ἐτέρωθι φανεῖ-
 23 ται. * (Vers. 141. sqq.) Αἱ ἐκ Καρίας καὶ αἱ Λυδαὶ γυναῖκες ἀγαθαὶ ἦσαν βάπτειν ἐλεφάντων ὅστ' α
 φοινικῶ χρωμάτι, καὶ ὅτι ὁ τοιοῦτος ἐλέφας ἐν Θαλάμῳ τοῖς βασιλευσὶν ἔκειτο ἄγαλμα. οὕτω γὰρ
 ὁ χρυσοῦς ἐτυράννει τῶν ἄλλων ὑλῶν. καὶ σημείωσαι ὅπως ἀνεκάθεν τὰ ἐρυθροβαφῆ βασιλέων ἦσαν
 παράσημα. τοιούτῳ ἐλέφαντι ἀπεικάζει Ὀμηρος τὰ κάτω τοῦ Μενελάου, ὅτε τῷ ἐκ βολῆς αἵματι περιζῶ-
 ῥέοντο, λέγων οὕτω· ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίμη Μηρονὶς ἢ Κείρα παρήιον ἔμμεναι
 ἵππων, κεῖται δ' ἐν Θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο ἵππητες φορέειν, βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα, ἀμ-
 30 φότερον κό*σμος τε ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος, τοιοῖ τοι Μενέλαε μίανθην αἵματι μηροῖ εὐφυέες κνήμαί τε 30
 ἠδὲ σφυρὰ καλὴ ὑπέναρθεν. καὶ οὕτω μὲν ἡ παραβολὴ λευκὸν φύσει τὸν Μενέλαον ἱστορεῖ· εἰ δὲ καὶ
 θῆληνπρεπὲς ἐν ἥρωσιν ἢ λευκότης, διὸ τὸν Τρωικὸν κύκνον Θεόκριτος τοιοῦτον ὄντα θῆλην ἀπὸ χροιάς
 ἔφη, ἀλλ' ἐνταῦθα φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι κἂν ἄλλως εὐπαθὲς τὸ λευκὸν, ἰσχυρότερα δὲ τὰ μελάγχροα
 τῶν σωμάτων. ἀλλὰ παρὰ τοῖς Λάκωσι χαρακτήρ ἀνδρίας ἦν λευκὸς χρῶς καὶ κόμη ξανθὸς, ὁποῖον
 καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἶναι ἱστορεῖ ὁ ποιητής. ὅτι δὲ τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν, καὶ ἐν ῥητο-
 ρικοῖς δηλοῦνται λεξικοῖς· ὅν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται ὅτι λευκοὶ οἱ δειλοὶ, καὶ λευκώπιοι οἱ αὐτοί· ἐν δὲ
 ἐτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου διηλαδῆ τὸ, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. ᾧ συμπάρακεινται καὶ ἑτε-
 40 ραι κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὐταί· καὶ οὐδεὶς δυσώνης *χρηστὸν ὀφωκῆ κρέας· καὶ οὐδὲν φρονεῖ
 δίκαιον ἐστυκῶς ἀνήρ. Ὅρα δὲ ὡς καὶ αὕτη ἡ παραβολὴ ἔχει τι πολυμαθίας διὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἱστοριῶν,
 πολλαχοῦ καὶ τοῦτο τεχναζομένου τοῦ ποιητοῦ, ὡς προεδδήλωται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλέφαντα μὲν λέγει τὸ 40
 ἐλεφάντινον ὀστοῦν, τῷ τοῦ ὄλου ὀνόματι ὀνομάζων τὸ μέρος· ᾧ τρόπῳ καὶ βοῦς τὸ δέρμα, ἢ βύρσα
 δηλαδῆ, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ γέλῳτι γαιδρὸν κάρα ἢ τοῖ πρόσωπον· ὅτι δὲ ποτε καὶ τὸ ὄλον τῷ τοῦ
 μέρους καλεῖται ὀνόματι, μικρὸν ὅσον δηλωθήσεται· τινὲς δὲ ἐλεφάντ' ἀναγνώσκουσιν ὀξύτόνως, ὡς
 456 τὸ καλὰ, ἵνα λέγῃ τὰ ἐλεφάντινα· Φοίνικα δὲ λέγει τὸ *φοινικοῦν χρωμα τὸ ἐκ καρποῦ φασὶ πρῶνον, 347
 ὃ μάλιστα πολὺ λέγονται συλλέγειν Τροισζήνιοι· ὁμωνυμεί δὲ τῇ ῥηθείσῃ λέξει καὶ ἡ ὀπώρα ὁ φοῖνιξ.
 δι' αὐτὴν δὲ καὶ τὸ δένδρον ὁ φοῖνιξ. ἀρχὴ δὲ παραγωγικὴ αὐτῆς ὁ φόνος ἢ τοῖ τὸ αἶμα, οὐ πρὸς

ὁμοιότητα ὁ τοῦ φοίνικος καρπὸς ἐρεύθεται· ὅθεν καὶ Φοῖνιξ κύριον διὰ τὸν κατ' αὐτὸν ὡς εἰκὸς φοινίκειον χροῦν. Μιαινῆν δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ βάπτειν, ὃ περ ἄλλοι φαρμάσσειν φασίν. ἐντεῦθεν καὶ μισφόνος Ἄρης οὐκ ἐπὶ ψόγῳ, ἀλλ' ὡς αἰμοβαφῆς, καὶ μισφός αἵματι οὐχ' ὡς μισφάι ἡμέραι παρὰ τοῖς ὕστερον αἰ τῶν κατοικομένων, ἀλλ' ὁ αἰμοβαφῆς κατὰ τὸ, οὐδέ ποθι μισφός, ὃ περ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἰλιάδος κεῖται. (Vers. 142.) Μηνὸς δὲ γυνή ἢ Λυδῆ· Μαιονες γάρ, ὡς καὶ προδεδήλωται, καὶ Μήονες οἱ Λυδοὶ, παρ' οἷς καὶ ἀγαθαὶ λέγονται εἶναι βαφαί. Κάει*ρα δὲ γυνή ἢ Καρίνη κατὰ τοὺς 10 παλαιούς ἢ Καρικῆ, ἣτοι ἐκ Καρίας. παρὰ δὲ Προδότῳ κεῖται καὶ ἐσθῆς Κάειρα. ἔστι δὲ παρὰ τισὶ τῶν παλαιῶν εὑρεῖν καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ τινὲς τὸ Κάειρα γράφοντες, εἶτα καὶ δυσυλλάβως Καίρα συναιροῦντες ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δεδήλωται. κατὰ τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ Δάειρα κατὰ Αἴλιον 10 Διονύσιον διὰ τοῦ ἰ γραφῆν πρὸς τινῶν, εἶτα συναιρεθῆν δυσυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαίρα ὀνομάζεται· ἦν δέ, φησι, μήτηρ Ἐλευσίνος. περὶ δὲ τούτου καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς που ρηθῆσεται. Παρήιον δὲ ἵππων τὸ τοῦ χαλινοῦ παραγναθίδιον. λέγεται δὲ ποτε οὕτω καὶ αὐτὴ ἢ παρειά. Ὅρα δ' ἐντεῦθεν καὶ ὅτι παρειά καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων φαίνεται λέγεσθαι. (Vers. 143.) Τὸ δὲ, κεῖται ἐν θαλάμῳ, καθὰ καὶ τὸ, κεῖται ἄγαλμα, κειμήλιον εἶναι δηλοῖ καὶ τὸν τοιοῦτον ἐλέφαντα, ταῦτόν δὲ εἰπεῖν, ἀπόφειτον κτήμα, ἐπεὶ καὶ ταῦτόν κεισθαι καὶ ἀποτεθεῖσθαι. *Τὸ δὲ, πολέες ἠρήσαντο, πολυέραστον εἶναι δηλοῖ τὸν ρηθέντα 20 ἐλέφαντα. (Vers. 144.) Τὸ δὲ φορέειν ἀπὸ τοῦ ἵππου μετήνεκται εἰς τὸν ἵππότην· ἵππος γὰρ φορεῖ παρήιον ἐξ ἐλέφαντος, οὐ μὴν ὁ ἵππεύς. Ἄγαλμα δὲ πανταχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια, εἰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἐπὶ ξοάνου τὴν λέξιν τεθείκασι. παλαιὸς δὲ τις γράφει οὕτως· ἄγαλμα οὐ συνήθως τὸ θεῶν ἢ ἡρώων, ἀλλὰ κοινῶς, οἶον, βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα, 20 καὶ ἄλλα ἄγαλματ' ἀνήψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε, καὶ ἰν' ἄγαλμα κεχάροίτο ἰδοῦσα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὴ λαμπρὸν ἄγαλμα, εἴτ' οὖν ἀγαλλίαμα, εἴη ἂν ποτε καὶ ἀθύρμα, ὅτε δηλαδὴ ἀφελὲς προσώποις χορηγεῖται, ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ ἐν τῷ, ἐδίδου ἀθύρματα. Ἰστέον δὲ ὡς, εἰ καὶ ταῦτα νοεῖ τὸ χαιρεῖν καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, ἀλλὰ τὰ ἐξ αὐτῶν, τὸ ἄγαλμα καὶ τὸ χάσμα, διαφέρουσι· βαρύτερος μὲν *γὰρ τὸ χάσμα, ἐπεὶ καὶ μυκτῆρα δηλοῖ καὶ κατάγελων, ὡς δηλοῖ τὸ, δυσμενέσι μὲν χάσμα, καὶ τὸ, 30 σὸν ἄσμα, χάσμα καὶ γέλως· ἑτεροίας δὲ ἡδονῆς τὸ ἄγαλμα, ὡς καὶ τὸ ἀγαλλίαμα· καὶ τὸ χαιρεῖν δὲ γε καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι δοκεῖ ποτὲ διαφορὰν ἔχειν· χαιρεῖ μὲν γὰρ τις καὶ ἐπὶ ἐχθρῷ ἤγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δὲ ἄλλως ἐπὶ μόνοις, ὡς εἰ καὶ φιλόκαλος ἐπὶ τινὶ καλλωπισμῷ. (Vers. 145.) Τὸ δὲ αἰφρότερον σχῆμα καὶ νῦν ἐπιρρήματικὸν Ὀμηρικόν, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐφάνη. Κόσμος δὲ κύδους διαφέρει, καθότι ὁ μὲν εἰς κάλλος τῷ ἵππῳ συμβάλλεται, τὸ δὲ κύδος ἐκεῖθεν παρέπεται τῷ κειμηλιούντι τὸν ἐλέφанта. 30 (Vers. 146.) Τὸ δὲ, μίανθην μηροῖ, δυϊκόν ἐστι ῥῆμα ἀπὸ τοῦ μιανθήτην γεγονὸς κατὰ συγκοπὴν. εἰ δὲ τις ὑπολάβῃ χρῆναι γράφεσθαι, μίανθεν αἵματι μηροῖ, τουτέστιν ἐμίανθησαν, ἔχον ἂν ἴσως προσιστάμενον τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ τὸν μετρικὸν ποδισμόν. Ὅρα δὲ *καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς παρα- 40 βολῆς. οὐ γὰρ κατέληξε συνήθως εἰς τὸ ὡς, ἀλλὰ εἰς τὸ τοιοῦ διὰ ποικιλίαν ῥητορικῆν. ἐξευτελίξει δὲ καὶ τὴν τοῦ Πανδάρου βολῆν ἢ παραβολήν. ὡς γὰρ ἐλέφας τέχνη βάπτεται ὑπὸ γυναικῶν, οὕτως οἱ τοῦ Μενελάου μηροῖ ἐκ τῆς τοῦ Πανδάρου βολῆς. (Vers. 147.) Εὐφνεῖς δὲ μηροῖ οἱ εὐ πεφυκότες καὶ τῷ ἔλω σύμμετροι. ὅτε μέντοι εὐφνεῖα που πτελέην ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ ὁ ποιητής, τότε μάλιστα κυριολεκτεῖ. οἱ δὲ γε παρὰ τοῖς ὕστερον εὐφνεῖς ψυχικῶς ἐπαινοῦνται ὡς εὐ πεφυκότες εἰς τὸ μαθεῖν, τὸ δὲ παρ' Εὐριπίδῃ εὐφνεῖς πρόσωπον κατὰ τοὺς εὐφνεῖς ἐρῶέθη μηρούς ἐκ τῆς καθ' Ὀμηρον *φνηῖς. Σφυρὰ δὲ 457 καλὰ τῷ Μενελάῳ, πρὸς ἀναλογίαν καὶ αὐτὰ τοῦ ὅλου σώματος. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὐδ' ἂν Ἀλεξάνδρου ψόγος εἴη τὸ ἀργύρεα ἣτοι λευκὰ καὶ καλὰ ἔχειν τὰ ἐπισφύρια. Ὅρα δὲ καὶ 40 ὅτι ἄλλο μὲν τὸ καλὰ σφυρὰ ἔχειν, ἄλλο δὲ τὸ καλλίσφυρος. τὸ μὲν γὰρ σύνθετον γυναικὸς ἐπίθετον, καλὰ δὲ σφυρὰ ἰδοῦ καὶ ἐπὶ ἥρωος εἴρηται. σφυρὰ δὲ λέγεται τὰ ἀπολήγοντα πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ καὶ ἐκ πλαγίου ἐξέχοντα, καθ' ὁμοιότητα, ὡς οἱ παλαιοὶ φασί, τῶν χαλκευτικῶν σφυρῶν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα σαφῶς καὶ εὐτάκτως Ὀμηρὸς τὴν τῶν σφυρῶν τάξιν δηλοῖ εἰπὼν· μηροῖ κνήμαί τε καὶ σφυρὰ ὑπένερθεν· οἷς ὑπόκεινται πῖδες τὸ ἔσχατον κατ' Ἀριστοτέλην εἰπεῖν, ὧν φησὶ τὸ μὲν ἐσχισμένον κατὰ τὸ ἐμπρόσθιον δάκτυλοι, τὸ δὲ σαρκῶ*δες κάτωθεν στῆθος. Ἰστέον οὖν ὅτι μηρῶν ὄντων, 10

εἶτα κνημῶν, ἐπὶ δὲ ταύταις σφυρῶν, καὶ τελευταῖον ποδῶν, ὁ εἰπὼν τὸ ὅλον πόδας ἐκ μέρους τὸ ὅλον
 28 ὀνομάζει, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν γίνεται. * (Vers. 151.) Ὅγκους ὁ ποιητὴς ὀνομάζει τὰς ἀκίδας, 348
 αἱ γωνιοῦσι τὸ βέλος, εἰπὼν· ὡς δ' ἴδε νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, ἀφορρὸν οἱ θυμὸς ἐνὶ
 στήθεσιν ἀγέρθη. καὶ προῖων δὲ ὄξεες ὄγκοι φησί. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ σιδηροθήκην τινὰ ἢ βελοθή-
 κην ὄγκιον καλεῖ. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ οὕτως· ὄγκοι, γωνῖαι, καὶ ὄγκαιον ἀγγεῖον τὸ καὶ ὄγκιον,
 ἐν ᾧ ἀκίδες βελῶν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὄγκου καὶ ἐπὶ ἀλαζονικοῦ ὀξύτητος ἢ μεταφορὰ γίνεται. Νεῦρον
 δὲ λέγει τὸ κύκλω σφίγγον τὴν τοῦ σιδήρου τοῦ βέλους ἐμβολήν. καὶ νῦν μὲν φυσικῶς ἢ λέξις ἔχει· ὅτε
 δὲ τις ἀκολουθῶν παλαιᾷ χρήσει νεῦρα πραγμάτων ἐρεῖ τὰ χρήματα, τροπικῶς ἔφρασεν, ὡς περ καὶ
 ὁ εἰπὼν ἐκνευρισθαι τοὺς ἀσθενῶς ἢ ἀμελῶς περὶ τὰ πρακτέα ἔχοντας. καὶ ὁ μετενεγκῶν δὲ ἀπὸ τῶν
 νευροσπαστουμένων ζῶων τοὺς νευροσπάστας ὁμοίως ἐποίησεν, ὣν παρώνυμος ἢ νευροσπαστική τέχνη· 10
 ἐφ' ἣ περιπυστος ἦν, φασὶ, Ποσειδῶν ὁ ἐξ Ἀθηνῶν. τέχνη δὲ πάντως οὐ σπουδαία ἢ νευροσπαστική,
 ἀλλὰ τῶν κατ' εἶδος παιδιᾶς. δῆλον δ' ὅτι ἀλλοπαθοῦς ῥήματος ὄντος τοῦ ἐκνευρίζειν προῦπόκειται τὸ
 40 νευρῶ, * τουτέστιν ἐνδυναμῶ. (Vers. 152.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, θυμὸς ἀγέρθη, ὃ ἐστι συνήχθη,
 συντίθησι παρ' Ὀμήρῳ τὸ θυμῆγερέειν. δῆλον δὲ ὡς ὁ συναγερθεὶς θυμὸς φθάσας ἐξέλιπε· τοῦτο δὲ
 τὸ παρ' Ὀμήρῳ μὲν ὀλιγηπελέειν, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον ὀλιγοθυμεῖν καὶ λιποψυχεῖν, ὃ καὶ ὁ βασιλεὺς
 παθῶν διὰ τὸν ἀδελφὸν, εἶτα συνήγαγε θυμόν. ἐνέφηνε δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ῥηθὲν λιποψύχημα διὰ τοῦ
 περὶ τὸν βασιλέα φόβου, εἰπὼν· ῥίγησε δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν. (Vers. 153.) Πένθους δηλωτικὸν
 τὸ, τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη ὁ δεῖνα χειρὸς ἔχων· ἐπεστενέχοντο δ' ἑταῖροι. (Vers. 155.) Τὸ εἰς
 458 ἐπικίνδυνον μονομαχίαν ἐναγαγεῖν οἶον, ἤγουν μόνον, προ*στήσαι φησὶν ἐν τῷ, φίλε κασίγνητε, θά-
 νατον νῦ τοι ὄρκι' ἔταμνον, οἶον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι. ἐκ δὲ τούτου καὶ προστα- 20
 τεῖν ῥῆμα τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἴστασθαι, εἰ καὶ μὴ εἰς μονομαχίαν, ἀλλ' οὖν εἰς τινα βοήθειαν. Ἰστέον
 δὲ ὅτι τὸ φίλε ἐκτείνει ἐνταῦθα τὴν παραλήγουσαν, οὐχ' ὥστε μὴν καὶ περισπασθῆναι αὐτήν, ἀλλὰ
 κατὰ λόγον κοινῆς συλλαβῆς διὰ τὴν ὀξεῖαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. (Vers. 156.) Τὸ δὲ ἔταμνον
 πρώτου προσώπου ἐστὶ, λέγοντος τοῦ βασιλέως ὅτι θάνατόν σοι ἔθυσα τοὺς γενομένους ὄρκους. Καὶ
 ὄρα τὸ καιρίον τοῦ ὄρκια τάμνειν, περὶ οὗ προεῖρηται· δυνάμενος γὰρ εἰπεῖν ὅτι ὄρκι' ἔτενξα, ὃ δ'
 οὐχ' οὕτως ἔφη, ἀλλὰ τὴν τοῦ τάμνειν λέξιν προέκρινε. Τὸ δὲ, οἶον μάχεσθαι, προῦπάρχει τοῦ μονο-
 10 μαχεῖν. Τὸ δὲ προσθήσας ἔοικεν ἀπὸ ἱερείου ἐνταῦθα ληφθῆναι, ὃ πρὸ ἐτέρων ζῶων *ίσταται ἀγόμε-
 νον ἐπὶ σφαγῆν. (Vers. 157.) Ὁ περ ἔφη πρὸ τούτου πημιῆναι ὄρκια καὶ δηλήσασθαι, ἐνταῦθα
 ὄρκια πιστὰ πατήσαι φησὶ, δριμύτερον δὲ τοῦτο ἐκείνων· πολλὴν γὰρ δηλοῖ καταφρόνησιν τὸ πατήσαι,
 ταῦτόν ὃν τῷ ῥῆματι, οἶον εἰς πάτον ἤγουν εἰς τρίβον, καὶ ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς. (Vers. 158.) Ἀγαθὴ 30
 ἔννοια εἰς φυλακὴν ὄρκου τὸ, οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον καὶ δεξιάι ἧς ἐπέπιθμεν, ἤγουν αἷς ἐπέ-
 στημεν. ἔστι δὲ, ὡς καὶ προεῖρηται, τοῦ ἐπέπιθμεν πρώτον ἐνικὸν πρόσωπον ὃ ἐπέπιθον, δεύτερος
 Ἰωνικὸς ἀόριστος, οὗ τὸ πληθυντικὸν συγκοπὲν Αἰολικῶς πεποίηκε τὸ ἐπέπιθμεν, ὃ περ οὐκ ἂν προ-
 φέροι τις πεζολογῶν. οἶον δὲ τι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἢ τῶν δεξιῶν ἄψις, δηλοῖ καὶ ἢ Ὀδύσσεια. σημειώ-
 σαι δ' ἐντεῦθεν ὅτι ἐν τοῖς ὄρκοις καὶ δεξιῶν ἤπτοντο, εἰ καὶ Ὀμηρος οἰκείῳ νόμῳ τοῦτο εἰσήγησεν ἐν
 20 τοῖς φθάσασιν, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν ποιεῖ κατὰ σχῆμα ἀποσιωπήσεως. ὅτι δὲ ἐκ τῶν ῥη*θειῶν
 δεξιῶν καὶ τὸ φιλικῶς δεξιουῖσθαι εἴρηται καὶ ἢ κατὰ φιλίαν δεξίωσις, δῆλον ἐστίν. Οὐκ εἶναι δὲ ἄλιον
 τὸ ὄρκιον λέγει διὰ τὸ ὑπὸ θεοῦ ἐφοραῖσθαι καὶ τοὺς ὄρκους, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην φιλοτήσιον δεξίωσιν.
 διὸ καθὰ ὄρκιος Ζεὺς, οὕτω καὶ φίλιος ὁ αὐτὸς καὶ ἑταιρεῖος· καθ' ὅμοιον δὲ λόγον καὶ ὁμόγνιος, ὡς
 καὶ πατρῷος· πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἐρκεῖος καὶ ἐφέστιος, ὃ καὶ ἐπίστιος Ἰωνικῶς, καὶ ὅσα δὲ ἄλλα 40
 τοιαῦτα κοινωνικὰ ὀνόματα, ἐν οἷς καὶ ὁ ξένιος καὶ ὁ φράτριος. (Vers. 160.) Γενναίου στρατηγοῦ
 ἴδιον τὸ μὴ συμπεπτωκέναι τοῖς καιροῖς, ἀλλ' ἐλπίζειν αἰεὶ τὰ χρηστότερα. οὕτως Ἀγαμέμνων, εἰ καὶ
 βεβλήσθαι καιρίως οἶεται τὸν ἀδελφὸν καὶ ὡς τεθνηξόμενον πενθεῖ, ὁμῶς πέποιθεν ὡς εἰ καὶ μὴ αὐτίκα
 τετέλεσται κακὰ τοῖς ἐχθροῖς, ἀλλ' ὄψε γοῦν τελεσθήσεται. λαλεῖ οὖν εὐέλπιδος ἀνδρὸς λόγους εἰπὼν· 349
 30 εἰ περ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν, ἐκ τε καὶ ὄψε τελεῖ, σὺν τε με*γάλῳ ἀπέτισαν. εἶτα
 ἐρηγνεύων τί δηλοῖ τὸ σὺν μεγάλῳ, φησὶ· σὺν σφῆσι κεφαλῆσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. οὐ καινὸν δὲ τὶν

ἡδικημένον Μενέλαον εὐελπιν εἶναι, εἴ γε καὶ ὁ ἀλάστωρ Πάρις ἠττηθεῖς, ὡς εἴρηται, θαρρόει ἑσαυθις
 νικῆσαι, καθὰ προεγράφη, τὸν Ἀρηίφιλον Μενέλαον. (Vers. 162.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ σφίσιον εἶτε θηλυκοῦ
 γένους εἴη εἶτε καὶ μὴ, ὥστε σημαίνειν τὸ αὐταῖς ἢ τὸ αὐτοῖς, διὰ τοῦ ἰ γράφεται παρὰ τῆ ποιητικῆ ἀκρι-
 βεία, εἰ μὴ που, ὡς καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ ἰδίαις λαμβάνεται· αὐτὸ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὁ σφὸς ἢ σφῆ ταῖς σφαις
 ἔχει τὸ ἦ ἐν τῆ παραληγούσῃ ὁμοίως τῶ ἦσι φρεσὶ, καὶ σῆσι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ, ἀπέτισαν σὺν σφῆσι
 κεφαλαῖς, ἐν Ὀδυσσεΐα ἑλλιπτικῶς παραφράζων φησὶ· σῶ κράατι τίσεις. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῶ, ἕκ τε καὶ
 ὀψὲ τελεῖ, καὶ ἐν τῶ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, χρόνοι ἀντὶ χρόνων συνήθως λαμβάνονται, ἤγουν ἐνιστῶς
 καὶ παρωχημένος ἀντὶ ἀληθοῦς μέλλοντος· τὸ γὰρ ἕκτε*λεῖ ἀντὶ τοῦ πάντως ἐκτελέσει, καὶ τὸ ἀπέτισαν 40
 ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἐξ ἅπαντος ἀποτίσουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῆσι κεφαλῆσι
 10 καὶ ἐξῆς, παροιμιακὴ τις τροπικὴ ἐννοία ἐστὶ, μετενηνεγμένη ἀπὸ ἀκολουθίας χρέους, δηλοῦσα ὅτι τὸ
 χρέος, ὃ λαβόντες οἱ Τρῶες ἔχουσι πολλοὺς ἤδη ἐνιαυτοὺς, ὃ πέρ ἐστὶν ἡ ἠρπασμένη Ἑλένη, ὀψὲ ποτε
 ἀποτίσουσιν, ὡς οἷά τι ἀρχαῖον ἤγουν κεφάλαιον ὀφειλῆς· καὶ οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ σὺν μεγάλῳ καὶ τόκῳ
 καὶ ποινῇ, τουτέστι προστίμῳ· ταδέ εἰσιν αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀρπασάντων καὶ ἡ τῶν αὐτοῖς φιλότατων
 αἰχμαλωσία. ὁμοιοῦται δὲ πῶς τῆ τοιαύτῃ Ὀμηρικῇ ἐννοίᾳ ἐν *τοῖς μετὰ ταῦτα τὸ, μὴ τὸ χθιζόν 459
 Ἀχαιοὶ ἀποστήσονται χρέος. * (Vers. 163.) Παραρρίπτει καὶ ἐνταῦθα τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν ὁ ποιη- 27
 τῆς, παραμυθούμενος ἀγωνιῶντα τὸν φιλέλληνα. παράγει γὰρ τὸν βασιλέα λέγοντα· εὖ γὰρ ἐγὼ τὸδε
 οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν· ἔσσειται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, καὶ Πριάμος καὶ *λαὸς 30
 Πριάμοιο. σχῆμα δὲ καὶ τοῦτο πρυναφωνήσεως, ὃ περ παρωδήσει τις καὶ ἐπὶ ἐτέραις ὑποθέσει προ-
 μαντευόμενός τι κακόν· οἷον ὅτι, εὖ οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ὡς ἔσσειται ἡμαρ ὅταν ποτὲ
 20 τὸδε γένηται. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ παρέργως, ἀλλὰ καὶ λίαν περιέργως εἶπεν ὁ ποιητῆς τὸ, ἔσσειται καιρὸς
 30 ὅτε ὀλεῖται ἡ Τροία· κατὰ γὰρ τὸν γεωγράφον καὶ ἐτέρους οὐδὲν ἴχνος ἐστὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως. ἐκπε-
 πορθημένων γάρ, φησὶ, τῶν κύκλῳ, οὐ μὴν κατεσπασμένων τελείως, ταύτης δ' ἐκ βάρθρων ἀνατρα-
 πείσης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάκτισιν μετηνέχθησαν, εἰ καὶ οἱ Ἰλιεῖς λέγουσιν οὐ τελείως
 ἠφανίσθαι αὐτὴν μετὰ τὴν ἄλωσιν· ὃ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Ἰλιέων κώμη, ἐνθα ἡ παλαιὰ Ἴλιος, τριά-
 κοντα σχεδὸν σταδίων ἀνωτέρω πρὸς τὴν ὕστερον, εἰ καὶ Ἰλιεῖς φιλοδοξοῦντες ἠθέλον ταύτην εἶναι τὴν
 παλαιάν. ἡ δὲ τοιαύτη κώμη Ἀθηνᾶς ἔσχε, φησὶν, ἱερὸν μικρὸν καὶ εὐτελές. * Ἀλέξανδρος δὲ ἰ Μακε- 40
 δὼν μετὰ τὴν ἐν Γρανίκῳ νίκην ἀναβὰς ἀναθήμασί τε ἐκόσμησε καὶ πόλιν ἀντὶ κώμης προσηγόρευσε
 καὶ ἐλευθέραν ἔκρινε καὶ ἄφορον, ὑπέσχετο δὲ καὶ πόλιν ποιῆσαι μεγάλην καὶ ἱερὸν ἐπισημότατον.
 λέγεται δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ Ἑλλήνων κατασκαφὴν πλείους μεταβεβληκέναι τόπους. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὸ
 30 ὕστερον Ἴλιον οὕτω ποτὲ ὀλιγωρήθη, ὡς μηδὲ κεραμωτὰς ἔχειν στέγας· ὕστερον δὲ ἐπανορθωθείσα
 ἑάλω, φησὶν, ὑπὸ Φιμβρίου Ῥωμαίου ἐνδεκαταίᾳ, τῶν Ἰλιέων μὴ δεχομένων αὐτὸν ὡς ληστήν. ἐπεὶ δὲ
 ἔκαυχάτο ὅτι τὴν πόλιν, ἣν Ἀγαμέμνων δέκα ἔτη μόλις εἶλε χιλιόναυν στόλον ἔχων, αὐ*τὸς ἐνδεκα 460
 ἡμέραις χειρώσατο, εἶπέ τις Ἰλιεύς, οὐ γὰρ ἦν Ἐκτωρ ὑπερμαχῶν τῆς πόλεως. Καῖσαρ δὲ ὁ θεὸς
 πάνν αὐτῆς προηγνόνησε, ζηλώσας Ἀλέξανδρον. ἦν γὰρ, ὡς περ Ἀλέξανδρος Φιλόμηρος, οὕτω Καῖσαρ
 Φιλαλέξανδρος. συνάγεται γοῖν ἐκ τῶν τοῦ γεωγράφου παντελῶς ἀπολωλέναι τὴν παλαιάν Ἴλιον, ὅς
 καὶ ῥητῶς φησὶν ὅτι Ὀμηρος ἀφανισμόν δηλοῖ ἐν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῶ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.
 δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἠλαζονεύοντο Ἰλιεῖς μὴ ἀφανισθῆναι τὴν κατ' αὐτοὺς πόλιν· ὅθεν καὶ ὁ Δίων ἐπηγω-
 νίστατο ἀνασκευάσαι τὰ Τρωικά· καὶ αὐτοὶ τάχ' ἂν ἔχαιρον τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Δίωνος. Ἑλλάνικος
 δέ, φασὶ, χαριζόμενος αὐτοῖς, συνηγορεῖ τὴν αὐτὴν εἶναι πόλιν τὴν νῦν τῆ τότε. ὅτι δὲ τοῦτο οὐκ
 40 ἀληθές, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς που δηλωθήσεται. φησὶ δὲ καὶ Λυκούργος ὁ ῥήτωρ οὕτω περὶ *τῆς Ἰλίου· τίς 10
 οὐκ ἀκήκοεν, ὡς ἅπαξ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατεσκάφη, ὕστερον δὲ τινες ἀνακτίσαι μὲν διανοήσαντο,
 οἰωνισάμενοι δὲ ἐπαύσαντο, εἶτε διὰ τὰς συμφορὰς, εἶτε καταρασαμένου τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τι
 παλαιὸν ἔθος· ὡς περ καὶ Κροῖσος ἐξελών, φασὶ, τὴν Σαρδιανὴν ἀράς ἔθετο κατὰ τῶν τοιχοῦντων
 τὸν τόπον. (Vers. 164.) Τὸ δὲ, ἔσσειται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς που ἐρεῖ
 ὁ ποιητῆς κατὰ ὁμοίαν προαναφώνησιν. προλέγει δ' ἐνταῦθα τὸ τοιοῦτον ὁ βασιλεὺς οἷα πεποιδῶς
 τοῖς ἐκ Διὸς τέρασι. φησὶ γάρ· Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, αὐτὸς ἐπισείησιν

ἔρεμνῆν αἰγίδα πᾶσι, τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσειται οὐκ ἀτέλεστα. ἰστίον δὲ ὅτι οὐκ αὐτὸς
 ἐλπίζει ὁ βασιλεὺς ἐλεῖν τὴν Τροίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπιτορκίαν τῶν Τρώων ἀπολωλέναι αὐτὴν ποτε λέγει·
 20 περὶ γὰρ ἑαυτοῦ δυσελπιστεῖ. διὸ καὶ ἐπάγει· ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσειται, ὦ Μενέλαε, αἴκε
 θάνης καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο· καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην· αὐτίκα γὰρ μνή-
 σονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης, καὶ τὰ ἐξῆς. ἐν δὲ τοῖς ἐκτεθειμένοις τὸ μὲν ὁλόκληρον παρακείμενός ἐστιν
 ὑποτακτικὸς ἐκ τοῦ ὁλόκληρου, ὁμοίως τῷ ὄρωρα ὄρώρη. (Vers. 166.) Ὑψίζυγος δὲ ὁ ὑψηλὸς κυβερνήτης
 ἀπὸ τοῦ ὑψι ἐπιρρήματος καὶ τοῦ κυβερνητικοῦ ζυγοῦ. εἰπεῖν γὰρ ὁ ἐν ὑψει καθήμενος ὀκνοῦσιν οἱ
 παλαιοὶ, φάμενοι ὀρειανὸν μὲν τὸν ἐν ὄρει διατρίβοντα, καὶ ἐγγεμίμαρον καὶ ὕσα τοιαῦτα, διφθόγγῳ
 στοιχεῖν δίχα γε τοῦ ὀρίανον, ὃ χαίρει ὄρεσι, καὶ τῶν ὅσοις ἐπάγονται δύο σύμφωνα, οἷον ὀρίτροφος,
 ὀρίδρομος, ὀριβρομέτης· τὰ δὲ παρὰ τὸ ὑψος καὶ κάλλος ἐν διχρόνῳ μόνῳ εἶναι, ὑψίζυμος, καλλι- 10
 δρομος. ἔτι καὶ ἄλλως ὑψίζυγος ὁ ἄνω σταθμίζων τὰ κατ' ἀνθρώπους, ἵνα ἐν μιᾷ λέξει συντέμῃ τὸ
 30 νόημα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ τὸν Δία ποιήσει τάλαντα μεταχειριζόμενον καὶ τὰς τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων κῆρας
 ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ταλαντεύοντα καὶ ὡς εἰπεῖν ζυγοστατοῦντα. εἰς τοῦτο δὲ ὑπεναντιοῦται ὁ εἰπὼν ὅτι ζυγὸς
 παρ' Ὀμήρῳ οὐ συνήθως ἐπὶ σταθμοῦ· ζυγὸν γὰρ ἐκεῖνος οἶδεν ἄρματος καὶ ἀμάξης, καὶ ζυγὸδεσμον
 ἰμάντα τὸν ζυγὸν τῶν ζώων ζευγνύντα. δύναται δὲ ὑψίζυγος εἶναι καὶ ὁ ὑψηλὸς εἴτ' οὖν ὑψίθρονος
 βασιλεὺς κατὰ τὸ, ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετο ἀρχῆς, τὸ τοῦ τραγικοῦ. καὶ τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κυβερνητικῆς μετή-
 νεκται καταστάσεως. λέγει δὲ καὶ ὁ ῥηθεὶς προσεχῶς παλαιός· ζυγὰ καὶ καθέδραι ἐρεσσόντων, ὅθεν
 ὑψίζυγος ὁ ὑψι καθέδραν ἔχων. (Vers. 167.) Τὸ δὲ ἐπισειήσειστον Διὸς ὄπλον τὴν αἰγίδα εἶναι δηλοῖ,
 οὐ μὴν βλητικόν· οὐ γὰρ βάλλει, σειουμένη δὲ ἐκφοβεῖ. Ἐρεμνῆν δὲ λέγει τὴν σκοτεινὴν ἀπὸ τοῦ ἔρεβος.
 οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σέβω γίνεται τὸ σεμνὸν τροπῇ τοῦ β' εἰς μ'. περὶ δὲ τῆς αἰγίδος προεγέγραπται μὲν 20
 40 ὀλίγον τι ἐν τῇ ἄλφα *ῥαψωδία· ἐτέρωθι δὲ γραφήσεται κάλλιον. ἐνταῦθα δὲ τοσοῦτον καὶ μόνον ῥητέον,
 ὅτι τὸ ἔρεμνὸν τῆς αἰγίδος νέφος ὑπεμφαίνει αὐτὴν εἶναι πνευρὸν καὶ καταγιγιδῶδες. Τὸ δὲ πᾶσι πνευ-
 λεθρίαν Τρώων τε καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐπικούρων δηλοῖ. (Vers. 168.) Τὸ δὲ, τῆσδ' ἀπάτης κοτέων,
 παρηγήσις ἐστὶ πρὸς τὸ ὄρκια πάτησαν. παρηγοῦνται γὰρ ἢ ἀπάτη καὶ τὸ ἐπάτησαν. ἐτέθη δὲ κατὰ
 μακρὰν ἀπόστασιν διὰ τὸ σωφρόνως ἔχειν καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα τὸν ποιητὴν. (Vers. 170.) Τὸ δὲ,
 μοῖραν ἀναπλήσης, ὃ ἐστὶν ἐκπληρώσεως, βιότου, περιφρασίς ἐστι τοῦ θάνης· καὶ ἡ μοῖρα δὲ τοῦ
 461 βιότου αὐτὸν τὸν βίον δηλοῖ περιφραστικῶς. δοκεῖ δὲ σεμνῶς ὁ *ποιητὴς λέξιν κοινὴν καὶ οὕτω σαφῆ
 τὴν τοῦ θανεῖν περιφράσαι φιλοτιμότερον, ὡς οὐκ ἂν ἕτερός τις φράσειε. (Vers. 171.) Πολυδίψιον
 δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἢ ὡς πᾶν ποθοῦμενον Ἑλλησιν ἢ ὅτι μυθεύεται ἄνδρὸν ποτε εἶναι, ὕστερον μὲν-
 τοι εὐνδρον γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναρρήξαντος τὰς ἐν Λέρονι πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμνυῶνης ἔρωτα, ἐξ 30
 ἧς καὶ ἀμνυῶνια ἐν Ἄργει ὕδατα· ἢ καὶ ἀπὸ τῶν Δαναΐδων, αἱ παραγενόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρεωρυ- 351
 χίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος· Ἄργος ἄνδρον ἐὼν Δαναὸς ποίησεν εὐνδρον. τῷ μέντοι γεωγράφῳ ἀρέ-
 σκει πολυδίψιον αὐτὸ νοεῖν χωρὶς τοῦ δ', τοῦ δέλτα δὲ ἐγκείμενου λέγει ὅτι τινὲς ὑπερβατῶς αὐτὸ δέχον-
 ται σὺν τῷ δ' κατὰ συναλιφὴν συνδέσμον· καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην, ἀντὶ τοῦ
 10 εἰς Ἄργος πολυδιάφθορον πολέμοις, κατὰ τὸ πολυ*φθορὸν τε δῶμα Πελοπιδῶν. τὸ γὰρ προϊάψαι
 καὶ τὸ ἰάψαι βλάβην τινὰ δηλοῖ· ἄλλως γὰρ, φησιν, ἢ χώρα τὸ Ἄργος εὐνδρεῖ, εἰ καὶ αὐτὴ ἢ πόλις ἐν
 ἀνδρῷ κεῖται. λέγει δὲ καὶ αὐτὸς ὡς πολυνδρον Δαναὸς τὸ Ἄργος ἐποίησε καταδείξας τὰ ὕδρεια.
 Σημεῖωσαι δὲ καὶ ὅτι προσπαθῶς ὁ βασιλεὺς δοκεῖ ἔχειν τῇ τῶν ὑδάτων δαυιλίᾳ. διὸ οὐ μόνον οἷον
 οἰκτιζόμενος πολυδίψιον τὸ Ἄργος καλεῖ, ἀλλὰ καὶ φρεωρυχίᾳ φιληδεῖν ἰστόρηται. Ἀγαμέμνονεα γοῦν
 ἔδονται τινὰ φρέατα, ἐπεὶ περὶ Ἀττικὴν, φασιν, καὶ ἐν Ἀυλίδι καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὠρυξεν 40
 ὁ Ἀγαμέμνων φρέατα· καὶ τοίνυν ὁ ὀκνῶν οἰνοβαρῆ καὶ ἔμφορτον οἶνον τὸν Ἀγαμέμνονα σκώπτειν,
 ὡς προϊστόρηται, ἔχει ἂν ἐν τούτοις τὸ νηφάλιον αὐτῷ ἐπιμαρτύρασθαι διὰ τὸ φιλίως ἔχειν, ὡς εἴρη-
 ται, πρὸς τὰ ὕδατα. ἔτι σημεῖωσαι καὶ ὅτι πολυδίψιον εἰπεῖν καὶ λειψύδριον ταῦτά πως φαίνεται, καὶ
 20 ἔοικεν ἐκεῖνο ἐκ τοῦ Ὀμη*ρικοῦ πολυδιψίου ληφθῆναι. ἦν δὲ Λειψύδριον χωρίον, φασίν, ὑπὲρ τῆς
 Σπάρτης, ὃ ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, ὧν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι προειστήκεισαν. ἐκπολιορκηθέν-
 των δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σχολιὸν εἰς αὐτοὺς ἤδειτο, ἦγον μὲλος τι ἐψάλλετο παροῖνον

τοιοῦτον· Αἰ αἰ λειψύδριον προδοσέταιρον, οἴους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι τ' ἀγαθούς καὶ εὐπα-
 τρίδας. ἦν δὲ καὶ παροιμιάζομένη ἢ ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. (Vers. 172.) Τὸ δὲ, πατρίδος αἷης, ἐντε-
 λῶς εἴρηται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, πλάζει δ' ἀπο πατρίδος αἷης, καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, φίλην ἐς
 πατρίδα γαῖαν. ὅτε δὲ γε πατρίς μόνον λέγεται, ἑλλειπτικῶς καλεῖται· λείπει γὰρ τὸ αἶα ἢ γῆ ἢ χώρα
 ἢ τι τοιοῦτον· ὡς περ καὶ ὅτε τις οἰκίαν τὴν πατρίδα λέγει, κατ' ἑλλειψιν λέγει. τὸ γὰρ πλήρες ἐστὶ
 καὶ τότε, οἰκία γῆ ἢ πόλις ἢ πατρίς. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, Ζεὺς δὲ σφιν ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, καὶ
 ἐξῆς, ὡς προέκ*κεῖται, παρωδηθήσεται ποτε εἰς θεὸν ἢ καὶ ἄνδρα ὑψηλόν, ὅς κατὰ ἀπατεώνων χολώ- 30
 σεται. (Vers. 173.) Τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφόμενος εὐγενῶς ὁ βασιλεὺς λυπεῖται καὶ χανεῖν αὐτῷ τὴν
 χθόνα εὐρείαν εὐχεται, οὐ μόνον, εἰ περ Μενελάου θανόντος οἰχῆσονται Ἀχαιοὶ λιπόντες τὴν Ἑλένην
 10 εὐχολὴν, ὅ ἐστι καύχημα Ἡριάμῳ καὶ Τρωσίν, ἀλλὰ καὶ εἰ περ αὐτοῦ κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ
 ἐπὶ ἔργῳ τῶν τις Τρώων ὑπερηνορέοντων τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο ἐρεῖ· αἰθ' οὕτως
 ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσοι Ἀγαμέμνων, ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε Ἀχαιῶν. καὶ δὴ ἔβη
 οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν σὺν κεινῆσι νηυσὶ λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον. τοῦτο δὲ καὶ οἶον ἐπι-
 γραμμά τι ποιεῖ ἐπὶ τῷ τοῦ ἀδελφοῦ τύμβῳ περιπαθῶς, ἵνα μηδὲ τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητὴς ἀφήσει ἀνεξέρ-
 γαστα. πάνυ δέ, φασι, περιπαθῶς κενὰς τὰς νῆας λέγει, ἐν αἷς οὐ πλεύσει ὁ ἀδελ*φὸς Μενέλαος. καὶ 40
 τὸ, ἀγαθὸν δὲ Μενέλαον, καὶ τὸ, Μενελάου κυδαλίμοιο, οὕτω λέγει, ὡς εἰ τις θάψας πατέρα
 εἴποι ὅτι ἀγαθὸν καὶ κύνιστον πατέρα ἀπώλεσα. οὕτω μονωδεῖ ὡς ἐπὶ τεθνεῶτι τῷ ἀδελφῷ, ὅς γε καὶ
 τῆς χειρὸς πρὸς τούτων ἔχων αὐτὸν βαρυστενάχων εἶπεν ἂ εἶπεν. ἐκεῖνος μέντοι θαρσύνει αὐτὸν, εἰπὼν
 ὡς οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ ἐπάγη βέλος, ἤγουν οὐκ ἐν ἐπιτηδείῳ μέρει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας πληγῆναι
 20 τινὰ τὰ ἐπιτηδεῖα. ἰστέον δὲ ὅτι καιρία μὲν πληγῆ, εἰς ἣν ὁ πλήξας οὐκ ἀπώλεσε τὸν καιρὸν ἐν κενοῖς·
 οὐ καιρία δὲ τὸ ἀνάπαλιν. χρήσιμον δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ, μάλιστα δὲ καιρίον ἐστὶ, καὶ ὁ και*ριος δὲ 462
 λόγος καὶ ὁ ἄκαιρος ὁμοίον τινα νοῦν ἔχει. οὕτω δὲ πως καὶ τὸ παρακαίρια ῥέζειν. (Vers. 175.)
 Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, ταῦτόν ἐστι τῷ ἀτελεῖ, ὃ πέρ ἐστι μὴ εἰληφότι τέλος, εἰ
 καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον ἀτελεύτητόν φασι τὸ μὴ πεφυκὸς τέλος ἔχειν ἤγουν φθορὰν, ἀλλὰ αἰώνιον.
 (Vers. 176.) Τὸ δὲ ὑπερηνορέοντων, ἐξ οὗ Εὐριπίδης μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν ἔφη, δηλοῖ μὴ σώφρο-
 νος ἀνδρὸς εἶναι τὴν ῥηθεῖσαν Τρωικὴν ἠθοποιίαν, ἀλλὰ σκωπτικοῦ τινὸς καὶ οὐκ εὐπαιδέυτου, καὶ
 μάλλον, εἰ καὶ ἐπιθρώσκων τῷ τοῦ νεκροῦ τάφῳ, τουτέστιν ἐπεμνησθῶν, τὰ τοιαῦτα λαλεῖ. δοκεῖ γὰρ
 φίλον εἶναι τοῖς κακοήθεσιν ὡς περ ἐνάλλεσθαι καὶ ἐπεμβαίνειν σώμασιν ἐχθρῶν νεκροῖς, οὕτω καὶ
 μνήμασιν, ἐφιεμένοις κωφὴν γαῖαν ἀεικίζειν. (Vers. 178.) Τὸ δὲ, αἶθε οὕτως ἐπὶ πᾶσιν ὁ δεῖνα
 30 χόλον τελέσοι, ὡς καὶ νῦν ἄλιον *ἐμόχθησεν ἢ ἐπόνθησεν ἢ τι τοιοῦτον, προσαρμόσοι ἂν παρωδηθῆν 10
 παντὶ πολλὰ μὲν προθεμένῳ βλάβῃαι τινὰς, μηδὲν δὲ ἰσχύσαντι. (Vers. 180.) Τὸ δὲ, φίλην ἐς πατρίδα
 γαῖαν, ἐφεσημεντικόν ἐστὶ τοῦ οἴκαδε. (Vers. 182.) Τὸ δὲ, ὡς ποτέ τις ἐρέει, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα
 χθῶν, ἐξ οὗ λαβὼν τις ἔφη τὸ ἐθέλειν δύναι κατὰ γῆς πολλὰς ὀργυίας, σχετλιασμός ἐστὶν ἐπὶ λόγῳ
 φορτικῷ. (Vers. 184.) Βολῆς δὲ ἀβλαβοῦς φραστικόν, ἔτι δὲ καὶ διαβολῆς οὐδαμινῆς τὸ, θάρσει
 μηδέ τί πω δειδίσσεο, οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ ἐπάγη βέλος. ἐνθυμητέον δὲ ἐν τῇ ῥηθείσῃ βασιλικῇ φιλοτιμίᾳ
 καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφῇ καὶ τὸν παρ' Εὐριπίδῃ φιλότιμον ἥρωα, ὅς ζῶν μὲν αὐτάρκως ἔχει καὶ
 ἐπὶ μικροῖς, θανὼν δὲ τῆς διὰ μακροῦ χάριτος ἐφίεται, δηλῶν καὶ αὐτὸς ὡς οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες ἐπι-
 352 στρέφονται τοῦ μέλλοντος. * (Vers. 190.) Ἐν τῷ, ἔλκος δ' ἰητῆρ ἐπιμάσσεται, ἐπιμάσσεσθαι λέγει 30
 τὸ ἀποσπογγίζειν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὸ ἐκμάσσεσθαι, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, ἀναμάξεις τῇ σῆ κεφαλῇ,
 40 καὶ τὸ, εἰσεμάσσατο θυμόν. καὶ ἄλλως δ' ἐνταῦθα ἐπιμάσσασθαι τὸ διὰ ἐπαφῆς θεραπεῦσαι· μάσσε-
 σθαι γὰρ καὶ τὸ ἀπτεσθαι. δοκεῖ δὲ οὐ φαῦλον εἶναι εἰπεῖν τὸ ἐπιμάσσεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκμυζήσει, ὃ κεί-
 ται μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, αἶμ' ἐκμυζήσας. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ἐκ τοῦ μάσσειν καὶ τὸ ἐκμαγεῖον γίνεται καὶ τὸ
 χειρόμακτρον καὶ ἡ μαγδαλία, ἢ τις ἦν ζύμωμά τι, ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ
 ῥύπη οἱ παλαιοὶ ἐρρίπτουν κυσίν· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν λίχνων καὶ παρασίτων τὸ, κύνων ζῶν
 ἀπὸ μαγδαλίας. καὶ ὅτι τὸ μάττειν καὶ ἐπὶ τοῦ φυρᾶν ἄρτους τίθεται, ὅθεν καὶ ἡ μάζα καὶ ἡ μάγισ·
 καὶ ὁ μάγος δὲ ἀπὸ τοιοῦτου τινὸς γίνεται ῥήματος, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος, ὡς τοῖς

40 παλαιοῖς καὶ αὐτὸ δοκεῖ. καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον ἐκμαγεῖον ἐκμαγμα λέγει ὁ κωμικός. καὶ *ὅτι διασαφῶν ὁ ποιητὴς τὸ, ἔλκος ἰητῆρ ἐπιμάσσεται, ἐπάγει· ἢ δ' ἐπιθήσει φάρμακα, ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, ὃ παραφράζων ἐν τοῖς ἐξῆς λέγει, αἴμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα πάσσει, τὰ παθοντα δηλαδὴ μελαινάων ὀδυνάων. Ἐλκος δὲ οὐ κατὰ τοὺς ὕστερον ἰδιωτικούς τὸ πῦον, ὃ οὐδὲ ὁ ποιητὴς οἶδεν, ἀλλὰ τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας. ἅμα γοῦν βάλλεται τις ἢ τιτρώσκειται, καὶ εὐθύς ἔλκος γενέσθαι τῷ τοιοῦτῳ φησὶ, λεγόμενον οὕτω διὰ τὸ παρειλκυσθῆαι τοῦ συνεχοῦς· διὸ καὶ ἄπελος αὐτὸ εἶπε

463 Καλλίμαχος διὰ τὸ μὴ πελάζειν ἀλλήλοις τὰ παρειλκυσμένα χεῖλη τοῦ διαί*ρέματος. (Vers. 191.) Τὸ φάρμακον δὲ μέση λέξις ἐπὶ τε μὴ ἀγαθοῦ λαμβανομένη παρὰ τὸ φέρειν ἄχος καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ παρὰ τὸ φέρειν ἄχος· διὸ φάρμακα ἐν τοῖς ῥηθείσιν εἰπὼν προσέθετο χάριν σαφηνείας τὸ, ἃ παύσει ὀδυνάων, καὶ δηλονότι ἀκέσεται, καὶ τὸ ἥπια, ὧν παρώνυμός ἐστιν, ὡς ῥηθήσεται, καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς, μέλαινοι 10 δὲ ὀδύνηαι ἀθανατηραὶ, ὡς εἰς Ἄιδην μέλαινα, ταῦτόν δὲ εἰπεῖν εἰς σκότον, κατάγουσαι. (Vers. 192.) Τὸν Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα λέγει, καθότι καὶ φθάσας ἐν τῇ ἀ' τοὺς κήρυκας τοῦ Διὸς ἀγγέλου εἶφη.

26 *(Vers. 202.) Δύω ὄντων ἐπιφανῶν Ἑλλήσιν ἰατρῶν, Ποδαλείριος μὲν, οὗ ἡ ἐτυμολογία προγεγράφται, περὶ δίαίταν ἐπονείτο, Μαχάων δὲ περὶ τραύματα εἶχε, Τρίκκης καὶ αὐτὸς ἄρχων, πόλεως Θετταλικῆς, 353 ἦν, ὡς καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἐγράφη, ἄρτι Τρίκαλα φασὲν καλουμένην, καὶ αὐτὴν ἰππόβοτον, ὡς ὁ ποιη- 30 τὴς λέγει· ἐπεὶ καὶ Ἄργος ἰππόβοτον ἐγνω*μεν οὐ μόνον τὴν Πελοπόννησον, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ Θέτταλιαν. ἦν δὲ στρατιωτικώτερος ὁ Μαχάων, ὡς καὶ ἡ κλησις ὑποδηλοῖ. ἄμφω δὲ Ἀσκληπιάδαι ἦσαν, ἦτοι παῖδες Ἀσκληπιοῦ ἀμύμονος ἰητῆρος, ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς· Ἀσκληπιὸς δὲ Χείρωνος μαθητὴς, Χείρων δὲ εὐρετὴς ἰατρικῆς καὶ λυρικῆς, υἱὸς Φιλύρας καὶ Κρόνου, εἷς τῶν Κενταύρων, ἐξ οὗ Χειρώ- νεια ἔλκη τὰ δυσάλθη, ἃ δηλαδὴ Χείρων κατέδειξε θεραπεύεσθαι. ἐκλήθη δέ, φησὶν, Ἀσκληπιὸς 20 ἢ διότι Ἀσκλητον Ἐπιδαύριον ὀφθαλμιῶντα ἰάσατο ἥπιος ἐκείνῳ φανείς, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ἰ' παρὰ τὸ ἄσκειν ἥπιως τοὺς νοσοῦντας, ὃ ἐστὶν ἐπιμελείας ἀξιοῦν, ἢ παρὰ τὸ μὴ σκελετεύεσθαι αὐτοὺς εἰς ἥπιως προσφερόμενον. ἡ δὲ ὀξυτόνησις τοῦ ὀνόματος ἀπορίαν ἔχει, εἴ περ καὶ ἄλλως αἱ συνθέσεις τοὺς τόνους ἀναβιβάζουσι. καλῶς οὖν ἐποίει Δημοσθένης, ὡς ἱστορεῖται, προπαροξύνων τὴν λέξιν καὶ ἀναγινώσκων,

40 Ἀ*σκληπιός. ἡ δ' αὐτὴ ἀπορία καὶ ἐπὶ τοῦ ἔμπορος καὶ λογεμπόρος, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν· ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μύδρος καὶ ἀμυδρός καὶ ἐπὶ ἐτέρων δέ τινων. (Vers. 206.) Ἐν τῷ, τόξων εὐ εἰδῶς, τὸ μὲν εὐ εἰδῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιστήμων ὧν λαμβάνει ὁ ποιητὴς, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις, εἰωθῶς καὶ ἄλλως τὸ εἰδῶς μόνον αὐτὸ γενικῇ συντάσσειν. τόξα δὲ τὴν τοῦ τοξεύειν ἐπιστή- μιν νοεῖ, λέγων ὅτι τὸν Μενέλαον ἔβαλε τις Τρώων ἢ Λυκίων, τόξων εὐ εἰδῶς. Τὸ δὲ Λυκίων ἀπὸ μέρους πάντας δηλοῖ τοὺς ἐπικούρους τῶν Τρώων. ἀξιοὶ δὲ λόγου οἱ Λύκιοι ὡς πολλοὶ καὶ ζαχρηεῖς ἐν 30

464 πολέμῳ ὄντες, καθὰ πού αὐ*τὸς ἐρεῖ ὁ ποιητὴς. Λυκίους δὲ οὐ τοὺς ὑπὸ τῷ Πανδάρῳ λέγει ὁ βασι- λεύς, οἱ καὶ αὐτοὶ, ὡς προείρηται, Τρώες ἦσαν, ἀλλὰ τοὺς ἐκ τῆς μεγάλης Λυκίας, οἱ περ ἦσαν ὑπὸ τῷ Σαρπηδόνι. οὕτω δὲ καὶ Ἀργεῖοι καὶ Ἀχαιοὶ ἀπὸ μέρους πάντες οἱ Ἕλληνες. Σεμνύνει ἀριστέα βληθέντα τὸ, ὃν τις οἴσπευσας ἔβαλε· τῷ μὲν κλέος, ἅμμι δὲ πένθος. οὕτω δὲ καὶ τὸ (Vers. 211.) βλήμενος ἦν· περὶ δ' αὐτὸν ἀγγέραθ' ὅσοι ἄριστοι κυκλόσε· ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς. τοιοῦτος δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ Μενέλαος, ὃν οὐ καινοπραγεῖ ὀνομάσας ἰσόθεον, εἴ γε καὶ τὸν Ἀλέξανδρον θεοειδέα ἐκάλεσε καὶ τὸν Πάνδαρον ἀντίθεον· ἐγκωμιστικὸς γὰρ τὰ πολλὰ ὁ ποιητὴς, ὡς προεῖρηται, καὶ τοὺς ἥρωας ἀφ' ὧν ἂν ἔχοιεν ἀγαθῶν χαρακτηρίζει, ἐπικρύπτων εἴ τί πού καὶ φαῦλον 10 ἔχουσι, καὶ οὐ βλασφημῶν εἰς οὐ*δὲν δέον κατὰ τὸν ἐπίτριπτον Ἀρχίλοχον ἢ τὸν ἀργαλέον Ἰππώνακτα

26 ἢ εἴ τις ἄλλος ἐπεσβόλος ἦν κατ' αὐτοῖς. *(Vers. 218.) Τὸ ἐκπίσαι τὸ τοῦ ῥηθέντος ἔλκος αἷμα 40 ἐκμυζῆσαι λέγει. ἐγένετο δέ, φησὶ, τοῦτο, ἵνα μὴ πυῶση σαπὲν καὶ βλάβῃ τὴν ἀπούλωσιν· τοῦτο δὲ ἀνωτέρω ἐπιμάσσεισθαι εἶπεν. ἀλλ' οἷον μὲν τὸ Ὀμηρικὸν τοῦτο ἐκμυζῆσαι ἤδεισαν οἱ τότε τὰ τοιαῦτα

30 ἔλκη μεταχειριζόμενοι· οἱ δὲ νῦν βλέπουσι πολλοὺς καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικωτέρων, ὀπηνίκα *τραῦμα τινὶ ἐντριβῆ, τῷ στόματι ἐκμυζῶντας τὸ αἷμα τοῦ ἔλκος, θεραπείαν καὶ οὕτω τεχνωμένους τινά. μυζᾷ δὲ τις οὕτω καὶ γάλα ἐκ θηλῆς, ὡς καὶ δοκεῖν ἐκ τούτου γίνεσθαι τὸν μαζόν. ἐτυμολογούμενον καὶ ἄλλως, ὡς ἀλλαγῶν δηλοῦται, μυζᾷ δὲ καὶ μυελόν τις καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα. δῆλον δ' ὅτι καὶ βδάλλ-

λειν τὸ τοιοῦτον λέγεται, ὡς ἐκ μεταφορᾶς φλεβῶν. εἰ δέ τι τοιοῦτο δηλοῖ καὶ τὸ βύζην ἐπιρῶμα, χρῆ-
 ζητῆσαι. ὠνοματοπεποιήται δὲ καὶ τὸ μυζᾶν ἐκ τοῦ μ̄ στοιχείου ἄλλως ἢ περ τὸ μύζειν. Τρεῖς φαρμά-
 κων ἰδέαι παρ' Ὀμήρω· ἐπίπαστα, ὡς νῦν ἐπὶ Μενελάου, ὃ περ ἦπια φάρμακα εἰδὼς πάσσειν ὁ Μα-
 354 χάων· καὶ χρυστὰ, οἷον ἰοὺς χρῆσθαι, καὶ πιστὰ κατὰ τὸν Δίσχυλον, τουτέστι ποτὰ ἢ πότιμα, ὡς ἐπὶ
 Ἐλένης ἐν Ὀδυσσεΐα τῷ κρατῆρι ἀναμιγνύσης φάρμακα· ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης λέξεως οὐ μόνον τὸ φαρ-
 μακεύειν, ἰατρικὴ λέξις, ἀλλὰ καὶ φαρμάσσειν *τὸ στομοῦν σίδηρον ἐκ βαφῆς, καὶ τὸ ἀπλᾶς βάπτειν, 40
 καὶ τὰ βαφεῖα, φαρμακῶνες παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οἶδε δὲ καὶ τρεῖς βελουλκίας Ὀμηρος, ἐκτομῆν ἐπὶ
 Εὐρυπίλου, καὶ διωσμὸν ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπὶ Διομήδους, καὶ ἐξολκῆν, ὡς νῦν ἐπὶ Μενελάου. φησὶ γάρ·
 τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξείας ὄγκοι, οἱ προρῶνθέντες δηλαδή. ἔστι δὲ τὸ πάλιν ἄγεν ἀντὶ τοῦ
 10 εἰς τὸ ἔμπαλιν ἐκλάσθησαν. τοῦτο δὲ εἴρηται πρὸς διαστολὴν τῆς πρώτης περιαγωγῆς καὶ κλάσιως, ἵν'
 οἱ ὄγκοι πάσχουσι γλωχινούμενοι ἐν τῷ χαλκεύεσθαι. τότε μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ ἄνω ἀφορῶντες γωνιοῦνται·
 νῦν δὲ θρανόμενοι ἔμπαλιν ἄγονται. ποιητικὴ δὲ λέξις καὶ τὸ ἄγεν. καὶ ἔστιν ὡς περ τραφεῖς τρα-465
 φέντος τράφεν, ὃ ἔστιν ἐτράφησαν, οὕτω καὶ ἄγεις ἀγέντος ἄγεν. (Vers. 219.) Τὸ φιλεῖν φίλα φρο-
 νεῖν λέγει περιφραστικῶς, οἷον, τὰ οἱ ποτὲ πατρὶ φίλα φρονείων πόρε Χείρων ὁ προρῶνθεις.
 (Vers. 220.) Καιρία λέξις ἐπὶ σπουδαίας ἐνεργείας τὸ ἀμφιπένεσθαι. φησὶ γοῦν· ὄφρα τοι, ἦγουν
 οὔτοι, ἀμφεπένοντο Μενέλαον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἀμφιπονεῖσθαι ἔστιν, ὡς τοῦ πόνου καὶ τοῦ πονεῖν
 γινομένων ἐκ τοῦ πένεσθαι. (Vers. 221.) Πάνδαρος μὲν κατὰ Μενελάου οἴστυσας κατῆρξε κακοῦ,
 ἐπηκολούθησαν δὲ Τρώων στίχες ἀσπιστῶν, οἱ πρῶτοι ἐπιδραμόντες ἐπῆλθον αὐτοῖς τοῖς Ἑλλησι διὰ
 τὸ ἴσως νομίσει θελήσει τῶν Τρωικῶν βασιλέων παρασπονδῆσαι τὸν Πάνδαρον. πάντες οὖν ἰδοὺ τοὺς
 20 ὄρκους ἐπάτησαν· δεόντως ἄρα καὶ ἀπολοῦνται πάντες κατὰ τὸ, Ζεὺς ἐπισείει ἐρεμνὴν *αἰγίδα πᾶσι. 10
 τοὺς δὲ ἀσπιστὰς ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἢ τραγωδία εἶπεν. (Vers. 222.) Τὸ ἐνδύσασθαι τὰ ὄπλα,
 καταδῦναι τεύχεα λέγει. φησὶ γοῦν· οἱ δὲ κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρις. μετῆκται δὲ ἡ λέξις
 ἀπὸ τῶν εἰς βάθος δυνόντων. δύναται δὲ ταῦτόν τῷ ἀμφιέσασθαι καὶ ἀμφιβαλέσθαι καὶ περιβαλέ-
 σθαι. λέγεται δὲ τις καὶ πόλιν δύνειν καὶ πόλεμον. Ἰστέον δὲ ὅτι, ἄς περ ἐκ τῆς γενικῆς μετοχῆς τοῦ
 λέγοντος ἀποκοπῆ τοῦ τέλους γίνεται τρίτον πληθυντικὸν παρωχημένου χρόνου μετὰ αὐξήσεως, ἔλεγον
 ἐκεῖνοι, ὁμοίως καὶ τύπτοντος ἔτυπτον, καὶ τρέχοντος ἔτρεχον, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ φύς
 ὀξύτόνου φύντος ἔφυν, καὶ φᾶς φάντος ἔφαν, καὶ βᾶς βάντος ἔβαν, καὶ στάντος ἔσταν, μιχθέντος
 μιχθέντος ἔμιχθεν, καὶ δύντος ἔδυν· καθ' ὁμοίον δὲ λόγον καὶ φανθέντος ἐφάνθεν Αἰολικὸν, καὶ
 πληγέντος ἔπληγεν, καὶ κοσμηθέντος ἐκόσμηθεν, καὶ τὰ τοιαῦτα, *περὶ ὧν καὶ προγέγραπται. πολ- 20
 30 λαχοῦ δὲ καὶ ἀναύξητα τὰ τοιαῦτα, ὅποιον τὸ τραφέντος τράφεν, ἀγέντος ἄγεν, ὡς ἀνωτέρω κεῖται,
 ἀγερθέντος ἄγερθεν, βλαβέντος βλάβεν καὶ ἄλλα. (Vers. 223. sqq.) Σπουδὴν πολλὴν τοῦ βασιλέως ἐνδεί-
 ξασθαι θέλων διὰ συνεχῶν ἦκει συντόμως καὶ ἐνταῦθα μετοχῶν κατὰ σχῆμα ἄρσεως καὶ θέσεως, πλεο-
 ναζούσης διὰ κάλλος τῆς ἄρσεως· εὐεῖδὲς γὰρ σχῆμα καὶ αἱ ἀποφάσεις· καὶ φησιν· ἐνθ' οὐκ ἂν βρί-
 ζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον οὐδὲ καταπτώσσοντα, οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, ἀλλὰ μάλα σπεύ-
 δοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν· τῶν γοῦν ἵππων καταπηδήσας ἐποίει τὰ καὶ τὰ, πεζὸς περιῶν, ἵνα
 δηλαδὴ τῇ φιλοπονίᾳ δυσωπήσῃ τοὺς Ἑλληνας καὶ μηδὲ ἐπαχθῆς ἢ ἀπὸ τοῦ ἄρματος διαλεγόμενος.
 Ἔστι δὲ βρίζειν τὸ ἀπονυστάζειν, κυρίως δὲ τὸ βαρέως ἢ μετὰ τὴν βορὰν ἴζειν. ἡ δὲ λέξις καὶ ἐν Ὀδυσ-
 σεΐα. τῶν δὲ ῥηθέντων *τὸ μὲν βρίζειν τὴν παντελῆ ἀμέλειαν ἀποφάσκει τοῦ βασιλέως, τὸ δὲ πτώσ- 30
 σειν τὴν δειλίαν, τὸ δὲ οὐκ ἐθέλειν τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὸ ἀπρόθυμον. (Vers. 223.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ,
 40 οὐκ ἂν ἴδοις, ἀποστροφῆς ἐστὶ σχῆμα, ὡς ἢ τῆς Μούσης ἀποστρεψάσης τὸν αὐτῆς λόγον πρὸς τὸν
 αὐτῆς ὁμιλητὴν ποιητὴν, ἢ καὶ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ἀκροατὴν. ἔστι δὲ τὸ, οὐκ ἂν ἴδοις, Ἀττικῶς ἀντὶ
 τοῦ, οὐκ ἂν εἶδες. (Vers. 227.) Τοὺς πνευστιῶντας ἵππους φυσιόωντας λέγει, εἰπὼν· καὶ τοὺς μὲν θεράπων
 ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας, ὃ περ σημαῖνοι ἦν καὶ τὸ φρουατομένους, ἢ καὶ τὸ ἀσθμαίνοντας, ὡς φασιν
 οἱ παλαιοὶ, καὶ πνεῦμα ἠρεθισμένους. ἦν δὲ ὁ τοιοῦτος θεράπων Εὐρυμέδων προσφυνῶς τῶν εὐρυκρείοντι
 βασιλεῖ δοθείς εἰς ἠνίοχον. ἔστι δὲ καὶ τῷ Νέστορι Εὐρυμέδων ἕτερος. ἱστορεῖ δὲ τῷ βασιλικῷ Εὐρυ-
 μέδοντι πατέρα Πτολεμαῖον Πειραΐδην, τουτέστι Πειραίου υἱόν, οὗ τῆς παραληγούσης διφθόγγου

40 ἐξεβλήθη τὸ ἴωτα ἐν *τῷ πατρωνυμικῷ ἀναγκαιῶς πρὸς εὐχρηστίαν μέτρου ὁμοίως τῷ, Ἄλκαϊος Ἄλκαϊδης. χρῆσις δὲ Πειραίου καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα. (Vers. 229.) Τὸ πλησίον ἔχειν τοὺς ἵππους, παρίσχειν, ὅ ἐστι παρέχειν, λέγει, ἐγγύτητα καὶ νῦν δηλοῦσης τῆς προθέσεως. οἱ δέ γε μεθ' Ὀμηρον ἐπὶ τοῦ δοῦναι τὴν λέξιν τίθενται ἐξ ὁμοιότητος, ἐπεὶ καὶ ὁ δωρούμενος ἐγγὺς τοῦ λαμβάνοντος ἔχει τὸ διδόμενον, παρέχων, οὐ μὴν ἀπέχων. (Vers. 230.) Στρατηγικὸν μόχθον ἐν πολέμῳ δηλοῖ τὸ, ὅπποτε μιν
 466 βγυῖα λάβοι κάματος πολέας κατακοιρανέοντα. * (Vers. 231. sqq.) Ὀμήρου εἰπόντος ἐνταῦθα ὡς περὶ 375
 12 ὁ βασιλεὺς ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, καὶ μετ' ὀλίγα δὲ κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, ἐπιπώλησιν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ προερόθη, τὴν ῥαψωδίαν ταύτην τινὲς ὠνόμασαν. Ὡς περ ἐν τῇ βῆτα τὸν Ὀδυσσεῖα ποικίλον τὴν ὁμιλίαν ἐποίει ἄλλως ἄλλοις ἐντυγχάνοντα, οὕτω καὶ νῦν τὸν βασιλέα καὶ μάλιστα ὡδε ἀναγκαιῶς ποικιλώτερον, ὡς καὶ ἐπεξιόντα τοῖς καθ' ἕκαστον. καὶ τοιοῦτος ἐστίν, ὃν ἐν 10
 Ὀδυσσεΐα λέγει πολύτροπον, τὸν μὴ καθά περ εἰκόνα γεγραμμένην ἐστῶτα ἐπὶ σχήματος ἐνός, ἀλλ' εἰς
 πολλὰ τρεπόμενον καὶ πολυκίνητον τῇ διανοίᾳ καὶ ἀληθῶς πολυμήχανον. ἄλλως γὰρ, ὡς καὶ ἐν τοῖς
 20 εἰς τὴν Ὀδυσσεΐαν διείληπται, ποικιλίαν ἤθους * ἔχειν οὐκ ἂν εἰς ἐγκώμιον ἥρωος θείῃ τις. σημειῶσαι δὲ ὅτι πρῶτον μὲν κοινῶς τὴν βασιλικὴν δημηγορίαν ὁ ποιητὴς μελετᾷ, εἶτα καὶ ἰδικῶς· οἷον πρῶτον μὲν ἀορίστως οὕτως· οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων, τοὺς μάλᾳ θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσιν· Ἀργεῖοι μὴ ποτε μεθίετε θούριδος ἀλλῆς· οὐ γὰρ ἐπιψευδέσει πατὴρ Ζεὺς ἔσσει ἄρωγος, ἀλλ' οἱ περ πρότεροι ὑπερόρκια δηλήσαντο, τῶν, ἣτοι αὐτῶν, τέρενα χροῶ γῦπες ἔδονται, ἡμεῖς δ' αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα ἄξομεν ἐν νήεσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν. οὓς τινὰς αὐ
 μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο, τοὺς μάλιστα νεικίεσκε χολωτοῖς ἐπέεσιν· Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγ-
 χέες, οὐ νυ σέβεσθε, καὶ τὰ ἐξῆς, ἐν οἷς καὶ νεβροῖς εἰκάζει τοὺς τοιοῦτους ὁ βασιλεὺς, ὡς μετ' ὀλίγα 20
 εἰρήσεται. καὶ οὕτω μὲν στρατηγικῶς κατὰ τὸ ἀόριστον. εἶτα καταβάς εἰς ὠρισμένα πρόσωπα λέγει ὅπως
 30 ἦλθεν εἰς τοὺς Κρήτας ὁ βασιλεὺς καὶ τί εἶπε καὶ τί ἐκεῖθεν ἤκουσεν· εἶτα ἐπὶ τοὺς Αἴαντας, μεθ' οὓς εἰς τὸν Νέστορα, καὶ ἐξῆς. ἐνθα συγχὴν συνήθη ποικιλίαν ὁ ποιητὴς ἐπιδεικνύται, ἄλλα περὶ ἄλλων ἱστορῶν· οἷον τοὺς μὲν περὶ Ἰδομενέα θαυρήσσεσθαι λέγων, τοὺς δὲ περὶ τοὺς Αἴαντας καὶ κορύσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι εἰς μάχην· τὸ δὲ Νέστορα ἤδη τάσσειν εἰς πόλεμον τοὺς περὶ αὐτόν· Μενεσθέα δὲ τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐστάναι διὰ τὸ μὴ θέλειν προὑπάρχειν μάχης· Διομήδη δὲ καὶ Σθένελον ἴστασθαι μὲν καὶ αὐτοὺς, ἐν ἵπποις δὲ καὶ ἄρμασιν, ἣτοι ἄνω ἵππων καὶ ἄρμάτων. οὕτω πολυειδῶς σχηματίζειν οἶδε τὰ πράγματα ὁ ποιητὴς, ἄλλους ἄλλως καθιστῶν ἔχοντας. καὶ αἱ τοῦ βασιλέως δὲ πρὸς ἕκαστον ὁμιλίαι πολυειδεῖς πλάττονται καὶ αὐταί. Ἰδομενέα μὲν γὰρ ἀποδεξάμενος, τὸν ὑπασπιστὴν δὲ αὐτοῦ Μηριόνην οὐδενὸς ἀξιώσας λόγου, προσφέρει χάριτας οἰκείας, ἀνθ' 30
 40 ὧν ὁ Ἰδομενεὺς ὀφειλέτης ἐστὶν ὀλοψύχον συμμαχίας τῷ βασιλεῖ· ἐπὶ δὲ τοῖς Αἴασι ἐνκτικῶς σχηματίζει τὸν λόγον, εὐχόμενος πάντας τοιοῦτους γενέσθαι τοὺς Ἕλληνας· τῷ δὲ γέροντι Νέστορι ἐνκτικῶς καὶ αὐτῷ προσενεχθεῖς, τοὺς δὲ ὑπ' αὐτόν ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, ἐπεύχεται κατὰ τὴν προθυμίαν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ τὴν δύναμιν· τὸν δὲ Μενεσθέα καὶ Ὀδυσσεῖα λόγοις ὀνειδιστικοῖς βάλλει, καὶ μάλιστα τὸν Ὀδυσσεῖα, ἵνα καὶ οὕτω καινότητά καὶ ποικιλίαν τινὰ ὁ λόγος αὐτῷ ἔχη, καὶ ὡς ἀμνήμονας χαρίτων αὐτοὺς ἐλέγξας καὶ γνοὺς τὸν Ὀδυσσεῖα λυπούμενον, ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον, μελίχρεια προσ-
 467 φωνεῖ· τὸν δὲ Διομήδη εἰς δειλίαν τε ὀνειδίζει οὐδὲν εἰπὼν πρὸς τὸν ὑπασπίζοντα Σθένελον, καὶ ἀνομοίως αὐτὸν ἔχειν τῷ πατρὶ Τυδεῖ λέγει, παρεμπλέξας καὶ ἱστορίαν τοῦ Θεβαϊκοῦ πολέμου, ἐνθα ὁ Τυδεὺς εὐδοκίμησε. καὶ οὕτω μὲν ἢ πρὸς τοὺς ἥρωας δημηγορία τῷ βασιλεῖ πολυσχημάτιστος. οὐχ' ἥττον δὲ ταύτης πολυσχήμεν καὶ ἢ τῶν ἡρώων πρὸς αὐτὸν ἀμοιβή· καὶ αὐτὴ γὰρ πολυειδής καὶ ὡς 40
 δυνατὸν ἀσυνέμπτωτος. Ἰδομενεὺς μὲν γὰρ ἀγαθὸς ἐταῖρος ἔσεσθαι ὑπισχνεῖται, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστη καὶ κατένευσε· κατηγορεῖ δὲ καὶ τῶν Τρώων, ὡς συγγεάντων τὰ ὄρκια. οἱ δὲ Αἴαντες οὐδὲν τι ὄλως λαλοῦσι. Νέστορ δὲ εὐχεται καὶ αὐτὸς ὅσα καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ τινὰ ἱστορίαν λαλεῖ καὶ ὑπισχνεῖται πονήσιν τὰ δυνατά. Ὀδυσσεὺς δὲ ἀντιτραχύνεται αὐτὸς ἠρέμα πρὸς τὸν βασιλέα, τοῦ Ἀττικοῦ Μενε-
 10 σθέως εἰς τὸ πᾶν σιωπῶν*τος. Διομήδους δὲ αἰδεσθέντος τὸν βασιλέα καὶ διὰ τοῦτο σιγήσαντος, ὁ μηδενὸς λόγου ἀξιώθεις Σθένελος ἀμείβεται μὲν αὐστηρότερον, ἐπιστομίζεται δὲ ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

οὕτω πολυδαίδαλον καλὸν ἢ Ὀμηρικὴ ποιήσις καὶ ὑπὲρ τὸν ὑμνούμενον κειστόν. (Vers. 233.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, θαρσύνεσκεν ἐπέεσσι, πρὸς διαστολὴν κείται τοῦ δώροισ θαρσύνειν. Τὸ δὲ, μὴ πώ τι ἀργὴν, ἔχει τὴν παραπλήρωσιν· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ μή τι, περιστοῦ κειμένου τοῦ πώ. παρὰ δὲ γε τοῖς ὑστερον χρονικὴν σημασίαν ἔχει τὸ μήπω, καθὰ καὶ τὸ οὐπω. παρέλκει δὲ ὁμοίως καὶ τὸ τί, καθὰ καὶ ἐν τῷ οὔτι. ὅλον γὰρ τὸ, μήπωτι μεθίετε, ταῦτόν ἐστι τῷ, μὴ ἀμελεῖτε. (Vers. 235.) Τὸ δὲ, οὐκ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ ἔσσεται ἀρώγος, οἱ μὲν παροξύνουσι, ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἔσται βοηθὸς ὁ πατήρ τοῖς ψεύσταις Τρωσίν· οἱ δὲ προπαροξύνουσι κατὰ γένος οὐδέτερον, νοοῦντες ὅτι οὐ ψεύσεται τὴν βοήθειαν, 356 πατήρ δὲ καὶ νῦν κατ' ἐξοχὴν ὁ Ζεὺς. τὸ δὲ πληρέστερον, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὡς καὶ τοῦτο 20 προεῖρηται. (Vers. 237.) Τέρενα δὲ χρῶα τὴν ὅλην σάρκα λέγει ὡς ἐκ μέρους τοῦ προφαινομένου ἐξ 10 ἐπιπολῆς πρὸς διαστολὴν τῶν ὀστέων· ἐκεῖνα γὰρ οὐ τέρενα ἦτοι ἀπαλά, ὡς περ δὲ ἡ χρῶς, οὕτω καὶ ὁ χρῶς τὸ προφαινομένου δηλοῖ τῆς κατ' ἀνθρώπον σαρκὸς, ἤγουν τὴν χοιρῶν, κατὰ τὰ, παραδρα- θείν ἢ χοιρῆ. διὸ καὶ πρὸς τὸ ἐν χρῶ ὁμοιότητα ἔχει τὸ χρῶζειν, οἷον γόνατα μὴ χρῶζειν ἐμὰ, ἤγουν χρῶτιζειν καὶ ἐν χρῶ ἔχειν. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ μάτην κεχρῶσμεθα, ἤγουν ἰκετεύθημεν κατὰ δεξιάν καὶ γόνατα. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χραίνειν κατὰ παραγωγὴν, οὐ πρῶτος μετέχει ὁ χρῶς, ἐξ οὗ τέτραπται τραγικῶς καὶ τὸ, ἀγορᾶς χραίνων κύκλον. συγγενὲς δὲ τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ χρίμπειν, ὃ ἐστὶν ἐν χρῶ πελάζειν, καὶ τὸ χρίειν, ἔτι δὲ καὶ τὸ χράειν, ὃ ἐστὶν ἐπιπίπτειν. ὡς περ δὲ ἡ τέρενη χρῶς ἐκ μέρους τὴν ὅλην ἐδήλωσεν ἐνταῦθα σάρκα, οὕτω καὶ τὸ, γῦπες ἔδονται, τῷ *μέρει τοῖς γυνὴ καὶ λοιπὸν σαρ- 30 κοβόρα συνεισάγει ὄρνεια, ὧν γένος ὁ οἰωνὸς κατὰ τὸ, οἰωνοῖσί τε πάσιν. Ἀλόχων δὲ Τρωικῶν ὁ βασι- λεύς ἄρτι μέμνηται, καθὰ καὶ ὁ ῥήτωρ Νέστωρ πρὸς τούτων κατ' ὁμοίαν μέθοδον, ὡς ἐξ ἐκείνου κερ- 20 δάνας τὸ νόημα. (Vers. 241.) Τὸ δὲ, χολωτοῖς ἐπέεσιν, ἐπενεχθῆν μετὰ τὸ νεικείσκεν δοκεῖ ὁρισμὸς νείκους εἶναι, ἵνα ἢ νεῖκος λόγος χολωτός. (Vers. 242.) Ἰόμωροι δὲ νῦν ἀπὸ μέρους οἱ ἀπλῶς πολεμι- σται, κυρίως δὲ οἱ περὶ βέλη μεμορημένοι, ὃ ἐστὶν κακοπαθοῦντες, ἐκ τοῦ μόρος, ὃ δηλοῖ τὴν κακοπά- θειαν, ἐκταθέντος τοῦ ὄ· ἢ οἱ ποιούμενοι ὥραν ἦτοι φροντίδα τῶν ἰῶν, πλεονασμῷ τοῦ μ· ἐλκυσθή- σεται δὲ ὁ αὐτὸς τῆς ἐτυμολογίας τρόπος καὶ εἰς τὸ ἐγχεσίμωρος. Τὸ δὲ ἐλεγχείς τοὺς ἐφυβρίστους καὶ ἀξιόους ἐλέγχου δηλοῖ. τί δὲ ἐστὶν κυρίως ἐλεγχος, ὃ τῶν στάσεων ἐξηγητῆς δηλοῖ. εὐθεῖα δὲ τοῦ ἐλεγχείς ὁ ἐλεγχῆς· καὶ κλίνεται ἐλεγχέος, ἐξ οὗ θηλυκὸν ἐλεγχείη, ὡς ἐγχος ἐγχεος ἐγχείη. *παραλαλεῖ δὲ καὶ 40 δειλίαν ὁ ἐλεγχος, εἰκῶς ἀπὸ τοῦ ἐλαῖν τὸ ἐγχος γίνεσθαι. ψόγος γὰρ ἦν ἀνδρὶ Ἑλληνι ἢ τοῦ ἐγχους μὲν ἀπέλασις ἦτοι περιφρόνησις, φροντίς δὲ τῶν ἰῶν ἤγουν τῶν οἰστέων· ὅθεν καὶ ἐφ' ὕβρει ἔθηκεν ἴσως τὸ ἰόμωροι. τοξύνειν γὰρ οὐ πάνυ ἐν πολέμῳ ἠθέλον οἱ ἦρωες· διὸ καὶ ἀμφω ἀντιπαρέθηκε τὸ, 30 ἰόμωροι καὶ τὸ ἐλεγχείς, ὡς μὴ δέον ὄν μήτε ἰομώρους εἶναι μήτε ἐλεγχείας τοὺς ἦρωας. εἰκὸς δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐλεῖν ἐγχος γενέσθαι τὸν ἐλεγχον, ὡς πολλῶν ὄπλοις διακρινόντων τὰ στασιαζόμενα. εἰ δὲ ψιλοῦται ἢ ἀρχουσα, καινὸν οὐδέν· κανονικῶς γὰρ αὐτὸ γίνεται, ὡς τῆς τρίτης συλλαβῆς ἀπὸ δασείας ἀντι*στοίχου ἀρχομένου τοῦ χ, οὕτω δὲ καὶ τὸ ἐλαφος γεγονὸς παρὰ τὸ ἐλεῖν ὄφεις ψιλοῦται κατὰ τὴν 468 ἀρχὴν διὰ τὸ φ κατάρχον τῆς τρίτης συλλαβῆς. δηλον δὲ ὡς καὶ αὐτὴ καὶ παρὰ τὸ ἐλαῖν ὄφεις γίνε- ται. Σέβεσθε δὲ ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθε ἢ καὶ ἐκπλήττεσθε, ἐφ' οἷς δηλαδὴ ποιεῖτε· οὐπω γὰρ ἐπὶ τιμῆς τότε ἢ λέξις ἔκειτο· ὅθεν καὶ σέβας ἢ ἐκπληξίς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῷ, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. *(Vers. 243.) Τοὺς Ἑλληνας ἀργοὺς ἐστῶτας καὶ τεθηπότας σκώπτει ὁ βασιλεὺς, νεβροῖς εἰκάζων 16 αὐτούς, αἱ μακρὰ δραμοῦσαι καὶ καμοῦσαι ἴστανται ἐκθαμβοί· φησὶ γὰρ· τίφθ' οἴπως ἔστητε τεθη- πότες ἦντε νεβροί, αἱ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι ἐστᾶσιν, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ 40 γίνεται ἀλή· ὡς ἡμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε. πάνυ *δὲ ἐπιτυχῆς ἢ παραβολή· τοιοῦτο γὰρ 20 κατὰ φρεσικὴν ιδιότητα ἢ νεβρός. καὶ ὅρα ὅπως καὶ τὴν διάθεσιν τῶν Ἑλλήνων, τὴν κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ εἶδος, διεζωγράφησεν ὁ ποιητής, πλάσας [δὲ] ἴστασθαι τοὺς Ἀχαιοὺς τεθαμβημένους, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τοῖς γινόμενοις, ὃ καὶ αἱ Ὀμηρικοὶ πάσχουσιν ἀκροαταὶ διὰ τὸ τῶν ἀκουσμάτων παράδοξον. ἐστὶ δὲ τὸ μὲν, τίφθ' οὕτως, ἀντιστοιχοῦμενον ἐκ τοῦ τίπτει, δύο ψιλῶν μεταπεσόντων εἰς δύο δασεία, ὃ χίνε- ται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρρίφθη καὶ ἐτύφθη καὶ ἐβλάφθη ἐκ τοῦ ρίπτω καὶ τύπτω καὶ βλάπτω, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρρήχθαι, πεφοινῆχθαι, πεπληχθαι, ἀπὸ τοῦ ἐρρήχθαι πεφοίνικται πέπληχται, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων.

Τὸ δὲ τεθιπότες μέσος παρακείμενος τοῦ θάπτω, ὃ περ ἄγειν οἶδε τοὺς συμπαθεῖς εἰς ἔκπληξιν· ἀφ' οὗ καὶ θάπος, καὶ Ἰωνικῇ ἐναλλαγῇ τῶν στοιχείων τάφος ἢ ἔκπληξις, καὶ θαπῶν μετοχὴ ἐνεργητικοῦ 30 δευτέρου ἀορίστου, καὶ κατὰ ὅμοιον ἀλλαγῆμα τῶν ἀφῶνων ταφῶν ὁ ἐκπλαγεῖς. ὅτι δὲ Ἰώνων ἰδία ἢ τοιαύτη τῶν δασέων καὶ ψιλῶν ἀντιμεταχώρησις εἰς τὰ σύστοιχα, δηλοῦσι μὲν καὶ τὰ τοῦ γλυκέος Ἰωνος Ἡροδότου τὸ ἐνθεῦτεν, τὸ κιθῶν, τὸ βάρθρακος, καὶ ἕτερα, δηλοῦσι δὲ καὶ πολλὰ τῶν κοινῶν καὶ ἰδιωτικῶν. τὰ γοῦν ἀκάνθια ἀκάντια τινὲς φασιν ἐφῶν ἀνδρῶν, καὶ ἢ τοῦ κύσθου δὲ λεοντῆ παρὰ 357 τῷ κωμικῷ εἰς τοιοῦτον πίπτει Ἰωνισμὸν, εἴ περ ἀπὸ τοῦ κέχεται γίνεται διὰ τὴν ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν. Ἰωνικῶς δὲ ἰδιώτισται καὶ τὸ ἐκ τῆς χύτρας συντεθέν μονόκνυθρον· οὐ μακρὰν δὲ τούτων οὐδὲ τὸ πάσχα ἐκ τοῦ φάσχα καλλιφωνηθέν. Νεβροὶ δὲ τὰ νεογνὰ τῆς ἐλάφου, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. Ἰωνικῇ δὲ καὶ Ἀττικῇ ἢ κατὰ θηλυκὸν γένος προφορὰ τῆς νεβροῦ. (Vers. 244.) Τὸ δὲ, ἐπεὶ οὖν, 10 ἀργοῦ κειμένου τοῦ οὖν, ταῦτόν ἐστι τῷ ἐπειδή. Τὸ δὲ, ἔστητε τεθιπότες, οὐδὲ μάχεσθε, τὸν σκοπὸν 40 συναιρεῖ τῆς ὅλης παραβολῆς. ἴστανται *γὰρ οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ τὰς νεβρούς, καὶ τεθήπασι κατ' ἐκείνας καὶ οὐ μάχονται, ὡς οὐδ' ἐκεῖνοι ἀλκὴν ἐνδείκνυνται. (Vers. 248.) Τὴν πολιὴν θῖνα, ἧς καὶ ἐνταῦθα μέμνηται ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, νῆες εὐπρυμοὶ πολιῆς ἐπὶ θινὴ θαλάσσης, πολιῆτιν ἀκτὴν Εὐριπίδης φησὶ περιφραστικῶς ἐν τῷ, ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς, ἥγονν λευκῆς κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ ἔοικεν ἐκεῖνος πρῶτα μὲν πολίτιν εἰπεῖν τὴν πολιάν, εἶτα Ὀμηρικῶς πλεονάσαι τῷ ἦ. καὶ γὰρ καὶ Ὀμηρος τὸν πολίτην πολιήτην φησὶν· ὃ περ Ἰωνικὸν εἶναι δοκεῖ κατὰ τὸ Μασσαλιήτης, Ἀπολλωνιήτης, οἰκί- 469της, ἃ κείνται παρὰ τῷ Ἡρωδιανῷ. δύναται δὲ ἐκεῖνο καὶ *ἀπὸ τοῦ πολιὰ γενέσθαι τροπῇ τοῦ ἁ εἰς ἦ. (Vers. 249.) Τὸ, ὑμῖν ὑπέροχη χεῖρα Κρονίων, ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω θήσει, σκεπάσει ὑμᾶς. οὕτω δὲ, φασιν, καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον· οἷον ὑπερέσχε ὑμῶν τὴν χεῖρα θεός. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ Κρονίων καὶ 20 ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, καὶ ὅτι τὸ, ἦ μένετε ὄφρα εἰδῆτε, ἐὰν ὑμῶν χεῖρα ὑπέροχη θεός, παροιμίαν γεννᾷ τὴν εἰποῦσαν, σὺν Ἀθηναῖ καὶ χεῖρα κίνει· οὐ γὰρ χρὴ ἀναμένειν, ἵνα ἀπλῶς οὕτω χεῖρα ὑπέροχη θεός, ἀλλὰ συνεισάγειν καὶ τὰ οἰκοθεν. οἱ δὲ ὑστερον καὶ ἐπὶ νίκης τὸ ὑπεροχεῖν τιθέασιν, ὡς περ καὶ τὸ ὑπερέχειν. (Vers. 250. sqq.) Τὸ στιξ μὲν ἐξ ἀνδρῶν πεντακοσίων κατὰ τοὺς παλαιούς· οὐλαμὸς δὲ τάξις ἐκ τεσσαράκοντα ἀνδρῶν· φάλαγξ δὲ ἀπὸ ἐκατὸν καὶ εἴκοσι· 10 πύργος δὲ ἐκ τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα τάξις αὕτη τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη. Ὀμη*ρος δὲ ἐν τῇ ἐπι- πωλήσει ταύτη χρᾶται μὲν ταύταις ταῖς λέξεσι, λαμβάνει δὲ αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἀπλῶς καταπληθύν τινα τάξεως, ἐν οἷς λέγει στιξας ἀνδρῶν, καὶ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, καὶ πυκινὰς φάλαγγας, καὶ πύργους Ἀχαιῶν. γίνεται δὲ, ὡς καὶ ἐτέρωθι δηλοῦται, ἢ μὲν στιξ ἀπὸ τοῦ στεῖχω διὰ τὸ τῆς πορείας εὐτακτον, οὐλαμὸς δὲ παρὰ τὸ οὖλον τὸ συνεστραμμένον, ὡς τὸ οὖλον κεκλήγοντες, ἐξ οὗ καὶ οὐλόθριξ, ἵνα δηλοῖ οὖλα- 30 μὸς στρατοῦ συστροφὴν, φάλαγγες δὲ παρὰ τὰ φαλάγγια, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ· οὕτω δὲ παρ' ἐκεῖ- νοις ἐκαλοῦντο τὰ ξύλα, ὅθεν αἱ στρατιωτικαὶ φάλαγγες, ἐπειδὴ ξύλοις οἱ πάλαι καὶ ῥοπάλοις καὶ κορύναις ἐμάχοντο· διό, φασιν, καὶ ἡμεῖς τὰ ἐκ ξύλων οἰκοδομήματα φάλαγγας καλοῦμεν· καὶ μὴ ποτε διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐν ταῖς δοκοῖς τῶν οἰκῶν τεχνουργοῦντα ἀράχνια φαλάγγια λέγεται· ἴσως δὲ καὶ 20 τὰ τοῖς πλοίοις ὑποτιθέμενα ἔρματα *ἐντεῦθεν οἱ πολλοὶ φαλάγγια λέγουσιν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ ἐπὶ δακτύλου τὴν λέξιν τίθησιν, οὗ τὸ μὲν καμπτικόν, φησιν, κόνδυλος, τὸ δὲ ἄκαμπτον φάλαγξ. Ἡρό- δοτος δὲ ἐβένου φάλαγγας πού φησιν. Ὁ δὲ γε πύργος καθ' ὁμοιότητα τῶν οἰκοδομουμένων λέγεται διὰ τὴν τῶν στρατιωτῶν πύκνωσιν, ἣν ἀλλαχοῦ διὰ παραβολῆς παραδηλώσει ὁ ποιητὴς, πύργου εἰκάζων οἰκοδομῇ τὴν τοιαύτην τάξιν. περὶ δὲ τοῦ λόγου μετ' ὀλίγα ἐν οἰκείῳ τόπῳ ῥηθήσεται. (Vers. 251.) Τὸ, ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσι, κατὰ ἀντίπτωσιν εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Κρήτας· οὕτω δὲ καὶ κατωτέρω 40 38 ἐρεῖ, ἦλθεν ἐπ' Αἰάντεσιν. * (Vers. 253.) Ἰδομενεὺς μὲν ἐν προμάχοις ἴστατο σὺν ἱκελος ἀλκῆν. καὶ ὄρα καὶ νῦν συντομίαν παραβολῆς. (Vers. 254.) Μηριονῆς δὲ πυμάτας, φησὶν, ὠτρυνε φάλαγγας, οὐραγὸς δηλονότι ὤν. οὐρὰ γὰρ καὶ κατὰ Ξενοφῶντα τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος, ὡς περ στόμα καθ' Ὀμηρον ὁ τόπος τῶν προμάχων. καὶ οὕτω μὲν τάξεως εἶχον οἱ ἀριστεῖς. ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν, φησιν, αὐτοὺς γήθησε, καὶ δὴ τὸν Ἰδομενεά προσεποτρύνει μελιχίοις, ἔπεισι δηλαδὴ, ἀναμνήσας ὡς τιμᾶ αὐτὸν ἐν τε πολέμῳ, τὸ δεξιὸν τυχὸν κέρας αὐτῷ διδούς ἢ τι τοιοῦτον ἄλλῃ ποιῶν, τιμᾶ δὲ καὶ 358

ἀλοιῶ ἐπὶ ἔργῳ, οἶον ἐν βουλή καὶ θυσίαις καὶ δημηγορίᾳ, τιμᾶ δὲ καὶ ἐν δαυτὶ, ὅτε πέρ τε γερούσιον
 αἶθοπα οἶνον Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται· εἴ περ γάρ *φησιν, ἄλλοι γε καρηκομόωντες⁴⁷⁰
 Ἀχαιοὶ δαιτρὸν πίνωσι, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔστηκεν, ὡς περ ἐμοὶ, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει. ἐτί-
 θεντο δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν τιμῇ οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα φανήσεται· καὶ ἔστι, καθὰ καὶ προσε-
 σημειώται, ἀφορμὴ καὶ τοῦτο τοῦ οἴνοβαρῆ τὸν βασιλέα ὑπ' Ἀχιλλέως λεχθῆναι, ὡς περ καὶ τὸ τοῦς
 Ἕλληνας πρὸ τούτου καὶ τοῦς Τρῶας ἐν ὑποθέσει συμποσίου μετρεῖν. (Vers. 259.) Οἶνος δὲ καὶ νῦν
 γερούσιος ὁ τοῖς γέρονσιν ἦτοι τοῖς ἐντίμοις διδόμενος ἐν συμποσίῳ κοινῶ. Αἶθοψ δὲ, ὡς καὶ προσε-
 γράφη, ὁ μέλας ἢ θερμὸς· ἐνθα ὅρα πηλικὴν ἔχει διαφορὰν ὁ αἶθοψ καὶ ὁ αἶθιοψ, καὶ ταῦτα ἐξ
 ὁμοίας ὄντα παραγωγῆς, ὡς περ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ περιίττευμα καὶ περιίττωμα. (Vers. 260.) Τὸ δὲ,
 10 ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται, τρόπου ἐστὶν ἐτυμολογικοῦ. δῆλον γὰρ ὡς ἐκ τοῦ κερᾶν ὁ κρατῆρ, ὡς οἶα
 *τις ὦν κερατῆρ. σημειωτέον δὲ τὸ κέρωνται οὐκ ἐκ περισπωμένου ἐνεστιῶτος κινηθέν, ἀλλ' ἐκ τινος βαρυ-¹⁰
 τόνου, ὁποῖον οὐκ ἔστι ῥαδίως εὐρεῖν. (Vers. 262.) Δαιτρὸν δὲ πίνειν ἐπιρρήματικῶς ἀντὶ τοῦ μεμε-
 ρισμένους. ἢ δὲ μεταφορὰ ἐκ τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ. Ἐν δὲ τῷ, σὸν δὲ πλεῖον δέπας, ὁ δὲ
 σύνδεσμος ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ δῆ ἢ τῷ ἀλλᾶ. Τὸ δὲ πλεῖον τὸ γέμον δηλοῖ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἔμπλεων,
 ὃ παρ' ἐκείνοις μὲν ἐκτείνεται Ἀπτικῶς, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς συστέλλεται κοινότερον. *(Vers. 266.)²³
 Ὁ τὸ ὑποσχεθέν ἐκπληρώσειν κατατιθέμενος εἶποι ἂν τὸ τοῦ Ἰδομενέως· μάλα τοι, ὅ ἐστι σοὶ, ἐγὼν
 ἐρήϊρος ἑταῖρος ἔσομαι, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα. (Vers. 267.) Τὸ δὲ ὑπέστην καὶ νῦν
 ἀντὶ τοῦ ὑπεσχόμεν, ἀνεδεξάμην, ἐκ μεταφορᾶς κίονος ὑποκάτω στάντος καὶ ἀνέχοντος τὰ ἐπικείμενα.
 δοκεῖ δὲ καὶ διασαφητικὸν τοῦ ὑπέστην εἶναι τὸ κατένευσα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐρήϊρος ἑταῖρος οὐ μόνον
 20 ὁ ἄγαν ἐράσμιος, ἀλλὰ καὶ μάλιστα ὁ ἄγαν ἀραρῶς καὶ ἡροσμέμος τῷ φίλῳ καὶ μὴ δυναζόμενος.
 (Vers. 268.) Σπενυστικὸν εἰς μάχην τὸ, ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε, ὅφρα τάχιστα μαχώμεθα. (Vers. 269.)
 Τὸ παραβῆναι ὄρκους φθάσας εἰπεῖν δηλήσα*σθαι καὶ πημᾶναι καὶ καταπατῆσαι τὸ αὐτὸ καὶ συγγᾶι³⁰
 φησὶν ἐν τῷ, ἐπεὶ σὺν γε ὄρκια ἔχεναν Τρῶες· οὕτω πλούσιος καὶ λέξεισιν ὁ ποιητής. εἴληπται δὲ ἡ λέξις
 ἐκ μεταφορᾶς τῶν πρώην μὲν εὐκρινῶς ἐχόντων εἶτα συνταραχθέντων, ὅποια καὶ τὰ χαλῶμενα καὶ
 καταπατούμενα καὶ συμφυρόμενα καὶ πτυρόμενα. (Vers. 270.) Ἀπειλή κατὰ ἐπιόρκων τὸ, τοῖσι
 δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσω ἔσσειται, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο, τουτέστιν, ὡς προσε-
 χῶς ἐρρέθη, συνέχεναν. Χαρμοσύνου ἀπελεύσεως φραστικὸν τὸ, ὡς ἔφατο, ὁ δὲ παρῶχτο γηθόσυνος
 κῆρ. *(Vers. 272. sqq.) Ὁμοῦ τάσσει ὡς ἐπὶ πολὺ τοῦς δύο Αἴαντας ὁ ποιητής, ὡς καὶ ἐν τῇ βῆτα⁴⁷¹
 ῥαψωδίᾳ εἴρηται, οὐ μόνον διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ μικρὸς ἐδέετο τοῦ μεγάλου, ὡς ἐν⁴
 30 τοῖς ἐξῆς φανήσεται. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι παρεμφαίνων ὁ ποιητής τὸ παροιμιῶδες, ὡς ἄρα εἰς ἀνὴρ
 οὐδείς ἀνὴρ, ἐκάστῳ τῶν Ἑλληνικῶν στρατηγῶν παραξενγνύει τινὰ ἢ ὁμοεθνῆ ἢ καὶ ἑτεροῖον, οἶον
 359 τῷ ἐκ Κρήτης Ἰδομενεὶ τὸν Μηριόνην, Κρήτα καὶ αὐτὸν ὄντα, ὡς καὶ τῷ Διομήδει τὸν Σθένελον,
 Ἀργεῖοι γὰρ ἄμφω· τῷ δὲ μεγάλῳ Αἴαντι τὸν μικρὸν, οὐ τῆς αὐ*τῆς ὄντα πατρίδος· τῷ δὲ Ἀπτικῷ¹⁰
 Μενεσθεῖ οὐχ' ὑποτάσσει, ἀλλ' ἐγγὺς πού συμπαρατάσσει Ὀδυσσεῖα τὸν Ἰθακήσιον· τῷ μέντοι γεραι-
 τᾶτῳ Νέστορι οὐχ' ἓνα τινὰ, πολλοὺς δὲ ὑποστρατήγους δίδωσι· πέντε γὰρ ταξίαρχοι τὸν ἐκείνου ἀνα-
 πληροῦσι τόπον ἀπομάχου διὰ τὸ γῆρας ὄντος· μόλις γὰρ καὶ οἱ τοσοῦτοι τὸ τοῦ Νέστορος ἀναπληρώ-
 σουσιν ἔλλειμμα· ἃ γὰρ ἐκεῖνος ὁ εἰς ἐποίησεν ἂν, τὸ τῆς νεότητος ἔχων ἄνθος, αὐτοὶ ῥαδίως οὐκ ἂν
 συντελέσωσι. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι μονοειδές τι ποιήσας ἐνταῦθα ἐπὶ Ἰδομενέως καὶ Διομήδους· ἀμφο-
 40 τέροις γὰρ, ὡς εἴρηται, ὁμοπάτριδες ὑποστράτηγοι ὁ Μηριόνης καὶ ὁ Σθένελος, οὐκ ἐγγὺς αὐτοῦς
 ἔθετο, ἀλλὰ διέστησεν, ἵνα λανθάνειν ἔχη τὸ ὁμοειδές, τοῦ μὲν ἐν πρώτοις μνησθεῖς, τοῦ δὲ ἐς ὕστε-
 ρον. (Vers. 274. sqq.) Νέφος πεζῶν εἰπὼν ὁ ποιητής τῶν ὑπὸ τοῦς Αἴαντας, ἦγουν πυκνότητα καὶ
 τινα μελανίαν ἐκ πυκνώσεώς τε πολλῆς καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ σιδήρου ὀπλίσεως, καὶ τολμίσας τὴν *λέξιν τοῦ²⁰
 νέφους ἐπὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν κατὰ σκληρὰν τροπὴν, ὅμως θεραπεύει τὴν τόλμαν ἐνθὺς συνήθως διὰ
 παραβολῆς τῆς ἀπὸ πυκνότητος καὶ μελανίας νέφους, οἶονεὶ λέγων ὡς, ἐὰν ἢ τοῦ νέφους ὁμοιότης
 προσαρμόζη αὐτοῖς, δοτέον μοι καὶ νέφος πεζῶν εἰπεῖν. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὴν τοῦ Ὀδυσσεῶς φάμε-
 νος καρδίαν ὑλακτεῖν παρεμυθήσατο τὸ ἀναιδές τῆς λέξεως τῇ ἀπὸ τοῦ κυνὸς παραβολῆ. καὶ ἄλλα δὲ

τοιαῦτα ποιεῖ πολλαχού. εἰπὼν οὖν ὅτι, κορυσσίεσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν, τοιούτων γὰρ οἱ
 Αἴαντες ἄρχειν εἰκόασιν, ἐπάγει παραβολὴν τοιαύτην· ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
 ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς, τῷ δὲ τ' ἀνευθεν ἰόντι, ἢ ἐόντι, μελάντερον ἢ τε πίσσα
 φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δὲ τε λαίλαπα πολλήν· ῥίγησέ τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα· τοιαῖ
 30 ἅμ' Αἰάντεσσι διοτρεφῶν αἰζηῶν δήμιον ἐς πόλεμον *πυκινὰ κινυντο φάλαγγες κυάνας, σάκερι τε καὶ
 ἔγχρσι πεφρικυῖαι. Ὅρα οὖν ὅτι πρὸς τὸ πυκνὸν καὶ πάνυ μέλαν τῆς πεζικῆς τάξεως εἰληψε τὴν ἐκ τοῦ
 νέφους παραβολὴν. ὡς γὰρ τὸ ἐν νέφει μέλαν πυκνὸν ἐστὶ, οὕτω καὶ αἱ τῶν πεζῶν φάλαγγες πυκινὰ
 ἐκινουῦντο κυάνας. διὸ καὶ νέφος πεζῶν εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ὃ μιμητικῶς ἀντιστρέφας ὁ πολύνους λυρι-
 κὸς, καθὰ πον καὶ προδεδήλωται, στρατὸν ἔγραψέ πον νεφελῶν, ὡς δὴθεν ταῦτόν ὄν εἰπεῖν, στρατιᾶς
 νέφος, καὶ αὐτὰ ἀνάπαλι, στρατιᾶν νεφελῶν· ἀφ' οὗ κερδήσαντες οἱ ναυτικοὶ στρατεύεσθαι νέφη φασίν, 10
 ὅτε πολλὰ συσταθέντα ἐπαγγέλλονται ταραχὴν ἀέρας διὰ τὴν περὶ αὐτὰ μελανίαν τὴν ἐκ πυκνώσεως.
 δῆλον δὲ καὶ ὅτι μελαίνει ἐν ἡμέρᾳ τὸν μεταξὺ ἀέρα ἢ τοῦ πλήθους πυκνότης, ὡς καὶ τὸ νέφος, ἢ τῶν
 40 ἀτμίδων πυκνωσις. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὡς, ἐπεὶ δὴ ἐκ νεφῶν πολλάκις καὶ ἀστραπαὶ ἀποπάλλονται,
 καλῶς ἄρα ἢ τραγωδία ἐτόλμησεν ἐκ τοῦ ῥηθέντος Ὀμηρικοῦ νέφους λαβοῦσα εἰπεῖν ὄπλων ἀστραπὴν
 ἐν τῷ, κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστραπαῖς. (Vers. 274.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ νέφος πεζῶν ἔχει τι καὶ ἀντι-
 θετικῆς ἀστειότητος, ῥηθέν πρὸς διαστολὴν τοῦ κυρίως νέφους. ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐράνιον, τοῦτο δὲ περι-
 πέζιον. Πέζοι δὲ γίνονται μὲν ἀπὸ τοῦ πέζα ὁ πόντος, καὶ δηλοῦσιν ἀνθρώπους ποσὶν ἀπλῶς βαίνοντας
 πεδοῖ, ὃ ἐστὶ περὶ τὸ πέδον· ἐξ οὗ τροπῇ συνήθει ταῦ δ' εἰς ζ' γίνεται καὶ ἡ πέζα καὶ ὁ πεζὸς καὶ τὰ ἐξ
 αὐτῶν. νῦν δὲ στρατιωτικὴν σημαίνουσι τάξιν διαστελλομένην πρὸς τε τοὺς ἐφ' ἀρμάτων καὶ τοὺς κέλη-
 47 2τας. ἐξ αὐτῆς δὲ *οἱ πεζέτεροι, τάγμα καὶ αὐτοὶ στρατιωτικόν· ὣν ἡ γραφὴ διάφορος· οἱ μὲν γὰρ ἐν 20
 τρισὶ ψιλοῖς ε' γράφονται κατὰ τοὺς παλαιούς, στρατιῶται ὄντες τὴν μὲν μίαν πέζαν ὠπλισμένοι, τὴν
 δὲ ἑτέραν γυμνοί· ἄλλοι δὲ τὴν παραλήγουσαν διὰ διφθόγγου ἔχουσιν, ὡς ἐν πεζοῖς ἐταῖροι ὄντες τῷ
 ἄρχοντι διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρίαν, ὁποῖων, φασὶ, καὶ Δημοσθένους μέμνηται ἐν Φιλιπ-
 πικοῖς. ἢ μὲντοι ἀναλογία γράφει τὴν προπαραλήγουσαν καὶ διὰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τοῦ προσιαίτερος
 καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα· ἔχει καὶ ἡ εἰρημένη παραβολὴ πολυμάθειάν τινα· φύσιν τε γὰρ
 νέφους ὑποδηλοῖ, καὶ διδάσκει ὅτι τὸ πελάγιον νέφος τὸ οὕτω μέλαν καὶ πυκνὸν ὄμβρον ἐπάγει, καὶ
 10 μάλιστα Ζεφύρω διωκόμενον. αὐτὸς μὲν γὰρ τὰ νέφη συνάγων χειμῶνα ποιεῖ· *Εὐρος δὲ καὶ Νότος
 πάνσοοσι διαλύοντες τὰ συνιστάμενα. καὶ ἱστορίας δὲ ζωικᾶς ἢ παραβολὴ ἔχει, ὅτι δηλαδὴ ζῶον αἰ-
 αῖγες δύσριγόν τε καὶ ὑψίνομον. κατὰ δὲ τινὰς καὶ οἷς κύουσα, ἐὰν αἰθρὸς ἀκούσῃ βροντῆς, ἐκτι-
 τρώσκει, φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ὅτι διδάσκουσιν οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα συνθεῖν, ὅταν ψοφήσῃ· 30
 ἂν γὰρ βροντήσαντος ὑποληφθῇ τις καὶ μὴ συνδράμη, ἐκτιτρώσκει, ἐὰν τύχῃ κύουσα. διὸ ὅταν
 ψοφήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ, τουτέστιν ἀπλῶς κτύπον τινὰ ποιήσῃ, συνθέουσι διὰ τὸ ἔθος. τοῦτο γοῦν ὑπεμ-
 φανει καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα, ὡς καὶ τοῦ αἰπόλου τηλικαῦτα ὑπὸ σπηλαίῳ
 ποιουμένου τὰ μῆλα, οὐ μόνον ἵνα μὴ καταβραχῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ τυχὸν βροντῶν καταρῥηγνυμέ-
 νων ἐκτρώσωσιν, ὡς εἶναι δῆλον ἐκ τούτου ὅτι δεῖ καὶ πολύπειρον καὶ σοφὸν τὰ τοιαῦτα τὸν νομέα εἶναι.
 20 (Vers. 275.) Ἰστέον δὲ ὅτι σκοπιᾶ μὲν ἢ τοῦ ὄρους κορυφή, δι' ἧς δια*σκοπεῖν ἐστὶ τὰ πόρρω.
 ἢ δ' αὐτὴ καὶ περιωπὴ λέγοιτ' ἂν, καὶ χῶρος περισκεπτὸς, ὅθεν τὰ πέριξ βλέπει τις ἂν καὶ σκέπτοιο.
 Ἐν δὲ τῷ, εἶδε νέφος, διὰ διφθόγγου γράφει ὁ ποιητὴς τὸ εἶδεν ὡς ἐκ παρατατικοῦ, εἰ καὶ ἐν διαφό-
 ροις αὐτὸ συστέλλει ὡς δεύτερον ἀόριστον. ἐπαμφοτερίζει τοίνυν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἡ τοῦ ῥήματος
 τούτου γραφὴ. Αἰπόλος δὲ ὑπόκειται νέμων ἐν τῇ ῥηθείῃ σκοπιᾶ διὰ τὸ τὰς αἰγὰς μάλιστα ὑψινόμους 40
 εἶναι, ὡς εἴρηται. διὸ καὶ αἰπόλος λέγεται ὁ ἄγων αὐτὰς, οὐ μόνον ὡς αἰγοπόλος, ἀλλὰ κατὰ τινὰς 360
 καὶ ὡς αἰποπόλος, ἤγουν περὶ τὰ ὑψηλῶν, διὰ καὶ τὰς αἰγὰς μάλιστα τοῖς τραχέσι χαίρειν· διὸ καὶ
 τῶν νήσων αἱ τραχύτεραι αἰγίβοτοὶ εἰσι. (Vers. 276.) Τὸ δὲ ἐρχόμενον βούλεται μὲν εἶναι ἀντὶ τοῦ
 κινούμενον, εἴρηται δὲ ὡς ἐπὶ τινος ἐμφύχου, καθὰ καὶ τὸ, ἰὸν κατὰ πόντον. Ζεφύρου δὲ ἀνέμου
 30 μέμνηται ἢ ἀπλῶς οὕτω κατὰ τὸ ἐπελθόν, ἢ ὡς *τὸν τοιοῦτον φιλῶν ἀνέμον μάλιστα, ἢ καὶ διότι
 αὐτοῦ μᾶλλον ἴδιον τὸ ἠρεμαίαν φρεῖα ὑποκινεῖν, ἧς χρεῖα ἐν τῇ ῥηθείῃ παραβολῇ. Ἰωὴ δὲ ἢ τοῦ

ἀνέμου πνοῇ, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἐρωῆ καὶ ζωῆ ἀπὸ τοῦ ἕω, καθὰ δηλοῖ τὸ, φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον. ἐξ αὐτῆς δὲ ἢ ἐν Ὀδυσσεύῃ ἰωγῇ, καθὰ δηλοῦται ἀκριβῶς ἐκεῖ. (Vers. 277.) Τὸ δὲ, μελάντερον ἢ ἔτε πίσσα, ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ μέλαν κατὰ τὴν πίσσαν. οὐ γὰρ εἶχεν εἰπεῖν τι πίσεως μελάντερον. διὸ καὶ τὴν ὑπεροχικὴν σύγκρισιν εἰς ἰσότητα κατεβίβασεν, ἐν μέσῳ τῆς διεξοδικῆς παραβολῆς ἄλλην ταύτην συντομωτάτην ἐπεμβαλὼν παραβολήν. Τὸ δὲ τοῦ νέφους πάμμελαν πολλὴν ἐμφαίνει πύκνωσιν καὶ σύστασιν τῶν ἀναθυμιάσεων. ἄλλως γὰρ αἱ νεφέλαι ἀραιαὶ οὐσαι διαυγεῖς φαίνονται· καὶ μᾶλλον αἱ πυρσαί. (Vers. 278.) Τὸ δὲ, ἄγει λαίλαπα, γλυκέως ἔχει, οἷα τοῦ ἐρχομένου καὶ ἰόντος πυκνοτάτου νέφους, ἐπισυρομένου λαίλαπα, *ὥς εἰ καὶ τι ἐμψυχον ἦν. (Vers. 279.) Τὸ δὲ σπέος 30 παρὰ τὸ σβέω ἐτυμολογοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ἵνα εἴη σβέος τι διὰ τὸ τῶν σπηλαίων ἀφώτιστον. ἐξ αὐτοῦ

10 δὲ εἴκει συγκεκόφθαι τὸ σπέος. Μῆλα δὲ ἐνταῦθα τὰς αἴγας δοκεῖ καλεῖν γενικῶς. ἄλλως δὲ μῆλα τὰ πρόβατα. (Vers. 281.) Τὸ δὲ κίνυντο ἀπὸ τοῦ κινύω κίνυμι παρῆκται ῥήματος, ἐξ οὗ καὶ τὸ, οὐδέ σε λήθω κινύμενος. τοῦ δὲ κινύω ἀνθις παράγωγον τὸ κινύσσω, ἐξ οὗ παρ' Αἰσχύλῳ αἰθέριον κίνυγμα τὸ αἴριον εἶδωλον, ὃ περ οὐκ ἀπέοικε τοῦ αἰθύνγματος, ὃ ἀπὸ τοῦ αἰθύνσω γίνεται. (Vers. 282.) Τὸ δὲ πεφρικυῖαι ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦμαι. πᾶν δὲ τὸ φρίσσει τινὶ φρίσσει τῷ λόγῳ τῶν πρὸς τι κα*τὰ 473 Ὀμηρικὴν συνήθειαν, τὸ λήιον ἀσταχύνεσιν, ὃ κάπρος τῆ λοφιᾶ, ὃ ἄνθρωπος ταῖς θριξίν, ἢ μάχη ταῖς ἐγχείαις, ἢ θάλασσα τοῖς κύμασιν. οὕτω γοῦν καὶ νῦν αἱ φάλαγγες φρίσσουσι σάκεσί τε καὶ ἐγχεσιν, ἢ γοῦν ὀρθὰ ἔχουσιν ἔτι πρὸ τῆς συμβολῆς τὰ σάκεα καὶ τὰ ἐγχεα· ὅθεν λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ, πυκναῖς ἀσπίσι πεφρικότα, παρ' ἧς κεῖται καὶ, λέοντος δέρος χαίτη πεφρικός. δῆλον δὲ ὅτι, ὡς περ τὸ κνυαίνεσθαι θαλασσία λέξις ἐστίν, ὅπως ἂν καὶ λαμβάνοιτο, οὕτω καὶ τὸ φρίσσειν κἂν ἐπὶ λοφιᾶς

20 ἢ χαίτης ἢ λήιον ἢ ἐγχεος λέγοιτο· καὶ ὅτι ὁμοίου τύπου καὶ ἢ φρίκη καὶ ἢ φρίξ καὶ ἐπιφρίξ καὶ τὸ φρικαλέον καὶ τὸ φρικτόν· καὶ ὅτι καὶ φόβον δηλοῖ ἐν τῷ, αἱ τρίχες φρίσσουσιν, ἢτοι ὀρθαὶ ἵστανται· καὶ χαρὰν δὲ ποτε σημαίνει καὶ οἶονεὶ ὀρθῶσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως, *ὥς τὸ, ἐφρίξα ἔρωτι, περι- 10 χαρῆς δ' ἀνεπτόμην. *(Vers. 285. sqq.) Ἰδὼν Ἀγαμέμνων τοὺς ἀμφὶ τοὺς Αἴαντας εὐ παρατεταγμέ- 18 νους καὶ ἤδη κινουμένους εἰς μάχην φησί· σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ εἴκειν, ὀτρυνέμεν οὐτι κελεύω· αὐτοὶ γὰρ μάλα ποιεῖτε τόδε τι. τοῦτο δὲ καὶ παροιμιῶδες ἐστὶ, καὶ οἰκείον λέγεσθαι πρὸς πάντας, οἱ οἰκοθεν ἐπὶ τι καλὸν σπεύδουσιν. εἶτα καὶ ἐπεύχεται ὅτι τοῖος πᾶσι θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γένοιτο, λέγων καὶ ὅτι οὕτως ἂν τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε. καὶ ὅρα ὅπως καὶ σχήματι καὶ νοήματι τὰ αὐτὰ εὐχεται ὁ βασιλεὺς νῦν ἐπὶ τῶν ἀνδρείων τούτων Αἰάντων, ἅ περ καὶ ἐπὶ τοῦ φρονιμωτάτου Νέστορος, πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν δέκα τοιοῦτους ἠθέλε μόνους ἔχειν,

30 ὧδε δὲ πάντας τοὺς Ἀχαιοὺς τοιοῦτον ἔχειν θυμόν. καὶ δηλοῖ τοῦτο ὑπεροχὴν τῆς συνέσεως πρὸς τὴν ἀνδρίαν, ὡς καὶ ἐν τῇ β' ῥαψωδίᾳ εἴρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, σφῶϊ μὲν, ὀφείλον γραφεῖναι σφῶϊν ἀντὶ τοῦ ὑμῖν, ἵνα ἢ, σφῶϊν οὐτι κελεύω, ὁμοίως τῷ, σφῶϊ μὲν τ' ἐπέοικεν, ὃ μετ' ὀλίγα κεῖται, ὅμως διὰ μέτρον εὐχρηστίαν ἄλλως καινῶς ἀπεδόθη καθ' ἑτεροίαν σύνταξιν. ἐνθα ὄ*ρα καὶ τὴν διακοπὴν 30 τῆς ἐννοίας. ἐπεμβληθείσης γὰρ τῆς αἰτίας, εἶτα ὑπερβατῶς ἀνεπληρώθη τὸ ἐντελὲς κατὰ ἰδέαν παραβολῆς. τὸ δὲ γε ἀπλοῦν ἦν, ὑμῖν μὲν οὐτι κελεύω, οὐ γὰρ εἴκειν, ὀτρύνειν. (Vers. 290.) Τὸ δὲ ἡμύσειε λέξις μὲν ἐστὶ ποιηταῖς φιλουμένη· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ μύειν πλεονασμῷ τοῦ ἢ ὁμοίως τῷ βαιὸν ἢ βαιὸν καὶ τοῖς τοιοῦτοις. δηλοῖ δὲ τὸ κατακλιθείη, σμικρυνθείη, καθ' ὁμοιότητα τῶν μόνων εἴτε ὀμμάτων εἴτε λοιπῶν σωμάτων. (Vers. 291.) Τὸ δὲ, χερσὶν ὑφ' ἡμετέραις ἀλοῦσα, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας ἐπικλίσεως ἐρρέθη· ἐπεὶ δυνατόν καὶ ἄλλως ἡμύσαι πόλιν ἀλώσεως δίχα, σεισμῷ τυχόν

40 ἢ παλαιότητι. καὶ ἄλλως δὲ διαστολὴν δηλοῖ τοῦτο τῆς ὑπὸ χερσὶν, ἢ γοῦν ὑπὸ χερῶν ἐτέρων, ἀλώσεως.

361 Τὸ δὲ, ἀλοῦσά τε περθομένη τε, ἢ ταυτολογεῖ συνήθως ἢ σὺν τῇ ἀλώσει καὶ ἐμπρησμόν ὑπεμφαίνει· ἐκ τοῦ προήθω γὰρ καθ' ὑπέρθεσιν καὶ τροπὴν τὸ πέρθω γίνεται. *(Vers. 293.) Ἐν τῷ, ἐνθ' ὃ γε 474 Νέστορ' ἔτεμε, λιγὴν Πυλίων ἀγορητὴν, οὓς ἐτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχισθαι, στέλλειν 10 μὲν ἐστὶ τὸ ἐπιτέλλεσθαι, ὃ καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται. Τὸ δὲ ἔτεμε ποιητικὴ λέξις ὑποδύσκολος, λαμβανομένη ἀντὶ τοῦ κατέλαβε. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τέμω ἔτεμε, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ ἔτετεμε, καὶ συγκοπῇ ἀναγκαίᾳ διὰ τὸ δύσμετρον ἔτεμεν, ἢτοι κατ' ἐπιτομὴν καιροῦ καὶ συντόμως ἢ ἐπιτόμως εὔρε. δηλοῖ

οὖν σπουδὴν ἢ λέξις. διὸ καὶ καιριώτερόν ἐστι τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐα. φησὶ γὰρ καὶ ἐκεῖ ὅτι τὸν δεῖνα γῆρας
 ἔτετμε. θεραπεύονται δὲ εἰς δακτυλικὸν μέτρον τὰ τοιαῦτα πολυβράχεια ἢ διὰ προθέσεως ἢ δι' ἐλλεί-
 ψεως συμφώνου· προθέσεως μὲν, ὡς μογοτόκος μογοστόκος· ἐλλείψεως δὲ, ὡς ἐτέτεμεν ἔτετμεν· ἔτι
 δὲ διὰ τροπῆς φωνήεντος ἢ ἐπενθέσεως· τροπῆς μὲν, ὡς θεοτόκος θεητόκος· ἐπενθέσεως δὲ, ὡς ἐπε-
 20 τανὸς ἐπηετανός. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ *σταχυηλόγος, ἢ ἄλλὰ ὅμοιον τῷ θεητόκος, ὡς καὶ τὸ ἐπήβολος.
 (Vers. 295.) Ἀλάστωρ ἐνταῦθα ὑποστράτηγός τις Νέστορος, ὡς οἰοῦναι ἄλαστος ἤγουν μὴ πάσχων
 λήθην. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ Ζεὺς ἀλάστωρ, ὃν ἐλάνθανεν οὐδὲν, ἢ ὁ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν
 ἐπαμύνων κατὰ τοὺς παλαιούς. κοινῶς μέντοι ἀλάστωρ, φασὶν, ὁ ἀμαρτωλὸς, ἢ κατὰ Χρύσειππον
 ὁ φονεὺς, διὰ τὸ ἄξιός ἐῖναι ἀλάσθαι ἢ ἀπελαύνεσθαι. βαρύτερον δὲ ἢ λέξις καὶ ἐπὶ τινων δαιμόνων
 κεῖται· δαίμονες γὰρ ἀλάστορες οἱ κακύνοντες. (Vers. 297. sqq.) Νέστωρ τοὺς ἑαυτοῦ στέλλων, ὡς ἐρρέθη, 10
 καὶ ὀτρύνων μάχεσθαι, ἰππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν, πεζοὺς δ' ἐξόπισθε στήσε πολέας
 τε καὶ ἐσθλοὺς, ἔρκος ἔμεν πολέμοιο, ἵνα δηλονότι τοὺς ἰππεῖς ὑποχωροῦντας οἱ πεζοὶ δέχωνται οἷα
 τινὲς πύλαι τείχους, ἢ καθ' Ὀμηρον εἰπεῖν, πολέμου γέφυραι, καὶ αὐτίς οἱ αὐτοὶ πεζοὶ ἐκ διαστά-
 30 σεως συναγόμενοι καὶ ἐνούμενοι ὡσεὶ πύργος καὶ *οἶον ἔρκος πολέμου ὑπομένωσι τοὺς πολεμίους ἐπιόν-
 τας. κακοὺς δέ, φησιν, ἐς μέσον ἤλασε, καὶ ἰππότας δηλαδὴ καὶ πεζοὺς. διὰ τί; ἵνα τις, φησὶ, καὶ
 οὐκ ἐθέλων κατ' ἀνάγκην πολεμίζῃ, τοῖς μὲν ὀπισθεν ὠθούμενος, ἐπόμενος δὲ τοῖς ἐπὶ τοῦ μετώπου·
 μεταξὺ γοῦν δύο καλῶν ἕνα κακὸν ἐνέβαλε, καὶ τοὺς δειλοὺς Λακωνικῶς ἄνδρα παρ' ἄνδρα ἔστησεν,
 ἵνα συνέλκοιντο ὑπὸ τῶν γενναίων οἱ κακοί. καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐπὶ τριῶν ταχθῆναι τὴν φάλαγγα, ὃ δὴ
 φησιν Ἀρρίανδός ἐν τῇ Ἰνδικῇ. ἢ δὲ τοιαύτη ἕκταξις καὶ τοὺς τριστάτας ἔχει. ἕτεροι δὲ τὸ μὲν πρῶτα
 ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρατος ἤκουσαν, τὸ δὲ ὀπισθεν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἐνόησαν, καὶ φασὶν ἐπὶ μετώπου 20
 τάσσεσθαι τὴν φάλαγγα, καὶ οὐ κατὰ βάθος. Ἡρόδωρος δὲ καὶ Ἀπίων φασὶ κατὰ πλινθίον γενέσθαι
 τὴν τοῦ Νέστορος τάξιν, τουτέστι κατὰ στίχους ἐπιμήκεις, τὸν αὐτὸν ἔχοντας ἀριθμὸν, καὶ μεταξὺ
 40 τῶν δύο στίχων ὁδὸν τινα εἶναι, *ὅπως δι' ἐκείνης καὶ προελθεῖν δύνωνται βουλούμενοι καὶ ὑποστρέψαι
 πάλιν. ταύτης δὲ τὰς μεταξὺ ὁδοὺς γεφύρας ὁ ποιητὴς καλεῖ. καὶ τοιούτου, φασὶ, τοῦ διαστήματος
 ὄντος, οὐκέτι συμβαίνει οὔτε ἐπισκοτεῖσθαι τοὺς πεζοὺς ὑπὸ τῶν ἰππέων, ὡς αἰτιῶνται τινὲς τὴν τοῦ
 Νέστορος ἕκταξιν, οὔτε συμπατεῖσθαι ὑπ' ἐκείνων· ἀναχωροῦσι γὰρ διὰ τῶν καλουμένων γεφυρῶν.
 Ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς περ ἢ σελήνη σελήναιη λέγεται κατὰ παραγωγὴν, καὶ εὐνὴ εὐναία τραγικῶς ἢ ἄγκυρα,
 καὶ ἢ παρ' Ὀμήρω καλάμη καλαμαία κοινότερον, καὶ ἢ πέρα περαία, καὶ ἢ ἀλκὴ ἀλκαία ἐπὶ λέοντος,
 475 καὶ ἢ προνομή προνομαία ἐπὶ ἐλέφαν*τος, καὶ ἢ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ 302
 ἢ ἀρχὴ ἀρχαία, καὶ ἢ Ἀθήνη Ἀθηναίη, οὕτω καὶ ἢ ἀνάγκη ἀναγκαίη ἐν τῷ, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις 30
 ἀναγκαίη πολεμίζῃ· ἐνθα ἐφερμηνευτικά εἰσιν ἀλλήλων τὸ, οὐκ ἐθέλων καὶ τὸ ἀναγκαίη. καὶ σημειώ-
 σαι ἀνάγκην ταύτην ἐπαινουμένην· στρατηγικὴ γὰρ ἐστὶν ἐπὶ σωτηριῶ τῶν ὁμοεθνῶν. εἰσὶ δὲ τινες καὶ
 ἐν Ὀδυσσεΐα ἀναγκαῖοι πολεμισταί, ἄλλως ἐκείνοι οὕτω λεγόμενοι. (Vers. 301.) Ὡς δὲ τιμιώτεροι τῶν
 ἄλλων οἱ ἰππεῖς, δηλοῖ ἐπαγαγών· ἰππεῦσι πρῶτ' ἐπετέλλετο, κλεῦων σφοῦς ἵππους ἐχέμεν, ἤγουν ἐπέ-
 χειν τοὺς ἰδίους ἵππους, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ, ἀτάκτως δηλαδὴ· μηδέ τις, φησὶν, ἰπποσύνη καὶ
 ἠνορέηφι πεποιδῶς οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι, μηδ' ἀναχωρεῖτω, μόνος δηλονότι
 10 πρὸ τῶν ἄλλων. διὰ τί; ἀλα*παδνότεροι γὰρ, φησιν, ἔσεσθε. λίσται γὰρ οὕτως ἢ τάξις καὶ λειποτα-
 ξίου γραφῇ ἐνέχεται ὁ πρόσθε τῶν ἄλλων ἐθέλων μάχεσθαι, ὡς καὶ ὁ πρὸ τῶν ἄλλων ἀναχωρῶν. τὸν δὲ
 λειποτακτοῦντα καὶ θανάτῳ ἐν τοῖς πρὸ τούτου ἐδικαίου ὁ Νέστωρ τε καὶ ὁ βασιλεὺς. Ἄσιος δὲ τις ἐν
 τοῖς μετὰ ταῦτα ἐναγλαϊζόμενος τοῖς ἑαυτοῦ ἵπποις καὶ ἀστρατηγῆτως φανητιῶν ἐπάξια τῆς ἀτασθα- 40
 λίας πείσεται. Ὅρα δὲ τὸ σφοῦς, οὗ περ εὐθεία, εἰ καὶ μὴ πρόχειρος εἰς χρῆσιν, ὁ σφός· ὄθεν καὶ
 χρηστικὴ δοτικὴ, σφοῖσι τοῖς ἰδίοις, καὶ αἰτιατικὴ σφοῦς, καὶ θηλυκὸν, ὡς εἰκός, σφή· ἐξ οὗ καὶ τὸ
 σφή ἀρετῆ καὶ σφήσι κεφαλαῖς ταῖς ἰδίαις. (Vers. 303.) Ἴπποσύνην δὲ λέγει τὴν ἰππικὴν ἀρετὴν, ἥτοι
 τὴν ἠνιοχικὴν, ἄλλο οὖσαν παρὰ τὴν ἠνορέην ἥτοι τὴν ἀνδρῖαν. τὸ δὲ, μηδέ τις μεμάτω μηδ' ἀναχω-
 ρεῖτω, ἐναλλαγὴν ἔχει σχήματος· ἄλλως γὰρ ἀπαρέμφορα καὶ ταῦτα ἐχρῆν εἶναι ἀκολούθως τῷ, ἵππους
 20 ἐχέμεν *μηδὲ κλονέεσθαι, ἵνα ἔλεγε χρῆναι ἵππους ἐπέχειν μηδὲ κλονεῖσθαι καθ' ὁμίλον μηδέ τινα

μόνον προπηδᾶν μηδὲ ἀναχωρεῖν. (Vers. 305.) Ἀλαπαδνότεροι δὲ ἀντὶ τοῦ εὐκαταφρόνητοι, εὐπόρ-
 θητοὶ, ἐκ τοῦ ἀλαπάζω τὸ πορθῶ κατὰ συγγένειαν τοῦ ζ̄ πρὸς τὸ δ̄, ὡς καὶ ἐκ τοῦ παίζω παιδνός ἐν
 Ὀδυσσεΐα, καὶ ἐκ τοῦ ὀλοφύζω ὀλοφυνδός. Καθάπαξ ὁ γέρον Νέστωρ, ἀργὰς ἔχων τὰς χεῖρας, ἀνύει
 ὄμως ἄλλως ἀγαθὰ ταῖς βουλαῖς πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως. διὸ καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν αὐτῷ καὶ μόνῳ
 τὴν εὐκοσμίαν τῆς κατὰ πόλεμον ἐκτάξεως θεωρεῖ, τοὺς ἄλλους πάντας παραδραμιών. ποιεῖ οὖν αὐτὸν
 παραινούντα τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἰππεῦσι καὶ τοιαῦτα. (Vers. 306.) ὅς δ' ἂν ἀνὴρ ἀπὸ ὧν, ἤγουν
 ἰδίων, ὀχέων ἕτερα ἄρματα ἴκηται, ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ φέριτερον οὕτω· τουτέστιν, εἴ τις
 ἄρματος πολεμίου κρατήσῃ, μὴ ἀρκεσθήτω, ἵνα τυχὸν καὶ εἰς τὰς νῆας κατάγῃ τὸ κρατηθὲν, ἀλλὰ
 *ἔγχει πάλιν πολεμείτω, ἵνα καὶ τι πλεον κατορθώσῃ· ἢ καὶ ἄλλως, εἴ τις εἰς ἄρμα τοῦ πλησίον Ἔλ- 30
 10 ληνος ἀναβῆῃ ὡς ἢ ἐκπεσὼν τοῦ οἰκείου ἢ ἄλλως κατὰ τινα χρείαν, ἔγχει ὀρεξάσθω, τουτέστιν ἔγχος
 ἐκτεινάτω· ὀρέγω γὰρ τὸ ἐκτείνω, ἐξ οὗ καὶ ὀρεκτὰς ἔφη ἐν τῇ Βοιωτίᾳ μελίας, τὰς ἀπὸ χειρῶν πλητ-
 τούσας. παραταξάσθω οὖν, φησὶ, καὶ ἀμυνέτω καὶ μὴ ἠνιοχείτω, ἵνα μὴ τῇ ἀγνοίᾳ τῆς τῶν ἄλλο-
 τριῶν ἵππων συνηθείας βλάβη μᾶλλον τὸν βοηθούμενον. οὕτω καὶ ὁ Τρωικὸς Πάνδαρος ποιήσῃ, ὅτε
 εἰς τὸ τοῦ Αἰνείου ἀναβῆῃ ἄρμα· ἐνθα καὶ αἰτίαν ἐκείνος ταύτην πρὸς τὸν Αἰνεῖαν ἐρεῖ· μὴ ποτε οἱ
 σοὶ ἵπποι δέισαντες οὐκ ἐθέλωσιν ἐκφέρειν πολέμοιο, σὸν φθόγγον ποθέοντες. ἄλλοι δὲ καὶ οὕτω νοοῦσι
 τὸ τοῦ Νέστορος παράγγελμα· εἴ τις τὸ οἰκεῖον ἀφείς εἰς ἑτέρου ὁμοειδνοῦς ἄρμα ἔλθοι, δόρυ ἐκείνος
 ὁ ἕτερος ἄνωθεν ὀρεξάσθω, καὶ ἐκτείνας αὐτὸ ἀνακομισάτω ἐπὶ σωτηρίᾳ εἰς τὸ ἴδιον *ἄρμα τὸν εἰς 40
 αὐτὸν ἔλθοντα. κατὰ δὲ ἑτέροισι ἐκεῖνος ὁ ἕτερος ὁμοειδνῆς ὁ τὸ ἄρμα ἔχων, ἔγχος ἐκτείνας, παταξάτω
 τὸν τοιοῦτον, ἵνα δηλαδὴ μηδεὶς τὸ ἴδιον ἀφῆ ἄρμα φόβῳ τοῦ ὑπὸ τοῦ συμφυλέτου τρωθῆναι καὶ
 20 πεσεῖν. καὶ σημειῶσαι ὅτι τὸ Ὀμηρικὸν τοῦτο χωρίον ἀμφιβόλως ἔχει, τέσσαρας ἐννοίας προβεβλημένον,
 καὶ ταύτας ἀπάσας ἔσω λόγου κειμένας, ὡς δέδεικται. πολλαχοῦ δὲ Ὀμηρος καὶ οὕτω ποικίλλεται, ὡς
 εἶναι εἶπεν αὐτὸν ἐν τοῖς τοιούτοις τετραγώνων ἄνευ ψόγου. μεταπίπτει μὲν γὰρ ταῖς ἀμφιβόλοις
 ἐννοίαις οὕτως ἢ οὕτως· ἐν ἀπάσαις δὲ σταθερός ἐστι καὶ ἄψογος. Ἰστίον δὲ ὅτι τὸ, ἔγχει ὀρεξάσθω, 476
 ἀντὶ τοῦ ἐκταθείτω πρὸς ὁμοιότητα εἶρηται τοῦ, χειρὶ ὀρεξάσθω. διὸ καὶ ὡς περ τὸ, χειρὶ ὀρεξάσθω,
 ἀντὶ τοῦ, ἐκτεινάτω τὴν χεῖρα, οὕτω καὶ ἔγχει ὀρεξάσθω ἀντὶ τοῦ ἔγχος τεινάτω, καθὰ εἶρηται.
 ὡς περ γὰρ ὁ πόδα τείνων ἢ χεῖρα ποδὶ ὀρέγεται καὶ χειρὶ, οὕτω καὶ ὁ δόρυ ἐκτείνων δόρατι ὀρέγεται,
 363 τὴν τάσιν τῷ ἔγχει ποιούμενος διὰ μέσης χειρός. *(Vers. 308.) Ἀγαθὰ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ γέροντος 14
 βουλευσάμενος καὶ ἄριστα τάξας καὶ πῶς ἀποδεξάμενος ἑαυτὸν ἐπάγει· ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιαι καὶ
 τεῖχε' ἐπόρθουν, τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔχοντες. τοῦτο δὲ καὶ πᾶς ἂν εἴποι ὁ παραγγέλ-
 30 λων εἰς παλαιὰ στρατηγήματα. σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν καθολικὸν καὶ ἀόριστον παράδειγμα τὸ,
 ὧδε καὶ οἱ πρότεροι καὶ ἐξῆς, ἐντρεπτικώτερόν ἐστι τοῦ ὠρισμένου καὶ μερικοῦ· οὐ γὰρ ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα
 οὕτω πόλιαι ἐπόρθει, ἀλλ' οἱ παλαιοὶ πάντες. (Vers. 310.) Ἐν τῷ, ὡς ὁ γέρον ὠτρυνε, *πάλαι 20
 πολέμων εὐ εἰδώς, πολλὴν πείραν καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἐπιστήμην ἐπιμαρτύρεται τῷ Νέστορι. τὸ δὲ, πολέ-
 μων εὐ εἰδώς, ταῦτόν ἐστι τῷ πρὸ μικροῦ ῥηθῆντι τόξων εὐ εἰδώς. Ποικιλώτατος ὢν τὴν φράσιν
 ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ καὶ αὐταῖς λέξεσι ταυτολογεῖ, ὡς καὶ ἐνταῦθα. εἰπὼν γὰρ ἐπὶ τῶν Αἰάντων, καὶ
 τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ Νέστορος λέγει. ἐπὶ δὲ γε τῶν Κρητῶν
 λέξεων τε μεταθέσει ἐχρήσατο καὶ ὑπαλλαγῇ τῶν βασιλικῶν ἐπιθέτων, εἰπὼν· τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν
 ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. οὕτω δὲ καὶ τὸ, Ἀτρεΐδης δὲ παρῶχετο γηθόσυνος κῆρ, δις εἶπεν, ἐπὶ τε
 τῶν Κρητῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Νέστορος. ὅτι δὲ καὶ ἡ ταυτολογία ἐξηλοῦτο τοῖς παλαιοῖς, οὐκ ἔστιν ἀμφι-
 40 βαλεῖν, καὶ οὐ μόνον ἐν ἐπαροῖς καὶ ἐν κρούμασι μουσικοῖς καὶ χορεύμασι καὶ λόγοις ἀγγέλων καὶ ἐν
 μιμήσεσι θυμουμένων προσώπων καὶ ἐπιθυμούντων καὶ ἄλλως δὲ *ἀγωνιώντων, ἀλλὰ καὶ καθ' ἐτέ- 30
 ρους τρόπους, ὧν εἷς καὶ ὁ κατ' Εὐριπίδην, ὅς ἐπετηδέυσατο ἐν διαφόροις τῶν αὐτοῦ δραμάτων ἀπο-
 τελευτᾶν ἐκεῖνα εἰς τε τὸ γνωμολογεῖν πολλὰς μορφὰς εἶναι τῶν δαιμονίων καὶ ἐξῆς, καὶ εἰς τὸ ἐπεύχε-
 σθαι στεφανηφόρος γίνεσθαι διὰ τοῦ νικᾶν, ἀπαραποιήτως τὰς ῥηθείσας δύο ἐννοίας ταυτολογῶν,
 ἐνθα δέον εἶναι μεθώδευσεν. (Vers. 313.) Εὐχεται Ἀγαμέμνων συμβῆναι τῇ τοῦ Νέστορος προθυμίᾳ
 καὶ τὸ σῶμα, λέγων· ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δὲ

τοι ἔμπεδος εἶη· ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίον· ὡς ὄφελέν τις ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι
 μετεῖναι, ἴγουν ἐν νέοις εἶναι. πρέπει δὲ ἡ εὐχὴ παντὶ ἀγαθῷ γέροντι. ὁ δὲ Νέστωρ εἰπὼν ὅτι μάλα μέν-
 40 τοι ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς οὕτως εἶναι, ἐπάγει γνωμικῶς τὸ, ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεὸς ἔδωκεν
 ἀνθρώποισιν· εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτέ με γῆρας ἰκάνει. ἀλλὰ καὶ *ὡς ἰππεῦσι μετέσσομαι, ἦτοι
 συνέσομαι, ἠδὲ κελύσω καὶ ἐξῆς. πεζὸς γὰρ οὐκ ἔχει μάχεσθαι διὰ γῆρας. (Vers. 314.) Ἰστέον δὲ
 ὅτι τὸ, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἶη, ἀκριβῶς πρόσκειται διὰ τὸ πολλοῖς γούνατα μὲν ἔπεσθαι, ὁποῖος καὶ
 ὁ Τρωικὸς ποδώκης Δόλων, βίαν δὲ, ὅ ἐστιν ἀνδρίαν, μὴ προσεῖναι· ἀφ' ἧς βίας οἱ μεθ' Ὀμηρον
 ῥήτορες νόημα βίαιον καλοῦσι τὸ γενναῖον καὶ ἀνδρικόν. (Vers. 315.) Γῆρας δὲ ὁμοίον ὡς ἐπὶ ψόγῳ
 κεῖται, καθὰ καὶ ἀλλαγῷ δηλοῦται. σημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ ὁμοίον τὸν ποιητὴν ἐπὶ φάουλου
 λαμβάνειν. Ἀπίων γοῦν καὶ Ἡρόδωρος φασὶν ὅτι οἱ γλωσσογράφοι ὁμοίον κατὰ διαίρεσιν φασὶ τὸ 10
 477 κακόν· οἶον γῆρας τεί*ρει ὁμοίον, καὶ νεῖκος ὁμοίον ἔμβαλε μέσον, καὶ θάνατον μὲν ὁμοίον, καὶ
 τέλος ὁμοίον πολέμου, ἵνα εἶη ὁμοίον περὶ ὃ πάντες ὁμοίως διάκεινται ὡς χαλεπόν. τὸ μέντοι εἰπεῖν
 γῆρας ὁμοίον τὸ ὁμοίως πᾶσιν ἐπικείμενον τοῖς ἐπιτεινομένοις εἰς τὸ ζῆν εὐνόητον μὲν, οὐκ ἀρέσκει
 δὲ τοῖς παλαιοῖς. Τὸ δὲ ἔα σημαίνει μὲν κἀνταῦθα τὸ ἦν· δηλοῦται δὲ περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐν τοῖς εἰς
 15 τὴν Ὀδύσειαν. *(Vers. 319.) Νέστωρ Ἐρευθαλίωνα τὸν Ἴππομέδοντος ἢ Ἀφείδαντος ἀνείλεν, ὡς
 αὐτὸς λέγει, μονομαχήσας ἐκ προκλήσεως ἐν μάχῃ τῇ περὶ γῆς ὄρων, προμαχῶν τῶν Πυλίων. φασὶ
 δὲ καὶ ὡς ὑπὸ χαρᾶς ὁ Νέστωρ τότε τὸ περιορισθὲν χωρίον ἅπαν ἐξῆλθε, καὶ ὅτι ἔτι σκαρίζοντος τοῦ
 Ἐρευθαλίωνος ἐφορμήσαντες οἱ Ἀρκάδες τοῖς Πυλίοις αἴφνης συνέβαλον καὶ ἐνίκησαν καὶ θάψαντες
 20 τοὺς νεκροὺς ἐπέγραψαν· ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνα φίλους τ' ἐπὶ *τύμβον ἔθηκαν Ἀρκάδες, βασιλῆος
 γένος ἔξοχον Ἴππομέδοντος, οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο. Σημεῖωσαι δὲ ὅπως ὁ ἐν 20
 ἄλλοις πολυλόγος Νέστωρ καιρίως νῦν ἐστένωσε τὸ διήγημα, εἰπὼν· μάλα μὲν ἐθέλοιμι οὕτως εἶναι, ὡς
 ἔτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν, ἦτοι ἐφόνευσα. οὐ γὰρ ἦν πολυλογεῖν ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ, μᾶλλον δὲ
 περιαντολογεῖν. εἰ δὲ ὁ βασιλεὺς μετ' ὀλίγα τὴν τοῦ Τυδέως ἱστορίαν πλατυλογεῖ, ἀλλ' ἐκεῖνος εἰς χρή-
 σιμον τῷ καιρῷ τοῦτο ποιεῖ ἐπὶ ἐλέγχῳ τοῦ Διομήδους. σημειῶσαι δὲ ὅτι πολλαχοῦ εἴωθεν ὁ ποιητὴς ἀν-
 δραγαθοῦντα πάλαι ποτὲ τὸν Νέστορα ἱστορεῖν, ἵνα ὁ γέρον ἐῖη ἀριστεὺς κατὰ τὸ παρωχημένον, ἐπειδὴ
 κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἀνδραγαθεῖν οὐ δύναται. σύγκεινται οὖν τοῖς Τρωικοῖς νεκροῖς παρὰ τῇ ποιήσει ταύτῃ 364
 καὶ οἱ ποτὲ τοῦ Νέστορος· καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς οὐκ ἀργὸς φαίνεται, ἀλλὰ τοῖς ἀριστεῦσι συγκατα-
 30 λέγεται, τῷ Τρωικῷ τούτῳ πο*λυανδρίῳ ἐπιρρίπτοντος οἶον τοῦ ποιητοῦ καὶ τοὺς τοῦ γέροντος
 Νέστορος νεκροὺς. ἐνταῦθα οὖν πρῶτον ὁ ποιητὴς παραρρήψας παλαιὸν νεκρὸν τοῦ Νέστορος, εἶτα
 τὸν υἱὸν Ἀντίλοχον παραγαγὼν ἀριστεύοντα, χωρήσει ἐπὶ τὰ ἐξῆς. (Vers. 319.) Ὅρα δὲ καὶ ὡς 30
 ἐνταῦθα μὲν ἐπ' ὀλίγον ἐμνήσθη τοῦ Ἐρευθαλίωνος, ἐν μέντοι τοῖς ἐξῆς που πλατύτερον μεμνήσεται,
 μερίσας καὶ τὴν τοιαύτην ἱστορίαν διαφόροις τόποις, ὡς ἔθος ἔχει ποιεῖν ἐν πολλοῖς. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ
 πόρρω τῆς κατὰ τὸν Φοῖνικα ἐννοίας ὁ Ἐρευθαλίων κεῖται· ὁ Φοῖνίξ τε γὰρ τὸ κύριον, ὡς περ καὶ
 ὁ καρπὸς παρὰ τὸ φοινίκεον καὶ οὕτως ἐνέρευθε τῆς χροιάς καλεῖται, καὶ ὁ Ἐρευθαλίων δὲ ὁμοίως.
 Τὸ δὲ κατέκταν ἔστι μὲν καινόςχημον, δοκεῖ δὲ καὶ αὐτὸ Αἰολικὸν εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ κατακτᾶς κατα-
 κτάντος, ἢ μᾶλλον ἀποκοπὴν παθεῖν ἐκ τοῦ ἔκτανον πρώτου προσώπου. (Vers. 322.) Ὁ γέρον ἀπόμα-
 40 χος εἶποι ἂν ἐν καιρῷ τὸ, κε*λεύσω βουλήν καὶ μύθοισι, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων· αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσοισι
 νεώτεροι, οἱ περ ἐμοῦ ὀπλότεροι, πεποῖθασί τε βίηφι. (Vers. 324.) Ἀττικὸν δὲ τὸ αἰχμᾶς αἰχμᾶσ-
 σοισιν, ὡς τὸ δαῖνον δαῖτα, καὶ ἰδρῶθ' ὄν ἰδρωσα· καὶ ἀπλῶς ἡ μυριαχοῦ συμπαρακειμένη θέσις τῶν
 ῥημάτων καὶ τῶν ἐκεῖθεν γεννωμένων ὀνομάτων. ἴσως δὲ καὶ παρήχησις τοῦτο ἐστὶ, καθὰ καὶ τὸ, τὸ 40
 γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων. αὐτὸ δὲ καὶ εἰς ἐτυμολογίας πίπτει σχῆμα· παρὰ τὸ γέρας γὰρ οἱ γέροντες.
 (Vers. 325.) Ὀπλότεροι δὲ οὐ μίνον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ μάλιστα οἱ μάχιμοι καὶ ὄπλα αἶρειν δυνάμε-
 478 νοι, ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀπλῶς ἐργατικοὶ καὶ ἐνεργεῖς· ὄπλα γὰρ πάσης *τέχνης τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ὀπλίζεσθαι
 τὸ εἰς ἔργον ἱτοιμάζεσθαι. διὸ καὶ παρακατιῶν φησι· δαῖτα ἐφοπλίζοιμεν. Τὸ δὲ, κελύσω βουλήν
 καὶ μύθοις, ἐμφαίνει ὅτι ἔστι καὶ ἔργοις κελύειν, καθὰ καὶ διδάσκειν οὐ μόνον λόγοις ἀλλὰ καὶ
 42 ἔργοις ἔστιν. *(Vers. 327.) Τὸ, εὖρ' υἱὸν Πετρεῶο, ἀσυνδέτως καὶ γοργῶς προάγει ὁ ποιητὴς, συν- 365

τέμνων τῇ τοῦ βασιλέως σπουδῇ καὶ τὴν φράσιν· γοργότερον γὰρ τοῦ συνδεδεμένου τὸ ἀσύνδετον τοιοῦτον καὶ πρὸ ὀλίγου τὸ, εὔρε Λυκάονος υἱόν. προῖων δὲ μετὰ συνδέσμου ἔρεϊ, εὔρε δὲ Τυδέως υἱόν. Ὁ δὲ Πετειὼς Ἀττικὴν ἔχει κατὰ τινὰς κλίσιν ἰσοσύλλαβον· ἔστι γὰρ πον Πετειῶ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ὀ Πετειῶ κατὰ ὁμοιότητα τῶν διαλελυμένων γενικῶν, ὧν, ὡς προσ*γράφη, ἀνόμοιοι ταῖς παραλληλού-479
σαις αἰ λήγουσαι. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. κατὰ δὲ τινὰς ὁ Πετειὼς τοῦ Πετειῶ ἔστι, καὶ ποιητικῶς Πετειῶ, καὶ τροπῇ συνήθει τῆς οἱ διφθόγγου εἰς ὦ Πετειῶ, οὗ περ ἡ κλήσις παρὰ τὸ πέτεσθαι, ὡς πτηνοῦ διὰ τὸ ὠκύπουν. ἦν δὲ ἄν, καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δηλοῦται, ὡς Πετειὼς Πετειῶ, καὶ προσλήψει τοῦ ὀ Πετειῶ κατὰ τὸ ἀνωτέρω παραδεδομένον, οὕτω καὶ Ἄθως Ἄθω Ἄθω ἐν τῷ, ἐξ Ἄθω δ' ἐπὶ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα. κωλύοντος δὲ τοῦ μέτρου παρέληξε τὸ μικρὸν ὀ, ὡς καὶ ἐν τῷ
10 φῶς φῶως καὶ κῶς κῶως. (Vers 328.) Τοὺς Ἀθηναίους μῆστωρας αὐτῆς λέγει, ὁ ἔστι βουλευτικούς ἐν μάχῃ. καὶ δὴ τακτικώτατος ἱστορεῖται εἶναι ὁ Ἀττικὸς οὗτος βασιλεὺς Μενεσθέης, ὡς καὶ ἡ Βοιωτία δηλοῖ. τοὺς δὲ Καδμείους προῖων κέντορας ἵππων ἔρεϊ ὡς εὐπωλοδαμνοῦντας. *ἄλλως γὰρ οὐκ 10
ἔπαινος ἵππου τὸ κεντεῖσθαι, ἀλλὰ ὀκηρίας ἐνδειξις, καθὰ δηλοῖ καὶ Πίνδαρος, ἀκέντητόν τινα ἵππον ἐπαινῶν ὡς εὐπρόθυμον. (Vers. 330.) Τὰς δὲ τῶν Κεφαλλήνων στίχας οὐκ ἀλαπαδνάς μετ' ὀλίγα φησὶν, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐξ ἐναντίου ἀνδρειοτάτας, ὡς περ ἀλλαχοῦ τὸν Αἴαντα λέγει οὐκ ἀφανρότατον Ἀχαιῶν ἀντὶ τοῦ ἀνδρειοτάτου. καὶ οὐκ ἐγήθησεν Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ δηλονότι τὸνναντίον πολλὰ ἐλυπήθη. τοιοῦτον καὶ Σοφοκλέους περὶ Οἰδίποδος τὸ, πρέσβυς, οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίῃσαι πρώτης, ἤγουν γέρων οὐ τῆς πρώτης μοίρας τῶν εὐδαιμονιζομένων, ἀλλὰ δηλαδὴ τῆς ἐσχάτης. ὅμοιον καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν
20 τῷ πάνυ σοφῷ· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὅτι δὲ ταῖς τοιαύταις ἄρσεσι χρὴ συνυπακούεσθαι καὶ θέσιν, ἐδήλωσε πρὸ βραχέων Ὀμηρος ἐν τῷ, οὐ βρίζοντα οὐδὲ κατα*πτύσσοντα οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα 20
μάχεσθαι, ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα. Τὸ δὲ μῆστωρες οὐ διὰ μέτρον ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, ἀλλὰ κατὰ διάλεκτον Ἀττικὴν. ὅτι δὲ Κεφαλλήνων ἄρχει ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δηλοῦται, ὅπου, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, εἴρηται καὶ πόθεν ἔλκουσιν οἱ Κεφαλλῆνες τὸ ὄνομα. (Vers. 331.) Πλησίον τῶν Ἀθηναίων ὁ Ὀδυσσεὺς τάττεται, χαίρων αὐτοῖς, ὡς εἰκὸς, διὰ τε τὴν τοῦ ἔθνους λογιότητα καὶ διὰ τὸν, ὡς ἐρρέθη, τακτικώτατον ἐν αὐτοῖς βασιλέα τὸν Πετειῶ. Κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ, ἠκούετο λαὸς ἀντὶ τοῦ ἠκούεν, Ἀττικὸν ὄν καὶ Ἰωνικὸν καὶ αὐτὸ, καθὰ παρὰ Σοφοκλεῖ σὺν μυρίοις ἄλλοις καὶ τὸ, ἐσώζετο τὴν εὐλάβειαν ὡς περ οὐχὶ σώζεται, ἀντὶ τοῦ ἔσωζε καὶ ἀντὶ τοῦ σώζει. (Vers. 333.)
Σχῆμα κεῖται ἀμφιβολίας καὶ ἐνταῦθα δύο ἐννοίας προἰσχύμενον. φησὶ γὰρ ἄς οἱ περὶ Μενεσθέα καὶ
30 Ὀδυσσεῖα ἴσταντο μένοντες, ἦτοι ἀναμένοντες, ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὀρμή-30
σειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο, τουτέστιν ἀνέμενον, πότε ἂν πύργος ἦτοι τάξις Τρώων κατὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐκταχθεῖσα προεπιχειρήσῃ καὶ κατάρξῃ τῆς μάχης ἐπὶ παραβάσει τῶν συνθηκῶν συμπαρασπονδήσασα τῷ Πανδάρῳ· ἢ καὶ ἄλλως, ἀνέμενον συντεταγμένοι, ὡς εἴρηται, οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κεφαλλῆνες, ὅποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος, Ἑλληνικὸς δηλαδὴ, κατὰ Τρώων ὀρμήσει, ὃ καὶ κάλλιον, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἐφεξῆς εἰπεῖν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔβη μετ' ἄλλους, ἵνα ὡς περ τὸ μετ' ἄλλους, οὕτω καὶ τὸ πύργος ἄλλος νοοῖτο ἐπὶ Ἀχαιῶν· εἰ καὶ τινες αἰτιῶνται καὶ τοῦτο λέγοντες δεῖν συντεταγμένως αὐτοὺς πολεμεῖν. διὸ περ ὁ Ἀγαμέμνων κακοῖς δόλοισι κεκασμένον καὶ τὰ ἐξῆς τὸν Ὀδυσσεῖα ἔρεϊ, αἰτιασάμενος καὶ τὸν Μενεσθέα ἐν τῷ εἰπεῖν οὕτως· ὦ υἱὲ Πετειῶ διοτρεφέος βασιλῆος, καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε κερδαλεόφρονα, τίπτε *καταπτύσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους; σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε 40
40 μετὰ πρώτοισιν ἔοντας ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης κωστειρῆς ἀντιβολῆσαι. πρώτοι γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, ὅπποτε δαῖτα χέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί· ἐνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι ἠδὲ κύπελλα οἴνου πινέμεναι μελιθεός, ὄφρ' ἐθέλητον. νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόφατε, ἠγουν ἠδέως ἂν βλέποιτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν ἵμῶν προπάροιθε μάχοντο. συνάγει δὲ ὁ λόγος, ὅτι αἰσχρὸν ἐν συμποσίῳ μὲν
366 τοῖς πρώτοις καταλέγεσθαι ὑμᾶς, ἐν δὲ μάχῃ τοῖς δεκάτοις. καὶ οὕτω μὲν ὁ βασιλεὺς. (Vers. 350.) Ὀδυσσεὺς δὲ, οὐκ ἐνεγκὼν τὴν ἐπίπληξιν, φη*σίν· Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; ὃ δὴ 480
μυριαχοῦ τῆς Ὀμηρικῆς κεῖται ποιήσεως· πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρωσὶν

ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα; δικαιολογούμενος ἀπὸ καιροῦ πρὸς τὸ ἀργεῖν καὶ δοκεῖν
 πτώσσειν καὶ ὁμολογῶν μὲν ἴστασθαι, αἴτιον δὲ τούτου λέγων τὸ μὴ εἶναι νῦν πόλεμον ὄξυν.
 (Vers. 358. sqq.) Πρὸς ὃ μὴδὲν ἔχων ὁ βασιλεὺς ἀντειπεῖν ἱκαρυνθήσεται μικρὸν ὅσον. τέως δὲ προσ-
 τίθησιν Ὀδυσσεὺς καὶ ταῦτα ὄψεται, ἣν ἐθέλησθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μετ' ἡμῶν, Τηλεμάχοιο φίλον
 πατέρα προμάχοισι μίγντα Τρώων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀντιώλια βάζεις. ἐνθα σημειῶσαι ὡς Ὀδυσσεὺς μὲν
 ἄρτι ὄργῃς γέγονεν ἀκρατῆς ἐν δέοντι, Διομήδης μέντοι φέρει ἐν τοῖς ἐξῆς τὴν ἐπίπληξιν, ἀκούσας τὸ
 10 τί πτώσεις καὶ τὰ ἐφεξῆς. αἴτιον δὲ ὅτι αὐτὸς μὲν νέος, Ὀδυσσεὺς δὲ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος·
 οἱ δὲ τοιοῦτοι τιμᾶσθαι σφᾶς αὐτοὺς δεῖν οἴονται. καὶ ἄλλως δὲ, ὁ Ὀδυσσεὺς ὡς πανούργος ἐπιπλήσ-
 σεται, καὶ δριμύτερον, ἢ περὶ ὁ Διομήδης· αὐτῷ γὰρ ὁ τοῦ πατρὸς Τυδέως ἔπαινος μειώσει τὴν ὕβριν.
 ἔτι δὲ λόγος ἐπικληθεὶς ὁ Διομήδης σιωπήσει, ἵνα μὴ βεβαιώσῃ τοῖς ἔργοις τὴν ὕβριν· ἤκουσε γὰρ τοῦ 10
 πατρὸς χερσίων εἶναι τῇ μάχῃ, ἀμείνων δὲ τῇ ἀγορᾷ. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς. ὁ δὲ βασιλεὺς
 γνοὺς εὐλόγως αὐτὸν ὀργιζόμενον, ἐπιμειδήσας καὶ ἀγαλλιᾶματι κεράσας τὸ σκυθρωπὸν, συγγνώμην τε
 αἰτεῖ καὶ μειλίχια προσφωνεῖ. φησὶ γὰρ περὶ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς οὕτω· τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη, ὡς
 γνῶ χωμένοιο· πάλιν δ' ὃ γε λάξετο μῦθον, τουτέστιν ἀνέλαβε τὸν λόγον ἀνάπαλιν, εἰπὼν· Διογενὲς
 Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, οὔτε σε νεικίω περιώσιον οὔτε κελεύω· οἶδα γὰρ ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ
 20 στήθεσσι φίλοισιν ἤπια *δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγὼ περ. ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἄρσο-
 σόμεθα, εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶλια θεῖεν. τοῦτο δὲ μεταποιήσοι τις ἂν
 παρωδήσας, ὅτε τινὲ μετὰ μῖσος φιλοῦται. θαυμασία δ' ἐν τοῖς ρηθεῖσιν ἡ Ὀμηρικὴ μέθοδος. πρὸ γὰρ
 τῶν πολεμικῶν ἔργων ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατὴν ἐν τούτοις λόγων ἠδέων τε καὶ πικρῶν κροίματι· πικροὶ
 μὲν γὰρ οἱ ψόγοι, εὐπρόσιτοι δὲ οἱ ἔπαινοι· πρέπουσι δὲ ἄμφω προσώποις ἐνδόξοις· διὸ καὶ ταχὺ 20
 παύονται· ἄλλως γὰρ, εἴ περὶ ἦν ἂν ὁμοιότης ἐν τούτοις, ἐποίησεν ἂν δεινὰ ἢ ἐν αὐτοῖς σκωπτικὴ τρα-
 χύτης. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι σκώπτει τὸν Ὀδυσσεῖα ὁ βασιλεὺς, ἐπειδὴ θαρρόει τὰ γε εἰς αὐτόν. διὸ καὶ ὡς
 οἰκείῳ ἀπαρατηρήτως προσφέρεται, καθὰ καὶ πρὸ τούτου τὸ βασιλικὸν συμπόσιον ἔδειξεν. οὐ πάνυ δὲ
 πικρὸν τὸ σκῶμμα. τί γὰρ μέγα δεινὸν, εἴ κακοῖς δόλοισι κεκοσμησθαι λέγει αὐτόν; ὅς οὐκ ἐπαισχύνε-
 30 ταί που *τὸ παντοίοις δόλοισι κοσμεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις μέλεισθαι λέγει διὰ τοὺς δόλους.
 ὄθεν καὶ παρασημαίνεται ὁ βασιλεὺς ὡς οὐ φιλονεικεῖ αὐτὸν περιώσιον ἦτοι μέγα· δι' οὗ διδάσκει
 ὁ ποιητὴς, ὅπως δεῖ τοῖς φίλοις προσφέρεσθαι, ὡς δέον ὄν μὴ νεικεῖν περιώσιον, ἵνα ὑστερόν δυνά-
 μεθα καὶ ἀρέσεσθαι ἦτοι συναρμοσθῆναι φιλικῶς καὶ εἰς ἀριθμὸν, ὃ ἐστὶν ἀρμονίαν φιλίας, ἐλθεῖν·
 τὸ γὰρ νεῖκος στάσις τε καὶ διάστασις. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. Ἐν δὲ τῷ, ὃ νιὲ Πετῶο, ἐκτείνεται
 ἡ λήγουσα τῆς κλητικῆς, ὡς καὶ ἐτέρωθε δηλοῦται, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, διὰ τε τὴν προηγουμένην 30
 δασεῖαν καὶ διὰ τὴν ἐπικειμένην ὀξεῖαν καὶ διὰ τὴν τῆς λέξεως καταπεραίωσιν καὶ διὰ τὸ δυνάσθαι
 διπλασιάζεσθαι τὸ ἐπαγόμενον ἄφωνον. Τὸ δὲ, κακοῖσι δόλοισι, πρὸς διαφορὰν κεῖται δόλων ἐτέρων
 40 ἀγαθῶν, οἷς ἐπαινετῶς ἂν τις κοσμοῖτο, καθὰ καὶ τις ἄλλος κλεπτοσύνη θ' ὄρκῳ τε *τοῖς οὐ κακοῖς
 ψεγόμενος μέντοι καὶ ἐκεῖνος, ἤκουσεν ἂν κακῆ τε κλεπτοσύνη καὶ κακοῖς ὄρκοις κεκοσμησθαι. ὅτι δὲ
 καὶ ἀψεγέσι δόλοισι ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς ἐκοσμεῖτο, δι' οὓς πᾶσιν ἀνθρώποις οὐκ ἐμισεῖτο ἀλλ'
 ἔμελεν, ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ. οὕτω τις καὶ ἀπάτη χρώμενος εἰς δέον οὐκ ἂν ψέγοιτο, εἴ γε κατὰ τὴν
 παροιμίαν ἀπάτης ἀγαθῆς οὐκ ἀποστατεῖ θεός· ἢ ἀντίκειται ἡ κακῆ, ὅποιαν ὁ βασιλεὺς ἐκ Διὸς
 ἔπαθε. διὸ καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἀψόγου δόλου ὠνομάσθη, ὡς εἰκὸς, ὁ Δόλιος τὸ κύριον, καὶ ὁ Δόλοψ, ὁδῶ
 ἐκ τῆς οὐ φαύλης ἀπάτης ὁ Ἐλεφήνωρ, ὡς ἐκ τοῦ ἐλεφαίρω τὸ ἀπατῶ, καθὰ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδυσ-
 481σειαν *δηλοῦται. ὅτι δὲ Ὀδυσσεὺς ὡς καὶ δόλιος καὶ δόλων ἀτὸς ἐξ Ἐρμού ἐλέγετο καταγεσθαι, δῆλον 40
 ἐστίν. ἐξ Ὀμήρου δὲ παρεῖλκσε καὶ Σοφοκλῆς κίναδος ἐπίτριπτον τὸν Ὀδυσσεῖα σκῶψαι ὡς δόλιον
 κατὰ ἀλώπεκα τὴν καὶ κερδῶ, ἀφ' ἧς εἴη ἂν καὶ κερδαλεόφρων. καὶ μὴν ἄλλως ἐνταῦθα κερδα-
 λεόφρονα τὸν Ὀδυσσεῖα ὁ βασιλεὺς καλεῖ, ὡς δῆθεν πραγματευόμενον τὸ ἐξω κινδύνων ἐστάναι.
 (Vers. 340.) Τὸ δὲ, καταπτώσσοντες ἀφέστατε, δηλοῖ καὶ ἕτεροίαν εἶναι μάχης ἀπόστασιν μὴ ψεκτὴν,
 ὅποιαν ὁ Ὀδυσσεὺς οἰκειοῦται, οὐκ ἂν μεθίεσθαι τοῦ πολέμου, εἰπὼν, εἴ περ ἦν ὄξυν Ἄρης, περὶ οὗ
 προδεδήλωται. συγκέκοπται δὲ τὸ ἀφέστατε ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφεστήκατε· διὸ καὶ δασύνεται. ἐν δὲ τῷ,

μίμνετε δ' ἄλλους, τὸ ἄλλους περὶ πύργων νοητέον, ὡς δηλοῦται ἐν τῷ, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 πρὸ ὑμῶν μάχονται. * (Vers. 341.) Τὸ δὲ, μετὰ πρώτοισιν ἰόντας, καλὸν μὲν καὶ οὕτω γραφέν. ἦν 10
 δὲ γράψαι καὶ ἐοῦσι, κατὰ δοτικὴν· ἀμφοτέρως γὰρ ἔχει τὸ ἀσόλοικον. ἢ δὲ τοιαύτη διπλὴ τῆς συντά-
 ξεως πολλαχοῦ διαφαίνεται. (Vers. 342.) Μάχη δὲ καυστερὴ μυριαχοῦ τῆς ποιήσεως ἢ θερμὴ καὶ
 πυρόεσσα κατὰ τὸ, μάχοντο δέμας πυρός. διὸ καὶ δημοτῆς καὶ δηῆς ἢ αὐτῆ, καὶ δίος πόλεμος,
 ἀπὸ τοῦ δαίω τοῦ δηλοῦντος τὸ καίω. ἢ δὲ γραφὴ τῆς παραληγούσης Βοιωτίας ὡς ἢ τῆς ὠτειλῆς.
 Ἀντιβολεῖν δὲ αἰὰ παρ' Ὀμήρῳ τὸ συναντᾶν καὶ ὡς εἶπεν· ἀντην βάλλειν καὶ ἐπιτυγχάνειν· παρὰ δὲ
 τοῖς νεωτέροις καὶ τὸ παρακαλεῖν παρὰ τὸ ἀντην ποδῶν βάλλεσθαι ἢ τοι ῥίπτεισθαι τοὺς ἰκετεύοντας,
 67 διαφορεῖται δὲ κατὰ σύνταξιν ἢ λέξιν· ἐνταῦθα μὲν γὰρ μάχης ἀντιβολῆσαι φησὶν ἀντὶ τοῦ τυχεῖν καὶ
 10 ἀντην γενέσθαι, ἀλλαχοῦ δὲ, εἰ πέρ μοι ἀντεβόλησαν εἰκόσι, φησὶν, ἀντὶ τοῦ συνήντησαν· τὸ μέντοι
 κοινότερον * ἀντιβολεῖν αἰτιατικὴν πτώσιν φιλεῖ· ἀντιβολῶ σε γὰρ φάμεν. (Vers. 343.) Τὸ δὲ ἀκουά- 20
 ζεσθον παράγωγον μὲν ἐστὶ τοῦ ἀκούω, δηλοῖ δὲ συγκλήτους εἶναι εἰς δαῖτα τοὺς οὕτως ἀκουαζόμενους·
 δῆλον γὰρ ὡς καλοῦνται οἱ ἀκουαζόμενοι κατὰ τὸν Ὀμηρον δαιτός. (Vers. 344.) Τὸ δὲ, δαῖτα γέρου-
 σιν, ἐφερμηνευτικόν ἐστὶ τοῦ οἶνον γερούσιον· ὡς γὰρ γέρουσιν ἐφοπλίζεται δαῖς, οὕτω καὶ οἶνος. διὸ
 ῥηθεῖ ἂν, ὡς περ οἶνος, οὕτω καὶ δαῖς γερούσιος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ, καθὰ καὶ προδεδήλω-
 ται, ἦσαν τὰ βασιλικὰ συμπόσια, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἐφοπλίζομεν Ἀχαιοὶ δαῖτα· ἄλλως γὰρ οὐκ ἐνε-
 χῶρει τὸν βασιλέα οἰκοθεν δαπανᾶν ὡς τοὺς μὲν ἄλλους ἔχειν τὰ οἰκεῖα γέρα, αὐτὸν δὲ ἦσθαι δενό-
 μενον. δῆλον δὲ καὶ ὡς γέροντας κἀνταῦθα συνήθως τοὺς ἐντίμους λέγει, οἷς μόνοις ἦν ἢ ἀπὸ κοινοῦ
 δαῖς, ἦν τιμίαν ἔκρινον οἱ τότε ἀριστεῖς, ὡς καὶ ἡ Ὀμηρικὴ ἱστορία δηλοῖ. (Vers. 345.) Τὰ δὲ ὄπτα- 20
 λέα κρέα καὶ σῖτον ὄπτῶν ῥηθεῖ ἂν καθ' Ἡρόδο*τον, καὶ ἐπὶ ἄρτου δὲ ἢ τοιαύτη λέξις τίθεται, ὡς 30
 ὁ αὐτὸς δηλοῖ ἐν οἷς λέγει ὅτι λωτοῦ τι εἶδος πτίσαντες Αἰγύπτιοι ποιοῦνται ἐξ αὐτοῦ ἄρτους ὄπτους
 πυρί. γίνεται δὲ τὸ μὲν ὄπταλέον πλεονασμῷ τῆς αἰὶ συλλαβῆς ἐκ τοῦ ὄπτῶν, αὐτὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν
 ἐκ τοῦ ὄπτῶ ὄπτῆσω ὄπτητόν. τὸ γὰρ ἀπαθὲς ὄπτῶν τὸ θεατὸν δηλοῖ, ὡς καὶ Ἀθήναιος λέγει, ἐνθα
 σοφίζεται εἶναι ἰχθὺν ὠμόν, ὄπτῶν. ἔοικε δὲ ὁμοίως ἐκ τοῦ ἔψω ἐψηῶ ἐψητόν γενέσθαι τὸ ἐφθόν
 κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν· τάχα δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὄπτητόν ὄπτῶν εἴρηται παρ' Ἀριστοτέλει καὶ
 ἔρπτον τὸ ἔρπετόν. (Vers. 346.) Τὸ δὲ, ὄφρα ἐθέλητον, νῦν μὲν σαφῶς εἴρηται, ἀλλαχοῦ δὲ περιφρά-
 ζων ποιητικώτερον πόσις καὶ ἐδητύς ἐξ ἔρον εἶναι φησὶν, ἦγον τὴν ἐπιθυμίαν πληρῶσαι, καὶ ἐξ ἔρον
 ἔντο, ἦγον τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν. (Vers. 347.) Τὸ δὲ ὀρόωτε, ὃ περ οἱ μεθ' Ὀμηρον ὠρώητε φασὶν,
 ἐκ τοῦ ὀράοιτε ὀρώητε γίνεται πλεονασμῷ * Ἰωνικῷ τοῦ προπαραλήγοντος ὃ· πρῶτον δὲ αὐτοῦ πρόσωπον 40
 30 τὸ ὀρώομι, οὐ κοινὸν τὸ ὀράοιμι ὀρώμι. ἐστὶ δὲ τὸ, φίλως χ' ὀρόωτε, ταῦτόν τῷ ἡδέως ἂν βλέποιτε, ὃ δια-
 στέλλεται πρὸς τὸ σὺν φόβῳ ὀρᾶν. Πύργος δὲ, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη, τάξις στρατιωτικὴ, καθὰ καὶ
 τὸ πλινθίου. πεπύκνωτο δὲ τε τραγωνοειδῶς κατὰ σχῆμα πύργου, ὡς διδάξει παραβολικῶς ἀλλαχοῦ
 ὁ ποιητῆς, ἀρμονία λίθων τοίχου εἰκάσας τοῦτον τὸν τακτικὸν πύργον. (Vers. 351.) Τὸ δὲ, πῶς δὴ
 φῆς πολέμοιο μεθιέμεν καὶ ἐξῆς, τραχέως ἠρώηται, ὡς τοῦ βασιλέως μὴ ἔχοντος ἀποκρίνασθαι.
 (Vers. 352.) Ὁξὺς δὲ Ἄρης ὁ τῶν ἤδη συμβεβληκότων εἰς μάχην· ὁ γὰρ πρὸ τῆς *συμβολῆς τῆς 482
 μεθ' ὄπλων οὐκ ὀξὺς ἐστίν, ἀλλ' ὡς εἶπεν ἀμβλὺς διὰ τὸ ἀνουτάτους ἔτι καὶ ἀτρώτους μένειν τοὺς ἀν-
 τιμάχους. καὶ ἄλλως δὲ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὀξὺς Ἄρης διὰ τὸν ὀξὺν σίδηρον, ὃς καὶ αὐτὸς
 Ἄρης κατὰ ἀλληγορίαν λέγεται, ἵνα ἢ ἐγείρειν ὀξὺν Ἄρην τὸ μὴ κατακοιμίζειν ὑπὸ ἡσυχίᾳ τὰ ὄργανα
 τῆς μάχης, ἀλλ' ἐγείρειν καὶ ἐπανιστᾶν τοῖς ἐχθροῖς. (Vers. 353.) Τὸ δὲ, ὄψαι ἦν ἐθέλησθαι καὶ
 40 ἐξῆς, σκῶμά τι λεληθὸς ἔχει πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ὀξέως πολέμου μὴ ἂν δυνησό-
 μενον ἐπέρχεσθαι καθ' ἡσυχίαν καὶ ἐπιτηρεῖν τοὺς στρατηγούς. διὸ καὶ εἶποι ἂν τις τὸ, ἦν ἐθέλησθαι,
 ταῦτόν εἶναι τῷ, εἰ δύνασαι· πολλαχοῦ γὰρ καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου τίθεται τὸ ἐθέλειν. Τὸ δὲ
 μεμήλη ἐκ παρακειμένου τοῦ μέμηλα, ὡς καὶ τὸ ὀλώλη ἐκ τοῦ ὄλωλα, καθὰ καὶ *προδεδήλωται. 10
 (Vers. 354.) Τὸ δὲ, Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα, ὄνειδισμόν τινα ἔχει, ὡς τοῦ Ὀδυσσεὺς πατρός μὲν
 ὄντος, διὰ δὲ τὸν βασιλέα παρ' οὐδὲν θεμένου τὰ φίλτατα καὶ νῦν ὑβριζομένου ἐφ' οἷς ἔδει αὐτὸν καὶ
 ἀμοιβὴν σχεῖν μεγάλην. Τὸ δὲ, προμαχοῖσι μιγέντα, ἐστὶ μὲν παράφρασις τοῦ προμαχόμενον, φιλεῖται

δὲ Ὀμήρω κατὰ τὴν αὐτοῦ φραστικὴν, καθὰ καὶ Πινδάρω, παρ' ᾧ καὶ τὸ νικῆσαι νίκη μιγῆναι λέγε-
 ται. (Vers. 355.) Τὸ δὲ, ἀνεμώλια βάζεις, ταῦτόν ἐστι τῶ, ψευδῆ λέγεις. ὁ μὲν γὰρ ἀληθῆς λόγος,
 πράγμασιν ἐγκαθήμενος, οὐκ ἂν ἀνέμοις λέγοιτο φέρεσθαι, ὁ δὲ ψευδῆς, κενεματωῶν, ἄερος μόνον
 ἐστι πληγὴ καὶ πλεον οὐδέν. Σημείωσαι δὲ ὅπως ὁ μὲν συνετὸς ῥήτωρ Ὀδυσσεὺς ἀνεμώλια βάζειν τὸν
 βασιλέα λέγει, οὐ πάνυ τραχύνων τὸ σκῶμμα, Σθένελος δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς ἀπαιδευτότερον λαλῶν, μὴ
 20 ψεύδω, φησὶν, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, ὡς περ σόος σῶς *κατὰ συναίρεσιν τῶν
 δύο μικρῶν ὃ εἰς μέγα, καὶ προόρα πῶρα, καὶ ὁμορόφοιος ὁμορόφοιος, καὶ τὸ οἰκίδιον τῶκίδιον, οὕτω
 καὶ ἀνεμοόλια ἀνεμώλια τὰ ἀνέμοις οἷον ὀλλύμενα καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνεμόφθορα. (Vers. 356.) Τὸ δὲ
 ἐπιμειδήσας καιρίον ἐν τοῖς παροῦσιν· οὐ γὰρ ἐχορῆν τὸν βασιλέα οὕτω θυμωθέντα ὡς καὶ ὑβρίσαι
 ταχὺ μεταβληθῆναι τοῦ χόλου ὡς καὶ χανδὸν γέλασαι. ἀρκεῖ δὲ μόνον σεμνῶς γαληνιάσαι ὡς εἰς μει- 10
 διάμα, καὶ οὕτω καταστορέσαι τὴν κύμανσιν τῆς ψυχῆς, ὁποῖόν τι ἐν ἄλλοις καὶ ὁ γέλωσ ἀνύει κατὰ
 Ὀμηρικὴν μέθοδον. (Vers. 357.) Τὸ δὲ, γνῶ χωομένοιο, σύστοιχόν ἐστι τῶ, πολέμων εὖ εἰδῶς, καὶ
 εἰδῶς πυγμαχίης. διὸ καὶ γενικῆ κατ' ἐκεῖνα συντάσσεται, ἵνα ἢ τὸ γνῶ χωομένου ἀντὶ τοῦ γνῶσιν καὶ
 εἰδῆσιν ἔσχεν ὀργιζομένου. τοιοῦτο δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, γνώτην ἀλλήλων. (Vers. 358.) Τὸ δὲ πολυ-
 30 μῆχανε πάνυ δεξιῶς ἐξεφωνήθη πρὸς ἔπαινον, ὡς περ ἀνωτέρω αὐτοῦ τὸ πολὺμη*τις Ὀδυσσεὺς. τὸ
 γὰρ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, μεταλαβὼν ἐν τῇ δευτέρᾳ προσφωνήσει σεμνότερον ὁ βασιλεὺς πολὺ-
 μητιν καὶ πολυμῆχανον τὸν Ὀδυσσεῖα καλεῖ, ὡς οὕτω δέον αὐτὸν καλεῖσθαι, οἷα τῆς μηχανῆς εὐφη-
 μοτέρας οὔσης τοῦ δόλου, καὶ μάλιστα διὰ τὴν μετὰ τοῦ πολὺ σύνθεσιν. ἄλλως γὰρ ὁ μὴ πολυμῆχανος,
 ἀλλὰ παμμήχανος, ψέγοιτ' ἂν, εἰ καὶ ἐπ' ἔλαττον τοῦ παντοίοις δόλοις κεκοσμημένου, ὡς περ ἂν ψεκτέος
 εἴη καὶ ὁ κατ' ἔλλειψιν τοῦ φρονεῖν ἀμήχανος ὡς ἀνόητος. σεμνύνει δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα ὁ βασιλεὺς καὶ 368
 ἀπὸ τοῦ πατρὸς, καθὰ καὶ τὸν Μενεσθέα, καὶ ἀπὸ τῆς τύχης δὲ, καὶ οὕτως ἐκθεραπεύει καὶ αὐτὸν,
 εἰπὼν· Διογενὲς Λαερτιάδη. ἠθικὰ δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἷα διδάσκειν ὅπως δεῖ καθομιλεῖν τοὺς και-
 ρούς. (Vers. 359.) Τὸ δὲ περιώσιον, ὡς καὶ ἐτέρωθι δηλοῦται, καθ' ὁμοιότητα γίνεται τοῦ, θου-
 40 μάσιον. ὡς γὰρ ἐκεῖνο Ἰωνικῶς ἐκ τοῦ θαυμάζω θαυμάσω κεκίνηται, οὕ*τω καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ περιαύω
 περιαύσω τὸ φωνῶ, ἵνα ἢ περιώσιον τὸ ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, καὶ ἀπελεύσει τοῦ ὑ περιώσιον.
 (Vers. 360.) Τὸ δὲ, οἶδα ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἐξῆς, φιλίας ἐστὶ παραστατικόν.
 (Vers. 361.) Τὸ δὲ, τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγὼ περ, συνετέλεσέ τι καὶ αὐτὸ τῶ προτέρω
 εἰπόντι ὅτι ὁ φίλος ἄλλος ἐγώ. δεῖ γὰρ ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις κοινόν τινα ἐν κοινοῖς κατὰ τὴν τραγωδίαν
 τῶ φίλω ξυνεῖναι, οὕτω καὶ ὁμοφρονεῖν, ὡς αὐτὸν ἐκεῖνον εἶναι κατὰ πάντα, ὅπου γε καὶ τάφους
 κοινοῦνται οἱ φίλοι καὶ τὰ ὄστ' ἄ σφίσι μίγδ' ἀλλήλοισιν ἐν ὁμῇ σορῶ τίθενται, ὅθεν πάνυ καλῶς εἴλη- 30
 483 πται καὶ τὸ, ᾧ οὗτος καὶ ᾧ αὕτη, *ἀντὶ τοῦ, ᾧ φίλε καὶ ᾧ φίλη, ὡς τῶν οὕτω καλούντων δεικτικῶς
 τιθέντων τὸ οὗτος καὶ τὸ αὕτη καὶ ἑαυτούς ὑποδεικνύντων καὶ μονονουχί λεγόντων, ᾧ ἐγὼ, ὡς ταῦτόν
 ὄν ἐπὶ φίλου εἰπεῖν, ᾧ σὺ καὶ ᾧ ἐγώ. Δῆνεα δὲ τὰ βουλευόμενα παρὰ τὸ δῆν, ὃ σημαίνει τὸ ἐπὶ πολὺ·
 ἀφ' οὗ καὶ δηναῖος ὁ πολυχρόνιος· χρόνου γὰρ χροῖα τοῖς ὀρθὰ βουλευομένοις. κατὰ γὰρ τὴν τραγω-
 δίαν φρονεῖν οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς. (Vers. 363.) Μεταμώνια δὲ τὰ μάταια καὶ μὴ ὄνοῦντα, ὃ ἐστὶν
 ὄφελουῖντα, ἵνα ἐκ τοῦ μ̄ στερητικοῦ καὶ τοῦ ὄνω ἔχη κρᾶσιν ἢ λέξις τὸ ὄ καὶ ἦ εἰς ὠ μέγα, ὡς καὶ ἐπὶ
 τοῦ δῶμα γίνεται, καὶ ἐπὶ τοῦ σιωπῆ καὶ ἐτέρων πολλῶν. εἰ δὲ καὶ μεταμώνια γράφεται, εἴη ἂν ὁ σχη-
 ματισμὸς Ἀττικὸς. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν̄ ἐστὶν ὅτε λ̄ τιθέασιν, ὁποῖον καὶ τὸ νίτρον καὶ ὁ πνεύ-
 10 μων, ἃ ἐκεῖνοι λί*τρον φασὶ καὶ πλεύμονα, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῶ, ψευδολίτρον κονίας, καὶ
 ἐν τῶ, πλευμόνων ἀνθάφεται. ὅμοιον δὲ τούτοις καὶ τὸν νεογιλόν· κἀνταῦθα γὰρ τὸ λ̄ τοῦ ν̄ 40
 ἀντέγκεται. νεογιλόν γὰρ τὸ νεωστὶ γινόμενον, καὶ ὡς ἐν ἀνθ' ἐνός κοινότερον φράσαι, νεογόν. τάχα
 26 δὲ καὶ τὸ γάλα οἶονεὶ γάνα ἐστὶ διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γάνος. * (Vers. 366.) Ὡς περ δῶμα πηκτόν τὸ εὐπα-
 γῆς, προσυπακουομένου δηλονότι τοῦ εὐ, οὕτω καὶ ἄρματα κολλητὰ, ὃ ἐστὶν ἄρμα κολλητόν, τὸ εὐ
 κεκολλημένον ἤγουν συμπεπηγμένον. οὐ δὴ που γὰρ ἀναγκαίως κόλλη τὸ ἄρμα συνείχετο· σφῆνες γὰρ
 μάλιστα καὶ ἦλοι ἀρμόττουσιν αὐτό. (Vers. 367.) Ἔστι πατρωνυμικὸς τύπος καὶ διὰ τοῦ ιὸς· οὕτω
 30 γὰρ Τελαμώνιος Αἴας *ὁ τοῦ Τελαμώνος, καὶ Σθένελος Καπανῆος υἱὸς ὁ τοῦ Καπανῆος, ὡς εἰκὸς

δὲ καὶ Πηληϊός ὁ τοῦ Πηληϊός, καὶ Νηληϊός ὁ τοῦ Νηληϊός κατὰ τὸ, Νηληϊοὶ ἵπποι· ὅθεν καὶ ἀνα-
λόγως Καπανηιάδης ἐκ τοῦ Καπανηϊός παρῆκται κατὰ τὸ δέξιος δεξιιάδης καὶ τὰ ὅμοια. δύναται δὲ
οὕτως εἶναι καὶ Πηληιάδης καὶ Νηληιάδης καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ Καπανεὺς Καπά-
νειος διαλέλυται ὁ Καπανηϊός υἱός, προστεθειμένου τοῦ υἱός πρὸς διαστολὴν κτητικῆς τινός, οἷον τοῦ
Καπάνειος οἶκος ἢ Καπανηϊός ἵππος. (Vers. 371.) Ὁ ἐν πολέμῳ δειλὸς ἀνούσοι ἂν οἰκείως τὸ περὶ
τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν Διομήδην ῥηθῆν· ὡ μοι δεῖνα, τί πτώσεις, τί δ' ὀπιπτεῖς πολέμοιο γειύρας;
τίνες δὲ αὐταί, πρὸ ὀλίγου γέγραπται. Σημείωσαι δὲ ὅτι πάνυ ἀστεῖος ὁ λόγος οὗτος. ἐπεὶ γὰρ ἐφ'
ἄρματος ὁ Διομήδης ἵσταται, σκώπτει αὐτὸν ὁ βασιλεὺς πεζὸς περιῶν ὡς ἐξ ἀπόπτου τὸν πόλεμον βλέ-
ποντα καὶ τὰς αὐ*τοῦ διεξόδους ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς τινός καθορῶντα τοῦ ἄρματος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀπὸ 40
10 περιωπῆς, καθὰ ὑπεμφαίνει τὸ ὀπιπτεῖς· ἀπὸ τοῦ ὅπτω γὰρ γίνεται καὶ αὐτὸ, καθὰ καὶ ἡ περιοπή,
ἤγουν ἡ τῶν πέριξ ὀπωπή. ὅπτω γὰρ, καὶ κατὰ παραγωγὴν ὀπτεῦω, καὶ ὀπιπτεῦω κατὰ ἀναδιπλα-
σιασμόν· ἐκ δὲ τοῦ τοιοῦτου ῥήματος καὶ ὁ ἀλλαγῶν δηλούμενος παρθενοπίπης καὶ πυρρόπιπης καὶ
ὅσα τοιαῦτα, ἔτι δὲ καὶ ὁ Ὀππιανός· διὸ καὶ ἐν δυσὶ π̄ γράφεται ἀπὸ συγκοπῆς. (Vers. 372.) Τὸ,
369 οὐ μὲν Τυδεΐ γε ὦδε πτωκαζέμεν φίλον ἦεν, ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηίοισι μάχεσθαι, λέγεται
μὲν παρὰ τοῦ βασιλέως, ἵνα τὸν Διομήδην καταιδέσῃ ὡς μὴ τῷ πατρὶ ἕμδιον. δύναται δὲ παρρωδεῖσθαι
εἰς γενναῖον προμά*χον. (Vers. 371.) Ἰστέον δὲ ὅτι προϋπόκειται μὲν τὸ πτώσσω ὡς τὸ, τί πτώσεις· 484
ἐξ αὐτοῦ δὲ γίνεται τὸ πτώσκω· ἐκεῖθεν δὲ τὸ πτωσκάζω καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀλύσκω ἀλυσκάζω· καὶ ὅτι
πίσσω μὲν κοινὸν καὶ Ἀπτιμόν, πτώσσω δὲ Ἴωνικόν. οὕτω δὲ καὶ ῥήσσω ῥώσσω, ἐξ οὗ καὶ ῥῶξ ῥωγός
ὡς τὸ, ἀνὰ ῥώγας μεγάροιο. ἐκ δὲ τοῦ πτώσσω καὶ ὁ πτώξ, καὶ ὁ πολυπτώξ τόπος ἤγουν ὁ ἔχων
20 πτώκας πολλούς. (Vers. 373.) Τὸ δὲ, πρὸ φίλων μάχεσθαι, ἐντελῶς γέγραπται. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ἑλλι-
πῶς ἐπινενόηται τὸ προμάχεσθαι, οὗ περ ἡ σημασία τὸ πρὸ φίλων ἢ πατρίδος ἢ γονέων ἢ ἐτέρων τινῶν
μάχεσθαι. (Vers. 374. sq.) Ὁ ἐπαινῶν ἀριστεία τινὰ, ὃν οὐκ οἶδεν ὀφθαλμοῖς, εἶποι ἂν, ὅτι Ὡς
φάσαν οἱ μιν ἴδοντο πονεῦμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων τρασὶ γενέσθαι, ἤγουν
περιγενέσθαι, ταῦτόν δὲ εἰπεῖν περιττότερον *γενέσθαι τῶν ἄλλων. οὕτω δὲ καὶ περιεῖναι τινῶν τὸ 10
περιττότερον ἐκείνων εἶναι, οἷον περὶ μὲν βουλή Δαναῶν ἐστέ· ὡς ὑσεῖσθαι τὴν περὶ πρόθεσιν ἐν τοῖς
τοιούτοις ἀντὶ τοῦ περισσοτέρου, ὃς γινόμενος ἐκ τῆς περὶ πρόθεσεως καὶ τοῦ σώω τὸ ὄρωμῳ δηλοῖ τὸν
ἄγαν ταχὺν καὶ σωστικὸν καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν μέγαν καὶ πολὺν κατὰ τινὰ ἀρετὴν, ὡς δηλοῖ τὸ περιττός
Ἀριστείδης, καὶ τὸ, περιττός τὴν σοφίαν, ὅμοιον ὃν τῷ πολὺς τὰ θεῖα καὶ τοῖς τοιούτοις· λέγει δὲ
30 πολὺ. λαμβάνεται δὲ ποτε τὸ περιττόν καὶ οὐκ ἐπὶ ἐπαίνου, ὡς καὶ ἐν τῷ, τὸ γὰρ περισσὰ πράττειν
οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα· καὶ ἐν τῷ, τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα. καὶ εἶη ἂν πρὸς γε τὸ τοιοῦτον
περιττόν ἐπαινετὸν μάλιστα τὸ ἀπεριττόν. (Vers. 376. sqq.) Εὐμηχάνως καὶ ἐνταῦθα παρεισοδιάζει
ὁ ποιητὴς πλατεῖαν Ἑλληνι*κὴν ἱστορίαν περὶ τοῦ ἀδομένου Θηβαϊκοῦ πολέμου ἐν τῷ, τὸν βασιλέα 20
κατασμικρύνει μὲν τὸν Διομήδην, ἐξαίρειν δὲ τὸν ἐκείνου πατέρα ὡς καὶ Θαρδαλέον καὶ ἀνδρείον,
ὃ περ βαρὺ ἐστὶ· μέγα γὰρ κακὸν υἱῷ πατρὸς ἀγαθοῦ τὸ μὴ πατρῶζειν. φησὶ γοῦν ὁ βασιλεὺς ὅτι τε
οὐκ ἦν πτοιαλέος ὁ Τυδεὺς, ὡς ὁ Διομήδης, καθὰ πρόσεχῶς ἐγράφη, καὶ ὅτι ἄτερ μὲν πολέμου
εἰσῆλθε Μυκῆνας ὁ Τυδεὺς ξεῖνος ἅμα ἀντιθέῳ Πολυνεῖκεϊ λαὸν ἀγείρων κατὰ Ἐτεοκλέους καὶ Θη-
βαίων καὶ ζητῶν ἐπικούρους, ὅτε Θυέστης μὲν, ὁ τότε ἐπιτροπεύων κατὰ τοὺς παλαιούς Ἀγαμέμνονος,
ὡς καὶ ἐν τῇ β' ῥαψωδίᾳ γέγραπται, ἔτι δὲ καὶ οἱ Μυκηναῖοι ἤθελον δοῦναι. ὁ Ζεὺς δὲ ἐκώλυσε. καὶ
40 σημείωσαι ὅτι ἀπολογία τρόπον τινὰ ταῦτα τῷ βασιλεῖ πρὸς τὸν Διομήδην, ὃς εἶποι ἂν μὴ ἀναγκαῖος
ὀφειλέτης εἶναι συμμαχίας τῷ βασιλεῖ, ὅτι μὴδ' αὐτὸς Τυδεῖ τῷ πατρὶ πάλαι ποτὲ δεομέ*νω συνήρατο. 30
φησὶν οὖν ὁ βασιλεὺς ὑπὲρ μὲν ἑαυτοῦ ὅτι οὐκ οἶδεν αὐτὸς τὸν Τυδεῖα ὡς νεώτατος ὢν τότε, ὑπὲρ
δὲ τοῦ ῥηθέντος ἐπιτρόπου καὶ τῶν συμπολιτῶν, ὅτι ἐκείνους θέλοντας συμμαχεῖν διεκώλυσε τὸ
δαιμόνιον, ὃ πείθεσθαι δεῖ. φησὶ γὰρ ὅτι (Vers. 380.) Οἱ δ' ἔθελον δοῦναι καὶ ἐπήνεον ἄς ἐκέλευον
καὶ ἐξῆς. ἐνθα σημείωσαι τὸ, οἱ δὲ· Μυκῆνας γὰρ εἰπὼν ἐπάγει τὸ, οἱ δὲ, ὡς ταῦτόν ὃν Μυκῆνας
καὶ Μυκηναῖους εἰπεῖν. πόλις γὰρ οἱ πολῖται εἰσὶ κατὰ τὸ, οὐδὲν ἐστὶν οὔτε πόλις οὔτε ναῦς ἔρημος

ἀνδρῶν μὴ συνοικούντων ἔσω. διὸ καὶ ἐν τῇ ἀΐφραδιᾳ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτε δὲ ἡ ναῦς ἐνελημενίσθη,
 ἔφη· οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος ἐντὸς ἵκοντο, ἤγουν οἱ περὶ τὴν νῆα, ὡς ταῦτόν ὄν εἰπεῖν ἡ ναῦς καὶ οἱ τῆς
 νέως. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ πάντῃ φανερόν ἐσίγησε καὶ τοὺς Μυκηναίους καὶ τοὺς ναῦτας, ὡς καὶ ἐν τῷ,
 40 τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπὴρῶν. οὐ γὰρ λέγει τίνες ἀπὴρῶν *τὴν Βοιωτίδα, ὡς δὴλων καὶ αὐτῶν ὄντων.
 Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ τὸν Οἰδίποδα κατὰ τῶν ῥηθέντων αὐτοῦ δύο παιδῶν ἀγανακτῆσαι καὶ ἐπαράσασθαι
 διαλαχεῖν αἵματι καὶ σιδήρῳ τὴν βασιλείαν, ἀφ' ἧς αἰτίας ὁ Θηβαϊκὸς ἐξήφθη πόλεμος, ἄλλοι μὲν
 ἄλλας αἰτίας ἀποδεδώκασιν, ἐν αἷς καὶ μοῖρά τις κρεῶν παραδέδοται τὸν πατέρα λυπήσασα, καὶ τὸ
 μὴ προστῆναι δὲ αὐτοῦ ἐξωθουμένου τῆς πατρίδος. τινὲς δὲ αἰτίαν γενέσθαι τοῦ κακοῦ λέγουσι
 μητριαν ἐπιγενομένην αὐτοῖς. ἀποβαλὼν γάρ, φασιν, Οἰδίπους Ἰοκάστην ἐγήμεν Ἀστυμέδουσαν,
 ἢ τις διαβαλοῦσα τοὺς προγόνους τὸν τε Πολυνείκην καὶ τὸν Ἐτεοκλέα ὡς περὶ αὐτὴν ἐξέμηνε 10
 485 τὸν Οἰδίποδα εἰς θυμὸν καὶ ἀνεκύκησε τὰ ἴστο*ρούμενα. λέγεται δὲ καὶ ὅτι Ἄδραστος βασιλεὺς Ἀρ-
 γους, χρησμὸν ἔχων λέοντι καὶ κάπρῳ συνοικῆσαι τὰς θυγατέρας καὶ ἰδὼν ἰκετεύσαντας εἰς αὐτὸν,
 Τυδέα μὲν σὺς ἐναπτόμενον δέρας, Πολυνείκην δὲ λέοντος δέρος χαίτη πεφοικὸς, κατὰ τὴν τραγωδίαν
 εἰπεῖν, συνέλαβεν ἐπ' αὐτοῖς τὸν χρησμὸν, καὶ ἔδωκε Τυδεῖ μὲν Δηϊπύλην, ἐξ ὧν Διομήδην, Ἀργείαν
 δὲ Πολυνείκει. ἕτεροι δὲ παράσημα εἶναι τοῖς ἥρωσι τούτοις φασὶν ἐν ταῖς ἀσπίσι λέοντα καὶ κάπρον,
 ἐξ ὧν τὸν Ἄδραστον ἐναχθέντα εἰς τὸν νοῦν τοῦ χρησμοῦ συζῆσαι τοῖς ξένοις τὰς θυγατέρας. εἰσὶ δὲ
 οἱ καὶ φιλονεικῆσαι αὐτοὺς οἴονται περὶ τῆς ξενίας ἐν τῷ τοῦ Ἄδράστου οἴκῳ, καὶ τὴν μάχην εἰκασθῆ-
 ναι τοῦ μὲν εἰς λέοντος ὄργην, τοῦ δὲ εἰς ὄρμην σὺς. καὶ οὕτω ἐπιγαμβρεῖσαι αὐτοὺς τῷ βασιλεῖ, ἐφ'
 10 ὧ φυγάδας ὄντας καταγα*γεῖν εἰς τὰ οἰκεία. (Vers. 377.) Ἐτι ἴστέον καὶ ὅτι τὸ ξείνος διασαφητικόν
 ἔστι τοῦ ἄτερ πολέμου, ἵνα μὴ νοοῖτο κατ' ἐμπορίαν ἢ ἐκ παρόδου ὁ Τυδεὺς εἰς Μυκῆνας ἐλθεῖν, ἀλλὰ 20
 διὰ πρεσβείαν, ἧς χάριν ἐπεξενώθη ἐκεῖ, καὶ ὅτι μέση λέξις ὁ ξείνος· λέγεται γὰρ οὕτω καὶ ὁ δεχόμε-
 νός τινα εἰς ξενίαν καὶ ὁ δεχθεὶς, ὡς περ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα ἰκέτης ὁ ἰκετεύσας τε καὶ ἰκετευθεὶς. περὶ
 μέντοι τῶν ἐκ τούτων συνθέτων, τί δὴ ποτε σημαίνουσι, προδεδήλωται, ἤγουν ὅτι πρόξενος μὲν
 ὁ ὑπὸ πόλεως ἠξιωμένος ἐν τῇ σφετέρᾳ προΐστασθαι ξένων, οἷος ὁ Ἀντήνωρ ἐν τοῖς Τρωσὶ, καὶ ὅποιοι 370
 οἱ βασιλικοὶ διοικηταί. ἀπ' αὐτοῦ δὲ κατὰ μεταφορὰν καὶ ὁ καλοῦ τινὸς ἢ κακοῦ αἰτίος οὕτω λέγεται,
 οἷον, ἀπωλείας πρόξενος ἢ φθορᾶς ἢ σωτηρίας ἢ ὑγείας, ὡς παρ' ἑαυτῷ ξενίσσας οἷον τὸ πρᾶγμα, εἴτα
 ἑτέροις διαπεμψάμενος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίᾳ ἢ πατρόθεν ξένος, ὡς Μενελάῳ Τηλέμαχος καὶ ὁ μυθικὸς
 20 Μέντης *τῷ Τηλεμάχῳ. ἀστόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπιχώριος, ὡς Ἀτρεὺς Φρυξὶ καὶ Τεῦκρος
 Τρωσίν· ἀπὸ γὰρ προγόνων Φρυξὶ μὲν ὁ Πελοποννήσιος Ἀτρεὺς, Τρωικὸς δὲ Τεῦκρος ὁ Σαλαμίνιος.
 δορυξένος δὲ ὁ πολέμου χάριν ἢ ἐκ πολέμου φιλιωθείς, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. (Vers. 380.) Τὸ 30
 δὲ ἐπὶ ἥμερον ἀντὶ τοῦ συνήγουν συγκατατίθεντο. πολλαχοῦ δὲ παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ
 τοιοῦτου σημαυνομένου τίθεται τὸ ἐπαινεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες ἐν Ὀδυσσεΐα.
 δηλον δὲ ὡς ὁ μὴ οὕτως ἐπαινῶν ἀπηνῆς ἂν εἴη καὶ κρατερός κατὰ τὸ, ἀπηνέα τε κρατερόν τε. ἔστι δὲ
 καὶ ἄλλως ἀπηνῆς κατὰ τὸν κωμικὸν ὁ ἀπο αἴνου, ὡς ἐν ταῖς Νεφέλαις φαίνεται. ὁ τοιοῦτος δὲ ἀντι-
 κείσθαι δοκεῖ τῷ ἐπαινετῷ. ὁ δὲ γε προειρημένος ἀπηνῆς λέγοιτο ἂν καὶ ἀπληγῆς, ὅς ἀπληγέως ἀποεί-
 486 ποῖ ἂν, ὡς μὴ ἐπαινῶν δηλαδὴ, τουτέστι συγκατατιθέμενος. *(Vers. 376. sqq.) Τυδέως Μυκῆνας
 9 εἰσελθόντος, ὡς ἐρρήθη, καὶ λαὸν ἀγείροντος οἱ ῥα τότε ἔστρατώνοντο ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης ἐπικου-
 ρίας δεόμενοι, Μυκηναῖοι μὲν ἠθέλοντο δοῦναι καὶ ἐπὶ ἥμερον, καθὰ καὶ αὐτὸ εἶρηται· ἀλλὰ Ζεὺς
 ἔτρεψε παραίσιμα σήματα φαίνων. εἴτα πλατύνων τὴν ἱστορίαν φησὶ· οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ὄχοντο, ἰδὲ πρὸ
 ὁδοῦ ἐγένοντο, Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεγεποῖην, ἐνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στείλαν 40
 Ἀχαιοὶ, τουτέστιν ἐπὶ ἀγγελίαν ἐπεμψαν τὸν Τυδέα, ὃ καὶ Ἀχαιοὶ ἐν Τροίᾳ ἐποίησαν, ὡς προΐστόρη-
 ται, στείλαντες ἐκεῖ Ὀδυσσεά καὶ Μενελάον. αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας δὲ κίχισατο Καδμείωνας δαιτυμένους
 κατὰ τὸ βασιλικὸν δῶμα. ἐνθ' οὐδὲ ξείνός περ ἕων ἰππηλάτα Τυδεὺς τάρβει μούνος ἕων πόλεσιν μετὰ
 Καδμείωσιν· ἀλλ' ὃ γ' ἀεθλεύειν προκαλίστο, ἐν τῷ τηρικαῦτα παρερημένῳ γυμνικῷ, φασὶν, ἀγῶνι,
 πάντα δ' ἐνίκα ῥηιδίως· τοίη οἱ ἐπιρρόθος ἦεν Ἀθήνη. οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμείοι, κέντορες ἵππων,
 20 ἄψ ἀνερχομένῳ, ἤγουν ἐπανιόντι εἰς τοὺς ἑαυτοῦ πυκινὸν λόχον εἶσαν, ἄγον*τες κούρους πεντήκοντα,

371 δύο δ' ἡγήτορες ἦσαν, Μαιών Αἰμονίδης καὶ Λυκοφόντης υἱὸς Ἀυτοφόνου. Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν
 ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν· ὃ γοργῶς ἐρμηνεύων γησί· πάντας ἐπεφην, ἕνα δ' οἶον ἴει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἄγγελον δηλαδὴ τοῦ κακοῦ. Μαιόν' ἄρα προείπε Θεῶν τεράεσσι πιθίσας. εἶτα συμπληρῶν ὁ βασιλεὺς
 τὸ διήγημα ἐπὶ θαύματι τοῦ Τυδεῶς γησί· τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο, εἶο,
 τουτέστιν αὐτοῦ, χεῖρα μάχη, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω· ὃ βαρὺ σκῶμμα ἔδοξεν ἂν τῷ Διομήδει, ὡς μὴ
 πρέπον ἥρωι τοιοῦτῳ· ἐχρῆν γὰρ μᾶλλον ἄλλως ἔχειν κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ἐν νεότητι γλῶσσαν μὲν
 ἀργῆν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν. διὸ καὶ αἰδεσθεῖς, ὡς καὶ προσεσημείωται, ἄρτι μὲν σιγᾷ, οὐδὲν ἀμει-
 ψάμενος, μὴ καὶ βεβαιώσῃ ἐργοῖς αὐτοῖς τὸ λάλος εἶναι· ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ διαδιξάσας τὴν ἐν αὐτῷ ἀνδρίαν
 ταμιεύσεται ἀντειπεῖν τῷ βασιλεῖ κρατερῶς, ὅτε ἀγεννῶς *ἴδῃ ἐκεῖνον διατιθέμενον. φιλομαθῆς δὲ καὶ 30
 10 μνήμων ὁ βασιλεὺς, ἐν οἷς εἶπε, φαίνεται, οὕτως ἀκριβῶς μεμνημένος παλαιᾶς πράξεως, ὡς καὶ ὀνό-
 ματα ἐκτιθέναί λογачῶν καὶ ποσότητα τῶν ἐν τῷ λόγῳ πεσόντων, καὶ τίς ποτε ἦν ὁ ἐκεῖθεν διασωθεὶς·
 φιλοῖτο δ' ἂν μάλιστα τῷ Διομήδει ὡς οὕτω τὴν τοῦ πατρὸς Τυδεῶς ἀριστείαν ἐς ψυχὴν ἐπιμελῶς μνή-
 μης χάριν ἀπογραφάμενος, εἰ καὶ ἄλλως ἴσως ὑποδάκνει αὐτὸν ὅτι μὴ ἐχαρακτήρισεν ὁ βασιλεὺς τὸν
 Τυδέα καὶ ἀγορητὴν δεξιόν. ὄρα δὲ καὶ ὡς εὐμεθόδως ἐν ὀλιγίστῳ πρῶτον ὑπολαλήσας τὴν τοῦ Τυδεῶς
 εἰς Μυκήνας ἔλευσιν ἐν τῷ, ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας καὶ ἐξῆς, εἶτα ποικιλίας
 χάριν ἐπλάτυνε τὴν ἱστορίαν σαφῶς. (Vers. 381.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, Ζεὺς ἔτρεψεν, ἤγουν παρέτρεψεν,
 ἐκώλυσε παραίσια σήματα φαίνων, παραδηλοῖ ἐξ ἀέρος τινὰ καὶ τότε συμβῆναι σύμβολα, ὡς εἰκός,
 δι' ὧν ἐκωλύθησαν *οἱ Μυκηναῖοι συμμαχίαν δοῦναι τοῖς Ἀργείοις· εἰκός δὲ καὶ ἐκ τινων μαντείων 40
 γενέσθαι τὴν ἀποτροπὴν, ἐπειδὴ πάντες οἱ χρησμολογοῦντες ὑποφῆται Διὸς ἐλέγοντο, οἷα πανομφαίου.
 20 σημειῶσαι δὲ τὸ ῥηθὲν, Ζεὺς ἔτρεψεν, εἰς τὸ, Ζεὺς τερπικέραννος· δοκεῖ γὰρ εἶναι τερπικέραννος ὁ τρέπων
 ἐν τῷ ἀφιέναι κερανοῦς, καθὰ ἐνταῦθα ἔτρεψε, σήματα φήνας· Παραίσια δὲ τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον
 ἀπαίσια· πολλάκις γὰρ ἢ παρὰ πρόθεσις ταῦτόν τῃ ἀπὸ προθέσει δύναται. (Vers. 382.) Τοῦ δὲ
 ῥῆγοντο διασαφητικόν ἐστι τὸ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, ἵνα μὴ ἐπὶ θανάτου νοηθεῖ ἡ λέξις· οἷχεσθαι γὰρ
 πολλαχοῦ καὶ τὸ θνήσκεν λέγεται, καὶ *ἔστι νῦν τὸ ῥῆγοντο ταῦτόν τῳ ἐπορεύθησαν, προέκοψαν εἰς 487
 ὁδόν. Τὸ δὲ, πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, περιφρασίς ἐστι τοῦ προώδενσαν. ἐκ δὲ τούτου τοῦ πρὸ ὁδοῦ συνετέθη
 ὁ φροῦδος, οἶον· φροῦδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος· καὶ, ἐπεὶ δὲ φροῦδος Ἀργείων στρατός,
 ὃ ἐστὶν ἐπεὶ ῥῆγοντο οἱ Ἀργεῖοι. ὁμαλῶς μὲν οὖν ἐκφωνεῖται τὸ, πρὸ ὁδοῦ· τραχύφωνον δὲ τὸ φροῦδος,
 λαμβανόμενον ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανοῦς σκωπτικῶς. Σημειῶσαι δὲ ὅτι πρὸ ὁδοῦ οἱ μεθ' Ὀμηρον
 λέγουσιν, ὡς Πausanias δηλοῖ, τὸ ἀναγκαιότερον καὶ ὡς εἶπεῖν προῦρου. (Vers. 383.) Ἀσωπὸς
 30 δὲ ὅτι Βοιωτῖος ποταμὸς, πᾶσι δῆλον ἐστίν. οὕτω δὲ δῆλον καὶ ὡς τὰ ποτάμια ὕδατα διὰ τὸ γόνιμον
 πολυβότανά εἰσι. διὸ καὶ ὁ Ἀσωπὸς βαθύσχοινος ἱστορεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, ἔτι δὲ καὶ λεχεποῖης,
 ὡς πολλὴν ποίην τρέφω ἤγουν βοτάνην, ἐν ἣ ἡ λέξε*ταί τις ἤγουν κατακοιμηθεῖν διὰ τὸ δασύ. 10
 (Vers. 384.) Τὸ δὲ Τυδῆ οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνήρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθὰ
 περ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ὀδυσῆα Ὀδυσσῆ ἐστὶν εἶπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.
 (Vers. 385.) Τοῦ δὲ Καδμείωνος πρωτότυπον οἱ Καδμείοι, ὃ κατωτέρω κεῖται καὶ ἐστὶν ὡς πατρωνυμι-
 κὸν καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἀτρείων καὶ Ηηλείων καὶ τῶν ὁμοίων. (Vers. 387.) Τὸ δὲ, ξεῖνός περ ἐὼν,
 θρασύτητα τοῦ Τυδεῶς ἐμφαίνει, ὡς μὴ δέον ὄν ξεῖνον ἐόντα ἐρίδα προφέρειν τοῖς ξεινοδόχοις μὴ πως,
 Ὀμηρικῶς εἶπεῖν, ἐαυτοῦ πάντα κολούη· καὶ ἄλλως δὲ εἶπεῖν; συχνὸς ἐν τούτοις τῷ βασιλεῖ ὁ τοῦ καθ'
 Ὀμηρον ἱππηλατοῦντος Τυδεῶς ἔπαινος, εἰ περ οὐδὲ ξένος καὶ ἐν πολλοῖς μόνος ὄν ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐτάρ-
 40 βει, ἀλλὰ προεκαλεῖτο ἀθλεῖν, ἐνθα ἐχρῆν αὐτὸν ἢ ὡς ξένους αἰδεῖσθαι τοὺς Καδμείους ἢ φοβεῖσθαι
 ὡς πολεμίους, εἰ μὴ τὸ θάρσος ἐκώλυε καὶ οὐ προεκαλεῖτο μὲν αὐτοὺς, ὃ δὲ λόγος *ἔργων ἦν κενός, καὶ 20
 οὐχ' ἀπλῶς ἐνίκα, ἀλλὰ πάντα ἐνίκα, καὶ οὐδὲ σὺν πόνῳ, ἀλλὰ ῥηιδίως. καὶ τὴν Ἀθηναῖν δὲ εἶχεν
 ἐπιτάρροθον ἦτοι βοηθόν· ἦν ἄρα καὶ Θεοφιλης, καὶ μάλιστα κατ' Ἀθηναῖν, ὃ ἐστὶ φρόνησιν· εἶκε
 γὰρ συνετῶς μεταχειρίσασθαι τὰ ἐκεῖσε ἄεθλα ὁ Τυδεὺς. (Vers. 389.) Τὸ δὲ, πάντα ἐνίκα, οὐ μόνον
 ἄνδρα ὑποδηλοῖ, ἀλλὰ μάλιστα, πάντα τὰ ἄεθλα, ληφθέντος τοῦ τοιοῦτου ὀνόματος κατὰ κοινού ἐκ
 τοῦ ἀεθλεύειν ῥήματος, ὃ καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν φαίνεται γίνεσθαι. (Vers. 390.) Τὸ δὲ ἐπίρροθος

ὅτι πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ ἐπιτάφροτος, ἐν ἄλλοις δηλοῦται. οἱ δὲ Καδμεῖοι ὡς περ καὶ οἱ Καδμείωνες ἑτερονύμως ἔχουσι πρὸς τὴν πατρίδα τὰς Θήβας ἐξῆς Θηβαῖοι καλοῦνται. παρώνυμοι δὲ εἰσι τῷ προ- γόνῳ Κάδμῳ τῷ ἐκ Φοινίκης, ὃ μυριαχοῦ καθωμίληται. παράγονται δὲ Καδμεῖοι μὲν ἀπὸ τῆς Κα-
30 δμηίδος γῆς, ἵνα ἦ ἐκεῖθεν Καδμήιος Καδμείος κατὰ τὸ ἀχρήμιος ἀχρεῖος, περὶ οὗ προ* δεδήλωται. Κα-
δμείωνες δὲ ἀπ' αὐτοῦ δὴ τοῦ Καδμείοι· οὐ γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν ἀκριβῶς πατρωνυμείσθαι τοὺς Καδμείωνας, ἵνα ἦ, ὡς περ Οὐρανὸς Οὐρανίδης Οὐρανίων κατὰ τὸ Κρονίδης Κρονίων, οὕτω καὶ Κάδμος Καδμείων· ἐγράφετο γὰρ ἂν οὕτω διὰ τοῦ ι, καθὰ καὶ Οὐρανίων. δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ κάζω τὸ κοσμῶ παρῆχθαι ὁ Κάδμος καὶ πῶς δηλοῖ τὸν κόσμιον, τραπέντος κἀνταῦθα τοῦ ζ εἰς δ' συνήθως, ὡς καὶ ἐν τῷ ὀκλάζω, ὀκλαδίας δίφρος, καὶ χειμάζω χειμάδιον, καὶ ἐν ἑτέροις μυρίοις τοῖς καὶ προδηλωθεῖσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ κύριον μόνον ὁ Κάδμος, ἀλλὰ καὶ Ἐρμού ἐπίθετον, οὗ παράγωγος ὁ Καδμίλος παρὰ Λυκόφρονι. 10 καὶ ὄρους δὲ ὄνομα. φησὶ γοῦν ὁ Στράβων ὅτι Κάδμος ὄρος, ἐξ οὗ Λίκος ῥέει ποταμὸς ὑμεγέθης, προσβάλλων τῷ Μαιάνδρῳ. (Vers. 391.) Κέντορες δὲ ἵππων οὐ μόνον οἱ, ὡς ἐρρέθη, εὐ πωλοδα- 372
40 μνουντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τεχνικῶς ἠνιοχοῦντες, ὅποιον ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ, νόῳ δ' ἐ*πέβαλλεν ἱμάσθλην. (Vers. 392.) Πυκινὸν δὲ λόχον ὁ ποιητὴς λέγει οὐ μόνον ὡς κατὰ σύνεσιν γινόμενον, ἀλλὰ καὶ ὡς δέον ὄν τοὺς ἐλλοχῶντας πυκνοῦν ἑαυτοὺς, ἵνα λανθάνωσι. διὸ καὶ λόχον εἶσαν, φησὶν, ὃ ἐστὶν ἐκάθισαν, ὡς τῶν ἐλλοχῶντων κείσθαι οἷον ὀφειλόντων καὶ ὑποκαθῆσθαι, ἵνα ὑποκρύπτονται. παρηχεται δὲ πῶς πρὸς τὸ λόχον εἶσαν τὸ ἡγήτορες ἦσαν καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἔδεισαν θεοὶ οὐδέ τ' ἔδησαν, καὶ τῶν τοιούτων, ἃ προδεδήλωται. (Vers. 393.) Ὅρα δ' ἐν τούτοις ὑμῖν τοὺς πεντήκοντα ἄνδρας λόχον εἶπε, καὶ μὴν τινες λόχον φασὶ τῶν ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ἀνδρῶν. ἴσως δὲ καὶ ὁ ποιητὴς νῦν τοῦτο ἐμφαίνει, εἰπὼν
488 ὅτι κοῦροι πεν*τήκοντα δύο δ' ἡγήτορες ἦσαν. εἰκοσιτέσσαρες γὰρ ἄνδρες καὶ αὐτὸν πάλιν τοσοῦτοι ἀνὰ 20 ἓνα εἶχον ἡγήτορα, ταῦτόν δὲ εἰπεῖν, λοχαγόν, ὡς δηλοῖ τὸ λόχον ἄγοντες. ὅτι δὲ ὁ Ξενοφῶν ἐξ ἑκατόν συντετάχθαι τὸν λόχον βούλεται, εἴσεται ὁ ἐκεῖνῳ ἐντυχῶν εἰπόντι· λόχος ἕκαστος εἰς ἑκατόν. ἡ δὲ τραγωδία καὶ ἄλλοι λόχον φασὶ τὸ ἀπλῶς στρατιωτικὸν σύνταγμα, καὶ λοχαγόν τὸν τούτου ἄγοντα. Ἰστέον δὲ ὅτι κοῦρον τὸν νέον λέγειν εἰδὼς Ὅμηρος, οὗ φησι διὰ διφθόγγου καὶ τὸν κόρον, ἐξ οὗ τὸ κορέννυσθαι. παρεκκλίνουσι γὰρ καὶ Ἴωνες τὴν τῶν λέξεων, ὅπη δυνατὸν, ὁμωνυμίαν τὴν κατὰ συνέμπτωσιν ὁμόφωνον. οὕτω καὶ οὗρος μὲν λέγεται ὁ ὄρος Ἰαστι, οὐ μὴν ποτε καὶ τὸ ὄρος τὸ οὐδέρον. εἰ δὲ καὶ διὰ τὸν Οὔνον τὸ ἐθνικὸν ὀκνοῦσι τὸ ζῶον τὸν ὄνον διὰ τοῦ υ λέγειν, οὐκ ἐστὶν ἐνστήναι·
10 πρὸς ὃ παιζας ὁ κωμικὸς ἔφη κατὰ δούλου ὡς Τὸ βάρος, ὃ σὺ φέρεις, ὄνος φέρει, συναλείψας τὴν εὐθείαν τοῦ ὄνου καὶ ἀποτελέσας γέλοιον· ὁ ὄνος γὰρ καὶ κράσει ὄνος. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. εἰ δὲ τι χρῆ ἐνταῦθα καὶ ἀστείασθαι, σκοπητέον καὶ τὸ χολωσάμενοι καὶ τὸ λόχον εἶσαν. ἀναγραμματι- 30 σθεῖς γὰρ καὶ νῦν ὁ χόλος τὸν λόχον ποιεῖ, ὥστε καὶ τῶν τοιούτων κατάρξαι δοκεῖ ὁ ποιητὴς τοῖς βουλομένοις οὕτω λέγειν, οἱ μάννα φασὶ τὸ τοῦ λόγου νᾶμα, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἐν οἷς καὶ τὸ μῦθος καὶ θιμὸς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, καὶ τὸ ἔμεινας καὶ ἐνειμας παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, οὐ μάντεως ὅπα ἔμεινας, οὐ χρόνῳ μακροῦ σκέψιν ἐνειμας· καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρονι, πέλας καὶ λέπας περατοῦντα δύο στίχους συνεχεῖς, ὧν τὸ μὲν πέλας δηλοῖ τὸ ἐγγύς, τὸ δὲ λέπας ὄρεινὴν τραχύτητα, ἐξ οὗ καὶ λεπταῖα χθῶν τρα-
20 γικῶς ἢ ὄρεινῆ. δοκεῖ δ' ἐξ ὀνοματοποιίας οὕτω τετυπῶσθαι καὶ ἡ λακέρυζα παρὰ *τὸ κελαρύζειν, τοιοῦτου τρόπου καὶ τὸ αἵματα ἰάματα, καὶ ἕτερα. ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι εὐρηται παρὰ τῷ ποιητῇ πατέρων ὀνόματα υἱοῖς ἀποχρήσαντα εἰς κλήσιν κατὰ ὁμοίαν μετάθεσιν γραμμάτων ποιηθέντα, ἦν καὶ ἀλλαχοῦ ἐγνώμεν. ἐν γοῦν Ὀδυσσεΐα πατὴρ μὲν Αἴσων, Ἰάσων δὲ ὁ υἱός, κατὰ διάλυσιν τῆς αἰ διφθόγγου καὶ μετάθεσιν τοῦ ι. ἐνταῦθα δὲ (Vers. 394.) Αἴμων μὲν πατὴρ, Μαιών δὲ υἱός, τεθεί- 40 σης τῆς αἰ διφθόγγου ἐν τῇ ἀρχῇ· Μαιών γὰρ φησὶν Αἰμονίδης. (Vers. 395.) Ὁ δὲ αὐτοφόνος ἀνδρείου κλήσις ἐστὶν, ὅς οὐχ' ἑτέροις ἐπιτάσσεων ἀριστεύει, ἀλλ' αὐτὸς φονεύων καὶ αὐτόχειρ τῆς ἀριστείας γενόμενος. δηλον δὲ ὅτι μέτρον ποτὲ δίδοντας καὶ ὁ αὐτοφόνος αὐτοφόντης ἂν ῥηθεῖη, καὶ ὁ λυκοφόντης λυκοφόνος. (Vers. 396.) Αἰκίης δὲ ὁ ῥηθεῖς πότμος διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἀπρεπὲς, ὡς μὴ δέον ὄν τοσοῦτους ὑφ' ἐνὶ πεσεῖν· πάντας γὰρ, φησὶν, ἔπεφνε. (Vers. 397.) Ἔστι δὲ τὸ ἐπεφνε διασα-
30 φητικὸν τοῦ, πότμον *ἐφῆκεν, ἵνα πότμος μὴ ἡ τύχη νοηθεῖη, ἀλλ' ὁ θάνατος. (Vers. 398.) Τὸ δὲ

ἴει ἀδιάφορόν ἐστι πρὸς τὸ προέηκε· ποιητικὰ δὲ καὶ ἄμφω. ὁ δὲ ῥηθῆναι Μαιῶν ἢ ὡς κῆρυξ τιμηθεὶς ἀφείδη κατὰ τινὰς ἢ διὰ τι τέρας, ὡς φησὶν ὁ ποιητής. εἰκὸς γὰρ τέρας φανῆναι τότε, ὃ περ σιγᾶ Ὀμηρος, ὡς μὴ ἀναγκαῖον ὄν ῥηθῆναι. (Vers. 399.) Ὁ δὲ Αἰτώλιος διαφορεῖται ὁμοίως τῷ Δάρδανος Δαρδάνιος, κάπρος κάπριος, Καῦστρος Καῦστριος, ἔκτοπος ἐκτόπιος, ὁ καὶ ἄφορμος παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔγχωρος, οὗ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι, ἐγγώριος. (Vers. 400.) Τοῦ δὲ εἶο τὸ πρωτότυπον οὐ, καθάπερ καὶ τοῦ σοῦ τὸ σεῖο καὶ τοῦ ἐμοῦ τὸ ἐμεῖο. Τοῦ δὲ χέρηα ὀφείλει μὲν ἢ παραλήγουσα οἷα συγκοπεῖσα ἐκ τοῦ χερῖονα γραφείσθαι κατὰ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ εἰ καὶ ἰ· νικᾶ δὲ ὅμως τὴν διὰ τοῦ ἦ καὶ ἰ δίφθογγον ἔχειν κατὰ τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων. οὕτω δὲ καὶ τὸ χέρηι καὶ χέρηες, ὡς ἐν ἄλλοις φαίνεται. * (Vers. 402. sqq.) Κἂν ὁ Διομήδης ἐπιπληττόμενος σιωπᾶ, τὴν τοῦ βασιλέως αἰδεσθεὶς 489
10 ἐνιπὴν, ἤγουν τὴν διὰ λόγων ἐπίπληξιν καὶ κακολογίαν, ἐνίπτω γὰρ τὸ κακολογῶ, ὅθεν ἢ ἐνιπὴ κατὰ
373 τὸ τύπτω τέτυπα τυπὴ ἢ τύπις, ἀλλ' ὁ Σθένελος καὶ τραχύτατα καὶ ῥητορικώτατα ἐπιχειρεῖ τῇ συγκρίσει, καὶ οὐ τὸν Διομήδην μόνον ἀπεναντίας τῷ βασιλεῖ κρείττω τοῦ πατρὸς Τυδέως ἀποδείκνυσιν, ἀλλὰ κοινῶς τῶν ἐπὶ Θήβας κρείττονας ἀποφαίνει τοὺς ἐπιγόνους, παρεισάγων καὶ αὐτὸς ἱστορίαν τῆς τῶν Θηβῶν ἀλώσεως. λέγει γὰρ, (Vers. 404. sqq.) Ἄ*τρεῖδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν. 10
τοῦτο δὲ παντὶ προσαρμόσει ἔκοντὶ κρύπτοντι τὴν ἀλήθειαν. ἐνθα σκοπητέον ὡς ὁ μὲν μὴ σάφα εἰδὼς οὐκ αἰτιατέας εἰ ψεύσεται, ὅς δὲ σαφῶς οἶδεν, ἀπαιτεῖται μὴ ψεύδεσθαι. (Vers. 410.) εἶτα ἐπάγει ὅτι μὴδὲ πατέρας ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ. ἡμεῖς τοι πατέρων οὐχ' ἀπλῶς ἀμείνονες, ἀλλὰ μέγα ἀμείνονες εὐχόμεθα ἦτοι αὐχοῦμεν εἶναι. πόθεν δὴλον; ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἶλομεν ἑπταπύλοιο, ἐνθα δηλαδὴ ἐκεῖνοι ἔπεσον. εἶλομεν δὲ αὐτὴν παυρότερον λαὸν ἀγαγόντες ὑπὸ τείχος Ἄρειον, τουτέστι τὸ τοῦ Ἄρειος,
20 ἢ κρείττον τοῦ ἐνταῦθα κατὰ Τροίαν τείχος, ἢ ὀχρῶτερον, ὡς εἰκὸς, ἢ περ ὅτε οἱ πρόγονοι ταῖς Θήβαις ἐπεστράτευσαν. ἐκεῖ γοῦν, φησὶν, ἠνδραγαθήσαμεν καὶ ταῦτα σὺν ὀλίγῳ λαῷ καὶ κατὰ τείχους κρείττονος, ὅπου οἱ πρόγονοι πλείονες ὄντες ἐν χείρονι τειχίσματι ἐδυστήχησαν. καὶ ὅρα τὸ τοῦ Ὀμήρου ἀμφίγλωσσον, ὅς διὰ μὲν τοῦ βασιλέως *χείρους τῶν προγόνων τοὺς ἐπιγόνους ἐνέφηνε, διὰ 20
δὲ τοῦ Σθένελου τὸ ἀνάπαλιον ἀπέδειξεν. ἐν τούτοις δὲ (Vers. 407.) ὁ σχηματισμὸς τοῦ, ὑπὸ τείχος Ἄρειον, ὁμοίος ἐστὶ τῷ, ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ Σθένελος, ἵνα μὴ δόξη, ἀπα-
ρακαλύπτως τῶν πατέρων ἄρτι καταφέρεσθαι, λέγει τὸ πᾶν ἐν Θήβαις ἀνύσαι τοὺς ἐπιγόνους τοὺς τε
ἄλλους καὶ αὐτὸν, ἀνεπαχθῶς γὰρ καὶ ἑαυτὸν ἐπαινεῖ πειθομένους τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, δεικνὺς πλαγίως πως αὐτοὺς καὶ θεοφιλεῖς, ἵνα μὴδὲ εἰς τοῦτο ἐλαττοῖντο τοῦ Τυδέως, ὃν ἢ Ἀθηνᾶ ἐφίλει. τοὺς μέντοι προγόνους ὀλέσθαι φησὶν, οὐ δι' ἀνανδρίαν ἀλλ' ἀτασθαλίαν. φησὶ γὰρ·
30 (Vers. 409.) κεῖνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο. παραλαλεῖ δὲ ἴσως τὸ τοῦ Πολυνείκου καὶ τὸ τοῦ Τυδέως ἐφάμαρτον, ἵνα καὶ κατὰ τοῦτο οἱ πατέρες ἐλαττοῖντο τῶν ἐπιγόνων, ἢ μάλιστα λέγει ὅτι οἱ Θηβαῖοι ὡς ἀτάσθαλοι ὄλοντο διὰ τὴν εἰς τὸν Πολυνείκην ἀδι*κίαν. εἶτα ἐπάγει λόγον, ὃν ἐρεῖ 30
τις ὑπερέξαίρων ἑαυτὸν τῶν προγόνων. φησὶ γὰρ· (Vers. 410.) τῷ μὴ μοι πατέρας πόθ' ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ. τοῦτο δὲ δεινῶς εἶπε, κωλύων τὴν ἐπ' ἐλάττον σύγκρισιν. ὁ γὰρ ἐξαθερίζων τὸ ὁμοίῃ ἐνθεθῆναι τιμῇ πῶς ἂν καταδέξοιτο τὴν ἐλάττονα; ὁποῖαν προσεχῶς ὁ βασιλεὺς ὑπελάλησε κατὰ τοῦ Διομήδους, μὴ οὖσαν μὲν πάντῃ ἀπαρακάλυπτον κατὰ τὸ, ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα εὐκότα γείνατο Τυδέως, ἔχουσαν δ' ὅμως καὶ αὐτὴν βαρύνειν τὸν ἥρωα. (Vers. 407.) Ἴστέον δὲ ὅτι παυρότερον λαὸν λέγει, τουτέστιν ὀλιγώτερον, οὐ μόνον οὐ εἶχον οἱ πρόγονοι, ἀλλὰ καὶ τοῦ τῶν Θηβαίων πλήθους. ἐννεᾶ δὲ φασὶν εἶναι τὸν ἀριθμὸν τοὺς ἐπιγόνους· ἦσαν γὰρ Αἰγιαλεὺς Ἀδράστου, Θέρσανδρος Πο-
40 λυνείκου, Διομήδης Τυδέως, Σθένελος Καπανέως, Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, Στρατόλαος Παρθενοπαίου, Πολύδωρος Ἰππομέδοντος, Μέλων Ἐτεόκλου. Θηβῶν δὲ ἐβασίλευε *τότε ἐν τῷ 40
τῶν ἐπιγόνων πολέμῳ Λαοδάμας ὁ Ἐτεοκλέους, ὅς καὶ ἀνηρέθη. σημειῶσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον ὑπερπαθῶν τοῦ Διομήδους ὁ Σθένελος λέγει ἂ λέγει, ἀλλὰ καὶ ὑπερ ἑαυτοῦ λαλῶν. τῷ γὰρ τοῦ Διομήδους ψόγῳ συναδοξῶν ἦν καὶ αὐτὸς, εἴ γε καὶ ὁ Καπανεὺς ὁ τοῦ Σθένελου πατήρ, ὡς περ καὶ ὁ Τυδεὺς, μέγιστα ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ ἐδυστήχησεν. εἰ γοῦν ὁ Διομήδης χείρων τοῦ πατρὸς, ἄρα καὶ ὁ Σθένελος τοῦ οἰκείου ἠλάττωται πατρός. τάχα δὲ καὶ τὸ, ἡμεῖς πατέρων ἀμείνονες, οὐ τοὺς ὅλους δηλοῖ ἐπιγόνους·

490 *τί γὰρ νῦν ἔδει πάντων ὑπερλαλεῖν; ἀλλὰ μόνους τὸν Διομήδην καὶ τὸν Σθένελον. διὸ καὶ διῷ* κῶς λέγει παρακατιῶν, παυρότερον λαὸν ἀγαγόντε, ἡμεῖς οἱ δύο δηλαδὴ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν ῥηθέντων Θηβαϊκῶν πολέμων παροιμία ἐξέπεσεν ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν τὸ Καδμεία νίκη, ἐπειδὴ, φασί, Θηβαῖοι τὰ πρῶτα νικήσαντες ὕστερον ὑπὸ τῶν ἐπιγόνων ἠττήθησαν. Ἀρρίανος μέντοι ἐν τοῖς Βιθυνιακοῖς, ὡς καὶ προεδηλώθη, ἐπὶ μεγίστης νίκης τὴν παροιμίαν ἐδέξατο. τινὲς δὲ αὐτὴν ἄλλως εἰληφθαι φασὶν ἢ ἀπὸ Οὐδίοποδος, ὃς Θήβησι τὸ τῆς Σφηγγὸς αἰνίγμα λύσας, εἶτα ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγνημεν, ἢ ἀπὸ Κάδμου, ὃς ἀνελὼν, φασί, τὸν τὴν Ἀργείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτῶ ἔτη. (Vers. 406.) Ἐπτάπυλον δὲ Θήβην ἐνικῶς λέγει τὰς Βοιωτίας Θήβας πρὸς διαστολὴν τῶν ἑκατομ-
 10 πύλων Αἰγυπτίων, ἃς ἀλλαχοῦ ἰστορήσει ὁ ποιητής. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐπεση* μάνθη, πολλὰ εὔρηται ὀνόματα καὶ ἐνικῶς λεγόμενα καὶ πληθυνόμενα· ὡς καὶ ὅτε Κρήτην καὶ Κρήτας τὴν 10 αὐτὴν νῆσον λέγει Ὅμηρος. οὕτως οὖν ἐπαμφοτερίζει καὶ τὸ τῆς Θήβης ὄνομα καὶ τὸ τῆς Μυκῆνης, ἣν Μυκῆνας πρὸ ὀλίγων εἶπεν ὁ ποιητής, ἃς πού καὶ τὴν Μάλειαν, Μαλείας, Μαλειάων ὄρος αἰπύ. τοιοῦτῳ δὲ τρόπῳ καὶ ὄρος τὸν Ἄτλαντα πληθυντικῶς ἔφη τις Ἄτλαντας, καὶ τὸν Ἄρειον πάγον Ἄρειους πάγους. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὡς πολλαὶ τινες αἰτίαι παρὰ τῷ ποιητῇ τοῦ σιγᾶν τὰ πρόσωπα. οὐ μόνον οὖν ἔκπληξις αἰτία σιγῆς, ἀλλὰ καὶ αἰδώς. Διομήδης οὖν ἐνταῦθα σιγᾶ, αἰδουμένοι βασιλέως ἐνιπὴν αἰδοίοιο. μετ' ὀλίγα δὲ ὁ λαὸς ἔπεται σιγῇ δεδιότες σημάτορας, ἦγον ἐυλαβούμενοι τοὺς ἄρχοντας. ἐνθυμητέον δὲ καὶ τοὺς κήρυκας, οἱ σιωπῶσι ταρβήσαντες καὶ αἰδόμενοι τὸν Ἀχιλλέα. καὶ
 32 σπουδὴ δὲ ποτε γίνεται σιγῆς αἰτία, καὶ ἡ τῶν ἀναντιρρήτων δὲ ἀπολογιῶν ἀκρόασις. * (Vers. 412.) 374 Ἐν τῷ, τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δὲ πύθεο μύθῳ, ὃ λέγει Διομήδης πρὸς Σθένελον, κατασιγαστικὸν ὄν στωμυλίας τὸ ἦσο ἀντὶ τοῦ διαγε καὶ μένε κεῖται. ἄλλως γὰρ οὐκ ἦν ἐν τοιαύτῃ μάχῃ καθέζεσθαι 20 τινα. σπουδὴν δὲ καὶ ἀπλότητα ἡ λέξις ἐνδείκνυται, ὡς μὴ ἐυκαιροῦντος τοῦ Διομήδους κυριολεκτεῖν. ζήτησι δὲ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Θερσίτου τὸ, ἦσαι ὀνειδίζων, πρὸς ὁμοιότητα τῆς νῦν ῥηθείσης λέξεως τοῦ ἦσο. Τὸ δὲ τέττα, περὶ οὗ καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται, προσφώνησις ἐστὶ καὶ νῦν φιλειταιρικὴ νέου πρὸς μείζονα, ἀμετάφραστος κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ ἀμετάληπτος, ἦγον μὴ ἔχουσα εἰς ἑτέραν λέξιν καιριωτέραν
 40 μεταλαμβάνεσθαι. οἱ δὲ φασὶν ὅτι ὡς περ βάπτω βαπτίζω βάπτης, οὕτω τέττω τεττιζῶ * τέττης, καὶ ἡ κλητικὴ τέττα. τὸ δὲ τεττιζῶ γράφει Ζηνόδοτος ἐν τῷ, τοὺς ἐλεινὰ κατήσθιε τεττιζοντας. καὶ τοὶ κατὰ τινὰς τιτίζοντας ἐκεῖνος γράφει διὰ τοῦ ἰ, οὐ μὴν διὰ τοῦ εἰ. τινὲς δὲ σχετλιαστικὸν νοοῦσι τὸ τέττα, ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ τέτλαθι. (Vers. 413.) Καὶ ὑβριζόμενος ὁ Διομήδης ὁμως οὐ νεμεσᾶν λέγει τῷ βασιλεῖ ὀτρύνοντι καὶ πού καὶ ἐπιπλήττοντι, προσθεῖς καὶ τὴν αἰτίαν ἐν τῷ εἰπεῖν οὕτω· οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν, ὀτρύνοντι μάχεσθαι Ἀχαιοῦς. τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψε- 30 ται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρῶας δηλώσουσιν ἔλωσί τε Ἴλιον ἰρήν· τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δημωθέν-
 491 των. ἦδη δὲ πῶς ὁ ἦ* ρως καὶ καταγινώσκει νοθήρειαν ἑαυτοῦ. διὸ καὶ ἐπαγαγών· (Vers. 418.) ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶι, τουτέστιν ἡμεῖς, μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς, ἦγον φροντίσωμεν τοῦ εἶναι ἄλκιμοι, καταπηδᾶ χαμᾶζε σὺν τεύχεσι καὶ σπένδει ἐς μάχην, ὃ περ οὐκ ἐποίει πρὸ τοῦτου, καὶ ταῦτα τὸν βασιλέα βλέπων οὕτω πονούμενον. Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μάτην ὁ Διομήδης προσέθηκε, τῷ ποιμένι λαῶν, ἀλλὰ δηλῶν ὅτι ἄλλου τινὸς οὕτω βαρέως μεμψαμένου οὐκ ἂν ἠνέσχετο, πλὴν εἰ καὶ οὕτως αὐτῷ ἐπιει- κῆς ὁ λόγος· ἀλλ' ἔχει τι δακνηρὸν ἄλλως ἐν τῷ, τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται. μονονοχὶ γὰρ τὸν βασιλέα ὑπερπονεῖν ἐθέλει. διότι ἐπὶ τοῖς τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατιωτῶν καὶ στρατηγῶν μόχθοις αὐτὸς κυδαίνεται. γεννᾶ δὲ ὁ ῥηθεὶς λόγος καὶ γνωμικὴν ἔννοιαν τοιαύτην, ὡς ἄρα τοῖς βασιλεῦσι καὶ κῦδος
 10 ἔπεται κατορθοῦν* των τῶν ὑπ' αὐτὸν, καὶ αὐθις μέγα πένθος, εἰ δυστυχήσουσιν. (Vers. 419.) Ὀπλι- 40 του ἐνδόξου πῆδημα βαρὺ κατὰ τὸ Διομήδειον ἐμφαίνει τὸ, σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε. (Vers. 420.) Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἀνακτος ὀρνυμένου. εἶτα ἐρμηνεύων τὸ δεινὸν φησὶν· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν, ἦγον καὶ θρασυκάρδιός τις ἔδεισεν ἂν ἀκούσας. ὀνοματοπεποιήται δὲ τὸ ἔβραχεν, ὡς καὶ τὸ βρέγω. κεῖται δὲ ἐπὶ ὀπλων κτύπου ἡ λέξις ἐν β' ἀορίστῳ διὰ τὴν τοῦ αἰ εὐρυφωνίαν· οὐκ ἔτι μέντοι καὶ ὁ ἐνεστώς, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπὶ νίετοῦ μόνου λαμβάνεται. Τὸ δὲ, ἐπὶ στήθεσιν, ἐκ μέρους τὸ πᾶν δηλοῖ σῶμα τοῦ ἥρωος. εἰκὸς δὲ καὶ μάλιστα περὶ τὰ στήθη πλείω γενέσθαι ἦγον διὰ τὰ*

ἐν τοῖς ἔμπροσθεν φερόμενα ὄπλα. (Vers. 421.) Τοῦ δὲ θαλασίφρονος προὔποκειται τὸ θαλάσω, οὗ χρῆσις ἀλλαγῆς παρὰ τῷ ποιητῇ, ὃ συγκοπὴν καὶ τραπὴν ποιῆι τὸ τλήσω, ἐξ οὗ τλησικάρδιος καὶ τλησίπονος.

- 375 * (Vers. 422.) Μιμούμενος ὁ ποιητὴς ἐν παραβολῇ θαλασσεῖα τραχύτητα κυμάτων ἤχου ὁμοίαις πως 37 λέξεσι φράζει τὸ ὑποκείμενον, συνεκτραχύνων δι' ὅλου τῷ λεγομένῳ καὶ τὴν φωνήν. λέγει γὰρ, ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῆμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος, ἤγουν ἠρέμα τὸ πρῶτον εἰς φρεῖα διασαλεύσαντος· πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκρας κυρτὸν ἔον κορυφοῦται· ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχνην, ἤγουν ἀφρὸν ἢ φνικίον, ἃ πτύελον ὡς περ ἦτοι ἀπόπτυσμα θαλάσσης εἰσὶν ἐρευγομένης ἔξω, ὡς ἐν ἄλλοις φησὶν· ὡς τὸτ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες νωλεμέως πόλεμόνδε. καὶ ἔστιν ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ πρὸς
- 10 τὴν πυκνότητα τῶν κατὰ φάλαγγας κινουμένων καὶ τὸν ἐκεῖθεν πολὺν ἤχον. Αἰολικὴ δὲ λέξις ποιηταῖς φίλη τὸ ἐπασσύτερον, ἐκ τοῦ ἄσσον γινομένη, ὡς καὶ ἀλλαγῆς δηλοῦνται. δηλοῖ δὲ καὶ ἐνταῦθα 492 τὸ ἐγγύς καὶ διὰ τοῦτο τῇ ἐπαλληλίᾳ πυκνόν. συγγενὲς δὲ καὶ τὸ νωλεμές τῇ τοιαύτῃ λέξει. ἐπεὶ καὶ ταυτόσημα τὸ ἐγγύς καὶ τὸ πυκνῶς καὶ τὸ ἐπασσύτερος καὶ τὸ ἀδιαλείπτως, ὃ ἔστι νωλεμές. Ἰστέον δὲ ὅτι ἄχνην Ὀμήρου εἰπόντος τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος, ὃ περ ἐν ταῖς ἔξω προσρήξεσιν ἀπαφρίζεται, Σοφοκλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαβόμενος ἄχνην τὴν δρόσον ἔφη ἐν τῷ, θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνης ἢ καλλίβοτρος νάρκισσος οὐδ' αὐτὸς ἀπροσφυνῶς γράψας, διὰ τὸ μηδὲ τὰς τοῦ νιέτου σταγόνας συνεχεῖς εἶναι ἀλλὰ διεχεῖς· ὅθεν καὶ ἡ ἄχνη ὠνόμασται, ἀέχη τις οὔσα καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν' ἄχνη, ὡς καὶ ἐτέρωθι δηλοῦται σαφέστερον. Εὐριπίδης δὲ καὶ αὐτὸς μιμησάμενος τὸ, ἄλως ἄχνη, οἰνωπὸν ἄχνην λέγει τὴν ἐν λειβαῖς καταχεομένην τῆς γῆς. τοῦ δὲ *ἀέχνη ἄχνη, ταυτότης μὲν ἐν τῷ ἀέχνην 10
- 20 ἄχνην ὁ πτωχός, ὁμοιότης δὲ τις ἐν τῷ, ἃ ἔχω ἄχω, παρὰ Σοφοκλεῖ. (Vers. 425.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπιτηδες ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς συνητῇ τῇ ὀνοματοποιῳίᾳ ἐχρήσατο. ὁ γὰρ ἤχος καὶ τὸ ῥηγνυθῆναι καὶ τὸ βρέμειν καὶ τὸ ἀποπτύειν ὠνοματοποιήθησαν. οὕτω δὲ καὶ πολλῶν τῷ ῥῶ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι χρᾶται, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς τελευταίοις δυσὶ στίχοις. εἰ γὰρ καὶ ἄλλως μεμπτός ὁ τοῦ τοιοῦτου στοιχείου πλεονασμός, διὸ καὶ οἱ Ἐρετριεῖς ἐκωμῶδοῦντο, καθά πού καὶ προεγράφη, ὡς πολλῶν τῷ ῥῶ χρώμενοι, ἀλλ' ἐν τοιούτοις τόποις, ἤγουν ἐν μιμητικῇ τραχυφωνίᾳ πραγμάτων, χρεία συνητοῦ καὶ τοῦ στοιχείου τούτου, ὡς ἐρρέθη καὶ ἐν τῷ, τριχθὰ καὶ τετραχθὰ διατριφὴν ἔκπεσε χειρός. ἄλλως γὰρ ἦν καὶ τὸ χέρσῳ γαίῃ εἰπεῖν καὶ τὸ ῥηγνύμενον ἀγνύμενον καὶ τὸ ἄκρας θῖνας, οὕτω δὲ καὶ ἐτέρας λέξεις μεταλαβεῖν εἰς τὸ λειὸν καὶ ἄρροίζον. (Vers. 426.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ κυρ*τὸν καὶ ἐπὶ κυμάτων λέγεται, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀψύ- 20
- 30 χῶν, γινόμενον παρὰ τὸ κύπτειν κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ καὶ παρὰ τὸ κρύπτειν· καὶ ὅτι κῆμα θαλάσσης ἔφη, πρὸς διαστολὴν οὐ μόνον λίμνης ἀλλὰ καὶ ποταμοῦ. ἐγείρει γὰρ καὶ αὐτὸς κύματα, ἐξ ὧν κυματίας ὁ τοῦτο πάσχω λέγεται· καὶ ὅτι ἐφερημενῶν καὶ ἐνταῦθα συνήθως ἑαυτὸν ὁ ποιητὴς ἐπήγαγεν εἰς δήλωσιν τοῦ κορύσσεται τὸ κορυφοῦται. οὐκ ἄρα ἐπὶ μόνων ὄπλων τὸ κορύσσεσθαι. οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα (Vers. 453.) ὕδωρ εἰπὼν συμβάλλειν εἰς μισγάγκειαν ἐπάγει ἐρμηνευτικῶς τὸ, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. ἔστι γὰρ ἡ μισγάγκεια κοίλη χαράδρα. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ, χέρσῳ ῥηγνύμενον, ἐφερημενευτικόν ἐστι τοῦ, ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ ὄρνυται. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ (Vers. 502.) εἰπὼν, ὡς ἔβαλε τις δουρὶ κόρησιν, ἐπάγει διασαφηνικῶς, αἰχμὴ δὲ διὰ κροτάφου ἐπέρησε, καὶ οὐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ διὰ κροτάφου ἐτέρου, ὡς ταῦτόν ὃν κόρησιν εἰπεῖν *καὶ κρόταφον. τὸ γὰρ ἕτερος ὠρισμένης καὶ ἀντιζυ- 30
- 40 γούσης δυάδος δηλοῖ τὸ ἔν. εἰπὼν οὖν, ἔβαλε δουρὶ κόρησιν, ὠφειλεν εἰπεῖν, αἰχμὴ δὲ δι' ἐτέρας κόρησιν ἐπέρησεν. ἐπεὶ δὲ οὐκ εἶπεν οὕτως ἀλλ' ὅτι δι' ἐτέρου κροτάφου ἐπέρησε, ταῦτόν ἄρα κόρησιν καὶ κρόταφος, ὃν καὶ ἐκ τῆς κόρησιν ἐτυμολογοῦσι τινὲς οἱ μεταθέντες τὸ ρ ποιούσιν κρόσιν. εἶτα ἐξ αὐτῆς παραγοῦσι διὰ τοῦ ἄ καὶ φ διεξοδικώτερον τὸν κρόταφον, ἵνα εἴη κρόταφος καὶ Ἀττικῶς κρόταφος. ὅτι δὲ καὶ τοιαῦτα γίνονται παραγωγαί, ἤγουν διὰ τοῦ ἄ καὶ φ, δηλοῖ καὶ τὸ χρυσάφιον ἐκ τοῦ χρυσὸς παραχθὲν, ὡς περ καὶ ἀπὸ τοῦ ξύλου τὸ ξυλάφιον, καὶ ἔδος ἐδάφιον. ἀπὸ δὲ γε τῆς κόρησιν γίνεται καὶ ἡ κόρησιν τροπὴ τοῦ σ εἰς ρ· ὁμοίως τὸ πυρσὸς πυρρὸς, ταρσὸς τάρρὸς, καὶ τὸ κατὰ κόρησιν δὲ πύσαι τινὰ τὸ κατὰ κόρησιν ἦτοι κροτάφου ἐστί. παρὰ Ἀττικοῖς δὲ κόρησιν ἡ γνάθος. Ἀριστοτέλης δὲ κρόταφόν φησι τὸ μετα*ξὺ ὀφθαλμοῦ ὠτὸς καὶ κορυφῆς. ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κηρύσσειν τάφον 40

ἐτυμολογεῖται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. συντελεῖ δὲ εἰς τοῦτο καὶ Θεόκριτος εἰπὼν, ἀπὸ κροτάφων πηλό-
 μεθα πάντες γηραλέοι καὶ ἐπισχερῶ, ἦτοι κατὰ τάξιν, καὶ ἐφεξῆς ἐς γένυν ἔρπει λευκαίνων ὁ χρόνος.
 Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι πόντον μὲν κἀνταῦθα συνήθως ἔφη τὸ τῆς θαλάσσης πελαγίζον, οὐ καταπνευμένου 376
 ἀνέμοις, ὅθεν καὶ πόντος λέγεται ὡς οἶά τις πνότης, κυρτοῦνται κύματα κορυσσόμενα καὶ ἔξω ἐλαύ-
 νονται· τέρσον δὲ τὸν ἀνωτέρω αἰγιαλόν. καὶ ὅτι τὸ ῥηγνύμενον τὸν ῥηγμαῖνα παράγει. δῆλον γὰρ ὡς
 493 ῥηγμῖν αἰγιαλώδης ἐστὶ περὶ ὃν κύμα*τα ῥηγνύνται, καὶ ὅτι τὸ βρέμει προσαρμόττον καὶ πυρὶ καὶ
 ἀνέμοις ἰδοὺ κεῖται καὶ ἐπὶ κύματος. τροπικῶς δὲ ποτε καὶ ὁ ἀλαζών καὶ ὁ ἀπειλητῆρ βαρὺ βρέμειν
 λέγονται. καὶ ὅτι ἄκρας τὰ ἀκρωτήρια λέγει, ἐν οἷς μάλιστα βρέμει τὰ κύματα. (Vers. 429.) Πλάτ-
 των ὁ ποιητῆς ἐνταῦθα τοὺς ἡγεμόνας κελεύοντας τοῖς ἑαυτῶν· φησὶ γὰρ, κέλευε δὲ οἷσιν ἦγον ἰδίους
 ἕκαστος ἡγεμόνων· παρεμφαίνει χρῆναι καὶ εὐρυβόας εἶναι τοὺς στρατηγούς καὶ, ὡς αὐτὸς πού λέγει, 10
 βοὴν ἀγαθούς καὶ μάλιστα ὅτε συρῆγνυται πόλεμος. (Vers. 430.) εἶτα ἐπαινῶν εἰς εὐταξίαν τοὺς
 Ἀχαιοὺς, ὡς καὶ πρὸ τούτων, σιγῇ προῖεναι αὐτούς φησιν εἰς μάχην, οὐ κατεπτηχότας ἀλλὰ δι'
 εὐλάβειαν. φησὶ γάρ· οἱ δ' ἄλλοι ἀκῆν ἴσαν, ὃ ἐστὶν ἐπορεύοντο, οὐ δὲ κε φαιῆς τόσον λαὸν ἐπεσθαι
 10 ἔχοντα ἐν στήθεσιν αὐδῆν, σιγῇ δειδιότες σημάντο*ρας. καὶ εἰκότως· εἰ γὰρ μὴ αὐτοὶ εἰσίγων, οὐκ ἂν
 εἶχον ἄλλως ἀκριβῶς ἀκούειν ὣν οἱ ἡγεμόνες ἐκέλευον. καὶ σημειῶσαι ὅπως διεσάφησε τὴν σιγῆν· οὕτω
 γὰρ σιγῶσιν, ὥστε δοκεῖν ἄφωνοι εἶναι. (Vers. 429.) Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἴσαν στυγητὸν πεζῶ λογο-
 γράφῳ. πού γὰρ παρὰ τοῖς τοιοῦτοις τὸ, ἴω ἴσω, ἐξ ὧν ἀόριστος ἴσα, οὐ τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἴσαν·
 εἰ καὶ ποιηταῖς τὸ τοιοῦτον ὠκείωται λεξείδιον. (Vers. 431.) Τὸ δὲ σιγῇ ἐρμηνεία τοῦ ἀκῆν. τὸ δὲ
 σχῆμα τῆς ἐννοίας ὑπερβατόν. λέξει γὰρ ὅτι ἀκῆν ἴσαν σιγῇ, δειδιότες σημάντορας, οἱ νῦν μὲν ὡς
 κελεύοντες, εἴτουν σημαίνοντες, σημάντορες εἴρηνται· ὅτε δὲ καὶ τάσσουσι τὸν στρατὸν ἐνκόσμως, 20
 κοσμητόρες λέγονται. τὸ δὲ, οὐ δὲ κε φαιῆς, οὐκ ἔστι κατὰ τὸ, οὐ δὲ κε φαιῆς ἀνδρὶ μαχεσάμενον
 ἐλθεῖν, ἀλλ' ἑτεροῖον· ἐκεῖνο μὲν γὰρ Ἀφροδίτῃ ἔφη πρὸς τὴν Ἑλένην. Τὸ δ' ἐνταῦθα ἢ αἰεῖδεν προ-
 20 κληθεῖσα Μοῦσα τῷ προκαλεσαμένῳ ποιητῇ λαλεῖ. καὶ ἄλλως δὲ γε ὁ ποιητῆς ἀπο*στρέφει τὸν λόγον
 πρὸς τὸν ἀκροᾶσθαι αὐτοῦ λαχόντα. Ὅρα δὲ τὸ δειδιότες, παιδευτικὸν ὃν τοῦ χρῆναι καὶ δέος ὑπεῖναι
 τοῖς ἀρχομένοις, ἵνα καὶ σώζοιντο οὕτω κατὰ τὸν τραγικόν. Τοῦ δὲ σιγῇ ἀναλόγως δοκεῖ ἐκτετάσθαι
 ἢ παραλίγουσα ὡς ἐκ τοῦ σείσιγα μέσου παρακειμένου, οὐ θέμα τὸ σίζω κείμενον ἐν Ὀδυσσεΐα. εἰ δὲ
 καὶ ὁ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐνεργητικὸς παρακείμενος ὁ σείσιγα παράγει τὸ σιχὸς ὁ ἀπόπτυστος, καὶ πλεο-
 νασμῶ τοῦ κάππα σιχὸς κατὰ τὸ βάζω βέβαχα βάχος καὶ βάκχος, εἴη ἂν καὶ αὐτὸ εὐλογον. δῆλον
 δ' ὅτι ἐκ τοῦ σιχὸς καὶ ῥῆμα ἐστὶ σιχαῖζω. Ἐν ἄλλοις μὲν ἢ τῶν πολεμικῶν ὄπλων λαμπρότης πλείο-
 νος λόγου ὕλη γίνεται τῷ ποιητῇ, ἐνταῦθα δὲ, οὕτω δόξαν αὐτῷ, ἀρκεῖται περὶ τῶν Ἀχαιῶν εἰπὼν 30
 μόνον τὸ, ἀμφὶ δὲ πᾶσι τεύχεα ποικίλα ἔλαμπεν. (Vers. 433.) Καὶ ὅτι σεμνύνας τοὺς Ἑλληνας ἐπὶ
 30 εὐταξίᾳ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν σιγῆν εὐθὺς ἐκ τοῦ ἐναντίου *ὑπογράφει τὸν κατὰ Τρωᾶς πολὺν θόρυβον
 παραβολικῶς, οὐ κατὰ γεράνους, ὡς πρὸ τούτων, ἀλλὰ κατὰ σιχνὰ ποιμνία γινόμενον, εἰπὼν· Τρωῆς
 δ' ὡστ' οἷες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ μυρίαὶ ἐστήκασιν, ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν, ἀζηχῆς, ὃ ἐστὶ
 συνεχῆς, μεμακνῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν, ὃ δὴ καὶ αἴτιον αὐταῖς τοῦ πολλὰ μηκᾶσθαι· ὡς Τρώων
 ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. ἴσως δὲ τῷ ὀνόματι τῶν ὄϊων καὶ τῶν ἀρνῶν καὶ τὰς αἴγας νῦν καὶ
 τοὺς ἐρίφους συννητέον. Ὅρα δὲ ὅτι τε ἀγροικικὴν ἢ παραβολὴ ὡς ἐκ παρέρογου περιέχει ἱστορίαν, καὶ ὅτι
 ἀκαταλλήλως ἐν αὐτῇ ἔχει πρὸς τὴν ἀπόδοσιν ἢ σύνταξις τῆς ἀρχῆς· ἀρχεται μὲν γὰρ κατὰ εὐθειᾶν,
 ἀποδίδεται δὲ κατὰ γενικὴν· οἶον, Τρωῆς δὲ ὡς οἷες μηκῶνται, οὕτω Τρώων ἀλαλητὸς ὀρώρει, ὡς
 δῆθεν ταῦτόν ὃν Τρωῆς εἰπεῖν καὶ Τρώων ἀλαλητὸς. τινὲς δὲ ἀσύντακτον μείναι φασὶ τὸ, Τρωῆς δὲ 40
 40 ὡστ' οἷες· οὐ *γὰρ ἔχει ἀπόδοσιν· καὶ ἐστὶν οὕτω πάνυ καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. ἠδύνατο μὲν γὰρ ὁ ποιη-
 τῆς συνήθως ἀποδοῦναι τὴν παραβολὴν ὡς καὶ ἤρξατο, καὶ εἰπεῖν ἐν τῇ ἀποδόσει, ὅτι ὡς Τρωῆς
 ἐποίουν τάδε τινὰ, ἢ καὶ ἄλλως γράψαι κατὰ τὴν ἀρχὴν, Τρώων δὲ ὡστ' οἷες καὶ ἐξῆς, ἵνα ἢ ὁμοιό-
 πτωτος τῇ ἀποδόσει καὶ ἢ ἀρχῇ. ὃ δὲ οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλὰ οἶον συνεβαρβάρισε καὶ αὐτὸς τῷ Τρωικῷ
 ἀλαλητῷ. Πολυπάμμουνα δὲ τὸν πολυκτῆμουνα λέγει· πάμματα γὰρ παρὰ Λωριεῦσι τὰ κτήματα, καὶ
 πάσασθαι τὸ κτίσασθαι, ὅθεν καὶ τὸ πῶν, καὶ πηὸς ὁ κτητὸς ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς. σκοπητέον δὲ

εἰ Δωριὸν τὸ πάμμα καὶ ὁ *πολυπάμμων, πῶς ἐν αὐτοῖς διπλάζεται τὸ ἀμετάβολον; οὐ γὰρ Δωριέων⁴⁹⁴
 τοῦτο, παρ' οἷς τὸ σχῆμα καὶ βῆμα σχᾶμα καὶ βᾶμα λεγόμενα εὐ διπλάζουσι τὸ μ̄. ἴσως οὖν καὶ Αἰο-
 λέων τὰ ῥηθέντα εἰσὶν, ὑφ' ὧν διπλοῦνται τὰ σύμφωνα παρὰ τὴν πολλὴν συνήθειαν. ὅτι δὲ καὶ οἱ
 χωρητικώτεροι τῶν ἄρτι κτήματα φασὶ τὰ τετράποδα, οἶδασιν οἱ ὁμιλοῦντες αὐτοῖς. (Vers. 435.) Τὸ
 δὲ ἀζηχῆς ἐκ τοῦ ἀδιεχῆς γίνεται, ὃ ἐναντίον ἐστὶ τῷ συνεχεῖ, ἀποβολῇ τοῦ ἰ καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ δ'
 εἰς ζ' καὶ τοῦ ε' εἰς ἦ, ὡς δηλοῦνται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. Τὸ δὲ μεμακυῖαι γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ
 μηκῶ μηκῆσω, δοκεῖ δὲ συγκεκόφθαι ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν γινομένου δυσεκφωνήτου παρακειμένου. Ἰστίον
 δὲ ὡς Ὀμήρου ἐπὶ οἴων τιθέντος τὴν τοιαύτην λέξιν, οἱ μεθ' Ὀμηρον ἐπὶ αἰγῶν μὲν εἶλοντο λέγειν τὸ
 μηκᾶσθαι, ταῖς ὅσιν δὲ ἀ*πεκλήρωσαν τὸ βληχᾶσθαι. εἶποι δ' ἂν τις καὶ ὅτι φαίνεται κατὰ σχῆμα ¹⁰
¹⁰ συντομίας ἐνταῦθα ῥηθῆναι τὸ μηκᾶσθαι εἰς δεῖγμα τοῦ καὶ τὰς αἰγας νῦν συνεπινοεῖσθαι καὶ τοὺς
 ἐξ αὐτῶν ἐρίφους διὰ τὸ δοκεῖν τὸ μηκᾶσθαι ἐπὶ αἰγῶν κυριολεκτεῖσθαι, ὡς εἴρηται, ἵνα ἦ ὁμοιον τὸ,
³⁷⁷ ἵπποι βουκολοῦνται. ὡς γὰρ ἂν τοῦτο συμβιβάζοιτο εἰς νοῦν, οὕτω καὶ τὸ, ὅς μηκῶνται. (Vers. 436.)
 Ὁ δὲ πολλαχοῦ δηλούμενος ἀλαλητὸς προσεταιρίζεται καὶ τὴν τραγωδικὴν ἀλαλήν, οἷον ἀλαλαῖς
 αἰαγμαίων. ἴσως δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ ἀλαλάζειν καὶ ὁ ἐκεῖθεν ἀλαλαγμός. Τὸ δὲ, ἀνά στρατὸν εὐρύν,
 αἰτιολογεῖ τὸν πολὺν Τρωικὸν ἀλαλητὸν. ὁ γὰρ πολὺς στρατὸς ἀκόσμως ἔχων καὶ πολὺν ἀπετέλει θόρυ-
 βον, οὗ τὴν αἰτίαν ἀριδιώτερον ὁ ποιητὴς ἀποδιδούς φησὶ· οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα
 γῆρος, ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολὺκλιτοι δ' ἔσαν ἄνδρες, ἤγουν ἐκ πολλῶν συγκληθέντες γλωσσῶν.
 *οἱ γὰρ Ἕλληνες ὡς ὁμόγλωσσοι, οὐ πολὺκλιτοι, βραχὺ τι κατὰ τὰς διαλέκτους διαφέροντες καὶ οὐδὲ ²⁰
 τοῖς τόποις πολυσπερέες καὶ πάνυ μακρὰν διεστῶτες. Τοῦ δὲ θρόος προϋπόκειται ῥῆμα τὸ θρέω, ἤγουν
²⁰ συνθορύβω, βοῶ ἢ λαλῶ, οἷον πάθεα θρεομένης, καὶ θρεομένησαντῆ κακά. ἐκ δὲ τοῦ θρόος συνήρη-
 ται ὁ θροῦς, ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ ἀθρόος καὶ ὁ ἄθρους. (Vers. 438.) Τὸ δὲ, γλῶσσ' ἐμέμικτο, ἢ πληθυν-
 τικῶς νοητέον ἀντὶ τοῦ γλῶσσαι πολλαὶ μεμιγμέναι ἦσαν, ὡς τῆς αἰ διφθόγγου ἐκθλιβείσης, ἵνα ἦ τὸ
 πληρες ὅτι γλῶσσαι ἐμέμικτο, ὁποῖον ἀλλαχοῦ τὸ, κνήμαι παλάσσετε, ἐνικῶ ῥήματος ἐπαγομένου πλη-
 θυντικῶ ὀνόματι, ὃ δὴ σχήματι πλεονάζει μάλιστα ὁ Πίνδαρος, ἢ καὶ ἄλλως λόγῳ προσηγορίας ἐνικῶς
 ῥητέον, γλῶσσαι ἐμέμικτο, καθὰ δηλοῖ Ὀμηρος τὸ τοιοῦτον νόημα παραφράζων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, ἐνθα
 φησὶν οὕτω· πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμου ἐπίκουροι, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσαι *πολυσπερέων ³⁰
 ἀνθρώπων. οἷος δὲ ὁ θροῦς τῶν διαφόρων γλωσσῶν, ἴσασιν οἱ πεπειραμένοι, παρ' οἷς ἔγνωσται καὶ
 ἄς τὸ τῶν ὁμογλώσσων ἀνάρμοστον ὅτε διαφόροις μερίζονται γνώμας, παραβολῆς δέεται Ὀμηρικῆς
 παριστώσης ἐναργῶς, ἠλίκον κλάζουσιν. ἐνταῦθα δὲ νοητέον καὶ ὅτι κἂν ὁ ποιητὴς σιωπᾶ, ὅμως τὸ
³⁰ πρᾶγμα νοεῖν δίδωσιν, ὡς οἱ Τρῶες ἐν τῷ δημηγορεῖν ὑποβολεῦσιν ἐχρῶντο, ὃ ἐστὶν ἐρμηνεῦσιν· οὐ γὰρ
 αἰ, ὡς ἐῤῥέθη, μεμιγμέναι γλῶσσαι συνιέναι ἄλλως εἶχον τῆς τοῦ Ἐκτορος τυχόν ἢ Ἀντήνορος ἐν κοινῷ
 δημηγορίας. *(Vers. 439.) Τοὺς μὲν Ἕλληνας Ἀθηναῖα ὀτρύνει εἰς μάχην, Ἄρης δὲ τοὺς Τρῶας, θυμὸς⁴⁹⁵
 δηλαδὴ ἄλογος. προϊῶν δὲ λέγει ὅτι καὶ Ἀπόλλων ἐρεθίζει τοὺς Τρῶας. πρὸς αὐτῶν γὰρ ἦν ἔτι τὸ ⁵
 εἰμαρμένον, οὗ πέρ ἐστι δηλωτικὸς ὁ Ἀπόλλων, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. συμπαραμίγνυσι δὲ Ὀμηρος
 τῷ Ἄρει καὶ τῇ Ἀθηναῖ τὸν τε Δεῖμον τὸν τε Φόβον, κακὰ δὲ ταῦτα πολέμῳ φίλα, ἔτι δὲ καὶ τὴν Ἔριν,
 ἧς ἄνευ οὐκ ἂν ποτε συσταίη πόλεμος. φησὶ γάρ· Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,
 Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἐτάρη τε. (Vers. 440.) Ἰστίον δὲ ὅτι, καθὰ ὁ φίλος καὶ ὁ δαῖρ καὶ
 ἄλλα διάφορα, οὕτω καὶ ὁ Ἄρης ἀλογίστως συστο*λῆ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὑποπίπτει, ὡς δῆλον ¹⁰
 μάλιστα ἐκ τοῦ Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ, ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα δηλοῦται· καὶ ὅτι εἰ καὶ τινες ἵππους Ἄρεος
⁴⁰ τὸν Δεῖμον φασὶ καὶ τὸν Φόβον, ἀλλ' ἐνταῦθα θεράποντες αὐτοῖ καὶ ὄπαδοὶ φαίνονται Ἄρεος. ἔστι
 δὲ Δεῖμος μὲν τὸ δεδιέναι, Φόβος δὲ ἡ φυγῆ. Ἄμοτον δὲ ὅτι τὸ τέλειον λέγεται καὶ πληρες ὡς ἐκ μετα-
 φορᾶς τραυμάτων μηκέτι δεομένων μότου, πολλαχοῦ παραλαλεῖται. (Vers. 441.) Τὴν Ἔριν, ἣν κασι-
 γνήτην Ἄρεος ἔφη καὶ ἐταῖραν, τὰ τε ἄλλα καὶ διότι δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἢ Ἔρις ἐπιταθεῖσα εἰς πόλεμον
 καταστρέφει, πλάττει καὶ ὡς δαιμόνιον τι τεράστιον, λέγων ὡς ὀλίγη μὲν πρῶτα κολύσσεται, αὐτὰρ
 ἔπειτα προσανξανομένη οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτων τὸ τῆς
 ἔριδος ἴδιον. μικρᾶς γὰρ πολλάκις εἰς ἔριν προὔπαρξάσης αἰτίας, ἀκρίδος τυχόν ἢ πέρδικος κατὰ τὰς

20 ιστορίας, γυναικὸς γὰρ εἰπεῖν, *ἢ τοιούτου τινὸς πλείων ὁ λόγος, μέγιστος ἐκεῖθεν ἐκκορυφούται ἀνξάνομενος πόλεμος, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ὀφέλλει στόνον ἀνδρῶν, ὅτε δὴ οἱ μὲν μαχόμενοι ἐπὶ γῆς εἰσὶν, ἢ βοῆ δὲ οὐρανὸν ἴκεν. ὁ γοῦν Τρωικὸς πόλεμος ἀφορμὴν μὲν ἔχει μικρὰν, τὴν Ἑλένην, αὐτὸς δὲ ἠλίκος γέγονεν, οὐδεὶς ἄγνοεῖ. Τὸ δὲ, κασιγνήτη ἑτάρῃ τε, διδάσκει μὴ αἰετὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἐξ ἀνάγκης καὶ φίλους εἶναι, ἐπίτασις γοῦν ἀδελφικῆς φιλίας καὶ ὁμοιοῦσας τὸ ἑταῖρος. (Vers. 443.) 37

Τὸ δὲ, οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, στρουφνῶς πέφρασται ἀντὶ τοῦ, ἕως εἰς οὐρανὸν ἐλθοῦσα οὐ δύναται ὑπερναβῆναι. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν εἰπὼν, ὡς Ἔρις οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, ἐντελῶς ἅμα καὶ ἀσφαλῶς ἔφρασεν. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ, κῦμα οὐρανὸν στηρίζον, ὑπερβολικῶς τε ἔφη κατὰ ἀφέλειαν τοῦ λαλοῦντος προσώπου, καὶ οὐδὲ ἀνελλιπῶς, εἰ μὴ τις τὸ στηρίζον ἀντὶ τοῦ ἐγγίξον εἶπη καὶ στηρι- 30 ζόμενον. δῆλον δ' ὅτι ἢ Ἔρις οὐρα*νῷ στηρίζει κάρη ἢ ὅτε ἢ κατ' αὐτὴν αὐτὴ οὐρανὸν ἴκει καθ' Ὅμη- 10 ρον ἢ καὶ ἄλλως ἀλληγορικῶς οἱ ἐρίζοντες, εἰς οὐρανὸν ἀφορῶσι καὶ τὰς ἐκεῖ διοσημίας ἐπισκοποῦνται καὶ τὰ ἐκ Διὸς τέρατα. (Vers. 444.) Τὸ ἔργον τῆς εἰρημένης κατὰ πόλεμον Ἐριδος ὑποδηλῶν φησὶν ἢ καὶ τότε νεῖκος ὁμίον ἐμβαλε μέσσω ἐρχομένη καθ' ὁμίλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν. ὅτι δὲ τὸ ὁμοίον ἐπὶ κακοῦ κεῖται προγεγραπται. (Vers. 446.) Ἐκφράζων τότε ὁ ποιητὴς συμβολὴν πολέμου λέγει· οἱ δ' ὅτε δὴ ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο, σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν χαλκοθωρήκων, ἀτὰρ ἀσπίδες ὁμφαλόεσσαι ἐπληντ' ἀλληλησι, πολὺς δ' ὀρυγμαδὸς ὀρώρει. ἐνθα 40 δ' αἵματι γαῖα ἀντὶ τοῦ ἐρρέετο, ἢ καὶ ἄλλως, ἐνεργητικῶς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐρρέε δακρυόεις ὁ ὀφθαλμὸς, ὁ περ ἐν *τῷ περὶ προνοίας φησὶν Αἰλιανός. ἔχει δὲ τι ὁμοίον τοῦτο καὶ πρὸς τὸ λέγειν ἀναχωρηκότα τόπον τὸν ἐρημον καὶ ἡσυχον· ὡς γὰρ τόπος ἀναχωρεῖν λέγεται, οὕτω καὶ γῆ ῥέειν, 20 ἄμφω δηλαδὴ οὐ καθ' αὐτὸ, ἀλλὰ δι' ἕτερον. ἐτι δὲ ὁμοιοῦται πως καὶ πρὸς τὸ κινεῖσθαι τὸ λήιον ἀσταχύεσσι, καὶ φρίσσειν τὴν μάχην δόρασι. (Vers. 449.) Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, ἀσπίδες ἐπληντο ἀλλή- λαις, τουτέστιν ἐπλησίασαν, ἐφερημηνευτικὸν ἐστὶ τοῦ συνέβαλον ῥινοὺς. ἐκεῖνο γὰρ ἀσαφὲς ἦν, ἐκ δὲ τού- του ἐνάγεται τις νοεῖν ὅτι καὶ τὸ συνέβαλον ἔγχεα καὶ μένεα ἀνδρῶν τὴν ἐγγύτητα δηλοῖ τῶν ἐγγέων καὶ 496 τῶν ἀνδρῶν, οἱ περὶ ἕνα τόπον συνῆλ*θον. (Vers. 447.) Μένεα γὰρ ἀνδρῶν νῦν οἱ ἄνδρες κατὰ περι- φρασιν. ἐκ δὲ τοῦ συνέβαλον ἡ πολεμικὴ παρήκται συμβολή. ῤινοὺς δὲ τὰς ἀσπίδας εἶπεν ἐκ μέρους, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀσπίς ῥινοῦ ἄνευ, ὃ ἐστὶ δέρματος, εἰ μὴ ἄρα τις τὰς πλεκτὰς ἢ τὰς λινέας ἢ τὴν τοῦ Ἀχιλ- λέως ἔρει. ὄρα δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ, σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, ἀναγκαῖος κεῖται ὁ ῥὰ σύνδεσμος, ἵνα ἢ κεφαλὴ οὕτω μηχανθῆ τοῦ στίχου. ἐν δὲ τῷ πρὸ αὐτοῦ, οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον, περιττῶς ἔπεσε, διὰ 50 μόνον φίλον τῷ ποιητῇ ῥοῖζον. Τὸ δὲ χαλκοθωρήκων ἔοικε πρὸς διαστολὴν ἑταιροίων τινῶν εἰρησθαι 30 θωράκων, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τῶν ἐν διαφόροις ἱστορίαις λινοθωράκων. Ὀμφαλοὶ δὲ ἀσπίδος βούλλαι τινὲς εἰς κόσμον ἐπικείμεναι, καὶ μάλιστα περὶ τὸ μέσον· ὅθεν καὶ εἴρηται καθ' ὁμοιότητα τινὰ τοῦ ζωικοῦ ὁμφαλοῦ. (Vers. 449.) Τὸ δὲ ὀρυγμαδὸς *καὶ νῦν ἐν τῇ παραληγοῦσῃ ἔχει τὸ γ' διὰ μέτρον· ὡς ἐπὶ πολὺ μέντοι διὰ δακτύλου ἀπαρτισμὸν ἐν τῇ προπαραληγοῦσῃ τίθεται. ὠνοματοπεποιήται δὲ καὶ αὐτός. (Vers. 450.) Εὐχολὴ δὲ ἢ ἐντυχία πρὸς τὸ θεῖον, ἢ μάλιστα, ὡς καὶ προσεγράφη, καύχημα, ὡς τῶν μὲν ὀλλυμένων οἰμωζόντων, τῶν δὲ ὀλλύντων ἐπικανχωμένων τοῖς πίπτουσιν. Ἐν δὲ τῷ, οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ καὶ ἐξῆς, ὡς καὶ προδεδήλωται, ἦν μὲν ἂν κατὰ φύσιν ἢ σύνταξις, συγκειμένων τῶν ὀλλύντων μὲν τῇ εὐχῇ, τῶν ὀλλυμένων δὲ τῇ οἰμωγῇ. Ὅμηρος δὲ ἄλλην ἄλλως τάξας καινότερον ἔγραψεν, ἰδίᾳ μὲν θέμενος ὁμοῦ τὰ ὀνόματα, ἰδίᾳ δὲ τὰς μετοχὰς, καὶ τῷ δευτέρῳ συνεχείσας τὴν οἰκειαν μετοχῆν, εἶτα καὶ τὴν τοῦ πρώτου ἀποδεδωκώς, ὅποια καὶ ἄλλα πολλὰ εὐρηται, ὡς ἐν τῇ 40 γ' ῥαψωδίᾳ πλατύτερον παρεσημάνθη. τοιούτου δὲ τινος τύπου καὶ τὸ, πικρία καὶ γλυκύτης μελιτός 26 τε καὶ ἀψινθίου· ἢ γὰρ γλυκύτης τῷ μέλιτι συγκειμένη συνεχῆ πως τὸν λόγον ποιεῖ. *(Vers. 452.) Ἐπαιεῖται καὶ ἢ κατὰ τὴν μισγάγκειαν ἐνταῦθα παραβολή, ἀφορμὴ μὲν σχοῦσα τὸ ἐς χῶρον ἕνα ξυνελθεῖν τοὺς πολεμίους καὶ συμβαλεῖν, ὡς ἐρρέθη, τοιαύτη δὲ οὖσα, ὡς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὕρεσφι ῥέοντες ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης 30 ἐντοσθε χαράδρης, τῶν δὲ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὐρε*σιν ἔκλυε ποιμῆν, ὡς τῶν μισγομένων, γένετ'

ἰαχὴ τε φόβος τε. καὶ φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς ἐπεὶ ὁ τοῦ πολέμου ὄμαδος ἦχος ἐστὶν ἔχων ὅπλα κτυ-
 ποῦντα, ἀλλοδαμοὺς ἀνδρῶν, ἵππων φομαγμοὺς, βοᾶς, εὐχὰς, σιμωγὰς, εἰκότως καὶ ταύτην οὕτω
 τὴν παραβολὴν διασκεῖασεν ὁ ποιητὴς, τραχύνων αὐτὴν ὀνοματοποιμαίς καὶ συναπειλῶν τῇ φέυματι.
 διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀένναον παρείληθε ποταμὸν, ἀλλὰ χεῖμαρῶν διὰ τὸ τραχύτερον τῆς βοῆς. Ἰστίον δὲ
 ὅτι γενικὸν μὲν ὄνομα τὸ ποταμοί, εἰδικὸν δὲ τὸ χεῖμαρῶν καὶ ὅτι τὸ χεῖμαρῶν, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίω-
 νος καὶ Προδώρου φαίνεται, Ἱπτολεμαῖος μὲν ὁ Ἀσκαλωνίτης παροξύνει ὡς ἀπὸ τοῦ χεῖμαρῶν, ἵνα
 φέρῃ τὸν τόνον τῆς ἐνικῆς εὐθείας, Νικίας δὲ προπαροξύνει πιθανώτερον ἐκ τοῦ χεῖμαρῶν, ἵνα ἔχη
 379 συγκοπὴν ἐκ τοῦ χεῖμαρῶν. λέγουσι δὲ ἐκείνοι ὅτι Ὅμηρος τὰ τοιαῦτα ἐνικὰ ἐντελέστερον οἶδε προφε-
 ρόμενα, οἷον * Ἐλλήσποντος ἀγάρρῳος, καὶ στήν ἐπ' ὠκυρῶν ποταμῶ, καὶ ἐς ποταμὸν εἰλεῦντα 40
 10 βαθύρῳον· σπανίως δὲ καὶ τὸ συνηλειμμένον, χεῖμαρῶν κατ' ὄρεσφι, καὶ πλήθοντι εὐκίως χε-
 μαρῶν. τὸ μέντοι ἀπλοῦν αἰεὶ ἐντελῶς· ὡθεὶ δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος. καὶ τοιαῦτα μὲν αὐτοί. ὁ δὲ
 Προδιανὸς ἕτεροῖον τι λέγει, ἐν οἷς φησὶν ὅτι χεῖμαρῶν ῥητέον σὺν τῷ ὤ, ἀλλ' οὐχ' ὡς τινες χεῖμαρ-
 ῶν. τὰ γὰρ εἰς οὗς ἀπλᾶ κατὰ τὴν σύνταξιν φυλάσσει τὸ ὤ. οἷον νοῦς σύννους, ὁδοὺς τριόδους,
 πούς τρίπους, οὕτω γοῦν καὶ ῥοὺς χεῖμαρῶν. Ὅμηρος, χεῖμαρῶν κατ' ὄρεσφι· καὶ πάλιν, χεῖμαρ-
 ῶν, ἀλλ' οὐ χεῖμαρῶν, ὡς οἱ πολλοὶ φασιν. * ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἀλκίνου Ἀλκίνοοι, οὕτω καὶ ἀπὸ 497
 τοῦ χεῖμαρῶν, χεῖμαρῶν. Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος λέγεται ὁ χεῖμαρῶν· κἂν γὰρ
 μὴ ἐν χειμῶνι ῥέῃ, ὅμως χεῖμαρῶν καλεῖται, ὡς τὰ πολλὰ ἐν καιρῷ χειματος ῥέων. καὶ ὅτι ὀπηνίκα
 λέγομεν χεῖμαρῶν, ἑλλιπῶς λέγομεν· τὸ γὰρ τέλειον ποταμὸς χεῖμαρῶν. ὅτι δὲ τὸ χεῖμαρῶν ἐντελέ-
 στερον εἶσι τοῦ χεῖμαρῶν, δηλοῖ καὶ Προδιανὸς εἰπὼν τὰ προσεχῶς εἰρημένα. δηλον δ' ὅτι χεῖμαρ-
 20 ῶν ποτε καὶ ὁ τόπος λέγεται, κἂν ξηρὸς ἦ, ὁ σχῶν ποτε τοιοῦτον ποταμὸν. δύο δὲ χεῖμαρῶν ἐνταῦθα
 λαμβάνονται πρὸς ὁμοιότητα τῶν δύο στρατευμάτων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ (Vers. 453.) συμβάλλετον,
 δυϊκοῦ ῥήματος. Τὸ δὲ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, τὸ πολὺ διασαφεῖ τῆς ἰαχῆς τῶν στρατευμάτων. πάντως
 γὰρ πλείων ἦχος ὁ τῶν ἐξ ὄρους καταρρέοντων χεῖμαρῶν ἢ περὶ ὁ τῶν διὰ πεδιάδος τρεχόντων. οὕτω 10
 δὲ καὶ τὸ, κρουνῶν ἐκ μεγάλων, ἐνδείξειν ἔχει τῆς κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν μισγάγκειαν πολλῆς ἰαχῆς.
 τριαῦτη γὰρ εἴη ἂν, εἰ μὴ ἐκ μικρῶν κρουνῶν, ἀλλ' ἀνάπαλιν, οἱ γίνονται παρὰ τὸ κρότῳ ἢ κρουσμῷ
 νέειν ἤχρον ῥέειν. Ἄγχιος δὲ διὰ τοῦ κ' ὁ βαθύς καὶ φαραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος παρὰ τὸ ἀνακει-
 σθαι. τὸ γὰρ ὑψηλὸν οὐκ ἀνάκειται ὑπτιάζον, ἀλλ' ὑπερανίσταται. ὅθεν ἐρμηνεύων ὁ ποιητὴς
 ἐπάγει· κοίλης ἐντοσθεν χαράδρης. ἐὰν δὲ εἰς τοιοῦτον ἄγκος πολλὰ συμβάλλωσιν ὕδατα, μισγάγκεια
 τοῦτο λέγεται. ὠνοματοπεποιήται δὲ οὐ μόνον τὸ ῥέειν καὶ ὁ κρουνὸς καὶ ὁ δοῦπος καὶ τὸ ὄβριμον καὶ
 30 τὸ χαράσσειν, ἐξ οὗ καὶ ἡ χαράδρα, ἴσως δὲ καὶ ὁ χαραδριὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ μίσγεσθαι, ὃ λέγεται
 κυρίως ἐπὶ ὑδάτων· ὅθεν καὶ μισγάγκεια ἢ τούτων σύρροια, ὡς περὶ ἐπὶ στρατοῦ κυριολεκτεῖται τὸ
 συμβάλλειν καὶ τὸ ἐξ * αὐτοῦ ὄνομα ἢ συμβολή, εἰ καὶ Ὅμηρος ἐνήλλαξεν αὐτὰ, ἐπὶ μὲν χεῖμαρῶν 20
 εἰπὼν, ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν, ὡς τῶν μισγομένων, ποιήσας οὕτως, ἵνα
 δείξῃ τὴν τῶν παραβολῶν πολλὴν ὁμοιότητα· ὅτι δὲ τὸ συμβάλλειν κυρία λέξις ἐστὶν ἐπὶ ὑδάτων μίξεως,
 δηλοῦσι μέχρι καὶ νῦν πολλοὶ τῶν πάλαι ποτὲ σοφῶν Ἑλλήνων, παρ' οἷς ἢ τῶν ὑδάτων σύρροια συμβολή
 λέγεται, βαρβαριζομένη μὲν κατ' ἐκείνους εἰπεῖν εἰς σουβάλλαν, παραλαλοῦσα δὲ καὶ οὕτως ὀ βούλεται.
 (Vers. 454.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ὄβριμον καὶ ἐπὶ ὕδατος τίθεται, ὡς καὶ ἐπὶ ἔγχους, καὶ ὅτι τὸ
 ὕδωρ καὶ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὸ δίχρονον, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ συστέλλεται, καὶ ὅτι κρουνοὶ αἱ τῶν χεῖμαρ-
 ῶν ἀρχαί, ὡς περὶ πηγὰς αἱ τῶν ἀεννάων, καὶ ὅτι χαράδρα κυρίως ἐπὶ χεῖμαρῶν, ὡς ῥέων χαράττει
 40 δραστηρίως τὴν γῆν, ἐπὶ δὲ ἀεννάου ἴσως οὐ πάνυ κυριολεκτηθήσεται. καὶ ὅτι μυριαχοῦ ὁ * ποιητὴς 30
 εἰδῶς περιττὰ τινα πολυμαθίας χάριν ἐμβάλλειν ταῖς παραβολαῖς, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα πεποίηκεν,
 εἰπὼν ὅτι τῶν χεῖμαρῶν τηλόσε δοῦπον ἔκλυε ποιμήν. τοῦτο γὰρ περιττῶς οὕτω παρέρροπται, εἰς
 οὐδὲν ἄλλο χρήσιμον ὄν τῇ παραβολῇ ἀλλ' ἢ μόνον εἰς τὸ διδάξαι, ὡς τὰ τοιαῦτα τοῖς ποιμέσι
 μάλιστα εἰσι γνώριμα, οὐ τοῖς ἀστικοῖς. τῷ δὲ τοῦ ποιμένου νῦν ὀνόματι ἐστί καὶ τὸν αἰπόλον συν-
 προεῖν, εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι ποιμένων μὲν τὰ κοῖλα, αἰπόλων δὲ τὰ ὑψηλά. συνεισάγεται δὲ
 καὶ συφορβὸς, εἴ γε χεῖμαρῶν καὶ αὐτόν ποτε περισύρων φθάρει, ὡς ἀλλαχοῦ ἐρεῖ ἢ ποιήσις.

(Vers. 456.) Ἐν δὲ τῷ, ἰαχὴ τε φόβος τε, δοκεῖ παρέλκειν ἢ προσθήκη τοῦ φόβου, ὃ ἐστὶ τῆς φυγῆς. ἢ γὰρ παραβολὴ πρὸς μόνην τὴν ἰαχὴν, οὐ μὴν καὶ πρὸς τὴν φυγὴν τοῦ λαοῦ, εἰ μὴ ἄρα
498 καὶ ὁ φόβος πρὸς ἐνδειξὴν κεῖται τῆς κατ' αὐτὸν ἰαχῆς. * (Vers. 457.) Ἀντίλοχος, ὁ τοῦ τακτικω- 380
31 τάτου Νέστορος υἱός, εἰ καὶ νεώτατός ἐστιν, ἀλλὰ βαλὼν πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν, ἀπ' ἐλάσσονος ἀρξαμένου τοῦ ποιητοῦ ὅποια τὰ τῆς τύχης, ὅς καὶ τῆς μεγάλης μάχης τῆς καθ' ὁμίλους τὸ ἔλαττον, ἤγουν τὴν μονομαχίαν, προέταξε. καὶ ἄλλως δὲ τοῦτο μάχης ἴδιον τὸ ὀλίγην τὰ πρῶτα κορύσσεσθαι, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλέγετο. τάχα δὲ καὶ ζηλοῖ ὁ Ἀντίλοχος, θεατὴν ἔχων πατέρα τὸν εἰπόντα ὅτι πρῶτος ἔγων ἔλον ἄνδρα. παραδέδοται δὲ καὶ ὄξυς εἶναι ἐν τοῖς καιροῖς ὁ Ἀντίλοχος. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ ὁ πατὴρ αὐτὸν ἐπαινεῖ ὡς καὶ ἀγαθὸν πολεμιστὴν καὶ ὡς θείειν ταχύν. ἐστὶ δὲ καὶ ἐτέρως εἰπεῖν, ὅτι ὁ ποιητής, μὴ ἔχων ποιεῖν ἀριστεύοντα τὸν Νέστορα τὸν ἀρίστα τάξαντα τὸ οἰκεῖον στρατεύμα, 10
40 τῷ υἱῷ αὐτοῦ δίδωσι τὸ πρῶτον ἀρίστευμα * ἀντὶ τοῦ πατρὸς, τῇ ἀρίστη τακτικῇ τὸ πρωτόλειον δούς. (Vers. 458.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι πρῶτοι τῆς ἀριστείας ἀρχονται οἱ παρασπονδηθέντες Ἀχαιοί. τὸν δὲ ῥηθέντα κορυστήν ἐσθλὸν ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ, σεμνύνων τὸν ἐπ' αὐτῷ ἀριστεία Νεστορίδην, ἐκτιθεὶς αὐτοῦ καὶ πατέρα Θαλυσίου. φησὶ γὰρ, κορυστήν ἐσθλὸν Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον, οὗ Θαλύσιος ὁ πατήρ, παρ- νύμως τοῖς ἐορταστικοῖς θαλυσίοις, ὧν ἐν τοῖς ἐξῆς μνημονεύσει ὁ ποιητής, ὅς πρὸς πλείω πιθανότητα λέγει καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἀριστεύματος, ὅτι δηλαδὴ ἔβαλεν Ἀντίλοχος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης, ἐν
499 δὲ τῷ μετώπῳ πῆξεν, ἔνθα δηλαδὴ ὁ φάλος ἔκειτο· πέ*ρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω, ἤγουν εἰς τὸ ὀστέον, ἢ ἔσω εἰς τὸ ὀστέον, αἰχμὴ χαλκείη, τὸν δὲ σκότος ὅσσο κάλυψεν. Ἐνταῦθα διὰ συντομίαν ἀνεπεξερ- γάστοις χρῆται παραβολαῖς. φησὶ γὰρ, ὅτι ἐπεσεν ὁ ῥηθεὶς Ἐχέπωλος, ὡς ὅτε πύργος, καὶ παρακατιῶν, οἱ δὲ λύκοι ὡς ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. Πολυειδῆς ὧν ὁ ποιητὴς πανταχοῦ τὰ ἐς ῥητορείαν καὶ πόριμος 20 τοιοῦτος ἐστὶ καὶ ἐν ταῖς τῶν ἀριστεῶν βολαῖς καὶ ἐν τοῖς πίπτουσιν, ἀμύθητον ἐξευρίσκων εὐπορίαν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐκεῖνον μὲν τοιῶσδε βεβλήσθαι λέγων ἢ πίπτειν, τὸν δὲ τοιῶσδε, καὶ ἄλλον ἄλλως. ἐν οὖν τῷ γράμματι τούτῳ Ἀντίλοχος μὲν καὶ Ἐχέπωλος ὁ μὲν ἐποίησεν, ὁ δὲ ἔπαθε τὸ προσεχῶς ἱστορηθὲν, Ἐλεφῆνωρ δὲ κατακύνσας ἐπὶ ἐλκυσμῶ νεκροῦ οὐτάζεται ξυστῶ χαλκῆρεϊ πλευρὰ τὰ οἱ κύψαντι
10 παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάν*θη. ἔνθα ὅρα ὡς οὐδετέρως εἶπε τὰ πλευρὰ, ὡς καὶ ὁ εἰπὼν Κύπρου τὰ 381 πλευρὰ. ὁ δὲ Τελαμώνιος Αἴας Σιμοείσιόν τινα ἔβαλε σιτήθος περὶ μαζὸν δεξιὸν, ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκειον ἔγχος ἤλθεν· ἄλλος δὲ τις τὸν βουβῶνα βάλλεται. (Vers. 492.) Βουβῶν δὲ ἐστὶ τόπος σώματος, οὗ ὁμώνυμον τὸ ἐκεῖ γινόμενον πάθος, ὡς τὸ βουβῶν ἐπήρθη. Ὀδυσσεὺς δὲ τινα περὶ τὸν κρόταφον βάλλει δουρὶ φαεινῷ, ἄλλος δὲ τις χερμαδίῳ βάλλεται παρὰ σφυρὸν ὀκρῖόντι κνήμην δεξι- τερὴν, Θόας δὲ Θραῖκα τινα βάλλει δουρὶ στέρονον ὑπὲρ μαζοῦ, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός. εἶτα καὶ 30 ἐπιδραμῶν τὸ μὲν ὄβριμον ἔγχος ἐξεσπάσατο, ξίφος δὲ ὄξυ ἐρυσάμενος γαστέρα ἔτυψε μέσσην, δυσὶν ὀπλιτικοῖς ὄργανοις τὸν ἐχθρὸν καταγαγών. ἔνταῦθα δὲ καὶ τὸ δόρυ ποικίλως ἔφρασε, δόρυ τε αὐτὸ ψιλῶς οὕτως εἰπὼν καὶ αἰχμὴν χαλκείην καὶ χαλκῆρες ξυστὸν καὶ δόρυ φαεινὸν καὶ ἔγχος ὄβριμον,
20 ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ὁ*ξυ, οἷον, ἀκόντισεν ὄξυ δουρί· ἔνθα περισσὸν συνήθως τὸ δουρί· ἀρκεῖ γὰρ τὸ ἀκόντισεν. ἢ καὶ ἄλλως, τὸ ἀκόντισε καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἔβαλεν. ἐπάγει γὰρ μετ' ὀλίγα χολω- σάμενος βάλε δουρί· οὕτω δὲ καὶ τὸ, αἷμα δ' ἀνηκόντιζε, καταχρηστικῶς εἴρηται, καὶ ἐν Διονυσιακοῖς τὸ, τεύχεσιν ἀστράπτουσαν ἀνηκόντιζεν Ἀθήνην, ὁ Ζεὺς δηλαδὴ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. (Vers. 491.) Ἡ δὲ, ὡς ἐρρέθη, ποικιλία τῆς τῶν πιπτόντων διαθέσεως τοιαύτη. ὁ μὲν γὰρ προμαχόμενος πίπτει, ὁ δὲ νεκροῦ σὺλῶν τεύχεα, ὁ δὲ νέκυν ἐτέρωσε ἐρύων, ἕτερος δὲ τις μηδὲν ἐνεργῶν, ἄλλος δὲ τις ἀπεσσύμενος ἦτοι ἀναποδιζων, διὸ καὶ τὸ στέρονον πλήττεται. καὶ οἱ μὲν τινες 40 πίπτουσι κατὰ πρῶτον σκοπὸν, τινὲς δὲ καὶ ἐξ ἁμαρτίας τοῦ βάλλοντος. Ἀντιφος γὰρ ὁ Πριαμίδης ἁμαρτῶν τινὸς ἦτοι ἀποτυχῶν Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἱταῖρον, βεβλήκει. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ Λεῦκος 30 βαρυνθὲν πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἐπι*θέτου. ἀναιρεῖται δὲ τις καὶ κατὰ τύχην ἐπαφεθέντος δόρατος εἰς πλήθος, ὡς ὁ Πριαμίδης Δημοκόων, ὃν Ὀδυσσεὺς ἀνεῖλε χολωθεὶς μὲν κατὰ τοῦ Πριαμίδου Ἀντίφου, βαλὼν δὲ τὸν Δημοκόωντα, οὐδ' οὕτω κακῶς, κατὰ τὴν παροιμίαν. ἔτι ἔχει ποικιλίαν καὶ τὸ τοὺς μὲν σκυλεύεσθαι, τοὺς δὲ μὴ δύνασθαι ἀποδύειν τὰ τεύχεα, καὶ τὸ διὰ δόρατος καὶ λίθου καὶ

ξίφους τούτους ἢ ἐκείνους πίπτειν, καὶ τὰ τῶν πιπτόντων δὲ σχήματα ποικίλα, εἴ περ ὁ μὲν τις πίπτει νεκρὸς ἀμφὶ νεκρῷ, ἔνθα καὶ ἀστεῖος ὁ λόγος. ἐρύων γὰρ τις νεκρὸν, εἶτα πληγεὶς, ἔπεσεν ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, ἢ καὶ ἄλλως κατὰ τινὰ τῶν ἀντιγράφων, ἔκφυγε χειρὸς. πρωθυστερον δὲ σχῆμα τοῦτο. ἐκπεσόντος γὰρ τοῦ ἐλκομένου νεκροῦ, εἶτα ἔπεσεν ἀμφ' αὐτῷ ὁ ἔλκων. ἕτερος δὲ τις ὑπτιος ἐν κονίησι πίπτει, ἀμφω χεῖρε φίλοισι πετάσας. δυνάμει δὲ γραφικῆς ἐνδεικτικὸν καὶ τὸ λέγειν ὅτι τόνδε σκότος *ᾧσσε κάλυψε, καὶ τὸν μὲν λίπε θυμὸς, καὶ ἔκειτο θυμὸν 40 ἀποπνεύων, ὃ περ ἀλλαχοῦ ποιητικώτερον λέγων φησὶν· ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσεν ἦτοι ἀπέπνευσε· καὶ τὸ ποτὲ μὲν λέγειν τινὰ πρόμαχον, ποτὲ δὲ πρῶτον ἰόντα. καὶ τοιαῦτα μὲν τινὰ ἐν τῇδε τῇ ῥαψωδίᾳ καὶ ἕτερα πλείω. (Vers. 463. sqq.) Τὰ δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς πέλαιος ἐστὶν εὐπορίας ἀδιεξήγητον.

10 (Vers. 466.) Ὁ Χαλκωδοντιάδης κρείων Ἐλεφήνωρ μεγαθύμων ἀρχὸς ἦν Ἀράντων, ὧν καὶ ἡ Βοιωτία μέμνηται. τοῦτον πρῶτον συλῆσαι ἦτοι σκυλεῦσαι νεκρὸν ἐν ἀκμῇ πολέμου ὀρμήσαντα ἢ Ὀμηρικῇ ἀναιρεῖ Μοῦσα ὑπὸ Ἀγήνορι τῷ Τρωικῷ. μισεῖ γὰρ ὁ ποιητὴς τὸ ἐν τοῖς *τοιούτοις παρὰ 500 καιρὸν κερδαλέον, ὃς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸν Νέστορα ποιεῖ τοῦτο ἀποτρεπόμενον καὶ λέγοντα ὡς μετὰ πόλεμον ἔχει τὸ πρᾶγμα καιρὸν, ὅτε καὶ καθ' ἡσυχίαν ἐστὶ σκυλεύειν. Ὁ δὲ Χαλκῶδων ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, ὡς κραθεὶς ἐκ τοῦ Χαλκοῦδων, ὁμοίως τῷ προόρα πρῶρα καὶ τοῖς τοιούτοις. (Vers. 463.) Ἐν δὲ τοῖς ῥηθείσιν ἐστὶ πορίσασθαι ὅτι τε ταῦτόν κρείων καὶ ἀρχὸς, καὶ ὅτι πρωτότυπον τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐλεφαίρειν τὸ ἐλέφω, ἐξ οὗ Ἐλεφήνωρ, ἵνα ἢ ὡς ἐλεῶ ἐλεαίρω, οὕτως ἐλέφω ἐλεφαίρω. καὶ σημαῖνοι ἀν' Ἐλεφήνωρ ἐὼν ἀνδρας ἐλεφαίροντα. οὐκ ἄδηλον δὲ οὐδ' ὅτι ὁ ῥηθεὶς κρείων καὶ κρέων λέγεται, ὅθεν πόντου κρέων ὁ Ποσειδῶν παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ ὁ Κρέων δὲ τὸ κύριον, ὡς

20 καὶ ὁ Ἀνακρέων, εὐγενῶς ἐντεῖθεν ἔχουσι τοῦ ὀνόματος. (Vers. 470.) Πολεμικὴν σύνταξιν φράζει τὸ, ἔργον ἐτύχθη *ἀργαλέον· οἱ δὲ λύκοι ὡς ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἀνδρ' ἐδνοπάλιζεν, ὃ ἐστὶν 10 ἐδόνει καὶ ἔπαλεν, ἢ ἐδόνει ταῖς παλάμαις. ἢ δὲ λέξις αὕτη κεῖται καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. (Vers. 474.) Χρῶμενος καὶ ἐνταῦθα τρόπῳ ἐτυμολογίας ὁ ποιητὴς καὶ ἱστορίαν δὲ παραπλέκων τῷ λόγῳ φησὶν ὀνομάζεσθαι τινὰ Σιμοείσιον, διότι ποτὲ μήτηρ Ἰδηθεν κατιοῦσα παρ' ὄχθησι Σιμόεντος τοῦ ποταμοῦ αὐτὸν γείνατο, ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἀμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι· τούνεκά μιν κάλειον Σιμοείσιον, ὡς καὶ ἄλλος τις καλεῖται Σκαμάνδριος διὰ τὸν Σκάμανδρον. καὶ ταῦτα μὲν παλαιᾶς ἱστορίας. ἢ δὲ καθ' ἡμᾶς γενεὰ ἔχει συγγράφασθαι τι ὁμοιον. γυνὴ γὰρ θρέμμα γῆς Μακεδόνων, εὖ μὲν ἔχουσα τῶν εἰς βίον, δυστυχοῦσα δὲ, οὓς ἐγέννα θανάτῳ ἀπογινομένους, ῥίπτει τὸ γεννηθὲν ὑστατον παρὰ ποταμὸν ἐγχώριον, οὐκ ἔκθετον, ἀλλ' ὅπως εἰς χεῖρας ἐλθῶν, φησιν, εὐτυχῆς περιγένηται τοῦ βιοῦν. *παρο- 20

30 δεῦρον δὴ τις εὔρε τὸ κείμενον καὶ ἄρας οἷά τι ἔρμαιον τίμιον εἰσποιεῖται φιλίως, καὶ ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Ποτάμιον ὀνομάζει τὸ εὔρεθέν. καὶ οὐκ ἀπέῤῥευσεν ἢ κλῆσις, ἀλλὰ παρέμεινε τῷ ἀνθρώπῳ ἀνδρὶ γενομένῳ γεραρῷ καὶ ἱερῷ καὶ λογίῳ καὶ εἰδότε τὴν τοῦ ὀνόματος περιπέτειαν. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο. ἴ δὲ τῆς παιδὸς σὺν τοῖς τοκεῦσιν ὁδὸς ἐπὶ θείᾳ μῆλων ἦτοι προβάτων ἀπλῶς οὕτω κεῖται βιωτικώτερον εἰς πιθανότητα τοῦ διηγήματος. τὸν δὲ Ὀμηρικὸν Σιμοείσιον ἀναιρεθέντα ὑπὸ Αἴαντος πεσεῖν λέγει ὡς αἰγίρον ἐν ἔλει τραφεῖσαν. φησὶ γάρ· (Vers. 482.) ὁ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν

382 αἰγίρος ὡς, ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει, λεία, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν, ἠγουν ἐκ φύσεώς εἰσι, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιμελείας τινός. ἐξηγητικὸν δὲ τοῦτο ἐστὶ τοῦ λεία. πάντως γὰρ λεία αἰγίρος, ἧς οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ. (Vers. 462.) Ἰστίον δὲ ὡς ὁ μὲν πρὸ βραχέων πε*σὼν 30 ὡς ὅτε πύργος ἀνδρείος ἔοικεν εἶναι, ὁ Σιμοείσιος δὲ κάλλος ἔχειν καὶ μέγεθος. διὸ καὶ ἀστείως τὸν

40 παρὰ τῷ Σιμόεντι ποταμῷ γεννηθέντα ἠίδιον θαλερὸν Σιμοείσιον (Vers. 474.) εἰκάζει φντῶ ὕδατο-τρεφεῖ. ἠίδιος δὲ εἶδος ἐστὶν ἀνδρώδους ἡλικίας νεωτερικῆς, κατὰ δὲ τοὺς ἀκριβεστέρους ὁ μήπω εἰς γάμον ἐλθῶν, ὡς καὶ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις δοκεῖ, ἔνθα λέγει τὸ, Αἴμονος μὲν οὖν σφαγὰς ἀπείργουσι γάμοι· οὐ γάρ ἐστὶν ἠίδιος, τουτέστιν ἀπείρος γάμον. ὃ περ δὲ ἐν ἀνδράσιν ἠίδιος, τοῦτο παρθένος ἐν γυναιξί. διὸ καὶ συνδυάζων που αὐτοὺς ὁ ποιητὴς λέγει, παρθένος ἠίδιος τε ὀαρίζετον ἀλλήλοις. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ σπανίως ἐπὶ παρθένου τὴν λέξιν κεῖσθαι, φέροντες καὶ χρῆσιν Εὐπόλιδος τὸ, εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς, ἠίδιος. γίνεται δέ, φασιν, ἢ παρὰ

τὸ αἴτης ὁ ἐρώμενος αἴτεος καὶ τροπῆ ἠίδιος ὁ ἐραστὸς, ἢ παρὰ τὸ αἴθω αἴθεος καὶ διαλίσει καὶ
 40 τροπῆ τοῦ αἰ εἰς ἠή*θεος ὁ διάπυρος τῆ νεότητι. ἴσως δὲ καὶ παρὰ τὸ ἔναι θείως διὰ τὸ ἔτι καθαρόν,
 ἵνα ἢ ἠίδιος καὶ κατὰ ἀφαιρέσιν ἠίδιος, καθά που καὶ Ἀπόλλων ἦμος ὁ εἰς ὡς τοξικός, ἢ ὁ ἰατρι-
 κός. ὅτι δὲ οὐκ ἀχρηστός ποτε καὶ ἡ τοιαύτη τρισυλλαβία, δηλοῖ ἐν τῇ τραγωδίᾳ τὸ, ἵμιον βέλος, καὶ
 ἴμιος βοά, ἢ Θρηνώδης δηλαδή παρὰ τὸ ἰώ. (Vers. 475.) Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ Δίδυμον Ἰδη οὐ μόνον
 ἢ Τρωική, ἀλλὰ πᾶν ὄρος, ἐξ οὗ τὰ κύκλω ἐστὶν ἰδεῖν, ὡς καὶ Ἀχελῷος πᾶν ὕδωρ, ὁμοίως καὶ Ὠκε-
 νός. ἐστὶν οὖν καὶ Ἰδη Κρητική, ὡς καὶ ἀλλαγῶ ἐδηλώθη, σώζουσα μέχρι καὶ νῦν τούνομα. Ἰδα
 501 γὰρ καλεῖται Δωρικώτερον. οὕτω δὲ καὶ τὸ φυτὸν ἢ αἰγίρος *φυλάττει τὴν κλῆσιν ἐν τοῖς περὶ Ναύ-
 πακτον καὶ τοὺς ἐκεῖ τόπους. (Vers. 482.) Κονία δὲ καὶ κόνις παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ταῦτα δύνανται,
 ὡς καὶ ὁ κονίσσαλος. παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον ἢ μὲν κονία καὶ ἄλλο τι σημαίνει, ὡς ἢ ἀπ' αὐτῆς σύν- 19
 θετος ἐλαιοκονία δηλοῖ. ἢ δὲ κόνις καὶ τι ζωυφίον ἐστὶ μικροφυῆς, κατὰ ἄτομον κόνιν, ἀφ' ἧς οἱ
 φθειρες γεννῶνται, ἧς ἢ κλῆσις διὰ τοῦ δ. κόνις γὰρ κόνιδος κοινότερον παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει πρὸς
 διαστολὴν τῆς ἐτέρας κόνιος, ὃ ἐστὶ τοῦ κονιοροῦ. (Vers. 483.) Εἰαμενὴ δὲ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης
 τόπος παρὰ τὸ ἔω τὸ ἀναδίδωμι, ὅπου συχνῆ ἀναδίδεται πόα, ἢ καὶ ἄλλως, ὁ ὑγρὸς παρὰ τὸ
 ῥέω, ἵνα ἢ εἰαμενὴ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, ὡς περ κατὰ μετοχὴν τινα παράγωγον λέγεται ὀξυτόνος
 ἢ δεξαμενὴ, οὕτω καὶ ἢ εἰαμενὴ. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα, οἷον ὁ Τισαμενὸς κύριον καὶ ὁ Σωζομε-
 10 νός καὶ πόλεις αἱ *Κλαζομεναὶ καὶ τόπος Βοιωτίας αἱ Ἀλακκομεναί. μέγα δὲ ἔλος ὑποτίθεται, ἵνα
 πιθανὸς εἴη ὁ περὶ τῆς ῥηθείσης αἰγίρου λόγος. (Vers. 483. sq.) Τοῦ δὲ πεφύκει οὐκ ἐστὶ καιριωτέρα
 ἐνταῦθα λέξις· ἐξ οὗ καὶ εὐφρέα που πιτέλεον ἐρεῖ ἄλλον τρόπον, ἢ περ Ἐυριπίδης ἐφη εὐφρέες
 πρόσωπον, ὡς καὶ προδεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα Ἰωνικῶς τε ἔφρασεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ 20
 πεφύκασι καὶ κοινότερον ἐν τῷ πεφύκει. Ἐν τούτοις δὲ (Vers. 477.) ἰστέον καὶ ὡς ἐπὶ τινος πρὸ ὥρας
 τελευτήσαντος οἰκεῖον ῥηθῆναι τὸ, οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 ἔπλετο. λέγει δὲ θρέπτα τὰ τροφεῖα ἐκ τοῦ θρεπτήρια κατὰ συγκοπὴν, ὡς λυτήρια λύτρα, σωτήρια
 σῶστρα. τοιοῦτον δὲ τινος τύπον καὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ βᾶκτρον καὶ τὸ ἐπίσωτρον καὶ τὸ κάτρον
 καὶ τὸ πληκτρον καὶ τὸ βλητρον, καὶ τὸ μετὰ τοῦ σ ἀμφίβληστρον, ἦδη δὲ καὶ τὸ προδηλωθῆν
 20 ῥόπτρον, οὗ χρῆσις καὶ παρ' Ἐυριπίδῃ, ὃ δηλοῖ οὐ μόνον εἶδος τις ξίφους καὶ πάγης κατὰ τὸ,
 δίκης ἔπεσεν αὐτὸν ῥόπτρον, ἀλλὰ καὶ θύρας ἐπίσπαστρον, καὶ ῥόπαλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέπειν, ὅθεν
 καὶ ἢ καλαῦροψ. Μινυνθάδιος δὲ καὶ νῦν ὁ ὀλίγος ἐκ τοῦ μινυνθα, ὃ δηλοῖ τὸ ὀλιγάκις. Αἰῶν δὲ
 τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καθ' ὃ σημαίνονμενον καὶ Ἡρόδοτος τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα φησὶ τὸ
 θανεῖν· καὶ Σοφοκλῆς δὲ ζῶν ἀνθρώπου τὸν αἰ βιοτόν φησὶ· τοιοῦτον δὲ παρ' αὐτῷ καὶ τὸ, τὴν 30
 εἰσαεὶ λεηλατήσῃ χρόνον, ἦγονν ἕως οὗ ζῆ. οὐ μόνον δὲ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς ὁ ῥηθεῖς αἰῶν
 λέγεται τραγικώτερον, οἷον σκοτίαν αἰῶνα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτα φίλοις ἀπέ-
 δωκεν, εἴ περ αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον ἐκεῖτο, ἀσαφῶς ἂν εἶχε· λέγοιτο γὰρ ἂν καὶ ὁ τοῖς γενναμένοις
 ἀθέμιστος μὴ ἀποδοῦναι θρέπτα τοῖς τεκοῦσιν αὐτόν. ἐτι ἰστέον καὶ ὡς πολυμαθῆ τὸν ἀχροατὴν
 30 ὁ Ὅμηρος ποι*ῶν καὶ ἐν τῇ τῆς εἰρημένης αἰγίρου παραβολῇ, οὐ μόνον τὴν αὐτῆς φύσιν ἰστόρησεν,
 ὅτι λεία καὶ ἄοζος, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ λέγει καὶ ὅτι δι' αὐτὰ ταῦτα εἰς ἀρματος περιφέρειαν χρησι-
 μένει. ῥᾶον γὰρ εἰς τοιαύτην ἀψίδα κάμπτονται τὰ λεία καὶ ἄοζα. φησὶ γοῦν, ἦν ἀρματοπηγὸς ἀνήρ
 αἴθωνι σιδήρῳ ἐξέταμεν, ὅφρα ἵτυν κάμψη περικαλεῖ δίφρω. (Vers. 486.) Ἰτυν δὲ λέγει τὴν περι-
 φέρειαν ἀπὸ τοῦ ἔναι, ὃ ἐστὶ περιέναι καὶ περιάγεσθαι. διδάσκει δὲ ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ καὶ ὅτι
 οὐ χλωρὰν μετακομιστέον οὐδὲ τὴν τοιαύτην ὕλην, ἀλλ' ἐατέον ἀφανανθῆναι αὐτήν· εὐμετακομιστό- 40
 τερον γὰρ τὸ ξηρόν. φησὶν οὖν· (Vers. 487.) ἢ μὲν ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας, οὕτως
 ἐν παρέργῳ καὶ τὰ παρὰ Ἡσιόδῳ σεμνά ὁ ποιητὴς τῇ οἰκείᾳ ποιῆσει ἐνσπείρει. Τὸ δὲ ἀρματοπηγὸς
 συντελεῖ εἰς τὸ, κολλητὸν ἄρμα καὶ εὐπηκτον, ὡς ἐν ἄλλοις λέγεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. (Vers. 488.)
 40 Ἐν τῷ, τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σι*μοείσιον ἐξενάριξεν Αἴας, συγκέκοπται, ὡς καὶ προεῖρήθη, τὸ
 πατρωνυμικόν. ἔδει γὰρ Ἀνθεμίωνιδην εἰπεῖν· ἐπεὶ Ἀνθεμίωνος υἱὸς ὁ Σιμοείσιος πρὸ βραχέων ἰστό-
 ρηται. εἰ δὲ τυχὸν καὶ Ἀνθεμος τρισυλλάβως ὁ πατήρ ἐκαλεῖτο, λέγοιτ' ἂν ὀρθῶς Ἀνθεμίδης ὁ ἐξ

αὐτοῦ· διὸ καὶ προσφνές τὸν ἐκ πατρὸς ἀνθηρωνύμου θαλερόν ῥηθῆναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὡς καὶ
 383 αὐτὸ προέκκειται. *(Vers. 497.) Ἐν τῷ, Τρῶες κικάδοντο, ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, τοῦ Ὀδυσσεύος⁵⁰²
 δηλαδὴ, ἄνδρα τὸν ἀνδρείον λέγει. Τὸ δὲ ἀκοντίσαι καὶ βέλος ἀφεῖναι εἶποι τις ἄν. ἐπάγει οὖν.¹⁹
 ὁ δ' οὐχ' ἄλιον βέλος ἦκε. βέλος γὰρ ἐνταῦθα τὸ δόρυ ὡς μήκοθεν ἀφείθεν. Τὸ δὲ κικάδοντο ἐκ
 τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ ἐστὶ μέσος δεύτερος ἀόριστος, οὗ τὸ μὲν κοινὸν ἐγάδοντο, τὸ δὲ Ἴωνικὸν
 τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ καὶ συνήθει ἀναδιπλασιασμῷ κικάδοντο, ὁποῖόν τι, ὡς προεδήλωται,
 καὶ ἐπὶ τοῦ τετύκοντο γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐτυχόμεν δευτέρου ἀορίστου. (Vers. 498.) Τὸ δὲ ἄλιον ὡς
 δασυνόμενον ἀπὸ τοῦ ἄλς ἀλὸς γίνεται, καὶ δηλοῖ τὸ ἀσυντελές. καὶ ἡ θάλασσα γὰρ ἀσυντελής
 τοῖς γε ποιεῖν ἐθέλουσι. (Vers. 499.) Τετραχῶς ἡ παιδοποιία παρ' Ὀμήρῳ· οἱ μὲν γὰρ γνήσιοι,
 10 οἱ ἐκ νομίμων γάμων, οἱ δὲ νόθοι, οἱ ἐκ παλλακῶν, οἶον υἱὸν Πριάμοιο νόθον, καὶ εἰν ἐνὶ δίφρῳ
 ἐόντε νόθον καὶ γνήσιον ἄμφω· οἱ δὲ τινες σκότιοι, οἱ ἐκ λαθραίας μίξεως, οἶον, σκότιον δὲ
 ἐγένετο μήτηρ, καὶ ἄλλοι παρθένιοι, οἱ ἐκ τῆς ἐτι νομιζομένης παρθένου γεννώμε*νοι, ὡς τὸ, παρ- 30
 θένιος τὸν ἐτικτε Χορῶ καλὴ Πολυμήλη· ἡ δὲ τοιαύτη λέξις διαφορεῖ τὴν παραλήγουσαν. ὁ μὲν
 γὰρ παρθένιος υἱὸς τὸ ἰ ἔχει, ἡ δὲ παρθένιος ἡδονὴ ἐν Ἰππολύτῳ τὴν εἰ δίφθογγον φιλεῖν λέγε-
 ται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν σκότιος οὐκ ἂν πάνυ ἐκφύγη κοινότερον τὸ νόθος ῥηθῆναι κατὰ γε
 τὸ μὴ γνήσιος εἶναι. διαφέρει δὲ τοῦ ἐκ φανεράς παλλακῆς νόθου τῷ αὐτὸς μὴ κατὰ φῶς ἀλλ'
 ὡς ἐν σκότῳ προελθεῖν. ὁ δὲ γε παρθένιος ἀμφεῖν διαφέρει τῷ δύνασθαι ποτε γνησίου ἐγγὺς
 εἶναι, εἰκὸς γὰρ τὴν γαμέτην πρὸ γάμου σπειραι εἰς τὴν δοκοῦσαν ἐτι παρθένον εἶναι. ἐκ δὲ τοῦ
 Ὀμηρικοῦ νόθου, οὗ ἡ ἐτυμολογία ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν κεῖται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὀθνεῖον κατὰ
 20 μετὰθεσιν στοιχείων παρῆκται, λέγεται καὶ λόγος νόθος, καὶ διανόημα τροπικῶς νόθον τὸ μὴ
 γνήσιον. εἰ δὲ τις καὶ ἄχαρι παραπτύσσει ῥῆμα ἢ νόημα, ὁ τοιοῦτος καὶ ἐκβλητόν τι ἔπος λέγεται
 προενεγκεῖν πρὸς ὁμοιότητα *ἐκθέτου βρέφους, καὶ ὑπόβλητον λέξει λόγον ὁμοίως τὸν καὶ ὑποβο- 40
 λιμαῖον. (Vers. 500.) Ἐν Ἀβύδῳ Πριάμου ἦσαν ἵπποφόρβια ἢ ἵπποστάσια. νόθος οὖν τις υἱὸς
 Πριάμου Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκείων, καὶ ἔστιν ὑποδύσκολον ἐνταῦθα λυθῆναι ἀπορίαν,
 ἢν εὐλόγως ἂν τις ἀπορήσει, ζητήσας πῶς ὁ τοσοῦτος Ἑλληνικὸς στόλος ἀφήσιν Ἀβυθόθι σώζε-
 σθαι τὰ τοῦ Πριάμου ἵπποστάσια· εἰ μὴ ἴσως κατὰ κοινὴν συνθήκην ἢ διὰ τὸ τῶν ἐπικουρούν-
 των τοῖς Τρωσὶ πολυπληθεῖς, ἢ καὶ ἵνα μὴ ἐν τοῖς παρέροισι διακενῆς τρίβωνται οἱ Ἕλληνες. ὄρα
 δὲ τὸ, παρ' ἵππων, πρόθεσιν ἔχον τὴν παρὰ ἀντὶ ἐτέρας προθέσεως, οἶον τῆς ἀπὸ ἢ *τῆς ἐξ. 503
 δῆλον δ' ὅτι καὶ θηλυκῶς ἐνταῦθα αἱ ἵπποι κεῖνται. (Vers. 502.) Βάλλεται τις ἐνταῦθα αἰχμῇ
 30 τὴν κόρσην ἤγουν τὸν κρόταφον, ἢ δ' ἐτέρου διὰ κροτάφοιο ἐπέρησε. περὶ δὲ κόρσης καὶ κροτάφου
 εἴρηται πρὸ ὀλίγου ἱκανῶς. (Vers. 508.) Ὀμηρος μὲν μόνην τὴν τῆς Ἰλίου ἀκρόπολιν Πέργαμον
 ὀνομάζει θηλυκῶς, οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις οὕτω καλοῦσιν, οἱ καὶ οὐδετέρως τὰ Πέρ-
 γαμά φασιν, ὡς καὶ Αἰσχύλος Προμηθεῖ. δῆλον δὲ ὡς ἡ Πέργαμος καὶ πόλις λέγεται. διὸ εἰπὼν
 384 ὁ ποιητὴς ὡς νεμέσησεν Ἀπόλλων Περγάμου ἐκ κατιδῶν, ἐπάγει μετ' ὀλίγα· ὡς φάτι' ἀπὸ πτόλιος
 δεινὸς θεός. ἢ δ' αὐτὴ καὶ ἀκρόπολις καὶ ἄκρη πόλις κατὰ διάλυσιν. ἔθος δὲ τοῖς παλαιοῖς κτί-
 σταις τῶν πόλεων ἀκροπόλεις ἰστᾶν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν τόπων ἄλλης τε ἀσφαλείας χάριν καὶ
 φόβῳ κα*τακλυσμοῦ. (Vers. 509.) Ἐπισπευτικὸν εἰς μάχην τὸ, ὄρνυσθε μὴδ' εἴχετε χάριμης. Τὸ 10
 δὲ ἐφεξῆς ἐπὶ φερεπάνων οἰκειὸν ῥηθῆναι ἤγουν τὸ, ἐπεὶ οὗ τι λίθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος χαλκὸν
 ἀνασχέσθαι ταμείχροα βαλλομένοις, ἀντὶ τοῦ, τρωτοὶ εἰσι καὶ αὐτοί. (Vers. 511.) Καὶ ὄρα ὡς
 40 τὸ ἀνασχέσθαι αἰτιατικῇ καὶ ἐνταῦθα συνέταξε. τοῦ δὲ τὰ μεσίχροα προὔπαρχει ῥῆμα ποιητικὸν
 τὸ ταμῷ ταμήσω, ἐξ οὗ τὸ τμῷ τμήσω συγκέκοπται. Τὸ δὲ βαλλομένοις λέξις ἐστὶ γενική· νοη-
 τέον γὰρ νῦν βαλλομένους συλληπτικῶς καὶ τοὺς οὐταζομένους καὶ εἴ τι τοιοῦτον. (Vers. 513.)
 Τὸν Ἀχιλλεῖα ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα φησὶ πέσσειν, ὃ ἐστὶ κατέχειν ἔσω. οὕτω δὲ καὶ γέρα
 πέσσειν ἀλλαχοῦ τὸ συνέχειν καὶ περιέπειν. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ. ὡς περ δὲ ὠνῆ
 καὶ ὠνος, βία βιὸς καὶ βίος, ὦρα ὦρος, βιοτὴ βίος, δίνη δίνος, φθογγὴ φθόγγος, στροφὴ στροφος
 παρὰ τῷ κωμικῷ, οὕτω καὶ χολὴ χόλος. ὅμοιον δὲ καὶ *τὸ βολὴ βόλος ἐπὶ τε πεττείας καὶ ἐπὶ 20

δικτύου, καὶ τὸ στάθμη σταθμὸς, ἴσως δὲ καὶ τὸ κάκη κακός. σημειῶσαι δὲ ὅτι σύνηδες Ὀμήρῳ κατὰ ποσά τινα διαστήματα μεμνησθαι τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, καὶ παραρτύνειν οὕτω τὴν ποίησιν τῇ μνήμῃ τοῦ ἥρωος, μὴ καὶ ἐπιλάθοιτο αὐτοῦ ὁ φιλέλλην ἀχροατής. Ἰστίον δὲ καὶ ὅτι τὸ πείσαν τοὺς Τρῶας θαρρόησαι τὴν ἐν τῇ πεδιάδι μάχην ἢ μῆνις ἦν τοῦ Ἀχιλλέως, καθὰ καὶ προεγράφη· αὐτοῦ γὰρ μαχομένου ὁ Ἐκτωρ οὐκ εἶχε προκύνειν τῶν τοῦ τείχους πυλῶν, διὸ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐντεῦθεν θαρσοποιῶν εἰς μάχην ἀντιπροκαλεῖται τοὺς Τρῶας, εἰπὼν· οὐ μὴν οὐδ' Ἀχιλλεύς μάρναται καὶ τὰ ἐξῆς, τὴν παντελῆ ἐκείνου ἀργείαν δηλώσας διὰ τῶν δύο ἀρνήσεων. *(Vers. 514.)

13 Ἐν τῷ, ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς, λέγει δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, δεινὸς νοεῖται οὐ μόνον ὁ ἐπιδέ- 385
ξιος λαλῆσαι καὶ εἰς μάχην ὀτρῦναι ῥητορικῇ δυνάμει, ἀλλὰ καὶ ὁ φοβερός, ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων ὁ αὐτός, καὶ Λεῖμος δὲ καὶ Φόβος ὀπαδοὶ αὐτῷ εἰσίν. (Vers. 515.) Δηλώσαι βουλόμενος ὁ ποιητής, ὡς Τρῶες 10
μὲν καθ' εἰμαρμένην ἐνίκων, εἰς ἣν πολλαχοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀλληγορεῖσθαι φαίνεται, Ἀχαιοὶ δὲ διὰ τὸ περιὸν τῆς κατ' Ἀθηναίων φρονήσεως ἀντέχουσι πρὸς αὐτούς, λέγει ὅτι Τρωσὶ μὲν Ἀπόλλων κέκλετο αὔσας καὶ τὰ ἐξῆς, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς ὤρσε Διὸς θυγάτηρ, κудίστη Τριτογένεια, ἐρχομένη καθ' 20
ὄμιλον, ὅθι μεθιέντας *ἴδοιτο. ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ ὡς κудίστην μὲν τὴν Ἀθηναίων εἶπε, δεινὸν δὲ, ὡς καὶ προεγράφη, θεὸν τὸν Ἀπόλλωνα, οὐχ' ὅτι μὴ δεινὴ θεὸς καὶ ἡ Ἀθηναία, ἀλλὰ διότι αὐτὸς προκατῆρξε τοῦ εἰς μάχην ἐρεθισμοῦ τοῖς Τρωσίν. ὅτι δὲ δεινοποιεῖται καὶ ἡ Ἀθηναία, δηλοῖ μὲν καὶ ὁ ποιητής ἐν τῷ, δεινὴν γὰρ ἄγειν θεόν. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ φιλόσοφος λόγος, ὅς τὴν δεινότητα προκαθίζει τῆς φρονήσεως, εἰς ἣν ἀλληγορεῖται ἡ Ἀθηναία, ἢ καὶ Τριτογένεια διὰ τὸ ἐκ δεινότητος φοβερόν, εἴ γε Τριτογένεια, καὶ κατὰ τὸν κωμικὸν Τριτογενῆς, ἢ τὸ τρεῖν ἐγγεννώσα τοῖς ἐχθροῖς. καὶ μὴν οὕτω καλεῖται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, καὶ ὡς ἐκ Τριτοῦς, ὅ ἐστι κεφαλῆς κατὰ Κρήτας 20
τῆς τοῦ Διὸς γεγονυῖα, ἢ ὡς ἐν τρίτῃ μηνὸς γενομένη, ἢ ὡς τρία γεννώσα καλά τινα τὰ ἐκεῖσε κατὰ τοὺς παλαιούς δηλούμενα. (Vers. 516.) Τὸ δὲ ἴδοιτο Ἀπτικῶς παθαίνεται· ἄλλως γὰρ ἀγαθὸν εἰπεῖν 30
καὶ τὸ ὅθι μεθιέντας ἴδοι. οὕτω καὶ πρὸ βρα*χέων εἰπὼν παθητικῶς, οἱ μιν ἴδοντο πονεύμενον, ἐπή-
γαγεν εὐθύς ἐνεργητικῶς τὸ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἴδον, ὅ περ ἐν ἄλλοις ἰδόμην φησίν. (Vers. 517.) Ὡς περ ἐν τῷ, αἰσιμα παρειπῶν, ἐκτείνεται ἢ τῆς παρὰ προθέσεως παραλήγουσα, οὕτω καὶ ὧδε τὸ Διώρης κύριον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προεφάνη, ἐκτεταμένην ἔχει τῆς διὰ προθέσεως τὴν ἄρχουσαν. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν πολλοῖς γίνεται καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. (Vers. 518.) Ἀστειῶς ὁ ποιητής ἐνταῦθα τὸ μοῖρα ἐπέδησεν, εἶπεν ἐπὶ τινος χερμαδιῷ βληθέντος παρὰ σφυρόν. εἰ γὰρ οὕτω βληθεὶς καὶ ἀκινήτιζων οἷον πεπέδηται. ἰστίον δ' ἐνταῦθα ὅτι τὸ, παρὰ σφυρόν, οὐκ εἰληπται ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ σφυρόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς σφυροῦ περὶ τὸ τέλος τῆς κνήμης, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, παρὰ σφυρόν 30
κνήμην δεξιτερῆν. (Vers. 520.) Καὶ Αἰνόθεν, ἦτοι ἐκ τῆς Αἴνου, ἐπίκουροι ἦσαν τοῖς Τρωσίν, 40
καθὰ καὶ ἐκ τῆς λοιπῆς Θράκης. καὶ ἔστιν ἐκ τῶν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ γραφέντων συναγαγεῖν Κικόντων μοῖραν τινὰ καὶ τούτους εἶναι. ἔστι δὲ τὸ Αἰνόθεν, ὡς τὸ Ἀβυθόθεν, ὅ περ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. τὸ δὲ Αἰνόθεν ἐνταῦθα μὲν τοπικὸν ἐπιρῥήμά ἐστιν, ἐνρεθῆσεται δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ ποιότητος ἐν τῷ, αἰνόθεν αἰνώς. (Vers. 521.) Τὸ ἄχρις ἐνταῦθα κεῖται κατὰ τοὺς παλαιούς ἀντὶ τοῦ διόλου, οἷον, ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶσας ἀναιδῆς ἄχρις ἀπηλοίησεν, ἤγουν διόλου συνηλόησεν ὁ λίθος τοὺς παρὰ τὸ ῥηθῆν σφυρόν τένοντας καὶ τὰ ὀστέα. δύναται δὲ καὶ κοινότερον νοηθῆναι ὅτι συνηλόησεν ὁ λίθος τοὺς τένοντας ἄχρι καὶ εἰς τὰ ὀστέα. Τὸ δὲ ἀναιδῆς ἐκ τῶν λογικῶν παρῆκται 50
εἰς τὸν λίθον, καθὰ καὶ τὸ *ἀνηλεῆς εἰς τὸν σίδηρον. ἐκ δὲ τοῦ ἠλοίησεν, οὐ προὔπαρχει τὸ ἀλωῶ, καὶ ὁ πατραλοίας γίνεται καὶ ὁ μητραλοίας. ὁ καὶ μητρολόφας λεγόμενος κατ' ἕκτασιν ἢ καὶ 40
τροπὴν τῆς ὄλης οἱ διφθόγγου εἰς ὦ μέγα, ὅ γίνεται σὺν ἄλλοις καὶ ἐν τῷ ἀγκοῖνη ἀγκώνη, κολοῖός κολωός. (Vers. 523.) Καταπίπτει τις χερμαδιῷ βληθεὶς ἐνταῦθα ὑπίος ἐν κοινήσιν, ἀμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσας, θυμὸν ἀποπνείων. τὸ δὲ πετάσαι τὰς χεῖρας δηλοῖ μὲν τὸ ἀπλῶσαι οἷα πτέρυγας. ἔστι δὲ σχῆμα ἰκέσιον, εἴ πού τις καταπίπτοντος ἀντιλάβοιτο. οὕτω καὶ ἐν τοῖς τριού-
τοις ἐπιτυχῆς ὁ ποιητής. θέμα δὲ τοῦ πετάσας ἢ τὸ πετῶ κοινότερον ἢ ἐκ τοῦ πέτω παράγωγον 10
πετάζω, οὐ καὶ ἔγνωσται ἢ χρῆσις. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ πτηνῶν, ἃ πετόμενα οὕτως ἀπλοῦσι τὰς

πτέρυγας, καὶ ἔστι αὐτὸ ἀκριβέστερον τοῦ, ἀναπτύξας χεῖρας, *εἰς εὐχὴν δηλαδή κατὰ τὴν τραγω- 10
 δίαν, ὃ περ Ὀμηρος ἀνασχεῖν χεῖρας φησὶν. (Vers. 525.) Ἐν τῷ, οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν, ἐκ
 δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες, χολάδας τὰ ἔντερα λέγει, ἐπεὶ εἰς αὐτὰ συρφεῖ ξανθὴ χολή, καὶ
 διαθερμαίνουσα ἐρεθίζει τῇ δριμύτητι ἀποκρίνειν τὰ περιττά· ὡς εἰ μὴ τοῦτ' ἦν, ψυχρὰ φασὶν ὄντα
 τῇ κράσει, καθ' ὃ νευρώδη, ἔμενον ἂν ἀργὰ πρὸς τὴν ἀπόκρισιν. Τὸ δὲ οὐτα οὐ δευτέρας ἐστὶ πύξυ-
 γίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ οὐτάζω γίνεται, οὐ ἀόριστος οὐτασα, τὸ τρίτον οὐτασε, καὶ κατὰ ἀπακοσὴν οὐτα.
 διὸ καὶ συστέλλει παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ δίχρονον καὶ προπερισπᾶται. (Vers. 532.) Τὸ σκυλεῦσαι
 νεκρὸν καὶ ἀποδῦσαι τεύχεα λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ, τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσσε, περίστησαν γὰρ ἑταῖροι.
 ἔστι δὲ τὸ περίστησαν ταῦτον τῷ περιέβησαν, ὃ ἔστιν ὑπερεμάχησαν, ὡς μυριαχοῦ λέγεται.
 10 (Vers. 533.) Τοὺς Θρηίκας ἀκροκόμους τε καλεῖ, ὃ ἔστιν ἄκρως κομῶντας, καὶ δολιχὰ φησὶν *ἔχειν 20
 αὐτοὺς ἔγχεα. ἴσως γὰρ ταῦτα ἦσαν αὐτοῖς παράσημα. λέγει οὖν οὕτω· Θρηίκες ἀκρόκομοι, δολιχ' ἔγχεα
 χερσὶν ἔχοντες. ὅρα δὲ ὡς οὐκ ἠξίωσεν αὐτοὺς καρηκομῶντας εἰπεῖν, ὡς ἀπονείμας τοῦτο τοῖς
 Ἀχαιοῖς. καίτοι ταῦτον ἔστιν ἀκροκόμους, ὡς εἴρηται, εἰπεῖν καὶ καρηκομῶντας. τινὲς δὲ οἴονται
 ἀκροκόμους λέγειν τοὺς ἐν ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κομῶντας, οὐ μὴν καθειμένας εἰς βάθος τὰς τρίχας
 386 ἔχοντας. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τοὺς δολιχὰ ἔγχεα *χερσὶν ἔχοντας δυνάμενος δολιχέγχεας συνθέτως εἰπεῖν,
 ὡς ἐπὶ ἄλλων ἐποίησεν, ὅμως οὕτω δόξαν αὐτῷ περιέφρασεν. (Vers. 534.) Ἐπὶ ἀνδρείου φεύγοντος
 ἐξ ἀνάγκης διὰ πολεμίων πλῆθος εἶποι τις ἂν τὸ, οἱ αὐτὸν, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἴφθιμον καὶ
 ἄγανόν, ὡσαν ἀπὸ σφῶν. ἦτοι καὶ ἀνδρείον ὄντα ἐδίωξαν. ἔμφρασιν δὲ τινα ἔχει μεγαλείου καὶ ὕψους
 ἥρωικοῦ τὸ ὡσαν, εἴ τις ἐννοήσεται ὡς τὸ μὲν κυλίειν ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατώτερα λέγε*ται, τὸ δὲ 30
 20 ὠθεῖν ἀνάπαλιν. ἔτι καὶ δυσχέρειαν ἐμφαίνει τοῦ ἥρωικοῦ ἀναποδισμού, εἴ περ κατακυλίεται μὲν τι
 ῥῶον, ὠθεῖται δὲ οὐκ ἐνχερῶς ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὸ ἄνω. καλῶς δὲ τῷ μέγαν ἐπήγαγε τὸ καὶ ἴφθιμον
 καὶ ἄγανόν· ὁ γὰρ ἄλλως μέγας βουγαῖος ἔστι καὶ γῆς ἐτώσιον ἄχθος. (Vers. 535.) Πελεμίζειν πολ-
 λαχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ κινεῖν ἢ μετακινεῖν. ἐνταῦθα οὖν φησὶν· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίζθη. καὶ
 ἴσως ἐντεῦθεν γίνεται καὶ ὁ πόλεμος ὡς οἴονεὶ πέλεμος, οἷα κινῶν ἢ καὶ πολλοὺς τοῦ βίου μετακινῶν.
 Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀντιστρόφως πῶς ἔθηκε τὰ τοῦ λόγου μέρη, ὡς οἱ παλαιοὶ φασιν. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν
 ὅτι ὁ δὲ πελεμίζθεις χάσατο, ἦγουν μετακινήθεις ὑπεχώρησε. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο πρωθύστερον σχῆμα,
 ὃ καὶ ὑστερολογία λέγεται, καὶ πολλαχοῦ εὐρίσκειται. εἴη δ' ἂν τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ,
 χάριν, ἦν περ τυγχάνων ὑπεσχόμεν, ἦγουν ἔτυχον ὑποσχόμενος. κακεῖνο δὲ ἰστέον ὡς, ἐπεὶ *καὶ ἄμφω 40
 κινήσεις εἰσὶ καὶ τὸ πελεμίζθῆναι καὶ τὸ χάσασθαι, ἀδιάφορον ὁ ποιητὴς ἠγεῖται οὕτως ἢ ἐκείνως
 30 εἰπεῖν. (Vers. 536.) Παρ' Ὀμήρῳ πρώτη κεῖται τὸ παρ' ἀλλήλοις τετάσθαι ἢ κείσθαι ἢ εἴ τι
 τοιοῦτον. φησὶν οὖν· ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη, καὶ μετ' ὀλίγα, παρ' ἀλλήλοισι τέταντο,
 ἦγουν ἐγγὺς ἀλλήλων. ὅθεν καὶ τὸ παραλληλίζειν ἐπὶ παραθέσεως ἦτοι συγκρίσεως, καὶ λόγοι παράλ-
 ληλοι. τὸ δὲ γε, ἐν ἀλλήλοις, πλεῖον τι δηλοῖ τοῦ ἐγγὺς ἀλλήλων, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν τὸ, οὐ παρ'
 ἀλλήλοισι ἀλλ' ἐν ἀλλήλοισι, καὶ ἔτι σαφέστερον δι' ἑτεροίας φράσεως ὁ ποιήσας τὸ, οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ'
 ἐν αὐτοῖσιν ὄντες κακοῖς, ἦγουν *οὐκ ἐγγὺς ὄντες κακῶν ἀλλ' ἤδη ἐντός. (Vers. 539.) Εἰδὼς ὁ ποιητὴς 506
 τὴν αὐτοῦ ἐν ῥητορείᾳ ἰσχὺν καὶ οἷαν σήμερον μάχην ἐξαρτύσει τῷ λόγῳ, καθ' ἣν πολλοὶ πρηνέες ἐν
 κονίησι πεσοῦνται, καὶ ὡς οὐκ ἔστι κάλλιον καὶ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐναγωνιώτερον συστήναι
 μάχην ἢ ἀφηγηθῆναι, λέγει ὅτι τότε οὐκ ἔτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιο μετελθὼν, ὃς ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνού-
 τatos ὃξεί χαλκῷ δινεύοι κατὰ μέσον, ἄγοι δὲ ἐ Παλλὰς Ἀθῆνη χειρὸς ἐλοῦσα, ἀτὰρ βελέων ἀπερύκοι
 40 ἐρωήν. τοιοῦτος δ' ἂν εἴη θεατὴς ὁ τοῦ ποιητοῦ ἀκροατῆς, ὃς οὐ τῶν τοῦ πολέμου κακῶν μετέχει,
 ἀλλὰ τοῦ τῶν πολεμικῶν διηγήσεων κατὰ νοῦν ἀπολαύοι καλοῦ θεάματος, ἀκίνδυνος τὴν μάχην
 περιῶν καὶ μηδέν τι ἔχων τῶν Ὀμηρικῶν ὀνόσασθαι ἦτοι ἐκφραλίσει καὶ καταμémψασθαι, καὶ
 μᾶλλον, εἴ περ ἄγοι αὐτὸν ἢ Ὀ*μηρικὴ Παλλὰς, ἢ τοῦ γράφειν δηλαδή μεθοδικὴ δεινότης, ἢ τοῦ 10
 φρονεῖν μήτηρ κατὰ τοὺς παλαιούς, χειρὸς ἐλοῦσα τὰς πτύχας ἀνελιπτούσης τὰς τῆς Ὀμηρικῆς
 βίβλου καὶ οὕτω βελέων ἀπερύκουσα ἐρωήν· ὃν καὶ χειραγωγεῖ ἀκινδύνως ἢ τοιαύτη Παλλὰς εἰς
 τὰ καθέκαστα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως οἷα συνετὸν ἀκροατῆν. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐν τῷ, ἄβλητος καὶ

ἀνοήτατος, διαφορὰν σαφῶς οἶδεν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τοῦ οὐτάσαι καὶ τοῦ βαλεῖν, τοῦ μὲν ἐκ τοῦ
σχεδὸν γινομένου, τοῦ δὲ βαλεῖν πόρρωθεν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὅς τις ἐτι ἀβλητος,
περιττῶς κείσθαι δοκεῖ τὸ ἐτι καὶ μηδέν τι σημαίνειν. τοιαῦτα δὲ εἰσι καὶ ἄλλα, ὡς καὶ ἐν τῇ
β' ῥαψωδίᾳ παρασημαίνονται. τοιοῦτον δὲ τι καὶ τὸ, ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον, ὡς ἀνωτέρω κεῖται.
περιττὸν γάρ ἐστι τὸ τι, καὶ ἐστὶν ὁ νοῦς ὡς οὔτι, τουτέστιν οὐδαμῶς, μέμψοιτο ἂν τις τὸ τῆς
μάχης ἔργον.

... ἀνοήτατος, διαφορὰν σαφῶς οἶδεν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τοῦ οὐτάσαι καὶ τοῦ βαλεῖν, τοῦ μὲν ἐκ τοῦ
σχεδὸν γινομένου, τοῦ δὲ βαλεῖν πόρρωθεν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὅς τις ἐτι ἀβλητος,
περιττῶς κείσθαι δοκεῖ τὸ ἐτι καὶ μηδέν τι σημαίνειν. τοιαῦτα δὲ εἰσι καὶ ἄλλα, ὡς καὶ ἐν τῇ
β' ῥαψωδίᾳ παρασημαίνονται. τοιοῦτον δὲ τι καὶ τὸ, ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον, ὡς ἀνωτέρω κεῖται.
περιττὸν γάρ ἐστι τὸ τι, καὶ ἐστὶν ὁ νοῦς ὡς οὔτι, τουτέστιν οὐδαμῶς, μέμψοιτο ἂν τις τὸ τῆς
μάχης ἔργον.

LGr
H7661
.Ye

Homer.
Eustathius, Arch
Commentarii

DATE.	N
Mar 1/48	H. M.
Feb. 8 th , 1949	L. Aland
Oct 22/51	G. H. A. Ginn
22. XII. 58	H. P. Wood

